

Tiểu Nhiên Hoa Khai

Truyện chỉ đăng tại diendanlequydon.com

Hậu cung mười sinh kế

Edit: Ivy Giang

diendan
LEQUYDON
com

Mục lục

<u>Chương 1: Tuyền Tú</u>
<u>Chương 2: Hậu Cung</u>
<u>Chương 3: Sai Thân</u>
<u>Chương 4: Qua Lại</u>
<u>Chương 5: Sắc Phong</u>
<u>Chương 6: Hợp Quy Tác</u>
<u>Chương 7: Hoàng Thượng</u>
<u>Chương 8: Thị Tẩm</u>
<u>Chương 9: Buổi Sáng</u>
<u>Chương 10: Thịnh An</u>
<u>Chương 11: Hạ Cấp</u>
<u>Chương 12: Thái Hậu</u>
<u>Chương 13: Sinh Nhật</u>
<u>Chương 14: Ban Cho</u>
<u>Chương 15: Hiểu Biết</u>
<u>Chương 16: Sổ Sách</u>
<u>Chương 17: Xử Phạt</u>
<u>Chương 18: Đầy Đủ Hết</u>
<u>Chương 19: Thử</u>
<u>Chương 20: Cự Tuyệt</u>
<u>Chương 21: Sau Lưng</u>
<u>Chương 22: Sinh Nhật</u>
<u>Chương 23: Gặp Hồng</u>
<u>Chương 24: Hiềm Nghi</u>
<u>Chương 25: Phòng Bếp</u>
<u>Chương 26: Tiệt Hồ</u>
<u>Chương 27: Lại Đây</u>
<u>Chương 28: Cầu Kiến</u>
<u>Chương 29: Phần Hoa</u>

[Chương 30: Thời Gian](#)

[Chương 31: Đứa Nhỏ](#)

[Chương 32: Trương Tề](#)

[Chương 33: Bọn Giá](#)

[Chương 34: Ở Chung](#)

[Chương 35: Võ Mâm](#)

[Chương 36: Thăm](#)

[Chương 37: Bánh Trung Thu](#)

[Chương 38: Khiến Trách](#)

[Chương 39: Phòng Sói](#)

[Chương 40: Đường Thành](#)

[Chương 41: Tranh Phong](#)

[Chương 42: Người Thứ Ba](#)

[Chương 43: Thiên Cung](#)

[Chương 44: Phiền Toái](#)

[Chương 45: Phương Thuốc](#)

[Chương 46: Lễ Vật](#)

[Chương 47: Tranh](#)

[Chương 48: Kỳ Thi Xuân](#)

[Chương 49: Tái Kiến](#)

[Chương 50: Tấn Vị](#)

[Chương 51: Công Chúa](#)

[Chương 52: Kim Sách](#)

[Chương 53: Ăn Điển](#)

[Chương 54: Hôn Sự](#)

[Chương 55: Giao Phong](#)

[Chương 56: Tứ Hôn](#)

[Chương 57: Xuất Chinh](#)

[Chương 58: Cung Vụ](#)

[Chương 59: Quyết Định](#)

[Chương 60: Ngẫu Ngộ](#)

[Chương 61: Lưu Túc](#)

[Chương 62: Điểm Tâm](#)

[Chương 63: Mang Thai](#)

[Chương 64: Cáo Biệt](#)

[Chương 65: Tướng Thường](#)

[Chương 66: Bái Phóng](#)

[Chương 67: Rơi Xuống Nước](#)

[Chương 68: Mời](#)

[Chương 69: Cây Trâm](#)

[Chương 70: Thu Mua](#)

[Chương 71: Công Đạo](#)

[Chương 72: Thịnh Tội](#)

[Chương 73: Trấn An](#)

[Chương 74: Tuyên Bố](#)

[Chương 75: Bánh](#)

[Chương 76: Tiếp Nhận](#)

[Chương 77: Trợ Thủ](#)

[Chương 78: Đại Thọ](#)

[Chương 79: Y Phục](#)

[Chương 80: Chẩn Xác](#)

[Chương 81: Hàng Vị](#)

[Chương 82: Hỗn Loạn](#)

[Chương 83: Báo Tin Vui](#)

[Chương 84: Sinh Non](#)

[Chương 85: Xảy Thai](#)

[Chương 86: Oán Hận](#)

[Chương 87: Thái Miếu](#)

[Chương 88: Tuyệt Tự](#)

[Chương 89: Bệnh Nặng](#)

[Chương 90: Tuyên Triệu](#)

[Chương 91: Hành Cung](#)

[Chương 92: Thị Tật](#)

[Chương 93: Sốt Cao](#)

[Chương 94: Hạ Nhiệt](#)

[Chương 95: Liên Hoàn](#)

[Chương 96: Tự Sát](#)

[Chương 97: Rắc Rối](#)

[Chương 98: Hiếu Thuận](#)

[Chương 99: Xử Trí](#)

[Chương 100: Hoàng Tử](#)

[Chương 101: Đầy Tháng](#)

[Chương 102: Quý Phi](#)

[Chương 103: Tài Nữ](#)

[Chương 104: Hồi Cung](#)

[Chương 105: Ngoài Ý Muốn](#)

[Chương 106: Đúng Dịp](#)

[Chương 107: Cứu Tinh](#)

[Chương 108: An Bài](#)

[Chương 109: Răn Dạy](#)

[Chương 110: Từ Ninh](#)

[Chương 111: Chặn Lại](#)

[Chương 112: Nhờ Giúp Đỡ](#)

[Chương 113: Chậu Than](#)

[Chương 114: Hiềm Nghi](#)

[Chương 115: Nhân Được](#)

[Chương 116: Hồn Loạn](#)

[Chương 117: Năm Mới](#)

[Chương 118: Tơ Nhện](#)

[Chương 119: Mã Tích](#)

[Chương 120: Dự Khuyết](#)

[Chương 121: Hiền Đức](#)

[Chương 122: Thối Gió](#)

[Chương 123: Trợ Thủ](#)

[Chương 124: Thanh Toán](#)

[Chương 125: Trảo Chu](#)

[Chương 126: Bốn Tuổi](#)

[Chương 127: Mẹ Con](#)

[Chương 128: Bị Phóng](#)

[Chương 129: Bị Ngã](#)

[Chương 130: Trở Thành Sự Thật](#)

[Chương 131: Hiệp Trợ](#)

[Chương 132: Xử Phạt](#)

[Chương 133: Du Thuyết](#)

[Chương 134: Đậu Tử](#)

[Chương 135: Song Hỷ](#)

[Chương 136: Tác Nhân](#)

[Chương 137: Cát Giám](#)

[Chương 138: Nhiều Mặt](#)

[Chương 139: Chuột](#)

[Chương 140: Trúng Độc](#)

[Chương 141: Hai Mệnh](#)

[Chương 142: Lễ Tang](#)

[Chương 143: Vì Giới](#)

[Chương 144: Khuyên](#)

[Chương 145: Sinh Nữ](#)

[Chương 146: Hồng Lạo](#)

[Chương 147: Quá Độ](#)

[Chương 148: Cát Phục](#)

[Chương 149: Khẩu Phong](#)

[Chương 150: Phong Hậu](#)

[Chương 151: Phong Tôn](#)

[Chương 152: Xa Lạ](#)

[Chương 153: Danh Sách](#)

[Chương 154: Thư Đồng](#)

[Chương 155: Gặp Mặt](#)

[Chương 156: Đụng Bị Thương](#)

[Chương 157: Phóng Tay](#)

[Chương 158: Núi Dừa](#)

[Chương 159: Phục Tuyền](#)

[Chương 160: Công Khóa](#)

[Chương 161: Giao Thủ](#)

[Chương 162: Khuyên Giải](#)

[Chương 163: Cấm Chờng](#)

[Chương 164: Đánh Đàn](#)

[Chương 165: Bồi Thường](#)

[Chương 166: Thục Phi](#)

[Chương 167: Phân Công](#)

[Chương 168: Tu Nghi](#)

[Chương 169: Đánh Nhau](#)

[Chương 170: Hoa Phi](#)

[Chương 171: Phân Quyền](#)

[Chương 172: Thông Minh](#)

[Chương 173: Dạy Con](#)

[Chương 174: Cúc Yến](#)

[Chương 175: Xin Phép](#)

[Chương 176: Nhiệm Vụ](#)

[Chương 177: Thân Cận](#)

[Chương 178: Thả Người](#)

[Chương 179: Thu Sản](#)

[Chương 180: Danh Sách](#)

[Chương 181: Bãi Sản](#)

[Chương 182: Ly Gián](#)

[Chương 183: Nói Tiếp](#)

[Chương 184: Tính Kế](#)

[Chương 185: Tàn Rã](#)

[Chương 186: Thay Răng](#)

[Chương 187: Cháy](#)

[Chương 188: Ngụy Hiếm](#)

[Chương 189: Tử Vong](#)

[Chương 190: Nhâm Vào](#)

[Chương 191: Khóc Kẽ](#)

[Chương 192: Bỏ Qua](#)

[Chương 193: Sự](#)

[Chương 194: Tự Kỳ](#)

[Chương 195: Hậu Tuyển](#)

[Chương 196: Thi Từ](#)

[Chương 197: Phò Mã](#)

[Chương 198: Miêu Họa](#)

[Chương 199: Hôn Sự](#)

[Chương 200: Ưu Từ](#)

[Chương 201: Khó Sinh](#)

[Chương 202: Xuất Huyết](#)

[Chương 203: Kinh Khủng](#)

[Chương 204: Lợi Dụ](#)

[Chương 205: Cảm Tình](#)

[Chương 206: Về Nhà](#)

[Chương 207: Đồng Tình](#)

[Chương 208: Hợp Mưu](#)

[Chương 209: Ra Tay](#)

[Chương 210: Vỡ Lòng](#)

[Chương 211: Bệnh Tình](#)

[Chương 212: Lợi Dụng](#)

[Chương 213: Đa Mặt](#)

[Chương 214: Vô Từ](#)

[Chương 215: Lời Đồn](#)

[Chương 216: Gỡ](#)

[Chương 217: Cả Hai Cùng Tồn Tại](#)

[Chương 218: Hôn Mê](#)

[Chương 219: Khỏe Mạnh](#)

[Chương 220: Trấn Yểm](#)

[Chương 221: Hãm Hại](#)

[Chương 222: Thăm Án](#)

[Chương 223: Huyết Mạch](#)

[Chương 224: Giải Độc](#)

[Chương 225: Tỉnh Lại](#)

[Chương 226: Bạch Thân](#)

[Chương 227: Mất](#)

[Chương 228: Về Kinh](#)

[Chương 229: Lập Trữ](#)

[Chương 230: Cam Lai](#)

[Chương 231: Kết Thúc](#)

[Chương 232: Ngoại Truyện 1](#)

[Chương 233: Ngoại Truyện 2](#)

HẬU CUNG MƯU SINH KẾ

Tiểu Nhiên Hoa Khai

www.dtv-ebook.com

Chương 1: Tuyển Tú

Trần Mạn Nhu đứng xem xét cái bồn thật to bên cạnh, ý đồ dùng thể tích không phải rất lớn của cái bồn để ngăn trở ánh dương quang. Thời tiết tháng năm, gần giữa trưa, nóng lợi hại, nhất là trong hoàng cung, trên người mặc tầng tầng lớp lớp khúc cư, kia thực là khổ không thể tả.

Lúc này Trần Mạn Nhu thấy thập phần may mắn đã không nghe theo lời Trương mục, để cho nàng đem mặt mình đồ thành Palette. Nhìn xem, các cô gái chung quanh, đại bộ phận đều tao ương đi? Gia cảnh tốt còn không có gì, son phấn chất lượng thượng thành, không cần lo lắng bị mồ hôi ướt nhẹp. Gia cảnh không tốt, nhìn có chút chật vật.

Về phần gia cảnh của mình, chính là trung đẳng, son phấn tốt cũng không phải không dùng nổi, chỉ tiếc hàng năm ở bên ngoài, còn là vì tuyển tú mà vào kinh, cũng không có thời gian mua son phấn, vạn nhất mua phải sản phẩm kém chất lượng làm cho trên mặt nổi ban, kia còn không bằng như hiện tại đâu.

Trần Mạn Nhu đặc ý trong lòng trong chốc lát, oán thầm trong lòng trong chốc lát, thay đổi trầm tư vài lần, ngẩng đầu đếm đếm, ở phía trước nàng, hình như còn đến hai mươi người, còn chờ. Vì thế Trần Mạn Nhu thay đổi tư tưởng, lúc này đại ca mình ở nhà không biết có sốt ruột trong chờ không, đưa muội muội tiến cung tuyển tú, đại ca trong lòng kỳ thực cũng rất khổ sở.

Nguyên bản, trong nội tâm nàng - đến từ thế kỷ hai mươi mốt xã hội tự do - thực là chán ghét chuyện tuyển tú này, càng chán ghét loại chuyện tiến cung vi phi. Nhưng là hơn mười năm hưởng thụ người nhà yêu thương

cùng trân trọng, gặp chuyện tình liên quan đến sinh tử tồn vong của cả nhà, nàng nếu là không quan tâm, không khỏi là có chút lãnh huyết.

Mình tiến cung thì ba mẹ có thể bảo trụ tính mạng, mình tiến cung thì huynh đệ có tiền đồ tốt, mình tiến cung thì có thể cứu vãng vận mệnh của gia tộc Trần thị, mình vì sao không tiến cung? Tiểu Hoàng qua công cộng cái gì chứ, sắp mất mạng, thì đây là cọng cỏ cứu mạng.

Ngẫm lại kết cục việc bỏ trốn ở xã hội cổ đại này, hoặc là kết cục việc không thân phận rời nhà trốn đi, người cho người là nhân vật chính trong truyện của Quỳnh Dao nãi nãi, chưa kết hôn mà mang thai còn được thể nhân ca tụng kìm lòng không đậu trước tình yêu vĩ đại?

Tầm trư lung (Ngâm lòng heo) không phải là một từ ngắn được hình thành từ một động từ và một danh từ, nó là một chuyện thực! Trần Mạn Nhu tuy rằng chưa thấy qua, nhưng là nghe lén bát quái từ các thô sử bà tử trong nhà, ngay tại địa phương cho nàng quản lý kia, cũng có nữ nhân bị tầm trư lung.

Hậu quả chuyện này mang đến là chương trình học của Trần Mạn Nhu lại tăng lên nhiều, Trần Mạn Nhu thật bất đắc dĩ a, lại không thể nói với thân nương, nương a, người suy nghĩ nhiều quá, nữ nhi nhà người về sau nhất định sẽ không bỏ trốn,...

Dù sao đổi địa phương sinh sống thôi, nàng làm quen rất nhanh. Nghĩ, Trần Mạn Nhu lại bắt đầu nhớ đến thân cha mình dạy, không cần quá nổi bật, không cần quá điệu thấp, chỉ cần không có gì bất ngờ xảy ra, Hoàng thượng nhất định sẽ tuyển nàng, cho nên nàng chỉ cần xuất hiện một lần là được.

Đứng có điểm đau chân, Trần Mạn Nhu đơn giản đem chân trái điểm nhẹ lên mặt đất, hai chân vẫn đứng thẳng. Không phải thân thể nàng không có lực, mà thời điểm tuyển tú mang giày thêu xa tanh bạc, mà đường trong

cung cũng không phải đường nhựa, chân của nàng không đau mới là gặp quý.

“Vị tỷ tỷ này nhìn không quen mặt, xin hỏi tỷ tỷ họ gì?” Đang lúc Trần Mạn Nhu luyện tuyệt chiêu “kim kê độc lập” bên cạnh vang lên một thanh âm ôn nhu nhược nhược, quay đầu, liền nhìn thấy một mỹ nhân đứng đối diện nàng mỉm cười.

Trần Mạn Nhu nhanh nhẹn bày ra nụ cười tiêu chuẩn – cười không hở lợi, loan loan ánh mắt, có lẽ đáp: “Miễn quý họ Trần, bất quá vị cô nương này, ta năm nay mười sáu tuổi, sinh nhật vào tháng tám, người thì sao?”

Cô nương kia trên mặt lộ ra chút thần sắc xấu hổ, nhấp môi một chút, khẽ cười nói: “Là tỷ tỷ nói lỡ, muội muội nhìn đoan trang trầm ổn, ta còn tưởng rằng...”

“Đoan trang trầm ổn, không phải tiểu thư khuê các từ nhỏ đều làm được sao?” Trần Mạn Nhu nghi hoặc, trong lòng cười thầm nhìn cô gái đối diện vẻ mặt xấu hổ, nhưng mà cô gái này cũng rất cường đại, giây lát liền thay đổi thần sắc, vẻ mặt xin lỗi nói: “Là tỷ tỷ nói sai, muội muội chớ trách.”

Đối mặt dũng cảm nhân sai như thế, Trần Mạn Nhu nếu vẫn không thuận theo, không buông tha, khó tránh khỏi có vẻ quá hẹp hòi, huống hồ cô gái này bất quá cũng dựa theo cung quy xưng hô tỷ tỷ muội muội mà thôi, chỉ tiếc vừa vặn đánh vào chính mình khẩu thượng.

“Cũng thỉnh tỷ tỷ tha thứ một ít, muội muội nói chuyện luôn luôn khẩu vô ngăn cản, ở nhà mẫu thân phạt muội chép tứ thư, nữ huấn đều có thể để đầy một gian phòng ở.” Trần Mạn Nhu cũng mỉm môi nở nụ cười một chút, trong suốt đối cô gái kia nửa lễ, lúc này tuyển tú còn chưa chấm dứt, cô gái kia còn không hỏi thăm ra chi tiết Trần Mạn Nhu, tự nhiên là không dám tiếp lễ này, chỉ lắc mình lánh qua.

“Ta xem muội muội cũng không phải ở kinh thành, muội muội lão gia ở nơi nào, có gì hảo ngoạn?” Cô gái kia mắt lộ tò mò, thiên chân tự nhiên hỏi. Trần Mạn Nhu thở dài: “Kỳ thật lão gia ta là ở kinh thành, đồ chơi hay ở quê hương, ta còn chưa biết. Bất quá người thường ở kinh thành, hẳn là hiểu biết đi? Nhưng thật ra ta vừa trở về, nhiều điều không biết, không bằng tỷ tỷ giải thích cho ta một hai.”

Lại bị Trần Mạn Nhu hỏi lại, đáy mắt cô gái có điểm ghen khuất buồn bực, nhéo nhéo khăn trong tay, đang chuẩn bị nói chuyện, nhìn thấy cô gái phấn y bên cạnh đang lại đây, chạy nhanh hô: “Tô tỷ tỷ, bên này ~”

Cô gái phấn y kia nghiêng đầu nhìn một chút, sau đó gật gật đầu, thần sắc cũng không nhiều cảm xúc kinh hỷ hoặc là cao hứng linh tinh, chỉ thần nhiên hỏi: “Nguyên lai là Trương muội muội, Trương muội muội hôm nay như thế nào không có cùng Lưu muội muội ở cùng một chỗ?”

“Lưu muội muội là buổi chiều tuyển tú,” Trương cô nương trả lời xong, chỉ vào Trần Mạn Nhu bên người nói: “Đây là Trần muội muội, ta vừa mới nhận thức, bởi vì tuyển tú nên mới hồi kinh, còn muốn biết một ít chuyện tình ở kinh thành đâu, ta nghĩ, chuyện tình, chuyện tình trong kinh thành, cũng chỉ có Tô tỷ tỷ biết đến nhiều nhất, cho nên mới mạo muội hỏi Tô tỷ tỷ một tiếng, Tô tỷ tỷ đừng trách móc.”

“Trần muội muội.” Tô cô nương nghiêng đầu đánh giá Trần Mạn Nhu, thấy Trần Mạn Nhu quy cũ mặc áo váy màu thủy lam tề ngực, thắt nơ bướm đồng màu, vòng eo nhỏ nhắn, cũng là cô gái có bộ ngực phát dục tốt. Tóc tùng vẫn một cái bích hợp kế, mặt trên chỉ mang mấy căn chỉ triền. Trên tai mang tử ngọc trụ nhi hình trăng rằm, gáy mang theo ngân liên tử ngọc liên hoa, ánh mắt thanh thanh lạnh lạnh, cánh môi phấn nhuận loan loan, cả người nhìn thanh thanh thích thích, thiên chân mà lại tinh thuần.

“Tô tỷ tỷ hảo.” Trần Mạn Nhu khoe miệng mỉm cười, ánh mắt nhìn ở trên mặt Tô cô nương, trên thực tế là ở trong lòng cảm thán, cô nương này

bộ ngực quá to, cũng không biết có hay không mỗi ngày ăn đu đủ, quay đầu hỏi thăm một chút nâng ngực bí tịch?

“Không biết Trần muội muội là tú nữ nhà ai?” Tô cô nương nhú mày trực tiếp mở miệng hỏi. Ngờ ngợ thật ra giống không có nữa điểm nhỏ tâm kế, Trần Mạn Nhu cảm thấy, càng là trực tiếp, nói không chừng mới càng là đối thủ, cảm thấy liền cẩn thận vài phần, trên mặt treo lên dáng vẻ tươi cười theo mẹ ruột đánh giá là dịu dàng nói: “Ta là chiêu nghị tướng quân Trần gia tú nữ, không biết tỷ tỷ lại là tú nữ nhà ai? Muội muội ta vừa về kinh thành, mắt thật sự vựng về.”

"Ta là đích nữ An Quốc Công phủ Tô Dung Dung." Tô Dung Dung nói xong, lại tùy tay chỉ chỉ Trương cô nương: "Đây là đích thứ nữ Anh quốc công gia Trương Uyển Đình."

"Nguyên lai là Tô tỷ tỷ cùng Trương tỷ tỷ, tiểu muội có lễ." Trần Mạn Nhu trên mặt thoáng mang theo chút kinh ngạc, trước mặt hai thiếu nữ hành lễ. Không nói đối phương tuổi so với nàng lớn hơn, chỉ nói địa vị hai nhà, so với nàng cha chiêu nghị tướng quân muốn cao hơn hai tầng, nàng không thi lễ có vẻ không gia giáo.

"Trần muội muội không cần đa lễ, chúng ta hiện tại đều là đãi tuyển tú nữ, lý nên ở chung như là tỷ muội." Tô Dung Dung rút cuộc là ra vẻ xuất thân, lúc trước nói chuyện thẳng thắn tuy rằng là mang theo cả vú lấp miệng em, lúc sau, liền có điểm đại khí.

Cùng nàng tương phản, chính là Trương Uyển Đình, cô nương này kiêu kiêu nhược nhược mang theo khấn cười: "Là nha, chúng ta đều là đãi tuyển tú nữ, ngày sau nói không chừng sẽ..."

"Trương muội muội, đây là hoàng cung." Tô Dung Dung nhú mày đánh gãy Trương Uyển Đình, Trương Uyển Đình mặt đỏ lên, không được tự

nhiên nở nụ cười hai tiếng: "Ô tử tử không cần đa tâm, chúng ta đều biết, Tô hầu gia đã muốn cấp Tô tử tử..."

"Trương muội muội! Người nếu là không biết cái gì phải nói, cái gì không nên nói, liền hiện tại thỉnh hồi phủ!" Tô Dung Dung đề cao thanh âm, Trương Uyển Đình ngậy người một chút, như là bị dọa, một lát sau, đôi mắt bỗng nhiên đỏ.

Tô Dung Dung rất là ghét nhìn nhìn Trương Uyển Đình, tự quay thân chạy lấy người. Trần Mạn Nhu nhìn màn này, bỗng nhiên cảm thấy, trong hoàng cung diễn a, thật sự là cái địa phương không sai.

"Làm cho Trần muội muội chế giễu, Tô tử tử nàng tính tình cứ như vậy, thực thẳng thắn, nói chuyện cũng không bận tâm đắc tội với người..." Trương Uyển Đình xem Tô Dung Dung đi đến bên kia đi, liền quay đầu nhẹ giọng đối Trần Mạn Nhu nói: "Chính là Tô tử tử là người rất tốt, nàng cũng là gia thế cao quý, thế này mới dưỡng thành cái tính tình như vậy."

"A?" Trần Mạn Nhu tỏ vẻ chính mình vừa rồi không có nghe Trương Uyển Đình nói cái gì, sắc mặt có điểm mê mang, sau đó có a một tiếng, rất là vui sướng đối Trương Uyển Đình nói: "Tử tử đối với tú nữ hiểu biết rất nhiều nga? Kia có thể hay không thỉnh tử tử nói cho ta nhiều một chút đâu? Ta vừa tới kinh thành, trong kinh thành, còn không biết một người đâu."

Ngoại tổ gia biểu tử muội của nàng hoặc là xuất giá, hoặc là tuổi không đến, nàng bốn gia là dân cư điều linh, tộc nhân đều là ở lão gia Giang Tô, nhiều năm kinh thành cũng chỉ có đích chi nhất hệ, mà đích chi lại chỉ còn lại có nhà bọn họ nhất mạch, phụ thân ngay cả huynh đệ đều không có, trong kinh thành chỉ có tổ phụ cùng tổ mẫu tọa trấn, ngay cả cái đường tử đường muội đều không có, tự nhiên là không địa phương đi kết bằng hữu.

Trương Uyển Đình nghe Trần Mạn Nhu vừa hỏi như vậy, sắc mặt còn có chút phấn khích, nàng lời nói khách sáo, cũng không phải là đến túi chữ

nhật nói. Giới thiệu tú nữ, nói đơn giản, nói hai ba câu có thể giới thiệu một cái, nhưng là, nếu là một cái không làm tốt, vậy thành bàn lộng thị phi, miệng nhiều lời cũng không phải là hảo thanh danh.

"Như thế nào, tỷ tỷ không muốn sao?" Trần Mạn Nhu lại bỏ thêm một mồi lửa, Trương Uyển Đình trên mặt mang điểm nhỏ khó xử: "Không phải tỷ tỷ không muốn, mà là, mà là..."

HẬU CUNG MƯU SINH KẾ

Tiểu Nhiên Hoa Khai

www.dtv-ebook.com

Chương 2: Hậu Cung

Nhìn ánh mắt Trần Mạn Nhu hơi nghi hoặc cùng kỳ lạ, Trương Uyển Đình như là trắng sãi đoạn cổ tay, hung ác nói: "Không phải tỷ tỷ không muốn, mà là trong kinh thành, tỷ tỷ tuy rằng là Quốc công phủ đích nữ, lại không được sủng, hằng ngày tổ mẫu cùng mẫu thân xuất môn, cũng không mang ta..."

Cho nên, nàng cũng không có giao tế. Trương Uyển Đình ánh mắt thực ai oán thực ủy khuất thực thực xin lỗi nhìn Trần Mạn Nhu, một ánh mắt biểu đạt trăm ngàn loại ý tứ, Trần Mạn Nhu trí nhớ mở mười phần đại, mới xem như đã hiểu.

Trần Mạn Nhu trên mặt lập tức xin lỗi tươi cười: "Trương Tỷ tỷ, thật sự là xin lỗi, ta cũng vậy vừa về kinh thành..."

"Người không biết không tội." Trương Uyển Đình ôn nhu nở nụ cười một chút, lại nói tiếp: "Chính là, chuyện tình hậu cung, ta còn là biết một hai. Hôm nay cùng muội muội quen biết một hồi, coi như là duyên phận, lấy thân phận muội muội, ngày sau nhất định là muốn tiến cung ..."

Trần Mạn Nhu sắc mặt kinh hoảng, chạy nhanh hướng Trương Uyển Đình đi từng bước bên người: "Trương tỷ tỷ, lời này cũng không thể nói lung tung, cung đình trọng địa, chúng ta đều là tú nữ, ai tiến cung ai vào không được vào cung, này đều là Hoàng thượng, Hoàng thái hậu cùng với Hoàng hậu nương nương nói mới tính."

Nhân tình cũng không phải là dễ kiếm, Trương Uyển Đình nếu là tiến cung, tin tức hậu cung liền tương đương với là bán một cái nhân tình cho

chính mình, ngày sau chính mình còn nợ nàng ta. Trương Uyển Đình nếu là không tiến cung, tương lai ai cũng không thể khẳng định thế cục hậu cung, nhân tình này của nàng còn có thể là có giá trị.

Trần Mạn Nhu tâm tư nhanh quay ngược trở lại, người muốn ban ơn lấy lòng, cũng phải xem ta có muốn mua mới được. Vì thế, nhìn Trương Uyển Đình ánh mắt càng phát ra chân thành: "Này chuyện tình hậu cung, chúng ta cũng không nên thảo luận, dù sao, chúng ta đều chưa kết hôn, nếu là truyền ra cái gì, thanh danh đều bị hủy."

Trương Uyển Đình cũng dùng khăn che miệng, cẩn thận nhìn xung quanh bốn phía một chút, đem đáy mắt ghen khuất phần nộ tránh xong rồi, mới quay đầu túm ống tay áo Trần Mạn Nhu nói: "Muội muội nói đúng, là tỷ tỷ tự hỏi không chu toàn toàn. Tỷ tỷ cũng không phải cố ý, nghĩ đến phiên chúng ta đi vào, còn không biết tới khi nào, tìm việc nói cho qua thời gian."

Nói xong, thần bí hạ giọng nói: "Kỳ thật, chuyện tình hậu cung, người đến bên ngoài nghe ngóng cũng sẽ biết, tỷ tỷ bất quá miệng nói vô ích, lúc này không có việc gì làm, người coi như cái tiêu khiển."

Trần Mạn Nhu trong lòng hơi hơi nhú mào, Trương Uyển Đình tình nguyện đem nhân tình biến thành bát quái, cũng muốn đem tin tức nói cho mình nghe, chẳng lẽ, nàng liền nghĩ đến mình là kẻ ngốc? Hoặc là nói, kỳ thật nàng là có thể khẳng định nàng cùng mình, đều là có thể đi vào cung?

"Tỷ tỷ vừa nói như vậy, muội muội an tâm." Trần Mạn Nhu hạ giọng đi theo, làm ra tư thế nghe, thuận tiện cam đoan: "Tỷ tỷ người yên tâm, chuyện tình hôm nay người nói, người nói, ta nghe mà, ra địa phương này, muội muội sẽ không biết nói tỷ tỷ từng nói qua cái gì."

Trương Uyển Đình sắc mặt thực đẹp, Trần Mạn Nhu tuổi nhìn không lớn, không nghĩ tới, làm việc lại cẩn thận như vậy. Hôm nay nói lời này,

cũng không có người thứ ba, ý tứ của nàng nói là, ra khỏi nơi này, ngày sau mình muốn lợi dụng tin tức hôm nay, cũng chỉ có thể nghĩ biện pháp khác, nàng Trần Mạn Nhu là tuyệt đối nhận tình.

Bất quá, Trương Uyển Đình trong lòng có so đo khác, là người thông minh mới tốt, thông minh, sẽ nghĩ biện pháp hướng lên trên, tin tức của mình cũng mới cũng có giá trị.

"Muội muội yên tâm, tỷ tỷ cũng biết sự tình gì có thể nói sự tình gì không thể nói." Trương Uyển Đình mỉm cười, như trước là một bộ dáng ôn nhu nhược nhược, tới gần Trần Mạn Nhu, nhẹ giọng nói: "Này bên trong hậu cung, hiện có hai Thái hậu, một Hoàng hậu, một Quý phi, tứ phi chỉ có một Thục phi, bát phi chỉ có một Lưu phi, phía dưới Tiệp dư trước hết quên đi, mỹ nhân tài tử cũng có vài người, Hoàng thượng là người không thương nữ sắc."

Trần Mạn Nhu trong lòng âm thầm tính toán, mặt trên rất nhiều vị trí, liền xem lần này tú nữ người nào thân gia có vẻ cao. Thân cha nhà mình là chính tam phẩm, dựa theo quy củ hậu cung, quý phi cha ít nhất là chính nhất phẩm, tứ phi còn lại là nhị phẩm, bát phi còn lại là tam phẩm, tứ phẩm lấy đều có chút bất nhập lưu. Như là Hầu phủ quốc công phủ linh tước, kia thuộc loại siêu phẩm, ít nhất cũng phải là cái phi vị.

Nhưng là, tình huống nhà mình lại là có chút đặc thù. Hoàng thượng đăng cơ ba năm, giữ đạo hiếu ba năm, ý tứ này đúng là, ba năm trước đây, vẫn là lão Hoàng thượng cầm quyền, thân cha nhà mình là lão Hoàng thượng đề bạt đi lên, xem như tâm phúc của lão Hoàng thượng. Thời điểm chọn phe phái, không có làm ra vẻ.

Hiện tại, Hoàng thượng tuy rằng cầm quyền, nhưng là quyền lực không ổn định, bằng không hậu cung hai Thái hậu cũng sẽ không đến xem tuyển tú. Chính mình nếu là không tiến cung, thì phải nói với Hoàng thượng, ta đối với người không tin tưởng. Đây là tự tìm cái nhau đến diệt tộc đâu, núi

cao hoàng đế xa, đối thủ thân cha nhà mình còn không dùng sức đập xuống? Không tiến cung không được, tiến cung chính là quân cờ thêm hạt nhân. Được rồi, kỳ thật nhà mình đại ca mới xem như hạt nhân, về sau nhất định phải lưu ở kinh thành.

Một cái quân cờ, nếu là Hoàng thượng nguyện ý nể tình, bát phi cũng không phải không thể hợp lại một chút. Nhưng Hoàng Thượng nếu là tưởng ra oai phủ đầu, ước chừng chính tam phẩm chiêu nghi cái gì, đều rất khó đắc thủ.

Vì thế, bàn nửa ngày, có thể không tranh thủ đường sống?

Trần Mạn Nhu nháy mắt buồn bực, lỗ tai còn liên tục truyền đến thanh âm Trương Uyển Đình: "Hoàng hậu là Định quốc công gia đích trưởng nữ, chính là Định quốc công gia hiện tại đã muốn bắt đầu đi xuống dốc, chỉ dẫn nhất đẳng quốc công hàng đầu, trong tay nhưng không có thực quyền, bất quá Hoàng hậu nương nương bụng không chịu thua kém, đã sinh ra cho Hoàng thượng đích trưởng tử cùng đích trưởng nữ. Hoàng hậu nương nương trưởng thành rất đẹp, làm người cũng thực ôn hòa, quả nhiên là hiền lương thực đức, có thể là thiên hạ giai phạm."

"Dương quý phi là hộ quân thống lĩnh phủ đích trưởng nữ, thời điểm Hoàng hậu năm đó hoài thai đại hoàng tử thì vào cung, vốn nàng là không đủ tư cách làm quý phi, nhưng bởi vì Hoàng thượng có chút thích, thế này mới che chở Quý phi, Quý phi nhân trường tốt, tính tình cũng thẳng."

Trương Uyển Đình vừa nói, một bên xem sắc mặt Trần Mạn Nhu, sau đó trong lòng cũng rất ử rử, Trần Mạn Nhu này sắc mặt cũng che giấu thật tốt quá, cư nhiên nửa phần dao động đều nhìn không ra. Hoặc là, nàng này là đối với tiến cung không có hứng thú. Hoặc là, nàng này tâm kế rất sâu.

"Bất quá, Quý phi dù sao cũng là xuất thân gia đình võ tướng, này phương diện giáo dưỡng..." Trương Uyển Đình hơi có điểm khinh thường

nói, Trần Mạn Nhu khẩn trương khoát tay: "Trương Tỷ tỷ, ta cảm thấy này thái dương có chút lớn, chúng ta có hay không hẳn là đổi cái địa phương đứng?"

Trương Uyển Đình trong lòng âm thầm đáng tiếc, thật sự là đủ thông minh, chính là, có điểm thiếu kiên nhẫn.

"Phải không? Ta cũng chưa chú ý tới." Thuận thế ngẩng đầu nhìn xem, Trương Uyển Đình nhanh tay đưa khăn che ở trên trán: "Quả nhiên là lớn, cũng không biết phía trước còn có bao nhiêu, nếu là người còn nhiều, chúng ta liền đơn giản tìm cái lương đình ngồi đi."

Trương Uyển Đình vừa dứt lời, chợt nghe gặp một cái tiểu thái giám đứng ở cửa hô: "Giáp tổ Tử Ngọ hào, giáp tổ tử chưa hào, giáp tổ tử đậu hào!"

Trần Mạn Nhu nhất thời giật mình, nhanh đứng vững, quay đầu đối với Trương Uyển Đình cười nói: "Trương Tỷ tỷ, muội muội đúng là giáp tổ tử chưa hào, xem ra lúc này muốn đi vào trước."

Trương Uyển Đình cười đáng vẻ đoan chính: "Trần muội muội nhanh vào đi thôi, tỷ tỷ trước cầu chúc muội muội như tâm mong muốn."

"Đa tạ Trương Tỷ tỷ." Trần Mạn Nhu cười cười, xoay người hướng phương hướng tiểu thái giám đi, mặt khác hai cô nương bị điểm danh cũng lại đây, một người mặc váy hồng nhạt, trên mặc đồng sắc đoản quái đứng ở phía trước nàng. Một người mặc nhu váy màu xanh nhạt đứng ở sau nàng, ba người đều đi theo sau tiểu thái giám kia, vào cửa một cái phòng nhỏ, sau đó theo sườn biên vòng vào đại điện.

Trần Mạn Nhu thừa dịp thời điểm tiến vào đại điện nhanh chóng hướng lên trên nhìn lướt qua, hai lão thái thái ngồi ngay ngắn ở trên, một mỹ phụ nhân mỉm cười ngồi ở một bên, ba người đang nói chuyện, kia mỹ phụ

nhân ôn nhu cười nói: "Cũng là mẫu hậu thích, vậy thưởng một cái châu sai đi."

Một lão thái thái vẻ ôn hoà gật gật đầu, một lão thái khác mặt nghiêm túc cũng gật gật đầu, sau đó mỹ phụ nhân quay đầu phân phó cung nữ đứng một bên: "Đi, cấp Lâm gia tiểu thư một chi châu sai."

Cung nữ kia cười hì hì đang cầm châu sai đưa đến trước mặt cô gái quý gồi trung ương đại điện: "Chúc mừng Lâm cô nương."

"Thần nữ tạ Thái hậu nương nương ban cho, tạ Hoàng hậu nương nương ban cho." Lâm cô nương vẻ mặt sắc mặt vui mừng tạ ơn, sau đó đứng dậy theo một cái tiểu thái giám hướng bên kia đi đến, vòng qua cây cột cùng bình phong, ra cửa, tuyển tú đã xong.

Sau đó, ánh mắt hai cái lão thái thái cùng hoàng hậu, liên đều nhìn lại trên người ba người vừa vào. Trần Mạn Nhu cúi đầu cũng có thể cảm giác được, ánh mắt ba người giống như là đèn pha, đem các nàng ba người từ đầu nhìn đến đuôi.

Trần Mạn Nhu không cầu nổi bật, đi theo hai cái cô nương khác cùng nhau kêu: "Thần nữ Dương Thái Nhi (Trần Mạn Nhu, Liễu Thanh Thanh) gặp qua hai vị Thái Hậu, gặp qua hoàng hậu nương nương."

"Đứng lên đi, trưởng thành đều là thủy linh linh." Lão thái thái kia vẻ mặt tươi cười là nói trước tiên, tầm mắt phóng trên người Dương Thái Nhi hỏi: "Người là tú nữ nhà ai? Có tài nghệ gì?"

"Thần nữ là từ tứ phẩm tri phủ Dương Liên Đình chi nữ, thần nữ đối cầm kỳ thư họa đều thoáng hiểu biết, chính là thiên tư hữu hạn, đến nay bất quá là ở cầm nghệ thượng có chút nổi bật." Dương Thái Nhi cúi đầu, theo góc độ Trần Mạn Nhu, có thể thấy Dương Thái Nhi sắc mặt đỏ bừng, ngón tay đều co quắp cùng một chỗ.

Đoạn này nói lưu loát, chính là rất lưu loát, cơ hồ cũng chưa có tạm dừng, xem ra càng như là học thuộc.

"Vậy đàn một thủ khúc đi." Lão thái thái sắc mặt nghiêm túc nói, lập tức có cung nữ dâng dao cầm đến, Dương Thái Nhi hành lễ, ngồi ở sau cầm, hít sâu một hơi bắt đầu đàn tấu, chưa nói tới cái gì cảm tình không cảm tình, thủ pháp nhưng thật ra rất thông thuận, cả bài cũng không dừng lại lần nào.

Biểu hiện rất bình thường, cuối cùng Hoàng hậu an ủi hai câu, cũng không ban cho châu sai, cho người mang đi ra ngoài. Tiếp theo, liền đến phiên Trần Mạn Nhu.

"Thần nữ là chính tam phẩm chiêu nghị tướng quân chi nữ, thần nữ thuở nhỏ thích vẽ tranh, đối này có vẽ am hiểu." Trần Mạn Nhu nói thực trung quy củ, dù sao, nàng tiến cung, là hai bên đều trong lòng biết rõ ràng, một cái quá trình mà thôi, tùy ý chút là được.

HẬU CUNG MƯU SINH KẾ

Tiểu Nhiên Hoa Khai

www.dtv-ebook.com

Chương 3: Sai Thân

"Kia Trần cô nương liền hoạ cho chúng ta một bức tranh đi." Lão thái thái ôn hòa nói, Trần Mạn Nhu lên tiếng, có tiểu thái giám lại đây dẫn Trần Mạn Nhu đi. Tú nữ xuất sắc phương diện thư họa rất nhiều, cho nên bên kia liền có tú nữ viết tự vẽ tranh, giấy và bút mực.

Trần Mạn Nhu chính mình mài mực điều, tùy ý vẽ loạn trên giấy. Đời này nàng học là quốc họa đứng đắn, chính là cái loại họa coi trọng thần vận văn chương, cho nên một tầng mực đen mới là tối trụ cột.

Thừa dịp lúc này, tú nữ thứ ba cũng bị hỏi, tài nghệ của nàng là khiêu vũ, đều có tiểu cung nữ ở một bên đệm nhạc. Trần Mạn Nhu nghe khúc vẽ tranh, tốc độ nhưng thật ra nhanh không ít, tại khi tú nữ kia nhảy xong, nàng cũng thu bút.

"Liễu cô nương nhảy thật không sai, luyện rất nhiều năm đi?" Lão thái thái hòa ái cười hỏi, Liễu Thanh Thanh sắc mặt ửng đỏ, then thùng cấp vài người ở trên hành lễ: "Thần nữ thuở nhỏ thích khiêu vũ, đã luyện gần mười năm."

"Nhưng thật ra được tính tình nhẩn nại, liền thường châu sai này cho người." Lão thái thái hòa ái cũng không có hỏi ý kiến những người khác, trực tiếp thưởng xuống châu sai, Liễu Thanh Thanh hơi hơi không yên, lại cũng không dám tùy ý xem thần sắc hai người khác, vội vàng tiếp cung nữ châu sai trong tay, liền chạy nhanh đi ra ngoài.

Lúc này tiểu thái giám mới lại đây đem tranh Trần Mạn Nhu đưa lên, trải ra cho ba người kia xem. Lão thái thái hòa ái cười tùm tùm gật đầu: "Không

sai, viết hữu thần, này hoa mai nở cũng bừa bãi tiêu sái, là cái tiêu sái."

"Quả thật không sai, người học họa đã bao nhiêu năm?" Lão thái thái nghiêm túc hỏi, Trần Mạn Nhu trong lòng một bên nói thầm lão thái thái này ánh mắt thập phần sắc bén, một bên ôn nhu đáp: "Thần nữ học vẽ tranh đã muốn có hơn mười năm, lúc bắt đầu cầm bút, là bắt đầu học vẽ tranh."

"A, này lại người được tính tình." Hoàng hậu hơi hơi nhú mày cười nói: "Có thể có tiên sinh dạy?"

"Thần nữ thuở nhỏ cha mẹ sủng ái, thời điểm ba tuổi gia phụ cho thần nữ bái Lục đại sư làm tiên sinh." Trần Mạn Nhu biểu hiện, chỉ ra bản thân vẫn là rất có tác dụng, mình là Trần gia cô nương, thuở nhỏ cả nhà sủng ái, có một Trần Mạn Nhu nơi tay, Trần gia liền nhất định là tâm hướng Hoàng thượng.

Hoàng hậu trên mặt tươi cười nói không nên lời là ý tứ hàm xúc gì, nhưng thật ra lão thái thái hòa ái cười càng vui vẻ, bất quá, vẫn là lão thái thái mặt nghiêm túc đặt câu hỏi: "Lục đại sư? Là Lục Thái Y?"

"Tiên sinh tục danh đúng là Lục Thái Y." Trần Mạn Nhu trong lòng hơi hơi giật mình, tiên sinh nhà mình ở lúc mình ba tuổi đã ở trong phủ, lão thái thái không ra thăm cung, cư nhiên còn biết tục danh tiên sinh nhà mình, chẳng lẽ, hai người trong lúc đó từng có cái quan hệ gì? Hoặc là nói, tiên sinh nhà mình liền nổi danh như vậy?

"Lão thái bà bây giờ còn tốt?" Không đợi Trần Mạn Nhu phân tích ra cái gì, lão thái thái mặt nghiêm túc như là sắc mặt vui một ít, có chút tùy ý hỏi, Trần Mạn Nhu cúi đầu đáp: "Tiên sinh thân mình hoàn hảo, vô sự liền thích họa hai bút, ngẫu nhiên xuất môn dạo chơi, ngày rất là thích ý."

Lão thái thái mặt nghiêm túc gật gật đầu, không có nói nữa. Sau đó lão thái thái hòa ái nói: "Là cái không sai, này châu sai liền thưởng người, trở về hảo hảo chuẩn bị."

"Là, thần nữ khấu tạ Thái hậu, khấu tạ Hoàng hậu." Trần Mạn Nhu tiếp châu sai, hành lễ, rút lui đi đến phía sau tiểu thái giám, đi theo xuất môn. Vừa mới mới ra cửa, chợt nghe sân cửa truyền đến một thanh âm sắc nhọn: "Hoàng thượng giá lâm!"

Cô nương đứng đầy sân lập tức đều quỳ thành một mảnh, có người tận lực thu nhỏ lại thân mình, có người lại cố ý lộ ra cổ tuyết trắng, có người còn bày ra sự mềm dẻo vòng eo của bản thân, có người thậm chí là cao cao nguyệt cái môn.

Trần Mạn Nhu cũng đi theo quỳ xuống, thuận tiện đem lan can phòng ở bên ngoài đem mình ngăn trở, sau đó vụng trộm đánh giá bóng dáng màu lam nhạt đi vào, đầu tiên thấy là chân, đồng dạng là màu lam nhạt, mặt trên dùng kim tuyến thêu tường vân.

Đai lưng đeo một cái bàn long ngọc bội màu xanh biếc, bên kia còn lại là một cái tổ sắc hà bao, bạch ngọc khấu mang thập phần cảnh trí, đai lưng màu lam đậm, vòng eo thực gầy yếu, nhưng lại có một loại cảm giác rất lực lượng.

Nhìn ra, thân cao ước chừng là hơn 1m8, nhưng là không vượt qua hai thước. Về phần mặt, Trần Mạn Nhu không phát hiện, bởi vì phương hướng nàng quỳ không quá tốt, tuy rằng có thể thấy sân cửa, nhưng Hoàng thượng đi tới cửa đại điện, nàng động tác không thể quá lớn, đành phải đáng tiếc thu hồi ánh mắt.

Chờ Hoàng thượng vào đại điện, tú nữ trong viện nằm úp sấp mới lục tục đứng dậy. Trần Mạn Nhu cũng thực rõ ràng đứng dậy, đưa cho tiểu thái giám mang nàng đi ra một cái hà bao, sau đó liền xoay người chạy lấy người, đại ca nhà nàng nói không chừng còn chờ tại cửa cung đâu.

"Đại ca!" Quả nhiên, vừa ra cửa cung, Trần Mạn Nhu liền nhìn thấy bóng dáng đại ca nhà mình, vừa nhìn thấy nàng ra cửa cung, liền nhanh

chóng chạy tới, thân thủ nhu đầu Trần Mạn Nhu: "Thế nào? Có người làm khó dễ người?"

"Không có, ta lại không biết người nào, các nàng cũng không biết ta, chỗ nào tùy ý khó xử ta?" Trần Mạn Nhu nhăn mặt nhăn cái mũi, ôm cánh tay Trần Hoài Cẩn: "Đại ca, chúng ta nhanh trở về đi, ta đều đói bụng."

Nàng sáng sớm liền tiến cung, lúc này đều qua buổi trưa, bụng đều nhanh đói, cô lơ lơ kêu. Trần Hoài Cẩn vừa nghe nói muội muội bảo đói bụng, nhanh lôi kéo Trần Mạn Nhu đi đến bên cạnh xe ngựa nhà mình, giúp đỡ Trần Mạn Nhu lên xe, chính mình cũng đi lên theo, phân phó gã sai vặt hai câu, xe ngựa liền quay đầu đi hướng Trần phủ.

Bên trong đại đường Trần phủ, Trần lão thái gia - tóc trắng một nửa - cùng Trần lão phu nhân đều rất khẩn trương, Trần lão phu nhân thường thường sẽ đứng dậy đi tới cửa xem, Trần lão thái gia rất là bất đắc dĩ: "Người cứ ngồi xuống đi, hôm qua không phải xem qua bài tử của Mạn Nhu sao? Đến phiên Mạn Nhu đều phải đến buổi trưa, lúc này vừa buổi trưa, khẳng định chờ một lát mới trở về."

"Kia không nhất định, vạn nhất người phía trước, đi vào liền bị đưa ra ngoài rồi sao?" Trần lão phu nhân quay đầu trừng mắt nhìn liếc Trần lão thái gia một cái, lần phật châu trong tay, có chút lo lắng hỏi: "Lão nhân, người nói, Mạn Nhu chúng ta có thể hay không bị người làm khó dễ?"

"Ai dám làm khó dễ?" Trần lão thái gia hừ một tiếng: "Chúng ta Trần gia hai năm này tuy rằng không quá hiển, nhưng là thế gia đại tộc, tiếp qua hai năm Khải Hoa trở về, Hoàng thượng nhất định cấp cho Khải Hoa thêm tước vị, này kinh thành người nào không phải nhân tinh? Ai không có mắt đặc tội Trần gia chúng ta?"

"Người cái lão nhân, tuổi càng lớn càng không rõ!" Trần lão phu nhân đi đến bên người Trần lão thái gia, có chút chỉ tiếc rèn sắt không thành thép

nói: "Người nói là chuyện tình nhóm nam nhân bên ngoài, ta nói là bên trong hậu cung! Đây đều là nữ nhân! Người nói Khải Hoa chúng ta hội thăng quan, mấy tiểu cô nương mười bảy mười tám ai sẽ biết?"

Trần lão phu nhân vừa nói như vậy, Trần lão thái gia cũng có chút lo lắng: "Không thể nào, thái độ Hoàng thượng không phải rất rõ ràng sao? Mấy ngày trước đây còn ban cho chúng ta đồ này nọ, thánh ý chính là..."

Trần lão phu nhân này chưa bao giờ nhúng tay vào việc nam nhân cũng không phản đối, đơn giản lại tới giữ cửa. Lần này nhưng thật ra đúng dịp, vừa nhìn không bao lâu, liền nhìn thấy cháu gái bảo bối đi theo đại ca nàng sôi nổi trở lại.

"Tổ mẫu, đang chờ ta về?" Trần Mạn Nhu thấy Trần lão phu nhân, cũng rất hưng phấn, hai ba bước nhảy đến trước mặt Trần lão phu nhân, nghiêm mặt cười nói, Trần lão phu nhân cười gật đầu, đang muốn nói chuyện, bỗng nhiên lại nghiêm mặt, điểm cái trán Trần Mạn Nhu: "Người đều đã lớn, đi đường còn không có ổn trọng! Mai này vào cung, người còn muốn như thế này, những người đó cũng sẽ không cho người tìm người giảng đạo lý!"

"Ai nha, tổ mẫu, ta không phải đang ở trong nhà mình sao?" Trần Mạn Nhu ôm cánh tay Trần lão phu nhân quơ quơ, hướng Trần lão thái gia làm cái mặt quỷ, Trần lão thái gia ho nhẹ một tiếng: "Mạn Nhu từ nhỏ là đứa thông minh, người đừng lo lắng, nàng biết nên làm như thế nào."

Trần lão phu nhân lại trừng mắt liếc Trần lão thái gia một cái, quay đầu phân phó nha hoàn đem ngọc thiện bưng lên, sau đó nắm chặt thời gian hỏi Trần Mạn Nhu chuyện trong cung. Chờ nghe Trần Mạn Nhu nói đến hai người Tô Dung Dung cùng Trương Uyển Đình kia, Trần lão phu nhân có chút nhú mày.

Chờ Trần Mạn Nhu ăn ngọc thiện, Trần lão phu nhân mới lôi kéo Trần Mạn Nhu nói: "Ta biết người là đứa thông minh, bằng không, lúc ta nói cho

người tiến cung, người cũng sẽ không dễ dàng đáp ứng. Lúc trước, là oán ta đi?"

"Tổ mẫu..." Trần Mạn Nhu có chút không biết nên nói như thế nào, nói oán, đó là khẳng định có. Vốn tưởng rằng mình xuyên qua làm một người phú quý rảnh rỗi, dù sao, từ nhỏ cha mẹ sủng ái, huynh trưởng yêu thương, đệ đệ cũng quan tâm tri kỷ, trong nhà ngay cả di nương đều không có. Cuộc sống kia, quả thực giống như là đang nằm mơ.

Nhưng vừa được mười lăm tuổi, bỗng nhiên truyền đến tin sét đánh, vì sinh tồn gia tộc, mình phải tiến cung tuyển tú, sau đó làm một trong những nữ nhân của Hoàng Thượng. Cuộc sống tự do tốt đẹp, còn chưa bắt đầu liền cùng mình nói tạm biệt, lại có những cạm bẫy sinh tử giăng đầy mây đen đang chờ phía trước, có thể không oán hận sao?

Suy nghĩ hai tháng, cuối cùng mới suy nghĩ cẩn thận, trên thế giới này, cho tới bây giờ đều không có cơm trưa miễn phí. Từ nhỏ, lớn lên cầm y ngọc thực, chưa bao giờ chịu nửa phần ủy khuất, khi gia tộc gặp nạn, trừ phi là từ tảng đá làm người, nếu không ai có thể nhẫn tâm bởi vì lợi ích bản thân liền bỏ mặc gia tộc không để ý?

Ở thời đại này sinh hoạt hơn mười năm, nàng sâu sắc hiểu rõ phân lượng của hai chữ dòng họ, có thể nói, có dòng họ, mới có người. Không có dòng họ, liền giống như lục bình không rễ. Hưởng thụ hơn mười năm phú quý thanh nhàn, dùng việc tiến cung lại thương yêu của mọi người, không phải bình thường thực sao?

"Tổ mẫu, ta ngay từ đầu, quả thật là không nghĩ thông suốt, sau mới hiểu được, Trần gia ta, cùng An quốc công, Anh quốc công giống nhau, cũng đều là khai quốc công thần, chính là, cao tổ kia chọn nhầm người, Trần gia mới rơi xuống. Đến tổ phụ đời này, Trần gia đã không có tước vị gì, đến bây giờ, đều là gia gia cùng phụ thân lại cố gắng."

Trần Mạn Nhu biết đến những điều đó, đều là mẫu thân nàng nói. Năm đó nàng chết sống không muốn tiến cung, sau đó Trần mẫu ôm nàng, một chút một chút giảng giải sự tình Trần gia trước kia.

HẬU CUNG MƯU SINH KẾ

Tiểu Nhân Hoa Khai

www.dtv-ebook.com

Chương 4: Qua Lại

Trần gia năm đó chọn nhầm bên, như vậy Trần gia khẳng định có vài đối thủ. Đoạt vị chi tranh, dễ dàng xuất hiện cục diện người chết ta sống nhất. Trần gia suy bại, đối thủ Trần gia nhất định quật khởi, cho dù là không có quật khởi, địa vị tất nhiên là cao hơn so với Trần gia.

Trần gia hiện tại đang đứng ở thời điểm sắp hưng thịnh, Trần lão thái gia phần đầu cả đời, mới được một chức tam phẩm tướng quân, sau đó Trần cha lại phần đầu cả đời. Thậm chí Trần lão thái gia vì làm cho con có cơ hội phát triển tốt, đều phải đi học văn chương, cũng bất quá là một tam phẩm tướng quân.

Nhưng một chức quan tam phẩm, cùng so sánh địa vị với Quốc công phủ, Hầu phủ, Thái sư phủ, ngay cả một nửa đều kém, bên trong kinh thành, quan to nhất phẩm còn nhiều mà, tam phẩm gần như cát ngoài đường, huống chi là tam phẩm võ tướng ở bên ngoài.

Nửa vời, xấu hổ nhất. Đang thời điểm Trần gia phát triển, nếu lúc này xảy ra một chút sai lầm nhỏ, có thể đem cả nhà ra chém đầu. Trần gia cũng không phải loại gia tộc dùng nữ hài tử để tăng địa vị, nguyên bản, cuộc sống Trần Mạn Nhu đã được Trần gia lên kế hoạch rất tốt.

Tương lai, tìm một thế gia đệ tử, hoặc là danh môn trong sạch, đem gả Trần Mạn Nhu qua, để nàng dễ dàng qua cả đời vô cùng cao hứng. Từ Trần lão thái gia đến huynh đệ Trần Hoài Căn, đối với nữ hài tử duy nhất của Trần gia, đều là đau đến tận xương.

Nhưng ai cũng không nghĩ tới, Hoàng thượng vừa ra hiếu (mãn tang), trước hết cho người tìm đến Trần lão thái gia. Dựng phủ tam phẩm tướng quân, thời điểm thái bình thịnh thế, là tuyệt đối thực xin lỗi. Dựng phủ ở biên cảnh phồn hoa, cũng thay đổi không được nó bị vây ở biên cảnh Khánh quốc cùng Kim quốc, khoảng cách đến kinh thành Khai Phong thập phần xa xôi.

Nhưng đúng là này một "biên cảnh", một "võ tướng", một cái "đóng ở năm năm", làm cho Hoàng thượng coi trọng. Cố ý cho người ta đến đây hỏi, Trần gia cô nương vừa mới bao nhiêu niên kỷ, lại nói nghe nói Trần gia cô nương hiền lương thực đức làm người đoan chính, tóm lại chính là khen ngợi Trần Mạn Nhu, cuối cùng mới nói một câu, Trần gia dạy ra cô nương, hẳn là quý khí mười phần.

Một câu như vậy, đã đem con đường phía trước của Trần Mạn Nhu phá hỏng.

"Người tuy rằng là Hoàng thượng yêu cầu tiến cung, nhưng Trần gia chúng ta cũng không có nội tình gì, cho nên sau khi người tiến cung, cũng đừng hy vọng xa vời Hoàng thượng đối với người thực để ý. Người cũng không cần cùng Hoàng hậu, Quý phi các nàng tranh thủ tình cảm, các nàng đều là Hoàng thượng nhiều năm, không có công lao cũng có khổ lao, huống chi Hoàng hậu là vợ cả của Hoàng thượng, lại sinh nhất tử nhất nữ, trừ phi là Hoàng hậu làm sai đại sự, nếu không địa vị sẽ không dao động."

"Mà Quý phi, được Hoàng thượng sủng ái, không có đứa nhỏ nhiều năm như vậy cũng chẳng sợ, vẫn như cũ là đệ nhất nhân dưới Hoàng hậu, Hoàng thượng đối với nàng sủng ái có thể nghĩ. Người có Trần gia ở sau lưng, chỉ cần tuân thủ quy củ, mỗi tiếng nói cử động tuyệt không khác người, vậy có thể bảo đảm một cái phi vị. Ngày sau, cha người hồi kinh, Hoàng thượng nhất định bắt đầu dùng cha người, đến lúc đó địa vị của người mới có thể đi theo nước lên thì thuyền lên."

Trần lão phu nhân chậm rãi công đạo, Trần Mạn Nhu gật đầu, quả nhiên Trần lão phu nhân là người cơ trí, sự tình đều xem đặc biệt rõ ràng. Nàng nếu bị Trương Uyển Đình châm ngòi, tiến cung trước hết chống lại hai người kia, kia tuyệt đối là chết không có chỗ chôn.

Hoàng thượng có thể là xem ở mặt mũi Trần gia cho nàng đứng ở phi vị, nhưng là về sau cũng đừng tưởng tiến thêm một bước.

"Tổ mẫu, Anh quốc công phủ..." Chờ Trần lão phu nhân dừng lại, Trần Mạn Nhu nhanh nhanh hỏi. Trần lão phu nhân thở dài nói: "Trương Uyển Đình nhất định là hỏi thăm qua người, hôm nay mới tìm người."

"Hiện tại Anh quốc công cao tổ, cùng cao tổ của người từng là huynh đệ tốt, năm đó thời điểm chọn phe phái, Trần gia cùng Anh quốc công đều nhập vào một vị hoàng tử. Nhưng là Trần gia là xác thực quả thật thực đầu phục đại hoàng tử, mà Anh quốc công, là người dưới trướng nhị hoàng tử. Thế nhưng cuối cùng đăng cơ là Tứ hoàng tử, Anh quốc công ở thời điểm cuối cùng, lại đầu phục Tứ hoàng tử, thế này mới bảo vệ được tước vị."

"Hiện tại Anh quốc công, chỉ còn lại có một cái tước vị?" Trần Mạn Nhu vừa nghe liền biết là chuyện gì xảy ra, Trương gia cùng Trần gia quan hệ hữu hảo, đã theo lúc vị Tứ hoàng tử kia đăng cơ mà tiêu thất, hiện tại quan hệ hai nhà thực xấu hổ. Anh quốc công tuy rằng không nói nghĩa khí, nhưng là nhân gia bảo vệ tước vị, nhưng đối mặt Trần gia, luôn có vài phần lo lắng không yên.

Chậm rãi, lo lắng liền biến thành chán ghét, thật giống như cảm thấy, Trần gia chỉ cần tồn tại một ngày, giống như nhắc nhở năm đó Anh quốc công phản bội. Cho nên Anh quốc công Trương gia, đối với Trần gia là thực không hài lòng. Trương Uyển Đình đối với Trần Mạn Nhu, tự nhiên là muốn lợi dụng, tốt nhất là làm cho Trần Mạn Nhu biến thành đá kê chân cho mình.

"Uh, Anh quốc công tuy rằng là chỉ còn lại có một cái tước vị, vì Trương Uyển Đình đổi một địa vị trong tứ phi, vẫn là có thể." Trần lão phu nhân thực không đem Anh quốc công phủ xem trọng, trầm mặc trong chốc lát, mới tiếp tục nói: "Ta phải nhắc nhở người, là Tô Châu tri phủ Trịnh gia."

Trần lão phu nhân thần sắc thập phần nghiêm túc, Trần Mạn Nhu cũng khẩn trương theo. Trần lão phu nhân vòng vo lần phạt châu trong tay, chậm rãi nói: "Cao tổ lúc ấy, Nhị hoàng tử có một sườn phi, xuất thân từ Thành quốc công Trịnh gia. Lúc Tứ hoàng tử đăng cơ, Trịnh gia cũng bị thua, lúc này, Trịnh gia cũng đang là thời điểm phục khởi. Trịnh gia đích trưởng nữ Trịnh Tú Tú, gả cho Anh quốc công trưởng tử Trương Thanh."

"Tổ mẫu, địa vị Trịnh gia kia, cùng Anh quốc công gia, có chút không xứng đi?" Trần Mạn Nhu có chút kinh ngạc hỏi, Trần lão phu nhân cười lạnh một tiếng: "Người ở thực định phủ lớn lên, tất nhiên là không có nghe nói qua sự tích quang vinh của Anh quốc công gia trưởng tử."

Nói tới đây, Trần lão phu nhân còn có chút chần chờ, như là muốn nói, nhưng là lại cảm thấy khó mà nói. Trầm ngâm nửa ngày, mới nói tiếp: "Thôi, người ngày sau vào cung, sự tình ô nhục bậc này, người nghe xong coi như là được thêm kiến thức."

"Tổ mẫu, ngài nói." Trần Mạn Nhu nhanh bưng trà cho Trần lão phu nhân, Trần lão phu nhân nhấp một ngụm, mới nói: "Trương Thanh từ nhỏ được Anh quốc công phủ lão thái thái sủng ái, vẫn là kinh thành tiểu bá vương, năm tuổi liền đánh sập một tòa tửu lâu, nói là người ta rượu và thức ăn làm không hợp khẩu vị. Tám tuổi liền tiến vào sông bạc, một đêm thua trận Anh quốc công phủ mất một vạn lượng bạc và năm cửa hàng."

Trần Mạn Nhu miệng há thật to, này một canh bạc to, đặc biệt đáng giá, một đồng tiền tương đương với một khối tiền, một ngàn đồng tiền là một lượng bạc, này một vạn lượng bạc, đây chính là mười triệu nhân dân tệ!

Còn có năm cửa hàng, này Trương Thanh là lấy bạc làm nước lọc uống, một buổi tối cũng uống không được nhiều như vậy a!

"Anh quốc công sẽ không quản sao?" Trần Mạn Nhu khép miệng lại, hơi nghi hoặc hỏi, nếu Trương Thanh là Anh quốc công trưởng tử, kia về sau nhất định là muốn tập tước a, tập tước con trưởng thành như vậy, Anh quốc công chớ không phải là đầu óc có vấn đề?

"Như thế nào mặc kệ? Nhưng hắn không lay chuyển được lão nương hắn, vì thế liền suy nghĩ chiêu ngu ngốc." Trần lão phu nhân nói xong trên mặt liền lộ ra tươi cười châm chọc: "Đánh đánh chửi mắng qua bốn năm, Anh quốc công thật sự là đối với lão thái thái không có biện pháp, liền nghĩ biện pháp đem con giữ ở lại trong phủ trước. Vừa vặn, Anh quốc công phu nhân lại cùng con mình không thân cận, kia còn không bằng sinh cái tôn tử cho mình. Vì thế, năm Trương Thanh mười hai tuổi đại nha hoàn bên người hắn có hai người lớn bụng."

Trần Mạn Nhu miệng lại không thể khép lại, mười hai tuổi, gì đó của nam nhân của hắn có thể sử dụng sao? Lập tức, Trần Mạn Nhu lại nhớ đến Hồng Lô Mộng, Giả Bảo Ngọc mười một mười hai tuổi cùng Tập Nhân lăn lên giường? Vẫn là chín tuổi mười tuổi?

Cho nên, đứa nhỏ mười hai tuổi, cũng có thể sinh ra đứa nhỏ đi?

"Trương Thanh thanh danh đã là thối không thể giấu, bên trong kinh thành, tự nhiên là không có người nguyện ý gả cho hắn." Trần lão phu nhân nói xong nhìn về phía Trần Mạn Nhu: "Nếu chỉ có Trịnh gia, chúng ta tự nhiên là không sợ, nhưng Anh quốc công phủ tuy rằng suy tàn, lại vẫn có thể có tiếng nói ở kinh thành, hơn nữa thế lực Anh quốc công phủ đám hỏi, Trần gia không thể không phòng. Cho nên, nếu là đến thời điểm mấu chốt, người chính là ngọn núi cuối cùng để Trần gia chúng ta dựa vào."

Trần Mạn Nhu gật gật đầu: "Tổ mẫu, ta đều đã biết, bất quá, ta muốn hỏi một chút, nhà chúng ta, cùng nữ nhân trong cung, không có ai là quan hệ bằng hữu đi?"

Trần lão phu nhân sờ sờ đầu Trần Mạn Nhu: "Người cứ việc yên tâm lớn mật tiến cung, trên quan trường, không có bằng hữu vĩnh viễn, chỉ có lợi ích vĩnh viễn, huống chi, nữ nhân hậu cung, có đôi khi có thể cứu lại một gia tộc, có đôi khi cùng triều đình không có nửa phần quan hệ."

Được rồi, nói nhiều như vậy, kỳ thật Trần gia lão thái thái ý tứ chính là hiện có địch nhân là phải đề phòng, ngày sau địch nhân cũng có khả năng sẽ có cơ hội liên thủ, mà hiện tại có thể là bằng hữu, ngày sau nói không chừng thành địch nhân.

Thật sự là, nhân sinh đại triết học a. Trần Mạn Nhu cảm thán một câu, hướng Trần lão phu nhân bên người xê dịch qua: "Tổ mẫu, muốn ta mang người nào tiến cung?"

"Chính là đại nha hoàn bên người người Tần Hoan cùng Đối Nguyệt, kế ước bán mình của các nàng đều ở trong tay người, kế ước bán mình của người nhà các nàng ở trong tay ta, người yên tâm, nếu là các nàng trung tâm, ta không bạc đãi người nhà các nàng. Nếu là bất trung tâm..."

Trần lão phu nhân năm đó cũng là anh thư, có thể giúp đỡ Trần lão thái gia đem Trần gia chống đỡ đứng lên, tự nhiên không là phụ nhân mềm yếu.

Trần Mạn Nhu gật gật đầu, bóc vài cái hạt dưa cho Trần lão phu nhân, hai người cũng không nói nói, một người bóc hạt dưa, một người ăn hạt dưa, ngồi trong chốc lát, Trần lão phu nhân đứng dậy: "Thời điểm không còn sớm, người không phải còn phải thêm hà bao sao? Nhanh đi thôi, hà bao cũng không nên làm hai lớp, bất quá, làm sao chính người mới có thể nhận ra dấu hiệu."

"Ta đã biết, tổ mẫu, ta đưa người đi." Trần Mạn Nhu cười tủm tỉm giúp đỡ Trần lão phu nhân, đem nàng đưa đến sân cửa, thấy Trần lão thái gia lại đây đón Trần lão phu nhân, rất xa hành lễ, liền xoay người trở về sân.

Từ đó, Trần Mạn Nhu cũng chỉ ở trong viện mình làm chút châm tuyền, hoặc là viết mấy phong thư cho cha mẹ cùng tiểu đệ, cùng đại ca nói nói mấy câu, một bước không ra khỏi cửa. Ba ngày sau, thánh chỉ đến Trần gia.

HẬU CUNG MƯU SINH KẾ

Tiểu Nhiên Hoa Khai

www.dtv-ebook.com

Chương 5: Sắc Phong

"Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết, nghe thấy Trần thị nữ Mạn Nhu đức uẩn thực minh, tính nhân lễ giáo, ôn lương cung kiệm, trầm cung phụng hoàng thái hậu từ dụ, sắc phong Trần thị nữ vì theo nhị phẩm Trần phi lấy chiêu ân sủng, cùng ngày vào cung, phụng thị cung đình, ban thường trụ Chung Túy cung. Khâm thử."

"Vi thần khấu tạ hoàng ân." Trần lão thái gia đứng đầu một nhà, sau khi dẫn người nhà dập đầu, cung kính đem thánh chỉ nhận lấy, sau đó được Trần Hoài Cẩn nâng đứng dậy, cười hớ hớ lấy ra cái hà bao nhét vào trong tay thái giám tuyên chỉ: "Lương công công, hôm nay chỉ có một nhà chúng ta nhận được thánh chỉ?"

"Trần lão thái gia khách khí." Lương công công cười xoa bóp hà bao, nhét vào trong tay áo sau đó nói: "Tiểu nhân ra cung trước, vận tuế gia vẫn chưa cho những người khác đi ra tuyên chỉ. Lúc này nhìn thời gian cũng không sớm, thánh chỉ sắc phong hậu phi trên cơ bản đều là hoàn thành giữa trưa, tiểu nhân ước chừng hôm nay là ngày cuối cùng."

"Đa tạ Lương công công, nếu Lương công công không vội hồi cung phục chỉ, còn thỉnh lưu lại uống ly trà đi, trước đó vài ngày ta vừa mua được một loại trà ngon, Lương công công giám thưởng một chút?" Trần lão thái gia cười hướng Lương công công làm ra cái thủ thế thỉnh, Lương công công cũng không chối từ nhiều, cười đáp ứng liền đi theo sau Trần lão thái gia vào cửa.

Trần lão thái gia quay đầu nhìn thoáng qua Trần lão phu nhân, Trần lão phu nhân gật gật đầu, xoay người dẫn Trần Mạn Nhu hướng nội viện đi

đến. Thánh chỉ đến, Trần Mạn Nhu hôm nay sẽ tiến cung, đồ đạc muốn mang vào cung đều phải kiểm tra lại một lần nữa mới được. Nếu có cái gì kỳ quái trà trộn vào, đến cửa cung kiểm điều tra ra, kia chưa đi đến cung sẽ thất sủng trước.

"Lão phu nghe nói Anh quốc công đích thứ nữ hôm kia vào cung, được sắc phong chính nhị phẩm Đức phi, Lương công công cũng biết Đức phi nương nương nay..." Trần lão thái gia để cho Trần Hoài Cẩn tự mình bưng một ly trà cho Lương công công, loại này tôn kính làm cho Lương công công rất là vừa lòng.

Bưng ly trà ngửi một chút, híp mắt làm ra bộ dáng say mê, nhấp một ngụm trà mới nói nói: "Lá trà này của Trần đại nhân là lá trà ngon a, nghe thấy mùi thơm ngát, vừa uống thấy chát, nhưng hậu lại ngọt lành, thật là hảo trà."

"Nếu là công công không chê, lão phu nơi này còn có một ít, thời điểm công công hồi cung mang theo trở về dùng." Trần lão thái gia vuốt râu nói, Lương công công buông ly trà, mang theo vài phần lơ đãng nói ra: "Đức phi nương nương tiến cung hôm đó liền thừa sủng, bất quá, hôm qua Quý phi nương nương có chút không thoải mái, cho nên Hoàng thượng nghỉ ở chỗ Cảnh Nhân cung của Quý phi nương nương."

Thừa sủng, ngày hôm sau bị Quý phi đoạt cơ hội, ngày thứ ba con gái nhà mình liền tiến cung, xem ra, Đức phi nương nương cũng không phải là đặc biệt được sủng ái.

"Con gái nhà ta tuổi nhỏ, ở nhà luôn luôn bị nuông chiều, quy củ trong cung, có khả năng không chú ý đến, về sau mong rằng Lương công công chỉ giáo nhiều hơn." Trần lão thái gia cười mị ánh mắt, thân thủ hướng Lương công công ôm quyền, tay vừa trượt, lại lộ ra cái hà bao.

Lương công công liếc mắt nhìn một chút, thân thủ nhanh chóng đỡ tay Trần lão thái gia, thuận tiện làm cho hà bao kia trượt đến trong tay áo mình: "Trần đại nhân khách khí, quý phủ Trần phi nương nương nhìn thông minh đáng yêu, chính là chủ tử nương nương trong cung."

Bên này hai người mua bán tin tức, Trần Mạn Nhu bên kia việc loạn thành một đoàn, mấy ngày hôm trước Trần lão phu nhân đã đem mọi thứ đều nói xong rồi, lúc này, cũng cũng chỉ công đạo một ít chuyện tình thực bình thường: "Trong cung nhân tình lui tới đều theo lệ thường, người nếu là không biết, liền cầu Hoàng hậu nương nương cho người một cô cô. Nhưng là, mặc kệ đưa cái gì, nhưng đừng đưa đồ ăn, chính là vải dệt, cũng phải đưa cẩn thận."

"Hoàng Thượng đến chỗ người, người nghênh đón cho tốt, nếu là không đi, người cũng đừng cầu, Trần gia tuy rằng là đưa người tiến cung, nhưng cũng không trông cậy vào người được sủng ái sau đó mang đến vinh quang cho gia tộc, người chỉ cần bảo toàn chính mình, có thể trở thành đường lui cuối cùng của Trần gia." Trần lão phu nhân hốc mắt hồng hồng, trong cung kia, khởi là dễ sống sót?

Cháu gái nhà nàng nuông chiều đến lớn, nhà mình lại chưa từng có bí mật xấu xa gì, cháu gái tuy rằng thông minh, nhưng là loại chuyện này, đều không phải là là người thông minh thì có thể ứng phó.

"Tổ mẫu, ta đều biết." Trần Mạn Nhu đem đầu ở trên vai lão thái thái cạo: "Ta tiến cung, tổ mẫu cùng tổ phụ cũng phải bảo trọng thân thể, tuy rằng ta hiện tại là tòng nhị phẩm, nhưng phi tử ngoài tam phẩm đã có thể triệu kiến người nhà, ta sẽ cách một đoạn thời gian xin mời tổ mẫu tiến cung. Còn có đại ca, tổ mẫu nên bảo hẩn hảo hảo đọc sách, Trần gia chúng ta, cũng không thể luôn làm tướng quân, thiên hạ thái bình thịnh thế, quan văn có vẻ được người tôn trọng."

Cùng một quan giai, văn võ chính là địa vị không giống nhau.

Trần lão phu nhân gật đầu, tay khô gầy vuốt ve bả vai Trần Mạn Nhu, chờ nàng nói xong, mới vỗ vỗ bả vai nàng đỡ nàng đứng lên: "Thời gian không còn sớm, người cũng nên đi. "Nói xong, quay đầu kêu Tẩn Hoan cùng Đối Nguyệt: "Hai người các người cần phải hảo hảo hầu hạ tiểu thư, tương lai tiểu thư tốt, các người cũng có thể tốt, tiểu thư nếu là không hay ho, các người cũng sống không được, Trần gia ta có thể buông tha các người, các người cũng có thể biết trên đời này có một câu tên là giết người diệt khẩu, người chết mới kín miệng nhất."

"Nô tỳ hiểu được." Tẩn Hoan cùng Đối Nguyệt lại đây hành lễ với lão thái thái, một người trong tay mang theo một cái bao vải, chứa hà bao cùng đồ lót cùng với trang sức linh tinh mấy ngày nay Trần Mạn Nhu làm. Chủ yếu là hà bao, còn lại đặt ở trong lòng Trần Mạn Nhu.

Đoàn người ra đại môn Trần phủ, Trần Mạn Nhu nước mắt lưng tròng nhìn Trần lão thái gia cùng Trần lão phu nhân, cùng với vẻ mặt không tha của Trần Hoài Cẩn, ngồi vào bên trong kiệu. Kiệu liêm buông, nàng cũng chỉ có thể nghe thấy âm thanh nói chuyện bên ngoài.

"Lương công công, ngày sau, cháu gái này của ta, xin lo lắng nhiều hơn." Trần lão thái gia thanh âm hơi khàn khàn nói, Lương công công thanh âm lại rất nhẹ nhàng: "Trần đại nhân yên tâm, Trần phi nương nương phúc trạch thâm hậu, tiểu nhân chính là muốn dính nhiều phúc khí Trần phi nương nương."

Nói xong, liền xoay người phân phó nói: "Khởi kiệu! Đi vững chút, cẩn thận Trần phi nương nương."

Bên trong kiệu Trần Mạn Nhu nhắm mắt lại, không cần nhìn, nàng có thể tưởng tượng ra cảnh tượng bên ngoài lúc này. Tổ phụ tổ mẫu cùng đại ca tất nhiên là đứng ở ngoài cửa nhìn cổ kiệu, phía trước cổ kiệu, là một đội nội thị cầm bài tử mở đường, bên cạnh cổ kiệu, là hai nha hoàn của mình, phía sau cổ kiệu, là "đồ cưới" tổ phụ tổ mẫu cùng với cha mẹ cho mình.

Ngắm lại thật sự là khôi hài, tiến cung làm tiểu thiếp, cứ nhiên còn có thể có đồ cưới. Có đồ cưới, lại ngay cả cái nghi thức đều không có. Chính là dân thường nạp một di nương, cũng đãi mấy cái bàn tiệc rượu, mà này, lại như là làm tặc, im ắng tiến cung, vụng trộm mang theo đồ cưới.

Về sau, Trần gia đã không còn nhà của mình. Thở dài, Trần Mạn Nhu đè xuống ê ẩm cùng sầu khổ trong lòng, nàng không có tính tình xuân thương thu buồn, sự tình đã thành kết cục đã định, nàng cũng chỉ có thể nghĩ biện pháp làm cho mình sống càng thư thái.

Chung Túy cung về sau chính là một ngôi nhà nhỏ của mình, về phần Hoàng Thượng, coi như mình kêu phục vụ đặc thù đi.

Cổ kiệu lung lay ước chừng nửa canh giờ mới chậm rì rì dừng lại, Trần Mạn Nhu ngồi không nhúc nhích, sau đó chợt nghe bên ngoài truyền đến tiếng bước chân, theo thanh âm Lương công công vang lên: "Trần phi nương nương, đã đến Chung Túy cung, thỉnh Trần phi nương nương hạ kiệu."

Trần Mạn Nhu tiếp tục ngồi bất động, đợi trong chốc lát, có một cái tay trắng nõn xốc kiệu liêm lên, nàng nhận thức, là tay Tần Hoan, nàng để tay lên Tần Hoan, nâng thân, xoay người ra cổ kiệu, cười cười hướng Lương công công hành lễ: "Làm phiền Lương công công."

"Tiểu nhân không dám nhận." Lương công công nhanh lắc mình tránh đi, thời điểm ở Trần phủ hẳn có thể cầm giá, tại trước mặt Trần phi nương nương, hẳn cũng không dám làm càn quá mức, chẳng sợ ngày sau Trần phi được sủng, nội thị bọn họ cũng không thể quá kiêu ngạo.

"Trần phi nương nương mời vào, tiểu nhân trước đem người Chung Túy cung mang lại đây cho ngài nhìn một cái, nếu Trần phi nương nương không hài lòng, tiểu nhân hiện tại có thể thay đổi cho ngài." Lương công công cười xoay người thỉnh Trần Mạn Nhu đi vào.

Trần Mạn Nhu khẽ gật đầu, trên mặt mang theo chút ngượng ngùng bước vào Chung Túy cung. Chung Túy cung này rất lớn, xem như hai cái tiểu viện tử gộp lại, trước sau hai cái cung điện giống nhau không sai biệt lắm, đều là năm gian chính điện, sườn điện có ba gian. Không giống cũng chỉ là hậu điện có vẻ có chút nhỏ, chỉ lóm bằng hai phần ba tiền điện. Trước viện có cái tiểu hoa viên, tuy rằng nhỏ, nhưng cũng là có núi có nước có hoa có cỏ.

Lúc này, ở trước tiểu hoa viên, sau cửa Chung Túy cung, một hàng đứng hơn mười người, sáu cung nữ, sáu thái giám. Không có ma ma, trong hoàng cung, qua tuổi mà không ra cung lập gia đình, được xưng là cô cô.

Mà ma ma, là gả cho người ta, hai người vẫn là khác nhau. Mà ma ma giáo dưỡng, là sau khi ra khỏi hoàng cung lập gia đình, bởi vì nguyên nhân nào đó, hoặc là sinh kế có vấn đề không thể không đi làm việc, hoặc là nhà người khác mạnh tay chiêu hiền đãi sĩ mời đến làm thượng khách.

Trần Mạn Nhu đếm đầu người, quay đầu có chút ngượng ngùng hỏi Lương công công: "Không phải nói, nhị phẩm phi tử, chỉ có thể có sáu cung nữ sao? Vậy nơi này..." Thân thủ chỉ chỉ Tần Hoan cùng Đối Nguyệt, hai người đi theo tiến cung, kia cũng là chiếm đầu người.

"Trần phi nương nương không cần để ý, bình thường nói là sáu người, nhưng ngẫu nhiên cũng nhiều hơn vài người, dù sao, cung điện quá lớn, cần người quét tước cũng nhiều." Lương công công cười giải thích, quy củ là chết, người là sống, chủ tử trong cung, nói một tiếng người của mình không đủ dùng, hoàng hậu nơi đó còn có thể không cho thêm người? Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là người được sủng ái, Hoàng Thượng cũng đồng ý người là người quan trọng. Bằng không, luôn luôn một đồng quy củ chờ người.

"A, là như thế a, ta hiểu được." Trần Mạn Nhu gật gật đầu, cười nói: "Đa tạ Lương công công, ta xem bọn họ đều rất tốt, sẽ không thay đổi, Lương

công công nếu là có việc, trước hết cứ đi đi, ta sẽ không chậm trễ Lương công công."

"Tốt lắm, tiểu nhân cáo lui trước." Lương công công trong lòng đối với biểu hiện Trần Mạn Nhu âm thầm gật đầu, mặc kệ thật là thẳng thắn đáng yêu hoặc là giả vờ giả vịt, Trần phi như vậy, quả thật là mang theo vài phần đáng yêu rực rỡ, ước chừng Hoàng thượng là sẽ thích.

Chế độ hậu cung:

Hoàng hậu (một vị)

Chính nhất phẩm: Hoàng quý phi (một vị)

Tòng nhất phẩm: Quý phi (nhị vị)

Chính nhị phẩm: Hiền phi, Thục phi, Huệ phi, Đức phi (các một vị)

Tòng nhị phẩm: Phi (tám vị)

Chính tam phẩm: Chiêu nghi, Chiêu dung, Chiêu Hoa (các hai vị)

Tòng tam phẩm: Uyển Nghi, Uyển Dung, Uyển Hoa (các hai vị)

Chính tứ phẩm: Tu nghi, Tu dung, Tu hoa (các hai vị)

Tòng tứ phẩm: Quý tần, Quý tiệp (các bốn vị)

Chính ngũ phẩm: Tiệp dư (sáu vị)

Tòng ngũ phẩm: Mỹ nhân (sáu vị)

Chính lục phẩm: Tài tử (không định số lượng)

Tòng lục phẩm: Tài nhân (nguyên văn trong convert: Pauline) (không định số lượng)

Chính thất phẩm: Trữ viện, Trữ cơ (không định số lượng)

Tòng thất phẩm: Tiểu nghi, Tiểu viện (không định số lượng)

Chính bát phẩm: Ngự nữ, Thái nữ (không định số lượng)

Tòng bát phẩm: Sung y, Thái y (không định số lượng)

Không có phẩm trật: Tiểu chủ (tú nữ) (không định số lượng).

HẬU CUNG MƯU SINH KẾ

Tiểu Nhiên Hoa Khai

www.dtv-ebook.com

Chương 6: Hợp Quy Tắc

Trần Mạn Nhu không quan tâm những người đứng trong viện, quay đầu phân phó Tần Hoan cùng Đới Nguyệt: "Cho bọn họ đem rương hòm tới..." Lo lắng một chút, thân thủ chỉ chỉ căn phòng ở chính điện cuối cùng bên phải: "Đem tới trong phòng kia, ngày sau, đem phòng kia thành phòng chứa đồ."

Chính điện Chung Túy cung có năm gian phòng ở, trên thực tế là tương thông. Trừ bỏ hai gian cuối cùng của hai bên không có cửa ra ngoài, còn lại ở giữa ba gian đều có cửa phòng. Bên ngoài là mái nhà cong, một mình vây quanh chính điện ở giữa, bên cạnh mở cửa hông, có thể đi thông ra sườn điện.

Tần Hoan cùng Đới Nguyệt lên tiếng, dẫn nội thị đi vào bên trong, hơn hai mươi cái rương, trong hai năm này Trần Mạn Nhu lục tục làm mấy trăm kiện quần áo, theo thời trang mùa xuân đến trang phục mùa đông, thậm chí lo lắng đến năm nàng mười tám tuổi vóc dáng có thể cao lên không.

Không giống như là bên ngoài giả con gái, khoe khoang thôn trang cửa hàng thổ địa, cho nên hòm xiềng nhìn còn có chút ít. Nhưng là thứ nên có, một chút cũng không thiếu, Trần gia là đem Trần Mạn Nhu xem như con gái xuất giá, cho nên cũng chuẩn bị có thôn trang cửa hàng.

Chỉ là cửa hàng, nàng có năm cái, thôn trang có ba cái, đều do Trần mẫu quản lý, hàng năm chỉ đưa bạc vào cung là được.

"Đem thùng này tới nơi này." Theo thanh âm Tần Hoan truyền ra từ bên trong, mọi người trong viện cúi đầu không phản ứng. Trần Mạn Nhu đi qua

trước mặt hàng người đang đứng, mỗi một người đều tỉ mỉ đánh giá một lần.

Trong số cung nữ, có hai người có vẻ xuất chúng, còn lại đều là có vẻ bình thường. Thái giám, đều không sai biệt lắm, diện mạo là một dạng giống nhau.

"Bắt đầu từ hôm nay, hai người các người, tạm thời là cung nữ bậc kém." Trần Mạn Nhu chỉ kia hai người cung nữ diện mạo cũng không sai, sau đó lại chọn hai người thoát nhìn có vẻ trầm ổn: "Các người hai người cũng vậy, về phần tên, Vi Nhạc, Hội Âm, Tiến Tửu, Bôi Đình, sắp xếp từ trái qua phải." (tên của bốn bạn này ta "chém")

"Nô tỳ Vi Nhạc (Hội Âm, Tiến Tửu, Bôi Đình) tạ Trần phi nương nương ban tên." Bốn cung nữ bị điểm danh nhanh chóng đi tới phía trước một bước, sau đó đều tự dựa vị trí đứng mà nhận tên, cùng nhau hành lễ với Trần Mạn Nhu.

Trần Mạn Nhu gật gật đầu, chỉ hai nha hoàn còn lại: "Các người tạm thời dùng tên ban đầu, các người ban đầu tên gọi là gì?"

"Nô tỳ Hồng Mai (Thanh Hạnh) gặp qua Trần phi nương nương." Hai cung nữ hành lễ, Trần Mạn Nhu đồng dạng gật gật đầu, tiếp theo xem sáu thái giám còn lại, chọn một người thuận mắt nhất hỏi: "Người tên là gì?"

"Tiểu nhân Tiểu Minh Tử, gặp qua Trần phi nương nương." Tiểu Minh Tử tuổi không lớn, nhìn ước chừng hai mươi tuổi, nhưng thật ra rất trầm ổn, trên mặt không có bao nhiêu biểu tình, ánh mắt cũng thản nhiên, Trần Mạn Nhu nhìn trúng, cũng là phần trầm ổn này.

"Ngày sau người chính là thái giám quản sự Chung Túy cung, người cũng không nên cô phụ chờ mong của bản cung đối với người." Trần Mạn Nhu nói xong, Tiểu Minh Tử cũng không có biểu tình thụ sủng nhược kinh,

càng không có vôi vàng biểu thị trung thành, vẫn bộ dạng trầm ổn như cũ, đối với điều này Trần Mạn Nhu thật ra rất thưởng thức.

"Các người hai người tên gọi là gì?" Trần Mạn Nhu tiếp theo chỉ hai người thoát nhìn có vẻ thông minh, hai tiểu thái giám trên mặt đều là mang theo tươi cười thảo hỉ, một người mặt tròn tròn, nhìn có vài phần đáng yêu, một người mặt trắng nõn, nhìn có vài phần vui mừng.

"Nô tài Tiểu Hi Tử (Tiểu Nhạc Tử) gặp qua Trần phi nương nương, cấp Trần phi nương nương thỉnh an." Hai người này quả thật là biết cách ăn nói, người khác đều là hành lễ, hai người bọn họ nhưng nhiều hơn một cái thỉnh an.

Trần Mạn Nhu trên mặt cũng mang ý cười, nâng nâng cằm phân phó nói: "Ngày sau phạm là ta xuất môn, các người hai người liền đi theo đi."

Còn lại ba người, tự nhiên là ở lại Chung Túy cung làm tạp vụ. Trong cung trừ bỏ Hoàng Hậu không có người đặc biệt được mở phòng bếp riêng, cho nên toàn bộ Chung Túy cung nghe qua rất lớn, cần làm việc cũng không nhiều, chính là buổi sáng sớm quét rác, buổi tối kiểm tra cửa sổ linh tinh. Sườn điện cùng với hậu viện, chỉ cần không có người ở, ngày thường đều khóa lại, không cần quét tước bên trong.

Mà dụng cụ trong chính điện có cần lau chùi gì, thì có nhị đẳng nha hoàn đâu.

"Trần phi nương nương, hòm xiềng đã muốn bài trí tốt lắm." Đám nội thị lại đây hành lễ, Trần Mạn Nhu cười nói: "Vất vả các người."

Tần Hoan lập tức tiến lên đưa cho đầu lĩnh một cái hà bao, cười khanh khách nói: "Một chút tiền trà nước, còn thỉnh công công không ghét bỏ."

Vài vị công công cũng không chối từ, cảm tạ ban cho, liền trực tiếp xuất môn. Tiếp theo Trần Mạn Nhu lại giới thiệu Tần Hoan cùng Đối Nguyệt:

"Hai người này, là đại nha hoàn bên người ta, ngày sau hai người các nàng nói cái gì, đều tương đương với lời nói của ta, các người đều phải nghe. Ta cũng không quản người lúc trước hầu hạ người nào, ta chỉ biết là, các người vào cửa Chung Túy cung này, ngày sau chính là người Chung Túy cung."

"Ta cũng không nói nhiều, chỉ nói cho các người ba câu. Một: Nếu Trần phi ta thất thế, muốn vài hạ nhân chôn cùng vẫn là rất dễ dàng. Hai: Nô tài phản chủ, cho dù tìm được chủ tử mới, cũng không thể làm cho chủ tử mới yên tâm dùng. Ba: Thế giới này, giữ bí mật tốt nhất, là người chết."

Trần Mạn Nhu chậm rãi nói xong, cười tủm tỉm nhìn lướt qua mấy tầng hạ nhân: "Được rồi, liền như vậy đi, đều tự nên làm cái gì thì làm cái đó, một nén nhang sau, ta muốn nhìn đến một Chung Túy cung hợp quy tắc."

Vài người lên tiếng, sau đó người nhìn ta, ta nhìn người, không quá hiểu rõ Trần Mạn Nhu nói một Chung Túy cung hợp quy tắc là có ý tứ gì. Nhưng thật ra Tiểu Minh Tử rất nhanh liền phản ứng lại, lập tức chỉ vào Tiểu Hỉ Tử cùng Tiểu Nhạc Tử nói: "Hai người các người, đi thống kê vật phẩm Chung Túy cung, xem xét lại một lượt đồ vật trưng bày, vạn vạn không thể phạm vi chế."

Sau đó quay đầu đối Trần Mạn Nhu nói: "Nương nương, Tiểu Hỉ Tử cùng Tiểu Nhạc Tử đều là thô tay thô chân, người xem có cần sai cung nữ đi theo?"

Trần Mạn Nhu nhìn chăm chăm Tiểu Minh Tử nhìn trong chốc lát, mới gật gật đầu nói: "Tần Hoan, người đi theo đi."

Tiếp theo Tiểu Minh Tử tiếp tục phân phó ba tiểu thái giám còn lại: "Ba người các người, một người đi đun nước, một cái đi giữ cửa Chung Túy cung, một người đi ngự thiện phòng phân phó bữa tối một tiếng." Nói xong, lại quay đầu xem Trần Mạn Nhu, Trần Mạn Nhu suy nghĩ trong chốc lát mới nói nói: "Ba mặn ba nhạt, nhẹ một chút, một phần canh miễn tiết vệt."

Về phần bữa tối của Hoàng Thượng, nếu hãn muốn lại đây, như vậy người bên người hãn sẽ đi phân phó ngự thiện phòng buổi tối đem đồ ăn đưa tới. Hoàn toàn không cần lo lắng Hoàng Thượng không cơm ăn, trừ phi hãn điên, vốn tính đi chỗ Hoàng Hậu, nửa đường bỗng nhiên chuyển đến Chung Túy cung.

Ba tiểu thái giám kia lĩnh mệnh lệnh chạy lấy người, trong Chung Túy cung có một giếng nước cùng ấm nấu nước, nồi và bếp. Trong viện buổi sáng hôm nay vừa quét tước qua, cho nên không cần phí công sức.

"Hong Mai, Thanh Hạnh, hai người các người đem chính điện quét tước lại một lần." Tiểu Minh Tử nói quét tước, chính là lau tro bụi trong phòng. Cho dù buổi sáng có người quét tước qua, nhưng là vừa chuyển đến đây, nếu không ở dưới mí mắt Trần Mạn Nhu quét tước lại một lần, phỏng chừng Trần Mạn Nhu trong lòng cũng rất không thoải mái.

"Vi Nhạc, hội Âm hai người các người đem quần áo của nương nương sửa sang lại một chút, nên treo lên thì treo đứng lên, nên bày ra thì bày ra." Tiểu Minh Tử thấy Trần Mạn Nhu cũng không phản đối quyết định của hãn, liền tiếp tục phân phó nói: "Tiến Tửu, Bội Đình, hai người các người đi theo nương nương, xem nương nương có cái gì phân phó, tận tâm hầu hạ."

"Không sai, bản cung thật sự là không nhìn lầm người." Trần Mạn Nhu gật gật đầu, cười hớ hớ để cho Đới Nguyệt thưởng cho Tiểu Minh Tử một cái hà bao: "Ngày sau, Chung Túy cung liền giao cho người, người cần phải quản lý tốt cho ta, không nên vào, tuyệt đối không thể vào. không nên đem ra ngoài, cũng tuyệt đối không thể ra ngoài, hiểu chưa?"

"Đa tạ nương nương ban cho, tiểu nhân hiểu được." Tiểu Minh Tử lễ phép nói, trên mặt thật ra ẩn ẩn có chút kích động. Chủ tử cho hãn làm quản sự thái giám không là đại sự gì, nhưng là chủ tử nguyện ý tin tưởng hãn, nguyện ý trọng dụng hãn, đây mới là chuyện trọng yếu nhất.

Trần Mạn Nhu đứng ở bên ngoài, nhìn xem sắc trời, thấy thời điểm không sai biệt lắm. Liền dẫn Đối Nguyệt các nàng vào cửa, về sau đây chính là nhà của nàng, không nhìn kỹ sao được?

Chính giữa là chính sảnh, chính giữa bày một cái án khắc hoa cúc bằng gỗ lê, trên tường vẽ bức họa sơn thủy, phía dưới là cái mâm đựng vài loại trái cây, hai bên còn lại là ghế bành, mặt trên điêu khắc đóa mẫu đơn lớn, hai bên khắc tịnh đế liên, tay vịn hoa sen rủ xuống, mặt trên lộ dây kết chuỗi hạt, nhìn cao quý mà thanh lịch.

Vị trí bên dưới, trái phải bài trí bốn ghế có tay vịn, trung gian ghế dựa là cái mây án, phía trên bài ly trà.

Không xa phía sau ghế dựa, hai bên đều dựng bình phong. Trần Mạn Nhu cũng không nhìn kỹ kia bình phong, chỉ vòng đi qua đi đến tây gian (gian phía tây), giá gỗ hình tròn trên cửa có bức rèm che, có thể phân chính sảnh cùng tây gian thành hai cái phòng.

Trang trí trong phòng, thật ra phong phú hơn. Một chiếc bàn học dựa vào cửa sổ, phía trên có giấy và bút mực. Giữa phòng, là một chiếc bàn tròn, xung quanh bài bốn chiếc ghế tròn, là nguyên bộ. Lại nhìn hướng đối diện, trên tường là một bức họa khai phú quý đồ, phía dưới là mỹ nhân tháp, tháp thượng giống kháng bàn, phía dưới kháng bàn là bàn cờ cùng các đồ vật.

Lần này qua cửa ngăn, trên cửa là cấm tú liêm, xóc lên có thể thấy bài trí tận cùng bên trong phòng ngủ. Đối diện cửa là một cái giường to, đối diện cửa sổ là bàn trang điểm. Dưới cửa sổ là chậu cây, cạnh cửa còn lại là tủ quần áo, bên trong có một ít quần áo thường mặc. Cái giường to này, có chút tương đương với một cái tiểu phòng, bên trong Chung Túy cung cũng không ngoại lệ.

Cửa giường là một cái cửa tròn thật to, hai bên cửa đồng dạng chạm rồng khắc hoa. Bước qua cửa, là khoảng trống chừng nửa thước, sau đó là chân

đạp, chân đạp lại hướng lên trên, mới là giường chân chính. Trên giường trải gấm vóc hồng nhạt, chăn đỏ thẫm thêu hình bướm đều đặt ở tận cùng bên trong. Gối đầu từ chằm cứng rắn, hơi giống như cái hòm nhỏ.

"Nường nường, Lưu Thành công công lại đây." Đang lúc Trần Mạn Nhu nghĩ tới nên đi xem rương hòm bên kia một chút, Tiểu Minh Tử bên ngoài bỗng nhiên thông báo một tiếng. Trần Mạn Nhu nhanh đi ra ngoài, trong cung chỉ có một Lưu Thành công công, là đại tổng quản bên người hoàng thượng, nàng hiện tại cũng không dám chậm trễ vị Lưu Thành công công này.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: vốn nghĩ đến chương này Hoàng Thượng chúng ta có thể lộ mặt, nhưng nghĩ lại kéo dài tới chương tiếp theo...

HẬU CUNG MƯU SINH KẾ

Tiểu Nhân Hoa Khai

www.dtv-ebook.com

Chương 7: Hoàng Thượng

"Tiểu nhân gặp qua Trần phi nương nương, cấp Trần phi nương nương thỉnh an." Lưu Thành thấy Trần Mạn Nhu đi ra, đi nhanh lại đây hành lễ, Trần Mạn Nhu có chút kích động né một chút, thân thủ giúp đỡ hẳn: "Lưu Thành công công không cần đa lễ, công công lúc này lại đây, là có chuyện gì?"

"Thánh dụ: Giờ dậu thánh giá tiến đến, Trần phi chuẩn bị tốt tiếp giá." Lưu Thành công công hướng phương hướng Càn Thanh cung ôm quyền, thần sắc nghiêm túc truyền thánh chỉ, Trần Mạn Nhu vào thời điểm Lưu Thành vừa nói ra hai chữ "thánh dụ" liền lập tức dẫn người Chung Túy cung quỳ xuống tiếp chỉ, lúc này nhanh đập đầu nói: "Thiếp tiếp chỉ."

Lưu Thành công công thế này mới cười nói: "Trần phi nương nương xin mau mau đứng lên, thánh chỉ đã xong, tiểu nhân trở về phục chỉ, còn thỉnh Trần phi nương nương mau chóng đi chuẩn bị đi."

"Làm phiền Lưu công công." Trần Mạn Nhu cười cười, ý bảo Tiểu Minh Tử đi đưa Lưu Thành, lúc trước Đối Nguyệt đã thưởng tiền, cho nên lúc này Tiểu Minh Tử trực tiếp nâng Lưu Thành đang hành lễ đi ra ngoài. Xem trên mặt Lưu Thành tươi cười, ước chừng là đối với hà bao rất vừa lòng.

"Nương nương, ngài lúc này tắm rửa sao?" Tiến tửu thấy Trần Mạn Nhu tính trở về phòng, nhanh tiến lên hỏi. Trần Mạn Nhu gật gật đầu, chỉ chỉ gian phía đông: "Dục dừng để ở nơi nào, người cùng Ly Mặc đi qua thu thập một chút, đem đồ dùng đông tây bãi trí chỉnh tề."

Tiếp theo quay đầu phân phó Đối Nguyệt: "Đối Nguyệt, người đi đem kiện nhu váy đỏ tươi tề ngực tìm ra."

Lúc trước Tiểu Minh Tử phân phó người nấu nước ấm, lúc này vừa có để dùng. Trần Mạn Nhu xem vài nha hoàn canh kỹ cửa nẻo, chỉ để lại một tia khe hở, thế này mới khoát tay làm cho những người khác đều đi ra ngoài, liền lưu lại một mình Đối Nguyệt.

Dục dũng tự nhiên không có hoa, một dũng thủy nước trong vắt liếc mắt một cái có thể thấy đáy, trên thành dũng duyên vắt một mảnh bạch bố mềm mại, hai bên trái phải kê hai cái bàn, trên bàn bên trái là tinh dầu linh tinh gì đó, trên bàn bên phải còn lại là nước trà điểm tâm.

Trần Mạn Nhu bắt tay vào cho Đối Nguyệt đem quần áo mình đều cởi ra, sau đó thái một cái ghế nhỏ vào dục dũng, nước ấm áp lập tức tràn lên, chờ nàng ngồi xuống ở trên ghế nhỏ trong dục dũng, nước vừa vọt cao đến ngực.

Đối Nguyệt đem đầu nàng phát nâng ra, cho nàng tựa vào trên vách dục dũng, mặt trên cái ao có một chỗ lõm xuống dưới, mượt mà trơn nhẵn, cổ gác trên một chút cũng không cảm thấy không khoẻ.

"Nường nường, nước ấm thế nào?" Đối Nguyệt để cho Trần Mạn Nhu tóc thả trong một cái chậu bên cạnh dục dũng, mức nước ấm từ dục dũng nước ấm chế trên đầu Trần Mạn Nhu, Trần Mạn Nhu nhắm mắt lại ừ một tiếng, Đối Nguyệt cứ yên tâm bắt đầu gội đầu cho nàng.

Không chỉ một lần, Trần Mạn Nhu thấy mình thực may mắn đầu thai vào nhà quan lại, bằng không, tắm rửa, nàng một người đều không có biện pháp.

"Đối Nguyệt, người xem Chung Túy cung này của chúng ta như thế nào?" Một lát sau, Trần Mạn Nhu mở miệng hỏi nói. Đối Nguyệt ở phía sau nhấp môi nói: "Nô tỳ thấy, Chung Túy cung này chính là bình thường, luận

khoảng cách, Hoàng Hậu nương nương Vĩnh Thọ cung cùng Quý Phi nương nương Cảnh Nhân cung khoảng cách gần Càn Thanh cung nhất. Nhưng Chung Túy cung thật ra không nhỏ, ngày sau nương nương sinh tiểu hoàng tử, tiểu công chúa, cũng không cần lo lắng không chỗ ở."

"Tiểu hoàng tử?" Trần Mạn Nhu hơi hơi nhú mày, cười nhạt một tiếng: "Bên trong hậu cung, sốt ruột sinh đứa nhỏ nhất cũng không phải là cô nương nhà người, cô nương nhà người mới mười sáu tuổi, về sau ngày rất dài, làm cái gì vội vã vào lúc này?"

"Nương nương nói là, dưỡng tốt thân mình mới là quan trọng nhất." Đối Nguyệt đem lá ở trên tóc Trần Mạn Nhu xoa nhẹ hai xuống, chà ra bọt sau lại theo da đầu mát xa vài cái, sau đó nói tiếp: "Qua vài ngày, trong cung nhất định còn muốn thêm người, nương nương trước bắt lấy tâm Hoàng thượng mới là."

Trong óc Trần Mạn Nhu xuất hiện cái bóng người mơ hồ, vẫn là ngày đó tuyển tú gặp phải, ngay cả mặt đều không thấy. Loại sinh vật Hoàng Thượng này, là có tâm sao? Ngô, bất quá, nàng quả thật hẳn là cẩn thận suy nghĩ con đường về sau nên đi.

Hoàng Hậu đoan trang hiền lành, nàng một nhị phẩm phi tử không tất yếu phải tranh vị trí chính thất. Quý phi nương nương tuyệt sắc vô song, lại thanh cao cao ngạo, tài hoa hơn người, thành sủng phi là một điều tất yếu. Con đường này, nàng cũng đi không được.

Ngô, như thế nào cùng Càn Long kia giống nhau, sủng phi hiền hậu làm bạn tả hữu? Kia không bằng chính mình đi trước phế hậu Ô Lạp Na Lạp thị? Giai đoạn trước không quá được sủng ái, lại cũng sẽ không bị người quên đi, về sau, chờ Hoàng Hậu cùng Quý Phi đấu nhau đã chết, nàng vừa vận thuận lý thành chương làm hoàng hậu. Bất quá phải chú ý là, giai đoạn trước có thể tham khảo Ô Lạp Na Lạp thị, kinh nghiệm sau khi lên làm hoàng hậu, hẳn là hoàn toàn bị vứt bỏ!

Không nghĩ làm hoàng hậu phi tử không phải phi tử tốt a, cho dù là hướng về vị trí thái phi đi, tương lai con người làm nhân vương, hoàng thái hậu sẽ quên người cùng nàng trải qua thời gian cùng một nam nhân sao? Huống chi, nàng cũng không muốn dưỡng con thành phế vật. Như là Hoảng Trú vậy mỗi ngày làm tang, thực rất dọa người.

Nữ nhân đều là lòng dạ rất hẹp hòi, nữ nhân thân ái xài chung một cái tiểu hoàng qua giống như tỷ muội ruột, đó là thần thoại truyền thuyết... Cho nên, chờ mong sau khi đưa chuột công cộng đã chết người khác hội đối xử tử tế với người, đó là nằm mơ...

Trước mắt còn có ví dụ tốt nhất thôi, đông cung Thái hậu là mẹ cả, tây cung Thái hậu là mẹ ruột, ai gặp qua hai cung Thái hậu?

Vì thế, nữ nhân tiên cung có ba con đường, một là không có con chờ Hoàng thượng chết mình cũng đi theo tuần táng, cũng có thể không tuần táng, ngày sau sống như bóng với hình đi. Thứ hai chính là sinh đứa nhỏ không tranh không đấu ủy ủy khuất khuất ghen ghen qua cả đời, thuận tiện đem tiền đồ của con đưa đến trong tay người khác.

Con đường thứ ba, chín phần nữ nhân trong hoàng cung đều lựa chọn. Không muốn lựa chọn đó là do bối phận. Trần Mạn Nhu thật sâu cảm thấy, làm một thanh niên có mục tiêu lý tưởng tốt, dám tranh mới là anh hùng!

"Nường nường, nước lạnh sao?" Trần Mạn Nhu đang trào dâng nhiệt huyết, bỗng nhiên nghe Đối Nguyệt bên cạnh hỏi một tiếng, Trần Mạn Nhu xém bị dọa té từ trên ghế xuống dưới. Ho nhẹ một tiếng ổn định thân mình: "Có điểm lạnh, người thêm nước ấm đi, giúp ta chà lưng."

Lại chà lại rửa, hơn nửa canh giờ, Trần Mạn Nhu mới mặc nhu váy tề ngực màu đỏ tươi đi ra, sắc mặt nàng phấn nộn nộn, có vài phần đáng yêu. Trần Mạn Nhu tự biết bộ dạng chính mình cũng không phải đặc biệt xuất sắc, không cần nói cùng quý phi sánh, chính là so với Trương Uyển Đình

nữ nhân kia, đều có vài phần kém cỏi, cho nên liền quyết định đi khác đường.

Ngồi ở trước bàn trang điểm, Đới Nguyệt lau khô tóc cho nàng, Trần Mạn Nhu lại cầm lấy hộp trang sức.

Khuyên tai không mang, đỡ phải trong lúc lăn trên giường lại bị vướng tai, huống hồ, Hoàng Thượng thích tai thì sao, nghe nói nơi đó mang đến mãi ~ cảm. Vòng cổ không mang, ai biết có thể hay không vướng ở trên cổ làm trò cười.

Ngô, mùa hè, kim châm không thể mang, ngọc châm cùng gối đầu cũng không cái nào cứng hơn, vậy mang quyền hoa? Nghĩ, thân thủ mở một cái hòm, bên trong có mấy cái hoa giả có thể làm thành quyền hoa cùng vài cái châu sai, Trần Mạn Nhu cầm một cái hoa đồ quyền hồng nhạt, một cái chuế châu mang, hai cái dây kết trân châu hồng nhạt.

"Tóc vẫn thành nguyên bảo kế." Đới Nguyệt phía sau phân phó một tiếng, Đới Nguyệt liền lập tức tựa đầu tóc toàn bộ vẫn lên, sau đó trên đỉnh đầu chia đôi ra hình dạng nguyên bảo, dùng sai hoàn cổ định tốt, ở giữa nguyên bảo gắn hoa đồ quyền, hai bên dùng chuế châu mang lặc ra lồm xuống, sợi tơ theo phía dưới búi tóc vòng qua, ở phía sau thắt thành nơ con bướm.

Bên tai xuống dưới búi tóc, còn lại gắn lưu tô sai, trân châu hồng nhạt ở hai bên má lúc ẩn lúc hiện, da thịt phấn nộn hồng nhuận. Toàn bộ kiểu tóc hiển thị Trần Mạn Nhu rất là hoạt bát thiên chân, còn mang theo vài phần ngây thơ.

Nàng bên này vừa thu thập tốt, Tiểu Minh Tử liền tiến vào nói bữa tối đã đưa lại đây, ba mặn ba tố, phối hợp xác thực rất tốt. Chỉ tiếc, một món bị nhừ, một món hành thái hơi nhiều, một món thịt dê, một món là rau hẹ, sáu

món đồ ăn nhưng thật ra bên trong có bốn không thể ăn. Còn lại hai món, một món là thịt béo đôn ra , một món nhẹ sáng còn lại là rau.

Lúc này nữ nhân ở phương diện món ăn đều là một dạng, thịt béo không thể ăn, sẽ mập. Rau không thể ăn, sẽ ảnh hưởng sắc mặt.

Trần Mạn Nhu bĩu môi, phần đồ ăn này, khẳng định không thể nào thông minh, nàng vừa mới tiến cung, ngay cả được sủng ái hay không được sủng đều không có xác định, liền lập tức ra oai phủ đầu, thật sự là thiếu lo lắng. Mà người sau lưng, cũng có thân phận.

"Tiểu Minh Tử, cho người đưa mấy phần điểm tâm lại đây." Trần Mạn Nhu nhìn lại hai món đồ ăn, nàng mới không lo lắng bị mập cùng mặt biến xanh xao đâu, thân thể nàng đang lúc phát dục, ăn không ngon ngực không lớn làm sao bây giờ?

Cho dù là chưa ăn ra khẩu vị gì đó, sau bữa tối, Trần Mạn Nhu vẫn dùng nước muối súc miệng, ăn một chút lá trà. Xác định không có gì khác lạ, chỉ cho người mở cửa điện phía tây ra, nàng ngồi ở trên tháp mỹ nhân.

Giờ Dậu vừa qua khỏi, Trần Mạn Nhu cho Tiểu Minh Tử ra cửa chờ, dưới mái hiên lại là treo đèn lồng, đem Chung Túy cung chiếu mười phần sáng ngời. Đứng ngồi không yên đợi thêm hai khắc chung, mới nghe thấy truyền đến thanh âm nói chuyện bên ngoài, Trần Mạn Nhu nhanh chóng đứng dậy, hai bước đi tới cửa thì dừng lại.

Một là thanh âm Tiểu Minh Tử thỉnh an, một là thanh âm nam nhân xa lạ. Tiếp theo, liền nhìn thấy một người nam nhân mặc quần áo minh hoàng, một tay cầm cây quạt, một tay ở sau lưng, có chút nhàn nhã đi đến.

"Thiếp Trần thị Mạn Nhu, gặp qua Hoàng Thượng, cấp Hoàng Thượng thỉnh an." Trần Mạn Nhu lúc này quỳ xuống rồi hành một cái đại lễ, sau đó nàng chột nghe gặp trên đỉnh đầu vang lên một thanh âm có chút ôn nhuận: "Hãy bình thân."

Tiếp theo, một đôi giày màu vàng đứng ở trước mắt nàng, nam nhân kia hơi hơi xoay người, thân thủ kéo nàng một phen: "Dùng qua bữa tối ?"

Nghe một câu như thế, Trần Mạn Nhu trong tâm rối loạn nhanh chóng ổn định một chút, quả nhiên là đối thoại kinh điển cấp quốc gia, gặp mặt hỏi trước ăn chưa. Trần Mạn Nhu hai mắt vụng trộm phiêu hoàng đế, dù sao đèn lồng dưới mái hiên là màu đỏ, vừa vặn có thể chiếu ra nàng đỏ mặt.

Hoàng thượng lớn lên không sai, mày kiếm lãng mục, mũi thẳng thẳng, bạc môi vi loan, thoát nhìn tính tình rất tốt, tính cách có vẻ ôn hòa.

HẬU CUNG MƯU SINH KẾ

Tiểu Nhân Hoa Khai

www.dtv-ebook.com

Chương 8: Thị Tầm

"Thiếp đã dùng qua, nhưng thật ra Hoàng thượng, lúc này đã dùng bữa tối? Có muốn cho người chuẩn bị một chút cho Hoàng thượng?" Trần Mạn Nhu đi theo phía sau Hoàng thượng vào tây gian, giọng điệu hơi nhảy nhót cùng ngượng ngùng hỏi.

Hoàng thượng ngồi xuống mỹ nhân tháp, sau đó hướng nàng vẫy tay, sau đó lôi kéo nàng ngồi ở bên cạnh, đánh giá cẩn thận nàng một lần, mới nhẹ giọng cười nói: "Trẫm đã dùng qua, ái phi hôm nay vừa mới tiến cung, có cái gì không khoẻ?"

"Không khoẻ?" Trần Mạn Nhu nháy mắt mấy cái, lập tức trên mặt nở ra tươi cười thật to, vụng trộm hướng bên người Hoàng thượng nhích một chút, làm người ta cơ hồ nhìn không ra nàng hoạt động. Thanh âm vui vẻ nói: "Không hề gì, mọi người đều giống ở nhà. Chuyện tình bên người, vẫn là Đối Nguyệt cùng Tần Hoan làm, trừ bỏ nơi này phòng có điểm nhiều, thiếp cảm thấy, thiếp rất thích nơi này."

"Phòng có điểm nhiều? Sân Trần gia không phải cũng rất lớn sao?" Hoàng thượng nhíu mày, tò mò hỏi. Trần Mạn Nhu há miệng gật đầu: "Đúng vậy, nhưng là sân của thiếp không lớn a, chỉ có vài phòng. Thiếp không có thư phòng, mỗi lần đều đi một cái sân mới tới được."

"Người đã đọc qua sách gì?" Hoàng thượng dựa vào nhụyễn điểm ở phía sau, có chút hứng thú hỏi. Trần Mạn Nhu bắt tay vào đếm: "Rất nhiều a, nữ tử thư thiếp đều đã học, học xong cái đó, là có thể xem một ít du ký, có đôi khi cũng nhìn xem tứ thư ngũ kinh, ngẫu nhiên nhìn xem binh pháp."

"Người còn xem binh pháp? Nhìn xem hiểu không?" Hoàng thượng thật ra kinh ngạc, nữ hài tử xem tứ thư ngũ kinh thực không ít, quý nữ trong kinh thành, đều là học từ nhỏ, nữ tử thư một quyển nhỏ mỏng manh có thể đọc bao lâu? Đọc xong nên đổi tứ thư ngũ kinh cùng các loại kinh thi từ tuyển, bất quá, nha đầu kia nhưng thật ra chưa nói kinh thi cái gì, chẳng lẽ không học qua?

"Biết một ít, tìm người giải thích ý nghĩa, thiếp thật ra cũng làm được, nhưng là cho thiếp linh hoạt ứng dụng, thiếp sẽ không làm được. Cha thiếp thường nói, thiếp chính là cái loại đọc sách chết. Cô nương nhà người khác sau khi học thư, đều đã viết thi làm từ, cô nương nhà hần học thư sau quang hội thư xác nhận." Trần Mạn Nhu ưỡn ngực ngẩng đầu, học Trần lão cha nói chuyện: "Người này đầu, chính là nuôi cho lớn lại không thông minh!"

Làm hình dạng kỳ quái, Hoàng Thượng cười ha ha, cười xong lại hỏi tiếp: "Cha người thường xuyên cho các người đọc binh pháp?"

"Đúng vậy, cha thiếp nói, đều đọc binh pháp, ngày sau gặp vấn đề khó khăn, đều có thể giải quyết. Nhưng cha thiếp có vẻ đáng thương." Trần Mạn Nhu hí mắt cười, trên búi tóc xuyên trâm châu hồng nhạt ở bên mặt nàng lúc ẩn lúc hiện, có vẻ hết sức đáng yêu ngọt ngào.

Dưới đèn xem mỹ nhân, càng xem càng tâm động. Vốn Hoàng thượng vừa rồi đối Trần Mạn Nhu cảm giác rất tốt, hoạt bát cũng không làm khó dễ, quan tâm một chút. Hào phóng không nhân nhố, không có làm bộ làm tịch. Ngay thẳng mà biết lễ, nóng nảy cũng không dây dưa, hần liền cảm thấy, nữ tử này sủng ái hai phần cũng là không sao.

Hiện nay nhìn nữ nhân này diện mạo cũng thực không sai, tuy rằng không kịp Hoàng hậu đoan trang, không kịp Quý phi xinh đẹp, không kịp Đức phi mềm mại, nhưng cũng được cho là phần nộn ngọt ngào, thật ra có một cảm giác khác.

"Nga, Trần Khanh như thế nào lại đáng thương?" Hoàng Thượng thân thủ nhéo ngón tay Trần Mạn Nhu hai cái, ước chừng cảm thấy làn da trên tay Trần Mạn Nhu rất tốt, ngón tay cái trên lưng bàn tay vuốt phẳng hai, có điểm không chút để ý hỏi.

"Phụ thân vốn là muốn cho đại ca kế thừa bản sự của hãn, nhưng đại ca thích xem tứ thư ngũ kinh. Sau đó phụ thân lại tính dạy thiếp, bất quá thiếp càng thích hội họa. Sau lại phụ thân đã nghĩ dạy tiểu đệ, chỉ tiếc tiểu đệ quá thông minh, cha dạy những điều quá nhỏ bé, hãn muốn tìm tiên sinh có bản sự."

Trần Mạn Nhu cười mặt mày loan loan, từ đầu tới đuôi, cảm tình của nàng đều thực chân thật, bởi vì mình coi trọng người nhà nhất. Hoàng Thượng không phải kẻ ngốc, trong hoàng cung diễn trò hơn hai mươi năm, mới vừa vào cung vẫn là không cần quá tự phụ.

"Kia hãn hiện tại tìm được rồi sao?" Hoàng Thượng thanh âm hơi trầm thấp hỏi, Trần Mạn Nhu thở dài: "Không có, phụ thân cũng thực phát sầu. Đúng rồi, Hoàng Thượng, không biết ngài có nhận thức đại nhân nào có bản lĩnh?"

Trên mặt Hoàng Thượng đều là kinh ngạc, nha đầu kia là tính làm cho mình tìm cho đệ đệ nàng một tiên sinh? Nghĩ, Hoàng Thượng liền nhíu mày, này còn không có được sủng đâu, trước hết nghĩ ngon ngọt? Lại nhìn Trần Mạn Nhu, ánh mắt liền mang theo chút xem kỹ nói không rõ: "Làm sao vậy?"

"Hoàng Thượng nếu là nhận thức, vì sao không làm cho bọn làm tiên sinh ở học đường? Thiếp biết Khánh quốc chúng ta có Quốc Tử Giám, là dạy người học thức. Thiếp từng nghe đại ca của thiếp nói qua, Quốc Tử Giám ngày thường chỉ dạy đệ tử khoa cử, binh pháp lĩnh tinh rất ít dạy." Trần Mạn Nhu bĩu môi tiếp tục nói: "Kia muốn làm võ cử nhân, cũng đều không thể tự tìm tiên sinh."

Hoàng thượng ánh mắt trầm trầm, thân thủ nhéo nhéo lòng bàn tay Trần Mạn Nhu: "Lời này là chính người nghĩ ra?"

"Đúng vậy, thiếp ngay cả đại ca cũng chưa nói qua đâu." Trần Mạn Nhu sắc mặt có điểm hồng, muốn rút tay bản thân ra, lại phát hiện Hoàng thượng nắm chặt, rút không được, đành phải gian nan lắc lắc nửa thân mình.

Một lát sau, không nghe Hoàng thượng nói chuyện, lại than thở một câu: "Chán ghét đại ca nhất, ngày thường thiếp cùng hắc nói một câu, hắc liền luôn là chi, hồ, giả, đã trả lời, cho nên thiếp mới không cần hỏi hắc vấn đề gì."

"Ái phi ngày sau có vấn đề, có thể tới hỏi trẫm, trẫm là sẽ không cùng người nói chi, hồ, giả, đã." Hoàng thượng cười khẽ một tiếng, ngẩng đầu nhìn huyền sa bên cạnh, đứng dậy nói tiếp: "Thời gian không còn sớm, ái phi, chúng ta có hay không nên nghỉ ngơi?"

"Hoàng thượng, ngài khát không?" Trần Mạn Nhu vẻ mặt căng thẳng, bật thốt lên hỏi một câu. Hoàng thượng nhíu mày, Trần Mạn Nhu lại bối rối thay đổi một câu: "Hoàng thượng, thiếp cho người chuẩn bị nước tắm cho ngài?"

"Trẫm không khát, trẫm tắm qua mới đến." Hoàng thượng nói xong, nhất thời xoay người đã đem Trần Mạn Nhu ôm lên, trong lúc Trần Mạn Nhu cúi đầu kinh hô, liền ôm người vào tây gian, đúng là phòng ngủ Trần Mạn Nhu.

Đem người thả đến trên giường, Hoàng thượng tùy tay lôi kéo, màn đã bị thả xuống dưới. Đầu giường có từng tủ đầu giường, mặt trên có ngọn đèn, cho nên trong phòng cũng không có vẻ hắc ám, hai người vẫn có thể nhìn thấy biểu tình trên mặt đối phương.

Trần Mạn Nhu thấy trên mặt đối phương vẫn mang nét cười ôn hòa, nhưng thủ đoạn tán tỉnh rất cao, hẳn là ngự nữ không ít. Mà Hoàng thượng xem Trần Mạn Nhu, có điểm giống con thỏ nhỏ bị chấn kinh, nhưng là cùng con thỏ nhỏ không đồng dạng là, nha đầu kia cho dù sợ hãi, cũng không nghĩ né tránh.

"Ngoan, đừng sợ, giao cho ta." Thanh âm Hoàng thượng lúc này càng có vẻ nhu hòa, cũng không biết có hay không luyện tập qua, hoặc là do cảnh vật chung quanh ảnh hưởng, tóm lại lúc này nghe qua, nhưng thật ra có vài phần ôn nhu cùng dụ hoặc.

Trần Mạn Nhu như giống nhau, mang theo điểm nhỏ muốn thử, mang theo điểm nhỏ e lệ, lại mang theo điểm nhỏ hiên ngang lắm liệt, thân thủ ôm cổ Hoàng thượng, ở bên gáy Hoàng thượng cọ xát hai cái, cúi đầu than thở nói: "Kia Hoàng thượng ngài nhẹ chút."

Hoàng thượng cười khẽ một chút, thân thủ đem đai lưng Trần Mạn Nhu xả xuống dưới, đồng thời, những cái hôn ướt nóng rơi xuống trên trán Trần Mạn Nhu, trên mũi, cuối cùng đến môi. Nói thật, Trần Mạn Nhu không quá nguyện ý cùng nam nhân này hôn môi. Nhưng là, nàng không thể không nhắm mắt lại, cùng kia nam nhân lời lẽ tương tiếp.

"Ái phi của trẫm có hay không ăn mật đường?" Vừa hôn qua đi, Hoàng thượng bỗng nhiên cười hỏi, Trần Mạn Nhu mặt đỏ lên, nghiêng đầu đem mặt chôn ở gối đầu: "Hoàng thượng ~ "

Một tiếng này, kêu mười phần mất hồn, thanh âm trong veo, giọng điệu mềm mại, kêu Hoàng thượng lúc này liền cảm thấy nhiệt huyết dâng trào, địa phương kia đứng so với bình thường muốn tăng tinh thần gấp trăm lần, Hoàng thượng ôm lấy mặt Trần Mạn Nhu, một lần nữa hôn lên môi Trần Mạn Nhu.

Một đôi bàn tay to xoa ở trên bánh bao còn chưa có phát dục hoàn toàn của Trần Mạn Nhu, cái ở phía dưới, ma xát đùi Trần Mạn Nhu. Trần Mạn Nhu hoàn toàn không cảm giác được cái gì khoái cảm, trong lòng nàng còn đang chửi má nó đau, đều nhanh đã đau chết, không biết tiểu bánh bao đang phát dục là không thể niết sao? Ngay cả thời điểm tắm rửa đều phải nhẹ nhàng chạm vào a, người muội (chửi), về sau niết lâu lão nương thì làm sao bây giờ?

Không đợi nàng nghĩ đến làm sao bây giờ, đôi tay kia liền tha đổi vị trí, một cái theo thắt lưng Trần Mạn Nhu đi xuống, mặt khác vuốt ve hai cái so với tiểu bánh bao lớn hơn là bánh bao đi thịt, một cái khác, hướng đào nguyên đi tới.

Trần Mạn Nhu run run một chút, tay ở sau lưng Hoàng thượng bỗng nhiên nắm chặt một chút, Hoàng thượng lúc này còn an ủi Trần Mạn Nhu: "Đừng khẩn trương, thoải mái, trẫm sẽ nhẹ chút."

Nói xong, ngón tay tại địa phương kia kích thích hai bên, Trần Mạn Nhu trong lòng có cảm giác quái dị, có điểm ngứa, có điểm hư, nhịn không được muốn khép hai chân, lại bị Hoàng thượng mềm nhẹ lại kiên định chặn lại, ngón tay cũng hướng địa phương càng sâu tìm kiếm.

Trần Mạn Nhu khó khăn hé mặt, cái loại cảm giác này, thật tình không có gì tốt, không vui vẻ, cũng không nghĩ muốn có thêm cảm giác gì, chính là thập phần quái dị. Đời trước Trần Mạn Nhu là một người không có kinh nghiệm, cùng bạn trai nói chuyện yêu đương sáu năm, hôn môi chia đều một ngày một lần, ôm chia đều một ngày hai lần, lại không có thâm tình tự trao đổi. Vì thế, sau lại bạn trai bên ngoài.

Đời này, Trần Mạn Nhu lại không có cơ hội đi tìm nam nhân thể nghiệm loại sự tình này. Mà Hoàng thượng tuy rằng tán tỉnh, lại không muốn vì nàng mà chậm rãi khai phá xử nữ, động tác lúc trước, cùng với nói là làm

cho Trần Mạn Nhu đau quá, không bằng nói là Hoàng thượng ở hưởng thụ loại quá trình này.

Cho nên, chờ Hoàng thượng cảm thấy ngón tay có chút trắng mịn, chẳng sợ chính là một chút nhỏ trắng mịn, cũng lập tức tiến hành bước tiếp theo —— eo khẽ nâng, đem này nọ tại cái lối vào cọ xát một chút, khố bộ trầm xuống, nhanh chóng mà trực tiếp, chinh căn nhập vào.

Trần Mạn Nhu muốn kêu thảm thiết, toàn bộ thân mình giống như là cũng bị bổ ra, theo phần eo hạ xuống, thậm chí đã không có tri giác, cái loại đau này, cao đến đáy lòng, làm cho nàng nhịn không được muốn run rẩy. Nhưng là, bản năng lý trí làm cho nàng không thét chói tai đi ra, chính là càng nhanh ôm lấy Hoàng thượng.

HẬU CUNG MƯU SINH KẾ

Tiểu Nhiên Hoa Khai

www.dtv-ebook.com

Chương 9: Buổi Sáng

Không đợi Trần Mạn Nhu hoãn lại, Hoàng thượng hơi hơi giật mình, nguyên bản mất đi cảm giác đau, lập tức lại đã trở lại, Trần Mạn Nhu thật sự là nhịn không được, hốc mắt đỏ lên, thân thủ đẩy Hoàng thượng: "Đau, Hoàng Thượng, ta đau, đau chết mất..."

Bàn tay trơn mềm nhỏ bé ở trong ngực di động, không nhiều khí lực chống đỡ, càng như là vuốt ve, vốn trong lòng Hoàng thượng rung động, hơi kém muốn nhịn không được tiếp tục động tác. Nhưng lập tức lại bị tiếng khóc tinh tế của Trần Mạn Nhu ngăn trở.

Cúi đầu xem kia nha đầu, hé ra gương mặt trắng bệch, nước mắt rưng rưng, vô thức mang theo điểm khủng hoảng, tóc buộc trên châu ở bên tai, cả người nhìn thập phần đáng thương, trong lòng Hoàng thượng liền nhịn không được thở dài một hơi, thôi, còn rất nhỏ, thân mình đều còn không có mở ra.

Vì thế, cúi đầu, hàm trụ đôi môi thoáng trắng bệch ma sát: "Ngoan, thả lỏng thân mình, bằng không vẫn rất đau, ta nhẹ chút được không?"

"Hào, Hoàng thượng người đợi lát nữa nhẹ chút." Trần Mạn Nhu hấp hấp cái mũi, dù sao hôm nay là tránh không được trận này, có thể làm cho trong lòng hân thương tiếc một chút, sau đó động tác chậm một chút, nhẹ một chút, mình có thể dễ chịu hơn. Chịu đựng qua đêm nay, hình phạt này liền trôi qua.

Hoàng thượng lên tiếng, kế tiếp cũng không xem nhẹ cảm thụ của Trần Mạn Nhu, tay cũng không nhàn rồi, đồng thời đại lực ra vào, còn liên quan

chiều cổ một chút Trần Mạn Nhu tiểu bánh bao. Đương nhiên, đối với điều này, Trần Mạn Nhu sẽ không cảm kích hẳn.

Thật vất vả một hồi khổ hình chấm dứt, Trần Mạn Nhu mắt rưng rưng nước muốn đứng dậy, Hoàng Thượng nghi hoặc kéo nàng một phen: "Người muốn làm gì?"

"Hoàng thượng không phải muốn tắm rửa sao? Thiếp cho bọn họ nấu nước cho Hoàng Thượng." Trần Mạn Nhu chớp chớp ánh mắt, nếu là có thể, nàng thật hy vọng Hoàng thượng lúc này cắt đi, làm cho nàng thư thư phục phục ngủ một giấc, tĩnh dưỡng một chút, sáng mai còn muốn rời giường đi thỉnh an Hoàng hậu a!

"Không cần, có Lưu Thành ở bên ngoài hầu hạ." Nói xong, Hoàng thượng đứng dậy ngồi trên ở mép giường, tùy tay túm áo khoác phủ thêm, chỉ hô một tiếng Lưu Thành, bên ngoài liền truyền đến thanh âm Lưu Thành: "Hoàng thượng, nước ấm đã chuẩn bị tốt, ngài cùng Trần phi nương nương vẫn là cùng nhau tắm?"

Hoàng thượng quay đầu nhìn nhìn Trần Mạn Nhu, Trần Mạn Nhu trong lòng một bên chửi má nó một bên mặt mang ngượng ngùng lắc đầu, Hoàng thượng xem nàng như vậy thực có vài phần đáng yêu, liền cười nhu nhu đầu của nàng, sau đó đứng dậy đi ra ngoài.

Trần Mạn Nhu nhanh hô Đối Nguyệt tiến vào, Đối Nguyệt trải qua mẹ Trần Mạn Nhu giáo dưỡng đặc huấn, nhưng dù sao cũng là con gái chưa kinh qua sự tình, người được trong phòng một cỗ hương vị, đầu tiên là đỏ mặt, sau đó nhanh đi đến bên giường, thân thủ tiếp Trần Mạn Nhu ở trong chăn, chung quanh ở rốn sờ soạng vài cái, tìm đúng một vị trí, mạnh mẽ đè xuống.

Trần Mạn Nhu đầu tiên là cảm thấy bụng tê rần, ngay sau đó, giữa hai chân có một luồng nhiệt lưu đi theo đi ra. Đối Nguyệt cảm nhanh bạch bố

lại đây, đem chất lỏng chảy ra cấp chà lau sạch, bạch bố còn lại tùy ý ném tới dưới giường.

"Đêm nay người ở bên ngoài mỹ nhân tháp gác đêm." Trần Mạn Nhu đợi trong chốc lát, đau đớn trên bụng dần dần giảm bớt, thuận miệng phân phó Đới Nguyệt một câu, đánh cái ngáp liền quay đầu chuẩn bị ngủ. Dù sao cái kia đã làm ra đến đây, nàng tuyệt đối sẽ không mang thai, cũng không cần lo lắng chuyện tình sinh đứa nhỏ.

Trung y cổ đại thật sự là vĩ đại a, một cái huyết đạo nho nhỏ mà thôi, cư nhiên còn có thể có tác dụng như vậy.

"Nương nương, nô tỳ cùng Tần Hoan trước thay đổi sàng đan cho ngài?" Đới Nguyệt do do dự dự hỏi, Trần Mạn Nhu nguyên bản còn không thèm để ý, chỉ cho là cho Đới Nguyệt rút nguyên khăn là xong, nhưng là Đới Nguyệt vừa hỏi như vậy, nàng liền cảm thấy có điểm chịu không nổi.

Đành phải miễn miễn cưỡng cưỡng ngồi xuống, gật đầu cho Tần Hoan cũng tiến vào hỗ trợ đổi sàng đan. Thuận tiện mở cửa sổ, làm cho hương vị trong phòng tán tán. Giữa mùa hè, đóng cửa sổ thật sự là nghẹn hoảng, cho dù là có khối băng, kia cũng chỉ là làm cho độ ẩm thấp một ít mà thôi.

Chờ hai người thu thập xong, Tần Hoan xem Trần Mạn Nhu sắc mặt thật sự là tái nhợt, lại hỏi một câu: "Nô tỳ cho người đến ngự thiện phòng kêu bát canh nhân sâm cho ngài?"

"Không cần, ta mới lần đầu thừa sủng, quay đầu uống canh nhân sâm, có điểm rất lỗ mẫn. Huống hồ, Hoàng thượng đối ta rất trù mẫn, ta đau cũng không lợi hại." Nghĩ nghĩ, Trần Mạn Nhu lại dùng giọng điệu giống như mộng ảo cảm thán nói: "Hoàng thượng thật sự là người tốt, đối ta thật tốt, ta thực thích Hoàng thượng."

Đới Nguyệt cùng Tần Hoan đều là người thông minh, trông mắt vừa chuyển, liền hiểu được, hai người cười hì hì lên tiếng: "Kia thật đúng là

chúc mừng nường nường."

Trần Mạn Nhu không nói chuyện, sử một cái ánh mắt, hai cái nha hoàn liền hi hi ha ha đi ra ngoài, vừa quay lại nhìn tây gian, liền hơi kích động nói một câu: "Nô tỳ khấu kiến Hoàng thượng, Hoàng thượng vạn phúc."

"Đứng dậy đi." Hoàng thượng quét mắt liếc các nàng một cái, trực tiếp vào nội thất. Trần Mạn Nhu đang ngồi ở mép giường, thấy Hoàng thượng tiến vào, nhanh đứng dậy, muốn hành lễ, nhưng thấy trên tóc Hoàng thượng còn mang theo giọt nước, liền lại vội vàng đi tìm khăn lau.

"Hoàng thượng, buổi tối gội sạch tóc không lau khô, thực dễ dàng đau đầu." Cũng không lo lắng quy củ cái gì, Trần Mạn Nhu lôi kéo Hoàng thượng ngồi xuống ở trước bàn trang điểm, hai tay ở phía sau hắng hái chiến đấu.

Nhìn chiếc gương mơ hồ không rõ, Trần Mạn Nhu tư duy lại thần tốc triển khai, nghe nói, nửa đêm soi gương là thực dễ dàng thấy hồn ma gì đó, Hoàng thượng giết người nhất định không ít đi? Nếu không, đổi mảnh vải đỏ lau tóc cho Hoàng thượng? Sẽ liên lụy đến chính mình không?

"Ái phi thủ pháp rất thuần thực, ở nhà thường làm việc này?" Hoàng thượng cười khẽ một chút, thuận miệng hỏi, Trần Mạn Nhu gật gật đầu: "Uh, cha cùng nường ngày thường đều là thiếp lau tóc, ngẫu nhiên đại ca cùng tiểu đệ cũng lau, sau khi hồi kinh, liền vẫn hầu hạ tổ phụ cùng tổ mẫu lau tóc."

"Trong nhà không phải có hạ nhân sao? Người một thiên kim tiểu thư, làm sao có thể làm loại chuyện này?" Hoàng thượng hiển nhiên kinh ngạc hỏi, nghe khấu khí tiểu nha đầu này, không giống như là ngẫu nhiên mới làm một hai thứ.

"Hạ nhân là hạ nhân, thiếp là thiếp. Bọn họ là gia gia bà nội cha mẹ đại ca của thiếp, là người thân cận nhất của thiếp." Trần Mạn Nhu đô chu

miệng: "Gia gia bà nội là trưởng bối chí thân, cha mẹ người là sinh dưỡng thiếp, đại ca lại thập phần yêu thương thiếp, tiểu đệ cũng là thực chiếu cố tỷ tỷ này, thiếp lau tóc cho bọn họ, đó là phải làm a."

Nói xong, Trần Mạn Nhu trên mặt bỗng nhiên mang vài phần hưng phấn: "Thiếp còn rửa chân cho bọn họ đâu, thiếp mát xa huyết đạo trên chân tốt lắm nga, Hoàng thượng có muốn thử xem?"

Chuyện tình lúc đặc huấn, vì trên người người thi triển a, Hoàng thượng người liền nhanh đáp ứng đi, cho dù là làm cho ta thí nghiệm một lần, kia coi như là học có chỗ dùng a.

"Người ở nhà cũng thường xuyên làm loại chuyện này cho người nhà?" Hoàng thượng càng kinh ngạc, thiên kim đại tiểu thư hẳn biết, cho dù là trong nhà đã thấp nhất, đều tự tiểu kiều dưỡng lớn lên, không cần nói lau tóc rửa chân, phỏng chừng ngay cả chải đầu vấn tóc lau chân đều chưa làm qua. Nay Trần Mạn Nhu, thật đúng là đủ làm cho người ta giật mình.

"Uh, thiếp không làm riêng gì việc đó, thiếp còn thường xuyên nấu cơm làm điểm tâm đâu, cũng thường xuyên làm quần áo." Trần Mạn Nhu hơi chút đặc ý nói, kỳ thật, trình độ nấu cơm của nàng là luyện ở đời trước, hoàn toàn không cần bỏ nhiều công phu.

Làm quần áo, đó là nữ hồng phải đủ tư cách ở đời này mới bỏ công phu luyện tập, vạn nhất ông trời để nàng thất sủng, còn có thể làm việc để cho nhóm tiểu thái giám xuất cung đi bán.

Nàng nói là mỗi ngày làm, chẳng lẽ Hoàng thượng còn có thể đi điều tra sao?

"VẬY người nhưng thật ra rất có khả năng." Hoàng thượng quay đầu cao thấp quét nàng liếc mắt một cái, cười rất ôn hòa, thân thủ sờ sờ tóc mình, cũng đã sắp khô, liền đứng dậy kéo Trần Mạn Nhu hướng bên giường đi tới: "Thời gian không còn sớm, trăm lần sau có thời gian lại đến hưởng thụ

ái phi hầu hạ, lúc này ái phi vẫn là nhanh nhẹn ngồi đi, ánh mắt đều không mở ra được."

Nói xong, ở Trần Mạn Nhu trên mũi cọ một chút. Trần Mạn Nhu nhắc lên mi mắt nhìn hắn, than thở một câu: "Thiếp mới không phiền lụy đâu." Nhưng là trong nháy mắt, đầu ở trên gối đầu nặng dần, sau đó hô hấp vững vàng.

Hoàng thượng nhưng thật ra sững sốt một chút, phi tử của hắn thật đúng là không có quan tâm hắn mà tự ngủ, tuy rằng không cần hầu hạ. Nhưng là vừa thấy hai má Trần Mạn Nhu còn hiện vài nét non nớt, Hoàng thượng lại nhìn không được cười khẽ một tiếng, rốt cuộc là tuổi còn nhỏ. Nghĩ, cũng nghiêng người ở trên giường nằm xuống, buông rèm, nhắm mắt bắt đầu ngủ.

Sáng sớm ngày hôm sau, Trần Mạn Nhu hầu hạ Hoàng thượng vào triều, mới lại ngủ một giờ để bù lại. Không có biện pháp, nàng nhưng thật ra muốn bộ ngủ không hầu hạ, nhưng gần nhất không vốn liếng, thứ hai, cẩn thận là thượng sách. Vừa mới tiến cung mới thừa sủng, người buổi sáng liền không đứng dậy hầu hạ Hoàng thượng, đó là chán sống.

Cho dù là Hoàng thượng thông cảm người không nói gì, nhưng là chỗ Hoàng hậu, chỗ Hoàng thái hậu, người chờ bị trách phạt đi. Nhóm hậu cung phi tử trừ bỏ Hoàng hậu, còn lại đều là dùng tới làm cái gì? Đều là dùng để hầu hạ Hoàng thượng! Bản chức công tác người đều làm không tốt, người ta dựa vào cái gì tăng lương thăng chức cho người?

"Nường nường, uống trước bát cháo hồng tảo đi." Đối Nguyệt chỉ nhìn sắc mặt Trần Mạn Nhu, là tuyệt đối không nghĩ ra được Trần Mạn Nhu đang hâm mộ ghen tị hận với nữ chủ trong tiểu thuyết lần thứ nhất thừa sủng không cần hầu hạ Hoàng thượng không cần đi thỉnh an. Đầu tiên là đưa lưng về phía người thử cháo, thế này mới đưa tới trước mặt Trần Mạn Nhu.

Trần Mạn Nhu ngáp một cái, cầm thìa lúc có lúc không uống cháo, Tần Hoan ở một bên nhìn thời gian không còn sớm, nhanh nhắc nhở nói: "Nương nương, đã sắp đến giờ."

Trần Mạn Nhu động tác dừng một chút, giương mắt nhìn lên, vừa vặn, những người khác đều làm việc khác, Tiểu Minh Tử tuy rằng là nhàn rỗi, cũng là nhìn địa phương khác. Vì thế, lưu loát bưng bát, ngẩng đầu, ngưỡng cổ. Tốt lắm, vỗ tay, hai phút một chén cháo, tốc độ tiến bộ!

Tần Hoan nhìn Trần Mạn Nhu kia sắc mặt đặc ý, nhin không được khóe miệng rút rút, nhanh đưa qua cho nàng hai cái cánh hoa cuốn cùng một cái điệp mật đậu. Trần Mạn Nhu cầm lấy chiếc đĩa bên cạnh, thế này mới tao nhã bắt đầu hưởng dụng bữa sáng của nàng.

HẬU CUNG MƯU SINH KẾ

Tiểu Nhiên Hoa Khai

www.dtv-ebook.com

Chương 10: Thịnh An

Đến cửa Vĩnh Thọ cung, Trần Mạn Nhu ngoan ngoãn hạ liễn, thấy tiểu cung nữ đứng trước cửa, liếc mắt ý bảo một cái Tần Hoan, Tần Hoan đi qua đối tiểu cung nữ kia phúc thân một chút: "Vị muội muội này, mời vào thông báo Hoàng hậu nương nương một tiếng, nói là Trần phi nương nương đến thịnh an."

Tiểu cung nữ kia nhìn thoáng qua vị trí Trần phi, vội vàng hành lễ, xoay người liền hướng bên trong đi vào. Không lâu sau, liền lại đi ra, lại đây cấp Trần Mạn Nhu hành lễ: "Nô tỳ gặp qua Trần phi nương nương, Trần phi nương nương mời vào, Hoàng hậu nương nương đã ở bên trong chờ."

"Làm phiền người dẫn đường." Trần Mạn Nhu khẽ cười một chút, ý bảo Vi Nhạc thưởng một cái hà bao, mới chậm rãi đi theo tiểu cung nữ kia đi vào. Bởi vì trên người bị thương, nàng muốn nhanh cũng đi không mau được, trong lòng lại một lần nữa nguyên rủa Hoàng thượng, Trần Mạn Nhu ánh mắt mang theo tò mò ở trong đại điện đánh giá một vòng.

Đầu tiên là Hoàng hậu trên thượng vị, rất cao quý đoan trang đại khí, cùng thời điểm nàng tuyển tú cơ hồ không có gì khác biệt, chính là lần trước là mặc mình màu vàng hoàng hậu, lần này là mặc đỏ thẫm sắc tà khâm la quần, bên ngoài áo thêu kim phượng giường cánh.

Vị trí đầu tiên bên tay trái Hoàng hậu không có tới, Trần Mạn Nhu lập tức nghĩ tới Quý phi nương nương nghe nói sủng quan lục cung kia. Vị thứ hai bên trái là Thục phi nương nương, vị thứ ba bên trái là Đức phi nương nương, hai người này, diện mạo lại không cùng một loại.

Thục phi vẻ mặt hiền lành, mi như lá liễu, mắt xếch, mặt như trứng ngỗng, sơ tóc mây kiểu bát bảo đọa, mỗi một tầng mặt trên đều cắm trâm không giống nhau, hai bên lại giống nhau, có thể nhìn ra tám cây trâm đồng một bộ, đều là ngọc bích tạo thành. Lại thừa dịp ở giữa mi tâm đeo dây kết trâm châu màu trắng, cả người có vẻ xinh đẹp lại ôn hòa.

Thục phi này cũng không phải người bình thường, năm đó Hoàng thượng ở thời điểm tiềm để liền đi theo người (mình đoán là lúc Hoàng thượng còn là hoàng tử), Hoàng thượng đăng cơ, khi phong phi, không giống như Hoàng hậu có con nối dòng, cũng không giống như là Quý phi có Hoàng thượng ân sủng. Thân cha chính là Đại Lý Tự khanh, quan chính tam phẩm, lần này đã được phong phi, là có chút lướt qua.

Lẽ ra, người này hẳn là trừ bỏ Hoàng hậu, Quý phi đều cùng các nữ nhân khác đối địch, nhưng là người này đã có thanh danh hiền lương thực đức, tiềm để một năm, hoàng cung ba năm, cư nhiên không bệnh không đau sống hảo hảo, không phải duyên cố vận khí rất tốt.

Đức phi Trương Uyển Đình lại đã gặp qua, diện mạo nhu nhược, trời sinh diễn viên diễn vai tiểu bạch trong hí khúc, kỹ năng muốn khóc liền khóc, ngày đó tuyển tú Trần Mạn Nhu đã kiến thức qua.

Xuống chút nữa không có ai, tứ phi còn không có phong đủ hoàn toàn, còn hai vị trí trống có thể làm cho các nữ nhân còn lại cố gắng một chút. Mà vị trí bên tay phải Hoàng hậu, một nữ nhân mang theo vài phần anh khí ngồi đó, đầu mang cư nhiên là một cây trâm giống một thanh trường kiếm, vĩ bộ chuế thật dài với dây kết sợi tơ, nhìn sạch sẽ anh khí.

Xuống chút nữa Trần Mạn Nhu cũng không thời gian đánh giá, đầu tiên là tiến lên cấp Hoàng hậu hành lễ: "Thiếp Trần thị cấp Hoàng hậu nương nương thỉnh an, Hoàng hậu nương nương vạn phúc."

"Đứng lên đi, này bộ dáng thủy nộn, bản cung nhìn đều thương tiếc đâu." Hoàng hậu nương nương cười nâng tay, ý bảo Trần Mạn Nhu đứng dậy, này tiến cung làm phi tử trong hoàng cung cái gì, thật ra không cần kính trà, nhưng là, có ban cho.

Quả nhiên, ngay sau đó, Trần Mạn Nhu chợt nghe Hoàng hậu nói: "Hôm qua là ngày lành của Trần phi, bản cung chưa tới kịp chúc mừng Trần phi, lúc này vừa vặn bổ sung." Nói xong, quay đầu nhìn nhìn đại cung nữ của mình, đại cung nữ kia lập tức nâng đến một cái khay, mặt trên là một cái ngọc bích hà hoa trâm (trâm hoa sen), cùng với nguyên bộ thủ trạc cùng khuyên tai vòng cổ.

"Đây là một phần tâm ý của bản cung, Trần phi nhận lấy đi." Hoàng hậu nương nương tài đại khí thô ném ra một phần đại lễ, Trần Mạn Nhu kinh sợ quỳ xuống tạ ơn, lúc này đây Hoàng hậu không thuận tiện kêu đứng dậy, mà là thừa cơ nói: "Ngày sau, Trần phi chính là người trong cung, nên tuân thủ bốn phận, nhất định không thể quên. Bản cung cũng không cầu các người làm cái gì, chỉ tận tâm hết sức hầu hạ Hoàng thượng cho tốt, bản cung liền thập phần cảm kích."

"Là, thiếp cần tuân Hoàng hậu nương nương dạy bảo, ngày sau nhất định tuân thủ quy củ, mỗi tiếng nói cử động đều lấy việc hầu hạ Hoàng thượng làm đầu." Trần Mạn Nhu nghiêm túc cam đoan, người lúc này quả thật là hần là trước cảm tạ của ta, ta nhưng là hầu hạ lão công của người.

"Được rồi, Trần phi đứng lên cùng mấy vị tỷ tỷ muội muội khác của người chào hỏi đi." Hoàng hậu nương nương tỏ vẻ đối với trả lời của Trần phi thực vừa lòng, không có đem việc chiếu cố Hoàng thượng cứng rắn làm như nghĩa vụ đầu tiên của mình, liền đại biểu cho việc nhận rõ thân phận mình. Vì thế, cũng không nói nhiều, làm cho Trần Mạn Nhu quỳ ít trong chốc lát.

Trần Mạn Nhu vừa đứng dậy, chợt nghe gặp cửa một tiếng truyền báo: "Quý phi nương nương đến!"

Trần Mạn Nhu ở trong lòng run lên cuối thân mình, Quý phi nương nương này quả nhiên là được sủng ái, người khác tiến vào đều là thông báo, nàng tiến vào chính là trực tiếp truyền báo. Đây thông báo cùng truyền báo, đừng nhìn chính là khác một chữ, hành vi tuyệt đối không đồng dạng.

Trần Mạn Nhu vừa định thần, chỉ thấy ở cửa đại điện một tuyệt đại giai nhân nhần nhần mà đình đình tiêu sái tiến đến. Giai nhân đỉnh đầu không có búi tóc, chính là đơn giản mang theo một cái chằm rỗng tóc vàng cô, trung gian được khảm hồng ngọc, phía dưới chuế dây kết hồng ngọc, theo thái dương bên đến thái dương bên kia, giai nhân làn da nõn nà, trắng tuyết. Hai tấn cúi hai lũ ô phát (tóc đen), mặt sau bím tóc mang vườn lục chỉ kim châm, trên người mặc áo màu tím lộ kiên tề ngực nhu váy, hai tay áo kết nơ bướm đặt ở bên hông, tay áo rộng thùng thình cơ hồ muốn tới đùi.

Một đường đi tới, giai nhân thật giống như là đám mây, dùng cách nói văn nhã một chút, chính là lượn lờ, phiêu phiêu dục tiên. Hoàn toàn không giống như là phàm nhân, giống như tiên nữ hạ phàm.

Trần Mạn Nhu nhìn ngây người, trách không được Hoàng thượng sủng ái như vậy đâu, nữ nhân như vậy, khiến cho nam nhân có cảm giác 'tâm duyệt' (vui vẻ).

"Thiếp gặp qua Hoàng hậu nương nương. Thiếp thỉnh an đến chậm, còn thỉnh Hoàng hậu nương nương trách phạt." Quý phi nương nương hoàn toàn không chú ý tới vẻ mặt thất thần của Trần Mạn Nhu, chỉ nhẹ nhàng ôn nhu cấp Hoàng hậu thỉnh an. Trần Mạn Nhu vụng trộm liếc mắt nhìn Hoàng hậu một cái, ai nha, trên mặt mang cười a, không có tức giận nga.

"Quý phi xin đứng lên, bản cung biết người thân mình luôn luôn không thể nào tốt, bất quá là chậm trong chốc lát mà thôi, bản cung là sẽ không để

ý. Chính là, Trần phi dù sao cũng vừa mới tiến cung, bản cung còn muốn sớm một chút giới thiệu cho Quý phi đâu, ngày sau các người tỷ tỷ muội muội hòa thuận ở chung cho, cùng hầu hạ Hoàng thượng."

Hoàng hậu đoan trang cười nói, nói hoàn toàn không giống như là trong bông có kim, nếu không phải chính mình là đối tượng châm ngòi, Trần Mạn Nhu muốn vỗ tay khen Hoàng hậu.

Quý phi cũng là người chỉ số thông minh cao, cũng không có nhú mày phản bác Hoàng hậu bàn tỷ tỷ muội muội, mà là cười quay đầu nhìn thoáng qua Trần Mạn Nhu, còn đi tới kéo tay Trần Mạn Nhu, vẻ mặt hiền lành hỏi: "Đây là Trần phi muội muội vừa mới tiến cung đi? Ta là Dương quý phi, nếu là muội muội không chê, đã kêu bản cung một tiếng tỷ tỷ đi."

Này hai chữ tỷ tỷ phía trước nhiều hơn hai chữ bản cung, đã có thể không phải hảo ý dễ nuốt. Trần Mạn Nhu vẻ mặt kinh hoàng, nhanh rút tay bản thân thả ra cấp Dương quý phi thỉnh an: "Thiếp gặp qua Quý phi nương nương, Quý phi nương nương địa vị quý trọng, lại được Hoàng thượng sủng ái thâm sâu, thiếp làm sao dám ghét bỏ đâu? Nương nương trăm ngàn không cần nói như vậy, vạn nhất bị người nghe thấy, còn tưởng rằng là thiếp không quy củ đâu."

Lời nói này, nghe là thực thông thuận, nhưng là, lại có điểm không quá thích hợp. Dương Ngọc Nhi dù sao không ngu ngốc, hơi chút nhất tưởng, khóe miệng liền lộ ra nét châm chọc tươi cười: "Nhưng thật ra ta lỡ mồm, Trần phi là người thủ quy củ, có vẻ bản cung không tuân thủ quy củ."

Trần Mạn Nhu sững sốt, vẻ mặt mê mang: "Quý phi nương nương ngài làm sao vậy? Thiếp lúc trước vừa nghe xong Hoàng hậu nương nương dạy bảo, này đây muốn giữ quy củ, Quý phi nương nương nói, thiếp là có chút không rõ."

Nói xong, Trần Mạn Nhu sắc mặt ửng đỏ: "Thiếp ngu dốt, Quý phi nương nương nếu là có chuyện thỉnh nói thẳng, ngài làm sao có thể là không tuân thủ quy củ đâu? Hoàng thượng năm đó sắc phong ngài làm Quý phi, cũng không phải là xem bộ dạng ngài sắc phong."

Lời này thốt ra khỏi miệng, Hoàng hậu bên kia khoe miệng tươi cười liên nhiều hơn vài phần chân thành, Dương quý phi còn lại là sắc mặt xanh trắng một chút, trừng mắt liếc Trần Mạn Nhu một cái, muốn nói cái gì, chung quy là tìm không thấy từ thích hợp. Ám phúng đi, nha đầu kia người nói ra miệng, cho người cãi lại cũng không thể cãi lại. Nói mình là quy củ, lúc phía trước chính là tự tát tai, nói là hạnh kiểm xấu, kia cũng không lấy sắc làm chuẩn?

Trần Mạn Nhu lui lui cổ, quay đầu nhìn Hoàng hậu, được rồi, đắc tội một người, ta ôm đùi này. Không thể không ôm a, Hoàng hậu ra chiêu rất rõ ràng, Quý phi gần nhất, nàng trước hết châm ngòi Quý phi cùng mình. Quý phi lại là cái thông minh, không làm hơn, vì thế muốn cùng nàng hòa hòa mỹ mỹ, cái này càng không được.

Mặc kệ là khi nào a, đùi chính thê đều là to nhất, hướng chi, đương kim Hoàng thượng tuy rằng sủng ái Quý phi, lại cũng không hội sủng thiếp diệt thê, chỉ bằng điểm này, đi theo Dương quý phi sẽ không có tiền đồ, trừ phi là Hoàng hậu đã chết.

Đương nhiên, Hoàng hậu ước chừng là sẽ không dễ dàng chết, bởi vì có con còn nhỏ. Mà Quý phi đâu, không đứa nhỏ.

Thái độ Hoàng hậu quả nhiên tốt lắm, nâng nâng cằm giải vây Trần Mạn Nhu: "Trần phi, nếu Quý phi đã muốn, người trước hết gặp qua các tỷ tỷ này của người đi."

Trần Mạn Nhu lĩnh mệnh, đầu tiên là cấp Quý phi hành lễ, Quý phi từ trên đầu mình rút một đôi kim trâm. Tiếp theo cấp Thục phi hành lễ, Thục

phi theo trên đầu mình rút một đôi thủy ngọc trâm. Sau đó cấp Trương Uyển Đình hành lễ, Trương Uyển Đình theo trên đầu rút một cái kim bộ diêu.

Tốt thôi, khó trách hôm nay mọi người trên đầu đều là mang nhiều đồ như vậy, thật sự là quá nhiều kinh nghiệm, ngày mai hoặc là ngày kia, chính mình nên mang nhiều trang sức một ít mới được.

Lưu phi cùng cấp bậc với Trần Mạn Nhu, nhưng là Lưu phi là tiềm đế lão nhân, Trần Mạn Nhu mới tiến cung, tự nhiên là phải hành lễ. Lưu phi rất là sáng khoái đem Trần Mạn Nhu đỡ lên: "Muội muội xin mau mau đứng lên đi, hôm nay tỷ tỷ cũng không mang cái gì tốt, này vòng tay rất hảo ngoạn, ta luôn luôn mang theo, tặng cho người."

"Nếu là tỷ tỷ trong lòng yêu..." Trần Mạn Nhu còn chưa nói xong, Lưu phi liền rất rộng rãi khoát tay chặn lại nói: "Không có việc gì, ta quay đầu có thể tìm người lại làm một bộ."

Trần Mạn Nhu cũng không có nghe nói ở lúc đại hội đón người mới đến có thể đem lễ vật học tỷ hoặc là thủ trưởng đưa trả trở về, cho nên cũng chỉ là ý tứ, xem Lưu phi đều không thèm để ý, lại lập tức liền nhận, đồng dạng hào phóng đối Lưu phi cười nói: "Vậy đa tạ tỷ tỷ."

HẬU CUNG MƯU SINH KẾ

Tiểu Nhân Hoa Khai

www.dtv-ebook.com

Chương 11: Hạ Cấp

Phía trên Lưu phi, đều là thủ trưởng. Trần Mạn Nhu tỏ vẻ, có thủ trưởng tất nhiên còn có hạ cấp. Tầm mắt hướng bên cạnh nhìn một vòng, quả nhiên thấy cách hai vị trí phía sau Lưu phi, có năm nữ nhân.

Trần Mạn Nhu biết, ở thời điểm Hoàng thượng tiềm ẩn, là có ba thông phòng. Hoàng thượng cùng nữ sắc thượng cũng không phải thực coi trọng, lại cũng không phải không coi trọng. Nói không coi trọng, là trong phủ của hãn nữ nhân không có khác trong phủ hoàng tử khác nhiều.

Làm hoàng tử, vẫn là lúc ấy đã muốn được giống Vương gia, vị trí chính phi một người, vị trí sủng phi bốn người, vị trí thứ phi sáu người, di nương thị thiếp có thể có vô số, chỉ cần người việc lại đây.

Nói hãn không coi trọng nữ sắc, là vì Vương gia khác các vị trí đều muốn đầy, chỉ có hậu viện của hãn còn trống không ít vị trí. Nói coi trọng, đó là bởi vì trong phủ hãn nữ nhân không ít cho năm.

Năm đó, trong phủ hãn một chính phi, chính là Hoàng hậu nương nương hiện tại. Hai sủng phi, một người là Hoàng thái hậu chỉ định Thực phi Mạnh Thiển Thiển, một người là Hoàng Thượng chính mình cầu đến Quý phi Dương Ngọc Nhi. Lưu phi năm đó chính là một thứ phi, cho nên sau khi tiến cung mới chỉ là tòng nhị phẩm phi tử.

Còn lại di nương có ba người, thị thiếp có hai người.

Hai di nương là năm đó chính phi hiện tại là Hoàng hậu cấp, dù sao, gả cho Hoàng thượng hai năm không có con, Hoàng hậu không thể không đem

phu quân mình phân chia cho người khác, cùng với chia cho người không biết chi tiết, không bằng chính mình tìm người an toàn.

Còn có một di nương là Dương quý phi cấp, Dương quý phi dù sao cũng có ngày không thoải mái, vạn nhất lúc này Hoàng thượng đi đến viện nàng, nàng lại không lưu lại người, vậy có điểm rất dọa người. Huống hồ, lúc ấy cùng Hoàng hậu đổi, liền thuận tiện đem đại nha hoàn mình cấp đẩy ra.

Còn lại hai cái thị thiếp, lại là Hoàng thái hậu cấp người trong phòng cho con nhà mình.

Này bên trong năm người, bên Hoàng hậu chọn một người, Dương quý phi nơi đó chọn một người, Hoàng thái hậu nơi đó chọn một người, đều là chính tứ phẩm Quý nhân. Còn lại hai người vạn khí có vẻ thấp, thành chính ngũ phẩm Tiệp dư.

Trần Mạn Nhu liếc mắt một cái đảo qua đi, đem năm người đánh giá một cái, cười ngời

vào phía dưới Lưu phi, nghiêng đầu hỏi: "Các người đều là họ gì?"

"Thiếp họ Vương." Một nữ nhân đứng lên nói trước, trưởng thành có vài phần dịu dàng, xem đứng hàng thứ, hẳn là người của Hoàng hậu, cấp Trần Mạn Nhu hành lễ sau tiếp tục nói: "Phân vị thiếp là tu nghi."

"Nguyên lai là Vương tu nghi, nhanh mau đứng lên đi, bản cung trên người cũng không mang cái gì quý trọng, này liền cho người thưởng thức đi." Trần Mạn Nhu theo trên người gỡ xuống ngọc bội đưa cho Vương tu nghi, Vương tu nghi thần sắc không thay đổi tiếp ngọc bội, cảm tạ ân liền lui về.

Tiếp theo là người của Dương quý phi bên kia Liễu tu dung cùng người của Hoàng thái hậu bên kia Lý tu hoa, cùng với vạn khí không phải tốt lắm

Đình tiếp dư cùng Vương Tiệp dư. Trần Mạn Nhu một bên đau lòng hà bao, một bên cấp ra lễ vật.

Chờ nàng bên này làm ‘tán tài đồng tử’ xong, Hoàng hậu ra lệnh một tiếng: "Canh giờ không còn sớm, chúng ta nên đi cấp Hoàng thái hậu thỉnh an." Nói xong, dẫn đầu đứng dậy, dẫn hai đại cung nữ đi ra bên ngoài, Dương quý phi dừng một chút, theo đi lên, tiếp theo là Thục phi cùng Đức phi, lại sau đó là Lưu phi cùng Trần phi. Đây vị trí đứng cũng là phân tả hữu, tả quý, cho nên, Trần Mạn Nhu bước đi ở phía sau Trương Uyển Đình.

Trương Uyển Đình quay đầu cười rất là ôn hòa săn sóc: "Muội muội đi đường cần phải cẩn thận chút, tỷ tỷ quần áo có chút dài, nếu là muội muội thái đến (dẫm), có thể không bị ngã một mình a."

Trần Mạn Nhu vẻ mặt mê mang: "Đức phi nương nương của nương nương thiếp không phải thực hiểu được, Đức phi nương nương là người thiện lương hào phóng như vậy, chẳng lẽ bởi vì thiếp thái đến váy của người, liền đánh thiếp bản tử hoặc là phạt bổng lộc thiếp sao?"

Trần Mạn Nhu dám cam đoan, Trương Uyển Đình mặt trong nháy mắt vặn vẹo. Trần Mạn Nhu đối việc này tỏ vẻ thực vừa lòng, nên, cho người nhắc ý, cho người bừa bãi! Lúc trước nhìn là một người rất thông minh, như thế nào không biết hai chữ ‘điều thấp’ viết như thế nào đâu?

"Trần phi nhưng thật ra là người thông minh, biết Đức phi muội muội là người thiện lương." Thục phi nghe thấy các nàng, cười khanh khách tiếp một câu, biểu tình thật sự là tìm không thấy nửa điểm sơ hở, thật giống như là Uyển Đình khoa trương cùng Trần Mạn Nhu giống nhau.

Trần Mạn Nhu ngượng ngùng một chút: "Thục phi nương nương quá khen, thiếp kỳ thật là thực ngu dốt, chính là ngày đó thời điểm tuyển tú, thiếp may mắn cùng Đức phi nương nương gặp qua một lần, lúc ấy Đức phi

nường nường thập phần nhiệt tình thiện lương, nói cho ta không ít chuyện tình phải chú ý đâu."

"Nga, phải không?" Thục phi cười nhìn thoáng qua Trương Uyển Đình, liền ngay cả Dương quý phi đi ở phía trước, đều thâm ý sâu sắc đánh giá liếc mắt Trương Uyển Đình một cái. Trương Uyển Đình cúi mắt giải thích nói: "Muội muội lúc ấy là xem Trần phi một người cô linh linh đứng rất đáng thương, liền lôi kéo Tô tỷ tỷ cùng nàng nói trong chốc lát."

Có Tô Dung Dung làm chứng minh, chính là về sau xảy ra chuyện gì, Trần Mạn Nhu cũng xả không đến trên người Trương Uyển Đình. Trương Uyển Đình ngày đó châm ngòi, nhưng là chỉ nói cấp Trần Mạn Nhu một người nghe. Chẳng sợ lúc này Trần Mạn Nhu ngáng chân mình, cũng phải nhìn này ngáng chân có thể dùng hay không.

"Uh, Tô tỷ tỷ cũng thật nhiệt tình đâu." Trần Mạn Nhu ánh mắt nhất loan, liên tục gật đầu, cười nói: "Chính là, thời gian rất không đúng dịp, Tô tỷ tỷ chính là cùng chúng ta nói hai câu, liền đi vào tuyển tú, ta còn nhớ rõ diện mạo hai tú nữ cùng Tô tỷ tỷ cùng nhau đi vào đâu, cũng chưa Tô tỷ tỷ đẹp mặt."

Trần Mạn Nhu nói xong, cũng đến cổ kiệu trước mặt, Thục phi cười nhìn nhìn nàng, xoay người lên kiệu. Trương Uyển Đình còn lại là khề hừ một tiếng, chờ Thục phi thượng giá liền, cũng đi theo lên một chiếc khác.

Đi cấp Hoàng thái hậu thỉnh an thực không phải là một chuyện dễ dàng, Đông cung Thái hậu là mẹ cả, Tây cung Thái hậu là mẹ ruột. Luận tôn quý, khẳng định là Đông cung Thái hậu bên kia đi trước, nhưng là luận trọng yếu, cũng là Tây cung Thái hậu bên kia đi trước.

Trần Mạn Nhu cảm thấy, chính mình nếu là Hoàng hậu, nhất định bởi vì chuyện này khó xử. Cho nên, cung đấu không thể tham dự, chờ khi nào hai

lão thái thái chỉ còn thừa một cái, hoặc là thừa linh cái, nàng mới có thể bắt đầu phần đấu.

Trần Mạn Nhu cũng không quan tâm lộ tuyến, tối hôm qua không ngủ ngon, lúc này nhanh híp mắt nghỉ ngơi trong chốc lát mới là quan trọng nhất, vạn nhất ở trong cung Hoàng thái hậu té xỉu, kia về sau nhân sinh sẽ thê thê thảm thảm thích thích.

"Nường nường?" Trần Mạn Nhu rất mơ hồ, bỗng nhiên nghe thấy thanh âm Tần Hoan nhà mình, nhất thời giật mình, lập tức tỉnh lại, ý thức còn không có trở lại đâu, trước vươn tay để ở trên mu bàn tay Tần Hoan, sau đó xoay người đi ra, bị ánh sáng bên ngoài kích thích, lập tức liền tỉnh táo lại.

Ngẩng đầu nhìn trông biển ở cửa, Từ Ninh Cung. Đây là chỗ ở Đông cung Thái hậu, Đông cung về sau cũng được xưng là Từ Ninh thái hậu, là địa phương lịch đại Hoàng thái hậu trụ lại. Mà Tây cung Thái hậu còn lại là được phong làm Từ An thái hậu, nguyên bản trụ Từ Ấm lâu cùng Huân Thờ quán xác nhập thành Từ An Cung.

Thời điểm Từ An Cung mới kiến tạo, đem hoa viên sau Từ Ninh cung cùng với một bên Lâm Khê đình, còn có đối diện mặt sau Sùng lâu sở hữu cung điện đều cấp bao gồm vào, cho nên tính theo diện tích lớn nhỏ, hai cái cung điện là không có gì khác nhau.

Nhưng là Hoàng thượng không thể bên ngoài bắt công mẹ ruột đi, ngầm luôn muốn chiếu cố một chút. Từ An Cung có đại hoa viên xinh đẹp, Từ Ninh Cung cũng có là đại phật đường. Từ An Cung bao gồm đi vào đền đều là Từ An Thái Hậu, mà Từ Ninh Cung tây tam sở, trước kia là nơi nhóm công chúa, về sau liền không nói chính xác.

Tối trọng yếu nhất là, nhóm hậu phi tiên hoàng, đều ở tại Thọ An cung. Mà Thọ An cung sau khi cải biến, đã đem Xuân Hi điện bao gồm đi vào, nói cách khác, Thọ An cung là cùng Từ Ninh Cung lẫn lộn. Thời điểm

nhóm Thái phi không có việc gì làm, thường xuyên ở Từ Ninh Cung đi ngang qua một chút.

Trần Mạn Nhu một bên đem tư liệu sở hữu nhớ ra, một bên cúi đầu đi theo đại đội ngũ đi tới. Sau đó nàng chợt nghe gặp thanh âm Hoàng hậu: "Cấp Thái hậu nương nương thỉnh an, Thái hậu nương nương hôm nay cảm giác được?"

Trần Mạn Nhu đi theo quỳ xuống, cũng không dám hiên mí mắt. Hoàng thái hậu nhưng là ngồi ở mặt trên, cái này cùng lão sư trên bục giảng cùng đệ tử không tuân thủ kỷ luật phía dưới giống nhau, người thực nghĩ lão sư nhìn không thấy, kia hoàn toàn chính là tự lừa mình.

Ở trước mặt Hoàng hậu, nàng có thể hơi chút biểu hiện mình là người vô tâm cơ, nhưng là ở trước mặt Từ Ninh thái hậu, nàng không thể tỏ vẻ chính mình không quy củ.

Một lát sau, mới nghe thấy thanh âm ở trên: "Đứng lên đi, ai gia nghe nói hôm qua trong cung vừa mới tiến đến một tiểu mỹ nhân, là người nào?" Đây thanh âm, Trần Mạn Nhu quen thuộc, lập tức liền phán đoán ra, đúng là ngày đó tuyển tú, vẻ mặt có vẻ nghiêm túc, người nhận thức tiên sinh của mình.

Hồng rồi hồng rồi, chẳng lẽ Thái hậu cùng tiên sinh là bạn cũ? Nana kia Thái hậu, còn không chán ghét chết mình? Thảo không thảo hi đừng nói (thảo hi: vui vẻ), nhưng là không thể chán ghét a, Hoàng thượng nhưng là con của Thái hậu kia a.

Không đợi Trần Mạn Nhu nghĩ rõ ràng, chợt nghe Hoàng hậu nói chuyện.

"Đang muốn giới thiệu với Thái hậu nương nương." Thanh âm Hoàng hậu vẫn là thực ôn hòa, nghiêng đầu hô một chút Trần Mạn Nhu: "Trần phi, người tiến lên đây."

Trần Mạn Nhu cúi đầu đi qua, lại cấp Hoàng thái hậu hành đại lễ: "Thiếp Trần thị, gặp

qua Thái hậu nương nương, cấp Thái hậu nương nương thỉnh an."

"Ngẩng đầu lên." Thái hậu trực tiếp phân phó nói, Trần Mạn Nhu chậm rãi ngẩng đầu, mi mắt rủ xuống nhìn chằm chằm quần áo Thái hậu. Mặt trên là thêu mẫu đàn? Đại phú đại quý a, chính là, có thể hay không có điểm rất điểm lệ? Thái hậu năm nay có năm sáu mươi đi?

"Nhưng thật ra là người khả ái." Thái hậu bưng ly trà tốt cực đánh giá đủ, quay đầu phân phó nói: "Cũng là hầu hạ Hoàng thượng, ngày sau sẽ dùng tâm điểm, đem Hoàng thượng hầu hạ tốt, ngày sau người mới có thể qua hảo, hiểu chưa?"

Trần Mạn Nhu trong lòng run run một chút, này Từ Ninh thái hậu, quả nhiên là cùng Từ An thái hậu bất hòa a.

"Tạ Thái hậu nương nương dạy bảo, thiếp hiểu được, ngày sau thiếp nhất định lấy hầu hạ Hoàng thượng cùng Hoàng hậu nương nương làm nhiệm vụ của mình." Trần Mạn Nhu nhanh biểu trung tâm, lão thái thái người tuy rằng là Hoàng thái hậu, nhưng là ta dù sao cũng muốn ở dưới tay Hoàng hậu kiếm cơm ăn, thủ trưởng trực tiếp lệ thuộc không thể đắc tội a. Người cái phụ thuộc, liền từ Hoàng hậu nương nương chính mình đối phó đi.

HẬU CUNG MƯU SINH KẾ

Tiểu Nhiên Hoa Khai

www.dtv-ebook.com

Chương 12: Thái Hậu

Từ Ninh thái hậu lặng im trong chốc lát, cũng không quan tâm Trần Mạn Nhu đang quỳ. Một lát sau, quay đầu cùng Thục phi, Đức phi các nàng nói chuyện, thật giống như quên mất một người còn đang quỳ.

Mà Hoàng hậu đâu, cũng không ra tiếng, tuy rằng Trần Mạn Nhu là biểu hiện chân thành, nhưng là Trần Mạn Nhu vừa mới tiến cung một ngày, có hay không thật sự chân thành, kia vẫn chưa nói được. Huống hồ, vì một phi tử về sau không biết có thể hay không có công dụng tới đắc tội Từ Ninh thái hậu, cũng không phải chuyện tình có lời.

Mà Trần Mạn Nhu đâu, còn lại là tỏ vẻ, phạt quỳ là việc nhỏ, chỉ cần hai vị này đừng làm cho nàng tiến vào trong đấu tranh của các nàng là được. Phạt quỳ là chuyện tình không quá phận, mà đứng đúng bên nhưng là chuyện tình cả đời. Huống hồ, nếu là Từ Ninh thái hậu là người thông minh, này thời gian phạt quỳ cũng sẽ không quá dài.

Quả nhiên, lúc Trần Mạn Nhu cảm thấy đầu gối mình bắt đầu đau nhức, Từ Ninh thái hậu nhướn mi kinh ngạc nói: "Di, Trần phi người như thế nào không có đứng lên?"

"Hồi Thái hậu nương nương, không có Thái hậu nương nương phân phó, thiếp không dám đứng lên." Trần Mạn Nhu duy trì thân mình bất động, chậm rãi nói, Hoàng thái hậu bị ghen một chút, Trần Mạn Nhu lời này thật sự là không có bậc thang để xuống.

Nàng có thể nói, ta chính là cố ý không phân phó người đứng lên đâu? Vì thế, liền quay đầu trách cứ Hoàng hậu một câu: "Hoàng hậu, người cũng

thật là, nhìn một tiểu mỹ nhân nũng nịu như vậy quỳ ở đằng kia, cũng không nói nhắc nhở ai gia một tiếng! Một Hoàng hậu, chẳng lẽ còn cùng một phi tử so đo?"

Lời này nói liền tru tâm, Hoàng hậu sắc mặt cũng là cương một chút, lập tức dặt khăn tử đứng dậy cấp Hoàng thái hậu hành lễ: "Thái hậu, không phải ta không nói, mà là ngài đang cùng Dương quý phi nói chuyện, ta có thể quấy rầy sao? Ta tuy rằng không có hiểu Dương quý phi nhiều lắm, nhưng cũng biết, ở thời điểm trường bối nói chuyện, thân là văn bối, không thể tùy ý xen mồm."

Người thực nghĩ Hoàng hậu dễ khi dễ? Danh ghen tị, đối nữ nhân không tốt, đối chính thê không tốt, đối hoàng hậu, lại không tốt trí mạng. Hoàng hậu thật bị tội danh này, cũng liền phí thời gian ở hoàng cung ba năm.

Dương quý phi sắc mặt cứng đờ, Hoàng hậu lời này truyền ra đi, đã có thể làm thành mình làm khó dễ Trần phi. Nghĩ, nhin không được cho Trần Mạn Nhu một cái lợi mắt, cũng đứng dậy quỳ xuống bồi tội: "Thái hậu nương nương, thiếp thật không biết ngài không phát hiện Trần phi còn quỳ trên, thiếp còn tưởng rằng, còn tưởng rằng..."

Còn tưởng rằng cái gì? Đây trong cung có một câu tối vạn năng, nói đúng nửa câu, Hoàng thái hậu hiểu là: Thiếp còn tưởng rằng người là cố ý đầu, những người khác hiểu là thiếp còn tưởng rằng người tìm có làm khó dễ Hoàng hậu đâu.

Vì thế, Hoàng thái hậu sắc mặt liền không thế nào đẹp. Nhìn lướt qua ba người đang quỳ ở dưới, Hoàng thái hậu cười nhạt một tiếng: "Ai gia còn tưởng rằng Hoàng hậu là người khoan dung, gặp sự tình, lại chỉ biết giao cho Quý phi. Ai gia cũng nghĩ đến Quý phi là người thanh cao, không nghĩ tới, gặp sự tình, còn có thể hướng trưởng bối trên người đổ lỗi, các người quả nhiên là nữ nhân hậu cung giai phạm a. Ai gia nói cho các người, ai gia

tuy rằng già đi, nhưng là muốn cho Hoàng thượng phế đi một Hoàng hậu, vẫn là có thể làm được."

Đây là thật sự, Hoàng thái hậu là mẹ cả, nàng nếu là tùy tiện tìm cái lý do, nói Hoàng hậu bất hiếu cái gì, thời điểm đến thỉnh an dùng ngôn ngữ chèn ép nàng cái gì, hơn nữa Thái hậu nhân mạch cùng nhà mẹ đẻ có thực lực, phế hậu tuy rằng có chút nhi khúc chiết, lại cũng không phải không thể làm được.

Chính là, đó là cá chết lưới rách lường bại câu thương. Từ Ninh thái hậu hoàn toàn không thừa nhận, Hoàng hậu có thể làm cho nàng vận dụng lực lượng sở hữu đến đối phó. Nhân mạch của nàng, nhưng là muốn lưu cho Tiểu Cửu.

"Được rồi, đều đừng bày ra gương mặt khóc tang này cho ai gia, ai gia còn chưa có chết đâu." Hoàng thái hậu xem Hoàng hậu muốn giải thích rõ, thực không kiên nhẫn xua tay: "Đều nhanh đi thôi, ai gia xem thấy các người sẽ sinh khí."

Hoàng hậu đành phải lên tiếng, xoay người dẫn nhóm hậu phi chạy lấy người, Trần Mạn Nhu tự nhiên cũng đuổi kịp. Các nàng thật ra không biết, cô cô đứng phía sau bên người Hoàng thái hậu khuyên giải Hoàng thái hậu: "Nương nương, ngài cần gì phải vậy đâu? Ngài hôm nay nháo như vậy, không phải là không đợi gặp Hoàng hậu các nàng sao?"

"Hừ, ai gia chính là không đợi gặp Hoàng hậu kia!" Hoàng thái hậu xoa xoa cái trán, sau này lại gần một chút, cô cô kia nhanh kê một cái nhuyển điểm, Hoàng thái hậu vỗ vỗ tay cô cô thở dài: "Tổ Tâm a, bên người ai gia liền còn lại một người vừa ý là người. Hôm nay ai gia cũng không biết sao lại thế này, thấy đám kia dụ dỗ, trong lòng ai gia liền hận! Nếu không phải tiện nhân kia, con ai gia, làm sao có thể chết không minh bạch như vậy!"

Nói xong, mặt Hoàng thái hậu dữ tợn lên: "Tiện nhân kia hại chết con ai gia, dựa vào cái gì muốn ai gia cho con tiện nhân kia qua dễ dàng!"

Tổ Tâm thở dài, thân thủ bưng một ly trà đưa cho Hoàng thái hậu: "Thái hậu nương nương, nô tỳ cũng biết trong lòng ngài không tốt, chính là, việc này chúng ta chậm rãi tính lại mới được, Hoàng hậu cùng Dương quý phi cũng không phải thiết bản cùn, một ngày nào đó, hai người các nàng sẽ tranh giành. Đến lúc đó, ngài không phải có thể làm ngư ông đắc lợi sao? Hôm nay ngài nháo vừa xong, ngược lại là rơi xuống tiểu thừa..."

Từ Ninh thái hậu sắc mặt rét lạnh một chút, nàng đương nhiên biết mình hôm nay làm việc này vừa xong là rơi xuống tiểu thừa. Một Hoàng thái hậu, đi làm khó dễ một phi tử mới tiến cung, chuyện này nói ra ngoài, như thế nào cũng không hội dễ nghe.

Chính là nàng hận a, con của tiện nhân kia, có thể một người tiếp một người nạp phi sinh đứa nhỏ, con trai của nàng lại thì cốt lạnh lẽo nằm ở dưới đất, ngậm khẩu khí này, nàng như thế nào có thể nuốt xuống! Nàng muốn châm ngòi, làm cho đàn nữ nhân này đấu lên, sau đó, làm cho con của tiện nhân kia tuyệt chủng!

Không có ai so với nàng rõ ràng hơn, trong hậu cung, ghen tị cùng không hợp, sẽ mang đến cái gì cho đám nữ nhân kia.

Trần thị, bất quá là quân cờ mà thôi.

Theo Từ Ninh cung đến Từ An cung, Hoàng hậu không ngồi phượng liễn, người khác đều đành phải đi bộ theo. Thời điểm đi đến Từ An cung, Trần Mạn Nhu cảm thấy mình muốn tắt thở, tối hôm qua cả người đau đớn còn không có hết, vừa rồi lại quỳ ban ngày, lúc này lại đi ban ngày, nàng cảm thấy, chờ mình trở về, khẳng định đều muốn thành một cỗ thi thể.

May mắn, lão thiên gia vẫn là có lương tâm, Từ An thái hậu thấy nàng, cư nhiên cười tủm tỉm đem nàng kéo đến bên người, cho cô nàng chuyển

cái tú đôn lại đây:

"Người chính là Trần thị ngày hôm qua tiến cung đi? Trưởng thành thật sự là xinh đẹp, đến nói cho ai gia, sau khi tiến cung có thích ứng?"

"Đa tạ Thái hậu nương nương quan tâm." Trần Mạn Nhu thụ sủng nhược kinh, cư nhiên có thể ngồi ở ghế trước! Vẫn là cách Từ An thái hậu gần nhất! Không biết đợi lát nữa Hoàng hậu có thể hay không lấy mắt thay đao chém nàng.

"Thiếp thực thích ứng, Chung Túy cung bố trí tốt lắm, Hoàng hậu nương nương phái người qua cũng đều dùng rất được, còn rất có khả năng. Hôm nay buổi sáng, Hoàng hậu nương nương cùng với Quý phi nương nương còn có Thục phi nương nương Đức phi nương nương Lưu phi nương nương, đều tặng thiếp lễ vật thực trân quý, thiếp đều thực thích."

Nói xong, còn khoa trương gật gật đầu, làm cho Từ An thái hậu nhất thời cũng không rõ ràng lắm Trần Mạn Nhu rốt cuộc là thật thông minh hoặc là giả thông minh, đành phải cười nói: "Phải không? Kia vừa rồi Từ Ninh thái hậu không đưa người lễ vật sao?"

Trần Mạn Nhu nghiêm mặt suy nghĩ trong chốc lát, chậm rãi lắc đầu: "Từ Ninh thái hậu bận quá, nàng cùng Hoàng hậu nương nương cùng Quý phi nương nương đang nói chuyện phiếm, nhất thời không nhớ tới đến ta."

Từ An thái hậu có chút kinh ngạc, nàng nguyên vốn là muốn nhìn xem Trần Mạn Nhu này đối với Từ Ninh thái hậu có cái nhìn thế nào, nhưng thật ra không nghĩ tới, cư nhiên hỏi ra đến một việc như vậy. Cái này có chút không dễ làm, đợi lát nữa nàng nên cho lễ vật hay vẫn là không cho?

Nếu là có thể, nàng tự nhiên là cho, nhưng lại là muốn cho nhiều hơn, cho giống trống khua chiêng, như vậy mới có thể hung hăng tặng lão yêu bà Từ Ninh kia một cái tát. Nhưng là nhất vinh câu vinh nhất tổn hại câu tổn hại đạo lý nào nàng vẫn là biết, cho dù hai người các nàng bất hòa,

nhưng là lại không thay đổi được chuyện thực các nàng đồng dạng là tần phi của tiên hoàng, lại thay đổi không được hiện tại hai người các nàng cùng xưng hai cung Thái hậu.

Nàng nếu tất tiện nhân kia một cái, ngoại nhân nhìn vào chỉ biết tần phi tiên hoàng bất hòa, cùng với hai cung Thái hậu bất hòa. Nàng thật ra không sợ phá hư thanh danh, dù sao, hiện tại nàng đã phú quý làm Thái hậu, cho dù là thanh danh không tốt, cũng không có người có thể xử trí, người nói huyền thuyên lại sẽ không đến trước mặt nàng mà nói.

Nhưng là, nàng sợ làm hỏng thanh danh con mình, hai cung Thái hậu bất hòa, con tất nhiên sẽ mất thể diện, đến lúc đó là giúp đỡ ai? Kính mẹ cả vẫn là thân mẹ đẻ?

Trong khoảng thời gian ngắn, Từ An thái hậu thật là có chút khó khăn, thời điểm mấu chốt, vẫn là Hoàng hậu được việc, chỉ thấy Hoàng hậu lấy khăn che miệng, nhẹ giọng cười nói: "Thái hậu, ta nghĩ a, Từ Ninh thái hậu khẳng định là thực thích Trần phi, muốn ban cho nhiều hơn một ít, lại sợ Trần phi lấy không được, liền thay Trần phi cầm chủ ý, đợi lát nữa khẳng định hội đưa đến Chung Túy cung đi."

Từ An thái hậu nhãn tình sáng lên, vỗ tay cười nói: "Từ Ninh lão thái bà này, vừa muốn cùng ta đoạt, thật là, khó được người ta thích như vậy đâu, không được, nàng muốn trọng thưởng, ai gia cũng phải trọng thưởng mới được. Trần phi a, người trở về chờ, ai gia đưa người một phần lễ vật thật to, người thích hay không thích?"

"Thích, thiếp cảm ơn Thái hậu nương nương." Trần Mạn Nhu trên mặt kinh hỉ thuần túy mà rõ ràng, Thái hậu xem đều có chút buồn cười, nhin không được thân thủ điểm đầu Trần Mạn Nhu: "Nguyên lai vẫn là cái tiểu tham tiền a, ai gia thật sự là nhìn lầm rồi."

"Làm cho Thái hậu nương nương chê cười." Trần Mạn Nhu có chút ngượng ngùng nói, tạo vẻ khuyết điểm rõ ràng, mới là cái người bình thường a. Nàng cũng không muốn làm đối tượng tất cả mọi người phòng bị, kia lắm mệt a.

Hoàng hậu là người có thủ đoạn, nàng đến cũng không đơn thuần là vì thỉnh an, chờ Từ An thái hậu cùng Trần Mạn Nhu ngừng đối thoại trong chốc lát, nàng liền nhanh xen mồm hỏi: "Thái hậu, con dâu lại đây, cũng là có một số việc muốn thỉnh giáo ngài. Ngài cũng biết, con dâu vụng về, này cung vụ, thật sự là có chút nháo loạn không rõ ràng lắm, còn thỉnh Thái hậu chỉ dạy con dâu vài chiêu."

Này xưng hô thiếp cùng con dâu, thân sơ liếc mắt một cái liền nhìn ra.

Từ An thái hậu là rất cao hứng khi nhi tức (con dâu) thân cận mình, liền cười nói: "Người nếu là người vụng về, trên đời này sẽ không có người thông minh. Thôi thôi, ai gia nhìn người cũng quản thời gian không bao lâu, liền cho người cho cái biện pháp đi, người nói một chút, là chuyện gì tình."

"Là như vậy, qua nửa tháng nữa, chính là sinh nhật hoàng nhi, con dâu cảm thấy, đứa nhỏ còn quá nhỏ, không nên làm lớn, nhưng thật ra Hoàng thượng, nói là năm nay trừ phục, trong cung cũng đã nhiều năm không có chuyện tình náo nhiệt, muốn mượn chuyện này làm cố náo nhiệt."

Từ An thái hậu gật đầu: "Uh, Hoàng thượng nói thực có đạo lý, vậy người liền làm lớn đi."

Hoàng hậu cười khổ một chút: "Thái hậu, này sinh nhật Cửu vương gia, nhưng là hai tháng sau."

HẬU CUNG MƯU SINH KẾ

Tiểu Nhiên Hoa Khai

www.dtv-ebook.com

Chương 13: Sinh Nhật

Con cái Tiên hoàng còn sống qua sáu tuổi có chín người, năm đó đoạt đích đã chết bốn, còn lại năm, phế đi một người, trời sinh thể hư một người, tráng kiện khỏe mạnh an khang chỉ có ba người, con của Từ An thái hậu chiếm hơn phân nửa. Nguyên bản Từ Ninh thái hậu cũng có hai con trai, nhưng là thực đáng tiếc, hai người đều đã chết.

Có tư cách kế thừa ngôi vị hoàng đế sau khi đoạt đích, chỉ có hai con trai Từ An thái hậu, cùng với cửu hoàng tử con của Tiên hoàng Lý tu nghi sinh. Lý tu nghi hậu sản xuất huyết nhiều, đã chết, cửu hoàng tử đã được ôm đến dưỡng bên người Từ Ninh thái hậu, thuận tiện, Lý tu nghi được truy phong làm tông nhị phẩm Lý phi. Lại sau đó, thời điểm Tiên hoàng băng hà, Lý phi lại biến thành Lý quý phi, cho nên, xuất thân cửu hoàng tử, coi như là có vẻ cao quý. Trọng yếu nhất là, hẳn là con nuôi Từ Ninh thái hậu, cái loại sửa lại ngọc điệp này.

Cửu tử của Tiên hoàng, chính là Cửu vương gia, năm nay mới sáu tuổi, qua sinh nhật năm nay, là thời gian tốt nhất đến thư phòng. Con trai trưởng Hoàng hậu, năm nay ba tuổi, thấy thế nào, đều không có chuyện tình cần đặc biệt kỷ niệm, này đều quá nửa sinh nhật, Cửu vương gia coi như là con trai trưởng của Tiên hoàng đâu.

"Từ Ninh thái hậu có nói gì đó?" Từ An thái hậu sau khi được Hoàng hậu nhắc nhở đầu tiên là sững sốt một chút, lập tức hỏi lại, Hoàng hậu lắc đầu: "Từ Ninh thái hậu chỉ nói, nàng đã già, việc này thực nhiều năm trước cũng đã không hề quản, để cho con dâu xem mà làm."

"Kia Hoàng thượng đâu?" Từ An thái hậu giống như là hoàn toàn không có để ý qua cung vụ, cũng như là một lão thái thái bình thường hoàn toàn không có tâm cơ, gặp sự tình đầu tiên là hỏi ý kiến của người khác, người khác không ý kiến, vậy hỏi ý kiến con mình.

Hoàng hậu tiếp tục lắc đầu: "Con đã hỏi qua Hoàng thượng, Hoàng thượng chỉ nói, để cho con xem mà làm."

Từ An thái hậu đang muốn mở miệng, Hoàng hậu nhanh nói tiếp: "Nhưng là con nghĩ, Cửu vương gia dù sao cũng là ấu đệ của Hoàng thượng, không phải là con, Hoàng thượng quả thật là không tốt để ra mặt, chuyện tình này, con cũng chỉ có thể tới hỏi hai vị Thái hậu."

Hai vị Thái hậu mới là trưởng bối của Cửu vương gia, mới có tư cách quyết định loại chuyện này. Từ An thái hậu nguyên bản muốn nói ra vậy người liền xem mà làm, liền như vậy bị Hoàng hậu ngăn chặn. Điều này làm cho Từ An thái hậu có chút khó xử, dù sao, chuyện tình này quả thật là có chút khó làm.

Nếu là không làm lớn, thì là bôi đen Hoàng thượng, người đều làm lớn cho con nhà mình, lại không quan tâm ấu đệ, thật sự là có điểm quá bạc tình. Nhưng là lớn làm đi, Cửu vương gia liền đi vào tầm mắt mọi người, này sinh nhật qua đi sẽ đi thượng thư phòng là quy củ tổ tông.

Đi thượng thư phòng, liền đại biểu cho có thể có thư đồng, có thư đồng, liền đại biểu cho có thể kéo đảng kết phái. Có thể kéo đảng kết phái, liền đại biểu cho thế lực Từ Ninh thái hậu một lần nữa đi lên, nguyên bản thế lực Từ Ninh thái hậu cộng Cửu vương gia con trai trưởng mang đến điều gì, là tuyệt đối có thể khiến cho triều đình chấn động.

Huống hồ, bên trong hậu cung, nếu Cửu vương gia đứng lên, Từ Ninh thái hậu cũng liền đi theo đứng lên. Nàng tuyệt đối không cho phép bị mình đối thủ đánh bại, một lần nữa đứng đối diện mình trên võ đài.

Nếu có khả năng, Từ An thái hậu là ước gì Cửu vương gia vĩnh viễn không qua sinh nhật sáu tuổi.

Từ An thái hậu có thể nghĩ đến, Hoàng hậu cũng có thể nhớ tới, Hoàng hậu không muốn tiếp nhận loại phiền toái này, cứ tới đây hỏi Từ An thái hậu, Từ An thái hậu suy nghĩ hơn nửa ngày, khoát tay nói: "Chuyện này tạm thời trước để đó, ít hôm nữa ai gia cùng Từ Ninh thái hậu thương lượng lại ra quyết định."

Hoàng hậu ước gì đâu, nhanh đứng dậy đáp ứng, tiếp theo nịnh hót Từ An thái hậu hai câu. Đem Từ An thái hậu sắc mặt vốn có chút không vui một lần nữa trở nên vui vẻ: "Người a, miệng như là bôi mật, trách không được Hoàng thượng thích người như vậy đâu."

Hoàng hậu sắc mặt đỏ lên, sắc mặt thật ra rất phấn khích, nàng thực hy vọng Hoàng thượng quả thật như Từ An thái hậu nói, đối nàng thập phần yêu thích, nhưng là trong cung, ai chẳng biết, nữ nhân Hoàng thượng thích nhất là Dương quý phi, nữ nhân tôn trọng nhất là Hoàng hậu.

Thời điểm Hoàng hậu đang xấu hổ, ngoài cửa bỗng nhiên truyền đến thông báo, nói là Hoàng thượng đến, sắc mặt Thái hậu nháy mắt biến thành càng hòa ái càng cao hứng, liên tục tiếp đón nhanh thính Hoàng thượng tiến vào. Mà Trần Mạn Nhu các nàng, cũng đi theo Hoàng hậu đứng dậy, một đám bộ dạng phục tùng cúi đầu mục đích chờ Hoàng thượng tiến vào, sau đó quỳ xuống thỉnh an.

Quá trình thỉnh an nhưng thật ra chính tề an tĩnh, nhưng là chờ Hoàng thượng cho mọi người đứng lên, mọi người liền trở nên so với lúc trước càng sinh động. Hoàng hậu đầu tiên cười nói: "Thật sự là nhắc Tào Tháo Tào Tháo đến, chúng thần đang nói tới Hoàng thượng đâu, Hoàng thượng liền đi tới? Có thể thấy được, Hoàng thượng cùng Thái hậu là tâm hữu linh tê."

Dương quý phi che miệng cười nói: "Tỷ tỷ lời này nói cũng không đúng rồi, Hoàng thượng cùng Thái hậu, rõ ràng là mẫu tử tình thâm, Thái hậu nhớ thương Hoàng thượng, Hoàng thượng cũng nhớ thương Thái hậu, hai bên đều nhớ thương, nếu không ngay tại thời điểm nhắc tới liền xuất hiện?"

"Mẫu hậu đang nói trảm cái gì?" Hoàng thượng lợc lợc nhíu mày, ở bên người Thái hậu ngồi xuống, Thái hậu cười tự mình từ trong tay cô cô bên người tiếp nhận một ly trà đưa cho Hoàng thượng: "Không nói cái gì, đã nói Hoàng thượng mới nạp phi tử, nhìn là người khả ái, đây là ai gia vừa cho người ta pha trà sâm, Hoàng thượng xử lý triều chính vất vả, ai gia cũng giúp không được người cái gì, liền bồi bổ thân mình gì đó, còn có thể thoáng làm một chút, Hoàng thượng cần phải uống nhiều hơn một ít."

"Một mảnh tâm ý mẫu hậu, con tự nhiên là nếm thử nhiều một chút." Hoàng thượng mỉm cười tiếp ly trà, nhấp một ngụm trà sâm, sau đó nhìn về phía Trần Mạn Nhu: "Mẫu hậu cũng hiểu được Trần thị có vẻ khách nhân? Nếu bằng không, con cho Trần thị ngày sau lại đây làm bạn với ngài nhiều hơn? Ngài một người ở Từ An cung, không khỏi quá mức thanh tịnh, Hoàng hậu lại vội vàng cung vụ, mẫu hậu nếu thích Trần thị, coi như là cho nàng đến thay con tần hiếu."

Từ An thái hậu nhìn thoáng qua Trần Mạn Nhu, chỉ thấy Trần Mạn Nhu trên mặt rất bình thản, biểu tình như là thực đồng ý, thoáng, còn có vài phần kinh hãi? Hoàn toàn không có khủng hoảng linh tinh, Từ An thái hậu quay đầu vỗ vỗ tay Hoàng thượng: "Trần thị là phi tử của người, bốn phận của nàng chính là hầu hạ người, ai gia cho nàng lưu lại thì giống cái gì? Nếu là Hoàng thượng có tâm, liền sinh nhiều hơn vài đứa nhỏ, ai gia nhìn đứa nhỏ, cũng càng cao hứng."

Hoàng thượng nở nụ cười một chút cũng không nói chuyện, Hoàng hậu nắm khăn tử cười nói: "Thái hậu nếu là muốn đứa nhỏ lại đây ở cùng, vừa vặn Nghi An cùng Hoảng Văn mỗi ngày đều nhao nhao muốn tới bồi Hoàng tổ mẫu, không bằng con dâu cho bọn họ đến chỗ Thái hậu?"

"Ai gia thật ra hy vọng Nghi An cùng Hoàng Văn đến chỗ ai gia, nhưng là ai gia cũng biết, hai người bọn họ đang theo người vờ lòng, ai gia nhưng thật ra không tốt chậm trễ bọn họ." Từ An thái hậu nhìn thoáng qua Hoàng hậu, cười nói: "Người nếu là có tâm, sẽ sinh vài con trai trưởng, như vậy ai gia chính là nằm mơ đều có thể cười tỉnh."

Hoàng hậu mặt đỏ lên, không có nói cái gì nữa, Dương quý phi không cam lòng yếu thế nói: "Nếu là hậu cung đều có thể khai chi tán diệp, Thái hậu nương nương liền càng cao hứng đi?"

"Đó là tự nhiên." Thái hậu cười tủm tủm nói, Hoàng thượng lại là nhìn thoáng qua Dương quý phi, cũng không nói chuyện. Hoàng hậu thoáng nhú mày, đem đề tài ngăn lại: "Thái hậu, lần trước ngài nói cái tiểu phật đường kia, ta đã cho người ta họa ra bản vẽ, ngài trước xem qua? Có cái gì không thích, liền cải biến một chút."

Thái hậu cười gật gật đầu: "Người làm việc, ta luôn luôn yên tâm, tháng trước ai gia vừa mới nói làm cái phật đường, người tháng này tìm người họa ra bản vẽ, quả nhiên là để tâm."

Hoàng hậu đứng dậy đưa cho Thái hậu tờ giấy: " Chuyện tình Thái hậu, con dâu tự nhiên là thực để ở trong lòng. Nay quét tước phật đường, con dâu cũng chọn vài người, đều là có chút quy củ quét tước phật đường, Thái hậu ngài khi nào thì rảnh, cũng nhìn một cái?"

"Liên buổi chiều hôm nay đi, người về cho người đưa lại đây." Thái hậu thoáng suy nghĩ một chút nói: "Nếu là ai gia để lại, còn muốn lại chỉ dạy một phen, vừa vận sau khi phật đường xây dựng tốt có thể dùng."

Nói xong, cúi đầu xem bản vẽ kia, nhìn trong chốc lát rất là vừa lòng gật gật đầu: "Không sai, cứ dựa theo hình dáng này xây dựng đi, bất quá, hiếu kỳ vừa mới vừa qua khỏi, chúng ta cũng không tốt giống trông khua

chiêng, đợi cho mười tháng, người tìm người lại đây tu kiến Phật đường cho ai gia."

Hoàng hậu nhất nhất đáp ứng, Hoàng thượng lại lấy bản vẽ qua nhìn nhìn, chỉ vào một chỗ trong đó nói: "Cửa sổ này, mở hướng lên trên một ít, nếu bằng không đến thời điểm trời lạnh, Phật đường này cũng rất âm lãnh, thân mình mẫu hậu chỉ sợ chịu không nổi."

Hoàng hậu đi tới xem bản vẽ, cùng Hoàng thượng thập phần gần gũi. Trần Mạn Nhu lúc này mới dám vụng trộm đánh giá thần sắc mọi người, Dương quý phi là vận vất vả khổ tử lợi hại nhất, Thực phi trên mặt nhìn không ra biến hóa, giống như là không quá để ý. Đức phi rõ ràng tu luyện còn chưa thành, thần sắc hiện lên một tia ghen tị, Lưu phi chỉ chuyên tâm nghiên cứu điểm tâm bên cạnh.

Trần Mạn Nhu nghĩ nghĩ, bày ra cái biểu tình ngẩn người, bắt đầu lo lắng hôm nay mọi người nói có thâm ý gì không. Dương quý phi là muốn làm cho Thái hậu "quản" Hoàng hậu "hiền lành" đứng lên, sau đó hậu cung mọi người đều có thể sinh con, tốt nhất là chính nàng sinh.

Mà ý tứ Hoàng hậu là mặc kệ hậu cung sinh bao nhiêu, con trai của nàng tôn quý nhất. Ý tứ Thái hậu cũng là như thế này, con trai trưởng lớn nhất, Hoàng thượng biểu tình kia, thoát nhìn có điểm khó có thể nắm bắt, như là đồng ý Hoàng hậu, hoặc như là trấn an Dương quý phi.

Ai, bất quá này đó đâu, không liên lụy đến mình, cũng không đáng nghĩ nhiều, dù sao Hoàng hậu cùng Quý phi khẳng định là không hòa thuận. Mà Thái hậu muốn làm cái Phật đường, ước chừng là muốn tranh phong?

Bất quá, nàng không cho mình đến thay Hoàng thượng hiếu kính nàng, nhưng thật ra có điểm ý tứ. Xem ra, cũng không giống như bộ dáng cái gì cũng không biết. Mình là phi tử của Hoàng thượng, Hoàng thượng coi

trọng, nàng mới có thể coi trọng theo, nếu là Hoàng thượng không thêm để ý, nàng cũng không thêm để ý, là ý tứ này?

Trần Mạn Nhu đời trước xem qua không ít tiểu thuyết cung đấu, đời này lại được dạy không ít các loại quy tắc sinh tồn trong cung, nhưng là, nàng hoàn toàn không có kinh nghiệm thực tiễn, cho nên, gặp sự tình, cũng chỉ có thể trước giả ngu trang khờ trang thẳng trang đáng yêu, trước đi qua, quay đầu mới hảo hảo phân tích tự hỏi.

Lần này phân tích nửa ngày, cũng chỉ chiếm được một cái kết luận, phải là Từ Ninh thái hậu bởi vì cùng Từ An thái hậu bất hòa, trong lúc đó cố ý đem mình xả đến tranh đấu hậu cung, thuận tiện lợi dụng mình ở bên ngoài châm ngòi một chút quan hệ nữ nhân của Hoàng thượng, này chuyện của hân, cùng nàng đều là không có vấn đề gì.

Hiểu rõ rồi, Trần Mạn Nhu liền thở dài nhẹ nhõm một hơi, sau đó bắt đầu mệt rũ rời. Nàng có thể chống đỡ đến bây giờ, thật sự không dễ dàng a!

HẬU CUNG MƯU SINH KẾ

Tiểu Nhân Hoa Khai

www.dtv-ebook.com

Chương 14: Ban Cho

"Trần phi muội muội hôm qua hôm qua hầu hạ Hoàng thượng bị mệt?" Đang lúc Trần Mạn Nhu cúi đầu lo lắng khi nào thì có thể giải tán trở về ngủ, đột nhiên nghe thấy Trương Uyển Đình đối diện nàng hỏi một câu, Trần Mạn Nhu ngẩng đầu cười hớ hớ nhìn Trương Uyển Đình lắc đầu: "Hầu hạ Hoàng thượng làm sao có thể mệt đâu? Có thể hầu hạ Hoàng thượng, là thiên đại phúc khí, thiếp cao hứng đều còn không kịp."

Nói xong, nghi hoặc nhìn thoáng qua Trương Uyển Đình: "Chẳng lẽ, Đức phi tỷ tỷ là cảm thấy hầu hạ Hoàng Thượng cũng sẽ mệt chết đi?"

Trương Uyển Đình sắc mặt đỏ lên, tiếp theo hiểu ra, cũng không dám quay đầu xem thần sắc Hoàng thượng, cường tự nói: "Làm sao có thể đâu, ta cùng Trần phi muội muội tâm tư giống nhau, Hoàng thượng có thể đến, ta thật cao hứng."

Trần Mạn Nhu nháy mắt mấy cái, nga một tiếng, sau đó cúi đầu tiếp tục tự hỏi, trên thực tế là tìm cơ hội chuồn mất. Nay nhưng là làm Trương Uyển Đình bị ghen, nàng đều nghĩ tới Trần Mạn Nhu kế tiếp sẽ nói cái gì, mà nàng hẳn là nên phản bác như thế nào, kết quả, Trần Mạn Nhu cứ việc nói thẳng một cái nga!

Trương Uyển Đình há mồm, vẫn là không tìm được gì để nói, đành phải ngậm miệng lại. Tiếp theo, nàng chợt nghe Hoàng thượng ở trên cười khẽ một tiếng: "Thời gian cũng không sớm, trẫm cũng nên trở về xem tấu chương, mẫu hậu nếu là nhàm chán, liền lưu các nàng để pha trò."

Hoàng hậu không nói chuyện, Dương quý phi cùng Đức phi sắc mặt trắng một chút, người trước có chút cảm giác lưng lay sắp đổ, người sau còn lại là căn môi mang theo điểm không cam lòng. Còn lại vài người giống như là thói quen, vẻ mặt khác thường đều không có, sau đó toàn bộ đứng dậy, cười ngọt ngào nhìn theo Hoàng thượng ra Từ An cung.

Trần Mạn Nhu trong lòng tiểu nhân lại sinh động mở ra, pha trò, lời này nói rất có ý tứ ha. Xem ra, Hoàng thượng tuy rằng sủng ái mỹ thiếp, cùng Càn Long trong lịch sử giống nhau, hiền thê mỹ thiếp đều có, nhưng là ở xử lý quan hệ thê thiếp, hoàng đế còn xem như có lý trí.

"Tốt lắm, ai gia cũng có chút mệt mỏi, sẽ không lưu các người." Chờ Hoàng thượng đi rồi, Từ An thái hậu cũng không còn nhiều hứng thú lắm, khoát tay cho mọi người nhanh đi, Hoàng hậu cấp Từ An thái hậu hành lễ cười nói "Kia Thái hậu ngài hảo hảo nghỉ ngơi, con dâu cáo lui."

Từ An thái hậu tùy ý gật gật đầu, Hoàng hậu dẫn mọi người ra Từ An cung, sau đó dẫn đầu lên phượng liền rời đi. Dương quý phi mắt nhìn xe Hoàng hậu, trong ánh mắt có phức tạp nói không nên lời, quay lại đầu lại nhìn thoáng qua Trần Mạn Nhu, thế này mới lên xe.

Trần Mạn Nhu vị phân không phải rất cao, chờ Thục phi cùng Đức phi, cùng với Lưu phi đều đi, nàng mới quay đầu đối vài người tiếp dư tu nghi cái gì đang hành lễ với mình, khoát tay: "Miễn lễ đi, thời gian cũng không sớm, các người cũng đều tự trở về đi."

Chờ lên giá liền, Trần Mạn Nhu mới không tiếng động thở dài, khó trách nữ nhân hậu cung đều muốn hướng lên trên, loại quy củ gặp một người so với người vị phân cao hơn người phải một lần hành lễ, đều đủ để cổ vũ người hướng lên trên. Nếu là phía trước quý phi tứ phi đều đầy đủ hết, chính là Trần Mạn Nhu này tông nhị phẩm phi tử, một vòng xuống dưới đều đi bảy lễ, đi hoàn thắt lưng phỏng chừng sẽ chặt đứt.

Nếu là lại hoài cái dựng cái gì, phỏng chừng cũng muốn ép buộc rút.

Bất quá, Dương quý phi kia trước khi đi liếc mắt một cái là có ý tứ gì? Ánh mắt lúc trước, là nhìn thoáng qua xe Hoàng hậu. Chẳng lẽ là bởi vì mình thực kiên định đứng ở bên Hoàng hậu, làm cho nàng nghĩ đến mình cùng Hoàng hậu liên thủ, sau đó có cái gì âm mưu nhằm vào nàng, cho nên muốn dùng đôi mắt nhỏ dọa mình một chút?

Nhưng là ánh mắt kia thấy thế nào, cũng không giống như là có ý tứ sắc bén a. Chẳng lẽ người trưởng thành xinh đẹp, liền ngay cả ánh mắt biểu đạt ý tứ đều có thể để lộ ra phong thái không đồng dạng như vậy?

Lại nhớ tới lúc trước, Hoàng hậu cùng Thái hậu cáo biệt, này hai cái cáo biệt từ cũng không mới mẻ, hoàn toàn không có để lộ ra tin tức gì, ân, cùng chính mình không liên quan. Lại nhớ tới trước nữa, là Hoàng thượng nói pha trò, trừ bỏ Hoàng hậu không phải dùng để pha trò, chính mình cùng nàng đều là dùng để pha trò, chẳng lẽ là vì này một câu liền hận mình?

Kia cũng có điểm quá đi? Mình hôm qua vừa mới tiến cung, nàng đều đã pha trò ba năm, chẳng lẽ bởi vì vào thêm một người cùng nàng pha trò, liền cảm thấy ủy khuất?

Trái lo phải nghĩ, Trần Mạn Nhu cảm thấy, Dương quý phi có thể là đối với mình có điểm địch ý, nhưng là địch ý này như thế nào lại đến, không hiểu được. Có thể là chôn thâm cung hờ không tịch mịch, cũng có thể là sau khi Hoàng thượng đăng cơ lần đầu tiên tuyển tú kích thích đến nàng. Về phần vì sao không nhằm vào Đức phi, kia ước chừng là cảm thấy Đức phi không đáng làm đối thủ.

Thực phi thôi, đều là lão đồng nghiệp lúc tiềm ẩn, cho nên không địch lại lão đồng nghiệp, chỉ nhằm vào đồng nghiệp mới. Ngô, này nhưng thật ra hảo giải quyết, không phải ngày mai chính là ngày kia, trong cung khăng

định còn có thể tiến thêm người, đến lúc đó Dương quý phi sẽ có đối tượng phát tiết mới.

Sau khi nghĩ thông suốt, Trần Mạn Nhu liền cảm thấy càng mệt mỏi, không riêng gì thân thể mệt, còn có tâm lý. Sớm biết rằng hoàng cung khó sống, nếu là không muốn phí sức lao động, kia chỉ cần điệu thấp là có thể, dù sao hoàng cung sẽ không thiếu một ngum cơm cho nàng ăn. Nhưng nếu là muốn nâng cao tố chất cuộc sống, muốn vì đứa nhỏ của mình sáng tạo khởi điểm rất cao cùng càng nhiều lựa chọn, phải đi hướng lên trên. Liền cùng xã hội hiện đại giống nhau.

Làm một tiểu viên chức, cũng có thể lo lắng cho mình, không lo ăn không lo mặc, nhưng là đến thời điểm liên hoan, đến thời điểm đồng nghiệp bằng hữu kết hôn, đến thời điểm sinh bệnh nặng, đến thời điểm thân thích bằng hữu có việc khó, liền thăm hân mình như thế nào không phải là đại lãnh đạo.

Trần Mạn Nhu thân thủ trạc trạc huyết thái dương, để mình ở trong đau đớn thanh tỉnh một chút, đường đi sớm đã quyết định, mệt mỏi sẽ không đi sao? Không, mệt mỏi cũng phải đi, nàng mới không cam lòng đâu, nàng càng không muốn chờ lúc sinh bệnh, nằm ở lãnh cung ngay cả tiểu được đồng thái y viện đều kêu không đến.

"Nương nương, đã đến." Nghe thấy thanh âm Tần Hoan, Trần Mạn Nhu vươn tay, nắm tay Tần Hoan đi ra, cho ban cho người nâng giá liễn, liền xoay người vào Chung Túy cung. Tiểu Minh Tử bọn họ vừa nhìn thấy Trần Mạn Nhu đã trở lại, liền nhanh lại đây hành lễ.

Xem vẻ mặt bọn hân kia, là đối với thỉnh an hôm nay tỏ vẻ rất ngạc nhiên, nhưng là Trần Mạn Nhu khoát tay chặn lại, lại trực tiếp làm cho bọn họ đều tan đi, chính mình dẫn đám người Tần Hoan vào phòng.

"Nường nường, ngài rửa mặt trước, lại đi ngủ một lát?" Đới Nguyệt giúp đỡ Trần Mạn Nhu ngồi xuống, cầm cái đệm đem tới phía sau Trần Mạn Nhu, Trần Mạn Nhu lắc đầu: "Lại chờ một lát, đỡ phải ép buộc thêm lần nữa."

Nàng vừa dứt lời, chợt nghe một tiếng thông truyền: "Thánh chỉ đến ~ "

Đới Nguyệt cùng Tần Hoan tay giúp đỡ Trần Mạn Nhu đi ra, sau khi quỳ lạy hành lễ hoàn tất, thái giám kia bắt đầu tuyên chỉ: "Thánh dụ, nhân Trần phi thị tẩm có công, đặc ban cho Trần phi kim thủ trạc tứ đối, kim hà trâm hai chi, điểm thúy mẫu đan sai hai chi, hồng ngọc bảo thạch lục khối, ngọc bội phi thúy các thức tứ khối, ngọc bội lục ngọc các thức tứ khối, ngọc bội bạch ngọc các thức tứ khối, tơ vàng được khảm châu thạch mang hoàn mang thúc các tứ điều, trâm cài đầu lưu kim điểm thúy thành đôi, trâm cài đầu hồng san hô tơ vàng thành đôi, trâm cài đầu thanh bạch ngọc phúc lộc thọ thành đôi, cùng trâm cài đầu điền bạch ngọc điều hỉ thượng đuôi lông mày thành đôi, trâm cài đầu thanh chạm ngọc phượng thành đôi.

Son tiến cống hai hộp, họa mi cao hai hộp, dầu bôi tóc hà hoa tứ hộp, nước hoa hồng tứ bình, nước hoa tứ bình, điểm môi son lục hộp, kem bảo vệ da hoa nhài lục hộp.

Đa sắc đoạn hai thất, điểm kim đoạn hai thất, gấm đoạn hai thất, cung sa hai mươi thất, lãng hai mươi thất, khâm thử ~ "

"Tạ Hoàng thượng ban cho." Trần Mạn Nhu lại hành lễ, đứng dậy tiếp nhận thánh chỉ từ tay tiểu thái giám đang cười hớ hớ đưa qua: "Đa tạ công công công."

"Vô phương vô phương, tiểu nhân còn phải đi về phục chỉ, sẽ không chậm trễ Trần phi nường nường." Tiểu thái giám tiếp nhận hà bao, vụng trộm nhéo hai cái, sau đó cười hớ hớ cáo từ quay đi.

"Nường nường, thứ này..." Chờ tiểu thái giám đi xong, Tần Hoan nhanh hỏi, Trần Mạn Nhu đang muốn nói chuyện, cửa lại truyền đến thanh âm tiểu thái giám, lần này là Hoàng hậu ban cho, lúc trước ở trong cung Hoàng hậu không tính chính thức, thế này mới xem như chính thức.

Tiếp theo là Từ An thái hậu, chờ Từ An thái hậu đưa tới xong, chính là Từ Ninh thái hậu.

Theo người lui tới, Trần Mạn Nhu cũng tiến tiến xuất xuất, chờ người của Từ Ninh thái hậu vừa đi, nàng kém chút liền mệt đến xỉu, hữu khí vô lực đối Tần Hoan khoát tay: "Đem đồ Hoàng hậu cùng hai cung Thái hậu ban cho nhập kho, đăng ký tạo danh sách. Đồ Hoàng thượng ban cho, đặt tới trong phòng đi."

Tần Hoan lên tiếng, Đối Nguyệt lại đây bắt mạch cho Trần Mạn Nhu, một lát sau nhẹ giọng nói: "Nường nường, nô tỳ đã nấu được, bổ huyết cùng thuốc lưu thông khí huyết, ngài uống xong đi nghỉ ngơi một chút? Ngộ thiện nô tỳ cho người đưa lại đây, ngài muốn ăn cái gì?"

Trần Mạn Nhu lắc lắc lắc lắc đứng dậy, thuận miệng nói: "Không cần phải phong phú, lúc này ta cần đồ bổ, ngô, sẽ ăn thịt nướng cùng cá đường dấm chua, cái khác người xem rồi làm."

Tần Hoan nhanh chóng giúp đỡ Trần Mạn Nhu đi vào, giúp đỡ nàng thoát quần áo, mới đi ra ngoài cùng Đối Nguyệt đối trưởng, chỉ huy tiểu thái giám đem đồ vật toàn bộ đưa đến kho phòng.

Trần Mạn Nhu muốn ngủ đến bất tỉnh, nhưng đến giữa trưa, Đối Nguyệt thực làm hết phận sự đem nàng đánh thức, sau khi ăn cơm trưa, lại cho nàng đi vòng quanh sân hai nén hương, thế này mới cho nàng trở về ngủ trưa.

Lần này, nàng là trực tiếp ngủ thẳng đến lúc mặt trời lặn ở phía tây. Thức dậy không bao lâu, Lưu Thành đến truyền chỉ, nói là Hoàng thượng đêm

nay còn có thể lại đây, Trần Mạn Nhu đương trường là vui không kìm hãm được, nhưng vừa tiến bước Lưu Thành, lập tức kêu Tần Hoan cùng Đối Nguyệt đến đây: "Tổ phụ lúc trước không phải nói, Đức phi ngày thứ nhất thừa sủng, ngày hôm sau bị Quý phi cường mãnh đoạt mất cơ hội sao?"

Vừa nói như vậy, nàng lập tức lại nhớ đến ánh mắt lúc trước của Dương quý phi, chẳng lẽ, Dương quý phi đã sớm biết rằng đêm nay Hoàng thượng còn muốn chỗ nàng bên này? Kia cùng lúc trước mình đoán đối địch cũng có thể ngược lại.

Nhưng là, Dương quý phi làm sao mà biết được? Là Hoàng thượng nói với nàng, hay vẫn là tự nàng tìm hiểu? Nếu là cái trước, Quý phi ân sủng xem ra không phải bình thường, nếu là cái sau, này Dương quý phi thực lực cũng không thể khinh thường.

Trần Mạn Nhu hơi hơi nhíu mày, trước nàng còn phân tích Hoàng thượng là tốt, sẽ không sủng thiếp diệt thế, như vậy chuyện tình này, Hoàng thượng rốt cuộc là có thể hay không nói với Dương quý phi? Hoàng hậu bên kia, là biết hay là không biết?

HẬU CUNG MƯU SINH KẾ

Tiểu Nhiên Hoa Khai

www.dtv-ebook.com

Chương 15: Hiểu Biết

"Nương nương, chuyện tình này cũng không tốt, nói không tốt..." Đối Nguyệt suy nghĩ một chút nói, thấy Trần Mạn Nhu không có ngăn cản, nàng liền nói tiếp: "Nếu là, Hoàng thượng đối nương nương ngài không giống người thường, nương nương ngài ngày sau chỉ cần không làm sai đại sự, cuộc sống chúng ta cũng sẽ không quá kém. Nếu là không tốt, Quý phi các nàng đối ngài khẳng định có ý kiến, nhưng là thái độ Hoàng hậu bên kia không tốt, chúng ta quả thật là có thể chia sủng ái của Quý phi nương nương, vì Hoàng hậu giảm bớt áp lực hậu cung, nhưng vạn nhất Hoàng hậu nương nương cũng hiểu được ngài rất được sủng ái..."

Trần Mạn Nhu nhăn mi một chút: "Cho dù là Hoàng hậu nương nương cảm thấy ta được sủng ái, chỉ cần ta một ngày không lên làm Quý phi, một ngày không sinh hạ con được sủng ái hơn đại hoàng tử, Hoàng hậu nương nương sẽ không cảm thấy ta có nguy hiểm, nàng ở vị trí hoàng hậu này, bất động mới là đối sách, nhiều động liền nhiều sai, ta hôm nay xem Hoàng hậu nương nương, quả thật là người thông minh."

"Về phần Dương quý phi cùng Đức phi các nàng..." Trần Mạn Nhu suy nghĩ một chút lắc đầu: "Các nàng bất động, chúng ta cũng không động, nói như thế nào tuyển tú cũng còn không có hoàn toàn chấm dứt, còn có hơn nửa tháng thời gian, đến lúc đó nói không chừng sẽ có tình huống đặc thù."

"Uh, nô tỳ cũng nghĩ như vậy, dù sao chúng ta chỉ cần nước đến đất chảy, chúng ta hiện tại nhân thủ không nhiều lắm, chính là muốn làm cái gì, cũng căn bản làm không được." Tần Hoan ở một bên cười nói: "Thời gian không còn sớm, nương nương ngài có đi tắm trước không? Hoặc là dùng bữa tối trước?"

"Trước dùng bữa tối." Suy nghĩ một chút, Trần Mạn Nhu nói, tuy rằng nàng một chút cũng không đói, nhưng cơm là phải ăn, nàng cũng không tính giảm béo.

Tối hôm qua là đáng yêu, tối hôm nay Trần Mạn Nhu không tính đổi phong cách, dù sao đoan trang như Hoàng hậu, thoát tục như Dương quý phi, ôn nhu như Thục phi, mềm mại như Đức phi, sang sảng như Lưu phi, nàng lại đi mấy con đường này, liền rất lạc hậu.

Chính là kiểu tóc giả dạng cần đổi một chút, nghĩ, thế giới này trừ bỏ Thanh triều gì đó, còn lại vài cái triều đại quần áo trang sức đều có, nàng không thích sườn xám Thanh triều, nhưng kiểu đầu gì đó, vẫn là có thể sử dụng một chút. Đương nhiên, tiểu bím tóc ở phía sau thì không cần, buổi tối ngủ cùng trát đến đầu, trực tiếp biến thành mái tóc, ở hai bên cúi xuống dưới, nhìn cũng xinh đẹp không ít.

"Nương nương chính mình sơ tóc, so với vài cái sơ bắt nô tỳ làm thật là trò hề." Tần Hoan hoàn tất công việc, ở một bên cười nói, thuận tay đem tất cả đồ trang điểm trên bàn bày ra: "Nương nương muốn dùng cây trâm hôm nay Hoàng thượng ban cho, son này..."

"Người xem nương nương ta đúng tuổi không cần son phấn cũng phong nhã hào hoa, đồ vật này nọ, để đó chờ ban cho người ta dùng đi." Trần Mạn Nhu tùy ý khoát tay, đồ trang điểm niên đại này, là tuyệt đối không chứa hoá chất, chế tạo thuần từ thiên nhiên, đối làn da là rất có lợi. Nhưng là, dùng không tốt lắm, bởi vì nó không chống nước không chống nhờn phụ tính còn có vẻ kém.

Dù sao Trần Mạn Nhu còn đang ở tuổi thanh xuân vô địch, không hoá trang cũng là một tiểu mỹ nhân.

"Là, đây chính là nội hàm." Tần Hoan cầm hộp son nhìn nhìn, cười nói, Đới Nguyệt ở một bên bĩu môi nói: "Nội hàm thì thế nào? Thứ này, còn

không biết trải qua bao nhiêu tay đâu. Nương nương, ta vừa nhớ một việc."

Trần Mạn Nhu ăn hai lá trà, nhổ ra chỉ bưng ly trà súc miệng, một bên gật đầu ý bảo Đới Nguyệt tiếp tục nói, Đới Nguyệt đem ly trà đưa tới một bên, thế này mới nói tiếp: "Hôm nay nô tỳ nghe Tần Hoan nói, nửa tháng sau là sinh nhật đại hoàng tử, hai tháng sau là sinh nhật Cửu vương gia, chúng ta không cần chuẩn bị lễ vật?"

"Uh, nói cho đúng là, đại hoàng tử là trưởng tử, ta chỉ là phi tử nho nhỏ, trong nhà người khác thì phải là di nương, nhà ai con trai trưởng qua sinh nhật, hội thu lễ vật của di nương? Nhưng là việc này xảy ra trong gia đình hoàng gia, liền luôn có điểm ngoại lệ. Chúng ta đưa cũng không phải là lễ vật sinh nhật, mà là hạ thọ lễ vật."

Trần Mạn Nhu thở dài, hôm nay mới làm cái buôn bán lời ~ tiền a, qua hơn một tháng lại phải nộp lên trên, việc này thực bức bối a. Quên đi quên đi, dù sao dù sao cũng phải xuất huyết nhiều một lần. Không phải sinh nhật lần này, chính là sinh nhật lần sau, giống nhau.

"Đem đồ Hoàng thượng ban cho mang vào, chọn ra một bộ, còn có Hoàng hậu đưa qua bồn cảnh, Từ An thái hậu đưa kim quả tử, trước chuẩn bị tốt, chờ thêm hai ngày, chúng ta nhìn xem người khác chuẩn bị là cái gì, chúng ta lại thêm thêm giảm giảm."

Trần Mạn Nhu nghĩ nghĩ nói, đứng dậy đi đến tây gian: "Được rồi, Tần Hoan người trước quan sát đề bạt mấy người mới đến, Đới Nguyệt người đem sổ sách quản lý cho tốt, qua vài ngày, chờ hoa nở, mọi người đều đi ngắm hoa, cũng liền không hơn chúng ta nơi này."

Tần Hoan cùng Đới Nguyệt lên tiếng, một người đi gọi Vi Nhạc cùng Hội Âm tới thu thập giường, một người đi gọi Tiến Tửu cùng Bội Đình lại đây cùng Trần Mạn Nhu. Tới cho Tiểu Minh Tử, còn lại là phân phó người đi chuẩn bị nước ấm.

Hoàng thượng tối hôm nay vẫn là đến cùng thời điểm, sau khi Trần Mạn Nhu tiếp giá, liền đi theo Hoàng thượng đến tây gian: "Hoàng thượng, ngài có muốn uống ly trà?"

Hoàng thượng gật gật đầu, Trần Mạn Nhu lập tức bưng lại đây một ly trà: "Hoàng thượng, đây là thiếp tự tay pha trà, bất quá, Hoàng thượng ngài nên tha thứ, thiếp vẫn là tự mình hiểu lấy, trà nghệ của thiếp kỳ thật không phải rất tốt."

Hoàng thượng vừa vặn uống một ngụm nước, hơi kém nhin không được đem nước trà nhỏ ra, kia không phải là không tốt lắm a, lá trà nấu già đi, vị nước trà ngọt lành bị nấu thành sừ thủy vị nhân. Hơn nữa, bên trong cư nhiên còn thêm đường!

"Nước này người nấu thời gian bao lâu?" Hoàng thượng buông ly nước trà hỏi, Trần Mạn Nhu lập tức trả lời: "Nước sôi, trực tiếp đổ đến trong ấm trà là xong." Đời trước nàng chính là nấu như vậy, nước trà có thể uống.

Đời này, tuy rằng cũng học trà nghệ, nhưng là nàng trời sinh đối thứ này thiếu căn cơ, hoặc là nước nấu thời gian quá lâu, hoặc là chọn lá trà không tốt, hoặc là thời cơ hướng trà không đúng, tóm lại, mỗi lần đều pha không ra cái gọi là nước trà ngon.

Hoàng thượng nhìn Trần Mạn Nhu bộ dáng đương nhiên, có chút nhin không được hết chỗ nói rồi, buông ly trà, quay đầu nhìn một chút trang trí bên trong, nhin không được nhú mày: "Không có điểm huân hương?"

"Hoàng thượng ngài thích điểm huân hương?" Trần Mạn Nhu nói xong, quay đầu kêu Tần Hoan, để cho nàng đi lấy huân hương, lại quay đầu cười nói với Hoàng thượng: "Thiếp không biết Hoàng thượng thích huân hương gì, cho nên mới không điểm."

"Chính người cũng không điểm?" Hoàng thượng nghi hoặc hỏi, Trần Mạn Nhu gật gật đầu: "Uh, ta luôn luôn không quá thích cái hương vị kia,

lúc này thời tiết lại vừa vặn, hoa viên có hoa hoa thảo thảo, ta càng thích cái hương vị kia."

Thấy Tần Hoan đem huân hương cầm lại đây, Trần Mạn Nhu chọn xem vài cái: "Hoàng thượng, ngài thích người hương vị nào? Long tiên hương thiếp nơi này không có, chỉ có cam tùng hương, tô hợp hương, uất kim hương, đinh hương cùng trầm hương."

Hoàng thượng nhìn thoáng qua, lắc đầu: "Người đã không thích, vậy không cần điểm, thời gian không còn sớm, nghỉ ngơi đi."

Trần Mạn Nhu sắc mặt lập tức hồng lên, có chút nhẩn nhó, do do dự dự nhìn Hoàng thượng đứng dậy, nhìn Hoàng thượng đi qua tây gian, nhìn Hoàng thượng ngồi ở bên giường, rốt cục dừng cảm nói: "Hoàng thượng, tối hôm nay chúng ta trò chuyện đi?"

Hoàng thượng có chút nghi hoặc, thấy Trần Mạn Nhu đứng ở bên giường xoay đai lưng, nhìn nhìn lại Trần Mạn Nhu mặt toàn bộ hồng lên, môi có điểm trắng bệch, lập tức liền tỉnh ngộ, hồi tưởng nha đầu kia nguyên bản tuổi cũng không lớn, vừa thừa sung, quả thật có thể là chịu không nổi.

Hắn chưa bao giờ thiếu nữ nhân, cho nên không tất yếu phải như vậy với một nha đầu còn chưa lớn, lúc này đối địa phương cũng rất không tiện, liền gật gật đầu đáp: "Đi, người muốn nói cái gì?"

"Hoàng thượng thích chơi cờ sao?" Trần Mạn Nhu vắt hết óc suy nghĩ trong chốc lát hỏi, nàng không phải không nghĩ thị tẩm, mà là thân thể của nàng quả thật không cho phép, vốn tuổi còn nhỏ, thân mình xương cốt còn không mở ra, hơn nữa hôm nay mệt nhọc một ngày, nếu là liên tiếp thị tẩm, nói không chừng thân mình xảy ra vấn đề.

Tranh thủ tình cảm là rất trọng yếu, nhưng Trần Mạn Nhu rõ ràng hơn, so với tranh thủ tình cảm thì thân thể trọng yếu hơn. Thân thể không tốt,

tranh được vinh sủng thì có ích lợi gì? Đây là có mệnh kiếm tiền mất mạng hoa, hạt ép buộc.

Chờ sinh đứa nhỏ, thì đứa nhỏ phải là quan trọng nhất. Hoàng thượng thích đến chỗ nào liền đến chỗ đó.

"Chơi cờ? Ngô, thích đi." Hoàng thượng lên tiếng, cánh tay tùy ý mở ra để Trần Mạn Nhu thay quần áo. Trần Mạn Nhu cười hì hì nói: "Thiếp không quá thích chơi cờ, thực phí trí tuệ, nhưng cha, đại ca cùng đệ đệ của thiếp, bọn họ đều rất thích chơi cờ, Hoàng thượng thích vẽ tranh sao?"

"Thiếp thích vẽ tranh, thiếp có một tiên sinh, họ Lục, tục danh là Thái Y, nương thiếp kế, Lục tiên sinh có danh đại sư, Hoàng thượng nghe nói qua sao?" Trần Mạn Nhu cũng thoát quần áo, từ cuối giường đi lên, vòng qua Hoàng thượng nằm ở một bên, ánh mắt mở thật to nhìn Hoàng thượng.

Ngọn đèn đầu giường không phải rất sáng, nhưng là vì khoảng cách gần, Trần Mạn Nhu vẫn là nhìn ra, trong nháy mắt, cơ bắp trên mặt Hoàng thượng, hơi hơi giật mình, bởi vì Hoàng thượng nằm thẳng, nàng cũng không phát hiện ánh mắt Hoàng thượng.

"Lục Thái Y? Tên này thật ra có chút quen tai." Một lát sau, mới truyền đến thanh âm Hoàng thượng, Trần Mạn Nhu nhanh gật đầu: "Hoàng thượng nghe nói qua a? Ta vừa nghĩ Hoàng thượng nói không chừng nhận thức đâu."

Nói xong, đem chuyện mình ngày đó tuyên tú; câu hỏi của hai Thái hậu lập lại một lần, vẫn là cẩn thận chú ý chưa nói về mặt hai Thái hậu. Hoàng thượng nghe xong cũng chỉ là ừ một tiếng: "Ước chừng là ở trong cung một đoạn thời gian đi, trong cung thả người ra nhiều lắm, trăm không nhớ rõ."

Trần Mạn Nhu gật gật đầu, biên độ vừa vặn có thể làm cho Hoàng thượng cảm giác được là nàng gật đầu, sau đó liền thay đổi đề tài: "Hoàng

thượng, ngày nào đó thiếp vẽ một bức tranh, ngài viết cho thiếp vài chữ? Thiếp treo trên vách tường tại tây gian."

Hoàng thượng gật gật đầu: "Hảo, chờ ái phi vẽ ra rồi nói sau."

"Hoàng thượng thích uống trà sao? Nếu là thích, ta ngày mai học pha trà đi, ngô, ta nhớ rõ khổ phòng giống như có bích loa xuân." Trần Mạn Nhu tiếp tục hỏi, Hoàng thượng tùy ý ừ một tiếng, sau đó đợi trong chốc lát, phát hiện không có thanh âm, tiếng hít thở bên tai nhưng thật vững vàng.

Quay đầu nhìn lên, nha đầu kia quả nhiên là đang ngủ. Bất quá, nhìn rất hoạt bát đáng yêu, lúc này thật ra hơn vài phần điềm tĩnh ôn nhu. Hoàng thượng nghiêng đầu, nhắm mắt lại suy nghĩ trong chốc lát, cũng chuẩn bị ngủ.

HẬU CUNG MƯU SINH KẾ

Tiểu Nhiên Hoa Khai

www.dtv-ebook.com

Chương 16: Sổ Sách

Buổi tối ngày thứ ba, Hoàng thượng không lại đây, Trần Mạn Nhu xem như ngủ ngon. Một đêm không mộng寐, nhưng ngày hôm sau nàng liền buồn bực, bởi vì Thừa Càn cung bên cạnh, qua giờ Ngọ có một người đến ở, Trần Mạn Nhu cho Tiểu Hi Tử đi hỏi thăm, nghe nói, là nữ nhi của thống lĩnh nhất đẳng thị vệ trong cung, được phong làm tòng nhị phẩm Thành phi, ở chủ điện Thừa Càn cung.

Trần Mạn Nhu nhíu mày, ước thúc người Chung Túy cung, làm cho bọn họ không cần tùy tiện xuất môn, chính là đi lấy bữa tối, cũng phải cẩn thận. Trước không cần chống lại cùng Thành phi nường nường cách vách, này an toàn của hoàng cung, là quan trọng nhất.

Tuy rằng phụ thân Thành phi chính là nhị phẩm thống lĩnh thị vệ, là quan chính tứ phẩm, nhưng là đáng giá một tòng phi vị nhị phẩm.

"Nường nường, Thành phi kia ngày sau có thể hay không đối chúng ta..." Chờ buổi tối đóng đại môn Chung Túy cung, Tần Hoan liền nhện không được hơi lo lắng hỏi, Trần Mạn Nhu lắc đầu: "Ngày mai nhìn xem tính cách rồi nói sau, nếu là người khó chơi, chúng ta trước hết gặp chiêu phá chiêu, nếu là người thông minh, chúng ta cũng tạm thời ở chung, ai bảo chúng ta cùng nàng ở cách vách đâu."

Đối Nguyệt có chút mất hứng, một bên mang chỉ thêu cho Trần Mạn Nhu, một bên than thở nói: "Hoàng thượng cũng không biết là nghĩ như thế nào, nhóm nô tỳ còn biết, này văn võ liên nhau, mới là hài hòa chi đạo, đồng đạo tương bài xích, người làm sao có thể đem Thành phi an bài đến Thừa Càn cung đâu?"

"Này cũng không phải là Hoàng thượng an bài, này a, là Hoàng hậu nương nương hiền lành an bài." Trần Mạn Nhu chọn vài loại sợi tơ, xỏ kim bắt đầu khâu hoa, dù sao ăn xong cơm chiều cũng không có việc gì làm, trước hết làm châm tuyền trong chốc lát.

Đối Nguyệt sững sốt trong chốc lát, ngẩng đầu nhìn thoáng qua Trần Mạn Nhu, chỉ thấy Trần Mạn Nhu khóe miệng mang cười, hơi có chút dương dương tự đắc, Đối Nguyệt thực chỉ tiếc rèn sắt không thành thép: "Nương nương, ngài sẽ không lo lắng sao? Hoàng hậu nàng an bài như vậy, có hay không muốn nhằm vào chúng ta?"

"Người suy nghĩ nhiều quá, ta vừa mới vào cung, Hoàng thượng bắt quá là dựa theo quy củ ở chỗ ta nghỉ ngơi hai buổi tối, buổi tối ngày hôm sau còn cái gì cũng chưa làm, cho dù là cùng Đức phi so sánh, cũng trên cơ bản chẳng hơn gì."

Đức phi, tốt xấu gì cũng là ngày hôm sau bị Dương quý phi đoạt cơ hội, nếu là không có Dương quý phi, nói không chừng Đức phi có thể được sủng ái. Nhưng là đã biết giới hạn, Dương quý phi không biết là được giáo dục làm sao, cư nhiên không lộ diện, nhưng là, Dương quý phi không lộ diện, chính mình cũng không thể làm cho Hoàng thượng đối với mình làm ra cái gì, có thể thấy được, vẫn là có điểm quá kém.

Tình huống hiện tại, có cảm giác điểm tốt chỉ ở bề ngoài, nhìn như là có vẻ được sủng ái, nhưng suy nghĩ sâu xa, lại cảm thấy không quá được sủng ái. Dù sao, đây là lần đầu tiên tuyền tú sau khi Hoàng thượng đăng cơ, lại vừa mới ra hiếu kỳ, thật sự là không có vật tham chiếu, cho nên trong khoảng thời gian ngắn, Hoàng hậu cái loại người thông minh này, là khẳng định sẽ không tùy ý ra tay.

"Kia hiện tại..." Đối Nguyệt hơi hơi nhú mi, lần này Tần Hoan tư tưởng có vẻ nhanh, ở một bên nhẹ giọng nói: "Hoàng hậu nương nương đây là phòng ngừa chu đáo?"

"Uh, dù sao nha, tạm thời chúng ta không cần lo lắng, chỉ bằng điểm ta vào cung trước nàng, Thành phi nếu là đầu óc thông minh, sẽ không ở dưới tình thế không rõ tình huống nháo sự." Nhưng nếu là đầu óc không thông minh, có thể nói không chừng.

"Hiện tại số lượng người hậu cung vẫn là thiếu, thêm người mới cũng mới mười hai, Hoàng thượng hậu cung ba ngàn đầu, chúng ta sốt ruột quá sớm." Trần Mạn Nhu thêu xong một mảnh lá cây, tả hữu nhìn nhìn, cảm thấy còn có thể nhìn ra đi, để lại khuông thêu: "Đúng rồi, Tần Hoan, sổ sách lấy lại đây cho ta xem xem, Chung Túy cung thế nào, nếu là quá mỏng, chúng ta khả phải nghĩ biện pháp."

"Nương nương, sổ sách kia đều là bên ngoài, Hoàng thượng Hoàng hậu Hoàng thái hậu ban cho, hoặc là nương nương các cung đưa tới." Tần Hoan hết chỗ nói rồi, nếu không đủ dày, người tính đi chỗ nào nghĩ biện pháp? Nay tiến cung còn không có đến một tháng đâu, liền tuyên người nhà tiến cung vẫn an sao?

Nghĩ đến hậu quả lão thái thái tiến cung mang đến, Tần Hoan sau đó nhanh giải thích: "Trong tay chúng ta, cũng không nhớ rõ, đều thu xếp ở bên trong quần áo cũ của nương nương ngài, nương nương ngài yên tâm, thời điểm chúng ta thượng kinh, lão gia cho mười vạn lượng, phu nhân cho mười vạn lượng, đại gia cho ba vạn lượng, nhị gia cho hai vạn lượng, sau khi thượng kinh, lão thái gia cho mười vạn lượng, lão thái thái cho mười vạn lượng, bạc chúng ta, chính là cả đời, đều đủ chi."

Trần gia hiện tại thoát nhìn là không nổi bật, nhưng cũng là khai quốc công thần, Trần gia cũng không có bại gia tử, chính là trừ bỏ tước vị, gia sản bên ngoài. Nay phần ngầm, gia sản vàng bạc Trần gia trong kinh thành, vẫn có thể sắp xếp thượng hảo.

Trần Mạn Nhu lại là đích nữ duy nhất thế hệ này của Trần gia, không thể mười dặm hồng trang, còn không cấp mấy chục vạn lượng bạc? Hoàng

cung là địa phương tổn bạc nhất a.

"Cái kia giấu cho tốt, chúng ta bây giờ còn không cần." Trần Mạn Nhu nghe Tần Hoan nói, nhanh xua tay nói, còn thật cẩn thận nhìn ra bên ngoài xem xét, cửa sổ đều là mở ra, cho nên động tĩnh những người bên ngoài vừa xem biết ngay.

Tiểu Minh Tử chỉ huy hai tiểu thái giám kiểm tra cửa sổ, Tiểu Hỉ Tử Tiểu Nhạc Tử chuyển đồ trong viện tới hướng khố phòng, khố phòng Chung Túy cung nguyên bản có chút đồ vật. Có chút, là phi tử lúc trước ở nơi này lưu lại, có chút, còn lại là nguyên bộ phương tiện Chung Túy cung, nhưng là mọi người trên cơ bản đều không thích nguyên bộ phương tiện, mà là chính mình phối trí, cho nên có không ít đồ lưu lại.

Trần Mạn Nhu ghét bỏ hương vị khố phòng, cho nên cho người đem mọi thứ ra phơi nắng, dù sao giữa mùa hè, cũng không sợ có sương sớm.

"Vi Nhạc, Hội Âm, hôm nay hai người các người gác đêm. Tiến Tửu, Bôi Đình, ngày mai còn có chuyện phân phó các người, hôm nay liền đi ngủ sớm đi." Trần Mạn Nhu hô một tiếng ra lệnh cho bốn người đứng ở mái nhà cong, nói đơn giản một tiếng, chờ các nàng ứng lời, mới quay đầu nói tiếp đề tài lúc trước: "Ta không phải muốn xem đồ dùng trong Chung Túy cung có đủ hay không, mà là muốn biết sơ trong lòng, ngày sau cũng đỡ phải xuất hiện tình trạng bị người hãm hại."

Tần Hoan bỗng nhiên tỉnh ngộ, nhanh lấy chìa khóa mở ra ngăn tủ nhỏ dưới bàn trang điểm, từ bên trong ôm đi ra hai chồng sổ sách phóng tới trước mặt Trần Mạn Nhu, Đối Nguyệt đứng dậy đem ngọn đèn thấp sáng, ngón tay Trần Mạn Nhu ở mặt trên dao động vài cái.

Phải có nhưng không có, Tần Hoan ngày đó chỉ dùng chu sa để viết. Hồng rồi, còn lại là ở bên cạnh vẽ một chút, có thể sử dụng được, còn lại là

số lượng. Hai loại trước, là cần báo đến chỗ Hoàng hậu đi, sau đó Hoàng hậu phái người đến kiểm tra, nếu là thật, cho phủ nội vụ bổ sung.

Đương nhiên, đây là có kỳ hạn thời gian. Nhanh chóng, chậm trễ, sự tình cũng nhiều hơn.

"Này tờ lụa trắng là cái gì, ngày sau không thể dùng để thưởng người, cũng không thể tùy ý cho người ta dùng, nếu là có người dùng, Tần Hoan người nên nhớ số lượng, cho dù là một tấc, đều không được sai." Bỗng nhiên nghĩ đến chuyện vu cổ, Trần Mạn Nhu lập tức dặn một tiếng.

Tần Hoan nhanh gật đầu, Trần Mạn Nhu lại xem đến phần trang sức được ban cho, nói tiếp: "Này về sau ban thưởng trang sức, liền chọn từ nơi này, ban cho cho ai, khi nào thì ban cho, nhất định phải viết rõ ràng."

Lật xem xong hai quyển sổ sách, cũng đã không sai biệt lắm đến giờ hội. Này chỉ là công trưởng, tư trưởng Trần Mạn Nhu còn chưa kịp xem.

"Không xem, tư trưởng là mới, lại là Tần Hoan quản, ta rất yên tâm." Trần Mạn Nhu đánh cái ngáp, cho Tần Hoan đem sổ sách cất trở lại, sau đó kêu Vi Nhạc cùng Hội Ấm tiến vào: "Các người hai người canh gác, các người liền nhanh trở về nghỉ ngơi đi."

Tần Hoan Đối Nguyệt hành lễ đang muốn đi, Trần Mạn Nhu lại nói tiếp: "Đúng rồi, ngày mai thỉnh an, để cho Bội Đình cùng Tiến Tửu đi theo đi, các người hai người liền canh giữ ở Chung Túy cung."

Ai cũng biết, thời điểm cùng nhóm phi tần giao tiếp, là thời điểm khó khăn nhất, vạn nhất có người nghĩ ra mấy chuyện xấu, đầu tiên gặp tào ương nhất định là cung nữ thái giám đi theo, Tần Hoan cùng Đối Nguyệt là Trần gia tân tân khổ khổ điều ~ dạy dỗ, Trần Mạn Nhu tuyệt đối luyện tiếc đen ra ở lúc nữ nhân vô mồm.

Mấy ngày trước là Tần Hoan mang Bội Đình cùng Tiến Tửu đi theo, coi như là dạy cho các nàng biết quy củ, thừa dịp trong cung đại hỏa còn không có hoàn toàn thiêu cháy, nàng trước đem Bội Đình cùng Tiến Tửu điều ~ dạy dỗ mới được.

Bất quá, chuyện tình này, cũng là chuyện tình rạn vỡ mặt mày. Dù sao thôi, mọi người trong tiềm thức người mang đi ra ngoài, đều là người mình tối tín nhiệm. Cho nên này coi như là ân điển, vừa vắn thử một chút, nếu có thể sử dụng, liền bồi dưỡng, nếu không thể dùng, nói không chừng có thể mượn nhân thủ dùng.

Vừa nghĩ, Trần Mạn Nhu một bên cho người hầu hạ thay đổi quần áo, trực tiếp lên giường hẹn cùng chu công.

Ngày hôm sau, Trần Mạn Nhu cố ý sơ kiểu tóc có không ít cây trâm, cố ý hướng người mới bên kia thể hiện một chút, thế này mới lên giá liễn, trước đi Thừa Càn cung. Trần Mạn Nhu canh thời gian hướng đến có vẻ chuẩn, bình thường đều là sau Đức phi, cùng Lưu phi vừa vắn một thời điểm.

"Lưu phi tỷ tỷ, chúng ta thực có duyên phận." Trần Mạn Nhu cười sáng lạn, đi sau Lưu phi nửa bước chân, một trước một sau đứng ở cửa Vĩnh Thọ cung. Lưu phi thân thủ vô nhẹ cánh tay Trần Mạn Nhu một chút: "Ta cũng hiểu được hai ta có duyên phận đặc biệt, nếu không hôm nay người mời ta uống trà?"

"Lưu phi tỷ tỷ, cũng không phải là ta không cho người đi, hôm qua a, ta vừa phân phó người, chờ sau khi ta đi ra ngoài, cho các nàng đem quần áo trong phòng, đều đem ra phơi nắng, đợi lát nữa người đi đã có thể không phải uống trà, mà là uống tro bụi đi."

Trần Mạn Nhu trên mặt một bộ bất đắc dĩ, bộ dáng hồn nhiên, tuyệt đối có thể làm cho người ta tin tưởng, nàng bởi vì cự tuyệt người khác mà toát

ra về xin lỗi, là thập phần có thành ý.

Lưu phi nhúu mày cười nói: "Quên đi, vốn đâu, ta còn nghĩ, trong cung mới đến đây một muội muội, chúng ta có thể cùng uống trà đâu." Đang nói, chỉ thấy tiểu cung nữ trước kia đi ra, nói là Hoàng hậu cho các nàng đi vào.

Lưu phi cũng dừng câu chuyện lại, hơi chút sửa sang lại quần áo, liền dẫn đầu đi vào trước, Trần Mạn Nhu theo ở phía sau, đi theo động tác Lưu phi.

HẬU CUNG MƯU SINH KẾ

Tiểu Nhiên Hoa Khai

www.dtv-ebook.com

Chương 17: Xử Phạt

Hôm nay Dương quý phi nhưng thật ra không có tới trễ, Trần Mạn Nhu ngồi xuống không bao lâu, Đức phi Thục phi đến đây, Dương quý phi đi đến. Theo sau, mới là Thành phi mới tiến cung đến.

Thành phi diện mạo rất là minh diễm, mặc một thân kim hoa váy màu hồng phấn, trên đầu đội phù dung hoa vàng rờn, hai bên cắm trâm cài tiên hạc hàm châu, hai má phấn nhuận, ánh mắt đen bóng, môi sắc tiên diễm, nhìn giống như một đoàn hỏa diễm.

"Thiếp gặp qua Hoàng hậu nương nương, cấp Hoàng hậu nương nương thỉnh an." Thành phi tiến vào cũng không nhìn người khác, chỉ đối với Hoàng hậu ở trên hành đại lễ, Hoàng hậu lược lược nâng tay: "Đứng dậy đi, Thành phi diện mạo quả thật không sai, Thành phi người so với hoa càng đẹp hơn."

May mắn, hôm nay Hoàng hậu mặc quần áo màu tím. Bất quá, váy áo màu hồng phấn, bên trong coi như là mang theo cái hồng tự, khó trách Hoàng hậu nhìn không thoải mái.

"Phải không? Đa tạ Hoàng hậu nương nương khích lệ." Thành phi lập tức yêu kiều cười nói: "Thiếp vốn đang lo lắng quần áo này có vẻ thực vẻ người lớn đâu. Hiện nay nghe Hoàng hậu nương nương vừa nói như vậy, thiếp mới xem như yên tâm."

"Thành phi thật ra là người hoạt bát, nên như vậy, là điều chúng ta muốn nói." Hoàng hậu chỉ cười cười, cũng không hỏi tiếp Thành phi, chỉ nói: "Vào cung, chính là nữ nhân Hoàng thượng, ta mặc kệ các người ở thời

điểm khuê các là bộ dáng gì chẳng nữa, chính là làm hậu phi, phải có quy củ. Ngày thường cũng chỉ lấy hầu hạ Hoàng thượng làm đầu, việc khác xếp ở phía sau, hiểu chưa?"

Lời này tuy rằng là nói là "Các người", nhưng ánh mắt cũng là đặt ở trên người Thành phi, nhưng là quét một mặt mũi Thành phi đi mất. Thành phi tuy rằng nhìn không phải thông minh, nhưng là lời hay ngọt nói vẫn có thể nghe hiểu, sắc mặt đỏ hồng, căn căn môi bộ dáng có chút không cam lòng, lại cũng không dám cùng Hoàng hậu chống đối.

Hoàng hậu cũng không nghĩ ngay ngày đầu tiên sẽ dạy huấn thành danh của người mới, cho nên thấy chuyển biến tốt thì cũng thu lại, cho người cầm trang sức đến ban cho Thành phi. Tiếp theo là Thành phi cấp các vị phi tần chào hỏi. Nói đến cũng kỳ quái, Thành phi này đối với Hoàng hậu không khách khí như vậy, nhưng đối với Dương quý phi thật ra rất khách khí, xoay người mỗi câu nói đầu tiên là ca ngợi Dương quý phi: "Thiếp cấp Quý phi nương nương thỉnh an, Quý phi nương nương thật sự là xinh đẹp, ta ban đầu còn muốn biết Quý phi nương nương lớn lên trông thế nào, hiện nay nhìn thấy, ta nghĩ, tất nhiên là không bì kịp một phần mười Quý phi nương nương đâu."

Dương quý phi cười cười nói: "Thành phi muội muội quá khen, bản cung xem ra, Thành phi muội muội cũng là không sai." Nói xong, từ trên đầu nhổ xuống đến vẫn là kim trâm gắn trên tóc: "Đây là một cái cây trâm bản cung rất là yêu thích, hiện tại sẽ đưa cho muội muội, ngày sau chúng ta tỷ tỷ muội muội hòa thuận ở chung, cùng hầu hạ Hoàng thượng."

Thành phi sắc mặt hồng hào, cái đó và lúc trước thời điểm bị Hoàng hậu chèn ép thành hồng khả không giống, lúc này hồng nhưng thật ra mang theo vài phần kiều diễm. Tiếp trâm Dương quý phi ban cho, Thành phi xoay người liền cấp Thục phi chào hỏi, Thục phi cũng không mặn không nhạt nói hai câu, thưởng một cái vòng tay.

Đến phiên Trần Mạn Nhu, Thành phi trên mặt mang theo tò mò cần thận xem Trần Mạn Nhu. Trần Mạn Nhu nhúu mày, thân thủ sờ sờ mặt mình: "Thành phi là nhìn cái gì? Chẳng lẽ, hôm nay ta trên mặt mang theo này nọ?"

"Không phải, ta là xem Trần phi tỷ tỷ gương mặt thật đẹp." Thành phi lắc đầu, cười hì hì cấp Trần Mạn Nhu hành lễ: "Trần phi tỷ tỷ hảo, ngày sau chúng ta chính là tỷ muội, ngày sau mong rằng Trần phi nương nương chỉ điểm nhiều hơn."

"Chỉ điểm thì không dám." Trần Mạn Nhu nhanh xua tay: "Ta cũng bất quá là so với người tiến cung sớm hơn hai ba ngày mà thôi, trong cung, trừ bỏ Thái hậu cùng Hoàng thượng, chính là Hoàng hậu định đoạt, Thành phi ngày sau nếu là có cái gì không rõ, liền cứ việc hỏi Hoàng hậu nương nương, Hoàng hậu nương nương là một người đặc biệt tốt, người nếu là thành tâm thỉnh giáo, Hoàng hậu nương nương là khẳng định sẽ không tàng trữ."

Nói xong, còn xác nhận như bình thường quay đầu đối Hoàng hậu nương nương cười nói: "Nương nương, thiếp nói vậy đúng đi?"

Hoàng hậu chính là gật gật đầu, Trần Mạn Nhu thân thủ từ trên cánh tay bắt đến một cái vòng tay đưa cho Thành phi: "Một chút lòng thành, còn thỉnh Thành phi không cần ghét bỏ."

"Làm sao có thể ghét bỏ đâu? Đây vòng tay vừa thấy thì biết rất tốt, muội muội ta cũng không phải kiến thức hạn hẹp, còn nhận thức không ra thực hay giả." Thành phi giả mù sa mưa cười nói, Trần Mạn Nhu cũng không cùng nàng so đo, gật đầu nói: "Đó là, Thành phi ánh mắt tốt."

Bằng không, cũng sẽ không xem nhẹ Hoàng hậu mà đi ôm chân Quý phi a.

Sau khi Thành phi cho ban cho tiếp dư các nàng, một đám người lại chậm rãi hướng Thái hậu bên kia thỉnh an. Quá trình dựa theo Trần Mạn Nhu ngày đó đã trải qua, duy nhất không giống là, Từ Ninh thái hậu lần này không tìm phiền toái, mà là đối Thành phi lại hỏi han ân cần, quan tâm thật.

Đức phi ở dưới nhẹ giọng nở nụ cười một tiếng: "Trần phi muội muội vận khí nhưng không tốt, thời điểm vừa mới tiến cung, nói không chừng vừa vận gặp Thái hậu tâm tình không tốt đâu."

Trần Mạn Nhu liếc mắt nhìn nàng một cái: "Thái hậu tâm tình như thế nào, ta cũng không dám nghiên ngẫm. Bất quá đâu, ta nhưng thật ra biết, không quản Thái hậu tâm tình tốt hay không, chúng ta là hậu bối, đều là muốn cùng, cũng không thể bởi vì Thái hậu tâm tình không tốt, liền oán giận."

Trương Uyển Đình khóe miệng tươi cười dừng một chút, lập tức rất là đồng ý gật đầu: "Người nói đúng, bản cung cũng hiểu được, làm văn bối, chỉ cần hiểu thuận là có thể."

"Hai vị muội muội là nói cái gì đâu? Ta như thế nào mơ hồ nghe thấy Thái hậu cái gì."

Dương quý phi nhưng thật ra lỗ tai thông minh, vốn nghe Thái hậu nói chuyện đâu, lúc này bỗng nhiên quay đầu hỏi, hơi kém chút dọa Trần Mạn Nhu nhảy dựng.

Đức phi nhanh cướp hồi đáp: "Chúng ta đang nói, Thái hậu nương nương hôm nay tâm tình tốt lắm."

"Đúng vậy, Đức phi nương nương nói cho thiếp Thái hậu nương nương tâm tình tốt lắm, bất quá thiếp cảm thấy, không quản Thái hậu nương nương tâm tình tốt hay không, thân là văn bối, chúng ta đều là muốn hiểu kính Thái hậu làm đầu, có thể làm Thái hậu tươi cười, cũng là một loại hiểu thuận đâu."

Chỉ biết Trương Uyển Đình sẽ không nói cái gì cho phải, Trần Mạn Nhu lập tức đem câu nói quay ngược trở lại. Người không phải nói ta oán hận Thái hậu thái độ không công bằng đâu? Ha ha, ta cũng không có bị người bắt đến nga, ta đối Thái hậu trước sau như một nga, người châm ngòi ly gián không có tác dụng nga.

Quả nhiên, Từ Ninh thái hậu liếc mắt Trương Uyển Đình một cái, có ý điều chỉ nói: "Trần phi nhưng thật ra là người rõ ràng, ẩn ý tứ Đức phi kia, chẳng lẽ ai gia tâm tình tốt hay không, còn phải trước tiên tiếp đón các người, sau đó các người lại quyết định tới hay không?"

"Thái hậu nương nương, thiếp không phải ý tứ kia." Đức phi cuống quýt đứng dậy quỳ xuống, Trần Mạn Nhu cũng đuổi theo sát phía sau đứng lên quỳ gối một bên: "Thái hậu nương nương tha lỗi, thiếp có thể chứng minh, Đức phi nương nương thực không phải ý tứ kia, Đức phi nương nương sau lại cũng nói, nàng cũng hiểu được, không quản Thái hậu nương nương ngài tâm tình tốt không, chúng ta thân là văn bối, đều phải hảo hảo hầu hạ Thái hậu nương nương mới đúng."

Lời này nói thật sự là lửa cháy đổ thêm dầu, Trương Uyển Đình có khổ nói không nên lời, ẩn ý câu kia cũng không phải chính nàng vừa rồi nói? Nhưng là sau khi Trần Mạn Nhu nói, thì là châm chọc Trần Mạn Nhu chiếm không được niềm vui Hoàng thái hậu, đến nơi đây mà nói, kia lại thực là mình ý đồ châm ngòi Trần Mạn Nhu.

Liền ngay cả Hoàng hậu, đều nhìn Trương Uyển Đình vài lần. Sau đó, tào nhĩ đứng dậy bồi tội: "Thái hậu nương nương, ta thân là Hoàng hậu, nhưng không có quản tốt hậu cung, thế cho nên làm cho Đức phi ở Từ Ninh cung nói lời không nên nói, Thái hậu nương nương từ bi, cho ta đem Đức phi mang về khiển trách một phen."

Thái hậu trừng mắt nhìn Hoàng hậu một cái, lời này nhưng là rõ ràng nói cho nàng, này hậu cung đương gia làm chủ không phải Từ Ninh thái hậu

nàng. Muốn xử phạt phi tử Hoàng thượng, Hoàng hậu đến. Đây thanh minh, cũng không phải hung hăng đánh Từ Ninh thái hậu một bạt tai sao?

Kỳ thật Hoàng hậu cũng không muốn đánh Từ Ninh thái hậu cái tát này a, chính là chuyện tình này, nếu thật sự là để cho Từ Ninh thái hậu truy cứu, lấy đến quyền nói chuyện, kia Từ Ninh thái hậu nhất định có thể lấy lý do Hoàng hậu không quản lý tốt, đem cung quyền cướp đi vài phần.

Từ Ninh thái hậu là ai? Là mẹ cả Hoàng thượng, là bà bà (mẹ chồng) Hoàng hậu, bà bà nói con dâu không hợp cách, muốn đích thân quản gia, người có thể trước tiên vội vàng nói tìm di nương đến quản sao? Từ An thái hậu cho dù là sinh con làm hoàng đế, ở lúc Từ Ninh không chết trước, nàng vẫn như cũ không có nhiều quyền lực.

Mặc kệ là quốc pháp hay là gia pháp, Từ Ninh thái hậu mới là này nữ nhân tôn quý nhất trong hoàng cung. Chính là Từ An thái hậu, nếu Từ Ninh thái hậu cố ý không muốn sắc phong Từ An thái hậu, kia Từ An thái hậu cũng chỉ có thể là Thục thái phi!

Từ đầu tới đuôi, danh hào của Từ An thái hậu cũng chẳng qua là cái giao dịch mà thôi. Từ Ninh thái hậu có thể đem Cửu vương gia dưỡng tại bên người ở trong hoàng cung, mà Từ An thái hậu có thể có mấy phần thể diện, chính là Hoàng thượng, thanh danh cũng dễ nghe một chút.

Đương kim hoàng thượng là con Thục thái phi, đương kim hoàng thượng là con Từ An thái hậu, này hai cách nói, một nghe rất tốt, căn bản chính là không cần nhận thôi.

Hoàng hậu quản lý cung vụ, cũng là quốc pháp, nhưng Hoàng hậu một khi phạm sai lầm đâu?

Cho nên Hoàng hậu vô luận như thế nào cũng không thể cho Từ Ninh thái hậu mở miệng trước, chính mình làm ra tư thái trước, Từ Ninh thái hậu

nếu là so đo, đến lúc đó sẽ không là Hoàng hậu nàng lỗi, mà là Từ Ninh thái hậu ý định tìm việc.

Từ Ninh thái hậu có thể dựa vào cái gì? Quốc pháp, gia pháp, đích thứ khác nhau. Nhưng là, chủ nhân hoàng cung này, vẫn là Hoàng thượng. Từ Ninh thái hậu ý định tìm chuyện tình, tôn thất sẽ vì nàng mà xuất đầu đắc tội Hoàng thượng sao? Dư luận đứng ở bên nàng sao? Từ Ninh thái hậu cũng không phải kẻ ngốc, cho nên, sắc mặt không thể nào tốt trông mắt nhìn Hoàng hậu một cái, lập tức khoát tay nói: "Người thân là một quốc gia chi mẫu, chuyện tình hậu cung muốn xen vào tốt, hướng tới võ mồm chi tranh (đấu võ mồm) là hậu cung kiêng kị nhất, người có biết nên làm như thế nào."

"Là, ta hiểu được." Hoàng hậu lên tiếng, nghiêng đầu đối Đức phi nói: "Đức phi, người hôm nay đức hạnh có kém, niệm người là vi phạm lần đầu, trở về đem nữ giới chép hai mươi lần." Xử trí xong Đức phi, lại đây xem Trần Mạn Nhu: "Trần phi hôm nay mặc dù không sai lầm lớn, nhưng hôm nay duyên cớ là do người, quay về người đóng cửa ba ngày tư quá, người có ý kiến?"

"Thiếp không ý kiến." Trần Mạn Nhu nhanh hành lễ nói, may mắn Hoàng hậu chưa cho nàng cái tội danh hàng đầu, chỉ nói là đóng cửa ba ngày, vừa vặn có thể tránh thoát người mới tiến cung tiếp theo, coi như là nhẹ.

HẬU CUNG MƯU SINH KẾ

Tiểu Nhiên Hoa Khai

www.dtv-ebook.com

Chương 18: Đầy Đủ Hết

Hoàng thượng ở lại nơi Thành phi hai buổi tối, ngày thứ ba, trong cung lại vào một chính tam phẩm chiêu nghi, một tòng tam phẩm uyển nghi. Ngày thứ tư, vào một tiệp dư, hai mỹ nhân. Sau đó, cuối cùng tuyển tú ba năm đã xong.

Ngày thứ năm, ba ngày cấm đoán Trần Mạn Nhu cũng đến hạn, rốt cục có thể đi ra ngoài gặp người. Đầu tiên muốn đi, tự nhiên chính là Vĩnh Thọ cung Hoàng hậu. Hoàng hậu thật ra thực nể tình, ở trước mặt phi tần mới tiến cung, chỉ nói Trần Mạn Nhu hai ngày là thân mình có chút không thoải mái, cho nên mới không đi ra gặp người.

Hồ chiêu nghi, Hàn uyển nghi, Mã tiệp dư, Tống mỹ nhân cùng Tề mỹ nhân mới tiến cung vội tới chào Trần Mạn Nhu, Trần Mạn Nhu đem trâm trên đầu lấy xuống hai ba cái, lại đưa tay lấy xuống một đôi vòng tay, mới xem như thưởng xong.

Khó trách nữ nhân cổ đại vừa ra khỏi cửa chính là đầu đầy châu báu, không mang vài cái, thật đúng là không đủ dùng. Đến lúc đó không đủ để ban cho, kia đã có thể quá dọa người.

"Đa tạ Trần phi nương nương ban cho." Hồ chiêu nghi vị phân cao chút, dẫn vài cái vị phi tần phân vị thấp cấp Trần Mạn Nhu hành lễ, Trần Mạn Nhu nhanh nâng nâng tay: "Mấy vị xin đứng lên, này ngày sau chúng ta ở chung rất dài."

"Trần phi nương nương chính là người sáng khoái, kia thiệp liên không khách khí." Hồ chiêu nghi sóng mắt lưu chuyển, trong suốt nở nụ cười, lại

xoay người cấp Thành phi hành lễ, Thành phi sắc mặt có chút không tốt, gặp Hồ chiêu nghi lại đây, hừ lạnh một tiếng, thấp giọng nói một câu: "Hồ ly tinh!" (nguyên văn: ‘Dụ dỗ tử’)

Trần Mạn Nhu ba ngày không ra Chung Túy cung, nhưng là chuyện nên biết vẫn là biết đến, tỷ như, Thành phi cùng Trần Mạn Nhu vị phân là giống nhau, thời điểm Trần Mạn Nhu tiến cung, Hoàng thượng tuy rằng cũng chỉ là ở chỗ Trần Mạn Nhu ngây người hai ngày, nhưng là ngày thứ ba, Hoàng thượng vẫn chưa chiêu bất luận kẻ nào thị tẩm. Hơn nữa, này ngày thứ ba, cũng không có người mới tiến cung.

Nhưng là đến nàng, nàng chính là ngày thứ nhất thừa sủng, ngày hôm sau Hoàng thượng cái gì cũng không có làm, đến ngày thứ ba, liền trực tiếp đi đến nơi Hồ chiêu nghi mới tiến cung, so sánh hai bên, nàng liền cảm thấy, là Hồ chiêu nghi làm hỏng chuyện tốt của nàng. Đương nhiên, Trần Mạn Nhu cũng không phải cái gì tốt.

Chính là Trần Mạn Nhu phân vị so với nàng cao hơn, cho nên nàng cũng không dám minh trường đảm mục chống lại Trần Mạn Nhu, đành phải đem lửa đạn nhắm ngay Hồ chiêu nghi: "Hồ chiêu nghi, người nếu tiến cung, ngày sau sẽ phải bảo vệ tốt quy củ, thu hồi hình dáng hồ ly tinh của người! Đừng mỗi ngày câu tam đáp tứ, làm hỏng quy củ trong cung."

Trần Mạn Nhu đều phải vì ngôn ngữ của Thành phi mà vỗ tay, nói cỡ nào trắng ra cỡ nào trạc lòng người cỡ nào không biết xấu hổ a. Sau đó chỉ thấy Hồ chiêu nghi mạnh mẽ ngẩng đầu, nhìn Thành phi nói: "Thành phi nương nương vị phân so với thiếp cao hơn, thiếp tự nhiên là không dám chỉ trích Thành phi nương nương. Nhưng là, Thành phi nương nương, thiếp cũng biết, này vào cung làm nữ nhân Hoàng thượng, đều phải là băng thanh ngọc khiết mới được, Thành phi nương nương nói thiếp câu tam đáp tứ, còn thỉnh Thành phi nương nương cấp ra bằng chứng."

"Nếu không có chứng cứ, thì là Thành phi nương nương đối hai cung Thái hậu bất mãn, đối Hoàng hậu bất mãn, Thành phi nương nương là cảm thấy Hoàng thượng là hôn quân đi? Hoặc là Thành phi nương nương cảm thấy Hoàng hậu nương nương là hạng người vô năng? Ngay cả mọi người hậu cung này quản cũng không tốt?"

Hồ chiêu nghi xoắn xoắn, lời ra tuôn ra liên tiếp, đem Thành phi nói đến sắc mặt đỏ đậm, còn mang theo vài phần kinh hoảng, nếu là để cho Hồ chiêu nghi làm to chuyện, nàng hôm nay có thể đắc tội lớn với Hoàng thái hậu cùng Hoàng hậu, một chút trừng phạt là tránh không được. Lại nghiêm trọng một chút, nếu là Hoàng hậu nói nàng không biết tôn ti, ngay cả mệnh lệnh vua của một nước đều dám nghi ngờ, đó là xử tử cũng không đủ.

"Chiêu nghi muội muội, thực xin lỗi, ta vừa rồi nói chuyện không dùng đầu óc." Thành phi cũng không phải loại ngu ngốc, lập tức liền mặt đỏ tai hồng đứng dậy, hoang mang rối loạn đối Hồ chiêu nghi hoàn lễ: "Muội muội nếu là thực đang tức giận, liền mắng tỷ tỷ hai câu đi."

Lời này nói rất đúng, nếu Hồ chiêu nghi mắng thực, tình thế đã có thể xoay ngược lại. Nhưng là Hồ chiêu nghi nếu không mắng, này sẽ ngậm bồ hòn, ngày sau, không thiếu cung nhân thái giám, cũng sẽ nói ra mắng nàng hai câu hồ ly tinh cái gì, đợi ngày sau thực truyền ra không đứng đắn, nàng đã có thể chỉ có thể đâm đầu chết.

Trần Mạn Nhu xem mùi ngon, trong lòng cảm thấy Hồ chiêu nghi cũng không phải ngốc, người xem mấy câu ứng đối lúc trước, cũng không chu đáo sao? Tuyển tú là hai cung Thái hậu cùng Hoàng hậu chủ trì, người Thành phi hoài nghi tú nữ không sạch sẽ, rốt cuộc là hoài nghi ai? Mệnh lệnh phong phi là Hoàng thượng hạ, Thành phi người cảm thấy ta cùng người khác câu kết làm bậy là vì Hoàng thượng không có mắt? Vẫn là Hoàng thượng muốn mang nón xanh?

Quả nhiên, chỉ thấy Hồ chiêu nghi thân mình uốn éo, vọt tới trước mặt Hoàng hậu, mạnh mẽ quỳ xuống, nháy mắt, hai hàng thanh lệ theo hai má đã chảy xuống: "Hoàng hậu nương nương, chuyện này còn thỉnh ngài cho cái chủ ý, thiếp thực không dám chính mình làm chủ, thiếp tuy rằng biết Thành phi tỷ tỷ không phải cố ý, nhưng là Thành phi tỷ tỷ, quả thật là bôi nhọ hai cung Thái hậu thánh minh, bấn thanh danh ngài, còn có thanh danh Hoàng thượng a... Thiếp vị ti ngôn khinh (thấp cổ bé họng), cũng không thể thay Hoàng thượng, Thái hậu cùng với Hoàng hậu nương nương quở trách Thành phi tỷ tỷ."

Việc này tình, cứ như vậy đổ lên trước mặt Hoàng hậu. Thành phi nguyên bản có thể không phải nhằm vào Hồ chiêu nghi. Ngày sau cho dù là có người dám lấy thanh danh nói chuyện này Hồ chiêu nghi, Hồ chiêu nghi hôm nay lời này vừa ra, coi như là cảnh báo các nàng, muốn nói, người có địa vị để nói. Không phải Hoàng thái hậu, không phải Hoàng hậu, người liền miễn khai tôn khẩu (im miệng).

Hoàng hậu một tay đỡ cái trán, cau mày lãnh nghiêm mặt, nhìn chăm chăm Thành phi trong chốc lát, Thành phi sắc mặt chuyển thành tái nhợt, bùm một tiếng theo sát sau quỳ gối trước mặt Hoàng hậu. Dương quý phi bỗng nhiên nói: "Tỷ tỷ, này Thành phi cũng bất quá là người nhanh mồm nhanh miệng, nhất thời nói sai, nàng cũng không có lá gan nghi ngờ anh minh hai cung Thái hậu cùng với tỷ tỷ ngài, càng không có can đảm đi hoài nghi ánh mắt Hoàng thượng."

Không đợi Dương quý phi nói xong, Thành phi liền lập tức đi theo gập đầu: "Là là là, liền là như thế này, thiếp thật sự chính là thời điểm nói chuyện không mang đầu óc, muốn cố ý khó xử Hồ muội muội một chút, đều không phải là hoài nghi ánh mắt Hoàng thượng cùng hai cung Thái hậu cùng với Hoàng hậu anh minh, còn thỉnh Hoàng hậu nương nương tha lỗi."

Hai hại tướng đi hướng này có vẻ nhẹ, Thành phi cũng không dám lo lắng cẩn thận, bản năng liền lựa chọn một cái tội danh tương đối nhẹ

nhà. Nhưng này cũng do nàng lỗ mãng, nếu là nàng cần chết chỉ nói chính mình nói không dùng quá đầu óc, nhiều lắm chính là ngôn ngữ vô trạng.

Hiện tại chính nàng nhất thừa nhận, thì phải là ghen tị. Đương nhiên, hai cái này đều không thể cùng tội danh lớn nhất so sánh, nhưng là tội danh lớn nhất có thể mắc phải hay không, vẫn là cái vấn đề, dù sao có Dương quý phi ở, nàng rõ ràng là chống lưng Thành phi, rất thích ý cùng Hoàng hậu đối nghịch, tự nhiên là muốn nghĩ biện pháp đem tội danh này gỡ xuống.

Trần Mạn Nhu một bên ở trong lòng phân tích tình huống, một bên lắc đầu, Thành phi quả thật là còn có điểm gốc, dưới loại tình huống này, nàng chỉ nên khẩn cầu, sau đó đem sự tình giao cho Dương quý phi xử lý. Bất quá lại nói tiếp, Thành phi cùng Dương quý phi là có quan hệ gì?

Hình như Thành phi vừa mới tiến cung, liền trực tiếp ôm lấy đùi Dương quý phi đi? Hoàng hậu tuy rằng không được sủng ái như Dương quý phi, nhưng là có con trai trưởng đích nữ bên người, như thế nào đều so với Dương quý phi có tiền đồ hơn a, chẳng lẽ, Dương quý phi có ưu thế lớn hơn nữa?

Nghĩ đến đây, Trần Mạn Nhu ánh mắt liền đổi đổi, thực mật mờ ảo qua bụng Dương quý phi. Lúc này khoảng cách Hoàng thượng ra hiệu đã muốn ba bốn tháng, nếu là Dương quý phi lúc này có bầu, cũng là có thể nói qua.

Có thánh sủng, có đứa nhỏ, danh phận còn có thể xa sao?

Bất quá, Thành phi là biết Dương quý phi có bầu liền cùng Dương quý phi tổ chức thành đoàn thể sao? Như vậy rốt cuộc là Dương quý phi mượn sức Thành phi, hay vẫn là Thành phi đầu nhập vào Dương quý phi? Hoặc là nói, Thành phi rốt cuộc có biết hay không Dương quý phi là hoài đứa nhỏ?

"Tốt lắm, nếu là Thành phi ghen tị Hồ chiêu nghi, nói chuyện bất quá không có đầu óc, việc này tình là tốt rồi." Hoàng hậu trầm mặc trong chỗ

lát mới mở miệng, nghiêng đầu nhìn thoáng qua Dương quý phi, chậm rãi nói: "Chính là, Thành phi dù sao cũng là ngôn ngữ mạo phạm hoàng uy, cho nên này cũng không thể không phạt. Như vậy đi, Thành phi trở về sao chép nữ giới một trăm lần, giam lại bế một tháng, đến lúc đó, nhất định phải bỏ tật xấu nhiều lời này."

Thành phi còn muốn nói cái gì, Hoàng hậu ánh mắt đảo qua, Thành phi lập tức câm miệng, nửa ngày, đầu đụng trên mặt đất nói: "Thiếp tạ Hoàng hậu nương nương khoan dung, thiếp lĩnh phạt."

"Đi thôi." Hoàng hậu tùy ý khoát tay nói, phạt xong Thành phi, lúc này còn có một khổ chủ quý rất lâu, Hoàng hậu rũ mắt xuống bưng ly trà nhẹ phẩy một chút lá trà, nhìn lướt qua Hồ chiêu nghi, mới chậm rì rì nói: "Hồ chiêu nghi, người duy hộ (duy trì + ủng hộ) thanh danh Hoàng thượng, duy hộ Thái hậu cùng bản cung, này là tốt lắm, người làm tốt. Nhưng là, người nên biết được, khi nào thì có thể nói cái gì, có chút chuyện, cho dù là người hiểu được, thời điểm không nên nói, phải nuốt ở người trong bụng."

"Cho nên, xử phạt hôm nay, người cũng phải chịu một phần." Hoàng hậu nhìn nhìn Hồ chiêu nghi, khoát tay, cho cung nữ mang ra hai bộ kinh phạt: "Sao kinh phạt, có thể làm cho người ta tĩnh tâm, người cũng nên tĩnh hạ tâm cẩn thận suy nghĩ chuyện tình hôm nay, cẩn thận ngẫm lại cái gì là ngôn nhiều tật thất."

"Thiếp lĩnh phạt." Hồ chiêu nghi nhưng thật ra rõ ràng, lập tức quỳ rạp trên mặt đất đụng đầu nói, Hoàng hậu đồng dạng là khoát tay cho nàng đứng dậy, sau khi giao kinh phạt, liền trực tiếp cho nàng đi xuống.

"Bản cung hôm nay thực mất hứng." Chờ hai người bị trừng phạt đi rồi, Hoàng hậu mới thở dài, ánh mắt ở trên người vài người còn lại quét một chút, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Bản cung ở thời điểm các người tiến cung, liền nói qua, vào cung, liền đều là hầu hạ Hoàng thượng, ngày thường mặc kệ là nói cái gì, hoặc là làm cái gì, đều phải cố kỵ mặt mũi hoàng gia, các

người khen ngược, không đồng tâm hiệp lực chiếu cố Hoàng thượng, còn mỗi ngày nhàn rỗi nhàm chán, chỉ biết tranh giành tình nhân, nói chút chuyện không nên nói! Còn thể thống gì!"

Mọi người đứng dậy hành lễ, một đám miệng đều nói không dám. Hoàng hậu hừ lạnh một tiếng: "Không dám? Các người thật sự không dám mới tốt! Được rồi, bản cung xem thấy các người liên phiên lòng, đều trở về đi."

Bởi vì hôm nay không phải ngày đi cấp hai cung Thái hậu thỉnh an, cũng không có phi tần mới tiến cung cho Hoàng thái hậu xem qua, cho nên Hoàng hậu khoát tay chặn lại, hôm nay phi tần đại hội đã xong.

HẬU CUNG MƯU SINH KẾ

Tiểu Nhiên Hoa Khai

www.dtv-ebook.com

Chương 19: Thử

Trở lại Chung Túy cung, Trần Mạn Nhu cho Tần Hoan lại đây tháo trang sức cho mình, một bên đem sai sai hoàn hoàn gì đó tháo xuống, một bên nhìn thoáng qua bên ngoài hỏi: "Vài người kia, biểu hiện thế nào? Ngày thường có ra Chung Túy cung hay không?"

"Vẫn chưa phát hiện bọn hắc có ra Chung Túy cung, đồ ăn của nương nương ngài, mỗi lần đều là ba người đi, hai cung nữ, một tiểu thái giám, cũng không cho bọn họ tổ đội cố định, mà là mỗi lần đều tùy ý tách ra, quần áo trang sức của ngài linh tinh, là nô tỳ cùng Đối Nguyệt tự mình quản lý, cũng không có cho bọn họ tiếp xúc đến."

Tần Hoan nhẹ giọng nói, đem tóc Trần Mạn Nhu chải về phía sau, cũng chỉ là đơn giản oản một chút, dùng một cái cây trâm cố định hảo, theo sau hầu hạ Trần Mạn Nhu thay đổi quần áo, tại mỹ nhân tháp bày bàn cờ.

Trần Mạn Nhu dựa vào tháp, một bên tùy tay cầm quân cờ, một bên cẩn thận tự hỏi. Thời gian quả thật là quá ngắn, nàng tiến cung cũng mới vài ngày, tự nhiên là nhìn không ra nô tài Chung Túy cung, đều là tay chân của nơi nào.

Tối trọng yếu nhất là, Trần Mạn Nhu tồn tại, cũng không có gây trở ngại đến ai. Vị trí quý phi thiếu một người, vị trí tứ phi thiếu một nửa người, vị trí bát phi chỉ có ba người, trừ bỏ vị trí chính tứ phẩm cùng chính ngũ phẩm đã muốn đủ người, vị trí khác còn nhiều mà, muốn đi hướng lên trên, hoàn toàn không cần động thủ rửa sạch những người đã ngồi ở vị trí ở trên. Cho nên, trước mắt mà nói, nàng vẫn thực an toàn, như vậy, những người đó cũng tuyệt đối sẽ không dễ dàng động vào cái đình bọn họ xếp vào.

Chính là phương diện ăn, Trần Mạn Nhu hơi hơi nhú mi, còn là có chút lo lắng, tuy nói nàng có thể thi thố phòng bị những người đó kê đơn, nhưng cũng chỉ là tạm thời thi thố, vạn nhất thời khắc mấu chốt, những người đó liên hợp cùng nhau đến đâu?

Mặc dù có Đối Nguyệt ở đây, nhưng nếu có cái vạn nhất? Nếu là những người đó đều liên hợp lại, chính là có Đối Nguyệt, cũng là khó lòng phòng bị a.

"Nương nương, đây là nô tỳ mới vừa ở ngự thiện phòng làm điểm tâm, ngài nếm thử?" Đang nghĩ tới, nàng chợt nghe thanh âm Đối Nguyệt, Trần Mạn Nhu ngẩng đầu xem xem, về điểm này tâm làm nhìn rất tốt, đóa hoa tuyết trắng một phiến điệp lạc, hơi hơi trong suốt, trung gian là nhụy hoa đỏ tươi, nhìn khiến cho người thèm ăn.

"Đây là điểm tâm gì?" Trần Mạn Nhu thuận miệng hỏi một câu, Đối Nguyệt cười hì hì nói: "Này tên là tuyết phù dung, chỉ dùng bột gạo nếp làm thành, nhụy hoa ở giữa là sợi đường đỏ, bên cạnh cái kia thoáng trong suốt một chút, là củ từ."

"Đối Nguyệt tay nghề càng ngày càng tốt." Trần Mạn Nhu hướng Đối Nguyệt giơ ngón tay cái, miệng ăn điểm tâm, bỗng nhiên đã nghĩ đến một việc: "Thời điểm người đi ngự thiện phòng, có gặp người nào?"

"Không có a, là có chuyện gì sao?" Đối Nguyệt lắc đầu, nghi hoặc hỏi.

Trần Mạn Nhu dừng một chút mới nói: "Ta hoài nghi Dương quý phi mang thai, muốn nhìn một chút âm thực của nàng có hay không có cái gì biến hóa." Mặt khác, nàng muốn nhìn một chút phản ứng mọi người, chuyện Dương quý phi mang thai, rốt cuộc có bao nhiêu người biết.

"Thật sự?" Nhưng thật ra Đối Nguyệt thật hoảng sợ, trên mặt liền mang vài phần lo lắng. Nương nương nhà nàng vốn vừa mới tiến cung, này còn không có được sủng ái đâu, Dương quý phi trước hết có đứa nhỏ, ngày sau,

Hoàng thượng trong lòng cũng không phải mỗi ngày nhớ thương Dương quý phi?

Không đúng, Dương quý phi mang thai, liền đại biểu cho Dương quý phi không thể thị tẩm, này chẳng phải là một cơ hội?

Trần Mạn Nhu thấy Đối Nguyệt sắc mặt đối tới đối lui, đoán cũng có thể đoán được Đối Nguyệt trong lòng là mơ tưởng cái gì. Không thể không nói, hai người thật đúng là chủ tớ, tư tưởng đều là giống nhau, Trần Mạn Nhu đã nghĩ, nếu là Dương quý phi mang thai, không phải không thể thị tẩm sao? Kia thời điểm Đức phi Trương Uyển Đình tiến cung, làm ra việc kia là có ý tứ gì?

"Nường nường, Lưu phi đến bái phỏng." Đang nghĩ tới, chợt nghe ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân, sau đó thanh âm Tiểu Hi Tử ở bên ngoài vang lên. Trần Mạn Nhu nhanh đứng dậy: "Mau mau đi mời vào đến, Vi Nhạc, người đi pha trà, Hội Âm, người cùng Bội Đình cùng với Tiểu Nhạc Tử lại đi ngự thiện phòng đem mấy phân điểm tâm lại đây."

Nàng vừa nói xong, chợt nghe tiếng cười sang sảng Lưu phi: "Muội muội không cần như vậy, ta lại đây cũng không phải là vì ăn điểm tâm của người, ngược lại a, ta còn mang điểm tâm đến cho muội muội đâu, muội muội có muốn nếm thử?"

"Tỷ tỷ tự mình mang đến, muội muội phải nếm thử." Trần Mạn Nhu cười khanh khách ra cửa nghênh đón, cấp Lưu phi một cái bán lễ: "Cấp Lưu phi tỷ tỷ thỉnh an."

"Ai, muội muội xin mau mau đứng lên." Lưu phi vội vàng đi vài bước, đến trước người Trần Mạn Nhu đem Trần Mạn Nhu nâng lên: "Chúng ta là tỷ muội, làm sao còn dùng nghi thức xã giao? Người nếu còn như vậy, ta ngày sau khả cũng không dám đến đây nữa a."

"Muội muội cũng không phải là đa lễ, mà là trong lòng vui mừng." Trần Mạn Nhu cũng thuận thế đứng lên, cười nói: "Hơn nữa, quy củ vốn là như thế, muội muội cùng tỷ tỷ tuy rằng thân cận, muội muội lại cũng không thể vô lễ, càng không thể dùng quan hệ tỷ muội chúng ta, đến lạc tiếng người."

Lưu phi dừng một chút, tươi cười càng thêm sáng lạn : "Muội muội lo lắng quả nhiên chu đáo, là tỷ tỷ ta sơ sót, mong rằng muội muội đừng trách."

"Tỷ tỷ nói lời này, muội muội cần phải tức giận a." Trần Mạn Nhu giả bộ không hờn giận, cùng Lưu phi liếc mắt nhìn nhau một cái, hai người bỗng nhiên đều nở nụ cười, các nàng lui tới như vậy, nói không chừng ban ngày đứng ở cửa, mới có thể đều không nhận đâu.

"Tỷ tỷ mau mau mời vào, ta vừa mới vẽ một mẫu thêu mới, tỷ tỷ giúp ta nhìn xem."

Trần Mạn Nhu mở đề tài, đi đến bên cạnh người Lưu phi nói, Lưu phi nhân tình sáng lên, vui vẻ nói: "Ai nha, vừa vặn, ta tuy rằng thêu không tốt, nhưng ta thích nhất xem người khác làm đồ tốt gì đó. Mẫu mới này của muội muội này nếu là đẹp, cũng đừng quên đưa cho tỷ tỷ một cái."

"Xem tỷ tỷ nói, chẳng lẽ còn thiếu đồ thêu trên người?" Trần Mạn Nhu mắt to nhất loan, cười nói: "Muội muội ta cũng không dám cùng tú nương bên người tỷ tỷ tranh công việc châm tuyến, bằng không a, các nàng ngày mai đến chỗ ta khóc kể, sẽ nói ta đoạt bát cơm các nàng."

"Bát cơm?" Lưu phi nháy mắt mấy cái, không nghe hiểu, Trần Mạn Nhu mím môi cười cười: "Các nàng là người của tỷ tỷ, tỷ tỷ cho các nàng cơm ăn, các nàng mới có thể sống sót, sống rất tốt, cho nên, bát cơm của các nàng ngay trong tay tỷ tỷ, tỷ tỷ không cần các nàng, các nàng tự nhiên không có bát cơm."

"Người vừa nói như vậy, ta cảm thấy, thật đúng là có chuyện như vậy a." Lưu phi suy nghĩ một chút nhú mày nói, cười khanh khách thân thủ trạc hai má Trần Mạn Nhu: "Ta nói, người này tiểu nha đầu, như thế nào liền tưởng tượng sự tình gì đâu? Ta như thế nào cũng nghĩ không ra loại cách nói này?"

Trần Mạn Nhu hắc hắc nở nụ cười hai tiếng, tổng không thể nói đây là quảng đại quần chúng nhân dân sâu sắc tổng kết đi?

"Nha, đây là mẫu thêu ta vẽ, tỷ tỷ thấy thế nào?" Trần Mạn Nhu theo không châm tuyền lấy ra bức họa thêu hoa bản thân vẽ, Lưu phi cầm lên hai mắt nhìn nhìn, lập tức hoan hỉ nói: "Đây là không phải đồ quyên hoa a? Ta thực thích a? Muội muội có thể cho ta mượn dùng sao?"

"Tỷ tỷ tùy ý." Trần Mạn Nhu cũng hào phóng, dù sao mẫu thêu chỉ cần chính mình muốn họa, có thể họa ra rất nhiều, cũng không hiếm lạ một cái này.

Lấy mẫu thêu mở ra đề tài, Lưu phi rõ ràng so với thời điểm vừa vào sinh động hơn, chờ Đối Nguyệt đưa nước trà tới lại lui ra, Lưu phi mới nghiêng đầu nhìn Trần Mạn Nhu: "Muội muội, có chuyện tình không biết người có biết hay không?"

"Tỷ tỷ chưa nói là chuyện gì tình, muội muội cũng không biết ta rốt cuộc có biết hay không." Trần Mạn Nhu hơi hơi nhú mày, chỉ biết người này không phải đến không. Chẳng qua, không biết người này nói tin tức đối với mình có hữu dụng hay không.

"Ta nghe nói, Thành phi là biểu muội Dương quý phi." Lưu phi lén lút nhìn thoáng qua ngoài cửa, sau đó tiến đến bên người Trần Mạn Nhu thấp giọng nói. Trần Mạn Nhu trong lòng trầm trầm, quả nhiên, Thành phi không phải là vô duyên vô cớ liền ngã về phía Dương quý phi.

Như vậy, là Thành phi chính mình muốn tiến cung, hay là Dương quý phi cố ý làm cho nàng tiến cung đâu?

"Thật sự?" Trong lòng vừa nghĩ, Trần Mạn Nhu trên mặt còn làm ra bộ dáng kinh ngạc: "Nhưng là, hai người các nàng một chút cũng không giống a, hơn nữa ta xem ngày thường, Thành phi đối Quý phi nương nương thân thiết một chút, Quý phi nương nương đối Thành phi nhưng là không có tỏ vẻ gì đặc biệt."

Lưu phi bữu môi nói: "Ước chừng là bà con xa? Muội muội, này không phải là quan trọng nhất, trọng yếu nhất là, phi tần trong cung thăng phân vị, thứ nhất muốn xem tư lịch, thứ hai muốn xem đứa nhỏ, đệ tam muốn xem trình độ được sủng ái."

"Nhưng là nữ nhân có đứa nhỏ hay không, này cũng là muốn xem có được sủng không, cho nên điều thứ hai cùng thứ ba liền không sai biệt lắm, vị trí thượng tứ phi còn có hai cái trống, nhưng là bát phi đã có chúng ta ba người, ngày sau, thật đúng là khó mà nói."

Lưu phi cẩn thận nhìn chăm chăm sắc mặt Trần Mạn Nhu, chậm rãi nói, Trần Mạn Nhu trên mặt nhất phái kinh ngạc, trong lòng lập tức minh bạch ý tứ Lưu phi đến đây. Luận tư lịch, Lưu phi nhiều hơn, nếu là lâu dài, Lưu phi nhất định là thủ tuyển (được chọn).

Nhưng là mọi sự không có tuyệt đối, nếu là lần sau tuyển tú vừa vặn có người thân thể tương đương đâu? Nếu là lúc này có phi tần sinh đứa nhỏ? Nếu là Trần phi cùng Thành phi đều được sủng ái đâu? Nếu là Lưu phi nàng bị người hãm hại đâu?

Cho nên, tại lúc sự tình không có xác định trước, Lưu phi phải tìm đồng minh, phải trước đem một người được đề cử tăng cấp để chèn ép xuống mới được. Phía sau Thành phi có Dương quý phi, Thành phi choáng váng

mới có thể cùng nàng liên minh. Như vậy, cũng chỉ có Trần Mạn Nhu này là người mới không nủi dựa vào.

"Tỷ tỷ, tuyển tú vừa qua khỏi, chuyện tình thăng phân vị, tạm thời không có đi?" Trần Mạn Nhu trong lòng suy nghĩ hơn nửa ngày, cũng không chú ý. Nàng hướng đến là không ở trong cung kéo bè kết phái mới là chuyện tốt, nữ nhân trong cung, cho tới bây giờ đều là nói một đằng làm một nẻo, một khắc trước có thể cùng người thân ái ấm áp kết nghĩa kim lan, ngay sau đó có thể đem dao nhỏ đưa đến trong bụng hoặc là ngực của người. Cho nên, kéo bè kết phái chỉ trích chuyện tốt, đầu sỏ hậu cung, cho tới bây giờ đều không thích hậu cung xuất hiện loại cục diện này.

Một khi xuất hiện loại hiện tượng này, như vậy người bên trên, nhất định lấy hoàng sủng hoặc là ban cho hoặc là địa vị linh tinh gì đó, đối với các nàng tiến hành phân hoá. Câu nói kia nói như thế nào, không có địch nhân vĩnh viễn, chỉ có lợi ích cộng đồng. Nàng cùng Lưu phi, cũng không phải thật sự là thân tỷ muội.

HẬU CUNG MƯU SINH KẾ

Tiểu Nhiên Hoa Khai

www.dtv-ebook.com

Chương 20: Cự Tuyệt

Lông mi Lưu phi chớp chớp, mỉm cười nói: "Lần sau tuyển tú là ba năm sau, nhưng là muội muội, có câu là phòng ngừa chu đáo. Đợi cho thời điểm tuyển tú, người mới nghĩ biện pháp, kia đã muộn chậm."

Ai cũng không là kẻ ngốc, nhất là Hoàng thượng cùng Hoàng hậu, chẳng sợ hậu cung tất cả mọi người là kẻ ngốc, hai người bọn họ cũng tuyệt đối không phải. Ai lại cố ý chọn lúc trước khi tấn phong để nháo sự? Đến lúc đó không bị giáng đi phân vị là tốt, còn chờ thăng phân vị, không bằng đi nắm mộng có vẻ nhanh.

"Hảo tỷ tỷ, ta biết người là suy nghĩ cho ta, nhưng là a,..." Trần Mạn Nhu hơi hơi dừng một chút, mới cười nói: "Ta hiện tại, chỉ cần có thể bảo vệ tốt chính mình, không cầu thăng chức. Tỷ tỷ trước đừng nóng giận, hãy nghe ta nói đã."

Thấy Lưu phi trên mặt hiện lên không ngờ, Trần Mạn Nhu nhanh chóng nói: "Tỷ tỷ cũng biết, sang năm sẽ mở khoa cử. Đại ca của ta, sang năm cũng muốn tham gia. Phía sau, ta vạn vạn không thể cản trở đại ca của ta."

Nếu là nàng ở trong cung xảy ra chuyện tình gì, mặc kệ là thăng phân vị hay là giáng phân vị, đối Trần gia đại ca mà nói cũng không là chuyện tốt gì. Thăng, dễ dàng làm cho người ta đem Trần gia đại ca liên hệ cùng việc Trần Mạn Nhu được sủng ái, làm bẩn Trần gia đại ca. Mà hàng, có khả năng sẽ làm Trần gia đại ca bị liên lụy, cho nên, mặc kệ là người nào, cũng không như Trần Mạn Nhu bảo trì hiện trạng mới tốt.

Trần Mạn Nhu nói không phải quá rõ ràng, nhưng Lưu phi là tuyệt đối có thể suy nghĩ cẩn thận. Chẳng qua là trong chớp mắt, Lưu phi trên mặt liền trở lại tươi cười: "Khó trách a, ta đây liền không bắt buộc, muội muội thật sự là hảo phúc khí, ta nếu là có như vậy một ca ca, cũng không cần phải biết tính toán."

"Ta xem tỷ tỷ mới là người có phúc khí." Trần Mạn Nhu cười nói, đem mâm đựng trái cây hướng Lưu phi bên kia đẩy tới: "Thành phi lại như thế nào được sủng ái, nàng cũng là vừa mới vào cung, tỷ tỷ cũng là người từ lúc tiềm ẩn, nghĩ đến, chỉ cần tỷ tỷ không làm sai cái gì, kia tấn phong ba năm sau, nhất định tỷ tỷ có một cái danh ngạch."

Bất quá là một câu chuyện, Trần Mạn Nhu tự nhiên sẽ không keo kiệt bán cho Lưu phi một cái nhân tình. Đương nhiên, nàng bất quá cũng là nhắc nhở một chút, làm như thế nào vẫn là chuyện tình của Lưu phi. Nhưng là Lưu phi có thể đến nơi nàng tìm đồng minh, coi như là người người thông minh, người thông minh nên có thể nghĩ đến đã biết ý tứ câu.

Quả nhiên chỉ thấy Lưu phi hơi hơi nhú mày, nhìn bên ngoài mặt cười thoáng qua nói: "Muội muội quả nhiên là người thông minh trong sáng, kia tỷ tỷ sẽ cùng muội muội học hỏi, ta nghe nói muội muội vẽ tranh là vô cùng tốt, ngày sau tỷ tỷ lại đây học, muội muội có bằng lòng chỉ giáo?"

"Tỷ tỷ quá khen, muội muội cũng bất quá là học chút da lông mà thôi." Trần Mạn Nhu chưa nói đáp ứng, cũng chưa nói không đáp ứng. Đáp ứng, kia cùng lúc trước đáp ứng cùng Lưu phi kết minh có gì khác nhau? Không đáp ứng, nhưng thật ra dễ dàng chọc giận Lưu phi, không quá có lời, đơn giản liền hàm hồ một chút.

May mắn Lưu phi vốn cũng không tính thật sự đi học họa họa cái gì, cũng vốn không có tiếp tục miệt mài theo đuổi câu chuyện, nói vài câu nhàn thoai, mới đứng dậy cáo từ trở về.

"Nường nường, Lưu phi làm sao lại tìm tới ngài?" Làm cho Bội Đình các nàng đem đồ vật trên bàn thu thập, Tần Hoan tới hầu hạ, mới thấp giọng hỏi. Trần Mạn Nhu cười nhạo một tiếng: "Không tìm ta thì tìm ai? Hiện tại hậu cung này, có thể có tiếng nói là hai người Hoàng hậu cùng Dương quý phi. Đức phi cùng Thục phi không được sủng, lại cũng không phải bị vắng vẻ, chỉ cần các nàng không phải là mưu hại mạng người, phi vị có thể ngồi vững chắc."

"Ba năm sau tấn phong, Thục phi cùng Đức phi tất nhiên có một sẽ được phong làm quý phi." Trần Mạn Nhu bắt tay vào tách chỉ nói, tuy rằng Lưu phi lúc trước phân tích nguyên nhân đại bộ phận đều là đối với nàng, nhưng Lưu phi lại chưa nói tới nguyên nhân trọng yếu.

Thì phải là vượt cấp thăng vị, Thục phi cùng Đức phi, nếu trong ba năm này phát sinh tranh chấp đâu? Đức phi tiến cung thời gian tuy rằng ngắn, nhưng là một người có tâm kế, có thể trơ mắt nhìn danh hiệu quý phi rơi xuống trên đầu Thục phi sao?

Mà Thục phi, đã làm Thục phi ba năm, lại thêm ba năm, cũng đã không sai biệt lắm đã là cực hạn. Nàng nguyện ý kiên trì chín năm sao? Cho nên, danh hào quý phi nàng tất nhiên cũng là tình thế bắt buộc.

Thục phi cùng Đức phi ai cũng không muốn buông tha cho vị trí quý phi kia, cũng chỉ có thể có một người thắng. Nhưng là, nếu là kết quả lưỡng bại câu thương? Lưu phi nàng cũng là tiềm đề lão nhân, Thục phi cùng Đức phi đều rơi xuống, kia quý phi cũng chỉ có thể bên trong tông nhị phẩm bát phi chọn lựa, ngoài Lưu phi nàng, ai có thể thượng vị?

Nàng đến mượn sức Trần Mạn Nhu cũng không giống như là nói lúc trước là quang minh chính đại, nếu Trần Mạn Nhu cùng Lưu phi kết minh, các nàng khẳng định là sẽ phân công, lấy Lưu phi tính kế, nhất định là làm cho Trần Mạn Nhu đi đối phó Thành phi.

Thành phi là ai? Là biểu muội Dương quý phi, Thành phi nếu là xảy ra chuyện, Dương quý phi sẽ ngồi yên không nói đến sao? Vì thế, dùng một Trần Mạn Nhu, đem Dương quý phi ngăn chặn, vừa vắn dư ra thời gian và không gian cho Lưu phi bố trí kế hoạch.

Xảy ra sự tình, Trần Mạn Nhu nhất định là con chốt thí.

"Lưu phi này nhìn là một người thích thẳng thắn, như thế nào tâm cơ cũng thâm trầm như vậy đâu?" Chờ Trần Mạn Nhu phân tích hoàn toàn, Tần Hoan ở một bên than thở. Trần Mạn Nhu cười thân thủ trạc đầu nàng: "Đây đều là ta một mình cân nhắc, rốt cuộc Lưu phi nghĩ như thế nào, chúng ta cũng không biết, nói không chính xác người ta quả thật là muốn cùng chúng ta hợp tác."

Bất quá, mặc kệ Lưu phi rốt cuộc có thành tâm hay không, Trần Mạn Nhu cũng không thể tiếp tra xét. Xem qua nhiều tiểu thuyết cung đấu trạch đấu như vậy, nếu mình còn tin tưởng bên trong thâm cung thực có bằng hữu, thực có lòng thành thực lòng này này nọ nọ, nàng còn không bằng tìm đầu hủ đâm đầu chết đi.

"Nường nường, chúng ta về sau..." Đối Nguyệt ở một bên hỏi một câu, Trần Mạn Nhu lắc đầu: "Chúng ta cái gì cũng không làm, trước đem cung nhân Chung Túy cung thăm dò chi tiết, có thể mượn sức đều mượn sức, mượn sức không được, ngày sau tìm cơ hội đổi đi nơi khác. Mặc kệ Dương quý phi sinh nam hài hay là sinh nữ hài, mặc kệ Thục phi cùng Đức phi có thể đối Dương quý phi động thủ hay không, cùng chúng ta đều không có vấn đề gì."

Dương quý phi đã chết, Trần Mạn Nhu cũng không chiếm được ưu việt. Dương quý phi sinh nam hài, Trần Mạn Nhu lại không chiếm được ưu việt, một khi đã như vậy, Dương quý phi sinh hay không sinh đứa nhỏ, cùng nàng có cái gì quan hệ? Đức phi cùng Thục phi lưỡng bại câu thương, nàng cũng không ưu việt, trong đó một cái thắng lợi, nàng lại không ưu việt, kia

Đức phi cùng Thục phi có thể hay không tranh đấu, cùng nàng có cái gì quan hệ?

Thành phi cùng Dương quý phi quan hệ, nàng lại không xen vào a.

"Là, nương nương, nô tỳ hiểu được." Tần Hoan cùng Đới Nguyệt đều là người thông minh, hai người lên tiếng, cũng không quấy rầy Trần Mạn Nhu tiếp suy nghĩ sự tình, đều tự xoay người đi làm việc. Trần Mạn Nhu có vẻ lười, chỉ chỉ đại khái phương hướng, hai người các nàng là muốn đem điều Trần Mạn Nhu nghĩ đều làm ra, tự nhiên là được việc.

"Vi Nhạc, lại đây một chút." Đến bên ngoài, Tần Hoan đem người kêu đến, sau đó đưa nàng một cái rổ: "Phượng vĩ lan trong ngự hoa viên nở rồi, người đi qua hái mấy đóa trở về, không cần nhiều, năm sáu đóa là có thể."

Nghĩ nghĩ, lại bảo Tiểu Thành Tử: "Người đi xách rổ cho Vi Nhạc."

Chờ hai người xuất môn, Tần Hoan lại bảo Hội Âm cùng Tiến Tửu đến đây, làm cho Tiểu Đình Tử cùng với các nàng đi ngự thiện phòng đem cơm trưa xách trở về. Chờ vài người cũng đều đi rồi, cuối cùng một mình Bội Đình cùng Tiểu Lai Tử liền không xuống dưới, Tần Hoan nhìn Đới Nguyệt, Đới Nguyệt gật gật đầu, sau đó đem Bội Đình kêu đi.

"Tiểu Lai Tử, hiện tại ta có một nhiệm vụ rất trọng yếu muốn giao cho ngươi, làm tốt, ngươi chính là tâm phúc của chủ tử nương nương chúng ta, làm không tốt..." Tần Hoan kéo dài thanh âm nói, Tiểu Lai Tử nhanh cấp Tần Hoan hành lễ: "Hảo tỷ tỷ, ta cam đoan với ngươi, nhất định làm tốt! Tiểu nhân nếu vào Chung Túy cung, thì phải là người Chung Túy cung, tiểu nhân tự nhiên là hy vọng có thể được chủ tử nương nương coi trọng."

"Vậy là tốt rồi, người đến ngự hoa viên đi, nhìn xem Vi Nhạc cùng Tiểu Thành Tử có hay không đi gặp người nào khác, nếu bọn hã phát hiện người, người nói phải đi đưa mẫu thiêu cho Lưu phi nương nương đi." Tần

Hoan nói xong, đem mẫu thêu hoa đồ quyên đưa cho Tiểu Lai Tử, nhìn hân còn thật sự hỏi: "Hiếu được ý tứ của ta?"

"Tần Hoan tử tử yên tâm, tiểu nhân hiếu được, cam đoan nhất định làm cho nường nường vừa lòng." Tiểu Lai Tử xoay người hoàn lễ, thấy Tần Hoan gật đầu, mới vui vẻ chạy ra Chung Túy cung. Mà Đối Nguyệt bên này, lại là đối thoại đồng dạng với Bội Đình, bất quá, Bội Đình là lấy cơ Trần Mạn Nhu bỗng nhiên nhớ tới muốn thêm một món canh.

"Những người này lập tức liền phái đi ra ngoài hơn phân nửa a." Đối Nguyệt đi tới, hướng trong viện nhìn lướt qua, cười nói. Tần Hoan gật gật đầu: "Có thể sớm một chút xác định thân phận bọn họ, chúng ta cũng có thể sớm một chút yên tâm."

Nói xong, ngoắc hô Thanh Hạng cùng Hồng Mai lại đây: "Hôm nay, chúng ta là muốn hỏi các người một chút, ngày thường theo nhau xuất môn, có từng thấy Vi Nhạc các nàng đi gặp những người khác không?"

"Hồi tần Hoan tử tử, cũng không có gặp Vi Nhạc tử tử các nàng xuất môn." Thanh Hạng cùng Hồng Mai nhìn nhau liếc mắt một cái, nhanh hành lễ nói. Tần Hoan khoát tay: "Không cần khẩn trương, các người cũng biết, nường nường chúng ta vừa mới tiến cung, này nha hoàn nhị đẳng, cũng là tạm thời định ra, các người a, cũng không phải không có cơ hội."

Hồng Mai cùng Thanh Hạng trên mặt đều hiện lên sắc mặt vui mừng, vội vàng nói: "Đa tạ Tần Hoan tử tử, nhóm nô tỳ ngày sau nhất định đối nường nường trung tâm, tuyệt đối sẽ không phản bội bán đứng nường nường!"

"Biết là tốt rồi, ngày sau động tĩnh trong viện, các người đều cẩn thận chú ý, có cái gì dị thường, sớm một chút nói cùng chúng ta, nếu là các người biểu hiện tốt, tốc độ hướng lên trên cũng có thể nhanh chút." Đối Nguyệt cầm hai cái hà bao ban cho các nàng, hai cái tiểu nha hoàn vô cùng cao hứng đáp ứng.

Thu phục hai người này, liền chỉ còn lại có ba tiểu thái giám. Một người là Trần Mạn Nhu chỉ định tổng quản Chung Túy cung Tiểu Minh Tử, hai người là Tiểu Hỉ Tử cùng Tiểu Nhạc Tử mỗi ngày đi theo Trần Mạn Nhu ra ngoài, ba người này, đều là người thông minh, biện pháp bình thường, là vô dụng.

Một người là thâm tàng bất lộ, đơn giản thử cũng thử không được. Hai người khác, là ở ngay dưới mí mắt Trần Mạn Nhu. Cho nên, tạm thời không để ý tới?

HẬU CUNG MƯU SINH KẾ

Tiểu Nhiên Hoa Khai

www.dtv-ebook.com

Chương 21: Sau Lương

Không bao lâu, Vi Nhạc cùng Tiểu Thành Tử mang theo rổ đã trở lại, bởi vì một lát nữa là gần giữa trưa, cho nên phượng vĩ lan có vẻ có chút ủ rũ. Vi Nhạc vẽ mặt áy náy, cấp Tần Hoan hành lễ nói: "Tần Hoan tỷ tỷ, thời điểm ta đến ngự hoa viên, hoa đã muốn héo, ta cùng Tiểu Thành Tử chọn nửa ngày, mới chọn được mấy đóa. Nếu là chủ tử nương nương không thích, ta chờ buổi chiều lại đi hái mấy đóa?"

"Không cần, là ta không suy nghĩ chu toàn." Tần Hoan cười tiếp nhận rổ, đưa cho Vi Nhạc vài đồng tiền: "Đây là cho người cùng Tiểu Thành Tử để bù vất vả, các người cất về đi."

Vi Nhạc có chút kinh hỉ, nhìn xem đồng tiền, lại ngẩng đầu nhìn Tần Hoan, có chút khó xử: "Tần Hoan tỷ tỷ, tuy rằng ta thật cao hứng có thể được thưởng, nhưng là hôm nay có chuyện gì, chúng ta cũng không làm tốt, nương nương nàg..."

"Yên tâm đi, đây là ý tứ nương nương, trời đại nong, cho các người đi một chuyến, không có công lao cũng có khổ lao. Tiểu Thành Tử, người đi trước nói với Minh tổng quản một tiếng, làm cho hăn buổi chiều cho hai người các người đổi ban, hảo hảo nghỉ ngơi một chút."

Tần Hoan đổi Tiểu Thành Tử khoát tay, chờ Tiểu Thành Tử đi rồi, mới cúi đầu hỏi: "Vi Nhạc, thời điểm người đi hái hoa, có nhìn thấy Tiểu Lai Tử?"

Vi Nhạc trên mặt hơi hơi mang theo nghi hoặc, suy nghĩ trong chốc lát mới lắc đầu nói: "Không có, ta chỉ cố chọn hoa nở tốt nhất cho nương

nường, cũng không có thấy Tiểu Lai Tử, Tần Hoan tỷ tỷ, làm sao vậy? Nhưng là Tiểu Lai Tử có ra Chung Túy cung?"

"Người đã không phát hiện, kia coi như không có gì." Tần Hoan nhăn mặt nhíu mày, không nói gì thêm, đang định cho Vi Nhạc đi xuống, Vi Nhạc bỗng nhiên có chút chần chờ, túm ống tay áo Tần Hoan, hướng bốn phía nhìn thoáng qua.

Tần Hoan hơi hơi nhíu mày: "Làm sao vậy? Người còn có việc?"

"Tần Hoan tỷ tỷ, người nói Tiểu Lai Tử ra Chung Túy cung, ta bỗng nhiên nhớ tới đến một việc." Vi Nhạc trên mặt mang theo chút dao động, cuối cùng, căn cứ môi nhìn Tần Hoan nói: "Tiểu Thành Tử vốn một đường đều là cùng ta ở một chỗ, nhưng là thời điểm ta bắt đầu hái hoa, Tiểu Thành Tử bỗng nhiên nói bụng đau, ly khai một lát."

Tần Hoan nhìn chăm chăm vào ánh mắt Vi Nhạc, Vi Nhạc ánh mắt không né không tránh, hoàn toàn nhìn không thấy nửa điểm chột dạ. Biểu tình trên mặt Tần Hoan cũng không có gì biến hóa, chỉ gật gật đầu nói: "Được rồi, ta đã biết, chuyện này quay về người cũng đừng nói ra."

Vi Nhạc vừa đáp lời, Hội Âm cùng Tiến Tửu mang theo một giỏ thật to đã trở lại, Tiểu Đình Tử đi theo phía sau hai người, thấy Tần Hoan đứng ở cửa, nhanh cười hì hì lại đây hành lễ: "Tần Hoan tỷ tỷ, hôm nay lấy thức ăn đều là món nường nường chúng ta thích, nường nường nhất định cao hứng."

"Người có tâm." Tần Hoan cười gật gật đầu, cho Hội Âm cùng Tiến Tửu đem thức hạp đi vào, sau đó phái các nàng đi xuống. Trần Mạn Nhu ngẩng đầu nhìn Tần Hoan tự mình bài biện thức ăn, liền cười nói: "Không phải còn có các nàng sao? Người nếu mọi chuyện đều tự mình đi làm, cũng không mệt chết đi?"

"Nô tỳ lo lắng những người khác, hơn nữa, nô tỳ cũng có thói quen hầu hạ nường nường, nường nường ngài không cho nô tỳ hầu hạ, nô tỳ còn mất hứng đâu." Tần Hoan cười nói, mỗi một món đồ ăn đều qua tay, cẩn thận xem màu sắc, còn có hương vị toả ra.

Đồ ăn trong ngự thiện phòng mang ra, đều là thử độc trước, xác định không thành vấn đề, mới có thể mang đến. Nếu thật sự là tùy tùy tiện tiện liền có thể mang đến một mâm đồ ăn có độc, Hoàng thượng cũng không sống tới giờ.

Cho nên cũng không có người ngốc ở trong đồ ăn hạ độc được đặc biệt rõ ràng, bình thường thủ pháp thử độc, cũng căn bản thử cũng không được gì. Tần Hoan làm như vậy, cũng không phải muốn biết trong đồ ăn có thả hạc đỉnh hồng, thạch tín độc được linh tinh hay không.

Nàng là xem, bên trong đồ ăn có hay không bị nhiều người bỏ thêm một chút phụ gia gì đó. Tỷ như nói, thời điểm cung nữ nào đó mang theo thực hạp trở về, thấy ngự hoa viên có cây trúc đào vừa vắn ra hoa, hướng đồ ăn ném một hai đóa. Hoặc là, ở ngự thiện phòng ăn, phân phối đồ ăn Chung Túy cung, bỗng nhiên nhiều ra thêm một mâm. Tỷ như nói, vừa rồi nường nường vừa uống hồng táo trà, lúc này đồ ăn đưa tới mang theo một mâm tô khô.

Chờ nhất nhất kiểm tra xong rồi, xác định không có vấn đề, Tần Hoan mới đưa chiếc đĩa bài lên, sau đó múc cho Trần Mạn Nhu một chén canh hoa trứng cà chua: "Nường nường uống trước cái này, nhìn màu sắc, khiến cho người cảm thấy êm, vừa vắn khai vị."

"Không cần khai vị ta đều có thể nuốt trôi một chén." Trần Mạn Nhu cười cầm lấy thìa, rất nhanh uống một chén, mới nâng lên bát cơm ăn cơm. Một chén canh đã chiếm không ít không gian, cho nên còn lại sáu món đồ ăn, cũng chỉ là mỗi món động một chút.

"Tần Hoan, người cùng Đối Nguyệt ăn trước, sau đó đem ban xuống." Trần Mạn Nhu đỡ lưng ngồi xuống, đỡ phải áp khẩu vị, ăn có chút rất no rồi. Đây đều là thói quen, cho nên Tần Hoan lên tiếng, đầu tiên là chọn hai món đưa qua Minh tổng quản, sau đó mình mới cùng Đối Nguyệt đem phần còn lại bưng đi xuống.

Phân lệ đại nha hoàn cùng phân lệ nhị đẳng nha hoàn là không đồng dạng, Tần Hoan các nàng ăn phần còn lại của Trần Mạn Nhu, phần còn lại của các nàng, đơn giản liền cho Vi Nhạc các nàng, nhưng thật ra lại làm cho Vi Nhạc các nàng một trận cao hứng.

Chờ tất cả mọi người cơm nước xong, Trần Mạn Nhu làm cho Tiến Tửu đem tiểu đệm giường lót ở trên mỹ nhân tháp, cứ vậy mở cửa sổ ngủ trưa. Mà Tần Hoan cùng Đối Nguyệt, còn phải tận chức tận trách ở Chung Túy cung tìm gian tế.

Tần Hoan kêu Tiểu Lai Tử, Đối Nguyệt kêu Bội Đình. Hai người lựa chọn một chỗ, bắt đầu hỏi bọn hắn hôm nay đi đâu cùng với gặp người nào, còn có người đi cùng có hay không rời đi, trung gian có cùng ai nói chuyện.

Như vậy không nặng phục qua lại ép buộc ba ngày, cuối cùng mới đem những người trong Chung Túy cung này thăm dò chi tiết. Buổi tối Tần Hoan chủ động yêu cầu gác đêm, chờ tất cả mọi người đều ngủ, mới nhẹ giọng tiến đến bên người Trần Mạn Nhu nói: "Nương nương, đã điều tra ra."

"Chung Túy cung chúng ta có bao nhiêu cái đình?" Trần Mạn Nhu cũng không ngủ, đang chờ tin tức, nghe thấy Tần Hoan, lập tức trở người, ánh trăng bên ngoài, ánh mắt tránh ánh sáng nhìn chăm chăm Tần Hoan hỏi.

"Minh tổng quản tiến cung năm năm, ban đầu là thái giám vấy nước quét nhà ở Càn Thanh cung, sau khi Hoàng thượng đăng cơ, mọi người Càn

Thanh cung bị thay đổi, Minh tổng quản đã bị phân đến Chung Túy cung, nô tỳ cũng không thấy hân cùng ai liên hệ."

Một thời thiên tử một thời thần, lão hoàng đế đã chết, tân hoàng lưu lại thái giám là tuyệt đối không biết dùng người. Bởi vì mọi người đều biết, người bên người hoàng thượng, là cá nhân đã nghĩ xếp thám tử vào, nhóm phi tử muốn biết Hoàng thượng muốn đi chỗ ai, nhóm hoàng tử muốn biết Hoàng thượng tính cái gì, nhóm tôn thất muốn biết Hoàng thượng gần nhất có động tĩnh gì, các đại thần muốn biết Hoàng thượng là tâm tình gì.

Chính Hoàng thượng trước khi đăng cơ, cũng làm qua loại chuyện này. Tuy rằng đại bộ phận mọi người sẽ không xếp vào thành công, nhưng đảm bảo không cho phép ai có thể thành công một chút, cho nên, nô tài Càn Thanh cung, là tuyệt đối không thể lưu lại.

Nhưng là, tốt xấu gì những người này đều từng hầu hạ tiên hoàng. Người bên người trưởng bối, văn bối phải cấp điểm mặt mũi, không thể làm cho người ta nói người đi trà lạnh, cho nên bọn thái giám bị đổi đi, phải đến trong cung khác, địa vị còn phải có vẻ cao, ít nhất vượt qua tam đẳng.

Trần Mạn Nhu nhưng thật ra ánh mắt tốt, lập tức cho cái vị trí tổng quản. Nhưng là, bởi vì vị trí tổng quản này, Trần Mạn Nhu hiện tại cũng khó khăn. Nàng thật ra cho người của tiên hoàng mặt mũi, nhưng là, ai biết Minh tổng quản kia rốt cuộc là người của ai a.

Nếu là nhóm tôn thất còn không có gì, mình là một cái hậu phi, cùng tôn thất không có quan hệ sâu xa. Nhưng nếu là người của một vương gia hay thái phi gì đó, kia có thể là chuyện xấu. Nhưng nếu hiện tại đổi đi, cũng không có cách nào đổi, Minh tổng quản là người thông minh có khả năng, đến bây giờ cũng chưa phạm sai lầm, nàng dựa vào cái gì đổi người ta?

"Người khác đâu?" Suy nghĩ nửa ngày, hoàn toàn không nghĩ được nên giải quyết như thế nào, Trần Mạn Nhu đơn giản liền đem việc này gác qua

một bên, dù sao, hiện tại Minh tổng quản cũng không lộ ra có liên hệ cùng với ai. Hơn nữa, Hoàng thượng đều đã đăng cơ, Tiểu Minh Tử thông minh, nên biết lựa chọn. Thái phi trước kia phong cảnh như thế nào, có thể cùng hoàng phi so sánh sao?

Nàng hẳn là tin tưởng, Tiểu Minh Tử chân chính là người thông minh, mà không phải mặt mũi thông minh, bên trong lại là kẻ ngốc.

"Vi Nhạc có người đồng hương, hiện tại ở trong cung Dương quý phi, nhưng người đồng hương kia, lại có người đường muội xa, là ở nơi Thục phi." Tần Hoan tiếp tục nói: "Hội Âm có vài người tiểu muội cùng nhau tiến cung, hiện nay, Từ Ninh thái hậu bên kia có một, Từ An thái hậu bên kia có một, Dương quý phi bên kia có một, Vương tu nghi bên kia có một. Bất quá, cũng không thấy các nàng thường xuyên đi lại."

"Bôi Đình lúc trước là ở Đa Nhạc thự, sau lại phạm sai lầm, bị đưa đến tạp dịch phòng một lần nữa phân phối." Tần Hoan dừng một chút mới nói: "Nàng là làm hồng một nhạc khí ở Đa Nhạc thự. Tiến Tửu nguyên bản là ở tạp dịch phòng, vẫn chưa nghe nói có tỷ muội giao hảo."

"Hồng Mai Thanh Hạnh là nguyên bản Chung Túy cung lưu lại, lúc trước là thô sử nha hoàn. Tiểu Hỉ Tử Tiểu Nhạc Tử là năm nay vừa mới tiến cung, cũng không biết nguyên quán hai người, một người là vì nhà nghèo, một người là bị kẻ mẫu đưa vào."

Tần Hoan vừa nghĩ, một bên tổng kết cho Trần Mạn Nhu, Trần Mạn Nhu đầu cũng nhanh chóng xoay chuyển, phán đoán người Chung Túy cung, rốt cuộc ai là người của ai. Bên ngoài có liên hệ, lại không nhất định là có chủ tử. Bên ngoài nhìn hẳn là không có chủ tử, cũng không nhất định đem Trần Mạn Nhu nàng trở thành chủ tử.

Tốt nhất là Hồng Mai Thanh Hạnh, một chủ nhân Chung Túy cung bây giờ còn còn sống là Đức thái phi, mà Đức thái phi, không có tử nữ (con

cái). Nhưng là không có nghĩa là Hồng Mai Thanh Hạnh có thể dùng, ai biết các nàng có hay không bị khác phi tần cho cái gì ưu đãi, không chừng ngày nào đó có thể đổi Trần Mạn Nhu vu oan hãm hại gì đó.

Càng muốn có quan hệ càng phải phụ trách, Trần Mạn Nhu cũng không nóng nảy, dù sao nàng không tính tranh thủ tình cảm, cũng không tính xông ra, chính là tìm ra chủ tử sau lưng những người này, cũng không thể làm cái gì, cho nên, từ từ sẽ đến là được.

HẬU CUNG MƯU SINH KẾ

Tiểu Nhân Hoa Khai

www.dtv-ebook.com

Chương 22: Sinh Nhật

Trong nháy mắt, hơn một tháng trôi qua, sinh nhật đại hoàng tử cũng đến. Yến hội trong hoàng cung, chỉ cần không đề cập đến tiền triều, trên cơ bản đều là cử hành buổi tối. Yến tiệc sinh nhật đại hoàng tử tự nhiên cũng không ngoại lệ, Trần Mạn Nhu ở Chung Túy cung ăn một ít điểm tâm, liền mang theo Vi Nhạc cùng Bội Đình đi Giao Thái điện.

Đám người Vương tu nghi đã trình diện, thấy Trần Mạn Nhu, liền một đám lại đây hành lễ. Trần Mạn Nhu là người thứ nhất tại phi vị đến, cho nên cũng không vội mà cho người khác hành lễ, sau khi chậm rì rì hành lễ, tìm vị trí của mình ngồi xuống.

Vừa ngồi xuống không bao lâu, chợt nghe tiếng cười Lưu phi mang theo điểm sáng khoái: "Muội muội đến thật sự là sớm, ta còn nghĩ, hôm nay ta có thể hay không là người đầu tiên đến đây, không nghĩ tới bị muội muội cầm mất phần thưởng."

"Tỷ tỷ thực hay nói giỡn, việc này làm gì có phần thưởng?" Trần Mạn Nhu đứng dậy, cười hì hì đứng tại chỗ cấp Lưu phi bán lễ: "Nhưng thật ra tỷ tỷ, hôm nay thật là đẹp mắt, ta từ xa trông thấy, còn tưởng rằng là tiên nữ lại đây đây." "

"Nàng là tiên nữ, chúng ta đây là cái gì?" Lưu phi còn chưa kịp khách khí, còn có một thanh âm ở một bên truyền tới, Trần Mạn Nhu quay đầu liền nhìn thấy Thành phi được một cái cung nữ đỡ tay đi tới, kia cho rằng, thực là một người hoa lệ.

Nữ nhân trong cung xưa nay đã như vậy, phàm là tham gia yến hội, đều trang điểm thật xinh đẹp, cũng làm cho Hoàng thượng khi tham gia yến hội trông thấy, nói không chừng có thể có nhiều cơ hội thị tẩm. Không có biện pháp, số lần các nàng có thể gặp Hoàng thượng thực không nhiều lắm.

Trong cung lại không giống như là bên ngoài, ăn một bữa cơm, nhóm di nương còn có thể nhớ kỹ hầu hạ phu nhân để tới gặp nam nhân. Nay nhóm phi tần, sáng sớm đi thỉnh an, Hoàng thượng trừ phi là có chuyện, nếu không trường hợp này là tuyệt đối sẽ không đi.

Một tháng có các loại thỉnh an đâu, cũng chính là thời điểm đi thỉnh an Từ Ninh thái hậu hoặc là Từ An thái hậu, gặp Hoàng thượng một hai lần.

Trừ lần đó ra, ai muốn gặp Hoàng thượng, cũng chỉ có thể chờ ý chỉ thị tẩm. Ngự hoa viên ngẫu ngộ? Thân, người suy nghĩ nhiều quá, Hoàng thượng chính vụ bận rộn, không dễ dàng đi ngự hoa viên, cho dù là đi, cũng là cho người đi trước mở đường. Ai muốn cùng Hoàng thượng có cơ hội ngẫu ngộ, ngẫu ngộ nhiều lần, Hoàng thượng có thể cao hứng sao?

Nghĩ ở ngự hoa viên gặp Hoàng thượng, trừ phi người chiếm được ý chỉ bồi giá.

"Thành phi hôm nay mặc quần áo thật là đẹp mắt." Trần Mạn Nhu cũng không tiếp lời của nàng, ánh mắt ở Thành phi trên người quét một vòng, cười hớ hớ nói một câu. Nàng hiện tại là thăm dò được rồi, Thành phi này, chính là người điêu ngoa. Về phần tâm kế, thật đúng là không được vài phần.

Cũng không biết Dương quý phi có nhìn trúng nàng ở điểm này hay không. Dù sao, Dương quý phi mang thai, muốn tìm một người giúp mình, người giúp đỡ nếu là rất thông minh, còn có nguy cơ bị phản bội. Không quá thông minh, mới nắm chắc.

"Đó là đương nhiên, quần áo này là mẫu Cẩm Y các vẽ ra, làm thành hai kiện, một kiện thiên lam sắc, một kiện hồng nhật, ta cùng muội muội mỗi người một kiện." Thành phi hơi đắc ý nói, trong ánh mắt mang theo vài phần khoe khoang.

Chỉ tiếc này khoe đến nơi Trần Mạn Nhu, liền vô dụng. Trần Mạn Nhu vừa đến kinh thành, còn không biết Cẩm Y các là chỗ nào. Chính là, Thành phi mới mười sáu mười bảy tuổi, xem ra cũng là người thích màu sắc sáng chói, như thế nào lại không chọn kia kiện hồng nhật đâu?

Lưu phi ước chừng là nhìn ra nghi hoặc của Trần Mạn Nhu, cười sát vào tai Trần Mạn Nhu, thấp giọng nói: "Thành phi là thê tử trước sinh ra, muội muội kia là thê tử sau sinh ra."

Trần Mạn Nhu thế này mới bỗng nhiên tỉnh ngộ, nhưng lại có điểm buồn bực, một đám người như thế nào, đều đối xuất thân người khác rõ ràng như vậy đâu? Chính nàng trừ bỏ biết đến Hoàng hậu là nhất đẳng An quốc công gia đích trưởng nữ, Dương quý phi là Hộ quân thống lĩnh phủ đích trưởng nữ, Thục phi là Đại Lý tự khanh đích thứ nữ, Đức phi là tam đẳng Anh quốc công đích thứ nữ, Lưu phi là Tuyên giải sử tư đồng đích trưởng nữ, những việc khác cũng không biết.

"Tỷ tỷ biết thật nhiều." Trần Mạn Nhu liếc mắt nhìn Lưu phi một cái cười nói, Lưu phi khoát tay: "Này cũng không phải là ta biết nhiều, người ước chừng là vừa vào kinh, cho nên mới không biết. Quý phi nương nương xuất từ trong nhà võ tướng, lại dưỡng ra một thân khí chất tài nữ, việc này ở trong cung cũng không phải là bí mật đâu."

Hơn nữa Dương quý phi được sủng ái, tự nhiên có nhiều người muốn tranh nhau tìm hiểu tình huống gia Dương quý phi, thường xuyên qua lại, chẳng phải sẽ biết so với người khác rõ ràng hơn sao?

"Này màu sắc cũng không sai, sắc mặt người có vẻ trắng nuột." Trần Mạn Nhu quay đầu, thấy Thành phi sắc mặt có chút không tốt, nhanh trở về chủ đề lúc này, hơi kếm đã đem người này ném tới một bên đâu.

Thành phi bĩu môi, ném một câu tính người thật tinh mắt, xoay người liền hướng vị trí mình đi đến. Không đi quá hai bước, chợt nghe cung nữ cấp Đức phi thỉnh an, mặc kệ là Trần Mạn Nhu đang đứng cùng Lưu phi, hay là Thành phi sắp ngồi xuống, đều quay đầu trông về phía cửa.

Trương Uyển Đình hôm nay mặc cũng không phải là quần áo tố sắc, mà là một thân cung trang đồ bình, nhưng thật ra so với dĩ vãng có vài phần minh diễm. Nghĩ đến, sinh nhật đại hoàng tử cũng coi như là hỉ yến, nàng nếu còn mặc tố sắc, kia thật đúng là làm Hoàng hậu ngọt ngọt, phỏng chừng trong lòng Hoàng thượng cũng sẽ không thể nào cao hứng.

Không đợi Trương Uyển Đình hàn huyên, Thục phi tới đây. Cái này, Trương Uyển Đình cũng không có cơ hội hàn huyên. Chỉ có thể căn căn môi, đi theo phía sau Thục phi, không mẫn không nhạt nói hai câu, sau đó trở về vị trí cũ.

Dương quý phi đến không bao lâu, Hoàng thượng cùng Hoàng hậu cùng với hai vị Thái hậu liền cùng nhau lại đây. Hoàng thượng đỡ Từ Ninh thái hậu, trong tay Từ Ninh thái hậu lôi kéo một tiểu nam hài năm sáu tuổi. Hoàng hậu đỡ Từ An thái hậu, một tay kia lôi kéo một tiểu cô nương ba bốn tuổi, Từ Ninh thái hậu tay còn lại là lôi kéo một tiểu nam hài hai ba tuổi.

Hai nhóm người một trước một sau qua cửa, Trần Mạn Nhu theo bản năng xem sắc mặt Từ An thái hậu, quả nhiên thấy thời điểm Từ An thái hậu vào cửa trên mặt hiện lên một tia không ngờ, nhưng lập tức liền trở lại bộ dáng cười tủm tỉm.

Đến trước ngai vàng, Hoàng thượng buông lỏng tay ra, sau đó dẫn trước một bước bước trên bậc thang ngồi xuống, Hoàng hậu nhanh chóng dẫn con nữ nhi đi ra, đứng ở dưới cấp Hoàng thượng hành lễ: "Cấp Hoàng thượng thỉnh an, ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!"

"Tử Đồng nhanh mau đứng lên đi." Hoàng thượng nói một câu, ánh mắt từ bên người Từ Ninh thái hậu đảo qua, trên mặt Từ Ninh thái hậu hiện lên tức giận, thân thủ đẩy nam hài bên người: "Tiểu Cửu, đi thỉnh an tứ ca người."

Tiểu nam hài kia ngửa đầu nhìn Từ Ninh thái hậu, sau đó chậm rãi tiêu sái đến bậc thang phía dưới, giữ thẳng quần áo cùng vạt áo quỳ xuống thỉnh an: "Tiểu Cửu cấp hoàng huynh thỉnh an, ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế."

Sắc mặt Hoàng thượng lúc này mới hoà hoãn một ít, nâng nâng tay nói: "Cửu đệ mau đứng lên đi, Tử Đồng cũng đem Hoằng Văn cùng Nghi An ôm xuống đi, hôm nay là gia yến, sẽ không chấp nhật nhiều, chúng ta không phải là quốc lễ."

"Hoàng thượng nói là, chúng ta hôm nay a, sẽ không luận quốc lễ." Con vì chính mình ra một ngụm khí, Từ An thái hậu bên kia trên mặt cũng sắp cười thành một đóa hoa, nhanh tiến lên từng bước, cùng Từ Ninh thái hậu đứng sóng vai: "Mọi người đều nhanh ngồi xuống đi, không cần đa lễ."

Cái này tốt lắm, mọi người nguyên bản chính là ở thời điểm Hoàng thượng tiến vào quỳ gối hành lễ, hiện tại Từ An thái hậu vì cùng Từ Ninh thái hậu ngồi cùng một chỗ, ngay cả lễ kế tiếp đều miễn, có thể không quỳ đến quỳ đi tự nhiên là tốt. Nhưng là, Từ Ninh thái hậu người ta địa vị cao a, này người trên cao còn chưa nói đâu. Chúng ta rốt cuộc là làm theo có núi dựa vào, hay là vẫn không quan tâm trước cấp Từ Ninh thái hậu hành lễ rồi nói sau? Mọi người nhất thời người nhìn ta ta nhìn người, ai cũng không biết nên làm cái gì bây giờ.

May mắn, còn có người so với Từ Ninh Thái Hậu có địa vị cao hơn, Hoàng thượng vung bàn tay to ngăn lại, cười nói: "Nếu mẫu hậu đều nói như vậy, các người cũng đều ngồi xuống đi, hôm nay là sinh nhật Hoảng Văn, không cần giữ nhiều quy củ."

Được, đại lão bản lên tiếng, chúng ta cũng không còn khó xử. Dương quý phi làm đầu lĩnh đứng dậy trước, tiếp theo chúng phi tần nhất loạt toàn bộ đều đứng dậy ngồi xuống.

"Hôm nay là sinh nhật đại điện hạ, thiếp cũng không chuẩn bị cái gì tốt, chút đồ nho nhỏ, mong rằng đại điện hạ không cần ghét bỏ." Dương quý phi quay đầu đối diện tiểu nam hài ở bên người Hoàng hậu nói, xua tay cho đại cung nữ bên người mình mang cái hòm trong tay đưa qua.

Đại hoàng tử tuy rằng mới bốn tuổi, da thịt nộn nộn, nhưng chung quy là đứa nhỏ trong hoàng cung, lại là bảo bối đầu quả tim của Hoàng hậu, phương diện giáo dục một chút cũng không sơ sẩy, rất biết lễ phép, đứng dậy đối Dương quý phi hành bán lễ: "Đa tạ Quý phi nương nương."

Có người mở đầu, những người còn lại cũng đều nhanh đưa lên lễ vật của mình. Đại hoàng tử cũng đều không nhìn đến, chỉ làm cho người thu xuống dưới, tòng nhị phẩm đã ngoài phi tử, đều là lần lượt từng người nói cảm ơn, còn lại đều là gật gật đầu.

"Các vị muội muội đều có tâm." Hoàng hậu cười khanh khách nói, sau đó quay đầu nhìn Hoàng thượng: "Hoàng thượng, hôm kia ta nghe nói Đa Nhạc thụ vừa biên ra một đoạn vũ mới, không bằng kêu đến thưởng thức một chút?"

Hoàng thượng gật gật đầu, Hoàng hậu liền phân phó xuống. Không bao lâu, chợt nghe một thanh âm cổ nhạc từ phòng cách vách vang lên truyền đến, sau đó năm sáu cô gái mặc lai quần màu vàng nhạt phân biệt theo hai

bên trái phải tiến vào, tóc đều sơ phi thiên kế, trên cánh tay buộc tơ lụa màu lục nhạt, nhìn cũng rất sinh động.

Trong nhà Trần Mạn Nhu rất mộc mạc, hoặc là giáo dưỡng nghiêm khắc, loại giải trí như vũ đạo linh tinh, thật đúng là không thấy quá hai lần, trong nhà có yến hội, nhiều lắm là cùng trưởng bối nghe một chút kịch diễn, cho nên lúc này xem rất cao hứng.

Thường thường quay đầu cùng Lưu phi nói chuyện: "Tỷ tỷ người xem người kia, người thứ hai bên trái, nàng vừa rồi cước bộ so với người khác nhanh nửa nhịp." Nói xong lại cười tủm tỉm thay đổi người: "Người thứ nhất bên phải, tỷ tỷ người xem thắt lưng người kia, thật hâm mộ a."

Lưu phi lúc đầu còn sững sốt một chút, lập tức hưng trí bừng bừng cùng Trần Mạn Nhu thảo luận. Hai người cũng không quản người khác, chỉ cùng một chỗ vụng trộm chỉ trỏ, đang nói vui vẻ, đột nhiên nghe thấy bên cạnh truyền đến một tiếng thanh thúy, tiếp theo chợt nghe người hô một tiếng: "Nương nương, ngài làm sao vậy?"

HẬU CUNG MƯU SINH KẾ

Tiểu Nhân Hoa Khai

www.dtv-ebook.com

Chương 23: Gặp Hồng

Trần Mạn Nhu cùng Lưu phi nhanh chóng quay đầu nhìn, thanh âm kia là từ Dương Quý Phi bên kia phát ra, cho nên hai người trực tiếp đem tầm mắt phóng tới trên người Dương Quý Phi. Chỉ thấy Dương Quý Phi sắc mặt trắng bệch, một tay ôm bụng, một tay bị nha hoàn bên người của nàng hoàn toàn nắm lấy.

Nha hoàn kia cũng là sắc mặt sốt ruột, lại cũng không dám động lên người Dương Quý Phi, chỉ có thể không ngừng hô: "Nường nường, nường nường ngài mau tỉnh lại, rốt cuộc là làm sao vậy?" Nói xong, mạnh mẽ cất cao thanh âm: "Ai nha, gặp hồng!"

Lời này vừa nói ra, vốn Hoàng thượng cũng đã sốt ruột đứng dậy, lập tức hai ba bước đi đến bên người Dương quý phi, đầu tiên là nhìn lướt qua váy Dương quý phi, sau đó xoay người đem Dương quý phi ôm lấy, liên thanh phân phó hai câu: "Nhanh đi thỉnh ngự y!"

Nói xong, người liền sai bước đi ra ngoài. Một phòng nữ nhân, như vậy bị bỏ lại ở trong này, Trần Mạn Nhu giương mắt nhìn Hoàng hậu, chỉ thấy nàng nguyên bản vẻ mặt vui mừng biến mất không thấy, trên mặt hiện lên vài tia không ngờ, theo sau quay đầu đối hai cung Thái hậu nói: "Vừa rồi Dương quý phi bộ dáng có điểm như là dễ non, chính là cũng không biết là Dương quý phi vì sao không cẩn thận, cho nên con dâu nghĩ, đồ vật gì đó trong đại điện, vẫn là cho người trông giữ mới tốt."

Từ Ninh thái hậu ý vị thâm trường nhìn qua Hoàng hậu, dẫn đầu gật đầu: "Người là Hoàng hậu, chuyện tình hậu cung tự nhiên là người định đoạt."

Chính là đáng tiếc, nguyên bản một cái yến tiệc sinh nhật hoàn hảo, đã thấy hồng, Hoảng Văn thật đúng là đủ đáng thương."

Hoàng hậu cúi đầu, trong mắt hiện lên tức giận, khi ngẩng đầu trên mặt lại mang vài phần lo lắng: "Hoảng Văn là tiểu hài tử, nhưng thật ra cũng không thèm để ý yến tiệc sinh nhật, chính là Dương quý phi đáng thương, đứa nhỏ trong bụng cũng không biết có thể giữ được hay không."

Từ An thái hậu ở một bên nhíu mày nói: "Có dễ non hay không còn không biết đâu." Nàng là cao hứng nhi tử nhiều con nhiều phúc, chính là Hoảng Văn dù sao cũng là trưởng tử, nếu là Dương quý phi có ý định muốn ở trên mặt Hoàng hậu đánh một cái tát, hôm nay chuyện tình này liền không nhất định là có chuyện gì xảy ra.

Nghĩ, Từ An thái hậu đối Hoảng Văn vẫy tay: "Hoảng Văn, lại đây bên hoàng tổ mẫu này."

Tiểu hài tử tuy rằng thông minh, nhưng là loại chuyện này, vẫn là có vài phần ngây thơ. Nguyên bản phụ hoàng có thể đến yến tiệc sinh nhật của mình, tiểu hài tử thật là cao hứng, nhưng là Dương quý phi kia nhất thời té xỉu, phụ hoàng lập tức bước đi, tiểu hài tử trong lòng liền có vài phần không thoải mái. Tiểu hài nhi lúc này, tự nhiên là không chế không được biểu tình trên mặt mình.

Từ An thái hậu thân thủ xoa bóp cái miệng nhỏ nhắn đỏ đỏ lên của Hoảng Văn, từ ái cười nói: "Hoảng Văn có mất hứng hay không? Chờ thêm đoạn thời gian nữa, cho phụ hoàng người cho người một tiểu đệ đệ có được không?"

Hoảng Văn nhìn qua Hoàng hậu, thấy Hoàng hậu khẽ gật đầu, trên mặt mới lộ ra tươi cười: "Hảo, hoàng tổ mẫu, ta đây liền không sinh khí với phụ hoàng. Hoàng tổ mẫu, vừa rồi Quý phi nương nương là làm sao vậy? Có

sinh bệnh hay không? Phụ hoàng cho người ta truyền ngự y, kia về sau Quý phi nương nương có hay không sẽ uống thuốc thực đẳng thực đẳng?"

"Quý phi nương nương thân mình không thoải mái, là vì hoài tiểu đệ đệ của người, ngày sau, người nên đem con của Quý phi nương nương coi như thân đệ đệ của mình." Từ Ninh thái hậu hơi hơi nhú mày, ý ở ngoài lời nói, sau đó đứng dậy: "Nếu yến hội không mở nổi nữa, ai gia đi về trước."

Chờ mọi người cung tiễn xong Từ Ninh thái hậu, Từ An thái hậu thân thủ phủ trán nói: "Hoàng hậu, tiểu hài tử buổi tối không được kinh hách, người trước cho người đem Hoảng Văn bọn họ dẫn đi nghỉ ngơi đi, chúng ta đi qua xem Dương quý phi."

Hoàng hậu gật gật đầu, gọi bà vú của Hoảng Văn cùng Nghi An tới, cho bọn họ đem đứa nhỏ dẫn đi trước, sau đó lại dặn đại nha hoàn bên người mình, cho nàng ở tại chỗ này giữ hiện trường, sau đó mới dẫn Trần Mạn Nhu các nàng chậm rãi hướng sườn điện đi tới.

Hoàng thượng đã muốn ở sườn điện đợi cả ngày, thấy Hoàng hậu các nàng lúc này mới đến, sắc mặt có vài phần mất hứng, nhưng là không nói cái gì, chỉ tiến lên cấp Từ An thái hậu hành lễ: "Mẫu hậu, đêm cũng khuya, bất quá một Quý phi mà thôi, không đáng ngài tự thân đến xen, không bằng ngài đi về trước nghỉ ngơi? Chờ có tin tức, con lại cho người nói cho ngài?"

Từ An Thái Hậu cũng quả thật không nghĩ ở trong này chờ đợi, Dương quý phi người này tính tình không tốt, chỉ dùng nửa mắt nhìn mọi người. Từ An thái hậu mỗi khi nhớ lúc trước khi làm thái hậu, cũng là chậm rãi đi đến vị trí thực phi, đối loại sủng phi chỉ dùng nửa con mắt để nhìn người, luôn có vài phần không vui.

Nếu không phải Dương quý phi có thể là hoài thai tôn tử của nàng, nàng lúc này cũng sẽ không lại đây xem. Thấy con đối với Dương quý phi cũng không phải để bụng, không thoải mái trong lòng giảm bớt, liếc mắt nhìn

Hoàng hậu một cái nói: "Chuyện tình hậu cung, có Hoàng hậu quản, ai gia luôn luôn thực yên tâm. Dương quý phi khả năng thân mình hoài thai, cư nhiên cũng không thông báo, thực có điểm không đem con nối dòng hoàng gia để ở trong lòng."

Thấy Hoàng thượng khẽ nhú mày, Từ An thái hậu vỗ vỗ bả vai Hoàng thượng nói: "Hoàng hậu ở trong này, ai gia cũng sẽ không lo lắng, đợi lát nữa sẽ trở về. Chính là Hoàng thượng ngày mai còn lâm triều, vạn vạn không thể ở lại lâu, hiểu chưa?"

"Nhi tử mình bạch, mẫu hậu ngài đi đường cẩn thận, con cho người đưa ngài trở về." Hoàng thượng gật gật đầu, kêu người lại đây, tự mình đem Hoàng thái hậu tiễn ra cửa, lúc trở về nhìn thoáng qua Hoàng hậu, Hoàng hậu nhanh chóng tiến lên nói: "Ta nghĩ, Quý phi thân mình luôn luôn khỏe mạnh, hôm nay bỗng nhiên xuất hiện loại tình huống này, không chừng là đồ ăn có cái gì đó không sạch sẽ."

Nói xong, liếc mắt nhìn Hoàng thượng một cái, trên mặt hiện lên âm đạm, mới nói tiếp: "Huống hồ bên này có Hoàng thượng tự mình chăm sóc, ta đã nghĩ trước đem chuyện tình bên kia xử lý. Hoảng Văn cùng Nghi An niên kỉ kỷ còn nhỏ, cho bọn họ thấy loại chuyện này cũng không tốt, cho nên..."

Hoàng thượng vừa nghe lời này, liền lập tức nghĩ đến hôm nay nguyên bản là sinh nhật Hoảng Văn, Hoảng Văn là đứa con duy nhất của mình, này lại là sinh nhật lần đầu tiên sau khi Hoảng Văn qua một tuổi, trên mặt liền mang theo vài phần áy náy, thân thủ nắm tay hoàng hậu: "Tử Đồng, vất vả người."

"Không vất vả, vì Hoàng thượng phân ưu, là vinh hạnh của ta, ta rất vui." Nói xong, quay đầu nhìn nhìn cửa phòng: "Ngự y như thế nào còn không lại đây? Quý phi thân mình lúc này cũng không thể bỏ qua."

Đang nói, chợt nghe ngoài cửa thông báo, nói là ngự y lại đây, Hoàng hậu nhanh cho ngự y tiến vào, như vậy so với Hoàng thượng còn muốn lo lắng hơn vài phần, dám đem Hoàng thượng chờ ở ngoài giường, chính mình đứng ở nơi đó chờ ngự y bắt mạch.

"Quý phi nương nương có thai hơn một tháng, chính là hôm nay ăn một ít đồ lưu thông máu, thế này mới ra huyết." Ngự y cũng biết, Quý phi là đầu quả tim của Hoàng thượng, cho nên cũng không khoe chữ, nói thẳng: "Bất quá Hoàng thượng không cần lo lắng, Quý phi nương nương thân mình luôn luôn rất tốt, đứa nhỏ cũng không có gì nguy hiểm. Vì thần khai một phương thuốc an thai, cho Quý phi nương nương uống bảy ngày, trên cơ bản liền không ngại. Bất quá, ngày sau cũng nên cẩn thận, tốt nhất là tĩnh dưỡng một hai tháng."

Tĩnh dưỡng, là muốn tĩnh tới trình độ nào, ngự y sẽ không nói, hãn tin tưởng, người trong cung đều biết đến.

Hoàng thượng vẻ mặt vui sướng ở bên cạnh gật đầu đáp: "Vậy khai thuốc đi, dùng được liệu gì, đến kho phòng của ta lấy. Lưu Thành, dẫn Lý ngự y đi lấy được liệu." Nói xong lại phân phó Hoàng hậu: "Nếu Quý phi cần tĩnh dưỡng, trầm xem, này thỉnh an, liền tạm thời ngừng một tháng, chờ hài tử trong bụng nàng ổn, lại đi thỉnh an người. Tử Đồng có bằng lòng hay không?"

"Xem Hoàng thượng nói kìa, trong bụng Quý phi là đứa nhỏ của Hoàng thượng ngài, sinh ra cũng là gọi ta một tiếng mẫu hậu, ta làm sao có thể không muốn cho Quý phi tĩnh dưỡng?" Hoàng hậu kiêu môi cười nói, ánh mắt đảo qua gặp Dương quý phi trên giường lông mi run lên, nhanh nói tiếp: "Hoàng thượng, ngự y vừa rồi cũng nói Quý phi là cần tĩnh dưỡng, chúng ta lúc này đem người đưa trở về đi? Cũng cho nha hoàn hầu hạ bên người nàng nàng nghỉ ngơi, mặt khác còn có phân liệt thời điểm Quý phi mang thai, ta cũng nghĩ cùng Hoàng thượng thương lượng, chúng ta đều ở tại chỗ này, nhưng thật ra là quấy rầy Quý phi."

Nói xong, bỗng nhiên vỗ vỗ đầu mình nói: "Xem trí nhớ ta này, vốn đang nói cho ngự y kiểm tra một chút đồ ăn trong đại điện, xem có phải hay không Dương quý phi cái gì không sạch sẽ, lúc này cũng không biết Lý ngự y có trở về hay không."

Hoàng thượng không có nói tiếp, nhúu mày trầm mặc trong chốc lát, đem đại nha hoàn của Quý phi kêu đến công đạo vài câu, không ngoài việc chiếu cố tốt Dương quý phi, thuận tiện muốn xem nàng uống thuốc, muốn đích thân thử thuốc, chờ phân phó xong, lại bảo cô cô quản sự Giao Thái điện: "Các người chiếu cố tốt Quý phi nương nương, tạm thời trước cho Quý phi nương nương ở trong này nghỉ tạm, chờ ngày mai tỉnh lại, đưa Quý phi nương nương trở về."

Phân phó xong mọi việc, Hoàng thượng mới nghiêng đầu đối Hoàng hậu nói: "Lý ngự y lúc này hẳn là còn chưa đi, chúng ta đi đến trong đại điện xem một chút đi."

Mà Hoàng hậu, bị Hoàng thượng bác bỏ, cũng không có tức giận nhiều, trên mặt vẫn là mang theo tươi cười dịu dàng. Nhạ một tiếng, dẫn Trần Mạn Nhu đám người đi theo phía sau Hoàng thượng, một đám người một lần nữa vào Giao Thái điện. Bởi vì lúc trước Hoàng hậu phân phó, cho nên có hơn mười cung nữ thái giám lúc này đang đứng ở trong đại điện, một người trông coi một cái cái bàn, bảo đảm trong đại điện không có cái gì biến hóa.

Nhất là cái bàn phía trước Dương quý phi, lại ngay cả đến chiếc đĩa rơi xuống cùng ly rượu bể nát đều không có bị ê dịch, liền để nguyên dạng như vậy. Hoàng Thượng liếc mắt nhìn quét qua một cái, đối Lý ngự y nâng nâng cằm: "Lý ngự y đi qua nhìn một cái đi."

"Hoàng Thượng thỉnh chờ một chút." Lý ngự y hành lễ, tới trước cái bàn của Dương quý phi, bưng lên một mâm đồ ăn cẩn thận chốc chốc hai cái, sau đó lại nghe nghe, không vấn đề gì, liền trực tiếp đặt ở một bên. Chờ

thời điểm tới chén canh trên bàn, Lý ngự y nhíu mày, mọi người ở đây đều nhìn chăm chăm động tác Lý ngự y, bao gồm Hoàng thượng.

"Lý ngự y, bàn đồ ăn này có cái gì không ổn?" Không đợi Hoàng thượng mở miệng, hoàng Hậu liền giành trước hỏi. Lý ngự y không nói chuyện, cầm lấy chiếc đũa ở trong bát tìm nửa ngày, sau đó tìm ra cái gì đó màu đen, tìm tiếp, bên trong còn có.

Lúc này mọi người cũng đều hiểu được, vật màu đen đó, mười phần mười chính là thứ làm cho Dương quý phi gặp hồng.

HẬU CUNG MƯU SINH KẾ

Tiểu Nhân Hoa Khai

www.dtv-ebook.com

Chương 24: Hiềm Nghi

"Lý ngự y, đây là cái gì?" Không đợi Hoàng thượng mở miệng hỏi, Hoàng hậu liền dẫn đầu hỏi, Lý ngự y đem vật màu đen để trên một cái đĩa sạch sẽ, sau đó mới xoay người đáp lời: "Hồi nương nương, đây là hắc mộc nhĩ, có công hiệu lưu thông máu, người bình thường ăn thật ra không thành vấn đề, nhưng là người mang thai nhân, sẽ có triệu chứng ra huyết."

"Kia Quý phi nương nương..." Hoàng hậu nhanh hỏi, Lý ngự y lắc đầu: "Quý phi nương nương hẳn là ăn không nhiều lắm, cũng không lo ngại. Ngày sau chỉ cần hảo hảo điều trị, có thể sinh hạ hoàng tử khỏe mạnh."

"Trừ cái đó ra, còn có vật khác đối phụ nữ có thai không tốt sao?" Hoàng thượng lúc này hưng phấn cũng qua, cuối cùng là khôi phục đến trạng thái nguyên trạng, ho nhẹ một tiếng, ý bảo Lý ngự y tiếp tục kiểm tra.

Lý ngự y lại trở về đem các vật còn lại kiểm tra rồi một lần, lập tức lắc đầu: "Hồi Hoàng thượng, cũng không khác."

Hoàng hậu cười khẽ một tiếng nói: "Hoàng thượng, hiện nay xem ra, hẳn là chúng ta quá khẩn trương, đồ ăn trong yến hội hôm nay, đều là ngự thiện phòng sáng sớm đã báo tới, canh gà củ từ mộc nhĩ cũng ở trong đó, ước chừng là Quý phi không biết thứ này phụ nữ có thai không thể ăn đi, cho nên mới làm ra loại chuyện này. Cũng là sai của ta, Quý phi muội muội chưa nói, ta cứ nhiên cũng không nhớ đến cho ngự y đều bắt mạch cho các vị muội muội, nhìn xem có thai hay không, thế này mới làm cho Quý phi chịu tội một hồi."

Ngự ý, chính là Dương quý phi người không có thông báo nói người mang thai, ta làm Hoàng hậu tự nhiên cũng sẽ không lo lắng trong yến hội có món gì đó có cái gì là người không thể ăn. Huống hồ, người chẳng lẽ chính mình còn không biết mình mang thai sao?

Nếu là biết mà còn ăn hắc mộc nhĩ nhiều như vậy, chuyện tình hôm nay liền nói không chính xác. Nếu là không biết, các thái y ở thái y viện thỉnh mạch bình an, đã có thể thất trách.

"Trong khoảng thời gian này cấp Quý phi thỉnh mạch bình an là ai?" Hoàng thượng trầm mặc trong chốc lát, hỏi Lý ngự y đứng ở một bên, Lý ngự y suy nghĩ trong chốc lát mới nói: "Là Hồ thái y, Hoàng thượng, Quý phi nương nương tháng còn ít, bất quá vừa mới hơn nửa tháng, bình an mạch là năm ngày trước vừa mời, nếu là năm ngày trước, có thể là thật sự chẩn đoán không được."

Nếu không phải hôm nay xuất hiện trạng thái xuất huyết, nói không chính xác hẳn cũng đoán không được.

Hoàng thượng hơi hơi nhíu mi, suy nghĩ trong chốc lát, khoát tay nói: "Thì phải là đại ý Quý phi, được rồi, nếu Quý phi vô sự, việc này tình liền trôi qua. Lý ngự y đợi lát nữa viết một danh sách, đem những thứ phụ nữ có thai không thể ăn liệt kê ra, sau đó đưa đến Cảnh Nhân cung."

Chờ Lưu Thành dẫn Lý ngự y đi ra, Hoàng thượng lại nhìn lướt qua nhóm phi tần quy cũ đứng một bên: "Thời gian không còn sớm, các người cũng đều trở về nghỉ ngơi đi. Quý phi nương nương cần tĩnh dưỡng, trong khoảng thời gian này, các người vô sự đừng đi quấy rầy Quý phi."

Nói xong, liền xua tay cho Trần Mạn Nhu các nàng đi xuống, Hoàng hậu nhanh chóng nói: "Hoàng thượng, chuyện tình hôm nay, coi như là hiểu lầm, chuyện Quý phi gặp hồng, cùng các nàng cũng không quan hệ, lại cho

các nàng cũng đi theo bị sợ hãi, trong lòng ta băn khoăn, người xem ta có nên hay không ban cho bọn muội muội một ít đồ vật, coi như là an ủi?"

"Đồ ban cho liền từ tay trẫm đi." Hoàng thượng suy nghĩ trong chốc lát cười nói: "Tiểu tư khố của Hoàng hậu là để cấp cho Hoảng Văn chúng ta cưới vợ, cấp cho Nghi An làm đồ cưới."

Hoàng hậu mặt đỏ lên, thẹn thùng dùng khăn tử che che mặt: "Hoàng thượng thật ra rất hay lấy ta ra nói đùa, bất quá, Hoàng thượng nếu muốn thay ta ban thưởng, ta cũng sẽ không chối từ, chính là Hoàng thượng nên ban cho hào phóng một ít, không để cho bọn muội muội nói, Hoàng hậu ta thật vất vả quyết định hào phóng một lần, lại lấy Hoàng thượng làm tấm mộc, đem đồ tốt đổi thành đồ không tốt."

Hoàng thượng cười hớ hớ gật đầu: "Tử Đồng yên tâm, trẫm nhất định thay người hào phóng!"

Trần Mạn Nhu nhìn hai người nhu tình mật ý trêu ghẹo nhau vài cái, thật sự là không thú vị, mũi chân trên mặt đất vòng vo hai vòng, lúc này mới nghe được thanh âm Hoàng hậu nương nương ôn hòa đoan trang: "Được rồi, đều tan đi, hôm nay cũng ép buộc các người, buổi tối trở về hảo hảo nghỉ ngơi, ngày mai sẽ không thỉnh an."

Về phần Hoàng thượng, tự nhiên là đi theo Hoàng hậu rồi. Cho dù là trở về không thương lượng chuyện tình Dương quý phi dưỡng thai, cũng phải xem mặt mũi nữ nhân, nay yến tiệc sinh nhật Hoảng Văn bị phá hủy, hẳn đi qua bồi thường vài phần. Mặt khác, Hoàng hậu lúc trước biểu hiện làm cho hân thập phần vừa lòng, hẳn thực nguyện ý cấp Hoàng hậu vài phần mặt mũi cùng tôn kính.

"Nương nương..." Trần Mạn Nhu đi một hồi, Tần Hoan cùng Đới Nguyệt liền nhanh chóng đón lại đây, Trần Mạn Nhu gật gật đầu, nghiêng đầu đối

Vi Nhạc, Hội Âm đi theo phía sau mình nói: "Các người tạm thời trở về nghỉ ngơi đi, để cho Tiểu Đình Tử bọn họ nấu chút nước ấm."

Vi Nhạc cùng Hội Âm lên tiếng, hành lễ lui xuống. Tẩn Hoan cùng Đối Nguyệt đi theo Trần Mạn Nhu đi vào, Tẩn Hoan rót một ly trà đưa cho Trần Mạn Nhu, Đối Nguyệt đứng ở bên cạnh xoa bóp bả vai Trần Mạn Nhu, thuận tiện hỏi: "Nương nương, như thế nào sớm trở lại như vậy? Nô tỳ nghĩ, lúc này không phải hẳn là rất náo nhiệt sao?"

"Dương quý phi gặp hồng, đại hoàng tử cùng đại công chúa được đưa trở về nghỉ ngơi, tự nhiên không cần phải sử dụng đến chúng ta ở đó làm lá cây làm nền cho hoa hồng." Trần Mạn Nhu thở dài nói, Tẩn Hoan cùng Đối Nguyệt sắc mặt kinh hãi: "Dương quý phi gặp hồng?"

"Uh, hôm nay có một món canh là canh gà củ từ mộc nhĩ, Dương quý phi dùng hơi nhiều một chút." Trần Mạn Nhu cười cười nói: "Chuyện tình hôm nay thật ra thực thú vị, Hoàng hậu nói bởi vì Dương quý phi không có thông báo chuyện mang thai, cho nên không biết Dương quý phi mang thai, nói thời điểm canh được ngự thiện phòng báo tới cũng không để ý."

"Mà Dương quý phi, cũng quá không cẩn thận, chính mình mang thai cũng không biết, dám ăn nhiều mộc nhĩ, sau đó gặp hồng." Trần Mạn Nhu cười nhẹ nói, Tẩn Hoan vô cùng nghi hoặc: "Chuyện Dương quý phi mang thai, nương nương ngài có thể nhìn ra, Hoàng hậu nương nương lại không biết?"

"Hoàng hậu biết thì thế nào? Dương quý phi nàng lại chưa nói, ngự y thỉnh mạch cũng chưa nói, Hoàng hậu nương nương chẳng lẽ là mỗi ngày nhìn chăm chăm bụng Dương quý phi, sau đó phán đoán nàng khi nào thì mang thai sao?" Trần Mạn Nhu bĩu môi: "Nếu Dương quý phi không nói, Hoàng hậu tự nhiên là không biết."

"Vậy Dương Quý Phi?" Tần Hoan lại hỏi: "Dương Quý Phi khẳng định là biết mình mang thai đi? Nếu không sao lại muốn cho Thành phi tiến cung? Nếu biết, nàng còn ăn hắc mộc nhĩ, đứa nhỏ của nàng..."

"Phụ nữ có thai ăn hắc mộc nhĩ sẽ gặp hồng, nhưng là ăn nhiều hơn, mới có thể lưu sản." Trần Mạn Nhu đưa điểm tâm lên miệng, dùng sức ăn vài cái, yến hội mới bắt đầu không bao lâu, đồ ăn cũng đưa lên vài món, nàng còn một bên phân thần xem ca múa, hoàn toàn chưa ăn no a.

"Nương nương, nô tỳ đi ngự thiện phòng lấy một ít đồ ăn khuya lại đây cho người?" Đối Nguyệt thấy Trần Mạn Nhu xoa bụng, lập tức hiểu được Trần Mạn Nhu đây là chưa ăn no, vội vàng hỏi. Trần Mạn Nhu lắc đầu: "Không cần, Quý phi nương nương gặp hồng, nương nương nhà người lại còn vô tâm vô phế muốn ăn này nọ, thật không thể thể hiện ra ta vì Quý phi mà đau thương."

Tần Hoan cùng Đối Nguyệt khước miệng đều co rút, được rồi, chủ tử nhà các nàng từ đầu tới đuôi đều không có biểu hiện qua cái gì đau thương?

"Nương nương, ngài còn chưa nói, chuyện Quý phi, rốt cuộc vẫn là bởi vì ngoài ý muốn sao?" Tần Hoan đầu vòng vo trong chốc lát, lại chuyển tới chuyện Quý phi gặp hồng. Đối Nguyệt ở một bên thân thủ trạc trạc hai má Tần Hoan: "Muốn chết, Hoàng hậu biết rõ Dương Quý Phi mang thai, nhưng không có nói cho thay món canh, mà Dương quý phi cũng biết mình mang thai vẫn ăn canh, người nói vẫn là bởi vì ngoài ý muốn?"

"Thì sao?" Tần Hoan nói xong, lại nhíu mày: "Hoàng hậu nhất định sẽ không ra tay đối phó đứa nhỏ còn không biết nam hài hay nữ hài trong bụng Dương quý phi, nàng dù sao cũng có trường tử, chỉ cần ngày sau nàng vẫn là Hoàng hậu, vị trí trường tử không thay đổi, nàng sẽ không nguy hiểm. Cho nên chuyện này, hẳn là không phải Hoàng hậu làm."

"Mà Quý phi, biết rõ có nguy hiểm, vẫn là đem hắc mộc nhĩ ăn vào, nàng khẳng định là không nghĩ mất đi đứa nhỏ. Cho nên, mục đích của nàng, chỉ là gặp hồng, mà không phải lưu sản. Chính mình ăn, có thể nắm giữ hàm lượng, dù sao không ai so với nàng càng biết tình huống thân thể của chính mình."

Trần Mạn Nhu thân thủ vỗ vỗ mu bàn tay Tần Hoan: "Tần Hoan thật sự là càng ngày càng thông minh, tiếp tục nói, nói có đạo lý, còn có thưởng thật to!"

Tần Hoan rất hưng phấn, nói tiếp: "Nhưng mặc kệ là có nắm giữ hàm lượng không, loại chuyện này luôn có nguy hiểm, biết rõ có nguy hiểm còn đi làm, kia đã nói lên, nàng nếu là không làm, phía mặt sau sẽ có nguy hiểm lớn hơn nữa. Nói cách khác, Dương quý phi là biết có người hội sẽ ra tay với mình, vì thế, nàng ra tay trước tiên."

"Uh, cho nên Hoàng thượng cho nàng tĩnh dưỡng, còn không cho người khác đi bái phỏng nàng, còn cho thái y viện tờ danh sách những đồ ăn cấm kỵ, chờ thêm hai ngày, đại khái còn có thêm nữa." Trần Mạn Nhu cũng gật đầu, chiêu thức ấy của Dương quý phi thật hảo.

Nếu là Hoàng thượng cũng phân tích từng bước như vậy, như vậy nên suy nghĩ, rốt cuộc là ai muốn hại Dương quý phi, mà Dương quý phi chỉ có thể lựa chọn tự hại để bảo hộ chính mình, thuyết minh địa vị đối phương khẳng định là cao hơn so với nàng.

Như vậy, chỉ có ba người, Từ Ninh thái hậu, Từ An thái hậu, Hoàng hậu. Từ An thái hậu loại trừ đầu tiên, bởi vì lão thái thái khẳng định sẽ không vô duyên vô cớ hại tôn tử của mình. Từ Ninh thái hậu thực khả nghi, bởi vì nàng chính là cùng Hoàng thượng đối nghịch, phàm là Hoàng thượng thích nàng đều muốn hủy diệt, Dương quý phi là đầu quả tim Hoàng thượng, Từ Ninh thái hậu tự nhiên là thật cao hứng khi Dương quý phi một thi hai mạng.

Mà Hoàng hậu, cũng khả nghi. Biểu hiện của nàng rất đoan trang, nhưng là đối mặt một Quý phi được sủng ái, còn hoài đứa nhỏ, nàng có thể khẳng định, trong lòng nàng là nửa điểm ý tưởng cũng không có sao?

Nhưng là Hoàng hậu tối hôm nay biểu hiện rất tốt, Dương quý phi nhất thời té xỉu, Hoàng hậu liền lập tức khống chế hiện trường, tương đương với việc đem mình loại trừ. Nàng không có làm chuyện xấu, cho nên nàng hoàn toàn không chột dạ. Buổi tối lại cùng Hoàng thượng sàng đàn lẫn một vòng, gối đầu thổi gió, hiềm nghi của Hoàng hậu sẽ hoàn toàn tiêu trừ.

Vì thế, việc này chỉ còn lại có một người khả nghi nhất, thì phải là người không gió đều phải nhắc lên ba thước - Từ Ninh thái hậu, khả nghi nhất là, hôm nay sau khi sự tình phát sinh, nàng rất vui sướng khi người gặp họa, còn thuận tiện vu oan Hoàng hậu.

"Cho nên Từ Ninh thái hậu sẽ ra tay với Dương quý phi?" Trần Mạn Nhu các nàng phân tích nửa ngày, ra kết luận chấm dứt, Tần Hoan suy nghĩ tiếp chuyện cân não một chút: "Như vậy kế tiếp Hoàng thượng có hay không sẽ chống lại Từ Ninh thái hậu?"

HẬU CUNG MƯU SINH KẾ

Tiểu Nhiên Hoa Khai

www.dtv-ebook.com

Chương 25: Phòng Bếp

Đối với suy đoán của Tần Hoan, Trần Mạn Nhu không đánh giá, hậu cung nước rất sâu, nếu có thể, Hoàng thượng ước chừng càng muốn làm cho Từ Ninh thái hậu mất sớm một chút, chính là hiện tại Từ Ninh thái hậu sống rất tốt, độ mạnh yếu của thế lực phía sau nàng nằm trong tay có thể đoán.

Ngày hôm sau không cần đi thỉnh an, Trần Mạn Nhu khó được như mong muốn ở lại trên giường, nàng đã thật lâu không có ngủ quá lười. Đợi cho đến giữa trưa, Tần Hoan cùng Đối Nguyệt báo tin tức nhỏ, Hoàng thượng tối hôm qua là nghỉ ở Vĩnh Thọ cung của Hoàng hậu. Sau đó sáng sớm hôm nay, Đế hậu hai người đều ban tặng cho Dương quý phi không ít.

Nhưng Hoàng hậu cũng không phải không tức giận Dương quý phi ở yến tiệc sinh nhật con mình làm ra việc như vậy, hôm qua cũng làm cái đèn lút lưng. Vì thế ban xong cho Dương quý phi, Hoàng thượng còn tương đối mạnh tay cho Hoàng hậu chọn trong tư khố của hân, ban cho người khác.

Dù sao cũng không phải tư khố của mình, Hoàng hậu thực hào phóng, ban xuống dưới tuy rằng không thể cùng Dương quý phi so sánh, lại cũng có tâm ý. Tỷ như nói, Thực phi thực thích hoa mai, Hoàng hậu liền cố ý chọn một bộ trang sức hoa mai.

Hơn nữa là trên danh nghĩa là Đế hậu đưa, vẫn là đào tiền riêng Hoàng thượng, ý nghĩa liền không giống nhau, dám đem đồ ban cho Dương quý phi trở thành thực bình thường, Dương quý phi ghen một búng máu hận không thể phun ở trên mặt Hoàng hậu.

"Nói bừa đi, các người lại không thấy Dương quý phi tiếp chỉ, như thế nào biết nàng thực tức giận?" Trần Mạn Nhu bưng chén nhỏ, một bên ăn cháo một bên lắng giọng, Tần Hoan một bên đem thức ăn sáng cho Trần Mạn Nhu một bên bữu môi nói: "Chúng ta cũng không nói dối, Quý phi hôm qua không phải ngủ lại ở Giao Thái điện sao? Nhiều người biết Giao Thái điện bí mật khó giữ, Quý phi nhất thời sơ sẩy, lời này còn không liên truyền ra?"

"Tốt lắm tốt lắm, là ta sai lầm rồi, Tần Hoan cô nương chúng ta vẫn là rất có bản sự tìm hiểu tin tức." Trần Mạn Nhu cười hì hì đem một ngụm cháo cuối cùng uống xong, sau đó đứng dậy: "Đi, chúng ta đi xem Hoàng thượng ban xuống cái gì, vừa rồi vội vàng tiếp chỉ, cũng không cần thận nghe."

"Ban cho chúng ta bên này phần lớn là vải dệt, Hoàng hậu nương nương nói, nương nương thân mình còn cao muốn cao thêm, cho nên chỉ sợ quần áo trước kia không thể mặc, trước ban cho một ít vải dệt." Tần Hoan vừa nói, một bên vải dệt đem đặt ở trên bàn theo thứ tự mang ra.

Trần Mạn Nhu thực vừa lòng gật đầu: "Đó là khẳng định, ta hiện tại mới mười sáu tuổi, vóc dáng còn có thời gian dài để cao thêm đâu. Ngô, những thứ này đừng vội làm thành quần áo, đồ chúng ta mang theo từ trong phủ còn không thiếu, quần áo mới làm hai ba tháng, ta không cao nhanh như vậy."

"Nô tỳ đã sớm nghĩ tốt, nương nương thời điểm đến mùa đông, khẳng định là vóc dáng cao thêm, cho nên vải màu hồng đào nhạt, liền làm thành cái áo khoác tà khâm, đến lúc đó dùng vải màu vàng làm váy dài, khẳng định là thập phần đẹp mắt."

Tần Hoan hoan hoan hỉ hỉ đem hai thất vải bài cùng một chỗ cho Trần Mạn Nhu xem, Trần Mạn Nhu trong đầu suy nghĩ một chút hồng nhạt cùng màu vàng phối hợp, cảm thấy cũng không phải rất khó xem, liền gật gật

đầu: "Uh, cái đó để Tiến Tửu các nàng làm là được, người cùng Đối Nguyệt vốn nhiều việc."

"Không được, quần áo trên người nương nương ngày xưa đều là chúng ta làm, nếu thay đổi người khác, nô tỳ sợ các nàng không dụng tâm, nương nương mặc cũng không quen." Tần Hoan lắc đầu, thấy một thất vải màu xanh ngọc, liền giao cho Trần Mạn Nhu: "Nương nương, ngài gần đây không có việc gì làm, không bằng làm Hoàng thượng một bộ quần áo?"

"Làm cho Hoàng thượng một bộ quần áo?" Trần Mạn Nhu hơi hơi có chút chần chừ, nàng thật ra đã nghĩ tới làm quần áo cho Hoàng thượng, dù sao trong hậu cung cũng quá nhàn rồi. Nàng ngày thường ăn no ngủ ngon, trên cơ bản không chuyện gì làm.

Thật ra có thể vẽ tranh, đáng tiếc Trần Mạn Nhu tạm thời chân không đứng vững, đi lĩnh cái giấy và bút mực cũng có chút gì không dễ dàng. Đọc sách cũng có thể, nhưng thư phòng loại địa phương này, là nữ nhân hậu cung có thể đi vào đi sao? Ngự thư phòng người chỉ có thể nhìn lên, thư khố hoàng gia người chỉ có thể ở trong đầu vẽ một chút kiến trúc bề ngoài, sách trong nhà mang đến, thời gian lâu quá, cũng xem xong rồi.

Nghĩ ra bên ngoài mua, trừ phi người muốn bị người bắt nhược điểm. Ngày nhàn nhã như vậy, Trần Mạn Nhu có điểm không thích ứng, vì thế trừ bỏ thêu hoa, cũng sẽ không có gì khác để tiêu khiển. Sau đó nàng liền cẩn thận quan sát thân hình Hoàng thượng, chuẩn bị biểu hiện một chút mình rất hiền lương thực đức.

Nhưng là quan sát thời gian dài, nàng liền hiểu được, mình cho dù là làm ra, Hoàng Thượng ước chừng cũng sẽ không có cơ hội mặc. Trước không nói nội vụ phủ cung cấp quần áo, hậu cung có nữ nhân, trên từ Từ An thái hậu, dưới đến Nghi An công chúa năm tuổi, đều làm đồ thêu cho Hoàng thượng.

Nhất là Hoàng hậu Dương quý phi cùng Thục phi ba người này, kia quả thực chính là xử lý quần áo Hoàng thượng sở hữu. Nếu nàng đi chen một tay, chẳng phải là cùng ba người này đối nghịch sao? Chân đứng không vững mà còn muốn khiêu chiến BOSS, chỉ là muốn chết thôi.

"Nường nường, cùng lắm thì, chúng ta không làm quần áo mặc bên ngoài." Tần Hoan nghe xong lo lắng của Trần Mạn Nhu, rất nhanh liền đưa ra chủ ý: "Người liền làm đồ mặc trong phòng, sau đó thêm cái hà bao hay đai lưng gì đó, như vậy không tính đục lỗ, Hoàng hậu nường nường các nàng khẳng định sẽ không nói gì."

"Trước để đó đi, ta quay về ngắm lại phải làm cái cái gì." Trần Mạn Nhu suy nghĩ trong chốc lát, gật đầu: "Đem thất vải màu ngà lấy ra nữa, chúng ta làm vài cái gối ôm, trên tháp mỹ nhân không có gối, ngồi rất khó chịu."

"Uh, mặt trên thêm mai lan trúc cúc?" Tần Hoan gật đầu, hỏi tiếp, Trần Mạn Nhu mặt nhăn mày nhíu: "Không cần mai lan trúc cúc, không phải nói Dương quý phi thường xuyên làm chút đồ vật mai lan cúc trúc sao? Chúng ta làm..."

Suy nghĩ trong chốc lát, vỗ tay một cái quyết định nói: "Đợi lát nữa ta vẽ bức tranh, người dựa theo cái kia thêm được." Tần Hoan cười hì hì đáp ứng, tranh tiểu thư nhà mình, vẫn là rất đẹp, làm cái độc nhất vô nhị quả thật là nhìn có vẻ thoải mái.

Hai người ở chỗ này thương lượng trong chốc lát, thấy Đối Nguyệt mang theo thực hạp đã trở lại. Tần Hoan nhanh đi qua theo, Trần Mạn Nhu nhìn qua phía sau Đối Nguyệt, mới cười nói: "Hôm nay người như thế nào tự mình đi qua xách thực hạp? Không phải Vi Nhạc các nàng sao?"

"Vi Nhạc các nàng có thể tìm hiểu tin tức gì." Đối Nguyệt lại đây hành lễ với Trần Mạn Nhu, đang định cùng Tần Hoan đem cơm canh mang lên,

Trần Mạn Nhu lại khoát tay: "Tạm thời để Tiểu Đình Tử bọn họ dùng nước ấm giữ ấm, ta lúc này vừa ăn cháo, cũng không đói."

Nàng rời giường, không sai biệt lắm đến lúc ăn ngọc thiện, đồ ăn sáng là đặt ở trong lồng hấp giữ nóng, cho nên trực tiếp bưng lại đây là có thể ăn. Uống một chén cháo, ăn hai cái bánh bột mì, lúc này quả thật là không đói bụng.

Đôi nguyệt cũng biết hôm nay Trần Mạn Nhu dậy trễ, cho nên sẽ không nhắc tới việc nàng ăn cơm đúng giờ. Chờ Tiểu Đình Tử lại đây đem thực hạp xách xuống, Đôi Nguyệt mới cầm châm tuyến lại đây, ngồi ở dưới bậc thềm, một bên thêu hoa, một bên thấp giọng nói: "Nô tỳ vừa rồi đi ngự thiện phòng lấy đồ ăn, nhìn thấy Thi Tình bên Dương quý phi bên kia, nói là Dương quý phi bên kia, muốn mở tiểu phòng bếp, Hoàng thượng đã đáp ứng."

"Tốc độ rất nhanh a." Trần Mạn Nhu sờ sờ cằm, chiêu số của Từ Ninh thái hậu không ngoài quy củ, lộ hoạt (đi đường + hoạt động), thức ăn, huân hương vài phương diện, Hoàng thượng tối hôm qua ngăn chặn hai cái, hôm nay đã đem thức ăn cũng cấp ngăn chặn, huân hương Dương quý phi tự mình dừng lại, cũng liền mọi sự đại cát?

"Nương nương, Thục phi các nàng đều tặng hạ lễ cho Quý phi, chúng ta bên này có chuẩn bị một chút hay không?" Đôi Nguyệt lại thấp giọng hỏi một câu, Trần Mạn Nhu gật gật đầu: "Vừa rồi ta cùng Tần Hoan nhìn một chút, khố phòng không phải còn có một bộ quan âm tổng tử đồ sao? Đưa qua cho nàng đi."

"Một bức họa có phải rất đơn bạc không?" Đôi Nguyệt có chút chần chờ, Trần Mạn Nhu khoát tay: "Không chỉ bạc, Dương quý phi không phải thích nhất là quảng cáo rùm beng mình là người học thức sao? Bức họa Cho (mình không biết nên để họ gì cho chính xác) đại sư tự mình vẽ, người

cường điệu trọng điểm chuyện ‘Cho đại sư’, nàng cho dù là không hài lòng cũng phải vừa lòng."

Cho đại sư là một đại sư đương đại, hai mươi năm trước đã qua đời, tranh hẳn lưu lại đều đã không xuất hiện nữa, chính là có tiền cũng không nhất định có thể mua được. Phần lễ, thật đúng là không nhẹ, đương nhiên, nếu là Dương quý phi không nhìn ra được, kia có thể có điểm nhẹ.

Nhưng Trần Mạn Nhu tin tưởng vững chắc, Dương quý phi nhất định là người biết hàng! Chẳng sợ nàng thật sự không nhìn ra được, nàng cũng phải biết hàng.

"Người khác đưa lễ vật gì đều tìm hiểu rõ ràng?" Trần Mạn Nhu suy nghĩ trong chốc lát rồi hỏi, Đối Nguyệt gật gù đầu: "Tìm hiểu rõ ràng, Hoàng hậu đưa là dược liệu, Thục phi đưa là kinh Phật tự mình sao chép, còn có một pho tượng bạch ngọc tổng tử quan âm, Đức phi đưa là vải vóc cùng trang sức, Lưu phi đưa là một bộ bách tử thiên tôn phẫn tử bát, Thành phi là tặng vật trang trí phi thúy, tự mình đưa đi qua. Còn có mấy người Tiệp dư tu nghi, đưa đều là một ít quần áo tự mình động thủ làm."

Còn lại không ngoài một ít vật trang trí loại bồn cảnh, Trần Mạn Nhu nghe xong, khoát tay cho Đối Nguyệt cùng Tần Hoan đi ăn cơm, nàng là đem điểm tâm lúc giữa trưa thay cơm, nhưng người còn lại, đều là từ buổi sáng làm việc đến bây giờ.

Đối Nguyệt cũng không chối từ, nàng biết Trần Mạn Nhu luôn luôn đem các nàng xem như người một nhà, ngày thường cũng rất ít trách phạt, hằng ngày ở chung chỉ cần không có người ngoài, cũng không nhiều quy củ lắm, cho nên khách sáo cái gì, hoàn toàn không dùng được.

Lưu lại Trần Mạn Nhu ở một bên không chút để ý vẽ loạn trên giấy, vừa nghĩ Lưu phi đưa đồ vật, rốt cuộc là có tâm hay vẫn là vô tình. Lúc này mọi người phần lớn đều biết màu tử sắc thái dày đặc là sẽ làm phụ nữ có thai

lưu sản hoặc là sinh ra trẻ dị dạng, nhưng phần tử nguy hại, hình như có không ít người xem nhẹ.

Mặt khác, dược liệu của Hoàng hậu ước chừng là sẽ không động tay chân, kinh phạt của Thục phi, vải của Đức phi, vật trang trí của Thành phi, này ba loại, có thể gian lận hay không?

Suy nghĩ trong chốc lát, Trần Mạn Nhu vỗ vỗ đầu mình, đó là đứa nhỏ của Dương quý phi, cùng mình không có quan hệ, nghĩ nhiều như vậy làm cái gì? Ăn trước cái củ đạm quan tâm(không hiểu câu này)! Chẳng lẽ biết có vài thứ động tay động chân, còn đi nhắc nhở Dương quý phi? Trước mắt a, cái gì đều không trọng yếu bằng gối ôm của nàng.

HẬU CUNG MƯU SINH KẾ

Tiểu Nhiên Hoa Khai

www.dtv-ebook.com

Chương 26: Tiệt Hồ

Qua mấy ngày, Trần Mạn Nhu đã đem mẫu gối ôm mình vẽ tốt nhất đưa cho Tần Hoan xem, tổng cộng sáu cái. Trần Mạn Nhu chọn là đồ án hình động vật, đều là dáng điệu có chút thơ ngây khả ái, mập mạp rất đáng yêu. Tần Hoan cùng Đới Nguyệt đều yêu thích không buông tay, liền lập tức khởi công.

Lúc trước Tần Hoan nói Trần Mạn Nhu làm cho Hoàng thượng một kiện quần áo, lúc này Trần Mạn Nhu nhàn rồi nhàm chán, đơn giản liền cùng Tần Hoan các nàng cùng nhau làm. Xuất ra thất vải màu xanh ngọc, khoa tay múa chân hai hỏi: "Ta nghĩ, vẫn là làm thành thường phục có vẻ tốt, mọi người đều làm thường phục, chúng ta có chỗ chen vào."

"Nhưng nương nương, Lưu phi bên kia..." Tòng nhị phẩm phi tử, thật đúng là không có người làm thường phục cho Hoàng thượng đâu. Lưu phi vốn không giỏi châm tuyến, Thành phi lại kiêu căng, ngay cả căn châm cũng không biết, nếu Trần Mạn Nhu làm, kia có thể trở thành độc nhất.

"Ta làm có điểm khó coi, Hoàng thượng sẽ không mặc." Trần Mạn Nhu cười khanh khách nói, như vậy cũng sẽ không có người biết mình làm quần áo cho Hoàng thượng. Cho dù là biết, bởi vì Hoàng thượng không mặc, các nàng cũng sẽ không có ý tưởng khác.

Tần Hoan cùng Đới Nguyệt đều nhin không được co rút khóe miệng, này là tuyên bố mãnh vải này sẽ bị lãng phí sao?

"Quên đi quên đi, vẫn là làm áo sơ mi đi." Trần Mạn Nhu lại khoa tay múa chân, bữu môi nói: "Thường phục thực phí vải, còn có vẻ rườm rà, áo

sơ mi nhưng thật ra đơn giản, còn có thể làm thành đồ tình nhân, này không sai. Tổng không thể hồng ấn tượng, làm cho Hoàng thượng cảm thấy ta đến châm tuyến cũng không làm được."

"Vậy làm áo sơ mi đi, với tay nghề của nương nương, còn không phải một ngày có thể hoàn thành sao?" Tần Hoan khoa trương nói, tranh thủ không cho Trần Mạn Nhu thay đổi chủ ý, Trần Mạn Nhu thối phì ra một tiếng cười: "Thực cho rằng nương nương nhà người là thần tiên? Vung tay lên, một kiện quần áo liền hiện ra?"

"Lời nô tỳ nói là lời nói thật lòng, nương nương ra tay thì một ngày có thể làm một kiện quần áo kiện quần áo." Tần Hoan cười hì hì nói, Trần Mạn Nhu không ngừng tay, một bên cầm thước đo, một bên cười nói: "Cái đó gọi là quần áo gì a, một cái áo dài, còn không dùng bàn khâu, chính là chỉnh khối vải một chút, sau đó mặc lên người thì trở thành quần áo."

Làm cho Hoàng thượng, cho dù là áo sơ mi, cũng phải làm cẩn thận mới được.

Vài người nói nói cười cười, chờ Trần Mạn Nhu cắt ra vài mảnh vải, đã là giữa trưa, Vi Nhạc cùng Hội Ấm mang theo Tiểu Đình Tử đi lấy đồ ăn. Sau khi trở lại, Vi Nhạc cười nói: "Nô tỳ ở ngự thiện phòng, nghe thấy người bên người Thành phi nương nương nói, hôm nay Thành phi nương nương đưa ngọc thiện Cảnh Nhân cung."

Hội Ấm ở một bên nói tiếp một câu: "Hôm qua Thành phi nương nương cũng đưa ngọc thiện đến Cảnh Nhân cung đi."

"Phải không?" Trần Mạn Nhu có chút kinh ngạc, nàng biết Thành phi từ sau khi tin tức Dương quý phi mang thai truyền ra, mỗi ngày đều đi Cảnh Nhân cung đưa tin, không nghĩ tới, chính là ngọc thiện cũng dùng ở Cảnh Nhân cung. Chẳng lẽ, Dương quý phi chắc chắn Thành phi tất nhiên là đứng cùng bên với nàng?

Trong hậu cung, không có đồng minh vĩnh viễn. Nhất là những nữ nhân có chung một người nam nhân, tỷ tỷ muội muội chỉ là một cái danh hiệu.

"Đúng vậy, nương nương, nhóm nô tỳ tìm hiểu qua, Thành phi nương nương mỗi ngày sau khi đi thỉnh an, sẽ đi chỗ Dương quý phi nơi đó bãi phóng, ngồi gần ngơ một ngày, dùng quá bữa tối xong trở về." Hội Âm ba lạp lạp nói, Tần Hoan ở một bên sắc mặt đối đối, nhanh chóng hỏi: "Hoàng thượng mấy ngày nay có phải cũng thường xuyên đi Cảnh Nhân cung?"

"Nô tỳ nghe người trong cung Thành phi nói, buổi tối hôm kia, Hoàng thượng cùng Thành phi cùng nhau trở về." Vi Nhạc nhìn qua Trần Mạn Nhu, thế này mới chậm rãi nói.

Trần Mạn Nhu cười khoát tay: "Được rồi, chuyện này cùng chúng ta cũng không quan hệ nhiều, đến giờ ăn cơm, chúng ta nhanh ăn cơm. Cơm nước xong, ta còn có chuyện muốn các người làm."

Vi Nhạc cùng Hội Âm nhìn nhau liếc mắt một cái, hai người đều lên tiếng, xoay người đem đồ ăn mang lên. Lúc Trần Mạn Nhu ăn cơm, không cần nhiều người hầu hạ bên người, cho nên chờ đồ ăn dọn xong, trong phòng chỉ còn lại có Trần Mạn Nhu cùng Tần Hoan Đối Nguyệt ba người.

"Nương nương, Vi Nhạc có điểm không thích hợp." Đối Nguyệt một bên kiểm tra đồ ăn, một bên nhẹ giọng nói, Trần Mạn Nhu gật gật đầu: "Hiện tại xem ra, Vi Nhạc ước chừng là người của Thục phi, về phần Hội Âm, ước chừng là người của Dương quý phi."

Tần Hoan cùng Đối Nguyệt có chút kinh ngạc, Trần Mạn Nhu hơi đặc ý nói: "Các người lúc trước không phải đã nói sao? Vi Nhạc có người đồng hương ở chỗ Dương quý phi, đồng hương này, lại có người đường tỷ muội bà con xa ở chỗ Thục phi, bà con xa này, có thể là xa vượt qua khoảng cách đồng hương, cũng có thể là còn trong vòng khoảng cách đồng hương, thời

gian chúng ta vào cung quá ngắn, không tìm hiểu ra. Nhưng Dương quý phi cùng Thục phi, trong lòng khẳng định là có số sách."

"Nường nường, ngài không cần phân tích, dù sao người này hiện tại là ở nơi này của ngài, sau lưng mặc kệ là ai, đều tránh không khỏi hai vị kia." Tần Hoan một bên đưa Trần Mạn Nhu đĩa rau, một bên cười hì hì nói.

Mặc kệ Dương quý phi có biết Vi Nhạc cùng bên kia quan hệ rất tốt hay không, chỉ cần Vi Nhạc có tài cán vì các nàng mang đến tin tức là có thể. Thời điểm mấu chốt, nói không chừng Dương quý phi cùng Thục phi sẽ cùng là chủ tử sau lưng Vi Nhạc đâu.

"Được rồi, nói điểm mấu chốt." Trần Mạn Nhu bĩu môi, lâu lâu mới có một lần mình làm trinh thám suy diễn ăn khớp nha, liền bị đánh gãy như vậy.

"Thành phi cùng Hoàng thượng cùng nhau đi từ trong cung Dương quý phi ra, chuyện này có hai khả năng, một là Thành phi đến cung Dương quý phi đem Hoàng Thượng cướp đi, hai là Dương quý phi nước phù sa không chảy ruộng ngoài." Trần Mạn Nhu dựng thẳng ngón tay bắt đầu chỉ, sau đó chia chia món cá dầm đường: "Muốn cái kia."

Chờ Tần Hoan lựa xương cá, đem đĩa thịt bò đưa đến trước mặt Trần Mạn Nhu, Trần Mạn Nhu cảm thấy mỹ mãn bắt đầu ăn, mới tiếp tục nói: "Nhưng là, thân phận địa vị Dương quý phi so với Thành phi cao hơn, lúc trước Hoàng thượng còn hạ lệnh cho người khác không thể tùy ý đi quấy rầy Dương quý phi. Nếu là khả năng thứ nhất, Dương quý phi đã sớm đem Thành phi đuổi đi rồi, nhưng là, liên tiếp vài ngày, Thành phi đều là sáng sớm đi Cảnh Nhân cung, buổi tối mới trở về. Cho nên cũng chỉ có thể là khả năng thứ hai, Thành phi là được Dương quý phi cố gắng bồi đắp thành đồng minh."

"Dương quý phi không sợ Thành phi sau khi được sủng ái, đem nàng đạp xuống sao?" Đới Nguyệt nghi hoặc hỏi, nàng không tin Dương quý phi là thật lòng tin tưởng Thành phi, cũng không tin Thành phi toàn tâm toàn ý giúp đỡ Dương quý phi.

"Nói không chừng Dương quý phi muốn chính là điều này đâu." Trần Mạn Nhu bĩu môi nói, một mình siêu quần xuất chúng rất nguy hiểm, nhất là thời điểm trong bụng có đứa nhỏ. Đối với nữ nhân hậu cung mà nói, thánh sủng rất trọng yếu, nhưng đứa nhỏ còn quan trọng hơn.

Dương quý phi là người thông minh, có thể được thánh tâm đã nhiều năm, nhất định là trong lòng có khâu khác. Đây mới là lần đầu tiên tuyển tú, hậu cung liền vào vài cái. Ngày sau còn có lần thứ hai lần thứ ba, nàng thì giờ không hề, hậu cung cũng là thường có người mới.

Nàng nếu nghĩ duy trì địa vị của mình, cũng chỉ có thể đem trọng tâm từ trên người Hoàng Thượng chuyển tới trên người đứa nhỏ. Dương quý phi tuổi còn trẻ, năm nay đã hơn hai mươi, thánh sủng hư vô mờ mịt, có thể so cùng đứa nhỏ sao?

Vừa vặn lúc này đem Thành phi đẩy ra, gần nhất làm tấm mộc chắn cho mình, thứ hai, nếu Thành phi cũng hoài thai, vậy rất tốt, đứa nhỏ của mình cũng có thể có thêm tấm mộc. Mặc kệ dùng như thế nào, Thành phi đều là quân cờ trong tay nàng.

Cho nên mới nói, Dương quý phi rất thông minh.

"Nương nương, ngài còn chưa nói chuyện Vi Nhạc đâu." Chờ Trần Mạn Nhu đem nghị hoặc của Đới Nguyệt phân tích thấu triệt, Tần Hoan nhanh chóng đưa cho Trần Mạn Nhu đĩa rau, hơi lo lắng hỏi: "Ngài làm sao mà biết, nàng là người của Thục phi đâu?"

Trần Mạn Nhu chỉ tiếc rèn sắt không thành thép tròng mắt liếc nàng một cái, Tần Hoan có điểm không hiểu, Đới Nguyệt nhin cười, giải thích cho

Tần Hoan: "Nếu Dương quý phi ngóng trông Thành phi được sủng ái, tự nhiên sẽ không để cho nương nương chúng ta đi giành Hoàng thượng."

Ý tứ của Vi Nhạc chính là Thành phi có thể ở Cảnh Nhân cung giành mất Hoàng thượng, Trần phi người không phải cái người thông minh sao, cũng nhanh chóng đi Cảnh Nhân cung giành Hoàng thượng trở về đi.

"Đương nhiên, nếu Vi Nhạc còn có thân muội muội thất lạc nhiều năm gì đó, việc này nói không chừng." Trần Mạn Nhu nghĩ đến tình tiết trong tiểu thuyết, lập tức bỏ thêm một câu. Đới Nguyệt cười nói: "Nương nương, thân muội muội thất lạc cái gì, không có khả năng tiến cung."

Trần Mạn Nhu nháy mắt mấy cái, tỏ vẻ không rõ, tiểu thuyết không phải thường viết như vậy sao?

"Người trong cung, đều là trải qua nghiêm mật thẩm tra, thân phận không rõ ràng, không có khả năng tiến cung. Giống như ngài nói, nàng ngày bé đã bị đánh mất, về sau có hai loại tình huống, một loại là bị người thu dưỡng, một loại là tự mình lăn lộn trưởng thành. Loại trước, cho dù là sau này làm lại hộ tịch, cũng bởi vì không có ghi lại cuộc sống lúc còn nhỏ, người chung quanh đều có thể chứng minh người này không phải lớn lên tại bản địa, cũng không phải người địa phương, cho nên không thể vào cung. Loại sau, liền càng không thể vào cung."

Tần Hoan cười hì hì nói: "Giống như nô tỳ cùng Đới Nguyệt, hai chúng ta người ở Trần phủ sinh, cha mẹ ruột đều cũng có danh có họ, từ lúc sinh ra cho đến lớn, đều có người có thể chứng minh chúng ta quả thật là con của người ở Trần phủ sinh, thế này mới có thể vào cung."

Trần Mạn Nhu khóe mắt co rút, đã nói rồi, hoàng cung làm sao có thể mỗi người đều có thể trà trộn vào, Hoàng thượng còn không phải mỗi ngày lo lắng đề phòng sống chết? Nếu là càng cẩn thận, có thể cho người chung

quanh đều cảm thấy nàng từ nhỏ chính là người địa phương, nhưng nếu bởi đường gian tế, tiêu phí không ít công phu mới làm được.

Nếu là gian tế, tình huống liên thay đổi, nàng phân tích bất quá là phân tích đến đây, cũng chỉ có thể đem cung nữ cấp đi lên.

"Na, Hội Ấm thì sao?" Chờ Tần Hoan nói xong, Đới Nguyệt mới lại hỏi, Trần Mạn Nhu trạc trạc trong bát cơm còn thừa không nhiều lắm, lại gắp một miếng đậu hủ, thế này mới chậm rãi nói: "Nói không chính xác, mặt khác vài người không nghĩ để cho Dương quý phi cùng Thành phi liên hợp cùng nhau, đều cũng có hiềm nghi."

Cho nên, Vi Nhạc cùng Hội Ấm mới có thể cùng chung chi hướng. Đương nhiên, cũng có thể là không có chủ tử, muốn cho chủ tử nàng xuất đầu, cho nên không quá thông minh để lộ ra tin tức này, làm cho chủ tử nàng, cũng chính là Trần phi đi dính vào.

"Được rồi, ngày mai chính là yến tiệc sinh nhật Cửu vương gia, chúng ta a, vẫn là ngấm lại ngày mai đưa lễ vật gì đi." Trần Mạn Nhu dù sao cũng hạ quyết tâm không đi Cảnh Nhân cung Dương quý phi, cho nên cũng chỉ nghĩ thân phận Vi Nhạc cùng Hội Ấm, sau đó chuyện này cùng nàng không có bao nhiêu quan hệ.

HẬU CUNG MƯU SINH KẾ

Tiểu Nhiên Hoa Khai

www.dtv-ebook.com

Chương 27: Lại Đây

Trần Mạn Nhu khoe miệng run rẩy nhìn Thục phi sắc mặt tái nhợt, cúi người làm bộ dáng nôn mửa, cảnh này, quen thuộc dữ dội a. Duy nhất không giống chính là lần trước Dương quý phi ngất đi thôi, lần này Thục phi thanh tỉnh.

Bất quá, xem ra, Hoàng thượng cùng Hoàng hậu thật cao hứng khi Thục phi có thể ở trong yến tiệc sinh nhật Cửu vương gia làm ra sự tình, hai người đều có chút quan tâm nhìn Thục phi: "Thục phi có cái gì không khỏe?"

Hoàng hậu quay đầu lại nhìn Hoàng thượng: "Thục phi luôn luôn tri thư đạt lý, hôm nay vốn là sinh nhật yến của cửu đệ, nếu không phải khó chịu cực kỳ, Thục phi cũng sẽ không thất lễ, cho nên, xem Thục phi như vậy, không giống như là việc nhỏ, không bằng thỉnh ngự y nhìn xem?"

Hoàng thượng nhanh chóng gật đầu: "Tử Đồng nghĩ chu đáo, vậy kêu ngự y đến xem đi."

Về phần sắc mặt thực đen của Từ Ninh thái hậu bên cạnh, tự nhiên là Từ An thái hậu đối phó, Hoàng hậu bên kia phân phó thỉnh ngự y, Từ An thái hậu liền lôi kéo tay Từ Ninh thái hậu đang muốn phát giận cười nói: "Tỷ tỷ luôn luôn là người khoan nhân, hôm nay thật sự là xin lỗi, còn thỉnh tỷ tỷ đừng tìm Thục phi so đo, đứa nhỏ này lúc nhỏ đã hiểu thuận, rõ ràng thân mình không thoải mái, còn cứng rắn chống chọi tới chúc thọ Cửu vương gia, là người khó được thiện tâm."

Ngự ý chính là nếu không phải muốn chúc thọ của nhi tử của người, Thục phi cũng sẽ không nháo ra loại chuyện này. Người nếu truy cứu, thì phải là cường thế làm cung phi thân mình không khoẻ đi chúc thọ nhi tử của tiên đế, đây là không hợp quy củ, chờ nước miếng ngự sử đem người dìm chết đuối đi. Người nếu không truy cứu, kia mọi người vẫn là có thể hòa hòa khí khí.

Dù sao, Từ An thái hậu cũng biết ý tứ con nhà mình, mặc kệ Thục phi có sự tình hay không, sinh nhật yến hôm nay, liền dừng ở đây. Đại hoàng tử Hoảng Văn còn không có đủ tư cách làm yến hội đâu, người một Cữu vương gia con tiên đế, dựa vào cái gì liền so với đại hoàng tử còn muốn nổi bật hơn?

Bất quá, ai cũng không nghĩ tới, Thục phi thật đúng là đem sinh nhật yến này xoay thật mạnh, nguyên bản là sinh nhật yến Cữu vương gia, nổi bật cũng phải là Cữu vương gia, nhưng là, chờ ngự y nói vừa xong, hiện trường không khí lập tức thay đổi.

"Lý ngự y, người nói là thật sự? Thục phi thật sự mang thai nửa tháng?" Trên mặt Hoàng thượng sắc mặt vui mừng không che giấu được, lập tức nhìn Thục phi, Lý ngự y nhanh gật đầu nói: "Vi thần xác định, Thục phi nương nương quả thật là có thân mình nửa tháng."

"Hảo hảo, thưởng!" Hoàng thượng vui mừng vung tay lên, liền tràn đến không ít vàng bạc. Nhất là Thục phi, lại được ban cho không ít, Thục phi cũng cười dịu dàng ngượng ngùng, một bàn tay vuốt bụng nhỏ, một bên ứng đối nhóm "Tỷ tỷ muội muội" chúc mừng.

Bởi vì trên yến hội có rất nhiều món không thích hợp phụ nữ có thai ăn, cho nên sau khi Hoàng thượng ban thưởng hoàn tất, lại phá lệ khai ân, cho Thục phi đi về trước. Hoàng hậu là một người rất am hiểu ý tứ: "Hoàng thượng, bóng đêm bên ngoài tối đen, Thục phi muội muội một người trở về

khó tránh khỏi sẽ có chút không ổn, không bằng Hoàng thượng đến nói Thục phi ngồi?"

Hoàng thượng cười vỗ vỗ tay Hoàng hậu: "Tử Đồng nghĩ chu đáo, chính là trẫm lúc này đi trước cũng không tốt, dù sao hôm nay là sinh nhật Cửu đệ." Nói xong, nhìn qua Lưu Thành bên người: "Lưu Thành, người tự mình đem Thục phi đưa trở về, trên đường cũng không thể xảy ra chuyện ngoài ý muốn."

Lưu Thành nhanh ứng một tiếng, xốc lại xiêm áo đưa Thục phi trở về. Chuyện Thục phi mang thai thành yến hội, Thục phi vừa đi, yến hội liền lạnh lùng xuống. Không quá lâu sau, Từ An thái hậu đã nói, ngày mai Hoàng thượng còn lên triều, không được thức đêm, cho nên sớm trở về.

Từ Ninh thái hậu trong lòng cho dù là tức giận, cũng không dám nói Từ An thái hậu đây là lấy cớ, chậm trễ Hoàng thượng vào triều là trọng tội, nàng có gan cũng không dám. Mà Hoàng thượng, lập tức đứng dậy, nói muốn cùng Hoàng hậu thưởng lượng một chút an trí chuyện Thục phi mang thai, thuận tiện cũng đem Hoàng hậu mang đi.

Chờ hai người vừa đi, Từ An thái hậu lập tức đánh cái ngáp: "Tỷ tỷ, người già đi, liền thức không được, muội muội thường lúc này là đã ngủ, lúc này thật sự là mắt đều không mở ra được."

Từ Ninh thái hậu sắc mặt tối đen, hơi có chút ý tứ nghiêng răng nghiêng lợi: "Nếu muội muội thức không được, vậy trở về nghỉ ngơi đi." Không cho nàng trở về thì có thể làm sao bây giờ? Hiện tại hai người đều là thái hậu, nói chuyện tìm lý do còn có chút tùy ý.

Từ An thái hậu nói mình thức không được, mệt rãi rồi buồn ngủ, Từ Ninh thái hậu có thể mạnh mẽ lôi kéo nói không được, hôm nay là sinh nhật Cửu nhi của ta, người ở không được sao? Nói ra ngự sử đều lười tham tấu các nàng!

Vì thế, phần phật lại đi mất một người. Những người còn lại người nhìn ta, ta nhìn người, đi theo, Từ Ninh thái hậu sắc mặt thật sự là có chút đáng sợ. Nhưng là không đi theo, lưu lại cũng có chút danh không chính ngôn không thuận.

Dù sao, đây là sinh nhật yến của tiểu thúc, chẳng sợ tiểu thúc mới sáu tuổi, kia cũng là ngoại nam! Hoàng thượng ở lại liền hoàn hảo, đó là chúc thọ đệ đệ củ Hoàng thượng đâu. Từ An thái hậu ở lại cũng biết, đó là chúc thọ con của bà bà nhà mình đâu. Hiện tại chỉ còn lại Từ Ninh thái hậu cùng Cửu vương gia, các nàng miễn cưỡng có thể tìm cớ, cũng không muốn cùng Từ Ninh thái hậu loạn bắt quan hệ a.

"Thái hậu nương nương, Đức phi nương nương đều có chút choáng váng, nghĩ sớm một chút cáo lui, còn thỉnh Thái hậu nương nương ân điển." Mọi người trừng to mắt nhìn nhau trong chốc lát sau, Đức phi không kiên trì được, không có biện pháp, lúc này nàng vị phân cao, nàng không mở miệng, vài người còn lại càng không mở miệng.

Từ Ninh thái hậu sắc mặt từ hơi đen biến thành đen kịt, nắm chặt ly trà trong tay, sắc giọng nhìn lướt qua phi tần phía dưới. Cửu vương gia thân thủ túm túm ống tay áo Từ Ninh thái hậu: "Mẫu hậu, nhi thần cũng có chút mệt nhọc, chúng ta trở về đi?"

Từ Ninh thái hậu cúi đầu nhìn Cửu vương gia, sắc mặt tuy rằng hòa hoãn một ít, nhưng là ánh mắt vẫn như cũ là mang theo chút tàn nhẫn, chính là che giấu có vẻ hảo. Buông ly trà, thân thủ sờ sờ đầu Cửu vương gia, Từ Ninh thái hậu cứng ngắt giật nhẹ khóe miệng: "Hảo, nếu tiểu Cửu mệt nhọc, chúng ta hãy đi về trước."

Nói xong, cũng không quan tâm nhóm người Đức phi, chỉ dẫn Cửu vương gia đứng dậy bước đi. Đức phi hơi có chút xấu hổ, Lưu phi sang sang cười nói: "Nếu mọi người đều đi rồi, chúng ta lưu ở chỗ này cũng

không có ý nghĩa, Đức phi nương nương, không bằng chúng ta cũng tan đi?"

Đức phi thấy có người giải vây, nhanh chóng cười nói: "Bản cung cũng đang có ý tứ này, nếu như vậy, chúng ta cũng đều tự trở về đi."

Trần Mạn Nhu cúi đầu, tiến bước Đức phi, tiến bước Lưu phi, mới chậm rãi lên giá liễn của mình. Trở lại Chung Túy cung, lặn qua lộn lại đem chuyện Thục phi suy nghĩ vài lần.

Đầu tiên, Thục phi là người thông minh, hôm nay làm ra chuyện này, quả thật là lấy lòng Hoàng thượng, Hoàng hậu, cùng với Từ An thái hậu thật to. Từ Ninh thái hậu tức giận, ba người này là cao hứng nhất. Có thể làm hỏng sinh nhật yến của Cửu vương gia, ba người là tối hoan nghênh.

Cứ như vậy, đứa nhỏ của Thục phi, tất nhiên cũng có thể làm cho Hoàng thượng cùng Từ An thái hậu thực thích, đến rất đúng lúc.

Tiếp theo, Thục phi mang thai sau Dương quý phi, Dương quý phi là phi tử Hoàng thượng sủng ái nhất, có một người như vậy đứng ở phía trước, đứa nhỏ của Thục phi, sẽ không hấp dẫn nhiều sự chú ý. Nếu Dương quý phi có thể sinh hạ nhi hoàng tử, đứa nhỏ của Thục phi càng an toàn.

Nhưng là có câu nói, cầu phú quý trong nguy hiểm. Đầu tiên, đem Thục phi cùng đứa nhỏ đẩy lên nơi đầu sóng ngọn gió, Từ An thái hậu thích, Từ Ninh thái hậu tất nhiên là thực oán hận. Tiếp theo, nói không chừng sẽ làm Dương quý phi phản ứng, ta mới hoài thai hai tháng, người liên hoài thai nửa tháng, thật sự là rất mất mặt.

Trọng yếu nhất là, Trần Mạn Nhu không biết Dương quý phi cùng Thục phi có ý tưởng làm cho đứa nhỏ của mình càng thêm tôn quý hay không. Hoàng tử càng tôn quý thì là cái gì? Là thái tử!

Nếu này hai người đều tồn tại tâm tư, vị trí nhị hoàng tử, cũng sẽ không dễ dàng để cho cho người khác. Như vậy Dương quý phi khẳng định là nhìn bụng Thục phi không vừa mắt, mà Thục phi cũng tuyệt đối không muốn bụng Dương quý phi an toàn.

Trần Mạn Nhu lại xoay người, hậu cung rốt cục cũng nhắc lên tinh phong huyết vũ sao? Cũng không biết Dương quý phi cùng Thục phi ai có thể thắng lợi. Đương nhiên, cũng còn có một loại khả năng khác, hai người đều thập phần thập phần thông minh, không can thiệp đứa nhỏ của nhau đem, đứa nhỏ cấp sinh hạ.

Nhưng là, Hoàng hậu có thể tọa sơn quan hổ đấu hay không?

Trần Mạn Nhu có điểm vô tâm vô phế, dù sao nàng hiện tại cũng không tính tham dự đến này hậu cung tranh đấu, cho nên suy nghĩ trong chốc lát, liền đánh cái ngáp, đem tạp niệm trong đầu đều dứt bỏ, sau đó hết sức chuyên chú ngủ.

Ngày hôm sau, Trần Mạn Nhu thu thập chỉnh tề đi thỉnh an Hoàng hậu. Bởi vì còn chưa tới thời gian ba tháng, cho nên Dương quý phi tiếp tục không đi. Vốn nghĩ Thục phi mang thai, có mất đi một người thỉnh an hay không, nhưng là không nghĩ tới, Trần Mạn Nhu vừa ngồi xuống, chợt nghe người thông báo, nói là Thục phi đến thỉnh an.

Hoàng hậu có vẻ rất là cao hứng, nhanh cho người giúp đỡ Thục phi ngồi xuống: "Người cũng quá quý củ, ta buổi sáng không phải cho người truyền lời, nói hôm nay không cần lại đây sao?"

"Hoàng hậu nương nương thông cảm, chính là thiếp lại không thể không giữ quý củ."

Thục phi ôn ôn hòa hòa cười, kiên trì cấp Hoàng hậu hành lễ, mới ở vị trí bên cạnh ngồi xuống, thần sắc Hoàng hậu rất vừa lòng: "Người nha, chính là quá giữ quý củ."

"Đó là bởi vì nương nương thật tốt." Thục phi mím môi cười nói: "Nếu nương nương là người không dễ ở chung, thiếp ước gì không cần đến thỉnh an, vừa vặn rời xa nương nương đâu. Nương nương người hiền lành, thiếp một ngày không gặp nương nương, trong lòng thật là có vài phần tưởng niệm."

"Xem miệng nhỏ kia, thật sự là khéo nói, hôm nay buổi sáng ăn mật đường đi?" Hoàng hậu rất thích a, lập tức công đạo nói: "Người hiền tại hoài thai đứa nhỏ, mọi sự đều phải cẩn thận một ít, này phương diện ăn uống cũng phải chú ý, không thể tùy ý."

"Đa tạ nương nương chỉ điểm, thiếp cả gan, cầu Hoàng hậu nương nương một việc, không biết Hoàng hậu nương nương có nguyện ý thương hại hay không." Thục phi đứng dậy, cấp cho Hoàng hậu hành lễ, Hoàng hậu nhanh cho người ngăn lại: "Người nói đi, nếu không phải việc gì trọng yếu, bản cung còn có thể không cho người mặt mũi? Chính là không cho người mặt mũi, cũng phải cho tiểu hoàng tử trong bụng người mặt mũi a."

Lời này liền mang theo chút ý tứ cảnh cáo, là báo cho Thục phi đừng ý vào khối thịt trong bụng kia mà yêu cầu sự tình thái quá.

Spoil chương tiếp theo: "Hoàng thượng, người mau đi xem nương nương nhà nô tỳ đi, nương nương nàng gặp hồng." Thi Tình vừa tiến đến, cũng bất chấp thỉnh an Hoàng hậu, lập tức bổ nhào vào dưới chân Hoàng thượng một phen nước mắt nước mũi bắt đầu khóc: "Có người muốn hại nương nương chúng ta a, thỉnh Hoàng thượng làm chủ cho nương nương chúng ta."

HẬU CUNG MƯU SINH KẾ

Tiểu Nhiên Hoa Khai

www.dtv-ebook.com

Chương 28: Cầu Kiến

Thục phi có thể nghe ra ý tứ trong lời nói Hoàng hậu, lập tức kinh sợ hành lễ với Hoàng hậu nói: "Thần thiếp tự biết thân phận, tất nhiên là sẽ không làm ra chuyện cho Hoàng hậu nường nường khó xử." Nói xong, trong thần sắc thoáng mang theo chút ngượng ngùng: "Hoàng hậu nường nường cũng biết, thần thiếp là lần đầu tiên mang thai, cũng không có kinh nghiệm. Cho nên, muốn cầu Hoàng hậu nường nường cấp cái ân điển, ban cho thần thiếp một ma ma, cũng là để nhắc thần thiếp một ít chuyện tình cần chú ý."

Trần Mạn Nhu nghe Thục phi nói như vậy, kinh ngạc một chút, Thục phi này, so với mình tưởng tượng còn thông minh hơn, nếu Hoàng hậu thực cấp cho Thục phi một người, ngày sau đứa nhỏ Thục phi đã có thể có nhiều hơn vài tầng bảo đảm.

Một tầng là Hoàng hậu cấp, người nọ là Hoàng hậu cấp, Hoàng hậu tự nhiên không thể để cho đứa nhỏ trong bụng Thục phi gặp chuyện không may, nếu không, liền thoát không được trách nhiệm. Hoàng hậu vào thế phải tận tâm hết sức chiếu cố Thục phi.

Một tầng khác, lại làm cho những người khác phải suy nghĩ, Thục phi là Hoàng hậu đưa người qua, những người khác muốn động, phải lo lắng nhiều một chút. Đối Thục phi ra tay, thì là không cho Hoàng hậu mặt mũi, đánh vào mặt Hoàng hậu.

Trọng yếu nhất là, Thục phi đem mình cùng Hoàng hậu buộc cùng một chỗ. Thục phi này xem như đầu hàng, Hoàng hậu nếu chiếu cố tốt Thục phi, ngày sau con Thục phi sẽ đứng ở bên con Hoàng hậu. Đương nhiên,

đây là thực chung phe hay vẫn là tạm thời chung phe, sẽ không thể nói rõ ràng, dù sao, lòng người thay đổi.

Không riêng gì Trần Mạn Nhu nhìn ra ý tứ Thục phi, Hoàng hậu cũng hơi có vài phần kinh ngạc, cân nhắc trong chốc lát, Hoàng hậu lại lắc đầu nói: "Bản cung biết người lo lắng đứa nhỏ trong bụng, chính là, ma ma nơi bản cung, hoặc là chiếu cố đại công chúa, hoặc là chiếu cố đại hoàng tử, thật đúng là không được."

Xem trên mặt Thục phi mang vài phần thất vọng, Hoàng hậu tiếp tục cười nói: "Bất quá, bản cung thật ra có thể đề cử cho người một ma ma."

Thục phi trên mặt lập tức lộ ra vui sướng, Hoàng hậu cười khanh khách nói: "Người cũng biết Tần ma ma?"

"Tần ma ma?" Thục phi nhú mày suy nghĩ trong chốc lát, rất là thành thật lộ vẻ mặt nghi hoặc: "Thiếp không có nghe nói qua, Tần ma ma rất có thân phận?"

"Đó là, nhũ mẫu của Hoàng thượng, năm đó sau khi Hoàng thượng khai phủ, cũng đem Tần ma ma đón ra. Hiện nay, Tần ma ma là tổng quản Nội Vụ phủ." Hoàng hậu nghiêng người, vẻ mặt khai ân nói xong: "Tần ma ma này không dễ dàng xuất động, dù là bản cung, năm đó cũng chưa có thể làm Tần ma ma đại giá. Bất quá, muội muội người là hoài thai con nối dòng của Hoàng thượng, không xem mặt tăng cũng phải xem mặt phật, vì đứa nhỏ trong bụng muội muội, bản cung liền tự mình đi thỉnh Tần ma ma cho người."

Trần Mạn Nhu ánh mắt từ trên người Hoàng hậu chuyển tới trên người Thục phi, thật sự là đạo cao một thước ma cao một trượng a. Thục phi muốn mượn tay Hoàng hậu, Hoàng hậu bán cho Thục phi mặt mũi, đồng thời thuận tiện mượn tay Thục phi cấp Dương quý phi một cái tát. Người xem, đều là phụ nữ có thai, Thục phi người ta có thể được nhũ mẫu của

Hoàng thượng chiếu cố, Dương quý phi người tự mình trốn ở Cảnh Nhân cung, đãi ngộ cũng không phải là phân biệt bình thường.

Trọng yếu nhất là, hiện tại hậu cung cũng không phải là con mèo nhỏ diều ngoan, ngay cả đại phạt cũng nhiều hơn hai người, Hoàng hậu thật đúng là không thể cam đoan, mình nhất định có thể bảo vệ Thục phi. Cho nên, Hoàng hậu cũng không muốn gánh trách nhiệm.

Thục phi trong lòng cũng nhanh quay ngược trở lại, Hoàng hậu vừa dứt lời, Thục phi liền nói tiếp: "Thần thiếp đa tạ Hoàng hậu nương nương, thần thiếp hằng ngày đã nói, Hoàng hậu nương nương là ôn hòa thiện lương nhất, vì chuyện nhỏ ấy của thần thiếp, còn cố ý phiền toái Tần ma ma, thần thiếp thật sự là..."

Nói xong đôi mắt liền có điểm hồng, tiếp theo hành đại lễ với Hoàng hậu, Hoàng hậu nhanh tìm người nâng nàng dậy: "Ai nha, người làm cái gì vậy? Người trong bụng có đứa nhỏ, ngày sau sinh ra còn phải kêu bản cung một tiếng mẫu hậu, bản cung sao lại ngay cả chuyện nhỏ ấy đều không giúp? Người lại như vậy, bản cung có thể nghĩ trong lòng người bản cung là không ôn hòa thiện lương a."

Vừa dứt lời, chợt nghe bên ngoài truyền đến tiếng thông truyền, nói là Hoàng thượng giá lâm. Hoàng hậu lập tức đứng dậy đi hướng bên ngoài đại điện, đi đến một nửa, liền thấy một bóng dáng màu vàng đi vào, Hoàng hậu nhanh chóng dẫn mọi người hành lễ: "Thiếp thân gặp qua Hoàng thượng, thỉnh an Hoàng thượng."

"Tử Đồng mau đứng lên đi." Hoàng thượng đi tới hai bước, thân thủ đỡ lấy Hoàng hậu, sau đó ánh mắt hướng xung quét một vòng, khẽ cười nói: "Các người cũng đều đứng lên đi, lúc trước nghe các người vô cùng nóng nực, là đang nói cái gì?"

Vừa nói, một bên lôi kéo Hoàng hậu hướng lên trên đi tới, Hoàng hậu sắc mặt hiểm thấy mang theo vài phần then thùng, tùy ý Hoàng thượng lôi kéo nàng đi tới phía trước, hai người ngồi trên thủ vị, mọi người cũng đều hành lễ tự ngồi xuống chỗ của mình.

Hoàng thượng ánh mắt quét đến Thục phi bên cạnh, hơi có vài phần kinh ngạc hỏi: "Thục phi đây là làm sao vậy? Nhưng là có chuyện gì khó khăn? Nếu là có, liền nói với Hoàng hậu."

Này nói chuyện, nhưng là thập phần tín nhiệm Hoàng hậu. Nửa điểm đều không nghi ngờ là Hoàng hậu làm khó Thục phi, khó trách Thục phi lựa chọn hướng Hoàng hậu. Trần Mạn Nhu cúi đầu, ngón tay ở trên quần áo phui hai cái, là người coi trọng quy củ, vậy là tốt rồi.

"Hoàng thượng, thiếp là đang cao hứng." Thục phi lập tức đứng dậy nói, che miệng cười liếc mắt nhìn Hoàng hậu một cái, nói tiếp: "Hoàng hậu nương nương là giúp thiếp một cái đại ân, thiếp chính đa tạ Hoàng hậu nương nương đâu, Hoàng thượng ngài tới đây. Hay là đây là tâm hữu linh tê?"

"Người cái tiểu chân, cái đó và tâm hữu linh tê có quan hệ gì?" Hoàng hậu sắc mặt ửng đỏ, giận nói Thục phi một câu, Thục phi chỉ cười không nói lời nào. Hoàng thượng hơi vài phần tò mò: "Nga, Tử Đồng là giúp Thục phi cái gì?"

"Hoàng thượng không hỏi, thiếp cũng đang định cùng Hoàng thượng thương lượng đâu." Hoàng hậu ôn hòa cười nói: "Thục phi muội muội là lần đầu tiên mang thai, chỉ sợ không có bao nhiêu kinh nghiệm, hôm nay Thục phi muội muội đến cầu ta, nói là muốn ta cấp một ma ma, ta liền đề cử Tần ma ma, Tần ma ma cũng là lão nhân trong cung, năm đó Thái hậu nương nương ngàn chọn vạn tuyển mới tuyển ra được người tinh tế, đem Thục phi cùng đứa nhỏ trong bụng giao cho nàng, ta rất yên tâm."

Nói xong, giọng điệu liền mang theo vài phần thương lượng: "Hoàng thượng xem có thể cho Tần ma ma đi chiếu cố Thục phi một đoạn thời gian hay không?"

Này ma ma Nội Vụ phủ, nguyên bản là Hoàng hậu quản. Hoàng hậu nếu muốn điều khiển ma ma, chỉ cần mệnh lệnh là đến nơi, nhưng Tần ma ma thân phận đặc biệt, cùng Hoàng thượng cũng có vài phần tình nghĩa, Hoàng hậu thật không dám tùy ý sai phái.

Hoàng thượng vốn đang bưng trà, nghe Hoàng hậu nói xong, thoáng dừng một chút, nhìn lướt qua vị trí bên trái bỏ trống, thuận miệng hỏi: "Dương quý phi thân mình còn không có dưỡng hảo?"

"Hoàng thượng, phụ nhân mang thai, ba tháng đầu đều phải cẩn thận mới được. Quý phi thân mình nếu không khỏe, ta cũng không miễn cưỡng nàng lại đây thỉnh an." Hoàng hậu làm như không phát hiện ý tứ Hoàng thượng, dù sao nàng không tính đem Dương quý phi quả bom hẹn giờ cũng cột vào bên người mình. Huống hồ, Dương quý phi người ta cũng chưa nói tìm người hỗ trợ chiếu cố, nàng cần gì phải vội vàng đi hầu hạ đâu?

"Cũng là như nhau, Thục phi có hay không cũng tạm thời ngừng thỉnh an?" Hoàng thượng cũng không bắt buộc, chỉ nhìn qua Thục phi, thuận miệng hỏi. Thục phi lập tức cự tuyệt: "Hoàng thượng thông cảm, chính là thiếp thân mình luôn luôn rất tốt, không cần lo lắng. Thiếp tới tới lui lui lại là ngồi trên giá liễn, Hoàng hậu nương nương cũng là người khoan dung, thỉnh an cũng không vướng bận."

Có thể không đến thỉnh an là một việc nhẹ nhàng, nhưng lời này tuyệt đối không thể là từ miệng Hoàng thượng nói ra, hậu cung này, vẫn là thiên hạ của Hoàng hậu.

Hoàng hậu rất thức thời, Hoàng thượng đều đã nói ra, nàng cũng không thể cùng Hoàng thượng đối nghịch. Vì thế liền theo ý Hoàng thượng phân

phó: "Rốt cuộc vẫn là đứa nhỏ trong bụng trọng yếu, người nghĩ thân mình rất tốt, cũng không giấu lại đứa nhỏ trong bụng, này không thể được. Trở về nghĩ cho khỏe đi, thỉnh an cũng không phải người đã đến rồi sao, là thật tâm thỉnh an là được."

"Thần thiếp đa tạ Hoàng hậu nương nương." Thục phi lần này không cự tuyệt, nghĩ nghĩ còn nói thêm: "Nếu thần thiếp không thể tới thỉnh an Hoàng hậu nương nương, thiếp ngay ở tại trong cung vì Hoàng thượng cùng Hoàng hậu nương nương sao một ít kinh Phật cầu phúc đi, cũng là một phen tâm ý của thần thiếp."

Trần Mạn Nhu nhàm chán đánh ngáp, Hoàng hậu cùng Thục phi diễn cũng không biết mệt. Hậu cung a, quả nhiên là mỗi người đều mang theo mặt nạ nói chuyện. Rõ ràng Thục phi muốn mượn thế lực Hoàng hậu bảo hộ mình, Hoàng hậu lại không nghĩ rước họa đến thân, hai người đánh thái cực, lại bị Hoàng thượng đột nhiên hiện biến đổi thành tiết mục tỷ muội tình thâm.

Nàng đang nghĩ tới tường thỉnh an khi nào thì chấm dứt, bỗng nhiên cửa đại điện truyền đến một tiếng kêu khóc thực thê lương: "Hoàng thượng, cầu người làm chủ cho nương nương chúng ta, nương nương nàng bị người hại..."

Tình cảnh biến đổi bất ngờ, kéo vài người đang lơ đãng nhanh trở lại, Trần Mạn Nhu nhanh chóng ngẩng đầu liếc mắt nhìn Hoàng thượng một cái, chỉ thấy Hoàng thượng nhíu mày, ước chừng là nhận thanh âm của ai. Nhưng Hoàng hậu, thập phần quyết đoán: "Cho người tiến vào!"

Lập tức, ở cửa cung có một người nghiêng ngã lão đạo chạy vào, mọi người đều nhận thức, là đại nha hoàn Thi Tình bên người Dương quý phi. Dĩ vãng, Thi Tình cùng chủ tử nhà nàng cùng một đức hạnh, luôn mang theo điểm cao cao tại thượng, rất là "Các người đều là người hạ đẳng, chủ tử ta là thần tiên vậy ta cũng là thần tiên", chỉ tiếc, có điểm họa hổ không

thành lại trở thành khuyển, bản thân nàng đương nhiên là không có loại giác ngộ này.

"Hoàng thượng, người mau đi xem nương nương nhà nô tỳ đi, nương nương nàng gặp hồng." Thi Tình vừa tiến đến, cũng bất chấp thỉnh an Hoàng hậu, lập tức bổ nhào vào dưới chân Hoàng thượng một phen nước mắt nước mũi bắt đầu khóc: "Có người muốn hại nương nương chúng ta a, thỉnh Hoàng thượng làm chủ cho nương nương chúng ta."

Nàng cũng không cầu Hoàng hậu làm chủ, là đem Hoàng hậu cũng coi thành người bị tình nghi, sắc mặt Hoàng hậu, hàm dưỡng dù có tốt cũng cười không nổi, chỉ trừng mắt nhìn Thi Tình, sắc mặt giận dữ: "Tiện tỳ! Rốt cuộc là chuyện gì, người nhưng lập tức nói a, người chỉ nói cầu Hoàng thượng làm chủ, Hoàng thượng ngay cả cái gì đã xảy ra cũng không biết!"

Thi Tình thân mình run run một chút, lại cho mọi người một loại ảo giác, Hoàng hậu có khả năng chính là người hại Dương quý phi. Hoàng hậu cũng là người thông minh, vài cái hô hấp, liền khống chế được thần sắc trên mặt, quay đầu hơi lo lắng nói với Hoàng thượng: "Hoàng thượng, chúng ta có nên trước hết mời ngự y? Tiện tỳ này truyền lời không rõ ràng lắm, lúc này cũng không biết Dương quý phi rốt cuộc là thế nào."

HẬU CUNG MƯU SINH KẾ

Tiểu Nhiên Hoa Khai

www.dtv-ebook.com

Chương 29: Phấn Hoa

Hoàng thượng đứng dậy gật đầu: "Quả thật nên như thế, là trẫm kích động, vẫn là Hoàng hậu lo lắng chu toàn." Nói xong, liền sai người đi truyền ngự y, tự mình mang theo Hoàng hậu đang hoang mang rối loạn đi hướng Cảnh Nhân cung.

"Hoàng hậu nương nương, thiếp thân cũng rất lo lắng Quý phi nương nương, lúc này có thể cho thiếp thân cùng đi qua nhìn Quý phi nương nương một cái?" Thục phi đi theo sát sau nói một câu, thời điểm có thể xem kịch vui, không đi là lãng phí cơ hội a. Hơn nữa, loại chuyện này cũng có vẻ nguy hiểm, vạn nhất dính líu Dương quý phi lung tung, vừa vạn người không ở tại tràng diện, vậy có thể phá hư.

Hoàng hậu đang lên phượng liễn, nghe vậy cũng chỉ gật đầu đáp: "Người còn hoài thai, sau khi đến phải chú ý, đừng để cho người ta va chạm." Nói xong, cho người nâng phượng liễn đi theo long liễn Hoàng thượng cấp tốc chạy đi.

Thục phi khẽ cười một chút, cũng khom người vào giá liễn. Lưu phi quay đầu hướng Trần Mạn Nhu nháy mắt mấy cái: "Muội muội, tỷ tỷ đi trước một bước, muội muội cũng đừng chậm trễ."

"Là, tỷ tỷ thỉnh đi trước." Trần Mạn Nhu hành nửa lễ với Lưu phi, nhìn Lưu phi lên giá liễn, nàng đang muốn xoay người đi vào, bỗng nhiên nghe Thành phi nói: "Trần phi tỷ tỷ, người nói Quý phi đây là làm sao vậy? Vừa rồi nghe ý tứ Thi Tình, Quý phi nương nương là bị người hại đi? Có hay không có người đồ kỵ Quý phi nương nương được sủng ái, cho nên mới muốn xuống tay hại Quý phi nương nương?"

Trần Mạn Nhu khóe miệng co rút, người thật sự là muốn làm lính bắt gian! Xoay người thời điểm đối mặt Thành phi, tươi cười trên mặt liền mang theo vài phần hoảng sợ: "Thành phi nói gì vậy! Hoàng thượng cùng Hoàng hậu nương nương chưa ra phán đoán suy luận, người và ta như thế nào có thể vọng ngôn nghị luận chuyện này?"

Thành phi sắc mặt cương một chút, lập tức hừ lạnh một tiếng: "Trần phi người thật sự là gan thỏ! Loại chuyện này, người sáng suốt vừa thấy đã có thể nhìn ra, người còn nói là vọng ngôn nghị luận! Chẳng lẽ, người biết tình hình thực tế, chột dạ mới không dám vọng ngôn nghị luận?"

"Thành phi, nói xấu phi tần là tội danh gì, không cần ta nhắc nhở người đi?" Trần Mạn Nhu sửng sốt một chút, lập tức ánh mắt trở nên sắc bén, tuân thủ quy củ sợ quy củ là một chuyện, nhưng là bị người hắt nước bắn còn trang sợ hãi thì là yếu đuối, nàng cũng không phải là đến trong cung để chịu tội.

Thành phi ước chừng cũng không nghĩ tới, một giây trước còn là sắc mặt khủng hoảng, giây tiếp theo có thể có biểu tình sắc bén như vậy, há mồm muốn nói chuyện, lại cũng không nói được gì, lúc trước quả thật là miệng nàng nhanh, nửa điểm chứng cứ cũng không có, sẽ theo ý nghe được là nói xấu cung phi, nếu nghiêm trọng có thể luận tội xử trí.

"Là muội muội nói lời, còn thỉnh Trần phi tỷ tỷ thứ lỗi." Thành phi thật ra là người co được dãn được, lần trước đắc tội Hồ chiêu nghi, cũng thực thức thời lập tức xin lỗi, lúc này lại là nói chuyện không cần thận đắc tội Trần Mạn Nhu, đồng dạng là nhanh chóng xin lỗi.

Chính là lúc này cùng tình huống Hồ chiêu nghi lúc ấy không giống nhau. Lúc ấy Hồ chiêu nghi là vừa mới vừa vào cung, lại có Hoàng hậu ở trên, có thể giải oan có thể kêu oan, xé rách da mặt có thể đem Thành phi kéo xuống ngựa.

Mà lúc này trừ bỏ Trần Mạn Nhu cùng Thành phi thân phận cao nhất, chỉ còn lại vài tu nghi tu dung, thấy hai người các nàng nổi lên tranh chấp, đều là cúi đầu đứng ở một bên làm như không phát hiện, Trần Mạn Nhu đúng là không tiện cùng Thành phi nháo lớn chuyện.

Huống hồ, lúc này phượng liền Hoàng hậu đã không thấy, các nàng nếu đi chậm, còn không biết sẽ phát sinh sự tình gì đâu.

Trần Mạn Nhu tâm thần nhanh quay trở lại, đổi lời xin lỗi của Thành phi, chính là hừ lạnh một tiếng: "Thành phi cũng phải chú ý bản thân khi há mồm, hiện nay xem ra, Thành phi sao chép nữ giới, cũng không làm cho Thành phi nhớ lâu, lần sau không bằng nhiều sao một ít."

Nói xong, cũng không để ý tới Thành phi, bản thân lên giá liền, nhanh hướng Cảnh Nhân cung đi tới. Cũng may mắn nàng phân phó thị vệ nâng liền cước trình nhanh hơn một chút, nàng vừa đến cửa Cảnh Nhân cung, ngự y cũng là vừa qua khỏi cửa.

Lúc này Trần Mạn Nhu đổi Hoàng thượng cùng Hoàng hậu hành lễ, kia hai vị cũng bất chấp để ý tới nàng, chỉ khoát tay cho nàng đừng làm vướng bận, liền kéo ngự y đi bắt mạch cho Dương quý phi. Lần này thay đổi ngự y, lão nhân râu bạc một tay vuốt râu, một tay chẩn mạch Dương quý phi.

Trần Mạn Nhu cũng nhân cơ hội thấy rõ ràng sắc mặt Dương quý phi, lập tức liền lấp bắp kinh hãi. Nguyên bản nàng còn nghĩ, có phải Dương quý phi cố ý nháo ra sự tình là muốn đem Hoàng Thượng dẫn đi qua đây. Hơn nữa Thi Tình nói chuyện thật không minh bạch, hoàn toàn không giống như là sốt ruột thân thể Dương quý phi, ngược lại là càng như là muốn cho Hoàng Thượng lại đây, cho nên Trần Mạn Nhu thật không nghĩ tới, tình huống cư nhiên rất nghiêm trọng .

Dương quý phi lúc này đã muốn hôn mê, điểm ấy Trần Mạn Nhu vẫn có thể phân rõ ràng. Sắc mặt tái nhợt, môi không có nửa điểm huyết sắc, ngự y

bên cạnh cũng là vẻ mặt ngưng trọng, Trần Mạn Nhu trong lòng liền nhin không được kinh hoảng.

"Hoàng thượng, vi thần vô năng, đứa nhỏ trong bụng Quý phi nương nương đã không có mạch đập." Một lát sau, Hồ thái y mới đứng dậy, phù phù một tiếng quỳ trên mặt đất, thật cẩn thận nói: "Quý phi nương nương thân mình cũng bị tổn hại, cho nên phải nhanh chóng đem đứa nhỏ bên trong sắp xếp đi ra mới được."

Hoàng thượng sắc mặt đối đối, ánh mắt trở nên sắc bén, nhìn chăm chăm Hồ thái y trong chốc lát, trực tiếp xoay người cho Lưu Thành đi kêu thêm vài ngự y lại đây. Hồ thái y cũng không dám nói lời nào, liền như vậy run rẩy quỳ.

Rất nhanh, Lý ngự y, Vương ngự y, Triệu ngự y, đều bị Lưu Thành mang theo lại đây, thay nhau đi lên bắt mạch Dương quý phi. Cuối cùng, mọi người kết luận đều giống nhau, đã không bắt được mạch đập của đứa nhỏ trong bụng Dương quý phi, phỏng chừng đứa nhỏ đã thành tử thai.

"Hôm kia bắt mạch không phải còn nói hoàn hảo sao?" Hoàng hậu ở một bên nhíu mày hỏi: "Này rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Nếu là hoàn hảo, đứa nhỏ trong bụng Quý phi như thế nào lại thành như vậy? Các người là bắt mạch như thế nào?"

"Hồi bẩm Hoàng hậu nương nương, Quý phi nương nương dị ứng với phấn hoa quế, vi thần chỉ có thể chẩn đoán ra Quý phi nương nương là ăn hoa phấn hoa quế linh tinh." Lý ngự y lá gan lớn một chút, nhìn chăm chăm ánh mắt thịnh nộ Hoàng thượng, đem nguyên nhân nói một lần.

Hoàng thượng cùng Hoàng hậu đều rõ ràng, Dương quý phi quả thật là dị ứng hoa quế, tình huống còn có vẻ nghiêm trọng. Người khác dị ứng đều là hơi mệt mỏi, sau đó ho khan vài tiếng, nàng nếu là nghe thấy hương hoa quế còn có chút hô hấp không thông.

Chính là người mù đã có thể như thế, nếu là ăn luôn phần hoa quế, quả thật là có thể đem đứa nhỏ trong bụng giết chết. Chính là, phần hoa quế mù rất nồng, Dương quý phi luôn luôn đối với hoa quế thập phần miễn cảm, làm sao có thể ăn luôn phần hoa quế đâu?

Hoàng thượng là người có thể khắc chế tâm tình, sắc mặt tuy rằng bi thống, nhưng là không giận chó đánh mèo ngự y, chỉ xua tay cho bọn họ đi xuống khai thuốc, lập tức liền xoay người cả giận nói: "Hôm nay là ai hầu hạ Dương quý phi, thức ăn của Dương quý phi là người nào phụ trách?"

Họa Ý vẻ mặt khóc sưng mắt lại đây đáp lời: "Hồi Hoàng thượng, sau khi Quý phi nương nương mang thai, vẫn là nô tỳ cùng Thi Tình hai người hầu hạ, tất cả đồ dùng của Quý phi nương nương, cũng không có qua tay những người khác."

"Ý của người là thức ăn có phần hoa quế là tự nhiên xuất hiện? Hoặc là Dương quý phi chính mình luồn quần trong lòng mà ăn?" Hoàng hậu lãnh nghiêm mặt cả giận nói, đứa nhỏ của Dương quý phi rốt cuộc là chuyện tốt, nhưng nàng chỉ sợ Hoàng thượng đem chuyện này tình kéo đến trên người nàng. Hôm nay nàng vừa đáp ứng cấp Thục phi một ma ma, Dương quý phi người này bỗng nhiên xảy ra chuyện, nếu Hoàng thượng truy cứu, thì phải là Hoàng hậu nàng lo lắng không chu đáo.

Hoàng hậu không chỉ là một chức vụ để nghe cùng thân phận quý trọng, nghĩa vụ của Hoàng hậu cũng không thiếu, hầu hạ Hoàng thượng là bốn phận, thay Hoàng thượng quản lý tốt tiểu lão bà cũng là chức trách, quản lý tiểu lão bà không chỉ có riêng việc sắp xếp ra danh sách người thị tẩm, tiểu lão bà nào mang thai, nàng đều hảo hảo chiếu cố.

Chức nghiệp phi tần khổ, chức nghiệp hoàng hậu này cũng khổ.

"Nô tỳ không dám, từ lúc nương nương mang thai, luôn không muốn ăn, ngày xưa ăn cũng không nhiều, hôm nay cùng ngày thường ăn cũng không

quá hai miếng." Họa Ý nhanh đập đầu nói, ngay sau đó lại bỗng nhiên tỉnh ngộ: "Nô tỳ nhớ tới, hôm nay Quý phi nương nương ăn nhiều nhất là bánh điệp tô!"

"Tô bánh ở đâu?" Hoàng thượng mặt bình tĩnh hỏi, Họa Ý ngẩng đầu chỉ chỉ cái đĩa trên bàn: "Ở đằng kia, sau khi nương nương ăn, liền cảm thấy bụng có chút đau, nguyên bản còn tính chịu đựng, không muốn phiền toái Hoàng hậu nương nương, chính là càng ngày càng đau, đều ra huyết, nô tỳ cùng Thi Tình thế này mới bỏ qua ý tứ nương nương, nhanh đến Vĩnh Thọ cung tìm Hoàng hậu nương nương."

Nếu không phải trường hợp không đúng, Trần Mạn Nhu đều muốn nở nụ cười, Thi Tình Họa Ý này không hổ đều là Dương quý phi điều ~ dạy dỗ, một người vừa xuất hiện liền nhào thẳng đến Hoàng thượng, bề ngoài biểu hiện đều nói có thể là Hoàng hậu muốn hại Dương quý phi. Một người khác còn ám chỉ rõ ràng Hoàng hậu bạc đãi Dương quý phi mang thai, người xem Dương quý phi không thoải mái cũng không dám đi tìm Hoàng hậu, chính là có đi tìm, cũng không thể lập tức nhìn thấy Hoàng hậu, vẫn là Thi Tình hô to Hoàng thượng mới cho đi vào.

Trần Mạn Nhu đều có thể suy nghĩ cẩn thận chuyện tình, Hoàng hậu tự nhiên cũng hiểu được, lúc này hơi kém chút giận sôi lên, may mắn, từ khi Dương quý phi vào phủ kinh nghiệm tác chiến cùng Dương quý phi tăng lên nhiều, cho nên trên mặt lập tức lộ ra kinh ngạc: "Thi Tình là khi nào thì đi tìm bản cung? Vọng Hương bên người bản cung vẫn giữ ở bên ngoài, như thế nào không nói Thi Tình đến?"

Nói xong quay đầu nhìn Hoàng thượng: "Hoàng thượng đến Vĩnh Thọ cung cũng bất quá thời gian một nén nhang, nếu là Thi Tình đã sớm tới, Hoàng thượng hẳn là có thể thấy đi?" Thời gian không giống, nếu là Thi Tình bị ngăn cản, Hoàng thượng tất nhiên có thể gặp cảnh tượng kia.

"Hơn nữa Họa Ý không nói, thiếp thân còn không nhớ đến, Họa Ý vừa nói, thiếp thân nhưng thật ra nhớ tới một việc." Hoàng hậu cũng không phải kẻ dễ bắt nạt, lại nhiều lần bị Dương quý phi khiêu khích, Nê bồ tát cũng muốn phát phát giận, cho nên mắt lạnh xem Thi Tình Họa Ý nói: "Hoàng thượng đến Vĩnh Thọ cung, là thông báo cho mọi người trong cung tiếp đón? Như thế nào thiếp thân mới cùng Hoàng thượng nói hai câu, Thi Tình lại đây, trước hết hô kêu Hoàng thượng đâu? Nàng là đem Vĩnh Thọ cung biến thành Càn Thanh cung đi?"

Hoàng hậu nói trắng ra, mặc cho ai cũng đều có thể nghe ra ý tứ trong lời nói Hoàng hậu.

Nói hai ba câu, từ Hoàng hậu đối cung phi không quan tâm, liền biến thành Dương quý phi tra xét để tung. Thi Tình Họa Ý sắc mặt trắng bệch, lúc này cũng không dám nói cái gì nữa, Dương quý phi không tỉnh, hai người các nàng chống lại Hoàng hậu thì như con kiến chống lại người ta, một cước giẫm chết đều lãng phí khí lực.

"Tử Đồng, việc cấp bách là hỏi chuyện tình đứa nhỏ Dương quý phi trước, người ta vợ chồng, ta còn có thể không tín nhiệm người?" Hoàng thượng dừng một chút, mới chậm rãi nói, ánh mắt từ trên người hai người dưới đất đảo qua, thanh âm lạnh như băng nói: "Hai tiện tỳ, chờ hỏi xong chuyện tình Dương quý phi, lại xử trí cũng không muộn."

"Ô bánh là được ai đưa tới? Trung gian là ai mang? Phòng bếp là người nào phụ trách?" Hành lễ với Hoàng thượng xong, Hoàng hậu giống như pháo nổ liên thanh mà hỏi, Hoàng thượng lúc này cũng không nói, chỉ ngồi tại một bên, nhìn Hoàng hậu thẩm vấn.

Họa Ý cũng không dám chậm trễ, lập tức hồi đáp: "Ô bánh là Liễu tu dung đưa, là nha hoàn Thuý Lan của Liễu tu dung tự mình đưa tới, nô tỳ cùng Thi Tình lúc ấy đều ở đây, thời điểm kiểm tra vẫn chưa phát hiện bên trong có phấn hoa quế."

"Thiếp oan uổng, thiếp hôm nay vẫn chưa cho người hướng Cảnh Nhân cung đưa tô bánh." Họa Ý vừa dứt lời, phía sau Trần Mạn Nhu một nữ nhân trong đám người lập tức tiến ra, tiến lên liền quỳ gối trước mặt Hoàng hậu, vẻ mặt trắng bệch nói: "Hoàng hậu nương nương minh giám, thiếp hôm nay đi Vĩnh Thọ cung thỉnh an, mang theo chính là Thúy Lan, nàng vẫn đi theo bên người thiếp, làm sao có thể sẽ đến đưa tô bánh cho Quý phi nương nương?"

Phía sau Liễu tu dung, còn một nha hoàn đang quỳ, Hoàng hậu nhìn lướt qua, quay đầu nhẹ giọng nói với Hoàng thượng nói: "Nha hoàn này quả thật là Thúy Lan."

HẬU CUNG MƯU SINH KẾ

Tiểu Nhiên Hoa Khai

www.dtv-ebook.com

Chương 30: Thời Gian

Liễu tu dung ở trong cung tuy rằng tồn tại giống như người trong suốt, nhưng đại nha hoàn bên người của nàng, cũng không đến mức thật sự không có người nhận thức. Liễu tu dung lại rất điệu thấp, Thúy Lan cũng không phải tùy tiện liền có thể tìm một người giả mạo.

Hoàng thượng không nói chuyện, Hoàng hậu cũng không nói, một lát sau, Lưu Thành cung mình lại đây, đến bên người Hoàng thượng thấp giọng nói: "Hoàng thượng, đám người Lý ngự y đã mở phương thuốc, Lý ngự y công đạo, tốt nhất là lập tức sắc thuốc cho Quý phi nương nương uống, Quý phi nương nương vốn thể nhược, thai nhi cũng không thể ở lại trong cơ thể Quý phi nương nương."

Hoàng thượng hé ra gương mặt băng lạnh tiếp nhận phương thuốc nhìn nhìn, tùy tay đưa cho Hoàng hậu. Hoàng hậu tầm mắt quét một vòng ở dưới, đem đại nha hoàn của mình kêu lại đây: "Hinh Lan, người tự mình đi sắc thuốc, đi nhanh về nhanh."

Nói xong, lại chỉ một đại nha hoàn khác bên người Dương quý phi: "Thu Nguyệt, người đi theo đi."

Nay hai đại nha hoàn của Dương quý phi đang bị thẩm vấn, còn lại hai người, muốn lưu lại một người làm nhân chứng, cũng chỉ có thể có một người đi cùng Hinh Lan làm bạn, thuận tiện trở về cho Dương quý phi yên tâm dùng thuốc.

Thừa dịp ngự y vừa viết xong phương thuốc, Hoàng thượng làm Lưu Thành lại đem các ngự y kêu lại đây, cho bọn họ cẩn thận kiểm tra đĩa tô

bánh kia. Tô bánh trắng nhuận nuốt nà, chỉ nhìn bề ngoài, hình như là bột làm thành, mặt trên dùng quả màu hồng điểm thành một ít đồ án hoa hoa thảo thảo, nhìn rất là đẹp.

Vài cái ngự y đứng cùng một nơi, nghiền nát nhìn kỹ, cẩn thận nghe thấy, còn lấy nước trà đến bỏ vào nghiền cứu, tóm lại, hành vi thực khoa học. Một lát sau, vài người chấm dứt đàm luận, không dám đứng trước mặt Hoàng thượng người nhìn ta ta nhìn người nháy mắt ra dấu. Đều tự đứng ở một bên, xếp hàng nói những gì mình xem xét.

"Hoàng thượng, bên trong tô bánh, quả thật có chứa phấn hoa quế." Lý ngự y nói trước tiên, tiếp theo là Hồ ngự y, chờ đều nói xong, mọi người đều thống nhất, tô bánh kia quả thật là đầu sỏ làm cho đứa nhỏ trong bụng Dương quý phi tử điếu (chết).

"Nếu là có phấn hoa quế, vì sao không có hương vị?" Hoàng hậu ở một bên hơi nghi hoặc hỏi, mọi người đều biết, hoa quế mùi rất đậm, bất kể là bó lớn hay chỉ là một đoá nhỏ, cũng là mùi gay mũi.

Có thể trực tiếp trong thời gian ngắn như vậy đem đứa nhỏ trong bụng Dương quý phi giết chết, phấn hoa quế này cũng không phải là nhiều bình thường. Như vậy, làm sao một chút hương vị cũng không có, làm cho người thập phần miễn cảm với phấn hoa quế như Dương quý phi trực tiếp ăn luôn?

"Hồi Hoàng hậu nương nương, phấn hoa quế này không phải lá thu thập từ hoa mới nở năm nay, mà là sau khi hong khô bị tản mất mùi." Lý ngự y rất cung kính nói, hoa quế mùi tuy rằng nồng đậm kéo dài, nhưng không phải là vĩnh cửu, chỉ cần làm như vậy, một ngày nào đó một chút hương vị đều không có.

"Hơn nữa, bên trong tô bánh còn thả hương vị mứt ô mai có vẻ nồng hơn, cho nên hương vị phấn hoa quế đã bị che lấp." Lý ngự y tiếp tục nói, hẳn chỉ trần thuật sự thật, một câu khác cũng không nói nhiều.

Hoàng thượng cùng Hoàng hậu cũng có thể nghe ra ý tứ Lý ngự y, người ta là tồn tâm muốn hại Dương quý phi, làm sao dễ dàng để cho người bắt lấy nhược điểm, phần hoa quế này còn không biết là làm trong bao lâu đâu. Cho dù là thời gian dài một chút, nhưng nếu phân lượng đủ, cũng sẽ có hiệu quả.

Hơn nữa, Dương quý phi nghĩ thấy một chút là có thể suyễn không thể thở, như vậy thì ăn vào, tự nhiên là phải có tác dụng.

Chức trách của ngự y chỉ có hai chuyện này, mở phương thuốc cho Dương quý phi, kiểm tra đồ ăn làm cho đứa nhỏ trong bụng Dương quý phi tử vong. Làm xong này hai chuyện này, liền thành công lui thân.

"Tử Đồng, chuyện tình hậu cung, trầm giao cho người." Ngự y vừa đi khỏi cửa, Hoàng thượng liền phát tác, sắc mặt giống như hàn băng, chỉ hai người Thi Tình cùng Hoạ Ý: "Hai người các nàng cũng giao cho người xử trí, mặc kệ thế nào, đều phải tìm được hung thủ đối với đứa nhỏ trong bụng Dương quý phi xuống tay! Hôm nay dám đối với con nối dòng của trẫm xuống tay, ngày mai liền xuống tay với trẫm! Kẻ gian này nhất định không thể khinh suất!"

"Là, thỉnh Hoàng thượng yên tâm, thiếp thân nhất định sẽ cho Hoàng thượng một đáp án vừa lòng." Hoàng hậu đối Hoàng thượng hành lễ, rất nghiêm túc cam đoan. Hoàng thượng gật gật đầu, thẳng đứng dậy đi đến nội thất nhìn Dương quý phi.

Hoàng hậu ánh mắt ám ám, quay đầu nhìn vài người đang quỳ, từ đầu tới cuối quét một vòng, mới hỏi: "Thi Tình Hoạ Ý, hai người các người có xác định lúc ấy đưa tô bánh là Thúy Lan bên người Liễu tu dung?"

"Nô tỳ xác định!" Hai người trầm miệng một lời nói, bởi vì ở thời điểm tiềm ẩn, Liễu tu dung là đại nha hoàn bên người Dương quý phi, sau bởi vì Dương quý phi thân mình không có phương tiện, thế này mới hầu hạ năm

đó là Vương gia hôm nay là Hoàng thượng, sau đó được đề bạt làm di nương.

Sau khi tiến cung, lễ ra thân phận Liễu tu dung cũng chỉ có thể làm tiếp dư. Dù sao, Vương nghi cùng Lý tu hoa một người là Hoàng hậu cấp cho Hoàng thượng, một người là Thái hậu cấp, thân phận so với Liễu tu dung đều cao hơn rất nhiều. Chính là xem mặt mũi Dương quý phi, Hoàng thượng mới đặc biệt sắc phong Liễu tu dung.

Mà Liễu tu dung ngày xưa lý đối với Dương quý phi cũng là thập phần chân thành, mọi chuyện đều lấy Dương quý phi cầm đầu, gặp Hoàng hậu, cho dù tới bây giờ cũng chỉ là thỉnh an, cùng các phi tần khác, một câu dư thừa cũng không nói, nhìn giống như là đầu gối. Cứu nhi cứu chi, thậm chí thời điểm nàng đi thỉnh an, cũng không có người cùng nàng nói chuyện.

Dương quý phi luôn luôn thực tín nhiệm Liễu tu dung, cho nên thấy là Thúy Lan tự mình đưa tô bánh, tự nhiên là không có cảnh giác quá lớn, sau khi cho Thi Tình Hoạ Ý kiểm tra sơ sài, liền ăn một chút, không nghĩ tới, cũng là tô bánh này làm cho nàng gặp đại hạn té ngã a.

"Liễu tu dung, đêm việc hôm nay ngươi làm sau khi rời giường, nhất nhất nói ra cho bản cung, việc nhỏ như rửa mặt cũng không thể giấu diếm." Hoàng hậu suy nghĩ trong chốc lát, lại quay đầu nói với Liễu tu dung.

"Nô tỳ buổi sáng là đầu giờ mẹo rời giường, sau khi rời giường, trước phân phó Đinh Hương cùng Bách Hợp đến ngự hoa viên đi hái một ít mặt lý hoa, chuẩn bị sau khi hong khô pha trà uống. Sau đó cho Mỹ Lan cùng Bạch Lan hầu hạ nô tỳ rửa mặt đánh răng, ước chừng là tiêu phí khoảng nửa canh giờ. Gần đến thời điểm giữa giờ mẹo, nô tỳ cho Mỹ Lan cùng Bạch Lan đi ngự thiện phòng lấy đồ ăn sáng, nô tỳ từ mình mang theo Thúy Lan cùng Thúy Trúc ở trong sân tản bộ. Việc này Vương tỷ tỷ có biết đến, nàng còn cùng nô tỳ nói nói mấy câu."

Vương tu nghi cùng Liễu tu dung đều ở tại sườn điện Diên Hi cung, Liễu tu dung có động tĩnh gì, Vương tu nghi bên kia quả thật là sẽ biết đến. Mà Vương tu nghi bản thân là người của Hoàng hậu, cùng Liễu tu dung tuy rằng không đến mức mỗi ngày cãi nhau, nhưng không có việc gì không rõ ràng.

Cho nên, Vương tu nghi thật ra có thể làm chứng cho Liễu tu dung. Lúc này, Vương tu nghi liền đi ra hành lễ với Hoàng hậu nói: "Nô tỳ quả thật là thấy Liễu tu dung ở trong sân tản bộ, nàng còn hỏi nô tỳ một câu hôm nay buổi sáng ăn cái gì, nói nàng có được Dương quý phi ban xuống canh cá trân châu, hỏi nô tỳ có muốn ăn hay không."

Đương nhiên, mọi người đều có thể nghĩ đến, câu hỏi trong lúc đó, ước chừng là liền mang theo vài phần ý tứ tỷ thí.

Bất quá Vương tu nghi có thể đứng ra nói lời công đạo, đối với Liễu tu dung mà nói, đã xem như đại thiện. Liễu tu dung thực cảm kích nhìn Vương tu nghi trong chốc lát, tiếp tục nói: "Đến cuối giờ mẹo, Bạch Lan cùng Mỹ Lan đem đồ ăn sáng đưa lại đây, nô tỳ dùng đồ ăn sáng, đến đầu giờ thìn, nô tỳ liền mang theo Thúy Lan đi Vĩnh Thọ cung thỉnh an nương nương."

Liễu tu dung nói vài câu, sẽ tạm dừng một chút, ước chừng là hồi tưởng lại mình có quên việc gì hay không. Nghĩ xong rồi, liền nói tiếp: "Thời điểm đi đến Khôn Ninh môn, cây trâm của nô tỳ bị rớt, nên cho Thúy Lan nhanh chóng đi tìm, sau đó nô tỳ ở phụ cận Khôn Ninh môn chờ. Thúy Lan đi rất nhanh thì trở lại, cũng không có mất nhiều thời gian."

Cước trình dọc đường đi, Hoàng hậu có thể tính ra. Từ Diên Hi cung xuất phát đến Vĩnh Thọ cung, là không thể đi Nhật Tinh môn cùng Cảnh Hội môn, hai cái một cái là hướng Càn Thanh cung, một cái là hướng Giao Thái điện cùng Khôn Trữ cung, người nào cũng không cho là một tu dung như nàng có thể đi.

Cho nên, cũng chỉ có thể vòng bên này Cảnh Nhân cung, đi đến Khôn Ninh môn, sau đó lại vòng Long Phúc môn đến Vĩnh Thọ cung. Từ Diên Hi cung đến Khôn Ninh môn, tốc độ bình thường, cần thời gian một nén nhang. Từ Khôn Ninh môn đến Vĩnh Thọ cung, không sai biệt lắm cũng là thời gian một nén nhang.

Liễu tu dung đầu giờ thìn thì xuất phát, một nén nhang đến Khôn Ninh môn, lại thêm một nén nhang đến Vĩnh Thọ cung, nếu Thúy Lan quả thật phải đi rồi trở lại, khi nàng đến Vĩnh Thọ cung thời gian hẳn là giữa giờ thìn. Hoàng hậu nghiêng đầu nhìn Vọng Hương, Vọng Hương lập tức nhẹ giọng nói: "Liễu tu dung là ở giữa giờ thìn thì đến Vĩnh Thọ cung."

Như vậy, thời gian ngắn như vậy, Thúy Lan quả thật là không có khả năng đến Cảnh Nhân cung một chuyến. Cho dù là có thể đi một chuyến, cũng nhất định là thở hồng hộc, như vậy Thi Tình Hoạ Ý sẽ không không có hoài nghi.

Hoàng hậu lại đem người ở Cảnh Nhân cung đều kêu đến hỏi, tất cả mọi người chứng minh, quả thật là Thúy Lan đến Cảnh Nhân cung. Thúy Lan sắc mặt tái nhợt, liên tiếp đập đầu với Hoàng hậu, nói mình oan uổng, mình thật là đi tìm cây trâm cho Liễu tu dung.

Thời gian không giống, Hoàng hậu cũng sẽ không dễ dàng oan uổng một người. Cho nên, cũng chỉ là cau mày không nói chuyện, vẫn chưa trực tiếp định tội Thúy Lan.

"Nương nương, thần thiếp tò mò, phấn hoa quế này là từ đâu đến." Hoàng hậu đang trầm mặc, Thục phi bỗng nhiên ở một bên cười nói: "Nếu là thần thiếp nhớ không lầm, bởi vì Quý phi nương nương dị ứng hoa quế, trong cung thường không lấy hoa quế làm thành các thứ linh tinh."

Dương quý phi thân ở địa vị cao, hơn nữa lại có tật xấu như vậy, quả thật không nghe nói mình thích hoa quế, không nên ở trong cung của mình

trồng mấy cây hoa quế. Có tư cách sống một mình một cung, có thể bố trí cảnh sắc một cung, cũng không hơn người.

Hoàng hậu là khinh thường dùng loại phương pháp này đối phó Dương quý phi, cũng không muốn tội danh khắt khe với phi tần, cho nên Vĩnh Thọ cung là tất nhiên không có. Thục phi Lưu phi cùng một ít phi tử thời điểm tiền đề, lại sẽ không đối nghịch cùng Dương quý phi đang ở địa vị cao được sủng ái, cho nên, ở trong cung cây hoa quế thật đúng là không nhiều lắm.

Từ Ninh thái hậu nơi đó có một gốc cây, Từ An thái hậu nơi đó không có, Trữ Tú cung có một gốc cây, Bắc Ngũ sở hữu ba cây, Nam Tam sở hữu hai cây, các cung điện còn lại đều có vẻ xa xôi, nhóm phi tần bình thường cũng sẽ không đi. Cho nên, chỉ cần tìm được hoa quế từ nơi phát ra, cũng là có thể tìm ra rốt cuộc là ai hại Dương quý phi.

"Rốt cuộc cũng là Thục phi thông minh." Hoàng hậu cười nhìn qua Thục phi, sau đó truyền lệnh xuống, xem cung điện người nào có cung nhân từng đại lượng thu thập hoa quế, hơn nữa còn tặng người. Đương nhiên, Từ Ninh cung cùng Từ An cung sẽ khách khí xin chỉ thị một phen, mới có thể đi vào hỏi.

Này lượng công việc khá lớn, trong một chốc, cũng không có được đáp án, Hoàng hậu đơn giản trước tiên cho Trần Mạn Nhu các nàng tan đi, mình đi vào cùng Hoàng thượng chào hỏi, cũng tạm thời trở về Vĩnh Thọ cung.

HẬU CUNG MƯU SINH KẾ

Tiểu Nhiên Hoa Khai

www.dtv-ebook.com

Chương 31: Đứa Nhỏ

Trần Mạn Nhu dẫn Vi Nhạc cùng Hội Âm trở về Chung Túy cung, Đối Nguyệt cùng Tần Hoan ở cửa đón, thấy Trần Mạn Nhu tiến vào, một tả một hữu giúp đỡ Trần Mạn Nhu đi vào phòng, Trần Mạn Nhu cười sáng giọng: "Ta cũng không phải bảy tám mươi tuổi, mau mau thu hồi cái dạng này đi."

"Nô tỳ cũng không phải là làm bộ." Đối Nguyệt cười hì hì nói: "Nô tỳ a, là thật tâm quan tâm nương nương, hôm nay nương nương trở về thời gian chậm hơn một canh giờ so với dĩ vãng, là Hoàng hậu nương nương có chuyện gì sao?"

"Không phải Hoàng hậu nương nương có việc." Trần Mạn Nhu nhận một ly trà Đối Nguyệt mang tới, uống hai hớp, mới cảm thấy thân mình ấm áp lên, cũng không phải thời tiết lạnh, mà là chuyện vừa rồi làm cho người ta có chút phát lạnh, thế này mới cảm thấy thân mình có chút lạnh lẽo, từ trong ra ngoài đều phát khí lạnh.

Buông ly trà, Trần Mạn Nhu cũng không vội vã nói chuyện, nhắm mắt lại bắt đầu cân nhắc, lúc này mình có thể hay không ra đi tìm hiểu tin tức. Hoàng thượng đang thời điểm thịnh nộ, nếu chuyện mình cho người tìm hiểu tin tức bị hấn biết, khó tránh khỏi tội danh vui sướng khi người gặp họa, đụng vào hòng súng cho Hoàng thượng phát tiết.

Nhưng là cho người đi hỏi thăm, mới có thể mượn cơ hội lần này thăm dò chi tiết nhân thủ. Việc này là Hoàng hậu phụ trách tra, Chung Túy cung cũng không có hoa quế thụ, thậm chí nàng hôm nay mới biết được Dương quý phi dị ứng hoa quế, cho nên việc này thấy thế nào đều liên lụy không đến trên người nàng. Cũng không cần lo lắng bị người vu oan hãm hại cái

gì, cho nên cuối cùng chỉ cần cho bọn họ tìm hiểu tin tức Hoàng hậu cuối cùng làm ra xử trí rồi đối chiếu, có thể biết tin tức của là thật, tin tức của ai là giả.

Cơ hội này, thập phần khó được. Nhưng là, cũng dễ dàng làm ra sai lầm, dù sao, vạn nhất ai cùng người sau lưng kia ngầm tiếp xúc một chút, mình thành đồng phạm, hoặc là thành người khuyến khích, kia có thể thành chuyện xấu.

Nghĩ tới nghĩ lui, Trần Mạn Nhu trong lòng cũng không có kết luận. Nguyên bản nàng còn muốn lưu người Chung Túy cung cẩn thận quan sát, nhưng chuyện Dương quý phi hôm nay nhắc nhở nàng, Dương quý phi ở trong cung đã ba năm, nàng lại là người thông minh, có thể cho phép người của mình có hai lòng sao?

Nhưng, nàng vẫn như cũ mất đi một đứa nhỏ.

Mình không thông minh như Dương quý phi, gián điệp phản diện cái gì, vẫn là đừng dùng, đỡ phải làm bản thân tức giận. Nghĩ đến đây, Trần Mạn Nhu càng kiên định trước đem Chung Túy cung của mình quản lý tốt, vì thế ngẩng đầu nhìn Vi Nhạc hỏi: "Vi Nhạc, trong cung người có tử muội giao hảo?"

"Nô tỳ có người đồng hương ở chỗ Dương quý phi." Vi Nhạc có chút kinh ngạc, nhưng lập tức hành lễ hồi đáp, Trần Mạn Nhu gật gật đầu: "Như thế, người đi tìm hiểu một chút tin tức, xem chuyện Dương quý phi cụ thể là khi nào thì phát sinh."

Vi Nhạc lên tiếng, lui thân đi ra ngoài. Trần Mạn Nhu lại quay đầu nhìn Hội Âm: "Hội Âm có tử muội giao hảo sao?"

"Nô tỳ ở chỗ Vương tu nghi tử muội giao hảo, ngày đó thời điểm tiến cung, chúng ta từng ở cùng một phòng." Biết ý tứ Trần Mạn Nhu, Hội Âm

nhanh hành lễ hồi đáp. Trần Mạn Nhu ánh mắt lóe lóe, Hội Âm này thật ra là người thông minh.

"Người đi tìm hiểu một chút chuyện Liễu tu dung, bắt đầu hỏi thăm từ lúc nàng còn theo tiếm đế, hỏi toàn diện, biết không?" Trần Mạn Nhu đem chuyện hồi sáng lẫn qua lộn lại suy nghĩ vài lần, vẫn là cảm thấy Liễu tu dung có chút kỳ quái.

Mặc kệ nàng là bị người hãm hại, hoặc là bị người lợi dụng, vẫn là nàng căn bản chính là chủ mưu, dù sao nàng là ở trong chuyện này đột nhiên xuất hiện. Bằng không, Thi Tình Hoạ Ý cũng sẽ không dính líu đến ai khác, chỉ dính líu Liễu tu dung.

"Đem Tiểu Minh Tử kêu vào." Trần Mạn Nhu khoát tay, ý bảo Hội Âm đi xuống. Đối Nguyệt cùng Tần Hoan vẫn không nói chuyện, chờ Trần Mạn Nhu phân phó xong rồi, trên mặt mới lộ ra nghi hoặc. Các nàng ngày thường chờ Trần Mạn Nhu sau khi đi thỉnh, sẽ lập tức đóng đại môn, cho nên đến lúc này còn không biết bên ngoài đã xảy ra sự tình gì đâu.

"Đứa nhỏ của Dương quý phi đã chết." Thấy biểu tình hai người các nàng, Trần Mạn Nhu nhẹ giọng nói. Đối Nguyệt cùng Tần Hoan thần sắc trên mặt đều đối đối, hai người cũng thật không nghĩ tới, cư nhiên sẽ là loại chuyện này.

"Nô tỳ thấy Dương quý phi luôn luôn là người thông minh đỉnh đỉnh, biết dùng Hoàng thượng đối phó Từ Ninh thái hậu, tuy rằng không đối phó Hoàng hậu nhưng cũng chưa từng cho người khác bắt được nhược điểm, như thế nào không cẩn thận như vậy đâu?" Đối Nguyệt có chút không dám tin, lúc trước các nàng ai cũng không nghĩ tới, đứa nhỏ của Dương quý phi sẽ chết.

Trần Mạn Nhu từ lời Đối Nguyệt nghĩ tới một việc, quả thật, Dương quý phi là người thông minh, nàng nhất định sẽ không không cẩn thận như thế,

tin tức nàng mang thai mới truyền ra hơn nửa tháng, lại tiếp tục truyền ra tin tức Thục phi mang thai.

Phàm là có tâm cảnh giác, đều tuyệt đối thật cẩn thận, tuyệt đối không dám tùy tiện loạn ăn cái gì. Nhưng là, hôm nay cứ nhiên ăn tô bánh người khác đưa! Việc này thuyết minh cái gì? Thuyết minh, người đưa tô bánh qua, tuyệt đối là người Dương quý phi tín nhiệm nhất.

Trong hậu cung, ai là người Dương quý phi tối tín nhiệm? Thành phi? Liễu tu dung?

Ngự y cũng nói, phấn là hoa quế kia là hong khô trong thời gian dài, không có hương vị, hiệu quả cũng là suy giảm lớn, muốn giết chết đứa nhỏ của Dương quý phi, phải có đại lượng phấn hoa quế mới được. Hoa quế có thể có nhiều? Phân loại lớn nhỏ, một đóa hoa quế có thể thu thập được bao nhiêu phấn hoa? Cho dù là đem toàn bộ hoa quế đều nghiền nát mài thành phấn, có thể thu thập đủ phân lượng để làm tô bánh, khẳng định là cần không ít hoa quế.

Này khẳng định là cần rất nhiều thời gian, cùng rất nhiều công phu. Còn phải mang đến, không thể để cho người khác phát hiện, việc này lại thêm không ít khó khăn, muốn hoàn thành hoàn mỹ việc này, cũng không phải một chuyện dễ dàng.

Biết Dương quý phi dự ứng phấn hoa quế có bao nhiêu người? Mọi người tiềm để biết, người mới tiến cung cũng có khả năng biết. Cứ như vậy, vẫn là mỗi người đều có hiềm nghi.

"Tiểu nhân cấp nường nường thỉnh an, nường nường vạn phúc an khang." Đang lúc Trần Mạn Nhu vắt hết óc bài trừ người hiềm nghi nhân, bỗng nhiên ở cửa truyền đến thanh âm Minh tổng quản, Trần Mạn Nhu ngẩng đầu cười nói: "Minh tổng quản không cần đa lễ, vào trước đi."

"Nường nường." Vào phòng, Minh tổng quản đứng ở bên trái, đối với Trần Mạn Nhu lại hành lễ. Trần Mạn Nhu nâng nâng tay, ý bảo hẵn đứng dậy, sau đó hỏi: "Minh tổng quản, ta gọi người lại đây, là muốn hỏi một chút, việc hôm nay, người cảm thấy khả năng sẽ làm ai không hay ho?"

Dương quý phi ngã xuống, nhất định tóm một người khác chôn cùng. Cho nên, cho dù là tìm không thấy hung thủ chân chính, một người gánh trách nhiệm là phải có.

Minh tổng quản cúi mắt suy nghĩ trong chốc lát, mới chậm rãi nói: "Tiểu nhân cho rằng, cuối cùng không hay ho sẽ chỉ là Liễu tu dung."

Trần Mạn Nhu trầm mặc một chút, cười gật gật đầu: "Minh tổng quản nghĩ cùng bản cung nghĩ quả nhiên giống nhau, như vậy Minh tổng quản nói, việc này ai có thể đạt được lợi ích lớn nhất?"

Minh tổng quản bất động như núi, vẫn duy trì tư thế vừa rồi, tiếp tục chậm rãi nói: "Việc này khó mà nói, có thể là Thục phi đạt được lợi ích lớn nhất, cũng có thể là Thành phi đạt được lợi ích lớn nhất, càng có thể là Hoàng hậu nhất tiễn song điêu, còn có thể là Từ Ninh thái hậu thật cao hứng."

Đứa nhỏ của Thục phi thành đứa nhỏ đứng hàng thứ hai, Dương quý phi việc còn lại là cần Thành phi tiếp tục cố sủng, mà con Hoàng hậu tạm thời không có đối thủ, Từ Ninh thái hậu rốt cục là giết chết một đứa con nối dòng của Hoàng thượng. Quả thật, vài người này, đều là có thể từ bên trong chuyện này đạt được ích lợi.

"Bản cung hiểu được." Cười nói một câu, Trần Mạn Nhu nhú mày nói: "Kế tiếp, trong khoảng thời gian này, Minh tổng quản cần phải ước thúc cho tốt người Chung Túy cung, làm cho bọn họ vô sự thì không cần xuất môn, nếu có ai xuất môn, còn thỉnh Minh tổng quản sớm nói cho ta biết."

Minh tổng quản lên tiếng, thấy Trần Mạn Nhu không phân phó cái khác, liền ra cửa.

Vi Nhạc cùng Hội Âm bận rộn hai ngày, đều tự đem tin tức tìm hiểu báo cho Trần Mạn Nhu. Hai người tìm hiểu đến tin tức đều là trung quy trung củ.

Vi Nhạc trước tiên là nói tin tức tổng quan cho Cảnh Nhân cung, trải qua nàng không ngừng cố gắng, rốt cục hỏi ra, Thúy Lan ngày đó thời điểm đầu giờ thìn đến Cảnh Nhân cung. Mà đầu giờ thìn, Liễu tu dung đang từ Diên Hi cung xuất phát chuẩn bị đi Vĩnh Thọ cung thỉnh an.

Liễu tu dung thân phận không cao, cũng không có giá liền, cho nên đi bộ tới. Nàng xuất môn chỉ mang theo một cung nữ, cũng không có người khác có thể chứng minh, nàng ngay từ đầu mang là Thúy Lan mà không phải Thúy Trúc. Cho nên, nếu là nửa đường đổi người, cũng không phải không có khả năng.

Nghe nói, Dương quý phi hôm đó uống thuốc liền chảy ra một khối huyết, Dương quý phi thương tâm muốn chết, ôm Hoàng thượng khóc một buổi tối. Hoàng thượng đối với Dương quý phi quả thật là thực có vài phần sủng ái, ba ngày liền, mỗi ngày buổi tối đều là đi Cảnh Nhân cung.

Dương quý phi khóc nháo nói có người muốn hại nàng, muốn Hoàng thượng nhất định phải tìm ra hung thủ, Hoàng thượng cũng tìm mọi cách an ủi Dương quý phi. Thi Tình Hoạ Ý bị Hoàng hậu mang đi rồi, Dương quý phi cũng chỉ nói ra một lần, như là tức giận hai người kia lúc ấy không kiểm tra ra bên trong tô bánh có phấn hoa quế, về sau không còn đề cập qua.

"Cung nhân Cảnh Nhân cung cũng điều động vài người." Vi Nhạc một bên giúp Trần Mạn Nhu bưng trà đổ nước hiến ân cần, vừa nói: "Người đồng hương kia của nô tỳ nói, lúc trước Quý phi nương nương từ bên trong

nha hoàn nhị đẳng, lại đem ra một người tên là Đông Tuyết nâng lên. Sau này, Hoàng thượng tự mình đưa đến cho Quý phi nương nương một người kêu là Đông Mai."

Hoàng thượng tặng người, đây chính là đại ân điển. Hơn nữa Hoàng thượng thương hại Dương quý phi không có đứa nhỏ, ban cho rất nhiều như nước chảy đưa đến Cảnh Nhân cung, làm cho nhóm cung phi đều đỏ mắt một phen. Mà Dương quý phi thân thể yếu đuối, mấy ngày nay lại ngay cả cửa phòng cũng chưa ra.

"Nương nương, nô tỳ cũng tìm hiểu ra không ít chuyện tình của Liễu tu dung." Hội Ấm thấy Vi Nhạc nói không ít, cũng nhanh lại đây nói, Trần Mạn Nhu gật đầu ý bảo nàng nói thẳng. Hội Ấm nhìn Trần Mạn Nhu cầm khung thêu, nhanh chóng lấy châm tuyến đưa qua, một bên đi theo nói: "Nô tỳ nghe được Liễu tu dung lúc trước hình như là có mang thai đứa nhỏ."

"Mang thai đứa nhỏ?" Tin tức này, mới xem như tin tức chân chính, Trần Mạn Nhu lấp bắp kinh hãi, ngẩng đầu nhìn Hội Ấm. Hội Ấm cười hì hì gật đầu: "Đúng vậy, nghe nói, trước khi tiến cung, Liễu tu dung đã có bầu gần ba tháng, sau lại, đứa nhỏ kia không biết làm sao, liền mặc danh kỳ diệu rút mất. Liễu tu dung tự nhiên về sau, mới chậm rãi bắt đầu bắt hòa cùng người khác. Vương tu nghi lúc trước nói qua, trước khi Liễu tu dung tiến cung, tuy rằng không cùng người khác kết giao nhiều, nhưng cũng là gặp người cũng chào hỏi cười cười một chút, không giống như hiện tại, căn bản như là cái đầu gỗ."

"Tìm hiểu ra đứa nhỏ kia là như thế nào bị mất sao?" Trần Mạn Nhu trong lòng ần ần phát giác một ít chuyện, lại còn có một tầng sa mỏng ở trên. Bất quá, xuyên thấu qua tầng sa này, nhưng cũng có thể thấy một cái hình dáng.

Hội Ấm ngượng ngùng lắc đầu: "Việc này nô tỳ không tìm hiểu ra, bất quá, nô tỳ nghe nói, lúc ấy Mặc Hương hầu hạ Dương quý phi, bị lưu tại

tiềm để, không đi theo tiến cung."

Cứ như vậy, Mặc Hương bị chặt đứt tiền đồ. Tiềm để cần người trông coi, đúng giờ quét tước, nhưng là, không phải xảy ra đại sự hoặc là có người cố ý nhắc tới, chỉ sợ người tiềm để sẽ bị tất cả mọi người quên đến sau đầu đi.

Trần Mạn Nhu đem tin tức Vi Nhạc cùng Hội Âm tìm hiểu ra từng chút từng chút phân tích, đoán ra một hướng, chính là không có căn cứ xác thực chính xác, cũng chỉ có thể nói đây là suy đoán.

Đang lúc nàng muốn lại cho người đi hỏi thăm, Hoàng hậu bên kia bỗng nhiên cho người tới truyền tin tức.

Hoàng hậu cho thấy rằng, chuyện này là lần đầu tiên từ sau khi Hoàng thượng đăng cơ xuất hiện án kiện mưu hại Hoàng tử, tính chất đặc biệt nghiêm trọng, cho nên công việc thăm vấn quan trọng, cho các vị tần phi đều kiến thức một chút kết cục mưu hại Hoàng tử, sau đó chặt chẽ nhớ kỹ chuyện gì có thể làm chuyện gì không thể làm.

Sau buổi trưa, người không đi tự gánh lấy hậu quả.

HẬU CUNG MƯU SINH KẾ

Tiểu Nhân Hoa Khai

www.dtv-ebook.com

Chương 32: Trượng Tể

"Hôm nay gọi các người đến, là vì cho các người nhìn xem, mưu hại Hoàng tự có hậu quả gì!" Hoàng hậu ngồi ở trong sân, ghế dựa kia vẫn là từ trong phòng Dương quý phi chuyển đi ra, mặt trên cả bộ thêu hồng mai điểm lệ, nhìn thập phần vui mừng, nhưng là lúc này, có nhiều hơn vài phần châm chọc.

Hoàng hậu cũng không nhiều lời vô nghĩa, khoát tay chặn lại, có nội thị áp giải hai người lại đây. Đứng ở phía sau Vương tu nghi Liễu tu dung sắc mặt nguyên bản không tốt lắm, chờ thấy rõ ràng kia hai người, sắc mặt lại càng trắng bệch, phù phù một tiếng quỳ trên mặt đất.

Chính là, Hoàng hậu chưa cho nàng cơ hội nói chuyện, ngay cả cái ánh mắt cũng chưa nhìn nàng. Hình Lan cùng Vọng Hương bên người Hoàng hậu lại đây, lưu loát đem miệng Liễu tu dung bịt lại.

"Bắt đầu hành hình." Bốn chữ, Hoàng hậu nói bình thản vô cùng, không có quát chói tai, không có dao động, lại làm cho người ta sợ hãi. Nội thị đang áp giải hai cung nữ động tác thực rõ ràng, nghe được mệnh lệnh Hoàng hậu, bốn người cùng nhau động thủ, nhanh chóng đem hai cái cung nữ kia ấn trên mặt đất.

Tiếp theo, từ bên cạnh lại đi ra bốn nội thị, trong tay đều cầm thô mộc côn, không nói một lời tiến lên, một tả một hữu đứng vững, đồng thời bắt đầu hướng trên cung nữ trên người đánh xuống. Ngay cả tiếng đếm đều không có, cứ trầm mặc đánh.

Gậy gộc đánh ở trên người thanh âm thực nặng nề, một tiếng một tiếng, giống như là sấm rền đập vào lòng. Nguyên bản bị bịt miệng Thúy Lan cùng Thúy Trúc còn kịch liệt giãy dụa, nhưng khí lực các nàng làm sao có thể tránh khỏi thân thể nội thị cường tráng? Không quá hai lần, các nàng đã bị gậy gao ấn xuống, động cũng không động.

Trên quần áo các nàng xuất hiện loang lổ vết hồng ngân, Liễu tu dung sắc mặt cũng càng tái nhợt, lúc này giống như trong suốt. Lặng lẽ nhìn hai nha hoàn bị đánh trong chốc lát, bỗng nhiên dùng sức giãy dụa đứng lên.

Hình Lan cùng Vọng Hương lúc trước thấy Liễu tu dung an tĩnh không nhúc nhích, không cảnh giác, cho nên nhưng lại lập tức bị Liễu tu dung giãy dụa ra được. Liễu tu dung tránh ra phía sau, đứng dậy bổ nhào vào Thúy Lan khoảng cách gần nhất bên người. Thê lương kêu to: "Vì sao? Vì sao? Hoàng hậu nương nương, các nàng làm cái gì, vì sao lại đánh các nàng?"

"Liễu tu dung, các nàng làm cái gì, người không biết sao?" Hoàng hậu thần sắc bình tĩnh nhìn Liễu tu dung, phân phó nhân đem nàng kéo ra. Liễu tu dung dùng sức giãy dụa, ghé vào trên người Thúy Lan không muốn rời đi, quay đầu về mặt đầy nước mắt lắc đầu: "Thiếp không rõ, thiếp cũng không biết, Thúy Lan cùng Thúy Trúc hầu hạ thiếp nhiều năm như vậy, cầu hoàng hậu nương nương tha mạng!"

"Liễu tu dung, người từ lúc tiềm ẩn để bắt đầu thu thập phần hoa quế, vụng trộm làm, sau đó mang tiến cung, vì chính hôm nay đi?" Hoàng hậu thấy Liễu tu dung chết cũng không khai, đơn giản đem nói rõ: "Sáng hôm đó, thời điểm người xuất môn mang theo xác thực là Thúy Lan, nhưng Thúy Trúc cũng đi theo xuất môn. Thúy Lan là nhân cơ hội đi hướng Cảnh Nhân cung đưa tô bánh, Thúy Trúc lại là theo người đi hướng Vĩnh Thọ cung."

"Từ Diên Hi cung đến Cảnh Nhân cung, bất quá là vài bước lộ trình, Thúy Lan đi nhanh, thời điểm các người đi đến cửa Cảnh Nhân cung, Thúy Lan đã đi vào. Lúc sau, người cùng Thúy Trúc đi đến Khôn Ninh môn chờ, Thúy Lan từ Cảnh Nhân cung đi ra, trực tiếp đi tìm người, Thúy Trúc lại lấy cớ tìm cây trầm, lập tức phản hồi Diên Hi cung. Chỉ mình người chờ không đến thời gian nửa nén hương, lại thành Thúy Lan cùng Thúy Trúc trao đổi được thời gian."

Hoàng hậu mắt lạnh nhìn Liễu tu dung, đem mọi việc nói cho dễ hiểu. Cứ như vậy, thật giống như là sau khi Liễu tu dung xuất môn, từ đầu tới đuôi, đi theo bên người đều là Thúy Lan. Bởi vì khoảng cách Diên Hi cung cùng Cảnh Nhân cung, Thúy Lan từ Diên Hi cung đến Cảnh Nhân cung, cũng không sẽ xuất hiện tình huống thở hổn hển. Mà Thúy Trúc đi lại hai lần, chỉ phải cẩn thận không cho người khác thấy, vậy tuyệt đối sẽ không bị vạch trần.

Liễu tu dung lảng lảng nghe Hoàng hậu nói xong, thừa dịp cơ hội này, lập tức lại có hai nội thị lại đây đem Liễu tu dung tóm đi. Thúy Lan cùng Thúy Trúc bắt đầu hình phạt tiếp theo, kia thanh âm nặng nề một lần nữa ở trong lòng mỗi người đang nhìn.

Đánh đánh, trên mặt Liễu tu dung bỗng nhiên xuất hiện một cổ tuyệt vọng. Ngẩng đầu thê lương hướng về phía phòng Dương quý phi phòng hô: "Dương Ngọc Nhi! Người con tiện nhân! Người hiện tại cũng biết tư vị không có đứa nhỏ đi? Ha ha ha, ta muốn làm rớt hài tử của người! Ta muốn làm cho hài tử của người vì hài tử của ta đền mạng!"

Hoàng hậu cũng cũng không ngăn cản, mặc kệ Liễu tu dung hô, Liễu tu dung cả người giống như là điên cuồng, cũng không giãy dụa, chỉ ngồi dưới đất lồm bồm lâu bầu, trên mặt ngây ngô cười thực quỷ dị: "Đứa nhỏ, người nhìn thấy sao? Nương báo thù cho người! Người ở dưới có người làm bạn, nếu không sẽ cô độc."

Nói xong lại cười ha hả: "Ha ha, Dương quý phi, người cũng có hôm nay a, lúc trước người cho tiện nhân Mặc Hương kia đem ta đẩy ngã, thời điểm làm cho hài tử của ta mất đi, khẳng định không nghĩ tới người còn có hôm nay đi?"

Liễu tu dung khóc khóc cười cười, nửa điểm cũng không ảnh hưởng tới Thúy Lan cùng Thúy Trúc đang bị đánh, không bao lâu, vết máu trên người Thúy Lan Thúy Trúc bắt đầu hướng bên cạnh lan tràn ra.

Trần Mạn Nhu tai nghe Liễu tu dung thét chói tai chửi rủa, mắt nhìn dấu vết màu đỏ kia, chỉ cảm thấy trong lòng từng đợt phát lạnh. Nàng biết, hậu cung, hợp lại đều là tánh mạng, thắng là mạng người, thua cũng là mạng người. Lại chưa bao giờ gặp qua, mạng người cứ như vậy ở trước mắt nàng biến mất.

Nàng vẫn đều biết, niên đại nàng xuyên qua tuy rằng mất quyền lực, nhưng cũng là cổ đại, niên đại mà tánh mạng nô bộc cho tới bây giờ cũng không xem như đại sự. Nhưng nàng từ nhỏ ở trong bình mật lớn lên, chưa bao giờ trực tiếp đối mặt cảnh tượng như vậy.

Chính là ở hiện đại, nàng ngay cả tai nạn xe cộ cũng không gặp qua. Hình ảnh trên mạng, có thể cùng cảnh tượng chân thật so sánh sao?

Nàng chưa bao giờ như bây giờ, biết vô cùng rõ ràng, địa phương mình ở, nên gọi hậu cung là nhà giam. Nàng cũng chưa bao giờ như giờ phút này, vô cùng hiểu được, chỗ này, không được mềm lòng.

Chỉ bo bo giữ mình là hoàn toàn không được, người không hại người, người sẽ hại người. Huống chi, người nếu muốn có đứa nhỏ, nghĩ bảo hộ đứa nhỏ của mình, phải mở một đường máu đi ra, không vì chính mình, cũng vì đứa nhỏ của mình mà mở đường.

Chậm rãi, Thúy Lan cùng Thúy Trúc thân mình đành chỉ run rẩy, không bao giờ động dậy nữa, cho dù là gậy gộc đánh vào, cũng chỉ là phát ra

thanh âm nặng nề, thật giống như là hai kiện quần áo bông.

"Tốt lắm, Liễu tu dung mưu hại hoàng tự, tước phong hào tu dung, ngay hôm nay đưa đến Dịch Đình cung." Hoàng hậu lạnh lùng đứng dậy, nhìn lướt qua Liễu tu dung, ý bảo người lại đây đem thi thể Thúy Lan cùng Thúy Trúc mang đi.

Lại nhìn phi tần chung quanh ở dưới, trong mắt Hoàng hậu hàm chứa lãnh ý cùng nghiêm khắc rõ ràng: "Bản cung nói cho các người, hậu cung này, bản cung cho các người tranh thủ tình cảm, cho các người đấu võ mồm, cho các người trí khí, cũng không đồng ý các người nguy hại con nối dòng hoàng gia! Không thể lấy Hoàng tự làm tranh đoạt, một khi bị phát hiện, Dịch Đình cung liền là chỗ ở của các người sau này. Nghiêm trọng hơn, liên lụy gia tộc, bản cung tuyệt đối sẽ không đối với các người lưu tình, hiểu chưa?"

"Là, Hoàng hậu nương nương, thiếp hiểu được." Thục phi sắc mặt tuy rằng tái nhợt, lại vẫn là người đầu tiên phản ứng lại, hành lễ với Hoàng hậu, suy yếu hồi đáp. Hoàng hậu sắc mặt hơi chút dịu đi một ít, nhìn người phía sau Thục phi nói: "Còn không chạy nhanh đỡ nương nương các người ngồi xuống? Nàng hiện tại trong bụng đang hoài đứa nhỏ, vạn vạn không thể có nửa phần sơ sẩy."

Hai cung nhân sợ hãi lên tiếng, nhanh lại đây đỡ Thục phi đến một bên ngồi xuống. Đức phi ở phía sau cười nói: "Hoàng hậu nương nương yên tâm, thiếp hiểu được, ngày sau tuyệt sẽ không giống Liễu... Khụ, ngày sau tuyệt đối sẽ không giống Liễu thị như vậy."

Hoàng hậu quét mắt liếc nàng một cái, cũng không nói chuyện. Lưu phi ngẩng đầu nhìn phòng Dương quý phi, cười nói: "Một chuyện lớn như vậy, cũng không thấy Dương quý phi hé răng, không phải là bị dọa?"

Nói xong đột nhiên giống như nhớ tới cái gì, lại lắc đầu nói: "Xem trí nhớ ta này, Dương quý phi đã sớm gặp qua cục diện này, ước chừng sẽ không bị dọa, kia khẳng định là đang ngủ đi. Hoàng hậu nương nương, ngài yên tâm, hậu cung này a, dám không đem con nôi dòng làm tranh đoạt, ước chừng là không có."

Lưu phi biểu thị thái độ xong, liền đến phiên Trần Mạn Nhu. Trần Mạn Nhu nguyên bản cúi đầu, lúc này dùng sức ở trên người mình nhéo một chút, vừa nhắc đầu, mọi người nhìn thấy nàng như là bị hoảng sợ, Hoàng hậu nguyên bản trên mặt lạnh như băng, cũng nhin không được mặt nhăn đi: "Trần phi, ngươi làm sao?"

"Ô... Hoàng hậu... Nương nương, xin thứ tội, thiếp, thiếp là không có gặp qua chuyện như vậy, nhất thời bị dọa..." Trần Mạn Nhu nước mắt ràn rụa, một bên khóc, còn một bên run rẩy, minh xác nói cho mọi người, nàng khóc một hồi lâu.

Từ Hoàng hậu phía trên đến Lưu phi phía trước, đều nhin không được co rút khóe miệng. Không phải là trượng tử hai cung nữ sao? Nhà ai hàng năm không đánh chết vài cái nô tài? Đây Trần phi cũng quá nhát gan đi?

Bất quá Hoàng hậu phản ứng thật nhanh, kéo kéo khóe miệng cười nói: "Bản cung nghe nói Trần phi là con gái duy nhất trong nhà, từ nhỏ được sủng ái, loại chuyện này hẳn là chưa thấy qua. Bất quá, Trần phi người yên tâm, ngày sau ngươi chỉ cần không làm sai, loại này hình phạt cũng không tới phiên ngươi."

"Thiếp, thiếp hiểu được, Hoàng hậu nương nương yên tâm, thiếp về sau, tuyệt đối sẽ không phạm sai lầm." Trần Mạn Nhu khóc không một chút mỹ cảm, liền dùng sức dụi mắt lau nước mắt, may mắn không lưu nước mũi, bằng không, còn có vài phần khó coi.

Hoàng hậu nhìn cũng nhìn không được buồn cười, trong lòng thở dài, vẫn là đứa nhỏ đầu. Bất quá cũng có vài phần hâm mộ, ngay cả loại chuyện này đều chưa thấy qua, có thể thấy được thời điểm ở nhà, là cỡ nào được sung ái.

Bất quá, như vậy cũng tốt, tâm tính đơn thuần, chưa thấy qua trạch đấu, ngày sau ước chừng cũng sẽ không ở trong hậu cung làm được cái gì.

Nghĩ, thanh âm Hoàng hậu liền lại nhu hòa vài phần: "Được rồi, chuyện hôm nay, ước chừng cũng dọa người, trở về hảo hảo nghỉ ngơi vài ngày, qua một đoạn thời gian liền quên. Buổi tối nếu ngủ không tốt, tìm ngự y bốc mấy thang thuốc an thần đi."

"Là, đa tạ Hoàng hậu nương nương." Trần Mạn Nhu trên mặt mang theo vài phần ngưỡng ngừng, quy củ hành lễ với Hoàng hậu. Thấy Hoàng hậu tầm mắt chuyển tới trên người Thành phi, Trần Mạn Nhu lại nhanh chóng cúi đầu.

Cũng không biết có phải nước mắt của Trần Mạn Nhu làm hồng không khí hay không, kế tiếp Hoàng hậu phát biểu ngắn gọn hơn, năm ba câu vừa nói xong, cho mọi người giải tán, nàng tiến vào phòng Dương quý phi an ủi Dương quý phi.

Đến buổi chiều, Hoàng hậu báo với Hoàng thượng đã chuyện này xử trí, nói xong cười nói: "Hoàng thượng hẳn là nên đi xem Trần phi, nàng còn nhỏ tuổi, ở nhà lại được sung ái, ước chừng là chưa thấy qua loại chuyện này, hôm nay cư nhiên bị dọa, ngài không phát hiện, gương mặt khóc kia a, đều thành hoa miêu."

Hoàng thượng thoáng cười cười, trong lòng hồi tưởng một chút bộ dáng Trần Mạn Nhu, quả thật là người ngây thơ, vì thế gật gật đầu đáp: "Phải không? Vậy ngày khác trầm đi qua nhìn một cái. Tử Đồng đã nhiều ngày vất vả, trầm ban cho người một vài thứ được? Tử Đồng nghĩ muốn cái gì?"

"Hoàng thượng, thiếp thân làm việc này, cũng không phải là vì phần thưởng của ngài." Hoàng hậu gắt giọng, thuận tay ở trên lưng Hoàng thượng nhéo một chút, động tác vô cùng thân thiết mà tùy ý, giọng điệu mang theo vài phần bất mãn: "Thiếp thân là thê tử của Hoàng thượng, vì Hoàng thượng quản lý hậu cung, đó là bổn phận, sao có thể muốn Hoàng thượng ban thưởng?"

"Hảo, là trẫm nói sai nói, Tử Đồng đừng giận." Hoàng thượng cười ha ha, thân thủ vòng qua thắt lưng Hoàng hậu, cúi đầu ở trên môi Hoàng hậu hôn một cái, lập tức xoay người bế Hoàng hậu, đi nhanh hướng bên giường đi đến.

Hoàng hậu sắc mặt thẹn thùng, nhìn ở dưới đèn, có một phen tình thú khác. Màn rơi xuống, bên trong truyền đến thanh âm tất tất tốt tốt, không bao lâu liền nhiều thêm thanh âm nam nhân thô suyễn cùng nữ nhân yêu kiều, bên ngoài ngọn nến lóe lóe, nổ thành một chút hoa nổ, có vẻ phòng trong lại sáng ngời.

HẬU CUNG MƯU SINH KẾ

Tiểu Nhiên Hoa Khai

www.dtv-ebook.com

Chương 33: Bạn Giá

Thời điểm Vi Nhạc tiến vào nói Lưu phi tới chơi, Trần Mạn Nhu còn nằm ở trên giường ngủ trưa. Hoang mang rồi loạn đứng dậy ra cửa phòng, chỉ thấy Lưu phi đang ngồi ở trên tháp tháp xem đai lưng nàng thêu, nghe thấy động tĩnh ngẩng đầu cười nói: "Ta còn nói nếu ngươi ngủ sâu, ngày mai ta qua tìm ngươi tiếp, như thế nào lại rời giường?"

"Lưu phi tỷ tỷ hảo tâm đến thăm ta, ta lại ở trên giường thì giống cái gì." Trần Mạn Nhu cười nói, hành bán lễ, ngồi đối diện Lưu phi: "Hôm qua ngủ không ngon, cả đêm gặp ác mộng, hôm nay tìm Hồ ngự y kê phương thuốc an thần, giữa trưa mới ngủ sâu thế này, chậm trễ tỷ tỷ, tỷ tỷ đừng trách móc."

"Không lạ, ngươi còn nhỏ, lần đầu gặp loại chuyện này, khó tránh khỏi tâm lý sợ hãi." Lưu phi khoát tay, bữu môi nói: "Bất quá, ngươi thật ra không cần sợ hãi, nhân quả báo ứng a, là đều nên có, các nàng đã làm sai, chịu trừng phạt cũng phải."

"Ta biết, đa tạ tỷ tỷ an ủi." Trần Mạn Nhu thức cả một đêm sắc mặt mới có chút tái nhợt, sợ ngủ một hồi lại hồng hào, cho nên thời điểm rời giường, thoa một ít phấn trắng, không phải thực rõ ràng, nhưng có thể hồ lộng cho qua.

"Biết là tốt rồi, bất quá, Dương quý phi cũng là vô tội bị liên lụy, năm đó đứa nhỏ của Liễu tu dung, chuyện tình cũng không liên quan Dương quý phi." Lưu phi nhìn kỹ thần sắc Trần Mạn Nhu, thấy nàng tò mò, liền cười nói: "Ngươi cũng không thấy kỳ quái, nếu đứa nhỏ của Liễu tu dung là

Dương quý phi làm rót, Dương quý phi sao còn dám ăn tô bánh Liễu tu dung đưa tới?"

"Tỷ tỷ biết nguyên nhân? Ta cũng thấy kỳ quái, nhưng đĩa nhỏ của Liễu tu dung là hoài thai trước khi tiến cung, ta cũng không rõ ràng lắm rồi cuộc là chuyện gì xảy ra." Trần Mạn Nhu vẻ mặt bất quái hỏi, nếu Dương quý phi thật sự cùng chuyện đĩa nhỏ của Liễu tu dung có quan hệ, trong lòng nàng nhất định là ngờ vực vô căn cứ Liễu tu dung, làm sao có thể dễ dàng ăn tô bánh Liễu tu dung đưa tới?

Chẳng sợ, là Thi Tình Hoa Ý hai người kiểm tra qua, không có một chút hương vị phấn hoa quế. Nhưng là, thế giới này không có hương vị gì có thể hơn đi, lúc này ở ngự hoa viên trúc đào đang nở hoa, một chút nhỏ, không nhiều lắm, một hai giọt chất lỏng, có thể làm cho người ta choáng váng nửa ngày.

"Đây đều là chuyện lúc còn tiềm ẩn, người làm sao biết. Hơn nữa, chuyện này cũng bị Hoàng hậu hạ khẩu lệnh cấm, tự nhiên cũng không có người khác biết." Lưu phi cười nói, tuy rằng miệng nói xong Hoàng hậu hạ khẩu lệnh cấm, trên mặt cũng là vẻ bất quái, thật giống như là nói với Trần Mạn Nhu, nhanh đến cầu ta, cầu ta ta liền nói cho người.

Trần Mạn Nhu thân thủ nhanh chóng nắm cánh tay Lưu phi lắc lắc: "Hảo tỷ tỷ, người nói một chút cho ta biết đi, ta vừa mới tiến cung, đối với chuyện tình trong cung cũng không biết nhiều, vạn nhất ngày nào đó nói gì đó không nên nói, khẳng định sẽ bị đánh bằng roi, như vậy rất đau..."

Nói xong, làm như nhớ tới đến Thúc Lan Thúc Trúc ngày hôm qua, sắc mặt trắng bạch, ngay cả ánh mắt đều có chút nao núng. Lưu phi nhanh vỗ tay nàng an ủi nói: "Đừng sợ đừng sợ, ta xem người là muội muội, khẳng định sẽ không nhìn người phạm sai lầm bị đánh, như vậy đi, ta vụng trộm nói cho người, người cũng đừng nói đi ra ngoài."

"Ta nhất định sẽ không nói ra ngoài. Ta thề, ta nếu là đem chuyện Lưu phi tỷ tỷ nói hôm nay tiết lộ ra ngoài nửa câu, cho thiên lôi đánh xuống ta đi" Trần Mạn Nhu lập tức nhắc tay cam đoan, Lưu phi đem tay nàng để xuống: "Ta tin người, lời thề cũng không phải có thể nó lung."

"Năm đó, Liễu tu dung là đại nha hoàn hồi môn theo Dương quý phi, là người Dương quý phi tin tưởng. Một người khác tên là Mặc Hương, cũng là đại nha hoàn của Dương quý phi, chính là Mặc Hương tính tình hoạt bát, Dương quý phi quá coi trọng."

Sau khi Dương quý phi vào phủ, lúc đó Hoàng thượng thực sủng ái, Từ An thái hậu sợ con mình bị nữ sắc mê hoặc, lúc này lại hỏi cưới đích nữ nhà Đại Lý tự khanh Mạnh Thư Lễ - Mạnh Thiển Thiển vào phủ làm sủng phi.

Nhưng từ sau một năm, trong vương phủ ngay cả một đứa nhỏ cũng sinh ra. Từ An thái hậu sốt ruột, lại tìm đích nữ nhà Tuyên An Sử Tư Đồng Trường Đình - Lưu Mộng Hoa làm sủng phi.

Nói cách khác, thời điểm hậu viện vương phủ bắt đầu xướng tuồng, Lưu phi vừa mới vừa vào phủ, tin tức này, cũng mới có thể đều tìm hiểu được.

"Dương quý phi là Hoàng thượng tự mình cầu đến làm sủng phi, vừa tiến phủ liền được sủng ái yêu thương. Hoàng hậu lúc ấy ngay cả đứa nhỏ đều không có, thấy Dương quý phi được sủng ái, đã đem Vương tu nghi lúc ấy vẫn là đại nha hoàn bên người nàng làm tục chải tóc cho làm di nương. Diện mạo Vương tu nghi cũng vô cùng tốt, là nhà mẹ đẻ Hoàng hậu cố ý vì Hoàng hậu mà chuẩn bị của hồi môn. Sau tục chải tóc, thật đúng là phân được vài phần sủng ái của Hoàng thượng."

Lưu phi một bên cắn hạt dưa, một bên nói rất tùy ý, biểu tình trên mặt, giống như là không phải đang kể chuyện xưa, thấy Trần Mạn Nhu thập

phần kinh ngạc. Lúc này Lưu phi đều đã là một người trong hậu viện, cư nhiên đối việc này thờ ơ, thật sự là kỳ quái một chút.

"Sau đó, Hoàng hậu mang thai. Hoàng thượng đại hôn hơn hai năm chính phi rốt cục có đứa nhỏ, tự nhiên là thập phần cao hứng, đối Dương quý phi càng ít quan tâm. Dương quý phi trong lòng khó chịu, vừa vào phủ đã được sủng ái làm cho nàng quên đi bốn phận, cũng nghĩ cùng Hoàng hậu tranh chấp, vì thế, đã đem Liễu tu dung bên người nàng cho mở mặt."

"Vậy Thục phi đâu?" Trần Mạn Nhu nhin nửa ngày, rốt cục không nhin được, khi đó hậu viện cũng không riêng gì hai người Hoàng hậu cùng Dương quý phi, như thế nào Thục phi cùng Lưu phi giống như là hai người trong suốt?

"Thục phi sinh bệnh." Lưu phi tựa tiểu phi tiểu nhìn nhìn Trần Mạn Nhu, như là biết Trần Mạn Nhu tò mò cái gì, đơn giản nói ra: "Lúc ấy, ta tuy rằng là còn trẻ không hiểu biết, nhưng trước khi vào phủ nương ta cũng chỉ điểm cho, nói đúng ra là không muốn cho ta trong lúc đó dính đến Dương quý phi cùng Hoàng hậu, ta tự nhiên là vui vẻ xem diễn."

Trong lòng Trần Mạn Nhu lập tức đối với Lưu phi kéo phòng tuyến cảnh giới, lúc ấy Lưu phi ước chừng mới mười sáu mười bảy đi? Cõi lòng cô gái đầy tình cảm vào phủ, lại có thể kiềm chế tâm tư, giấu tài tọa sơn quan hổ đấu, có thể thấy được, cũng không phải là như mặt ngoài thoát nhin ngay thẳng vô hại.

Còn có Thục phi, sớm không sinh bệnh trễ không sinh bệnh, cố tình lúc Dương quý phi cùng Hoàng hậu đang đấu tranh, nàng liền sinh bệnh, này, cũng không phải là hạng người tâm tư nông cạn.

"Cho Liễu tu dung làm tục chải tóc, cũng là biết Liễu tu dung đối với nàng chân thành. Trên thực tế, quả thật Liễu tu dung cũng đối xử chân thành với Dương quý phi." Lưu phi nhìn không ra Trần Mạn Nhu suy nghĩ

cái gì, tiếp tục nói: "Sau một năm, phàm là Hoàng thượng đến chỗ Liễu tu dung, Liễu tu dung luôn phải đẩy Hoàng thượng đến chỗ Dương quý phi, thường xuyên qua lại, ngay cả Hoàng thượng cũng nói, Liễu tu dung là người thập phần trung tâm."

"Mà Dương quý phi trong đoạn thời gian kia, vẫn cùng hoàng hậu đối nghịch. Chính là Hoàng hậu hoài thai đứa nhỏ, cũng lười quan tâm Dương quý phi, nhưng, hậu viện không thể để cho Dương quý phi một mình cầm đầu." Lưu phi hí mắt về mặt nhớ lại: "Cho nên ngẫu nhiên, vì Hoàng hậu yêu cầu, Hoàng thượng cũng sẽ đến chỗ ta hoặc là Thục phi ngồi một chút."

Trần Mạn Nhu bỗng nhiên tỉnh ngộ, khó trách ngày đó thấy Thục phi cùng Lưu phi đều là đi theo Hoàng hậu, bên Dương quý phi có vẻ có chút cô đơn.

"Tỷ tỷ, chúng ta nói ngắn gọn, đứa nhỏ của Liễu tu dung là chuyện gì xảy ra?" Trần Mạn Nhu nghe trong chốc lát về chuyện xưa hậu viện, có vẻ có chút không kiên nhẫn, thừa dịp Lưu phi tạm dừng, nắm chặt thời gian hỏi.

Lưu phi ở trên mặt nàng nhẹ nhàng xoa nắn một phen: "Người a, đừng có gấp, lập tức nói tới."

"Sau đó, lại qua hai năm, Hoàng hậu cũng sinh ra tiểu hoàng tử. Hoàng thượng tuy rằng sủng ái Dương quý phi, nhưng cũng không rối loạn quy củ, lúc này mới ngừng cho nữ nhân hậu viện uống dược. Trưởng tử vừa sinh ra, nữ nhân hậu viện đều có thể mang thai, Dương quý phi tự nhiên cũng là ngóng trông mang thai."

"Nhưng phong thủy vương phủ ước chừng không tốt lắm, Dương quý phi như thế nào cũng không hoài thai, nhưng Liễu tu dung, ở trong lúc Dương quý phi không thể thị tẩm hầu hạ Hoàng thượng một lần, liền hoài thai.

Liễu tu dung sợ Dương quý phi tức giận, vừa được chuẩn đoán tin tức chính xác, liền nhanh chóng đi tới viện Dương quý phi thỉnh tội. Dương quý phi tự nhiên là an ủi Liễu tu dung một phen, còn nói, chờ đứa nhỏ sinh ra, liền ôm đến dưỡng trước mặt Dương quý phi. Liễu tu dung trung tâm đến ngốc, đối Dương quý phi thập phần mang ơn."

Lưu phi nói với vẻ mặt châm chọc, Trần Mạn Nhu nghe đến nhập thần, chính xác tuồng kịch trạch đấu a, nàng sống hai đời lần đầu tiên nghe chuyện xưa loại này.

"Nhưng không đợi đến lúc Liễu tu dung sinh ra đứa nhỏ, liền xảy ra chuyện." Lưu phi nói tới đây, cố ý đè thấp thanh âm: "Còn nhớ rõ ta ngay từ đầu có nói tới Mặc Hương đi? Nàng trưởng thành cũng rất xinh đẹp, so với Liễu tu dung còn xinh đẹp hơn, tâm tư cũng không phải thuần khiết."

Trần Mạn Nhu vẻ mặt bỗng nhiên tỉnh ngộ: "Ý của tỷ là, Mặc Hương kia muốn leo lên giường của Hoàng thượng, nhưng không nghĩ tới bị Liễu tu dung đoạt mất cơ hội, cho nên đối với Liễu tu dung ghi hận trong lòng, tìm cơ hội đã đem đứa nhỏ của Liễu tu dung làm rớt?"

Lưu phi hướng Trần Mạn Nhu dựng thẳng ngón tay cái: "Người thật thông minh, chân tướng câu chuyện chính là như vậy. Sau đó, Dương quý phi tìm mọi cách an ủi Liễu tu dung, nhưng mà người bên cạnh nàng cũng không có ai hữu dụng, tạm thời không thể đem Mặc Hương xử trí. Dương quý phi ước chừng là cảm thấy, sự tình đã trôi qua, Mặc Hương cũng không tiến cung, Liễu tu dung cho dù là muốn báo thù. Nhưng nàng không nghĩ tới, Liễu tu dung cuối cùng lại đem trách nhiệm đổ lên trên đầu Dương quý phi."

Nói đến nói đi, vẫn là Dương quý phi rất sơ ý, nàng nghĩ, nàng đã vì Liễu tu dung báo thù, chặt đứt tâm tư Mặc Hương, gần nhất giảm bớt một đối thủ cho mình, thứ hai trấn an Liễu tu dung. Từ nay về sau, Liễu tu dung vẫn nô tài trung thành nhất của nàng.

Dù sao, mặc kệ là trước đó hay về sau, thái độ Liễu tu dung đối với nàng đều không có biến hóa bao nhiêu, vẫn trung thành trước sau như một. Cho dù là lúc trước có hoài nghi Liễu tu dung, nhưng thời gian lâu, sẽ không còn cảnh giác.

Huống chi tính tình Dương quý phi, thực ngạo khí, ước chừng là như thế nào cũng chưa từng nghĩ tới, mình nắm giữ tánh mạng một nhà Liễu tu dung, Liễu tu dung còn dám có lá gan đến hại nàng đi.

Nhưng là, nàng hoàn toàn không nghĩ tới, một người mẫu thân sẽ có chấp niệm thâm sâu như vậy. Cho dù là đã trôi qua hơn ba năm, cũng luôn tìm cơ hội trả thù Dương quý phi.

Ai, bên trong thâm cung, quả nhiên là thời thời khắc khắc không thể buông lỏng cảnh giác. Lưu phi đến đem chuyện này nói cho nàng, cũng không biết là vì mang theo vài phần hảo tâm, vài phần muốn chế giễu hay vài phần muốn lợi dụng.

"Người a, ngày sau phải cẩn thận, nữ nhân hậu viện tranh đấu, không nghĩ qua là sẽ không còn tánh mạng." Lưu phi cười hớ hớ nói, Trần Mạn Nhu rất nhanh gật đầu: "Đa tạ Lưu phi tỷ tỷ hôm nay đến nói cho ta biết chuyện đó." Nói xong, lại chần chờ một ít: "Nhưng là, ta xem Hoàng hậu nương nương cùng Thục phi, ngày thường lý cũng không cùng người khác tranh thủ tình cảm a."

"Người cho là Hoàng hậu thực sự là người tốt?" Lưu phi thốt ra, nói xong liền nhanh chóng che miệng, khẩn trương nhìn nhìn bốn phía, Trần Mạn Nhu nháy mắt mấy cái, Lưu phi xem nàng một bộ dáng ngốc nghếch hồ đồ, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép trạc trạc ót nàng: "Nàng nếu là người tốt, thì sao hậu cung cũng chỉ có mình nàng có đứa nhỏ? Hoàng thượng mười sáu tuổi đại hôn, hiện nay hai mươi ba, đã bao nhiêu năm? Hậu cung có mấy đứa nhỏ?"

Trừ bỏ giữ đạo hiếu ba năm, bốn năm thời gian, chỉ có mình Hoàng hậu có một nam một nữ. Thục phi có một thai, còn không biết rốt cuộc có thể bảo trụ hay không.

Trần Mạn Nhu vẻ mặt như bị kinh hách, Lưu phi xuy cười một tiếng: "Người a, phải có nhiều tâm nhãn hơn đi, hậu cung này, không phải thoát nhìn là người tốt, thì nhất định phải là người tốt. Thời gian không còn sớm, ta cũng phải trở về, người cũng đừng tiễn."

"Vây tỷ tỷ đi thông thả, có rảnh lại đến." Trần Mạn Nhu đứng ở cửa nhìn theo Lưu phi bước đi, xoay người trở về tiếp tục rút ở trên mỹ nhân tháp, suy nghĩ trong chốc lát, thật dài thở dài. Tần Hoan cùng Đối Nguyệt vừa vào cửa, nhanh lại đây hỏi: "Nương nương, có chuyện gì phiền lòng?"

"Có a, chuyện phiền lòng ngày càng nhiều, Hoàng hậu bí hiểm, hậu cung không có gì là Hoàng hậu không biết. Thục phi thâm tàng bất lộ, thời điểm nên điệu thấp liền điệu thấp, thời điểm nên đàn hoàng liền đàn hoàng. Dương quý phi thập phần được sủng ái, Hoàng thượng thì sẽ che chở. Lưu phi tâm cơ thâm hậu, nơi nơi châm ngòi ly gián. Thành phi dựa vào núi lớn, thập phần kiêu ngạo, hậu cung này thủy thập phần hỗn a." Trần Mạn Nhu than thở, thật muốn từ chức a.

"Lưu phi châm ngòi ly gián?" Đối Nguyệt rất là nghi hoặc, vài người trước nàng đều có thể hiểu, chính là Lưu phi, hôm nay tới để châm ngòi ly gián?

"Ta nếu là một đứa ngốc, quay đầu đối với người trong hậu cung đều lộ ra thần sắc đề phòng, còn không đã đem tất cả mọi người đắc tội? Hậu cung này, người không thể cùng ai đi lại quá thân cận, nhưng người cũng không thể đắc tội vài người ở trên, ngầm cũng không được. Nữ nhân hậu cung là tỷ muội, thân thiết Hoàng thượng liền cao hứng."

Trần Mạn Nhu vô tình nói, tiếp tục buồn bực trong chốc lát, chuẩn bị cho Tần Hoan dẫn người đi lấy bữa tối. Còn chưa nói xong, thấy Tiểu Đình Tử vội vàng chạy vào: "Nương nương, Lưu Thành công công lại đây."

Trần Mạn Nhu nhanh chóng đứng dậy: "Mau mời."

"Tiểu nhân gặp qua Trần phi nương nương." Lưu Thành cười tủm tỉm đứng ở trong sân hành lễ với Trần Mạn Nhu, Trần Mạn Nhu nhanh nâng tay: "Công công đến, nhưng là có chuyện gì?"

"Thánh dụ: Chiêu Trần phi đến Càn Thanh cung bạn giá." Lưu Thành ngẩng đầu ưỡn ngực, sau khi nói xong lại cung kính: "Trần phi nương nương thỉnh nhanh chóng thu thập một chút, cùng tiểu nhân cùng nhau đi Càn Thanh cung thôi."

HẬU CUNG MƯU SINH KẾ

Tiểu Nhiên Hoa Khai

www.dtv-ebook.com

Chương 34: Ở Chung

"Công công thỉnh chờ một chút, ta đi thay đổi kiện quần áo." Trần Mạn Nhu tuy rằng kinh ngạc trong lòng, nhưng trên mặt vẫn cười khanh khách, mang theo vài phần vui mừng, nhẹ nhàng hành bán lễ với Lưu Thành, Lưu Thành nhanh chóng né tránh: "Tiểu nhân không dám, Trần phi nương nương thỉnh đi thôi, chỉ là nhanh một chút, Hoàng thượng còn chờ ở Càn Thanh cung."

"Hảo." Gật gật đầu, Trần Mạn Nhu nhanh chóng mang theo Đới Nguyệt cùng Tần Hoan vào phòng, vừa đi vừa thấp giọng phân phó nói: "Nhanh, Đới Nguyệt, người đi tìm bộ nhu váy nguyệt sắc, phối hợp với đai lưng cùng hà bao màu trứng muối. Tần Hoan, sơ cho ta lưỡng bả đầu, chọn trang sức mộc mạc một chút."

Đới Nguyệt cùng Tần Hoan lập tức bắt đầu bận rộn, một người vội vàng tìm quần áo, còn có nguyên bộ túi hương cùng hà bao linh tinh để phối hợp cùng quần áo, còn lại một người khác thì vội vàng chải đầu tóc mang trang sức thoa son phấn các loại.

Đang lúc Tần Hoan cầm son môi đưa cho Trần Mạn Nhu, Trần Mạn Nhu bỗng nhiên bắt lấy tay Tần Hoan, hơi hơi dừng một chút lắc đầu nói: "Không cần cái này, thời điểm chúng ta tiến cung có mang soi môi màu hồng nhạt, dùng cái đó đi."

Tần Hoan cùng Đới Nguyệt đều là người thông minh, thấy Trần Mạn Nhu hôm nay chọn đều là một ít đồ hơi mộc mạc, liền hiểu được ý tứ Trần Mạn Nhu, vì thế lại nhanh lục tung, tranh thủ không để cho trên người Trần Mạn Nhu xuất hiện loại sắc thái diễm lệ.

May mắn Trần Mạn Nhu đã quy định sẵn phương hướng đại khái, cho nên hai người cũng không đến mức luống cuống tay chân, không đến thời gian một nén nhang, liền cao thấp thay đổi toàn thân Trần Mạn Nhu một lần, đến nội y cũng đều thay đổi.

Tình hình chung là, sau khi bận giá, Hoàng thượng đều lưu phi tần bận giá ở lại Càn Thanh cung nghỉ ngơi, chờ đi ngủ nhất định phải cởi quần áo, Hoàng thượng phát hiện người cư nhiên mặc áo trong màu đỏ thẫm, có thể thấy được bộ dáng bên ngoài đều là giả vờ. Vốn công phu trên mặt người đều làm tốt, vì một việc này thì thật lãng phí. Còn để Hoàng thượng lưu lại ấn tượng là người trong ngoài không đồng nhất, chuyên giở trò.

"Lưu công công, chúng ta có thể đi rồi." Chờ giả dạng tốt, Trần Mạn Nhu mang theo Đối Nguyệt ra đến, lần này là đi hướng Càn Thanh cung, tự nhiên là không thể mang người mà trong lòng không biết chủ tử là ai. Đối Nguyệt cười hì hì đứng ở phía sau Trần Mạn Nhu, lúc này nghiêng người tới, đưa cho Lưu Thành một cái hà bao: "Làm phiền Lưu công công."

"Nường nường nâng đỡ." Lưu Thành không dấu vết đem hà bao nhét vào trong tay áo, hành lễ với Trần Mạn Nhu, sau đó đi theo phía sau Trần Mạn Nhu, nhìn nàng lên giá liền, mới phân phó một tiếng khởi kiệu.

Đến Càn Thanh cung, Trần Mạn Nhu đem các loại tâm tư đều thu hồi, thay biểu tình vui sướng thành biểu tình khủng hoảng, đi vào thỉnh an Hoàng thượng. Hoàng thượng nguyên bản đang phê tấu chương (nguyên văn: sổ con. Mình thấy để 'tấu chương' nghe hay hơn), nghe thấy thanh âm Trần Mạn Nhu, cũng chỉ là hơi hơi ngẩng đầu nhìn lướt qua, sau đó phân phó một tiếng: "Đối nước trà."

Trần Mạn Nhu nhanh đứng dậy, đi đến bên cạnh ngự án, thân thủ đem ly trà trên bàn lấy lại đây, sau đó đi đến sườn điện, đem trà lạnh đổi thành trà nóng, mới lại đi tới chính điện, một lần nữa đặt ly trà trên bàn, nàng lặng

yên không một tiếng động đứng ở nơi không xa không gần vừa vặn nhìn không thấy nội dung tấu chương.

Nếu là không có tới Càn Thanh cung, phỏng chừng còn thời gian một nén nhang, Tần Hoan có thể đem cơm chiều mang về đi? Ngô, hoặc là, đêm nay có thể ở Càn Thanh cung ké một chút cơm chiều? Chính là hầu hạ Hoàng thượng dùng cơm, thật rụt rè a.

Đợi đợi lát mình nên lựa chọn ăn no hay là lựa chọn ăn không đủ no đây? Để Hoàng thượng lưu lại ấn tượng mình là quý chết đói đầu thai, không thể nào được rồi. Hơn nữa, hôm nay mình uống thuốc an thần, không nên có khẩu vị tốt ăn nhiều. Nhưng nếu ăn không đủ no, vạn nhất cả đêm lăn trên giường thì làm sao bây giờ? Không có khí lực lăn a. Còn có, lăn trên giường xong, Đối Nguyệt không có biện pháp tiến vào hầu hạ đi? Vạn nhất mình vận khí rất tốt, một lần trúng thưởng, kia không phải tệ hơn sao?

Đang nghĩ nhập thần, chợt nghe Hoàng thượng bên cạnh nói: "Ái phi biết chữ?"

"Hồi Hoàng thượng, cha mẹ thiếp lúc thiếp sáu tuổi liền thỉnh nữ tiên sinh cho thiếp, mặc dù không dám nói tinh thông tứ thư ngũ kinh, nhưng cũng nhận biết đại bộ phận văn tự." Đối mặt ánh mắt Hoàng thượng, Trần Mạn Nhu nhanh phúc thân hành lễ, không dám ngẩng đầu đối diện Hoàng thượng.

Hoàng thượng lại không tiếp tục hỏi câu tiếp theo, mà là tỉ mỉ đánh giá giả dạng hôm nay của Trần Mạn Nhu, thấy nàng một thân mộc mạc, cũng chỉ là lược lược nhú mày. Trong thâm tâm so sánh, hẳn xem càng nhiều nữ nhân xinh đẹp hơn.

Lòng của nữ tử hầu cung thôi, hẳn không dám nói hiểu biết cái mười thành, nhưng cũng là tám ~ chín phần mười. Hẳn sủng ái Dương quý phi,

đứa nhỏ của Dương quý phi đứa nhỏ, tự nhiên là có người nịnh bợ mặc quần áo trắng vải ngày. Chính là Trần Mạn Nhu này, không phải luôn luôn cùng Hoàng hậu thân cận sao?

Hoàng Thượng hơi hơi giật mình, nâng tay nâng chung trà lên nhấp một ngụm, lập tức hỏi: "Hôm nay như thế nào lại mặc mộc mạc như vậy?"

Trần Mạn Nhu trong lòng kinh ngạc, này vấn đề cùng vấn đề trước hoàn toàn không liên quan, chẳng lẽ Hoàng thượng hỏi người khác, đều là đồng một búa, tây một búa?

Trong lòng tuy rằng nghi hoặc, Trần Mạn Nhu cũng không dám chậm trễ, chạy nhanh hồi đáp: "Trong cung mất mạng người, thiếp không lại mặc quần áo diễm lệ thì không tốt."

"Mạng người? Người là nói là đứa nhỏ của Dương quý phi hay là hai nha hoàn kia?"

Hoàng thượng xem xét quần áo trên người Trần Mạn Nhu, cũng không cho nàng đứng dậy, lại hỏi. Trần Mạn Nhu chân đều đã tê rần, giương mắt nhìn sắc mặt Hoàng thượng một cái, đối diện ánh mắt Hoàng thượng, dọa nàng lập tức lại cúi đầu, nhỏ giọng đáp: "Chỉ đơn thuần vì mạng người, đều không phải là là..."

Không phải là vì đứa nhỏ của Dương quý phi hoặc là hai nha hoàn kia, còn chưa hết lời, Hoàng thượng cũng có thể đoán. Chính hắn cũng không đoán được, cư nhiên là một đáp án như vậy, trầm mặc trong chốc lát, nâng tay nói: "Đứng dậy đi, người thật ra là người có tâm."

Không rõ lời này là tán dương hay là gì khác, Trần Mạn Nhu cũng không dám tùy ý tiếp nhận. Hoàng thượng cũng không tiếp tục đề tài này, tùy tay cầm một quyển tấu chương đưa cho Trần Mạn Nhu: "Người không phải biết chữ sao? Đem tấu chương này đọc cho trẫm nghe."

Trần Mạn Nhu lập tức đem cảnh tượng trong đầu đổi thành cảnh tượng bên trong thanh cung, một nữ nhân ngồi đối diện nam nhân ở trên long ý nói —— Hoàng thượng ngài không thể giết mổ mổ mổ, hãn là rường cột nước nhà a, Hoàng thượng nên xuống một ly trà —— hậu cung không thể tham gia vào chính sự! Mổ phi, người là muốn muốn chết sao?

Trần Mạn Nhu nhất thời giật mình, ngượng ngùng cười nói: "Hoàng thượng, việc này không tốt đi, thiếp là phụ nhân hậu cung, không dám nhìn nội dung tấu chương."

Hoàng thượng tựa tiểu phi tiểu quét mắt liếc Trần Mạn Nhu một cái: "Cho người đọc người liền đọc đi! Không cần nhiều lời, nhanh, đem cái đó đọc xong, cũng đến lúc ăn cơm chiều." Nói xong, thân thủ Hoàng thượng chia chia một xấp tấu chương bên cạnh.

Trần Mạn Nhu nhin không được kéo kéo khoe miệng, một chồng như vậy... Xem ra, lúc trước nàng hoàn toàn không cần rồi rằm vấn đề ăn no hay là không no, đọc xong đồng đó, nàng không đói chết cho là tốt lắm rồi, vẫn là nhanh chóng ăn no đi, bằng không, không chịu nổi a.

Lại cúi đầu nhìn tấu chương trong tay, Hoàng thượng cho đọc, kia ta liền đọc đi, dù sao hậu cung không thể tham gia chính sự cái gì, triều đại này không có rất nghiêm khắc yêu cầu? Cho dù là có cũng làm như không có đi, Hoàng thượng đều không thèm để ý mình lại để ý cái gì a.

Nghĩ, Trần Mạn Nhu đột nhiên sinh ra một cỗ hào hùng, tỷ muốn thành đệ nhất nhân trong hậu cung tham gia chính sự! Võ hoàng thượng (Mình nghĩ ở đây bạn nữ chính nhắc đến ‘Võ Tắc Thiên’), ngài là tấm gương của ta!

"Lấy đi." Không đợi Trần Mạn Nhu kích tình xong, Hoàng thượng lạnh lẽo nói một câu, Trần Mạn Nhu cúi đầu vừa thấy, mặt đỏ lên, hào hung

trong long nhanh chóng thu hồi, ho nhẹ một tiếng bắt đầu thì thầm đầy nhịp điệu: "Cung thỉnh thánh an..."

Đọc xong , Trần Mạn Nhu mới phản ứng lại, khó trách Hoàng thượng không sợ nàng tham gia chính sự, căn bản chính là tấu chương thỉnh an! Bên trong một chút nội dung đứng đắn đều không có! Toàn bộ là vuốt mông ngựa!

Mộng nữ hoàng tan biến, Trần Mạn Nhu cắn giận trong lòng, trên mặt còn phải mang theo tươi cười tiếp tục lấy tấu chương kể tiếp đọc, chờ đợi tốt xấu gì cũng xuất hiện một ít bát quái, tỷ như con Trương đại nhân cường thường dân nữ cái gì. Kết quả thực làm cho nàng thất vọng, tấu chương đều đọc xong, bát quái cũng không xuất hiện.

Hoàng thượng thấy cổ họng nàng có chút ách, có lòng từ bi đẩy qua một ly trà: "Uống ly trà đi." Quay đầu, gọi Lưu Thành một tiếng: "Đi cho người đem bữa tối mang lên, trầm lập tức đi qua."

Lưu Thành khom người lui ra, Hoàng thượng đứng dậy, cư cao lâm hạ (từ trên cao nhìn xuống) nhìn qua Trần Mạn Nhu đang cầm ly trà, khoe miệng loan loan, thân thủ xoa bóp cái mũi cùn vể mặt mê mang Trần Mạn Nhu: "Đi thôi, trầm nghe thấy của người bụng kêu."

Trần Mạn Nhu đỏ mặt, trong lòng dùng sức sỉ vả phiên bản thu nhỏ lại của Hoàng thượng, nếu không phải tại người kêu ta đọc tấu chương, còn lá đọc một lần nữa canh giờ, bụng của ta sẽ kêu sao, sẽ kêu sao? Mấy bồi tử mặt cũng chưa ...

Hoàng thượng nhìn Trần Mạn Nhu dung sức xoắn chặt khan tay, tươi cười trên mặt cũng mang theo vài phần chân ý, nha đầu này, quả thật là người có ý tứ, Hoàng hậu nói đúng, là cá tính đơn thuần, ngày sau, liền sủng vài hơn phần đi.

Trần Mạn Nhu cũng không biết ý tưởng của Hoàng thượng, nàng đi theo bên người Hoàng thượng, chính là thường thường tự cho là thực cần thận vụ trộm xem xét ngự thiện trên bàn đầu. Meo meo cái mẽ, ngự thiện này, nhưng là so với đồ ăn của nàng đêm đó cao cấp hơn.

"Hoàng thượng, tiếp hầu hạ ngài dùng bữa." Mắt thấy Hoàng thượng tại chủ vị ngồi xuống, Trần Mạn Nhu nhanh chóng tiếp nhận khăn mặt trong tay cung nhân, nịnh nọt cười nhìn Hoàng thượng. Hoàng thượng liếc nhìn nàng một cái, nâng tay đưa đến.

Trần Mạn Nhu động tác nhẹ nhàng lau tay cho Hoàng thượng, đem khăn mặt trả lại cho cung nhân, xoay người mượn chiếc đĩa trên đĩa rau, nàng thích nhất là cá dầm đường chua ngọt... Chiếc đĩa chuyển một vòng, phóng tới trong bát Hoàng thượng: "Hoàng thượng thỉnh dùng bữa."

Hoàng thượng nhin cười, nâng nâng cằm: "Cá còn chưa lấy xương đi."

Trần Mạn Nhu nhìn bên cạnh có tiểu ngân nhiếp, tiểu ngân chúc, tiểu ngân đĩa cùng linh tinh công cụ, thực nhận mệnh cầm lấy lấy xương cá, động tác còn phải nhanh, không thể để cho Hoàng thượng chờ. Đường nhiên, nhanh không có nghĩa là người có thể hoàn thành công tác bình thường, Hoàng thượng nếu như gặp chuyện gì, người chờ bị trị tội đi.

Mắt thấy cá đã lấy xương bỏ vào miệng Hoàng thượng, Trần Mạn Nhu thực ai oán, nhìn chăm chăm yết hầu Hoàng thượng trong chốc lát, trong lòng âm u chờ đợi Hoàng thượng bị nghẹn, quay đầu gấp một đĩa bông cải mình không thích nhất.

Hoàng thượng nhìn lướt qua Trần Mạn Nhu, cũng không đem bông cải bỏ ra, vẻ mặt thập phần bình thường ăn xuống. Trần Mạn Nhu liên tiếp, chuyên môn chọn đồ ăn mình không thích gấp cho Hoàng thượng vài lần, bàn tính của nàng đánh rất tốt, dù sao đợi lát nữa nàng cũng là ăn cơm thừa của Hoàng thượng, giờ làm cho Hoàng thượng đem món nàng không thích

ăn hết, còn lại liền đều là món nàng thích, chờ đến phiên nàng ăn cơm ngon đến chết.

Làm sao nghĩ đến, chờ nàng lần thứ sáu gấp bông cải cho Hoàng thượng, Hoàng thượng ho nhẹ một tiếng: "Xem bộ dáng ái phi, như là thập phần thích ăn bông cải, một khi đã như vậy, phần bông cải này liền ban cho ái phi. Ái phi hầu hạ nửa ngày như vậy, cũng nên mệt mỏi, trước hết ngồi xuống dùng bữa đi, có nhóm cung nhân hầu hạ rất tốt."

Trần Mạn Nhu trợn mắt há mồm, thấy cung nữ bên cạnh lại đây động tác thập phần nhanh chóng đem một mình bông cải lấy ra mang tới phía trước chỗ ngồi của nàng, nàng thực hận không thể lấy bàn tính gõ lên đầu Hoàng thượng.

Trong lòng càng thêm buồn bực, trên mặt lại còn phải cười càng sáng lạn: "Thiếp đa tạ Hoàng thượng ban cho." Nghĩ nghĩ, lại bỏ thêm một câu: "Thiếp không phiền lụy, thiếp nghĩ chờ hầu hạ Hoàng thượng dùng xong bữa tối thì mới dùng, dù sao Hoàng thượng vì nước vì dân làm lụng vất vả cả một ngày, thiếp không thể vì Hoàng thượng phân ưu, cũng chỉ hầu hạ Hoàng thượng dùng bữa thật nhiều, còn thỉnh Hoàng thượng cho thiếp cơ hội này, cho thiếp có thể biểu đạt tình cảm tôn kính, kính yêu, sùng bái của thiếp đối với Hoàng thượng."

Một câu nói xong, thời gian tạm dừng một chút cũng không có, Hoàng thượng cười vui vẻ, vẫn không theo ý nguyện Trần Mạn Nhu, thực rõ ràng khoát tay nói: "Trẫm biết tâm ý của ngươi là được, nhanh ngồi xuống đi, đây là thánh chỉ."

Trần Mạn Nhu thực muốn làm biểu tình tương phản với biểu tình hiện tại, chỉ tiếc, không dám làm, đành phải duy trì biểu tình hiện tại tạ ơn: "Thiếp lĩnh chỉ, tạ Hoàng thượng ân điển."

Bông cải thật tình rất khó ăn a, trong lòng một bên rơi lệ một bên nhớ tới, Trần Mạn Nhu rất gian nan nuốt xuống đồ ăn trong miệng. Thời điểm lại thông khổ nhắc chiếc đĩa, trong bát bỗng nhiên có thêm thịt bò, cá đã lấy xương!

Trần Mạn Nhu nhăn tình sáng lên, nhưng vẫn cẩn thận ngẩng đầu nhìn xem, phát giác người đưa nàg đĩa rau là Hoàng thượng, lập tức kinh sợ chuẩn bị đứng dậy tạ ơn, Hoàng thượng thân thủ đè nàg xuống: "Không cần đứng lên, nhanh ăn đi, trong chốc lát lạnh ăn không tốt."

Hoàng thượng người thật sự là người tốt, sau khi dùng ánh mắt biểu đạt những lời này, Trần Mạn Nhu liền nhanh chóng cúi đầu bắt đầu ăn, không ăn sẽ chết đói a!

HẬU CUNG MƯU SINH KẾ

Tiểu Nhiên Hoa Khai

www.dtv-ebook.com

Chương 35: Võ Mồm

Niên đại này chế độ thị tẩm không giống như Thanh triều, trừ bỏ người có phân vị phân cao, những người còn lại sau khi thị tẩm phải bị cuộn lại trong chăn trực tiếp cút đi. Cho nên sau khi Trần Mạn Nhu cùng Hoàng thượng lăn sàng đàn, vẫn có thể ở trên long sàng chuyên dụng của Hoàng thượng ngủ trong chốc lát.

Bất quá, nàng vẫn là tìm cơ hội nói muốn tắm rửa, cho Đối Nguyệt đem các thứ vật dụng cần thiết đi vào, bằng không, dù là ngủ long sàng cũng không an ổn.

"Hoàng thượng, thiếp hầu hạ ngài mặc quần áo." Ngày hôm sau, trời hừng sáng, Trần Mạn Nhu liền nhận thấy được bên người có tiếng vang tất tất tốt tốt, trong lòng giật mình, lập tức mở mắt, sau đó liền nhìn thấy Hoàng thượng mặc áo lót màu vàng sang đứng ở bên giường, Lưu Thành cung thân mình đang cầm quần áo, bên cạnh hai cung nữ đang chuẩn bị đi lên mặc quần áo cho Hoàng thượng. Nàng lập tức xoay người xuống giường, đi đến bên người Hoàng thượng nói.

Hoàng thượng nhìn nàng một cái, gật gật đầu.

Việc này Trần Mạn Nhu làm cũng quen thuộc, lúc trước thời điểm cha nàng vừa biết được Trần gia quyết định cho nàng tiến cung, liền cho nàng lấy đại ca nhà nàng ra làm thí nghiệm, trình tự mặc quần áo cho nam nhân, nàng vẫn là biết rất rõ ràng.

"Động tác của ái phi thật thuần thực." Hoàng thượng hơi hơi ngửa đầu, để nàng khấu nút thắt, một bên tùy ý nói. Tay Trần Mạn Nhu cũng không

tạm dừng, thân thủ cầm hà bao đeo lên cho Hoàng thượng: "Lúc trước biết phải tiến cung, hay dùng quần áo của đại ca luyện tập vài ngày, tay nghề thiếp không tốt, còn thỉnh Hoàng thượng thứ lỗi."

"Trẫm thấy ái phi phối hợp coi như là thích đáng." Hoàng thượng cười khê một tiếng, thân thủ xoa bóp hai má Trần Mạn Nhu: "Được rồi, người cũng dọn dẹp một chút rồi trở về đi, trẫm cũng nên đi vào triều."

Trần Mạn Nhu hành lễ, nhìn theo Hoàng thượng vòng qua bình phong ra cửa, thế này mới xoay người cầm quần áo của mình, tuy rằng không phải rất muốn mặc, nhưng lúc này rõ ràng không thể để cho Đối Nguyệt đi về lấy quần áo tắm rửa trước, cho nên cũng chỉ có thể chịu được một chút.

Vừa trở lại Chung Túy cung, Trần Mạn Nhu chỉ thấy Tần Hoan dẫn Tiến Tửu cùng Bội Đình vào cửa, trong tay còn mang theo thực hạp đựng đồ ăn sáng. Trần Mạn Nhu khoát tay: "Pha nước làm cho ta rửa mặt đánh rang trước, sau đó thay quần áo."

Tối hôm qua tắm giặt sạch, buổi sáng hôm nay còn không có rửa mặt đâu. Lại nói, thời gian cũng không còn nhiều, nàng cũng không muốn để Hoàng hậu lưu lại ấn tượng bạn giá một lần liền kiêu căng lên.

Chờ nàng dùng xong đồ ăn sáng chuẩn bị đi Vĩnh Thọ cung, mới ra đại môn Chung Túy cung đi chưa được mấy bước, chợt nghe gặp phía sau truyền đến một thanh âm nũng nịu: "Trần phi tỷ tỷ hôm nay giống như có điểm trễ a, chẳng lẽ, là tối hôm qua hầu hạ Hoàng thượng quá mệt mỏi?"

Trần Mạn Nhu khóe miệng co rút, người này mỗi ngày miệng tiện như vậy sao, chẳng lẽ không sợ ông trời cho hậu quả đến trước mắt sao? Nghĩ nghĩ, Trần Mạn Nhu quay đầu cười nói: "Muội muội cũng thật sẽ không nói, hầu hạ Hoàng thượng là bổn phận của chúng ta, sao có thể nói mệt? Huống hồ, muội muội như thế nào cảm thấy hôm nay có điểm trễ? Chẳng lẽ muội muội không tới Vĩnh Thọ cung, trước hết thấy đã có ai đi qua thỉnh

an sao? Cho dù là có người đã đi thỉnh an, muội muội cũng không thể nói chúng ta chậm a, chẳng lẽ Hoàng hậu nương nương lúc nào thì quy định thỉnh an phải đi đúng một giờ sao? Thành phi, nếu là ta không nhìn lầm, lúc này, người còn ở phía sau ta đi?"

Nói xong, cũng không xem phản ứng của Thành phi, trực tiếp phân phó nội thị nâng kiệu phía trước: "Nhanh một chút, đừng để cho Thành phi nói chúng ta thỉnh an chậm."

Thành phi chưa từng bị người đoạt trắng trợn như vậy đâu, lúc này sắc mặt đỏ bừng, muốn nói gì đó, nhưng cổ kiệu của Trần Mạn Nhu lại đột nhiên đi nhanh hơn, bước vài bước liền tăng thêm khoảng cách, nàng cũng không thể la to, đành phải cắn giận dậm chân một cái, xoay người trách cứ kiệu phu bên cạnh: "Còn thất thần làm cái gì? Một đám vụng về đến đòi mạng! Nhanh đuổi theo a!"

Bất quá, đuổi như thế nào, nàng cũng không đuổi theo kịp. Lúc nàng đến Vĩnh Thọ cung, Trần Mạn Nhu đã ngồi xuống tại vị trí phía trên. Thành phi hành lễ với Hoàng hậu cùng với Thục phi Đức phi, hướng Trần Mạn Nhu hừ lạnh một tiếng, thế này mới ở phía dưới tay Trần Mạn Nhu ngồi xuống.

"Thành phi muội muội hình như rất là mất hứng? Chẳng lẽ, là Trần phi muội muội chọc giận Thành phi muội muội?" Đức phi khoe miệng mỉm cười, ánh mắt từ trên người Thành phi đảo qua, lại từ trên người Trần Mạn Nhu đảo qua, có chút bất quá lại rơi xuống trên người Thành phi.

"Ta cũng không dám nói là Trần phi tỷ tỷ chọc giận ta." Thành phi bĩu môi nói: "Có vài người a, thấy Quý phi nương nương hiện nay ốm đau ở trên giường, hôm qua lại được sủng ái bạn giá, liền bữa bãi không biết mặt trời mọc hướng nào..."

"Thành phi muội muội nói lời này cũng thật buồn cười." Trần Mạn Nhu không kiên nhẫn đánh gãy lời Thành phi: "Quý phi nương nương ốm đau ở

trên giường cùng mọi người chúng ta có quan hệ gì? Chẳng lẽ Quý phi nương nương sinh bệnh, hậu cung sẽ không có người có thể hầu hạ Hoàng thượng? Hay là Thành phi muội muội muốn nói, hậu cung này Quý phi là lớn nhất? Nàng cả đời sinh bệnh, toàn bộ hậu cung đều phải vì nàng niệm kinh cầu phúc? Ta thấy, có vài người là trong lòng có quỷ đầu, Quý phi nương nương lúc ấy hoài thai, nhưng là cho người nào đó không ít lợi ích ưu việt, chờ thêm mấy ngày Quý phi nương nương thân mình tốt lên, ta xem người nào đó làm sao bây giờ."

Hoàng hậu mới là lão đại hậu cung, người ta là Hoàng hậu cũng chưa nói cái gì, người bùm bùm lý cách cách trước, nếu nói đến người khác bởi vì Dương quý phi sinh bệnh người liền không thể đi thị tẩm, người cho là Hoàng hậu là người chết?

Dương Quý Phi lúc trước đem Thành phi tiến cung, vì trong lúc mình mang thai, có thể có người giúp đỡ. Nhưng là lúc này Dương quý phi không có đứa nhỏ, Dương quý phi đẻ non ngồi một tháng trong tháng, quay đầu là có thể tiếp tục đi ra xưng bá hậu cung, vị trí Thành phi có chút xấu hổ.

Lúc này Dương quý phi cũng không ở đây, Dương quý phi là đối thủ lớn nhất của Hoàng hậu, Trần Mạn Nhu hôm qua lại ở trước mặt Hoàng thượng làm đủ tư thái, cho nên cũng sẽ không tiếp tục nhẫn nại, hậu cung này cũng không phải chỗ Thành phi người nhiều lời đầu, lúc người nói, chẳng lẽ người khác sẽ không nói sao?

Sắc mặt Thành phi lúc xanh lúc trắng, dùng sức xoắn khăn tử trong tay, cắn giận trừng mắt liếc Trần Mạn Nhu một cái, nhanh chóng đứng dậy hành lễ bồi tội với Hoàng hậu: "Hoàng hậu nương nương, thiếp không phải ý tứ này, thiếp..."

Thành phi suy nghĩ nửa ngày, cũng không nhớ được nên giải thích như thế nào, nàng lúc trước quả thật có nói đến Dương quý phi. Đem việc

Dương quý phi rất được sủng ái khoe khoang một chút, lại thay Dương quý phi buôn bán lời được một cái thù hận.

Mặc kệ Dương Quý Phi lúc trước rốt cuộc là nhìn trúng Thành phi ở điểm nào, dù sao lúc này, Dương quý phi không thể không bị đồng đội giống như trư này liên lụy.

Ngay cả Hoàng hậu, cũng không nghĩ lại nói cái gì với Thành phi thường xuyên hay khoe khoang võ mồm này, chỉ bất đắc dĩ thở dài khoát tay nói: "Thành phi một khi đã lấy Quý phi làm trọng như vậy, vừa vặn Quý phi thân mình cũng không thoải mái, người quay về liền thay Quý phi sao chép kinh Phật đi thôi, khi nào thì Quý phi lành bệnh, người mới trở ra. Thành an cũng không cần, người ở lại Thừa Càn cung đi."

Hoàng hậu nói nhẹ nhàng băng quơ, nhưng lại đem cơ hội Thành phi thừa sủng toàn bộ cấp tước đoạt. Thành phi sắc mặt lại càng khó coi, mặt xám trắng nghiêm cẩn cảm tạ ân điển, quay đầu liếc mắt Trần Mạn Nhu một cái, ngồi ở phía dưới không nói.

Trần Mạn Nhu trong lòng hừ lạnh một tiếng, xứng đáng! Tỷ không phát uy, người thật đúng là đem tỷ nghĩ thành mèo bệnh!

"Trần phi muội muội hôm nay cùng ngày xưa khác nhau rất lớn." Thành phi yên tĩnh, Đức phi đuổi kịp, khoe miệng mỉm cười đánh giá Trần Mạn Nhu một phen, Đức phi cười tủm tỉm nói: "Hôm nay nhìn Trần phi muội muội thật ra thực kiên cường, ngày thường cũng không khí thế này. Chẳng lẽ, hôm qua thị tẩm một lần, muội muội liền có nhiều dũng khí hơn?"

Trần Mạn Nhu nghiêng đầu nghi hoặc: "Ta ngày thường chẳng lẽ là vâng vâng dạ dạ thập phần nhát gan thấy một con chuột đều sợ hãi sao? Đức phi nương nương có nhớ lầm hay không? A, đúng rồi, hoặc là chuyện hôm kia làm cho Đức phi nương nương hiểu lầm. Ai, Đức phi nương nương, ta trước kia thực không phải là người nhát gan, chuyện đó là bất thường, đó là

mạng người nha, đương nhiên, các nàng gieo gió gặt bão, chết cũng xứng đáng, nhưng là ta nghĩ đến máu tươi kia a, nghĩ đến gậy gộc đánh ở trên người đặc biệt rất đau, ta liền sợ hãi, dù sao ta trước kia chưa thấy qua chuyện như vậy thôi."

Nói xong ý vị thâm trường nhìn Đức phi cười nói: "Đức phi nương nương lúc ấy còn có thể cười đi, so với ta thì tốt hơn nhiều, ta nghĩ, có phải ngày thường Đức phi nương nương thường gặp loại chuyện này hơn hay không, thế này mới..."

Người nói ta thị sủng sinh kiêu, ta nói nhà người giáo không tốt, thị sủng sinh kiêu không phải một mình người định đoạt, nhưng nhà người gia giáo không tốt, đây là để mọi người trong kinh thành biết đến. Ấm chỉ thẳng thùng trong đó, Trần Mạn Nhu thật tình muốn táo bạo một lần.

Nhìn ánh mắt Đức phi hiện lên vẻ lo lắng, Trần Mạn Nhu trong lòng sờ sờ cảm, đắc tội toàn bộ người trong hậu cung, có vẻ sẽ không có chuyện xấu nhi đi? Rốt cuộc có thể có chuyện xấu nhi hay không? Nếu là giống Lệnh phi tiên tử trong văn phẩm Quỳnh Dao, một khi thất thế, toàn hậu cung đều đến chà đạp, kia cũng quá thâm hiểm?

Nhưng là, ra vẻ tội nghiệp, sau khi thất thế cũng sẽ có người đến chà đạp đi? Nhóm nữ chủ khổ tình không phải đều trải qua như vậy sao?

Thôi quên đi, dù sao đều là cũng bị chà đạp, hiện tại phong cảnh đặc ý một hồi vẫn không lỗ vốn. Huống chi, ai nói ngày sau ta liền nhất định sẽ thất thế? Hừ hừ hừ, chỉ cần giữ quy củ, không làm ** sự tình gì để cho người khác bắt nhược điểm, dù không được sủng, cũng sẽ không thất thế bị biếm lãnh cung.

"Ta thật không phát hiện, Trần phi muội muội cũng là người lanh lợi a." Thục phi ở một bên nhìn trò hay nửa ngày, lúc này cười nói: "Bất quá,

Thành phi cùng Đức phi quả thật là rất khẩu vô ngôn cản (nói chuyện quá đáng), ngày sau nói chuyện nên chú ý một chút."

Lưu phi ở một bên vừa cười nói: "Thục phi nương nương nói phải, miệng Thành phi muội muội, nếu lại không chú ý, ngày sau có thể chọc đại họa a."

Hoàng hậu kết thúc câu chuyện: "Được rồi, ta tuy rằng là thích người nhanh mồm nhanh miệng, nhưng cái gì nên nói, cái gì không nên nói, các người quay về cẩn thận suy nghĩ, đừng chờ ngày nào đó nói sai rồi, bản cung có muốn cứu các người cũng không thể. Thời gian không còn sớm, hôm nay cũng nên đi thỉnh an Thái Hậu, chúng ta hiện tại đi qua đi."

Nói xong, dẫn đầu đứng dậy ra đại điện, Thục phi nhanh chóng đỡ bụng nhỏ còn chưa lộ ra đi theo, Đức phi hướng Trần Mạn Nhu cười lạnh một tiếng, cũng xoay người đuổi kịp. Lưu phi thân thủ vỗ vỗ cánh tay Trần Mạn Nhu: "Người a, hôm nay vẫn là không vững vàng, bị các nàng nói hai câu cũng không mất miếng thịt nào, không phải là ghen tị sao? Số lần của người hơn các nàng nên ghen tị thôi."

Trần Mạn Nhu cười gật gật đầu: "Hôm nay tính tình ta quả thật là có chút không tốt lắm, buổi sáng ăn quá ít, có điểm đói. Đa tạ Lưu phi tử tử chỉ điểm, lần sau ta nhất định chịu đựng."

Đừng nghĩ trừ bỏ mình thì mọi người bên ngoài đều là kẻ ngốc được không? Châm ngòi ly gián lại đem người đẩy lên cao, thật tình có điểm không đủ xem a.

HẬU CUNG MƯU SINH KẾ

Tiểu Nhiên Hoa Khai

www.dtv-ebook.com

Chương 36: Thăm

Từ Từ Ninh Cung đi ra, Trần Mạn Nhu cũng không cùng những người khác hàn huyên nhiều, chờ những người phía trên nàng đều đi rồi, mình cũng ngồi trên cỗ kiệu lão đạo hồi Chung Túy cung. Tẩn Hoan là người tri kỷ, thừa dịp lúc này bỏ công phu tự mình đến ngự thiện phòng muốn một phần canh cá.

Lúc này canh cá ấm ấm, vừa vặn uống vào. Trần Mạn Nhu liên tục uống hai chén, thế này mới thở phào nhẹ nhõm thật dài: "Quả nhiên cũng là các người tri kỷ a, sáng sớm ta chạy hai vòng trở về, vừa vặn cần uống vài thứ để ấm bụng."

"Đương nhiên, chúng nô tỳ là tiểu áo bông nướng nướng thích nhất đâu." Tẩn Hoan cười hì hì nói, phân phó Tiến Tửu đem bát đĩa thu thập, vừa cười hỏi: "Nướng nướng có đến trong viện đi một chút hay không?"

"Không đi, bên ngoài nắng to." Trần Mạn Nhu nói xong, đứng dậy ở trong phòng đi hai vòng, tiếp theo phân phó nói: "Người để cho Tiểu Đình Tử đi hỏi thăm một chút, xem nhóm nướng nướng trong cung, còn có ai dị ứng với cái gì, chúng ta ngày sau cũng chú ý cho tốt."

"Việc này nô tỳ đã cho người tìm hiểu lại đây." Đới Nguyệt nói xong, từ trong phòng lấy ra mấy tờ giấy đưa cho Trần Mạn Nhu: "Trừ bỏ Dương quý phi đặc biệt dị ứng với phấn hoa quế, còn có Thục phi là không thể ăn thịt dê, còn lại không có gì, còn lại, là sở thích nướng nướng các cung."

"Đức phi cư nhiên thích trồng hoa?" Trần Mạn Nhu cúi đầu nhìn một lần, cười nói: "Cũng không biết nàng trồng là loại hoa gì, chúng ta khi nào có

rảnh thì đi xem. Đúng rồi, chỗ Dương quý phi, có thể có người đi thăm?"

"Chỗ Đức phi nương nương, không chừng trồng loại đoạn trường thảo đâu." Tần Hoan bữu môi nói một câu, Đới Nguyệt trừng mắt liếc nàng một cái: "Đừng nói bậy, cẩn thận tai vách mạch rừng."

Tần Hoan hướng nàng làm mặt quỷ, sau đó quay đầu nói với Trần Mạn Nhu: "Chỗ Dương quý phi, hôm kia Hoàng hậu đi qua xem xem, ngày hôm qua buổi sáng Thục phi đi qua, ngày hôm qua buổi chiều Thành phi đi qua. Hôm nay, ta nghe Tiểu Hỉ Tử nói, giá liền của Lưu phi nương nương là đi hướng bên kia."

"Uh, vậy chúng ta ăn xong cơm trưa rồi đi." Trần Mạn Nhu thuận miệng nói, suy nghĩ trong chốc lát, lại bổ sung vài câu: "Đến kho phòng tìm cái bàn bình gấp bát phiến ra, chúng ta đưa qua chỗ Dương quý phi."

Tần Hoan có chút ý không vui, bữu môi nói: "Nương nương người tính để cái đó làm lễ sinh thần của Hoàng hậu a, lúc này đưa cho Dương quý phi, chờ lúc Hoàng hậu nương nương thiên thu tiết (đồng nghĩa với ‘sinh nhật’), chúng ta lại phải chuẩn bị."

"Thiên thu tiết còn rất xa, phải đến sang năm." Trần Mạn Nhu không chút để ý khoát tay: "Đi thôi đi thôi, chúng ta lúc này cũng không có gì có thể đưa, cũng không thể đưa hai kiện da lông thú đi qua, vàng bạc châu báu Dương quý phi không thiếu, tượng phật bồ tát nói không chừng còn làm cho nàng tức giận, đồ sứ gì đó, chúng ta lưu lại để mình sử dụng, ta còn sợ không đủ sử dụng đây, cũng không thể đưa, nghĩ tới nghĩ lui, cũng là cái bàn bình kia có vẻ thích hợp."

"Chúng ta có thể đưa hoa lan a, không phải nói, Dương quý phi thích nhất là cái gì phong nhã gì đó sao? Hoa lan rất phong nhã a." Tần Hoan tiếp tục than thở nói: "Nếu không thích hoa lan, chúng ta cũng có thể đưa đặc biệt, tỷ như, một quyển sách."

"Người ngu ngốc, Dương quý phi bởi vì phần hoa quế mà chết mất đứa nhỏ, chúng ta tặng thêm hoa hoa thảo thảo, kia không phải vội vàng trạc vào nỗi đau của Dương quý phi sao?" Đối Nguyệt ở một bên vừa cười nói: "Được rồi, nhanh chóng đi thôi, chúng ta cũng không thiếu một cái bàn bình."

Nói là tự tay làm, đến lúc đó các nàng còn có thể mở ra nhìn xem trên căn tuyến viết tên ai? Mặc kệ là Hoàng hậu hay Dương quý phi, dù sao cũng là giống nhau.

Tần Hoan tuy rằng vẫn không quá vui, nhưng cuối cùng cũng phải đi khổ phòng tìm đồ. Nghĩ, tháng này trôi qua thời tiết sẽ lạnh, thuận tiện lại lấy ra một tấm da đi tìm Trần Mạn Nhu: "Nương nương, vóc người ngài có cao thêm không? Tấm da này quay về làm thành quần áo cho ngài, vẫn là dựa theo vóc người bình thường?"

Trần Mạn Nhu khóe miệng co rút, suy nghĩ thật kỹ trong chốc lát mới chậm rãi nói: "Làm dài một chút đi, ta về sau nhất định có thể cao thêm." Buổi sáng hôm nay nàng thiếu kiên nhẫn như vậy, thế nào cũng phải cùng sảng giọng Thành phi, còn có một nguyên nhân chính là Thành phi ỷ vào thân cao 'cư cao lâm hạ' nhìn nàng!

Dựng thẳng ngón giữa, nhìn bộ dạng Thành phi kia, vừa thấy đã biết là mệnh của vật hi sinh, cư nhiên so với nàng cao hơn nửa cái đầu! Nàng cũng không tin, quay về mình nhất định phải rèn luyện chiều cao nhiều vào, còn có hai năm, khẳng định so với Thành phi cao hơn!

Đều nói cha ải ải một cái, nương ải ải nhất oa, nàng cũng không muốn bởi vì chiều cao của mình, làm cho đứa nhỏ nhà mình về sau biến thành tam chờ tàn phế! Chính là ở hiện đại, nam nhân lùn cũng dễ dàng tìm việc, ở cổ đại, trong hoàng thất, nếu đứa nhỏ vóc dáng rất lùn, chỉ sợ quyền kế thừa cũng có chút nguy hiểm.

Hơn nữa, nam nhân vóc dáng thấp bé sẽ bị cười nhạo! Tương lai cưới lão bà đều khó khăn, cho nên, vì đứa nhỏ về sau, nàng cũng phải phấn đấu cho vóc dáng cao lên mới được.

"Đối Nguyệt, quay về người làm cho ta sợi dây, chúng ta mỗi ngày buổi tối ở trong sân nhảy dây." Nghĩ, Trần Mạn Nhu cảm thấy trách nhiệm của mình thật trọng đại, lập tức quay đầu nói với Đối Nguyệt. Đối Nguyệt cười gật gật đầu: "Đi, bất quá, có muốn làm quả cầu?"

"Uh, người xem rồi làm, dù sao từ ngày mai bắt đầu, ta nhất định phải ăn nhiều vận động nhiều!". Về mặt Trần Mạn Nhu đây ý chí chiến đấu, nắm tay thề, thân mình mềm nhũn ngồi phịch ở trên mỹ nhân tháp: "Quần áo trước hết không làm, đồ chúng ta mang tiến cung đều vẫn còn mới, chờ mặc xong năm nay, sang năm nói sau, còn không biết Đạo Minh năm nay lưu hành kiểu quần áo đâu."

Tần Hoan đành phải lại đem tấm da cấp thả trở lại, nhìn về mặt Trần Mạn Nhu buồn bã ỉu xiu, liền đứng dậy đi đấm lưng cho nàng. Mấy ngày hôm trước, các nàng đem Vi Nhạc Hội Ấm vài người các nàng cũng kêu lên đến hỗ trợ, rốt cục đem gối ôm toàn bộ đều thêu tốt, lúc này một bộ đều để trên mỹ nhân tháp, nhìn một cái khiến cho lòng người tâm tình đều tốt.

Con mèo nhỏ đáng điệu thơ ngây khả ái thân mình tròn tròn, tiêu cầu về mặt thông minh thân mình móng vuốt đều béo mập, còn có một con chuột nhỏ ôm củ lạc hí mắt nhìn, đáng yêu thảo hỉ nói không nên lời.

"Nường nường, hôm qua Lưu phi nường nường còn nói, muốn mẫu thêu vài cái gối ôm." Tần Hoan liếc mắt nhìn một cái gối ôm, quay đầu nói với Trần Mạn Nhu, Trần Mạn Nhu nhất thời giật mình, trên mặt cũng không có khốn đốn.

Hiện tại nàng rất cảnh giác, trong cung này người ta nói cái gì đều nghĩ kỹ năm ba lần, muốn cái gì, lại ở trong đầu vài lần, để phòng ngừa tự mình

đem nhược điểm đưa đến trước mặt người ta đi.

"Nàng nơi đó không có gối ôm sao?" Trần Mạn Nhu nhú mày hỏi, Tần Hoan lắc đầu: "Hôm nay nô tỳ vừa tìm hiểu tin tức, nói là Lưu phi, vẫn là yêu võ công không thích phấn trang (trang điểm), tự mình ăn mặc anh khí, trang trí trong phòng cũng anh khí, nàng ghét bỏ nhuyễn điểm linh tinh Nội Vụ phủ đưa đến rất son phấn, không thích dùng."

"Chỗ nàng có cung nữ giỏi châm tuyền (thêu thùa)?" Muốn mẫu thêu, nếu muốn đưa đến Nội Vụ phủ làm, vậy có thể làm náo động.

"Có, Lưu phi không thích châm tuyền, cho nên thời điểm tiến cung, cố ý mang theo hai nha hoàn châm tuyền có vẻ tốt." Tần Hoan tiếp tục gật đầu, Trần Mạn Nhu suy nghĩ nửa ngày, chỉ lắc đầu: "Chuyện này, chờ lần sau nàng lại nói với ta, ta lại nghĩ biện pháp, hiện tại các người coi như nàng không muốn."

Tần Hoan ứng tiếng, tiếp tục xoa bả vai cho Trần Mạn Nhu.

Giữa trưa ăn cơm trưa, lại nghỉ ngơi gần một canh giờ, Trần Mạn Nhu mới mang theo Đối Nguyệt cùng Tần Hoan đi Cảnh Nhân cung. Đại nha hoàn của Dương quý phi đã sớm thay đổi người, đi vào thông báo là Xuân Hoa, không bao lâu, Xuân Hoa vẻ mặt mang ý cười đi ra nói: "Trần phi nương nương mời vào, nương nương chúng ta lúc này vừa tỉnh lại, chính là không có khả năng đứng dậy, còn thỉnh Trần phi nương nương thứ lỗi."

"Quý phi nương nương thân mình không tốt, cần nghỉ ngơi nhiều mới được. Ta tới thăm Quý phi nương nương, cũng không phải đến làm phiền nương nương, nếu làm Quý phi nương nương mệt mỏi, kia là lỗi của ta." Trần Mạn Nhu cũng cười, đi theo Xuân Hoa vào phòng, lập tức cảm giác như là vào nồi áp suất.

"Sự tình?"

"Hồi Quý phi nương nương, thiếp tới thăm Quý phi nương nương." Trần Mạn Nhu tươi cười đến gần bên giường, đứng ở cuối giường quan tâm nhìn sắc mặt Dương quý phi: "Nương nương thân mình không tốt, nên hảo hảo nghỉ ngơi. Nghe lời ngự y, an tâm uống thuốc, chờ thêm vài ngày, tất nhiên an khang vô sự."

"Hừ, an khang vô sự." Dương quý phi trên khóe miệng cười lạnh một tiếng, cũng không nói tiếp. Trần Mạn Nhu cũng không thèm để ý, tiếp tục nói: "Thiếp vốn là tính tới thăm Quý phi nương nương sớm một chút, chính là nghĩ làm bàn bình cho Quý phi nương nương, cho nên mới chậm trễ thế này, còn thỉnh Quý phi nương nương đừng trách móc."

Nói xong, ý bảo Tần Hoan đưa bình phong trong tay lại đây, tự mình tiếp lấy trải ra cho Dương quý phi xem: "Quý phi nương nương nhìn xem có thích hay không, thiếp làm mất rất nhiều thời gian đâu, tuy rằng không quý trọng, nhưng thẳng ở chỗ một mảnh tâm ý của thiếp."

Dương quý phi liếc mắt nhìn nhìn bàn bình kia, bàn bình là bốn phần tám mảnh, mỗi hai mảnh là một đồ án, phân biệt là mai lan trúc cúc, vẫn là thêu hai mặt, chính diện nhìn thanh nhã, phản diện nhìn vui mừng, là sản phẩm tốt nhất.

Dương quý phi ý bảo Xuân Hoa lại đây tiếp lấy bàn bình, hướng Trần Mạn Nhu gật gật đầu: "Người có tâm, thứ này ta thực thích."

"Nương nương thích là tốt rồi." Trần Mạn Nhu cười cười, sau đó sắc mặt còn có chút khó xử: "Quý phi nương nương, có chuyện này, ta nghĩ giải thích một chút với Quý phi nương nương. Hôm nay Thành phi muội muội còn chưa có đến thăm Quý phi nương nương đi?"

Dương quý phi nhíu mi, như là nghi hoặc Trần Mạn Nhu như thế nào bỗng nhiên nhắc tới Thành phi, Trần Mạn Nhu hơi hơi xoa xoa khăn tử, có

chút ngượng ngùng cười nói: "Lúc trước Thành phi muội muội nói muốn tìm Quý phi nương nương làm chủ, cho nên thiếp mới có chút lo lắng."

"Nàng cũng không có lại đây, người giải thích sự tình gì với ta?" Dương quý phi ý bảo Xuân Hoa lại đây đem nhuễn điểm sau lưng nàng nâng cao một ít. Xuân Hoa thối lui ra sau, Trần Mạn Nhu tiếp tục nói: "Buổi sáng hôm nay, thời điểm thiếp đi thỉnh an Hoàng hậu nương nương, cùng Thành phi muội muội đã xảy ra một ít tranh chấp."

Nói xong, Trần Mạn Nhu đã đem chuyện Thành phi gia công một chút, không sai biệt lắm nói cho Dương quý phi. Dù sao, lúc trước ý Thành phi cũng là đem Dương quý phi trở thành người đứng đầu hậu cung, nàng bất quá là làm cho ý tứ này càng rõ ràng một chút thôi.

"Sự tình là như thế này, lúc trước Thành phi muội muội nói muốn lại đây thỉnh Quý phi nương nương làm chủ, thiếp rất sợ hãi, Quý phi nương nương là người hiểu lý lẽ, nếu là vì chuyện này quấy rầy Quý phi nương nương tu dưỡng, kia thiếp đã mắc lỗi lớn."

Trần Mạn Nhu hạ thấp tư thái, ta không phải đến cáo trạng, ta là sợ Thành phi đến chọc giận người, cho nên lại đây giải thích trước một bước, sự tình là Thành phi gây ra, cho nên Dương quý phi người không cần quá tức giận, cùng người không quan hệ nhiều lắm.

Về phần Dương quý phi cảm thấy có quan hệ, có quan hệ lớn bao nhiêu, thì là chuyện của Dương quý phi.

Quả nhiên, thời điểm Trần Mạn Nhu xoa khăn tử thật cẩn thận quan sát thần sắc Dương quý phi, chỉ thấy Dương quý phi vẻ mặt tức giận, hít sâu một hơi, trong chốc lát mới khôi phục sắc mặt, mặt nhẵn mày nhíu nói: "Ta đã biết, chuyện này, nếu Hoàng hậu nương nương đã xử phạt, bản cung cũng sẽ không nhúng tay, Hoàng hậu nương nương mới là người đứng đầu hậu cung này, bản cung cũng không quyền đối với quyết định của Hoàng

hậu nương nương mà khoa tay múa chân. Người không cần lo lắng, bản cung sẽ cùng Thành phi nói rõ."

Trần Mạn Nhu nhanh chóng hành lễ tỏ vẻ Dương quý phi là người rộng lượng thiện lương, hai người thậm chí đang xem nhẹ chuyện Thành phi đang bị giam lại.

"Được rồi, bản cung có chút mệt mỏi, người tạm thời trở về đi." Dương quý phi đối Trần Mạn Nhu đang vuốt móng ngựa là hoàn toàn không chịu nhận, sắc mặt mỗi một khoảnh khắc, ý bảo Trần Mạn Nhu rút đi.

Trần Mạn Nhu đã đạt được mục đích, cũng không muốn tiếp tục ở trong này hô hấp loại không khí có thể làm cho người ta hít thở không thông, cho nên, rất là rõ ràng hành lễ, sau đó cáo lui, dẫn Tần Hoan nghênh ngang ra khỏi Cảnh Nhân cung, thập phần thích ý hồi Chung Túy cung.

HẬU CUNG MƯU SINH KẾ

Tiểu Nhiên Hoa Khai

www.dtv-ebook.com

Chương 37: Bánh Trung Thu

Vừa vào cửa cung sâu như biển, Trần Mạn Nhu thở dài sau này lại bỏ thêm một câu, từ nay về sau người nhà khó gặp lại. Mắt thấy sẽ đến mười lăm tháng tám, đã nhiều ngày, trong cung vô cùng náo nhiệt, dựa theo theo lệ thường, các tần phi đều có thể viết thư hướng Hoàng hậu thỉnh cầu gặp người nhà một lần.

Nhưng là theo lệ thường, cũng là xem cấp bậc. Chính Hoàng hậu, hàng tháng bất quá cũng chỉ có thể gặp người nhà một lần. Huống chi các nàng là phi tần đâu? Có thể sau ba năm hai, đều không thấy được mặt người nhà.

Nghe nói, thư thỉnh cầu của Đức phi đều bị trả trở lại, nàng là tòng tam phẩm phi tử, cũng không biết có cơ hội hay không.

"Nương nương, ngài cũng đừng quá thương tâm, lần này chúng ta không gặp được lão thái thái, có thể chờ sang năm a, tháng giêng sang năm, mệnh phụ đều vào cung chúc tết, lão thái thái chúng ta có phẩm chất. "Đối Nguyệt thấy Trần Mạn Nhu trên mặt tự nhiên không vui, liền bưng một ly trà nóng cho Trần Mạn Nhu.

Trần Mạn Nhu hấp hấp cái mũi, áp chế toan chát trong lòng bỗng nhiên xuất hiện,ngẩng đầu đối Đối Nguyệt cười nói: "Chúng ta tuy rằng gặp không lão thái thái, nhưng chúng ta cũng không thể không qua tiết trung thu. Đến đến, mọi người cùng nhau ngắm lại, ngày mai chúng ta phải làm cái gì."

"Đáng tiếc không có tiểu phòng bếp, bằng không, chúng ta có thể tự mình làm bánh trung thu." Tẩn Hoan cười hì hì nói, vừa nói, trong tay một

bên không ngừng may áo. Đến trung thu, thời tiết cũng lạnh, trong tay Tần Hoan đang làm châm tuyến, tính lại làm cho Trần Mạn Nhu thêm hai kiện quần áo mùa đông.

"Chúng ta có thể tìm nguyên liệu, tự mình làm, sau đó đưa đến ngự thiện phòng để cho bọn họ nướng giùm chúng ta a." Đối Nguyệt nói ra chủ ý, Trần Mạn Nhu lắc đầu: "Việc này không thể được, nếu chúng ta làm tốt, có thể không tặng cho Hoàng hậu các nàng một ít sao? Ăn xong xảy ra vấn đề, chúng ta có thể gặp phiền toái."

"Vậy chúng ta ngày mai ca hát làm túi hương?" Tần Hoan nói tiếp, Trần Mạn Nhu lắc đầu, ngẩng đầu cho Đối Nguyệt đem Vi Nhạc các nàng cũng kêu tiến vào, cùng nhau thương lượng ngày mai muốn làm chuyện gì. Không đợi các nàng thương lượng xong, chợt nghe bên ngoài có tiếng nói.

Lập tức, Minh tổng quản lại đây nói: "Nương nương, Nội Vụ phủ đưa bánh trung thu lại đây, người xem cho bọn họ đem bánh trung thu để chỗ nào?"

Thứ bánh trung thu này, có thể cất trong thời gian dài, mười ngày nửa tháng tuyệt đối không thành vấn đề. Bánh trung thu được đưa tới, cũng không để riêng cho Trần Mạn Nhu các nàng ăn, còn để ban cho xuống dưới, tặng người, loạn thất bát tao sử dụng thập phần nhiều, cho nên bánh Trung thu đưa tới tuyệt đối không ít hơn năm mươi cân, thế này mới phải hỏi để ở đâu.

Trần Mạn Nhu nghĩ nghĩ hỏi: "Đưa tới có cái gì?"

"Đây." Minh tổng quản đưa qua tờ giấy, mặt trên viết hơn mười loại bánh trung thu. Nhìn trong chốc lát, Trần Mạn Nhu nhíu mày: "Ta không phải nói muốn mười cân bằng da sao? Sao mới có năm cân? Người để cho người đưa bánh trung thu tới tiến vào trả lời."

Bánh trung thu bằng da là đặc sản Quảng Đông, bởi vì cất giữ có vẻ phiền toái, cho nên hàng năm Nội Vụ phủ làm cũng không nhiều, xem như hiếm lạ. Không giống như ngũ nhân, hàng năm làm hơn một ngàn cân.

Minh tổng quản lên tiếng, xoay người đi ra ngoài, không bao lâu, liền mang theo một tiểu thái giám vào, tiểu thái giám kia vừa tiến đến trước hết cười hì hì hành lễ với Trần Mạn Nhu, Trần Mạn Nhu đem vấn đề lúc trước lại hỏi một lần.

"Hồi trần phi nương nương, bánh trung thu bằng da, Nội Vụ phủ cũng bất quá là làm hai trăm cân, trừ bỏ Hoàng thượng muốn ban thưởng, cũng không còn lại bao nhiêu, đều là dựa theo phân lượng các cung nương nương dự định mà làm. Hôm qua Đức phi nương nương nói, bên nàng không đủ dùng, nên nhiều muốn mấy cân..."

Tiểu thái giám chưa nói xong, Trần Mạn Nhu liền lạnh buốt hỏi: "Nàng muốn thêm mấy cân, các người đem của ta đưa qua?"

Không phải Trần Mạn Nhu keo kiệt, muốn so đo mấy cân bánh trung thu. Mà thật sự là mấy cân bánh Trung thu là chuyện trên thể diện. Nàng hiện tại tiểu thân thể còn không có phát dục hoàn toàn, một người có thể ăn luôn mười cân bánh trung thu? No chết nàng đi.

Bánh trung thu là dùng để ban thưởng, tỷ như nói Trần gia hai ba cân, nhà ngoại tổ nàng hai ba cân, các cậu đều đã ở riêng, ít nhất một nhà một cân đi? Còn có bà con xa họ hàng xa, hơn mười hộ đều đếm không hết.

Nàng vẫn là chọn hai nhà mẫu chốt nhất, trừ bỏ Trần gia cùng ngoại tổ gia, còn lại hai nhà vừa vặn có thể chia đều hai cân.

Những người đó khả năng không thèm để ý bánh trung thu bằng da, Nội Vụ phủ có thể làm, nhà mình thỉnh đầu bếp Quảng Đông cũng có thể làm. Nhưng là, chẳng sợ trong nhà làm rất ngon, nhưng đồ trong Nội Vụ phủ, cũng tuyệt đối đáng giá khoe ra!

Cho nên, đừng nhìn đây là chuyện năm cân bánh trung thu, nói ra, thì phải là đánh giá Trần gia cùng Trương gia. Trần Mạn Nhu lúc này hận Đức phi không có ngay tại trước mặt, nàng nhảy lên cắn hai cái! Thật sự là rất giận! Đức phi, tất nhiên là đã sớm tính kế tốt lắm.

Nguyên bản thời điểm tuyển tú còn cảm thấy Đức phi là một tiểu bạch hoa đâu, không nghĩ tới tiểu bạch hoa này, tiến cung cũng không bao lâu liền thiếu kiên nhẫn! Thật sự là rất không có khí chất tiểu bạch hoa vĩnh cửu, không công đáng tiếc vẻ mặt cùng biểu tình mảnh mai kia.

Tiểu thái giám ninh nọt hương Trần Mạn Nhu cúi đầu: "Còn thỉnh Trần phi nương nương thứ lỗi, chúng tiểu nhân cũng quả thật là không có biện pháp, này bánh trung thu bằng da phân lượng vốn là vừa vặn, chúng nô tài thật sự là không có biện pháp..."

Trần Mạn Nhu âm thầm thấy tổn hơi thừa lời, nương, không có biện pháp người như thế nào không đi khấu trừ của Lưu phi Thành phi? Hoàng thượng một tháng không đến chỗ ta, các người một đám cảm thấy lão nương ta thất sủng đúng không?

"Nương nương ngài đại nhân đại lượng, khoan dung thiện lương, thỉnh nương nương ngài đừng trách móc, chúng tiểu nhân cũng không có biện pháp, dù sao Đức phi nương nương là tứ phi chi nhất, chúng tiểu nhân cũng không thể đắc tội." Tiểu thái giám kia thấy Trần Mạn Nhu không nói lời nào, lại thập phần lấy lòng nói tiếp.

Trần Mạn Nhu tâm tư nhanh chóng quay ngược trở lại, nếu để tiểu thái giám ở trong này, nói ra ngoài bởi vì mấy cân bánh trung thu mình đổi Nội Vụ phủ bất mãn, thật sự là rất hạ giá. Nhưng việc này bỏ qua nhẹ nhàng như vậy, ngày sau Nội Vụ phủ có thể dễ dàng lại làm ra chuyện khác, một đám tất nhiên sẽ đem nàng làm thành quả hồng mềm mà bóp.

"Được rồi, người đừng ở chỗ này cùng ta kêu khóc, Nội Vụ phủ khó làm hay không khó làm, không phải bản cung có thể quản. Bản cung chỉ biết là, bản cung lúc trước xác thực quả thật thực báo mười cân." Trần Mạn Nhu cười lạnh một tiếng, nghiêng đầu phân phó nói: "Đổi Nguyệt, thay quần áo cho bản cung, chúng ta đến chỗ Hoàng hậu hỏi một chút, xem chuyện tình Nội Vụ phủ là ai quản."

Nói xong đứng dậy đi hướng nội thất, tiểu thái giám kia nguyên bản cảm thấy có thể nắm chắc đem chuyện này cấp che lấp cho qua, lại không nghĩ rằng, Trần Mạn Nhu cư nhiên là muốn nháo đến chỗ Hoàng hậu.

Muốn thực nháo đến chỗ Hoàng hậu, Trần Mạn Nhu tuy rằng sẽ mang danh keo kiệt, nhưng Nội Vụ phủ sẽ gặp tao ương. Nghĩ, tiểu thái giám liền bối rối, không lâu sau đầu vã một tầng mồ hôi.

Trần Mạn Nhu cũng không quan tâm hăn, mang theo mục đích thay đổi một thân quần áo, mang theo Vi Nhạc cùng Hội Ấm cùng với Tiểu Hi Tử Tiểu Nhạc Tử cùng nhau đi đến Vĩnh Thọ cung. Về phần tiểu thái giám Nội Vụ phủ, không có người tiếp đón hăn, hăn là tiến thối lưỡng nan, đi theo Trần Mạn Nhu, đến chỗ Hoàng hậu tất nhiên là sẽ bị thẩm vấn một phen. Không đi cùng, Trần Mạn Nhu lúc trước căn bản là chưa nói cho hăn đi xuống. Nếu Trần Mạn Nhu hạ quyết tâm đòi cái công đạo, hăn hiện tại đi mất thì lát nữa cũng sẽ thêm cái tội danh.

"Trần phi nương nương, Trần phi nương nương, bằng không, ngài cùng Đức phi nương nương thương lượng một chút?" Tiểu thái giám suy nghĩ trong chốc lát, mắt thấy Trần Mạn Nhu lên kiệu, chạy nhanh vọt tới bên cạnh cỗ kiệu nói, Trần Mạn Nhu quay đầu đối với tiểu thái giám kia cười lạnh một tiếng, cũng không nói nói, trực tiếp lên kiệu.

Meo meo cái mẽ, người thực cho ta là kẻ ngốc a? Để ta cùng Đức phi thương lượng, người như thế nào không nói để cho ta đem năm cân bánh trung thu cho rằng cống phẩm bày đồ cúng cho Đức phi?

Trần Mạn Nhu là hạ quyết tâm, năm cân bánh Trung thu lại nói là việc nhỏ nhí, Hoàng hậu nói không chừng sẽ trách cứ nàng chuyện bé xé ra to, nhưng là ngậm khí này không thể nhẫn, nàng cũng không phải mặc cho người ta khi dễ! Cho dù là không được sung, cũng phải sống rất tốt mới được.

Da mặt cái gì, có thể ăn sao?

Đến Vĩnh Thọ cung, Trần Mạn Nhu để cho cung nữ đi vào thông báo, chính mình đứng tại một bên chờ. Không bao lâu, cung nữ liền đi ra truyền lời, nói là cho Trần Mạn Nhu đi vào. Từ trước lúc hạ kiệu, Trần Mạn Nhu đã đem biểu tình điều chỉnh tốt —— vẻ mặt ủy khuất, muốn khóc lại không khóc. Hình tượng hoàn toàn không đẹp, biểu tình giống như là tiểu hài tử không được ăn kẹo.

Dù sao nàng tuổi còn nhỏ, cũng không sợ dọa người. Nếu nàng đem biểu tình làm thực hoàn mỹ, kia mới là gặp tao ương đâu.

"Hoàng hậu nương nương, ngài nghĩ biện pháp giúp thần thiếp đi." Trần Mạn Nhu đi vào liền nức nở hai tiếng, hướng Hoàng hậu hành đại lễ: "Thiếp cũng không có biện pháp, ngài không giúp thiếp, thiếp sẽ quăng đại nhân."

Ta cũng không phải là không có tình tử muội đến cáo trạng Đức phi tham ô bánh Trung thu của ta, ta là vì thể diện mọi người! Ta dọa người, liền đại biểu hậu cung dọa người, hậu cung dọa người, chính là Hoàng hậu người dọa người.

"Sao lại thế này? Người đứng lên chậm rãi nói." Hoàng hậu nương nương ngồi ở trên, vẻ mặt kinh ngạc: "Người như thế nào khóc thành như vậy? Là bị ai bắt nạt?"

"Không phải, là thiếp nhất tưởng đến muốn dọa người, liền cảm thấy khổ sở." Trần Mạn Nhu dùng sức nhu dụi mắt, làm cho hiệu quả tốt một chút.

Thuận tiện, lại cẩn thận xem xét xem xét Hoàng hậu, cho Hoàng hậu một loại ấn tượng nàng thật sự thực sợ hãi, nàng một chút cũng không có cảm giác dọa người.

Hoàng hậu nhíu mày, lại hỏi: "Người lau nước mắt trước, chậm rãi nói cho bản cung, người không nói mà chỉ khóc, bản cung như thế nào có thể giúp người?"

"Là." Trần Mạn Nhu lại thút thít hai tiếng, thế này mới nói: "Trước đó vài ngày, Hoàng hậu nương nương khai ân, cho phép thiếp phái cung nhân đi ra ngoài truyền lời cho người nhà. Thiếp hôm đó liền phái người, đến Trần phủ truyền lời..." Nói xong, Trần Mạn Nhu mặt đỏ lên, thập phần xấu hổ, dùng sức nhu nhu khăn tử, tiếp tục nhìn lên Hoàng hậu.

Hoàng hậu không nói lời nào, Trần Mạn Nhu cúi đầu thì thào nói: "Thiếp cho người nói với Trần phủ, năm nay, thiếp muốn ban cho bọn họ thật nhiều bánh trung thu bằng da, mỗi nhà mấy cân đều nói. Đưa bánh trung thu của Nội Vụ phủ, thiếp cũng rất có mặt mũi, người Trần phủ cũng thật cao hứng..."

Hoàng hậu đầu tiên là ngạc nhiên, lập tức nhin không được phì cười, Trần Mạn Nhu cũng quá không kiến thức đi? Không phải là chuyện mấy cân bánh trung thu sao? Đáng giá nàng ba ba về nhà khoe ra sao? Bất quá, này Trần Mạn Nhu là ở thực định phủ lớn lên, nói không chừng, chưa từng thấy qua kinh thành phồn hoa. Trần gia cũng không phải nhà giàu nhà cao cửa rộng, kiến thức hạn hẹp cũng là bình thường.

"Nhưng là thiếp không nghĩ tới, hôm nay Nội Vụ phủ đưa tới bánh Trung thu bằng da không đủ số, rõ ràng thiếp đều đã tính tốt lắm, người ở kinh thành cũng đều đã biết, nhưng là bỗng nhiên xảy ra chuyện này, thể diện thiếp cũng mất."

Trần Mạn Nhu nói xong, dùng sức lại thút thít hai cái, khăn tử hượng trên mặt một chút, nước mắt liền rầm rã chảy xuống. Kia lại bắt đầu khóc, thật sự là nửa điểm nhi mỹ cảm đều không có, cũng không thể cùng Dương quý phi cái loại này ‘lê hoa mang vũ’ so sánh.

Nhưng là, cũng không phải cái loại nước mũi nước mắt ràn rụa, cái loại thoát nhìn đặc biệt làm cho người ta muốn phun. Nàng chính là làm như là tiểu hài tử, tuy rằng khóc lớn, lại không có chứa ý tứ khác.

Hoàng hậu trong lòng lại nhịn không được thở dài, Trần gia cũng không biết dưỡng đứa nhỏ như thế nào, biến Trần phi thành tính trẻ con như vậy, không phải là mấy cân bánh trung thu sao? Cũng đáng cho nàng khóc thành như vậy!

"Hoàng hậu nương nương ngài nhất định phải giúp thiếp, nếu thiếp năm nay không dựa theo lúc trước đã nói đem bánh trung thu đưa đi qua, thiếp về sau cũng không còn mặt gặp người. Nội Vụ phủ cũng quá chú tâm, một cái Nội Vụ phủ lớn như vậy, còn cùng thiếp một phi tử nhỏ nhỏ so đo!"

Trần Mạn Nhu tiếp tục nói, sau lưng Nội Vụ phủ là hoàng thất, hoàng thất cắt xén bánh Trung thu một phi tử, lời này truyền ra, kia không riêng gì một mình Trần Mạn Nhu dọa người.

Hoàng hậu rùng mình, cũng không còn ý tưởng xem kịch vui, nhú mày nói: "Người đừng khóc, việc này bản cung sẽ nghĩ biện pháp cho người, người còn thiếu bao nhiêu?"

"Thiếu năm cân, đều một nửa!" Trần Mạn Nhu than thở nói, Hoàng hậu có điểm dở khóc dở cười, khoát tay nói: "Người đi về trước, quay về bản cung cho người đưa cho người nhiều một chút, người hướng Trần phủ đưa đi."

Nghe ý tứ Hoàng thượng, Trần gia vẫn là có chỗ trọng dụng, ban cho Trần gia gì đó cũng không thể quá mỏng, cũng phải để Trần gia biết, con

gái nhà bọn họ ở trong cung không chịu ủy khuất mới được.

"Hoàng hậu nương nương ngài thật sự là người tốt, thiếp chỉ biết, ngài nhất định có biện pháp." Trần Mạn Nhu hoan hoan hỉ hỉ đứng dậy hành lễ với Hoàng hậu, sau đó lại có chút chần chờ xoa xoa khăn tử: "Nương nương, cái kia, người Nội Vụ phủ ở bên ngoài, ngài có muốn trông thấy?"

"Cho vào đi." Hoàng hậu nghĩ nghĩ nói, cho người đi đem tiểu thái giám bên ngoài tuyên tiến vào. Trần Mạn Nhu nghiêng đầu nhìn cửa, thấy tiểu thái giám tiến vào, rất là đặc ý nâng nâng cằm, làm cái biểu tình cao cao tại thượng khi bị người.

Hoàng hậu khoé mắt quét đến mặt Trần Mạn Nhu, tay bưng ly trà dừng một chút, quay đầu nhìn tiểu thái giám kia, tiểu thái giám kia đáp lời vẫn là cùng phía trước giống nhau, nói là Đức phi nơi đó lại muốn thêm mấy cân bánh trung thu, thế này mới đem Trần Mạn Nhu nơi đó cắt xén một ít.

"Còn không phải xem ta dễ khi dễ? Như thế nào không cắt xén Thành phi?" Trần Mạn Nhu nhỏ giọng than thở một câu, Hoàng hậu lại nhìn nàng một cái, trong lòng cũng rất không thoải mái, vì sao không thể cắt xén Thành phi? Còn không phải bởi vì phía sau Thành phi là Dương quý phi sao? Nhà Thành phi hiện tại cùng nhà Dương quý phi gia thông đồng, hai nhà này ở kinh thành thanh thế đều không nhỏ.

Về phần Đức phi, việc này làm cũng quả thật là rất không phẩm giá. Mọi người đều là sớm đăng báo muốn bao nhiêu, Đức phi người như thế nào cũng phải muốn thêm mấy cân? Người không phải chắc chắn mình địa vị có vẻ cao, Nội Vụ phủ sẽ nghĩ biện pháp cho người thiếu đủ số sao?

Hoàng hậu mặt mày đều lạnh xuống, không phải là thị tẩm năm sáu đêm sao? Thật đúng là nghĩ hậu cung này người là lớn nhất a?

"Bản cung đã biết, ngày sau Nội Vụ phủ lại xuất hiện việc này, trước nói với bản cung một tiếng." Hoàng hậu cũng không trước mặt Trần Mạn Nhu

nói chuyện xử phạt, chỉ nhìn thái giám kia thần sắc thản nhiên nói: "Quản sự Nội Vụ phủ chứ không phải là xem bản cung không tồn tại đi?"

Tiểu thái giám kia phù phù một tiếng liền quỳ xuống, há mồm cầu xin tha thứ, Hoàng hậu chỉ khoát tay làm cho người ta che cái miệng của hắn, nói tiếp: "Người trở về lĩnh hai mươi bản tử, thuận tiện để cho tổng quản Nội Vụ phủ lại đây gặp bản cung. Trần phi, người cũng trở về đi, chính là người làm việc có chỗ không thỏa đáng, chuyện trong hoàng thất, cũng không phải để cho người lấy mà nói miệng, người tự trở về nghĩ lại đi thôi."

HẬU CUNG MƯU SINH KẾ

Tiểu Nhiên Hoa Khai

www.dtv-ebook.com

Chương 38: Khiển Trách

Tuy rằng Hoàng hậu nói là cho Trần Mạn Nhu trở về nghỉ lại, nhưng Hoàng hậu chưa nói muốn nghỉ lại như thế nào, đây là để lại đường sống cho Trần Mạn Nhu, quay đầu Trần Mạn Nhu chỉ cần nói mình đã nghỉ lại, những người đó cũng tìm không ra cái gì.

Trần Mạn Nhu về đến Chung Túy cung, cho Tiểu Hỉ Tử Tiểu Nhạc Tử nhanh chóng đi hỏi thăm tin tức. Không đến một canh giờ, hai người liền vui vẻ rạo rức trở về, nói là Hoàng hậu phái người khiển trách Đức phi một chút, nói là vô tín không thể lập thân cái gì, sau đó cho Đức phi sao chép Đạo Đức kinh mười lần.

"Người không có nghe lầm, thật là Đạo Đức kinh?" Trần Mạn Nhu há mồm thật rộng sững sốt nửa ngày, vội vàng truy vấn một câu, Tiểu Hỉ Tử gật đầu: "Tiểu nhân tuy rằng không biết chữ, nhưng Đạo Đức kinh cũng biết một chút, quả thật là Đạo Đức kinh."

Trần Mạn Nhu suy nghĩ trong chốc lát, thì phì một tiếng cười ra, thật không hổ là Hoàng hậu nương nương, Đức phi, Đạo Đức kinh, tên này thật đúng là thập phần thỏa đáng. Nở nụ cười trong chốc lát, lại hỏi xử trí Nội Vụ phủ bên kia thế nào.

Tiểu Nhạc Tử nhanh chóng nói: "Hoàng hậu nương nương phái người đi khiển trách tổng quản Nội Vụ phủ, nói hăn chậm trễ hậu phi, tự tiện làm chủ, sau đó, phạt ba tháng bổng lộc."

Trần Mạn Nhu gật gật đầu, trừng phạt này không tính là nặng, nhưng cũng không tính nhẹ. Nói ra, cũng là một chuyện có vẻ mất mặt. Bất quá,

bên Nội Vụ phủ, Hoàng hậu nương nương khẳng định phạt, Nội Vụ phủ xử lý chuyện tình không ổn, Hoàng hậu nàng cũng phải gánh vác trách nhiệm, cho nên cho dù không phải vì Trần Mạn Nhu, Hoàng hậu cũng phải làm ra vẻ.

"Đúng rồi, Đối Nguyệt, tiểu thái giám Nội Vụ phủ không phải đã nói, đem bánh trung thu băng da của chúng ta đổi thành ngũ nhân sao?" Trần Mạn Nhu bỗng nhiên nghĩ đến chuyện này, quay đầu liền hỏi Đối Nguyệt bên người, Đối Nguyệt gật gật đầu: "Uh, năm cân băng da đổi thành hai mươi cân ngũ nhân."

Trần Mạn Nhu nhú mày suy nghĩ trong chốc lát, hơi do dự hỏi: "Hoàng hậu nương nương nói sẽ nghĩ biện pháp bổ sung đủ cho ta bánh trung thu băng da, vậy sẽ dư ra ngũ nhân, chúng ta có phải trả trở về?"

Đối Nguyệt cùng Tẩn Hoan đồng thời khóe miệng co rút, việc này trả hay không? Chẳng lẽ không trả trở về, Hoàng hậu nương nương còn có thể nói các nàng tham bánh trung thu sao? Chính là trả trở về, Hoàng hậu nương nương cũng sẽ không khen ngợi các nàng tốt đi?

"Không trả trở về, thật giống như là ta vì cùng Đức phi đấu khí, mới tìm Hoàng hậu nương nương cáo trạng. Còn trả trở về, lại là chuyện bé xé ra to một chút, nói không chừng còn có thể làm cho Hoàng hậu nương nương hiểu lầm, cảm thấy chúng ta là nhắc nhở nàng chạy chóng đem bánh trung thu băng da đưa lại đây."

Trần Mạn Nhu lăm lăm lâu lâu nói, nàng vừa nói như vậy, Đối Nguyệt cùng Tẩn Hoan cũng hiểu được chuyện này vốn là chuyện nhỏ, bỗng nhiên trở nên khó làm.

"Như vậy đi, chúng ta bánh trung thu dư ra đưa cho Đức phi!" Suy nghĩ trong chốc lát, Trần Mạn Nhu bỗng nhiên vỗ tay một cái nói, Đối Nguyệt

nhanh chóng túm trụ Trần Mạn Nhu đã muốn đứng lên: "Nương nương, như vậy sẽ đắc tội với người khác."

Trần Mạn Nhu kinh ngạc quay đầu nhìn nàng: "Chẳng lẽ ta hiện tại không đắc tội với người khác?"

Đôi Nguyệt há mồm rồi lại ngậm lại, đúng vậy, nương nương nhà mình đến chỗ Hoàng hậu nương nương khóc một hồi, làm cho Đức phi bị phạt, đã đắc tội Đức phi. Đi hoặc không đi, đều đã đắc tội.

"Nương nương ngài hiện tại đắc tội Đức phi nương nương là một chuyện nhỏ bằng móng tay, nếu ngài đem bánh trung thu đưa qua, vậy từ chuyện nhỏ bằng móng tay, nói không chừng liền biến thành một ngón tay, Đức phi nương nương khẳng định sẽ không từ bỏ ý đồ." Tần Hoan ở một bên khuyên giải nói: "Ngài nếu là thật sự khó xử, không bằng đến hỏi hỏi Hoàng hậu nương nương."

"Này càng không được, ta mới từ chỗ Hoàng hậu nương nương trở về." Trần Mạn Nhu lắc đầu, ngẫm lại phẩm giai Đức phi hiện tại, nếu thực đưa đi, nói không chừng mình bị nàng phạt quỳ cái gì a, tùy tiện lấy một cái có thể xử phạt, vừa rồi quả thật là thiếu suy nghĩ một chút, còn tưởng rằng chỉ cần chính mình thủ quy củ là được.

"Trước để đó đi, chờ nói sau." Trần Mạn Nhu suy nghĩ trong chốc lát, không nghĩ được biện pháp giải quyết tốt, đành phải khoát tay đem chuyện này buông ra. Một lần nữa lo lắng một đại sự khác —— từ lần trước bạn giá, đến bây giờ, đã gần một tháng, Hoàng Thượng cũng chưa tới Chung Túy cung.

Là Hoàng thượng ghét? Không có khả năng a, rõ ràng ngày đó thời điểm vào triều, Hoàng thượng tâm tình nhìn còn tốt a. Kia là có người ở giữa làm khó dễ? Từ khi Thục phi mang thai, Hoàng thượng cũng thường xuyên đến

chỗ Thục phi, tuy rằng không thể thị tẩm, nhưng là chưa nói không thể ngủ đơn thuần.

Mặt khác chính là Dương quý phi, Hoàng thượng cũng sẽ thường xuyên đi ngồi một chút, đồng dạng là không thể thị tẩm, nhưng là không ngại nói chuyện nói chuyện phiếm người ẩn tình đưa tình nhìn ta ta thâm tình chuyên chú nhìn người. Từ chỗ Dương quý phi đi ra, Hoàng thượng năm lần thì có ba lượt sẽ đi chỗ Thành phi, còn có hai lần, sẽ đi chỗ Đức phi.

Chỗ Hoàng hậu cùng Lưu phi, Hoàng thượng cũng là đi năm ba lần, như vậy phân xuống dưới, chỗ của nàng sẽ là không có thời gian đến đây. Một tháng ba mươi ngày, từ Hoàng hậu đến Thành phi, đã là sáu cái nữ nhân. Còn có Hồ chiêu nghi Hàn mỹ nhân mới tiến cung, Hoàng thượng cũng muốn đi.

Lại chia đều xuống, một tháng không đến chỗ nàng, cũng là bình thường.

Nhưng mà đối với nàng mà nói, cũng không phải là tin tức tốt. Không thấy Hoàng thượng một tháng không đến, Nội Vụ phủ liền dám đem bánh trưng thu của nàng cho người khác sao? Nghĩ một biện pháp làm cho Hoàng thượng lại đây một chuyến mới được, tốt nhất là lại có ban thưởng.

Nghĩ, Trần Mạn Nhu liền quay đầu phân phó: "Tìm chút giấy màu đến, lại làm chút tương hồ, chúng ta làm đèn lồng."

Ngày bé trong nhà nghèo, ngày lễ ngày tết, đứa nhỏ nhà người khác đều mua cái loại đèn lồng nhỏ cầm tay để chơi, mình nhìn mà thèm, mẹ sẽ dùng giấy màu đỏ dán thành một cái lồng đèn cho nàng, nhìn cũng đặc biệt đẹp mắt. Tuy rằng bên trong không thể để thêm ngọn nến, nhưng ban ngày nhìn rất đẹp. Hiện tại không phải trời chưa tối sao? Vừa vặn có thể làm đưa đi cho mọi người thưởng thức.

Chờ Tiểu Đình Tử từ kho phòng tìm ra giấy màu, Trần Mạn Nhu đem người Chung Túy cung đều tập hợp lại, mọi người cùng nhau làm đèn lồng,

nàng trước làm một cái cho mọi người làm mẫu, sau đó đem giấy màu phân phát xuống dưới, làm cho mọi người tự mình động thủ làm.

Quá trình chế tác đèn lồng rất đơn giản, một canh giờ, mỗi người đều làm được hơn mười cái.

Trần Mạn Nhu trước đem mấy cái khó coi đều lấy ra hủy thi diệt tích, còn lại những cái đẹp mắt thì tập trung đến cùng nhau, lấy ra tám cái đẹp nhất, dùng sợi tơ đỏ thắm khâu lại, gọi Minh tổng quản tới: "Người tự mình đem những cái này đưa đến Càn Thanh cung, nên nói như thế nào, không cần ta dạy cho người đi?"

Càn Thanh cung là nơi Hoàng thượng làm việc, rất ít cung phi có thể qua lại, lại càng không muốn cung nữ qua lại, cho nên việc này chỉ có thể cho thái giám làm. Trước mắt Trần Mạn Nhu vẫn có thể tin tưởng Minh tổng quản, nhiệm vụ quang vinh này, cũng chỉ có thể giao cho Minh tổng quản.

"Tần Hoan, người tự mình đem những cái này đưa đến Vĩnh Thọ cung." Trần Mạn Nhu lại lấy ra sáu cái, đồng dạng khâu lại, đưa cho Tần Hoan.

"Vi Nhạc, người đem bốn cái này, đưa đến Cảnh Dương cung." Vừa nói, lại lấy ra bốn cái, khâu hai cái lại với nhau. Bên Thục phi cho Đối Nguyệt đi đưa, bên Đức phi cho Hội Âm đi đưa.

Còn lại Lưu phi cùng Thành phi, cho Tiến Tửu cùng Bội Đình đi đưa.

Làm xong rồi, đang muốn phái bọn họ xuất phát, trong giây lát vỗ đầu nói: "Ai nha, quên, còn có Từ Ninh thái hậu cùng Từ An thái hậu bên kia đâu, mau nhìn xem còn có mấy cái đèn lồng."

Cung nhân Chung Túy cung cùng Trần Mạn Nhu tổng cộng mười lăm người, cùng nhau làm, đèn lồng có thể xem có đến một trăm cái. Còn dư lại, tự nhiên là không ít.

"Từ Ninh cung mười hai cái, Tiểu Hỉ Tử đi, Từ An cung mười hai cái, Tiểu Nhạc Tử đi." Trần Mạn Nhu nói xong, Thanh Hạnh cùng Hồng Mai liền nhanh tay đem đèn lồng xâu cùng một chỗ. Nghĩ nghĩ, Trần Mạn Nhu đem số còn dư, mỗi chỗ lại thêm vài cái.

Bên Hoàng thượng cùng Thái hậu giống nhau, cũng là mười hai cái. Bên Hoàng hậu là mười cái, bên đại hoàng tử là tám, bên đại công chúa cũng là tám, bên Dương quý phi là sáu cái, Thục phi Đức phi phân biệt là bốn, Lưu phi cùng Thành phi phân biệt là hai cái.

Mỹ nhân chiêu nghi cái gì, toàn bộ không có. Trần Mạn Nhu là phi, phân vị cao hơn so với các nàng, chỉ thu lễ vật của các nàng là được.

"Nên nói như thế nào, các người trong lòng phải có tính toán, sẽ không nói, cũng chỉ nhắc tới là ta cầu chúc các nàng trung thu khoái hoạt, tặng tiểu lễ vật là được." Trần Mạn Nhu lại công đạo một lần, đại lễ vật thì không có, nàng chỉ cần chờ ban thưởng là được.

Bọn người đi rồi, Trần Mạn Nhu mới bỗng nhiên nhớ tới, cứ nhiên quên lưu lại người hữu dụng nấu nước ấm, tắm rửa, trang điểm cho mình. Nhìn lướt qua Thanh Hạnh Hồng Mai đứng dưới bậc thang, Trần Mạn Nhu hơi buồn bực hỏi: "Hai người các người, ai có thể chải đầu?"

"Hồi nương nương, nô tỳ có thể." Thanh Hạnh tiến lên từng bước nói, Hồng Mai đô chu miệng, không nói chuyện. Trần Mạn Nhu cao thấp đánh giá Thanh Hạnh một phen, chỉ thấy Thanh Hạnh tuy rằng mặc trang phục quy định của cung nữ, nhưng vạt áo cổ tay áo đều thêu triển chi hoa, phần eo xứng nơ con bướm hồng nhạt, càng lộ rõ vòng eo tinh tế. Tóc tuy rằng cũng dựa theo quy định sơ đại mái tóc, nhưng bên trong tết sợi tơ bện ra một đồ án xinh đẹp, nhìn rất thanh tú.

"Tiểu Thành Tử..." Đang chuẩn bị cho Tiểu Thành Tử duy nhất còn lưu lại đi nấu nước tắm, bỗng nhiên nghĩ đến như vậy đại môn Chung Túy cung

sẽ không người canh giữ. Vì thế, vòng vo chuyển câu chuyện: "Người hảo hảo giữ đại môn, Hồng Mai cùng Thanh Hạnh đi nấu nước tắm."

Thanh Hạnh thoáng có chút kinh ngạc, nhưng lập tức hồi thần lên tiếng, xoay người đi hướng phòng bếp, Hồng Mai nhanh chóng tiến đến bên người Trần Mạn Nhu: "Nương nương, nha đầu Thanh Hạnh kia rất không an phận, nô tỳ cũng biết chải đầu, không bằng để cho nô tỳ sơ tóc cho ngài?"

Chải đầu tóc cũng không phải là việc nhỏ, nếu được thưởng thức, làm một nha hoàn nhị đẳng là dư dả. Càng không cần nói, còn có ban thưởng.

Trần Mạn Nhu ngạc nhiên: "Không quá an phận?"

"Đúng vậy, nương nương ngài không thấy quần áo mặc trên người nha đầu kia sao? Mọi người đều giống nhau, nàng thể nào cũng phải ở trên thêu hoa hoa thảo thảo!" Hồng Mai nhanh chóng gật đầu nói: "Còn có tóc, trang sức, thực khoe khoang."

Trần Mạn Nhu nhăn mặt nhíu mày, nếu Thanh Hạnh thực sự có tâm tiến tới, nếu đã biết thì thể không thể lưu nàng, mình còn muốn một người độc chiếm Chung Túy cung này đâu.

"Lần này không có chứng cứ rõ ràng, người nói này đó chính là nói huyền thuyên, lần sau ta có thể sẽ không dễ dàng tha cho người." Trần Mạn Nhu dừng trong chốc lát rồi nói, do dự trong ánh mắt lại cố ý để cho Hồng Mai nhìn rõ ràng.

Hồng Mai lại có chút không cam lòng, nhưng cũng không tiếp tục nói tiếp, hành lễ đáp: "Nô tỳ hiểu được."

Không có chứng cứ không thể nói bậy, vậy nếu có chứng cứ, đó có thể không phải là nói bậy.

HẬU CUNG MƯU SINH KẾ

Tiểu Nhiên Hoa Khai

www.dtv-ebook.com

Chương 39: Phòng Sói

Thấy Lưu Thành lại rón ra rón rén đã trở lại, Phong Minh Chiêu không có ngần đầu, để tấu chương qua một bên, bình thường tùy ý hỏi: "Bên ngoài là ai?"

"Hồi Hoàng thượng, là Chung Túy cung Minh tổng quản, hăn nói là phụng mệnh Trần phi nương nương, đến đây đưa lễ vật trung thu cho Hoàng thượng." Lưu Thành tiến lên, một bên đem ly trà trên bàn rót đầy, một bên cười nói.

"Lễ vật trung thu?" Phong Minh Chiêu hơi hơi nhíu mày, lại cảm thấy hứng thú hỏi:

"Nàng tặng cái gì?"

"Là đèn lồng Trần phi nương nương chính mình làm." Lưu Thành cười hớ hớ nói: "Tiểu nhân vừa rồi nhìn thấy, đèn lồng kia nhìn thật ra rất tinh xảo, cũng thực vui mừng."

Hoàng thượng không có lên tiếng, ở trên tấu chương viết vài chữ, mới tựa lưng vào ghế ngồi nói: "Minh tổng quản đâu?"

"Minh tổng quản còn ở bên ngoài." Lưu Thành nói xong, chợt nghe Hoàng thượng ở trên nói: "Cho hăn tiến vào."

"Tiểu nhân gặp qua Hoàng thượng, cấp Hoàng thượng thỉnh an, Ngô hoàng vạn tuế." Minh tổng quản trong tay mang theo dây đèn lồng, tiến vào liền hành đại lễ với Phong Minh Chiêu, Phong Minh Chiêu ánh mắt lướt qua dây đèn lồng kia, nếu nói về quý trọng tinh xảo gì đó, còn kém một

chút, nhưng là nhìn xa xa, nhưng cũng là sắc màu rực rỡ, nhìn qua trong lòng quả thật là vui mừng không ít.

"Đây là đèn lồng Trần phi tự mình làm?" Phong Minh Chiêu nhìn qua Lưu Thành, Lưu Thành nhanh chóng đi qua đem dây đèn lồng trong tay Minh tổng quản lấy lại dây rồi vòng đến ngự tòa bên cạnh, kéo thành một đường thẳng tắp để cho Hoàng thượng thưởng thức.

"Hồi Hoàng thượng, ngoài đưa đến chỗ ngài, còn có Từ An thái hậu, Từ Ninh thái hậu cùng với Hoàng hậu nương nương bên kia, đều là Trần phi nương nương tự mình động thủ làm, ngay cả mai mỗi giấy cũng chưa cho tiểu nhân hỗ trợ." Minh tổng quản tất cung tất kính hồi đáp.

Hoàng thượng thân thủ sờ sờ đèn lồng kia, giấy màu chất lượng rất tốt, đều gấp ra hình dạng thẳng tắp đều nhau, vừa chuyển vòng, phía dưới mang theo bông hồng đi theo tản ra, tuy rằng không xinh đẹp bằng Nội Vụ phủ làm, nhìn cũng là vui vẻ trong lòng.

"Trần phi có tâm." Hoàng thượng mỉm cười gật gật đầu, phân phó Lưu Thành: "Đem đèn lồng treo ở thiên điện đi, ban cho Trần phi bạc trắng năm mươi hai, quyền bố hai thất, bánh Trung thu bằng da bốn cân."

Lưu Thành lên tiếng, cầm đèn lồng lui ra. Hoàng thượng thế này mới quay đầu nhìn Minh tổng quản vẫn quy cũ quỳ trên mặt đất: "Trần phi cho người nói gì khác?"

"Hồi Hoàng thượng, không có." Minh tổng quản lập tức nói, Hoàng thượng chọn may, thân thủ sờ sờ cầm, trong đầu nhớ tới Trần Mạn Nhu kia tuy rằng mang theo điểm ngây ngô, nhưng là minh mị vui mắt, chẳng lẽ là hôm nay bị ủy khuất, cho nên muốn tìm mình cáo trạng? Chính là thái giám này cũng chưa nói khác a, hoặc là muốn mời mình đến Chung Túy cung lại cáo trạng?

"Chung Túy cung gần nhất có động tĩnh gì? Lần trước Trần phi phái người hỏi Trần phủ, có nói gì không?" Hoàng thượng dừng một chút, thay đổi đề tài, ý bảo Minh tổng quản đứng dậy. Minh tổng quản lại đặng đầu một cái xem như tạ ơn, sau đó mới kính cẩn đứng nói: "Đại sự cũng không có. Người Trần phi nương nương phái đi Trần phủ là tiểu nhân, chỉ để cho tiểu nhân nói vài chuyện này."

"Một chuyện là nàng chuẩn bị chờ thời điểm Trung thu ban cho Trần gia mấy cân bánh trung thu bằng da, làm cho mọi người thật cao hứng, thuận tiện làm cho Trần gia nhìn thấy, nàng ở trong cung qua rất tốt, cũng không có chịu khổ. Một chuyện là hỏi một chút đại ca nàng Trần Hoài Cẩn đọc sách đọc thế nào, hy vọng Trần Hoài Cẩn không cần đọc sách đến chết, cũng phải chú ý thân thể. Còn có một việc chính là quan tâm thân thể Trần gia lão thái gia cùng Trần gia lão thái thái, hy vọng bọn họ ngày thường mời thầy thuốc thỉnh bình an mạch, trừ những việc đó ra, cũng không có gì khác."

Thấy Hoàng thượng cũng không nói chuyện, Minh tổng quản tiếp tục nói: "Một tháng qua, Trần phi nương nương mỗi ngày buổi sáng đều đúng hạn đi thỉnh an Hoàng hậu nương nương, sau khi trở về, buổi sáng là cùng các cung nữ thêu thùa may vá, buổi chiều ngủ trưa xong, viết chữ vẽ tranh một thời thần, thời gian còn lại cùng bọn cung nữ thái giám cùng nhau chơi trò chơi."

"Chơi trò chơi?" Phong Minh Chiêu có chút kinh ngạc, Minh tổng quản tiếp tục gật đầu: "Là, đầu tiên là đá cầu, sau đó là nhảy dây, vốn Trần phi nương nương còn tính lôi kéo cung nhân Chung Túy cung ngoạn xúc súc, nhưng vì Chung Túy cung không đủ lớn, nhân thủ cũng không đủ, cuối cùng đành phải buông tha."

"Nàng thật ra rất nhàn nhã." Phong Minh Chiêu sờ sờ cằm nói, lập tức lại nhớ đến cung nhân báo lại một màn ở Vĩnh Thọ cung, Phong Minh Chiêu

liền nhin không được bật cười, nha đầu kia, cũng ỷ vào tuổi nhỏ, chờ qua hai năm, nàng nếu vẫn là làm ra việc như vậy, sẽ trở thành càn quấy.

Bất quá, nha đầu kia quả thật là có vài phần ngây thơ đáng yêu, một tháng không đi, nàng nhưng thật ra qua ngày thích ý. Mà chính mình, cũng quả thật là có điểm nhớ thương khuôn mặt tươi cười ngốc hồ hồ kia, không bằng cho nàng mặt mũi?

Nghĩ, Phong Minh Chiêu liền nói với Minh tổng quản: "Trở về nói cho Trần phi, để cho nàng đêm nay tiếp giá."

Biểu tình trên mặt Minh tổng quản cũng không có biến hóa, cung kính lên tiếng, chợt nghe Hoàng thượng ở trên còn nói thêm: "Người nhìn lại nàng ngày thường đều viết cái gì, vẽ cái gì, nô tài ở dưới, người cũng chú ý một chút."

"Tiểu nhân hiểu được." Minh tổng quản dừng một chút, lại hành lễ, thấy Hoàng thượng khoát tay áo, hần liền cung kính tiếp tục rút lui ra khỏi đại điện. Trong lòng có chút kinh ngạc, chú ý động tác phi tần như thế là bình thường, dù sao Từ Ninh thái hậu bây giờ còn không dừng lại, Hoàng thượng không thể không phân vài phần lực chú ý đến hậu cung.

Nhưng là, để cho hần chú ý giúp đỡ cung nhân Chung Túy cung ở dưới, chẳng lẽ, Hoàng thượng là muốn bảo hộ Trần phi?

Ý niệm này trong đầu, vừa xuất hiện đã bị Minh tổng quản đè ép xuống. Luận đoan trang đại khí, Trần phi so ra kém Hoàng hậu. Luận thiên tư quốc sắc. Trần phi so ra kém Dương quý phi. Luận sẵn sóc quan tâm ôn nhu, Trần phi so ra kém Thục phi. Luận minh diễm động lòng người, Trần phi so ra kém Đức phi. Luận tư thế oai hùng hiên ngang, Trần phi so ra kém Đức phi. Luận ngây thơ, khụ, này có thể lược qua.

Mặt khác phía dưới còn có Hồ chiêu nghi xinh đẹp, Hàn uyển nghi sở sở khả nhân, biết rõ tính nết Hoàng thượng tu nghi tu dung tiếp dư, Hoàng

thượng đại khái là sẽ không đối Trần phi có vài phần kính trọng. Ngô, ước chừng chính là thấy Trần phi rất đơn thuần, hiện tại lại là thời điểm muốn đề bạt Trần gia, thế này mới thêm vào vài phần chú ý đi.

Minh tổng quản trong lòng phân tích xong, tự tìm lý do củng cố mục đích cho bản thân. Bất quá, mặc kệ Hoàng thượng đối với Trần phi có thái độ như thế nào, hắn đều là đối với Trần phi tận tâm hết sức, hắn đã là đại tổng quản của Trần phi, Trần phi tốt, hắn mới có thể rất tốt. Trần phi không tốt, hắn nói không chừng lại càng không tốt.

Mặt khác, Trần phi coi như là chủ tử tốt, chưa bao giờ chủ động hại người, tuy rằng ngoài miệng lợi hại một ít, cũng không làm việc gì âm độc, chỉ bằng điểm này, hắn có thể nhận định, Trần phi là chủ tử thứ hai của mình.

Về phần ngày sau, vậy đi từng bước nói từng bước, Trần phi ngày sau nếu thật sự là bị nhiễm nhan sắc hậu cung, cùng lắm thì mình ngày sau cũng chỉ trung tâm cho Hoàng thượng.

Nhanh chóng làm xong quyết định, Minh tổng quản cũng vào Chung Túy cung, hành lễ với Trần Mạn Nhu, mới chậm rãi nói: "Hoàng thượng thực thích đèn lồng, hơn nữa còn ban thưởng cho nường nường, còn để cho nường nường chuẩn bị đêm nay tiếp giá, đợi lát nữa nói không chừng còn có người lại đây truyền chỉ."

Trần Mạn Nhu cười gật gật đầu, mấy tờ giấy hồng có thể đổi lấy ban thưởng, thật sự là buôn bán rất lời. Hơn nữa, Hoàng thượng nói muốn đến đây, cho dù là nửa đường bị người cướp đi, phỏng chừng cũng phải áy náy lại thưởng, thật đúng là kiếm lời.

Bất quá, tốt nhất vẫn là không thể để cho Hoàng thượng bị cướp đi. Tuy rằng nàng hiện tại không thể hoài thai đứa nhỏ, nhưng cũng không thể để

cho Hoàng thượng đem nàng ném tới sau đầu. Ban thưởng nhiều, so ra kém cùng Hoàng thượng ở trên giường lăn hai vòng.

Nghĩ, Trần Mạn Nhu lập tức hỏi: "Thời điểm các người đi đưa đèn lồng, nường nường các cung nói gì?"

Tần Hoan dẫn đầu nói: "Thời điểm nô tỳ đi, Hoàng hậu nường nường đang cùng đại công chúa nói chuyện, đại công chúa nhìn rất thích đèn lồng này, tâm tình Hoàng hậu nường nường nhìn rất tốt, cũng ban thưởng một vài thứ."

Dương quý phi thật ra không giận không vui, biểu hiện thực bình thản, ban thưởng bốn cân bánh trung thu ngũ nhân. Trần Mạn Nhu phồng chừn, đèn lồng kia ước chừng rất nhanh sẽ không có tung tích. Thực phi nhìn cũng là rất cao hứng, tặng lại một quyển sa. Đức phi trực tiếp thực khinh thường hừ hừ, sau đó miễn cưỡng tặng trở về hai cân bánh trung thu ngũ nhân.

"Thật ra Dương quý phi cùng Đức phi tâm hữu linh tê a." Trần Mạn Nhu sờ sờ cằm cười nói, hai người này, một người chỉ dùng bánh trung thu ngũ nhân để nói cho nàng, mặc kệ nàng làm cái gì, cuối cùng địa vị cũng giống như bánh trung thu ngũ nhân ở trong các loại bánh trung thu, đại chúng, bình thường, thực bình thường. Một người chỉ dùng bánh trung thu ngũ nhân để nói cho nàng, cho dù là nàng đi cáo trạng, cũng không động dậy nàng nửa phần, uống phí một phen khí lực, cuối cùng chỉ có thể được bánh trung thu ngũ nhân.

Biểu hiện Thực phi nhưng thật ra lại nhìn không ra được, cũng không kỳ quái, Thực phi luôn luôn là người thông minh. Lưu phi trước sau như một nhiệt tình hào phóng, tặng lễ vật thực phong phú, còn mang theo một cân bánh trung thu băng da, chẳng lẽ nàng tới bây giờ còn buông tha kế hoạch mượn sức của mình?

Thành phi cũng là trước sau như một kiêu ngạo không đầu óc, cư nhiên không đáp lễ! Bất quá, gần đây nàng cùng Dương quý phi tiêu qua lại không thường xuyên, chẳng lẽ hai người này rốt cục ở trong sự cố gắng theo dõi của mọi người mà giải tán?

Bất quá cho dù là giải tán, quan hệ hai người cũng sâu hơn so với người khác, còn có hai gia tộc đâu. Hơn nữa, nhìn bề ngoài Thành phi thị tẩm có thể có hơn phân nửa đều là công lao Dương quý phi, cho nên vẫn không thể khinh thường.

Oai lâu, Trần Mạn Nhu nghĩ đến đây, nhanh chóng ở trong đầu họa cái đại xoa xoa, tiếp tục đem đầu xoay trở về. Xem ra, Hoàng hậu sẽ không đến chặn người, rất mất mặt nha. Dương quý phi có tám phần khả năng, Thục phi có một phần khả năng, Đức phi có chín phần khả năng, Lưu phi là có ba phần khả năng, còn lại Thành phi có năm phần khả năng. Còn có Hồ chiêu nghi gần đây có vẻ được sủng ái, cũng có bốn phần khả năng.

Đối mặt khả năng cao như, Trần Mạn Nhu nhất thời có ý tưởng đem Hoàng thượng đi cắt thành tám khối, sau đó một người phân một khối. Chỉ tiếc không thể, hiện tại cũng chỉ có thể nghĩ biện pháp tiến hành cuộc chiến bảo vệ phòng sói, đem khối thịt béo Hoàng thượng bảo hộ trong bát của mình mới được.

"Bôi Đình, Tiến Tửu, hai người các ngươi lúc này đến ngự hoa viên đi dạo, hái hoa tươi, ta nghe nói, gần đây Thành phi rất thích đi ngự hoa viên, các ngươi để cho Thành phi biết, tối hôm nay, Hoàng thượng vốn muốn đến chỗ ta, nhưng Dương quý phi bỗng nhiên thân mình không thoải mái, vừa tuyên ngự y, phỏng chừng buổi tối Hoàng thượng bị Dương quý phi thỉnh đi rồi." Trần Mạn Nhu nghiêng đầu đối Bôi Đình cùng Tiến Tửu phân phó, nàng nói đều là sự thật.

Dương quý phi thật sự tuyên ngự y, cho dù là ra tháng, nàng cũng tam không ngũ khi chỗ này không thoải mái chỗ kia thoải mái, sau đó cho

người đi thỉnh Hoàng thượng. Tuy rằng Hoàng thượng bình thường đều là buổi tối đi qua ngòi trong chốc lát, nhưng cũng coi như là thành công trước mắt mọi người a. Thành phi cũng thật sự thích đi ngự hoa viên, chỉ tiếc một lần cũng chưa cùng Hoàng thượng ngẫu nhiên gặp gỡ.

HẬU CUNG MƯU SINH KẾ

Tiểu Nhiên Hoa Khai

www.dtv-ebook.com

Chương 40: Dưỡng Thành

Khi Trần Mạn Nhu phân phó xong, vừa vặn Lưu Thành đến tuyên chỉ, nói là Hoàng thượng buổi tối lại đến. Trần Mạn Nhu hoan hoan hỉ hỉ cho thường, trở về phòng còn thật sự cho rằng đứng lên, trong khoảng thời gian này nàng ăn ngon ngủ tốt, còn mỗi ngày ban ngày vận động, cho nên vóc người cũng có chút cao lên, nhưng thật ra có vẻ hơi gầy.

Chính là trước ngực cùng sau lưng, địa phương nên béo lên, cùng Dương quý phi các nàng so sánh, vẫn là kém một chút, Trần Mạn Nhu rất là đáng tiếc thở dài, tuy rằng mình không tính làm người giống Đắc Kỷ, nhưng là nam nhân đều là động vật nửa người dưới, nhất là Hoàng thượng, cho nên đáng người không được, ảnh hưởng vẫn là rất lớn.

Phân lệ của mình cũng không tính là thiếu, không bằng về sau đem món ăn mặn biến thành canh đu đủ móng giò? Móng giò thật ra không quý, nhưng là đu đủ có vẻ khó có được, đồ mới mẻ đại khái là không dùng được, không bằng tìm chút đu đủ phiến?

"Nương nương, kiểu tóc còn tốt?" Tần Hoan sơ xong tóc, đánh gậy suy nghĩ Trần Mạn Nhu hỏi. Trần Mạn Nhu nhìn trên đầu đóa vân kế trung quy trung củ, có chút không quá hài lòng, nàng mang hai nha hoàn, Đối Nguyệt am hiểu y lý được thiện, Tần Hoan am hiểu số sánh nữ hồng, đều là người có khả năng. Duy nhất tiếc nuối chính là, hai người này trong việc trang điểm, có điểm khuyết thiếu trời cho.

Cho tới bây giờ đều là học cái gì, sau đó làm làm ra cái gì, hoàn toàn không có tinh thần cải cách sáng tạo, có đôi khi Trần Mạn Nhu còn phải tự

mình lên sân khấu mà mân mê. Nghĩ, Trần Mạn Nhu bỗng nhiên nhớ tới trước đó vài ngày cho Thanh Hạnh sơ tóc, vì thế

cho Tần Hoan đi gọi Thanh Hạnh lại đây.

Thanh Hạnh thực không khoe khoang, quả thật là có vài phần năng lực chải đầu, chỉ nhìn kiểu tóc hiện tại của Trần Mạn Nhu, tùy ý tại búi tóc rút ra một nửa tóc, vài lọn bên cạnh hai má, còn lại vài bím tóc bên cổ, sau đó ở trên búi tóc dùng sai tử cố định ra một cái đồ án tâm hình xinh đẹp phức tạp, thoát nhìn kiểu tóc lập tức tốt hơn.

Trần Mạn Nhu thực vừa lòng gật đầu khen: "Thanh Hạnh quả nhiên là có tay nghề, về sau ta để cho người chải tóc. Làm tốt, bản cung tự nhiên là có ban thưởng."

Thanh Hạnh được khích lệ, cũng là không kiêu căng không nóng nảy, vững vàng ổn thoả hành lễ với Trần Mạn Nhu: "Nô tỳ tạ Trần phi nương nương thưởng thức."

Tần Hoan ở một bên lấy một ít bạc vụn cho Thanh Hạnh, xem như thưởng, Thanh Hạnh tiếp lấy, liền cáo từ ra cửa phòng.

"Nương nương, nha đầu Thanh Hạnh kia tâm tư hình như không quá đoan chính." Tần Hoan thấy trong phòng không còn người khác, liền nhỏ giọng nói với Trần Mạn Nhu, Trần Mạn Nhu cười cười lắc đầu: "Không phải nàng thì còn có người khác, trước để đó đi. Bất quá, đợi lát nữa người phân phó Thanh Hạnh làm vài cái cái đệm, trong khoảng thời gian này cũng không thể để cho nàng xuất hiện ở trước mặt Hoàng thượng."

Tần Hoan lên tiếng, hầu hạ Trần Mạn Nhu thay đổi quần áo, liền cùng nàng ở trong phòng lẳng lặng chờ. Tiểu Minh Tử phân phó người ở cửa viện treo đèn lồng lớn màu đỏ, Trần Mạn Nhu xuyên thấu qua cửa sổ nhìn thấy, lập tức phân phó nói: "Để cho hắc đem đèn lồng hôm nay chúng ta cùng nhau làm cũng treo lên đi."

Vừa rồi nghe Vi Nhạc tới báo tin, nói là Thành phi đã xuất phát đi Cảnh Nhân cung. Từ Càn Thanh cung xuất phát, đến Cảnh Cùng môn là một chỗ giao nhau, đi hướng bắc là Cảnh Nhân cung Dương quý phi, đi phía trước đi là Vĩnh Hòa cung Đức phi, đi hướng nam mới là Chung Túy cung Trần Mạn Nhu.

Muốn cam đoan để cho Hoàng thượng sau khi qua Cảnh Cùng môn, không đi hướng địa phương khác mới được. Nghĩ đến đây, Trần Mạn Nhu lập tức đứng dậy, phân phó Tẩn Hoan cùng Đối Nguyệt: "Hai người các người thủ tại chỗ này, ta đến bên ngoài nghênh đón Hoàng thượng."

Tẩn Hoan có chút kinh ngạc: "Này được không?"

"Như thế nào không được? Trong cung cũng chưa nói không cho phi tử đến ngự hoa viên đón Hoàng thượng." Trần Mạn Nhu bĩu môi nói, tuy rằng mọi người đều là sau khi tiếp chỉ ở trong cung của mình chờ Hoàng thượng lâm hạnh, nhưng nàng là đứng đầu một cung, tư cách đi ra nghênh đón vẫn phải có.

"Nường nường, chỉ sợ không thể đi." Đối Nguyệt suy nghĩ trong chốc lát bỗng nhiên nói, Trần Mạn Nhu nhìn nàng, Đối Nguyệt hướng Vĩnh Hòa cung bên kia chỉ chỉ: "Nếu ngài đi, người kia nói không chừng cũng đi, đến lúc đó vạn nhất nường nường..."

Đến lúc đó nói không chừng làm ra việc thiêu thân, tỷ như nói Đức phi bỗng nhiên ngã cái gì, có thể làm cho Hoàng thượng đưa nàng đi trở về. Đã biết đi đường nhỏ, đến trước mặt Đức phi còn kém xa.

"Cho dù là ta không đi, Đức phi cũng nói không chừng có thể đi hay không a." Trần Mạn Nhu nhú mày nói, suy nghĩ trong chốc lát, bỗng nhiên nở nụ cười: "Ta đều kém, trong cung cũng không phải là chỉ có một mình Đức phi là nữ nhân. Không có việc gì, chúng ta ở tại Chung Túy cung chờ, Hoàng thượng đêm nay là nhất định sẽ tới Chung Túy cung."

Tần Hoan cùng Đối Nguyệt có chút nghi hoặc, Trần Mạn Nhu lại không giải thích, chỉ cho Đối Nguyệt nhanh chóng bưng lên bữa tối trước, không dám ăn quá ăn no, chỉ ăn lửng bụng. Không bao lâu, chợt nghe ngoài cửa có động tĩnh, đoán là Hoàng thượng lại đây, Trần Mạn Nhu vội vàng ra Chung Túy cung, ngay tại cửa gặp Hoàng thượng.

Trong nháy mắt, trên mặt Trần Mạn Nhu lộ ra tươi cười thập phần sáng lạn, muốn đón nhận, lại vẫn như cũ là quy củ hành lễ: "Thiếp gặp qua Hoàng thượng, cấp Hoàng thượng thỉnh an."

"Đứng dậy đi." Hoàng thượng nhìn tươi cười thập phần minh mị, tâm tình cũng buông lỏng vài phần, cười xoay người đỡ Trần Mạn Nhu một chút, một bên vừa đi vừa nói nói: "Buổi tối gió mát, ái phi như thế nào không ở trong phòng?"

"Thiếp nghe động tĩnh bên ngoài, nghĩ là Hoàng thượng đến đây, liền nhanh chóng đi ra ngoài." Trần Mạn Nhu cười hì hì nói, tự mình bưng một ly trà nhét vào trong tay Hoàng thượng: "Hoàng thượng ấm áp, đây là nước trà thiếp vừa ngâm."

Lời này vừa thốt ra, Hoàng thượng vốn đã giơ tay lên trước ngực lập tức để xuống, Trần Mạn Nhu đánh giá thần sắc hẩn, bữu môi nói: "Hoàng thượng yên tâm đi, lần này không phải ta phao trà, ta chỉ phụ trách đem nước trà từ trong ấm trà đổ ra."

Thần sắc trên mặt Hoàng thượng thế này mới buông lỏng, đem ly trà đưa tới bên môi nhấp một ngụm trà, tầm mắt vừa chuyển liền thấy trên mỹ nhân tháp bài vài cái gối ôm, đầu tiên là kinh ngạc một chút, tiếp theo liền lộ ra tươi cười: "Những cái đó đều là người làm?"

"Hoàng thượng xem có đẹp không?" Trần Mạn Nhu bắt lại đây một cái quơ quơ ở trước mặt Hoàng thượng: "Những cái này đều là thiếp vẽ đồ án,

bất quá không phải một mình thiếp làm, Tần Hoan cùng Đối Nguyệt cũng giúp làm việc."

"Nhìn rất tốt." Hoàng thượng tán dương một tiếng, nhưng thật ra càng thêm xác định, Trần Mạn Nhu tâm tính có vẻ đơn thuần, xem đồ án này là có thể nhìn ra. Nữ tử trong cung, người nào không tồn tại tâm tư tranh kỳ khoe sắc, nàng sẽ để cho mình tìm thú tiêu khiển.

"Thiếp tự mình làm một bộ quần áo cho Hoàng thượng, Hoàng thượng có muốn xem?" Trần Mạn Nhu buông gối ôm, vẽ mặt mang biểu tình hiển vật quý, cũng gợi lên vài phần tò mò chi tâm của Hoàng thượng, gật đầu tỏ vẻ ngụyên ý cho Trần Mạn Nhu mặt mũi.

Trần Mạn Nhu lập tức hoan hoan hỉ hỉ đến nội thất lấy quần áo, làm hơn một tháng, rốt cục xem như thành công. Hình thức thật ra không có gì là rất thần kỳ, tà khâm dài quá, chỉ là bên trong đai lưng thêu ám túi, nội khâm cũng thêu ám túi, cổ tay áo khâu nút thắt cùng hệ mang, ngày thường lý thì chỉ cho rằng trang sức, thời điểm cần buộc chặt tay áo, có thể trực tiếp vòng một vòng để buộc lên.

Tay áo ở cổ đại này, rất là khó để viết chữ vẽ tranh, Trần Mạn Nhu lúc trước học vẽ tranh, rất nhiều lần tay áo bị dính mực nước, thế này mới nhớ tới đến làm cổ tay áo. Việc này thật ra rất mới mẻ độc đáo, rất khác biệt, Hoàng thượng cũng lộ ra vài phần ý tán thưởng: "Không sai, nút thắt này thật ra rất dụng tâm."

"Đa tạ Hoàng thượng khích lệ." Trần Mạn Nhu cười hì hì nói, cẩn thận cầm quần áo thượng vuốt lên từng nếp may cho thẳng, sau đó vẽ mặt đồ bưng nhìn Hoàng thượng: "Hoàng thượng thật là đẹp mắt, mặc vào quần áo này thì càng đẹp mắt."

Hoàng thượng sửng sốt một chút, lập tức cười ha ha lên. Ở bên ngoài Lưu Thành rất là kinh ngạc hướng bên trong liếc mắt nhìn coi một cái, trong

lòng âm thầm lấy làm kỳ lạ. Hắn theo Hoàng thượng rất nhiều năm, thời điểm tiềm ẩn để chính là tâm phúc của Hoàng thượng. Hắn thực thực biết rõ tính tình Hoàng thượng, ôn nhuận như ngọc, cười rộ lên cũng tuyệt đối là ôn hòa hữu lễ.

Khuôn mặt tươi cười của Hoàng thượng, không phải là đa dạng, cơ hồ là nghìn bài một điệu, khác nhau chẳng qua ở chỗ bên trong mang vài phần chân ý, có lẽ hay không mà thôi. Lúc này, đột nhiên phát ra loại tiếng cười này, Trần phi này, không đơn giản nha.

"Thiếp cũng không nói dối, Hoàng thượng thích không?" Trần Mạn Nhu là không biết tâm tư Lưu Thành bên ngoài, thầm nghĩ, rốt cục có thể đem Hoàng thượng chọc cười, kế tiếp nên là lăn trên giường, cũng không biết ngày mai có thể hay có càng nhiều đồ ban thưởng hay không.

"Là, ái phi không nói dối." Hoàng thượng cười nhu nhu tóc Trần Mạn Nhu, ý bảo nàng hầu hạ mình cười quần áo: "Ái phi vất vả, trẫm rất là thích, ngày sau ái phi có thể làm thêm cho trẫm làm vài món."

"Hảo, có thể làm quần áo cho Hoàng thượng, thiếp một chút cũng không vất vả." Trần Mạn Nhu cười nói, đem kia quần áo gấp lại phóng tới đầu giường, nghiêng đầu nhìn Hoàng thượng liếc mắt một cái, trên mặt nàng vốn mang theo màu hồng nhạt, liếc mắt một cái lại là từ dưới hướng lên trên, bỗng nhiên lộ ra vài phần phong tình.

Hoàng thượng nhìn, bỗng nhiên cảm thấy ngực nóng vài phần. Tuy rằng liếc mắt một cái trong phong tình còn né ngây ngô, so ra hoàn toàn kém Dương quý phi hoặc là Đức phi các nàng, nhưng là, nha đầu kia lúc vừa mới tiến cung xấu hổ quần bách trúc trắc vẫn còn tại trước mắt, hiện tại lại từ một tiểu nữ nhi biến thành tiểu nữ nhân.

Này thật giống như là mình tự tay dạy dỗ, công lao này, hoàn toàn là thuộc về mình. Trong lòng bỗng nhiên có một loại cảm giác thành tựu,

cũng bỗng nhiên nhiều hơn một loại suy nghĩ, nghĩ muốn nhìn, người con gái ngây ngô này, qua tay mình dạy dỗ, ngày sau sẽ trưởng thành thành bộ dáng gì nữa, lại có thể nào xinh đẹp thế nào.

"Thời gian không còn sớm, ái phi, chúng ta đi nghỉ đi, quần áo này, quay về ta cho người mang đến Càn Thanh cung." Hoàng thượng vừa nói, một bên đưa tay ôm thắt lưng Trần Mạn Nhu, đem túm đến trong lòng mình, khẽ hôn một cái lên đôi môi đỏ mọng phấn nhuận nhuận kia.

Sắc mặt Trần Mạn Nhu tăng thêm vài phần đỏ ửng, đem đầu chôn ở trước ngực Hoàng thượng, nhẹ nhàng gật gật đầu. Lập tức tầm mắt mạnh mẽ biến đổi, thân mình đã bị người ôm lên, Trần Mạn Nhu thân thủ nhanh chóng ôm lấy cổ Hoàng thượng, thoáng mang theo vài phần kinh hoảng hô: "Hoàng thượng."

Ngữ khí này đã được nắm bắt rất tốt, tiếng kêu của Trần Mạn Nhu mang theo vài phần ỷ lại mang theo vài phần không biết làm sao, mang theo vài phần nương nong, thể hiện phong thái tiểu nữ nhi một cách cao nhất, chỉ thấy Hoàng thượng tâm tình lại rất tốt, ôm Trần Mạn Nhu sải bước vào trong phòng.

Một lát, bên trong liền truyền ra thanh âm then thùng: "Hoàng thượng, còn chưa có tắt đèn đâu."

Nghe không rõ Hoàng thượng nói cái gì, chỉ nghe thấy tiếng đổ rào rào, thanh âm quần áo rơi xuống đất. Sau đó, bên trong liền bay ra tiếng rên rỉ loáng thoáng.

Lưu Thành cùng Tiểu Minh Tử liếc mắt nhìn nhau một cái, Tiểu Minh Tử đưa năm tay che miệng ho nhẹ một tiếng, quay đầu ngoắc Tiểu Đình Tử gọi tới, lấy thanh âm khó có thể nghe thấy phân phó: "Đi chuẩn bị nước ấm."

HẬU CUNG MƯU SINH KẾ

Tiểu Nhiên Hoa Khai

www.dtv-ebook.com

Chương 41: Tranh Phong

Trần Mạn Nhu đem nếp nhăn cuối cùng trên quần áo vuốt cho phẳng, thế này mới nhìn theo Hoàng thượng xuất môn, Hoàng thượng đi được hai bước, bỗng nhiên quay đầu nói với Trần Mạn Nhu: "Phái người cầm quần áo đưa đến Càn Thanh cung, lại làm cho trăm một đôi giày."

Trần Mạn Nhu nhanh chóng đáp ứng, đơn giản đi theo đưa đến cửa Chung Túy cung, chờ thấy Hoàng thượng lên long liễn, mới xoay người trở về. Dựa theo theo lệ thường, nàng vẫn có thể trước lúc thỉnh an ngủ lại một chút, nhưng hôm nay tình huống có vẻ đặc thù, hôm nay là mười lăm tháng tám, nàng phải đi thỉnh an Hoàng hậu trước thời gian.

Đến Vĩnh Thọ cung, vừa mới vào cửa hành lễ với Hoàng hậu, chỉ thấy Đức phi cười nói: "Muội muội hôm qua đưa qua vài cái lồng đèn nhìn rất đẹp, tỷ tỷ rất là bội phục muội muội linh lợi khéo tay, không biết đèn lồng như vậy muội muội có còn hay không, nếu là còn, có thể hay không đưa cho tỷ tỷ thêm vài cái? Tỷ tỷ đang lo không đồ ban thưởng xuống đâu, đèn lồng của muội muội này vừa vặn có thể cứu cấp."

Trần phi vị phân so với Đức phi thì thấp hơn, Đức phi để cho Trần phi làm cái gì thì cũng thực bình thường, thậm chí cũng có thể trực tiếp phân phó xuống để cho Trần phi đi làm. Nhưng là, Trần phi nếu thật sự đem đèn lồng đưa cho Đức phi, để cho nàng mang đi ban thưởng người khác, vậy Trần Mạn Nhu nàng địa vị ngang hàng với đại nha hoàn của Đức phi rồi.

Trần Mạn Nhu nháy mắt mấy cái, cũng cười nói: "Linh lợi khéo tay cũng không thể nói rõ, không thể so với tỷ tỷ biết cách ăn nói. Bất quá, tỷ tỷ muốn làm cái gì? Muội muội làm cũng không nhiều, đưa qua cho Từ Ninh

thái hậu cùng Từ An thái hậu hai vị lão nhân gia mười hai cái, đưa qua cho Hoàng thượng cũng là mười hai cái, đưa qua cho Hoàng hậu nương nương mười cái, đưa qua cho Quý phi nương nương sáu cái, đưa cho Thục phi nương nương cùng tỷ tỷ người bốn cái, còn lại cũng không nhiều lắm."

Ý ở ngoài lời, phân vị của người cùng Thục phi giống nhau, đứng hàng nhị phẩm, Thục phi còn ở trên người một cái đầu đầu, người ta cùng là bốn cái, người tính muốn thêm vài cái? Chuẩn bị cùng ai sóng vai ngang hàng?

Tươi cười trên mặt Đức phi đình trệ một chút, lập tức dùng khăn tử che miệng cười nói: "Muội muội thật đúng là người keo kiệt, làm một lần cũng không làm nhiều thêm vài cái, vài cái đèn lồng giấy như vậy, lại không đáng giá bao nhiêu tiền, muội muội còn mang đến ba ba tặng người..."

"Đức phi nương nương, ngài nói lời này, thiếp có thể không đồng ý." Trần Mạn Nhu thật sự nói: "Tục ngữ nói, ‘lễ khinh tình ý trọng’, Thái hậu nương nương cùng Hoàng thượng, cùng với Hoàng hậu nương nương, Quý phi nương nương, Thục phi nương nương, cùng với ngài, chẳng lẽ đều là người thấy chút tiền sáng mắt? Đèn lồng này tuy rằng không đáng giá vài đồng tiền, nhưng này đều là thiếp tự mình động thủ làm được, nó không riêng gì chỉ là mấy tờ giấy, nó còn đại biểu một phen tâm ý của thiếp."

Trần Mạn Nhu nói có bao nhiêu thành khẩn, Đức phi liền cảm thấy có bao nhiêu đau đớn.

"Đức phi nương nương, nếu như ngài cảm thấy một phen tâm ý của thiếp không đáng giá cái gì, quay về thiếp cho người đi Vĩnh Hoà cung của nương nương đem đèn lồng mang trở về đi, mặt khác thiếp sẽ chọn lựa lễ vật đưa cho Đức phi nương nương." Một cái tát này đủ đẹp mặt, thật sự Đức phi dám đem đèn lồng kia làm cái gì, nàng sẽ trở thành đại biểu cho người tham tài so đo.

"Không cần, bản cung rất thích." Đức phi nhất thời tức giận, nói chuyện cũng không cần thận suy nghĩ qua, Hoàng hậu không nhẹ không nặng khụ một tiếng, Đức phi cả kinh, trên mặt tươi cười cũng mang theo vài phần miễn cưỡng: "Ta thật sự rất thích, lúc trước bất quá cũng là cùng Trần phi muội muội nói vài câu vui đùa, nếu ta thật sự xem nhẹ một mặt tình nghĩa của Trần phi muội muội, ta đã sớm đem đèn lồng kia ném đi đâu."

"Đức phi tỷ tỷ thích là tốt rồi, chờ mười lăm tháng giêng sang năm, ta lại làm vài cái tặng cho Đức phi, Đức phi tỷ tỷ phải mỗi ngày treo tại trong phòng mới được." Chính là chọc tức chết người! Trần Mạn Nhu trong lòng hừ lạnh, sắc mặt Đức phi cứng ngắc một chút, thuận miệng lên tiếng.

Thành phi sau lần trước đấu võ mồm, ước chừng đã được Dương quý phi giáo dục, đến thời điểm thỉnh an, trên cơ bản rất ít nói chuyện. Lúc này cũng chỉ bảo trì im lặng, chờ ở cửa vang lên thanh âm thông báo, nàng mới quay đầu nhìn thoáng qua.

Vừa vặn Trần Mạn Nhu cũng quay đầu, liền nhìn thấy trong mắt Thành phi trong nháy mắt hiện lên vẻ không cam lòng, Dương quý phi nhăn mày chậm chậm vào cửa, Thành phi cũng hơi hơi cúi thấp đầu, không có vẻ mặt tươi cười giống như trước, xem ra, hai người này trong lúc liên minh, cũng không phải là không gì phá nổi.

"Quý phi nương nương thân mình rất tốt?" Chờ Dương quý phi thỉnh an Hoàng hậu xong, Mã tiếp dư bỗng nhiên cất tiếng hỏi, Trần Mạn Nhu rất tò mò, đám người Mã tiếp dư thời điểm thỉnh an luôn luôn rất ít ở chủ động mở miệng nói chuyện, hôm nay mặt trời mọc ở hướng tây sao?

"Vất vả Mã tiếp dư nhớ thương." Dương quý phi ngay cả đầu cũng không có chuyển động, chỉ dùng khóe mắt nhìn lướt qua Mã tiếp dư nói. Mã tiếp dư vẫn hơi mỉm cười như trước, hồn không thềm để ý nói: "Thiếp thấy Quý phi nương nương sắc mặt tốt hơn nhiều, thật ra so với dĩ vãng càng thêm vài phần quang hoa."

Sắc mặt Dương quý phi hoà hoãn, cũng không có nói tiếp, Vương tu nghi bên cạnh cười nói: "Tất nhiên, Quý phi nương nương tu dưỡng hơn một tháng đâu, nếu vẫn tu dưỡng không tốt, vậy có thể có chuyện xấu a."

Vẫn tu dưỡng không tốt, thì chỉ có người bệnh nguy kịch.

Dương quý phi sắc mặt lúc này có chút khó coi, Vương tu nghi coi như không phát hiện, tiếp tục nói: "Quý phi nương nương được Hoàng thượng sủng ái nhiều, tự nhiên là trời cao chiếu cố."

Dương quý phi là dễ non nên tu dưỡng một tháng! Nếu là khác, còn có thể nói là trời cao chiếu cố, nhưng không có đứa nhỏ, người cũng nói là lên trời chiếu cố sao? Ánh mắt Dương quý phi đều bốc hỏa, ánh mắt ở trên người Thành phi quét một chút, Thành phi chỉ làm ra vẻ mặt tinh thần không tập trung, bộ dáng thập phần mờ mịt.

Dương quý phi thực không muốn cùng những nữ nhân này tranh chấp làm mất hình tượng, nhưng cũng không phản bác, lại giống như hơi giận thế quá yếu, ngay cả một tu nghi cũng có thể đập lên trên đầu nàng. Cho nên còn có chút do dự, trong phòng này có mười nữ nhân thì có tám là muốn xem Dương quý phi bị chê cười, cũng không có người đi ra giải vây.

Một lát sau, ngay tại thời điểm Dương quý phi thiếu kiên nhẫn muốn nói chuyện, Thành phi đột nhiên nói: "Quý phi nương nương tự nhiên là được trời cao chiếu cố, bằng không, người như thế nào là tu nghi, mà Quý phi nương nương là quý phi đâu?"

Dương quý phi cười khẽ một tiếng, chỉ nghiêng đầu nhìn thoáng qua Hoàng hậu, Hoàng hậu bưng ly trà, cười gật gật đầu: "Thành phi, lời này không nên nói lung tung, nữ nhân hậu cung này là phân vị gì, dựa trên việc các người hầu hạ Hoàng thượng dụng tâm hay không dụng tâm, trời cao chiếu cố, chuyện này nói không rõ ràng. Được rồi, thời gian cũng không còn sớm, chúng ta cũng nên đi Từ Ninh cung."

Từ Ninh thái hậu ước chừng là không muốn nở nụ cười, thấy Hoàng hậu các nàng tiến vào, cũng chỉ là dùng khước mắt quét qua các nàng một chút, sau đó liền xua tay làm cho các nàng đều đi ra ngoài. Từ An thái hậu cũng không nhiều lời, hôm nay buổi tối còn có gia yến, cũng không muốn mọi người đến yến hội bị muộn.

Lập tức, Hoàng hậu liền vội vàng phái các nàng đều tự đi trở về, lúc này nhóm mệnh phụ cũng nên tiến cung thỉnh an, người nhà mẹ đẻ Hoàng hậu tự nhiên đã ở hàng ngũ này. Trần Mạn Nhu có chút phiền muộn, nhìn người khác hoan hoan hỉ hỉ gặp thân nhân, đã biết cũng thực có điểm nhỏ lạnh lùng.

"Nường nường, Hoàng hậu nường nường phái người đưa tới năm cân bánh trung thu băng da." Trần Mạn Nhu đang định đi đến phòng ngồi, thấy Tần Hoan mang theo một cái hộp vào, Trần Mạn Nhu xốc hộp kia lên, thân thủ đoan trang cầm một cái bánh trung thu băng da, nửa ngày, bữu môi nói: "Để cho Tiểu Hỉ Tử đưa ba cân đến Trần phủ, Tiểu Nhạc Tử đưa ba cân đến Triệu phủ, còn lại bốn cân, hai người cậu của ta mỗi nhà hai cân."

Ngoại công nàng họ Triệu, nhóm cậu cũng đã chia nhà, cho nên mới được đưa.

"Mấy thứ khác, người cũng phối hợp đưa." Nói xong, Trần Mạn Nhu lại nghĩ nghĩ, nói tiếp: "Lúc trước ta không phải là cao thêm sao? Quần áo mặc không nhiều, người cũng thu thập để cho bọn họ đưa đến Trần gia, để cho lão thái thái mang đi làm việc thiện."

Tuy rằng lúc này quốc thái dân an, nhưng cũng không phải là mỗi người được ăn no mặc ấm, mặc kệ là người ở xã hội nào, đều cũng có mặt âm ám.

Tần Hoan gật đầu ứng, quỳn tặng quần áo gì đó, các nàng ở thực định phủ đều làm thành thói quen, trừ bỏ quần áo bên người, còn lại đều muốn đưa ra ngoài. Bất quá, ngại thanh danh, quần áo nữ nhân cũng không phải

tặng không, mà là chuyên cửa mở một cửa hàng, bán một văn tiền một bộ quần áo.

Người ta cùng khổ, phần lớn nguyện ý vì thế nữ nhà mình mua thêm một bộ, nhưng thật ra tránh cho để cho ăn may đập hư.

Đuổi Tẩn Hoan các nàng đi làm việc xong, Trần Mạn Nhu tìm mấy tờ giấy trắng, tĩnh tâm bắt đầu vẽ tranh, hiện tại trên tường Chung Túy cung treo mấy bức tranh không biết tìm từ nơi nào ra, nhìn tuy rằng không xấu, nhưng khó tránh khỏi có chút không hợp tâm ý.

Nàng đi con đường gì, trang trí trong cung, cũng không ngờ tính cách nàng như thế. Chi tiết quyết định thành bại, nàng cũng muốn đi đến nửa đường lại bị người khác đập xuống. Suy nghĩ trong chốc lát, vẽ một bức tiểu giang lưu thủy đồ, chỉnh bức tranh có vài phần vui kính, nhìn có vẻ trong sáng.

Thực vừa lòng để ở trên bàn chờ khô mực, đang chuẩn bị lại vẽ thêm hai nét, bỗng nhiên nghe thấy bên tai truyền đến thanh âm: "Ái phi tranh này vẽ không sai."

Trần Mạn Nhu cả kinh, tay run lên, một vết mực thật to lem ra trên trang giấy, Trần Mạn Nhu vừa luống cuống tay chân đem giấy xách lên, vừa muốn xoay người hành lễ với Hoàng thượng, càng làm càng loạn, vì thế chân trái vấp chân phải, ngã về phía trước, bút lông trong tay liền trạc ở trước ngực Hoàng thượng.

Hoàng thượng nhíu mày, cúi đầu nhìn xem tiểu mỹ nhân nhi trong lòng mình mang vẻ mặt kinh hoảng, xuống chút nữa, tay phải tiểu mỹ nhân cầm bút lông quên buông xuống, ngòai bút bút lông còn trạc ở trên quần áo của hân, hân nên cảm thấy may mắn, mình đã thay đổi y phục hằng ngày rồi mới tới sao?

"Hoàng, Hoàng thượng, thiếp không phải cố ý ..." Trần Mạn Nhu nhanh chóng từ trong lòng Hoàng thượng rời đi, tội nghiệp thỉnh tội, trong lòng đều nhanh khóc, muội, hủy hoại quần áo Hoàng thượng, tội danh này rất cuộc lớn hay không lớn? Có tiền bối nào đến truyền thụ một chút kinh nghiệm hay không?

"Trẫm biết ái phi không phải cố ý." Hoàng thượng thân thủ đem bút lông trong tay Trần Mạn Nhu mang đi, giữ nguyên mục đích của bản thân quay đầu xem tranh của Trần Mạn Nhu, thân thủ điểm điểm nói: "Chỉnh thể bố cục là tốt, nhìn cũng thoải mái, nhưng là nơi này xử trí có chút cứng nhắc."

Nói xong, đem bút lông điểm một chút, quả nhiên chỉnh bức họa thoát nhìn càng hài hòa. Trần Mạn Nhu nháy mắt mấy cái, đây là không truy cứu trách nhiệm của mình đi?

"Đa tạ Hoàng thượng chỉ điểm, thiếp còn tự mình đặc ý đâu, may mắn không mang ra ngoài khoe khoang." Trần Mạn Nhu thoáng trấn định, vừa chột dạ xem xét quần áo Hoàng thượng, vừa gãi gãi hai má ngượng ngùng nói.

"Hoàng thượng biết thật nhiều, thiếp thật sự là cam bái hạ phong. Ngày sau, thiếp muốn hướng Hoàng thượng học tập nhiều hơn." Trần Mạn Nhu lại dùng ánh mắt sùng bái nhìn Hoàng thượng, Hoàng thượng nhíu mày cười nói: "Đừng tưởng rằng làm như vậy trẫm liền quên chuyện tình lúc trước."

"A, vậy phải làm sao bây giờ, thiếp đã cho Minh tổng quản đem quần áo của người đưa đến Càn Thanh cung, bằng không, thiếp lại cho người đi lấy?" Trần Mạn Nhu khổ hề hề nói, Hoàng thượng thân thủ xoa bóp cái mũi đang nhăn trên mặt nàng, cười gật đầu ứng.

Trần Mạn Nhu vừa thấy nguy cơ trôi qua, lập tức chân chó, đám lưng xoa bóp cho Hoàng thượng, bưng trà đổ nước làm việc không ngừng. Làm

đến một nửa, bỗng nhiên nhớ tới chuyện quần áo kia, nghĩ, mặc kệ thế nào, khai báo trước mới được, vì thế lại mở miệng nói: "Hoàng thượng, thiếp có một sự tình muốn nói với ngài."

Hoàng thượng liếc mắt nhìn nàng một cái, ý bảo nàng nói. Trần Mạn Nhu một năm một mười nói ra mọi việc.

Chuyện "Một văn điểm" kia, nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ. Nhỏ thì là Trần gia làm tốt chuyện này, lớn chính là Trần gia ở thu mua lòng người.

Cho nên, trước lúc bị người khác lợi dụng, Trần Mạn Nhu đem chuyện này nói rõ ràng trước: "Cửa hàng là người khác quản lý, tiền kiếm hàng năm cũng đều mua nhang đèn đưa đến Pháp Hoa tự. Người bên ngoài cũng không biết là cửa hàng của Trần gia."

"Là chuyện này?" Hoàng thượng không chút để ý hỏi, Trần Mạn Nhu cười hì hì niết cánh tay hắn: "Uh, là chuyện này." Nói xong, quỳ hễ hễ tiến đến trước mặt Hoàng thượng: "Nếu quan phủ ra mặt quản lý cửa hàng này thì tốt rồi, có thể kêu gọi càng nhiều người tặng quần áo."

Hoàng thượng nhìn Trần Mạn Nhu liếc mắt một cái, quay đầu bưng ly trà trên bàn đến bên miệng nhấp một ngụm.

HẬU CUNG MƯU SINH KẾ

Tiểu Nhiên Hoa Khai

www.dtv-ebook.com

Chương 42: Người Thứ Ba

Sau ngộ thiện, Hoàng thượng rời khỏi Chung Túy cung đi Vĩnh Thọ cung, Trần Mạn Nhu cũng không thêm để ý, buổi sáng hăn có thể đến một lần, đã là nói cho mọi người, nàng không có thất sủng, cho nên thời gian còn lại hăn đi chỗ nào, cùng Trần Mạn Nhu không có vấn đề gì.

Buổi tối gia yến vẫn đao quang kiếm ảnh như cũ, Từ Ninh thái hậu trào phúng Dương quý phi không bảo hộ được đứa nhỏ, sau đó lại châm ngòi nói Thục phi tốt mệnh đồng thời mang thai cũng không khác mấy, Dương quý phi tức khí kém chút ngất xỉu. Hoàng hậu lại tọa sơn quan hổ đấu, chỉ chuyên tâm chiếu cố nhất song nhi nữ mình.

Từ An thái hậu cũng không phải thực lòng thích Dương quý phi, cho nên chỉ chú ý bụng Thục phi, thấy Thục phi sắc mặt không tốt lắm, liền trực tiếp cho Thục phi đi trở về. Dương quý phi lại bực mình, lại không làm gì được Thục phi, đành phải ngằm quăng vài mắt sắc như đao theo bóng dáng Thục phi.

Ăn một bữa cơm, nếu là trong nhà người thường, ước chừng là ấm áp mỹ mãn, nhưng đến hoàng cung, sẽ thời thời khắc khắc phòng bị bị người khác ám toán. Trần Mạn Nhu ăn chưa hết hứng, chờ tan yến hội, lại hồi Chung Túy cung ăn hai khối bánh trung thu, mới xem như không có cảm giác đối.

Một tháng kế tiếp, Hoàng thượng cũng tới Chung Túy cung, nhưng số lần cũng không phải rất nhiều, một tháng ước chừng năm sáu lần. Bất quá, như vậy mới tốt, không đục lỗ, cũng không thất sủng.

Đến tháng chín, trong thời điểm thịnh an, Mã tiếp dư bỗng nhiên té xỉu. Hoàng hậu tuyên ngự y, sau đó một tin tức nổ mạnh a —— Mã tiếp dư mang thai, lúc này đã có bầu sắp một tháng rưỡi.

Đột nhiên trong lúc đó Trần Mạn Nhu đã nghĩ đến ngày mười lăm tháng tám lúc trước, thời điểm đi thịnh an, Mã tiếp dư bỗng nhiên mở miệng cùng Dương quý phi nói chuyện. Trong khoảng thời gian này, Mã tiếp dư cũng là thường xuyên nói chuyện rất tốt với Dương quý phi, trên nét mặt đủ thân cận cùng nịnh bợ, chẳng lẽ, lúc ấy Mã tiếp dư đã tính đến mình sẽ mang thai?

Bất quá, lúc ấy mới nửa tháng đi, ngay cả ngự y đều chẩn đoán không được hỉ mạch, nàng như thế nào khẳng định mình mang thai? Hoặc là, Mã tiếp dư là có phương thuốc mang thai?

Không riêng một mình Trần Mạn Nhu nghĩ như vậy, có người so với Trần Mạn Nhu còn thông minh hơn, tỷ như Dương quý phi, lập tức nghĩ đến vấn đề này, chờ Mã tiếp dư vừa tỉnh, khuôn mặt ngày thường lạnh như băng khó có được tươi cười: "Thật sự là chúc mừng Mã muội muội."

Nhìn một cái, ngày thường kêu Mã tiếp dư, lúc này liền biến thành Mã muội muội.

Mã tiếp dư vẽ mặt mê mang nhìn Dương quý phi: "Thiếp đây là làm sao vậy?"

"Mã muội muội đã có thai một tháng rưỡi." Dương quý phi hảo tâm nói, ngay cả đoạt hẳn hai lần lời nói của Hoàng hậu. Hoàng hậu sắc mặt lúc này cũng đẹp mắt, trực tiếp đánh gãy lời Dương quý phi: "Ngự y chẩn đoán, Mã tiếp dư thân mình có chút suy yếu, chúc mừng gì đó, vẫn là ít hôm nữa rồi nói sau, Mã tiếp dư lúc trước té xỉu, lúc này cần nghỉ ngơi."

Không chút khách khí hạ lệnh trực khách, Dương quý phi sắc mặt cứng đờ, lập tức điều chỉnh, trong suốt hành lễ với Hoàng hậu: "Là thiếp lỗ

mãng, một khi đã như vậy, thiếp trước hết cáo từ." Nói xong, chuyển hướng Mã tiệp dư: "Mã muội muội trước hết nghỉ ngơi đi, ngày sau bản cung lại cùng người nói chuyện."

Thục phi vuốt bụng cười nói: "Hoàng thượng quả nhiên là hồng phúc tề thiên, Hoàng hậu nương nương cũng là phúc vận vào đầu, cho nên hậu cung con nối dòng mới hưng thịnh như vậy, trong khoảng thời gian này, người trong cung mang thai cũng thật không ít."

Đức phi cười phiêu phiêu liếc mắt nhìn bụng Mã tiệp dư một cái, cũng đi theo nói: "Quả thật như thế, có Hoàng thượng cùng Hoàng hậu nương nương như vậy, mới là phúc khí của Khánh quốc a."

Hoàng hậu cười trừng mắt liếc các nàng một cái: "Hai người các người có thể nói, chính là a, bản cung nơi này cũng không có cam lộ, hai người các người nếu nói nữa, bản cung cũng sẽ không ban cho các người một ngụm nước uống."

"Ai nha, Hoàng hậu nương nương quá coi thường thiếp rồi, thiếp cũng không phải chỉ cần một chén nước thì có thể đuổi đi, chuyện này rất tốt..." Nói xong, Thục phi nhìn lướt qua người Mã tiệp dư sắc mặt vui mừng đang nằm trên giường, nói tiếp: "Hoàng hậu nương nương phải ban thưởng nhiều một chút mới tốt."

"Cũng biết người là nhớ thương đồ vật của ta a!" Hoàng hậu cười chỉ chỉ Thục phi, sau đó gật đầu: "Cũng nên như thế, ta cũng không cho người nói bản cung keo kiệt, người tới, đem bộ trang sức hàn mai của bốn cung ban thưởng cho Thục phi. Về phần Mã tiệp dư, vì Hoàng thượng dự định con cháu, cũng là công lớn, đem bộ thiên minh ngọc trâm ban thưởng cho Mã tiệp dư."

Trong cung này người thích mang trang sức mai lan trúc cúc nhất, là Dương quý phi. Cử động này của Hoàng hậu, là cất nhắc Thục phi, coi như

là một lời cam đoan, ngày sau chỉ cần Thục phi sinh đứa nhỏ, thì có thể tấn vị. Mà Mã tiếp dư, cho dù là mang thai hài tử, cũng chỉ là một công lao. Thiên minh (con ve) chỉ có vào mùa hè, lúc này, đã vào thu. Mã tiếp dư, bất quá là một nữ nhân hậu cung đã qua thời mà thôi.

"Thiếp đa tạ Hoàng hậu nương nương ban thưởng." Thục phi vui rạo rức tạ ơn Hoàng hậu, cũng mang theo đồ Hoàng hậu ban thưởng ra đi. Mã tiếp dư muốn đứng dậy tạ ơn, Hoàng hậu cũng không ngăn cản, chờ nàng tạ ân xong rồi, mới để cho cung nữ của nàng giúp đỡ nàng rời đi.

Đức phi đang muốn lên tiếng, Hoàng hậu lại nói: "Mã tiếp dư mang thai là một đại hỷ sự, bản cung muốn đi báo tin vui cho Hoàng thượng, các vị tạm thời trở về đi thôi."

"Nương nương, Mã tiếp dư cũng mang thai." Chờ trở về Chung Túy cung, Tần Hoan vội vàng đến bên người Trần Mạn Nhu nói, Trần Mạn Nhu đưa tay đem ly trà trong tay Tần Hoan bưng đi nhấp một ngụm: "Đúng vậy, thế nào?"

"Nương nương, đầu tiên là Dương quý phi, sau đó là Thục phi, tiếp theo là Mã tiếp dư, thời gian bao lâu? Người tiến cũng đã bốn tháng!" Tần Hoan thoáng lo lắng nói, dựa theo tốc độ mang thai này, nói không chừng lần khác tất cả nữ nhân trong hoàng cung đều mang thai, đến lúc đó chủ tử nhà nàng phải làm sao bây giờ?

"Người cũng nói, đầu tiên là Dương quý phi, sau đó là Thục phi, tiếp theo là Mã tiếp dư, vài người này, có điểm giống nhau?" Trần Mạn Nhu ngồi xuống mỹ nhân tháp, không chút để ý hỏi, trong lòng cũng nghĩ đến Hoàng hậu.

Ở thời điểm tiềm ẩn, nàng có thể làm cho trong cả phủ chỉ có mình sinh hạ đứa nhỏ đầu tiên, tiếp theo giữ ba năm đạo hiếu, đứa nhỏ của nàng cũng

đã hiểu chuyện. Nếu không có ba năm hiếu kỳ, hậu cung này, có thể có nữ nhân khác mang thai hay không?

Dương quý phi, Thục phi, Mã tiếp dư, ba người này trước sau đều mang thai, thật sự là vận khí tốt?

"Nường nường nhà người đang dưỡng thân thể, chỉ có dưỡng tốt thân thể, mới có thể hoài thai đứa nhỏ khỏe mạnh." Quay đầu nhìn thấy Tần Hoan vẫn là vẻ mặt lo lắng nhìn nàng, Trần Mạn Nhu bữu môi, đem ly trà buông xuống: "Được rồi, người có thời gian, còn không bằng đi là cho nường nường nhà người vài cái hà bao đâu."

Đang nói, chỉ thấy Đối Nguyệt tiến vào nói: "Nường nường, Thành phi nường nường đến."

Trần Mạn Nhu có chút kinh ngạc: "Nàng tại sao lại đến?"

Đối Nguyệt lắc đầu: "Nô tỳ không biết, lúc này Thành phi nường nường đang chờ ở cửa Chung Túy cung."

"Ta đi ra nghênh đón." Trần Mạn Nhu bá một tiếng đứng lên, hai người các nàng cùng cấp, nếu để cho Thành phi chờ ở cửa thời gian quá lâu, vậy là một cái tội danh, nói không chừng còn đắc tội Dương quý phi.

"Thành phi tại sao hôm nay có thời gian rảnh đến nơi này của ta?" Thấy Thành phi đứng ở cửa, Trần Mạn Nhu lập tức cười nói, thái độ rất khách khí, không thân cận cũng không xa lạ. Trên mặt Thành phi mang theo chút lúng túng, nhìn nhìn cung nữ bên người nàng.

Trần Mạn Nhu cũng theo ánh mắt của nàng nhìn qua, cung nữ kia diện mạo cũng bình thường, chỉ có đôi mắt thực trầm ổn. Lúc này đối mặt ánh mắt đánh giá của Trần Mạn Nhu, không chút hoang mang hành lễ: "Nô tỳ gặp qua Trần phi nường nường."

"Đứng dậy đi, Thành phi khó có dịp đến Chung Túy cung của ta một chuyến, ta cũng không thể người đứng ở bên ngoài nói chuyện. Nếu Thành phi không chê, đi vào bên trong ngồi một chút?" Trần Mạn Nhu lập tức đem tầm mắt chuyển tới trên người Thành phi. Thành phi gật gật đầu, đi theo Trần Mạn Nhu vào Chung Túy cung.

"Thành phi lần này đến, là có chuyện gì?" Chờ dâng nước trà, Trần Mạn Nhu lại hỏi, Thành phi bưng ly trà, cũng không uống trà, tức giận nói: "Không có việc gì thì không thể tới?"

Trần Mạn Nhu cũng không phải người dễ bị khinh bỉ, tự người đến, cũng không phải ta cầu người đến. Đến đây thái độ còn không tốt như vậy, vậy cũng đừng trách ta vắng vẻ người. Vì thế, thu lại tươi cười trên mặt, mặt không chút thay đổi cầm lấy khăn tử bên cạnh bắt đầu thêu hoa, coi như trong phòng Thành phi không tồn tại.

Nha hoàn đứng phía sau Thành phi trong mắt hiện lên một tia bất đắc dĩ lặng lẽ đưa tay vỗ vỗ cánh tay Thành phi, sau đó lại cúi đầu nhìn nhìn bụng Thành phi. Trên mặt Thành phi hiện lên một tia không cam lòng, lại mang theo vài phần ảo não.

Căn môi nhìn nhìn Trần Mạn Nhu, thấy Trần Mạn Nhu cũng không quan tâm đến nàng, trên mặt càng thêm ảo não. Một lát sau, mới xấu hổ nói: "Trần phi tử tử đừng giận, người cũng biết, ta nói chuyện luôn luôn không dùng đầu óc, ngài đại nhân có đại lượng, đừng cùng ta so đo."

Trần Mạn Nhu liếc mắt nhìn nàng một cái, có lệ cười cười: "Tuổi ta vẫn còn nhỏ, Thành phi năm nay mười bảy tuổi đi? Qua mùa đông là mười tám tuổi đi?"

Thành phi thực không phải là người thông minh, không nghe ra ý tứ trong lời nói Trần Mạn Nhu, còn tưởng rằng Trần Mạn Nhu đã bỏ qua

chuyện lúc trước, vội vàng cười nói: "Trần phi tỷ tỷ nhớ rõ ràng, sinh nhật ta vào tháng mười hai, quả thật là qua mùa đông thì mười tám tuổi."

"Vậy đừng gọi ta là tỷ tỷ, ta mới mười sáu tuổi." Trần Mạn Nhu thấy Thành phi nghe không hiểu, cũng không cùng nàng vòng vèo, trực tiếp nói rõ. Thấy sắc mặt Thành phi xanh mét, Trần Mạn Nhu liền hả giận, đừng tưởng rằng ta đã quên mấy lần trước người chèn ép ta.

"Ta lần này đến, là có chuyện thương lượng cùng Trần phi." Thấy sắc mặt Thành phi muốn bạo nộ, nha hoàn phía sau nàng lại trạc nàng một chút, lần này thậm chí sờ sờ bụng mình thực rõ ràng ý bảo một chút.

Trần Mạn Nhu khóe mắt vẫn chú ý động tác hai người kia, lúc này có chút hiểu ra, ước chừng là vì hài tử mà đến. Về phần là hài tử của ai, sẽ chờ các nàng tự mình nói. Có lẽ là Mã tiếp dư, có lẽ là Thục phi. Cũng có lẽ, Thành phi tự mình hoài thai.

"Trần phi có biết? Trong cung, phi tử đã ngoài chính tam phẩm, mới có tư cách dưỡng dục hài tử của mình." Ngữ khí Thành phi có chút hướng, Trần Mạn Nhu ngồi một bên chậm rãi thêu thùa, một bên gật đầu: "Không phải ta biết, là toàn bộ mọi người trong hoàng cung đều biết."

"Mã tiếp dư là chính ngũ phẩm." Thành phi nói tiếp, Trần Mạn Nhu nghi hoặc nhìn nàng một cái: "Chẳng lẽ người tính nuôi hài tử của Mã tiếp dư làm con nuôi?" Nữ nhân trong cung, bình thường cũng không quá nguyện ý nuôi hài tử của người khác làm con nuôi đi? Trừ phi là xác định mình không thể sinh. Thành phi còn trẻ tuổi, làm sao xác định chính mình không thể sinh?

"Ta cũng không phải không thể sinh con, làm gì phải làm giá y cho người khác?" Thành phi tức giận mang theo khinh thường nói, thấy thần sắc Trần Mạn Nhu quái dị, mặt Thành phi đỏ lên, vội vàng quay đầu nhìn ra sân, trong lòng lại có chút thấp thỏm không yên.

Câu nói vừa rồi, không thể nói ở trong cung.

HẬU CUNG MƯU SINH KẾ

Tiểu Nhiên Hoa Khai

www.dtv-ebook.com

Chương 43: Thiên Cung

Trần Mạn Nhu luôn luôn không quá thích Thành phi, nàng nói sai, Trần Mạn Nhu cũng không có hứng thú chinh nàng trở lại, cho nên Thành phi không nói lời nào, Trần Mạn Nhu cũng không nói, nhưng ngược lại tiểu cung nữ của Thành phi đưa tay, vẻ mặt có chút sốt ruột, thừa dịp Trần Mạn Nhu không chú ý, lại lặng lẽ trạc trạc Thành phi.

Thành phi tuy rằng rất không cam lòng, nhưng ước chừng cũng được cung nữ này chỉ điểm từ sớm, cho nên lúc này cũng không tự cao tự đại, có chút ngượng ngùng nói: "Ta tương đối thẳng tính, còn thỉnh Trần phi không cần để ý."

Trần Mạn Nhu xuy cười một tiếng: "Tính tình của người ta đã sớm biết, người cũng không cần làm ra cái bộ dạng này. Yên tâm đi, vừa rồi người nói lời kia, ta cũng không nghe rõ. Người hôm nay tới đây có chuyện gì?"

"Xem người nói kìa, ta không có việc gì thì không thể tới tìm người?" Thành phi có chút ngượng ngùng, Trần Mạn Nhu liếc nàng một cái: "Chúng ta là người sáng mắt không nói tiếng lóng, người ngày thường đi theo phía sau Dương quý phi, luôn luôn xem thường ta cùng Lưu phi tỷ tỷ, cho nên, khẳng định là vô sự không đáng Tam Bảo điện."

"Rõ ràng như vậy?" Thành phi kinh ngạc, đối với vấn đề ngu ngốc này, Trần Mạn Nhu khinh thường trả lời. Thành phi cũng không nghĩ để cho Trần Mạn Nhu trả lời, dùng sức xoa nhẹ khăn tay hai cái, trên mặt hiện lên oán hận cùng không cam lòng, dờn dề tài: "Người nói đúng, ta tìm người quả thật là có chuyện."

Trần Mạn Nhu không nói chuyện, ở trong lòng đoán cung nữ phía sau Thành phi là người của ai. Nhưng, ai cũng có thể, trừ Dương quý phi.

"Mã tiếp dư trong khoảng thời gian này, rất là dụng tâm với Dương quý phi, Trần phi là người thông minh, chẳng lẽ không đoán được dụng ý Mã tiếp dư sao?" Thành phi thấp giọng nói, Trần Mạn Nhu nhìn nàng một cái cười nói: "Ta thực đoán không ra, con người của ta tương đối ngốc, không thông minh bằng Thành phi, căn bản ngay cả Mã tiếp dư đối với Quý phi nương nương dụng tâm cũng chưa nhìn ra, làm sao có thể đoán ra dụng ý của nàng? Thành phi đừng quá đề cao ta."

Thành phi có chút chỉ tiếc rèn sắt không thành thép: "Người cũng không ngấm lại, phân vị của Mã tiếp dư, căn bản không có biện pháp dưỡng dục hài tử của mình, mà Quý phi nương nương vừa mới mất đi một hài tử, hai người này, không phải vừa vặn có thể hợp thành một khối sao?"

Trần Mạn Nhu kinh ngạc hỏi: "Chuyện này chẳng lẽ không phải là Hoàng thượng quyết định sao?"

"Tuy rằng cuối cùng là Hoàng thượng quyết định, nhưng Quý phi nương nương được sủng ái như vậy, nếu nàng nói với Hoàng thượng hai ba câu, sự tình còn không phải theo tâm ý Quý phi nương nương rồi sao?" Thành phi tràn đầy chờ đợi nhìn Trần Mạn Nhu: "Người ngấm lại, hiện tại Quý phi nương nương đã là quý phi, nếu là dưới gối lại có một hài tử..."

Trần Mạn Nhu trong lòng thầm nghĩ, vậy thì thật tốt, Dương quý phi nếu có hoàng tử, nhất định sẽ nghĩ, nếu mình đã được sủng ái, con mình cũng phải được sủng ái nhất mới đúng, sau đó sẽ chống lại Hoàng hậu, bao nhiêu người có thể ngồi ngư ông đắc lợi a.

"Thành phi, chuyện này, phải xem Hoàng thượng cùng Hoàng hậu nương nương quyết định như thế nào, người và ta chỉ cần giữ tốt bốn phận là

được." Trần Mạn Nhu đánh gãy lời Thành phi, âm thầm vì Thành phi đáng tiếc một chút.

Ban đầu Thành phi tuy không thông minh, nhưng tốt xấu gì cũng là đồng minh của Dương quý phi, có Dương quý phi ở phía sau hộ giá hộ tống. Nhưng hiện tại, Thành phi không biết bị ai châm ngòi, cư nhiên cùng Dương quý phi xa lạ, muốn tính kế Dương quý phi, ngay cả núi dựa duy nhất cũng đắc tội, thật sự là tự tìm đường chết.

Ngô, nhớ không lầm, phương diện này mình cũng có vài phần công lao? Nghĩ đến đây, Trần Mạn Nhu sờ sờ cằm, quả nhiên loại liên minh này, ở hậu cung không có khả năng tồn tại lâu dài, chỉ có cùng chung lợi ích, không có bằng hữu vĩnh viễn.

Thấy Trần Mạn Nhu không tính cùng nàng thương lượng biện pháp, Thành phi có chút giận, bản thân nàng không phải là người có thể đè ép tính khí, nhìn sắc mặt Trần Mạn Nhu nửa ngày, bụng sớm đã đầy tức giận, vung tay áo đứng lên: "Đi, xem như ta nhiều chuyện, chờ Quý phi nương nương lấy thúng úp voi, một tay che trời đem người đầy tới lãnh cung đi!"

"Thành phi thận ngôn (cẩn thận lời nói)!" Mặt Trần Mạn Nhu đành lại, trầm giọng quát, lập tức Tần Hoan cùng Đối Nguyệt đang giữ cửa nhanh chóng bước vào, đi thẳng đến bên người Trần Mạn Nhu, ánh mắt ở trên người Trần Mạn Nhu kiểm tra một lần, mới đứng ở phía sau Trần Mạn Nhu, tư thế kia, chính là đề phòng Thành phi có động tác gì khác. Thành phi kinh ngạc một chút, sắc mặt nháy mắt trắng một chút, lập tức then quá hoá giận, trực tiếp xoay người bỏ đi.

Hai người Tần Hoan cùng Đối Nguyệt trợn mắt há mồm nhìn Thành phi nổi giận ùng ùng bước đi, vội vàng khom người nhìn Trần Mạn Nhu: "Nương nương, nàng có động thủ với người hay không?"

"Không có, tính tình nàng tuy rằng táo bạo, nhưng cũng không dám tùy ý ở trong hậu cung động thủ." Trần Mạn Nhu khoát tay, đem khăn tay đang thêu ném trên bàn, cười lạnh một tiếng: "Thực coi người khác đều là kẻ ngốc, lần này, không biết là ai ồn ào muốn chết."

Đối Nguyệt cùng Tần Hoan nháy mắt mấy cái, hai người cũng không hiểu quá rõ, lập tức Tần Hoan thật cẩn thận hỏi: "Nương nương, Thành phi nương nương đến Chung Túy cung chúng ta làm cái gì?"

"Làm cái gì? Đến tìm thương." Trần Mạn Nhu nói xong, lại để cho Tần Hoan gọi Tiểu Đình Tử tới, dặn dò hẳn đi chú ý hướng đi của Thành phi.

Buổi tối, Trần Mạn Nhu tuyên Tiểu Đình Tử trở về, bắt đầu hỏi hẳn kết quả tìm hiểu.

"Người nói, các nàng buổi chiều đi Trường Xuân cung?" Trần Mạn Nhu kinh ngạc hỏi, Trường Xuân cung là chỗ của Lưu phi, nguyên bản nàng còn tưởng Thành phi là muốn đến Vĩnh Hòa cung Đức phi, tốt xấu gì Đức phi cũng là phi tử chính nhị phẩm, nếu Đức phi muốn hài tử của Mã tiệp dư, tuyệt đối dễ dàng hơn nhiều so với Lưu phi.

"Là, chủ tử, tiểu nhân còn tìm hiểu được một việc." Tiểu Đình Tử vụng trộm nhìn nhìn Trần Mạn Nhu, thấy vẻ mặt nàng coi như bình thản, liền thấp giọng nói: "Tiểu nhân tìm hiểu được Đức phi nương nương đi thỉnh an Từ An thái hậu."

Lúc này đi thỉnh an Từ An thái hậu, nhất định là có mưu đồ. Chẳng lẽ, nàng cũng muốn hài tử trong bụng Mã tiệp dư? Không đến mức đó đi, Đức phi năm nay mới mười tám tuổi, khẳng định là có thể tự mình sinh a.

"Tìm hiểu được Vĩnh Hòa cung Đức phi có động tĩnh gì sao?" Trần Mạn Nhu suy nghĩ trong chốc lát hỏi, Tiểu Đình Tử cố gắng suy nghĩ nửa ngày, mới có chút do dự nói: "Mấy ngày trước, Anh quốc công phu nhân từng tiến cung."

"Đã biết, vất vả cho người, làm rất tốt." Trần Mạn Nhu tán thưởng cười cười, Đới Nguyệt cầm một thỏi bạc đưa cho Tiểu Đình Tử.

Anh quốc công phu nhân tiến cung, như vậy việc Đức phi cầu có lẽ là chuyện của Anh quốc công phủ. Nàng tin tưởng, chuyện ngoài cung, tổ mẫu nhà mình khẳng định có thể xử lý tốt, nếu xử lý không tốt, nhất định sẽ truyền tin vào cung, lúc này còn không có động tĩnh, ước chừng không liên quan đến mình.

Nghĩ đến đây, đưa tay che miệng ngáp cái: "Đới Nguyệt, sáng mai nhớ kêu ta sớm một chút, ta muốn đi ngủ." Đới Nguyệt vội vàng lại đây giúp đỡ nàng nằm xuống, đắp chăn cho nàng xong, mới nhẹ giọng nhẹ chân ra cửa phòng, nằm ngủ trên mỹ nhân tháp. Nương nương nhà nàng có vẻ cổ quái, không thích có người giữ ở bên giường, cho nên nàng cũng chỉ có thể ở gian ngoài gác đêm.

Sáng sớm hôm sau, Trần Mạn Nhu kích động đến Vĩnh Thọ cung xem diễn, Hàn uyển nghi Hồ chiêu nghi các nàng đều đến rất sớm, sau khi lại đây hành lễ với Trần Mạn Nhu, Hồ chiêu nghi cười nói: "Thiếp thấy Trần phi nương nương mấy ngày nay sắc mặt càng tốt, có phương pháp gì tốt hay không?"

"Có sao?" Trần Mạn Nhu sờ sờ mặt mình, bỗng nhiên tỉnh ngộ nói: "Nga, này a, ta nghĩ ước chừng là trong khoảng thời gian này rèn luyện có hiệu quả, nhìn khỏe mạnh, màu da tự nhiên tốt rồi."

Đức phi ở một bên cười nói: "Trần phi cùng chúng ta quả nhiên không giống nhau, tiểu thư khuê các phải chú ý một chữ ‘tĩnh’, nữ giới có câu, ‘trinh tĩnh thanh nhàn, đi mình có si: là vì phụ đức’. Chúng ta từ nhỏ chính là xem nữ giới tới lớn, cái đó tự nhiên là khắc vào trong xương. Chính là Trần phi lớn lên ở thực định phủ, khó tránh khỏi..."

"Ý tứ Đức phi tỷ tỷ là nữ tử lớn lên ở thực định phủ sẽ không phải là tiểu thư khuê các? Vốn không có giáo dưỡn?" Trần Mạn Nhu nhíu mày hỏi: "Nhưng mà ta nghe nói, trong cung tuyển tú, trước xem phụ đức, lại nhìn phụ ngôn, phụ công, phụ dung sao?"

Hướng về phía trước nhìn thoáng qua Hoàng hậu, Trần Mạn Nhu hì hì cười nói: "Chẳng lẽ Đức phi tỷ tỷ cảm thấy lúc trước tuyển tú có sai lầm?"

Thấy sắc mặt Đức phi trắng bệch, Trần Mạn Nhu nói tiếp: "Huống hồ, nếu như ta nhớ không lầm, câu hoàn chỉnh hẳn là 'Thanh nhàn trình tĩnh, thủ tiết chỉnh tề, đi mình có sỉ, động tĩnh có pháp, là vị phụ đức' đi? 'Thanh nhàn trình tĩnh' là chỉ 'thanh sẽ không trọc, nhàn sẽ không táo, trình sẽ không tà, tĩnh sẽ không vọng', cũng không phải là chỉ để cho người ta yên lặng bất động đi? Động tĩnh có pháp, là nói hành động cử chỉ có pháp luật, cái đó cùng với việc để cho người ta yên lặng bất động giống như cây cỏ khác nhau rất lớn đi?"

"Đức phi muội muội trí nhớ thực không tốt, biết rõ Trần phi luôn luôn là người miệng lưỡi lạnh lợi, còn nhiều lần lặp đi lặp lại vội vàng tự tìm phiền phức." Thục phi ở một bên vừa cười vừa nói, Trần Mạn Nhu lắc đầu: "Thục phi tỷ tỷ, việc này cũng không phải là ta miệng lưỡi lạnh lợi, rõ ràng là Đức phi tỷ tỷ đối với kết quả tuyển tú có điều bất mãn, ta bất quá chỉ giải thích hai câu cho Đức phi tỷ tỷ, tại sao lại trở thành miệng lưỡi lạnh lợi đâu? 'Trạch từ mà nói, không đạo ác ngữ, khi sau đó ngôn, không nề vu nhân, là vị phụ ngôn', ta đã làm tốt lắm, Hoàng hậu nương nương ngài nói có đúng không?"

Hoàng hậu đi xuống phiêu mắt liếc Trần Mạn Nhu một cái, nghiêng đầu nói với Thục phi: "Trần phi nói xác thực không sai, nàng cũng không có câu nào ác ngữ. Đức phi, bản cung thấy người còn không thuộc nữ giới, quay về sao chép mười lần đi."

"Là, thiếp tuân mệnh." Đức phi đứng dậy, hành lễ với Hoàng hậu, quy củ ngồi xuống tại chỗ. Đây là lần đầu tiên sau khi nàng tiến cung bị trách phạt (công khai), lúc này trách phạt giống như một chậu nước lạnh, làm cho nàng đầu óc mù mờ của nàng thanh tỉnh một ít.

Nguyên bản, Trương gia nàng cùng Trần gia cũng không đối phó nhau, nàng cùng Trần Mạn Nhu cùng nhau tiến cung, nàng được phong Đức phi, so với Trần Mạn Nhu cao hơn một phân vị, nghĩ, thời điểm tuyển tú Trần Mạn Nhu kia khí chất không kiêu căng không nóng nảy, nàng còn có chút cáu giận, ngay cả mình mượn sức cũng không để vào mắt, đơn giản coi như là tảng đá lót đường rất tốt. Cho nên, nàng mới muốn đạp Trần Mạn Nhu xuống, từ khi tiến cung tới nay ‘xuôi chèo mát mái’ làm cho nàng đánh mất bình tĩnh.

Về sau, sẽ không như vậy.

"Quý phi nương nương đến." Ngoài cửa truyền đến thanh âm thông báo, tay Hoàng hậu đang bưng ly trà dừng một chút, Trần Mạn Nhu tầm mắt quét tới Mã tiếp dư bên kia một chút, cả buổi sáng Mã tiếp dư đều không nói chuyện, lúc này lại có vẻ mặt tươi cười.

"Mọi người đã đến đông đủ, bản cung liền tuyên bố một tin tức." Chờ Quý phi thỉnh an xong, Hoàng hậu mở miệng nói: "Mã tiếp dư nếu đã mang thai, cũng không thích hợp ở tại Hàm Phúc cung, hôm qua bản cung cùng Hoàng thượng đã thương lượng qua, muốn cho Mã tiếp dư thiên cung.

HẬU CUNG MƯU SINH KẾ

Tiểu Nhiên Hoa Khai

www.dtv-ebook.com

Chương 44: Phiền Toái

Mã tiếp dư hiện tại cùng Vương tiếp dư, Đinh tiếp dư ngụ ở sườn điện Hàm Phúc cung, Hàm Phúc cung cũng không có nhất cung chi chủ (người đứng đầu một cung). Mà hiện tại Mã tiếp dư nếu đã mang thai, không thể không có một phi tần chủ vị chiếu khán. Nhưng phi tử địa vị cao đều đã có cung điện, không thể để cho một phi tử vì một Tiếp dư mà chuyển nhà, cho nên chỉ có thể là Mã tiếp dư thiên cung.

Lời của Hoàng hậu vừa nói ra, chợt nghe Thục phi cười nói: "Không biết Mã tiếp dư muốn chuyển đến trong cung người nào?"

"Chuyện này ta muốn cùng vài người các người thương lượng một chút, xem ai có khả năng chiếu cố." Tầm mắt Hoàng hậu từ trên người vài người các nàng đảo qua, hơi thâm ý nói: "Mã tiếp dư hoài thai hoàng tử, mặc kệ đến chỗ của ai, đều phải hảo hảo chiếu cố mới đúng."

Trần Mạn Nhu đem lời nói của Hoàng hậu lặn qua lộn lại suy nghĩ vài lần, chỉ nói Mã tiếp dư hoài thai hoàng tử, để cho nhất cung chi chủ đừng chậm trễ, lại chưa nói, sau khi hài tử sinh ra sẽ để cho nhất cung chi chủ nuôi dưỡng, xem ra, hài tử đi về đâu, còn chưa có quyết định.

Nói cách khác, người gánh chịu trách nhiệm chiếu cố phụ nữ có thai, hài tử trong bụng phụ nữ có thai kia lại không nhất định sẽ thuộc về người, vụ mua bán này thật có chút lỗ vốn. Không riêng gì Trần Mạn Nhu phân biệt rõ ràng ý tứ này, Thục phi lúc này liền cười nói: "Thiếp thực cũng muốn vì Hoàng hậu nương nương phân ưu, chính là thân mình thiếu lúc này cũng công kèn hơn, chỉ sợ sẽ sơ sót Mã tiếp dư."

"Lời này của Thục phi cũng không đúng, chiếu cố Mã tiếp dư là chuyện của mọi người trong cung, người chỉ cần mở miệng, đừng để cho Mã tiếp dư bị người khác ám toán là được, cũng không phải là để cho người bên ngoài hùa hạ Mã tiếp dư, thân mình người công kênh nhưng cũng không ngu ngốc thì có cái gì gây trở ngại? Ngay cả thỉnh an đều có thể ngày ngày đều lại đây đâu, như vậy ngay cả nói một câu cũng không có khí lực đi."

Dương quý phi tựa tiểu phi tiểu nhìn Thục phi nói, hài tử là bảo bối, phương thuốc sinh hài tử cũng là bảo bối, nhưng mẹ hài tử là củ khoai lang phồng tay. Ai có thể thập phần khẳng định, đứa nhỏ này nhất định sẽ an an toàn toàn sinh ra?

Chính Dương quý phi nàng, cũng không thể bảo trụ hài tử của mình, Mã tiếp dư một cung phi ngũ phẩm nho nhỏ, người ghen tị nàng có thể mang thai cũng không phải ít, phi tần muốn ra tay đối phó chèn ép nàng cũng không phải không có, ai cũng không muốn có nguy hiểm.

Dương quý phi cũng không muốn cho Mã tiếp dư tức giận, nói tiếp: "Huống hồ, Thục phi hoài thai hài tử, Dực Khôn cung tất nhiên là được Thục phi chinh lý rất tốt, thật thích hợp cho phụ nữ có thai ở, bất quá là nhiều thêm một miệng ăn, chẳng lẽ Thục phi keo kiệt ngay cả một ngụm cơm đều không muốn cho? A, bản cung kém chút đã quên, Mã tiếp dư cũng có phân lệ, ngay cả một ngụm cơm cũng không cần Thục phi cho đâu."

Mã tiếp dư phản ứng cũng không chậm, Dương quý phi vừa nói xong, nàng lập tức liền phản ứng lại. Thục phi nếu đã mang thai, vậy Dực Khôn cung của nàng tất nhiên đã được chinh lý thành tường đồng vách sắt, yêu ma quỷ quái tuyệt đối sẽ không có.

"Thục phi nương nương là người ôn hòa thiện lương, nếu tiếp được đến Dực Khôn cung Thục phi nương nương, nghĩ hẳn có thể chiếu cố rất tốt thai nhi trong bụng." Mã tiếp dư yêu kiều tươi cười đứng dậy, tính hành lễ với Thục phi.

Mặt Thục phi nhất thời trắng bệch, ôm bụng ôi một tiếng, cung nữ phía sau nàng vội vàng hô: "Nương nương, ngài làm sao vậy? Có chỗ nào không thoải mái?"

Ngay cả Hoàng hậu ở trên, cũng thân thiết nhìn Thục phi hỏi: "Thục phi làm sao vậy? Nếu thân mình không thoải mái, nhanh chóng trở về đi, bản cung tuyên ngự y đến Dực Khôn cung của người, người hiện tại hoài thai hài tử, vạn vạn không thể có nửa điểm sai lầm."

Thục phi hơn nửa ngày mới hoãn lại, khoát tay nói: "Thiếp vô sự, chỉ là đứa nhỏ nghịch ngợm, lúc này đã bắt đầu nhúc nhích." Bụng Thục phi lúc này đã lộ rõ, vẻ mặt Thục phi ôn hòa vuốt bụng dừng trong chốc lát, mới cười lắc đầu nói: "Hoàng hậu nương nương, thiếp không phải không cho được Mã tiệp dư một ngụm cơm, chính là nương nương cũng biết, người mang thai a, sợ nhất là chấn kinh."

Hoàng hậu ánh mắt lóe lóe, cười đáp: "Quả thật như thế, sơ ý một chút, hài tử trong bụng sẽ nguy hiểm."

"Thiếp hoài thai, thêm nửa năm là sẽ sinh, khi đó, hài tử của Mã tiệp dư bất quá cũng được bảy tám tháng, nữ nhân sinh sản, là huyết tinh dày đặc, vạn nhất đến lúc đó làm Mã tiệp dư bị kinh hải thì làm sao bây giờ?" Thục phi tiếp tục ôn nhu nói, nhìn qua Mã tiệp dư, lại hỏi: "Chẳng lẽ, đến lúc đó Mã tiệp dư thiên cung thêm một lần? Chính là, sinh đứa nhỏ, nói là mười tháng, thời gian chính xác thì không nói được, vạn nhất gặp phải, đến lúc đó Mã tiệp dư bị kinh hải, vậy nên do ai phụ trách?"

Nói xong, lại quay đầu nói với Dương quý phi: "Quý phi nương nương cũng là hảo tâm, chẳng qua đến lúc đó Mã tiệp dư chấn kinh dẫn đến khó sinh, vạn nhất định là sẽ bảo trụ tiểu hoàng tử, dù sao cũng là hoàng tử, chẳng qua còn người lớn..."

Sắc mặt Mã tiếp dư lập tức tái nhợt, sắc mặt Dương quý phi không thay đổi, móng ngón tay đang cầm khăn tay, lại bỗng nhiên trắng bạch. Trần Mạn Nhu ỷ vào mình đời này có thị lực cực cao, thuận tiện đem việc Dương quý phi tức giận nhìn nhất thanh nhị sở.

"Nếu chỗ Thục phi nương nương không có khả năng, thiếp vẫn là không đi quấy rầy." Mã tiếp dư nói rất nhanh. Ánh mắt Dương quý phi đảo qua, liền bắt gặp ánh mắt Trần Mạn Nhu, ngẩn ra, lập tức cười nói: "Nếu Thục phi không có khả năng, thiếp thấy, Trần phi cũng rất tốt a."

"Thiếp? Thiếp không thể được." Trần Mạn Nhu vội vàng xua tay, trực tiếp cự tuyệt, nàng không giống như Thục phi, có thể tìm được một cái cớ thực hoàn mỹ. Dù sao tuổi nàng cũng không lớn, liền nương vào lý do này: "Thiếp còn nhỏ tuổi, vừa rồi Đức phi tỷ tỷ còn nói thiếp quá hoạt bát đâu, Chung Túy cung của thiếp, ngày ngày đều là nhảy dây xúc cúc, vạn nhất va chạm Tiếp dư nương nương, chẳng phải là tội rất lớn?"

Dương quý phi đang muốn nói chuyện, Trần Mạn Nhu nói tiếp: "Cũng không thể không cho thiếp làm những việc kia, thiếp đang ở thời điểm cao thêm đâu, nếu không vận động, ngày sau không cao nữa." Nói xong, vui vẻ rạo rức nhìn Hoàng hậu: "Nương nương, thiếp đang muốn cùng người nói chuyện này đâu, hiện tại thiếp lại cao thêm, nương nương có thể cho thiếp lĩnh thêm một ít vải vóc hay không?"

Nói xong, còn kéo ống tay áo mình cho Hoàng hậu xem, tay áo quả nhiên là ngắn một chút, tuy rằng không nhìn kỹ thì nhìn không ra.

"Uh, quay về ta cho người ban thưởng cho người thêm một ít vải vóc." Hoàng hậu cười gật gật đầu, lại nhìn Dương quý phi, thoáng mang theo trách cứ nói: "Trần phi tuổi còn nhỏ, người để cho Mã tiếp dư đi qua, rốt cuộc là ai chiếu cố ai?"

Dương quý phi ở trước mặt Hoàng hậu vênh váo tự đắc đã bao nhiêu năm, lúc này lại đánh mất mặt mũi, tức muốn xanh mặt, may mắn công lực đủ thâm hậu, giây lát liền cười nói: "Vừa rồi thiếp thấy Trần phi muội muội vẻ mặt chờ đợi, còn tưởng rằng Trần phi muội muội nguyện ý chiếu cố Mã tiếp dư đâu."

Lời này lập tức kéo không ít cừu hận cho Trần Mạn Nhu, mọi người đều suy nghĩ biện pháp khước từ chuyện này, người vẻ mặt chờ đợi là chờ muốn xem kịch vui sao? Hay là muốn nhìn một chút coi là ai xui xẻo?

"Quý phi nương nương ngài thật là thần kỳ, thiếp cũng không nhìn ra ý tứ biểu lộ trên mặt người khác, chỉ có thể nhìn ra mọi người đang cười hay là đang khóc." Trần Mạn Nhu vẻ mặt bội phục nhìn Dương quý phi: "Ngài vừa rồi là đang cười, cái này ta nhìn chính xác mà."

Dương quý phi bị ghen, ở trên khoe miệng Hoàng hậu vênh vênh lên, chậm rãi nói: "Dương quý phi hôm nay nhiệt tình như vậy, chẳng lẽ là muốn chiếu cố Mã tiếp dư? Bản cung nhớ rõ Dương quý phi thời gian trước vừa rớt một hài tử đi? Hài tử của Mã tiếp dư đến rất đúng lúc a, không bằng Mã tiếp dư đi qua Cảnh Nhân cung, chính là nể mặt hài tử, Dương quý phi nhất định sẽ thành tâm đối đãi người."

Dương quý phi há mồm muốn nói, Hoàng hậu lại không cho nàng cơ hội: "Dương quý phi không tiện chối từ, người luôn luôn là người thiện lương, bản cung thương người vừa mất một hài tử, mới đem Mã tiếp dư đưa đến chỗ người, người cũng đừng để cho bản cung thất vọng."

Dương quý phi chớp mắt, lập tức ôm ngực nói: "Thiếp cảm tạ Hoàng hậu nương nương một lòng thương hại, chẳng qua thân mình thiếp yếu đuối, từ khi mất đi hài tử, luôn có chút không thoải mái. Trong bụng Mã tiếp dư là hoàng tử, vạn nhất bị thiếp nhiễm bệnh..."

"Cái này còn không dễ sao?" Hoàng hậu thoáng nhú mào, cười nói: "Mã tiếp dư là ở trong sườn điện, cùng chính điện của người có một khoảng cách, người đã lo lắng nàng bị nhiễm bệnh, thì đừng cho nàng đi qua hầu hạ, chỉ để cho nàng sống ở sườn điện dưỡng thai."

Dương quý phi còn muốn nói chuyện, Hoàng hậu khẽ nhú mào, không hờn giận: "Như thế nào, Dương quý phi đối với quyết định của bản cung có điều bất mãn?"

Cho dù Dương quý phi thực sự được sủng ái, thậm chí ở thời điểm thịnh an thịnh an thường thường có thể đến muộn một hai lần, thời điểm nói chuyện cũng không cho Hoàng hậu mặt mũi, thời điểm Hoàng hậu dùng giọng điệu loại này, vẫn không dám phản bác, còn phải cảm kích Hoàng hậu có ý tốt, đành phải tâm bất cam tình bất nguyện đứng dậy tạ ơn: "Thiếp không dám, đa tạ Hoàng hậu nương nương thông cảm."

"Người giữ vững bốn phận của mình, biết cái gì nên làm cái gì không nên làm." Hoàng hậu nhìn Dương quý phi nói, lập tức đem tầm mắt chuyển tới trên người Mã tiếp dư: "Người hôm nay trở về liền thiên cung đi. Nếu đã hoài thai, cung nữ bên người cung nữ cũng tăng thêm một người đi, quay về bản cung cho tạp dịch phòng đem người đưa qua."

Mã tiếp dư vội vàng cảm tạ ân điển, lại đi đến chỗ Dương quý phi nói làm phiền chiếu cố đủ loại, Trần Mạn Nhu không kiên nhẫn nghe, đột nhiên nghĩ đến chuyện hôm qua Thành phi đi đến Chung Túy cung của, quay đầu, chỉ thấy Thành phi đang bất mãn nhìn Lưu phi.

Lưu phi ngược lại không chú ý Thành phi, chỉ cười chuyển động vòng tay trên cổ tay, nhận thấy ánh mắt Trần Mạn Nhu, nghiêng đầu cười nói: "Trần phi muội muội nhìn ta làm gì? Chẳng lẽ là trên mặt ta có cái gì?"

"Không phải, chỉ là ta nhìn thấy Lưu phi tỷ tỷ hôm nay hình như mang trang sức mới." Trần Mạn Nhu cười nói: "Thật xinh đẹp, thật giống ong

mặt."

"Người nói cái này a, cái này cũng không phải mới." Lưu phi đưa tay sờ sờ cây trầm kia, cười khanh khách nói: "Đây là thời điểm năm mới, Hoàng hậu nương nương ban thưởng xuống, ta rất là thích, liền coi như bảo bối, bây giờ mới lấy ra mang."

"Nga." Trần Mạn Nhu bỗng nhiên tỉnh ngộ, nói nhỏ cùng Lưu phi một phen cây trầm rất đẹp linh tinh, chờ Hoàng hậu không kiên nhẫn tuyên bố giải tán, mới đứng dậy hồi Chung Túy cung.

Không bao lâu, Hoàng hậu cho người đưa vài vóc tới, một ít màu hồng nhạt, một ít màu vàng nhạt, còn có một ít màu lam, đều thập phần xinh đẹp đáng yêu.

Trần Mạn Nhu tự mình vẽ bản vẽ hai bộ quần áo, cùng Tần Hoan Đối Nguyệt cùng nhau bắt đầu may quần áo. Nữ nhân không chê quần áo nhiều, nhất là nàng đang đúng độ tuổi vóc dáng còn có thể cao thêm.

HẬU CUNG MƯU SINH KẾ

Tiểu Nhân Hoa Khai

www.dtv-ebook.com

Chương 45: Phương Thuốc

"Đem đông thiên điện thu thập một chút, đợi lát nữa Mã tiếp sẽ vào ở." Dương quý phi uống một ngụm trà, yên tĩnh nửa ngày, mới nghiêng đầu nói với Đông Tuyết bên cạnh, Đông Tuyết lên tiếng, đang chuẩn bị xoay người đi ra ngoài, bỗng nhiên lại đứng lại hỏi: "Nương nương, đông thiên điện chúng ta dùng làm kho phòng, hiện tại đem toàn bộ chuyển ra ngoài sao?"

Đông Mai ở một bên cười nói: "Nương nương, sao không cho Mã tiếp dư ở tây thiên điện? Nơi đó ngược lại trống trải, chỉ cần thêm vài thứ gia cụ là được."

"Nàng hiện tại đang hoài thai hài tử đâu." Hiện tại Dương quý phi nhắc tới chuyện này còn có chút tức giận, hít sâu hai cái, đem phần uất trong lòng áp chế. Hoàng hậu, chờ coi, ngày sau này hậu vị còn không biết là của ai đâu.

Đông Tuyết cùng Đông Mai cũng là người thông minh, thấy sắc mặt Dương quý phi không phải tốt lắm, hai người liền vội vàng lui ra ngoài, một người đi tìm người khuân đồ, chuẩn bị lại thu thập thêm một kho phòng khác, một người đi tìm người quét dọn đông thiên điện.

Không đến một canh giờ, Mã tiếp dư dẫn theo bốn cung nữ cùng một thái giám của nàng đến đây. Để cho thái giám kia dẫn hai cung nữ đi an trí đồ nàng mang đến, Mã tiếp dư dẫn hai cung nữ còn lại trực tiếp đến đây thỉnh an Dương quý phi.

"Bản cung chuẩn bị phòng cho Mã tiếp dư, Mã tiếp dư có hài lòng?" Sau khi Dương quý phi để cho nàng đứng dậy, chậm rãi hỏi. Mã tiếp dư vội

vàng cười nói: "Thiếp vội đến đây thỉnh an nương nương trước tiên, còn chưa kịp nhìn. Bất quá, nương nương có danh tài nữ, ánh mắt luôn luôn rất cao, nương nương chuẩn bị, thiếp không cần xem cũng biết, nhất định là thập phần xinh đẹp, thiếp đa tạ nương nương, về sau còn làm phiền nương nương."

"Bản cung không cần người phải cảm tạ, người ngày sau chỉ cần hảo hảo vì Hoàng Thượng sinh nhi dục nữ là được." Dương quý phi liếc mắt một cái, tựa tiểu phi tiểu nói: "Bản cung ngược lại cảm thấy kỳ quái, bản cung cùng Mã tiếp dư luôn luôn không có nhiều giao tình, Mã tiếp dư từ hơn một tháng trước đã bắt đầu đối với bản cung thập phần nhiệt tình, hay là Mã tiếp dư từ sớm đã đoán trước được mình sẽ đến Cảnh Nhân cung này?"

Mã tiếp dư ngượng ngùng cười nói: "Nương nương nghĩ nhiều, kỳ thật trước kia thiếp đã nghĩ cùng nương nương thân cận nhiều hơn, nương nương thi từ thư họa luôn luôn rất tốt, có danh tài nữ, thiếp từ nhỏ nhà nghèo, bằng không cũng sẽ không bán mình làm nô tỳ. Chẳng qua thiếp ngày bé đã thích đọc sách, vốn định cầu nương nương chỉ điểm một hai."

"Chẳng qua, ba năm quốc hiếu, trong lúc đó thiếp cũng không dám đi lại nhiều, còn thỉnh nương nương thứ lỗi." Mã tiếp dư nói xong, đứng dậy hành đại lễ với Dương quý phi, Dương quý phi cười lạnh một tiếng nói: "Thứ lỗi thì không dám, Mã tiếp dư hiện tại rất quý giá."

"Thiếp không dám." Mã tiếp dư vẻ mặt kinh hoảng, còn muốn tiếp tục dập đầu xin lỗi, chẳng qua Dương quý phi cho cung nữ của nàng đỡ Mã tiếp dư: "Người đừng làm bộ dạng đó với bản cung, bụng của người có vấn đề gì, bản cung cũng không giải thích được."

Mã tiếp dư càng kích động, nguyên bản nàng vì phân vị của mình rất thấp, cho nên mới muốn tìm núi dựa, vừa vặn lúc đó Dương quý phi không có hài tử, bản thân Dương quý phi lại là đầu quả tim của Hoàng thượng,

cho nên nếu có thể làm cho đứa nhỏ này ngày sau lớn lên dưới danh nghĩa Dương quý phi, địa vị khẳng định sẽ không quá thấp.

Nhưng nàng không nghĩ tới, Hoàng hậu căn bản chưa nói đứa nhỏ ngày sau để cho ai chiếu khán, chỉ nói hiện tại để cho nàng ở lại Cảnh Nhân cung. Dương quý phi không có hài tử, nàng mỗi ngày đĩnh đĩnh cái bụng ở trước mặt Dương quý phi, đó không phải là chọc giận Dương quý phi sao? Dương quý phi thích được mới lạ.

Tuy rằng nói, sau khi ở lại Cảnh Nhân cung, khả năng hài tử của nàng ngày sau được giao cho Dương quý phi nuôi lớn là không nhỏ, nhưng là điều kiện tiên quyết là nàng có thể nói động để Dương quý phi bảo trụ bụng của nàng. Nửa đường lưu sản, các tính toán ngày sau đều là vô ích.

Mã tiếp dư đem thiệt hơn phân tích rất rõ ràng, thậm chí biết lúc này Dương quý phi muốn gì, nhưng, chỉ như vậy mà muốn nàng xuất ra phương thuốc, cũng quá tiện nghi cho Dương quý phi. Nghĩ đến đây, Mã tiếp dư ngẩng đầu nhìn Dương quý phi, hơi khó xử nói: "Quý phi nương nương, thật ra thiếp không phải vội tới thỉnh an ngài, chẳng qua vài năm trước, thiếp một mực điều dưỡng thân mình, bình thường không thể tùy ý đi lại, cho nên..."

Dương quý phi hừ một tiếng, ý bảo cung nữ đang đỡ cánh tay Mã tiếp dư đem Mã tiếp dư nâng dậy, phiêu mắt liếc Mã tiếp dư một cái nói: "Điều dưỡng thân mình? Người điều dưỡng như thế nào? Bản cung nhìn người rất có tay nghề, có thể điều dưỡng để hoài thai hài tử."

Rốt cục cũng nói đến phương thuốc, trong lòng Mã tiếp dư cũng không biết là thở phào hay vẫn là buồn bực. Chỉ vội vàng gục đầu xuống, trong nháy mắt đem biểu tình trên mặt che lấp.

"Trước khi thiếp bị bán, trong nhà phụ thân là đi thầy thuốc chân trần (tay ngang), trong lúc vô tình tìm được một phương thuốc, thiếp dựa theo

phương thuốc kia mà điều dưỡng." Nói xong, có vẻ lấy lòng cười nói với Dương quý phi: "Ngày sau, muốn nhờ nương nương chiếu cố, vì biểu thị lòng cảm kích, thiếp nguyện đem phương thuốc này tặng cho nương nương."

Dương quý phi không nói chuyện, Mã tiếp dư thấy Dương quý phi không từ chối, vội vàng phân phó cung nữ của mình: "Lan Hoa, người đi đem hộp trang sức của ta ôm lại đây."

Lan Hoa lên tiếng, không bao lâu liền ôm một cái tráp trang sức cũ kỹ lại đây. Mã tiếp dư mở ra trước mặt Dương quý phi, ở phía dưới tráp trang sức sờ soạng một chút, sau đó ở dưới rút ra một tầng ngăn kéo mỏng manh, từ bên trong lấy ra mấy tấm ngân phiếu cùng một trang giấy vàng.

"Thỉnh nương nương xem, đây chính là phương thuốc thiếp dùng." Mã tiếp dư cung kính đem phương thuốc đưa ra, cung nữ của Dương quý phi nhanh chóng lại đây tiếp được, sau đó trình lên cho Dương quý phi. Trên mặt Dương quý phi lộ ra vui mừng, cẩn thận đem kia phương thuốc nhìn hai lần: "Có kiêng kị gì không?"

"Phương thuốc này một khi bắt đầu dùng, thì không thể ngừng lại, kiên trì dùng một năm sẽ thấy hiệu quả. Phương diện kiêng kị cũng không có bao nhiêu, chẳng qua không thể ăn thức ăn quá mặn. Mặt khác, tốt nhất cũng không nên mang nhiều trang sức bằng vàng." Mã tiếp dư tình tế nói, thời gian một năm, hài tử của nàng đã được sinh ra, đến lúc đó cũng có thể chỉ định ra ai chiếu khán, không cần lo lắng Dương quý phi nửa đường mang thai, lại đem nàng nhét vào chỗ khác.

Đến lúc đó, nếu Hoàng hậu đem hài tử của mình giao cho Dương quý phi nuôi nấng, mình cũng có biện pháp làm cho Dương quý phi không thể hoài thai.

Thần sắc Dương quý phi bất động, nghe Mã tiếp dư nói xong, mới gật gật đầu nói: "Bản cung đã biết, Mã tiếp dư còn đang mang thai, đừng đã nửa ngày, vậy cũng mệt mỏi. Bản cung sẽ không giữ người ở lại, trở về nghỉ cho khỏe đi."

Mã tiếp dư lên tiếng, dẫn hai cung nữ lui ra chính điện, đi đến đông thiên điện. Hai cung nữ ở đông thiên điện an trí đồ vật vừa nhìn thấy Mã tiếp dư trở lại, vội vàng đi lên giúp đỡ. Trong đó một cung nữ tiến lên tiếp hộp trang sức Lan Hoa đang ôm trong lòng, trở lại nội thất cất đi.

"Lan Hoa cùng Mai Hoa sau này ở lại phòng phía tây, Linh Tâm cùng Linh Linh sẽ ở phòng phía đông. Tiểu Đổ Tử, người đi chào hỏi tổng quản của Dương quý phi. Lan Hoa cùng Mai Hoa hãy đi thu thập trước đi, đợi lát nữa đi ngự thiện phòng đem ngọc thiện lấy đến đây cho ta."

Mã tiếp dư phân phó xong, mọi người đi ra ngoài, mới thở phào tựa vào nhuyển điểm.

Dương quý phi chờ Mã tiếp dư đi rồi, cầm phương thuốc xem nửa ngày, quay đầu phân phó: "Xuân Hoa, vài ngày nữa, người đi ra ngoài truyền lời nhắn, cho nương ta tiến cung một chuyến."

Đối với chuyện xảy ra trong Cảnh Nhân cung, Trần Mạn Nhu không cần hỏi thăm, cũng có thể đoán được hơn một nửa, ngay từ đầu Mã tiếp dư đã nghĩ lấy lòng Dương quý phi, lúc này phỏng chừng là muốn quay đầu đổi núi dựa cũng đổi không được, một khi đã như vậy, muốn Dương quý phi dụng tâm bảo hộ nàng, vậy khẳng định phải xuất nhiều huyết, phương thuốc là một lợi thế rất tốt.

Cho nên, đối với chuyện bên này, nàng không quá quan tâm, nàng chỉ hiếu kỳ, ngày đó Thành phi không phải đi lừa dối Lưu phi sao? Tại sao ngày đó Lưu phi hoàn toàn không có động tĩnh đâu? Chẳng lẽ cũng giống mình, Lưu phi cũng không muốn hài tử kia?

Bất quá, tình huống của Lưu phi cũng giống với mình. Mình mới mười sáu tuổi, về sau còn có cơ hội sinh hài tử, mà Lưu phi đã hơn hai mươi tuổi, nếu về sau có thể sinh, thì hiện tại hài tử của Mã tiếp dư cũng là một dự hoặc với nàng.

Chuyện suy nghĩ không rõ, Trần Mạn Nhu sẽ không suy nghĩ nữa, dù sao nghĩ thông suốt cũng không có chỗ tốt. Cuối tháng mười là thọ đàn của Hoàng thượng, tuy rằng không phải đại thọ, nhưng là thọ đàn lần đầu tiên sau khi ra hiếu, từ khi Hoàng thượng đăng cơ tới nay, cũng là lần đầu tiên có thể hơn phân nửa thọ đàn, cho nên quy mô tất nhiên sẽ không nhỏ, hiện tại chuyện quan trọng nhất của Trần Mạn Nhu là chuẩn bị lễ vật sinh nhật cho Hoàng thượng.

Tuy rằng còn thời gian hơn một tháng, nhưng thời gian qua cũng rất nhanh, cơ hồ là trong nháy mắt, đã đến cuối tháng mười, trong cung cũng đã bắt đầu chuẩn bị thượng thọ cho Hoàng thượng.

Bình thường, vì phòng ngừa cá loại chuyện vu cáo, Hoàng thượng chuẩn bị sinh nhật, tuyệt đối là bí mật quốc gia. Cho nên thọ đàn của Hoàng thượng, cũng không tuyên bố ra ngoài ngày chính xác, mà tổ chức yến hội liên tục ba ngày, cũng gọi là vạn thọ tiết.

Ở niên đại này Hoàng đế chính là lớn nhất, vạn thọ tiết cơ hồ có thể so sánh với cùng tết âm lịch.

Ngày đầu tiên, Hoàng thượng sẽ nhận chúc mừng của văn võ bá quan, buổi tối sẽ mở tiệc chiêu đãi bách quan. Ngày hôm sau, sẽ hạ các loại thánh chỉ khai ân, có đôi khi là đại xá thiên hạ, có đôi khi là giảm miễn thuế má, có đôi khi là mở thêm khoa cử, cái này phải xem lúc ấy xã hội cần cái gì. Ngày thứ ba, mới là thời điểm các nữ nhân hậu cung biểu hiện.

Nếu là chỉ có một thái hậu, vậy tất nhiên là tổ chức yến hội ở Từ An cung, nhưng hiện tại có hai thái hậu. Cứ như vậy, mặc kệ đến bên nào tổ

chức yến hội, đều có chút không ổn, đơn giản, đã đem yến hội tổ chức tại Giao Thái điện.

Đầu tiên là Đại hoàng tử cùng Đại công chúa dâng lên hạ lễ, bởi vì hai người này tuổi còn nhỏ, cho nên lễ vật ước chừng là Hoàng hậu thay bọn họ chuẩn bị, thoát nhìn trung quy trung củ. Chẳng qua, Đại hoàng tử lại nãi thanh nãi khí bổ sung một câu: "Phụ hoàng, hiếu kính là con tự mình chép nga."

Dương quý phi lúc này cười nói: "Đại hoàng tử quả nhiên là thông minh lanh lợi, mới bốn tuổi, đã nhận thức được chữ trên hiếu kính. Hoàng thượng thật sự là hảo phúc khí, có hoàng tử thông minh như vậy, ngày sau có thể vì Hoàng thượng phân ưu giải nạn."

Hoàng thượng còn chưa nói, Đại hoàng tử ngưỡng khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn Dương quý phi trước: "Quý phi nương nương, ta cũng không có nói nhận thức hoàn toàn chữ trên hiếu kính a."

Từ Ninh thái hậu ở một bên hừ lạnh một tiếng: "Nếu không biết chữ, Hiếu kính này làm sao người tự mình chép được? Có tìm người chép thay người hay không, vì tìm niềm vui cho Hoàng thượng, liền nói dối nói là chính người chép?"

Đại hoàng tử đôi mắt đỏ lên, ủy ủy khuất khuất chu miệng: "Là con tự mình chép a, con tuy rằng không biết chữ, nhưng là không cần đọc ra, con dựa theo trên đó viết là được. Phụ hoàng, cái này quả nhiên là con tự mình chép, người xem sẽ biết."

Hoàng hậu ở một bên ôn ôn hòa hòa nói: "Hoàng thượng, không phải thiếp cầu tình cho nhi tử của mình, kính thư này, quả thật là Hoàng nhi tự mình sao chép từng chữ từng chữ, thời gian trước, vì sao chép cái này, hẳn mỗi ngày đều là tới nửa đêm mới ngủ, viết hỏng không ít giấy đâu, mỗi ngày ném xuống, dày tới một tấc đâu."

"Phải không, đem hiếu kinh của Đại điện hạ lấy lại đây, trẫm tự mình nhìn một cái." Hoàng thượng từ đầu tới cuối sắc mặt đều không có biến hóa bao nhiêu, nghiêng đầu phân phó một tiếng, Lưu Thành lập tức đi ra ngoài, không bao lâu liền cầm một cái khay vào.

Mọi người vừa thấy cái khay kia, thì có mấy người kiềm không được lộ ra thần sắc kinh ngạc. Trên khay, bài ít nhất ba tấc giấy. Hiếu kinh bất quá chỉ có mấy chục trang, ngay cả nửa tấc cũng không tới, Đại hoàng tử chép mấy lần?

Ngược lại, biểu tình Hoàng thượng không gợn sóng không sợ hãi cầm lấy xấp giấy trên cùng lật lật, lập tức tươi cười trên mặt càng thực, trong ánh mắt mang theo vài phần tán thưởng, đưa tay ý bảo Đại hoàng tử đi đến bên người hắn: "Con ta có hiếu, hiếu kinh này quả thật là hoàng nhi từng chút từng chút sao chép ra, phụ hoàng rất cao hứng, hoàng nhi có muốn cái gì không?"

Đại hoàng tử vẻ mặt cũng sáng lạn, dựa vào bên người Hoàng thượng, nhìn nhìn Hoàng hậu, vẻ mặt chờ đợi nói: "Phụ hoàng, tỷ tỷ cũng tự tay làm hà bao cho phụ hoàng a, rất đẹp, con muốn một cái, tỷ tỷ không làm cho con, phụ hoàng để cho tỷ tỷ làm cho con một cái đi."

"Tỷ tỷ người vì làm một cái hà bao kia, ngón tay đều bị châm đổ máu." Hoàng hậu hơi trách cứ nói: "Nếu người muốn, mẫu hậu làm thêm vài cái cho người được không?"

Đại hoàng tử nhìn Đại công chúa, do dự một chút gật gật đầu: "Vậy được rồi, con sẽ không muốn tỷ tỷ làm cái kia, chờ mẫu hậu làm cho con."

"Nghị An làm hà bao?" Hoàng thượng kinh ngạc nhìn Đại công chúa năm tuổi hỏi, đại công chúa hơi hơi then thùng, gật gật đầu nói: "Nữ nhi đã học nửa năm, hà bao kia là cái thứ nhất làm được, cũng không biết phụ hoàng thích không."

"Thích, nữ nhi của trẫm tự tay làm, trẫm làm sao có thể không thích?"
Hoàng thượng cười thoải mái, chuyển đầu liền phân phó nói: "Đại hoàng tử cùng Đại công chúa đều có tâm, tỷ đệ đều thập phần hiếu thuận. Trẫm rất an ủi, ban cho Đại hoàng tử một bộ văn phòng tứ bảo, ban cho Đại công chúa sáu thất tơ lụa. Mặt khác, Hoàng hậu giáo dục rất tốt, ban thưởng một bộ trang sức hồng bảo thạch."

HẬU CUNG MƯU SINH KẾ

Tiểu Nhiên Hoa Khai

www.dtv-ebook.com

Chương 46: Lễ Vật

Trên mặt Dương quý phi vẫn duy trì tươi cười, nhưng khăn ở trong tay đã bị vụn lại giống như sợi dây thừng. Trang sức kia, là Nội Vụ phủ dùng hồng bảo thạch do Bồ Cam tiến cống làm thành. Khánh quốc tuy rằng cũng có hồng bảo thạch, nhưng so sánh với Bồ Cam, nơi thừa thải hồng bảo thạch, ở phương diện màu sắc và trọng lượng, đều có khác biệt rất lớn.

Hơn nữa cống phẩm, tuyệt đối là lựa chọn tốt nhất, hồng bảo thạch tỏa sáng rạng rỡ. Đến nay Dương quý phi vẫn nhớ rõ khi xốc lên tơ lụa trùm trên mặt, ánh sáng ngọc quang hoa lưu chuyển, lập tức đã đem ánh mắt mọi người đều hấp dẫn qua, làm cho trong mắt người ta không nhìn thấy thứ gì khác.

Nàng đã năn nỉ Hoàng thượng, muốn dùng hồng bảo thạch kia làm thành một bộ trang sức, chẳng qua Hoàng thượng vẫn có thái độ chính xác. Nhưng cũng không có cự tuyệt a, nàng luôn nghĩ, Hoàng thượng đã đáp ứng, nàng chờ thời điểm tốt âm lịch mang bộ trang sức kia ra ngoài!

"Hoàng thượng cùng Hoàng hậu nương nương thật sự ân ái, Đại hoàng tử điện hạ cùng Đại công chúa cũng thực khả ái." Thục phi ở một bên, lơ đãng nhìn qua Dương quý phi, cười nói, thanh âm không cao không thấp, người nên nghe thì có thể nghe thấy.

"Thục phi không cần hâm mộ, chờ người sinh hài tử trong bụng ra, tất nhiên cũng thông minh khả ái." Hoàng hậu cười tủm tỉm nói với Thục phi. Thục phi sờ sờ bụng, vẻ mặt mầu tía từ ái: "Thiếp chỉ mong hân kiện khang khỏe mạnh là được, thông minh làm gì, có Đại hoàng tử làm huynh trưởng chiếu cố, cần gì đi phí đầu óc đâu?"

"Trong bụng Thục mẫu phi là đệ đệ sao? Sau khi ra ngoài sẽ chơi với ta đi?" Đại hoàng tử kéo ống tay áo Hoàng hậu hỏi. Hoàng hậu cười sờ sờ đầu hân: "Đúng vậy, chờ đệ đệ ra đời, người phải ca ca thật tốt, phải bảo vệ đệ đệ quan tâm đệ đệ, biết không?"

"Mẫu hậu, ta biết rồi." Đại hoàng tử rất vui gật đầu, không nén được tò mò nhìn bụng Thục phi. Dương quý phi nín thở trong lòng, cho dù mình không có thực hiện được, ngược lại để cho Đại hoàng tử cùng Đại công chúa được Hoàng thượng ban thưởng, cũng không có nghĩa là Thục phi có thể lấy có giễu cợt nàng!

"Đại hoàng tử cũng không thể nhất bên trọng nhất bên khinh a, không chỉ một mình Thục mẫu phi người trong bụng có đệ đệ, trong bụng Mã tiếp dư cũng là đệ đệ của người." Dương quý phi cười nói, Mã tiếp dư ngồi ở phía sau, lúc này nghe thấy Dương quý phi đem đề tài kéo đến trên người mình, vội vàng kéo khóe miệng cười nói: "Việc này nói không chính xác, cũng có thể là muội muội."

Nói giỡn, Dương quý phi người được Hoàng thượng sủng ái, tự nhiên có gan chống lại Hoàng hậu, đối với người một Tiếp dư nho nhỏ, bây giờ còn ở sườn điện, làm sao có thể trong trường hợp này chống lại Hoàng hậu? Ta còn muốn sinh hài tử trong bụng hay không?

"Tốt lắm, Dương quý phi, mặc kệ hài tử trong bụng Mã tiếp dư là nam hài hay là nữ hài, đều là hài tử của Hoàng thượng, bản cung đều coi như chính mình sinh ra." Hoàng hậu nương nương trên mặt còn vẻ tươi cười, ôn hòa chuyển hướng nói với những người khác: "Các người đều nghe, bản cung cũng không phải người keo kiệt, mặc kệ ngày sau vị muội muội nào có tài cán vì Hoàng thượng sinh hạ hoàng tử, bản cung nhất định lập tức tăng phân vị của nàng lên."

"Bất quá, hôm nay không phải thời điểm nói việc này, hôm nay là thọ đản của Hoàng thượng." Hoàng hậu nương nương vừa chuyển lời nói,

ngiênng đầu nhìn Hoàng thượng cười nói: "Ta biết các vị muội muội đều chuẩn bị lễ vật thọ đản cho Hoàng thượng, Hoàng thượng, không bằng xem tâm ý các vị muội muội?"

"Hảo." Hoàng thượng dựa lưng vào ghế gật gật đầu, Hoàng hậu thẳng thắn thẳng lưng nói: "Vậy thiếp thân trước hết cái thả con tép, bắt con tôm. Người tới, đem lễ vật bản cung chuẩn bị nâng lên đi."

Đang nói, bên ngoài có bốn tiểu thái giám nâng một món đồ thật to tiến vào. Hai tiểu thái giám phía trước khom lưng đem đồ để trên mặt đất, hai tiểu thái giám phía sau đỡ hai bên để nó giơ lên. Sau đó, mấy tiểu thái giám hành lễ, cung kính đứng sang một bên.

Hoàng hậu cười đứng dậy, đi đến bên cạnh vật nọ, tự mình nhắc đoạn hồng trù ở phía trên lên, lộ ra đồ vật bên trong, xoay người quỳ gối hướng Hoàng thượng: "Thiếp thân chúc Hoàng thượng phúc như Đông Hải, thọ tỷ Nam Sơn, hàng năm có hôm nay, tuổi tuổi có sáng nay."

Lời chúc này có vẻ đơn giản, nhưng là, lời chúc càng long trọng hơn là nhờ vật ở bên người Hoàng hậu. Đó là một cái bình phong, ở trên thêu là vạt dậm non sông, chỗ trống bên cạnh thêu bài thơ thời điểm Hoàng thượng đăng cơ đầy hùng tâm tráng chí mà viết xuống.

"Hảo, không tệ!" Hoàng thượng tinh tế nhìn bình phong kia một lần, cười vỗ vỗ tay nói: "Tử Đồng luôn luôn am hiểu ý người, lễ vật này hợp tâm ý trẫm. Lưu Thành, người tự mình dẫn người đem bình phong này đưa đến Càn Thanh cung, sắp đặt trong thư phòng của trẫm."

"Tử Đồng vất vả." Chờ Lưu Thành phân phó người thật cẩn thận đem bình phong chuyển đi, Hoàng hậu mới xoay người trở lại chỗ ngồi ngồi xuống. Hoàng thượng mãi mãi thâm tình nhìn Hoàng hậu nói: "Trẫm có thể có Tử Đồng, đúng là tam sinh hữu hạnh."

Hoàng hậu nương nương không thói quen ở trước công chúng **, sắc mặt đỏ lên, cũng không dám như ở trong khuê phòng vỗ Hoàng thượng một cái hoặc là thổi một hơi, chỉ vội vàng cúi đầu không nói lời nào.

Dương quý phi không thể xem Hoàng thượng cùng Hoàng hậu ngọt ngào, dù sao kế tiếp cũng đến phiên nàng dâng tặng lễ vật, vì vậy vội vàng đứng dậy đến giữa điện hành lễ nói: "Hoàng thượng, thiếp vì ngài viết một bài thơ, cũng để cho Đa Nhạc thự phối hợp ca múa, việc làm thô thiển, còn thỉnh Hoàng thượng nể mặt quan sát."

"Thi từ của ái phi luôn luôn rất tốt, trẫm thực chờ mong đại tác của ái phi." Hoàng thượng mỉm cười gật gật đầu. Dương quý phi hơi ngượng ngùng hành lễ, thối lui đến sườn điện thay quần áo. Không bao lâu, bên cạnh liền vang lên âm thanh ti trúc, phối hợp với âm thanh đánh khánh réo rắt, quả thật rất êm tai.

Tiếp theo, Dương quý phi mặc một thân tà khâm nhu váy hồng nhạt, trên lưng thắt đai lưng màu thủy lam, đem eo Dương quý phi eo siết chặt còn khoảng năm tay. Mặc bách điệp xuyên hoa, theo động tác Dương quý phi, đoá hoa phía trên giống như hoạt sắc sinh hương, ngay cả bướm cũng bay đến.

Chỉ là một bộ quần áo, tự nhiên là không lộ ra được vẻ đẹp của Dương quý phi. Trên nửa mặt Dương quý phi còn che khăn mỏng màu hồng nhạt, trên trán dán hoa mai đỏ thắm, lông mi thật dài động động, mắt to ngập nước thỉnh thoảng dán lên mặt Hoàng thượng phóng mị nhãn.

Càng là nửa lộ nửa giấu, càng làm cho người ta càng muốn biết phong thái bị che khuất. Hơn nữa càng nhớ kỹ thanh âm ôn nhu đọc thơ kia, lại dễ dàng làm cho nam nhân nhớ tới cái miệng nhỏ nhắn đỏ bừng sau lớp khăn che mặt kia.

Hoàng thượng nhìn chăm chăm Dương quý phi, xem không chuyển mắt. Hoàng hậu thấy Hoàng thượng như vậy, tươi cười trên mặt hơi hơi đình trệ một chút, lập tức cúi đầu uống rượu, đem vẻ mặt che lấp. Thục phi lại tựa tiểu phi tiểu, gấp đồ ăn trên bàn chậm rãi ăn.

Mọi người còn lại, có ánh mặt phẫn hận cực kỳ bất mãn.

Chờ Dương quý phi múa xong một khúc dừng lại, Hoàng thượng cười lớn nói: "Ái phi không chỉ có văn thái phong lưu, lại kỹ thuật nhảy múa nhẹ nhàng, tựa như Hằng Nga bên nguyệt. Ca múa tuyệt vời như thế, ái phi có tâm. Người tới, thưởng!"

Lưu Thành nhanh chóng xuất hiện, trong tay cầm một mâm trang sức. Dương quý phi vội vàng tạ ân, đại cung nữ bên người nàng cũng đi ra tiếp lấy khay.

Trần Mạn Nhu hí mắt nhìn Dương quý phi trở về sườn điện thay quần áo, trong lòng nhin không được nói thầm, xem ra, Hoàng thượng cũng không sủng ái Dương quý phi giống như mọi người nói. Nhìn biểu hiện của Hoàng thượng sau khi Hoàng hậu dâng lên lễ vật cùng sau khi Dương quý phi dâng lên lễ vật sẽ biết.

Hoàng hậu vừa đưa lễ vật ra, Hoàng thượng lập tức cho người đem lễ vật đưa đến Càn Thanh cung, sau đó hân cùng Hoàng hậu biểu diễn một màn phu thê tình thâm. Còn Dương quý phi đâu, một phần thưởng, liền biểu lộ địa vị Dương quý phi, bất quá là cung nhân để giải trí mà thôi.

Đương nhiên, cung nhân để giải trí này cũng chỉ có thể để cho một mình Hoàng thượng giải trí.

Địa vị, giống như ở trên đường coi một màn xiếc ảo thuật, biểu diễn tốt, mọi người vỗ tay khen hay, sau đó quăng một đồng tiền làm tiền thưởng.

Không phải là Hoàng thượng xem ca múa xem rất cao hứng, bỏ ra một đồng trang sức làm tiền thưởng sao?

"Hoàng thượng, lúc trước có Hoàng hậu nương nương như châu ngọc, Quý phi nương nương kỹ áp toàn trường, lễ vật của thiếp thật sự là có chút không đáng giá, mong rằng Hoàng thượng không ghét bỏ." Thanh âm Thục phi ôn nhu cắt đứt suy nghĩ của Trần Mạn Nhu.

Trần Mạn Nhu nhất thời hoàn hồn không yên, tiếp theo trong lòng còn cảm thán một câu, xem đi, Thục phi cũng là một người hiểu biết. Hoàng hậu nương nương phải là châu ngọc, mà Dương quý phi, nàng chỉ là người làm trò tiêu khiển cho người khác, là người làm xiếc.

"Một phen tâm ý của ái phi, mặc kệ là cái gì, trăm cũng sẽ không ghét bỏ." Ở trong lòng Trần Mạn Nhu, đã dán cái nhãn tra nam lên cho Hoàng thượng, xoay mặt chính là ôn nhu thổ lộ một trận với Thục phi, Thục phi mặt phấn đỏ lên, vội vàng xốc mảnh lụa trên khay cung nữ đang bưng bên người, lấy ra đồ vật phía dưới.

"Thiếp làm cho Hoàng thượng hai bộ quần áo, đều là thiếp tự mình động thủ làm." Thục phi cầm quần áo giao cho Lưu Thành, Lưu Thành dâng lên cho Hoàng thượng xem qua, Hoàng thượng tự nhiên cũng ban thưởng một phen, tỏ vẻ mình thực thích quần áo này.

Về phần có mặc hay không, thì là chuyện của Hoàng thượng. Nói thật, phòng chừng quần áo nhiều nhất thiên hạ, chính là Hoàng thượng. Trừ bỏ Nội Vụ phủ, từng phi tử đều phải làm mấy bộ, số lượng tăng thêm không ít, ước chừng Hoàng thượng một ngày đổi một bộ, một năm đổi một lần, không nhất định mặc hết toàn bộ.

Kế tiếp chính là Đức phi, vài người trước, đều là tiềm đề lão nhân, tự nhiên biết nói sao để lấy lòng Hoàng thượng. Đức phi năm nay mới tiến cung, muốn được phần thưởng lớn, lại tìm hiểu không được sở thích của

Hoàng thượng. Nữ nhân hậu cung, ai mà không ghen một ngum khí chờ lúc này làm cho Hoàng thượng tâm tình vui vẻ, tốt nhất là Hoàng thượng một khi cao hứng thăng phân vị gì đó, nếu không thăng phân vị, vậy làm cho Hoàng thượng nhớ kỹ cũng không tệ.

Được rồi, nếu không nhớ được, vậy ban cho chút vàng bạc tài bảo trang sức quần áo cũng được, ngày trong hậu cung, không được sủng thì rất căng thẳng a.

Cho nên Đức phi không chỉ là không nghe được sở thích của Hoàng thượng, ngay cả người khác chuẩn bị lễ vật gì cũng không nghe được. Dù sao, nàng vào cung chưa tới nửa năm, căn cơ còn thấp.

Không làm gì được, đành phải tự mình động thủ làm một bộ quần áo, lúc này Thục phi dâng lên lễ vật, nàng chỉ muốn đập bàn, nhưng hiện tại thay đổi cũng không còn kịp rồi, đành phải kiên trì dâng lên. May mắn, Thục phi dâng quần áo là một bộ nguyệt sắc, một bộ thạch thanh sắc. Mà nàng chuẩn bị là một bộ màu vàng hạnh, thuận tiện còn mang theo một đôi giày, thế này mới không có đụng hoàn toàn.

Mặc dù như vậy, sắc mặt Thục phi cũng trong nháy mắt biến thành rất khó xem.

Phản ứng của Hoàng thượng thường thường thản nhiên, sau khi cho Lưu Thành đem lễ vật trình lên, dựa theo lệ thường ban thưởng Đức phi một phen."

Sau Đức phi là Lưu phi, Lưu phi là biểu diễn một màn kiếm vũ, tiếng trống từng trận, Lưu phi tay cầm trường kiếm xoát xoát xoát, động tác không phải quá nhanh, không có cảm giác hàn quang bức người linh tinh, ngược lại rất hoa lệ.

Đương nhiên, cái đó hoàn toàn không thể so sánh với kiếm pháp trên chiến trường dùng để giết địch. Kiếm vũ của nàng tuy rằng cũng mang theo

thanh kiếm, cũng là vũ. Chẳng qua, Dương quý phi là tần hiển vẻ nữ nhân mềm mại quyến rũ, nàng lại là đi hướng nữ nhân anh khí.

Nhìn rất là phù hợp với phong cách Lưu phi luôn luôn biểu hiện, tư thế oai hùng hiên ngang, có một phen phong thái khác. Xem ra Hoàng thượng cũng thực thích, ban thưởng cũng thực phong phú.

HẬU CUNG MƯU SINH KẾ

Tiểu Nhiên Hoa Khai

www.dtv-ebook.com

Chương 47: Tranh

"Hoàng thượng, thiếp không đa tài đa nghệ, may mà có thể vẽ mấy bức tranh, hôm nay dâng cho Hoàng thượng, là bức tranh thiếp đã vẽ thật lâu." Trần Mạn Nhu cười đứng dậy đến giữa điện hành lễ với Hoàng thượng: "Vẽ không tốt, thỉnh Hoàng thượng không ghét bỏ."

Nói xong, cho Tần Hoan mang tranh ra. Minh đi qua, đưa tay cầm hạ trục, sau đó chậm rãi lui về phía sau, bức tranh ước dài chừng năm thước, rộng hai thước, Trần Mạn Nhu cùng Tần Hoan đứng ở hai bên, đem bức họa hoàn chỉnh căng ra, để cho hình ảnh không bị che lấp nửa phần hiện ra trước mặt mọi người.

Hoàng thượng đi xuống nhìn nhìn, lập tức cười nói: "Tranh này là vẽ Thực Định phủ?"

Trần Mạn Nhu có chút ngượng ngùng nói: "Hồi Hoàng thượng, đúng là Thực Định phủ. Hoàng thượng anh minh, Khánh quốc dưới sự cai trị của Hoàng thượng, quốc thái dân an, mưa thuận gió hoà, cuộc sống dân chúng càng ngày càng tốt, đây đều là công lao của Hoàng thượng."

Vỗ mông ngựa một chút, Trần Mạn Nhu nói tiếp: "Chẳng qua, Hoàng thượng cũng không xuất cung thường xuyên, cho nên không có biện pháp tận mắt nhìn thấy thịnh thế phồn hoa, thiếp nghĩ, đem cảnh này vẽ ra, Hoàng thượng nhìn khẳng định sẽ cao hứng. Chính là thiếp từ nhỏ lớn lên ở Thực Định phủ, cũng chỉ có thể vẽ Thực Định phủ."

"Không tệ, trẫm thực thích." Ngược lại, Hoàng thượng rất cao hứng, một chút cũng không ghét bỏ tranh này đơn sơ. Thậm chí còn đứng dậy đi

xuống ngựa tòng, đến trước mặt bức tranh, cẩn thận nhìn xem, một lát sau mới nói: "Dân chúng an cư lạc nghiệp, quản lý Thực Định phủ không tệ."

"Kia đều là vì Hoàng thượng thánh minh, có cách cai trị. Tuyển dụng đều là quan tốt, không riêng gì Thực Định phủ, những địa phương khác, cũng là một cảnh phồn hoa." Trần Mạn Nhu nhanh chóng nói tiếp, Hoàng thượng là người rất có chí hướng, từ lúc đăng cơ đến bây giờ, làm được không ít chuyện, cũng được coi là quân chủ anh minh. Đối với một quân chủ làm nhiều có ý nghĩa, đối một đế vương có hùng tâm trách chí, Trần Mạn Nhu rất vui lòng vượt mông ngựa.

Huống hồ, nàng cảm thấy thật tình mình vẽ không tệ, tốt xấu gì đời trước học qua phác họa, cùng họa pháp quốc họa đời này kết hợp cùng nhau, tranh vẽ ra không chỉ rất thật, còn có ý cảnh, đều là hết cố gắng lớn nhất. Hơn một tháng, mỗi ngày đều vẽ, lãng phí một xấp giấy lớn, quả thực đây là bức họa dụng tâm nhất cuộc đời này.

"Vẽ không tệ." Hoàng thượng cười lại tán dương Trần Mạn Nhu, quay đầu phân phó Lưu Thành: "Đem tranh này đem đến thư phòng đi."

Lời này vừa nói ra, Trần Mạn Nhu không hưng phấn như lúc đầu lấy lòng Hoàng thượng. Thư phòng là chỗ nào? Đó là nơi chỉ có Hoàng thượng mới có thể tới, văn võ đại thần, cũng chỉ có thể cùng Hoàng thượng thương lượng sự tình ở thiên điện.

Cái đó cũng không là trọng điểm, trọng điểm là, vừa rồi bình phong của Hoàng hậu đưa đến chỗ nào?

"Thiếp tạ Hoàng thượng ân điển." Hiện tại Trần Mạn Nhu chỉ cảm thấy, mình có khổ không nói nên lời, trộm nhìn hai mắt Hoàng hậu, Hoàng hậu không có trừng mình đi? Ánh mắt vừa rồi không giống như tiểu đạo đi? Nàng có thể cảm thấy chính mình cố ý quấy rối hay không?

Vừa miên man suy nghĩ, Trần Mạn Nhu vừa lui trở lại vị trí của mình, ngay cả Thành phi lên sân khấu cũng không chú ý tới. Vẫn là Lưu phi chọc nàng một cái, nàng mới hoàn hồn, chợt nghe Lưu phi tiến đến bên người nàng nhỏ giọng nói: "Nhìn bộ dáng Thành phi, thật đúng là không thể tưởng được, nguyên lai nàng còn có khả năng như vậy."

Trần Mạn Nhu giương mắt nhìn ra giữa đại điện, chỉ thấy Thành phi quỳ ngồi trên nhuễn điểm, hết sức chăm chú đánh đàn. Trần Mạn Nhu nghe trong chốc lát, chỉ cảm thấy tiếng đàn du dương, thập phần uyển chuyển êm tai, lập tức lộ ra biểu tình kinh ngạc giống Lưu phi.

Có thể đàn ra âm thanh như vậy, Thành phi thấy thế nào cũng không phải là loại người không có đầu óc a. Chẳng lẽ, lại nhìn nhầm? Nhưng không đúng a, nếu thật sự là nhìn nhầm, Thành phi nhiều lắm là đắc tội cung phi các nàng một chút mà thôi, làm sao có thể làm cho mình nhanh mất thánh sủng a?

"Thành phi tàng chuyết?" Trần Mạn Nhu hơi hơi nghiêng người, kéo gần khoảng cách với Lưu phi, nói cũng chỉ động môi, nhưng không nghĩ tới Lưu phi lập tức hiểu rõ, còn thực đồng ý gật gật đầu: "Nói không chừng, gần đây Thành phi lại đến chỗ Dương quý phi liên hệ tình cảm, cũng nói không biết Dương quý phi ở sau lưng chỉ chiêu cho nàng hay không."

Trần Mạn Nhu càng kinh ngạc, ánh mắt hướng qua phía sau bàn Thành phi nhìn một chút, chỉ thấy tiểu cung nữ mình đã gặp qua lúc trước, vẫn thần thái kính cẩn đứng ở nơi đó như cũ. Nếu tiểu cung nữ này còn tồn tại, Thành phi tại sao lại cùng Dương Quý Phi thân cận đâu?

Lúc ấy, Thành phi là muốn tìm người ngăn cản Dương quý phi muốn hài tử của Mã tiệp dư, tiểu cung nữ cũng ở phía sau khuyến khích, chẳng lẽ, tiểu cung nữ này là đạn mù? Người xem, Thành phi nháo đến cùng, Mã tiệp dư không phải vẫn đến ở Cảnh Nhân cung Dương quý phi sao?

Cho dù là hiện tại hài tử còn không biết được đưa tới nhà nào, nhưng đợi đến lúc chọn lựa, Dương quý phi là nhất cung chi chủ, tất nhiên là được suy nghĩ đầu tiên.

Suy nghĩ trong chốc lát, Trần Mạn Nhu lại nhíu mày, Dương quý phi bản thân cũng không phải không thể sinh, không nên thu dưỡng hài tử của một Tiệp dư, huống hồ Mã tiệp dư thân phận không cao, năm đó lúc tiềm ẩn còn là nô tỳ, thăng làm Tiệp dư, cũng thay đổi không được thân phận nguyên bản của nàng.

Lấy nhân giới của Dương quý phi, khẳng định sẽ chướng mắt. Nếu Dương quý phi muốn, nhất định là sẽ chọn lựa phi tần đi ra từ đại gia tộc, cho dù tìm không được đại gia tộc, ít nhất cũng là thân gia trong sạch, Mã tiệp dư phỏng chừng không đủ phân lượng.

Như vậy tiểu cung nữ kia rốt cuộc là người của ai?

Mãi cho đến Thành phi đàn xong một thủ khúc, ôm cầm của mình tạ ơn trở về, Trần Mạn Nhu cũng không nghĩ ra. Không thể nghĩ được thì không nghĩ nữa, dù sao không uy hiếp đến mình. Đem chuyện này tình ném qua một bên, Trần Mạn Nhu nghiêng đầu nhìn Thành phi: "Thành phi vừa rồi đàn thật là dễ nghe, trước kia tại sao không biết người biết đánh đàn đâu?"

"Ta từ nhỏ đã đi học đàn, đã mười mấy năm, nếu ngay cả một thủ khúc cũng đàn không tốt, cha ta sớm đã đem ta đánh chết." Thành phi bĩu môi, thực tùy ý nói. Trần Mạn Nhu hợp thời tỏ vẻ kinh ngạc: "Học mười mấy năm?"

"Uh, người không phải cũng học vẽ tranh mười mấy năm sao?" Thành phi phiêu mắt liếc nàng một cái, dừng trong chốc lát lại cười nhạo một tiếng: "Ta xem bức tranh kia của người rất khó coi! Còn không bằng ta đánh đàn dễ nghe đâu."

Trần Mạn Nhu khoe miệng co rút, được rồi, nàng thật sự là suy nghĩ quá nhiều, nàng đem Thành phi nghĩ thành thông minh, nàng đem hậu cung nghĩ thành rất phức tạp.

Đánh đàn tốt không nhất định thật sự là thanh cao nhã nhặn, thật giống như nàng vẽ tranh tốt cũng tuyệt đối không phải là người thanh cao.

"Tại sao ta chưa từng nghe qua người đánh đàn?" Trần Mạn Nhu quyết định không cùng người Thành phi không đầu óc này so đo nhiều, dù sao nàng nói chuyện không dễ nghe đã trở thành một phong cảnh trong hậu cung.

"Ta không có đàn a." Thành phi dùng ánh mắt ngu ngốc liếc nhìn Trần Mạn Nhu, Trần Mạn Nhu đề xuống ý muốn đánh Thành phi ở trong đầu, cơ hồ là nghiến răng nghiến lợi hỏi: "Người tại sao lại không đàn? Thời gian dài không đàn, người không phải sẽ ngượng tay sao? Tại sao hôm nay ta nghe tiếng đàn của người còn rất dễ nghe a."

Thành phi bĩu môi, hướng Dương quý phi bên kia nhìn thoáng qua, cũng không trả lời vấn đề của Trần Mạn Nhu, quay đầu dùng bữa đi! Dùng bữa đi! Trần Mạn Nhu xém chút muốn bưng cái bàn đập vào đầu Thành phi, hít sâu hai cái mới coi như khống chế được ý tưởng này.

Quay đầu nhìn ra giữa điện, Hồ chiêu nghi đã chuẩn bị lui xuống. Trần Mạn Nhu hơi hơi nghiêng đầu, Tần Hoan khom người châm rượu cho nàng, vừa nhỏ giọng nói: "Hồ chiêu nghi đem thơ Hoàng thượng viết trước kia biên soạn thành một quyển sách."

Trần Mạn Nhu kinh ngạc nhìn Hồ chiêu nghi, chỉ thấy trên mặt Hồ chiêu nghi mang theo cười yếu ớt, trên châu bên tai lay động càng lộ ra sắc mặt như ngọc, trên người mặc tổ sắc quần áo càng lộ ra nàng đậm nhã như yên, ngón tay trắng sứ cầm chén men xanh, có một loại cảm xúc trong suốt.

Hồ chiêu nghi là một tiểu mỹ nhân, Trần Mạn Nhu luôn luôn biết chuyện này, nhưng ngày thường cũng cho rằng Hồ chiêu nghi cũng không xuất sắc, cho nên Trần Mạn Nhu cũng không để ở trong lòng. Hiện tại xem ra, này Hồ chiêu nghi này quả thật có vốn liếng.

Bất quá, làm một tập thơ, vậy là đi con đường thi từ xuất chúng?

Trần Mạn Nhu nghiêng đầu nhìn nhìn Dương quý phi, chỉ thấy Dương quý phi đoan trang ngồi tại chỗ, trên mặt nửa điểm nhi dao động cũng không có, vẫn như cũ một bộ dáng tài nữ thanh cao. Trần Mạn Nhu rũ mắt xuống, việc này tử rất thú vị.

Một hồi yến hội đến nửa đêm mới coi như chấm dứt, chờ Hoàng thượng cùng Hoàng hậu dắt tay đi mất, Trần Mạn Nhu cũng chậm rãi đi ra đại điện, chờ Vi Nhạc ở bên ngoài vội vàng lại đây khoác áo choàng cho Trần Mạn Nhu: "Nương nương, lên kiệu trước?"

"Ân." Gật gật đầu, Trần Mạn Nhu trực tiếp lên kiệu. Dương quý phi các nàng đã sớm rời đi, cho nên Trần Mạn Nhu cũng không cần lo lắng ở phía trước có người phân vị cao hơn mình. Dọc theo đường đi lảo đảo, đến thời điểm Chung Túy cung, Trần Mạn Nhu đã muốn ngủ gục.

"Nương nương, đã đến Chung Túy cung." Thanh âm Đối Nguyệt rất nhẹ, nhưng Trần Mạn Nhu vốn đang mơ màng ngủ, cho nên rất nhanh hồi thần hạ kiệu. Canh giải rượu là Đối Nguyệt đã chuẩn bị tốt từ trước, luôn luôn tại bếp lò cho ấm, Minh tổng quản tự mình canh giữ.

Lúc này Tần Hoan đi bưng mang vào, dứt Trần Mạn Nhu uống được nửa bát, sau đó mới cùng Đối Nguyệt cùng nhau giúp đỡ Trần Mạn Nhu đến nội gian nghỉ ngơi.

"Hôm nay Hoàng thượng lật bài tử của Hồ chiêu nghi?" Ngày hôm sau, ăn xong cơm chiều, Trần Mạn Nhu dẫn Đối Nguyệt Tần Hoan ở Chung Túy cung đi vòng vào tiêu thực, chợt nghe Tiểu Hỉ Tử lại đây báo cáo tin

tức: "Năm rồi vào lúc này, Hoàng thượng đều lật bài tử của Dương quý phi, lần này lật của Hồ chiêu nghi, mọi người đều cảm thấy kinh ngạc."

"Cảnh Nhân cung bên kia phản ứng thế nào?" Trần Mạn Nhu sờ sờ cằm, lúc này không biết Dương quý phi có biểu tình gì.

"Cũng không có động tĩnh gì, chỉ nói Dương quý phi không thoải mái, thỉnh ngự y đi qua." Tiểu Hỉ Tử cười hì hì nói, Trần Mạn Nhu liếc nhìn hắn một cái: "Đi ra ngoài đừng trưng ra biểu tình, đừng phải người Cảnh Nhân cung, nói không chừng bắt tội người vui sướng khi người gặp họa a."

"Nường nường, người thấy tiểu nhân là loại người vụng về này sao?" Tiểu Hỉ Tử vội vàng tỏ thái độ: "Tiểu nhân cũng chỉ ở trước mặt ngài mới dám như vậy, ra đến bên ngoài, tiểu nhân tuyệt đối không phạm sai lầm, nường nường ngài cứ yên tâm đi."

Trần Mạn Nhu hừ hai tiếng, tiếp tục đi về phía trước, ngược lại, lại bỏ xuống tảng đá trong lòng. Nàng sợ hôm qua mình đưa bức tranh kia làm Hoàng thượng đối nàng có vài phần kính trọng, vốn mang bức tranh kia đến ngự thư phòng, liền có khả năng làm cho Hoàng hậu mượn cớ.

Nếu là Hoàng thượng đối với nàng có vài phần kính trọng, buổi tối hôm nay sẽ đến chỗ nàng, vậy nàng có thể thành bìa ngấm. Vốn hiện tại nàng không có căn cơ, được thánh sủng, sẽ phải chết nhanh hơn. Dù sao tuổi nàng còn nhỏ, hoàn toàn không cần sốt ruột. Vài năm nữa, chỉ cần làm cho trong lòng Hoàng thượng nhớ kỹ trong hậu cung còn có một người như nàng tồn tại là được.

Hai ba năm sau, chờ nàng đem Chung Túy cung quản lý tốt, không có chuột, lại chậm rãi bộc lộ tài năng. Khi đó, hậu cung lại có người mới, chỉ sợ đến lúc đó cũng sẽ không ai chú ý tới nàng, mọi người đều vội vã đối phó mấy cô gái phần nộn thanh xuân đi.

Cho nên nàng thực không nghĩ sẽ dựa vào bức tranh kia làm cho Hoàng thượng tối hôm nay đến đây, bức tranh kia bốn ý ban đầu cũng chỉ là để cho Hoàng thượng cao hứng một chút, mình làm cho hân vui vẻ, hân có thể nhớ kỹ mình, sẽ không giống như lần trước, hơn một tháng không đến, thế nên Nội Vụ phủ cũng không coi nàng ra gì.

Nhưng, không nghĩ tới, hiệu quả thật quá tốt. Sau mới bỗng nhiên nghĩ đến một mấu chốt, Hoàng thượng đăng cơ ba năm, ngay cả hoàng cung cũng chưa ra vài lần, càng không cần nói đến tận mắt phồn hoa thịnh thế do mình cai trị, bức tranh kia thật đúng là đưa đến tâm khảm Hoàng thượng rồi khó trách Hoàng thượng thích như vậy.

Nếu biết sớm... Khụ, sớm biết nàng vẫn vẽ như vậy, không muốn Hoàng thượng nhớ kỹ, đây là hai chuyện khác nhau. Hoàng thượng hiện tại không đến, ngày sau cũng sẽ tới.

Hơn nữa, nói không chừng lần này Hoàng thượng để cho nàng tránh đầu ngọn gió đâu, ân, tự mình an ủi một chút, trong lòng dễ chịu hơn.

HẬU CUNG MƯU SINH KẾ

Tiểu Nhiên Hoa Khai

www.dtv-ebook.com

Chương 48: Kỳ Thi Xuân

Trần Mạn Nhu đứng trong sân trong chốc lát, xoay người vào phòng bưng ly trà trên bàn lên uống hai ngụm, Đới Nguyệt đang bưng khay tiến vào, vội vàng buông khay đoạt ly trà trong tay Trần Mạn Nhu: "Nường nường, nước trà đã lạnh!"

"Ta cũng không phải loại người đi hai bước cũng té xỉu a, không quý giá như vậy." Trần Mạn Nhu bĩu môi, quay người lại, lại đi dạo trong viện. Đới Nguyệt vội vàng đuổi kịp: "Nường nường, ngài đi tới đi lui như vậy, ít nhất đã một canh giờ."

"Ai, ta ngồi không yên a." Trần Mạn Nhu thở dài, xoay người bắt lấy tay Đới Nguyệt: "Người nói, lúc này đã dán thông báo chưa?"

"Nường nường, thông báo buổi trưa mới dán." Khóe miệng Đới Nguyệt co rút, bắt đầu từ nửa tháng trước, Trần Mạn Nhu đã có bộ dạng này, cả ngày đứng ngồi không yên, ngay cả lượng cơm ăn đều ít hơn một nửa so với bình thường.

"Nường nường, nô tỳ đã mang ngọc thiện về." Ở cửa bỗng nhiên vang lên thanh âm Tần Hoan, Trần Mạn Nhu không tâm tình khoát tay: "Người mang để vào phòng trước đi, ta lúc này không có tâm tình đi ăn."

"Nường nường, ngài hoàn toàn không cần lo lắng, lúc Đại thiếu gia mới đi học, đại nho ở Quốc Tử Giám đều tán dương." Tần Hoan ý bảo Vi Nhạ cùng Hội Ấm đem thực hạp mang vào trong phòng trước, sau đó đi đến bên người Trần Mạn Nhu nói: "Ngài phải có lòng tin với Đại thiếu gia. Chờ

ngài ăn cơm xong, nói không chừng tin tức Đại thiếu gia đậu trạng nguyên liền truyền tới."

Trần Mạn Nhu đưa tay nhéo mặt Tần Hoan: "Người thật giỏi ăn nói, chẳng qua kinh thành nhân tài đông đúc, năm nay không riêng gì Quốc Tử Giám có người tham gia kỳ thi xuân, Sùng Văn quán cũng có hai người tham gia khoa cử đâu."

Sùng Văn Quán là học viện hoàng gia, Quốc Tử Giám là trường bình thường. Bên trong Sùng Văn Quán có hoàng tử hoàng tôn cùng với con cháu đại thần địa vị đặc biệt cao, mà Quốc Tử Giám chỉ có học sinh bình thường. Địa vị Trần gia không cao lắm, cho nên Trần Hoài Cẩn cũng chỉ có thể học tập ở Quốc Tử Giám.

"Nương nương biết hai người kia như thế nào sao? Có thể so sánh cùng Đại thiếu gia nhà chúng ta sao?" Tần Hoan thực bát quái hỏi, Trần Mạn Nhu trắng mắt liếc nàng một cái: "Ta làm sao mà biết hai người kia như thế nào? Ta chỉ nghe người khác nói, năm nay Sùng Văn Quán có hai người tham gia khoa cử."

Người trong Sùng Văn Quán thân phận quý trọng, tự nhiên là không cần tham gia khoa cử mới được ra trường, cho nên chuyện hiện tại, thật sự là một tin tức lớn, rất nhiều người nói, cho nên Trần Mạn Nhu mới biết. Nếu Trần Mạn Nhu thật sự là tự mình tìm hiểu ra, vậy có thể trở thành một cái đuôi nhỏ, chờ bị người khác bắt đi.

Trần Mạn Nhu lại đứng trong chốc lát, vòng đến tiểu hoa viên ngắt một đóa hoa, bắt đầu xé cánh hoa, thậm chí còn nói nhỏ, Đối Nguyệt cùng Tần Hoan cùng đi qua, chợt nghe Trần Mạn Nhu vừa xé một cánh hoa vừa nói một từ, lặp đi lặp lại, cũng chỉ có ba từ tuần hoàn —— trạng nguyên, bảng nhãn, thám hoa.

Hai người đều cảm thấy khóe miệng co rút, liền đứng ở phía sau Trần Mạn Nhu xem nàng xé cánh hoa.

Xé chưa xong một đoá hoa, chỉ thấy Tiểu Hỉ Tử nghiêng ngả lão đảo chạy vào: "Nường nường, nường nường..."

Trần Mạn Nhu đưa tay quăng đoá hoa, vội vàng chạy tới: "Kết quả ra sao? Thế nào? Thấy được tên đại ca của ta đi? Hắn có đậu không? Đậu hạng mấy?"

"Đậu..." Tiểu Hỉ Tử có chút thờ không nổi, hắn cùng Tiểu Nhạc Tử từ sáng sớm liền xuất cung nhìn hoàng bảng, đứng tại chỗ chờ nửa ngày, rốt cục nhìn thấy hoàng bảng, sau đó một người đi hướng Trần phủ báo tin, một người đi hướng trong cung báo tin.

Từ lúc xuất cung đến bây giờ, ngay cả một chén nước cũng chưa được uống đâu.

Minh tổng quản cũng ở trong sân coi chừng, lúc này mới bừng lại đây một ly trà nhét vào trong tay Tiểu Hỉ Tử, Tiểu Hỉ Tử vội vàng uống xong một chén nước, mới dùng ống tay áo lau lau miệng, sắc mặt vui mừng nói: "Nường nường, đậu! Trần đại thiếu gia đậu thám hoa!"

Trần Mạn Nhu lập tức cười ha hả: "Hảo hảo hảo, hôm nay Chung Túy cung từ trên xuống dưới đều có thưởng! Tiểu Hỉ Tử cùng Tiểu Nhạc Tử lĩnh gấp đôi!" Nói xong, bỗng nhiên đánh mặt hỏi: "Vậy Trạng Nguyên cùng Bảng Nhãn là ai?"

"Trạng Nguyên là một người tên là Vương Thế Trung, tiểu nhân chưa từng nghe qua tên này. Bảng Nhãn là Tô Trường Thanh Tô công tử, là trưởng tử của An quốc công." Tiểu Hỉ Tử lập tức nói, Trần Mạn Nhu hơi nhíu mi, suy nghĩ trong chốc lát mới nhớ được tư liệu nhà An quốc công.

Ngày đó tuyển tú, Trương Uyển Đình đến gần Tô Dung Dung kia, chính là An quốc công gia đích trưởng nữ, ngày đó tuyển tú cũng để lại bài tử, sau lại được chỉ hôn, tin tức của nàng có vẻ lạc hậu, hơn nữa cùng An quốc công gia cũng không có giao tình, cho nên cũng không hỏi thăm chỉ hôn đến nhà ai.

Bởi vì lúc ấy cảm thấy Tô Dung Dung kia lạnh như băng, thoát nhìn không quá thích tiếp xúc cùng người khác, sau khi tuyển tú trở cũng từng cùng lão thái thái nói qua người này. Lão thái thái nói sự tình trong nhà An quốc công, đương nhiệm An quốc công phu nhân, không phải là mẹ ruột của Tô Dung Dung cùng Tô Trường Thanh, mà là mẹ kế.

Mẹ ruột của Tô Dung Dung thời điểm Tô Trường Thanh sáu tuổi thì đã qua đời, sau đó An quốc công cưới vợ kế. Vợ kế vào cửa hai năm đầu, còn không dám làm gì với Tô Dung Dung cùng Tô Trường Thanh, chờ sau khi sinh hài tử, bắt đầu chậm trễ tử đệ Tô Dung Dung.

Tô Dung Dung vừa phải tự bảo vệ mình, vừa phải bảo hộ đệ đệ, thế nên mới dưỡng thành tính tình không dễ tiếp cận, đối với người khác luôn luôn có vài phần cảnh giác.

Trần Mạn Nhu suy nghĩ trong chốc lát, cảm thấy chuyện nhà An quốc công cùng chuyện nhà mình không có quan hệ, lập tức quay đầu nói với Tần Hoan: "Đồ bạn thưởng ta cho người chuẩn bị người đã chuẩn bị tốt?"

"Đã chuẩn bị tốt, lập tức sẽ đưa qua?" Tần Hoan vội vàng từ trong tay áo rút ra một tờ danh sách, Trần Mạn Nhu lúc trước đã xem qua vài lần, lúc này lại tỉ mỉ nhìn, xác định không có gì sơ hở cùng vượt quá quy cũ, lúc này mới giao cho Minh tổng quản: "Minh tổng quản, người tự mình đi, nhớ rõ khách khí."

Vốn đang muốn nói, để cho hắn không cần đến Trần phủ tự cao tự đại, nhưng lại nghĩ đến biểu hiện xưa nay của Minh tổng quản, liền đem những

lời này tỉnh lược đi.

Minh tổng quản lên tiếng, gọi Tiểu Đình Tử cùng Tiểu Thành Tử tới, để cho hai người bọn họ khiêng thùng, một hàng ba người vội vàng xuất cung.

Trần Mạn Nhu đứng tại chỗ tự mình suy ngẫm lại cười một mình, nửa ngày cũng hoàn hồn. Đối Nguyệt cùng Tần Hoan bắt đầu nhìn nhau, Đối Nguyệt tiến lên khẽ đẩy Trần Mạn Nhu một chút: "Nương nương, lúc trước ngài lo lắng nên ăn không ngon, lúc này rốt cục cũng yên tâm, này đồ ăn cũng đã lạnh, ngài ăn cơm trước rồi lại vui vẻ được không?"

"Được a, ngay cả ta cũng dám trêu ghẹo." Trần Mạn Nhu xoay người lại muốn nhéo hai má Đối Nguyệt, Đối Nguyệt vội vàng trốn qua một bên, còn cười trả lời: "Nô tỳ cũng không dám trêu ghẹo nương nương, nô tỳ là làm cho nương nương càng cao hứng đâu."

Hai người đang đùa giỡn, chợt nghe bên ngoài truyền đến thông báo: "Hoàng thượng giá lâm!"

Trần Mạn Nhu vội vàng xoay người, vốn đang cùng Đối Nguyệt cười đùa, cũng không chú ý dưới chân, quýnh lên xoay người, liền giẫm phải váy của mình, mắt thấy sẽ ngã sấp một cái, Đối Nguyệt ở phía sau lo lắng kêu: "Nương nương!"

Tần Hoan ở bên kia cũng sốt ruột kêu: "Cẩn thận!"

Trần Mạn Nhu còn không nghĩ xong các người còn sức kêu không bằng chạy nhanh đến đỡ ta, sau đó liền cảm thấy trên eo căng thẳng, trước mắt có một mảnh màu vàng, Trần Mạn Nhu vỗ vỗ ngực thở ra ngum nói: "Làm thiếp sợ muốn chết, Hoàng thượng, đa tạ ngài, bằng không thiếp đã xui xẻo a."

"Tại sao mỗi lần gặp người người đều muốn ngã sấp xuống?" Hoàng thượng có điểm bất đắc dĩ nói, buông tay ra, thấy Trần Mạn Nhu muốn

hành lễ, liền duỗi tay túm cánh tay của nàng: "Được rồi, không cần hành lễ, lát nữa lại ngã sấp xuống ta có thể không đỡ được."

Trần Mạn Nhu ngượng ngùng cười cười, nhanh chóng chuyển đề tài: "Hoàng thượng, ngài tại sao lại đến đây lúc này? Đã dùng ngọc thiện? Nếu chưa dùng, chỗ thiếp vừa đưa tới, ngài dùng một chút không?"

Hoàng thượng trầm ngâm một chút, thuận thế gật gật đầu: "Vừa vặn lắm còn chưa dùng, vậy cùng người dùng đi."

Trần Mạn Nhu tính toán trong lòng một chút, cảm thấy phân lệ của mình hẳn là cũng đủ cho mình cùng Hoàng thượng hai người ăn, vì thế lập tức quay đầu phân phó Tần Hoan: "Đi đem ngọc thiện mang lên, lại đi ngự thiện phòng lấy một phần canh cùng mấy phần điểm tâm."

Chờ im lặng dùng xong cơm trưa, Hoàng thượng lười biếng ngồi trên mỹ nhân tháp lật xem họa bản Trần Mạn Nhu vẽ trên bàn, xem xong mới cười nói: "Vẽ càng ngày càng tốt, ngày khác vẽ cho trẫm một tấm hoành phi."

"Hoàng thượng chuẩn bị treo ở đâu?" Trần Mạn Nhu một chút cũng không chối từ, nàng cũng biết mình vẽ rất tốt. Hoàng thượng mỉm cười nhìn nàng một cái, chậm rãi nói: "Treo Đường Tâm Điện."

"Hoàng thượng ngài nghĩ muốn làm kiểu gì?" Nhãn tình Trần Mạn Nhu sáng lên, mang theo điểm ngượng ngùng hỏi, Đường Tâm Điện là chỗ ở của Hoàng thượng, treo chỗ đó chính là một loại thái độ của Hoàng thượng.

"Tự người nhìn rồi vẽ đi, đúng rồi, chuyện đại ca người đậu thám hoa, người đã biết?" Hoàng thượng hỏi tiếp, Trần Mạn Nhu vui rạo rức gật đầu: "Trước lúc cơm trưa thiếp đã biết, lúc ngài đến, thiếp vừa để cho Minh tổng quản đi Trần phủ ban tặng chút đồ, Hoàng thượng ngài không trách cứ thiếp đi?"

"Không, quả thật nên đưa, quay về trẫm cũng muốn ban thưởng." Hoàng thượng lắc đầu nói, trẫm ngâm một chút, gõ hai cái lên bàn: "Trẫm cho người một ân điển, cho người gặp đại ca người?"

"Thật sự?" Nếu nói kinh hi lần trước là giả vờ, vậy lúc này là thật kinh hi. Trần Mạn Nhu tiến cung từ tháng năm năm trước, đến lúc này, thêm vài ngày nữa là tròn một năm, đừng nói là Trần gia đại ca, nàng ngay tại lúc đón năm mới mới được nhìn thấy Trần gia lão thái thái một chút.

"Tất nhiên là thật, trẫm nhất ngôn cửu đỉnh." Hoàng thượng đưa tay vỗ vỗ tay Trần Mạn Nhu đang ôm lấy cánh tay của mình, cười nói: "Chọn ngày không bằng làm ngay, hôm nay trẫm liền tuyên hân tiến cung, người chờ lát nữa hảo hảo cùng đại ca người trò chuyện."

"Nhưng là..." Trần Mạn Nhu có chút sầu mi khổ kiếm, nhìn nhìn Hoàng thượng, mới thấp giọng nói: "Nếu là hôm nay, thiếp vẫn là không gặp, thiếp đã tiến cung, là phi tần của Hoàng thượng, tất nhiên là lấy việc hầu hạ Hoàng thượng làm trọng."

Dừng một chút, Trần Mạn Nhu kiên quyết lắc đầu: "Thiếp không gặp, dù sao thiếp cũng biết tin tức của đại ca."

Hoàng thượng bình tĩnh nhìn Trần Mạn Nhu trong chốc lát, thấy đôi mắt nàng có chút phiếm hồng, lại cố nén để tươi cười, đưa tay ôm cánh tay mình cũng nhanh một chút, liền thở dài nói: "Vậy ngày mai đi."

"Đa tạ Hoàng thượng." Trần Mạn Nhu sửng sốt một chút, tươi cười trên mặt lập tức trở nên đặc biệt sáng lạn đặc biệt chói mắt, vươn người về phía trước, ba một tiếng, liền hôn lên mặt Hoàng thượng. Sau đó, đột nhiên tỉnh ngộ, mặt hoàn toàn đỏ, giống một tấm lụa đỏ thắm, cúi đầu, xoắn khăn tay, nửa ngày không dám ngẩng đầu nhìn Hoàng thượng.

Hoàng thượng cũng không có lấy lại tinh thần, sửng sốt trong chốc lát, mới ha ha nở nụ cười đứng dậy, đưa tay xoa xoa đầu Trần Mạn Nhu: "Được

rồi, đừng thẹn thùng, không phải lần trước người nói muốn học chơi cờ sao? Đi lấy bàn cờ đến, trẫm dạy người."

HẬU CUNG MƯU SINH KẾ

Tiểu Nhiên Hoa Khai

www.dtv-ebook.com

Chương 49: Tái Kiến

Buổi sáng tiền bước Hoàng Thượng, Trần Mạn Nhu lại đi thỉnh an Hoàng hậu, hôm nay vừa vặn lại là ngày đi thỉnh an hai cung Thái hậu, cho nên chờ đến lúc trở về Chung Túy cung, đã sắp đến giờ Tỵ. Trần Mạn Nhu hoang mang rối loạn chạy đến nội thất: "Đối Nguyệt, kiện quần áo màu thủy lam của ta để chỗ nào rồi? Mau tìm ra giúp ta."

Ở bên tủ quần áo ép buộc trong chốc lát, lại vội vàng chải đầu. Tần Hoan thực bất đắc dĩ bưng cái khay vòng vèo đi theo phía sau Trần Mạn Nhu: "Nương nương, chúng ta gặp Đại thiếu gia, ngài không cần phải trang điểm cho đẹp..."

"Tại sao lại không?" Trần Mạn Nhu không nhìn Tần Hoan, tự mình cầm phấn bột nước nghiên cứu trong chốc lát, chọn một ít phấn màu hồng nhạt thoa trên mặt: "Ta phải ăn mặc trang điểm thật xinh đẹp, để cho đại ca của ta thấy, biết cuộc sống ở trong hoàng cung của đặc biệt tốt mới được."

Tần Hoan cùng Đối Nguyệt nghe thấy, trong lòng đều nhịn không được chua một chút, nếu không phải lần này Đại thiếu gia đậu thám hoa, phỏng chừng lại phải chờ nhiều năm, nương nương nhà mình mới có tu cách gặp nam nhân thân thuộc. So với nương nương các nàng thật ra may mắn hơn, chẳng qua hiện tại không thể gặp người nhà, chờ đến tuổi, cũng sẽ được thả ra khỏi cung. So với nương nương nhà mình cả đời đều canh giữ ở hoàng cung như vậy, đã may mắn hơn mấy trăm lần.

Trần Mạn Nhu ăn mặc tốt, quay đầu liền nhìn thấy hai nha hoàn đôi mắt hồng hồng, trong lòng suy tư liền hiểu được, cười đứng dậy vỗ vỗ bả vai hai người: "Được rồi, ta cũng không khổ sở, các người hai cái khổ sở cái

gì? Có rảnh thì nhanh chóng làm điểm tâm lại đây cho ta, nường nường nhà người đã đói bụng."

"Nô tỳ đi ngay." Tần Hoan lập tức buông khay, Đới Nguyệt đưa tay cầm ngọc bội hà bao linh tinh trên khay, từng cái từng cái đeo lên người Trần Mạn Nhu. Trần Mạn Nhu xoay người hướng về phía gương làm mặt quỷ, vui rạo rức quay đầu nhìn Đới Nguyệt: "Ta mặc như vậy thoát nhìn còn tạm được đi?"

"Nường nường ăn mặc như vậy, thoát nhìn giống như nhỏ lại mấy tuổi." Đới Nguyệt cũng cười, đưa tay giúp Trần Mạn Nhu đem cổ áo sửa lại cho tốt, không cho tóc rũ xuống đè bẹp cổ áo.

Trần Mạn Nhu bĩu môi: "Chờ thêm mười năm nữa, người nói những lời này ta sẽ thật cao hứng." Năm nay nàng mới mười bảy tuổi, nhỏ lại mấy tuổi, chỉ sợ Hoàng thượng đại thúc cũng không có biện pháp hạ khẩu, nói không chừng đến lúc đó còn thất sủng.

"Nường nường vĩnh viễn mười bảy tuổi." Đới Nguyệt cười hì hì nói tiếp, Trần Mạn Nhu vừa không chút để ý cùng Đới Nguyệt vui đùa, vừa thường thường nhìn ra cửa. Lại đợi ước chừng không tới canh giờ, mới thấy Tiểu Hỉ Tử vọt tiến vào: "Nường nường, Thám hoa lang đang đến."

"Thật sự? Lúc này đi đến chỗ nào rồi?" Trần Mạn Nhu vội vàng xách váy lao ra cửa phòng, đứng ở trước mặt Tiểu Hỉ Tử hỏi, Tiểu Hỉ Tử thở hỗn hển một hơi, đưa tay chia chia ra sau: "Tiểu nhân cùng Tiểu Nhạc Tử chờ ở Càn Thanh môn, thám hoa lang vừa qua, tiểu nhân liền lập tức chạy về báo tin."

Hôm qua Hoàng bảng được dán ra, hôm nay nhất giáp trước mười đều phải lên diện tạ ơn, Hoàng thượng lâm triều ở Thái Hòa Điện, bọn họ cũng đi Thái Hòa Điện tạ ơn. Trần Hoài Căn muốn lại đây, cũng chỉ có thể vòng qua Càn Thanh cung, sau đó qua Càn Thanh môn lại đến Chung Túy cung.

"Đọc theo đường đi có cho người khác lảng tránh trước?" Trần Mạn Nhu đang rất cao hứng, bỗng nhiên nghĩ đến một vấn đề lớn như vậy, vội vàng hỏi. Tiểu Hỉ Tử gật gù đầu: "Hoàng thượng phái Lưu Thành công công thông tri các cung tránh đi."

"Vậy là tốt rồi." Trần Mạn Nhu thở dài nhẹ nhõm một hơi, bất quá, nghĩ đến những phi tần kia so với nàng còn chú ý hơn. Ngược lại Hoàng thượng suy nghĩ rất chu toàn, tự mình phái Lưu Thành, cũng đỡ phải có người nói huyền thuyên nói nàng lén gặp nam nhân.

Về phần trong tiểu thuyết viết phi tần tùy tiện ở hậu cung gặp gỡ nam nhân gì đó, đơn thuần là nói nhảm. Nếu Hoàng thượng không phái người để cho các cung lảng tránh, Hoàng hậu cũng phải phái người đi nói. Nếu hai người này đều không nói, vậy Trần Mạn Nhu phải tự mình phái người đi nói, trừ phi là có người muốn bị chém đầu, nếu không sẽ không có người lúc này đi ra cùng Trần Hoài Cẩn ngẫu nhiên gặp gỡ.

"Nương nương, Thám hoa lang đến." Thời điểm thanh âm Tiểu Nhạ Tử vang lên ở bên ngoài, Trần Mạn Nhu sững một tiếng liền vọt tới cửa Chung Túy cung, Trần gia đại ca bị hoảng sợ, chờ thấy rõ là Trần Mạn Nhu, vội vàng giữ quần áo quỳ xuống thỉnh an: "Thần gặp qua nương nương, thỉnh an nương nương."

Trần Mạn Nhu đôi mắt đỏ lên, cổ nén chua chát trong lòng, vội vàng ý bảo Tiểu Hỉ Tử Tiểu Nhạ Tử đi qua đỡ người: "Đại ca, huynh với muội là thân huynh muội, không cần đa lễ như vậy."

Trần Hoài Cẩn đứng dậy, lắc đầu nói: "Lẽ không thể bỏ, tuy rằng nương nương thông cảm cho thần, nhưng thần cũng không thể ỷ vào quan hệ cùng nương nương mà tự đại kiêu ngạo."

Minh tổng quản đi ra theo Trần Mạn Nhu, lúc này thấy hai huynh muội dây dưa đến chuyện lễ nghi, vội vàng bước qua nói: "Nương nương, Thám

hoa lang khó được tiến cung một chuyến, người xem nên đi vào trước rồi lại nói chuyện?"

Đứng ở cửa cung rất kỳ cục, vạn nhất có người đến nhìn thấy, vậy thì quá thất lễ.

Trần Mạn Nhu vội vàng gật gật đầu, nàng cũng biết mình hiện tại không thể cùng đại ca nhà mình quá thân cận, liền dẫn đầu xoay người đi vào trong, còn nghiêng đầu nói với Trần Hoài Cẩn: "Đại ca, chúng ta đi vào trước, ta vừa rồi cho Tần Hoan đi lấy bánh đậu xanh huynh thích ăn nhất, huynh nếm thử xem có khác ở nhà không."

"Đa tạ nương nương." Trần Hoài Cẩn cười đi theo vào cửa, thấy hai người Tần Hoan cùng Đối Nguyệt bận rộn dâng điểm tâm cùng trà nước, sau đó Đối Nguyệt lưu lại trong phòng, Tần Hoan đi giữ cửa. Lúc này Trần Hoài Cẩn mới dám ngồi đối diện Trần Mạn Nhu.

Trần Mạn Nhu chống lại cửa hắt ánh mắt, đứng dậy xoay một vòng, cười nói: "Đại ca, huynh xem muội có cao hơn không?"

"Tại sao lại gầy rồi?" Trần Hoài Cẩn nhú mày, Trần Mạn Nhu vội vàng khoa tay múa chân một chút: "Không phải gầy, mà là cao hơn, huynh xem, thời điểm muội còn ở nhà, chỉ tới ngực của huynh, hiện tại sắp đến bả vai huynh rồi."

Trần Hoài Cẩn nhìn nửa ngày, mới miễn cưỡng thừa nhận muội muội hình như là cao hơn, lại tỉ mỉ hỏi nàng mọi ngày ở trong cung ăn cái gì uống cái gì, có người bắt nạt nàng hay không, tiền bạc trong tay có đủ dùng không?

"Đại ca, muội sống rất tốt, Hoàng thượng đối với muội rất tốt, Hoàng hậu nương nương đối với muội cũng rất tốt." Trần Mạn Nhu tổng kết nói, cọ cọ bên người Trần Hoài Cẩn, tuy rằng không thể giống như trước treo lên trên người đại ca, nhưng mà đến gần được một chút cũng tốt.

"Đúng rồi, muội có nói qua với Hoàng thượng chuyện quyên tặng quần áo?" Trần Hoài Cẩn quan tâm muội muội xong rồi, mới bắt đầu nói chính sự, Trần Mạn Nhu gật gật đầu: "Muội sợ có người nói muội lén đưa đồ riêng, cho nên nói với Hoàng thượng trước một tiếng, có gì không ổn? Muội lúc ấy vừa mới tiến cung, có nói qua cho Hoàng thượng xây dựng một cái học binh pháp học đường."

Trần Mạn Nhu đem vấn đề Hoàng thượng cùng nàng ứng đối kể lại nói cho Trần Hoài Cẩn: "Đại ca, người nói nếu đề nghị này Hoàng thượng thật sự tiếp thu, tổ phụ có khả năng sẽ được lựa chọn đi làm viện trưởng hay không?"

"Khó trách thời điểm mùa đông năm trước, Hoàng thượng bỗng nhiên cho người ở cách vách Quốc Tử Giám thành lập một cái sân, bên trong còn có luyện võ trường." Trần Hoài Cẩn sờ sờ cằm nói: "Phỏng chừng là Hoàng thượng tiếp thu ý kiến của muội, chuyện này muội cũng đừng quan tâm, bây giờ tổ phụ thân thể còn khỏe mạnh, lại lập nghiệp bằng quân công, tuy rằng kém Định Quốc hầu, nhưng cũng là võ tướng nhàn rỗi ở nhà, ít ai so được với tổ phụ, phỏng chừng là sẽ có một danh ngạch."

"Lúc trước Hoàng thượng còn phái người đến các châu phủ thành lập một cơ cấu chuyên môn quản lý quyên tặng vật phẩm, tạm thời do Hộ bộ quản lý. Lần trước cha gửi thư, nói chúng ta phải đóng cửa cái kia đi." Trần Hoài Cẩn đem đề tài quay lại, kỳ thật Trần phụ không viết thư, hẳn cũng tính phái người đi nói một tiếng.

Lúc trước triều đình đối với việc quyên tặng vật phẩm không có chuyên môn quản lý, cho nên bọn họ có thể tự ý làm chút việc thiện, nhưng lúc này Hoàng thượng giống như là muốn thống nhất để triều đình ra mặt quản lý, gia đình quan viên như bọn họ, không thích hợp nhúng một tay vào.

"Không làm thì không làm, dù sao cái đó cũng chỉ để tiêu khiển." Trần Mạn Nhu khoát tay nói, Trần Hoài Cẩn đưa tay xoa xoa đầu nàng: "Việc

này, về sau muội đừng nhúng tay, muội không biết chuyện trên triều đình, vạn nhất nói sai một câu, không chỉ đơn giản là thất sủng. Nhà chúng ta cũng không trông cậy vào muội được sủng, muội chỉ cần hảo hảo sống ở hậu cung, hảo sống thật khỏe là được."

Trần Mạn Nhu thấy Trần Hoài Cẩn nói xong, thanh âm cũng có chút khàn khàn, vội vàng đưa tay vuốt tóc oán giận nói: "Đại ca hiện tại khí lực càng ngày càng lớn, đánh đâu đâu muội, muội muốn đại ca bồi thường cho muội!"

"Rất đau sao?" Trần Hoài Cẩn đưa tay muốn vén tóc Trần Mạn Nhu nhìn, đưa đến một nửa, bỗng nhiên nghĩ đến thân phận Trần Mạn Nhu bây giờ, lại thu tay trở về, động tác lúc trước đã là mạo phạm, lúc này cũng không thể lại có loại động tác này.

Trần Mạn Nhu thấy Trần Hoài Cẩn có chút xấu hổ lúng túng, tâm tình cũng càng trầm xuống, cười gượng một tiếng, mình xử sự hình như không quá thích hợp, quên đi, đổi đề tài đi: "Đại ca, người đậu thám hoa, Hoàng thượng có nói cho người làm quan gì không?"

"Dựa theo theo lệ thường, tới Hàn Lâm viện trước." Trần Hoài Cẩn cũng không muốn để cho muội muội quan tâm, cười nói: "Trạng Nguyên là tòng tứ phẩm tri phủ, ngoại phóng. Bảng nhãn là chính ngũ phẩm sự trung, ta là tòng ngũ phẩm Hàn Lâm viện thị giảng."

"Bảng nhãn này rất được thánh tâm a." Trong lòng Trần Mạn Nhu so sánh quan chức cùng chức trách đối lập một chút, vuốt cằm nói: "Đáng tiếc, chúng ta nếu là có một muội muội, bảng nhãn này thật không tệ."

"Có muội muội cũng không thể trèo cao." Trần Hoài Cẩn liếc nàng một cái nói, Trần Mạn Nhu thế này mới nhớ tới, hôm qua có nói, bảng nhãn Tô Trường Thanh là trưởng tử An Quốc Công gia đâu, Trần gia bọn họ quả thật không thể trèo cao.

"Đúng rồi, đại ca huynh tuổi cũng không còn nhỏ, nương có nói lúc nào thì cho người đón dâu?" Lúc trước thời điểm ở Thực Định phủ, cũng có người đến Trần gia nói qua việc hôn sự của Trần Hoài Cẩn, nhưng lúc ấy Trần Hoài Cẩn nói là muốn thi khoa cử, không có công danh không thành gia, cho nên liền vẫn kéo dài đến bây giờ, Trần Hoài Cẩn cũng đã mười chín tuổi, vẫn là một người đàn ông độc thân.

"Nương tháng sau sẽ trở về, chuyện này đến lúc đó nói sau." Trần Hoài Cẩn có chút ngượng ngùng nói, Trần Mạn Nhu lại kích động hỏi: "Huynh nói nương muốn trở về? Vậy phụ thân cùng tiểu đệ cũng trở về sao?"

"Uh, cha ở Thực Định phủ canh giữ cũng đã mười năm, cũng nên trở về." Trần Hoài Cẩn nói xong, tiếp theo muốn nói điểm gì đó, nhưng vừa há miệng, lại cảm thấy sự tình còn không có chắc chắn, vạn nhất xảy ra sai sót, ngược lại làm cho muội muội cao hứng hụt một lần, đơn giản lại ngậm miệng.

Tiếp theo huynh muội hai người lại hưng trí bừng bừng thảo luận trong chốc lát chờ phụ mẫu nhà mình trở về sẽ tặng lễ vật gì linh tinh, cũng sắp qua nửa canh giờ, Minh tổng quản ở bên ngoài nhìn nhìn Tần Hoan, ý báo thời gian.

Tần Hoan tuy rằng khó xử, nhưng vẫn đẩy cửa đi vào: "Nương nương, Đại thiếu gia, thời gian không còn sớm ..."

Trần Mạn Nhu đang hưng phấn nói Hoàng thượng hôm trước vừa ban thưởng cho nàng một cái nghiên mực rất tốt, muốn tặng cho Trần Hoài Quyết, nghe thấy những lời này của Tần Hoan, bỗng nhiên đỏ đôi mắt. Trần Hoài Cẩn cũng không chịu nổi, đưa tay từ trong lòng lấy ra một xấp ngân phiếu đưa cho Trần Mạn Nhu: "Tổ phụ cùng tổ mẫu để huynh đưa cho muội, muội bình thường muốn ăn cái gì muốn dùng cái gì, không cần để ý, không có tiền liền gửi một lời nhắn, đại ca lại đưa cho muội."

Nói xong, thì không biết nói gì nữa, Trần Mạn Nhu đem ngân phiếu đẩy trở về: "Đại ca, ngân lượng lần trước muội mang tiến cung còn chưa xài hết, Hoàng thượng cùng Hoàng hậu ban thưởng cho muội rất nhiều, muội bình thường cũng không cần cái gì, không cần lo lắng muội không có tiền."

"Vậy muội cất giữ để khen thưởng hạ nhân, trong cung không thiếu người trong mắt chỉ có bạc, muội đừng bạc đãi bản thân." Trần Hoài Cẩn lại không muốn, chuyển tay đưa cho Tần Hoan: "Thu cho nương nương nhà ngươi, ngày thường phải dụng tâm, hảo hảo chiều cố tốt nương nương, nương nương tốt, các người cũng mới có thể tốt, hiểu chưa?"

"Nô tỳ hiểu được." Tần Hoan cùng Đối Nguyệt vội vàng hành lễ, Trần Hoài Cẩn đứng dậy, ngăn Trần Mạn Nhu cũng đang đứng dậy: "Được rồi, muội đừng đi ra ngoài, đi ra ngoài càng thêm khó chịu. Hảo hảo ở trong phòng, đại ca có cơ hội lại tiến cung thăm muội, tháng sau, nói không chừng nương nương cũng có thể tiến cung thăm người đâu."

"Vậy đại ca, huynh đi thông thả, quay về thay ta vấn an tổ phụ cùng tổ mẫu, nói với bọn họ, ta ở trong cung rất tốt, Hoàng thượng đối với ta rất tốt, Hoàng hậu nương nương cũng là người tốt." Trần Mạn Nhu hấp hấp cái mũi, không dám tiến ra cửa, sợ mình không chế không được bật khóc.

Trần Hoài Cẩn không quay đầu, chỉ đưa tay chấp ở sau lưng, liền đi theo Minh tổng quản rời khỏi Chung Túy cung.

HẬU CUNG MƯU SINH KẾ

Tiểu Nhiên Hoa Khai

www.dtv-ebook.com

Chương 50: Tấn Vị

"Hoàng thượng, thử bộ quần áo này xem, lúc này đã sang tháng năm, một thời gian nữa là đến mùa hè, ta liền nghĩ làm cho Hoàng thượng một cái áo khoác." Hoàng hậu vừa nói, vừa lấy một bộ quần áo cho Hoàng thượng thử, Hoàng thượng buông quyển sách trong tay, đứng dậy giơ tay để cho Hoàng hậu thay quần áo cho hắn.

"Hơi chật, ta sửa một chút." Hoàng hậu đưa tay kéo tay áo, thuận miệng nói, hầu hạ Hoàng thượng thay quần áo trở lại, lại hỏi: "Thêm vài ngày nữa là yến tiệc đầy tháng Nhị hoàng tử, Hoàng thượng muốn bổ sung thêm gì không?"

"Cứ tính theo quy cách của hoàng tử bình thường là được." Hoàng thượng suy nghĩ trong chốc lát nói, hài tử mới một tháng, hắn cũng không tiện ban thưởng danh tự, hiện tại chỉ có thể dựa theo thứ tự kêu Nhị hoàng tử.

"Ban thưởng chỗ Thục phi, người tặng thêm vài phần." Dừng trong chốc lát, Hoàng thượng lại bổ sung một câu. Hoàng hậu gật gật đầu, cười nói: "Hơn một tháng nữa, Hoàng thượng lại có thêm một hoàng tử."

Hoàng thượng hiểu được Hoàng hậu nói đến Mã tiếp dư chỗ Dương quý phi, biểu tình trên mặt cũng không có bao nhiêu biến hóa, chỉ cười kéo Hoàng hậu ngồi xuống bên người: "Hài tử có nhiều hơn nữa, không đều phải gọi người một tiếng mẫu hậu sao? Người dạy Hoảng Văn rất tốt, rất có công lao, thậm chí còn phải đa tạ người đâu."

"Hoàng thượng nói gì vậy." Mặt Hoàng hậu đỏ lên, hơi thẹn thùng nói: "Ta là thê tử Hoàng Thượng cười hỏi đàng hoàng, vì Hoàng thượng quản lý hậu cung, dạy dỗ hài tử, đây không phải là việc nên làm sao? Sao dám nhận một tiếng đa tạ của Hoàng thượng? Hoàng thượng muốn cùng ta khách khí sao?"

"Ha ha, không thấy ngoại." Hoàng thượng cười vỗ vỗ tay Hoàng hậu, lại nâng tay đem tóc mai Hoàng hậu vén tới sau lỗ tai: "Tử Đồng của trẫm, luôn luôn thông minh hào phóng, trẫm có thê tử như thế, may mắn cỡ nào a."

Màu đỏ trên mặt Hoàng hậu càng thêm rực rỡ, càng có vẻ kiều diễm như hoa, ngón tay Hoàng thượng trên gò má phồng nhẹ hai cái, nghiêng đầu hôn khóe môi Hoàng hậu: "Tử Đồng gần đây càng ngày càng đẹp, dùng vật gì tốt?"

"Vật gì tốt, còn không phải phần lúc trước Hoàng thượng đưa tới?" Nói đến cái này, trong lòng Hoàng hậu càng ngọt như ăn mật, phần kia là cống phẩm Giang Nam, hàng năm cũng chỉ có mấy hộp, Hoàng thượng đem toàn bộ số lượng năm nay đưa đến đây, chỗ Dương quý phi ngay cả nửa hộp cũng không có!

"Ban đầu thấy màu phần kia rất hợp với màu da của Tử Đồng, bây giờ nhìn thấy, trẫm quả nhiên thật tinh mắt." Hoàng thượng ôm Hoàng hậu cười cợt trong chốc lát, chờ giữa trưa, Đại hoàng tử cùng Đại công chúa đến đây dùng ngọc thiện, hẳn ở Vĩnh Thọ cung ngủ trưa, buổi chiều mới tính hồi Càn Thanh cung.

Hoàng hậu vừa hầu hạ hẳn mặc quần áo, vừa cười nói: "Có một việc muốn thương lượng cùng với Hoàng thượng, lúc giữa trưa quên nói."

"Chuyện gì?" Hoàng thượng không chút để ý hỏi, Hoàng hậu đeo tốt hà bao cho hẳn, mới ngẩng đầu nhìn hẳn hồi đáp: "Thực phi lần này sinh Tiểu

hoàng tử, Hoàng thượng xem có phải thăng phân vị cho Thục phi một chút? Còn có Mã tiệp dư, mắt thấy cũng sắp sinh."

Hoàng thượng nhăn mặt nhíu mày, suy nghĩ một chút, lắc đầu nói: "Thục phi cùng Mã tiệp dư tạm thời không nên cử động, đem phân vị của Trần phi cùng Hồ chiêu nghi đề thăng một chút là được."

Hoàng hậu giật giật ánh mắt, cười đáp: "Ta đã biết, không bằng phong Trần phi làm Huệ phi? Dù sao Thục phi cũng vừa sinh hài tử, không nên vượt qua nàng đi. Hồ chiêu nghi phong Hồ phi đi, sau khi thăng phân vị, người xem có nên thiên cung hay không?"

"Không cần, để cho các nàng ở chỗ ban đầu đi." Hoàng thượng vỗ vỗ ống tay áo, nhắc chân đi ra ngoài điện: "Phân vị của Trần phi, tốt nhất là làm xong trước tháng sáu, một thời gian nữa, Trần tướng quân cũng đã trở lại."

"Thiếp hiểu." Hoàng hậu ở phía sau hành lễ với Hoàng thượng, nhìn hẳn đi ra ngoài, mới hơi hơi thở dài. Vọng Hương ở một bên đỡ tay Hoàng hậu, hơi nghi hoặc hỏi: "Nương nương, ngài tại sao lại tự mình đề cập đến chuyện này? Thục phi sinh một hoàng tử, nếu lại nhắc đến phân vị của nàng, vạn nhất nàng cùng Dương quý phi..."

"Nói đến phân vị của nàng, nàng mới có thể đấu cùng Dương quý phi." Hoàng hậu hơi mỉm cười khoát tay: "Huống hồ, nếu ta không đề cập tới chuyện này, người khác cũng muốn làm thay, Hoàng thượng đăng cơ bốn năm, dưới gối lại chỉ có Đại hoàng tử là con trai, vị ở Từ An cung đã sớm sốt ruột."

Huống hồ, Hoàng thượng sủng ái Dương quý phi, tuy nói lúc trước Hoàng thượng để cho Mã tiệp dư đi Cảnh Nhân cung, nhưng vẫn chưa tỏ thái độ chính xác hài tử trong bụng Mã tiệp dư sẽ ôm cho ai nuôi, vạn nhất Dương quý phi muốn dẫn lửa thiêu thân đâu?

Còn không bằng trước nâng Thục phi lên võ đài để đấu cùng Dương quý phi, như vậy mình chỉ cần tọa sơn quan hổ đấu là được. Hiện tại Hoàng thượng lại không đáp ứng thăng phân vị Thục phi, vậy hài tử của Mã tiếp dư, càng không thể đưa cho Dương quý phi.

"Vậy Trần phi cùng Hồ chiêu nghi?" Vọng Hương lại hỏi, Hoàng hậu cười cười nói: "Trần phi thật ra không cần quá để ý, nàng tuổi còn nhỏ, bản cung thấy, cũng không giống như biết quyến rũ nam nhân, cả ngày chỉ vui chơi giải trí. Lần này ước chừng là nhìn phân lượng Thám hoa lang đại ca nàng, hơn nữa Trần gia đã sắp trở lại, Hoàng thượng cho Trần gia mặt mũi."

Còn có là lần trước Trần gia làm ‘một văn điểm’ kia, nàng đã nghe Hoàng thượng nói qua, lần này Hoàng thượng coi như là thưởng cho Trần phi một lần. Một nha đầu còn chưa hiểu chuyện, mình vẫn không cần để vào mắt. Huống hồ, Trần phi hiện tại thăng phân vị, kỳ thật cũng không phải một chuyện xấu.

Phía trước nàng có Thục phi đã sinh đứa nhỏ lại không tăng phân vị, phía sau còn có Lưu phi lão nhân tư lịch thâm hậu, ở giữa còn có Đức phi từ lúc nàng tiến cung liền không hợp nhau. Phân vị thăng lên, phỏng chừng Trần phi cũng không dễ chịu lắm.

Chẳng qua, mình cũng không đồng tình nhiều. Trần phi nếu đã tiến cung, phải làm tốt chuẩn bị để trở thành quân cờ. Hoàng Thượng nhìn mặt mũi Trần gia, xem phân lượng hai chủ ý kia, nguyện ý cho nàng nở mặt, đây là khoan dung hào phóng.

Về phần nàng có thể bảo vệ ân thưởng này hay không, phải xem bản sự của nàng.

Chẳng qua Hồ chiêu nghi kia...

Vọng Hương còn muốn nói gì đó, Hoàng hậu lại khoát tay: "Được rồi, người đi đem sổ sách lấy lại đây, bản cung làm việc một lát."

"Đến kho phòng đem cái bình phong hoàng lê mộc lấy ra, đưa đến chỗ Thục phi." Nghĩ nghĩ, Hoàng hậu lại công đạo nói.

Hoàng hậu hành động rất nhanh, cùng Hoàng thượng thương lượng chuyện tăng lên phân vị, ngày hôm sau thời điểm mọi người thỉnh an, nàng liền tuyên bố tin tức này, tất cả mọi người có chút giật mình nhìn Trần Mạn Nhu cùng Hồ chiêu nghi.

Nếu là nói cho Thục phi thăng phân vị, ngược lại các nàng không sợ hãi nha, dù sao Thục phi cũng là lão nhân trong cung, lúc này lại sinh hoàng tử, ngày thường Hoàng thượng tuy rằng không sủng ái Thục phi giống như Dương quý phi, một tháng tổng cộng cũng đi qua năm sáu lần.

Nhưng mà không nghĩ tới, Thục phi sinh hài tử ngược lại không thăng phân vị, nhưng Trần Mạn Nhu nha đầu lừa đảo này được lợi ích. Còn có Hồ chiêu nghi kia, không phải là có gương mặt đẹp sao?

"Chúc mừng Trần phi, nga, không, hiện tại đã là Huệ phi." Dương Quý Phi tựa tiểu phi tiểu nhìn Trần Mạn Nhu nói: "Thật không nghĩ tới Huệ phi có thủ đoạn tốt như vậy, Thục phi muội muội vừa sinh hài tử, lại không thể đề thăng phân vị."

"Quý phi nương nương, lời ngài nói không hiểu rõ, chuyện thăng phân vị, không phải Hoàng thượng cùng Hoàng hậu nương nương định đoạt sao? Ta có thủ đoạn có thể thăng phân vị sao?" Trần Mạn Nhu trong lòng tuy rằng cũng thập phần kinh ngạc, nhưng bị Dương quý phi nói đến đỉnh đầu, tự nhiên cũng không muốn nén giận.

Dương quý phi trừng mắt liếc Trần Mạn Nhu một cái, cười nhạo nói: "Đừng tưởng rằng người dùng Hoàng..." Dựa vào cái gì Trần Mạn Nhu tiện

nhân này vừa mới tiến cung một năm có thể tăng lên phân vị? Nàng là sinh đứa nhỏ hay là cứu giá? Hoàng thượng sủng ái nàng sao?

"Dương quý phi." Hoàng hậu quát một tiếng, quay đầu nhìn những người khác: "Nữ nhân hậu cung vốn chính là hầu hạ Hoàng thượng, người nào hầu hạ tốt, tự nhiên sẽ tăng lên phân vị, thời gian các người ở trong cung cũng không ngắn, cái gì nên nói, cái gì không nên nói, tự mình suy nghĩ trong lòng một phen!"

Thấy Dương quý phi không nói, Hoàng hậu lại đi dặn dò Hồ chiêu nghi: "Hồ phi, nay Hoàng thượng yêu mến, để cho bản cung tăng lên phân vị của người, người nên càng dụng tâm hầu hạ Hoàng thượng mới đúng."

Chờ Hồ chiêu nghi ứng tiếng, Hoàng hậu mới nói thêm: "Người vừa mới tiến cung một năm, liền từ chiêu nghi thăng thành phi, bản cung lo lắng người không thích ứng, cho nên để cho Vương tu nghi chuyển đến ở chỗ của người, các người cũng có thể chiếu ứng lẫn nhau."

"Đa tạ Hoàng hậu nương nương." Hồ chiêu nghi cười hành lễ với Hoàng hậu, xoay người nhìn Vương tu nghi, hành bán lễ: "Vương muội muội, ngày sau xin chỉ điểm nhiều hơn."

"Hồ phi khách khí." Vương tu nghi vội vàng đứng dậy trả lại đại lễ, Hoàng hậu nhìn nhìn Hồ chiêu nghi, ánh mắt trầm trầm.

Bên này Trần Mạn Nhu đảo mắt nhìn thấy sắc mặt Lưu phi cứng ngắt trong nháy mắt, vô thanh vô thức thở dài một hơi, tuy nói Lưu phi ban đầu là ôm tâm tư liên minh mà đến, nhưng qua thời gian dài như vậy, coi như là có thể nói chuyện được, trong cung này có thể tìm được người nói chuyện được cũng không dễ dàng. Ngày sau, ước chừng còn muốn tìm Lưu phi nói chuyện, có chút khó khăn.

Chuyện phong phi này, không phải nói miệng là xong, Trần Mạn Nhu hồi Chung Túy cung, đem kim sách bảo ấn ban đầu mình được nhận lấy ra,

nộp lên trên cho Hoàng hậu, sau đó Hoàng hậu một lần nữa ban cho nàng một người đối chứng.

Huệ phi là phi tử chính nhị phẩm, còn có điển lễ một sắc phong, nhưng vì sắp tới là yến tiệc đầy tháng Nhị hoàng tử, cho nên điển lễ sắc phong Trần Mạn Nhu phải dời lại.

Trần Mạn Nhu đi tham gia tiệc đầy tháng Nhị hoàng tử, cẩn thận xem xét sắc mặt Thục phi, thấy thần sắc nàng như thường, giống như hoàn toàn không ngại bản thân không tăng phân vị, ngược lại giống như Trần Mạn Nhu tăng phân vị, thậm chí ngay cả Đức phi châm ngòi cũng không tiếp chiêu, chỉ cười chúc mừng Trần Mạn Nhu.

Nàng càng không để ý như thế này, Trần Mạn Nhu lại càng khẩn trương. Phải biết rằng, nữ nhân hậu cung, không người nào không cần phân vị. Huống chi Thục phi vừa sinh hài tử, lòng tràn đầy ý nghĩ cao hơn người khác một cái đầu, kết quả là bị gõ một gậy, tâm tình như thế nào cũng đoán được.

"Thục phi tỷ tỷ khách khí, thời gian ta vào cung còn ngắn ngủi, ngày sau phải dựa vào tỷ tỷ chỉ điểm đâu." Trần Mạn Nhu vội vàng hành lễ với Thục phi, Thục phi đưa tay đỡ Trần Mạn Nhu: "Chúng ta vốn là tỷ muội cùng nhau hầu hạ Hoàng thượng, tự nhiên phải giúp đỡ, muội muội không nên khách khí."

"Người coi người ta là tỷ muội, người ta không nhất định sẽ coi trọng người đâu." Đức phi ở một bên không âm không dương hừ một tiếng, nghiêng đầu nhìn Thục phi: "Thục phi tỷ tỷ, có vài người a, tri nhân tri diện bất tri tâm, người đừng tùy tiện coi như tỷ muội ruột."

Trần Mạn Nhu cũng gật gật đầu: "Đức phi nói đúng, người này nha, khó thấy rõ ràng nhất, trường nhơ nhỏ ốm yếu, nói không chừng sức lại lớn vô

cùng đâu. Trưởng kiêu kiêu nhược nhược, cũng nói không chừng là tâm địa rắn rết."

Nói xong, ánh mắt còn cố ý vô tình nhìn qua Đức phi vài lần, dù sao nàng hiện tại cũng là Huệ phi, tuy rằng chưa có kim sách, nhưng cũng là Hoàng hậu chính miện nói ra, Đức phi cũng không thể làm gì nàng.

HẬU CUNG MƯU SINH KẾ

Tiểu Nhiên Hoa Khai

www.dtv-ebook.com

Chương 51: Công Chúa

"Nường nường, vừa rồi nô tỳ nghe thấy Cảnh Nhân cung có động tĩnh." Vi Nhạc lén lút tiến vào, đầu tiên là hành lễ với Trần Mạn Nhu, sau đó mới thấu đi nhỏ giọng nói: "Nô tỳ hỏi thăm một chút, nghe nói là Mã tiếp dư vừa mới phát động ."

"Phát động? Mấy tháng rồi?" Trần Mạn Nhu híp mắt suy nghĩ trong chốc lát, Đới Nguyệt ở bên cạnh nói tiếp: "Vừa vặn mười tháng, nường nường có muốn đi qua nhìn một chút?"

Trần Mạn Nhu nghiêng đầu nhìn Vi Nhạc: "Hoàng hậu bên kia có động tĩnh gì không?"

"Hoàng hậu nường nường đã đi qua, thời điểm nô tỳ trở về, thấy giá liền Thục phi nường nường cũng ngang qua." Vi Nhạc vội vàng nói, Trần Mạn Nhu đứng dậy, kêu Tần Hoan: "Người đi phân phó chuẩn bị giá liền, ta thay đổi quần áo, một chút nữa chúng ta đi qua."

Đới Nguyệt tự nhiên là đi theo Trần Mạn Nhu vào nhà, giúp đỡ nàng thay đổi quần áo, đi theo đến Cảnh Nhân cung.

Cảnh Nhân cung nhất cung đứng đầu là Dương quý phi, Trần Mạn Nhu đi vào trước tiên đi bái kiến Dương quý phi một chút, sau đó nhìn thấy Hoàng hậu đã ngồi ở chủ vị, vội vàng đi qua hành lễ thỉnh an: "Thiếp gặp qua Hoàng hậu nường nường, cấp nường nường thỉnh an."

Chờ Hoàng hậu lên tiếng, mới thỉnh an Dương quý phi đang ngồi một bên. Nàng cùng Thục phi hiện tại đã xem như cùng cấp, cho nên chỉ hành

bán lễ là được. Không bao lâu, đám người Đức phi cũng đều nhất nhất lại đây.

Lưu phi khoái nhân khoái ngữ, vừa ngồi xuống lại hỏi: "Mã tiếp dư đã đi vào bao lâu? Ngự y có nói gì thêm không?"

Hoàng hậu nhìn nàng một cái mới nói: "Ước chừng khoảng nửa ngày, lúc này bà đỡ đang ở bên trong." Đang nói, chợt nghe hồi báo nói là ngự y đến đây, Hoàng hậu cho cung nữ mang theo ngự y tới sườn điện đi chờ trước. Thời điểm nữ nhân hậu cung sinh hài tử, tác dụng của ngự y là ở thời điểm khó sinh thì bảo trụ hài tử, cho nên lúc này ngự y còn không cần phải lên sân khấu.

Không bao lâu, đông thiên điện bắt đầu truyền đến tiếng kêu đứt quãng thảm thiết.

Thục phi nghiêng đầu nghe trong chốc lát, rất không đồng ý lắc đầu: "Mã tiếp dư kêu quá lớn tiếng, như vậy đến lúc sau, vạn nhất không khí lực ..."

"Mã tiếp dư là lần đầu tiên sinh đứa nhỏ, chỉ sợ là trong lòng sợ hãi, cho nên mới kêu nhiều vài tiếng đi." Dương quý phi nhìn lướt qua Thục phi, chậm rì rì giải thích một câu, Lưu phi ở một bên cười nói tiếp: "Quý phi nương nương lời này có thể là bất công, lúc trước Thục phi tỷ tỷ sinh Nhị hoàng tử, lúc đó chẳng phải cũng là lần thứ nhất mang thai sao? Thục phi tỷ tỷ cũng không kêu lớn tiếng như vậy, sinh hài tử cũng rất thuận lợi."

"Hoàng hậu nương nương, thiếp muốn hỏi một chút, Mã tiếp dư sinh hài tử xong, sẽ mang tới chỗ vị tỷ tỷ nào?" Đức phi cũng không muốn tiến vào đả kích ngầm ngầm hay công khai của Dương quý phi cùng Thục phi cùng với Lưu phi, chỉ nghiêng đầu nhìn Hoàng hậu nương nương hỏi.

Hoàng hậu hơi hơi nhú mi, Hồ phi ở một bên cười nói: "Đức phi tỷ tỷ quan tâm có phải quá sớm hay không? Hài tử còn chưa có sinh ra, dù sao

cũng phải chờ Mã tiếp dư nhìn hài tử một cái, mới có thể nói đến chuyện này đi.

Trần Mạn Nhu ở một bên cúi đầu giả làm người chết, Hàn mỹ nhân phân vị không đủ, tự nhiên cũng không tham dự loại đề tài này. Máy người phụ nhân chít chít méo mó đánh võ mồm trong chốc lát, mắt thấy sắp qua một canh giờ, bà đỡ bên trong đi ra nói còn có thể chờ thật lâu, Hoàng hậu lập tức đứng dậy nói: "Bản cung còn có chuyện muốn xử lý, Dương quý phi, nơi này giao cho người."

Dương quý phi đứng dậy hành lễ ứng tiếng, chờ Hoàng hậu vừa đi, Thục phi cũng đứng dậy hành lễ với Dương quý phi: "Quý phi nương nương, thiếp bỗng nhiên nhớ tới quên dặn dò bà vú của Nhị hoàng tử cho hẳn bú sữa, cho nên thiếp cáo lui trước."

"Đi thôi." Dương quý phi thần sắc không rõ nhìn nhìn Thục phi, xua tay làm cho nàng đi về.

Tiếp theo Trần Mạn Nhu cũng tìm cơ phải đi về, dù sao hài tử này cũng không tới phiên nàng, nàng cũng không muốn hài tử này, cho nên ở chỗ này chờ thật không có ý nghĩa. Nàng đi ra không bao lâu, thì thấy giá liền của Đức phi cũng đi theo đi ra.

Mãi cho đến buổi tối, Mã tiếp dư cũng chưa sinh được hài tử. Trần Mạn Nhu căn dặn Tần Hoan: "Người cho người canh chừng bên Cảnh Nhân cung, sang sớm ngày mai nói cho ta biết tin tức."

"Nương nương, Mã tiếp dư đã sinh." Tần Hoan làm rất hết phận sự, ngày hôm sau Trần Mạn Nhu vừa rời giường, nàng liền vội vàng lại đây hồi báo: "Ngài ngủ không bao lâu, Mã tiếp dư liền sinh một tiểu công chúa. Hắc hắc, Dương quý phi lần này phải thất vọng rồi."

"Nàng thất vọng cái gì? Cho dù là một tiểu hoàng tử, nàng cũng không có biện pháp nhận con nuôi." Trần Mạn Nhu cười nhạo một tiếng, trong

lòng cũng không có bao nhiêu may mắn hoặc là vui sướng khi người gặp họa, mặc kệ Mã tiếp dư lần này sinh ra cái gì, nếu lần trước Hoàng hậu còn chưa nói cho nàng tấn vị, lần này phỏng chừng càng không nói ra.

Là một tiểu công chúa, nói không chừng Mã tiếp dư càng cao hứng đâu, hoàng tử không thể nuôi bên người, công chúa thì không sao cả.

"Đi thôi, chúng ta đi thỉnh an Hoàng hậu nương nương." Sau khi ăn mặt tốt, Trần Mạn Nhu cười nói, Tần Hoan đỡ nàng xuất môn, vừa mới chuẩn bị lên giá liễn, chợt nghe phía sau truyền đến một tiếng kêu: "Huệ phi nương nương, đây là muốn đi thỉnh an Hoàng hậu nương nương đi?"

"Nguyên lai là Thành phi, Thành phi chẳng phải cũng muốn đi thỉnh an Hoàng hậu nương nương sao?" Trần Mạn Nhu quay đầu nhìn thoáng qua, vẫn chưa dừng lại, xoay người lên giá liễn. Thành phi ý bảo nội thị khiêng kiệu cước bộ nhanh hơn một ít, bỏ rơi cổ kiệu của Trần Mạn Nhu cổ kiệu nửa thước.

"Huệ phi nương nương, chuyện hôm qua Mã tiếp dư sinh một tiểu công chúa, người cũng biết đi?" Thành phi cười tủm tỉm hỏi, Trần Mạn Nhu ngáp một cái không trả lời, phỏng chừng Thành phi cũng không trông cậy vào nàng sẽ trả lời, tiếp tục cười nói: "Huệ phi nương nương đợi lát nữa muốn đi nhìn tiểu công chúa sao? Ta nghe nói, tiểu công chúa thập phần xinh đẹp đâu."

"Ngô, đợi lát nữa rồi nói sau." Trần Mạn Nhu chậm rãi tiếp một câu, tiểu hài tử mới sinh ra, có thể đẹp đến mức nào? Người khẳng định là vì Dương quý phi không có biện pháp nhận con nuôi một tiểu hoàng tử, cho nên mới cảm thấy tiểu công chúa xinh đẹp.

Bất quá, nghĩ đến đây, Trần Mạn Nhu lại có chút nghi hoặc, không phải nói, Thành phi cùng Dương quý phi đã muốn hòa hảo sao? Trước đó vài

ngày, Lưu phi còn nói Thành phi cùng Dương quý phi lại thập phần thân mật, tại sao hiện tại xem ra, không phải là như thế đâu?

Thành phi không biết Trần Mạn Nhu đang suy nghĩ cái gì, dọc theo đường đi tiếp tục lú lú nói chuyện, từ Tiểu công chúa của Mã tiếp dư nói đến Tiểu hoàng tử của Thục phi, còn nói thêm Hàn mỹ nhân mấy ngày trước hình như nhảy một điệu vũ cho Hoàng thượng xem, Hoàng thượng rất thích, liên tục ở lại chỗ Hàn mỹ nhân ba ngày.

"Thành phi, Hoàng thượng ở chỗ nào, không phải chúng ta có thể hỏi tới." Mắt thấy sẽ đến Vĩnh Thọ cung, Trần Mạn Nhu nghiêng đầu, mặt không chút thay đổi nói. Thành phi vẻ mặt đang căm giận, lúc này thấy biểu tình của Trần Mạn Nhu cũng nhin không được sừng sốt một chút.

Lập tức, ngượng ngùng nở nụ cười một tiếng: "Ta không phải là cảm thấy Hàn mỹ nhân quá mức luôn cúi sao?"

Trần Mạn Nhu liếc nàng một cái, nhắm mắt lại nghỉ ngơi. Thành phi thấy Trần Mạn Nhu không quan tâm tới nàng, chỉ bữu môi, cũng ngậm miệng lại.

Hai người một trước một sau vào Vĩnh Thọ cung, chỉ thấy Lưu phi Hồ phi cùng Vương tu nghi Hàn Mỹ nhân đều đã đến chờ, vì thế hai người vội vàng tiến lên hành lễ. Hoàng hậu thực tùy ý khoát tay, nói với Trần Mạn Nhu: "Thánh chỉ sắc phong người cùng Hồ phi hôm nay sẽ hạ, điển lễ sắc phong là ngày mười tháng tám, hai người các người tự mình chuẩn bị một chút."

"Tạ Hoàng hậu nương nương chỉ điểm." Trần Mạn Nhu cùng Hồ phi vội vàng hành lễ, Lưu phi ở một bên cười nói: "Chúc mừng Huệ phi nương nương cùng Hồ phi muội muội."

"Lưu phi tỷ tỷ, lời này cũng thật khách khí." Trần Mạn Nhu đô đô miệng, ngồi xuống vị trí phía trên Lưu phi, vẻ mặt chân thành nói: "Chúng ta lúc

trước không phải xưng là tỷ muội sao? Người có muội muội mới, sẽ không cần muội muội cũ này phải không?"

"Nói gì vậy." Lưu phi trắng mắt liếc nàng một cái, ý cười trong suốt nói: "Đây không phải chúc mừng hai người một câu trước sao? Về mặt quy cũ phải chú ý một chút, sau này tỷ muội chúng ta ở chung như thế nào, cũng không thể tùy ý?"

"Huệ phi cùng Lưu phi thật là tỷ muội tình thâm, làm cho chúng ta nhìn thấy cũng hâm mộ." Đức phi ở một bên không nhanh không chậm nói một câu, Trần Mạn Nhu nghiêng đầu nhìn nàng, chỉ thấy tươi cười trên mặt nàng thực chân thành, Trần Mạn Nhu trong lòng nhin không được kêu rên, cái này tốt lắm, Trương Uyển Đình trở thành cung phi đủ tư cách, mình lại phải tăng thêm cảnh giác.

"Đức phi nếu như hâm mộ, cũng có thể cùng chúng ta tỷ muội tương xứng." Trần Mạn Nhu trong lòng vừa đập một tiểu nhân tên là Trương Uyển Đình, vừa cười so với Trương Uyển Đình càng thêm chân thành.

Đang nói, Dương quý phi cùng Thục phi một trước một sau vào tới. Chờ hai người thỉnh an xong, Hoàng hậu mới nhấp một ngụm trà nói: "Mã tiếp dư tối hôm qua sinh tiểu công chúa, dựa theo thứ tự, là Nhị công chúa. Hoàng thượng thông cảm Mã tiếp dư sinh sản gian nan, cho nên đặc biệt chấp thuận Mã tiếp dư đem tiểu công chúa nuôi dưỡng ở Cảnh Nhân cung, Dương quý phi cùng Mã tiếp dư cùng nhau chăm sóc, các vị muốn nói gì không?"

"Hoàng thượng cùng Hoàng hậu nương nương luôn luôn suy nghĩ vì đại cục, quyết định đưa ra tất nhiên là tốt nhất, thiếp không có gì muốn nói." Thục phi dẫn đầu nói, Trần Mạn Nhu chỉ đi theo gật đầu, Dương quý phi là có cũng được mà không có cũng không sao, cho nên cũng không phản đối.

Hoàng hậu thấy tất cả mọi người không lời khác muốn nói, liền nói về chuyện sắc phong Trần Mạn Nhu cùng Hồ phi. Thục phi ý tứ hàm xúc không rõ nhìn qua Trần Mạn Nhu: "Huệ phi muội muội là người có phúc khí, đến lúc đó tỷ tỷ cũng muốn đến uống một ly rượu chúc mừng."

"Nếu Thục phi tỷ tỷ đến, đừng nói một ly rượu, mười chén cũng có." Trần Mạn Nhu mặt đỏ hồng cười nói, nhìn rất cao hứng, quay đầu nhìn thấy Hồ phi cúi đầu xem hoa văn thêu trên quần áo, vội vàng đem họa dẫn đến trên người Hồ phi: "Thục phi tỷ tỷ đừng chỉ trêu ghẹo một mình ta, cũng phải Hồ phi muội muội chúc mừng."

"Thục phi tỷ tỷ cùng Huệ phi tỷ tỷ đừng trêu ghẹo muội muội, chỗ muội muội không có rượu ngon. Bất quá, nếu hai vị tỷ tỷ không chê, muội muội mùa đông năm trước mình nhường rượu hoa mai, đến lúc đó phải thỉnh hai vị tỷ tỷ thưởng lượng nhấm nháp một chút."

Hồ phi vội vàng cười nói, hé ra khuôn mặt xinh đẹp nhiễm vài phần phấn nhuận, lại có vẻ mặt mảy may như họa. Nói chuyện cũng ôn ôn hòa hòa, giống như trừ bỏ lúc vừa mới tiến cung, đem Thành phi phản bác một chút, thời điểm còn lại đều là cái loại giọng điệu chậm rãi dịu ngoan sắc sảo, cho tới bây giờ cũng không nghe nói qua cùng ai từng có tranh chấp.

"Cũng chỉ có Thục phi cùng Huệ phi có rượu uống à?" Đức phi ở một bên nhíu mày cười nói, Hồ phi vội vàng cười nói: "Làm sao, Đức phi tỷ tỷ cũng có. Hoàng hậu nương nương cùng Quý phi nương nương nếu không chê, đợi lát nữa thiếp cho người đưa qua một ít."

Hoàng hậu gật gật đầu, ôn hòa nói: "Người có tâm."

Dương quý phi lại trực tiếp hừ một tiếng: "Không cần, bản cung không thích rượu hoa mai rượu, tự người giữ đi."

HẬU CUNG MƯU SINH KẾ

Tiểu Nhân Hoa Khai

www.dtv-ebook.com

Chương 52: Kim Sách

Đến ngày mười tháng tám, Sau khi Trần Mạn Nhu rời giường, thay trang phục phi tần chính nhị phẩm Nội Vụ phủ đưa tới, chờ Hoàng hậu bên kia cho người tới tuyên đọc (齋) thánh chỉ, nàng mới đi theo đến trước Thái Hòa Điện. Thái Hòa Điện đã sớm bố trí tốt, chính giữa để một cái bàn, trên bàn để kim sách cùng bảo ấn chính nhị phẩm phi tử, ở trên đều viết tên Trần Mạn Nhu.

Đi theo trình tự như lời quan viên Lễ bộ đã nói, ở cửa đại điện, đầu tiên là quỳ xuống nghe thánh chỉ, sau đó khấu tạ hoàng ân, tiếp theo nghe Hoàng hậu ban thưởng lời răn dạy, cùng với hai cung Thái Hậu răn dạy. Sau khi nghe xong lại đến đại điện, canh giờ đã đến, quan viên Khâm Thiên giám báo giờ lành, tiếp theo Hồng Lư tự quan dẫn chính phó sứ đến án tiền, đi tam quỳ cửu khấu đại lễ, sau đó để cho Trần Mạn Nhu quỳ xuống nghe phong.

Có nữ lễ quan ở một bên chỉ huy, nói quỳ, Trần Mạn Nhu liền hành đại lễ, nói tuyên sách, Lễ bộ quan viên liền đưa kim sách. Nói thụ sách, Lễ bộ quan viên đã đem kim sách cho một nữ quan khác, nữ quan kia mang đến cho Trần Mạn Nhu, Trần Mạn Nhu quỳ tiếp tạ ơn.

Kế tiếp bảo ấn lại đi một lần lễ nghi như vậy, Trần Mạn Nhu đứng dậy quỳ xuống quỳ xuống đứng dậy, tới tới lui lui ép buộc vài lần, kim sách cùng bảo ấn mới xem như tới tay. Sau khi tới tay, còn không chấm dứt, lại lần lượt tam quỳ cửu khấu đại lễ.

Sau đó, Tông Nhân phủ sẽ đem tên Trần Mạn Nhu viết ở trên ngọc điệp, ghi lại trong danh sách, như vậy danh phận Trần Mạn Nhu mới xem như

hoàn toàn quyết định. Sau đó, vẫn chưa xong, Trần Mạn Nhu mặc đại lễ phục, tay cầm kim sách bảo ấn, đi đến Từ Ninh cung tạ ơn trước, lại đi Từ An cung tạ ơn, cuối cùng đi Vĩnh Thọ cung tạ ơn.

Đi qua đi lại ba cung điện một chuyến, mà không phải ngồi liên, chờ lúc trở lại Chung Túy cung, Trần Mạn Nhu cảm thấy, cặp chân đã như không phải của mình. Tần Hoan vội vàng bưng một ly trà cho nàng: "Nương nương, nhuận nhuận khẩu trước."

Đôi Nguyệt vừa bóp bả vai cho nàng, vừa thấp giọng nói: "Nương nương, Minh tổng quản bọn họ còn chờ ở bên ngoài."

Trần Mạn Nhu nuốt xuống một ngụm nước, hơi thở hỗn hển, khoát tay nói: "Để cho bọn họ vào đi, hà bao đã chuẩn bị tốt chưa?"

"Chuẩn bị tốt." Đôi Nguyệt lên tiếng, xoay người đến bên trong mang ra hơn mười cái hà bao. Tần Hoan thấy vậy mới đi ra ngoài đem đám người Minh tổng quản tiến vào. Minh tổng quản đi đầu, tiếp theo là Vi Nhạc, Hội Âm, Tiến Tửu, Bội Đình, Thanh Hạnh, Hồng Mai, cùng với vài người Tiểu Hỉ Tử, Tiểu Nhạc Tử, Tiểu Đình Tử, Tiểu Thành Tử, Tiểu Lai Tử.

"Chúc mừng nương nương, chúc mừng nương nương." Minh tổng quản đi đầu, hành đại lễ với Trần Mạn Nhu, Trần Mạn Nhu nâng tay ý bảo mọi người đứng dậy: "Được rồi, chúng ta ở chung đã hơn một năm, tính tình của ta các người cũng đã biết, ngày thường phải an phận thủ thường, ta tất nhiên cũng sẽ không bạc đãi các người. Nhưng nếu có lòng riêng, vậy đừng trách ta hạ thủ không lưu tình. Hôm nay là ngày lành của bản cung, Chung Túy cung cao thấp đều có thưởng."

Nói xong, Đôi Nguyệt liền đi lên, đem hà bao phát xuống. Trình độ được Trần Mạn Nhu coi trọng không giống nhau, hà bao cùng với đồ phía trong cũng không giống nhau. Trần Mạn Nhu chờ Đôi Nguyệt lại đứng ở phía sau mình, mới nói tiếp: "Bản cung hiện nay là chính nhị phẩm phi tử, nhân thủ

hầu hạ sẽ nhiều thêm vài người, ước chừng buổi chiều Hoàng hậu nương nương sẽ tặng người lại đây để cho bản cung chọn lựa. Cho nên, bản cung nghĩ trước tiên từ bên trong những người các người, chọn lựa ra vài người đề bạc lên trên."

Lúc trước Trần Mạn Nhu là tòng nhị phẩm phi tử, trừ bỏ Đối Nguyệt Tần Hoan, Chung Túy cung cũng chỉ đưa tới sáu cung nữ sáu thái giám. Hiện tại Trần Mạn Nhu thăng chức, cung nữ cùng tiểu thái giám, sẽ tăng thêm hai người.

Vi Nhạc Hội Âm cùng Bội Đình Tiến Tửu bốn người vừa nghe, đều có chút không yên. Lẽ ra, nếu Trần Mạn Nhu muốn đề bạt thành nhất đẳng cung nữ, đầu tiên sẽ nghĩ đến các nàng đang là nhị đẳng cung nữ. Nhưng, hơn nữa năm nay, Trần Mạn Nhu luôn để cho Thanh Hạnh chải tóc cho nàng, vạn nhất chọn trúng Thanh Hạnh, vậy không phải mất đi một cơ hội sao?

Trần Mạn Nhu cũng mặc kệ các nàng thấp thỏm hay không thấp thỏm, sau khi nói xong, chỉ bưng ly trà nhìn thần sắc vài người các nàng. Còn nhớ rõ có câu nói, trên thế giới này không có long trung thành tuyệt đối, cái gọi là trung thành, chính là lợi ích không đủ để phản bội.

Cho nên cho dù là có khả năng có người sau lưng Vi Nhạc Hội Âm các nàng, Trần Mạn Nhu cũng không đem người tống xuất đi, sau đó chuẩn bị từng bước mượn sức lôi kéo đến bên người. Đi theo mình từng bước thăng chức, so với sau khi phản bội thì bị người chém giết sẽ mạnh hơn.

Đến hiện tại, tuy rằng nàng còn chưa nói sẽ để cho Vi Nhạc các nàng đi làm một ít chuyện âm hiểm, nhưng để cho các nàng đi tìm hiểu tin tức, còn phi thường có tác dụng.

Hiện tại nàng muốn tuyển đại cung nữ, sẽ không tùy ý như vậy, dù sao, việc của đại cung nữ so với nhị đẳng cung nữ cũng nhiều hơn nhiều, rất

nhiều việc bên người đều có thể nhúng tay, nếu không phải người thập phần có thể tin tưởng, đại cung nữ sẽ thành quả bom.

Vi Nhạc ổn trọng, nhưng phía sau dính đến Dương quý phi cùng Thục phi, hai người này cũng không là dễ chọc. Nhất là Thục phi, Trần Mạn Nhu luôn cảm thấy, nàng không giống như biểu hiện bề ngoài lạnh nhạt không tranh, tuy rằng nàng cũng đứng ở bên Hoàng hậu.

Hội Ấm, có hai cung Thái hậu, Từ An thái hậu thật ra không sao cả, nhưng Từ Ninh thái hậu, chỉ sợ nàng chó cùng rứt giậu.

Nghĩ, Trần Mạn Nhu đưa tay chỉ Bội Đình cùng Tiến Tửu: "Hai người các người, ngày sau đi theo Tần Hoan cùng Đối Nguyệt hảo hảo học tập, mau chóng biết quy củ hầu hạ bên người của ta. Lúc trước còn không cho các người vào nội thất hầu hạ, lần này cần phải hảo hảo học."

"Nô tỳ tạ Huệ phi nương nương." Bội Đình cùng Tiến Tửu lập tức tiến lên tạ ơn, trên mặt mang theo vui mừng không tự kìm hãm được tươi cười. Trần Mạn Nhu lưu ý Vi Nhạc cùng Hội Ấm, chỉ thấy trên mặt Vi Nhạc bình tĩnh, người lại Hội Ấm hơi chút có chút không cam lòng, nhưng cũng không cáu giận ghen tị nghiêm trọng.

"Thanh Hạnh tăng lên thành nhị đẳng cung nữ." Trần Mạn Nhu lại nói, Hồng Mai người này không thể trọng dụng, tuy rằng có thể hỏi thăm một ít tin tức nhỏ, nhưng là đối với người ở cùng cũng có thể tùy thời đâm chọc sau lưng, lòng trung thành của nàng thật sự là rất rẻ, Trần Mạn Nhu không muốn mạo hiểm.

"Tới Tiểu Hỉ Tử Tiểu Nhạc Tử, sau này các người vẫn đi theo bên người ta, Tiểu Thành Tử cùng Tiểu Đình Tử đi theo Minh tổng quản, chờ hai thái giám mới được đưa đến đây, phải giúp dạy lại quy củ, hiểu chưa?"

Đi theo bên người Trần Mạn Nhu, tự nhiên coi như đại thái giám, đi theo bên người Minh tổng quản, coi như là nhị đẳng thái giám. Vài người vội

vàng cảm tạ ân, Trần Mạn Nhu mới khoát tay để cho bọn họ đi ra ngoài. Tiến Tửu cùng Bôi Đình hiện tại thành đại cung nữ, nhìn người thối lui đến ngoài cửa, nhìn nhìn Trần Mạn Nhu, có chút lo lắng.

"Liên giữ đi, nếu bản cung đã đề bạt các người, ngày sau các người là tâm phúc của bản cung. Bản cung tin các người, các người đừng cô phụ tín nhiệm của bản cung." Trần Mạn Nhu nhìn Bôi Đình cùng Tiến Tửu, chậm rãi nói.

"Nô tỳ hiểu được, ngày sau nô tỳ nhất định không phụ tín nhiệm của nương nương." Hai người vội vàng hành lễ, đang nói, chợt nghe Thanh Hạng bên ngoài thông báo: "Nương nương, Lưu công công chỗ Hoàng thượng đến đây."

Trần Mạn Nhu vội vàng đứng dậy đi ra bên ngoài, Lưu Thành cười tủm tỉm hành lễ với Trần Mạn Nhu: "Chúc mừng Huệ phi nương nương, tiểu nhân đến là muốn xin một ít tiền thưởng a."

"Lưu công công lời này sao có thể nói, ta còn chưa cảm ơn Lưu công công chiếu cố chỉ điểm đâu, vốn là muốn đưa cho Lưu công công tiền vất vả. Cái gì mà thưởng với không thưởng, Lưu công công đừng làm ta xấu hổ." Trần Mạn Nhu cười nói, ý bảo Tần Hoan đi qua đưa tiền thưởng: "Một chút chút lòng thành, Lưu công công mang đi uống trà."

"Đa tạ Huệ phi nương nương." Lưu Thành cũng không chối từ, đưa tay nhận hà bao, cũng không suy nghĩ gì khác, trực tiếp nhét vào trong hà bao. Sau đó thân mình thẳng tắp thì thầm: "Thánh dụ: Ban thưởng Huệ phi kim ti toàn bát bảo trân sáu cái, phi thúy điền châu sai sáu cái, điểm thúy hồ điệp trân hai cái, kim ti đồng bách hợp một một đôi, khắp ti mã não thủ trạc hai đôi..."

Phía trước là một ít trang sức, ở giữa là một ít vải vóc, phía sau lại là một ít đồ vật trang trí.

Trần Mạn Nhu nghe Lưu thành nói xong, cảm tạ hoàng ân, mới đứng dậy tiếp thánh chỉ, cho người đem đồ mang vào trong phòng. Lưu Thành hướng Trần Mạn Nhu hành lễ: "Huệ phi nương nương, thời điểm không còn sớm, tiểu nhân còn phải đi về phục chỉ, cáo lui trước một bước."

"Làm phiền Lưu công công." Trần Mạn Nhu cười nói, ý bảo Minh tổng quản đưa Lưu Thành xuất môn.

Tiếp theo là hai cung Thái hậu ban thưởng, sau đó là Hoàng hậu. Đồ Dương quý phi đưa tới chỉ có thể xem như hạ lễ, Thục phi Đức phi cũng không ngoại lệ, mặt khác đám người Lưu phi phía dưới, cũng đều cho người tặng hạ lễ.

Chờ Trần Mạn Nhu tới tới lui lui đem người các cung tiễn bước, đã muốn tê liệt. Tần Hoan rất đau lòng lại đây bóp chân cho nàng, Đới Nguyệt ở một bên cho Bội Đình cùng Tiến Tửu chuẩn bị xiêm áo ngọc thiện, vừa nói: "Nương nương, ngài dùng ngọc thiện trước, sau đó ngủ trưa, buổi chiều không phải còn chọn người sao?"

Trần Mạn Nhu mỗi một gạt gạt đầu, cầm chiếc đĩa gậy mấy ngụm cơm, nhưng chung quy do quá mệt mỏi, không có khẩu vị, ngừng đĩa cho Tần Hoan thu thập, mình lại đi vào nội thất, trực tiếp ngã ra giường. Đới Nguyệt múc một chậu nước, mang khăn mặt lau mặt lau tay cho Trần Mạn Nhu.

Bội Đình cùng Tiến Tửu tốt xấu gì cũng hầu hạ Trần Mạn Nhu hơn một năm, lúc này cũng tự giác lại đây, một người cởi đại lễ phục cho Trần Mạn Nhu, một người đem trang sức trên người Trần Mạn Nhu tháo xuống, ba người đồng tâm hiệp lực, lập tức đem Trần Mạn Nhu thu thập thỏa đáng vùi trong ổ chăn.

Trần Mạn Nhu rốt cuộc tuổi còn trẻ, bị giằng co suốt buổi sáng, chỉ ngủ một canh giờ thì khôi phục tinh thần. Tần Hoan vội vàng đem canh cá vẫn

dùng nước giữ ấm: "Nương nương, giữa trưa ngài ăn không bao nhiêu, lúc này nên ăn thêm một chút."

"Không phải nói Vĩnh Thọ cung tặng người đến đây sao? Người đã ở bên ngoài?" Trần Mạn Nhu bưng bát uống một ngụm, sau đó mới nghiêng đầu hỏi, thấy Tần Hoan gật đầu, liền phân phó nói: "Người cùng Đối Nguyệt đi nhìn trước, đợi lát nữa ta đi qua."

Kỳ thật theo vị trí hiện tại của Trần Mạn Nhu, là có thể xuyên thấu qua rèm cửa nhìn những người đứng bên ngoài, sáu thái giám, sáu cung nữ, đều được tuyển. Trần Mạn Nhu lượng một vòng đứng ở phía trước cung nữ, lớn lên đều rất thanh tú, điểm ấy hoàn toàn không cần xem, tuyển tiến cung, cho dù là cung nữ, cũng phải trải qua các loại kiểm tra.

Thật giống như tuyển tú vòng thứ nhất ở Thanh triều, phải kiểm tra diện mạo, tình huống thân thể, cùng với tình huống gia đình. Hoàng Thượng, vô luận khi nào cũng đều yêu quý tính mệnh, nếu như tùy tiện liền tìm cái lấy cớ thì có thể tiến cung làm cung nữ thái giám, hoàn toàn không có khả năng.

Cung nữ bên trái kia đôi mắt luôn luôn loạn chuyển, vừa thấy chỉ biết không phải người ổn trọng, không cần. Người thứ hai bên trái có chút hẹp hòi, từ lúc tiến vào đến bây giờ vẫn lui cổ lui thân mình, tương lai chỉ sợ vừa bị người ta uy hiếp, cái gì cũng đều có thể nói ra.

Vừa uống canh cá, Trần Mạn Nhu vừa đem tất cả mọi người đánh giá một lần, thế này mới kêu Tần Hoan tiến vào: "Ba người bên phải, là từ đâu chuyển đến. Sau đó tuyển hai người lưu lại, tiểu thái giám thì để cho Minh tổng quản tuyển."

HẬU CUNG MƯU SINH KẾ

Tiểu Nhiên Hoa Khai

www.dtv-ebook.com

Chương 53: Ân Điển

"Điển lễ sắc phong Hồ phi tổ chức sau Trung thu, trước lúc đó, Hồ phi nên hảo hảo chuẩn bị một chút." Hoàng hậu ngồi ở trên, rất tao nhã vuốt bộ móng tay thật dài, Hồ phi vội vàng đứng dậy hành lễ: "Thiếp đã biết, tạ Hoàng hậu nương nương nhắc nhở."

"Bản cung vẫn nói câu nói kia, các người đều phải dụng tâm hầu hạ Hoàng thượng, hầu hạ tốt, bản cung tự nhiên sẽ cho các người đề thăng phân vị, hầu hạ không tốt, cũng đừng trách bản cung không khí." Hoàng hậu nhìn lướt qua mọi người tổng kết, lại nhìn Trần Mạn Nhu: "Huệ phi, ngày hôm qua Trần phu nhân đệ bài tử. Bản cung nghĩ, ngày mai cũng là Trung thu, cho nên liền chấp thuận cho Trần phu nhân tiến cung, người trở về chờ đi."

"Thật sự?" Trần Mạn Nhu vẽ mặt kinh hãi, hỏi xong đột nhiên cảm thấy có chút thất lễ, vội vàng ngượng ngùng đoan chính thân 稟, quỳ củ đứng dậy hành lễ với Hoàng hậu ở trên: "Thiếp tạ Hoàng hậu nương nương ân điển."

Bộ dáng còn thoáng mang theo một chút tính trẻ con lại cố gắng làm ra bộ dáng đoan trang nghiêm túc, thật sự là có điểm buồn cười, Hoàng hậu cười chỉ chỉ nàng một cái: "Không cần tạ ơn, bản cung nghe nói người vẽ tiểu miêu, tiểu cầu rất thú vị, quay về vẽ vài mẫu thêu cho bản cung đi."

Hình tiểu miêu, tiểu cầu thêu ra, làm cho tiểu hài tử rất thích. Trần Mạn Nhu ở thời điểm sinh thần Đại công chúa tặng đồ thêu hình tiểu miêu tiểu cầu, như vậy mới làm cho Hoàng hậu nhớ kỹ.

Trần Mạn Nhu vội vàng gật đầu ứng: "Được nường nường để mắt, thiếp trở về liền cẩn thận vẽ cho nường nường."

Thục phi ở một bên cười nói: "Huệ phi muội muội vẽ tranh chó mèo đẹp như vậy, tất nhiên là rất thích chó mèo, không bằng đưa hai con về cung nuôi đi?"

Trần Mạn Nhu đầu tiên là trên mặt vui vẻ, tiếp theo lắc đầu nói: "Vẫn là không cần, ta tuy rằng thích chó mèo, nhưng cũng không nuôi dưỡng chúng nó, vạn nhất bị chết, còn không bằng để chúng nó ở lại chó mèo phòng hảo hảo sống. Huống hồ, chó mèo tính tình hoạt bát, lại không thông minh như con người, vạn nhất không có mắt va chạm quý nhân, muội muội ta gánh vác không nổi."

Dương quý phi ở một bên hừ lạnh một tiếng: "Chó mèo cũng có linh tính, ta xem a, Huệ phi sẽ không nuôi, bằng không cũng nuôi không tốt."

"Quý phi nường nường nói rất đúng, thiếp thật đúng là sẽ không nuôi." Trần Mạn Nhu tâm tình tốt không cùng Dương quý phi so đo, hôm nay mẫu thân nàng sẽ tiến cung, nàng phải cẩn thận suy nghĩ sau khi trở về sẽ chuẩn bị cái gì đưa cho mẫu thân đâu.

Hơn nữa, lần này mẫu thân tiến cung, không biết có thể nói đến viện hôn nhân đại ca của đại ca hay không.

"Quý phi đối với chó mèo cũng có nghiên cứu sao?" Hoàng hậu ở trên hỏi một câu, Dương quý phi mân mân môi, một lát sau lắc đầu: "Thiếp chưa bao giờ nuôi qua mấy thứ này, Hoàng hậu nường nường cũng biết, thân mình thiếp không tốt, trên người chó mèo đều bẩn."

Hoàng hậu liếc nàng một cái, còn tưởng rằng bản cung là muốn đưa cho người con chó mèo sao? Bản cung cũng không phải kẻ ngốc, Nhị công chúa còn ở tại Cảnh Nhân cung của người, bản cung làm sao có thể bỗng nhiên đưa cho người cái gì nguy hiểm?

Dương quý phi từ trong mắt Hoàng hậu nhìn đến sự châm chọc, mặt đỏ lên, trong lòng còn có chút phần hận, chỉ nghiêng đầu không nhìn thần sắc Hoàng hậu. Thành phi ở một bên cười hì hì nói: "Quý phi tỷ tỷ, hôm kia ta tự học viết một bài thơ, quay về người giúp ta nhìn xem?"

"Muội muội viết thơ gì? Tỷ muội chúng ta lúc này cũng không có việc gì làm, không bằng người nói ra, mọi người đều giúp người nhìn xem?" Lưu phi ở một bên thêm vào một câu, Thành phi vội vàng lắc đầu: "Khó mà làm được, ta sẽ không nói, ta vốn không biết làm thơ, hiện tại là vừa mới bắt đầu học, vừa mới học da lông, ta sẽ không mang ra để mất mặt đâu."

Nói xong, Thành phi liếc mắt nhìn Hồ phi một chút. Hồ phi chỉ cúi đầu nghiêng cứu hoa thêu trên váy, coi như không nghe Thành phi nói. Ngược lại Vương tu nghi bữu môi khinh thường nói: "Thành phi tỷ tỷ thật sự là rất khiêm tốn, người có Dương quý phi chỉ dạy, học thức nhất định rất tốt. Như vậy Thành phi tỷ tỷ còn định cất giấu, thực là rất tự mình hiểu lấy."

Không đợi sắc mặt Thành phi biến hắc, ánh mắt nàng hướng bên cạnh một chút, nhìn lướt qua Hồ phi, tiếp tục nói: "Không giống như một ít người, nhận thức được vài chữ, sẽ niệm mấy bài thơ, liền mỗi ngày khoe khoang giống như đại thi nhân, làm cho người ta phiền chán."

Vương tiệp dư ở một bên mang khăn tử che miệng, nhẹ giọng cười nói: "Thiếp nghe lời Vương tỷ tỷ, hình như là có vài phần đạo lý, thánh nhân cũng nói, nữ tử không tài đó là đức, thi từ a, có làm tốt như thế nào đi nữa, so ra cũng kém nữ hồng linh tinh."

Hồ phi tuy rằng luôn luôn là người có thể nhẫn nại, nhưng đối với loại bắt nạt tới cửa rõ ràng như vậy, vẫn sẽ sinh khí, bằng không, năm đó vừa tiến cung cũng sẽ không lập tức cùng Thành phi chống đối. Lúc này bị Vương tu nghi cùng Vương tiệp dư minh triều ám phúng mắng cho một trận như vậy, trong lòng không vui, liền nhăn mặt lên: "Vương tiệp dư, thánh nhân cũng không có nói qua nữ tử không tài đó là đức, nhưng thật ra

thánh nhân có nói qua ngọc không mài, bất thành khí, nhân không học, không biết nghĩa. Có thể thấy được thánh nhân đều nói học rất là tốt, không học sẽ không hiểu được lẽ nghĩa liêm sỉ."

Nàng nhìn Vương tiệp dư với ánh mắt giống như là nhìn rác rưởi, cùng mang theo một chút thương hại, thấy Vương tiệp dư thập phần tức giận, lại ngại phân vị Hồ phi, chỉ là sắc mặt đỏ bừng, ánh mắt tức giận.

Hồ phi cũng không sợ ánh mắt ấy, tiếp tục quay đầu nói với Vương tu nghi: "Còn có Vương tu nghi, người nói mấy người biết vài chữ dễ đọc mấy bài thơ, đây là không đúng, biết vài chữ, không có khả năng đọc thơ. Ta nghe nói, Vương tu nghi trước kia là người bên cạnh Hoàng hậu nương nương, vậy Vương tu nghi tất nhiên là biết chữ, không bằng ta đọc một bài thơ, Vương tu nghi nghe một lần sau nói cho ta nghe một chút thế nào là vài chữ?"

Vương tu nghi mở miệng mở ra rồi lại ngậm lại, nàng thập phần tự hiểu bản thân, mình tuy rằng lúc ở bên người Hoàng hậu nhận thức một ít chữ, nhưng cũng chỉ là một ít chữ đơn giản, chữ phức tạp, nàng hoàn toàn không nhận thức được. Hồ phi nếu nói như vậy, khi đọc lên nhất định là dùng bài thơ cố ý làm khó dễ nàng, nàng nếu không biết những chữ đó, vậy không phải càng dọa người sao? Còn không bằng hiện tại không nói tiếp đâu.

May mắn Hồ phi cũng biết hai người này là người của ai, cũng không tính nháo lớn lên, cho nên thấy Vương tu nghi không nói, nàng cũng hãy bỏ qua cho Vương tu nghi.

Hoàng hậu quét mắt nhìn Vương tu nghi cùng Vương tiệp dư, nghiêng đầu nhìn nhìn Hồ phi, giọng điệu lạnh nhạt nói một câu: "Nguyên tưởng rằng Hồ phi tính tình rất ôn hòa, hiện nay xem ra, ngược lại là bản cung xem nhìn nhầm."

Ngụ ý, nói là Hồ phi trong ngoài không đồng nhất. Hồ phi đang chuẩn bị nói chuyện, Hoàng hậu lại không có hứng thú nghe: "Được rồi, bản cung cũng sẽ không thưởng thức thi từ, Hồ phi hiểu biết nhiều, bản cung cũng không nói được nhiều đạo lý lớn như vậy, hôm nay bản cung có chút mệt mỏi, các người liền tan đi."

Vương tu nghi đặc ý liếc mắt nhìn Hồ phi một cái, thực chân chó tiến lên từ hàng sau hành lễ: "Vậy Hoàng hậu nương nương ngài trước hết nghỉ ngơi đi, thiếp cáo lui trước. Hoàng hậu nương nương nếu rảnh rồi, cảm thấy buồn, cho người đi kêu thiếp, thiếp lại đây bồi ngài trò chuyện."

Hoàng hậu khoát tay, để cho Vọng Hương đỡ mình đứng dậy, đi vào nội điện. Dương quý phi cười nhạo một tiếng, đứng lên, dẫn đầu đi ra cửa đại điện, đi ngang qua bên người Hồ phi, ngừng một chút, nghiêng đầu nói: "Có những người a, nhìn như rất thông minh, trên thực tế, lại là đầu gỗ."

Nói xong, ngẩng đầu ưỡn ngực tiêu sái xoay người, nàng bất mãn Hồ phi đã thật lâu. Từ vạn thọ tiết năm trước, lúc đó sau khi Hồ chiêu nghi đưa lên một quyển thi tập, Hoàng thượng liền đối với tiện nhân này có vài phần kính trọng. Còn có tiện nhân Trần Mạn Nhu kia, hai người này dựa vào cái gì mà thăng phân vị?

Một người mỗi ngày giả trang như người ngu ngốc, một người mỗi ngày đều nghĩ mình là tài trí hơn người có thể thi, có thể từ, có thể làm phú ban tiệp dư, hai người cũng không phải là thứ tốt!

Trần Mạn Nhu kia thật ra rất thức thời, sẽ không dễ dàng cùng mình tranh cãi. Hồ phi này, thật đúng là nghĩ mình một bước lên trời? Không phải là từ chiêu nghi thăng đến phi, không phải là Hoàng thượng lâm hạnh nhiều hơn vài lần sao? Sau này gặp hạn té ngã, mới có thể làm cho nàng nhớ lâu một chút, biết ở trong cung cái gì có thể nói, cái gì không thể nói, cái gì có thể làm, cái gì không thể làm!

Trong ánh mắt Dương quý phi mang theo vài phần âm ngoan, bước nhanh lên giá liễn, buông kiệu liêm che khuất biểu tình trên mặt.

Thục phi không nói chuyện, tự bản thân lên kiệu, đi hướng ngược lại. Đức phi cũng không quan tâm những người còn lại, lên kiệu sau phân phó nói: "Hôm nay thời tiết không tệ, bản cung muốn đến ngự hoa viên đi dạo một chút."

Vẻ mặt Lưu phi tức giận đưa tay kéo Trần Mạn Nhu: "Người xem xem Đức phi, rõ ràng người là Huệ phi xếp phía trước nàng, nàng có đem người để ở trong mắt sao? Cư nhiên dám không chào hỏi đi trước người, thật sự là khinh người quá đáng!"

Kỳ thật, Hiền phi, Thục phi, Huệ phi, Đức phi, bốn vị trí đều song song là chính nhị phẩm phi tử, cũng không phân trước sau. Chính là, ở trong ngọc điệp sử sách ghi lại, luôn luôn dựa theo hiền thục huệ đức sắp thứ tự, cho nên mới phân trước sau.

Đây là tiềm quy tắc, người nói Đức phi mạo phạm Huệ phi, vậy người mang cung quy đến đối chiếu, xem Đức phi là phạm vào quy củ nào. Nhưng người nói Đức phi không phạm sai lầm, thể diện Huệ phi bị Đức phi ném tới mặt đất mà đập.

"Tỷ tỷ suy nghĩ cho ta ta hiểu được, bất quá, Đức phi phong phi trước ta, bất bình trong lòng cũng phải có, ta không nên cùng nàng so đo." Trần Mạn Nhu rất hào phóng khoát tay, vẻ mặt sáng khoái nhìn Lưu phi khóe miệng co rút.

Trần Mạn Nhu cũng không để ý Lưu phi suy nghĩ cái gì, chỉ lầm lũi cười hì hì nói: "Tỷ tỷ, nương ta lập tức sẽ vào cung, ta đi về trước, chờ lúc rảnh rồi, tỷ tỷ cần phải đến thăm ta, chúng ta cũng giống như trước đây, cùng nhau thiêu thừa may vá, cùng nhau trò chuyện."

Lưu phi gật gật đầu, cười đầy đặn: "Được rồi, nhanh chóng trở về đi, thời gian không còn sớm, nói không chừng người vừa trở về, Trần phu nhân cũng tiến cung đâu."

Trần Mạn Nhu ngây ngô cười gật gật đầu, xoay người lên kiệu, vội vã chạy về Chung Túy cung. Bôi Đình cùng Tiến tửu chỉ huy nhóm tiểu nha hoàn phoir nằng chấn cùng áo lông dùng trong, thấy Trần Mạn Nhu tiến vào, vội vàng lại đây hành lễ.

"Các người nhanh lên đi, Tiểu Hỉ Tử, người đi Khôn Ninh môn chờ, chờ thấy Trần phu nhân, liền lập tức trở về nói cho ta biết." Trần phu nhân muốn vào cung, tất nhiên là đi thỉnh an Hoàng hậu trước, sau đó mới có thể đến chỗ Trần Mạn Nhu.

Chờ Tiểu Hỉ Tử lĩnh mệnh lệnh ra đi, Trần Mạn Nhu lại bắt đầu lục tung, vẫn giống như thời điểm Trần Hoài Cẩn đến lần trước, Trần Mạn Nhu trang điểm xinh đẹp nhất có thể, so với thời điểm tiếp giá Hoàng thượng còn dùng tâm hơn.

Lại phân phó Tẩn Hoan mang sổ sách ra, coi thứ nào có thể mang xuất cung, đại ca nàng sắp thành thân, dùng đồ ban thưởng trong cung làm sính lễ, là thập phần có mặt mũi. Như là Nội Vụ phủ làm vải vóc cùng trang sức, mang ra dùng đều là rất có phân lượng. Nàng đã không thể trở về nhìn đại ca mình thành thân, tự nhiên là muốn lo lắng cho nhà mình nhiều một chút.

Không biết lúc này đi cầu Hoàng thượng lại ban thưởng thêm được không, hoặc là cho một thánh chỉ tứ hôn?

HẬU CUNG MƯU SINH KẾ

Tiểu Nhân Hoa Khai

www.dtv-ebook.com

Chương 54: Hôn Sự

Trần phu nhân đến Chung Túy cung, thấy Trần Mạn Nhu đứng ở cửa đại điện, còn chưa kịp có hành động gì, đôi mắt đã đỏ. Trần Mạn Nhu hai ba bước chạy xuống bậc thang, Trần phu nhân vội vàng hô: "Đừng chạy! Cẩn thận dưới chân!"

"Nương!" Trần Mạn Nhu cũng không để ý Trần phu nhân nói gì, trực tiếp nhảy đến trước mặt Trần phu nhân, không đợi Trần phu nhân hành lễ, liền ôm cổ Trần phu nhân làm nũng trước một bước, nhìn nữ nhi đã sơ búi tóc phụ nhân nhưng vẫn trước sau như một hoạt bát thiên chân, Trần phu nhân đau xót cái mũi, đưa tay nhéo mũi Trần Mạn Nhu một cái: "Đi vào trước, đã lớn như vậy, còn động tay động chân, cũng không phải là ở nhà."

Trần Mạn Nhu le lưỡi, nàng cũng không muốn coi mình là thập phần quý trọng người nhà vừa đến thì phải hành lễ với mình trước. Đến trong phòng, vừa đóng cửa, ai có thể thấy rốt cuộc hành lễ hay không?

"Nương, mọi người lần này hồi kinh thì không đi nữa phải không?" Trần Mạn Nhu tựa vào người Trần phu nhân, vẻ mặt vui mừng hỏi, Trần phu nhân cười vỗ vỗ tay nàng: "Việc này không nói chính xác được, bên Khiết Đan kia vẫn đối với Khánh quốc như hổ rình mồi, lần này là do lão Đại Hãn vua Khiết Đan đã chết, phụ thân người mới trình tấu chương thỉnh cầu hồi kinh nhậm chức. Nếu là bên kia lại có chiến loạn, phỏng chừng phụ thân người còn phải đi."

Trần Mạn Nhu có chút bất mãn bĩu môi: "Trong triều cũng không phải chỉ có phụ thân là võ tướng, người đó, phụ thân Dương quý phi cũng là

chính nhị phẩm võ tướng, so với phụ thân chức quan còn lớn hơn, chớ có chiến loạn, để cho người khác đi đánh giặc không được sao?"

"Nói nhảm, ở biên cương đánh giặc, có thể so sánh với võ tướng thủ vệ kinh thành sao? Con yên tâm, phụ thân tất nhiên sẽ không để cho người luôn phải ở dưới Dương quý phi!" Trần phu nhân khinh thường bĩu môi: "Dương thống lĩnh kia cũng chỉ ở kinh thành hoành hành, so về bản lĩnh đánh giặc, hẳn cũng bất quá là một con tôm chân mềm mà thôi."

"Nương, con không cần phụ thân đi đánh giặc, con hiện tại cũng rất tốt, là chính nhị phẩm Huệ phi đâu." Trần Mạn Nhu ghé vào trên người Trần phu nhân cọt cọt lui: "Phụ thân tuổi cũng đã lớn, ở lại kinh thành vừa vận dưỡng thân mình, người mấy năm trước ở Thực Định phủ không phải có bệnh căn không dứt sao? Vừa vận lần này không phải đi về."

Trần phu nhân cười điểm trán nàng: "Thật sự là một cô nương ngốc, người nói không quay về, thì có thể không quay về? Ta nói cho người biết, lời này người một chữ cũng không được nói với người khác, nhất là Hoàng thượng."

Thấy Trần Mạn Nhu vẻ mặt mất hứng, Trần phu nhân an ủi sờ sờ đầu nàng: "Người yên tâm đi, phụ thân người cũng không tính làm bao lâu nữa, chớ đại ca người ở trong triều chân đứng vững vàng, phụ thân người liền chuẩn bị đệ tử chương xin trí sĩ (nghỉ hưu). Phụ tử bọn họ nếu đều là võ tướng, Hoàng thượng tất nhiên sẽ lo lắng, nhưng nếu là một văn một võ, vậy Hoàng thượng sẽ buông lỏng tâm tình. Hiện tại đại ca người còn trẻ, vừa mới định hướng, đứng còn không ổn đâu."

Kỳ thật, trong thâm tâm, Trần Mạn Nhu so với Trần phu nhân càng hiểu được mấy điều này, để vương chi đạo, không phải cần cân bằng sao? Nhà ai cũng không có khả năng độc đại, càng không thể có thể gấn bó thành một mảnh, thỏ khôn chết thịt chó săn, là danh ngôn thiên cổ không suy a.

Cho dù Hoàng thượng hiện tại là minh quân, hãn cũng tuyệt đối không cho phép có người gây trở ngại hoàng quyền của hãn.

"Nhưng mà, con luyện tiếc hai người." Trần Mạn Nhu đôi mắt hồng hồng ghé vào trên vai Trần phu nhân nói, cho dù là Trần cha bọn họ không thể vào cung, không thể cùng mình gặp mặt, nhưng là biết bọn họ cùng ở cách mình rất gần, ngày lễ ngày tết có thể đưa một ít đồ vật trở về, nàng cũng thực thỏa mãn. So với ở Thực Định phủ, vài năm cũng không thấy được một lần thì tốt hơn nhiều.

Trần phu nhân nghe tiểu nữ nhi thanh âm nghẹn ngào, trong lòng cũng vừa chua xót vừa chát lại vừa đau, năm đó chuẩn bị đem tiểu nữ nhi gả cho chất nhi nhà mẹ đẻ mình, hoặc là thủ hạ của phụ thân, tương lai cũng đỡ bị nhà chồng bắt nạt, lại có thể thường thường gặp mặt.

Nhưng mà hiện tại, chính là gặp mặt, cũng phải che giấu tình cảm. Quay đầu mắt đỏ hồng xuất cung, đây là làm cho Hoàng hậu ngọt ngào, người chuẩn bị nói cho mọi người, Hoàng thượng cùng Hoàng hậu bạc đãi khuê nữ nhà người sao?

"Mạn Mạn ngoan, năm năm tới, phụ mẫu sẽ không lại đi Thực Định phủ." Trần phu nhân khẽ cắn môi, vuốt đầu Trần Mạn Nhu nói, nay Hoàng thượng vừa mới đăng cơ ba năm, bên ngoài là Đại Liêu như hổ rình mồi, bên trong là Từ Ninh thái hậu cùng với một đám huynh đệ không bớt lo, lúc này không ai có thể dùng. Qua năm năm nữa, nước ngoài yên ổn, quốc nội phồn thịnh, Khánh quốc nhất định là nhân tài đông đúc. Trần gia bọn họ, cũng sẽ không quá chói mắt.

Tóm lại, nam nhân Trần gia phấn đấu để cho Trần Mạn Nhu ở trong cung có thể sống tốt, lại phải đề phòng Hoàng thượng có tâm phòng bị quá nặng, bước đi thực có chút vất vả. Bất quá, loại chuyện này, nói khó thì rất khó, nói không khó, chỉ cần tìm đúng chiêu số tìm đúng rồi phương pháp, kỳ thật cũng không khó khăn.

Trần Mạn Nhu nháy mắt mấy cái, hồng đôi mắt nhìn Trần phu nhân: "Nương, không gặt con?"

"Lừa người làm cái gì?" Trần phu nhân đưa tay lấy khăn tay, nhu nhu dưới mắt nàng: "Được rồi, đừng khóc, đợi lát nữa bị người khác nhìn thấy thì không tốt. Cung nhân Chung Túy cung của người, đều tìm hiểu chi tiết tốt?"

"Uh, người đi theo bên cạnh con, đều có thể tin tưởng." Trần Mạn Nhu gật gật đầu, lại cùng Trần phu nhân nói nhỏ một chút chi tiết chuyện thái giám cung nữ trong cung của mình, Trần phu nhân không hồ là làm quản gia phu nhân vài thập niên, lập tức bắt được trọng điểm: "Người nói, Vi Nhạc kia hình như là người của Dương quý phi, nhưng lại không quá rõ ràng?"

"Không phải nói vật giống như chủ sao? Vi Nhạc kia thoát nhìn ngược lại cùng Thục phi có vài phần tương tự." Trần Mạn Nhu xoa cằm nói, Trần phu nhân đem tay nàng kéo xuống dưới, trắng mắt liếc nàng một cái: "Nói bao nhiêu lần, động tác này không văn nhã, một cô nương, ngày sau cũng không thể làm động tác này."

Trần Mạn Nhu lên án nhìn Trần phu nhân: "Nương, người vừa rồi còn trợn trắng mắt đâu."

"Ta là nương người!" Trần phu nhân trạc ót Trần Mạn Nhu: "Trong cung cũng không phải là quý phủ, mặc kệ người làm cái gì, đều có ta là nương của người che chở đâu, ở trong cung, người đi nhằm một bước, đều là đại sự, chẳng sợ Hoàng thượng lại coi trọng Trần gia, có đôi khi cũng là không cần để ý tới Trần gia trực tiếp xử lý người."

"Con đã biết." Trần Mạn Nhu vội vàng gật đầu, nàng biết, nếu chính mình mềm mỏng, mẫu thân nhà mình có thể lải nhải hai canh giờ còn không lập lại.

"Nếu nha hoàn kia là người của Thục phi, người tạm thời lưu giữ nàng, đừng cho nàng hầu hạ bên người. Lần này tấn phong người là chuyện gì xảy ra? Không phải Thục phi sinh hài tử sao?" Trần phu nhân nghi hoặc hỏi, trong mắt mang theo một ít khẩn trương: "Thục phi kia, về sau có thể có nhăm vào người?"

"Không có, hình như Thục phi biết mình không thể tấn vị." Trần Mạn Nhu cũng thoáng có chút kinh ngạc: "Nàng ở trong cung rất tuân theo khuôn phép quy cũ, từ khi mang thai, cũng rất ít ra ngoài đi lại. Nhà nàng có phạm tội hay không?"

"Ta đã hỏi qua tổ mẫu người, tổ mẫu người nói, nhà mẹ đẻ Thục phi rất là bình tĩnh, cũng không có gì dị thường." Trần phu nhân nhíu mày suy nghĩ một chút, lại hỏi: "Lúc trước trong cung có chuyện gì khác xảy ra?"

"Cũng không có a, bỏ qua chuyện hài tử của Dương quý phi bị đẻ non, cũng không có việc gì." Trần Mạn Nhu nghiêng đầu suy nghĩ trong chốc lát mới nói, Trần phu nhân trầm mặc trong chốc lát, lắc đầu nói: "Người về sau ít cùng nàng tiếp xúc là được. Chuyện Dương quý phi, có khả năng cùng Thục phi có liên quan."

Trần Mạn Nhu không nói chuyện, một lát sau mới hỏi: "Nường, người cùng phụ thân lần này trở về, có phải vì việc hôn nhân của đạica không? Xem trọng nhà ai sao?"

"Là nội các học sĩ Đồng đại nhân đích trưởng nữ, là người tổ mẫu người chọn, nường đã gặp qua, trưởng thành xinh đẹp, tính tình cũng tốt, ôn ôn hòa hòa." Trần phu nhân cười hớ hớ nói, xem ra, đối với con dâu tương lai rất là vừa lòng.

Trần Mạn Nhu có chút chần chờ, nội các học sĩ là tòng nhị phẩm quan văn, phụ thân nhà mình mới là chính tam phẩm, là võ tướng, hai người có điểm khác nhau đi?

Trần phu nhân nhìn ra ý tứ Trần Mạn Nhu, nhẹ giọng giải thích: "Nội các học sĩ lại nhắc tới thì phong quang, nhưng trong tay cũng không có nhiều quyền lực, hưởng hồ, chỉ cần không phải kém quá xa, trên cơ bản cũng sẽ không có vấn đề quá lớn. Giống người nghĩ vậy, quan chức gần như cùng cấp, nếu vậy còn không biết có bao nhiêu binh sĩ cưới thê tử thấp hơn, vậy không biết là có bao nhiêu nữ nhi không gả ra ngoài được đâu."

Trần Mạn Nhu lúc này mới bỗng nhiên tỉnh ngộ, bỗng nhiên lại buồn cười. Chỉ biết là hôn sự cổ đại coi trọng môn đăng hộ đối, lại không biết môn đăng hộ đối là gì, cũng không phải là chức quan trưởng bối trong nhà giống nhau.

"Lại nói, nhà chúng ta lúc trước vẫn là có tước vị, coi như là nhà giàu nhà cao cửa rộng, Đồng gia bất quá là vài thập niên gần đây mới bắt đầu xuất đầu, xuất hiện vị quan lớn nhất là nội các học sĩ Đồng đại nhân." Trần phu nhân tiếp tục nói: "Vốn chuyện nam hôn nữ gả, chờ trước lúc người xuất giá mới giảng cho người hiếu, không nghĩ tới..."

Không nghĩ tới Trần Mạn Nhu sớm đã bị chỉ định tiến cung, sau đó, mấy thứ này, nàng cũng không cần phải biết.

"Nương, vậy hôn sự của tiểu đệ người có quyết định hay không?" Thấy Trần phu nhân lại bắt đầu thương cảm, Trần Mạn Nhu vội vàng hỏi, Trần phu nhân lắc đầu, thập phần bất đắc dĩ: "Hắn a, người còn không biết sao? Quả thực giống với cha người cha, chờ công thành danh toại mới cưới vợ, hiện tại ta cũng không làm gì được hắn."

"Nương, tiểu đệ đây là có chí hướng lớn thôi." Trần Mạn Nhu vội vàng cười khuyên giải Trần phu nhân, theo như nàng thấy, tiểu đệ năm nay mới mười lăm tuổi, vẫn là một học sinh trung học đâu, chẳng qua trong xã hội này thì hắn là phải cưới vợ, cho nên nàng mới hỏi một câu.

Ngược lại không nghĩ tới, mẫu thân mình thật là có tính qua.

"Mạn Mạn, nường cũng không cầu người ở trong cung phong phong quang quang, người sống tốt là được. Chẳng qua làm nữ nhân hậu cung, dù sao cũng phải có hài tử bên người mới được." Trần phu nhân lắc nhai xong chuyện tiểu nhi tử, lại bắt đầu lắc nhai nữ nhi.

"Người hiện tại có hay không còn..." Trần phu nhân tiến đến bên tai Trần Mạn Nhu bên tai nhỏ giọng hỏi một câu, Trần Mạn Nhu mặt đỏ hồng xoắn khăn tử: "Nường, con mới mười bảy tuổi, sinh đứa nhỏ quá sớm không tốt."

"Cái gì không tốt, ta còn không phải lúc mười bảy tuổi thì mang thai đại ca người?" Trần phu nhân túm tay Trần Mạn Nhu, tận tình khuyên bảo nói: "Người xem, Thục phi đã sinh hoàng tử, Mã tiếp dư cũng sinh công chúa, trong cung hoàng tử công chúa đều có, người sinh lúc này, cũng không đục lỗ, lại vừa vặn có thể vào mắt Hoàng thượng. Chờ năm sau lại có người tiến cung, người khi đó muốn sinh, vậy phải xem Hoàng thượng có cho người cơ hội hay không."

"Nường, con đã biết. Chuyện sinh hài tử, cũng không phải một mình ta định đoạt." Trần Mạn Nhu vội vàng đánh gãy lời Trần phu nhân: "Trong lòng ta cũng biết, chờ thời điểm nên sinh, tự nhiên sẽ sinh."

"Người a, từ nhỏ cũng không làm cho ta bớt lo." Trần phu nhân căm giận nói, nha đầu kia, nói là người có chủ kiến, có đôi khi so với ai khác đều mơ hồ, nói là thiên chân hoạt bát, có đôi khi so với ai khác thấy đều rõ ràng, nói là thông minh từ lúc còn nhỏ, có đôi khi so với ai khác đều không bớt lo.

Thật sự là ứng câu nói kia, nữ nhân đều là trái!

HẬU CUNG MƯU SINH KẾ

Tiểu Nhiên Hoa Khai

www.dtv-ebook.com

Chương 55: Giao Phong

Trần Mạn Nhu tỉ mỉ nhìn Tần Hoan lấy tờ danh sách tới, đưa tay đặt ở trên lấy ra hai tờ: "Cái này đổi đi, đổi thành thất gấm bách điệp gấm hoa, mặt khác, hôm trước một chi kim ti cúc hoa trâm Hoàng hậu nương nương ban thưởng cho thêm vào."

Nhìn danh mục quà tặng không ít cũng không nhiều, mới đưa cho Tần Hoan: "Đi thôi, sau khi đến Đồng phủ, thái độ tốt một chút, chúng ta muốn cùng Đồng phủ kết thân gia, cũng không phải là kết thù gia. Không nên nhìn người thấp kém." Đồng đại nhân kia không có gia tộc hỗ trợ hạ, có thể tự mình lăn lộn đến đại quan chính nhị phẩm, nhất định là người thông minh.

Tần Hoan lên tiếng, cầm ra cửa. Trần Mạn Nhu đưa tay sờ sờ bụng mình. Câu nói mẫu thân đã nói, lập tức lại hiện lên trong đầu. Nghĩ nghĩ, Trần Mạn Nhu kêu Đối Nguyệt lại đây: "Người bắt mạch cho ta, xem hiện tại ta mang thai đối thân thể có gì gây trở ngại không."

Đối Nguyệt vội vàng gật gật đầu, đây chính là đại sự. Ngưng thần xem mạch nửa ngày, gật đầu nói: "Nương nương, hiện tại mang thai là không ngại, bất quá, tốt nhất vẫn điều dưỡng một đoạn thời gian, sắp đến trung thu, kế tiếp là vạn thọ tiết, sau đó lại là qua năm mới, đến lúc đó tể cáo tông miếu gì đó, nô tỳ lo lắng..."

Ngày mai trung thì còn may, chẳng qua buổi tối làm một cái gia yến. Ngô, lúc này còn chưa có hoài thai, hoàn toàn không cần tính toán.

Vạn thọ tiết thì có vẻ phiền toái, ba ngày thời gian, chỉ sợ là có vẻ khó đề phòng. Nhất là qua năm mới, giữa mùa đông đến cửa tông miếu dập đầu quỳ lạy, còn phải chịu đựng gió lạnh lạnh như băng, chỉ sợ quả thật là chịu không nổi.

"Vậy đi, nửa năm này, trước hết không cần, chờ sang năm, lại điều dưỡng." Trần Mạn Nhu gật gật đầu nói, năm nay nàng bắt đầu "Học" ổn trọng, chờ hoài thai hài tử, lại thay đổi tính tình, là thực bình thường.

"Nương nương, chúng ta có làm tiểu phòng bếp?" Đới Nguyệt suy nghĩ một chút nói, nếu muốn điều dưỡng thân thể, tốt nhất là dùng dược thiện, nhưng là ngự thiện phòng sẽ không làm cho người mấy thứ này, cũng chỉ có thể tự mình nghĩ biện pháp.

Trần Mạn Nhu nhăn mặt nhíu mày, nàng hiện tại có thể có tiểu phòng bếp. Nhưng là, không có cố, việc này tình khó mà nói ra. Hơn nữa, điển lễ sắc phong của nàng vừa qua hai ngày, hôm nay nàng còn muốn làm tiểu phòng bếp, quả thực có một ít khinh cuồng.

"Tạm thời không cần, chờ thêm một thời gian nữa nói sau." Trần Mạn Nhu khoát tay, cầm đồ khâu châm hai cái, nghiêng đầu hỏi: "Lưu phi đã thật lâu chưa đến đây đi?"

"Lưu phi nương nương này hai ngày nay đi chỗ Hồ phi nương nương có vẻ nhiều." Đới Nguyệt có chút chần chờ nói: "Nương nương, người xem chúng ta ngày sau có nên cùng với Lưu phi bảo trì một ít khoảng cách hay không?"

"Này cũng không cần, cùng người Hoàng thượng sủng ái giao hảo nguyên bản chính là chuyện thường tình. Được rồi, lúc này cũng không có việc làm, chúng ta đến ngự hoa viên đi dạo một chút." Trần Mạn Nhu cười nói, Lưu phi không đến, nàng còn cao hứng đâu. Trời biết, vì giả bộ thành

người không hiểu thế sự, bộ dáng thiên chân ngây thơ, nàng có bao nhiêu lâu không im lặng xem qua thi họa cùng với tranh.

"Nương nương, chờ nô tỳ tìm cho ngài một kiện quần áo dày một chút." Đới Nguyệt vội vàng nói, Trần Mạn Nhu khoát tay: "Không cần, thời tiết rất tốt, buổi chiều trong ngự hoa viên nói không chừng còn có chút nóng, người để cho các nàng chuẩn bị một chút, chúng ta lập tức đi."

Đới Nguyệt đành phải tìm kiện áo choàng mỏng manh, chuẩn bị các loại nước trà điểm tâm, thế này mới đi theo phía sau Trần Mạn Nhu, chậm rãi đi đến ngự hoa viên.

Sau giữa trưa ngự hoa viên rất là im lặng, Trần Mạn Nhu tiến cung lâu như vậy, cũng chưa từng thật sự dạo qua ngự hoa viên, cho nên lúc này nhìn đặc biệt nghiêm túc, chính là thấy một cái đình, cũng muốn đặc biệt đi vào vòng quanh hai vòng.

"Nương nương, bây giờ là mùa thu, không bằng chúng ta đi dạo Thiên Thu đình?" Bội Đình nhảy nhót theo ở phía sau nói, Trần Mạn Nhu nghiêng đầu hướng Thiên Thu đình nhìn nhìn, vui vẻ gật đầu: "Đi, đi lâu như vậy, cũng nên nghỉ ngơi một chút."

Nói xong, xoay người liền dẫn mọi người đi hướng Thiên Thu đình. Thiên Thu đình không chỉ có lan can chắn giống như tiểu đình khác, chung quanh khắc ngọc lan, rất giống một cái tiểu phòng. Ngày thường các cửa sổ đều đóng cửa, cho nên cũng không nhìn ra có người hay không có người.

Chờ Trần Mạn Nhu đi vào, mới phát hiện, Dương quý phi đang ngồi ở bên trong, trong lòng thầm kêu không hay, bất quá, Trần Mạn Nhu vẫn ngoan ngoãn tiến lên hành lễ: "Thiếp gặp qua Quý phi nương nương, cấp Quý phi nương nương thỉnh an."

"Nguyên lai là Huệ phi a." Dương quý phi không chút để ý ngẩng đầu liếc mắt một cái, thân thủ chỉ chỉ ghế đối diện: "Ngồi đi, hôm nay bản cung

cảm thấy sắc trời rất tốt, cho nên tới nơi này ngồi, Huệ phi là vì sao mà đến?"

"Thiếp cũng biết hôm nay thời tiết rất tốt, cho nên mới đi ra ngoài dạo một chút. Quấy nhiễu Quý phi nướng nướng, thật sự là bất an." Trần Mạn Nhu nói xong, hơi tò mò hướng chung quanh nhìn nhìn: "Nướng nướng, người hầu hạ bên người ngài đâu?"

Nếu là có người giữ ở bên ngoài, nàng cũng không đến đây a.

Dương quý phi ôn hoà nhìn nàng một cái: "Bản cung không kiên nhẫn cho các nàng canh giữ ở trong này, cho nên phái các nàng đi đến nơi khác."

Trần Mạn Nhu gật gật đầu: "Như vậy a, Quý phi nướng nướng, ngài không thấy trong đình có chút oi bức sao?"

"Bản cung không cảm thấy, Huệ phi muội muội nóng?" Dương quý phi lật quyển sách trong tay một chút, giọng điệu bình thản nói: "Tâm tĩnh tự nhiên lạnh, Huệ phi muội muội trong lòng có chuyện gì không bình tĩnh?"

"Di, Quý phi nướng nướng ngài làm sao mà biết?" Trần Mạn Nhu lập tức mở to hai mắt, không đợi Dương quý phi nói chuyện, liền mang vẻ mặt vui sướng nói: "Hoàng hậu nướng nướng khai ân, cho mẫu thân ta tiến cung thăm ta, ta hôm nay rất là cao hứng."

Nói xong vừa cười nói: "Vừa rồi ở ngự hoa viên đi rồi nửa ngày, cũng thấy có chút nóng, Quý phi nướng nướng, ta đem cửa sổ mở ra được không?"

Dương quý phi không lên tiếng, một lát sau mới nói: "Bản cung ngày hôm qua bị chút hàn khí, lúc này không thể ra gió. Huệ phi muội muội nếu như rất nóng, có thể đến đình bên cạnh nghỉ tạm trong chốc lát."

Tiểu đình bên cạnh không có che chắn, ngày thường thời điểm nhóm lý phi tần đến Thiên Thu đình ngồi, người hầu hạ không vào được nhiều, đại bộ phận đều ở tiểu đình bên cạnh chờ.

Nếu là Trần Mạn Nhu thực sự nghe lời Dương quý phi, chuyện truyền ra ngoài cũng không dễ nghe.

Trần Mạn Nhu nháy mắt mấy cái, lắc đầu nói: "Quý phi nương nương, vậy ta cũng không đi ra ngoài. Mọi người đều biết Quý phi nương nương ngài ở trong này, nếu như ta đi ra ngoài nghỉ ngơi, chuyện bị truyền ra đối Quý phi nương nương ngài thanh danh cũng không tốt."

Truyền ra, Trần Mạn Nhu là hẹp hòi, vậy Dương quý phi là ý thế hiệp người. Ai cũng đừng nghĩ có thanh danh, Dương quý phi đảo mắt liền hiểu được, chỉ hừ một tiếng, vẫn không lên tiếng. Chỉ cần mình không cho mở cửa sổ ra, cũng đã dễ dàng thắng Trần Mạn Nhu một ván, đi ra ngoài hay không, có trở ngại gì.

Một lát sau, không nghe Trần Mạn Nhu lên tiếng, Dương quý phi có chút nghi hoặc, sau khi ngẩng đầu nhìn rõ ràng, thiếu chút lệch mũi: "Huệ phi! Người làm cái gì vậy! Người chẳng lẽ không biết cửa sổ đang đóng sao?"

Trần Mạn Nhu càng nghi hoặc: "Ta biết a, Quý phi nương nương ngài nói ngài không thể ra gió, cho nên sẽ không mở cửa sổ ra a. Ta đang pha trà, nương nương ngài..." Nhìn không thấy sao?

"Tất nhiên bản cung biết người đang pha trà!" Dương quý phi tức đến đỏ mặt, tuy nói lúc này không phải mùa hè, nhưng lúc này cũng là sau giữa trưa, cửa sổ đóng chặt, Trần Mạn Nhu nàng còn mang ra một tiểu bếp lò đốt lửa, Thiên Thu đình không khí rất oi bức, vừa rồi còn không thấy, lúc này đặc biệt cảm nhận rõ ràng.

Hơn nữa trình độ pha trà của Trần Mạn Nhu thực không được tốt lắm, hương vị nước trà hương vị thì đừng nói tới, lúc này tỏa ra, làm cho luôn

luôn người quảng cáo rùm beng mình là người cao nhã quý trọng tài nữ Dương quý phi, lại không thể chịu đựng được.

"Bản cung là hỏi người tại sao có thể ở trong này pha trà!" Dương quý phi rất nhanh đã nổi điên, Trần Mạn Nhu vẻ mặt tò mò: "Không ở trong này, thì ở chỗ nào? Chẳng lẽ, ở đâu pha trà cũng có quy định?"

Dương quý phi buồn bực, lại nói không nên lời phản bác, trong cung thật đúng là không quy định thì tại sao không thể pha trà.

"Người mang ra ngoài cho bốn cung!" Khó thở, Dương quý phi cũng không muốn cùng Trần Mạn Nhu nói nhiều, chỉ đưa tay chỉ ra bên ngoài nói. Trần Mạn Nhu bĩu môi, đứng dậy, ý bảo Bội Đình cùng Tiến Tửu bên người: "Quý phi nương nương chúng ta đi ra ngoài, các người nhanh chóng thu thập đồ vật, chúng ta đến cái đình bên cạnh pha trà."

Pha trà được một nửa thì bị người khác đuổi ra ngoài, Trần Mạn Nhu rất "Ủy khuất". Dương quý phi thấy rõ biểu tình trên mặt Trần Mạn Nhu, xém chút nhảy dựng lên, người ủy khuất? Người ủy khuất cái... Khụ, bản cung càng ủy khuất đâu.

"Đứng lại!" Dương quý phi cũng là người thông minh, hôm nay để cho Trần Mạn Nhu đến tiểu đình bên cạnh pha trà, không cần chờ đến ngày mai, phỏng chừng buổi tối liền truyền ra các loại tin đồn. Cho nên lập tức gọi Trần Mạn Nhu lại, dừng một chút hỏi: "Người pha trà gì?"

"Hồi Quý phi nương nương, bích loa xuân." Trần Mạn Nhu cười hì hì nói, sắc mặt Dương quý phi đen một chút, bích loa xuân cũng có thể pha hương vị của lá cây, Trần Mạn Nhu này quả nhiên cũng có hảo bản sự.

"Bỗng nhiên bản cung cảm thấy khát nước, người tới pha cho bản cung một ly trà." Dương quý phi híp mắt nhìn lướt qua Trần Mạn Nhu nói, Trần Mạn Nhu cười tủm tỉm gật đầu: "Hảo, Quý phi nương nương thỉnh chờ."

Nói xong, để cho Bôi Đình lại đem tiểu bếp để trở lại. Dù sao Hoàng thượng cũng nói nước trà nàng pha không hề uống, nàng cũng không cần sợ Dương quý phi soi mói. Nếu như soi mói, không phải là cần pha thêm vài lần sao?

Nghĩ, Trần Mạn Nhu liền đi qua đem ấm trà trên tiểu bếp xách xuống, trực tiếp đem nước đã nấu thời gian quá dài đổ sạch, sau đó thay đổi một bình nước, chờ nước sôi, lấy một ít lá trà để vào ly trà, cứ như vậy dùng nước ấm đổ vào.

"Quý phi nương nương thỉnh uống trà." Trần Mạn Nhu thần thái kính cẩn nói, đem ly trà đưa tới trước mặt Dương quý phi. Dương quý phi nhíu mày nhìn xuống, hết sức không vui: "Người gọi đây là nước trà? Người rốt cuộc có thể pha trà hay không?"

Nói xong, nâng tay bưng ly trà. Trần Mạn Nhu trong lòng căng thẳng, nghĩ nước trà vẫn còn nóng, lập tức lui lại phía sau mấy bước: "Ai nha, Quý phi nương nương, mau nhìn, phía sau có con ong mật!"

Nhảy đến bên cạnh cửa sổ, Trần Mạn Nhu dùng sức đẩy cửa sổ nâng tay áo từ bên ngoài quạt hai cái: "Mau đem ong mật đuổi đi, Quý phi nương nương thân thể quý trọng, không thể làm cho Quý phi nương nương chấn kinh!"

Bôi Đình cùng Tiến Tửu phía sau nàng vội vàng đến đây che ở nàng ra phía sau, tay Dương quý phi mới đụng tới cái đĩa phía dưới cái chén, thấy thế đành phải buông chén xuống, nhíu mày trách mắng: "Huệ phi! Chú ý dáng vẻ của người!"

Trần Mạn Nhu ủy ủy khuất khuất xoay người, phiêu mắt liếc Dương quý phi một cái, quy củ hành lễ: "Thiếp đã biết, tạ quý phi nương nương chỉ điểm. Quý phi nương nương, thời gian không còn sớm, thiếp còn muốn đến Vĩnh Thọ cung tạ ơn, liền cáo lui trước."

Sắc mặt Dương quý phi buồn bực xua tay, ý bảo Trần Mạn Nhu nhanh đi đi. Nàng tạm thời còn không thể chống lại Hoàng hậu, nếu Trần Mạn Nhu mượn thế Hoàng hậu, nàng cũng không tiện lưu lại.

HẬU CUNG MƯU SINH KẾ

Tiểu Nhiên Hoa Khai

www.dtv-ebook.com

Chương 56: Tứ Hôn

"Nường nường, vừa rồi ngài như vậy..." Đới Nguyệt đến bên người Trần Mạn Nhu, cẩn thận hỏi. Trần Mạn Nhu bĩu môi: "Ta làm cái gì? Nàng nói không cho mở cửa sổ, ta cũng không mở a, nàng nói muốn uống trà, ta liền cung kính pha trà cho nàng a, tuy rằng cuối cùng nàng không uống, nhưng cũng không phải ta không cho nàng uống."

Đới Nguyệt có chút lo lắng: "Nường nường, vừa rồi Dương quý phi đã nói đáng về ngài có vấn đề, vạn nhất nàng nếu..."

"Cho nên chúng ta vội vàng rút lui a, tốt lắm, ta biết nên làm như thế nào." Trần Mạn Nhu vỗ vỗ bả vai Đới Nguyệt, để cho nàng đừng ngại, Đới Nguyệt cũng chỉ có thể im miệng, buồn bực đi theo phía sau Trần Mạn Nhu, đoàn người đi hướng Vĩnh Thọ cung.

Dương quý phi gần đây hỏa lực rất lớn, hôm qua vừa châm chọc Hồ phi, hôm nay nhìn nàng không vừa mắt. Trên thực tế, Dương quý phi túy ý nhìn bất kỳ phi tử nào của Hoàng thượng cũng không vừa mắt bao gồm Hoàng hậu, ước chừng là thật tâm yêu thương Hoàng thượng.

Lúc trước thời điểm chưa tiến cung còn nghe nói Dương quý phi là tài nữ khó có, cầm kỳ thi họa mọi thứ đều tinh thông, tuy rằng tính tình có chút lạnh lùng, nhưng tính tình cũng rất tốt. Nhưng hiện tại xem ra, cũng không giống như lời đồn a, quả nhiên đồn đãi đều cũng có sai lầm.

Đang suy nghĩ lung tung, Trần Mạn Nhu cũng không đề phòng, xem chút đụng đầu vào cây cột, may mắn Tần Hoan ở phí sau đưa tay tóm một cái, mới tránh được hậu quả đầu của nàng cùng cây cột thân mật.

Quay qua Tần Hoan phía sau làm cái mặt quỷ, Trần Mạn Nhu lần này cũng không dám thất thần, một đường đi đến Vĩnh Thọ cung, chờ sau khi tiểu cung nữ thông truyền, mới đi theo vào, vừa vào cửa trước hết hành đại lễ: "Thiếp đa tạ Hoàng hậu nương nương ân điển."

"Đứng lên đi, không cần cảm tạ bản cung, quy củ cũng phải tuân theo, người là chính nhị phẩm Huệ phi, ngẫu nhiên cũng có thể để cho Trần phu nhân tiến cung." Hoàng hậu tùy ý khoát tay nói, sau khi cho Trần Mạn Nhu đứng dậy, tùy ý hỏi một ít chuyện, tỷ như Trần lão thái gia thân mình có khóa, Trần lão phu nhân thân thể như thế nào linh tinh.

Trần Mạn Nhu nhất nhất trả lời, liền mang tin tức đại ca nhà mình muốn thành thân nói ra. Hoàng hậu thoáng có chút kinh ngạc: "Đại ca người? Định là cô nương nhà ai? Đã chọn được ngày tốt?"

"Đã chọn được, sau vạn thọ tiết, mẫu thân thiếp nói, cũng muốn dính chút phúc khí của Hoàng thượng, vừa vạn thắng mười có một ngày lành." Trần Mạn Nhu cười hì hì nói, lại hơi nghi hoặc hỏi: "Nương nương, thiếp có thể trong ngày đại ca thành thân đưa tặng một ít lễ vật?"

"Uh, người cứ tùy ý, bất quá không thể đưa vượt quy cũ." Hoàng hậu nương nương suy nghĩ trong chốc lát lại hỏi: "Bản cung nhớ rõ đại ca người là thám hoa lang đi năm nay?"

"Trí nhớ nương nương thật tốt, quả thật đúng vậy." Trần Mạn Nhu gật đầu, Hoàng hậu cong môi cười cười: "Cũng nên như thế, không bằng bản cung lại làm người tốt một lần, cầu Hoàng thượng tứ hôn, nói ra Huệ phi người cũng có mặt mũi."

"Thật sự?" Trần Mạn Nhu vui vẻ, vội vàng đứng dậy tạ ơn, Hoàng hậu khoát tay nói: "Đứng dậy đi, không cần đa lễ, đại ca người nếu là thám hoa lang, ngày sau cũng là rường cột nước nhà, bản cung chỉ nguyện hân có thể phân ưu cho Hoàng thượng nhiều hơn."

Phía trên còn nói chưa hết lời, Trần Mạn Nhu cũng đã đạt được mục đích, nghe thấy bên ngoài thông truyền Đại hoàng tử cùng Đại công chúa tới, Trần Mạn Nhu liền thừa cơ cáo lui. Nàng cũng không cùng hài tử của người khác tiếp xúc nhiều, thời điểm những hài tử này không nói đạo lý, có đôi khi đặc biệt khó thu phục, không cẩn thận còn mắc phải tội, phía sau người ta có đại BOSS hậu cung, nàng một chút cũng không dám chạm vào.

Một người đi ra ngoài, một người tiến vào, hai bên lướt qua nhau, Trần Mạn Nhu chỉ nghe thanh âm Hoàng hậu ở phía sau ôn ôn hòa hòa: "Chậm một chút, cẩn thận ngã."

Cúi đầu nhìn nhìn bụng mình, sang năm, hoặc là năm sau, mình hẳn cũng là có thể có hài tử của bản thân đi? Bất quá, hiện tại quan trọng nhất là phải có thân thể khỏe mạnh, như vậy, mới sinh ra hài tử khỏe mạnh.

Đến buổi tối, Hoàng hậu cho người đi thỉnh Hoàng thượng, Đại công chúa dẫn Đại hoàng tử ở bên cạnh chơi đùa, Hoàng hậu bưng một ly trà cho Hoàng thượng, cười nói: "Hôm nay ta nghe Huệ phi nói, đại ca nhà nàng sắp thành thân, sau vạn thọ tiết sẽ thành hôn, Hoàng thượng, người xem có nên ban một ân điển hay không?"

"Người nghĩ thực chu đáo, ngày mai trăm tứ hôn cho hần đi. Tô Trường Thanh tuổi cũng không còn nhỏ, không biết đã có người chưa." Hoàng thượng dừng một chút, bỗng nhiên nói thêm, Hoàng hậu nghĩ nghĩ tiếp câu chuyện: "Ngày mai là trung thu, An Quốc Công phu nhân sẽ tiến cung, đến lúc đó ta hỏi một chút, nếu như không có, Hoàng thượng chọn cho một người."

Hoàng thượng gật gật đầu, tư liệu nam nữ chưa thành hôn trong kinh thành, Hoàng hậu đều nắm giữ đầy đủ hết. Đến lúc đó, hần chỉ cần xem qua, chọn một người gia thế thân phận không tệ lắm là được, cũng không phải đại sự gì.

Hai người còn nói vài câu nhàn thoai, thế này mới an trí xuống dưới.

Tiết trung thu quá bận rộn, nhưng Trần Mạn Nhu vẫn có vẻ nhàn nhã, nhoáng lên một cái điển lễ sắc phong Hồ phi cũng trôi qua, nháy mắt lại đến vạn thọ tiết.

Năm nay Hoàng thượng rất rộng rãi cũng ban thưởng tứ hôn cho bảng nhân, hai nhà một trước một sau làm hỉ sự. Bởi vì ở trên tứ hôn, cho nên sau đại hôn, hai cặp vợ chồng đều vào cung tạ ơn. Trần Mạn Nhu không quan tâm phu thê Tô Trường Thanh kia, nàng chờ là đại tẩu nhà mình.

Về phần Trần Hoài Cẩn, Hoàng thượng cũng chỉ cho kia một lần trường hợp đặc biệt kia, lần này sẽ không có vận khí tốt.

"Thần phụ gặp qua Huệ phi nương nương, cấp Huệ phi nương nương thỉnh an." Lần này Trần Mạn Nhu ngược lại không tự mình đi qua ngăn cản, mà để cho Đối Nguyệt đi qua đỡ tân nhiệm đại tẩu: "Đại tẩu khách khí, đến chỗ ta cũng không cần đa lễ, chúng ta vẫn là người một nhà đâu. Mau mau ngồi đi, Tẩn Hoan, đi lấy chút điểm tâm đến."

"Nương nương thông cảm, vậy thần phụ cũng không ý tứ." Tân nhiệm đại tẩu mím môi nở nụ cười một chút, đứng dậy ngồi xuống phía dưới Trần Mạn Nhu, hành động tự nhiên hào phóng, nhưng không thấy câu nệ. Diện mạo quả thật không tệ, xinh đẹp lại đoan trang, làm được con dâu trưởng Trần gia.

Trần Hoài Cẩn là trưởng tử Trần gia, tương lai sẽ gánh vác gánh nặng Trần gia, nếu cưới một thê tử không năng lực, vậy có thể không chỉ một mình Trần Hoài Cẩn sống không tốt, mà là đại họa cho cả Trần gia gia tộc.

"Đại tẩu quả nhiên rất xinh đẹp, lúc trước mẫu thân tiến cung, khen đại tẩu không ngừng, lúc ấy ta thật tức giận." Trần Mạn Nhu cười hì hì nói, thấy trên đầu nàng cây trâm điểm thúy ngày đó mình cho người đưa đến Đồng phủ, ý cười cũng chân thành vài phần.

"Nương nương yên tâm, khi trở về thần phụ nhất định nói cho bà bà, lần sau tiến cung vẫn an nương nương, cần phải dùng sức khoa nương nương mới được." Đồng Xuân Ny cười nói, trải qua một màn vui đùa như vậy, hai người liền cảm thấy thân cận thêm một ít.

Trần Mạn Nhu lại hỏi về các việc khác, thấy cách nói năng của Đồng Xuân Ny cũng rất biết điều, lòng dạ cũng có vẻ khoan dung, thế này mới yên tâm, lôi kéo tay nàng nói: "Ngày sau, đại ca của ta liền nhờ đại tẩu chiếu cố, bởi vì chịu trách nhiệm trọng trách trong nhà, đại ca luôn luôn có yêu cầu nghiêm khắc với bản thân, đại tẩu phải chú ý thân thể đại ca, để cho hắn không cần liều mạng như vậy, ngày thường cũng phải ăn nhiều hơn, phải chú ý lao dật kết hợp."

Đồng Xuân Ny nhất nhất đáp ứng, cười nói: "Tiểu cô cùng phu quân thật đúng huynh muội ruột thịt, lời nói cũng giống nhau, trước khi ta đến, phu quân bảo ta dặn tiểu cô, ăn ngon ngủ ngon, chuyện bên ngoài không cần quan tâm nhiều, chỉ lo cho thân thể của mình là được."

Một tiếng nương nương, một tiếng tiểu cô, khoảng cách hai người cho đã kéo gần lại.

"Đại ca thích quan tâm nhiều chuyện a." Trần Mạn Nhu cười tủm tỉm nói, nhìn thời gian không sai biệt lắm, để cho Tần Hoan lấy đồ trang sức đã sớm chuẩn bị tốt đến đây: "Đại tẩu, đại hôn các người, ta cũng không tham dự, đây là một chút tâm ý của ta, đại tẩu đừng chối từ."

Mặt Đồng Xuân Ny đỏ lên, tự mình tiếp lấy trang sức đưa cho nha hoàn phía sau, sau đó lại lấy ra một đôi hồng ngọc khắc thành trâm gài tóc hoa thạch lựu hoa cùng vòng tay quả thạch lựu: "Đây là quà gặp mặt ta tặng cho tiểu cô, vốn là chuẩn bị hà bao cùng khăn tử, nhưng ở trong cung, ước chừng tiểu cô cũng không dùng được, cho nên liền đổi thành cái này, tiểu cô đừng ghét bỏ."

Tiền bước Đồng Xuân Ny, Trần Mạn Nhu mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, thái độ đại tấu, có quan hệ rất lớn với việc Trần gia ở phía sau chống lưng cho nàng. Dù sao, phụ mẫu cũng yêu thương chính mình, Trần gia cũng là nhà đại ca mình, gió bên gối luôn luôn không thể coi thường. Hiện tại xem ra, Đồng Xuân Ny là người không tệ, nàng hoàn toàn không cần lo lắng cuộc sống về sau.

Đảo mắt liền tới tháng mười một, Trần Mạn Nhu phân phó người đốt chậu than, lấy một quyển sách ngồi ở bên cạnh đọc, còn không lật vài tờ, chỉ thấy Bôi Đình vội vàng tiến vào: "Nương nương, việc lớn không tốt."

Trần Mạn Nhu nhíu mày, đem sách để qua một bên: "Chuyện gì? Đừng có gấp, chậm rãi nói."

"Khiết Đan bên kia lại đánh tới, hôm nay Hoàng thượng ở Càn Thanh cung phát giận rất lớn, chỉ sợ đêm nay không tới được." Lúc trước Lưu Thành đã đến truyền chỉ, nói là Hoàng thượng đến, lúc này được biên quan cấp báo, tự nhiên là không tới được.

Bôi Đình cùng Trần Mạn Nhu lo lắng cũng không phải cùng một chuyện, Trần Mạn Nhu càng chú ý câu nói trước: "Người nói, Khiết Đan lại đánh tới đây?"

Lúc này Khiết Đan cùng Đại Liêu trong lịch sử không cùng một dạng, ngược lại càng thiên về với Mông cổ, đến mùa đông, cuộc sống trên thảo nguyên sẽ khó khăn hơn rất nhiều, những người này sẽ mang binh tấn công thành trấn biên quan Khánh quốc, đoạt lấy vật tư.

Hàng năm đều có chiến tranh nhỏ xảy ra, nói như vậy, cũng không có chiến tranh lớn. Năm rồi Hoàng thượng cũng tương đối thích cầu an ổn yên bình, cho nên chỉ làm cho người đánh người Khiết Đan chạy đi là xong việc, nhưng là hoàng đế, cũng không phải là người có thể chịu được tức giận.

Trần Mạn Nhu trong lòng lo lắng, đứng dậy đi vài bước, quay đầu hỏi: "Chuyện này vừa hỏi thăm được?"

"Là, thời điểm nô tỳ đi tìm hiểu tin tức, nghe được thật nhiều đại nhân đều mới tiến cung trong khoảng một canh giờ." Cái này còn là vì chuyện Khiết Đan xâm nhập cũng không xem như bí mật mới có thể tìm hiểu được, nếu thật sự có người nào mưu phản hay gì đó, nàng cam đoan không tìm hiểu được.

"Để cho Minh tổng quản tiến vào." Trần Mạn Nhu suy nghĩ trong chốc lát phân phó nói, Bội Đình vội vàng đi ra ngoài. Không bao lâu, Minh tổng quản liền vào: "Tiểu nhân thỉnh an nương nương."

"Minh tổng quản, người cũng biết chuyện Khiết Đan xâm nhập?" Trần Mạn Nhu khoát tay để cho hắn đứng dậy vội vàng hỏi, minh tổng quản nhìn Trần Mạn Nhu, trầm giọng nói: "Nương nương, tiểu nhân quả thật có biết chuyện này, nhưng tiểu nhân cũng biết, chuyện này đều có Hoàng thượng làm chủ. Nương nương, ngài là người trong hậu cung."

Trần Mạn Nhu sợ run một chút, trầm mặc trong chốc lát, mới khoát tay để cho Minh tổng quản lui xuống. Minh quả thật không thể hỏi, chuyện này, chỉ có chờ lúc Hoàng thượng phái binh, mới có thể tìm hiểu.

HẬU CUNG MƯU SINH KẾ

Tiểu Nhân Hoa Khai

www.dtv-ebook.com

Chương 57: Xuất Chinh

Qua vài ngày, Trần phu nhân tiến cung, mang đến tin tức là Trần phụ quả thật là sẽ xuất chinh đi. Trần Mạn Nhu tuy rằng sốt ruột, lại không có biện pháp ngăn cản, phụ thân nàng vốn là võ tướng, thời điểm đánh giặc tự nhiên sẽ đi.

Trong xã hội hoàng quyền này, đừng nói là Hoàng thượng bắt người đi đánh giặc, cho dù Hoàng thượng vô duyên vô cớ bắt người đi chết, người cũng phải làm.

Tiến bước mẫu thân nhà mình, Trần Mạn Nhu vừa trở về phòng không bao lâu, Lưu Thành tới đây truyền chỉ, nói là buổi tối Hoàng thượng đến. Trần Mạn Nhu cười khổ một chút, này xem như là một chút an ủi? Nhưng là, mặc kệ trong lòng có tình nguyện hay không, Trần Mạn Nhu vẫn nhanh chuẩn bị một chút, chuẩn bị nghênh đón Hoàng thượng đến.

"Trần phu nhân đã tới?" Hoàng thượng cùng Trần Mạn Nhu nhàn thoại trong chốc lát, đề tài liền chuyển đến sự tình hôm nay, Trần Mạn Nhu gật gật đầu: "Đã tới, cũng nói chuyện phụ thân muốn xuất chinh, Hoàng thượng, lần này đánh giặc có phải giống như trước đây hay không, sang năm sẽ chấm dứt?"

"Không nói chính xác." Hoàng thượng chỉ nói một câu như vậy, thân thủ xoa xoa đầu Trần Mạn Nhu: "Lần này trầm để mẫu thân người ở lại, bình thường nếu người nhớ người nhà, có thể trực tiếp tuyên nàng tiến cung, chỗ Hoàng hậu, trầm sẽ đi nói."

"Mặc kệ khi nào gặp đều có thể?" Đôi mắt Trần Mạn Nhu lập tức phát sáng, Hoàng thượng mỉm cười gật gật đầu: "Uh, mặc kệ khi nào cũng đều có thể, chỉ cần người muốn, bất quá, cũng đừng tuyên triệu mỗi ngày."

"Uh, thiệp hiệu được." Trần Mạn Nhu hoan hoan hỉ hỉ gật đầu, tuy rằng người nói để cho ta tùy ý, nhưng là ta cũng không phải kẻ ngốc, mỗi ngày đều cho người ta tiến cung.

"Thời điểm không còn sớm, nghỉ sớm đi." Hoàng thượng nghiêng đầu nhìn sa trưởng, đứng dậy nói với Trần Mạn Nhu. Trần Mạn Nhu nhu thuận đi theo vào trong, hầu hạ Hoàng thượng nằm xuống, ước chừng Hoàng thượng thông cảm tâm tình Trần Mạn Nhu, đêm nay cũng không có tiến hành hoạt động lẫn sang đản.

Kế tiếp, Hoàng thượng đến có chút thường xuyên, dĩ vãng là một tháng đến bốn năm ngày, từ lúc Trần cha xuất chinh, Hoàng thượng cơ hồ là cách hai ngày sẽ đến một lần. Trần Mạn Nhu cảm thấy, đây cũng không phải là chuyện tốt, tuy rằng nàng cùng Hoàng thượng Hoàng hậu đều hiểu được, đây xem như bồi thường.

Nhưng là, nữ nhân hậu cung của hãn cũng mặc kệ chuyện đó a. Dù sao Trần Mạn Nhu cũng không tính mang thai, liền thừa dịp thời điểm Hoàng thượng lại đến ám chỉ hai câu. Ngày cuộc sống mới coi như bình tĩnh trở lại, lại khôi phục về tình trạng dĩ vãng.

Nhưng là, năm nay quả thật có vẻ không may mắn, đến tháng mười hai, phương bắc cư nhiên đã xảy ra tuyết tai. Cứ như vậy, vừa muốn ngăn cản người Khiết Đan tiến công, vừa muốn cứu tế đưa lương thảo, Hoàng thượng sút đầu mẻ trán, hơn nửa tháng, ăn ở đều là ở Càn Thanh cung, không đặt chân đến hậu cung một bước.

Thời điểm mọi người đi thỉnh an Hoàng hậu, cũng có chút buồn bã ỉu xiu, Hoàng hậu cũng không thêm để ý, xoay người dẫn các nàng đi Từ

Ninh cung. Từ Ninh thái hậu cười hớ hớ nói: "Qua vài nữa là đến ba mươi tết, ai gia nghỉ, trong cung đã rất lâu chưa từng có việc vui, cho nên tính thỉnh gánh hát tiến cung xướng hai tràng, Hoàng hậu an bài một chút."

Sắc mặt Hoàng hậu có chút không tốt, do do dự dự nói: "Thái hậu, chuyện này không tốt lắm đâu, tiền triều đang đánh giặc..."

"Như thế nào, ai gia muốn xem hai tràng diễn cũng không được?" Từ Ninh thái hậu hí mắt nhìn Hoàng hậu, Hoàng hậu vội vàng phủ nhận: "Không phải, Thái hậu, thiếp thân không phải cái kia ý đó."

"Vậy người phải đi an bài! Đánh giặc thì sao? Khán quốc được thần phật phù hộ, có tổ tông che chở, một trận khải định sẽ thắng, người lo lắng cái gì?" Từ Ninh thái hậu khinh thường hừ một tiếng, quay đầu nhìn Trần Mạn Nhu: "Huệ phi, ai gia nghe nói, lần này phụ thân người là chủ soái xuất chinh?"

"Hồi thái hậu, thiếp không hiểu rõ chức danh trong quân, cũng không biết chuyện đó." Trần Mạn Nhu vội vàng đứng dậy hành lễ lễ trả lời, Từ Ninh thái hậu cười nhạo một tiếng: "Người mọi sự đều không quan tâm."

Trần Mạn Nhu không hé răng, Từ Ninh thái hậu lại không buông tha Trần Mạn Nhu, cao thấp đánh giá Trần Mạn Nhu một phen, chậm rãi nói: "Nếu Hoàng hậu lo lắng là đang đánh giặc, hậu cung xướng tuồng không tốt, vậy tìm vài phi tần đi tụng kinh, ở trước mặt phật quỳ lại vài ngày, sao chép kinh thư. Ai gia thấy, Huệ phi cũng rất thích hợp, phụ thân nàng không phải cũng đang đánh giặc sao? Nàng coi như là tần tần hiếu tâm."

"Này..." Hoàng hậu có chút khó xử, Dương quý phi phì một tiếng bật cười: "Thiếp cảm thấy, biện pháp Thái hậu nương nương nói là có thể làm, Huệ phi muội muội vì Khán quốc cầu phúc, có thể vì phụ thân mình cầu phúc, còn không phải là nhất cử lưỡng tiện sao?"

Thục phi ở một bên không nói chuyện, Đức phi cũng thực đồng ý nói: "Thái hậu nói có lý, Huệ phi luôn luôn huệ chất lan tâm, cũng thực hiểu thuận với trưởng bối, nói vậy, cũng sẽ không cự tuyệt chuyện này đi?"

"Thái hậu, thiếp thân nghĩ, chuyện này tình còn phải thương lượng lại, Huệ phi hiểu thuận trưởng bối, trưởng bối cũng vương bạn Huệ phi, phụ thân Huệ phi ra chiến trường, nếu là làm cho hấn còn lo lắng Huệ phi trong cung..."

Hoàng hậu nhíu mày nói, người ta còn ở trên chiến trường liều mạng cho người đầu, mà người đem khuê nữ người ta đưa đi phạt đường, chuyện này nói ra ngoài, Hoàng thượng sẽ đẹp mặt sao? Mà nàng cũng tự bôi đen mặt mũi sao?

Nàng không phải là kiên trì giúp đỡ Trần Mạn Nhu, nàng là suy nghĩ cho Hoàng thượng, tạm thời không thể đem Trần Mạn Nhu đến Từ Ninh cung.

"Như thế nào? Huệ phi ở trong cung chịu ủy khuất?" Thái hậu nhíu mày hỏi: "Ai gia bất quá là để cho nàng vì Khánh quốc cầu phúc, ai gia cũng không nói đem nàng đưa đến lãnh cung! Ngay cả cầu phúc cũng không nguyện, Huệ phi thật đúng là thân kiêu thị quý!"

"Thái hậu, ngài nói để cho thiếp đi cầu phúc, thiếp vốn không thể có ý kiến. Chính là..." Trần Mạn Nhu thoáng có chút luống cuống nói: "Chẳng qua, vài ngày trước thiếp đã quyết định, đem phân lệ của mình giảm phân nửa, sau đó đưa đến chiến trường, vì binh lính tân tân khổ khổ bảo vệ quốc gia làm một chút chuyện."

"Thiếp chính là chính nhị phẩm phi tử, đã làm chuyện đó, nếu lại đi cầu phúc..." Vậy có thể đã lướt qua giới hạn, trên đầu người còn có Dương quý phi, Hoàng hậu, Hoàng thái hậu vẫn chưa làm gì đâu, người một cái chính nhị phẩm phi tử làm nhiều như vậy, là tính làm gì? Khoe thành tích, sau đó làm hoàng thái hậu sao?

Một người vị trí có cao bao nhiêu, đại biểu trách nhiệm và nghĩa vụ chỉ có bấy nhiêu, mặc kệ người có làm tốt hay không, vượt giới hạn, cũng không phải chuyện tốt.

Trần Mạn Nhu vừa lời này, sắc mặt Hoàng thái hậu liền đổi đổi, quay đầu trừng Hoàng hậu: "Người là Hoàng hậu, ngay cả điểm ấy cũng nghĩ không ra sao? Một người vẫn là một quốc gia chi mẫu, hiện tại xem ra, còn không bằng Huệ phi!"

"Thái hậu nương nương, chuyện này không thể trách Hoàng hậu nương nương." Trần Mạn Nhu vội vàng giải thích nói: "Dù sao, thiếp cũng có tư tâm, phụ thân thiếp đã ở trên chiến trường, thiếp càng lo lắng phụ thân thiếp, thế này mới..."

Muốn thật sự nói Hoàng hậu không bằng mình, sau này Hoàng hậu có thể tìm lấy cái cớ tiêu diệt mình luôn.

Hoàng hậu vội vàng theo bậc thang Trần Mạn Nhu mà xuống: "Thái hậu, thiếp thân lúc trước cũng nghĩ qua chuyện này, chẳng qua thiếp thân dù sao cũng là Hoàng hậu, nếu thực sự đưa ra loại đề nghị này, nhất định toàn bộ hậu cung đều giảm bớt phân lệ, thiếp thân thì không sao cả, chẳng qua Thái hậu ngài đã cao tuổi..."

Từ Ninh thái hậu sắc mặt trực tiếp biến đen, đây là dùng phân lệ uy hiếp mình? Nghĩ, Từ Ninh thái hậu cười lạnh một tiếng nói: "Ai gia tự nhiên cũng đi theo giảm bớt phân lệ, Hoàng hậu luôn luôn là người hiền lương thực đức, chẳng lẽ còn có thể để cho ai gia đối chết?"

Sắc mặt Hoàng hậu cũng cứng lại, trong lòng âm thầm buồn bực, nàng dám khẳng định, nàng vừa nói muốn giảm bớt phân lệ, lão thái bà Hoàng hậu nhất định sẽ tuyệt thực!

"Thái hậu nương nương, chuyện này không phải là việc nhỏ nhen, mắt thấy sẽ đến cuối năm, hoàng hậu nương nương vội vàng chuẩn bị qua năm

mới, còn muốn quan tâm Hoàng thượng, khẳng định là bận nhiều việc." Thục phi ở một bên giải vây Hoàng hậu: "Chuyện giảm bớt phân lệ, đem phân lệ đưa đến trên chiến trường, phải làm từng bước mới được. Không bằng chờ Hoàng hậu nương nương không rảnh rồi, lại thương thảo cụ thể?"

"Hoàng hậu bề bộn nhiều việc? Có phải bận rộn đến ăn không ngon ngủ không yên?" Từ Ninh thái hậu tựa tiểu phi tiểu nhìn Hoàng hậu hỏi, Hoàng hậu vội vàng lắc đầu: "Thiếp thân còn có thể chu toàn, tạ Thái hậu nương nương quan tâm."

"Nếu Hoàng hậu bận rộn như vậy, cung vụ, có thể phân ra một ít cho người khác gánh vác, Dương quý phi cùng Thục phi các nàng không phải đều nhàn rồi sao? Ai gia thấy, Huệ phi cùng Đức phi cũng thực nhàn nha." Từ Ninh thái hậu ánh mắt từ trên người vài người phía dưới đảo qua, bắt không được Huệ phi, ai gia để cho các người đấu tranh nội bộ!

Hoàng hậu "Bận rộn như vậy", đã bị Từ Ninh thái hậu hoàn toàn không nhìn tới. Hoàng hậu lúc này muốn lắc đầu phủ định, đã không còn kịp rồi.

Bất quá, tốt xấu cũng là người nắm giữ quyền lực hậu cung vài năm, Hoàng hậu rất nhanh ứng đối: "Thiếp thân đa tạ Thái hậu thông cảm, nếu Thái hậu nói như vậy, thiếp quay về sẽ tìm Dương quý phi các nàng hỗ trợ, Dương quý phi, Thục phi, Huệ phi, Đức phi, các người đừng chối từ."

"Nương nương yên tâm, vì nương nương phân ưu, thiếp rất cao hứng." Dương quý phi dẫn đầu nói, Thục phi có chút chần chờ, bất quá, nhìn nhìn Từ Ninh thái hậu ở trên, vẫn gật gật đầu.

Trần Mạn Nhu cũng tạm thời ứng tiếng, trước đem một cửa ở Từ Ninh cung giải quyết xong, về phần chương quản cung vụ, ngượng ngùng, nàng thực không quen, cũng không tính phí tâm lực.

Từ Ninh thái hậu lại nghiêng đầu nhìn nhìn Trần Mạn Nhu, híp mắt suy nghĩ trong chốc lát nói: "Ai gia rất thích Huệ phi hài tử này, thông minh

thông minh, sau này Huệ phi nên đến bồi ai gia nhiều hơn."

"Có thể được Thái hậu thích, thiệp rất vinh hạnh." Trần Mạn Nhu vội vàng đứng dậy hành lễ, âm thầm tính toán quay về tìm cái biện pháp gì tránh thoát Từ Ninh cung lão thái thái, chẳng lẽ, thật sự muốn đi cái phật đường?

"Thái hậu, thời gian không còn sớm, Từ An thái hậu còn chờ ..." Hoàng hậu cũng không muốn cùng lão thái bà này cãi cọ, thừa cơ muốn cáo từ, lão thái bà hôm nay thắng một ván nhỏ, rất là hào phóng nói: "Vậy ai gia cũng không chậm trễ các người, đi nhanh đi thôi."

Chờ ra khỏi Từ Ninh cung, không riêng gì Trần Mạn Nhu thở dài nhẹ nhõm một hơi, vài người khác cũng đều vụng trộm thở dài nhẹ nhõm một hơi. Đến Từ An cung, câu hỏi thỉnh an thông thường qua đi, Từ An thái hậu liền hỏi: "Hoàng hậu, ai gia nghe nói người gần đây bận rộn nhiều việc? Muốn tìm người chia sẻ?"

Hoàng hậu vội vàng cười nói: "Quả thật như thế, con dâu đang định để cho đám người Dương quý phi hỗ trợ đâu."

Từ An thái hậu bất mãn nhíu mày: "Người tại sao có thể để cho Dương quý phi các nàng hỗ trợ đâu? Nhị công chúa từ lúc sinh hạ đến giờ còn có chút yếu nhược, Dương quý phi phải chiếu cố Nhị công chúa. Thực phi phải chiếu cố Nhị hoàng tử, Huệ phi cùng Đức phi đều còn nhỏ tuổi, lại là vừa mới tiến cung, các nàng có thể hỗ trợ cái gì?"

Trần Mạn Nhu vụng trộm đánh giá Từ An thái hậu, đây là vì Hoàng hậu làm chủ, còn muốn mình nhúng một tay?

HẬU CUNG MƯU SINH KẾ

Tiểu Nhiên Hoa Khai

www.dtv-ebook.com

Chương 58: Cung Vụ

"Thái hậu nói rất đúng, chẳng qua Từ Ninh thái hậu bên kia, đã dặn dò thiếp thân, nói là muốn cho Dương quý phi các nàng tạm thời giúp đỡ thiếp thân một ít..." Hoàng hậu cười, thoáng có chút do dự nói: "Nếu không cho các nàng hỗ trợ, chỉ sợ chỗ Từ Ninh thái hậu không có biện pháp giải thích."

Cho nên, người muốn nhúng tay, thì tự mình đi thương lượng cùng Từ Ninh thái hậu đi.

Từ An thái hậu nhú mày suy nghĩ một chút nói: "Cũng nên như thế, người nghe lời Từ Ninh thái hậu đi, chẳng qua Huệ phi các nàng dù sao cũng vừa mới tiến cung, ai gia lo lắng, cho nên trước hết phái một ma ma đi qua dạy, An ma ma cùng Hình ma ma bên người ai gia đi theo ai gia đã lâu, đối với việc nuôi dưỡng hài tử cũng biết không ít, vừa vặn có thể giúp đỡ Dương quý phi cùng Thục phi một tay."

"Về phần Huệ phi cùng Đức phi, Bạch cô cô cùng Vương cô cô bên người ai gia đều là lão nhân trong cung, vừa vặn có thể chỉ điểm Huệ phi cùng Đức phi một chút." Từ An thái hậu mồm mép xoắn xoắn hạ hai cái, trừ bỏ Hoàng hậu, vài phi tử địa vị cao còn lại đều có người nắm vững.

Trần Mạn Nhu thiếu chút không phản ứng kịp, Từ An lão thái thái không phải đến đoạt quyền sao? Tại sao đốt lửa liền đốt tới trên người mình?

"Thái hậu, đám người An ma ma là lão nhân bên người ngài, các nàng hầu hạ ngài đều thực dụng tâm, cũng hiểu rõ thói quen của ngài, ngài đem

các nàng cho Dương quý phi các nàng, người hầu hạ bên người ngài không phải làm cho người ta lo lắng sao?"

Hoàng hậu thập phần thân thiết nói: "Thiếp thân cũng không thể bởi vì chuyện nhỏ này, khiến cho bên người Thái hậu ngài không có người tri kỷ nhân hầu hạ, bằng không, An ma ma các nàng ngài vẫn giữ lại? Về phần chỗ Dương quý phi, thiếp thân sẽ phái người đi qua chỉ điểm?"

"Không cần, ai gia thân mình còn rất tốt." Từ An thái hậu khoát tay chặn lại nói, Trần Mạn Nhu nhú mào suy nghĩ một chút quy cách chế độ của Hoàng thái hậu, suy nghĩ nửa ngày, xác định chỗ Từ An thái hậu đã vượt mức, nhưng là, hiện tại nàng có thể vọt tới trước mặt Từ An thái hậu nói một tiếng cung nhân bên người Thái hậu ngài vượt qua quy định sao?

Nếu đã nói câu này, Hoàng hậu cũng chỉ có thể đáp ứng rồi. Vì thế, bên người Trần Mạn Nhu các nàng, lập tức dư ra một người.

Trở lại Chung Túy cung, Trần Mạn Nhu cũng không cùng Bạch cô cô kia nói chuyện, chỉ để cho Tần Hoan an bài chỗ ở cho Bạch trước, sườn điện phòng ở còn nhiều, Bạch cô cô một người một gian phòng ở cũng đủ.

"Người đi hỏi thăm một chút, xem bên Dương quý phi cùng Thục phi, xử lý ma ma từ Từ An cung mang về như thế nào." Trần Mạn Nhu gọi Vi Nhạc tới, tùy ý phân phó một tiếng, tuy rằng Vi Nhạc có thể là người của Thục phi, nhưng loại chuyện tìm hiểu tin tức này, Trần Mạn Nhu vẫn vui lòng dùng nàng.

Làm vui cũng không cô phụ kỳ vọng Trần Mạn Nhu, thời điểm ngộ thiện thì tới đây : "Chỗ quý phi nương nương, đem An ma ma đưa đến chỗ Mã tiếp dư, nói là Từ An thái hậu ban thưởng xuống hỗ trợ chiếu cố Nhị công chúa. Chỗ Thục phi không nhúc nhích động tĩnh, chẳng qua nghe nói Thục phi rất là dụng tâm với Hình ma ma."

Trần Mạn Nhu nghĩ nghĩ, cũng không nói gì. Cứ như vậy Bạch cô cô ở lại Chung Túy cung mỗi ngày cũng cho người chuẩn bị đồ ăn cho Bạch cô cô, nhưng chưa bao giờ kêu Bạch cô cô đến bên người hầu hạ.

Ngày hôm sau thời điểm đi thỉnh an, Hoàng hậu nói đến chuyện ngày hôm qua: "Nếu Từ Ninh thái hậu cùng Từ An thái hậu đều nói cho các người giúp đỡ bản cung xử lý cung vụ, bản cung cũng không khách khí, còn thỉnh các vị muội muội hỗ trợ nhiều hơn."

"Mắt thấy sắp qua năm mới, dựa theo quy củ, thời điểm cuối năm, nhóm cung nhân trong cung đều được phát hai kiện quần áo, chuyện này, liền giao cho Dương quý phi xử lý đi." Hoàng hậu cười nói, hình thức quần áo có quy định, quần áo tổ khúc, hí khúc hoặc tản khúc cũng có quy định, trên cơ bản Dương quý phi chỉ cần hỏi một hai câu có thể xong việc nhi.

Loại vấn đề may mặc này, nếu ở đại trạch viện, vẫn có thể ở trong vãi vóc tiền bạc giở trò quý. Nhưng ở trong cung, Nội Vụ phủ cung cấp vãi vóc, người Châm Tuyến phòng cung cấp nhân công, Dương quý phi đường sống có thể phát huy thực không nhiều lắm.

"Thiếp tuân mệnh, thỉnh Hoàng hậu nương nương yên tâm, thiếp nhất định hội làm tốt chuyện này." Sắc mặt Dương quý phi cũng không có bao nhiêu biến hóa, cười khanh khách đứng dậy cam đoan. Hoàng hậu gật gật đầu, nói tiếp: "Còn có vật phẩm tế tự, cũng nên chuẩn bị sửa sang lại, Thực phi, người phụ trách việc này, có thể làm được không?"

"Thiếp tất nhiên không phụ nương nương nhờ vả." Thực phi đứng dậy, giọng điệu ôn nhu lạnh nhạt nói. Tế tự là một đại sự, nhưng tế tự đồng dạng cũng không thể giở trò quý, đồng thời cũng phi thường rườm rà, cần thập phần chú ý, trên đường nếu làm hỏng một cái, phỏng chừng phân vị Thực phi này, coi như là đi mất.

Trần Mạn Nhu thoáng có chút kinh ngạc, Thục phi không phải đứng cùng một bên với Hoàng hậu sao? Tại sao hiện tại xem ra, Hoàng hậu đối với Thục phi, giống như cũng không quá yên tâm a? Nhưng lập tức, Trần Mạn Nhu nghĩ đến, loại chuyện tế tự này ý nghĩa đại biểu, lập tức lại đem ý tưởng vừa rồi phủ định.

Dù sao không phải mình đi làm loại chuyện này, ý nghĩa đại biểu trong đó, vẫn để cho người khác đoán đi.

"Huệ phi..." Đang suy nghĩ, chợt nghe Hoàng hậu ở trên kê một tiếng, Trần Mạn Nhu vội vàng đứng dậy hành lễ: "Nương nương, kỳ thật, thiếp có một việc muốn cầu ngài."

Hoàng hậu sờ sờ thật dài móng tay bộ, nhìn Trần Mạn Nhu trong chốc lát, chậm rãi nói: "Người nói đi."

"Nương nương, như Từ Ninh thái hậu đã nói, phụ thân thiếp nay đang ở trên chiến trường, thiếp thực khó có thể an tâm, cho nên muốn cầu Hoàng hậu nương nương, để cho thiếp ở Chung Túy cung bố trí một cái tiểu Phật đường." Trần Mạn Nhu nói xong, ngượng ngùng gãi gãi hai má: "Cung vụ này, còn thỉnh Hoàng hậu nương nương phân cho người khác đi, nói thật, thời điểm thiếp ở nhà, chưa từng có tiếp xúc mấy thứ này, thiếp lo lắng mình sẽ náo loạn lại bị chê cười."

"Huệ phi tỷ tỷ, người sợ cái gì? Từ An thái hậu không phải đã phái Bạch cô cô giúp người sao? Nếu có gì không rõ, trực tiếp hỏi Bạch cô cô không phải được sao?" Đức phi ở phía sau vội vàng nói, nàng cùng Trần Mạn Nhu là cùng nhau tiến cung, nếu Trần Mạn Nhu muốn thả quyền lực đã tới tay, nàng cũng phải làm bộ, cũng phải chối từ mấy lần mới được.

Nhưng là, chỉ sợ Hoàng hậu không muốn nhìn ra nàng đang làm bộ.

"Nhưng mà, ta muốn cầu phúc, sẽ không có nhiều thời gian đi thỉnh giáo Bạch cô cô a." Trần Mạn Nhu quay đầu nhìn Đức phi, bái bắt tay vào đếm:

"Buổi sáng ta sẽ tới thỉnh an Hoàng hậu nương nương, buổi sáng trở về sẽ niệm kinh bái phật. Buổi chiều ngủ trưa xong sẽ rèn luyện thân thể, phải làm nữ hồng, luyện tập thư pháp hội họa, sao chép kinh phật, làm sao có thời gian rảnh?"

Đức phi trừng to mắt nhìn Trần Mạn Nhu, Trần Mạn Nhu nháy mắt mấy cái, quay đầu nhìn Hoàng hậu: "Nương nương, thiếp thật sự không am hiểu cung vụ, ngài bỏ qua thiếp thân đi, thiếp thân tình nguyện theo hà bao cho ngài."

Hoàng hậu xoa xoa cái trán, nhìn Trần Mạn Nhu hỏi: "Người có biết người đang nói cái gì sao?"

"Thiếp biết, thiếp muốn bố trí một cái tiểu phật đường, muốn vì phụ thân trên chiến trường niệm phật cầu phúc." Trần Mạn Nhu nói thực rõ ràng, ánh mắt thực kiên định. Lúc này đã sắp đến cuối năm, trên chiến trường mặc dù có thông báo truyền đến, nhưng đều là một ít tiểu tin tức nhỏ.

Tin toàn thắng, ngay cả một chút dấu hiệu cũng không có. Trần Mạn Nhu đã sớm bắt đầu sốt ruột, năm rồi nàng ở Thực Định phủ, tuy rằng hàng năm cũng sẽ gặp một hai lần người Khiết Đan tiến công, nhưng đều là một hai ngày thì có thể giải quyết. Lần này thời gian quá dài.

"Hảo, Huệ phi thành tâm, bản cung cũng không thể không đáp ứng, quay về bản cung cho người đem bố trí phật đường cho người." Hoàng hậu dừng trong chốc lát, cười tủm tỉm nói.

Trần Mạn Nhu đang muốn tạ ơn, giật mình, tiếp theo có chút ngượng ngùng nói: "Nương nương, thiếp còn muốn cầu ngài một sự tình, ngài đừng ngại thiếp phiền phức."

"Nói đi." Không ai nhận ra Hoàng hậu nhú nhú mày nhẹ, thanh âm mang theo vài phần bình thản. Trần Mạn Nhu nhu nhu khấn tử, thanh âm mang theo vài phần xấu hổ: "Thời điểm bái phật, không phải ăn chay sao?"

Gần nhất sắp đến cuối năm, thiếp cũng không muốn phiền toái ngự thiện phòng, cho nên muốn mở tiểu phòng bếp ở Chung Túy cung, người xem..."

"Nguyên lai là việc này a, bản cung đáp ứng." Hoàng hậu nghĩ nghĩ nói, ngoài tứ phi, đều có tiểu phòng bếp, Dương quý phi cùng Thục phi đã sớm mở. Đức phi vừa mới tiến cung, vẫn không tìm được cơ hội đề cập chuyện này.

Ngược lại bị Trần Mạn Nhu chiếm mất tiên cơ, lúc này ánh mắt Đức phi nhìn Trần Mạn Nhu đã không phải là muốn cắn một miếng thịt, mà là muốn cắn rớt hai khối thịt.

"Đức phi, bản cung thấy người luôn luôn là người thông minh, cuối năm các cung báo lên đồ vật muốn lĩnh, người tới làm công tác thống kê một chút." Trần Mạn Nhu không dính cung vụ, toàn thân trở ra, Hoàng hậu liền quay qua đối nói với Đức phi.

"Là, thiếp lĩnh mệnh." Đức phi vội vàng đứng dậy tạ ơn, trong lòng lại âm thầm kêu khổ, này nhưng là khổ sai sự. Phân vị cao, muốn lĩnh thêm một vài thứ, người cho hay không cho? Một người làm không tốt, có thể đắc tội vài người.

Nhưng lại không thể nói không làm, chuyện này nếu từ chối, cung vụ nàng cũng đừng mong chạm vào.

Ngược lại Hoàng hậu đối với bố trí của mình thực vừa lòng, trọng yếu là ngự thiện phòng không giao cho người khác, điều động nhân sự không giao cho người khác, an bài yến hội không giao cho người khác, đại quyền, vẫn nắm trong tay mình.

Từ đó, Trần Mạn Nhu bắt đầu cuộc sống ầm. Mãi cho đến qua năm mới, Trần Mạn Nhu mới hỏi đến Bạch cô cô: "Người nói, trong khoảng thời gian này nàng chỉ đi qua Từ An cung một lần?"

Tần Hoan thấp giọng đáp: "Là, nô tỳ chỉ thấy nàng đi ra ngoài một lần, thời điểm còn lại, ngài không có phân phó, nàng liền vẫn im lặng ở Chung Túy cung, cũng không cùng người khác nói nhàn thoại, cũng không có người đến tìm nàng."

"Người đi kêu nàng đến đây, nếu Thái hậu đã đem Bạch cô cô đưa đến đây, phỏng chừng sẽ không phải đi về lại. Chúng ta hoặc là đem Bạch cô cô biến thành người của chúng ta, hoặc là lúc nào cũng đề phòng." Trần Mạn Nhu thở dài nói: "Ta gặp người này trước, sau đó lại tính."

"Bạch cô cô, người năm nay bao nhiêu tuổi?" Đám người vừa tiến vào, Trần Mạn Nhu đánh giá Bạch cô cô kia một chút, chậm rãi mở miệng hỏi. Bạch cô cô tướng mạo thực bình thường, ăn mặc cũng có vẻ bình thường, chẳng qua làm cho người ta có loại cảm giác ổn trọng của một lão ma ma.

"Hồi Huệ phi nương, nô tỳ năm nay ba mươi ba." Bạch cô cô hành lễ, không kiêu ngạo không siểm nịnh hồi đáp. Trần Mạn Nhu thoáng mang theo ngạc nhiên hỏi: "Tại sao năm đó Bạch cô cô không xuất cung? Trong nhà cũng không còn người khác sao?"

"Gia hương nô tỳ gặp tai họa, sau đó tự nguyện tiến cung." Bạch cô cô dừng một chút nói: "Trong nhà năm người cũng đã chết hết, chỉ còn lại một mình ta."

"Vậy Bạch cô cô có từng nghĩ qua phải lập gia đình?" Trần Mạn Nhu ngón tay ở trên miệng chén miết một chút, không chút để ý nói: "Trong nhà không có người, cũng không có con cháu, nhiều năm không ra cung, cũng không có cố nhân, cũng không thể chết già trong cung đi?"

Lúc này người chết cũng không có người nhật xác, có thể hạ táng an toàn hay không, có thể có vật bồi táng hay không, có thể có người tế bái linh tinh hay không, là đặc biệt nghiêm trọng. Cho dù là khi sinh tiền không thể có một ngày lành, cũng nhất định sau khi chết phải tốt lành.

Bạch cô cô sửng sốt một chút, ước chừng là không nghĩ tới Trần Mạn Nhu hỏi vấn đề này, một lát sau mới hồi đáp: "Nô tỳ không nghĩ qua phải lập gia đình, nô tỳ nếu đã tiến cung, ngày sau vẫn sẽ hầu hạ chủ tử."

Là hầu hạ chủ tử, mà không phải hầu hạ Thái hậu.

Trần Mạn Nhu nháy mắt liền bắt được trọng điểm, tươi cười trên mặt cũng chân thực vài phần. Nàng đã nói rồi, Từ An lão thái thái tuổi đều đã lớn, Hình ma ma các nàng đi, bản thân cũng không thể sống bao nhiêu năm nữa, tự nhiên là bắt lấy thời điểm tốt nhất, sống như thế nào, bám vào đùi Từ An thái hậu mới có thể vĩnh viễn được người xem trọng liếc mắt một cái.

Mà Bạch cô cô này, tuổi cũng không phải quá lớn, mới trung niên, còn nhiều thời gian, làm sao có thể vẫn trung tâm với một Hoàng thái hậu nhất định sống không quá lâu, sống không quá vài năm các nàng đều xem nhẹ mấy lão thái thái phi tử?

Bất quá, Trần Mạn Nhu cũng không lập tức bắt đầu mượn sức Bạch cô cô. Chỉ cười lắc đầu nói: "Nữ nhân a, cả đời vẫn nên lập gia đình sinh hài tử mới được. Nhất là loại như ngươi, người nhà ngươi nếu đều đã chết, ngươi cũng không nghĩ tới, ngươi huyết mạch Bạch gia ngươi, cứ như vậy bị chặt đứt sao?"

Sắc mặt Bạch cô cô trắng nhợt, không nói gì. Trần Mạn Nhu cũng không trông cậy nàng trả lời, nhanh chóng thay đổi đề tài: "Bạch cô cô, nếu Từ An thái hậu cho ngươi đến chỉ điểm bản cung, vậy bản cung xin mời Bạch cô cô tạm thời giúp bản cung quản lý một chút Chung Túy cung trước."

HẬU CUNG MƯU SINH KẾ

Tiểu Nhiên Hoa Khai

www.dtv-ebook.com

Chương 59: Quyết Định

Qua tháng giêng, Hoàng hậu liền tìm cơ đem cung vụ toàn bộ thu hồi về tay. Dương quý phi các nàng tuy rằng không cam lòng, lại không có cách nào. Bởi vì chiến tranh ở biên quan thật lâu không có xu thế bình ổn, Hoàng thượng liền cầu Từ Ninh thái hậu đi cầu phúc.

Thân là mẹ cả Hoàng thái hậu, loại chuyện vì nước cầu phúc này, nàng nửa điểm cũng không thể tặng cho Từ An thái hậu, trừ phi nàng muốn để cho người ta đều biết, nàng cùng Từ An thái hậu địa vị có giống nhau. Sau đó, từ nay về sau hủy bỏ hết thầy đặc quyền mẹ cả Hoàng thái hậu, cùng Từ An thái hậu trở thành hoàng thái hậu song song nhau. Cho nên dù biết đây là Hoàng thượng tìm một cái cơ, Từ Ninh thái hậu vẫn không thể không mỗi ngày đến ở trong đại phật đường Từ Ninh cung đi.

Rất nhanh, xuân về hoa nở. Đến tháng ba, chiến tranh ở biên quan vẫn không có dừng lại. Trần Mạn Nhu cả ngày đều không có tinh thần, Đối Nguyệt cùng Tần Hoan lúc nào cũng canh giữ ở bên người nàng, tận lực khuyên nàng, ít nhất, hiện tại không có tin tức xấu truyền đến.

"Nương nương, hiện tại thân thể ngài đang ở thời điểm tốt nhất, nô tỳ nghĩ, ngài có muốn hài tử hay không?" Đối Nguyệt thấy Trần Mạn Nhu lại bắt đầu ngăn người, vội vàng lại đây bồi nàng nói chuyện. Trần Mạn Nhu nhăn mặt nhíu mày, suy nghĩ trong chốc lát gật đầu nói: "Uh, sinh hài tử cũng không tệ."

Ít nhất, có thể đem lực chú ý của mình dẫn đi.

"Tháng năm không thể sinh hài tử, cho nên không thể mang thai vào tháng bảy, tháng bảy cũng không thể sinh hài tử, cho nên cũng không thể mang thai vào tháng năm..." Trần Mạn Nhu nói nhỏ tính ngày, Tần Hoan ở một bên nghe không nói gì, hơn nữa ngày mới nói: "Nương nương, người nghĩ quá nhiều, nếu thật sự là đến lúc đó, ngự y cũng có thể mở mấy phương thuốc thúc sinh."

"Mở phương thuốc khẳng định sẽ có người biết." Trần Mạn Nhu híp mắt liếc nàng một cái nói, Tần Hoan cười hì hì rút cho nàng một ly trà: "Vậy không mở phương thuốc, cũng có thể nghĩ biện pháp khác, người xem Mã tiếp dư lần đó, không phải cũng tránh được tháng năm cùng bảy tháng sao?"

"Uh, thời gian còn sớm, ta không nóng nảy, chậm rãi tính ngày lành mới được." Trần Mạn Nhu nhắm mắt lại nói một câu, nàng đã mười tám tuổi, cũng có thể mang thai.

"Đối Nguyệt, hôm nay Hoàng thượng lật bài tử của ai?" Một lát sau, Trần Mạn Nhu mở to mắt hỏi, Đối Nguyệt nhìn về phía Bội Đình, Bội Đình vội vàng lại đây nói: "Hoàng thượng lật bài tử của Hồ phi, lúc này phỏng chừng đã đi qua."

"Uh, ngày mai, ngày mốt, làm cho Hoàng thượng đến Chung Túy cung mới được." Nói xong, Trần Mạn Nhu đứng dậy: "Đi, chúng ta đi thỉnh an Hoàng hậu nương nương đi."

Đoàn người chậm rãi đến Vĩnh Thọ cung, Trần Mạn Nhu ở bên ngoài đợi trong chốc lát, nghe được thông truyền, mới dẫn Đối Nguyệt cùng Tần Hoan đi vào. Hoàng hậu mặc một thân quần áo hồng nhạt, đang ôm Đại công chúa ở trên mỹ nhân tháp ngoạn cửu liên hoàn. Đại hoàng tử đoàn đoàn chính chính ngồi ở bên cạnh cầm bảng chữ mẫu, thấy Trần Mạn Nhu tiến vào, cũng chỉ ngạc nhiên đánh giá một chút mà thôi.

"Thiếp gặp qua Hoàng hậu nương nương, gặp qua Đại hoàng tử điện hạ, gặp qua Đại công chúa điện hạ." Trần Mạn Nhu hành lễ với ba người, Hoàng hậu ý bảo đại công chúa tự mình đi qua một bên chơi, để cho Trần Mạn Nhu ngồi trên ghế: "Thời gian rất lâu chưa thấy qua người ra khỏi Chung Túy cung, hôm nay lại đây là có chuyện gì?"

Từ khi Trần Mạn Nhu muốn bái phật cầu phúc, mỗi ngày sau khi thỉnh an, liền trực tiếp hồi Chung Túy cung, bình thường không ra ngoài, cho nên Hoàng hậu mới nói như vậy.

"Xem nương nương nói kìa, thiếp chỉ khi có chuyện mới có thể vội vàng tới thỉnh an nương nương sao?" Trần Mạn Nhu nở nụ cười một chút, ý bảo Đới Nguyệt đưa tay cầm thực hạp mang lại đây: "Thời gian trước thiếp luôn luôn ăn chay, nhưng vẫn thấy các nàng làm không đúng khẩu vị, liền tự mình thử làm một ít, thiếp cảm thấy ăn rất ngon, cho nên mang đến để cho nương nương nếm thử."

Hoàng hậu cảm thấy hứng thú nhìn thực hạp kia: "Phải không? Huệ phi tự mình làm, bản cung tất nhiên muốn nếm thử."

Nói xong để cho Vọng Hương bên người đi qua tiếp thực hạp, mang ra bàn tử bên trong, là một món cuốn đậu hủ chay rất đơn giản, bất quá, bài biện ngược lại rất đẹp, sợi rong biển thắt thành nơ bướm trên lớp đậu hủ trắng nõn, mặt trên dùng cà rốt cắt thành mắt với mũi, còn dùng nấm hương ghép lại làm thành tứ chi, nhìn dáng điệu thơ ngây khả ái, thập phần thu hút.

Đại hoàng tử cùng Đại công chúa cũng bị đậu hủ cuốn thú vị mời phần hấp dẫn ánh mắt, bất quá, hai người đều thực có giáo dưỡng, cũng chỉ là tò mò nhìn, Hoàng hậu không nói gì, các nàng cũng không lại đây.

"Uh, không tệ, thực ngon miệng." Hoàng hậu thử một cái, cười tủm tỉm nói, Trần Mạn Nhu thế này mới làm ra một bộ dáng yên tâm: "Nương

nường thích là tốt rồi, thiếp làm rất lâu, bất quá cũng không thể ăn nhiều, thứ này có tính hàn, dùng nhiều sẽ bị đi tả."

Xem Đại hoàng tử cùng Đại công chúa ở bên cạnh, liền tiếp tục cười tủm tỉm nói: "Đại hoàng tử cùng Đại công chúa tuổi còn nhỏ, nếu muốn ăn, tốt nhất là lại đem đi nấu thêm một lần nữa."

Hoàng hậu gật đầu, để cho Vọng Hương đem bàn tử mang xuống hâm nóng, về phần có thể cơ hội kiểm tra một chút hay không, vậy không phải là vận đề Trần Mạn Nhu muốn quan tâm.

"Nường nường, thiếp muốn cho mẫu thân cùng đại tẩu thiếp tiến cung một chuyến, nường nường có thể cho thiếp cái ân điển hay không?" Trần Mạn Nhu thấy Hoàng hậu tâm tình không tệ, liền cười hì hì hỏi. Hoàng hậu nhận nước cung nhân đưa tới, dùng khăn tử che súc miệng, mới chậm rãi nói: "Uh, bản cung chuẩn, quay về người để cho Trần phu nhân đệ bài tử, bản cung trực tiếp làm cho các nàng tiến cung."

"Đa tạ Hoàng hậu nường nường." Trần Mạn Nhu vui rạo rức đứng dậy tạ ơn, lại cùng Hoàng hậu đông xả tây xả nói một phen nhàn thoải, thế này mới cáo lui về.

Vọng Hương đem bàn tử mang tiến vào, bên trong đậu cuốn hâm nóng hầm hấp, Hoàng hậu cho Đại hoàng tử cùng Đại công chúa đều tự gấp một cái, cho Vọng Hương đem bàn tử mang xuống.

Đại công chúa dựa vào bên người Hoàng hậu, ăn xong đậu cuốn, mới nghi hoặc hỏi: "Mẫu hậu, ngài tại sao lại đáp ứng rồi để cho Trần phu nhân tiến cung? Ngài không phải đã nói, trong khoảng thời gian này trong cung mọi người nên vì binh lính biên quan cầu phúc, cho nên tốt nhất đừng cho gia quyến tiến cung sao?"

"Huệ phi cùng Dương quý phi không giống nhau. Mẫu thân Dương quý phi nường tiến cung, nhất định là muốn ra chủ ý cho Dương quý phi, để

cho Dương quý phi nắm giữ càng nhiều cung vụ, cho nên mới không thể để cho mẫu thân Dương quý phi. Mà Huệ phi, phụ thân nàng còn ở trên chiến trường, phụ hoàng người cũng nói, trong khoảng thời gian này nếu nàng muốn gặp người nhà của mình, là có thể tùy ý gặp. Huệ phi là người biết quy củ, mỗi lần đều đến cùng ta chào hỏi trước, cho nên ta cũng bán nàng mặt mũi."

Đại công chúa đã sắp bảy tuổi, cũng nên biết một ít phương pháp xử lý sự tình. Hoàng hậu ôm nàng nhẹ giọng nói: "Đối với nữ nhân hậu cung, luôn luôn áp chế là không được. Dù sao, không có người này thì còn có người kia, trong cung ít nhất có ba ngàn nữ nhân đâu, cho nên không thể chèn ép toàn bộ, chọn lựa vài người xem ra không có nhiều tâm tư, tuy rằng không thể kết thành đồng minh, nhưng cũng có thể trò chuyện linh tinh. Huệ phi luôn luôn là người không có bao nhiêu tâm nhãn, hiện tại cũng không có bao nhiêu uy hiếp, cho nên chúng ta không cần quá để ý."

"Nhưng mà mẫu hậu người không phải đã nói, phụ thân Huệ phi là một tướng quân sao? Nếu như phụ hoàng thập phần coi trọng, vậy Huệ phi có thể giống như Dương quý phi hay không?" Đại công chúa nháy mắt mấy cái, tiếp tục hỏi.

Hoàng hậu xoa bóp mũi nàng: "Có thể nghĩ đến như vậy, đã không tệ. Hai người này không giống nhau. Phụ thân Dương quý phi là thống lĩnh cấm quân ở kinh thành, mà quân đội ở kinh thành là thập phần trọng yếu, người phụ hoàng khẳng định sẽ không chỉ giao cho một người. Phụ thân Huệ phi lại là một mình nắm giữ mười vạn đại quân, trong tay có trọng binh, cho dù lúc này thực sự được phụ hoàng người tin nhiệm, nhưng thời gian lâu dài..."

Cho nên nói, Huệ phi cho tới bây giờ cũng không là người uy hiếp, Hoàng thượng cũng không có khả năng đem Huệ phi nâng lên vị trí rất cao. Trừ phi, Trần gia có thể buông tha binh quyền.

Nhưng là, hiện tại Trần Mạn Nhu có thể có phân vị Huệ phi này, thứ dựa vào không phải là binh quyền Trần gia sao? Không có binh quyền, Trần gia tính cái gì? Cũng chỉ có một thám hoa lang, ở kinh thành ước chừng ngay cả tam lưu cũng không tính đi?

Đại công chúa tỉnh tỉnh mê mê, nàng đối với thuật đế vương, cũng không cảm thấy quá hứng thú, ngược lại Đại hoàng tử nghe được mùi ngon. Thường thường hỏi vài câu về vấn đề trên triều đình. Hoàng hậu tuy rằng là nhất giới phụ nhân, nhưng lúc trước ở thời điểm khuê trung cũng là bác học đa tài, bằng không cũng sẽ không ở trong thời điểm hậu cung còn có hai Thái hậu, còn an ổn ngồi trên hậu vị bốn năm năm. Cho nên, đối với vấn đề của Đại hoàng tử, cũng có thể trả lời được.

Mẹ con vài người truyền thụ giải thích nghi hoặc, nói nói cười cười, lại đem đề tài dẫn dắt đi, ai cũng không nhắc lại chuyện Trần Mạn Nhu.

Trần Mạn Nhu cũng không biết mẹ con Hoàng hậu nói chuyện, trở về Chung Túy cung, vốn tính để cho Tiểu Hỉ Tử đi truyền lời, nhưng thấy cửa cung sắp đóng, cũng chỉ có thể chờ ngày hôm sau.

Trần phu nhân hành động luôn luôn rất nhanh, bên này Tiểu Hỉ Tử vừa đi truyền lời, bên kia liền đệ bài tử tiến cung. Trần Mạn Nhu cứ theo lẽ thường hỏi chuyện Trần phu ở biên quan trước, Trần phu nhân vỗ vỗ tay Trần Mạn Nhu cười nói: "Người cũng đừng lo lắng, cha người tháng trước còn gửi thư trở về, nói là lại qua hai tháng, trận chiến tranh này sẽ xong, lần này đánh có chút ác liệt, phỏng chừng hai ba năm tới người Khiết Đan cũng không đánh qua đây nữa."

"Đại ca gần đây ở Hàn Lâm viện làm việc thế nào?" Trần Mạn Nhu lại nghiêng đầu hỏi, Đồng Xuân Ny cười nói: "Phu quân nói, hắn ở Hàn Lâm viện đã xem như đứng vững vàng gót chân, muội muội không cần lo lắng."

"Uh, vậy là tốt rồi." Hỏi tiếp thân thể lão thái thái cùng lão thái gia, xác định trong một năm gần đây trong nhà tuyệt đối không có cái gì ngoài ý muốn phát sinh, Trần Mạn Nhu mới xem như buông lỏng tâm tình. Nếu đã dự tính tốt muốn sinh hài tử, nàng tuyệt đối không cho phép ở giữa xuất hiện chuyện gì ảnh hưởng cảm xúc của nàng.

Mừng rỡ hoàn hảo nói, chuyện buồn, tuyệt đối muốn tránh không nói tới.

Tiền bước Trần phu nhân cùng đại tẩu nhà mình, Trần Mạn Nhu bắt đầu nghĩ biện pháp làm cho Hoàng thượng buổi tối ngày mai đến đây. Suy nghĩ nửa ngày, cũng không nghĩ được biện pháp gì hay. Ban đầu nàng vẫn giả bộ ngây thơ, chưa từng chủ động đưa đồ ăn qua cho Hoàng thượng, người sau là chủ động cùng Hoàng thượng ngẫu nhiên gặp mặt, trong khoảng thời gian ngắn, thật đúng là không thể nghĩ được biện pháp hay.

"Nương nương, lúc này thời tiết vừa vặn, không bằng đến ngự hoa viên đi dạo một chút." Bạch cô cô đứng ở một bên, thấy Trần Mạn Nhu mặt co mày cau, liền lên tiếng đề nghị một câu. Trần Mạn Nhu khoát tay: "Ta phải nghĩ biện pháp để cho Hoàng thượng tối hôm nay, tối ngày mai, tối ngày kia đều lật bài tử của ta, không rảnh đi ngự hoa viên."

"Nương nương, chỉ ở trong này ngồi một chỗ, có thể nghĩ đến biện pháp gì hay? Đến ngự hoa viên đi dạo một chút, nói không chừng có thể nghĩ được." Bạch cô cô suy nghĩ một chút nói, Trần Mạn Nhu nghiêng đầu nhìn Bạch cô cô, chỉ thấy Bạch cô cô vẻ mặt đầy ý cười, trong mắt mang theo khẳng định.

Trần Mạn Nhu dừng một chút, đứng dậy: "Được rồi, nếu Bạch cô cô nói như vậy, bản cung liền đi ra ngoài hảo hảo đi dạo một chút."

HẬU CUNG MƯU SINH KẾ

Tiểu Nhiên Hoa Khai

www.dtv-ebook.com

Chương 60: Ngẫu Ngộ

Dọc theo đường đi, Bạch cô cô rất khác thường giới thiệu cho Trần Mạn Nhu phong cảnh: "Bên kia có một đào lâm, hàng năm thời điểm nở hoa, hồng hồng, nhìn vào tâm tình liền tốt hơn. Lúc này a, đang thời điểm nở hoa. Tiếp qua một thời gian nữa, có khả năng sẽ không có hoa đào để ngắm."

"Vậy khi kết thành quả đào ăn có ngon không?" Trần Mạn Nhu tò mò hỏi, nàng tiến cung cũng sắp ba năm, số lần đến ngự hoa viên dùng hai bàn tay cũng đếm đủ. Đường đi thường xuyên, ngược lại phong cảnh rất quen thuộc, nhưng đào lâm gì đó, thật đúng là chưa nghe qua.

"Nường nường, các loại cây ăn quả trong cung không kết quả ." Bội Đình ở trong cung một thời gian dài, lúc này cười hì hì đi lại đây nói. Trần Mạn Nhu vẻ mặt đáng tiếc: "Nếu kết quả, chúng ta có thể hái một ít trở về ăn."

Bạch cô cô cười tủm tỉm giúp đỡ cánh tay Trần Mạn Nhu: "Nếu như nường nường muốn ăn trái cây, để cho Nội Vụ phủ đưa đến là được, loại cây ăn quả dùng để xem này, nếu có kết trái cây cũng rất khó ăn. Nường nường, chúng ta đi hưởng bên kia đi?"

"Bên kia là cái gì?" Trần Mạn Nhu nhìn nhìn theo tay nàng chỉ, chỉ có thể nhìn thấy một cái nóc đình đặc biệt cao, bất quá phương hướng nàng kia lại quen thuộc, là hướng Vương Vạn xuân đình.

"Nường nường đi cũng đã lâu, chúng ta đến bên kia nghỉ chân một chút, nường nường cũng có thể ngồi ở trong đình thưởng thức phong cảnh một

chút." Bạch cô cô tùy ý nói. Trần Mạn Nhu nhìn lướt qua Bạch cô cô, gật đầu đáp: "Đi, vậy chúng ta đi qua nhìn một cái."

Bất quá, Bạch cô cô lại không dẫn nàng đi Vạn Xuân đình, mà là vòng qua Vạn Xuân đình, trực tiếp đi đến Động Bích đình ở phía sau. Ngày xưa, Động Bích đình rất ít khi có người đến. Có Vạn Xuân đình như châu ngọc ở phía trước, Động Bích đình này chỉ là một cái đình nho nhỏ, rất dễ dàng bị người khác bỏ quên trong một góc.

Hơn nữa, Vạn Xuân đình hướng về giữa ngự hoa viên, các loại hoa tươi cây cỏ, đều nhìn vào mắt. Mà từ Động Bích đình nhìn ra bên ngoài, một bên là tường cung cao năm thước, một bên là tường cung Khâm An điện cao cao, một bên là Vạn Xuân đình hoành lan gột giũa, thực không có phong cảnh gì hay để nhìn.

Hơn nữa bản thân đình có chút rách nát, ngày xưa có mười người đi đến chỗ này, thì có chín nhân xoay người đi về Vạn Xuân đình, còn lại người kia, ước chừng là đi Khâm An điện. Cho nên lúc này, Động Bích đình lại rất im lặng.

Vi Nhạc cùng Hội Ấm với vàng tiến lên đi lau bàn ghế, Bôi Đình cùng Tiến Tửu bài điểm tâm trà cụ. Tiểu Hỉ Tử chỉ huy vài tiểu thái giám đem nơi này cấp trông coi, Trần Mạn Nhu lúc này mới vào đình cẩn thận tham quan.

Bạch cô cô nói đến đào lâm kia, kỳ thật cũng cũng không được xem như đào lâm, chỉ là trên một mảnh đất, lưu thừa chưa đến mười gốc đào. Bất quá, khi đến tháng ba, đúng thời điểm hoa đào nở thập phần tràn đầy, thoát nhìn đóa hoa cũng là có vài phần hiệu quả rực rỡ.

"Nương nương, phong cảnh rất tốt, ngài có muốn họa một bức tranh?" Bạch cô cô thấy đám người Bôi Đình ở bên cạnh bắt đầu pha trà, liền quay

đầu cười nói với Trần Mạn Nhu: "Phong cảnh rất đẹp, nếu nường nường vẽ ra, cũng không cần phải tìm thời gian đến xem."

Trần Mạn Nhu quay đầu nhìn thấy, hảo thôi, Tẩn Hoan cùng Đối Nguyệt một người mang giấy cùng bút, một người mang các loại thuốc màu pha ra, xem ra, đã sớm chuẩn bị tốt. Trần Mạn Nhu nhú mày nhìn lướt qua Bạch cô cô, ý bảo Tẩn Hoan lại đây đem giấy trải tốt.

Vì thế, Bội Đình các nàng lại nhanh chóng đem trà nước điểm tâm trên bàn thu dọn, dọn ra chỗ trống để cho Trần Mạn Nhu bày giấy.

Đối Nguyệt lại đem các loại bút mực cần dùng sắp xếp ở trên ghế bên cạnh, sau đó vài người liền im lặng đứng ở bên ngoài đình.

Trần Mạn Nhu pha vài loại màu sắc, nhìn kỹ rừng hoa đào, sau đó bắt đầu vẽ. Vẽ vài nét bút, quay đầu phân phó Đối Nguyệt các nàng: "Các người đi thu thập một ít đoá hoa nở, trở về bản cung cần dùng."

Bốn người cùng nhau ứng tiếng, xoay người vào rừng hoa đào, mặc cung trang cung nữ màu xanh lá nhạt, cười hì hì ở trong rừng hoa đào đi tới đi lui, đoá hoa hồng nhạt ngẫu nhiên bay xuống trên đầu trên mặt các nàng, thực ứng với câu mặt phấn hoa đào hồng càng thêm hồng.

Cảnh tượng như vậy, thoát nhìn thập phần tốt đẹp.

Nhưng mà, ở trong mặt một người, cô gái trong đình kia thường thường ngẩng đầu nhìn các cô gái cười đùa, sau đó lại cúi đầu vẽ tranh, mới là xinh đẹp nhất.

Cung trang hồng nhạt tôn thêm dáng người thướt tha, vòng eo yêu kiều được buộc lại bằng đai lưng thêu chỉ bạc phác thảo từng khóm hoa tươi, tẩn hiển phong lưu. Nâng cao tay áo lộ ra một đoạn cổ tay, châu tử mã não đỏ tươi tôn lên cổ tay lại khi sương tái tuyết. Trên tai đeo bích ngọc châu

giống giọt nước mưa, theo động tác cô gái lúc ẩn lúc hiện, giống như nhất thời không chú ý sẽ rơi xuống.

Một lọn tóc đen rơi ở bên tai, một mực rũ xuống đến trước ngực, đủ độ cong, có thể làm cho người ta nhanh chóng liên tưởng đến cây đào có quả đào tiên, cắn một ngụm xuống, có rất nhiều nước.

"Hôm nay Huệ phi lại sao lại tới nơi này?" Nhìn trong chốc lát, Hoàng thượng quay đầu hỏi. Lưu Thành vội vàng tiến lên từng bước: "Ngày hôm qua Huệ phi nương nương đi cầu Hoàng hậu nương nương, muốn gặp Trần phu nhân. Nói vậy lúc này, Trần phu nhân vừa mới xuất cung đi."

Hoàng thượng gật gật đầu, lại quay đầu nhìn Trần Mạn Nhu. Nguyên bản trong trí nhớ là một tiểu nha đầu có chút ngây ngô mang theo điểm thiên chân, hiện tại thoát nhìn, đã sắp trưởng thành. Tối thiểu, dáng người này, là thành thực không ít. Nghĩ đến thời điểm Trần Mạn Nhu vừa mới tiến cung, bánh bao nhỏ trước ngực, nhìn nhìn lại độ cong lúc này, Hoàng thượng nhin không được sờ sờ cảm.

Trần Mạn Nhu đang toàn tâm toàn ý vẽ tranh, còn thường thường chỉ huy Tần Hoan các nàng một chút: "Bên kia hoa đào nhiều hơn, đi hướng bên kia. Đối Nguyệt, người làm tốt tư (伺) thế, như vậy rất khó coi, a, Đối... chính là như vậy."

Đang nói, thình lình chợt nghe thấy một thanh âm quen thuộc: "Ái phi, không bằng người cũng chỉ cho trăm bài một cái tư (伺) thế đẹp mắt, trăm cho người họa một bức đẹp mắt?" Sau đó, một bàn tay to ấm áp, liền bao trùm bàn tay trên lưng nàng.

Trần Mạn Nhu cả kinh, muốn xoay người hành lễ, lại bị người từ phía sau ôm vào trong lòng: "Ái phi không cần đa lễ, trăm thấy ái phi vẽ hoa đào đồ, thiếu đi một thứ. Nếu thêm vào, liền hoàn mỹ."

"Thiếu cái gì?" Nếu Hoàng thượng không cho nàng hành lễ, nàng cũng sẽ không khách khí, xem ý tứ Hoàng thượng, cũng không tính buông tay. Vừa vặn hơi lạnh, quần áo hôm nay là Bạch cô cô tìm ra, có chút đơn bạc.

Hoàng thượng nghiêng đầu ở trên mặt Trần Mạn Nhu hôn một cái: "Thiếu một đại mỹ nhân, ái phi sẽ khiêu vũ sao?"

"Biết một chút, Hoàng thượng muốn xem sao?" Trần Mạn Nhu biết rõ đó là một cơ hội, vội vàng nhớ lại trong đầu một chút, tùy tiện nghĩ ra vài động tác vũ đạo. Sau khi xuyên qua, nàng cũng học qua một ít vũ đạo, bởi vì sẽ làm vòng eo càng mềm mại. Mặc kệ là rèn luyện thân thể hay là lạc thú khuê phòng, đều thập phần hữu dụng, cho nên Trần phu nhân sớm thành tiên sinh vũ đạo cho nàng.

Hơn nữa ở hiện đại nàng xem qua cũng không ít vũ đạo, tùy tiện làm ra vài động tác, thực sự không là cái gì khó.

Hoàng thượng gật gật đầu: "Vậy ái phi múa một khúc đi."

Trần Mạn Nhu hành lễ, mang theo váy chạy xuống đình, mấy người Tần Hoan rất có ánh mắt, từ lúc Hoàng thượng xuất hiện, liền hóa thành thân cây đứng ở chung quanh đình, tiếp tục đứng chức vụ cung nữ của các nàng. Lúc này, rừng hoa đào chỉ còn một mình Trần Mạn Nhu.

"Kim tịch hà tịch hề, khiên chu trung lưu..." Không có nhạc khí, Trần Mạn Nhu tự mình phối nhạc, một thủ khúc hát đi hát lại ba lần, hát đến 'sơn có mộc hề mộc có chi, tâm duyệt quân hề quân không biết', phát tay áo một cái, hai má như bạch ngọc nhiễm một tầng hồng nhạt, hơi hơi nghiêng đầu, ánh mắt như nước mang chút chờ đợi, tình ý trong đó như lại chảy ra, doanh mãi ánh mắt.

Hoàng thượng xem rất nghiêm túc, lúc này đề bút ở trên bức tranh Trần Mạn Nhu vẽ chưa xong đề hai câu thơ. Trần Mạn Nhu trong lòng bĩu môi,

mang theo váy trở về đình. Nguyên bản trên bức tranh, Trần Mạn Nhu vừa vẽ xong hoa đào, đang chuẩn bị vẽ mặt người.

Hiện tại, Hoàng thượng vừa vắn bù vào chỗ trống này, đề bút ở bên trên bức tranh vẽ tư thế cuối cùng Trần Mạn Nhu vừa làm.

Chờ buông bút xuống, Hoàng thượng liền nhìn thấy Trần Mạn Nhu hai má phấn nhuận, ánh mắt phát sáng nhìn bức tranh kia, lúc này vừa ngẩng đầu, trên mặt lộ vẻ vui sướng thoải mái thuần túy: "Hoàng thượng, bức tranh này cho thiếp được không?"

Hoàng thượng dừng một chút, gật đầu: "Hảo."

"Vậy Hoàng thượng có thể đề cho thiếp một bài thơ?" Trần Mạn Nhu đưa tay nắm ống tay áo Hoàng thượng, nhuyển nhuyển nhược nhược cầu xin, Hoàng thượng đưa tay nhu nhu đầu Trần Mạn Nhu, quay đầu cầm bút lông, suy nghĩ một chút, mới nhanh chóng đề một bài thơ ở một bên.

Trần Mạn Nhu vui sướng hài lòng nhìn tranh, như vậy, giống như là chiếm được tuyệt thế bảo bối. Nhìn Hoàng thượng trong lòng cũng thực vừa lòng tự đắc. Cho người đem bút mực mang xuống, Hoàng thượng ngồi trên ghế kéo Trần Mạn Nhu qua, xoa bóp ngón tay hỏi nàng: "Nghĩ như thế nào lại đến bên này chơi?"

"Hôm nay mẫu thân thiếp tiến cung, nói đại tấu đã có thai một tháng rưỡi, thiệp thật cao hứng." Trần Mạn Nhu mặt đỏ hồng, nhìn Hoàng thượng ánh mắt tràn đầy ý lại cùng tín nhiệm: "Liền muốn ra ngoài đi dạo một chút, sau đó lại đi nơi đây, bên này an tĩnh."

Hoàng Thượng thay đổi tư thế, để cho ánh mắt trời ngoài đình vừa vắn chiếu lên trên người. Trần Mạn Nhu đưa tay kéo tay Hoàng thượng, giống như hiến vật quý nói: "Hoàng thượng, hôm nay thiếp hái không ít hoa đào, đợi lát nữa làm hoa đào thiện cho ngài dùng thử?"

"Hoa đào thiện?" Hoàng thượng có chút kinh ngạc hỏi, Trần Mạn Nhu cười hì hì gật đầu: "Uh, chính là dùng hoa đào làm thành đồ ăn, cam đoan ăn rất ngon, thiếp tự mình làm cho Hoàng thượng ăn, Hoàng thượng nể mặt dùng thử?"

"Hảo, vậy hôm nay trẫm liền nếm thử hoa đào thiện của ái phi." Hoàng thượng cười nhéo nhéo mũi Trần Mạn Nhu nói, nhìn thời gian cũng không còn sớm, đơn giản liền đứng dậy mang theo Trần Mạn Nhu trở về Chung Túy cung.

Trần Mạn Nhu buổi trưa có thể nói là hao hết tâm tư, rút cánh hoa đào, nước hoa đào nấu cá, canh trứng gà hoa đào, Hoàng thượng ăn thập phần mỹ mãn, buông đũa súc miệng cười nói: "Thật không nghĩ tới, ái phi còn có trù nghệ tốt như thế."

"Nếu Hoàng thượng thích, thiếp nguyện ý mỗi ngày chuẩn bị cho Hoàng thượng." Trần Mạn Nhu cười cũng thực thỏa mãn, giống như là vì người trong lòng rửa tay nấu canh là sống không uống một kiếp. Hoàng thượng rất vừa lòng, không nghĩ tới cô gái luôn luôn ngây thơ hoạt bát cũng có thể toát loại thần thái này.

"Vậy đi, món canh trứng gà hoa đào, buổi tối người lại làm cho trẫm làm một phần." Hoàng thượng thực rõ ràng hứa hẹn một câu, nhìn thời gian cũng không còn sớm, liền mang theo Lưu Thành đi trở về.

Trần Mạn Nhu lúc này mới thả lỏng thân thể tựa vào nhuyễn điểm, tối hôm nay còn có thể đến đây, còn phải nghĩ biện pháp làm cho hần tối ngày mai, tối ngày kia đều đến. Chỉ đến cũng không được, còn phải làm cho hần hưng trí. Ai, từ hôm nay trở đi, những ngày thoải mái một đi không trở lại a.

HẬU CUNG MƯU SINH KẾ

Tiểu Nhiên Hoa Khai

www.dtv-ebook.com

Chương 61: Lưu Túc

Đến buổi tối, Hoàng thượng quả nhiên đến đây. Trần Mạn Nhu vẻ mặt vui sướng đi ra nghênh đón, sau khi hành lễ mới đứng bên người Hoàng thượng ngược mặt hỏi: "Hoàng thượng, có muốn dùng bữa khuya? Canh trứng gà hoa đào kia, thiếp lập tức đi chuẩn bị cho ngài? Món đó lúc nào ăn thì mới làm, bằng không, trứng gà sẽ bị hỏng."

Lúc này cách thời gian dùng bữa tối đã xa, thời gian Hoàng thượng xử lý chính vụ dài như vậy, cũng có chút đói, liền gật đầu đáp: "Được, vậy làm phiền ái phi."

Mặt Trần Mạn Nhu đỏ hồng: "Có thể làm thức ăn cho Hoàng thượng, thiếp sẽ không vất vả đâu, thỉnh Hoàng thượng chờ, thiếp lập tức sẽ trở lại."

Nói xong liền đi hướng phòng bếp, mắt thấy sắp vào phòng bếp, bỗng nhiên đứng lại: "Tần Hoan, người đi giữ Thanh Hạnh lại, để cho nàng làm mấy việc đều không cần xuất hiện ở tiền điện."

Sắc mặt Tần Hoan cũng nghiêm túc lên, nhanh chóng xoay người đi trở về. May mắn Trần Mạn Nhu nghĩ đến đúng lúc, lúc Tần Hoan nhanh di chuyển tới chính điện, liền thấy Thanh Hạnh bưng một cái khay, nhẩn máy chậm chậm chuẩn bị vào cửa.

"Thanh Hạnh! Lại đây một chút." Tần Hoan lập tức hô, Thanh Hạnh có chút do dự nhìn nhìn khay trên tay: "Tần Hoan tỷ tỷ có chuyện gì? Hoàng thượng còn ở bên trong chờ nước trà cùng điểm tâm, bằng không, chờ nô tỳ đem những thứ này đưa vào đã?"

"Nường nường tìm người có chuyện." Tần Hoan hai ba bước cuối cùng trước lúc Thanh Hạnh muốn xoay người túm nàng lại: "Nước trà điểm tâm để ta đưa vào, người hiện tại lập tức đi phòng bếp, nường nường tìm người có việc gấp."

Nói xong, liền đoạt cái khay trong tay Thanh Hạnh, Đới Nguyệt ở bên trong nghe thấy thanh âm, lập tức đi ra nghênh đón cười nói: "Thanh Hạnh người đi nhanh đi thôi, Hoàng thượng ở đây đã có người hầu hạ."

Thanh Hạnh có chút không cam lòng, chẳng qua Tần Hoan chặn cửa, ánh mắt Đới Nguyệt lại thập phần không tốt, nàng đành phải xoay người đi ra. Tần Hoan hướng Thanh Hạnh bữu môi, Đới Nguyệt nhẹ giọng nói: "Người yên tâm, ta biết phải làm sao, người nhanh đem trà nước đưa vào trước đi."

Thấy Đới Nguyệt đuổi theo Thanh Hạnh, Tần Hoan mới yên tâm bưng khay đi vào. Nhìn thấy Hoàng thượng đang ngồi trên mỹ nhân tháp lật xem một quyển sách, Tần Hoan cũng không dám kinh động Hoàng thượng, chỉ nhẹ nhàng đem khay để xuống, liền cung kính đứng ở bên cạnh cây cột làm người vô hình.

Làm canh tương đối mau, Trần Mạn Nhu dùng thời gian một nén nhang thì đã trở lại. Nàng cũng không cho người hỗ trợ, tự mình bưng bưng mâm tiến vào, cười đem chén để lên bàn: "Hoàng thượng, vẫn còn nóng, ngài nếm thử? Buổi tối không thể ăn nhiều đồ mặn, cho nên thiếp để thêm chút mật, làm thành vị ngọt, cũng không biết Hoàng thượng ngài có thích không."

Hoàng thượng không có lên tiếng, cầm thìa bên cạnh múc một chút đưa lên miệng, vị canh cùng với mùi thơm hoa đào, hơn nữa có thêm mật ong ngọt lành, quả thật là ăn rất ngon, trọng yếu nhất là, vị ngọt cũng không làm người ta chán ngấy. Hắn luôn luôn không thích vị quá ngọt, nhưng món này lại vừa hợp.

"Không tệ, không nghĩ tới, ái phi của trẫm còn có một tay trù nghệ tốt như vậy." Hoàng thượng rất vui lòng khích lệ. Trần Mạn Nhu có chút ngượng ngùng vắn vắn khăn tử: "Nếu Hoàng thượng thích, thiếp mỗi ngày đều làm cho Hoàng thượng một phần, chỉ sợ Hoàng thượng không quá hai ngày liền chán ghét."

"Nếu như là ái phi tự tay làm, trẫm ăn cả đời cũng không chán ghét." Hoàng thượng cười ha ha nói, Trần Mạn Nhu tất nhiên là sẽ không cho rằng lời này sẽ trở thành thật sự. Chờ Hoàng thượng ăn xong canh trứng gà, biết Hoàng thượng trước khi đến đã tắm qua, cho nên Trần Mạn Nhu chỉ đề nghị phải giúp Hoàng thượng rửa chân.

Hoàng thượng lắc đầu: "Người là phi tử của trẫm, loại chuyện này, vẫn nên giao cho nhón cung nữ nội thị làm là được, không cần ủy khuất người."

"Thiếp không ủy khuất, Hoàng thượng ngài là trời của thiếp, thiếp có thể vì ngài làm một ít chuyện, cao hứng còn không kịp đâu, làm sao có thể ủy khuất?" Nói xong, đôi mắt đỏ lên, mang theo một chút cô đơn nói: "Chặng qua thiếp nghĩ đến, ngày xưa thời điểm còn ở nhà, cũng thường xuyên rửa chân cho phụ thân mẫu thân, làm tròn hiếu tâm. Hiện tại thiếp đã vào cung, tự nhiên là phải đặt Hoàng thượng ngài ở vị trí đầu tiên."

Nhắc tới Trần tướng quân, Hoàng thượng cũng không tiện từ chối. Đành phải đáp ứng Trần Mạn Nhu, bắt đặc dĩ nhìn nàng cởi giày cho mình, sau đó cuốn tay áo rửa chân. Một đôi tay mềm mại, ngón tay tinh tế trắng nõn, trên móng tay mang theo vàng sáng hồng nhạt, thật giống như màu hồng nhạt của trân châu, mượt mà sáng bóng.

Chỉ vừa nhìn, đôi tay tốt đẹp kia làm cho người ta động tâm. Hơn nữa, đôi tay kia ở trên chân nhẹ nhàng ôn nhu dao động mát xa, một chút lại một chút, thật giống như là gầy nhẹ trong lòng, làm cho lòng người mềm nhũn ngứa ngáy, có một loại dục niệm khẩn cấp, theo dao động của đôi tay, từ đáy lòng trào ra mãnh liệt, sau đó nhanh chóng chạy đến toàn thân.

"Ái phi, thời gian không còn sớm, chúng ta cũng nên nghỉ ngơi." Thanh âm Hoàng thượng có chút khàn khàn. Trần Mạn Nhu hơi hơi nghiêng đầu, ánh mắt sáng ngời, mang theo nhu tình cùng nhớ nhung say đắm thật sâu, hai má trắng nõn phấn nhuận, nâng lên cần cổ có độ cong thập phần mê người, cư cao lâm hạ, thậm chí Hoàng thượng có thể nhìn thấy, vạt áo trước ngực Trần Mạn Nhu hơi hơi rớt ra một ít, thấy phong cảnh tươi đẹp bên dưới, lại dụ hoặc suy nghĩ người khác.

Hoàng thượng đưa tay kéo Trần Mạn Nhu, trực tiếp đem người kéo vào lòng mình, cũng không quản chậu rửa chân dưới giường, giơ chân câu một cái, đã đem màn câu xuống. Sau đó nghiêng người, liền ở trên người Trần Mạn Nhu.

Trần Mạn Nhu mang theo chút kinh hoảng, trong mắt lại vẫn tràn đầy đều là tín nhiệm cùng ý lại như cũ, trên mặt còn mang theo chút ngượng ngùng: "Hoàng thượng?"

Kêu một tiếng, không biết nhớ đến cái gì, hàm răng khê cắn đôi môi, cư nhiên chủ động đưa tay cởi đai lưng Hoàng thượng đi. Hoàng thượng cũng không biết chuyện gì xảy ra, nhận thấy động tác của Trần Mạn Nhu, lại thấy ngượng ngùng trên mặt Trần Mạn Nhu, trong lòng bỗng nhiên mềm nhũn, nguyên bản động tác có chút vội vàng, liền mang theo vài phần nhu hòa.

"Ái phi, giúp trẫm cởi quần áo." Bàn tay thật to từ cổ áo chui vào trong quần áo, lòng bàn tay giống như mang theo ngọn lửa đặt lên bánh bao tròn trịa bên trái, ngẫu nhiên ngón tay còn ở trên đỉnh bánh bao xoa bóp ấn ấn.

Thân mình Trần Mạn Nhu run run, mắt hàm xuân ba liếc mắt nhìn Hoàng thượng một cái: "Hoàng thượng ~ "

Một tiếng kêu trẫm chuyển ngàn hồi, là do Trần Mạn Nhu căn cứ "Đạo quốc tình yêu động tác phiến" đời trước nghiên cứu tổng kết ra, mềm mại

đáng yêu có thể chảy ra nước, sau đó hợp với đặc điểm bản thân —— hồn nhiên, hiệu quả tăng thêm một trăm lần.

Quả nhiên, bàn tay của Hoàng thượng tạm dừng một chút, tiếp theo bàn tay còn lại thập phần nhanh chóng đem quần áo vương bận trên người nàng toàn bộ kéo xuống. Trần Mạn Nhu rất phối hợp nâng thân mình, thuận tiện đem đai lưng của Hoàng thượng cởi bỏ, sau đó cũng cởi xuống quần áo của hẳn. Dù sao cũng phải công bằng một chút, chỉ thoát quần áo một người rất có thể thể hiện vấn đề cấp bậc xã hội.

"Da thịt ái phi, thật sự là mềm mịn." Hoàng thượng cười một tiếng, một bàn tay không chút khách khí sờ trên đùi Trần Mạn Nhu. Trần Mạn Nhu cong chân ở trên đùi Hoàng thượng ma sát, đưa tay ở trên thắt lưng Hoàng thượng cũng sờ soạng hai cái.

Nàng không có kinh nghiệm thực chiến, nhưng mà, nàng sẽ học. Nàng cũng biết, sờ bộ vị nào trên người nam nhân, sẽ làm cho nam nhân càng thêm hưng phấn. Ba năm thời gian, cũng đủ cho nàng từ ngây ngô trở nên thành thục hẳn lên.

Mắt thấy Hoàng thượng đã chuẩn bị sẵn sàng ra trận, Trần Mạn Nhu lập tức nhanh chóng lấy gối đầu lót dưới lưng. May mắn lúc này Hoàng thượng đang hưng trí bừng bừng, không có tâm tình tò mò với cái gối đầu.

Chỉ đưa tay tách hai chân Trần Mạn Nhu ra, đem cây thương dưới thân để ở cửa vào, thẳng lưng mà vào. Sau đó, thoải mái thở dài một hơi. Trần Mạn Nhu cũng rên rỉ một tiếng, hai chân quăn chặt trên lưng Hoàng thượng, nhịn không được rụt lui một cái.

Sau đó, liền cảm thấy thân mình mạnh mẽ bị đụng một cái. Không đợi Trần Mạn Nhu phân biệt được cảm giác, va chạm kia, giống như cuồng phong bạo vũ, mãnh liệt làm cho nàng rốt cuộc không thể nghĩ được gì khác.

Một đêm tối tối lui lui giăng co hai ba lần, Hoàng thượng mới xem như bình ổn xuống, nằm ở bên người Trần Mạn Nhu, đưa tay đem tóc nàng vuốt về phía sau: "Người lấy gối đầu làm cái gì? Thắt lưng không thoải mái?"

"Không, không phải..." Mặt Trần Mạn Nhu đỏ hồng nói, nhìn trộm Hoàng thượng, chỉ thấy Hoàng thượng nhíu mày. Trần Mạn Nhu vội vàng từ đầu giường lấy ra một quyển sách: " Là thiếp coi cái này... Thời điểm thiếp tiến cung, nói là đồ áp đáy hòm ... Thiếp, thiếp không cần thận..."

Nói tới đây, sắc mặt Trần Mạn Nhu bạo hồng, có chút nói không nên lời. Hoàng thượng lấy lại đây lật lật, cười ha ha: "Ái phi của trẫm cư nhiên còn có loại đồ vật này..."

"Là áp đáy hòm." Trần Mạn Nhu than thở một câu, đem mặt chôn trong lòng Hoàng thượng. Hoàng thượng vừa nghĩ liền hiểu được, lúc trước thời điểm Trần Mạn Nhu tiến cung tuổi vẫn còn nhỏ, bên cạnh đó mẹ ruột cũng không ở bên người, tổ mẫu tuổi đã cao không tiện giảng giải loại chuyện này, thế này mới cho nàng đông cung đồ.

Khó trách thời điểm nàng vừa mới tiến cung, động tác tuy rằng còn trúc trắc, nhưng cũng cũng không gượng ép, hoàn toàn là phản ứng tự nhiên. Là do, không nhận quá loại giáo dục này —— cái loại giáo dục của tiểu thư khuê các.

Nữ nhân khích lệ đối loại năng lực này của nam nhân, là loại khích lệ làm cho bọn họ đặc ý nhất. Hoàng thượng cũng là nam nhân, thấy Trần Mạn Nhu phản ứng tự nhiên, trong lòng cũng thích vài phần hơn trước.

"Trẫm thấy tư thế này không tệ, ái phi, chúng ta thử xem?" Hoàng thượng đưa tay kéo thân thể Trần Mạn Nhu cười hỏi. Trần Mạn Nhu ngay cả đầu cũng không dám ngẩng lên, chỉ tránh ở trong lòng Hoàng thượng lắc đầu: "Không cần, Hoàng thượng ngày mai còn phải thượng triều."

Hoàng thượng có chút tiếc nuối buông sách: "Nếu ái phi không muốn, trẫm cũng không bắt buộc ..."

"Không phải không muốn..." Trần Mạn Nhu lập tức ngẩng đầu, thấy vẻ mặt Hoàng thượng mang ý cười trên tức, hai má nháy mắt giống như bị lửa thiêu, giống như vải đỏ. Qua hơn nửa ngày mới nói như muỗi kêu: "Buổi tối ngày mai... Thiếp... Nguyện ý..."

Hoàng thượng chỉ nghe được vài từ mấu chốt, tâm tình sung sướng đưa tay xoa bóp mũi Trần Mạn Nhu: "Được rồi, trẫm biết ái phi là nguyện ý. Ái phi thành tâm thương yêu, trẫm ngày mai lại tới đây cùng ái phi hảo hảo nghiên cứu vài tư thế này một chút."

Trần Mạn Nhu lúc này mới hơi hơi thở dài nhẹ nhõm một hơi ở trong lòng, chỉ cần Hoàng thượng nói những lời này là được.

Chính là, sự tình còn chưa hoàn tất, không tới buổi tối ngày mai Hoàng thượng thật sự đến đây, Trần Mạn Nhu cũng không thể yên tâm.

Xấu hổ quần bách trốn trong lòng Hoàng thượng, Trần Mạn Nhu cắn giận ở trước ngực Hoàng thượng cắn một cái, không nặng, cắn xong lại có chút hối hận, ngẩng đầu nhìn vẻ mặt mang ý cười của Hoàng thượng, vội vàng lại liếm liếm.

Bộ dáng nhỏ kia, làm Hoàng thượng lại cảm thấy trên người như đốt lửa, nhưng nghĩ đến ngày mai lâm triều, cũng chỉ có thể ôm sát Trần Mạn Nhu: "Ngủ đi, trẫm không đùa ngươi."

Không nghe thấy đáp lời, chỉ cảm thấy trước ngực như là bị bàn chải chà hai cái, sau đó không có động tĩnh. Hoàng Thượng cũng chỉ đưa tay sờ sờ tóc Trần Mạn Nhu, lập tức cũng nhắm hai mắt lại. Thời điểm sắp ngủ, mới đột nhiên nhớ đến, hình như là chưa cho người thu thập giường, cũng không tắm rửa.

Ai nha, quên đi, buổi sáng ngày mai lại tắm đi.

HẬU CUNG MƯU SINH KẾ

Tiểu Nhiên Hoa Khai

www.dtv-ebook.com

Chương 62: Điếm Tâm

"Minh tổng quản, người tự mình đi đem hộp điếm tâm này đưa đến Càn Thanh cung, mặc kệ có Hoàng thượng hay không, người giao cho Lưu Thành là được." Trần Mạn Nhu đem thực hạp đưa cho Minh tổng quản, nghĩ nghĩ lại công đạo: "Nếu Hoàng thượng gặp người, người nói đây là bản cung hôm nay lại đi thu thập hao đào mới làm thành, nếu không gặp, người quên đi."

Minh tổng quản ứng tiếng, mang theo thực hạp đi ra Chung Túy cung thẳng đến Càn Thanh cung.

Tần Hoan bưng nước ấm lại đây cho Trần Mạn Nhu rửa tay: "Nương nương, Hoàng thượng hôm nay lại tới sao?"

"Không nói chính xác được, Hoàng thượng hướng tới là lấy quốc sự làm trọng, nếu trên triều có chuyện tình trọng đại, Hoàng thượng nhất định không đến. Chính là chờ xong việc rồi, cũng không chừng liền quên điếm tâm ấy." Trần Mạn Nhu chậm rãi rửa tay, chờ Tần Hoan lau khô, nàng lại ngược nhìn mặt trời một cái.

Trăng nồn trơn mềm, đôi tay này được bảo dưỡng rất tốt, cuộc sống phú quý, mỗi người đều muốn, chẳng qua cần phải trả giá đại giới, chua ngọt khổ cay mặn, đều có tư vị riêng.

"Thanh Hạnh thế nào?" Buông tay, đến trước bàn trang điểm lấy một khô hoa mai cao thoa lên, tỉ mỉ tán đều. Thứ này, là nàng tìm cổ phương làm thành, hàng năm bất quá chỉ có hai ba hộp, một chút cũng không thể lãng phí đâu.

"Nô tỳ để cho nàng lau phòng ở hậu điện, nếu nương nương sinh hạ Tiểu hoàng tử, hậu điện phải mở ra." Tần Hoan cười hì hì nói, tiếp theo lại có chút khó chịu: "Nha đầu Thanh Hạnh kia rất không biết xấu hổ, nương nương, chúng ta có nên nghĩ biện pháp đem nàng đuổi đi?"

"Đuổi đi?" Trần Mạn Nhu nhú mày cười cười, nghiêng đầu nhìn Tần Hoan: "Người có biết Thanh Hạnh là người của ai sao?"

"Nô tỳ không biết." Tần Hoan nhú mày nói, nguyên bản Thanh Hạnh cùng Hồng Mai đều là người ở sẵn tại Chung Túy cung, các nàng cũng không có tra ra người sau lưng của Thanh Hạnh. Chẳng qua, đem người đổi đi, không phải không cần để ý những thứ này sao?

"Đổi Thanh Hạnh đi rồi, người biết sẽ điều ai lại đây sao? Điều tới rồi, người sẽ biết là người của ai sao?" Trần Mạn Nhu đem hoa mai cao đặt kim, nhét vào phía dưới ngăn tủ, sau đó ở trên quần một sợi tóc.

Tần Hoan mím mím môi, dừng một chút mới tức giận nói: "Vậy chúng ta giữ nàng ở Chung Túy cung để đề phòng?"

"Trong hậu cung, trừ bỏ Thái hậu cùng Thái phi cùng Công chúa, nữ nhân còn lại đều là của Hoàng thượng. Nếu Hoàng thượng muốn, chúng ta có thể ngăn cản?" Trần Mạn Nhu hơi chậm chạp nói: "Nếu chúng ta muốn ngăn cản, cũng phải có tư cách kia mới được."

"Hơn nữa, trong cung, không riêng gì một mình Thanh Hạnh có chí hướng lớn. Tốt xấu, chúng ta đã biết Thanh Hạnh là người không quá thông minh, chỉ cần coi kỹ nàng là được. Nếu là đổi người tâm cơ thâm trầm, đập chủ tử nhà người để đi lên, lúc đó mới kêu một tiếng ghen ghét đâu." Trần Mạn Nhu lạnh giọng nói, nàng cũng không phải là vì làm đá kê chân cho người ta mới tiến cung.

Đừng nói vấn đề thân phận cái gì, chính là ở Đại Thanh triều cái loại coi trọng thân phận hậu cung như vậy, tú nữ, nô tài, cung nữ đều có thể đập

quý nữ bát kỳ, hoàng hậu để đi lên, cuối cùng đã đẹp chết một đoàn quý nữ mẫn mông, thành đệ nhất nhân hậu cung Càn Long. Ở đây tương tự thời đại Tống Minh, cung nữ làm hoàng hậu cũng không phải chuyện gì hiếm lạ đi?

"Vậy chúng ta cứ để mặc Thanh Hạnh như vậy?" Tần Hoan có chút sốt ruột, Trần Mạn Nhu liếc nàng một cái: "Người gấp cái gì? Lúc này nữ nhân hậu cung coi như là ít, cho nên Chung Túy cung chúng ta mới chỉ có một cái chủ vị. Ít hôm nữa, Hoàng thượng lại tuyển tú, vạn nhất nếu cho thêm người vào Chung Túy cung, vậy Thanh Hạnh không phải vừa vạn phát huy công dụng sao?"

Nhân tình Tần Hoan sáng lên, vội vàng cười nói: "Vẫn là nương nương suy nghĩ chu toàn, đến lúc đó chúng ta có thể để cho các nàng chó cắn chó."

Trần Mạn Nhu cười cười không nói, chó cắn chó nhưng cũng nói không chừng, vạn nhất đến lúc đó hai người liên hợp lại cắn nàng một ngụm, đó mới là không hay ho. Đi đến thư phòng lấy một quyển sách, để cho Bội Đình cùng Tiến Tửu ở trong sân cùng nhau làm một cái xích đu ở dưới tàng cây, mặt trên lại lót nhuyển đệm, để gối ôm, sau đó cầm sách chậm rãi lật xem.

Không bao lâu, Minh tổng quản đã trở lại. Trần Mạn Nhu vội vàng gọi hẳn lại đây đáp lời. Minh tổng quản một năm một mười nói quá trình mình đưa điểm tâm: "Dọc theo đường đi tiểu nhân đều tránh người khác, đến Càn Thanh cung, nhìn thấy Lưu Thành công công đưa vài cái đại nhân xuất cung. Tiểu nhân ở bên cạnh chờ, sau khi Lưu Thành công công trở về, đã đem điểm tâm giao cho Lưu Thành công công."

"Đợi ước chừng thời gian nửa nén hương, Hoàng thượng cũng không có tuyên tiểu nhân, Lưu Thành công công đi ra nói Hoàng thượng đang vội, tiếp theo cho tiểu nhân trở về." Minh tổng quản vừa dứt lời, Tần Hoan liền

hơi thất vọng nói: "Vậy Hoàng thượng rốt cuộc là có ý tứ gì? Đêm nay có thể đến đây hay không?"

"Tốt lắm, Tần Hoan, đi đem cung tiễn của bản cung lấy đến đây, bản cung luyện một chút." Trần Mạn Nhu lại không thèm để ý, khoát tay đuổi Tần Hoan, lại nghiêng đầu cười nói với Minh tổng quản: "Ngược lại làm Minh tổng quản mệt mỗi một chuyến, trong phòng bếp còn có một chút điểm tâm, Minh tổng quản giữ lại ăn đi."

Minh tổng quản cảm tạ ân, khom người xuống hành lễ. Tần Hoan dặm chân một cái, đi lấy tiễn bá cùng cung tiễn, đem tiễn bá treo trên cây, sau đó đem cung tiễn đưa cho Trần Mạn Nhu, lại đeo bao tay cho nàng, lúc này mới thối lui đến một bên.

Trần Mạn Nhu trong lòng cũng không yên, không tận mắt thấy Hoàng thượng, cũng không biết hẳn có ăn điểm tâm hay không. Hơn nữa, Lưu Thành vừa tiễn vài đại thần xuất cung, đêm nay có thể chính sự đặc biệt muốn xử lý hay không?

Càng nghĩ càng phiền chán, dùng sức kéo cung đem mũi tên lắp lên, sau đó buông tay, mũi tên liền sừ một tiếng bắn ra ngoài. Tần Hoan chạy chậm đi qua nhìn nhìn, giương giọng hô: "Nường nường, vòng tám!"

Trần Mạn Nhu có chút bức mình, lại cầm một mũi tên bắt đầu bắn. Tần Hoan đơn giản đứng ở tại chỗ bất động, chuyên môn chờ đọc thành tích. Vì Nhạc cùng Hội Ẩm bị Tần Hoan kêu lại đây, một người phụ trách đem mũi tên bắn tới nhật lên đưa trở về, một người phụ trách ở trên mũi tên vừa được nhật lên rắc phấn.

Càn Thanh cung, Hoàng thượng lật xem tấu chương, Lưu Thành đứng ở một bên, thấy Hoàng thượng uống hết nước trà, liền vội vàng thêm một ly. Thấy nước trà lạnh, liền vội vàng đổi một ly. Động tác nhẹ nhàng chần xác, nửa điểm thanh âm cũng không phát ra.

Cũng không biết qua bao lâu, Hoàng thượng buông bút son, nhích về phía sau, Lưu Thành vội vàng lại đây cấp bóp vai cho Hoàng thượng: "Hoàng thượng, có muốn dùng một ít điểm tâm?"

"Hôm nay ngự thiện phòng đưa điểm tâm gì đến?" Hoàng thượng không chút để ý hỏi, Lưu Thành cười nói: "Có hạch đào tô, lạc tô, bánh đậu xanh, đậu da cuốn, nếu Hoàng thượng muốn dùng, tiểu nhân bưng lại đây."

Hoàng thượng nhíu mi suy nghĩ trong chốc lát, lắc đầu: "Không cần, đều ăn đến ngán, đi cho ngự thiện phòng mang món khác đến đây."

Lưu Thành lên tiếng, một lát sau, lại bỗng nhiên tỉnh ngộ nói: "Hoàng thượng, Huệ phi còn cho người đưa tới một ít điểm tâm, ngài có muốn nếm thử?"

"Huệ phi?" Trong đầu Hoàng thượng chợt lóe, đầu tiên nghĩ đến là buổi sáng ngày hôm qua ở rừng hoa đào nhìn thấy Trần Mạn Nhu, lại đến chuyện tình đêm qua, liền nhin không được lộ ra tươi cười, gật đầu nói: "Lấy lại đây cho trẫm nhìn xem."

Lưu Thành nhìn thấy Hoàng thượng trên mặt tươi cười, dừng một chút, liền lập tức đi đem thực hộp Minh tổng quản đưa tới xách lại đây, đặt ở bên cạnh ngự án mở ra, sau đó mang sang một mâm điểm tâm.

Bên trong thực hộp, Trần Mạn Nhu cố ý dùng vải bông bao lại, thức ăn còn nóng hôi hổi bỏ vào, qua nửa ngày, thời điểm điểm tâm được lấy ra lần nữa, vẫn mang theo chút hơi ấm.

Đem hoa đào nghiền ra thành nước, đem điểm tâm tạo thành hình đóa đóa hoa đào, có nụ hoa hé nở, có sáng lạn nở rộ, còn có từng cánh hoa rơi xuống, đặt trên cái mâm trắng nõn, giống như một bức tranh, chỗ nào giống điểm tâm.

Hoàng thượng nhú mào, đưa tay ngắt một đóa hoa đào, điểm tâm ấm áp mang theo một chút ngọt lành, mềm mại lại ngon miệng, hương vị quả thật không tệ. Ăn xong một khối, Hoàng thượng quay đầu nhìn Lưu Thành: "Điểm tâm này gọi là gì?"

"Hồi Hoàng thượng, Tiểu Minh Tử đưa điểm tâm đến nói, điểm tâm này gọi là hoa đào, là buổi sáng hôm nay Huệ phi nương nương tự mình đi hái hoa đào mới nở, sau đó làm cả ngày mới được."

"Phải không?" Hoàng thượng tùy ý lên tiếng, lại ăn mấy khối, sau đó để cho Lưu Thành đem điểm tâm mang đi. Nâng tay cầm một quyển tấu chương mở ra, không còn nói về điểm tâm.

Trong lòng Lưu Thành có chút tiếc nuối, đang muốn đi ra ngoài, bỗng nhiên lại nghe Hoàng thượng nói: "Đi Chung Túy cung tuyên chỉ, đêm nay muốn đến Chung Túy cung."

"Tiểu nhân tuân chỉ." Lưu Thành vội vàng hành lễ, mang theo thực hạp khom người đi ra đại điện. Ra đến bên ngoài xoa xoa mồ hôi trên trán, Lưu Thành nhìn không được lắc đầu, tâm tư Hoàng thượng thật đúng là khó đoán. Quên đi quên đi, mình là đại tổng quản bên người Hoàng thượng, chỉ cần làm tốt Hoàng thượng việc được giao là được.

Đến Chung Túy cung, Lưu Thành tuyên khẩu dụ, lại vội vàng trở về Càn Thanh cung.

Hắn hoàn toàn không nghĩ tới, Hoàng thượng cứ nhiên đang chờ hồi âm!

"Thời điểm tiểu nhân đến, Huệ phi nương nương đang bắn tên, tiễn bá treo trên cây, thân thủ Huệ phi nương nương cũng thật tốt, đứng ở bên kia, sừ một tiếng, mũi tên trên bia ngắm lưu lại bạch ấn."

Lưu Thành cười khoa tay múa chân với Hoàng thượng, Hoàng thượng có chút kinh ngạc: "Lưu lại bạch ấn?"

"Là, Hoàng thượng, ngài biết không, Huệ phi nương nương thật thông minh, mũi tên kia, là vài thanh gỗ, phía trước không có mũi tên, chỉ có một túi vải bông, sau đó dính lên một ít bột mì, khi bắn ra mũi tên, cũng chỉ có thể lưu lại bạch ấn."

Hoàng thượng nghe xong cư nhiên nở nụ cười: "Chủ ý này cũng không tệ, nha đầu kia vẫn thông minh tinh quái như vậy."

Cười một trận, Hoàng thượng liền cúi đầu tiếp tục phê tấu chương. Tấu chương còn lại cũng không nhiều, chờ phê xong toàn bộ, sắc trời đã hoàn toàn tối. Hoàng thượng tắm rửa, cũng không ngồi long liễn, cứ như vậy dẫn Lưu Thành, một đường chậm rì rì đi Chung Túy cung.

Trần Mạn Nhu nghe thấy thông báo, vẻ mặt vui sướng vội vàng đi ra nghênh đón: "Thiếp gặp qua Hoàng thượng, cấp Hoàng thượng thỉnh an."

"Ái phi đứng lên đi." Hoàng thượng đưa tay kéo Trần Mạn Nhu, dẫn đầu đi vào trong. Trần Mạn Nhu đi ở phía sau một bước, theo ở phía sau hỏi: "Hoàng thượng có muốn dùng bữa ăn khuya? Thiếp cho người chuẩn bị chút cho người? Chỗ thiếp còn một chút hạt ý dĩ cùng hạt sen, nấu thành cháo nóng nóng uống một chén, có thể bổ trung ích khí, kiện tỳ khai vị đâu. Lại ăn thêm một ít điểm tâm, cam đoan Hoàng thượng ăn vào sẽ thấy ấm áp."

"Uh, vậy chuẩn bị một ít đi." Hoàng thượng trầm ngâm một chút đáp, tuy rằng đã là mùa xuân, nhưng buổi tối còn là có chút lạnh. Nhất là ban ngày hắc bần rộ, lúc này quả thật là có chút đối.

Trần Mạn Nhu ứng tiếng, quay đầu phân phó Đối Nguyệt tự mình đi nấu cháo, ngẩng đầu nhìn bầu trời tối như mực, cuối cùng thở dài nhẹ nhõm một hơi, chỉ cần đến đây là được.

Chẳng qua nhẹ nhàng thở ra, lại có chút phiền muộn, chỉ cần một ngày không mang thai, hàng tháng đến mấy ngày này, nàng đều hao hết tâm tư,

còn không biết loại này ngày kéo dài bao lâu đâu.

HẬU CUNG MƯU SINH KẾ

Tiểu Nhân Hoa Khai

www.dtv-ebook.com

Chương 63: Mang Thai

Minh tổng quản được thông báo, vào cửa hành lễ với Trần Mạn Nhu, trên mặt có chút lo lắng phần hận: "Nương nương, thời điểm tiểu nhân vừa rồi đi Càn Thanh cung, thấy người của Thành phi bên kia, thời điểm trở về lại gặp người của Đức phi bên kia, các nàng đều đưa điểm tâm đến Càn Thanh cung."

Trần Mạn Nhu ngẩn người, cái này là tranh phong? Dựa theo trình tự bình thường, không phải chờ thêm một hai ngày, mình chiếm lấy Hoàng thượng năm sáu thiên mới xuất hiện tranh phong sao?

"Chỉ có hai người này?" Suy nghĩ trong chốc lát, Trần Mạn Nhu hỏi, Minh tổng quản gật gật đầu: "Tiểu nhân tìm hiểu từ chỗ Lưu Thành tổng quản, trước khi tiểu nhân đến, chỉ có Thành phi tặng qua, lúc trở về trên đường gặp người của Đức phi bên kia."

Trần Mạn Nhu nhăn mặt nhíu mày, bỏ khung thêu trong tay xuống, bấm ngón tay suy nghĩ nửa ngày, cũng không nghĩ ra biện pháp tốt. Vốn, đưa điểm tâm đến Càn Thanh cung, là chui chỗ trống, Càn Thanh cung luôn luôn không cho phép nữ nhân hậu cung đi qua, ngoại lệ duy nhất cũng chỉ có Hoàng hậu.

Nàng vẫn phái Minh tổng quản đi qua, nhờ tay Lưu Thành đưa vào. Ngay cả cung nữ cũng chưa dám phái, lại không thể tự mình đi qua gặp Hoàng thượng. Nhưng mà, không gặp Hoàng thượng, liền không có biện pháp khống chế thời điểm Hoàng thượng lật bài tử thi lật của người nào.

Chẳng lẽ, lúc này cũng chỉ có thể chờ thiên ý?

Lui về phía sau dựa lưng một chút, Trần Mạn Nhu có chút nhụt chí, tranh thủ tình cảm cũng không phải chuyện đơn giản a.

"Minh tổng quản, đi đem điểm tâm này cũng đưa tới chỗ Hoàng hậu một chút, nói là một phen tâm ý của bản cung." Hữu khí vô lực khoát tay, Trần Mạn Nhu đứng dậy đi ra bên ngoài, nhìn nhìn sắc trời, thời gian cũng không sớm, nếu là Hoàng thượng đêm nay không đến, nàng vẫn nên sớm đi chuẩn bị ngủ đi.

Minh tổng quản ứng tiếng, mang giỏ điểm tâm đi Vĩnh Thọ cung.

Tần Hoan thấy vẻ mặt Trần Mạn Nhu mất hứng, tới đây ra chủ ý cho nàng: "Nường nường, không bằng chúng ta phái một người đến phụ cận Càn Thanh cung canh giữ, thấy có người ra Càn Thanh cung, chúng ta liền đi qua chặn lại?"

Trần Mạn Nhu giật nhẹ khóe miệng: "Người theo ta tiến cung cũng đã hai năm, người nói một chút, biện pháp này, vì sao không có người dùng qua?"

Tần Hoan giật mình sửng sốt một chút, sau khi cẩn thận suy nghĩ sắc mặt liền trắng một chút. Loại này biện pháp không có khả năng là không có người dùng qua, hiện tại không có người dùng, chỉ có thể nói, từng có người dùng qua, kết cục sau đó, là một hồi chuông cảnh báo cho mọi người còn lại.

"Hậu cung này còn có Hoàng thái hậu cùng Hoàng hậu tồn tại đâu." Trần Mạn Nhu thở dài, kỳ thật lúc này, hậu cung xem như quyền lực chia ba, chẳng qua Dương quý phi được sủng ái như vậy, cũng không có khả năng chia một phần quyền lực, càng không cần nói Trần Mạn Nhu nàng.

"Vậy tối hôm nay..." Tần Hoan có chút chần chờ, nàng là không rõ vì sao nường nường nhà mình mấy ngày nay đều tìm cách thỉnh Hoàng thượng

đến đây, nhưng nàng biết, nàng chỉ cần giúp đỡ nường nường là được. Nường nường làm như vậy, tất nhiên là có lý do.

"Tôi hôm nay cũng không biết..." Trần Mạn Nhu thở dài, còn chưa nói xong, chợt nghe Tiểu Lai Tử thông báo, nói là Lưu Thành tổng quản lại đây. Trần Mạn Nhu sững sốt một chút, quay đầu nhìn Tần Hoan, chỉ thấy vẻ mặt Tần Hoan vui sướng, trên mặt Trần Mạn Nhu cũng mang theo vui sướng, hai ba bước xuống bậc thang, vừa vặn gặp Lưu Thành.

"Thánh dụ..." Lưu Thành vừa nhìn thấy Trần Mạn Nhu, vẻ mặt cũng lập tức tươi cười, vội vàng đem tin tức đêm nay Hoàng thượng tới nói cho Trần Mạn Nhu. Trần Mạn Nhu cho Lưu Thành một hà bao dày, sau khi tiễn bước Lưu Thành, mới vội vàng đi vào trang điểm.

Thật sự là vui mừng ngoài ý muốn a, xem ra, hai ngày trước cố gắng vẫn hữu dụng.

Bất quá, liên tiếp ba ngày Hoàng thượng đều đến đây, vài ngày còn lại, nên kiếm chế. Trần Mạn Nhu lại bắt tay vào tính toán, thời kỳ rụng trứng là mười ngày, nàng chọn ba ngày tốt nhất, còn lại vài ngày, Hoàng thượng nếu như có thể đến, đó là kiếm thêm cơ hội. Nếu là không thể tới, mình một hai năm nay hao tổn công sức, luôn có thể hoài thai.

Nghĩ, buồn bực lúc trước của Trần Mạn Nhu liền trở thành hư không, dù sao nàng cũng còn trẻ, không tất yếu vì đứa nhỏ mà mỗi ngày sốt ruột. Lúc trước cũng đã nghĩ qua, loại chuyện có hài tử này, là phải xem thiên ý. Chẳng lẽ nàng muốn, có thể lập tức có?

Nàng nói muốn, bất quá là chuẩn bị vì hài tử mà thôi, thời gian còn dài, chuẩn bị càng đầy đủ một chút. Đối với nàng mà nói, cũng không có gì xấu.

Lo lắng lúc trước, lại làm mất tâm tình lạnh nhạt ngày thường, không được không được, về sau phải tỉnh táo.

Trần Mạn Nhu buông xuống tâm tình vội vàng, Hoàng thượng nhìn vào, lại thêm vài phần cảm giác thuần túy, tâm tình cũng không khỏi tốt thêm vài phần. Ngày hôm sau rời giường trước khi vào triều, vung đại thủ, lại cho tiểu tư khố của Trần Mạn Nhu thêm một ít bảo bối.

Trần Mạn Nhu vui rạo rức để cho Tần Hoan kiểm kê toàn bộ mang đến khố phòng khóa lại, cái đó đều là nàng lưu lại của cải cho hài tử tương lai, nhất định phải giữ tốt. Thu thập thỏa đáng, mới mang theo Vi Nhạc cùng Hội Âm đi thỉnh an Hoàng hậu.

Đối với việc nàng chiếm lấy Hoàng thượng ba ngày, Hoàng hậu cũng không nói thêm cái gì. Hoàng hậu luôn luôn là người thông minh, biết Hoàng thượng hiện tại đang dùng Trần tướng quân, hơn nữa Trần Mạn Nhu bất quá chỉ chiếm lấy Hoàng thượng ba ngày, so sánh với Dương quý phi kia một lần chiếm là hơn nửa tháng, ba ngày hoàn toàn không đáng nhìn.

Ngược lại Đức phi lại chưa chát nói vài câu không dễ nghe, Thành phi không âm không dương nhắc tới vài câu, Dương quý phi thường thường nhìn nàng vài lần, còn lại cũng không có gì.

Đến ngày sáu tháng tư, là ngày Nhị hoàng tử chọn đồ vật đoán tương lai. Nhị hoàng tử coi như là được Hoàng thượng yêu thích, cho nên lễ trao chu, nữ nhân hậu cung trên căn bản đều đi. Cũng có không ít tông thất phu nhân, rất náo nhiệt. Đến buổi trưa, Thục phi cho người ôm Nhị hoàng tử ra, đặt trên thảm đỏ ở trong sân, để cho Nhị hoàng tử bắt đồ ở phía trên.

Nhị hoàng tử trắng noãn nộn nộn, mặc đồ màu đỏ, ngồi ở trên thảm lông ngược khuôn mặt nhỏ nhắn hướng Thục phi cười, Trần Mạn Nhu bảo đảm, lúc này mười phi tử thì có tám đều sờ sờ bụng mình.

"Ngoan, bảo bối, bắt một cái con thích." Thục phi cười ôn hòa, nửa ngồi xổm một bên dẫn dắt Nhị hoàng tử. Nhị hoàng tử tùy tay bắt một quyển sách ở bên cạnh, sau đó lại bò đến bên cạnh cây cung, ôm cây cung lên.

Bên cạnh lập tức có người khen: "Chúc mừng Thục phi nương nương, chúc mừng Thục phi nương nương, Nhị hoàng tử điện hạ ngày sau nhất định là văn võ song toàn."

Có người mở đầu, kế tiếp chính là một mảnh thanh âm chúc mừng. Thục phi cười dịu dàng, ôm Nhị hoàng tử nói: "Quá khen, hửn còn là tiểu hài tử, làm sao có thể khoa trường như vậy, bản cung cũng chỉ ngóng trông hửn kiện khang khỏe mạnh, còn lại cũng không cầu gì nhiều."

Hoàng hậu bên cạnh hơi hơi cau mày, đang chuẩn bị nói chuyện, chợt nghe thông báo nói là Hoàng thượng đến đây. Mọi người vội vàng thỉnh an Hoàng thượng. Hoàng thượng cười tiến vào, đi đến bên người Thục phi sờ sờ hai má Nhị hoàng tử: "Con ta không tệ! Ngày sau định có thể vì trẫm phân ưu!"

Vừa dứt lời, bên cạnh liền truyền đến một tiếng thét kinh hãi: "Nương nương, nương nương, ngài làm sao vậy?"

Hoàng thượng, Hoàng hậu, cùng với Thục phi, đều có chút không vui quay đầu nhìn. Chỉ thấy Hồ phi té xỉu, cung nữ của nàng đang đứng ở phía sau lo lắng nửa đỡ nửa ôm nàng. Hoàng hậu vội vàng lên tiếng phân phó nói: "Còn thất thần làm cái gì? Nhanh đi tuyên ngự y, hai người các người trước tiên đem Hồ phi nâng dậy đi đến ngồi vào một bên chờ."

Thục phi cúi đầu sửa sang lại áo Nhị hoàng tử một chút, hạ mi mắt đem ngoan lệ chợt lóe trong mắt che khuất. Lập tức ngẩng đầu, vẻ mặt quan tâm phân phó nói: "Sắc mặt Hồ phi có chút tái nhợt, nhanh đi nấu một bát canh lại đây."

Trần Mạn Nhu nhìn nhìn vẻ mặt thân thiết của Thục phi, lại nghiêng đầu nhìn Hồ phi đã được đỡ đến trên ghế, chỉ thấy lông mi nàng hơi hơi giật giật. Cung nữ bên người nàng lại là người thông minh, lập tức nói: "Tạ

Thục phi nướng nướng, chính là, nướng nướng nhà ta ban đầu có chút không thoải mái, ngự y nói, tốt nhất không cần ăn đồ đại bổ."

Thục phi cười khẽ một tiếng: "Một khi đã như vậy, vậy không cần chuẩn bị canh."

Hoàng hậu không nói chuyện, hiện trường liền im lặng. Một lát sau, Hoàng thượng bỗng nhiên mở miệng hỏi: "Ngự y đâu? Tại sao còn chưa tới? Lưu Thành, người đi thúc giục!"

Dương quý phi sắc mặt khẽ biến, một Hồ phi nho nhỏ, cứ nhiên có thể làm cho Hoàng thượng phái Lưu Thành đi qua, Hồ phi này, xem ra, bản sự cũng không nhỏ. Hơn nữa, phản ứng này... Dương quý phi lại quay đầu nhìn Thục phi, chỉ thấy Thục phi cúi đầu đùa nghịch nút thắt trên quần áo Nhị hoàng tử, cũng không nhìn người khác.

Không bao lâu ngự y cứ tới đây, còn không có mở miệng, Hoàng thượng liền trực tiếp ngăn cản hẳn: "Miễn lễ, người nhanh nhìn xem Hồ phi."

Ngự y lập tức đến bên người Hồ phi bắt mạch, trong chốc lát, sắc mặt thoải mái, mang theo mấy phần tươi cười, xoay người hành lễ với Hoàng thượng: "Chúc mừng Hoàng thượng, Hồ phi nướng nướng có hỉ mạch, đã mang thai một tháng rưỡi."

"Hảo, thưởng!" Hoàng thượng sửng sốt một chút, lập tức vui sướng nói, vừa vặn Hồ phi chậm rì rì tỉnh lại, thấy mọi người đều tạ ơn, còn có chút mê mang nghi hoặc: "Thiếp làm sao vậy? Hoàng thượng? Thiếp gặp qua Hoàng thượng..."

"Ái phi mau mau đứng lên, người hiện tại hoài thai, không cần đa lễ." Hoàng thượng vội vàng đưa tay giữ chặt Hồ phi, Hồ phi nhìn nhìn Hoàng thượng, lại cúi đầu nhìn nhìn bụng mình, vẻ mặt không dám tin: "Hoàng thượng, ngài, ngài nói..."

"Ha ha, ái phi quả thật là mang thai hài tử, hài tử này thật đúng là phúc tinh, hôm nay trên triều vừa truyền đến tin tức biên quan đại thắng, ái phi liền cho trăm một cái kinh hỉ thật to, ban thưởng!" Nói xong, quay đầu nhìn Hoàng hậu: "Tử Đồng, người xem..."

"Hoàng thượng, nếu Hồ phi tốt như vậy, không bằng, đem phân vị tăng lên một chút?" Hoàng hậu cười nói, thốt ra lời này, toàn trường yên tĩnh, Hàn uyển nghi nhìn chăm chăm Hồ phi ánh mắt đều sắp bốc hỏa. Mọi người đều cùng nhau tiến cung, Hồ phi lại cố tình hai năm thăng hai cấp, đây là vận cứt chó gì!

Chính là Đức phi, cũng thập phần bất mãn trừng mắt liếc Hồ phi một cái, lúc nàng vừa mới tiến cung đã là tứ phi chi nhất, lúc ấy nàng kiêu ngạo rất nhiều a. Nhưng hiện tại, bị tiện nhân Trần Mạn Nhu kia đè ép, ai bảo Trần gia chính được trọng dụng đâu? Nhưng nếu còn bị Hồ thị này đè ép, vậy rất không có thiên lý!

Mặc kệ mọi người ghen tị cũng tốt, phần hận cũng thế, Hoàng hậu nói cũng không phải là lời chắc chắn, mọi người đều đang chờ Hoàng thượng tỏ thái độ đâu. Sắc mặt Hồ phi ửng đỏ, sóng mắt lưu chuyển, then thùng nhìn Hoàng thượng: "Thiếp có thể vì Hoàng thượng sinh nhi dục nữ, cũng đã là ân điển lớn nhất, cũng không cầu ban thưởng cái gì."

Nói xong, ánh mắt vừa chuyển, lại nhìn nhìn Thục phi: "Huống chi, thiếp không dám giành trước thanh danh, Thục phi tỷ tỷ vì Hoàng thượng sinh dục Nhị hoàng tử, còn bắt đầu hầu hạ Hoàng thượng sớm hơn thiếp, còn không có thăng phân vị, thiếp lại không dám lĩnh phần thưởng này."

Ý tứ lời này coi như sâu, Thục phi xem chút không giữ vững tươi cười ôn hòa nhu uyển trên mặt, ném cho Hồ phi một ánh mắt như tiểu đao, lập tức lại cúi đầu.

HẬU CUNG MƯU SINH KẾ

Tiểu Nhiên Hoa Khai

www.dtv-ebook.com

Chương 64: Cáo Biệt

"Hoàng thượng, ngược lại thiếp cảm thấy lời nói của Hồ phi cũng thực có đạo lý." Dương quý phi vội vàng ở một bên nói theo, nàng luôn luôn không thích Hồ phi. Lúc mới tiến cung thì dám chống lại Thành phi, làm như mình bằng thanh ngọc khiết không chấp nhận người khác nói nói bậy một câu, nếu lúc ấy nàng không biết Thành phi là người của ai, cho nên mới lớn gan như vậy, nàng đường đường là một quý phi cũng sẽ không so đo.

Nhưng là, sau đó nàng không nên làm ra nhiều việc như vậy. Vạn thọ tiết dâng lên thi tập, thời điểm đi thỉnh an Hoàng hậu thường thường nói mình lại cùng Hoàng thượng cùng nhau làm thơ viết từ gì đó, luôn bày ra một bộ dáng tài nữ thanh cao, nhìn thôi đã cho người ta ghê tởm.

Biết rõ danh tiếng trong cung của mình, lại không tỏ vẻ so với mình còn muốn cao hơn một cái đầu, thật cho rằng nàng có thể thay thế mình làm một quý phi?

"Hồ phi tiến cung thời gian ngắn ngủi, nếu là thắng quá nhanh, thiếp chỉ sợ, không ít người trong lòng sẽ không phục." Dương quý phi ôn ngôn uyển ngữ nghiêng đầu nhìn Hoàng thượng, sóng mắt như nước, đưa tình ân tình: "Bản thân Hồ phi muội muội cũng hiểu được, Hoàng thượng ngài đừng làm khó dễ người ta."

Hoàng thượng khẽ nhíu mày, Hoàng hậu ở một bên cầm khăn tử che giấu tươi cười trên khóe môi, Thục phi ở một bên tiếp nhận câu chuyện: "Hoàng thượng, thiếp không sao, vốn Hồ phi muội muội hầu hạ Hoàng thượng có công, nàng có thể mang đến cho Hoàng thượng niềm vui, thiếp cao hứng

còn không kịp, Thuỷ Tinh, về cung lấy cửu chuyển linh lung trâm, coi như là tạ lễ bản cung cảm tạ Hồ phi muội muội hầu hạ Hoàng thượng đi. Hoàng hậu nường nường, ngài sẽ không trách thiếp không có quy củ đi? Thật sự là thiếp thấy Hồ phi muội muội thảo hỉ, trong lòng thật thích đâu."

Sắc mặt Hồ phi lúc xanh lúc trắng, ánh mắt Hoàng hậu từ trên người nàng đảo qua, khẽ cười nói: "Thục phi bỏ được là được, bất quá, đặc biệt chút cũng được, không câu nệ gì, Hồ phi nhất định sẽ nhớ rõ một phen tâm ý của Thục phi muội muội."

Hoàng thượng lúc này rốt cục suy tính xong rồi, nghiêng đầu nhìn nhìn Thục phi, bên môi mang theo nụ cười nói: "Thục phi ban thường thật có chút mỏng (ít), bất quá một cái cửu chuyển linh lung trâm mà thôi, quay về trầm lại cho người chút đồ khác."

Nói xong, lại duỗi tay vỗ vỗ mu bàn tay Hoàng hậu: "Cứ như Hồ phi nói, thời gian nàng tiến cung không nhiều lắm, thăng quá nhanh cũng không tốt, cứ tạm thời không cần tăng lên phân vị, dựa theo bình thường ban thường đến là được."

Sắc mặt Hồ phi trắng bệch, Hoàng hậu mỉm cười gật gật đầu: "Ta hiểu được, Hoàng thượng, lúc này cũng nên dùng cơm trưa, ngài ở trong này hay là hồi Càn Thanh cung?"

"Cứ ở trong này đi." Hoàng thượng đưa tay trạc trạc hai má Nhị hoàng tử nói, vẻ mặt Thục phi vui sướng, vội vàng phân phó: "Hoàng thượng muốn ở trong này, thiếp cho các nàng chuẩn bị nhiều một chút." Nói xong, lại quay đầu tiễn khách.

Hoàng hậu dẫn đầu đi ra, Dương quý phi mỉm cười nhìn lướt qua Hồ phi, cũng đi theo. Thành phi đi theo phía sau, thường thường nghiêng đầu cùng Dương quý phi nói mấy câu. Ngược lại trong lòng Trần Mạn Nhu thực cao

hứng, Bội Đình đỡ tay nàng đi ra lên kiệu, thúc giục nhóm nội thị vội vàng trở về Chung Túy cung.

"Tiểu Hỉ Tử, người ra cung đi đến Trần gia, đem chuyện biên quan đại thắng nói cho bọn họ." Trần Mạn Nhu vô cùng lo lắng vào cửa gọi Tiểu Hỉ Tử tới, nàng cha ở trên chiến trường, đại ca nàng là Hàn Lâm viện thị giảng, chức vị không đủ, phỏng chừng tin tức này trong một chốc, còn chưa có đưa đến Trần gia.

Tiểu Hỉ Tử mừng rỡ, hẳn thích là nhất đưa tin tức tốt, bởi vì cái này đại biểu cho việc tiền thưởng nhiều hơn. Hướng Trần Mạn Nhu hành lễ, Tiểu Hỉ Tử vội chạy đi ra ngoài.

"Nương nương, như thế rất tốt, lão gia nhất định có thể sớm đã đi trở về." Tần Hoan cùng Đối Nguyệt cũng thật cao hứng, hai người cười hì hì tiến đến bên người Trần Mạn Nhu nói. Trần Mạn Nhu gật đầu: "Khẳng định có thể đã trở về, phỏng chừng là tháng này. Ta hẳn là đi cầu Hoàng hậu nương nương trước một chuyến, để cho nương ta tiến cung."

Tháng trước Trần phu nhân tiến cung, tháng này còn chưa có tới đâu.

"Nương nương, chờ lão gia trở về, phu nhân gặp được lão gia, ngài lại tuyên phu nhân tiến cung không phải rất tốt sao?" Đối Nguyệt đưa cho Trần Mạn Nhu một ly trà, cười tủm tỉm nói: "Đến lúc đó, ngài còn có thể biết tin tức của lão gia đâu."

"Đúng đúng đúng, người nhắc nhở ta, ta xem chút cao hứng mà quên mất." Trần Mạn Nhu liên tục gật đầu, tự mình suy nghĩ trong chốc lát, lại một mình vui vẻ trong chốc lát, bỗng nhiên vỗ tay một cái đứng lên: "Ta quên nói một chuyện, nhanh, các người đi tìm hiểu một chút, xem các cung có đưa cái gì đến chỗ Hồ phi không."

Thốt ra lời này, mặt Đối Nguyệt cùng Tần Hoan liền xụ xuống, nương nương các nàng nghĩ mọi biện pháp muốn hoài thai hài tử, ngược lại Hồ phi

kia lại có vận khí tốt, cứ nhiên lúc này hoài thai! Còn là thừa dịp thời điểm biên quan đại thắng, mượn đông phong gia của lão gia các nàng!

"Nường nường, Hồ phi này thật sự là rất xấu rồi, chúng ta đơn giản cũng đừng hỏi thăm, đưa một khúc vải là được, cái dạng bữa bãi kia, thực nghĩ đến mình hoài thai hài tử thì chính là hoàng hậu đâu?" Tần Hoan bất mãn nói.

Trần Mạn Nhu khoát tay: "Phỏng chừng nàng cũng không biết tin tức biên quan đại thắng, hai ngày nay, hậu cung đều không có mệnh phụ lui tới, ước chừng là trùng hợp. Hơn nữa, người cho là Hồ phi sẽ có ngày tốt lành sao?"

"Hoàng thượng không phải rất thích nàng sao?" Nói xong câu này, Tần Hoan vội vàng che miệng lại, thật cẩn thận xem xét sắc mặt Trần Mạn Nhu, Trần Mạn Nhu bật cười: "Yên tâm, nường nường nhà người không tranh cái này."

Nói xong, lại chuyển tới trên người Hồ phi: "Hồ phi kia, phỏng chừng là trước khi tiến cung thì đã tìm hiểu rất tốt, biết Hoàng thượng thích Dương quý phi, tiến cung trước hết bắt chước Dương quý phi, còn chống lại Thành phi bên Dương quý phi, bỏ qua việc cùng Dương quý phi là không thông đồng làm bậy, cái này là đắc tội Dương quý phi cùng Thành phi."

"Nàng hôm nay lại ở trên tiệc Nhị hoàng tử chọn đồ vật đoán tương lai làm như vậy, cuối cùng còn châm chọc Thục phi sinh đứa nhỏ cũng không thắng phân vị, ngay cả Thục phi cũng đắc tội hoàn toàn, người như thế, chiếm không được gì tốt. Chúng ta không cần phải xen vào, có người sẽ thu thập nàng."

Trần Mạn Nhu nói xong, tinh thần phấn khởi vỗ tay đứng dậy: "Hôm nay ngộ thiện nhất định phải phong phú một chút, Đối Nguyệt, người đi, ta

muốn một món vịt bát bảo, canh cá trôn châu, còn muốn một món tiểu ma cô hầm gà, lại muốn..."

"Nương nương, ngài đây là gà vịt cá đều có, còn thiếu món thịt, bằng không lại muốn một phần thịt đông pha?" Đối nguyệt phì một tiếng cười ra, thích thú hỏi. Trần Mạn Nhu như có chuyện lạ gật đầu: "VẬY ĐI, THÊM THỊT ĐÔNG PHA ĐI, BẮT QUÁ KHÔNG CẦN CHO THỊT BÉO, ĐỂ NHIỀU HÀNH GỪNG TÔI HƠN CHÚT LÀ ĐƯỢC."

Tần Hoan ở một bên cười khanh khách: "Món đó ở trong cũng chỉ có thịt cùng hành gừng tỏi, nướng nướng ngài không cần thịt béo, vậy còn không bằng trực tiếp nướng lại đây một mâm hành gừng tỏi điều tương liệu đâu."

"Đó là một ý kiến hay!" Vốn, Tần Hoan nói giỡn, cho nên Trần Mạn Nhu trực tiếp cười nói: "VẬY ĐƯA CHÚT TƯƠNG LIÊU, LẠI ĐƯA ĐẾN VÀI CÁI BÁNH TRÈO NHÂN THỊT, TA BỔNG NHIÊN RẤT MUỐN ĂN CÁI NÀY."

Vài người nói nói cười cười chọn xong thực đơn ngọc thiện, các nàng bên này đã có thể có tiểu phòng bếp, nhưng nếu nói ra, trước tiên phải nói cho ngự thiện phòng đưa nguyên liệu nấu ăn lại đây. Trần Mạn Nhu vừa rồi đến vài món, đều là không có dặn trước, cho nên còn phải đi ngự thiện phòng xin phép một lần nữa.

Tần Hoan dẫn hai người Thanh Hạnh cùng Hồng Mai đi, Trần Mạn Nhu lại đuổi Đối Nguyệt đi tìm hiểu động tĩnh các cung.

Không bao lâu, Đối Nguyệt đi tìm hiểu đã trở lại: "Hoàng hậu nương nương ban thưởng một ít dược liệu, còn có một chút trang sức, Dương quý phi ban thưởng ba thất vải, Thục phi nương nương là hai thất vải. Đức phi Lưu phi cùng Thành phi, đều không có động tĩnh gì. Nhưng mà Hàn uyển nghi, nghe nói nàng tự mình đến Vũ Hoa các chúc mừng Hồ phi."

Trần Mạn Nhu bĩu môi, suy nghĩ một chút lại hỏi: "Trang sức có cái gì? Còn có vải vóc, là loại nào?"

"Hoàng hậu nương nương ban thưởng trang sức có hoa mai trâm, bách hợp sai, cúc hoa điền tử linh tinh." Trần Mạn Nhu nhíu mày, hành động của Hoàng hậu cũng thật đủ rõ ràng, tranh kỳ đấu nghiên, cũng để cho Hoàng hậu xem diễn?

"Dương quý phi đưa qua là triền chi hoa hồng gấm." Đới Nguyệt tiếp tục nói, Trần Mạn Nhu nghiêng đầu, vừa nghe vừa đưa tay điểm trên bàn làm như bắt đảo ông. Hoa hồng a, nguyệt nguyệt hồng? Hoa không hồng (nở) trăm ngày?

"Thục phi đưa là trúc hoa vân nghiêng lãng." Trúc hoa a, dường như ở nơi này, trúc hoa đại biểu cho ý tứ chỉ nở hoa không kết quả. Ân, kỳ thật, trúc hoa cũng sẽ kết quả, Thục phi hẳn là không biết việc này.

"Người đi kho phòng chọn hai thất vải, ta nhớ rõ chúng ta còn có hai thất gấm đoạn, mang..." Suy nghĩ trong chốc lát, Trần Mạn Nhu mới nói nói: "Mang hai thất đồ án ngân hạnh điệp."

Cây ngân hạnh cũng chính là cây bạch quả, nhưng ở cổ đại nổi danh là cây trường thọ, hy vọng Hồ phi có thể hảo hảo còn sống, giống như cây bạch quả. Đừng để cho hài tử của nàng biến thành "Lỏa tử".

Đới Nguyệt mặc dù có chút không vui, nhưng cũng biết không tặng không được, chờ Tần Hoan trở về, lấy chìa khóa kho phòng, chờ đem hai thất đồ từ bên trong tìm ra, sau đó cùng Bội Đình cùng đi Vũ Hoa các.

Bất quá Trần Mạn Nhu cảm thấy Hồ phi có thể sẽ không lý giải ý tứ của gấm vóc này, cho nên chờ sau khi Đới Nguyệt đi, có một chút hối hận, hẳn là nên đưa hai thất đồ án nghê xuân hoa đi qua, cũng chỉ có mùa xuân nở hoa, cái này có vẻ dễ lý giải.

Nhưng Đới Nguyệt đã đưa đi, nàng nửa đường đem người kêu trở về cũng không tốt.

Mấy ngày kế tiếp, quả nhiên giống như Trần Mạn Nhu đoán, Hoàng thượng liên tục năm ngày, đều ngủ lại Chung Túy cung. Trần Mạn Nhu đối với việc này thực buồn bực, nếu có thể, nàng hy vọng đem mấy ngày nay đổi đến mấy ngày giữa tháng a. Chỉ tiếc, lời này không thể nói với Hoàng thượng.

Đi Vĩnh Thọ cung thỉnh an, còn phải nhẫn nại những người đó nói chuyện chua ngoa.

"Nường nường, tiểu nhân tìm hiểu được một tin tức tốt." Trần Mạn Nhu nhân tình sáng lên, vội vàng đem Tiểu Nhạc Tử kêu tiến vào: "Tin tức gì tốt?"

"Tiểu nhân nghe được, đại quân biên quan đã trở lại." Tiểu Nhạc Tử cũng không thừa nước đục thả câu, lập tức nói. Trần Mạn Nhu sửng sốt một chút, lập tức mừng rỡ, lại có chút không dám tin: "Người nói, đại quân đã trở lại?"

"Là, tiểu nhân nghe nói, Hoàng thượng đã cho người đi tuyên thánh chỉ, nói là muốn bàn việc luận công ban thưởng." Đại quân đến kinh thành, Hoàng thượng mới có thể luận công ban thưởng. Đương nhiên, cũng có thể đưa đến biên quan, nhưng có vẻ phiền toái, phải phái người đi qua trước mới được, nửa tháng nay, Trần Mạn Nhu cũng không nghe nói Hoàng thượng phái ai đi khao thưởng đại quân.

"Thật sự?" Trần Mạn Nhu lại hỏi một lần, không đợi Tiểu Nhạc Tử trả lời, nàng liền cười nói: "Thật tốt quá, nhanh, người tiếp tục tìm hiểu, xem Trần tướng quân có trở lại không, đúng rồi, người trực tiếp đi Trần phủ chờ, Trần tướng quân hồi phủ, người liền chạy nhanh trở về báo tin cho ta."

Tiểu Nhạc Tử lập tức đi, Trần Mạn Nhu nóng lòng không thôi ở Chung Túy cung chờ. Nhưng là, nàng không đợi được Tiểu Đình Tử, ngược lại nàng chờ được Trần phu nhân đến đây.

"Nương, người nói cha không trở về?" Trần Mạn Nhu dừng một chút, lại hỏi, Trần phu nhân gật gật đầu, đôi mắt có chút hồng: "Qua một đoạn thời gian nữa nương cũng muốn về Thực Định phủ, cha người một mình ở bên kia, ta phải đi chiếu cố hân. Người yên tâm, chỉ cần cha người còn sống, người ở trong cung..."

HẬU CUNG MƯU SINH KẾ

Tiểu Nhân Hoa Khai

www.dtv-ebook.com

Chương 65: Tường Thưởng

Mặc dù Trần Mạn Nhu thực luyện tiết, nàng cũng không có biện pháp ngăn cản mẫu thân nhà mình đi Thực Định phủ. Dù sao, tuổi phụ thân cũng không còn nhỏ, bên người quả thật là cần có người chiếu cố, cũng không thể để cho phụ thân nạp thiếp, gia quy Trần gia cũng không thể thay đổi.

"Nương, ngài yên tâm đi, ta ở trong cung rất tốt." Trần Mạn Nhu tận lực làm cho mình tươi cười ngọt ngào một chút, đưa tay lôi kéo Trần phu nhân ngồi xuống mỹ nhân tháp, quay đầu phân phó Tần Hoan: "Đi đến kho phòng đem dược liệu mấy ngày trước đây Hoàng thượng cùng Hoàng hậu nương nương ban thưởng thu thập ra một ít."

"Dược liệu người lưu lại mà dùng, trong cung nhiều chuyện, vạn nhất có chuyện gì chúng ta lại không ở bên người, Hoàng thượng Hoàng hậu nơi đó lại trì hoãn ..." Nhưng chỉ có vấn đề sinh tử, Trần phu nhân gọi Tần Hoan lại, nói với Trần Mạn Nhu: "Người không cần quan tâm chúng ta, ở trong phủ, dược liệu gì mà không có? Ta lần này đi Thực Định phủ, tổ mẫu người xem chút đem kho phòng trong phủ vét sạch."

"Người nha, chỉ cần bản thân tốt, ta và phụ thân người cái gì cũng thỏa mãn." Trần phu nhân tinh tế công đạo: "Ta nghe nói, Hồ phi mang thai, Hoàng thượng lần này không tính tăng phân vị của nàng lên đi? Nếu như muốn tăng lên, người trăm ngàn đừng tìm nàng chống đối, nàng bất quá là hiện tại được sủng ái mà thôi, mang thai lâu lắm, trong nhà cũng không có bối cảnh gì, nói không chừng qua một năm rưỡi cũng không thể thị tẩm, Hoàng thượng liền đem nàng cấp quên mất."

"Nương, ta biết, nữ nhi của người là loại người lòng dạ hẹp hòi tính toán chi li này sao? Nàng tốt là chuyện của nàng, cùng ta có liên quan gì? Chỉ cần nàng không đánh đến trên đầu ta, ta tình nguyện nàng càng được sủng ái đâu." Trần Mạn Nhu cười lắc lắc tay Trần phu nhân: "Ngài yên tâm đi, hậu cung còn có Hoàng hậu cùng Dương quý phi ở đây, ta một Huệ phi nhỏ nhỏ, có thể làm cái gì?"

"Cũng không cần bị người khác làm bị thương." Trần phu nhân mím mím môi, đưa tay đem tóc Trần Mạn Nhu vén ra sau lỗ tai, nàng hiện tại bất quá là một tam phẩm thực nhân, vô chiếu không thể vào cung, ngay cả lần trước con Thục phi chọn đồ vật đoán tương lai nàng cũng không có tư cách vào, cho nên cũng chưa thấy qua nữ nhân trong cung, cũng không có biện pháp phân tích tính tình mỗi người cho Trần Mạn Nhu.

Nói sau, dù là gặp qua, nàng cũng sẽ không dễ dàng nói được cái gì, trong cung này, mỗi người đều mang theo mặt nạ, trông nhu nhược, không nhất định là thực sự nhu nhược. Một lòng nhiệt tình, bên trong nói không chừng che giấu tâm địa rắn rết. Nàng không thể chỉ làm đường cho nữ nhi của mình, nàng chỉ có thể công đạo nữ nhi nhiều một chút, để cho nàng nhiều tâm nhãn hơn, ai cũng không cần tin tưởng.

"Ta mới không ngốc như vậy đâu, thời điểm các nàng nói chuyện, ta sẽ không dễ dàng đáp lời, dù sao, số lần ta thị tẩm hàng tháng so ra kém số lẻ của Dương quý phi, ở trên còn có chính cung nương nương, thấy thế nào cũng không phải là người đặc biệt được sủng ái, các nàng muốn tìm việc, cũng chỉ sẽ đi tìm người khác."

Trần Mạn Nhu cười hì hì nói, ban đầu, nàng lướt qua Đức phi thăng thành Huệ phi, xem như chặn đường Đức phi cùng Lưu phi, sau đó lại ngại mắt Thục phi, vốn đang nghĩ đến những người này sẽ nhắm vào nàng đâu. Nhưng ngay lập tức, Hoàng thượng có thời gian rất lâu không có tới Chung Túy cung, đại bộ phận thời gian đều là đi chỗ Dương quý phi, hoặc là chỗ Hồ phi, cho nên lực công kích những người đó liền dời đi.

Dù sao Hồ phi địa vị không cao bằng nàng, Đức phi Lưu phi cùng Thành phi đều có thể nhúng hai chân, cũng đã đem Huệ phi nàng ném tới một bên đi.

Trần phu nhân cầm lấy tay Trần Mạn Nhu, tỉ mỉ công đạo, lăn qua lộn lại dặn dò, hận không thể đem lo lắng cùng quan tâm cả đời đều nói ra hết, chính là, thời gian hữu hạn, nàng cũng chỉ có thể lấy điều quan trọng hơn ra nói.

"Hoàng thượng giá lâm!" Mắt thấy sẽ đến thời gian xuất cung, ngoài cửa bỗng nhiên truyền đến thông báo, Trần Mạn Nhu vội vàng đứng dậy, Trần phu nhân cũng đi theo phía sau Trần Mạn Nhu, hai người cùng nhau đi ra bên ngoài nghênh giá.

Hoàng thượng đi đến, trước đưa tay đỡ Trần Mạn Nhu, sau đó cười nhìn Trần phu nhân: "Đây là Trần phu nhân đi? Ngày xưa Trần phu nhân tiến cung, trăm vội vàng chính vụ, cũng chưa từng tới gặp qua, Trần phu nhân cũng đừng trách móc."

"Thần phụ sợ hãi, Hoàng thượng chính vụ bận rộn, thần phụ không dám quấy rầy Hoàng thượng." Trần phu nhân vội vàng hành lễ, Hoàng thượng thoáng nâng ngẩng đầu: "Phu nhân không cần đa lễ, Mạn Nhu là ái phi của trẫm, phu nhân lại là thân sinh mẫu thân của Mạn Nhu, nói lý lẽ, phu nhân cũng là trưởng bối."

"Thần phụ không dám nhận." Trần phu nhân có chút thụ sủng nhược kinh, vội vàng chối từ nói, nhưng là trong lòng cũng có chút yên tâm, thái độ Hoàng thượng, thuyết minh nhà mình vẫn còn hữu dụng, hẳn đối với Mạn Nhu coi như là để bụng, cũng không có hoàn toàn đem Mạn Nhu cấp ném tới sau đầu đi. Như vậy là tốt rồi, như vậy Mạn Nhu ở trong cung cũng không quá khó khăn.

"Hoàng thượng, ngài làm sao lại đến đây lúc này?" Trần Mạn Nhu nghiêng đầu cười nhìn Hoàng thượng, bởi vì lúc trước cùng Trần phu nhân khóc một hồi, đôi mắt có chút hồng, nhìn biểu tình có chút đáng thương, hơn nữa trông cũng có vẻ đáng yêu, có chút cảm giác sờ sờ động lòng người.

Hoàng thượng nhú mày nở nụ cười một chút: "Trẫm không thể đến đây lúc này sao?"

"Hoàng thượng, thiếp không phải ý tứ này... Ngài biết rõ, biết rõ..." Trần Mạn Nhu kéo dài thanh âm giống như làm nũng, hai má hồng hồng, xinh đẹp động lòng người, Hoàng thượng nhìn, rất là muốn đưa tay xoa bóp hai má hồng nhuận kia, chính là nghĩ đến Trần phu nhân còn đứng một bên, vội vàng ho nhẹ một tiếng: "Trẫm cùng người hay nói giỡn đâu, thời điểm trẫm vào, thấy đôi mắt người rất hồng, như thế nào, có người khi dễ người?"

"Không phải, Hoàng thượng đối xử với thiếp tốt như vậy, Hoàng hậu nương nương lại là người tốt, làm sao có người khi dễ thiếp?" Trần Mạn Nhu cười nói: "Lúc trước là đang cùng mẫu thân nói chuyện, mẫu thân nói muốn đi Thực Định phủ, thiếp có chút luyến tiếc, cho nên mới khóc."

"Luyến tiếc? Vậy trẫm để cho Trần phu nhân lưu lại?" Hoàng thượng vừa nói vừa đi vào trong phòng, Trần Mạn Nhu đuổi kịp, lại quay đầu tiếp đón Trần phu nhân, vài người vào nhà, Hoàng thượng ngồi ở thủ tọa ngồi, Trần Mạn Nhu đứng ở bên người bóp bả vai: "Khó mà làm được, Hoàng thượng ngài không thể đem mẫu thân thiếp lưu ở kinh thành..."

Trần phu nhân có chút kích động: "Mạn Nhu, tại sao cùng Hoàng thượng nói chuyện như vậy đâu?"

Trần Mạn Nhu hướng Trần phu nhân le lưỡi, Hoàng thượng thấy buồn cười, bưng ly trà nhấp một ngụm nước: "Người không phải nói là luyến tiếc

Trần phu nhân sao? Trẫm để cho Trần phu nhân lưu lại cùng người không tốt sao?"

"Mẫu thân thiếp là đi chiếu cố phụ thân thiếp đâu." Trần Mạn Nhu bĩu môi, liếc mắt Hoàng thượng một cái, thấy Hoàng thượng cũng không tức giận, tiếp tục nói: "Nương thiếp gả cho phụ thân thiếp, phải lấy phụ thân thiếp làm trọng, không phải nói, lấy phu vi thiên sao? Nương thiếp đi cùng phụ thân thiếp mới tốt, thật giống như, trong lòng thiếp Hoàng thượng là người quan trọng nhất, cho dù có đứa nhỏ, thiếp cũng sẽ đem Hoàng thượng đặt ở thủ vị, Hoàng thượng mới là người quan trọng nhất với thiếp. Hơn nữa, thiếp cũng đã trưởng thành."

Dừng một chút, vừa cười nói: "Thiếp sẽ luyện tiết phụ mẫu, nhưng là, nương cũng sẽ lo lắng phụ thân, phụ thân cũng sẽ tưởng niệm nương, không nên vì thiếp mà khiến cho phụ mẫu ở riêng hai nơi."

Lời nói mặc dù có điểm không ăn khớp, nhưng nghe qua càng chân thật. Hoàng thượng có chút ngoài ý muốn nhìn nhìn Trần Mạn Nhu, đưa tay vỗ vỗ tay nàng: "Một khi đã như vậy, vậy sau này người đừng thăm oán trẫm, nói trẫm không đem Trần phu nhân lưu lại cho người."

"Thiếp cảm tạ Hoàng thượng còn không kịp đâu." Trần Mạn Nhu cười nói, Trần phu nhân thấy khuê nữ nhà mình tùy ý cùng Hoàng thượng nói chuyện như vậy, thật sự là sau gáy ra một tầng mồ hôi lạnh, lúc này vội vàng xen vào nói nói: "Hoàng thượng, thần nữ không hiểu chuyện, còn thỉnh Hoàng thượng tha thứ nhiều hơn."

"Vô phương, tính tình này của Mạn Nhu, trẫm thực sự rất thích." Hoàng thượng rất rộng rãi khoát tay, tỏ vẻ mình bất kể, câu tiếp theo liền thay đổi đề tài: "Trần Định Bang hiện tại như thế nào? Thân thể vẫn hoàn hảo? Trẫm nhớ rõ, Trần Định Bang năm nay đã hơn năm mươi đi?"

"Hoàng thượng hảo trí nhớ, cha chồng năm nay quả thật là năm mươi tám. Thân mình coi như là kiện khang, được Hoàng thượng coi trọng, từ khi cha chồng đảm nhiệm học viện quân sự viện trưởng, mỗi ngày tinh thần đều sáng láng, sáng sớm bước đi học viện, ngày gần đây càng có vẻ quắc thước."

Trần phu nhân vội vàng hành bán lễ nói, Hoàng thượng cười ha ha hai tiếng: "Lão gia hỏa này nhưng thật ra tinh thần rất tốt, trở về nói cho hân, trăm ngóng trông hân dạy dỗ cho trăm nhiều thêm vài cái tướng quân đâu."

"Là, thần phụ nhất định chuyển lời." Trần phu nhân cũng cười nói, tâm tư lại một khắc cũng không dám thả lỏng, chỉ nói tiếp: "Học viện quân sự là Hoàng thượng một tay xử lý, mọi người trong học viện đều là thập phần cảm tạ Hoàng thượng đâu, thần phụ nghe cha chồng nói, những người này suốt ngày thảo luận, đều không rời việc đền đáp Khánh quốc, vì Hoàng thượng phân ưu linh tinh, Hoàng thượng tuy rằng không có đến học viện, cũng là viện trưởng lớn nhất học viện."

"Trăm bất quá cũng xây dựng cho bọn hân một cái học viện mà thôi." Hoàng thượng cười nói, trong lòng đối với sự thức thời của Trần gia thật ra rất vừa lòng, không tranh cướp công lao về trên người mình, coi như là có vẻ thành thật.

"Lão thái thái nhà người thân mình có khỏe không?" Trần gia có mắt sắc, Hoàng thượng cũng nguyện ý cấp vài phần mặt mũi, hỏi xong lão nhân lại hỏi tới lão thái thái, Trần phu nhân trả lời càng cẩn thận: "Bà mẫu hoàn hảo, thường xuyên tự mình xuống bếp chuẩn bị đồ ăn cho cha chồng, cũng không để cho tiểu bối chúng ta nhúng tay."

"Ha ha, Trần Định Bang cùng lão thái thái nhưng thật ra ân ái." Hoàng thượng lại cười nói: "Trần Hoài Cẩn là người không tệ, lần trước trăm thấy, học thức coi như là tốt, làm người cũng có vẻ thành thực, làm đến nơi đến chốn vài năm, sẽ có thời điểm trăm trọng dụng hân."

"Đa tạ Hoàng thượng." Trần phu nhân mừng rỡ, vội vàng hành lễ: "Hiện tại tiểu nhi còn có chút non nớt, làm việc gì, cũng còn có chút trù trắc, thần phụ trở về nhất định để cho cha chồng nghiêm khắc yêu cầu Hoài Căn, ngày ngày uốn nắn, tranh thủ cho hắn sớm ngày vì Hoàng thượng phân ưu."

"Trần gia không phải còn có một con sao? Năm nay bao nhiêu? Ngày sau có chuẩn bị đi đường khoa cử, hay là chuẩn bị làm tướng quân?" Hoàng thượng tiếp tục hỏi, Trần phu nhân có chút chần chờ: "Quả thật còn có nhất tử, năm nay đã mười sáu, thần phụ cũng không biết ngày sau như thế nào, phu quân thần phụ thật hy vọng hắn làm đi binh lính, cũng vì Hoàng thượng thủ vệ biên cương, bảo hộ Khán quốc yên ổn. Chính là, hắn ngược lại càng thích đi theo phía sau đại hãn, lúc này cũng không có tính toán chính xác."

"Tuổi còn nhỏ, các người cũng đừng khắc nghiệt với hắn, hắn trưởng thành tự nhiên là biết mình muốn làm cái gì." Hoàng Thượng không mặn không nhạt an ủi hai câu, Trần phu nhân vội vàng tỏ thái độ, trở về nhất định sẽ không quá nghiêm khắc với tiểu nhi tử, nhất định là cho hắn về sau muốn làm cái gì thì làm cái đó.

"Trần gia không tệ." Hoàng thượng tỏ vẻ đối với Trần gia thực vừa lòng, đối với lần nói chuyện này cũng thực vừa lòng, Trần phu nhân tạ ơn, tỏ vẻ đối việc Hoàng thượng coi trọng thực kính sợ, tương lai tuyệt đối không cô phụ kỳ vọng của Hoàng thượng, nhất định cả nhà cao thấp đồng tâm hiệp lực tan xương nát thịt vì Hoàng thượng hiệu lực.

Lại ban thưởng thêm, lúc Trần phu nhân đi rồi, Hoàng thượng cùng Trần Mạn Nhu đánh cờ trong chốc lát, rất rộng rãi mở miệng: "Ái phi lần trước làm canh cá không tệ, trẫm đã nhiều ngày khẩu vị có chút không tốt, ái phi lại chuẩn bị cho trẫm một ít, sau đó đưa đến Càn Thanh cung."

Sau khi đưa qua, cho dù là một cái nhắc nhở. Vì thế, lại là ba ngày liên tiếp, Hoàng thượng đều lật bài tử Chung Túy cung.

HẬU CUNG MƯU SINH KẾ

Tiểu Nhiên Hoa Khai

www.dtv-ebook.com

Chương 66: Bái Phỏng

Trần Mạn Nhu tỉnh an Hoàng hậu xong, thấy thời gian còn sớm, đơn giản liền chuẩn bị đi bộ trở về, dù sao trở về quá sớm cũng không có chuyện gì làm.

"Nương nương, mấy ngày hôm trước, hoa tử vi ở ngự hoa viên đã nở, chúng ta đi xem?" Hội Ấm đi theo một bên, cười hớ hớ nói, Trần Mạn Nhu suy nghĩ, không nhớ được hoa tử vi trồng ở hướng nào, nàng luôn luôn đối với hoa hoa thảo thảo không quá hứng thú, lúc nhàm chán mới có thể nhìn hai cái, cho nên lúc này cũng phân không rõ ràng ngự hoa viên có trồng loại hoa gì.

"Hoa tử vi trồng ở bên Sùng Kính điện, có vài cây." Hội Ấm rất biết sát ngôn quan sắc, lập tức cười nói: "Hoa nở đặc biệt lớn, nở cũng nhiều, chúng ta chiết mấy cành trở về cắm ở bình hoa, có thể để mấy ngày."

Trần Mạn Nhu gật gật đầu: "Vậy đi, chúng ta đi qua nhìn một cái."

Theo Vĩnh Thọ cung đến Sùng Kính điện phải vượt qua không ít cung điện, Trần Mạn Nhu đi tới đi tới, bỗng nhiên nhớ đến, hình như từ khi mình tiến cung tới nay, cơ hồ không có bái phỏng qua phi tần khác. Ngăn hoa tử vi cái gì, rất không có ý nghĩa, không bằng đi bái phỏng người khác một chút?

Nghĩ, nàng liền nghiêng đầu hỏi: "Này, trong điện là ai trụ lại?"

"Hồi nương nương, trụ lại là Vương tu nghi cùng Lý tu hoa." Hội Ấm vội vàng hồi đáp, thấy Trần Mạn Nhu đi phía trước nhìn nhìn, lại trả lời

tiếp: "Trừ Tú cung phía trước trụ lại là Tống mỹ nhân cùng Tề mỹ nhân, qua Trừ Tú cung, chính là Sùng Kính điện."

"Vậy còn điện bên kia?" Trần Mạn Nhu nâng tay chỉ một chút, Hội Âm nhìn nhìn mới nói: "Hồi nương nương, nơi đó là Hàm Phúc cung, nguyên bản trụ lại là Mã tiếp dư Vương tiếp dư cùng Đình tiếp dư ba người, sau này Mã tiếp dư chuyển đến Cảnh Nhân Cung Quý phi nương nương, nơi này chỉ còn lại có Vương tiếp dư cùng Đình tiếp dư. Phía trước Hàm Phúc cung chính là Trường Xuân cung Lưu phi nương nương, vòng quá Trường Xuân cung, là Duyên Khánh điện, trụ lại là Hàn uyển nghi. Phía trước Hàn uyển nghi là Vũ Hoa các, trụ lại là Hồ chiêu nghi."

Trần Mạn Nhu đứng ở tại chỗ suy nghĩ một chút, Hội Âm lại vội vàng nói: "Lúc này Vương tu nghi cùng Vương tiếp dư ước chừng là hầu hạ ở chỗ Hoàng hậu nương nương, đình Tiếp dư cùng Lý Tu hoa ước chừng phải đi Từ An cung."

Vương tu nghi cùng vương Tiếp dư đều là người của Hoàng hậu nương nương, mà hai người Đình tiếp dư cùng Lý tu hoa lại là Từ An thái hậu năm đó ban cho Hoàng thượng, cho nên lúc này các nàng ước chừng đều không có trở về.

Bất quá, về tình lý Trần Mạn Nhu hiểu được, chỉ là phương diện quy củ... Trần Mạn Nhu nghiêng đầu nghi hoặc hỏi: "Đình tiếp dư cùng Lý tu hoa có thể tùy ý đi Từ An cung?"

Ngày thường, đều là Hoàng hậu mang theo các nàng đi thỉnh an hai cung Thái hậu, nếu là không có Hoàng hậu dẫn, các nàng không tiện đi thỉnh an Hoàng thái hậu, không có quy củ không phải vấn đề đơn giản. Nếu Hoàng hậu không muốn truy cứu, vậy không có việc gì. Nếu Hoàng hậu muốn truy cứu, người thấy qua tiểu thiếp nhà ai lướt qua đường gia chủ mẫu đi thỉnh an lão thái thái? Trừ phi đi nương kia là chất nữ lão thái thái.

Hậu cung cũng không nữ nhân nào là chất nữ hai cung Thái hậu, nói trắng ra, chẳng sợ phân vị cao tới đâu, chỉ cần không phải là Hoàng hậu, vậy vẫn như cũ là thị thiếp, lướt qua chủ mẫu đi thỉnh an, người có phải là muốn thay thế chủ mẫu hay không?

Cho nên tình hình chung là, trừ phi Hoàng thượng nói, hoặc là Hoàng thái hậu mở miệng, lại hoặc là Hoàng hậu muốn lưu người thay nàng hầu hạ Thái hậu, nếu không tuyệt đối không có người ngốc hồ hồ lướt qua Hoàng hậu đi hầu hạ Hoàng thái hậu.

Cho dù là Đình tiếp dư cùng Lý tu hoa là người của Thái hậu, loại chuyện này cũng không tránh khỏi quá không đáng tin một chút?

"Nương nương, ngài đã quên, qua mấy ngày nữa chính là Đoan ngo." Hội Âm vội vàng giải thích: "Hàng năm, Thái hậu sẽ tìm Đình tiếp dư cùng Lý tu hoa làm bánh chưng."

Nói là làm bánh chưng, trên thực tế, chính là cho Đình tiếp dư cùng Lý tu hoa một cơ hội. Một hậu cung to như vậy, chỉ có hai người này là tâm phúc của Thái hậu. Mỗi lần sau khi Đình tiếp dư cùng Lý tu hoa làm bánh chưng, Hoàng thượng luôn cho Từ An thái hậu một ít mặt mũi, để cho hai người các nàng thị tẩm. Nếu có thể nhân cơ hội hoài thai, ngày sau chỉ có Thái Hậu dựa vào.

Trần Mạn Nhu nhíu mày suy nghĩ một chút, bỗng nhiên tư tưởng lại quẹo đến trên người "Chất nữ lão thái thái", vội vàng hỏi: "Nhà mẹ đẻ Thái hậu không có nữ hài tử vừa độ tuổi?"

"Trong nhà Từ Ninh thái hậu có bốn chất nữ, hai người đã lập gia đình. Còn có hai người, tuổi còn nhỏ, hiện tại phỏng chừng mới bảy tám tuổi. Trong nhà Từ An thái hậu có ba chất nữ, một người đã lập gia đình, một người mới mười hai mười ba, còn có một mới bốn năm tuổi." Hội Âm suy

ngẫm trong chốc lát mới nói, Trần Mạn Nhu bĩu môi, này mười hai mười ba, cũng không biết có thể tiến cung hay không.

"Chúng ta đi Trữ Tú cung bái phỏng trước một chút đi." Trần Mạn Nhu tìm hiểu xong chuyện này, cũng không nghĩ nhiều, dù sao không phải chất nữ Thái hậu thì còn có thể là đường muội biểu muội Hoàng hậu hoặc là muội muội phương xa Dương quý phi, khoảng cách tuyền tú còn có không ít thời gian, nàng hiện tại quan tâm có chút quá sớm.

Ở phía sau Hội Ấm có chút giật mình ngốc lảng, lúc trước không phải đang nói nhà Thái hậu cùng quan hệ tú nữ sao? Như thế nào chỉ chớp mắt liền biến thành đi Trữ Tú cung?

"Nương nương, lúc này chúng ta không tiện đi Trữ Tú cung đi?" Nhìn Trần Mạn Nhu đã muốn chuyển biến, Hội Ấm vội vàng đi nhanh hai bước theo kịp hỏi. Trần Mạn Nhu liếc mắt nhìn nàng một cái: "Như thế nào không tiện đi? Chẳng lẽ bản cung còn phải đưa bái thiệp trước?"

"Nương nương thứ tội, nô tỳ không phải ý tứ này." Hội Ấm vội vàng ngồi xổm xuống hành lễ, Trần Mạn Nhu khoát tay: "Vậy người là có ý tứ gì? Nhanh đứng lên đi, để cho người ta thấy, còn tưởng rằng bản cung bắt nạt người đâu."

"Nô tỳ là cảm thấy, lúc này mới từ Vĩnh Thọ cung đi ra, lại bỗng nhiên đến Hàm Phúc cung đi, chỉ sợ..." Hội Ấm có chút ấp a ấp úng, nhưng Trần Mạn Nhu vừa nghe liền hiểu được, vốn nếu muốn gặp Tống mỹ nhân các nàng, ở Vĩnh Thọ cung đã gặp qua. Vừa gặp qua người lúc này tới cửa, cũng có thể làm cho người ta nghĩ đến, người là đi tìm Tống mỹ nhân các nàng thương lượng sự tình gì.

Ở hậu cung, thương lượng sự tình, còn là thương lượng chuyện người khác không biết, có chút kiêng kỵ.

"Vô phương, bản cung nghe nói, Tống mỹ nhân ca hát rất êm tai, muốn đi nghe một phen." Trần Mạn Nhu nhìn lướt qua Hội Ấm, thản nhiên nói. Hội Ấm thấy biểu tình Trần Mạn Nhu, cũng không dám nói nữa gì, đành phải đi theo Trần Mạn Nhu đi Trữ Tú cung.

Đoàn người các nàng đi chậm, dọc theo đường đi còn nói một ít bát quái, cho nên thời điểm tới Trữ Tú cung, Tống mỹ nhân cùng Tề mỹ nhân đã trở lại. Hai người nghe thấy thông báo, nói là Huệ phi đến đây, kinh ngạc một chút, thật sự là không thể tưởng được Huệ phi luôn luôn không thích xuất môn, tại sao bỗng nhiên đến Trữ Tú cung đến đây.

Bất quá, kinh ngạc thì kinh ngạc, hai người vẫn là vội vàng đi ra đón.

"Thiếp gặp qua Huệ phi nương nương, cấp nương nương thỉnh an." Hai người cùng nhau hành lễ với Trần Mạn Nhu. Trần Mạn Nhu thoáng nâng nâng tay: "Đều đứng lên đi, bản cung cũng là rảnh rồi nhàm chán, đi tới đi lui liền đi đến Trữ Tú cung, bỗng nhiên nghĩ đến hai người các người, liền tiến vào nhìn một cái."

"Huệ phi nương nương có thể nhớ tới tỳ thiếp, thật sự là phúc khí của tỳ thiếp." Tề mỹ nhân vội vàng lấy lòng cười nói: "Nương nương nếu như không chê, xin mời đi vào ngồi?"

Trần Mạn Nhu gật gật đầu, nhắc chân hướng chính điện đi đến, nàng một chính nhị phẩm Huệ phi, thật sự không tiện đi sườn điện. Tống mỹ nhân cùng Tề mỹ nhân vội vàng đuổi kịp, một bên còn vội vàng phân phó nhân chuẩn bị nước trà điểm tâm.

Chính điện cho dù là không có người ở, nhưng cũng có người quét tước cả ngày, trong phòng rất sạch sẽ. Trần Mạn Nhu ngồi xuống ngay tại chính đường, Tề mỹ nhân nhận ly trà ấm trà trong tay cung nữ, tự mình rót trà cho Trần Mạn Nhu, sau đó bưng lên: "Huệ phi nương nương, chỗ tỳ thiếp

cũng không có trà ngon, cái này là bích loa xuân Hoàng hậu nương nương ban thưởng, ngài nếm thử?"

"Hoàng hậu nương nương ban thưởng, tất nhiên là vô cùng tốt." Trần Mạn Nhu nhấp một ngụm, cười tủm tỉm nói. Tề Mỹ Nhân chạy nhanh xác nhận: "Huệ phi nương nương nói phải, là tỳ thiếp lỗ mãng."

Trần Mạn Nhu giương mắt nhìn Tống Mỹ Nhân một mực không nói lời nào, chỉ thấy Tống Mỹ Nhân có chút bất an, hơi có chút ý tứ khiếp đảm. Lại nhìn Tề Mỹ Nhân, tứ lúc vào cửa bắt đầu mang theo nịnh nọt nịnh bợ, hai người như vậy nhưng rất có ý tứ.

"Tống Mỹ Nhân cùng Tề Mỹ Nhân ngày thường làm cái gì qua thời gian?" Trần Mạn Nhu buông ly trà, tùy ý hỏi, Tề Mỹ Nhân giành trước trả lời: "Tỳ thiếp ngày thường làm chút châm tuyền, không phải tỳ thiếp khoe khoang, nữ hồng của tỳ thiếp, năm đó ở thời điểm tiềm ẩn, cũng là số một số hai. Huệ phi nương nương người xem, y phục trên người tỳ thiếp, là tỳ thiếp tự mình làm, rất tốt đi?"

Trần Mạn Nhu giương mắt cẩn thận nhìn xem, y phục quất sắc thêu hoa cúc màu vàng sậm, rất là rực rỡ, vốn hẳn là y phục mang theo vẻ người lớn, cư nhiên bị có thêm vài phần sáng lạn sáng rọi.

Tề Mỹ Nhân cùng Tống Mỹ Nhân đều cùng Trần Mạn Nhu cùng nhau tuyền tú tiến cung, hai người kia trong nhà đều không có quyền thế, bản thân cũng không phải rất đẹp. Tiến cung tuy rằng là tông ngũ phẩm mỹ nhân, nhưng trên thực tế Hoàng thượng cũng không phải đặc biệt sủng ái, thậm chí hai ba tháng cũng không có thể nhớ tới một lần.

Trần Mạn Nhu từng hoài nghi qua, hai người ước chừng chính là hậu kỳ tuyền tú, vì góp đủ số, cho nên mới được ban cho châu sai.

Bất quá lúc này xem ra, này Tề Mỹ Nhân thật đúng là có nhất nghệ tinh, ước chừng là phù hợp điều kiện phụ công, cho nên mới được tuyền tiến

cung.

"Thực rất đẹp." Trần Mạn Nhu thực thành tâm thực lòng khích lệ nói, tuy rằng nàng cũng bắt đầu học thêu từ nhỏ, nhưng là không chừng là do thiên phú, nhiều lắm cũng chỉ thêu tương đối giống một ít, giống Tề mỹ nhân thể hiện ra khí chất, rất sống động càng nhiều thêm vài phần linh hồn, liền làm không được.

"Huệ phi nương nương nếu không chê, tỳ thiếp cũng làm cho Huệ phi nương nương một bộ y phục?" Tề mỹ nhân thuận miệng, cười đặc biệt nịnh nọt lấy lòng, còn kém đến đây bóp vai đấm chân cho Trần Mạn Nhu. Trần Mạn Nhu thập phần buồn cười, bên trong hậu cung, địa vị khác biệt, được sủng ái không được sủng, quả nhiên là khác nhau rất lớn.

Lúc nàng mới vào cung, vì giả trang thiên chân, thật đúng là đại mạo hiểm, may mắn, so sánh với sủng ái, giang sơn quan trọng hơn, cho nên nàng mới có thể đánh thẳng về phía trước vì chính mình tìm một đường đi.

"Nếu Tề mỹ nhân nguyện ý, bản cung cao hứng còn không kịp đâu." Trần Mạn Nhu cười nói, lại quay đầu nhìn Tống mỹ nhân, Tống mỹ nhân có chút khẩn trương, khăn tử đều bị nàng xoắn thành không ra hình dạng, thấy Trần Mạn Nhu nhìn nàng, vội vàng đứng dậy hành lễ: "Tỳ thiếp, tỳ thiếp ngày thường, chính là, hay ngăn người, tỳ thiếp không giống tề muội muội, làm y phục đẹp..."

Trần Mạn Nhu thấy nàng thật sự là nhát gan, lắp bắp nói chuyện không nhanh, đang muốn phát lòng từ bi đánh gãy lời nàng, chợt nghe bên ngoài bỗng nhiên truyền đến thanh âm ồn ào. Hội Âm vội vàng đi lên: "Nương nương, bên ngoài hình như phát sinh chuyện gì."

Trần Mạn Nhu nhíu mày, nghiêng đầu nhìn Tề mỹ nhân cùng Tống mỹ nhân đều là vẻ mặt kinh ngạc, tâm tư nhanh quay ngược trở lại, lúc này bên ngoài sẽ phát sinh chuyện gì? Bên ngoài Trữ Tú cung, một bên là Kiến

Phúc cung, nơi đó vẫn là trống, bên kia là Hàm Phúc cung cùng Thể Tận điện, người ở bên trong còn không có trở về. Còn có một bên là Đường Tính trai, bên trong cũng không có người.

Một bên cuối cùng, là Sùng Kính điện cùng Thiên Thu đình...

HẬU CUNG MƯU SINH KẾ

Tiểu Nhiên Hoa Khai

www.dtv-ebook.com

Chương 67: Rơi Xuống Nước

"Nương nương, chúng ta không ra đi xem sao?" Xem Trần Mạn Nhu không nói chuyện, Hội Ấm lại hỏi. Trần Mạn Nhu nhìn lướt qua Hội Ấm, lắc đầu nói: "Nơi này cũng không phải là Chung Túy cung, có chuyện thì các nàng sẽ đi tìm Hoàng hậu nương nương, cùng chúng ta không có quan hệ."

Nói xong, Trần Mạn Nhu quay đầu nhìn Tề mỹ nhân cùng Tống mỹ nhân: "Các người không phải người đi qua xem một chút sao?"

Tống mỹ nhân sắc mặt đã sớm tái nhợt lui đến một bên, sắc mặt Tề mỹ nhân cũng có chút trắng, nghe thấy Trần Mạn Nhu hỏi, trên mặt có chút mê mang: "Phải người xem một chút?"

"Nếu là đại sự, các người phải phải người đi nói cho Hoàng hậu nương nương, nếu không phải đại sự, các người không phải không cần xen vào sao?" Hai người các nàng tuy rằng không phải đứng đầu một cung, nhưng dù sao các nàng cũng trụ lại phụ cận chỗ đã xảy ra chuyện, nếu thực nửa điểm cũng không ra mặt, vậy đến chỗ Hoàng hậu cũng không dễ nhìn cho lắm.

Hội Ấm có chút vội vàng nhìn Trần Mạn Nhu: "Nương nương, nay ngài ở trong này, nếu là ngài không ra đi xem, vạn nhất Hoàng hậu nương nương hỏi đến..."

"Bản cung đang vội vàng đâu." Trần Mạn Nhu nhíu mi, nghiêng đầu nhìn Tề mỹ nhân: "Người không phải nói làm cho bản cung một bộ y phục sao? Còn không lại đây đo kích thước cho bốn cung?"

Tề mỹ nhân vội vàng lên tiếng, vừa tiến lên hai bước, lại có chút chần chờ đứng lại: "VẬY BÊN NGOÀI..."

"Không phải bản cung đã nói cho người phái hai người ra đi xem sao?" Trần Mạn Nhu có chút mất hứng nói, Tề mỹ nhân vội vàng gật đầu: "Nga, đúng đúng, tìm hai người đi xem, Tổng tỷ tỷ, người xem, người có nên cũng phái hai người đi hay không? Như vậy cũng tiện làm bạn, đợi lát nữa có người đi nói cho Hoàng hậu nương nương."

Tổng mỹ nhân vội vàng gật đầu: "Hảo hảo, tỳ thiếp đi gọi người." Nói xong, vội vàng hành lễ với Trần Mạn Nhu, xoay người bỏ chạy ra ngoài. Trần Mạn Nhu cũng bất kể nàng, chỉ đứng lên để cho Tề mỹ nhân đo kích thước cho nàng.

Một lát sau, nghe thấy thanh âm bên ngoài ít đi một chút, Trần Mạn Nhu mới kêu Tiểu Hỉ Tử bên ngoài tiến vào: "Người đi ra bên ngoài giữ, xem lúc này người nào đi qua, nếu Hoàng hậu nương nương đến đây, người lập tức đến đây báo ta."

Chờ Tiểu Hỉ Tử đi ra ngoài, Trần Mạn Nhu cười ngồi xuống, giơng mắt nhìn Tề mỹ nhân: "Tề mỹ nhân, chúng ta luôn luôn ở tại nơi này nói chuyện người làm y phục, cũng không có đi ra ngoài. Thời điểm nghe thấy động tĩnh bên ngoài, bản cung đang vội vàng, không phân thân ra được, người nói có đúng không?"

Sắc mặt Tề mỹ nhân vừa khôi phục một chút lại trắng, ngược lại phản ứng không chậm, lập tức đáp: "Tỳ thiếp rất cao hứng Huệ phi nương nương có thể nhìn trúng tỳ thiếp làm y phục đâu, làm sao phân tâm đi quản bên ngoài đã xảy ra chuyện gì?"

Trần Mạn Nhu gật gật đầu, nghiêng đầu nhìn Hội Âm, đưa tay bưng ly trà đã lạnh bên cạnh, Trần Mạn Nhu chậm rãi nhấp một ngụm, tiếp theo,

nâng tay, đem nước trà trong chén chậm rãi chế trên mặt đất: "Thấy không, chén nước này, lạnh."

Hội Âm sắc mặt bỗng nhiên trắng bệch, trong mắt hiện lên hoảng sợ, phù phù một tiếng liền quỳ trên mặt đất, Trần Mạn Nhu đưa tay vỗ vỗ bả vai nàng: "Đợi lát nữa, người chỉ cần cầm miệng là được. Bản cung cùng lắm thì là hàng phân vị, nhưng là nước trà trong chén, bản cung vẫn có thể tùy ý xử trí."

Không đợi Hội Âm nói chuyện, Trần Mạn Nhu lại đem Tiểu Nhạc Tử kêu tiến vào: "Đợi lát nữa, người xem kỹ Hội Âm, không thể để cho nàng cùng bất luận kẻ nào tiếp xúc, cũng không thể để cho nàng cùng người khác nháy mắt ra dấu cái gì, coi như bản cung hôm nay mang theo một cái đầu gối đi ra."

Tiểu Nhạc Tử kinh ngạc nhìn lướt qua Hội Âm, quay đầu lập tức lên tiếng, đứng ở bên người Hội Âm, tuy rằng ánh mắt vẫn nhìn phía trước, nhưng không có lúc nào không chú ý động tác Hội Âm.

Trần Mạn Nhu đợi không bao lâu, không đến nửa nén hương thời gian, Tiểu Hỉ Tử đã trở lại: "Nương nương, tiểu nhân thấy Lý ngự y đi hướng bên này, phượng liễn của Hoàng hậu nương nương đã đến Thể Tận điện bên kia, giá liễn của Quý phi nương nương vừa qua khỏi, hướng tới Sùng Kính điện bên kia."

"Vậy chúng ta cũng đi ra ngoài đi." Trần Mạn Nhu trầm mặc trong chốc lát, dẫn đầu đi phía trước, Tề mỹ nhân do dự một chút, cũng vội vàng đuổi kịp. Về phần Hội Âm, có Tiểu Nhạc Tử ở, Trần Mạn Nhu coi như là yên tâm.

Các nàng cùng Lý ngự y cơ hồ là tới cùng lúc, lúc này người ở Sùng Kính điện đã muốn loạn thành một đoàn, bên cạnh hồ nước có một người đang nằm, hai cung nữ tay liên tục thay đổi, một người cầm thăm, một

người hoang mang rối loạn đi vòng vèo. Còn có hai tiểu thái giám, người chuyển nhuyển tháp ra, vội vã từ trong Sùng Kính điện chạy vội đi ra: "Nhanh, mau đem nường nường nâng lên trên này."

Sùng Kính điện nguyên bản cũng có thái giám cung nữ canh giữ, lúc này có người kêu Lý ngự y lại đây, có người muốn vội vàng đi nấu nước ấm, còn có người muốn đi nấu canh gừng, tóm lại, nhìn cũng đều là có chuyện làm.

Trần Mạn Nhu khẽ nhíu mày, đề cao thanh âm hô một câu: "Đều im lặng chút! Nên làm cái gì thì đi làm cái đó, muốn nấu nước ấm liền nhanh đi, nấu canh gừng cũng lập tức đi, hai người các người, trước tìm thăm đem nơi này che lại, thay đổi y phục cho Hồ phi trước!"

Nói xong, vừa quay đầu, kinh ngạc hỏi: "Lý ngự y lại đây? Vừa vặn, người xem xem có cái gì muốn phân phó, bản cung cũng là vừa qua đến, không rõ lắm tình huống Hồ phi, hiện tại trong bụng Hồ phi còn có hoàng tử, không thể qua loa."

Lý ngự y hành lễ với Trần Mạn Nhu, trầm giọng đáp: "Vi thần nhất định đem hết toàn lực." Nói xong, liền vội vã đi qua bắt mạch cho Hồ phi. Hồ phi là vừa được cứu lên từ dưới nước, trên người vẫn ẩm ướt, đương nhiên là sẽ không dễ như vậy cho Lý ngự y bắt mạch.

Vừa rồi Trần Mạn Nhu hô lớn tiếng, đã có cung nữ thông minh đi vào cầm trướng lại đây, tạm thời cứ như vậy vòng thành một vòng, để người bên ngoài không nhìn thấy thân mình Hồ phi. Ngay cả trên cổ tay Hồ phi trên, đều được che tư lự.

"Hồ phi nường nường hàn khí nhập thể, lại uống đại lượng nước hồ, vừa rồi thời điểm được người cứu lên bờ, ước chừng là đụng phải bụng, lúc này chỉ sợ..." Lý ngự y nói còn chưa dứt lời, chợt nghe bên ngoài thông báo, nói là Hoàng hậu nường nường cùng Dương quý phi đến. Lý ngự y đứng dậy,

đang muốn hành lễ với Hoàng hậu, Hoàng hậu nâng tay ngăn trở hẳn: "Trước tiên nói về tình huống Hồ phi, bản cung mệnh lệnh người, vô luận như thế nào, bảo trụ đứa nhỏ trong bụng Hồ phi! Bản cung tuyệt đối không cho phép đứa nhỏ xuất hiện vấn đề gì!"

"Hoàng hậu nương nương, không phải vì thần không tận lực, mà là Hồ phi nương nương bị hàn khí, lại bị người đụng phải bụng, vì thần thật sự là không có biện pháp." Lý ngự y do dự một chút, vẫn là nói: "Vi thần học nghệ không tinh, còn thỉnh Hoàng hậu nương nương kêu ngự y khác đến xem, nói không chừng có biện pháp khác."

Hoàng hậu nghe xong liền nhú mi, này Lý ngự y là Thái Y viện chuyên phụ khoa, nếu ngay cả hắn cũng nói không có biện pháp...

"Vọng Hương, tuyên ý chỉ bản cung, đem tất cả ngự y ở Thái Y viện đều kêu đến." Nhưng mặc kệ có cứu được hay không, công phu mặt mũi, Hoàng hậu đều làm theo. Phân phó xong, Lý ngự y lại nói tiếp: "Hoàng hậu nương nương, lúc này hẳn là nên sưởi ấm cho Hồ phi nương nương."

"Người tới, đem Hồ phi đưa đến sườn điện!" Hoàng hậu lập tức phân phó nói, cho dù là cung điện bỏ trống, cũng có đệm chăn linh tinh, Hoàng hậu ra lệnh một tiếng, có người ôm ra đệm chăn trải giường, thuận tiện mang bình nước nóng linh tinh gì đó.

Dương quý phi đi theo tiến vào sườn điện, qua bên người Trần Mạn Nhu, có chút nghi hoặc nhú mày hỏi: "Huệ phi muội muội, người tại sao lúc này ở lại Sùng Kính điện? Chuyện Hồ phi rơi xuống nước, Huệ phi người khẳng định là biết đến đi?"

"Quý phi nương nương, thiếp không biết, thiếp cùng ngài giống nhau, là vừa đến, điểm này nhi, toàn bộ mọi người Sùng Kính điện có thể làm chứng. Đúng rồi, Lý ngự y cũng có thể làm chứng, Tề mỹ nhân cùng Tống mỹ nhân cũng có thể làm chứng." Trần Mạn Nhu đối diện ánh mắt Dương

quý phi, hơi hơi câu môi, lộ ra tươi cười: "Ngược lại Quý phi nương nương, đến cũng rất đúng lúc. Thiếp là ở Hàm Phúc cung Tề mỹ nhân, khoảng cách gần như vậy, cũng gần như là cùng Quý phi nương nương cùng nhau đến đây. A, đúng rồi, Vĩnh Thọ cung Hoàng hậu nương nương, so với Cảnh Nhân cung Quý phi nương nương cũng gần hơn một chút đây."

Dương quý phi thu hồi tươi cười trên mặt, sắc mặt lạnh như băng, ánh mắt cũng không có bao nhiêu độ ấm, nhìn chăm chăm Trần Mạn Nhu trong chốc lát, nở nụ cười một chút: "Bản cung không nghĩ tới, nguyên lai Huệ phi vẫn là người thông minh đây."

"Thiếp cũng không nghĩ tới, Quý phi nương nương cư nhiên là người nhiệt tâm a." Trần Mạn Nhu thực vô tội trả lời, nhìn nhìn sườn điện, nâng nâng cằm: "Quý phi nương nương, Hoàng hậu nương nương đã đi vào, ngài xác định muốn vẫn đứng ở chỗ này cùng thiếp nói chuyện?"

Dương quý phi hừ lạnh một tiếng, phất tay áo vào sườn điện. Hoàng hậu đang đứng ở đầu giường Hồ phi, lúc này Hồ phi đã chỉnh trang rất tốt, cả người đều đắp chăn bông, sắc mặt trắng bệch, hôn mê còn cau mày, nhìn rất điềm đạm đáng yêu.

Hoàng hậu ngẩng đầu liếc mắt nhìn Dương quý phi cùng Trần Mạn Nhu một cái, lại cúi đầu nhìn nhìn Hồ phi, xoay người ở ghế trên ngồi xuống, một lát sau, mới chậm rãi nói với Lý ngự y: "Bản cung đã phái người đi thông tri Hoàng thượng, Lý ngự y, đợi lát nữa có biện pháp làm cho Hồ phi tỉnh lại?"

"Có thể châm cứu." Lý ngự y nói ngắn gọn rõ ràng, Hoàng hậu gật gật đầu, không nói nữa.

Không bao lâu, các ngự y Thái Y viện đều đến đây, Hoàng hậu tránh ra, để cho một đám bọn họ tiến lên bắt mạch cho Hồ phi, vài ngự y tụ tập cùng

một chỗ nói nhỏ. Không chờ bọn hăn nói thầm ra phương án, Hoàng thượng tới đây.

"Hoàng thượng, vi thần có phương thuốc, nhưng rất mạo hiểm, nếu như thành công, thai nhi cũng sẽ rất yếu, chính là cảm xúc của Hồ phi có chút vấn đề, đều có khả năng sẽ đẻ non." Thành ngự y nhìn chăm chăm Hoàng thượng đang phát lửa giận, tiến lên từng bước nói.

"Người cứ việc dùng, chỉ cần bảo trụ đứa nhỏ cùng Hồ phi là được." Hoàng thượng thực rõ ràng ra quyết định, vì thế, Thành ngự y lập tức đến một bên mở phương thuốc.

Bên này tình huống Hồ phi hơi chút giảm bớt, Hoàng thượng cùng Hoàng hậu đều muốn làm rõ chuyện tình Hồ phi rơi xuống nước. Hoàng thượng nhìn nhìn Hoàng hậu, vẫn chưa mở miệng nói chuyện, ý tứ thực rõ ràng, chuyện này giao cho Hoàng hậu xử lý.

Hoàng hậu nâng chung trà lên nhấp một ngụm, mới kêu cung nữ của Hồ phi tiến vào: "Chủ tử các người tại sao lại đến Sùng Kính điện? Tại sao lại rơi xuống nước?"

"Nô tỳ cũng không rõ lắm, lúc trước, sau khi nương nương đến Vĩnh Thọ cung thỉnh an, vốn đã muốn hỏi Vũ Hoa các nghi ngơi, sau lại có một cung nữ đến, không biết cùng nương nương nói cái gì, sau đó nương nương nói muốn tới Sùng Kính điện chiết ít hoa tử vi trở về cấm bình."

Hai cái cung nữ quỳ trên mặt đất, thân mình run run, liên thanh âm đều si sỉ sách sách.

Lúc này, một cung nữ khác nói tiếp cung nữ ban đầu: "Nhóm nô tỳ khuyên Hồ phi nương nương ở trong phòng chờ, nhóm nô tỳ đi chiết hoa tử vi hoa, nhưng nương nương không muốn, nói là hoài hài tử mới muốn đi nhiều một chút. Vì thế, liền đi tới bên cạnh hồ nước, nhóm nô tỳ một tả một

hữu dõ Hồ phi nường nường, nhưng không biết tại sao, thân mình nường nường trượt một cái, mang theo nô tỳ ngã vào trong nước."

HẬU CUNG MƯU SINH KẾ

Tiểu Nhiên Hoa Khai

www.dtv-ebook.com

Chương 68: Mời

Hoàng hậu nghiêng đầu nhìn Dương quý phi: "Quý phi vì sao đến Sùng Kính điện?"

Dương quý phi khẽ cười một chút: "Mấy ngày trước đây nghe nói hoa tử vi ở Sùng Kính điện nở, hôm nay thiếp liền mang người lại đây, muốn chiết mấy cành hao tử vi trở về, không dự đoán được, Hồ phi lại ở chỗ này rơi xuống nước, thiếp vừa nghe cung nhân hồi báo, liền vội vã lại đây."

Chuyện hoa tử vi nở, không là cái gì bí mật, hôm kia thời điểm Thục phi đi thành an Hoàng hậu đã nói, tất cả cung phi đều biết chuyện này, cho nên Dương quý phi nói như vậy, cũng không có gì sơ hở.

Hoàng hậu gật gật đầu, nhìn Trần Mạn Nhu. Trần Mạn Nhu có chút ngượng ngùng cười cười: "Thiếp cùng Quý phi tỷ tỷ giống nhau, thỉnh an xong, cảm thấy lúc này trở về có chút sớm, đã nghĩ đến ngự hoa viên đi một chút, bỗng nhiên nghĩ đến Thục phi tỷ tỷ nói hao tử vi đã nở, đã nghĩ lại đây chiết mấy cành. Chẳng qua, thời điểm đi đến Trữ Tú cung bên kia, bỗng nhiên cảm giác có chút mệt, cho nên đi Trữ Tú cung bái phỏng Tề muội muội các nàng một chút."

"Động tĩnh ở Sùng Kính điện, ở Trữ Tú cung nghe không được sao?" Hoàng hậu dừng một chút hỏi. Trần Mạn Nhu hơi có chút ảo não: "Thiếp có nghe thấy bên này thanh âm nhao nhao ồn ào, chẳng qua, lúc ấy thiếp để cho Tề muội muội đo kích thước, thiếp nghe muội muội làm nữ hồng rất tốt, muốn để cho Tề muội muội làm cho thiếp một bộ y phục. Nếu thiếp có thể chạy tới sớm một chút..."

Nàng chạy tới sớm một chút Hồ phi cũng đã rơi xuống nước, điểm ấy không cần phải nói mọi người đều biết.

"Tề mỹ nhân làm nữ hồng rất tốt?" Hoàng hậu nhìn nhìn Tề mỹ nhân đi theo phía sau Trần Mạn Nhu, Tề mỹ nhân vội vàng đi ra hành lễ: "Thiếp gặp qua Hoàng hậu nương nương, cấp Hoàng hậu nương nương thỉnh an, không phải thiếp nói ngoa, thiếp làm nữ hồng quả thật là rất tốt. Khó được Huệ phi nương nương thưởng thức, thiếp tự nhiên là muốn tận tâm tận lực đo kích thước cho Huệ phi nương nương, tranh thủ làm một kiện y phục đặc biệt đẹp cho Huệ phi nương nương."

Hoàng hậu đánh giá một chút y phục trên người Tề mỹ nhân, quay đầu nói với Hoàng thượng: "Không bằng chờ Hồ phi tỉnh lại rồi lại hỏi? Nay xem ra, có thể là Hồ phi không cẩn thận rơi xuống nước. Hồ phi cũng thật là, chẳng lẽ bản thân nàng không biết mình mang thai sao?"

Hoàng thượng cũng có chút mất hứng, cau mày uống một ngụm trà: "Tử Đồng xử lý là được, đứa nhỏ có thể bảo trụ, thì tận lực bảo trụ, cho dù không bảo đảm. Trẫm trên triều còn có chuyện, sẽ không trì hoãn."

"Là, Hoàng thượng yên tâm đi, thiếp nhất định sẽ đem chuyện này tìm hiểu." Hoàng hậu biết Hoàng thượng xem như đem sự tình giao cho mình, cười đứng dậy tiễn Hoàng thượng tới cửa, nhìn theo Hoàng thượng ly khai, mới xoay người đi vào nội thất xem Hồ phi.

Trong lòng Trần Mạn Nhu có chút bi ai, Hồ phi còn mang thai hài tử của hân, hài tử này sống hay chết còn không biết, hân có thể nhẹ nhàng tiêu sái như vậy. Quả nhiên, lúc trước sủng ái Hồ phi, cũng bất quá là một món đồ chơi yêu thích đi?

Bất quá, loại bi ai này nháy mắt từ trên người Trần Mạn Nhu hiện lên. Mặc kệ thế nào, nàng hiện tại không có khả năng đi đồng tình nữ nhân

khác, vẫn nên nghĩ biện pháp đem ghét bỏ từ trên người mình bỏ xuống mới được.

Hồ phi, sớm không đến trễ không đến, cố tình lúc này đến Sùng Kính điện, rốt cuộc là vì cái gì? Hơn nữa, nghe cách nói của cung nữ kia, hẳn là có người muốn Hồ phi tới. Nếu thực sự như thế, Hồ phi cũng là quân cờ?

Nhưng là, Hồ phi rốt cuộc tại sao lại rơi xuống nước đâu? Đang đi tốt, tại sao dưới chân vừa trượt đâu? Nàng có thân mình, bản thân nhất định sẽ đặc biệt cẩn thận, bên cạnh còn có hai cung nữ nâng, cho dù là dưới chân trượt, nếu hai cung nữ đủ cẩn thận, phản ứng cũng rất nhanh, hẳn là sẽ không không kịp tóm lại đi? Nàng đi ở bên trong, cũng không phải đi bên cạnh hồ nước.

"Hoàng hậu nương nương, nô tỳ đã tra qua." Đang lúc Trần Mạn Nhu cúi đầu phân tích, chỉ thấy Hình Lan bên người Hoàng hậu vội vàng đi vào, đứng bên Hoàng hậu nói: "Bên cạnh hồ nước cũng không có dấu vết khác, trên đường Hồ phi đi qua, rất là sạch sẽ bằng phẳng. Người ở Sùng Kính điện đều nói, bên kia là mỗi ngày đều quét tước, buổi sáng hôm nay cũng vừa quét tước, tuyệt đối không sẽ xuất hiện cục đá hay hạt châu linh tinh gì đó, cũng không có đài tiền."

Hoàng hậu không nói chuyện, một lát sau, lại nghe thanh âm Thành ngự y: "Nương nương, vi thần đã tạm thời bảo vệ được hài tử trong bụng Hồ phi nương nương, chẳng qua từ giờ trở đi, đến lúc hài tử sinh ra, Hồ phi nương nương cũng không thể cảm xúc biến hóa quá lớn, tốt nhất là nằm trên giường tĩnh dưỡng, lại không thể tiếp xúc đồ bất lợi với phụ nữ có thai, nếu không, tiếp theo, vi thần cũng không có bốn sự này."

"Đa tạ Thành ngự y, bản cung nhất định sẽ dặn Hồ phi chú ý. Chẳng qua, không biết Hồ phi khi nào thì có thể tỉnh lại, sau khi nàng tỉnh lại, bản cung có thể cho người đem nàng về Vũ Hoa các không?" Hoàng hậu nương nương ôn hòa hỏi.

"Chờ vi thần châm cho Hồ phi nương nương vài châm, nàng có thể lập tức tỉnh lại. Nếu phái người đưa trở về, vẫn có thể, nhưng vạn không thể để cho tự nàng đi trở về." Sau khi thanh âm Thành ngự y dừng lại, cũng không nghe thấy thanh âm khác.

Ước chừng qua thời gian một chung trà, đột nhiên nghe thấy bên trong truyền đến một tiếng thét chói tai: "A, hài tử! Hài tử của ta!"

"Hồ phi, hài tử vẫn còn." Thanh âm Hoàng hậu mang theo vài phần trấn an, thanh âm Hồ phi rất nhanh liền thấp xuống: "Hài tử của ta vẫn còn? Hẳn vẫn còn?"

"Uh, hài tử của người vẫn còn, hẳn rất tốt." Hoàng hậu ôn hòa nói, xuyên thấu qua bình phong có chút trong suốt, Trần Mạn Nhu có thể mơ hồ nhìn thấy, Hoàng hậu kéo tay Hồ phi đặt lên bụng: "Tự người nhìn xem, hẳn có còn hay không?"

"Vẫn còn, hài tử của ta vẫn còn." Hồ phi giật mình sửng sốt hơn nửa ngày, đến lúc xác định bụng vẫn còn nhô ra, thanh âm mới khàn khàn nói. Tiếp theo, nàng đột nhiên lại cất cao thanh âm: "Hoàng hậu nương nương, cầu ngài làm chủ thiếp a, có người muốn hại hài tử trong bụng thiếp! Trong bụng thiếp là hoàng tử, các nàng muốn hại chết hài tử của Hoàng thượng, muốn hại chết thiếp!"

"Người chậm rãi nói, đừng quá kích động, ngự y nói, hiện tại tình huống của người có vẻ nguy hiểm, hài tử trong bụng tuy rằng được bảo vệ, nhưng nếu cảm xúc của người biến hóa quá lớn, đối với hài tử bất lợi, vẫn có thể sẽ mất đi hài tử này." Hoàng hậu ở đầu giường ngồi xuống, thanh âm lạnh như nước, cùng vừa rồi so sánh, hoàn toàn không có gì khác biệt, ngay cả điểm cảm xúc dao động cũng không có.

Hồ phi đã có chút kinh hoảng: "Thật sự?"

"Đương nhiên là thật, bản cung ngồi ở trong này, người bình ổn cảm xúc một chút, sau đó chậm rãi nói cho bản cung, nếu thực sự có người hại hại tử của người, bản cung nhất định làm chủ cho người." Hoàng hậu nghiêng đầu nhìn nhìn Vọng Hương, Vọng Hương thực thông minh hướng đám người Thành ngự y làm cái thủ thế.

Vì thế, Thành ngự y đi theo Vọng Hương viết phương thuốc, Vụ Điều dẫn các ngự y còn lại từ trong thất đi ra, trực tiếp hồi Thái Y viện.

Một lát sau, thanh âm Hồ phi mới truyền đến: "Buổi sáng hôm nay, sau khi thiếp thỉnh an Hoàng hậu nương nương, trở về nghỉ ngơi. Sau đó, có một tiểu cung nữ lại đây, nói là Huệ phi nương nương mời thiếp đến Sùng Kính điện ngắm hoa. Thiếp lúc ấy thân mình có chút trầm, cũng không nghĩ sẽ đến, kia cung nữ còn nói, Huệ phi nương nương còn có chuyện muốn nói cho thiếp, liên quan đến sinh tử của hài tử trong bụng thiếp. Vì thế, thiếp liền mang theo người đến đây."

Trần Mạn Nhu cúi đầu bắt ống tay áo của mình, xem ra, cục diện đúng là bố trí vì mình. Chẳng qua, mình gần đây giống như không có chọc tới ai đi? Nếu thật sự muốn nói, vậy cũng chỉ có Dương quý phi, từ lúc mình tiến cung, nàng không mượn sức mình được, nàng liền nhìn mình không vừa mắt.

"Sau khi đến đây, thiếp cũng không có thấy Huệ phi nương nương, vì thế thiếp liền ở chỗ này chờ, sau lại thấy hoa tử vi nở rất đẹp, thiếp nghĩ muốn đi qua xem." Hồ phi tiếp tục nói, Trần Mạn Nhu bĩu môi, rất là khinh thường, lúc trước còn biết mình mang thai không muốn nơi nơi đi loạn đâu, lúc này liền dám đi đến bên cạnh hồ nước rồi?

Hồ phi, thật sự là nói thông minh cũng thông minh, bằng không cũng sẽ không vừa tiến cung thì được Hoàng thượng. Nhưng nói không thông minh, thật đúng là có vài phần vụng về. Vừa hoài đứa nhỏ còn không biết có thể

sinh hạ hay không, trước hết làm Thục phi mất hết mặt mũi. Lúc này, cư nhiên lại tự tìm tử lộ.

"Đi đến bên cạnh hồ nước, thiếp đang định xoay người trở về, ai ngờ, dưới chân vừa trượt... Hoàng hậu nương nương, thiếp khẳng định thiếp là dẫm phải cái gì đó mới trượt một chút, vậy nợ tròn vo, thiếp lúc ấy không thấy rõ ràng, nhưng là nhất định có cái gì, cầu Hoàng hậu nương nương làm chủ cho thiếp!"

Cách nói của Hồ phi cùng cách nói của cung nữ của nàng là không sai biệt lắm, chính là này dẫm phải vật gì đó tròn vo, cũng không có người nhìn thấy, ngay cả cung nữ của nàng cũng chưa nói chuyện này.

Hoàng hậu ở bên trong hồ Trần Mạn Nhu, Trần Mạn Nhu vội vàng đi vào.

"Vừa rồi Hồ phi nói, người có nghe thấy không?" Hoàng hậu nhìn Trần Mạn Nhu, sắc mặt không có biểu tình. Trần Mạn Nhu trước hành lễ với Hoàng hậu, mới lắc đầu nói: "Thiếp nghe thấy được, nhưng thiếp không có cho người đi mời Hồ phi đến ngắm hoa. Không bằng Hồ phi cho người mời cung nữ kia ra, chúng ta tại hiện trường đối chất một chút?"

Ánh mắt Hồ phi đều phát hỏa, gắt gao nhìn chằm chằm Trần Mạn Nhu: "Cung nữ kia cầm triện chi phượng tiên điểm thúy điệp tâm của Huệ phi nương nương, cây trâm kia tết nguyên tiêu năm nay Hoàng thượng thưởng ban cho người, toàn hậu cung, chỉ có một mình người có, chẳng lẽ Huệ phi nương nương cảm thấy ta ngay cả cái này cũng không nhận thức được sao?"

"Hoàng hậu nương nương, Hoàng thượng ban thưởng cho thiếp cái gì, thiếp đều ghi lại trong danh sách, mỗi ngày nếu dùng đến, ngay trên sổ sách ghi chú rõ, nếu không dùng, sẽ viết để ở nơi nào, là ai thu, cái này có thể xem xét một chút. Thiếp thập phần khẳng định, mấy ngày này, thiếp cũng

không có mang qua cây trâm kia, cho nên cây trâm kia hẳn là còn ở bên trong khố phòng, tuyệt đối không có khả năng có người cầm cây trâm kia đi gặp Hồ phi nương nương để chứng minh nàng là người của thiếp."

"Hơn nữa, Hồ phi nương nương cũng thực quá dễ lừa một chút." Trần Mạn Nhu cười với Hồ phi một chút, vội vàng tức giận, tức chết đi. Trước lúc sắc mặt Hồ phi đỏ lên, Trần Mạn Nhu quay đầu tiếp tục nói: "Chỉ là một cây trâm mà thôi, toàn Khánh quốc, thợ thủ công am hiểu làm trang sức rất nhiều, Hồ phi làm sao có thể xác định, cây trâm kia nhất định là của ta? Chẳng lẽ, sẽ không có thể là có người nhìn cây trâm của ta, sau đó vẽ bản vẽ cho người đi làm một cái đồng dạng, lại lấy đến hồ lộng Hồ phi sao?"

Trần Mạn Nhu liếc liếc Hồ phi một cái, cũng không quan tâm nàng, chỉ quay đầu nói với Hoàng hậu. Lúc trước nàng cảm thấy, trong hậu cung tùy tiện tiện một cây trâm hay hà bao là có thể lấy đến vu hãm người khác, thật sự là rất nguy hiểm, cho nên mới đem đồ mình sở hữu tất cả đều ghi lại rõ ràng.

Tuy rằng phiền toái, nhưng an toàn. Hiện tại xem ra, thực hiện chuyện này quả nhiên sáng suốt, hiện tại không phải đã phát huy công dụng?

Hoàng hậu gật gật đầu: "Vậy cho cung nữ của người đem sổ sách cùng cây trâm của người lấy lại đây."

HẬU CUNG MƯU SINH KẾ

Tiểu Nhiên Hoa Khai

www.dtv-ebook.com

Chương 69: Cây Trâm

Rất nhanh, Đới Nguyệt cùng Tần Hoan tới đây. Tần Hoan cầm trong tay sổ sách, Đới Nguyệt trong tay đang cầm hộp trang sức. Hai người tiến vào thỉnh an mọi người, Tần Hoan đem sổ sách lật đến một tờ trong đó đầy tới: "Hoàng hậu nương nương thỉnh xem, triền chi phượng tiên điểm thúy điệp trâm kia, là tết nguyên tiêu Hoàng thượng ban thưởng xuống. Nương nương nhà nô tỳ chỉ mang qua ba lượt, một lần là Nhị hoàng tử Thục phi nương nương chọn đồ vật đoán tương lai, một lần là tết đoàn ngộ, một lần là sinh thần Đại hoàng tử, thời gian còn lại cũng không có mang qua, đều là đặt ở kho phòng."

Hoàng hậu lấy sổ sách sang, chỉ thấy trên một tờ trên cùng viết triền chi phượng tiên điểm thúy điệp trâm, phía dưới có một hàng chữ nhỏ viết cây trâm khi nào thì được Hoàng thượng ban thưởng. Sau đó phía dưới là một hàng ghi lại, phía trước là ngày, phía sau là sử dụng cây trâm.

Nói lần thứ nhất đi, viết là năm thứ năm Ung Chung tháng tư ngày sáu, Huệ phi nương nương mang theo cây trâm, trở về để trong hộp trang sức, khóa trong kho phòng —— Tần Hoan ghi sổ, Đới Nguyệt kiểm vật.

Bất quá, Hoàng hậu vừa nhìn xuống chút nữa, lại kinh ngạc một chút, mặt trên ghi rõ ràng, năm thứ năm Ung Chung tháng bảy ngày bảy, Huệ phi thất thủ đem triền chi phượng tiên điểm thúy điệp trâm đánh rơi trên mặt đất, khiến râu bướm rớt một cái, từ nay về sau điệp trâm vẫn khóa ở kho phòng.

"Hoàng hậu nương nương, sổ sách đều là người của Huệ phi làm, ai có thể cam đoan nàng không có cho người động tay động chân trên sổ sách?"

Nàng nói không ghi lại, chẳng lẽ người Chung Túy cũng có thể vội vàng ghi lại sao?"

Hồ phi ở một bên thấy sắc mặt Hoàng hậu cũng không có gì biến hóa, liền đoán được sổ sách của Trần Mạn Nhu ước chừng là rất rõ ràng, nhưng nàng lập tức nghĩ tới khả năng này, lập tức kêu lên: "Hơn nữa, ai biết sổ sách này khi nào thì ghi?"

"Hoàng hậu nương nương, ngài cũng thấy, thiếp cho người ghi lại phía sau đều là viết tên người ghi, hơn nữa thời điểm đưa vào kho phòng, có ít nhất ba người. Điểm thúy trâm, là Tần Hoan ghi sổ, Đối Nguyệt chứng kiến cây trâm trong hộp trang sức sau đó đưa vào kho phòng khóa lại, lúc ấy bên cạnh còn có một người, nếu ba người các nàng đồng thời nói dối, vậy cũng không thể đem chi tiết thương lượng thập phần hoàn mỹ, không bằng Hoàng hậu nương nương nhất nhất hỏi đến một chút?"

Trần Mạn Nhu hành lễ với Hoàng hậu, thoải mái nói, không có nửa điểm chột dạ.

"Vậy cũng có thể là người thời gian trước đã thu mua các nàng!" Ánh mắt Hồ phi đều đỏ, Trần Mạn Nhu bĩu môi: "Hồ phi, người đừng kích động, vừa rồi ngự y nói, cảm xúc của người biến hóa quá lớn, đối với hài tử trong bụng không tốt, người thân là một phi tử, vì Hoàng thượng dựng dục con nối dòng là bổn phận, nếu người bởi vì hãm hại ta mà làm cho hài tử trong bụng..."

"Ta mới không có hãm hại người!" Hồ phi thân mình mạnh mẽ ngồi xuống, tiếp theo sắc mặt trắng nhợt: "Thiếp đau bụng! Ngự y! Hoàng hậu nương nương, mau mời ngự y!"

Mặt Hoàng hậu hiện lên chán ghét, cho dù Hồ phi là người bị hại, cứ không thuận theo không buông tha giống như một người đàn bà chanh chua, thật sự là làm cho người ta không có biện pháp thích. So sánh với

Huệ phi, bộ dáng vân đạm phong khinh đúng lý hợp tình, có chút thuận mắt.

Hơn nữa, xem sổ sách ghi lại, bên Huệ phi có chứng cứ sung túc a. Mặc kệ lần này là ai làm trò quỷ, ước chừng cũng không có biện pháp đem Huệ phi kéo vào.

"Hồ phi, bản cung đã cảnh cáo ngươi, không cần dễ dàng động khí, ngươi nếu lại càn quấy như vậy, bản cung cũng chỉ có thể phái người đưa ngươi đi trở về trước." Hoàng hậu lạnh lùng nhìn lướt qua Hồ phi nói, sau đó cũng không nhìn thần sắc Hồ phi, chỉ gọi Thành ngự y tới.

May mắn Thành ngự y vừa rồi sau khi mở phương thuốc, còn muốn giảng giải những công việc cần chú ý cho hai cung nữ của Hồ phi, chưa kịp rời đi, cho nên lúc này mới có thể lập tức đi tới, nhanh chóng chân cho Hồ phi hai châm.

Hồ phi cũng rất cục xem như đã biết sự tình nghiêm trọng, kế tiếp chỉ gắt gao nhìn chăm chăm Trần Mạn Nhu, dùng sức bình ổn tức giận trong lòng.

Trần Mạn Nhu cũng không thêm để ý, xoay người hỏi Hoàng hậu: "Nương nương, thiếp có thể hỏi Hồ phi mấy vấn đề hay không?"

Hoàng hậu gật gật đầu, Trần Mạn Nhu ngoắc Đới Nguyệt tiến lên, đem Đới Nguyệt hộp trang sức trong tay Đới Nguyệt nhận lấy.

"Hồ phi, ngươi đã nói, cung nữ kia cầm cây trâm của bản cung đi tìm được người, vậy người nhất định là tỉ mỉ xem qua cây trâm kia đúng không?" Trần Mạn Nhu cũng không đem hộp mở trang sức ra, chỉ nghiêng đầu nhìn Hồ phi hỏi.

Hồ phi oán hận cắn răng: "Thiếp tự nhiên là tỉ mỉ xem qua cây trâm kia! Thiếp xác định, cây trâm kia chính là lúc trước Hoàng thượng ban thưởng cho người!"

"Bản cung chưa nói người chưa thấy qua cây trâm Hoàng thượng ban thường cho bản cung." Trần Mạn Nhu cười khẽ một tiếng, nhúu mày, đưa tay sờ sờ hộp trang sức: "Nếu Hồ phi tỉ mỉ nhìn, như vậy xin mời Hồ phi tỉ mỉ miêu tả một chút cây trâm kia, nhớ rõ, là tỉ mỉ, một chút chi tiết nhỏ đều không cần bỏ qua, tốt nhất là vẽ ra giống nhau như đúc. Bản cung nghe nói, Hồ phi là tài nữ, loại chuyện vẽ tranh này, không làm khó được Hồ phi đi?"

Ở đây ai mà không phải là người thông minh? Trần Mạn Nhu thốt ra lời này khỏi miệng, Hồ phi trong lòng lộ bộ một cái. Cường ngạnh gật gật đầu, cho người cầm giấy và bút mực lại đây, tỉ mỉ vẽ một cây trâm.

Đừng tưởng rằng vẽ đều là chỉ xem trọng ý cảnh, đem vật thể vẽ cho giống, cũng là cơ bản họa pháp. Bằng không, người cho là nhóm thợ thủ công chuyên làm trang sức, nhìn ý cảnh người vẽ, có thể làm ra trang sức tinh xảo tuyệt mỹ?

Sau khi Hồ phi họa xong, Trần Mạn Nhu cười hành lễ với Hoàng hậu: "Còn thỉnh Hoàng hậu nương nương nhìn xem trước, sau đó lại cùng thiếp đối chiếu với điểm thúy trâm một chút."

Hoàng hậu xem qua hết sổ sách, tự nhiên hiểu được chiêu thức ấy của Trần Mạn Nhu là có ý tứ gì, đưa tay nhận bức họa Hồ phi họa ra, sau khi xem xong tùy tay đưa cho Trần Mạn Nhu, Trần Mạn Nhu tỉ mỉ nhìn, lại nghiêng đầu hỏi Hồ phi: "Hồ phi, người xác định? Nửa điểm nhi sai lầm cũng không có?"

"Không có! Thiếp xem thanh thanh sở sở!" Hồ phi lạnh giọng nói, Trần Mạn Nhu vừa lòng gật đầu: "Nếu Hồ phi xác định, vậy bản cung cũng chỉ có thể thật đáng tiếc nói cho người, bức họa này, cũng không phải cây trâm của bản cung."

Nói xong, Trần Mạn Nhu mở ra hộp trang sức, đem điểm thúy trâm của nàng ra, ở trên con bướm thiếu một cái râu, tuy rằng không phải thực rõ

ràng, nhưng không phải không thể nhìn ra.

Sắc mặt Hồ phi trong nháy mắt trắng bệch, Trần Mạn Nhu đem cây trâm đưa cho đại cung nữ bên người Hoàng hậu: "Hoàng hậu nương nương, thỉnh ngài làm chủ cho thiếp, sau khi thiếp tiến cung, vẫn luôn cẩn trọng, tuân thủ nghiêm ngặt quy củ trong cung, cẩn thủ bốn phận của mình, không nói ra nửa điểm sai lầm, lại chưa bao giờ từng có tâm tư hại người, nay bị người vu hãm như thế, thiếp thực oan khuất, còn thỉnh Hoàng hậu nương nương cho thiếp một cái trong sạch."

Nói xong, thấy Hồ phi lại muốn nói chuyện, Trần Mạn Nhu bĩu môi cười cười: "Hồ phi có phải lại tính nói, bản cung mấy tháng trước đã tính mưu hại người, cho nên đem cây trâm phá hư trước, sau đó một lần nữa tạo ra một cái đi lừa người?"

"Hoàng hậu nương nương, việc này thực dễ làm, cây trâm này là Nội Vụ phủ làm ra, thiếp phòng chừng, cửa hàng ở bên ngoài có thể làm cũng không nhiều, nương nương ngài có thể phái người đi thăm dò xem hơn nửa năm nay, có ai ra cung đi đánh trang sức, hoặc là trong kinh thành có cửa hàng trang sức nào làm ra trang sức như vậy." Nói xong, hướng Hồ phi nhú mày: "Hồ phi, như vậy người có thể yên tâm đi?"

Mày Hồ phi nhảy nhảy, vội vàng ở trên giường giãy dụa muốn đứng dậy hành lễ với Hoàng hậu: "Hoàng hậu nương nương, thiếp không phải ý tứ này, Hoàng hậu nương nương luôn luôn đối xử với phi tử chúng thiếp bình đẳng, nhất định sẽ không bao che hung thủ, thiếp không phải không tin ngài..."

Thấy Hoàng hậu nhíu mi, Hồ phi càng kích động, nhưng lập tức cũng phản ứng lại, mình càng bôi càng đen! Cuối cùng, đơn giản ngậm miệng lại, lúc này cảm xúc mình không ổn định, nói càng nhiều càng lộ nhiều sai sót, còn không bằng không nói.

"Hồ phi, người nhớ rõ diện mạo cung nữ kia đi?" Hoàng hậu trầm mặc trong chốc lát mới mở miệng hỏi, Hồ phi vội vàng gật đầu: "Thiếp còn nhớ rõ!"

"Vọng Hương, người đi điều tra một chút, xem buổi sáng hôm nay, có người nào ở trong cung đi lại, sau đó đi Vũ Hoa các." Hoàng hậu nhìn Vọng Hương nói, trong cung nội thị canh gác, các nơi đều có người lui tới, chỉ cần nguyện ý phí sức, vẫn có thể tìm ra hôm nay người nào ở trong cung đi lại.

Hơn nữa, cung nữ thái giám trong hậu cung cũng đều có sổ, cùng lắm thì, đã đem tất cả mọi người tụ tập lại, cho Hồ phi phân biệt.

Hồ phi cũng nghĩ vậy, lập tức liền tỉnh táo tinh thần, hai mắt đánh giá, còn cố ý nhìn qua Trần Mạn Nhu, thật giống như xác định Trần Mạn Nhu đã sắp không hay ho.

Trần Mạn Nhu lại là cúi đầu tiếp tục kéo tay áo, mình sau khi tỉnh an còn chưa hồi Chung Túy cung, nếu người phía sau màn này muốn hãm hại mình, kế hoạch hẳn là thực hoàn thiện? Cây trâm là một phương diện, còn phương diện khác, cung nữ kia là từ đâu nhi đến? Chẳng lẽ thật sự là từ Chung Túy cung đến?

Nghiêng đầu nhìn lướt qua Tẩn Hoan, Tẩn Hoan lắc lắc đầu, các nàng dựa theo Trần Mạn Nhu nói, chỉ cần Trần Mạn Nhu không ở, như vậy mặc kệ là ai, cũng không được đi ra Chung Túy cung, trừ phi là Trần Mạn Nhu có công đạo khác.

Trần Mạn Nhu thoáng thở dài nhẹ nhõm một hơi, chỉ cần không phải người từ Chung Túy cung đi ra là được. Cung điện khác, vẫn có vẻ dễ dàng tìm được chỗ hồng.

Không nghĩ tới, chuyện kể tiếp căn bản cùng Trần Mạn Nhu không có gì liên hệ. Vọng Hương trở về, thần sắc trên mặt mang theo chút phần nộ cùng

kinh hoảng: "Nường nường, ở Anh Hoa điện bên kia phát hiện một thi thể cung nữ, là bị người siết chết."

Hoàng hậu nhìn lướt qua Hồ phi, Hồ phi sắc mặt tái nhợt, vội vàng hỏi: "Cung nữ kia trông thế nào?"

Vọng Hương đưa ra bản vẽ, cung nữ chết đi có vẻ xui, bình thường là sẽ không để cho Hoàng hậu tự mình đi xem. Cho nên, Vọng Hương cho người vẽ hình lại, trực tiếp cho Hoàng hậu xem hình vẽ.

Hoàng hậu vừa chuyển tay, đem hình vẽ đưa cho Hồ phi, Hồ phi chỉ nhìn lướt qua liền luống cuống hô: "Chính là nàng! Hôm nay chính là nàng đi tìm thiếp! Nói là muốn nói cho thiếp một đại bí mật!"

"Có thể có tra được cung nữ này là người cung nào?" Hoàng hậu không quan tâm nàng, chỉ quay đầu hỏi, Vọng Hương gật gật đầu, nhìn nhìn Hồ phi cùng Trần Mạn Nhu, đến bên người Hoàng hậu, bên lỗ tai Hoàng hậu nhẹ giọng nói một câu.

"Là nàng?" Hoàng hậu nhăn mặt nhíu mày, suy nghĩ trong chốc lát, hướng Trần Mạn Nhu nói: "Được rồi, chuyện này xem ra là cùng người không có bao nhiêu đại quan hệ, người tạm thời trở về đi. Hồ phi cũng đi về dưỡng trước, chuyện này chờ lúc có tin tức, bản cung sẽ nói cho các người."

Hồ phi vẫn không cam lòng, Hoàng hậu cũng không quan tâm nàng, chỉ quay đầu nhìn Dương quý phi ở một bên xem diễn: "Dương quý phi, bản cung nghe nói Nhị công chúa mấy ngày trước đây bị cảm lạnh? Người chiếu cố như thế nào?"

Dương quý phi sửng sốt, lập tức bĩu môi nói: "Thời tiết chuyển lạnh, tiểu hài tử đều là thực dễ bệnh. Thiếp đã dặn dò Mã tiếp dư, nếu lần sau nàng lại chiếu khán không tốt hài tử, thiếp sẽ đem đứa nhỏ ôm đến chủ điện, phỏng chừng Mã tiếp dư lần sau liền chú tâm."

Hoàng hậu chỉ trích Dương quý phi sẽ chiếu cố đứa nhỏ, Dương quý phi lập tức nói Nhị công chúa có thân mẹ nó. Hoàng hậu thoáng nhăn mặt nhú mày, không khách khí xua tay nói: "Người cũng đừng cùng bản cung nói nhiều lời vô nghĩa như vậy, hiện tại Mã tiếp dư còn ở tại Cảnh Nhân cung, mẹ con các nàng xảy ra chuyện gì, bản cung cũng chỉ hỏi người. Được rồi, không có việc gì thì liền nhanh trở về đi, ngày thường nếu nhàn rỗi, chiếu cố đứa nhỏ nhiều một chút."

Dương quý phi trong lòng phẫn hận, trên mặt cũng không dám biểu hiện nhiều, lúc này Hoàng thượng cũng không ở đây, nàng cùng Hoàng hậu chống đối thật sự là không có gì hay ho.

Trần Mạn Nhu thật sâu cảm thấy này diễn quá ngắn một ít, nhưng lúc trước Hoàng hậu không nói cho nàng chuyện gì, Dương quý phi cũng cáo từ, nàng cũng không tiện lại không đi. Huống hồ, xem diễn tuy rằng tốt, lại so với không bằng thanh lý người bên cạnh mình, việc này quá trọng đại, liên quan đến tánh mạng toàn gia nhà nàng.

Cho nên, theo sát phía sau, Trần Mạn Nhu cũng hành lễ với Hoàng hậu, cáo từ đi về.

Đến ngoài cửa nhìn lướt qua Tiểu Hỉ Tử Tiểu Nhạc Tử, hai người đều không thể nhận ra lắc lắc đầu, đứng giữa hai người sắc mặt Hội Âm có chút trắng, Trần Mạn Nhu cũng không để ý tới, chào hỏi một tiếng, liền mang theo người đi trở về.

HẬU CUNG MƯU SINH KẾ

Tiểu Nhiên Hoa Khai

www.dtv-ebook.com

Chương 70: Thu Mua

"Nương nương, sau khi ngài cùng Quý phi nương nương đi vào, Tống mỹ nhân cũng đến đây, Vụ Diêu cô nương bên người Hoàng hậu nương nương hỏi nàng cùng Tề mỹ nhân mấy câu, cách nói của Tề mỹ nhân cùng lúc trước giống nhau, cũng không dính líu đến trên người chúng ta."

Tiểu Hi Tử nhẹ giọng nói, hăn phụ trách chú ý bên Tề mỹ nhân, vấn đề tự nhiên cũng là động tĩnh bên Tề mỹ nhân.

Trần Mạn Nhu gật gật đầu, nhìn Tiểu Nhạc Tử, Tiểu Nhạc Tử tiến lên từng bước nói: "Nương nương, tiểu nhân từ đầu tới đuôi vẫn đi theo Hội Âm, cũng không có để cho nàng cùng người khác tiếp xúc. Trong lúc đó có một tiểu cung nữ đến đây, nhìn thoáng qua liền ly khai."

"Có thể nhận ra tiểu cung nữ kia là người cung nào không?" Trần Mạn Nhu dừng trong chốc lát mới hỏi nói, Tiểu Nhạc Tử lắc lắc đầu: "Tiểu nhân không biết, cũng không nhận ra." Hậu cung lớn như vậy, trong hậu cung, có hơn ba mươi chủ điện, còn có tiền cung, cũng có hơn hai mươi cái chủ điện. Mặt khác còn có không ít lầu các đình đài quán, tất cả người phục vụ lớn nhỏ, tăng thêm cũng năm ba ngàn.

Ở độ tuổi của Tiểu Nhạc Tử, có thể nhớ kỹ đại thái giám ở các cung điện chủ yếu, đã thực không tệ, không có khả năng đem mọi người ở hậu cung đều nhớ rõ thanh thanh sở sở. Hơn nữa cung nữ hậu cung, trên cơ bản đều mặc một loại trang phục, tiểu cung nữ kia nếu cẩn thận một chút, tựa như đem kiểu tóc cùng trang sức trên người thay đổi một chút, có thể làm cho Tiểu Nhạc Tử không nhận thức được.

Cho nên, Trần Mạn Nhu cũng không tiếp tục truy vấn xuống. Mà là ngoắc ngoắc ngón tay, kêu Tiểu Nhạc Tử cùng Tiểu Hỉ Tử tiến lên: "Đợi lát nữa, hai người các người đến bên ngoài tìm hiểu một chút, tiểu cung nữ bị chết kia, rốt cuộc là người của ai. Mặt khác, xem bên phía Hoàng hậu có phải người đi ra tìm hiểu chuyện điểm thúy trâm hay không."

"Là, nương nương, tiểu nhân nhất định sẽ hoàn thành nhiệm vụ." Tiểu Hỉ Tử cùng Tiểu Nhạc Tử lập tức cam đoan. Tiểu Hỉ Tử cùng Tiểu Nhạc Tử là người Trần Mạn Nhu có thể yên tâm dùng, lúc trước sau khi để cho Tần Hoan cùng Đối Nguyệt tìm hiểu tin tức của bọn họ, Trần Mạn Nhu lại dặn dò Trần Hoài Căn, để cho Trần gia lão thái gia vận dụng thủ đoạn điều tra, bảo đảm phía sau hai người bọn họ không có người. Hơn nữa bản thân hai người bọn họ đều thông minh, cho nên Trần Mạn Nhu cũng không lo lắng.

Sau khi hai người ra ngoài, Trần Mạn Nhu lại bảo Minh tổng quản tiến vào: "Hôm nay sau khi ta đi thỉnh an, có người đến Chung Túy cung hay không? Hoặc là đi lại ở phụ cận Chung Túy cung?"

"Hồi nương nương, có một tiểu cung nữ đến đây, nói là chủ tử các nàng muốn thỉnh nương nương đi uống trà, tiểu nhân nói nương nương không ở, nàng liền lập tức rời đi." Minh tổng quản hành lễ với Trần Mạn Nhu xong, đem chuyện lúc trước đã xảy ra đều nói một lần: "Sau đó vốn không có người đến, sau lại, Vụ Diêu cô nương lại đây, nói Hoàng hậu nương nương muốn xem sổ sách của Chung Túy cung, hơn nữa chỉ đích danh triều chi phượng tiên điểm thúy điệp trâm, tiểu nhân cho Tần Hoan cùng Đối Nguyệt đưa đi, tiểu nhân lưu lại trông coi Chung Túy cung."

"Người làm rất tốt, ngày sau vẫn như vậy, vô luận như thế nào, Chung Túy cung đều phải lưu lại một người của chúng ta, cần phải làm cho người ta không thể chui chỗ trống." Trần Mạn Nhu đầu tiên là khẳng định cách làm việc của Minh tổng quản, sau đó mới hỏi: "Trong cung chúng ta, có ai có hành động khác thường sao?"

"Hai cung nữ mới đến, có người tên là Lưu Quang, thời gian trước tìm hiểu bàn trang điểm của nương nương." Minh tổng quản kết hợp sự tình hôm nay, trong nháy mắt liền hiểu được ý tứ chân chính trong lời nói của Trần Mạn Nhu, vội vàng nói: "Hôm nay Lưu Quang còn nói có chút không thoải mái, muốn ra Chung Túy cung đi Thái Y viện, tiểu nhân nói quy củ của nương nương, cho nàng tạm thời chịu đựng, sau đó Đối Nguyệt tỷ tỷ nói có thể bắt mạch cho nàng, nàng dừng lại."

Trần Mạn Nhu bưng ly trà trên bàn nhấp một ngụm, cho Minh tổng quản đi đem Lưu Quang kêu vào. Diện mạo Lưu Quang có vẻ bình thường, bất quá, Trần Mạn Nhu không bởi vì nàng nhìn có vẻ bình thường, liền buông lỏng cảnh giác với người này.

Sắc mặt Lưu Quang có chút trắng, vừa tiến đến trước hết quỳ xuống: "Nô tỳ Lưu Quang, thỉnh an Huệ phi nương nương."

"Bản cung nghe nói hôm nay người không thoải mái, muốn ra Chung Túy cung?" Trần Mạn Nhu buông ly trà hỏi, Lưu Quang vội vàng lắc đầu: "Đa tạ nương nương quan tâm, lúc trước nô tỳ đau bụng, hiện tại đã tốt hơn nhiều."

"Phải không?" Trần Mạn Nhu hạ thấp âm cuối, giọng điệu liền có vẻ có chút trào phúng: "Bản cung cũng không phải người bất cận nhân tình, người đã đến nơi này của bản cung hầu hạ, bản cung sẽ cho người mặt mũi. Hiện nay người sinh bệnh, bản cung cũng sẽ không ngồi yên không nói đến. Tiểu Đinh Tử, người đi Thái Y viện thỉnh Lý ngự y đến đây, nói là bản cung không thoải mái, muốn Lý ngự y bắt mạch."

Cung nữ không có tư cách để cho Lý ngự y bắt mạch, nhưng nếu là Trần Mạn Nhu dùng bản mình làm cớ, bình thường, các ngự y vẫn là nguyện ý cho mặt mũi.

Lưu Quang vừa nghe mồ hôi lạnh trên trán đã chảy xuống, vội vàng đựng đầu hai cái: "Đại ân nương nương, nô tỳ không nhận nổi, hiện tại nô tỳ đã rất tốt, cũng không cần xem ngự y, làm phiền nương nương, nô tỳ tội đáng chết vạn lần."

"Không phiền, tuy rằng lúc này rất tốt, nhưng mà nói không chính xác khi nào thì lại đau bụng, chữa bệnh phải trừ căn, bản cung không hy vọng ngày sau thời điểm người hầu hạ bản cung, đột nhiên lại đau bụng." Trần Mạn Nhu rất rộng rãi xua tay, ý bảo Tiểu Đình Tử nhanh đi thỉnh ngự y.

Sắc mặt Lưu Quang tái nhợt quỳ gối một bên, không dám há mồm. Nếu là Lý ngự y đến đây, nhiều lắm là nói nàng lúc trước không bệnh, nhưng nếu nàng nhất quyết nói đau bụng, ước chừng Lý ngự y cũng không có biện pháp.

Cứ như vậy, Huệ phi có thể lấy cớ đuổi nàng ra ngoài, dù sao, một bệnh nhân trên người mang theo bệnh không rõ, thì không thể hầu hạ quý nhân. Lại nghiêm trọng một chút, nói không chừng phải trực tiếp bị đuổi xuất cung. Đến lúc đó, sống hay chết cũng không phải nàng có thể định đoạt.

Nhưng nếu nàng thành thành thật thật khai báo, không nói giao phó với bên kia như thế nào? Chính là Huệ phi bên này, ước chừng cũng không chiếm được chỗ tốt đi.

Trần Mạn Nhu lại không nàng thời gian tự hỏi, chậm rãi tiếp tục nói: "Xém chút thì quên, hôm nay bản cung bị Hồ phi hãm hại, bị kinh hách, thân thể có chút không thoải mái, lúc này dễ dàng nhiễm bệnh nhất. Lưu quang nếu có bệnh không tiện nói ra, thì tạm thời chuyển đi ra ngoài đi."

Chuyển đi ra ngoài, chuyển đến chỗ nào? Về sau còn có thể trở về sao?

Ra khỏi Chung Túy cung, về sau chỗ nào cũng không thể đi? Trên người có bệnh không tiện nói ra, lại càng không có đường đi? Nói không chừng lập tức sẽ bị ném tới bãi tha ma đi?

"Nường nường, nô tỳ biết sai rồi, nường nường đừng đuổi nô tỳ ra ngoài." Lưu Quang đầu óc ngu muội, vội vàng bổ nhào vào trước người Trần Mạn Nhu nói, Trần Mạn Nhu nhìn chăm chăm nàng không nói chuyện. Lưu Quang nước mắt đã chảy xuống: "Nường nường, nô tỳ thấy tiền sáng mắt, người nọ để cho nô tỳ đem cây trâm của nường nường trộm đi, nô tỳ ngay từ đầu cũng không biết sẽ phát sinh loại chuyện này a."

Trần Mạn Nhu nhắc chân, ý bảo Tiểu Đình Tử còn không có xuất môn, để cho Tiểu Đình Tử đem Lưu Quang mang đi.

Thấy Lưu Quang khóc một phen nước mắt nước mũi, làm Trần Mạn Nhu ghê tởm, xém chút ngay cả nước trà vừa uống vào cũng đều nhổ ra: "Người cẩn thận nói một lần."

"Là, nường nường." Lưu Quang nhìn ra Trần Mạn Nhu không vui, vội vàng lau nước mắt nước mũi, quỳ trên mặt đất đưng đầu nói: "Lúc trước, có nhị đẳng cung nữ tìm đến nô tỳ, cho nô tỳ hai mươi lượng bạc, nói chỉ cần nô tỳ đem triền chi phượng tiên điểm thụy điệp trâm của nường nường trộm ra, sẽ cho nô tỳ thêm năm mươi lượng bạc."

"Nô tỳ nghĩ, trang sức của nường nường luôn luôn đều ở trên bàn trang điểm, chuyện này hẳn là không phải rất khó, liền đáp ứng. Người nọ còn nói, muốn trước giờ tỵ hôm nay đưa cây trâm qua, bằng không sẽ không cho nô tỳ bạc."

"Cho nên người hôm nay mới muốn ra Chung Túy cung?" Trần Mạn Nhu nhíu mày hỏi, Lưu Quang vội vàng gật đầu, Trần Mạn Nhu nâng nâng cằm: "Người nọ có nói cho người đem cây trâm đưa đến chỗ nào hay không, hoặc là giao cho người nào?"

"Người nọ nói, chỉ cần nô tỳ đem cây trâm đưa đến Anh Hoa điện, để vào một cái tiểu đình trong Anh Hoa điện là được." Lưu Quang vội vàng

nói, Trần Mạn Nhu nhú nhú mày, Anh Hoa điện chính là nơi phát hiện thi thể cung nữ kia. Người này bố trí, thật đúng là phí tâm.

Nếu thực để cho Lưu Quang thực hiện được, cây trâm của mình xuất hiện ở Anh Hoa điện, vậy coi như là chứng thực tội danh mình hại Hồ phi. Chỉ tiếc, nàng ngàn tính vạn tính, tính không đến mình đem cây trâm khóa trong kho phòng, hơn nữa còn ghi lại.

Lúc này xem xét bút tích vẫn là có vẻ chuẩn xác, mới viết ra cùng viết ra thật lâu lúc trước, nét mực hoàn toàn không đồng dạng, người có kinh nghiệm phong phú tuy rằng không thể phán đoán ra rốt cuộc là đã viết ra bao lâu, nhưng cũng có thể phán đoán đi ra đại khái khi nào thì viết ra.

Cho nên, chỉ cần có ghi lại, trên cơ bản, Trần Mạn Nhu có thể rửa sạch một nửa hiềm nghi. Huống hồ, mình thoải mái mang ra, lại có nhân chứng vật chứng, lại cung cấp manh mối cho Hoàng hậu, chỉ cần Hoàng hậu dựa theo manh mối kia tìm ra người phía sau màn, như vậy Trần Mạn Nhu mới xem như đem hiềm nghi hoàn toàn tẩy trừ.

"Người có biết người nọ là ai?" Ánh mắt Trần Mạn Nhu sáng quắc nhìn chăm chăm Lưu Quang hỏi, Lưu Quang suy nghĩ hơn nửa ngày, mới lắc đầu: "Mỗi lần thời điểm nô tỳ gặp nàng, nàng đều mang theo khăn che mặt, trên người mặc quần áo cung nữ nhị đẳng bình thường nhất, trang điểm cũng không có chỗ đặc biệt, chiều cao cùng bóng dáng cũng không khác người thường, thanh âm vừa nghe cũng biết là bóp cổ họng. Lúc trước, nô tỳ còn muốn theo dõi nhìn xem, nhưng sau khi theo hai vòng, nô tỳ liền tìm không thấy người."

Trần Mạn Nhu xem chút muốn lật bàn, chẳng lẽ đến đây thì lại chặt đứt sao?

Bất quá, cung nữ bình thường nhất, tâm tư người sau lưng thật sâu a, còn biết lựa chọn dạng người gì đi làm giám điệp!

Thực ễ oải khoát tay, Trần Mạn Nhu phân phó: "Tiểu Đình Tử, đem Lưu Quang đuổi về tạp dịch ti, cứ nói nàng đánh nát bộ chén lưu ly bản cung thích nhất." Cho dù phía sau Lưu Quang không có người, Trần Mạn Nhu cũng không muốn để lại, hôm nay có thể vì mấy chục lượng bạc bán đứng nàng, nói không chừng ngày mai có thể vì mấy trăm lượng bạc bán đứng nàng.

"Nường nường, nô tỳ biết sai rồi, nường nường thứ tội a, cầu nường nường cho nô tỳ một lần cơ hội..." Lưu Quang không muốn đi, Trần Mạn Nhu lười nghe nàng nháo, cho Tiểu Đình Tử che miệng nàng đưa ra ngoài.

Hít sâu một hơi, Trần Mạn Nhu vỗ vỗ mặt mình, được rồi, rốt cục đến phiên cái lớn nhất.

"Đi kêu Hội Ấm tiến vào." Trần Mạn Nhu quay đầu phân phó nói, Bội Đình lên tiếng, xoay người đi ra ngoài, không bao lâu, Tần Hoan cùng Đối Nguyệt liền kéo Hội Ấm đến đây. Hai người các nàng ngay từ đầu tuy rằng không biết Hội Ấm đã làm chuyện gì, nhưng thấy thái độ Trần Mạn Nhu, cũng biết Hội Ấm ước chừng là cái đình của người khác.

Cho nên sau khi trở về, Trần Mạn Nhu trước cho Tiểu Hỉ Tử bọn họ đi hỏi tình huống, Đối Nguyệt cùng Tần Hoan trước hết mang Hội Ấm đi thăm vấn. Đối Nguyệt biết y thuật, bình thường dùng tú hoa châm, nàng chỉ chỗ nào Tần Hoan ghim chỗ đó, một lát sau, đã đem Hội Ấm ghim thành không còn hình dạng.

HẬU CUNG MƯU SINH KẾ

Tiểu Nhiên Hoa Khai

www.dtv-ebook.com

Chương 71: Công Đạo

Tần Hoan cùng Đối Nguyệt mỗi người xách một cánh tay của Hội Ấm, vào cửa, hai người cùng nhau buông tay, Hội Ấm liền lập tức ngã ngồi dưới đất. Trần Mạn Nhu nhìn kỹ Hội Ấm, chỉ thấy mặt nàng trắng bệch, lúc này thân mình còn run run, cũng không biết vừa rồi Tần Hoan các nàng ghim nàng bao nhiêu châm.

Trần Mạn Nhu không nói lời nào, Tần Hoan cùng Đối Nguyệt đi đến phía sau Trần Mạn Nhu, đều đứng trầm mặc, nhưng mà ba người sáu con mắt đều gắt gao nhìn chăm chăm Hội Ấm. Hội Ấm chỉ ngẩng đầu nhìn một cái, liền hoang mang rối loạn cúi thấp đầu, vội vàng xoay người quỳ trên mặt đất: "Nô tỳ... Nô tỳ..."

Trần Mạn Nhu vẫn không nói lời nào, chỉ lẳng lặng nhìn nàng. Qua ước chừng thời gian một nén nhang, Hội Ấm run run lợi hại hơn, môi run nói không nên lời nói.

"Nường nường tha mạng a, nường nường, nô tỳ cũng là bất đắc dĩ a, là Quý phi nường nường uy hiếp nô tỳ!" Ước chừng qua thời gian một nén nhang, trong phòng quá mức an tĩnh, ba người ở trên ngay cả một chữ cũng không nói, Hội Ấm càng sợ hãi, vội vàng bổ nhào vào dưới chân Trần Mạn Nhu khóc kể nói.

Trần Mạn Nhu chỉ nhú mày, Hội Ấm giống như thu được chỉ thị, vội vàng nói: "Lúc trước nô tỳ đi ngự hoa viên hái hoa cho nường nường, không cẩn thận đụng vào Quý phi nường nường, làm thủy ngọc trâm của Quý phi nường nường bể nát trên đất. Quý phi nường nường nói, nếu là nô tỳ không giúp nàng làm chuyện này, nàng sẽ đem nô tỳ đưa đến Thận Hình

tử, thủy ngọc trâm là Hoàng thượng ban cho Quý phi nương nương, nô tỳ đánh nát ngự vật ban thưởng, chỉ có thể là tử tội a..."

Trần Mạn Nhu cười lạnh một tiếng: "Người cho là, bản cung là kẻ ngốc?"

Hội Âm đang khóc hăng say, bỗng nhiên nghe thấy những lời này, xém chút vẽ kinh hãi trên mặt cũng không che giấu tốt, vội vàng dùng tay áo lau mặt một phen, vẻ mặt hoảng sợ lắc đầu: "Nô tỳ không dám lừa gạt nương nương, nô tỳ biết sai, cầu nương nương tha cho nô tỳ một mạng!"

"Trong cung Thục phi có một cung nữ tên là Vân Thư, là đại cung nữ bên người Thục phi. Ba ngày trước người cùng Vân Thư ở giáng Tuyết Hiên gặp mặt, người thực sự nghĩ ai cũng không biết?" Trần Mạn Nhu nhẹ giọng hỏi, khóe môi mang theo vẻ tươi cười, nguyên bản là thực ngọt, nhưng vào trong mắt Hội Âm, thì không giống như vậy. Lúc này ở trong mắt nàng, Trần Mạn Nhu đã có thể ngang bằng với ác ma.

"Người muốn nói các người chỉ là đồng hương tụ hội một chút?" Khóe miệng Trần Mạn Nhu càng giương lên cao, tươi cười cũng càng sáng lạn. Hội Âm này thật ra che giấu bên ngoài rất tốt, cùng tiểu nha đầu ở Cảnh Nhân cung Dương quý phi cùng nhau tiến cung là tỷ muội tốt, ngầm cùng người trong cung Thục phi là người trên dưới.

Lúc trước nàng còn nói, Vi Nhạc mới là người của Thục phi, dù sao đường tỷ muội đồng hương của Vi Nhạc là đương sai trong cung của Thục phi. Nhưng là, không nghĩ tới, Hội Âm này mới là người che giấu sâu nhất.

Tính nhẫn nại của Thục phi cũng thật không tệ, lúc trước thời điểm mình tấn vị, nàng cứ nhiên không có làm ra chuyện gì. Chẳng lẽ, lần này Hồ phi mang thai, tình huống liền không giống? Hơn nữa mình lần trước vô cớ thăng vị, cho nên cũng thuận tiện vu hãm một phen?

"Bàn tính của người thật ra đánh rất tốt, có một tỷ muội tốt ở Từ Ninh cung, có một tỷ muội tốt ở Từ An cung, có một tỷ muội tốt ở Cảnh Nhân cung, sau khi bị bắt, có phải có thể tùy ý gán tội danh cho một trong ba cung này?"

Trần Mạn Nhu hừ lạnh một tiếng: "Từ An thái hậu thì không cần phải nói, tuyệt đối sẽ không thương tổn tôn tử của mình. Từ Ninh thái hậu nếu như ra tay, tuyệt đối sẽ không để cho Hồ phi có xoay người tìm đường sống, vừa rồi lúc người vừa đến, trước hết muốn căn Dương quý phi, người nói, nếu ta đem người đưa đến Cảnh Nhân cung, người sẽ có kết cục gì?"

Sắc mặt Hội Ấm nháy mắt trắng bệch, nàng ở trong cung đã nhiều năm, tự nhiên là thập phần rõ ràng thủ đoạn của Dương quý phi. Đừng nhìn Dương quý phi ôn nhu nhược nhược, ở trước mặt Hoàng thượng cho tới bây giờ đều là người ôn nhu thiện lương sẵn sàng hi sinh nữ tử, nhưng là, hàng năm người bị Dương quý phi đưa đến thán hình tư, đều không có đi ra.

Hơn nữa, một khi nàng bị đưa đi, vậy những người khác...

"Nường nường tha mạng a, nường nường, nô tỳ không có hại tâm tư nường nường..." Hội Ấm còn muốn giãy dụa một lần. Trần Mạn Nhu đứng lên, cư cao lâm hạ nhìn nàng một cái: "Người không nói cũng không sao, bản cung cũng không muốn nghe, Tần Hoan, người đi kêu Minh tổng quản, đem nàng đưa đến chỗ Dương quý phi, nói tiện tỳ này không biết sống chết, nói là Dương quý phi sai nàng đến nói xấu bản cung."

Tần Hoan lên tiếng, xoay người xuất môn. Trần Mạn Nhu loan hạ thất lưng nhìn Hội Ấm cười cười: "Người ước chừng không biết đi, vừa rồi bản cung cho người đem Lưu Quang đuổi về tạp dịch tư. Kỳ thật bản cung cũng có chút buồn rầu, một ngày tổng xuất đến hai người, thật sự là rất tổn hại thanh danh bản cung. Vốn bản cung còn muốn, người nếu như thành thành thật thật khai báo, bản cung sẽ đem người biếm thành tam đẳng cung nữ, tốt xấu gì cũng lưu lại một đoạn thời gian, chờ việc này qua đi rồi nói."

Không nghĩ tới, người lại không có phúc khí, xem ra, bản cung cũng phải hy sinh một chút thanh danh của mình."

Nói xong, Trần Mạn Nhu thẳng thắt lưng thở dài một hơi: "May mắn, có Hồ phi ở phía trước, thanh danh của bản cung nếu có phá hư cũng không phá hư quá nghiêm trọng đi, không phải là quân dưới không nghiêm sao? Bản cung mới mười tám tuổi, lại là cô gái được trong nhà chiều chuộng, sẽ không xử lý công việc quân gia là bình thường."

Hoàng hậu mới là nhất cung đứng đầu, Hoàng hậu mới có thể đem hậu cung thống trị gọn gàng ngăn nắp, Hoàng hậu mới có thể có hiền danh, Hoàng hậu mới có thể đoan trang hào phóng giải quyết gia sự. Nàng cũng không phải Hoàng hậu, nàng bất quá là bêu xấu thanh danh một lần mà thôi, ngày sau luôn luôn có thể có một ngày văn hồi.

Hội Âm hoảng sợ nhìn Trần Mạn Nhu, nghe thấy ở cửa có tiếng bước chân truyền đến, lập tức bổ nhào vào trước người Trần Mạn Nhu ôm lấy đùi nàng: "Nương nương, nô tỳ nói, nô tỳ nói, cầu nương nương tha nô tỳ một mạng!"

Trần Mạn Nhu ngẩng đầu nhìn Tần Hoan vào cửa, nàng cùng Minh tổng quản đứng ở cửa, đều đang đợi chỉ thị của nàng.

Trần Mạn Nhu suy nghĩ trong chốc lát, đá đá cánh tay Hội Âm, sau đó chậm rãi trở lại ghế dựa ngồi xuống: "Vậy người nói đi, nói cho bản cung vừa lòng, bản cung liền cho người một con đường sống. Nếu là bản cung không hài lòng, người phải đi hầu hạ Dương quý phi."

"Là, nô tỳ nhất định nói toàn bộ." Hội Âm vội vàng phủ phục đến trước mặt Trần Mạn Nhu, lau nước mắt nói: "Thời điểm nô tỳ vừa mới tiến cung, là hầu hạ Tổng tiệp dư, bởi vì đánh vỡ ly trà Tổng tiệp dư thích nhất, cho nên bị Tổng tiệp dư thi trượng hình, mắt thấy cũng sắp bị đánh chết, Thục phi nương nương đi qua, cứu nô tỳ, cho nên, nô tỳ mới nghe theo mệnh

lệnh Thục phi nường nường, đem nường nường ngài dẫn tới Sùng Kính điện."

Trần Mạn Nhu nhìn lướt qua Hội Ấm, chỉ nghiêng đầu nói với Minh tổng quản: "Đem nàng mang đến sài phòng trước, chờ thêm vài ngày, chuyện Hồ phi tình bình tĩnh trở lại, bản cung lại tính cái khác." Nói xong, nhìn Hội Ấm: "Mấy ngày kế tiếp, người tốt nhất an phận một chút bản cung, nếu như lại xảy ra chuyện gì, bản cung lập tức đem người đưa đến Cảnh Nhân cung."

Minh tổng quản lên tiếng, kêu hai cái thô sử bà tử lại đây, mang Hội Ấm đi xuống. Hội Ấm cũng không dám kêu to, chỉ tùy ý hai bà tử kia đem nàng kéo xuống.

Trần Mạn Nhu đứng dậy ở trong phòng đi vài bước, nguyên bản nàng đoán là Thục phi, nhưng là Hội Ấm khai báo, nàng lại cảm thấy, giống như quá trình hơi đơn giản một chút. Thục phi ở thời điểm tiềm ẩn là người thông minh, chưa bao giờ tham dự vào tranh đấu của Hoàng hậu cùng Quý phi.

Sau khi tiến cung, lại ở phía sau Hoàng hậu sinh Nhị hoàng tử. Nếu là tương lai thái tử xảy ra chuyện, con trai của nàng sẽ thành trưởng tử...

Nhưng mà, lúc trước nàng cũng không có làm gì với hài tử của Mã tiếp dư, lúc này tại sao bỗng nhiên ra tay với Hồ phi? Chẳng lẽ, lúc trước là Mã tiếp dư quá may mắn? Hoặc là, thực lực Dương quý phi quá cường đại bảo hộ được Mã tiếp dư?

Thục phi nhìn mình không vừa mắt là khẳng định, Hồ phi trong lúc Nhị hoàng tử của Thục phi chọn đồ vật đoán tương lai làm ra chuyện kia, làm cho Thục phi ghi hận nàng cũng là khả năng lớn nhất. Cho nên, một mưu kế đem mình cùng Hồ phi đều dính vào, quả thật là nhất tiễn song điêu.

Nhưng mà, Dương quý phi đi qua làm cái gì? Là muốn xem diễn?

"Nương nương, Quý phi nương nương có khả năng là hoàng tước hay không?" Tần Hoan cùng Đới Nguyệt ở một bên nói thầm trong chốc lát, tiến đến bên người Trần Mạn Nhu nói, Trần Mạn Nhu phiêu mắt liếc hai nàng một cái, gật gật đầu.

"Nếu như mưu kế của Thục phi nương nương thực hiện được, Quý phi nương nương đi qua đem tội chứng của Thục phi nương nương nói ra, vậy Thục phi nương nương nhất định sẽ không hay ho, đến lúc đó nói không chừng Nhị hoàng tử còn phải bị ôm đi. Nếu như mưu kế của Thục phi nương nương không thực hiện được, Quý phi nương nương có thể thúc đẩy một phen."

Tần Hoan nhỏ giọng nói, Trần Mạn Nhu khước miệng co rút, đem ngôn hành Dương quý phi hôm nay cẩn thận phân tích một chút, càng nghĩ càng cảm thấy, nàng quả nhiên là lửa cháy đổ thêm dầu. Chẳng lẽ, nàng thật đúng là tự cho mình làm hoàng tước?

Sâu trong lòng cảm thấy Dương quý phi này rình độ thật cao, Trần Mạn Nhu cũng không tiếp tục suy nghĩ, dù sao chuyện này đã biết rõ ràng, rốt cuộc người phía sau có phải Thục phi hay không, đối với nàng mà nói đã không còn trọng yếu. Dù sao, nàng cũng không thể đi thăm vấn cung nữ của Thục phi, cho nên việc này cùng nàng đã không có bao nhiêu quan hệ.

Sau khi thở dài nhẹ nhõm một hơi, Trần Mạn Nhu liền cảm thấy bụng một trận cô lỗ cô lỗ, thế này mới nhớ tới đã qua ngộ thiện một lúc, vội vàng cho Đới Nguyệt đi chuẩn bị ngộ thiện. Sau khi ăn xong, Trần Mạn Nhu bắt đầu lo lắng, làm cách nào làm cho Hoàng thượng cảm thấy, mình là bị hãm hại.

Hồ phi hiện tại rất được sủng, tuy rằng thấy thái độ kia của Hoàng thượng, bên trong sủng ái này đại khái có một nửa là giả, nhưng vạn nhất Hoàng thượng nóng đầu một chút, nghe Hồ phi thổi gió bên gối xong, vậy mình cho dù là vô tội, cũng sẽ không hay ho.

Không đợi Trần Mạn Nhu nghĩ ra đối sách cụ thể, Tiểu Hỉ Tử cùng Tiểu Nhạc Tử đã trở lại. Hai người bọn họ là đi tìm hiểu tin tức, lúc này trở về, có thể là đã tìm hiểu ra được gì đó.

Quả nhiên, Tiểu Hỉ Tử vừa vào cửa liền cười nói: "Nương nương, lần này Hồ phi quá xui xẻo."

"Nương nương, cung nữ đã chết kia, là tử Dịch Đình cung ra, cũng không có chủ tử. Bất quá, tiểu nhân tiếp tục tìm hiểu, thời gian trước, tiểu cung nữ kia khoe với người khác, nói là qua một đoạn thời gian là có thể từ Dịch Đình cung ra ngoài. Tiểu nhân nghĩ, ước chừng là có người hứa hẹn với nàng cái gì."

Dịch Đình cung là tương đương với lãnh cung, cung nữ thái giám bên trong qua ngày có vẻ vất vả. Một nhị đẳng cung nữ, có cơ hội từ Dịch Đình cung ra ngoài, kia khẳng định là rất sẵn sàng đi hãm hại một cung phi, bất quá nhắc tay chi lao mà thôi.

Bất quá, nếu như người sau lưng lặng lẽ tiếp xúc cung nữ kia, cung nữ kia hiện tại cũng đã chết, cũng không có biện pháp hỏi ra người sau lưng là ai.

"Buổi sáng hôm nay Hoàng hậu nương nương triệu tập rất nhiều người điều tra, đều là hỏi tình huống xuất cung trong khoảng thời gian này. Chung Túy cung chúng ta non nửa năm gần đây cũng không có người đi ra, Trần gia cũng không có người tới, cho nên đã lập tức đem hiềm nghi Chung Túy cung chúng ta lau sạch sẽ." Tiểu Nhạc Tử cũng cười hì hì nói.

Lần cuối cùng Trần Mạn Nhu mang điểm thúy trâm kia là thời điểm tháng sáu, mà Trần phu nhân từ tháng tư đã phải đi biên quan, bắt đầu từ lúc ấy, Trần gia cũng không có người tiến cung, Trần Mạn Nhu cũng không phái người đi ra ngoài. Nay, thực dễ dàng có thể điều tra rõ ràng.

"Chỗ Dương quý phi, có ba tiểu thái giám, hai cung nữ xuất cung, chỗ Thục phi có hai tiểu thái giám xuất cung, chỉ có người bên Dương quý phi đem lộ trình cùng với chuyện đã làm sau khi xuất cung khai báo rõ ràng, bên Thục phi có một tiểu thái giám nói rất đúng không sai lệch, hiện tại chỉ có thể phái người điều tra rõ ràng người nào đi tiệm trang sức làm điểm thúy trâm là có thể xác định ai bày ra âm mưu này."

Triền chi phương tiên điệp trâm thực bình thường, cơ hồ từng tiệm trang sức đều đã làm, thậm chí có thể một tháng làm ra năm sáu cái. Nhưng nếu là điểm thúy trâm, cũng không dễ dàng làm được, bắt sống một con thúy điểu, hơn nữa phải lập tức làm ra điểm thúy trâm, cái này cũng không phải tiệm trang sức bình thường có thể làm được.

Trần Mạn Nhu tựa vào nhụyễn điểm thở ra một hơi, tội giá họa này, ước chừng có thể xác định tội danh cho Thục phi.

Bất quá, lần trước rốt cuộc vì sao Thục phi không có thể thăng vị?

HẬU CUNG MƯU SINH KẾ

Tiểu Nhân Hoa Khai

www.dtv-ebook.com

Chương 72: Thịnh Tội

"Tiện tỳ!" Theo thanh âm quát mắng, một ly trà bay theo xuống dưới, vừa vọt đập vào trán cung nữ đang quỳ trên đất, nháy mắt liền có máu chảy xuống. Cung nữ kia cả người phát run, cũng không dám hé răng, chỉ nằm úp sấp tại chỗ liên tục dập đầu.

Thục phi ở tại chỗ vòng vo hai vòng, đưa tay chỉ cung nữ kia: "Tha xuống cho bản cung! Tạm thời không thể để cho nàng chết, chỗ Hoàng hậu bên kia, bản cung tự mình đi thỉnh tội."

Nàng nói xong, có hai bà tử lại đây, đem cung nữ kia trực tiếp kéo đứng lên lôi ra bên ngoài. Thục phi oán hận cầm lấy cái chén trên bàn trà nhấp hai ngụm, dài thở dài một hơi: "Bản cung cũng không nên quá tin tưởng lão bất tử kia!"

"Nương nương, hiện tại nên làm cái gì bây giờ? Cho dù không phải ngài phân phó, nhưng mà, Vân Thư dù sao cũng là đại cung nữ của ngài..." Một cung nữ tiến lên đỡ Thục phi một phen, Thục phi nhíu mày, một lát sau mới nói: "Có thể làm sao bây giờ? Hoàng hậu là người thông minh, Lưu Quang ngu như lợn kia đã không hoàn thành, nói vậy bên Huệ phi cũng đã tẩy thoát hiềm nghi."

"Bản cung thật không nghĩ tới, Huệ phi nhìn gốc muốn chết, cư nhiên còn giấu một chiêu như vậy!" Về mặt Thục phi phần hận, đưa tay đập bàn một cái, trên tay lập tức xuất hiện một mảnh hồng, cung nữ kia vội vàng kéo tay nàng qua xoa nhẹ vài cái: "Nương nương, ngài đừng lấy bản thân mình ra đùa giỡn. Người sinh dục Nhị hoàng tử, hiện tại chỉ cần đem tội danh đều chối hết, ngài nhất định sẽ không có việc gì."

Thục phi thở dài dựa vào đến nhuyễn điểm: "Bản cung tự nhiên sẽ không có việc gì, kia Vân Thư rõ ràng là bị bản cung răn dạy, sau đó lòng mang khó chịu, lúc này mới làm ra chuyện này hãm hại bản cung, bản cung cũng từng nghĩ tới việc mưu hại Hồ phi. Hơn nữa, bản cung cũng có con, hại Hồ phi đối bản cung có chỗ gì tốt?"

Cung nữ kia cười gật đầu đáp: "Nường nường nói đúng, chuyện này nguyên bản cùng nường nường không có liên quan."

Thục phi ngẩng đầu nhìn nhìn bên ngoài, đứng dậy nói: "Thay quần áo cho bản cung, hiện tại bản cung phải đi chỗ Hoàng hậu nường nường thỉnh tội." Cung nữ kia vội vàng tìm một bộ y phục mộc mạc cho Thục phi, hầu hạ Thục phi thay đổi y phục, lại cho người giải Vân Thư lên, đoàn người đi hướng Vĩnh Thọ cung.

Hoàng hậu nường nường nghe thấy thông báo, ánh mắt lóe lóe, cười khê một tiếng: "Nàng biết rất nhanh, bản cung bất quá cũng vừa điều tra rõ ràng, còn chưa kịp nói cùng Hoàng thượng, nàng liền vội vàng lại đây thỉnh tội."

"Nường nường, bằng không, chúng ta không gặp? Trực tiếp mời Hoàng thượng trở về?" Vọng Hương ở bên lại đây đem sách trong tay Hoàng hậu để qua một bên, mấy người Vụ Diêu lại đây trang điểm một lần nữa cho Hoàng hậu.

Hoàng hậu lắc đầu: "Không, chúng ta sẽ gặp, xem Thục phi nói cái gì. Lần trước Hoàng thượng xem mặt mũi hài tử trong bụng nàng, có thể tha nàng, lần này, phỏng chừng cũng sẽ không nghiêm trị."

"Vì sao sẽ không nghiêm trị? Hồ phi không phải mang thai hài tử sao, còn có Huệ phi..." Vụ Diêu có chút khó hiểu, Hoàng hậu cười nhạo một tiếng: "Hồ phi cùng hài tử của nàng không phải không có việc gì sao? Huệ phi bất quá cũng là bị vu hãm một chút, cũng không có bị thương tổn gì."

Con nối dòng của Hoàng thượng rất thừa thớt, nàng lại là mẹ đẻ Nhị hoàng tử, xử trí nàng, Nhị hoàng tử làm sao bây giờ? Chẳng lẽ muốn ôm qua Dương quý phi?"

Dựa theo lệ thường, hài tử không có mẹ đẻ chỉ có thể đứng tại chỗ hoặc hướng lên trên, tuyệt đối không có khả năng đi xuống dưới. Thật giống như Hoàng hậu nàng, nếu một ngày không còn tồn tại, vậy Đại hoàng tử tuyệt đối không có khả năng để cho một phi tử nuôi dưỡng, hoặc là Hoàng thượng một lần nữa lập hậu, hoặc là tạm thời để Thái hậu trông nom một đoạn thời gian, chờ Đại hoàng tử không còn nhỏ, có cuộc sống của bản thân mình.

Cho nên nếu Thục phi không còn, hài tử của nàng cũng chỉ có thể là đưa đến bên người Dương quý phi, hoặc là bên người Hoàng hậu. Hoàng hậu lúc này tuyệt đối sẽ không muốn, mà Dương quý phi, Hoàng hậu cũng tuyệt đối sẽ không cho.

Hơn nữa, Thục phi lúc này cũng không thể hàng vị, bên trong tứ phi, đã có hai người là mới đi lên, nếu Thục phi lại bị biếm xuống, vậy mất mặt không riêng một mình Thục phi, mà còn có Hoàng hậu nàng.

Đến lúc đó mọi người chỉ biết, mọi người tiềm để không được lòng Hoàng thượng, hoặc là Hoàng hậu năm đó áp chế quá độc ác, hoặc là Hoàng hậu không quản lý tốt. Thế giới này, nam nhân tại nữ nhân cùng phạm một sai lầm, gánh vác trách nhiệm vĩnh viễn đều là nữ nhân.

Hoàng hậu không phải kẻ ngốc, tuyệt đối không muốn đem Thục phi hàng vị xuống, để cho vị trí tứ phi không có một tiềm để lão nhân nào. Mặt khác còn có một nguyên nhân, tứ phi nhẹ nhàng, thì phải là trên tứ phi chỉ còn lại có quý phi cùng hoàng hậu, vậy chẳng phải là nói, quý phi sắp so được với hoàng hậu sao?

Hoàng hậu rộng lượng là một chuyện, nhưng thực sự để cho người khác giẫm lên đầu, cũng tuyệt đối sẽ không cam nguyện.

Bất quá những tâm tư đó, Hoàng hậu khẳng định sẽ không nói với người khác. Chờ trang điểm xong, Vụ Diêu đỡ tay đi ra, chỉ thấy Thục phi đang ngồi ở hạ thủ, có một cung nữ đang quỳ trên mặt đất khóc sụt sùi.

Thục phi thấy Hoàng hậu đi ra, đôi mắt đỏ lên, vội vàng đứng dậy hành lễ: "Thiếp gặp qua Hoàng hậu nương nương, thỉnh an Hoàng hậu nương nương." Nói xong, bùm một tiếng quỳ xuống: "Thiếp tới để thỉnh tội, thiếp quản dưới không nghiêm, tiện tỳ này cư nhiên lấy danh nghĩa thiếp bày mưu hại Hồ phi vu hãm Huệ phi, thật sự là tội ác tà trời, thiếp biết mình không có tư cách xử trí, liền mang nàng lại đây, còn thỉnh Hoàng hậu nương nương thứ tội."

Hoàng hậu hơi nhíu mày: "Nàng lấy danh nghĩa người mưu hại Hồ phi vu hãm Huệ phi?"

"Là, Nhị hoàng tử mấy ngày nay bị chút cảm lạnh, thiếp vội vàng chiếu khán Nhị hoàng tử, liền sơ sót quản thúc những người dưới, tiện tỳ này lúc trước bởi vì thiếp từng phạt nàng, cho nên đối với thiếp ghi hận trong lòng, muốn đem chuyện này đổ lên trên người thiếp, còn thỉnh Hoàng hậu nương nương phân minh."

Thục phi hành đại lễ với Hoàng hậu, Hoàng hậu cũng không quan tâm, chỉ quay đầu nhìn cung nữ kia: "Người tên là gì? Đem chuyện người đã làm nhất nhất nói ra."

"Nô tỳ tên là Vân Thư, nguyên bản là nhị đẳng cung nữ bên người Thục phi nương nương. Cách đây vài ngày, Thục phi nương nương để cho nô tỳ chiếu khán Nhị hoàng tử, nô tỳ giữa chừng đã ngủ quên, làm cho Nhị hoàng tử bị cảm lạnh, Thục phi nương nương phạt nô tỳ quỳ một ngày, nô

tỳ đối với Thục phi nương nương lòng mang oán hận, cho nên mới làm loại chuyện này, muốn cho Thục phi nương nương gánh chịu tội danh."

Vân Thư nhận mệnh nói: "Đầu tiên nô tỳ trộm một món trang sức của Thục phi nương nương, sau đó chờ thời điểm đồng hương của nô tỳ là Quý Hỉ công công xuất cung, nhờ hắc bán đi, hơn nữa lừa hắc nói trang sức đó là Thục phi nương nương thưởng. Đồng thời, nô tỳ vụng trộm đưa cho Quý Hỉ công công một bản vẽ, để cho hắc lại đi tiệm trang sức làm một cây trâm cò nô tỳ."

"Quý Hỉ là đương sai ở ngoại điện, không có gặp qua Huệ phi nương nương, càng không biết Huệ phi nương nương cũng có một cây trâm như vậy, liền giúp đỡ nô tỳ làm một cái đồng dạng." Ở trong cung, trang sức của chủ tử, cung nữ không thể làm một cái đồng dạng, trừ phi là ở trên ban thưởng xuống.

Vân Thư tiếp tục nói: "Sau đó, nô tỳ lại đi Dịch Đình cung tìm một tiểu cung nữ, hứa hẹn ngày sau nhất định sẽ nhờ Thục phi nương nương đem nàng qua, đến chỗ Thục phi nương nương làm đương sai, sau đó đưa cho nàng cầm cây trâm đi tìm Hồ phi nương nương."

"Thật ra nô tỳ cũng không muốn hại Hồ phi nương nương, thỉnh Hoàng hậu nương nương minh giám!" Nói xong, đột nhiên Vân Thư dập đầu hô với Hoàng hậu, Hoàng hậu nhìn nhìn Thục phi, Thục phi chỉ lắc đầu: "Ban đầu thiếp cũng không biết tiện tỳ này tính toán, chẳng qua nghe nói nàng đi ra ngoài làm một cây trâm, hơn nữa tìm người đi thỉnh Hồ phi cùng Huệ phi, sau đó nghĩ tới chuyện đã xảy ra hôm nay, mới biết được nàng ở bên trong giở trò quỷ."

"Hoàng hậu nương nương minh giám, Thục phi nương nương, cầu ngài cầu tình giúp nô tỳ, nô tỳ thực không muốn hại Hồ phi nương nương cùng Huệ phi nương nương, chẳng qua nô tỳ tính chờ Huệ phi nương nương cùng Hồ phi nương nương đi qua, để cho Hội Ấm khuyến khích các nàng

gây gổ một chút, sau đó làm cho Hồ phi tức giận, nếu nô tỳ biết phạm phải tội danh mưu hại hoàng tự, làm sao có thể vì giận đối Thục phi nương nương mà không muốn tánh mạng đây?"

Vân Thư liên tục đập đầu, Hoàng hậu nâng nâng tay, cho người ngăn nàng lại: "Vậy người nói một chút, Hồ phi vì sao lại rơi xuống nước?"

"Nô tỳ không biết..." Vân Thư lắc đầu: "Nô tỳ chỉ làm cho Hồ phi cùng Huệ phi đều đi đến, sau đó Hồ phi khẳng định sẽ chất vấn Huệ phi nương nương chuyện cây tram kia, Huệ phi nương nương bản tính thiên chân, nói không chừng nhất thời tức giận sẽ động thủ với Hồ phi nương nương..."

Nói tới đây, Vân Thư cũng không nói được nữa, nàng nói nàng không tính hại hại tử trong bụng Hồ phi, nhưng mà nàng cũng thiết kế làm cho Huệ phi động thủ, nhất tiễn song điêu, so với phương pháp tự nàng động thủ sau đó lại vu hãm Huệ phi tốt hơn nhiều.

Dù sao, đều là nàng muốn hại hại tử trong bụng Hồ phi.

Hoàng hậu nương nương cười một tiếng, quay đầu nói với Thục phi: "Nếu cung nữ này đã nhận tội, bản cung liền đem nàng đưa đến Thận Hình tử, muội muội thấy thế nào?"

"Tất cả do Hoàng hậu nương nương làm chủ." Thục phi vội vàng nói, sau đó lại đứng dậy hành lễ với Hoàng hậu: "Chẳng qua thiếp cũng có trách nhiệm, nếu không phải thiếp quản dưới không nghiêm, sẽ không phát sinh loại chuyện này, thiếp tự xin nhận phạt."

"Cũng nên như thế, bản cung liền phạt người một năm phân lệ, cấm chừng ba tháng, xóa lục đầu bài nửa năm, người thấy thế nào?" Hoàng hậu trầm ngâm một chút nói, Thục phi vội vàng quỳ xuống lĩnh phạt: "Hoàng hậu nương nương khoan hồng độ lượng, thiếp không có ý kiến."

Hoàng hậu khoát tay, ý bảo cung nhân đến đây đem Vân Thư mang đi, Thục phi cũng lĩnh người khác hồi Dực Khôn cung của mình.

Chờ buổi tối Hoàng thượng đến đây, Hoàng hậu cùng hăn nói chuyện này: "Thiếp thân nghĩ, Nhị hoàng tử còn nhỏ, nếu bất chợt hàng vị Thục phi, chỉ sợ Nhị hoàng tử sẽ chịu ủy khuất, cho nên mới phạt cách khác, Hoàng thượng thấy thế nào?"

"Tử Đồng coi làm là được." Hoàng thượng hơi nhăn mặt nhíu mày, trầm mặc trong chốc lát nói: "Thục phi tâm tư âm ngoan, lần trước khuyến khích Liễu tu dung đi hại Dương quý phi, lần này lại đi mưu hại Hồ phi cùng Huệ phi, làm người bất chính, Nhị hoàng tử ở lại chỗ nàng, chỉ sợ sẽ không học giỏi, Tử Đồng..."

"Hoàng thượng!" Hoàng hậu vội vàng đánh gãy lời Hoàng thượng, thấy Hoàng thượng hơi kinh ngạc nhìn nàng, Hoàng hậu vội vàng cười nói: "Hoàng thượng, thiếp biết ngài muốn nói cái gì, Thục phi tâm tư bất chính, nếu là để cho Nhị hoàng tử ở lại chỗ Thục phi, chỉ sợ sẽ bị Thục phi dạy hư đúng hay không?"

Hoàng thượng gật gật đầu, Hoàng hậu cười nói: "Nhưng mà Hoàng thượng, người tính đem Nhị hoàng tử giao cho ai?"

"Tử Đồng nuôi dưỡng Đại hoàng tử rất tốt, trầm nghĩ đem Nhị hoàng tử giao cho người." Hoàng thượng nhíu mày, Hoàng hậu dùng khăn tử che miệng cười cười, trên mặt mang theo chút phần nhuận ngượng ngùng: "Việc này chỉ sợ không được, không phải thiếp thân không muốn, mà là thiếp thân có một tin tức tốt muốn nói cho Hoàng thượng đâu."

"Tin tức tốt?" Hoàng thượng có chút kinh ngạc hỏi, Hoàng hậu kéo tay Hoàng thượng đưa tới trên bụng nhỏ của mình, mặt mày khó nén sắc mặt vui mừng: "Hoàng thượng, thiếp mang thai hài tử. Vừa mới chẩn đoán được, mới hơn một tháng."

"Thật sự?" Hoàng thượng sững sốt một chút, lập tức mừng rỡ: "Thật tốt quá, thường!" Nói xong, bàn tay ở trên bụng Hoàng hậu sờ sờ, cao hứng cười toe tóe: "ngự y nói như thế nào? Đứa nhỏ có tốt? Tử Đồng thân mình cũng tốt đi? Có cái gì phải chú ý không? Tử Đồng gần đây muốn ăn cái gì? Nếu có chuyện, đều dặn dò xuống, đến cho các nàng giúp người làm, người đừng mệt nhọc."

"Hoàng thượng, thiếp rất tốt, ngự y nói, đứa nhỏ cũng rất khỏe mạnh." Hoàng hậu then thùng dựa vào bên người Hoàng thượng nói: "Thiếp biết nặng nhẹ, ngày sau có chuyện gì, khẳng định đều đã dặn dò xuống, ngài đừng lo lắng."

"Vậy Nhị hoàng tử vẫn ở bên người Thục phi đi." Hoàng thượng ôm hoàng hậu thật vui vẻ trong chốc lát, mới cười nói, Hoàng hậu tự nhiên là không có ý kiến gì, chỉ cần đứa nhỏ không đến chỗ nàng là được.

"Chẳng qua chỗ Huệ phi, Hoàng thượng cần trấn an một chút, dù sao, việc này Huệ phi khả xem như bị tai bay vạ gió." Hoàng hậu suy nghĩ một chút nói, dù sao nàng hiện tại không thể thị tẩm, không bằng làm người tốt.

Dương quý phi không được, Thục phi vừa bị phạt, Lưu phi rất sinh động, Hồ phi lại mang thai, Thành phi là người của Dương quý phi, Hàn uyển nghi cái gì, phân vị quá thấp. Huệ phi làm người thật không tệ, có điểm tiêu thông minh, cũng không có tâm cơ gì lớn, còn nhìn rất thuận mắt, quan trọng là bốn phận.

Hơn nữa, bồi thường một chút là phải làm. Thuận tay cho nhân tình mà thôi, không cầu Huệ phi nhớ kỹ ân tình, chỉ cần không giống như những người khác, làm cho gà chó không yên là được.

HẬU CUNG MƯU SINH KẾ

Tiểu Nhiên Hoa Khai

www.dtv-ebook.com

Chương 73: Trấn An

Hoàng thượng từ Vĩnh Thọ cung đi ra, cũng không cho Lưu Thành đi Chung Túy cung thông báo, liền mang theo người, tự mình chậm rì rì đi qua. Tiểu Đình Tử đang giữ cửa Chung Túy cung, thấy Hoàng thượng, trên mặt cả kinh, vội vàng tiến lên hành lễ, tiếp theo muốn đi vào thông báo, Hoàng thượng lại khoát tay: "Được rồi, trẫm tự mình đi vào, người không cần thông báo."

Tiểu Đình Tử bị ghen một chút, chỉ có thể trở mắt nhìn Hoàng thượng dẫn Lưu Thành vào Chung Túy cung, mặt khác vài tiểu thái giám còn lại đều tự đứng ở trong sân cùng bọn Tiểu Thành Tử, ngay cả Minh tổng quản cũng đi ra hành lễ, sau đó không kêu một tiếng đi tiểu phòng bếp.

Hôm nay mình không bấm báo, ngày mai nương nương sẽ không trách tội mình đi. Tiểu Đình Tử vừa bất an không yên, vừa nhìn Hoàng thượng dẫn Lưu Thành sai bước đi đến phía trước rồi.

Trần Mạn Nhu đang tựa vào tháp thượng đọc sách, bên cạnh Tần Hoan cùng Đối Nguyệt lăm lăm khoa tay múa chân tài đo đạc y phục, chuẩn bị làm cho Trần Mạn Nhu hai bộ y phục mùa đông, Trần Mạn Nhu gần đây vóc dáng lại cao thêm, tuy rằng không nhiều lắm, nhưng mùa đông mặc nhất nhiều, áo khoác ngắn, nhìn tương đối rõ ràng.

Nghe thấy tiếng bước chân, Trần Mạn Nhu chỉ tưởng Bội Đình hoặc là Tiến Tửu mang canh vào, đầu cũng chưa nâng, nói thẳng nói: "Bội Đình, đi đem sổ sách của bản cung lấy đến đây, bản cung chọn mấy thứ, ngày mai các người đưa đến chỗ Hồ phi."

"Ái phi tặng đồ cho Hồ phi." Trần Mạn Nhu vừa dứt lời, chợt nghe một thanh âm quen thuộc, vừa nhắc đầu, nhìn thấy Hoàng thượng đang cười tủm tỉm đứng ở cửa, vội vàng đứng dậy: "Thiếp gặp qua Hoàng thượng, thỉnh an Hoàng thượng."

Chờ Hoàng thượng kêu đứng dậy, Trần Mạn Nhu lại đây sờ sờ mu bàn tay Hoàng thượng, hơi đau lòng nói: "Hoàng thượng tại sao lúc này lại đến đây, trên người còn mặc đơn bạc như vậy, vạn nhất cảm lạnh làm thì sao bây giờ kia thiếp còn không ..."

Nói xong, đột nhiên che miệng, che giấu nói: "Nếu như ngài sinh bệnh, vậy trên đời này người nào mà không sốt ruột, có đều lúc này, ngài tại sao lại không mang thêm vài cung nhân bên người, dọc theo đường đi tối như mực, ngài ít nhất cũng phải mang vài đèn a."

Hoàng thượng rõ ràng đối với việc Trần Mạn Nhu quan tâm hân hân như vậy thực hưởng thụ, kéo Trần Mạn Nhu ngồi xuống bên người hân: "Ái phi quá lo, trăm mặc cũng không quá đơn bạc, Lưu Thành còn cầm áo choàng đâu. Huống hồ, dọc theo đường đi, các cửa cung đều có đèn lồng, trăm cũng không cần nhiều người cầm đèn. Ái phi vừa rồi nói tặng đồ cho Hồ phi."

"Uh, tuy rằng hôm nay Hồ phi oan uổng thiếp, nhưng nghĩ đến lúc ấy nàng quá mức cho lo lắng cho hài tử, trong lòng lại tức giận lại lo lắng, thế này mới khẩu vô trạch ngôn." Trần Mạn Nhu cười nói: "Chuyện đã qua, thiếp nghĩ, tặng vài thứ cho Hồ phi, cũng tiện an ủi an ủi nàng, coi như là an ủi hài tử trong bụng nàng."

Hoàng thượng gật gật đầu, đưa tay ôm thắt lưng Trần Mạn Nhu: "Ái phi nghĩ thực chu đáo, vậy ái phi chuẩn bị tặng cái gì."

"Hoàng thượng giúp thiếp xem một chút." Mắt Trần Mạn Nhu sáng lên, hơi lấy lòng nói: "Thiếp còn đang râu rĩ đây, trang sức gì đó, thiếp chỉ sợ Hồ phi thấy không thoải mái, cho nên đã nghĩ chọn vài thứ vật trang trí và

vải vóc linh tinh, ánh mắt thiếp khẳng định không bằng Hoàng thượng, Hoàng thượng giúp thiếp đi."

Loại làm nũng này, Hoàng thượng rất hưởng thụ, thấy Trần Mạn Nhu đang lắc cánh tay mình, Hoàng thượng liên tục gật đầu: "Đi, vậy trẫm giúp người nhìn xem, người đem mấy thứ kia lấy lại đây."

Đôi Nguyệt cùng Tần Hoan vội vàng đi ra ngoài, đem vài vật trang trí trong khố phòng đều chuyển ra.

Thời điểm Trần Mạn Nhu tiến cung, trong khố phòng, có vài món ban đầu lưu lại trong Chung Túy cung, có chút cũ, không thích hợp tặng người khác. Còn có vài món là tự nàng mang tiến cung, nàng tuyệt đối luyện tiếc, cho dù không đáng tiền, đó cũng là đồ nhà mình, để dành tưởng niệm cũng tốt hơn so với đưa cho bạch nhãn lang.

Tần Hoan cùng Đôi Nguyệt biết rõ tâm tư Trần Mạn Nhu, cho nên mang đồ vào, hoặc là đồ Hoàng hậu ban thưởng, hoặc là đồ Hoàng thượng ban thưởng, hoặc là đồ Nội Vụ phủ từng mùa hoặc là cách đoạn thời gian đưa tới đổi mới.

Trần Mạn Nhu nhìn bạch thái phi thúy, to gần bằng một nắm tay, trong sáng ónh nhuận, thực luyện tiếc: "Đây là Hoàng thượng ban thưởng cho thiếp, thiếp luyện tiếc, Tần Hoan, cầm lại đi." Tần Hoan vui vẻ ôm trở về.

Lại nhìn nhìn hồng ngọc như ý, trơn bóng phát sáng, nhìn đặc biệt may mắn, vẫn là luyện tiếc: "Đây là Hoàng hậu nương nương ban thưởng cho thiếp, thiếp rất thích, cũng là một phen tâm ý của Hoàng hậu nương nương, không thể đưa, Tần Hoan, cầm lại đi." Tần Hoan lại vui vẻ đến đây, một lần nữa ôm hồng ngọc như ý bỏ lại vào hộp gấm.

"Đây là Hoàng thượng ban thưởng..." Ba bốn món bị Trần Mạn Nhu một lần nữa thu đi trở về, cái thứ năm, Trần Mạn Nhu vừa mở miệng, Hoàng

thượng còn có chút dở khóc dở cười: "Được rồi được rồi, không phải chỉ là vài thứ đồ sao, người đem mấy cái này..."

Hoàng thượng đưa tay điểm điểm, nói tiếp: "Đưa đi tặng Hồ phi, ngày khác trầm lại cho người một ít so với mấy cái này tốt hơn."

"Thiếp mới không phải vì muốn đồ tốt đâu." Trần Mạn Nhu chu miệng, cao hứng phấn chấn cho Đới Nguyệt đem mấy thứ Hoàng thượng chỉ kia cầm lên, chuẩn bị ngày mai đưa cho Hồ phi. Sau đó rúc vào bên người Hoàng thượng, thực chân chớ bóp chân cho Hoàng thượng: "Thiếp là luyện tiếc đồ Hoàng thượng ban thưởng cho thiếp."

"Trầm biết người luyện tiếc." Hoàng thượng đưa tay ở trên khuôn mặt trơn bóng mềm mại của Trần Mạn Nhu sờ soạng một chút: "Bất quá, Hồ phi hãm hại người như vậy, trong lòng người không oán hận nàng."

"Thiếp đương nhiên không thích nàng." Trần Mạn Nhu ánh mắt tròn tròn, tươi cười trên mặt cũng thu lại, bữu môi, có chút không tình nguyện nói: "Nhưng là, nàng mang thai hoàng tử, nàng đối với Hoàng thượng tốt, thiếp liền không tức giận, nàng đối với Hoàng thượng không tốt, thiếp liền tức giận. Nàng là vì hài tử trong bụng, mới oan uổng của thiếp, thiếp thông cảm nàng, cho nên không cùng nàng so đo."

Trọng điểm là, nàng mang thai hài tử của Hoàng thượng.

Quả nhiên sắc mặt Hoàng thượng lại tốt hơn một chút, cười xoa bóp tay Trần Mạn Nhu nói: "Người chịu ủy khuất, người yên tâm, trầm cũng sẽ không cho người chịu ủy khuất không công."

"Thiếp không chịu ủy khuất." Trên mặt Trần Mạn Nhu lại mang theo tươi cười, đang muốn nói gì đó, đột nhiên ngồi xuống: "Đúng rồi, Hoàng thượng, thiếp cho người nấu dương thang, buổi tối ngài uống một ít, uống một chén sẽ ấm hân lên."

"Tốt." Hoàng thượng gật đầu, Trần Mạn Nhu lập tức hân hoan tự mình đi lấy canh.

Chờ Hoàng thượng dùng canh, Trần Mạn Nhu lại tự mình hầu hạ Hoàng thượng rửa chân, ước chừng là gợi lên trí nhớ lần trước của Hoàng thượng, tẩy tủy, hai người liền lăn lên giường rồi.

Ngày hôm sau, Hoàng thượng thần thanh khí爽 đi vào triều, Trần Mạn Nhu đỡ thắt lưng bủn rủn đi thỉnh an Hoàng hậu. Hoàng hậu rất hòa ái, hỏi Trần Mạn Nhu tình huống thân thể, lại hỏi có gì yêu cầu gì không, có gì ủy khuất nhớ rõ nhất định phải nói linh tinh, làm cho Trần Mạn Nhu là thụ sủng nhược kinh.

Bởi vì Hồ phi không nên đi lại, cho nên trong khoảng thời gian này cũng không thể thỉnh an. Trần Mạn Nhu không cần nhìn sắc mặt ghê tởm của Hồ phi, cười tủm tỉm trả lời Hoàng hậu: "Đa tạ nương nương quan tâm, Hoàng thượng cùng Hoàng hậu nương nương đều đối với thiếp rất tốt, thiếp cũng không có gì ủy khuất."

"Vậy thì tốt rồi, bản cung thấy người nhỏ tuổi, nếu không cẩn thận chiếu cố, vạn nhất có gì không ổn, người có thể chịu tội không công." Hoàng hậu cười nói, thấy mọi người đến đông đủ, liền đứng dậy: "Thời gian không còn sớm, chúng ta đi thỉnh an Thái hậu đi."

Từ Ninh thái hậu vẫn bộ dáng không âm không dương, nhìn Hoàng hậu nói: "Tại sao ngày hôm qua ai gia nghe nói Huệ phi muốn hại Hồ phi, làm cho Hồ phi rơi xuống nước kém chút không còn hài tử, Hoàng hậu, người quản lý hậu cung như thế nào, hoàng tự quan trọng bao nhiêu, không cần ai gia nói cho người a."

"Thái hậu, chuyện này cùng Huệ phi không có quan hệ." Hoàng hậu vẫn thực ôn hòa, thật giống như Từ Ninh thái hậu trách cứ không phải là mình, chậm rì rì nói: "Là trong cung Thục phi có một cung nữ, ghi hận Thục phi

trách phạt nàng, cho nên mới ở bên trong giờ trò quý, dụ Hồ phi đến Sùng Kính điện, sau đó Hồ phi tự mình không cẩn thận rơi xuống nước, thiếp đã trách phạt Thục phi, cũng đem cung nữ kia đưa đến Thận Hình tư rồi."

Từ Ninh thái hậu hừ một tiếng: "Một cung nữ, còn có năng lực lớn như vậy, Hoàng hậu, người quản lý hậu cung thật sự là càng ngày càng rời rạc, người nào giả quý cũng có thể đến nháo một hồi, nếu như người không quản, sớm làm hiền!"

"Thái hậu thứ tội, thiếp đã biết sai, chuyện này tuy rằng đã có kết quả xử trí, nhưng chung quy là thiếp không có để ý tốt hậu cung, cho nên thiếp tự phạt cấm chường một tháng, hôm nay đến đây thỉnh an, chính là thỉnh tội với Thái hậu ngài, một tháng kế tiếp, thiếp không thể đến đây thỉnh an, thỉnh Thái hậu thứ tội."

Hoàng hậu sớm có tính toán trước, đứng dậy quy củ hành lễ với Thái hậu, làm Từ Ninh thái hậu ghen nói không nên lời. Cuối cùng chỉ có thể 'hừ' một tiếng, khoát tay nói: "Người đã đã tự phạt, vậy ai gia sẽ không trách phạt người, nhanh đi thôi, Từ An bên kia còn chờ người đâu."

"Vậy thiếp cáo lui trước." Hoàng hậu làm thêm một cái lễ, xoay người mang theo nhóm phi tần xuất môn. Hiện tại chuyện nàng mang thai, cũng chỉ có Lục ngự y lúc trước bắt mạch cho nàng biết, cùng với Hoàng thượng biết, những người còn lại không ai biết.

Nàng đề phòng Từ An thái hậu đoạt quyền, đề phòng đám người Dương quý phi làm chuyện xấu. Mà Hoàng thượng là đề phòng Từ Ninh thái hậu, cũng đề phòng tiểu nhân quấy phá, cho nên vợ chồng có cùng mục đích, toàn lực đem chuyện này che giấu xuống, không có người thứ tư biết.

Mà hôm nay nàng làm ra chuyện này, vừa vặn đem thỉnh an trong một tháng kế tiếp bỏ qua, không cần lo lắng bị người hại, có thể im lặng dưỡng thai, chờ một tháng sau, đứa nhỏ này cũng gần ba tháng, khi đó cũng đã

vượt qua thời kỳ nguy hiểm, lại vừa vận là tiết trung thu, nói ra mới có thể có phần thưởng tốt, nhất cử tam đắc.

Hoàng hậu trong lòng âm thầm tính toán, đến khi vào Từ An cung, lại đi một bước thật cẩn thận, vừa không thể ảnh hưởng thân mình, cũng không thể để cho Từ An thái hậu lão yêu bà kia nhìn ra nàng có bầu, vừa vào cửa trước hết cười bái xuống: "Con dâu thỉnh an Thái hậu, nhiều ngày nay thân mình Thái hậu có tốt."

"Các người chọc giận ta ít một lần, thân mình ta liền rất tốt." Từ An thái hậu hừ lạnh một tiếng, đưa tay cầm bát cung nữ đưa qua bên cạnh, cung nữ cầm từ bát đi xuống, Từ An thái hậu thuận tay cầm lồng chim tiểu kim côn đi chọc chim nhỏ.

Hoàng hậu kinh sợ, thuận thế quỳ xuống, còn phải chú ý động tác không thể quá mạnh: "Thái hậu, lời này từ đâu mà đến, nếu Thái hậu bị ủy khuất, thiếp thật đúng là tội đáng chết vạn lần, còn thỉnh Thái hậu chỉ điểm, thiếp làm gì không tốt, nhất định sẽ lập tức sửa lại."

"Người làm gì cũng rất tốt, ngay cả tiểu kim tôn của ai gia cũng không coi ra gì!" Từ An thái hậu kéo khéo miệng cười nói, trên mặt lộ vẻ châm chọc: "Chuyện hôm qua, còn muốn ai gia nói lại cho người một lần sao."

"Thái Hậu, chuyện hôm qua, quả thật là thiếp sơ sót. Thiếp không nghĩ tới, cung nữ trong cung Thục phi, tiến cung nhiều năm như vậy, cư nhiên một chút quy củ cũng không biết, cư nhiên dám vu hãm mưu hại phi tần! Thiếp hỏi ý tứ Hoàng thượng, đã đưa đến Thận Hình tư."

Hoàng hậu vội vàng nói, tỏ rõ mọi xử trí đều đã hỏi qua Hoàng thượng, Hoàng thượng đều đồng ý, người nếu có ý kiến, tìm Hoàng thượng đi.

"Huệ phi bị ủy khuất, đợi lát nữa thiếp sẽ đưa chút đồ ban thưởng qua. Còn Hồ phi, thiếp cũng tuyệt đối sẽ không bạc đãi." Lại thuận tiện biểu lộ tâm tư, một loạt hành động Hoàng hậu làm đặc biệt thuần thực, làm cho Từ

An thái hậu không thể phản đối, cuối cùng chỉ căm giận đưa tay ném tiểu kim côn: "Tự người coi mà làm đi, chính là ai gia lập lại lần nữa, hoàng tự làm trọng, ngày sau nếu là tái hiện chuyện mưu hại hoàng tự, Hoàng hậu người liền đem phượng ấn cho người khác đi!"

Nói xong, liền để cung nữ đỡ tay đi vào bên trong. Hoàng hậu ngay cả một hơi cũng không dám thở ra, Vọng Hương đỡ tay đứng lên, nhìn Dương quý phi các nàng còn quỳ trên mặt đất nói: "Lời Thái hậu rất rõ ràng, ngày sau các người cũng phải chú ý, nếu như lại có chuyện mưu hại hoàng tự xuất hiện, cũng không cần bản cung xử trí các người, tự mình thu thập đi Dịch Đình cung thôi."

Cũng không quản Dương quý phi các nàng có phản ứng gì, Hoàng hậu nói xong liền xoay người rời đi. Trần Mạn Nhu yên lặng đếm cây cột chung quanh, chờ Dương quý phi đứng dậy rời đi, nàng mới chậm rãi đứng dậy đi theo ra ngoài. Ai, lão phụ nữ thời mẫn kinh không thể trêu vào a.

HẬU CUNG MƯU SINH KẾ

Tiểu Nhiên Hoa Khai

www.dtv-ebook.com

Chương 74: Tuyên Bố

"Nường nường, y phục này thế nào?" Trong tay Bôi Đình mang theo một kiện y phục màu hồng nhạt, nghiêng đầu hỏi Trần Mạn Nhu đang ngồi ở bàn trang điểm bên cạnh, Trần Mạn Nhu liếc mắt nhìn: "Nhìn quá đơn bạc, buổi tối có chút lạnh, đổi bộ dày hơn."

Bôi Đình lên tiếng, lại lấy một kiện y phục màu trắng có nhũ đỏ, phía dưới là váy dài, ở trên là áo ngắn có tay, bên cạnh tay áo, thêu hoa thạch lựu đỏ thắm, trên váy thêu quả thạch lựu, ngụ ý không tệ.

"Cái này không tệ lắm, mấy ngày hôm trước không phải ta làm một kiện áo khoác sao? Cái màu thủy lam, mặc cái đó bên ngoài đi." Trần Mạn Nhu gật gật đầu, còn nói thêm: "Túi hương không cần đeo, đeo hải đường bạch ngọc trụ."

Không phải loại áo khoác nhìn có vẻ quá lớn quá dài, áo khoác này khá ngắn, vừa quá eo một chút, sau khi Trần Mạn Nhu mặc vào, lại lộ rõ phần eo gầy yếu tinh tế. Hôm nay Thanh Hạnh sơ tóc phi thiên kế cho nàng, phía sau cũng chỉ vấn lên một phần, phần còn lại thì buông lỏng, dài đến phần eo, càng có vẻ có vài phần thoát tục.

Trần Mạn Nhu nhú mày nhìn trong chốc lát, cảm thấy bản thân cùng phong cách đáng yêu ngày xưa hình như có lớn hơn một chút, nghĩ nghĩ, kêu Bôi Đình đi đến kho phòng lấy lông thú, tìm bộ lông hồ ly màu trắng: "Đem cái này xuống may một vòng ở cổ tay áo."

May mắn nàng làm áo khoác kia là tay lừng, Bôi Đình cùng Tiến Tửu mỗi người một bên, qua thời gian một nén nhang, đã đem hai cái cổ tay áo

thêm một vòng lông hồ ly trắng. Cứ như vậy, ngược lại nhìn thêm vài phần xinh đẹp hoạt bát.

Trần Mạn Nhu vừa lòng gật gật đầu, lại đi soi gương, đem kim trâm trên đầu lấy xuống hai cái, đổi thành xuyên trâm châu châu hoa, giảm vẻ người lớn vài phần, nhưng cũng không hiện vẻ non nớt. Dù sao, nàng đã mười tám, sắp mười chín. Bảo trì một ít hoạt bát đơn thuần, xóa một ít thiên chân ngây ngô, chậm rãi bắt đầu chuyển hóa, mới là biện pháp sinh tồn tốt nhất trong hậu cung.

Đôi Nguyệt bưng khay tiến vào, cười hì hì đưa cho Trần Mạn Nhu một chén cháo: "Nương nương, trên yến hội không ăn được gì, ngài ăn lót dạ trước."

Tần Hoan đi theo tiến vào: "Nương nương, nô tỳ đã đem khố phòng thu thập rất tốt, đồ bên trong đều hợp quy tắc, ngài còn có gì phân phó?"

"Không có, người nghỉ ngơi trước đi, hôm nay người ở lại cùng Tiến Tửu giữ Chung Túy cung, ta mang Đôi Nguyệt cùng Bội Đình đi là được." Trần Mạn Nhu lắc đầu, đang cầm bát đưa lên miệng nhỏ uống cháo, lúc này nàng không muốn dùng thìa, bưng hai tay còn có thể làm ấm tay đâu.

Lại qua gần nửa canh giờ, Trần Mạn Nhu mới đứng dậy, dẫn Đôi Nguyệt cùng Bội Đình, đoàn người đi hướng Giao Thái điện. Nguyên bản tết trung thu, hoặc là cử hành ở Từ Ninh cung của Thái hậu, hoặc là cử hành ở Vĩnh Thọ cung của Hoàng hậu. Chỉ tiếc, triều đại có hai vị Thái hậu, lệ thường liền biến thành vật trang trí.

Từ An cung là ruột, Từ Ninh cung là đích, đi bên này là vắng vẻ bên kia, đơn giản đều không đi.

Trần Mạn Nhu vào đại điện, chỉ thấy Lưu phi đang cùng Thành phi đứng cùng một chỗ cười hì hì nói gì đó, Trần Mạn Nhu đi qua cười nói: "Các

người đang nói cái gì? Có chuyện gì hay? Một đám cười còn sáng lạn hơn hoa."

"Cũng không phải là có chuyện gì hay?" Lưu phi đứng dậy hành lễ với Trần Mạn Nhu, Trần Mạn Nhu vội vàng nâng nàng: "Tỷ tỷ, bất quá mới mấy ngày không gặp, người lại làm bộ dáng này với ta? Người nếu là còn xem ta như muội muội, chúng ta cũng không cần nhiều nghi thức xã giao như vậy."

"Lưu phi tỷ tỷ cũng thật là, Huệ phi nương nương cũng không so đo, chúng ta làm gì lại phải để ý nhiều như vậy?" Thành phi ở một bên cười nói, bình thường hành lễ với Trần Mạn Nhu, Trần Mạn Nhu trong lòng cười thầm, người này nói không để cho người khác hành lễ, ngược lại bản thân rất biết quy củ. Chẳng qua, lễ này có chút rất thô sơ tùy ý.

"Thành phi khách khí, mấy ngày không thấy, Thành phi càng xinh đẹp, là dùng son phấn gì vậy?" Trần Mạn Nhu cũng không so đo, ở phía trên Lưu phi ngồi xuống, cười hỏi.

"Người đã nhìn ra?" Thành phi đưa tay sờ sờ mặt, vẻ mặt cười đắc ý: "Ta dùng là son hoa hồng mới ra năm nay. Cho người thu thập hoa hồng tốt nhất, mỗi đóa hoa chỉ lấy hai ba cánh ở giữa, sau đó dùng hòn đá sạch sẽ nghiền nát cách hoa, lại dùng vải mỏng lọc ra nước, đem nấu ba đến năm lần, sau đó đem bỏ vào trong hộp son, ngâm vào trong nước, chờ hoàn toàn thấm nước lấy ra phơi nắng, sẽ trở thành son tốt nhất. Một mùa hoa hồng, chỉ có thể chế ra một hai hộp son như vậy."

Lưu phi làm như kinh ngạc: "Thật sự? Khó trách sắc mặt người thoát nhìn rất tốt. Bất quá, Nội Vụ phủ khi nào thì đưa được son như vậy?"

Những người như các nàng, dùng son toàn bộ là Nội Vụ phủ đưa đến. Son ngoài cung là tuyệt đối không cho phép tùy tiện mang tiến cung, tùy tiện tiến phải một tiểu thái giám hoặc là tiểu cung nữ ra bên

ngoài mua son bột nước, đó là nằm mơ. Người nhà vào cung thăm, cũng là tuyệt đối không cho phép mang son bột nước, ngay cả thức ăn dược liệu đều không cho phép mang vào.

Cho dù Thành phi dùng son tốt hơn nữa, cũng phải đưa qua Nội Vụ phủ trước mới được.

Đương nhiên, còn có một con đường khác. Đó là người tìm ra chỗ, hoặc là miêu tả hình dáng, để cho Nội Vụ phủ phái người đi mua. Nhưng điều kiện tiên quyết là, người có thể huy động Nội Vụ phủ, hơn nữa cũng có đủ bạc. Nội Vụ phủ là chỗ nào? Đó là chỗ ai cũng có thể tùy tiện chỉ huy sao? Cho dù là Dương quý phi, cũng không thể cho Nội Vụ phủ mua đồ vật cho nàng.

"Các người đương nhiên không biết, Nội Vụ phủ cũng vừa mới đưa tới một hai ngày trước, Quý phi nương nương được ba hộp, tặng ta một hộp." Thành phi nâng cằm nói, Trần Mạn Nhu cùng Lưu phi còn chưa kịp nói chuyện, chợt nghe bên cạnh cười nhạo một tiếng, tiếp theo một thanh âm thực quen tai vang lên: "Bất quá là một hộp son hoa hồng mà thôi, nhìn bộ dạng ngông cuồng của người kia. Bản cung nghe nói, không riêng gì Quý phi nương nương được hai hộp son hoa hồng, còn có hộp son bách hợp đâu, cái đó mới là son cực phẩm."

Trần Mạn Nhu ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy Đức phi đang đứng ở bên người Thành phi nói chuyện, Lưu phi hưng trí bừng bừng hỏi: "Đức phi nương nương, lời này là sao? Son bách hợp kia, có cái gì đặc biệt?"

"Tự nhiên là có, bên trong có bỏ thêm nhân sâm, phấn trân châu, thoa mặt, không chỉ tinh tế, dùng thời gian dài, sẽ làm sắc mặt kiều diễm như hoa, mềm mại mịn màng." Đức phi cười tủm tỉm nói: "Một hộp chỉ lớn như vậy."

Đức phi khoa tay múa chân một chút, độ lớn khoảng ba đồng tiền, sau đó nói tiếp: "Tới mười lượng bạc đâu, bên trong còn tăng thêm phôi phương độc nhất vô nhị, cái đó là từ cửa hiệu son lâu đời ở kinh thành, ta vốn định cho Nội Vụ phủ chọn mua cho ta hai hộp, sau lại nghe nói, Nội Vụ phủ cũng muốn chọn mua cho Quý phi nương nương, thuận tiện liền mang theo cho ta hai hộp."

Nói xong hướng Thành phi nở nụ cười: "Lại nói tiếp, ta còn phải đa tạ Quý phi đâu, nếu không phải Quý phi đi đâu, chỉ sợ ta cũng mua không được hai hộp son này."

Thành phi căn cứ môi, dùng sức trừng mắt nhìn liếc mắt một cái Đức phi, Đức phi cũng không thèm để ý, cười xoay người đi đến đối diện ngồi xuống, ngồi dưới nàng là Hồ phi. Chẳng qua Hồ phi đang an thai, hôm nay cũng không thể đến đây, cho nên liền đổi thành Hàn uyển nghi.

Hàn uyển nghi thấy Đức phi đi qua, vội vàng đứng dậy hành lễ với Đức phi: "Thỉnh an Đức phi nương nương, y phục của Đức phi nương nương hôm nay thật xinh đẹp, hồ điệp phía trên giống như thật, thiếp nhìn lên, kém chút nhìn lầm rồi."

"Ngược lại miệng người thật ngọt." Đức phi tà tà liếc liếc mắt nhìn Hàn uyển nghi một cái nói, Hàn uyển nghi vui tươi hơn hử tiếp tục vỗ mông ngựa Đức phi. Trần Mạn Nhu nhíu mày, nhìn nhìn y phục phấn nộn nộn trên người Đức phi, rất là may mắn mình không chọn kiện y phục màu hồng nhạt.

Đợi không bao lâu, Dương quý phi liền tiến vào, Thành phi vốn muốn cùng Dương quý phi nói chuyện. Nhưng là tiếp theo, Hoàng thượng cùng Hoàng hậu, cùng với hai cung Thái hậu đều đến đây, Thành phi cũng chỉ có thể đi theo mọi người hành lễ, bỏ lỡ đi cơ hội tìm Dương quý phi.

Hoàng thượng đọc diễn văn rất đơn giản, ôn lại một chút chuyện đã qua, hy vọng một chút vào tương lai, răn dạy các nữ nhân ở dưới phải nghe lời Hoàng hậu, coi như kết thúc. Hai cung Thái hậu nói cũng gần giống nhau, chính là cổ vũ mọi người sinh nhiều hài tử ít sinh sự.

"Hôm nay là ngày hội trung thu, muội muội ngày thường đều là ở trong cung của mình, chúng ta cũng không hảo hảo tụ tập một chút, liền thừa dịp hôm nay ngày lành, chúng ta hảo hảo vui vui vẻ vẻ a." Hoàng hậu một phen đọc diễn văn xong, trước nhắc chén: "Bất quá, trước đó, chúng ta còn phải trước kính Từ Ninh thái hậu cùng Từ An thái hậu một ly rượu mới được. Nếu không phải hai vị Thái hậu ở hậu cung tọa trấn, chỉ sợ tỷ muội chúng ta cũng không có ngày thanh nhàn."

Mặc kệ ngày xưa Từ Ninh thái hậu cùng Từ An thái hậu có quản cung vụ hay không, lời này của Hoàng hậu thật hoàn mỹ. Hoàng thượng cũng vui tươi hơn hờ cười nói: "Thực nên như thế, hai vị mẫu hậu ngày xưa lo lắng, trăm cũng kính các người một ly."

Dương quý phi dẫn đầu, một loại phi tần phía dưới cũng đều đi theo đứng dậy, tề xoát xoát giơ ly rượu, cùng nhau nói: "Kính Từ Ninh thái hậu, kính Từ An thái hậu."

Không chỉ nói, còn phải quỳ xuống. Trần Mạn Nhu cúi đầu nhìn ly rượu lắc lư, ánh đèn lồng trong đại điện, nghe thanh âm bên người, trong nháy mắt cảm giác lẫn lộn thời không.

"Hoàng thượng, thiếp còn có một chuyện tốt muốn tuyên bố." Yến hội được một nửa, sắc mặt Hoàng hậu bỗng nhiên thẹn thùng nói, Hoàng thượng cũng biết Hoàng hậu tính toán, lúc này rất là phối hợp: "Chuyện tốt gì? Nói ra, để cho mọi người đều cao hứng."

"Thiếp có thai, ngự y nói, vừa mới ba tháng." Thanh âm Hoàng hậu nhẹ nhàng, mang theo vài phần vui sướng, Hoàng thượng cười ha ha, liên thanh

nói thường. Từ An thái hậu cũng vui mừng không tự kìm hãm được: "Thật sự có? Vậy thật là quá tốt, con ta con thừa tự rất thừa thớt, Hoàng hậu có thai, đó là công thần của hoàng gia."

"Thái hậu nói quá lời, vì Hoàng thượng sinh nhi dục nữ, vốn là chức trách của thiếp." Hoàng hậu vội vàng chối từ, lập tức sắc mặt có chút khó xử: "Chính là, thiếp còn có một sự tình cần Thái hậu hỗ trợ."

"Sự tình gì?" Từ An thái hậu ánh mắt lóe lóe, cười hỏi. Hoàng hậu cũng cười theo: "Thiếp hoài hài tử, sẽ không thể quá mức cho một nhọc, chuyện tình trong cung, thiếp muốn giao cho nhóm phi tần phía dưới quản lý, Thái hậu xem, thiếp nên giao cho ai?"

Giao cho nhóm phi tần phía dưới, quy định phạm vi. Không phải nói, muốn giao ra, Thái hậu người có nguyên ý tiếp nhận hay không.

Sắc mặt Từ An thái hậu có chút khó coi, Hoàng hậu này quả nhiên là người thực không có ánh mắt! Từ Ninh thái hậu nhìn lướt qua Từ An thái hậu, nhíu mày cười nói: "Làm sao phải giao cho nhóm phi tần phía dưới? Ai gia cùng Từ An chẳng lẽ không thể phân ưu giải nạn cho người?"

HẬU CUNG MƯU SINH KẾ

Tiểu Nhiên Hoa Khai

www.dtv-ebook.com

Chương 75: Bánh

"Thiếp thân đa tạ Từ Ninh thái hậu quan tâm, chính là..." Hoàng hậu thoáng có chút ngượng ngùng, cười nhìn lướt qua Phong Minh Hạo ngồi ở hạ thủ Từ Ninh thái hậu, nói tiếp: "Chính là Thái hậu ngài vội vàng chiếu khán Cửu vương gia, thiếp thân thực không dám làm phiền Từ Ninh thái hậu."

"Hoàng hậu lại là người biết suy nghĩ." Từ Ninh thái hậu tựa tiểu phi tiểu nói, lời nói mới rồi của Hoàng hậu, kỳ thật là mag Cửu vương gia ra uy hiếp, nếu như nàng còn nói muốn cung quyền, vậy Hoàng hậu có thể lập tức nói ra, làm cho Cửu vương gia từ Từ Ninh cung chuyển đi ra ngoài. Ngày sau, nếu như Cửu vương gia cùng mình cách tâm, vậy mất nhiều hơn được.

Cho nên, căn bản không cần cân nhắc, Từ Ninh thái hậu đã buông tha đề tài cung quyền này. Nhưng là nàng nguyện ý buông tha, Từ An lại không muốn, ho nhẹ một tiếng, Từ An thái hậu nói: "Nếu Hoàng hậu hỏi, ai gia liền ra chủ ý cho người."

Nói xong, nhìn quét một vòng phi tần phía dưới, trầm ngâm một chút mới nói: "Thật đúng là không quyết định được, Dương quý phi cần chiếu khán Nhị công chúa, Thục phi bị cấm chường, Huệ phi tuổi còn nhỏ, Đức phi cũng quen thuộc cung vụ, Hồ phi thân thể yếu đuối, ngược lại Lưu phi cùng Thành phi cũng không tệ lắm, chính là vị phân thấp một chút."

Một gậy đem mọi người có tư cách tiếp chường cung quyền đánh chết hết, Từ An thái hậu nghiêng đầu nhìn Hoàng hậu, chờ Hoàng hậu tiếp chiêu, Hoàng hậu dịu dàng cười nói: "Thái hậu đây là yêu cầu rất cao, thiếp

thấy, Huệ phi cùng Đức phi cũng không tệ, tuy rằng hai người các nàng tuổi còn nhỏ một chút, cũng vừa mới tiến cung, đối với cung vụ không quen thuộc, nhưng dù sao đều là đích nữ trong nhà, từ nhỏ hẳn là học qua quản gia gì đó."

"Hơn nữa, thiếp thân cũng không phải một chút cũng không thể động, chẳng qua là để cho các nàng hỗ trợ một chút, nếu có sự tình các nàng xử lý không được, thiếp thân cũng sẽ chỉ điểm một chút, chỉ cần các nàng làm chân chạy, trông giữ hạ nhân một chút, cũng không có đại sự gì."

Hoàng hậu nói xong, nghiêng đầu nhìn lướt qua Trần Mạn Nhu cùng Trương Uyển Đình: "Huệ phi, Đức phi, hai người các người ngày xưa thời điểm ở nhà, có từng làm qua việc này?"

Về mặt Đức phi vui mừng, đứng dậy hành lễ với Hoàng hậu, hưng phấn giấu cũng giấu không được, tươi cười sáng lạn nói: "Được Hoàng hậu nương nương coi trọng, ngày xưa thời điểm thiếp ở nhà, cũng từng giúp mẫu thân quản gia, mặc dù không thể nói quản rất tốt, nhưng là cũng không phạm sai lầm lớn."

Trần Mạn Nhu như là có chút xấu hổ, đưa tay túm túm tóc, trên mặt mang theo ngượng ngùng: "Thiếp tuy rằng có học qua, nhưng cũng không có làm qua."

Hoàng hậu hơi hơi nhíu mày, cười nói: "Học qua là tốt rồi, có bản cung ở bên cạnh chỉ điểm, các người cũng sẽ không phạm sai lầm lớn." Nói xong, quay đầu tiếp tục nói với Từ An thái hậu: "Chuyện cung vụ này, muốn thỉnh Thái hậu quan tâm. Chính là, thiếp thân muốn mời Thái hậu giúp chiếu cố, cũng không phải là loại chuyện nhỏ này."

Từ An thái hậu ở một bên nở nụ cười một tiếng: "Hoàng hậu lại yên tâm đem này cung vụ giao cho hai người các nàng, nếu cung vụ không phải là đại sự, vậy cái gì mới là đại sự?"

Hoàng hậu cũng nghe ra ý tứ trong lời nói Từ An thái hậu, nhìn lướt qua Hoàng thượng ở bên cạnh, thấy hần chỉ bưng ly rượu cười xem ca múa, trong lòng liền yên tâm một ít, may mắn buổi tối hôm qua đã đem quan hệ của Từ Ninh thái hậu cùng Từ An thái hậu quan hệ phân tích cái hoàn toàn, bằng không, hôm nay Hoàng thượng giúp đỡ ai cũng khó nói.

Hoàng thượng là người thông minh có thể chịu đựng, tuy rằng hiểu thuận Từ An thái hậu, nhưng cũng hiểu được, nếu như cung quyền rơi vào tay Từ An thái hậu, vậy Từ Ninh nhất định sẽ không từ bỏ ý đồ. Vì hậu cung của mình an ổn, cung quyền cũng là không thể dựa vào hiểu tâm mà dâng lên, cũng chỉ có thể trước ủy khuất mẫu hậu mình một chút.

Chính là Hoàng thượng vẫn có chút tiếc hận, mẫu hậu nguyên bản cũng là người thông minh, bằng không trước đây cũng không thể ở tron hậu cung sinh hạ hai con trai, cuối cùng còn có thể làm thái hậu. Chỉ tiếc có chút thời điểm luôn suy nghĩ không chu toàn, nàng cảm thấy đại cục đã ổn định, con trai của nàng làm hoàng đế, nàng chính là người trên vạn người. Bên trong hậu cung nàng hẳn có thể cao hơn Từ Ninh một cái đầu, vì thế mọi việc luôn muốn ra mặt, muốn cho Từ Ninh thấy một chút lợi hại, lại không nghĩ tới, Từ Ninh tuy rằng không có núi dựa, nhưng cũng không phải là hổ không răng.

Quả nhiên người già đi, chính là dễ dàng hồ đồ. May mắn, Hoàng hậu của mình coi như là người thông minh.

"Thiếp muốn thỉnh Thái hậu hỗ trợ, là chuyện Hồ phi." Nói xong, thần sắc Hoàng hậu có chút khó xử: "Tháng trước Hồ phi không cẩn thận rơi xuống nước, thân mình có chút yếu nhược, lại vừa vận hoài hài tử, lẽ ra, thiếp thân muốn tỉ mỉ chiếu cố Hồ phi, để cho Hồ phi bình bình an an sinh hạ hoàng tử mới được. Chính là thiếp thân lại có thai, ngày sau chỉ sợ sẽ sơ sót Hồ phi, cho nên việc thiếp thân muốn mời Thái hậu nương nương giúp, thời điểm nhàn rỗi chiếu khán Hồ phi một chút. Dù sao, Huệ phi cùng Đức

phi tuổi còn nhỏ, cũng chưa từng sinh hài tử, thiếp thân cũng sợ các nàng chậm trễ."

Ánh mắt Từ An thái hậu lóe lóe, trong lòng cẩn thận tính toán một chút, nếu như hài tử Hồ phi sinh ra là hoàng tử, đặt ở Từ An cung của mình, cũng là một cái lợi thế. Chẳng sợ tương lai không phải là hoàng tử, tiểu công chúa cũng có thể bồi mình giải buồn. Tương lai gả ra ngoài, cũng là một viện trợ.

Nghĩ, Từ An thái hậu cũng sẽ không tranh cãi chuyện cung quyền nữa, dù sao, ngày còn rất dài, Huệ phi cùng Đức phi tuổi còn nhỏ, làm sao một chút sai lầm cũng bắt không được? Hiện tại ở trước mặt hoàng nhi bán cho Hoàng hậu một chuyện tốt, tương lai cũng có thể càng thuận lợi giành lấy cung quyền.

"Hoàng hậu luôn luôn là người hiền lành, lúc này còn nhớ rõ Hồ phi. Thôi, lão bà tử liền giúp người một tay. Chính là, lão bà tử dù sao tuổi cũng đã lớn, cũng không thể mỗi ngày đến Vũ Hoa các đi, như vậy có chút chuyện không nhất định có thể chiếu khán được. Để cho lão bà tử nói, người vẫn là đem Hồ phi chuyển đến Từ An cung đi."

Dù sao, Vũ Hoa các cùng Từ An cung cũng cách một cái Từ Ninh cung, hơi không chú ý, nói không chừng sẽ làm cho Từ Ninh lão yêu bà kia chui chỗ trống, cho nên phải đề phòng.

Từ An thái hậu nhìn Hoàng thượng nói, Hoàng thượng cười buông ly rượu xuống: "Mẫu hậu nói phải, vậy Hồ phi liền chuyển đi, trầm nghĩ, Từ An cung còn chỗ trống, không bằng cho Hồ phi tạm thời trụ ở chỗ nào?"

Từ An thái hậu tính toán trong lòng một chút, gật đầu đáp: "Đi, liền theo như Hoàng thượng nói mà làm, quay về người cho Hồ phi chuyển cung."

Cứ như vậy, mọi người đều xem như đạt được mục đích. Hoàng hậu không đem cung quyền giao ra, Từ An được hài tử có thể là hoàng tử, Từ

Ninh có thể tiếp tục giữ Cửu vương gia ở Từ Ninh cung một đoạn thời gian, có thể nói là tất cả đều vui mừng. Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là xem nhẹ ánh mắt Từ Ninh cùng Từ An nhìn Hoàng hậu thập phần không hài lòng.

Trần Mạn Nhu cùng Đức phi là bị bánh từ trời rơi xuống làm choáng váng, Trần Mạn Nhu cảm thấy cái bánh này cứng rắn như tảng đá, đập muốn bể đầu, lợi ích không nhiều. Còn Đức phi lại cảm thấy, cái bánh này hương vị thực ngọt ngào, thật sự là mỹ vị thiên hạ vô địch.

Vì thế, một người biểu tình có chút cứng nhắc, một người biểu tình mừng như điên không khống chế được, Hoàng hậu để ý sắc mặt khóe miệng loan loan.

Tan yến hội, Trần Mạn Nhu hồi Chung Túy cung, vừa vào cửa liền gục ở trên giường, nhin không được rên rỉ một tiếng. Đối Nguyệt sợ tới mức vội vàng lại đây bắt mạch cho nàng: "Nương nương, chỗ nào không khoẻ? Trên yến hội uống lên không ít rượu, Tẩn Hoan, nhanh đi lấy canh tỉnh rượu lại đây."

Tẩn Hoan sớm đã chuẩn bị canh tỉnh rượu, lúc này đang bưng vào cửa: "Ta sớm đã nghĩ tới, làm sao còn cần người nhắc nhở. Nương nương, nhanh, lúc này còn ấm, vừa uống, nô tỳ cho nhiều mật ong, ngài uống một ít cho tỉnh thần?"

Bôi Đình cùng Tiến Tửu cũng đi theo tiến vào, một người trên tay bưng bồn nước, một người trong tay mang khăn mặt, thấy Thanh Hạnh cùng Vi Nhạc đem trang sức trên đầu Trần Mạn Nhu tháo xuống, liền vội vàng tiến lên lau mặt rửa tay cho Trần Mạn Nhu, hầu hạ cẩn thận, Trần Mạn Nhu ngay cả một cái ngón tay cũng không cần nâng lên.

"Ta cũng không có uống quá nhiều, chính là cảm thấy có chút mệt." Trần Mạn Nhu buồn bã ỉu xìu khoát tay, đem hơn phân nửa bát canh tỉnh rượu

còn lại trả lại cho Tần Hoan: "Đi chuẩn bị nước ấm, ta muốn ngâm trong chốc lát."

Lúc này thời tiết không phải quá nóng, trong tiểu phòng bếp Chung Túy cung cơ hồ thời thời khắc khắc đều chuẩn bị nước ấm. Không bao lâu, Tiểu Đình Tử cùng Tiểu Thành Tử nâng dục dững tiến vào, vội vàng hoang mang rối loạn đổ nước ấm vào.

Đôi Nguyệt cùng Tần Hoan giúp đỡ Trần Mạn Nhu vào phòng, chờ nàng ngâm mình ở dục dững thì ở phía niết bả vai nhu cổ cho nàng: "Nương nương, ngài có chuyện gì phiền lòng?"

"Còn không phải nháo chuyện cung vụ, phía trên có hai Thái hậu, ở giữa có Hoàng hậu, phía dưới còn có Đức phi, ta sắp thành nhân bánh." Trần Mạn Nhu tựa vào dục dững, ý bảo Tần Hoan gọi đầu cho mình, trong lòng lại nghĩ, có thể hay không tìm cái cớ, đem này cung vụ đẩy đi đi.

Tình huống lần trước, nàng xem như thấy rõ ràng, Hoàng hậu tuy rằng ngoài miệng nói đem chuyện tình đều giao cho mọi người, nhưng trên thực tế vẫn là đem cung quyền nắm ở trong tay, chính là Dương quý phi, giúp đỡ Hoàng hậu xử lý một ít sự tình, còn không thể chiếm được nửa phần tiện nghi, mình càng không cần phải nói.

Làm tốt, nhiều lắm là Hoàng hậu khích lệ hai câu, làm không tốt, vậy chỉ có thể gánh vác tội danh, nói không chừng ngày sau đều không có tư cách dính tới cung quyền. Người khác nhắc tới, khẳng định đều nói, ai nha, nàng chính là người vô năng, lần trước Hoàng hậu nương nương chỉ điểm nàng cũng làm không tốt, việc này vẫn là không cần nàng đến làm đi? Vạn nhất làm hư thì làm sao bây giờ?

Vì thế, nàng về sau sẽ rảnh rồi đi.

"Nương nương, bằng không, ngài giả bệnh?" Tần Hoan ra chủ ý cho Trần Mạn Nhu, Trần Mạn Nhu lắc đầu: "Như vậy sao được? Trước đừng

nói ngượng cũng không phải là kẻ ngốc, chính là xem tình thế hiện tại, ta cũng không thể giả bệnh a."

Hoàng hậu mang thai, vậy đại biểu cho trong một tháng, ngày thì tầm ít nhất có bảy tám ngày dư ra. Nàng lúc này không nắm chặt thời gian sinh một hài tử, chẳng lẽ phải đợi sang năm sau khi tuyển tú lại sinh hài tử sao?

Hoàng thượng cũng không phải là người hoa mắt ù tai, vừa nghe nói ái phi sinh bệnh liền vội vàng đi qua xem. Hoàng thượng thật ra rất chú ý, phàm là phi tần sinh bệnh, phải có gần nửa tháng hoặc là một tháng triệt thể bài, đỡ phải lây bệnh khí qua Hoàng thượng.

Nửa tháng một tháng là không lâu, nhưng nói không chừng một lần có thể mang thai hài tử, nàng vạn vạn không thể bỏ qua cơ hội này.

Tháng năm sang năm, người mới tiến cung, người mang thai tổn mười tháng, trở ra hậu cung còn có thể có chỗ cho người đứng sao?

Trái lo phải nghĩ, Trần Mạn Nhu cũng không thể nghĩ được biện pháp giải quyết cho tốt, nàng thật sự là không muốn cộng sự cùng Đức phi, cũng không muốn làm con rối. Ngày mai đi Vĩnh Thọ cung, khẳng định sẽ bị Hoàng hậu an bài công tác, nàng hôm nay nhất định phải nghĩ ra biện pháp mới được.

HẬU CUNG MƯU SINH KẾ

Tiểu Nhiên Hoa Khai

www.dtv-ebook.com

Chương 76: Tiếp Nhận

Trần Mạn Nhu suy nghĩ nửa ngày cũng không nghĩ ra có gì tốt, dù sao, Hoàng hậu nương nương cho người hỗ trợ quản lý cung vụ, đó là ân điển, người không được nói Hoàng hậu nương nương việc này rất phiền toái ta không muốn tiếp nhận người đổi người khác đi, đó đơn thuần là ngày trôi qua rất thư thái.

"Nương nương, nước đã có chút lạnh, thời gian ngài ngâm cũng có chút lâu rồi." Đối Nguyệt ở bên tai nhẹ giọng nói Trần Mạn Nhu, Trần Mạn Nhu mở to mắt, đứng lên để cho Đối Nguyệt đỡ nàng đi ra, Bội Đình cùng Tiến Tửu luôn luôn chờ bên cạnh, lúc này vội vàng cầm vải bông lại đây choàng lên người nàng.

Chờ Tần Hoan cầm áo lót tiến vào, Trần Mạn Nhu giang cánh tay để cho Tần Hoan hầu hạ. Mặc xong, đang định đi ra ngoài, đột nhiên cảm thấy có chút choáng đầu, dưới chân lảo đảo một cái, may mắn Tần Hoan cùng Đối Nguyệt vẫn ở hai trái phải của nàng, thế này mới tránh cho Trần Mạn Nhu cùng đất mẹ tiếp xúc thân mật.

"Nương nương, sắc mặt ngài có chút khó coi." Đối Nguyệt nhíu mày nói, tỉ mỉ nhìn sắc mặt Trần Mạn Nhu, lại nhìn không được đưa tay bắt mạch Trần Mạn Nhu, lúc trước lần Trần Mạn Nhu trở về, nàng chỉ đơn giản nhìn xem, cũng không có cần thận xem kỹ.

Ngược lại lần này bình tâm xuống, ước chừng qua thời gian một nén nhang, biểu tình trên mặt cũng vẫn biến hóa không ngừng. Thời gian lâu Trần Mạn Nhu cũng không còn kiên nhẫn: "Làm sao vậy? Có phải ta bị bệnh nặng không?"

"Nường nường, nô tỳ không xác định." Đối Nguyệt hít sâu một hơi, nói đến mạch tượng này nọ, thật là thần kỳ. Hoàn toàn không có vật tham khảo, chính là hoàn toàn dựa vào lý giải của bản thân, sau đó mới có thể đối chiếu các loại mạch tượng.

Trên sách thuốc nói, mạch là rất nhỏ, nhỏ đến nỗi gần như không thấy được, trầm mà rất nhỏ không ngừng, nhược mạch là trầm tế nhuyễn miên giống như nhược mạch, khinh tìm vô bản trọng thải biết. Đều là trầm tế, tại sao khác nhau? Cho nên, học tập trung y không chỉ phải chịu khổ cực, còn phải có thiên phú.

Đối Nguyệt học đã nhiều năm, ở Trần phủ thì đem hạ nhân ra luyện tập, sau đó lại tìm thầy thuốc hướng dẫn, nhưng cũng không thể xem như thầy thuốc. Nàng có thể bắt mạch, có thể xem xét các loại đồ ăn xem bên trong có thêm thứ gì hay không, cũng có thể coi một ít phương thuốc, không có nghĩa là nàng thật sự không gì làm không được.

Nhất là loại mạch tượng này, nàng cũng bất quá là kiến thức qua hai ba thứ, lúc này trong lòng lại khẩn trương, tự nhiên không dám xác định. Nghe thấy câu hỏi của Trần Mạn Nhu, Đối Nguyệt nhăn nhó hỏi lại: "Nường nường, nguyệt sự của ngài tháng này chậm sáu bảy ngày đi?"

"Đó không phải bình thường sao?" Trần Mạn Nhu che miệng ngáp một cái, bởi vì thời điểm nàng tiến cung tuổi còn quá nhỏ, còn không xem như trưởng thành, hơn nữa Đối Nguyệt vẫn điều dưỡng cho nàng, cho nên nguyệt sự vẫn là có chút không chuẩn. Thẳng đến đầu năm nay, nguyệt sự mới bắt đầu có chút quy luật, cũng bởi vì vậy, nàng mới quyết định muốn có hài tử.

Không đúng, nguyệt sự có quy luật. Trần Mạn Nhu đột nhiên phản ứng lại, bá một chút liền quay đầu qua, ánh mắt nhìn chăm chăm Đối Nguyệt: "Người là nói..."

"Nường nường, nô tỳ cũng không qua xác định, lúc trước nô tỳ cũng chỉ xem qua mạch của Lưu ma ma, huống hồ, ngài cũng còn ít tháng, ngay cả nửa tháng cũng không tới, nô tỳ thật sự là không dám xác định." Đối Nguyệt có chút bất đắc dĩ nói, một bên hưng phấn trên mặt Tần Hoan đã sớm ức chế không được: "Nường nường là thật sự mang thai? Vậy thật tốt quá, nô tỳ sẽ cho các nàng trải thêm thảm trên đất, nường nường ngài nhanh đi nghỉ ngơi, ngày mai nô tỳ đi bẩm báo Hoàng hậu nường nường, đã nói ngài có thai, chuyện quản lý cung vụ, vẫn nên giao cho người khác đi."

"Đợi chút!" Trần Mạn Nhu nhanh chóng tóm Tần Hoan lại, Tần Hoan vội vàng dừng lại, trở tay đỡ Trần Mạn Nhu: "Nhìn một cái nô tỳ đều cao hứng đến choáng váng, lúc này không phải thời điểm nói chuyện đó, nường nường, chúng ta trước nhanh về phòng ngủ nghỉ ngơi, đúng rồi, Đối Nguyệt, nường nường tối hôm nay uống không ít rượu, hẳn là không thành vấn đề đi? Trở về còn uống canh tỉnh rượu, nường nường lúc này cảm giác thế nào? Có cảm thấy trên người không thoải mái hay không? Hoặc là muốn ăn cái gì? Nường nô tỳ trước kia thời điểm mang thai, liên luôn muốn ăn cái gì, nường nường, nô tỳ đi làm một ít điểm tâm cho ngài?"

"Ngừng!" Trần Mạn Nhu đánh gãy Tần Hoan, vừa đi hướng phòng ngủ bên kia, vừa nói: "Tần Hoan, người cao hứng quá sớm, Đối Nguyệt cũng nói, căn bản xác định không được, nếu là có thể xác định, hôm kia thời điểm ngự y đến thỉnh mạch bình an chúng ta đã biết. Huống hồ, hôm nay Hoàng hậu nường nường mới nói mình mang thai, ta ngày mai phải đi nói với Hoàng hậu nường nường ta cũng mang thai, Hoàng hậu nường nường sẽ có cảm giác gì?"

Bị Trần Mạn Nhu vừa nói như vậy, Tần Hoan mới xem như hơi chút bình ổn hưng phấn một chút, tuy rằng vẫn đang cười, nhưng là giọng điệu không giống như vừa rồi: "Vậy nường nường ý tứ ngài là..."

"Hai ngày này không thể nói, chúng ta chờ ngự y chẩn đoán ra, mạch bình an hiện tại là năm ngày thịnh một lần, còn ba ngày, sẽ đến thời điểm. Nếu là ngự y có thể chẩn ra, đây mới là chuyện tốt, nếu là không được, chúng ta sẽ chờ thêm năm ngày, khi đó cũng không sai biệt lắm hơn một tháng, không khí vui mừng vì Hoàng hậu nương nương mang thai coi như là đã qua, chúng ta cũng không tranh nổi bật với Hoàng hậu nương nương."

Trần Mạn Nhu vừa suy nghĩ, vừa nói, nàng lúc này trong lòng còn có chút cảm giác không dám tin. Nàng cũng đã chuẩn bị hơn nửa năm, nguyên bản tưởng rằng còn phải đợi một chút, lại không nghĩ rằng, kinh hỉ đến nhanh như vậy. Nhưng là nghĩ đến vừa rồi Đới Nguyệt nói, nàng liền lại có chút cảm giác nói không nên lời, như là kinh hoảng, hoặc như là sợ hãi, còn có chút lo được lo mất.

Tần Hoan cùng Đới Nguyệt thấy trên mặt nàng một mảnh suy nghĩ sâu xa, hai người đều không nói chuyện, chỉ đỡ nàng tiến nội thất, chờ nàng lên giường sau đó đắp chăn cho nàng, liền im ắng xuất môn, suốt đêm phân phó đem long thú trong kho phòng đều tìm ra, đầu tiên là làm vài cái bọc ở góc bàn hoặc là ở những nơi có góc cạnh, sau đó may một mảnh lớn, chuẩn bị ngày hôm sau trải trên đất.

Còn Trần Mạn Nhu lại là ở trên giường lăn qua lộn lại ngủ không được, trong chốc lát nghĩ vấn đề cung quyền, trong chốc lát nghĩ vấn đề mang thai.

Nếu nàng thật sự mang thai, ngày mai trực tiếp đi chối từ cung quyền thực không phải thời cơ tốt. Trước không nói Đức phi đối với nàng có địch ý, chính là chính Chung Túy cung của nàng, còn giam lỏng một Hội Ấm cùng một Thanh Hạnh đâu, giao cung quyền ra ngoài, quay đầu Hội Ấm cùng Thanh Hạnh có thể bị đổi thành người của người khác.

Nếu như không mang thai... Khả năng này, chính là Trần Mạn Nhu suy nghĩ một chút, liền lập tức bóp chết trong đầu. Nhưng là không chối từ

nhận cung quyền, về sau Đức phi kia chữa mũi nhọn, sẽ yên tĩnh sao? Phía trên còn có Từ Ninh cùng Từ An như hổ rình mồi, phía dưới còn có một Hồ phi hận mình thấu xương mắt nhìn đăm đăm, đó chẳng phải là muốn mình không hay ho?

Nghĩ tới nghĩ lui, Trần Mạn Nhu bỗng nhiên nghĩ đến, lúc trước Tần Hoan hình như đề nghị mình giả bệnh. Lúc ấy mình nghĩ, còn phải mau chóng quyến rũ Hoàng thượng đến thêm hai lần, sẽ không ra quyết định này. Lúc này, nếu như giả bệnh, ngược lại có thể đem cung quyền tránh thoát đi.

Không đúng, sai lầm rồi, vừa rồi còn muốn không thả cung quyền ra đâu. Bằng không, trước hết quản nửa tháng? Chờ ngự y xác định tin tức, mình lập tức chối từ?

Trước hết nghĩ biện pháp đem Hội Âm cùng Thanh Hạng giải quyết mới được, Hội Âm là người của Thục phi, giữ lại thì chính là quả bom, tuy rằng hiện tại Thục phi bị cấm chường, nhưng là ai cũng không nói chính xác được khi nào thì nàng lại ra chủ ý xấu xa.

Thanh Hạng là người không an phận, mình vạn nhất thật sự mang thai, cũng không có biện pháp thị tẩm. Đến lúc đó nếu Hoàng thượng tới Chung Túy cung, vậy chẳng phải là bỏ qua cho Thanh Hạng cơ hội sao? Mình không hy vọng Chung Túy cung lại thêm một nữ nhân của Hoàng thượng. Chính là sang năm không thể không thêm, đó cũng là chuyện sang năm.

Suy nghĩ hơn một canh giờ, cuối cùng Trần Mạn Nhu hạ quyết định, cung quyền trước không thể buông, chờ nàng xác định tin tức mình mang thai mới có thể chối từ. Trước đó, nàng còn phải nghĩ biện pháp đem Hội Âm cùng Thanh Hạng giải quyết trước.

"Nường nường, rời giường." Sau khi nghĩ tốt, Trần Mạn Nhu liền tiến vào mộng đẹp. Nhưng là nàng cảm thấy, mình chỉ vừa mới ngủ, chợt nghe

thấy thanh âm Đối Nguyệt, sau đó, khăn nóng ẩm áp liền đắp lên trên mặt mình.

Trần Mạn Nhu không muốn mở mắt, liền nhắm mắt lại ngồi dậy. Tần Hoan vội vàng cầm y phục thay nàng mặc vào. Đối Nguyệt lại đem khăn đắp qua một bên trước, đưa tay bắt mạch cho Trần Mạn Nhu, cảm giác vẫn cùng tối hôm qua giống nhau, không quá xác định.

Nhưng là lúc này cũng không dám sơ ý, vạn nhất thật là hoài thai đâu?

Chờ Trần Mạn Nhu thu thập thỏa đáng, Đối Nguyệt liền tự mình cầm một chén đang đến đây: "Nương nương, đây là canh gà sáng sớm nô tỳ đã tự mình nấu, ngài nhanh thừa dịp còn nóng uống đi."

Trần Mạn Nhu hướng bên trong nhìn vào, cà rốt cùng hành lá thật sự là rất chói mắt, nàng lập tức cảm thấy không có khẩu vị. Chính là nhìn ánh mắt tha thiết của Đối Nguyệt, nàng liền có chút cự tuyệt không được, chân gà này vừa thấy thì biết là nấu hơn một canh giờ, sắp biến thành trong suốt, mình thức dậy không tính là trễ, một canh giờ trước, buổi tối nàng cùng Tần Hoan lại bận việc đến hơn nửa đêm, này cũng chính là tương đương với việc cả đêm gần như không ngủ sao?

"Nương nương, ở bên trong nô tỳ bỏ thêm gia vị, sẽ không quá khó uống." Đối Nguyệt vừa thấy Trần Mạn Nhu cau mày, biết nàng suy nghĩ cái gì, vội vàng cười nói: "Không tin ngài nếm thử? Ngay cả du tính ở trên nô tỳ đều giảm bớt đâu."

Trần Mạn Nhu cầm thìa, chậm rãi uống một ngụm, thật đúng là không phải quá khó uống. Lúc này nàng quả thật hẳn là phải uống nhiều hơn, cũng không cần lãng phí một phen tâm ý của Đối Nguyệt. Nghĩ, liền cười hì hì gật đầu, ý bảo Đối Nguyệt đem bát để trên bàn.

Uống lên gần nửa bát, nếu không sợ trên đường đi thỉnh an sẽ muốn đi mao xí, Trần Mạn Nhu sẽ uống một bát. Bất quá, xét thấy trên đường

không có thỉnh an nhà vệ sinh công cộng, Trần Mạn Nhu khống chế khẩu vị.

"Thiếp gặp qua Hoàng hậu nương nương, thỉnh an Hoàng hậu nương nương." Chờ Hoàng hậu tiến vào, Trần Mạn Nhu theo mọi người hành lễ. Hoàng hậu nâng nâng tay cười nói: "Đều ngồi xuống đi, Quý phi hôm nay mặc y phục nhìn rất đẹp, đây là gấm vóc Giang Nam tiến cống làm thành đi?"

"Ánh mắt Hoàng hậu nương nương thật tốt." Dương quý phi cười phui phui bộ y phục không tồn tại đường may nói, Giang Nam tiến cống đến loại sa tanh mềm nhẹ mềm mại này chỉ có năm sáu thất, Hoàng thượng để lại hai thất, Từ Ninh Từ An mỗi người một thất, Hoàng hậu một thất, còn lại một thất, toàn bộ cho Dương quý phi.

Hôm nay Dương quý phi mặc đến, mục đích không cần nói cũng biết. Bất quá, Hoàng hậu cũng không thêm để ý, khoe ra cũng vô dụng, bản cung cũng có. Huống hồ, của bản cung là đỏ sậm, người một cái đỏ tươi, đến trước mặt bản cung khoe cái gì?

"Màu sắc này ngược lại rất hợp với Quý phi." Hoàng hậu không mẫn không nhạt nói một câu, nghiêng đầu nhìn Trần Mạn Nhu: "Sắc mặt Huệ phi hôm nay có chút không tốt lắm, là thân mình không thoải mái?"

"Đa tạ Hoàng hậu nương nương quan tâm, thân mình thiếp rất tốt, chính là hôm qua Hoàng hậu nương nương nói chuyện kia, làm cho thiếp lo lắng nửa buổi tối, không đối gặt Hoàng hậu nương nương, ngày xưa thời điểm thiếp ở nhà, chưa bao giờ từng chạm tới mấy thứ này. Trong chốc lát được Hoàng hậu nương nương coi trọng, thiếp thật sự sợ hãi."

Trần Mạn Nhu vội vàng đứng dậy hành lễ, suy nghĩ nửa buổi tối, nàng mới coi như nghĩ được biện pháp dễ làm, có thể thành công hay không, tùy thuộc vào thái độ Hoàng hậu.

Kết quả Hoàng hậu còn chưa bày tỏ, Dương quý phi ở một bên tiếp lời Trần Mạn Nhu: "Người đã sợ hãi, kia chuyện này liền giao cho người khác. Hậu cung này nhiều người như vậy, không phải chỉ có mình Huệ phi người. Hoàng hậu nương nương là người rộng lượng, người không được, chẳng lẽ Hoàng hậu nương nương còn có thể cưỡng bức người sao?"

Vừa nói, vừa có ý đồ nhìn nhìn Hoàng hậu. Lời này nói ra, lại có vài phần ý tứ chèn ép. Giống như Hoàng hậu nếu không tìm người khác thay thế Trần Mạn Nhu, sẽ thành người ngoan độc bức bách người khác, hoặc là vì chèn ép người khác.

Trần Mạn Nhu cũng vội vàng đứng ở phía trước Hoàng hậu nói chuyện: "Quý phi nương nương, ngài đừng hiểu lầm ý tứ thiếp, thiếp có thể vì Hoàng hậu nương nương phân ưu, cao hứng còn không kịp đâu, làm sao có thể cảm thấy là Hoàng hậu nương nương cưỡng bức thiếp đâu? Trong cung từ trên xuống dưới, ai chẳng biết Hoàng hậu nương nương là khoan dung nhân từ nhất?"

HẬU CUNG MƯU SINH KẾ

Tiểu Nhiên Hoa Khai

www.dtv-ebook.com

Chương 77: Trợ Thủ

Chèn ép xong Dương quý phi, Trần Mạn Nhu ngay cả cơ hội nói chuyện cũng không cho nàng, trực tiếp quay đầu nhìn Hoàng hậu: "Nương nương, ngài cũng biết, thiếp mới tiến cung hai năm, ngày thường có nương nương ngài chiếu cố, đối với chuyện hậu cung cũng không hiểu biết nhiều. Cho nên thiếp nghĩ, thỉnh Hoàng hậu nương nương ban cho thiếp một trợ thủ."

Hoàng hậu thối phù cười một tiếng, giả vờ điểm điểm Trần Mạn Nhu: "Tâm tư người chuyển thật nhanh, nếu bản cung không đáp ứng người, có vẻ rất không nói tình lý một chút. Người xem người bên người bản cung, người thích người nào, bản cung tuyệt không giấu giếm."

"Hoàng hậu nương nương nhìn cho là được, thiếp cũng biết, người bên người ngài đều là người ngài dùng quen rồi, hiện tại ngài còn đang mang thai, cho nên bốn đại cung nữ, thiếp liền không cần, trong nhị đẳng của ngài chọn một người cho thiếp là được."

Trần Mạn Nhu tầm mắt từ trên người vài người Vọng Hương đảo qua, đó đều là tâm phúc tuyệt đối của Hoàng hậu, nàng choáng váng mới có thể muốn. Nhị đẳng cung nữ, nói không chừng còn có cơ hội mượn sức. Chính là không có cơ hội mượn sức, nhị đẳng quản chuyện cũng ít so với nhất đẳng, cũng không tiện quá mức cho nhúng tay vào chuyện Chung Túy cung.

Hoàng hậu đối với kết quả này cũng thực vừa lòng, cho dù nàng đã biết Trần Mạn Nhu tâm tư cẩn thận, phỏng chừng cũng sẽ đồng ý thuyết pháp của Trần Mạn Nhu. Mặc kệ chuyện gì, đều không bằng khối thịt trong bụng

nàng, bốn đại cung nữ mới người nàng tối tín nhiệm, lúc này nàng tuyệt đối sẽ không dễ dàng đồng ý một người đưa ra ngoài.

Nghĩ nghĩ, Hoàng hậu phân phó Vọng Hương một câu, Vọng Hương nhìn nhìn Trần Mạn Nhu, xoay người đi ra. Một lát sau, mang theo một cung nữ tiến vào, xem cách ăn mặc, là nhị đẳng cung nữ.

Cũng không biết có phải do Trần Mạn Nhu tự mình đề suất hay không, cho nên lúc này Hoàng hậu có vẻ khoan dung, cung nữ kia diện mạo cũng không phải thực quá đẹp, bất quá vừa nhìn thì biết là người lanh lợi.

"Huệ phi nương nương, nàng là nhị đẳng cung nữ ở Vĩnh Thọ cung Hoài Tâm." Vọng Hương mang theo cung nữ kia đến đây hành lễ với Trần Mạn Nhu, cung nữ kia cũng có ánh mắt, đi theo hành lễ: "Nô tỳ Hoài Tâm, gặp qua Huệ phi nương nương, thành an Huệ phi nương nương."

"Người tên Hoài Tâm? Thật sự là cái tên rất hay." Trần Mạn Nhu cười hì hì nâng tay cho cung nữ kia đứng dậy, quay đầu tiếp tục nói với Hoàng hậu: "Thiếp đa tạ Hoàng hậu nương nương, bất quá, thiếp còn có một thỉnh cầu."

Nói xong có chút ngượng ngùng, dừng một chút cười nói: "Hoàng hậu nương nương sẽ không ngại thiếp nhiều chuyện đi?"

"Sẽ không, người nói." Hoàng hậu bưng ly trà lên, nhấp một ngụm. Trần Mạn Nhu nhìn nhìn Lưu phi bên cạnh nàng, mang theo một ít khẩn cầu nói: "Thiếp còn muốn thỉnh Lưu phi tỷ tỷ thời điểm rảnh rồi chỉ điểm thiếp một chút, vạn nhất, nếu trong cung có đại sự..."

Có một số việc, một nô tỳ không tiện mở miệng. Tỷ như nói, vạn nhất Từ Ninh thái hậu bên kia có điểm chuyện gì, hoặc là trong cung có trọng đại yến hội hiến tế linh tinh, Hoài Tâm không thể nói quá nhiều, lúc này mặt khác cần người thân phận có vẻ quý trọng đến mở miệng.

Hoàng hậu không được, muốn dưỡng thai. Chẳng lẽ muốn đi hỏi Dương quý phi?

Hoàng hậu cũng nghĩ tới điểm này, nhìn lướt qua Trần Mạn Nhu, cười nói: "Cũng là người suy nghĩ chu toàn, bản cung đáp ứng. Lưu phi, thời gian người vào cung lâu hơn so với Huệ phi, Huệ phi tuổi còn nhỏ, nếu có làm cái gì không chu toàn, người nên chỉ điểm nhiều hơn."

"Đa tạ Hoàng hậu nương nương coi trọng, thiếp nhất định không phụ nhờ vả." Lưu phi vội vàng đứng dậy hành lễ, Thành phi có chút phần hận, dùng sức vặn khấn tay, hung tợn trừng mắt nhìn Trần Mạn Nhu một cái. Trần Mạn Nhu nửa điểm cũng không để trong lòng, nếu Lưu phi có dã tâm, nàng liền cho Lưu phi cơ hội này.

Hoàng hậu rất hiền lành, hậu cung quá bình tĩnh, như vậy bất lợi cho việc phát triển.

Xác định xong hai chuyện này, Trần Mạn Nhu mới xem như thở dài nhẹ nhõm một hơi, kế tiếp Thành phi toan ngôn toan ngữ cũng không để ở trong lòng, chỉ cười ứng phó rồi vài câu. Chờ tan hội, liền vội vàng đứng dậy chuẩn bị hồi Chung Túy cung, chính là đi không được hai bước, chợt nghe phía sau truyền đến một thanh âm: "Huệ phi nương nương, thiếp thỉnh an Huệ phi nương nương."

Quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Tề mỹ nhân đang cười hì hì hành lễ, Trần Mạn Nhu vội vàng nâng nâng tay: "Đứng lên đi, Tề mỹ nhân là có chuyện gì?"

"Nương nương thật đúng là quý nhân hay quên." Tề mỹ nhân đi đến phía sau Trần Mạn Nhu, đưa tay xoa tay múa chân một chút trên y phục trên người một chút: "Nương nương, ngài đã quên? Thời gian trước, ngài đi Hàm Phúc cung, còn khen châm tuyền nô tỳ rất tốt."

Trần Mạn Nhu cẩn thận nghĩ nghĩ, sau đó bỗng nhiên tỉnh ngộ: "A, bản cung đã nói là quên cái gì, nguyên lai là việc này. Người đã làm xong?"

"Là, Huệ phi nương nương có thể nhìn trúng châm tuyến của thiếp, đó là vinh hạnh của thiếp. Thiếp bỏ ra thời gian hơn một tháng, tỉ mỉ thêu hoa, không phải thiếp nói ngoa, y phục kia tuyệt đối xinh đẹp. Nếu Huệ phi nương nương mặc vào, khẳng định là càng đẹp mắt." Tề mỹ nhân có chút khoa trương nói.

Trần Mạn Nhu cũng biết tâm tư của nàng, lúc này mình cùng Đức phi quản cung vụ, Tề mỹ nhân ngày xưa ở trong hoàng cung tồn tại như người trong suốt, lúc này có lý do, vậy còn không phải vội vàng tận dụng?

Bất quá, lần trước cũng ít nhiều cũng thua thiệt Tề mỹ nhân một ít, bằng không, chính mình muốn an toàn trở ra, phỏng chừng còn có chút phiền toái. Quên đi, coi như là nhận một cái nhân tình của Tề mỹ nhân, lúc này vừa vặn đi.

"Cũng là như thế, vậy Tề mỹ nhân đợi lát nữa đưa đến Chung Túy cung đi, bản cung lúc này còn có chút việc, tạm thời trở về trước." Trần Mạn Nhu cười nói, từ giờ trở đi, nàng là tuyệt đối sẽ không đi lại lung tung, có thể không đi địa bàn của người khác, liên kiên quyết không đi, về sau ngay cả ngự hoa viên cũng không đi.

Ngược lại Tề mỹ nhân không thềm để ý, Trần Mạn Nhu đáp ứng cho nàng đưa qua, việc này đối với nàng mà nói đã muốn kinh hỉ, vội vàng tạ ân, tự mình lại đây đỡ Trần Mạn Nhu lên kiệu, sau đó nhìn theo Trần Mạn Nhu trở về.

"Tề mỹ nhân ánh mắt thật tốt, đã sớm nhìn bợ ở trên đi?" Hàn chiêu nghi ở bên cạnh hừ lạnh một tiếng nói, Tề mỹ nhân mang theo vẻ mặt giả vờ tươi cười hành lễ với Hàn chiêu nghi: "Đa tạ chiêu nghi khích lệ, thiếp đây

là vận khí tốt, Huệ phi nương nương không chê tay nghề của thiếp, thiếp tự nhiên là dùng để tâm vì Huệ phi nương nương làm y phục."

Hàn chiêu nghi liếc mắt nhìn Tề mỹ nhân, xoay người rời đi. Vương tiệp dư ở một bên cười nhạo một tiếng: "Nàng nghĩ nàng là ai? Không phải là nịnh bợ Hồ phi giả thanh cao kia sao? Hiện tại Hồ phi ra ngoài không được, xem ai còn cho nàng sắc mặt hoà nhã." Nói xong, xoay người vấn an Vương tu nghi: "Vương tử tử, thiếp suốt đêm chép cho Hoàng hậu nương nương một quyển kinh Phật, lúc này muốn đi đưa cho Hoàng hậu nương nương, ngài cũng đi qua sao?"

"Đi, lúc trước ta vừa làm một đôi hài cho Hoàng hậu nương nương, lúc này đang muốn đưa qua đây." Vương tu nghi cười đáp, hai người xoay người hướng sườn điện bên kia đi đến.

Lý tu hoa nhìn bóng dáng hai người khẽ hừ một tiếng, lại nhìn nhìn Đinh tiệp dư, cũng xoay người rời đi. Đinh tiệp dư đứng tại chỗ căn cứ môi, nhìn nhìn bóng dáng Lý tu hoa, nhìn nhìn Mã tiệp dư còn đứng tại chỗ, cũng cúi thấp đầu, mang theo cung nữ đi trước.

Mã tiệp dư ngẩng đầu nhìn nhìn bầu trời, nghĩ lúc này cũng không biết tiểu công chúa của mình tỉnh chưa, vú nương cũng không phải quá tận tâm, mình phải nhanh trở về nhìn mới được.

Tề mỹ nhân cười hì hì nhìn Tống mỹ nhân còn lại cuối cùng: "Chúng ta trở về?"

Tống mỹ nhân lui lui cổ, có chút khiếp đảm gật đầu, đi theo phía sau Tề mỹ nhân, cũng trở về cung điện của mình.

Hoàng hậu mang thai, ngày tháng trong hậu cung, liền có chút không yên tĩnh. Mấy tháng kế tiếp, Hoàng hậu đều không thể thị tẩm a. Ai bắt được cơ hội tốt, ai có thể có khả năng một bước lên mây, mọi người cũng không là kẻ ngốc.

Trần Mạn Nhu trở về Chung Túy cung, trước gọi người trong Chung Túy cung tới: "Đây là Hoài Tâm cô nương bên người Hoàng hậu nương nương, là Hoàng hậu nương nương ban cho bản cung giúp bản cung quản lý cung vụ. Bản cung đối với Hoàng hậu nương nương luôn luôn tôn kính, cho nên cũng không thể ủy khuất Hoài Tâm cô nương."

"Nương nương nói quá lời, nô tỳ là hạ nhân, mặc kệ ở đâu, nô tỳ đều nhớ rõ thân phận của mình." Hoài Tâm vội vàng tiến lên hành lễ nói, Trần Mạn Nhu khoát tay: "Bản cung biết ngươi là người hiếu lễ, chính là đây là bản cung này kính trọng Hoàng hậu nương nương."

Nói xong, quay đầu nhìn Tiến Tửu: "Trong khoảng thời gian này, người tạm thời làm nhị đẳng cung nữ, đương nhiên, phân lệ của người sẽ không thay đổi, vẫn là phân lệ nhất đẳng cung nữ."

Cho nên thoát nhìn là giáng xuống, trên thực tế vẫn là nhất đẳng cung nữ.

"Bất quá bản cung nếu được Hoàng hậu nương nương coi trọng, may mắn có thể tạm lĩnh cung vụ, vậy bản cung phải tự mình làm gương. Phối trí nhân thủ của tứ phi đều có quy định, bản cung cũng không thể ngoại lệ, cho nên..."

Trần Mạn Nhu nhìn Thanh Hạnh cười một chút: "Thanh Hạnh, người về tạp dịch phòng trước đi."

Sắc mặt Thanh Hạnh trắng nhợt, nghĩ muốn cự tuyệt, lại không nghĩ nổi có gì. Trần Mạn Nhu nói, là về tạp dịch phòng trước, không phải nói, người phạm sai lầm ta không cần người. Chẳng lẽ nàng có thể nói, dựa vào cái gì Hoài Tâm không đi trước? Đó không phải là không cho Hoài Tâm mặt mũi sao? Nghiêm trọng điểm hơn, là đánh vào mặt mũi Hoàng hậu.

Cho nên trong lòng chưa sót, Thanh Hạnh vẫn là hành lễ nói: "Là, nô tỳ tuân mệnh."

"Về phần Hội Ấm, người theo phân lệ tam đẳng cung nữ đi. Hoàng hậu nương nương mang thai, bản cung muốn vì hoàng hậu nương nương cầu phúc, cho nên tiểu phật đường sẽ phải quét tước ngày ngày, Hội Ấm, bản cung đem chuyện này giao cho người, người có thể làm được không?"

Hội Ấm không dám phản đối, lúc trước nàng phạm sai lầm, cho dù Trần Mạn Nhu tìm cái cớ đem nàng đánh chết cũng còn nhẹ. Lúc trước nếu nói là Trần Mạn Nhu cố kỵ thanh danh của mình, cùng với người khác trong hậu cung địa vị cao hơn nàng, như vậy lúc này, Trần Mạn Nhu đã có thể không có gì cố kỵ.

Người ta điều động là quang minh chính đại, vì cho người của Hoàng hậu mặt mũi, người xem ngay cả nhất đẳng cung nữ đều giáng xuống, người là nhị đẳng, còn dám không hài lòng?

Trần Mạn Nhu suy nghĩ thật lâu, Thanh Hạnh cùng Hội Ấm, một người nàng cũng không muốn. Nhưng là, một Hoài Tâm đến đây, nàng cũng chỉ có thể đuổi đi một người trong đó, một người thì tìm cơ hội mặt khác mới được.

Thanh Hạnh có vẻ không an phận, mình không thể thị tẩm, nói không chừng nàng khi nào đó liền leo lên giường Hoàng thượng, tuy nói mình ngăn cản không được Hoàng thượng có nữ nhân khác, nhưng là, ở Chung Túy cung, lúc mình mang thai, sẽ không thể có nữ nhân không an phận.

Mà Hội Ấm, sau lưng là Thục phi, nhưng là lúc này đã bại lộ. Mình đối với Hội Ấm đã có cảnh giác, cũng sẽ không dễ dàng bị Hội Ấm hồ lộng. Ngày sau, nói không chừng còn có thể tiếp từ Hội Ấm cấp một ít tin tức giả cho Thục phi.

Hai người so sánh với nhau, vẫn là đem Thanh Hạnh tiến bước trước có vẻ tốt hơn.

HẬU CUNG MƯU SINH KẾ

Tiểu Nhiên Hoa Khai

www.dtv-ebook.com

Chương 78: Đại Thọ

Dem vấn đề nhân sự Chung Túy cung giải quyết xong, Trần Mạn Nhu mới dựa vào phía sau, bưng ly trà nhấp một ngụm. Dừng một chút, quay đầu nhìn Tiến Tửu: "Người đi thỉnh Lưu phi đến đây, nói bản cung có chuyện muốn cùng nàng thương lượng."

Tần Hoan cùng Đối Nguyệt bất kể chuyện khác, hai người các nàng là người Trần Mạn Nhu tín nhiệm nhất, lúc này Trần Mạn Nhu có thể mang thai, hai người các nàng chỉ cần ở bên cạnh bảo hộ Trần Mạn Nhu an toàn là được, một người tùy thời tùy chỗ đi theo Trần Mạn Nhu, một người tận tâm tận lực nhìn chăm chăm phòng bếp. Về phương diện huân hương y phục, lại là giao cho Bạch cô cô. Tuy rằng Bạch cô cô chưa từng sinh hài tử, nhưng ở hậu cung gây người nhiều như vậy năm, đối với việc này vẫn rất hiểu biết.

Hoài Tâm đồng dạng cũng theo Trần Mạn Nhu, nhưng là tác dụng của nàng chính là giúp đỡ ra chủ ý, xem Trần Mạn Nhu xử lý sự vụ như thế nào, cũng không có nhiều công việc lắm.

Lưu phi đến rất nhanh, Bôi Đình vội vàng bưng nước trà điểm tâm đến đây, tầm mắt Lưu phi hướng đến ly trà trong tay Trần Mạn Nhu nhìn lướt qua, cười kinh ngạc: "Muội muội, không phải ta nói, Chung Túy cung của người, làm sao cũng có thể có chút trà ngon đi? Người tại sao lại uống nước đâu?"

"Trà ngon tự nhiên là có, chính là hôm qua không phải uống không ít rượu sao? Hôm nay không có khẩu vị, cảm thấy nước trà chua sót không chịu nổi, cho nên liền uống nước. Lưu phi tỷ tỷ yên tâm, ta cũng sẽ không

cho người một chén nước đầu." Trần Mạn Nhu cười đem ly trà đẩy tới trước mặt Lưu phi.

Lưu phi đưa tay nhắc nắp chén, bưng lên ngửi ngửi, cười nói: "Trà này quả nhiên không tệ, người có một cổ mùi thơm ngát. Cũng chỉ có muội muội là người huệ chất lan tâm, mới có thể phao ra hương vị bích loa xuân này."

Trần Mạn Nhu chỉ nhú mày nở nụ cười một chút, cũng không nói tiếp. Chờ Lưu phi uống gần nửa ly trà, mới buông ly trà trong tay nói: "Hôm nay muội muội thỉnh tử tử lại đây, là muốn hỏi tử tử một chuyện. Muội muội tuổi còn trẻ, thời gian tiến cung cũng không nhiều, có một số việc chỉ thấy qua lại chưa tiếp xúc qua, còn thỉnh Lưu phi tử tử vui lòng chỉ giáo."

"Người nói, chỉ cần ta biết, cam đoan một chút cũng không giữ lại đều nói cho người." Lưu phi rất hào sảng vẫy tay nói, lúc này Trần Mạn Nhu cười như hoa nở, lại đem điểm tâm trên bàn đẩy tới trước mặt Lưu phi: "Ta đây cảm ơn Lưu phi tử tử."

Nhìn lưu phi nhắc một miếng điểm tâm, Trần Mạn Nhu mới tiếp tục nói: "Kỳ thật, chuyện trong cung, lúc trước Hoàng hậu nương nương đều an bài rất tốt, đều cũng có lệ cũ để làm theo. Ta ngày thường chỉ cần ứng phó một chút, người nào muốn lãnh cái gì, hoặc là điều phối nhân thủ, chỉ cần trong lòng có tính toán là được. Chính là, có chuyện này, ta không tìm được lệ cũ, cũng chỉ phải tìm Lưu phi tử tử ra chủ ý giúp cho."

"Chuyện gì?" Lưu phi có chút nghi hoặc hỏi. Trần Mạn Nhu cười vươn một bàn tay khoa tay múa chân một chút: "Từ An thái hậu, năm nay là đại thọ năm mươi đầu."

Lưu phi nghe xong, lập tức nhú mày, chuyện này, thật đúng là không dễ làm. Lại nói tiếp, Từ Ninh thái hậu cùng Từ An thái hậu chỉ kém hai tuổi, thời điểm năm kia, là Từ Ninh thái hậu đại thọ năm mươi. Chính là, ngày sinh Từ Ninh thái hậu là trong tháng ba. Tháng tư ra quốc hiếu, tháng năm

tuyển tú, cũng không có người đề cập chuyện này, Hoàng thượng cùng Hoàng hậu giả ngu, Từ An cũng chưa nói qua một chữ.

Mà hai năm nay, không phải đại thọ, Từ Ninh cùng Từ An mỗi lần thời điểm sinh nhật, cũng thường thường thân nhiên trôi qua, nhiều lắm là Hoàng thượng Hoàng hậu dẫn cung phi bá lạy, sau đó kêu Đa Nhạc thự soạn các bài ca múa mới tiến vào dâng lên, hoặc là kêu gánh hát, đoàn xiếc ảo thuật vào biểu diễn một chút, sau đó theo lệ đi tiếp đãi tôn thất cáo mệnh triều đình mệnh phụ linh tinh, nhận một ít hạ lễ, cái này coi như xong chuyện.

Năm nay gặp chuyện này, thật đúng là không có tiền lệ để làm theo.

"Đức phi bên kia..." Lưu phi suy nghĩ trong chốc lát, nghiêng đầu nhìn Trần Mạn Nhu hỏi, Trần Mạn Nhu thở dài: "Đức phi bên kia vẫn chưa cho người cùng ta thương lượng chuyện này, ta vốn tính là tìm Hoàng hậu nương nương để hỏi chủ ý, chính là, Hoàng hậu nương nương mới vừa mới nói mọi chuyện đều giao cho ta cùng Đức phi, ta liền đi qua hỏi chủ ý, vậy chẳng phải là rõ ràng cho người nói Hoàng hậu nương nương không ánh mắt, tìm ta một người không dùng được sao?"

Lưu phi nhú mày không thể nhận ra, Trần Mạn Nhu nói tiếp: "Cho nên ta nghĩ, trước tìm Lưu phi tỷ tỷ người thương lượng một chút, chúng ta định chương trình, sau đó đem qua cho Hoàng hậu nương nương nhìn một cái, làm được thì liền chiếu theo chương trình, không được, cũng tốt cầu Hoàng hậu nương nương ra chủ ý."

"Vốn, người đã hỏi, chuyện này tỷ tỷ nên ra chủ ý cho người tìm một phương pháp, chính là Hoàng hậu nương nương lúc trước dù sao cũng đã công đạo người cùng Đức phi cộng chương cung vụ, việc này lướt qua nàng, chỉ sợ không tốt lắm đâu?"

Lưu phi chậm rãi nói, Trần Mạn Nhu nghĩ nghĩ, gật đầu: "Tỷ tỷ nói có đạo lý, ta đây đem Đức phi cũng mời đi theo?"

"Người ngốc a, người đem Đức phi mời đi theo, vậy ý kiến hay là người ra hay là nàng ra?" Lưu phi đưa tay điểm điểm cái trán Trần Mạn Nhu, Trần Mạn Nhu vừa đưa tay nhu cái trán, vừa lộ ra vẻ mặt mê mang: "Nhưng là không phải tỷ tỷ người nói..."

"Ta nói chuyện này lướt qua Đức phi là không tốt, nhưng cũng chưa nói cho người đem nàng mời đi theo!" Lưu phi có điểm chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, vì thế, Trần Mạn Nhu càng mê mang. Lưu phi càng cảm thấy Trần Mạn Nhu là khúc gỗ mục, lúc này còn phải cẩn thận giải thích cho nàng: "Ý tứ của ta là, người cùng Đức phi chào hỏi, xem phản ứng của nàng, phản ứng nàng nếu có thể chọc cho Hoàng thượng Hoàng hậu vui vẻ, người nhanh trước một bước đi nói cho Hoàng hậu nương nương, nói chủ ý này là người nghĩ ra. Nếu là không thể, vậy chúng ta mới hảo hảo suy tính."

Trần Mạn Nhu vẻ mặt khiếp sợ: "Này không phải chiếm đoạt chủ ý của Đức phi sao?"

"Ai bảo nàng không nghĩ đến chuyện này trước đâu? Người sớm phái người đi tìm hiểu, quá vài ngày thời điểm đi thỉnh an Hoàng hậu nương nương đúng là thời điểm tốt để nói ra." Lưu phi vội vàng khuyến khích nói, Trần Mạn Nhu khóe mắt âm thầm đánh giá thần sắc Lưu phi, thấy đáy mắt nàng mang theo một tia hưng phấn, trong lòng thật buồn bực, chẳng lẽ mình trước kia giả rất thành công, thế cho nên mọi người đều cho rằng nàng là kẻ ngốc?

"Người nghĩ a, nếu Đức phi suy nghĩ ra ý kiến hay, người đi nói cho Hoàng hậu nương nương, Hoàng hậu nương nương một khi cao hứng, nói không chừng càng cảm thấy người so với Đức phi càng có khả năng đâu." Lưu phi tiếp tục nói, Trần Mạn Nhu lắc đầu: "Không được, ta làm không

được chuyện như vậy. Ta tuy rằng không có tài hoa như Dương quý phi, nhưng cũng biết, chính nhân quân tử là không thể làm chuyện như vậy."

"Chúng ta làm sao là chính nhân quân tử?" Lưu phi thối phù một tiếng cười ra, mắt lé xem Trần Mạn Nhu: "Chúng ta a, cũng chỉ là tiểu nữ tử. Tại hậu cung, phía trên có hai cung Thái hậu, còn có Hoàng thượng Hoàng hậu, còn có một Dương quý phi được sủng ái, muốn sống tốt một chút, phải đem những người này đều lấy lòng mới được. Dù sao đâu, phương pháp tỷ tỷ đã cho người, dùng hay không, là chuyện của người."

Thấy Trần Mạn Nhu không thêm để ý, Lưu phi nói tiếp: "Người đem chuyện này tới hỏi ta, nhìn phương diện mặt mũi, ta cũng phải cho người một ý kiến hay. Nhưng là không nói gạt người, mặc kệ là Từ Ninh thái hậu đại thọ, hay là Từ An thái hậu đại thọ, ta đều không kiến thức qua, tính toán đằng hoàn, ta hầu hạ Hoàng thượng cũng không đến mười năm, chuyện này a, người thật đúng là không có người để hỏi."

Thời gian Lưu phi hầu hạ Hoàng thượng cùng Dương quý phi các nàng cũng không sai biệt bao nhiêu, Lưu phi không kiến thức qua hai cung Thái hậu đại thọ, vậy Dương quý phi Thục phi cái gì, cũng không kiến thức qua. Ngược lại Hoàng hậu có khả năng đã gặp qua, nhưng lúc ấy Từ An còn là Thục phi, sinh nhật, còn không thể gọi là thọ thần đâu.

"Nếu tỷ tỷ cũng không có biện pháp gì hay, muội muội cũng chỉ tự mình ngẫm lại cho tốt." Trần Mạn Nhu miễn cưỡng cười cười, liền cúi đầu không nói. Lưu phi cũng chỉ lo uống trà ăn điểm tâm, lại cầm khuông thêu hà bao khăn tử hỏi một ít châm pháp, Trần Mạn Nhu vô tình ứng phó.

Một lát sau, Lưu phi thở dài: "Ai, người chắc chắn ta xem người là thân muội muội!"

"Sau khi ta tiến cung, đều là tỷ tỷ chiếu khán ta, ta không thuận theo dựa vào tỷ tỷ thì dựa vào ai?" Sắc mặt Trần Mạn Nhu lập tức sáng lên, tiến đến

bên người Lưu phi: "Tỷ tỷ lúc này có biện pháp hay?"

"Biện pháp hay thì không có! Bất quá, lệ cũ thật ra ta có thể giúp người tìm ra một người!" Lưu phi tức giận liếc mắt nhìn nàng một cái, lại ở bên phải Trần Mạn Nhu ngồi xuống, vuốt móng tay, suy nghĩ trong chốc lát mới nói nói: "Người có biết mẫu hậu Thế Tổ hoàng đế, Văn Chiêu Mẫn Vương hoàng hậu đi?"

Trần Mạn Nhu gật gật đầu, Lưu phi nói tiếp: "Nàng năm đó đại thọ năm mươi, còn không phải là lệ cũ?"

"Biết thì biết, nhưng là rốt cuộc là quá trình thế nào, ta cũng không biết cặn kẽ, tỷ tỷ có thể nói một chút cho ta hay không?" Trần Mạn Nhu vội vàng kéo cánh tay Lưu phi hỏi, Lưu phi cười nói: "Thôi thôi, làm người tốt không dễ, vậy tỷ tỷ ta hôm nay liền hảo hảo nói một chút cho người."

"Thọ yến Vương hoàng hậu, phi thường long trọng. Sáng sớm, đầu tiên là Thế Tổ hoàng đế cùng Hoàng hậu cùng đi Vương hoàng hậu đến tổ miếu bái tế, sau đó đến Thái Hòa điện nhận bách quan bái lạy, sau là hậu cung Hoàng hậu mang theo chúng tần phi cùng với tôn thất bái lạy, sau đó là mệnh phụ bái lạy, đến giữa trưa, Vương hoàng hậu ban thưởng bách quan ở Thái Hòa điện tiền dùng bữa, nàng mang theo hậu cung ở phía sau Thái Hòa điện dùng bữa."

"Sau ngộ thiện, Thế Tổ hoàng đế triệu gánh hát Thanh Hà xướng ma cô hiến thọ cho Vương hoàng hậu, lại biểu diễn các loại xiếc ảo thuật, đến buổi tối, lại là nhóm hoàng tử công chúa mừng thọ, Hoàng hậu mang theo mọi người đưa lên lễ vật thọ thần."

Lưu phi một hơi nói xong, bưng ly trà uống nửa chén nước: "Là như thế, cả ngày đều có chuyện làm, rất là náo nhiệt long trọng, văn võ bá quan đều đến triều bái đầu, nghe nói, Vương hoàng hậu rất là cao hứng, ngay cả ca ngợi Thế Tổ hoàng đế cùng Hoàng hậu thập phần hiếu thuận đầu."

Trần Mạn Nhu cúi đầu không nói, Lưu phi phất y phục, đứng lên nói: "Muội muội, thời điểm không còn sớm, trong cung tử tử còn có một số việc muốn xử lý, sẽ không ở người nơi này làm trễ nãi. Biện pháp, tử tử cũng chỉ có thể nhớ được như vậy, quay đầu người nếu như cảm thấy cái này còn không được, vậy tử tử có thể không còn biện pháp khác."

"Làm sao có thể đâu, ta cảm thấy, nghe tử tử nói xong, nhớ tới đến không ít chuyện đâu, hôm nay đa tạ tử tử ra chủ ý cho ta." Trần Mạn Nhu cũng đi theo đứng dậy, đưa Lưu phi đến bên ngoài, mới xoay người tựa vào nhuyễn điểm.

Một lát sau, cho người gọi Vi Nhạc tới: "Người đi, đem chuyện đại thọ Từ An thái hậu truyền cho Dương quý phi cùng Đức phi biết, còn có hôm nay Lưu phi nói đến thọ yến Vương hoàng hậu, cũng nói ra đi."

Chờ Vi Nhạc đi ra ngoài, Trần Mạn Nhu mới kêu Hoài Tâm tiến tới hầu hạ. Hoàng hậu bên kia, dạo này có chút không nắm chắc, nàng lo lắng, cũng chỉ có thể tự mình lên sân khấu.

HẬU CUNG MƯU SINH KẾ

Tiểu Nhiên Hoa Khai

www.dtv-ebook.com

Chương 79: Y Phục

"Đảo mắt một cái là đã qua mười lăm tháng tám, qua hơn một tháng nữa, chính là vạn thọ tiết, vạn thọ tiết trước đây, nhưng là có một ngày lành, cũng không biết Hoàng hậu nương nương có tính toán gì." Trần Mạn Nhu nhìn nhìn Hoài Tâm đứng ở hạ thủ của mình, dừng một chút tiếp tục nói: "Hoài Tâm, ngày xưa người đi theo Hoàng hậu nương nương, có từng nghe Hoàng hậu nương nương nói qua ngày ấy muốn an bài như thế nào?"

Sinh nhật hai cung Thái hậu, không phải là chuyện nhỏ, ngày xưa trong cung cũng từng tổ chức quá thọ yến các loại, Hoài Tâm nếu là người Hoàng hậu tín nhiệm, nhất định cũng từng tiếp xúc qua, nàng đã nhắc nhở rõ ràng như vậy, chỉ mong Hoài Tâm có thể nhớ tới ngày kia mình nói như thế nào.

Không đợi Hoài Tâm trả lời, Trần Mạn Nhu tự mình vỗ tay một cái nói: "Ai nha, xem đầu óc ta này, Hoàng hậu nương nương luôn luôn là người thuần hiếu, từ trên xuống dưới ai không khen Hoàng hậu nương nương hiếu thuận? Nói vậy, chuyện này, nương nương chắc đã sớm có quyết định đi? May ta không đi hỏi Hoàng hậu nương nương chuyện này, bằng không, đã có thể thành tội nhân."

Thọ thần Từ An thái hậu, nếu Hoàng hậu không ra mặt, ngay cả một chủ ý cũng không ra, bị Dương quý phi các nàng bắt nhược điểm, đó là tai họa. Làm sao hướng quân vương, không phải là khoa trương rùm beng mình là dùng nhân hiếu trị quốc? Huống chi, đó vẫn là mẹ ruột Hoàng thượng.

Cho dù là Hoàng thượng không muốn thấy Từ An thái hậu vì cùng Từ Ninh thái hậu tranh nổi bật muốn nắm cung quyền, nhưng cũng là mẹ ruột người ta. Từ xưa, con dâu nhà ai dễ làm? Hoàng hậu còn không phải là đóa

bạch liên hoa trong lòng Hoàng thượng, nhiều lắm thì là hồng mẫu đơn, ung dung hoa quý là đủ, cung kính tôn trọng chính là đạo ở chung.

Hoài Tâm mân mân môi, cười nói: "Làm sao, nô tỳ nghe nói Huệ phi nương nương luôn luôn thông minh thiện lương, ngài có thể nghĩ đến Hoàng hậu nương nương, chính là đại thiện."

Trần Mạn Nhu không nói chuyện, cười chuyển đề tài. Nàng còn phải thẩm tra sổ sách đâu, chính là Từ An thái hậu đại thọ, chuyện linh tinh vụn vặt trong vụn vặt tiết của Hoàng thượng cũng sắp tới, các loại chuyện đều tiêu tiền, Đức phi đem một bộ phận lòng người thu mua rồi, Trần Mạn Nhu chỉ có thể nhìn sổ sách.

Xem tốt, đó là phải làm, xem không tốt, hoặc là chính là tham ô, hoặc là chính là keo kiệt, không dễ nói. Trần Mạn Nhu phải đem này chuyện này tính rõ ràng trước, chờ ngày khác Đức phi đến lãnh tiền bạc, trong lòng cũng có tính toán tốt.

Hoài tâm thấy Trần Mạn Nhu bắt đầu làm việc, lặng lẽ thay một ly trà nóng, sau đó rón ra rón rén ra cửa.

Một lát sau, từ Vĩnh Thọ cung có một tiểu thái giám đi ra, dẫn Hoài Tâm đi vào trong: "Hoài tâm cô nương, tại sao lúc này người đến đây? Hoàng hậu nương nương vừa phân phó người chuẩn bị ngộ thiện, người đối với khẩu vị của nương nương luôn luôn hiểu biết, không bằng chỉ điểm một chút cho tiểu nhân?"

"Lúc này nương nương mang thai, khẩu vị tất nhiên là có thay đổi, người hỏi ta còn không bằng đến hỏi hỏi Vọng Hương tỷ tỷ các nàng." Nói chuyện, đã sắp đến cửa tấm điện, Hoàng hậu được Vụ Diêu đỡ tay ở trong phòng đi lại, nghe thấy thanh âm, ở bên trong hỏi một tiếng: "Ai ở bên ngoài nói chuyện?"

"Hoàng hậu nương nương, là Hoài Tâm vội tới ngài thỉnh an." Hoài Tâm vội vàng đi hai ba bước đến trước cửa, ở phía trước quỳ xuống thỉnh an. Hoàng hậu nâng nâng tay, thoáng có chút nghi hoặc: "Như thế nào, Huệ phi nơi đó có chuyện gì?"

Buổi sáng người này mới đi theo Huệ phi trở về, giữa trưa đã trở lại, chẳng lẽ là đã xảy ra đại sự?

"Không phải là Huệ phi nương nương có việc, mà là nô tỳ bỗng nhiên nhớ tới đến một đại sự." Hoài Tâm được Hoàng hậu ý bảo đứng dậy, đi đến bên người Hoàng hậu, đỡ một cánh tay khác của Hoàng hậu, Hoàng hậu thuận thế đi đến bên nhuyển tháp ngồi xuống, nhìn Hoài Tâm, chờ nàng tiếp tục nói.

"Nương nương, ngày chín tháng chín, là đại thọ Từ An thái hậu năm mươi đầu." Hoài Tâm nhẹ giọng nói, Hoàng hậu cũng khẽ nhíu mày, thời gian nàng không hài lòng Từ An thái hậu đoạt quyền, lại bởi vì cách vài năm mới hoài thai hài tử, đối với sinh thần Từ An thái hậu cũng không quá để ý.

Không nghĩ tới, năm nay cứ nhiên là đại thọ. Từ An thái hậu cũng kỳ quái, loại chuyện có thể làm náo động này, nàng cứ nhiên không đề cập một câu. Chẳng lẽ, là đang chờ bắt bím tóc Đức phi cùng Huệ phi?

Nghĩ đến đây, Hoàng hậu liền cảm thấy, Từ An thái hậu thật đúng là lão yêu bà, cung quyền làm không đến tay nàng sẽ không bỏ qua! Chuyện này tự mình biết, không thể để cho nàng thực hiện được, hiện tại mình hoài đứa nhỏ, nếu Huệ phi thua, vậy trong cung có thể thành thiên hạ của Dương quý phi các nàng.

Nghĩ, Hoàng hậu vội vàng khoát tay: "Chuyện này bản cung đã biết, bản cung nghe nói, Huệ phi đem người đề bạt thành nhất đẳng cung nữ của nàng?"

"Là, Hoàng hậu nương nương." Hoài tâm vội vàng đem chuyện điều động nhân thủ trong cung Trần Mạn Nhu nói một lần, Hoàng hậu sờ sờ móng tay, ngón tay rơi vào khoảng không, thế này mới nhớ tới, sau khi mình mang thai thì không mang móng tay. Vì thế liền chuyển tay nắm vòng tay trên cổ tay vòng vo hai vòng, mày nhíu lại, suy nghĩ trong chốc lát, mới đứng thẳng dậy từ từ nói: "Cũng nên như thế, người ngày sau liền đi theo Huệ phi hảo hảo làm việc, ngày thường không có đại sự, cũng đừng tới đây, bản cung sẽ phái người đi tìm người."

Hoài Tâm kinh ngạc một chút, nhanh chóng nhìn Vọng Hương, Vọng Hương rũ mi mắt xuống cũng không để ý nàng. Hoài Tâm đành phải vội vàng tạ ơn, thấy Hoàng hậu không còn dặn dò khác, mới khom người rời khỏi phòng, ở cửa sân đứng trong chốc lát, mang theo chút do dự xoay người rời đi.

Hoàng hậu vừa đứng dậy đi ra bên ngoài, vừa phân phó Vọng Hương: "Người đi tìm Hoàng thượng, nếu Hoàng thượng không có tiếp kiến đại thần, mời Hoàng thượng đến đây một chuyến, bản cung có chuyện quan trọng cùng Hoàng thượng thương lượng."

Mẹ ruột Hoàng thượng, vậy Hoàng thượng mình ra chủ ý là tốt nhất. Có bản lĩnh, Từ An lão yêu bà cùng con người nháo đi.

Trần Mạn Nhu viết viết vẽ vẽ trên giấy, Tần Hoan đứng ở một bên hầu hạ, thường thường mài mực hoặc là phô giấy, chờ Đối Nguyệt tiến vào, mới nhỏ giọng nói: "Nương nương, dùng ngọc thiện xong rồi lại làm, ngài hiện tại cũng không phải là một người ăn cơm nha."

Trần Mạn Nhu ngẩng đầu, xoa xoa cổ có chút mỏi, thật lâu không viết nhiều chữ như vậy, thực sự có chút không thích ứng. Phía sau Tần Hoan vội vàng đến xoa cổ cho nàng, thuận tiện nói thầm: "Nương nương, Hoài Tâm kia thực không phải người an phận, tốt xấu gì cũng phải làm dáng a, tới chỗ

này ngày đầu tiên đã trở về Vĩnh Thọ cung, chuyện này truyền ra đi, thanh danh nường nường ngài có thể xong rồi."

"Không nghiêm trọng như vậy, nếu bản cung tự mình, đó mới là thanh danh bị mất." Tốt xấu gì cũng là danh môn khuê nữ, cũng là tứ phi chi nhất, cư nhiên trong ngày đầu tiên quản sự liền tới cửa cầu cứu, còn không phải là không có thanh danh sao?

"Người khác hoặc là nói Hoài Tâm là người tâm niệm chủ cũ, hoặc là nói Hoài Tâm là người không an phận, làm sao cùng nường nường nhà người liên quan?" Trần Mạn Nhu cười giải thích hai câu: "Huống hồ, nàng muốn thật sự là người an phận, vậy không có người thay bản cung làm việc. Các người ngày thường cũng cẩn thận đối đãi nàng, vạn vạn không thể quá bất hòa, biết không?"

"Đã biết nường nường." Đối Nguyệt đi đầu đáp, Bội Đình cũng vội vàng ở một bên ứng một câu. Tần Hoan tuy rằng không quá vui, nhưng vẫn ngoan ngoãn gật đầu, lời của nường nường nhà nàng, đối với nàng mà nói, đó là so với thánh chỉ còn có tác dụng hơn.

Dùng xong ngọc thiện, Trần Mạn Nhu vốn muốn nhìn lại sổ sách, nhưng cũng không biết sao lại thế này, tổng cảm thấy có chút mệt mỏi rồi. Ở trong lòng làm một cuộc đấu tranh, nghĩ dù sao này cung vụ quản lý tốt cũng không phát tiền khen thưởng, không cần phải quá liều mạng.

Vì thế, khoát tay chặn lại phân phó: "Ta muốn đi vào ngủ trưa, các người tùy tiện xem xem sổ sách kia, trong lòng có tính toán đại khái là được. Quay đầu, chúng ta tìm vài Mỹ nhân Tiệp dư giúp chúng ta tính sổ là xong."

Tần Hoan há mồm, thấy Trần Mạn Nhu đã đi đến nội thất, quay đầu hỏi Đối Nguyệt: "Để cho nhóm mỹ nhân tính sổ, cái này được sao?"

"Sao lại không được? Các nàng chẳng lẽ chỉ biết ăn cơm, không biết kiếm sống sao?" Đối Nguyệt bĩu môi, đi theo vào nội thất hầu hạ. Tần Hoan méo mó đầu, nếu mọi người đều nói có thể, vậy là có thể đi, quay đầu nàng phải đi xem mỹ nhân nào phẩm tính có vẻ tốt, ít nhất có thể viết có thể tính toán mới được.

Trần Mạn Nhu vừa ngủ, vẫn ngủ đến gần hoàng hôn, nếu không phải Đối Nguyệt cảm thấy buổi chiều nàng ngủ quá nhiều, buổi tối sẽ ngủ không được, thế nào cũng phải đem nàng kêu dậy, phòng chừng nàng có thể trực tiếp ngủ thẳng đến buổi sáng ngày hôm sau.

"Nương nương, Tề mỹ nhân ở bên ngoài chờ, đợi gần một canh giờ." Đối Nguyệt vừa mang khăn mặt cho nàng vừa nói, Trần Mạn Nhu có chút kinh ngạc: "Một canh giờ? Tại sao người không cho người gọi ta?"

"Nương nương đừng trách tội Đối Nguyệt cô nương, là thiếp không cho nàng đi quấy rầy nương nương." Đối Nguyệt còn không có trả lời, chợt nghe gõ cửa truyền đến tiếng nói, quay đầu liền nhìn thấy Tề mỹ nhân trong tay ôm cái một cái bọc tiến vào.

Trần Mạn Nhu liếc liếc mắt nhìn Đối Nguyệt một cái, Sắc mặt Đối Nguyệt ửng đỏ, vội tới cửa hô một tiếng: "Tần Hoan, Bôi Đình! Các người đi nơi nào? Không phát hiện Tề mỹ nhân còn ở trong phòng sao? Các người cũng không lưu người bồi Tề mỹ nhân trò chuyện?"

Sắc mặt Tề mỹ nhân cũng có chút xấu hổ, ngượng ngùng xoa xoa góc áo nói: "Đối Nguyệt cô nương, người đừng trách cứ các nàng, là ta có chút khát nước, nhờ Tần Hoan cô nương đi tìm chút nước trà đến cho ta, vừa vặn có tiểu cung nữ tìm Bôi Đình cô nương có một số việc, thế này mới không có người ở bên ngoài."

Trần Mạn Nhu cười nhìn nhìn Tần Hoan cùng Bôi Đình: "Thôi, lần này là Tề mỹ nhân cầu tình cho các người, bản cung sẽ không xử phạt các

người, lần sau nếu còn có chuyện như vậy, các người cũng không nên trách bản cung không lưu tình."

Tần Hoan cùng Bội Đình đều vội vàng hành đại lễ với Trần Mạn Nhu, sau đó lại hành lễ với Tề mỹ nhân: "Đa tạ Tề mỹ nhân vì nô tỳ cầu tình."

"Mau đứng lên mau đứng lên, cũng không phải các người sai, là ta nóng vội một chút." Tề mỹ nhân có chút vô thố, xem chút đã muốn đi lên đỡ Tần Hoan cùng Bội Đình, Trần Mạn Nhu ở một bên mở miệng hỏi: "Tề mỹ nhân, người đến để đưa y phục?"

"Nường nường đoán một lần là đúng, thiếp quả thật là tới đưa y phục." Tề mỹ nhân cũng cố chấp chuyện Tần Hoan cùng Bội Đình, tiến lên mở cái bọc trong tay ra, mang ra y phục ở bên trong, trên dưới hai món, ở trên là áo ngắn tà khâm màu đình hương, trên tay áo thêu tầng tầng lớp lớp hoa bách hợp, trên tà khâm thêu câu chi ngay cả mạn chu đỉnh hồng (huhu không hiểu gì luôn). Ở dưới là váy màu trứng muối thập nhị phúc mã, thượng trung hạ ba đường mặt lỵ hoa (hoa lài) sáng lạn.

Thủ công thêu ở trên rất sống động, vạt phần đẹp mắt. Trần Mạn Nhu vừa thấy liền thật thích, lúc này nói muốn thay thử xem. Tề mỹ nhân thấy nàng thích, cười không thấy mắt, vội bước tới hầu hạ.

Nhưng là Tần Hoan cùng Bội Đình lần này đã qua giáo huấn, vội vàng che ở trước mặt Trần Mạn Nhu, Tần Hoan đi hầu hạ Trần Mạn Nhu, Bội đình đỡ Tề mỹ nhân ở một bên ngồi xuống ghế: "Tề mỹ nhân, vạt không dám làm phiền ngài, ngài ở chỗ này chờ, nô tỳ nhóm một lát là tốt rồi."

Nàng bên này nói chuyện, Trần Mạn Nhu bên kia cũng đã được hai đại cung nữ hầu hạ thay đổi y phục. Trần Mạn Nhu nâng tay áo nở nụ cười trong chốc lát, nhắc chân đi hai bước, chỉ thấy hoa thêu trên váy, lập tức sống động như thật, cư nhiên làm cho người ta có một loại cảm giác hoa mai di động.

"Tề mỹ nhân thật sự là phí tâm, y phục này bản cung rất thích. Tần Hoan, người đi mang hai thất vải lần trước Hoàng hậu nương nương ban thưởng đưa cho Tề mỹ nhân, coi như là tạ lễ của ta." Trần Mạn Nhu nghiêng đầu cười nói với Tề mỹ nhân, Tề mỹ nhân liên tục chối từ, Trần Mạn Nhu cũng không cho nàng cự tuyệt.

Mắt thấy thời điểm không còn sớm, Tề mỹ nhân cũng không ở lâu, sau khi cùng Trần Mạn Nhu nói mấy câu, liền vội vã tiêu sái rời đi.

Tần Hoan muốn tới giúp Trần Mạn Nhu thay y phục, Trần Mạn Nhu lại khoát tay: "Lập tức ăn bữa tối, đỡ phải phiền toái."

"Nương nương, người cũng quá lớn mật, Tề mỹ nhân vừa đưa y phục tới, ngài liền vội vã thử, vạn nhất y phục này..." Tần Hoan nhỏ giọng nói, Trần Mạn Nhu cười nhạo một tiếng: "Yên tâm đi, đừng nói nàng căn bản không biết ta mang thai, chính là đã biết, y phục này, nàng cũng không dám động tay động chân."

Thấy Tần Hoan còn là có chút lo lắng không yên lòng, Trần Mạn Nhu hơi bất đắc dĩ nói: "Vương tiệp dư cùng Vương tu nghi đưa đồ đến chỗ Hoàng hậu, người thấy có ai kiểm tra qua sao? Liễu tu dung như vậy, trong hậu cung cũng chỉ có một người như vậy. Huống hồ, bản cung cũng không phải Dương quý phi."

HẬU CUNG MƯU SINH KẾ

Tiểu Nhiên Hoa Khai

www.dtv-ebook.com

Chương 80: Chẩn Xác

Trần Mạn Nhu dựa vào mỹ nhân tháp, cách bình phong nho nhỏ phía trước, Lý ngự y ngồi đối diện. Một lát sau, nhận thấy được trên hai ngón tay trên cổ tay buông lỏng, Trần Mạn Nhu mới thu hồi cánh tay, cười hỏi: "Lý ngự y, thế nào? Thân thể bản cung có khỏe không?"

"Thân thể Huệ phi nương nương rất tốt, mặt khác, vi thần muốn chúc mừng Huệ phi nương nương, nương nương đã có thai hơn một tháng." Lý ngự y đứng dậy hành đại lễ với Trần Mạn Nhu rồi nói, Trần Mạn Nhu bên kia im lặng một chút, lập tức truyền ra thanh âm kinh hỉ: "Người nói thật?"

"Huệ phi nương nương, y thuật của vi thần tự nhận vẫn có thể ở Thái Y viện sắp xếp vào bậc cao." Lý ngự y nói, Trần Mạn Nhu cảm giác xin lỗi: "Ngượng ngùng, Lý ngự y, bản cung chính là rất cao hứng. Như vậy, thân mình bản cung thế nào? Đứa nhỏ còn an ổn đi? Ngày thường bản cung phải chú ý cái gì? Còn thỉnh Lý ngự y có thể cho nói một chút cho bản cung, dù sao, đây là lần đầu tiên bản cung mang thai hài tử..."

"Đây là việc vi thần phải làm." Lý ngự y nói, bắt đầu nói cho Trần Mạn Nhu, chủ yếu là giảng giải cho đại cung nữ đứng ở bên người Trần Mạn Nhu. Từ hạng mục công việc lúc mang thai sơ kỳ cần chú ý, mãi cho đến hạng mục công việc trung kỳ cần chú ý, đặc biệt kể lại.

"Đa tạ Lý ngự y, bất quá, bản cung còn có một yêu cầu quá đáng." Chờ Lý ngự y nói xong, Trần Mạn Nhu vội vàng đề suất, Lý ngự y nhú nhú mày, hẳn không phải lần đầu tiên chẩn ra hỉ mạch, bình thường nhóm cung phi nói những lời này, hẳn đều có thể đoán được tiếp theo câu là cái gì.

"Lý ngự y nói, bản cung mới có thai hơn một tháng, tháng còn thấp đúng không?" Trần Mạn Nhu thấy Lý ngự y không nói lời nào, tự mình nói tiếp: "Bản cung thỉnh Lý ngự y đem sự tình hôm nay giữ bí mật, bản cung cũng sẽ không khó xử Lý ngự y, sẽ chờ lần sau thời điểm thỉnh mạch bình an, Lý ngự y báo lên trên, có thể chứ?"

Bình an mạch hiện tại là năm ngày thỉnh một lần, đương nhiên, trừ bỏ Hồ phi, chỗ nàng hiện tại là hai ngày thỉnh một lần. Bất quá là thời gian năm ngày, người thân thể luôn luôn khỏe mạnh, bình thường mang thai nửa tháng cũng có thể kiểm tra ra. Nhưng là ngày thường nguyệt sự không quá ổn định, vậy cần hai tháng hoặc là hai tháng rưỡi.

Cho nên năm ngày, vẫn là có thể dễ dàng hồ lộng cho qua. Sắc mặt Lý ngự y hơi hoãn, hướng Trần Mạn Nhu hành lễ: "Vi thần tuân chỉ, Huệ phi nương nương thân thể vừa mới lớn, nguyệt sự không đều là khó tránh khỏi, chờ năm ngày sau, vi thần hội lại đến Chung Túy cung thỉnh mạch."

"Vậy đa tạ Lý ngự y, Tần Hoan, người đưa Lý ngự y đi ra ngoài." Trần Mạn Nhu nhìn nhìn Tần Hoan, cười nói, Tần Hoan hành lễ, dẫn Lý ngự y xuất môn, nâng tay đem một cái hà bao đưa cho Lý ngự y.

Lý ngự y cũng không chối từ, hẩn tuy rằng tính tình ngay thẳng, nhưng là cũng biết một chút quy củ trong hậu cung, cũng không bởi vì tính tình của mình mà phải vứt bỏ tánh mạng. Huống chi, thỉnh ra hoạt mạch xem như hỉ sự, theo lý nên nhận lấy hồng bao.

"Nương nương, đã chẩn đoán chính xác, cái này ngài có thể yên tâm đi?" Tần Hoan sôi nổi tiến vào, Đới Nguyệt đã đem cái bình phong kia mang đi rồi. Trần Mạn Nhu bưng cốc nước nhấp một ngụm nước, thế này mới cười gật đầu: "Cuối cùng cũng yên tâm, lúc trước ta vẫn tưởng đang nằm mơ đâu."

"Hoài Tâm có hay không?" Chờ Tần Hoan cùng Đới Nguyệt nói chúc mừng xong, cùng với lải nhải xong chuyện tình phải chú ý, Trần Mạn Nhu mới xuất khẩu hơi. Tần Hoan bĩu môi: "Ở đâu, bắt quá ở trong phòng thiêu thừa may vá. Thật sự là hơi quá đáng, Hoàng hậu nương nương mang nàng cho ngài, kết quả nàng đến Chung Túy cung chúng ta không hảo hảo hầu hạ nương nương ngài, cứ nhiên cả ngày thiêu thừa may vá!"

"Mặc kệ nàng, nàng thiêu thừa may vá thì còn tốt một chút." Trần Mạn Nhu kéo kéo khóe miệng cười nói, người hưởng chỗ cao mà đi, cho dù là đại cung nữ Chung Túy cung, cũng không có mặt mũi bằng nhị đẳng cung nữ của Hoàng hậu nương nương, Hoài Tâm chân thành với Hoàng hậu, lại không có nghĩa là người tâm tính tốt.

"Nương nương, người bên người Đức phi nương nương đến đây." Đới Nguyệt đang chuẩn bị nói tiếp, đã thấy Bội Đình vào cửa, hành lễ với Trần Mạn Nhu, mới nói tiếp: "Đến là đại cung nữ Hồng Trân bên người Đức phi nương nương."

"Cho nàng vào đi." Trần Mạn Nhu hơi hơi nhíu mi, Đức phi quá xem trọng bản thân, luận địa vị, Đức phi so với Huệ phi thấp một ít, có chuyện cứ nhiên không tự mình đến đây, còn để cho Huệ phi nàng tự mình đi qua, thực nghĩ rằng nàng dễ nói chuyện lắm sao?

"Nô tỳ Hồng Trân, gặp qua Huệ phi nương nương, cấp Huệ phi nương nương thỉnh an." Hồng Trân vừa vào cửa liền nhiệt tình thỉnh an Trần Mạn Nhu, Trần Mạn Nhu bưng ly trà, cười hòa ái: "Chủ tử người cho người đến đây có việc?"

"Là, Huệ phi nương nương, nương nương chúng ta muốn mời ngài đi qua thương lượng chút chuyện. Còn có nửa tháng là sinh nhật Từ An thái hậu, chủ tử nô tỳ muốn mời Huệ phi nương nương đi qua thương lượng một chút chuyện cần chuẩn bị." Cái miệng nhỏ nhắn của Hồng Trân thực lưu loát, nói có thứ tự rất nhanh.

Trần Mạn Nhu rũ mi mắt, Đức phi này động tác cũng quá chậm, mình hôm kia đưa tin tức, hôm nay nàng mới có phản ứng. Chỗ Dương quý phi, cũng có thể có tin tức đi? Hoàng hậu bên kia còn không có động tĩnh, chẳng lẽ là đã định liệu trước?

"Đi nói cho nương nương các người, bản cung hôm nay có chút không thoải mái, sẽ không thể đến chỗ nàng." Nghĩ nghĩ, lại đỡ đầu nhú mày, vẻ mặt thống khổ: "Thân mình bản cung cũng quá tệ, bất quá là vài quyển sổ sách, cư nhiên liền biến thành như vậy. Nếu không phải bản cung đau đầu lợi hại, bản cung nhất định cùng Đức phi thương lượng một phen, dù sao, đây chính là một mảnh hiếu tâm với Từ An thái hậu."

Hồng Trân lén lút hướng lên trên nhìn vài lần, sắc mặt Trần Mạn Nhu không có biện pháp làm bộ, vẫn hồng nhuận, nhìn không giống như là sinh bệnh. Chính là, một mảnh hiếu tâm với Từ An thái hậu a, nếu nương nương nhà mình một mình làm xong chuyện này, có thể không có người phân công lao a.

"Nô tỳ thấy sắc mặt Huệ phi nương nương không tốt lắm, một khi đã như vậy, nô tỳ trở về cùng chủ tử nhà chúng ta nói một tiếng, Huệ phi nương nương vẫn nên lấy thân thể làm trọng." Hồng Trân hành lễ với Trần Mạn Nhu, thấy Trần Mạn Nhu xua tay, liền nhanh chóng xuất môn trở về báo cáo đi.

Đôi Nguyệt tới gần Trần Mạn Nhu, thay đổi cho nàng một ly nước ấm: "Nương nương, vậy chuyện này chúng ta sẽ không nhúng tay?"

"Nhúng tay vào? An tâm dưỡng thai mới là chính sự." Trần Mạn Nhu cười nói, đem ly trà để qua một bên, có Từ Ninh, thọ thần của Từ An làm hảo hoặc là không tốt, đều không có kết quả tốt. Trên có Hoàng hậu, dưới có Đức phi, nàng uổng phí khí lực làm gì?

"Chúng ta có thời gian năm ngày đem sự tình bố trí một chút, Tần Hoan, người đi chỗ Hoài Tâm, cho nàng cái tin tức, nói rằng, trong Chung Túy cung có Hội Âm là người của Thục phi, nhưng là làm người coi như là có lương tâm, đã đầu phục bản cung, hai ngày nay, bản cung đang định để cho Hội Âm vì bản cung chia sẻ một ít."

Nói xong, tạm dừng một chút, vượt cái chén suy nghĩ trong chốc lát, nói tiếp: "Bản cung thấy Hội Âm trù nghệ rất tốt, tính đưa đến Ngự Thiện phòng đâu."

Đôi Nguyệt lên tiếng, tìm khung thêu châm tuyến, xoay người đi tìm Hoài Tâm.

Trần Mạn Nhu lại nghiêng đầu nhìn Tần Hoan: "Thục phi bị cấm chường bao lâu? Ba tháng hay là một tháng?"

"Nường nường ngài thật đúng là quá mơ hồ, nếu một tháng, làm sao có đạo lý tiết Trung thu không xuất hiện?" Tần Hoan cười hì hì nói, nàng đối với Thục phi không có bao nhiêu ấn tượng tốt, nhìn như là người hiền lương thực đức, không nghĩ tới, mới bao lâu, liền làm ra hai chuyện.

"Ngô, vậy hiện tại cũng đã hai tháng đi?" Trần Mạn Nhu quên tính ngày, có chút không xác định hỏi. Tần Hoan cũng đếm ngón tay, một lát sau, thực khẳng định nói: "Đã hai tháng mười ngày, còn có hai mươi ngày Thục phi nường nường có thể được phóng xuất."

"Chúng ta có thể đưa tin tức xấu đến chỗ Thục phi đi?" Trần Mạn Nhu sờ sờ cằm hỏi, Tần Hoan gật đầu: "Đương nhiên có thể, chúng ta còn có thể truyền tin tức đến chỗ Quý phi đâu, cái đình này nếu có thể đưa bí mật qua, chúng ta cũng có thể thuận tiện sử dụng."

Trần Mạn Nhu cười khê: "Một khi đã như vậy, đưa tin tức đến chỗ Thục phi, nói..." Suy nghĩ trong chốc lát, Trần Mạn Nhu mới nói tiếp: "Nói, bản cung có khả năng mang thai, cung quyền, nói không chừng muốn giao cho

Dương quý phi. Lại đưa thêm một tin đến Dương quý phi, nói, chuyện Liễu tu dung trước kia thu thập hoa quế, là Thục phi ở sau lưng chỉ điểm."

"Nường nường, như vậy không được đi? Vạn nhất Thục phi đối với hài tử trong bụng ngài..." Tần Hoan kinh hãi, vội vàng ngăn cản nói, Trần Mạn Nhu khoát tay: "Hoàng hậu lần này lại mang thai đâu, phía trước có trường tử, phía sau có Hồ phi được đưa tới chỗ Từ An thái Hậu dưỡng hài tử, nàng làm sao có thể coi trọng hài tử trong bụng ta?"

Thấy vẻ mặt Tần Hoan vẫn không vui, Trần Mạn Nhu đưa tay đánh lên đầu nàng một cái: "Đồ ngốc, người đã quên hài tử của Dương quý phi làm sao mà mất?"

"Vậy Thục phi cũng không biết Dương quý phi đã biết a." Tần Hoan chu miệng, Trần Mạn Nhu kéo kéo hai gò má của nàng: "Ngốc a, người sẽ không làm cho Thục phi biết Dương quý phi đã biết sao? Trước kia trong tay Dương quý phi không có quyền lợi, cũng không có chứng cứ, bản thân lại thanh cao không nhìn mặt đất, thế này mới không hoài nghi đến trên người Thục phi, nếu hoài nghi đến trên người Thục phi, Dương quý phi là loại người thiếu kiên nhẫn, lại có tính tự mãn thập phần được sủng ái thủ đoạn thập phần cao minh mà nói, nàng sẽ cho Thục phi sắc mặt hoà nhã sao?"

"Nhưng là Dương quý phi, không nhất thiết có thể làm cho Thục phi không để ý chỗ chúng ta đi?" Tần Hoan còn có chút chần chờ, dù sao, nàng cảm thấy, tin tức nường nường nhà mình mang thai hần nên dùng sức che giấu, chờ giấu giếm không được lại tìm thời điểm nói ra, lúc ấy sẽ không có người có thể uy hiếp bụng nường nường.

"Lúc trước người đã tính ngày a? Còn có hai mươi ngày đâu." Trần Mạn Nhu nhìn ra ý tứ Tần Hoan, cười nói: "Huống chi, năm ngày sau Lý ngự y sẽ báo lên trên, chúng ta giấu giếm thì giống như đang dối gạt, đơn giản liền thoải mái công bố ra, cũng làm cho các nàng kiêng kị một chút, không

động thủ ngoài sáng. Được rồi được rồi, người nhanh chiều theo lời ta nói đi làm đi, ngày mai liền đem tin tức truyền đi, năm ngày sau, ta phải đem cung quyền giao ra đây, cũng không có thời gian lại làm việc này."

Tấn Hoan đành phải lĩnh mệnh, đi ra ngoài tìm Tiểu Đình Tử cùng Tiểu Thành Tử đến đây, phân phó hai người phân biệt đến chỗ Dương quý phi cùng Thục phi truyền tin tức. Đương nhiên, tin tức Trần Mạn Nhu mang thai, chỉ có thể truyền chỗ Thục phi, ngay cả bên Hoàng hậu đều tạm thời không thể cho biết.

"Bôi Đình, chuyện bản cung cho người điều tra, có kết quả sao?" Trần Mạn Nhu đứng dậy, chuẩn bị đi lại đi lại, ngồi thời gian lâu, có chút không thoải mái. Còn một mình Bôi Đình ở lại vội vàng tiến lên đỡ lấy nàng. Trần Mạn Nhu đi hai vòng, bỗng nhiên nghĩ đến vấn đề này, vội vàng quay đầu hỏi.

Bôi Đình lắc lắc đầu: "Còn không có điều tra ra, trong cung, còn thiếu một chút. Ngoài cung, tin tức bên Trần gia còn chưa đưa vào, ít nhất ngày kia."

HẬU CUNG MƯU SINH KẾ

Tiểu Nhiên Hoa Khai

www.dtv-ebook.com

Chương 81: Hàng Vị

"Nường nường, hiện tại Dực Khôn cung rất náo nhiệt." Trần Mạn Nhu đang đứng ở trước bàn vẽ tranh, từ cửa sổ nhìn thấy Tiến Tửu cao hứng phấn chấn vào cửa, khoe miệng loan loan, đem bút lông trong tay buông xuống: "Tại sao náo nhiệt?"

"Vừa rồi Quý phi nương nương đi Dực Khôn cung, không bao lâu, liền ngay cả Thành phi cũng đi, tuy nói nô tỳ vào không được, cũng không có biện pháp nghe thấy bên trong nói gì, nhưng là nô tỳ sẽ hỏi thăm a." Tiến Tửu vào cửa, trước tiên hành lễ với Trần Mạn Nhu, sau đó đứng ở bên cạnh bàn, vừa đem bút lông thả vào chậu nước để rửa, vừa cười hì hì quay đầu nói với Trần Mạn Nhu.

"Nô tỳ nghe thô sử bà tử ở Dực Khôn cung nói, Dương quý phi vừa vào cửa liền quăng vỡ cái ly, sau đó mắng Thục phi nương nương là lòng dạ đen tối, Thục phi nương nương ngay từ đầu chỉ khóc, nói Quý phi nương nương ý thể hiếp người, mình đã bị cấm chường, còn phải chịu loại khuất nhục này. Sau đó Quý phi nương nương nói, muốn đi nói cho Hoàng thượng, nàng muốn Nhị hoàng tử làm con nuôi, Thục phi nương nương cũng tức lên, nói Quý phi nương nương mị hoặc Hoàng thượng, là họa thủy, sẽ làm hại quốc gia cái gì."

"Lời này người cũng có thể nghe được?" Trần Mạn Nhu kinh ngạc, nguyên bản nàng còn muốn, tốt xấu gì Dương quý phi không có một hài tử, hẳn là tâm tư phải cẩn thận, không nghĩ tới, vẫn là thiếu tâm nhãn như vậy.

Thục phi thốt ra lời này, cho dù là hôm nay không truyền ra, phỏng chừng Dương quý phi cũng bị lạnh nhạt vài ngày.

"Thô sử bà tử kia là tránh ở phía dưới cửa sổ nghe lén, hẳn là sẽ không nghe lầm đi?" Tiến Tửu suy nghĩ trong chốc lát nói, Trần Mạn Nhu xì một tiếng cười ra: "Phòng chừng nàng là lừa gạt người, người cũng không ngấm lại, Dương quý phi thật sự cùng Thục phi âm ỷ lên, đại cung nữ của Thục phi chẳng lẽ là người ngốc, một chút cũng không biết đề phòng có người nghe lén sao?"

Tiến Tửu cảm thấy có lý, rất tiếc nuối lắc đầu: "Uổng phí một chuỗi tiền đồng đâu."

"Quay đầu nói với Tần Hoan một chút, để nàng tiếp tế tiếp chi viện cho người, người tiếp tục nói, Thành phi đi sau thì thế nào?" Trần Mạn Nhu tùy ý khoát tay nói, Tiến Tửu lại hưng phấn lên: "Thành phi cư nhiên là người đàn bà chanh chua a, nàng vừa vào cửa đã muốn cùng Thục phi động thủ, may mắn Thục phi tuy rằng bị giam lại, nhưng nhân thủ Dực Khôn cung không ít, dám đem Thành phi cấp đê úp xuống đất."

Bởi vì Nhị hoàng tử hiện tại ở cùng một chỗ với Thục phi, cho nên nhân thủ Dực Khôn cung, ít nhất muốn gấp đôi so với Chung Túy cung.

Suy nghĩ một chút tình hình Thành phi bị ấn trên mặt đất, Trần Mạn Nhu nhất thời lại cười rộ lên, quả nhiên là không sợ đối thủ như thần, chỉ sợ đồng đội như heo a. Thành phi này không phải bị làm thành đầu mũi thương, chính là một cái đầu mũi thương, còn có thể sống sót thần kỳ, thật sự là vận khí tốt.

"Tiếp tục hỏi thăm, có cái gì thú vị, mau trở nói lại cho ta biết." Trần Mạn Nhu cười tủm tỉm nói, Tiến Tửu lên tiếng, vừa vội vội vàng đi tìm hiểu tin tức.

Lần này, không đợi Tiến Tửu trở về, bên Hoàng hậu có người tới trước: "Hoàng hậu nương nương có 薨 chỉ, thỉnh Huệ phi nương nương đến Vĩnh Thọ cung đi một chuyến."

"Có chuyện gì quan trọng sao?" Trần Mạn Nhu tự mình kéo tay Vụ Diêu, cười khanh khách hỏi. Vụ Diêu tính tình thật ôn hòa, cũng không chối từ hà bao kia, cười nói: "Thục phi nương nương cho người túm Thành phi nương nương đến Vĩnh Thọ cung cáo trạng đầu, Hoàng hậu nương nương tinh thần không tốt, thỉnh Huệ phi nương nương đi qua hỗ trợ phán xét phải trái."

"Vậy người chờ một lát, chờ bản cung đổi kiện y phục rồi đi qua." Trên mặt Trần Mạn Nhu mang theo chút kinh ngạc, nhưng rất nhanh liền bình phục xuống, cho Tần Hoan bưng nước trà, mình đã vào nhà thay y phục.

Đến Vĩnh Thọ cung, vừa vào cửa liền nhìn thấy Thục phi thê thê thảm thảm gạt nước mắt, Thành phi tóc tán loạn, quỳ gối bên kia liếc mắt trừng Thục phi. Còn Dương quý phi lại đánh mặt, ánh mắt như hàn băng ghim ở trên người Thục phi.

Nàng không phải không muốn nhẫn nhịn, nữ nhân hậu cung, không minh bạch mà đánh mất hài tử, không phải số ít, chính là Từ An thái hậu hiện tại, năm đó trước khi sinh hạ Hoàng thượng, không phải đã mất một nam anh đã thành hình sao?

Nhưng là, nếu không phải Thục phi tiện nhân này! Hài tử kia chính là hoàng tử thứ hai trong hậu cung a, nếu là tương lai Đại hoàng tử ra cái vạn nhất, chẳng phải là con trai của nàng chiếm vị trí trưởng tử? Thật giận Thục phi, cứ như vậy hại con trai của nàng! (Sao mấy bà này cứ chắc chắn mình sẽ sinh con trai nhỉ?????)

"Nương nương, ngài cần phải làm chủ cho thiếp a, thiếp cũng không biết là chuyện gì xảy ra, đầu tiên là Quý phi nương nương đến chỗ thiếp cãi lộn, còn dùng ly ném thiếp, nương nương người xem, nếu thiếp phá tướng, vậy phải làm thế nào cho tốt? Còn có Thành phi, thiếp cũng không biết làm sao trêu chọc các nàng, chẳng lẽ, bởi vì Dương thống lĩnh lại thăng quan, cho nên Quý phi nương nương cùng Thành phi có thể không coi ai ra gì sao?"

Thục phi lau một phen nước mắt, tiếp tục khóc kể. Trần Mạn Nhu vờ nhìn thấy trên trán nàng, a, thật là có một chút hồng ngân, bất quá, khoảng cách đến rách da chảy máu kém rất xa, xem ra, Dương quý phi không hổ là từ trong nhà võ tướng đi ra, độ chính xác này, quả thật không sai.

"Đủ!" Ước chừng Thục phi là vừa vào cửa liền khóc, khóc nửa ngày như vậy, sắc mặt Hoàng hậu cũng không thể nào tốt, một tiếng lạnh lùng, nghe thấy thanh âm Trần Mạn Nhu thình an, bình ổn một hơi mới nói: "Huệ phi lại đây? Cũng biết đã xảy ra sự tình gì?"

"Hồi nương nương, thời điểm đến, Vụ Diêu cô nương đã cùng thiếp nói qua. Chính là, thiếp lại không biết nguyên do." Trần Mạn Nhu vội vàng hành lễ với Hoàng hậu, khi nói chuyện, Đức phi cũng đến đây, Lưu phi cũng đến đây. Tam phẩm trở lên, trừ bỏ Hồ phi còn đang dưỡng thai, xem như đầy đủ.

Hoàng hậu lạnh giọng nói: "Bản cung gọi các người đều đến đây, không phải cho các người thăm án tử, mà là cho các người biết, thân là hậu phi, cái gì là phải làm, cái gì là không nên làm."

Nói xong, cũng không hỏi Dương quý phi cùng Thành phi nguyên do, trực tiếp tuyên bố: "Dương quý phi thân là tòng nhất phẩm quý phi, vốn phải ứng trì cung thực thận, cung kiệm hóa nhân, cũng không cố phong nghi thực nhân, không hề có phong phạm quý phi, cùng Thục phi giống như người đàn bà phố phường chanh chua, thực làm hoàng gia hổ thẹn, bản cung cảm thấy đau lòng sâu sắc, nay phạt Quý phi cấm chường ba tháng, phạt bổng hai năm, thực trừ đạm y (ăn chay, mặc đồ tu thì phải), sao chép kinh Phật trăm bộ, Dương quý phi người có gì dị nghị không?"

Sắc mặt Dương quý phi trắng bệch, hơn nửa ngày mới đứng dậy lạnh băng băng nói: "Thiếp cũng không dị nghị, chính là Hoàng hậu nương nương, Thục phi hại đứa con trong bụng ta, hành vi phạm tội này, nên xử phạt như thế nào?"

"Người có chứng cứ?" Hoàng hậu nhìn Dương quý phi, trầm giọng hỏi, trên mặt Dương quý phi xuất hiện hận ý, tay nắm thành quyền đầu, móng tay thật dài cắm lòng bàn tay, mơ hồ có thể nhìn thấy tơ máu màu đỏ ở giữa. Lần này thật im lặng trong chốc lát, thanh âm khàn khàn nói: "Liễu tu dung đã chết, thiếp cũng không chứng cứ."

Liễu tu dung vào Dịch Đình cung không tới một tháng, liền sinh bệnh nặng đã chết. Lúc trước mọi người cũng đoán được là người của Dương quý phi ngầm động thủ, chính là Liễu tu dung hại Dương quý phi không còn hài tử, hành động này của Dương quý phi cũng không xem như quá đáng, cho nên cũng sẽ không có người ra mặt nói gì.

Lúc này Dương quý phi bỗng nhiên liền có chút hối hận, mình lúc ấy nếu không xúc động như vậy, nói không chừng Liễu tu dung chính là một đột phá. Thật giận tiện nhân Thục phi này, cư nhiên giả trang thuần lương nhiều như vậy năm, mình thật đúng là mắt bị mù.

Thấy nàng không có chứng cứ, Hoàng hậu cũng không quản, trực tiếp quay đầu nói: "Thành phi càng nặng, thân là cung phi, cư nhiên dám đối với cung phi khác động thủ, có phải ngày nào đó người xem bản cung không vừa mắt, cũng sẽ đánh tới Vĩnh Thọ cung của bản cung hay không?"

"Hoàng hậu nương nương, thiếp vạn vạn không dám. Chính là Thục phi nàng hại hài tử của Quý phi nương nương, thiếp thế này mới..." Hoàng hậu nói lời khắc nghiệt, Thành phi vội vàng dập đầu bồi tội, tinh thần Hoàng hậu ước chừng có chút không đồng đảo, trực tiếp khoát tay chặn lại nói: "Niệm người vi phạm lần đầu, tội chết có thể miễn, nhưng là tội sống khó thoát, biếm người thành tam phẩm chiêu nghi, người có phục?"

Thành phi cắn môi, cúi đầu, không cho người ta thấy rõ thần sắc, chính là, nàng không trầm mặt thật lâu giống như Dương quý phi, cơ hồ là lập tức liền lên tiếng trả lời: "Thiếp cũng không có ý kiến, Hoàng hậu nương nương công chính nghiêm minh, thiếp rất phục."

"Thục phi, người đối với xử trí của bản cung có ý kiến gì?" Hoàng hậu thoáng gật gật đầu, vòng vo tầm mắt nhìn Thục phi, Thục phi gạt nước mắt trên mặt, cố nuốt nghẹn ngào trả lời: "Thiếp đa tạ Hoàng hậu nương nương làm chủ cho thiếp, thiếp cũng không có ý kiến."

Nói xong, Thục phi lại hành đại lễ với Hoàng hậu: "Lúc trước thiếp nghe nói Hoàng hậu nương nương có thai, thiếp vốn định tự mình đến chúc mừng, chính là thiếp còn bị cấm chường, không thể đến. Nhưng thiếp ở tiểu phật đường, vì Hoàng hậu nương nương cung phụng kinh thư cùng phật châu, ngày ngày vì nương nương cùng tiểu hoàng tử trong bụng nương nương cầu phúc, hôm nay đồng thời mang đến hiến cho nương nương, còn thỉnh nương nương xin vui lòng nhận cho."

Thục phi tự mình phụng kinh thư từ trong tay đại cung nữ bên người, mình bước đến trước đài hai tay cầm dâng cao qua đầu, Vọng Hương xuống dưới mang kinh thư cùng phật châu. Hoàng hậu phiêu hai mắt, sau đó gật gật đầu: "Người có tâm."

Nhìn lướt qua Dương quý phi, Hoàng hậu tiếp tục nói: "Chuyện lần này là một cảnh cáo, trong người bên, ngày sau nếu ai lại làm ra loại chuyện mất mặt này, bản cung trực tiếp đem bọn người đưa đến Dịch Đình cung, hậu cung không thiếu nhất chính là nữ nhân, đừng tưởng rằng ỷ vào thân phận của mình, có thể vô pháp vô thiên! Tốt xấu các người cũng đọc nữ giới lớn lên, bình thường ngôn hành đều chú ý chút!"

"Cẩn tuân Hoàng hậu nương nương dạy bảo." Trần Mạn Nhu vội vàng theo sau hành lễ, Dương quý phi tuy rằng không phục, nhưng lúc này đầu óc tỉnh táo lại, cũng biết hành vi hôm nay của mình rất xúc động, chỉ cúi đầu không hề phóng ánh mắt như tiểu đao về phía Thục phi nữa.

"Được rồi, không có việc gì thì đi xuống đi thôi, Huệ phi cùng Đức phi lưu lại." Hoàng hậu khoát tay chặn lại, nhắm mắt làm ngơ, ba người này

cũng không phải loại tốt lành gì, chỉ cần các người đánh nhau trên mặt rõ ràng, vậy không cần phải xen vào.

Thành phi rơi lại ở phía sau, chờ hai người phía trước đi rồi, mới lắc lư đi ra Vĩnh Thọ cung. Trở lại Thừa Càn cung, đại cung nữ Linh Châu lưu lại vội vàng lại đây đón: "Nương nương, sự tình thế nào? Ngài có bị phạt hay không?"

"Bị phạt? Đó là khẳng định có, may mắn không bị đánh bằng roi." Thành phi che miệng ngáp một cái: "Trước không nói, không phải chuyện đại sự gì, chính là về sau các người đổi giọng gọi ta chiêu nghị nương nương, Linh Châu, người đem chuyện này phân phó xuống đi, về sau cũng không thể gọi sai, ta đi vào ngủ một lát trước, cơm trưa sẽ không ăn, các người đều trở về sau đó tự mình giải quyết."

Nói xong, một bước thành ba bước vào buồng trong. Linh Châu trợn mắt há hốc mồm, quay đầu nhìn Linh Ngọc: "Đây là có chuyện gì? Phân vị, nói hàng liền hàng?"

"Uh, người cũng đừng quản, không thấy nương nương cũng không thêm để ý sao? Thời gian không còn sớm, người nhanh phân phó người đi lấy ngọc thiện đi." Linh Ngọc vừa nói, vừa đuổi theo sát phía sau, chuẩn bị đi vào hầu hạ.

Linh Châu nhìn nhìn bóng dáng Linh Ngọc, nhú nhú mày, đi gọi hai tiểu thái giám đến Ngự Thiện phòng.

Thành phi nằm ở trên giường, nghĩ nghĩ sự tình hôm nay, bỗng nhiên câu khoe miệng cười một cái, chỉ tiếc, cư nhiên là hàng vị mình, mà không phải hàng Quý phi nương nương. Bất quá, ngày còn dài, từ từ sẽ đến, một ngày nào đó sẽ thành công.

HẬU CUNG MƯU SINH KẾ

Tiểu Nhân Hoa Khai

www.dtv-ebook.com

Chương 82: Hổn Loạn

"Chuyện hôm nay, hai người các người đừng thần thờ." Hoàng hậu nương nương nhắm mắt lại ngồi trong chốc lát, mới mở miệng nói. Trần Mạn Nhu vội vàng đứng dậy hành lễ: "Thiếp then với sự coi trọng của nương nương, không ngăn được Quý phi nương nương cùng Thành... Thành chiêu nghi, là thiếp thất trách, còn thỉnh nương nương trách phạt."

"Thiếp cũng là, còn thỉnh Hoàng hậu nương nương tha thứ." Đức phi cũng theo sát phía sau hành lễ, Hoàng hậu khoát tay: "Thôi, ta không phải trách các người, nếu các người biết được hước đi của Dương quý phi, phỏng chừng cũng ngăn không được nàng, tính tình nàng, thực có chút gấp gáp. Bản cung lưu các người lại, cũng vì chuyện này, hài tử của Dương quý phi, sớm đã hơn thời gian một năm, lúc này bỗng nhiên lại bị người mang ra nói, còn vừa vặn nói cho Dương quý phi nghe, việc này thực có chút kỳ quái."

"Nương nương nói rất đúng, thiếp cũng có chút không rõ." Trần Mạn Nhu cười nói, cũng không có nhiều lời. Chính là khóe mắt hướng chỗ Đức phi nhìn lướt qua, kế tiếp, nên là Đức phi biểu diễn, có thể đem mình hoàn toàn tách ra khỏi chuyện này hay không, sẽ xem hành động của Đức phi.

Đức phi đem khăn tử che che khóe miệng, có chút ảo não: "Nương nương, thiếp làm sai một chuyện..."

"Làm sai cái gì?" Hoàng hậu tiếp nhận chén nước Vọng Hương đưa qua, nhấp một ngụm, thoáng nhăn mặt nhíu mày, nhìn Đức phi nói. Đầu tiên Đức phi kinh sợ hành lễ: "Thiếp nói là, còn thỉnh nương nương không nên trách tội, đều là thiếp rất sơ ý, hai ngày trước, Nội Vụ phủ đưa tới vài mùa

đông, thiếp vội vàng đem vải dệt phân đi xuống. Vì Thục phi nương nương đã hơn hai tháng không đi ra ngoài, thiếp quá mức rồi ren, cư nhiên quên đưa vải đến chỗ Thục phi nương nương."

Ánh mắt Hoàng hậu trầm trầm, ly trà trong tay cùng nắp chén chạm vào nhau, phát ra thanh âm thanh thúy. Dừng trong chốc lát, Hoàng hậu mới cười nói: "Bất quá thời gian hai ngày mà thôi, người mau chóng đưa cho Thục phi, mặt khác đưa nhiều thêm một chút, coi như là người bồi tội, hảo hảo cùng Thục phi giải thích vài câu."

"Chốc lát thiếp trở về sẽ cho người đi đưa." Đức phi vội vàng hành lễ nói, Hoàng hậu thoáng nâng nâng tay: "Niệm người lần đầu quản lý việc này, khó tránh khỏi xảy ra sai sót, lần này bản cung không cùng người so đo, lần sau không thể chậm trễ."

"Là, thiếp thân nhất định sẽ không tái phạm sai lầm." Đức phi cam đoan, Hoàng hậu lắc đầu khoát tay: "Được rồi, bản cung mệt mỏi, các người tạm thời cũng trở về đi, nhớ rõ trở về điều tra một chút, trong cung nếu có người nói nhảm, đều đưa đến thận hình tư."

Trần Mạn Nhu cùng Đức phi vừa hành lễ chuẩn bị lui ra, hoàng hậu bỗng nhiên lại hỏi: "Đúng rồi, Huệ phi, chỗ người có cái nha đầu kêu Hội Ấm?"

"Là, Hoàng hậu nương nương, ngày xưa đều là nàng đi theo thiếp đến thỉnh an, Hoàng hậu nương nương thế nhưng còn nhớ rõ, thật sự là phúc khí của nàng." Trần Mạn Nhu vội vàng cười nói: "Nha đầu kia làm điểm tâm rất có tay nghề, chính là chỗ thiếp nhân thủ dựa theo quy củ, là dư một người, cho nên đã nghĩ đem nàng đưa đến Ngự Thiện phòng."

"Không cần đưa đến Ngự Thiện phòng, vừa vặn chỗ bản cung thiếu một người làm điểm tâm. Huống hồ, Hoài Tâm là bản cung tặng cho người sai sử, người lại phái một cái cung nữ đi ra, có chút ủy khuất người, người

quay về đem nha đầu kia đưa đến chỗ bản cung, coi như là chúng ta đổi cung nữ."

Hoàng hậu thực rõ ràng phân phó, nàng hiện tại mang thai chỉ dùng tiểu phòng bếp ở Vĩnh Thọ cung. Nhưng là, Đại công chúa cùng Đại hoàng tử đều vẫn dùng Ngự Thiện phòng. Nhân Hội Ẩm là người của Thực phi, chẳng lẽ sẽ bỏ qua cơ hội tốt này sao?

Đã biết sẽ không quản cung vụ, cũng không có tinh lực nhi tử nữ nhi đều để dưới mí mắt, cũng chỉ có thể nhốt hết. Chẳng lẽ, mình là một Hoàng hậu, còn phải không được một tiểu cung nữ? Chỉ cần nàng đến Vĩnh Thọ cung, có thể làm cái gì không thể làm cái gì, thì không phải là nàng định đoạt.

Trần Mạn Nhu vội vàng tạ ơn, buông mi mắt đem ý cười trong mắt che khuất. Nàng không sợ trong cung mình có cây đình của Hoàng hậu, kỳ thật, nàng còn càng hy vọng chỗ mình nơi đó có tai mắt của Hoàng thượng Hoàng hậu đâu. Nhưng là Thực phi là cái gì? Cho dù cài cây đình, cư nhiên còn dám tính kế? Vậy thì ngượng ngùng, cây đình này không an ổn, cũng chỉ có thể nhốt.

Hoàng hậu lại khoát tay, Trần Mạn Nhu cùng Đức phi một trước một sau ra Vĩnh Thọ cung. Về phần lúc trước Hoàng hậu nói , muốn tra ra ngọn nguồn chuyện nhàn thoại này, người xác định Hoàng hậu thật sự có nói như vậy?

"Huệ phi đã nhiều ngày thật đúng là nhàn nhã, đáng thương bản cung, bận rộn đến muốn váng đầu." Khóe miệng Đức phi mỉm cười nhìn Trần Mạn Nhu, ánh mắt mang theo một tia đắc ý, Trần Mạn Nhu nhẫn nhịn khát vọng ngáp một cái, gật gật đầu: "Uh, ta cũng biết được ta rất thanh nhàn, như vậy thật không tốt, bằng không, ta cầu Hoàng hậu nương nương, đem chuyện đàn Thái hậu cũng tiếp nhận? Hoặc là, Đức phi người làm việc quá bận rộn, bản cung đem chuyện của người tiếp nhận một nửa đi?"

Thọ đản Thái hậu, sau khi Hoàng hậu thu được tin tức chỗ Hoài Tâm, vào lúc ban đêm tìm Hoàng thượng thương lượng. Dù sao, đây là một cái mũ siêu lớn, nếu Hoàng hậu chẳng quan tâm, đó là bất hiếu.

Hài tử trong bụng người trọng yếu, cũng so bằng một cái cánh tay Từ An thái hậu. Chính là lúc tiên đế băng hà, Vương phi của Tam vương gia đang mang thai bốn tháng không đến khóc linh, cuối cùng phải khóc vì không còn hài tử đó sao?

Được rồi, một cái là việc vui một cái là tang sự, không thể đánh đồng. Nhưng là, ngày đó Trần Mạn Nhu cố ý đề điểm Hoài Tâm, đó là hiếu tâm! Hoàng hậu phi thường chán ghét Từ An, nàng cũng phải làm ra bộ dáng phi thường hiếu thuận với Từ An, vì thế, thọ yến này cũng chỉ có thể Hoàng hậu tự mình ra mặt.

May mắn nàng còn có thể tìm Hoàng thượng thương lượng, thuận lợi cùng Hoàng thượng gặp mặt ăn cơm, buổi tối cùng nhau ngủ một chút. Chính là không thể lăn trên giường, đó cũng có thể làm cho Hoàng thượng biết nàng vì hân hoài hài tử. Nhất cử lưỡng tiện, Hoàng hậu rất cao hứng.

Trần Mạn Nhu nói như vậy tự nhiên không phải vì cùng Hoàng hậu giành việc để làm, nàng chính là nhìn bộ dáng Đức phi kia kiêu ngạo mà thôi. Quả nhiên, nàng nói xong câu đó, thần sắc Đức phi liền thay đổi một chút, chỉ cần Trần Mạn Nhu đem nguyên cây nói này nói trước mặt Hoàng hậu, quyền lực trong tay nàng, tuyệt đối sẽ thiếu một nửa!

"Vậy thì không cần, ta còn có thể ứng phó." Liếc Trần Mạn Nhu một cái, Đức phi cười nói: "Ngược lại ta có chút lo lắng cho người, nghe nói, Thực Định phủ bên kia mỗi ngày đều chỉ có cát vàng để ăn, vật phẩm cũng rất ít, phỏng chừng quý phủ các người cũng không có nhiều việc lắm, lần đầu quản sự, cũng không nên phạm sai lầm mới tốt."

"Ngô, Thực Định phủ quả thật không phồn hoa như kinh thành, Trần gia chúng ta cũng không nhiều việc bằng Trương gia của người. Ai, đúng rồi, ta nghe nói, Trương gia đại công tử vừa muốn cưới nhị phòng đúng không? Thật sự là đáng thương, không biết cô nương nhà ai sẽ xui xẻo."

Nói xong, cũng không nhìn sắc mặt Đức phi, trực tiếp nói với nội thị phía trước: "Đi nhanh một chút, bản cung trở về còn có chuyện phải làm đâu."

Đức phi ở phía sau tức giận đến nghiến răng nghiến lợi, trong lòng lại có chút cảm giác nói không rõ ràng. Đối với Trần Mạn Nhu là phần hận, khinh bỉ, lại cũng có chút loáng thoáng hâm mộ, Trần gia tuy rằng hàng năm ở tại nơi đất hoang như Thực Định phủ, nhưng là người Trần gia, đối với Trần Mạn Nhu, lại đều là thực lòng thừa dạ đối xử tốt.

Nhà mình ở kinh thành xem như nhà giàu nhà cao cửa rộng, chính là, chỉ sợ ngay cả cha mẹ ruột cũng không thể tùy ý tin tưởng đi?

Hoàng hậu dựa vào tháp thượng thờ dài, Trương ma ma vội vàng bưng đến một chén cháo: "Nương nương, lúc này không thể thờ dài, ngài nghĩ chuyện cao hứng, như vậy Tiểu hoàng tử mới càng khỏe mạnh."

"Bản cung có thể cao hứng được sao? Thực phi kia, dã tâm rất lớn. Còn có nửa tháng đâu, mà đã bắt đầu tính kế. Dương quý phi là người không an ổn, Thái hậu bên kia còn nhìn chăm chăm, ngay cả bản cung hoài hài tử, cũng không thể sống yên ổn một chút."

Nói xong, có chút bức mình: "Nguyên vốn tưởng rằng Huệ phi cùng Đức phi là người có nhiều khả năng, kết quả người xem xem, ta bất quá là mới nghỉ ngơi bao lâu, hai người các nàng liền trấn áp không được chuyện gì? Dương quý phi đi náo loạn, hai người các nàng chẳng lẽ một chút tin tức đều không thu được? Hồ lộng kẻ ngốc đi? Kết quả, không một người đi!"

"Thành phi cũng là người bần nhão không thể trát tường, người trốn một bên xem diễn thật tốt a, bản cung vừa vặn có thể làm cho Dương quý phi lại viết kinh phạt thêm hai năm, người tại sao phải vội vàng chia tội danh với Dương quý phi!" Hoàng hậu thật sự là đối với Thành phi thất vọng rồi, có đôi khi thấy nàng thông minh, có đôi khi thấy nàng vụng về, thật không biết Thành gia làm sao dạy dỗ nữ nhi!

"Còn có Hồ phi, làm như chết đâu, thực nghĩ đến mình mang thai liền quý giá lên? Hôm nay muốn nhân sâm ngày mai muốn linh chi ngày kia muốn thiên sơn tuyết liên, tại sao nàng không cần thịt rồng đâu?" Hoàng hậu cũng không khống chế được, vốn mang thai tâm tình hay thay đổi, một đám nữ nhân hậu cung cũng không yên tĩnh, nàng nhanh nhẹn chết a!

"Nường nường, ngài nhẹ giọng chút." Trương ma ma vội vàng trấn an Hoàng hậu: "Theo ý kiến nô tỳ, Huệ phi vẫn có thể đến giúp đỡ một chút, dùng rất tốt, tương lai ngài cũng nhiều người giúp đỡ. Người xem xem gần đây, Đức phi thường thường đưa vài thứ đến Từ Ninh cung cùng Từ An cung, Hồ phi vừa nói không thoải mái nàng lập tức vội vàng thỉnh ngự y, trong lòng nhất định là có tính toán nhỏ đâu."

"Có tính toán nhỏ thì thế nào? Chỉ bằng nàng, ngay cả Dương quý phi đều đâu không ngã, còn muốn bò lên đầu ta?" Hoàng hậu cười lạnh một tiếng: "Hôm nay ta không thoải mái, chút nữa người đi thỉnh ngự y, đã nói ta bị tức giận. Còn có chỗ Hoàng thượng, nhất định phải đem chuyện Dương quý phi cùng Thục phi, một chữ không sót nói rõ ràng!"

Trương ma ma vội vàng gật đầu, Hoàng hậu lại thở dài một tiếng, thả lỏng tựa lưng vào ghế ngồi, ăn hai miếng cháo: "Bất quá mấy tháng mà thôi, các nàng liền nháo thành như vậy a. Nháo đi, càng nháo, Hoàng thượng mới càng là coi trọng ta."

"Hai ngày nữa, đem Đại công chúa đến chỗ ta, nàng nên học chút phương pháp quản sự." Trầm mặc trong chốc lát, Hoàng hậu lại nói một

câu, Trương ma ma vội vàng đáp: "Nường nường yên tâm, sáng sớm ngày mai nô tỳ sẽ đi thỉnh Đại công chúa."

Trương ma ma chờ Hoàng hậu ăn cháo, đỡ Hoàng hậu ở phòng trong đi hai vòng, mới xoay người đi ra ngoài, kêu hai tiểu thái giám đến. Một người trực tiếp đi Thái Y viện, còn lại một người đi Càn Thanh cung.

Hoàng thượng tuy rằng sủng ái Dương quý phi, nhưng cũng không phải là người sủng thiếp diệt thế. Hoàng hậu nhìn mặt mũi Hoàng thượng sẽ không trách phạt quá nặng, nhưng là Hoàng thượng tự mình ra tay, ai cũng không thể nói cái gì.

Còn có Thục phi, người thực nghi người làm ồn ào, có thể làm cho Hoàng thượng nhớ tới người? Đừng mơ, Hoàng thượng tức giận còn không kịp đâu.

Hoàng hậu loan loan khoe miệng, thân thủ sờ sờ bụng, hậu cung này a, vẫn là làm âm ỉ một chút có vẻ tốt hơn. Chỉ cần, các nàng không làm âm ỉ đến trên đầu nàng, nàng đều nguyện ý giúp một tay, tọa sơn quan hổ đấu, không phải là một lạc thú?

HẬU CUNG MƯU SINH KẾ

Tiểu Nhiên Hoa Khai

www.dtv-ebook.com

Chương 83: Báo Tin Vui

"Chúc mừng Huệ phi nương nương, ngài là có thai." Trên mặt Lý ngự y nhất thời cao hứng nói, Trần Mạn Nhu ở sau bình phong nhin không được co rút khóe miệng, khó trách Lý ngự y có thể được Hoàng thượng trọng dụng, nhìn cẩn thận sức mạnh này xem, biểu diễn rất thật, thật giống như năm ngày trước không phải hấn chấn ra hỉ mạch.

"Thật sự? Lý ngự y đã chẩn đoán kỹ?" Trên mặt Trần Mạn Nhu cũng mang kinh hỉ, liên thanh hỏi, liên tục hỏi hơn mười lần, hỏi Lý ngự y cũng co rút miệng, lúc này mới vô cùng cao hứng phân phó trọng thưởng.

"Đa tạ Lý ngự y, bản cung sẽ phái người đi báo tin vui cho Hoàng thượng cùng Hoàng hậu nương nương, còn làm phiến Lý ngự y đi theo đến Càn Thanh cung một chuyến." Chuyện báo tin vui, tuy rằng hạ nhân của Trần Mạn Nhu có thể làm, nhưng là Lý ngự y mới là người chủ yếu báo tin.

"Không đảm đương nổi hai chữ làm phiến, đây vốn là chức trách của vi thần, ba tháng đầu, Huệ phi nương nương tốt nhất không cần quá mức mệt nhọc, ba tháng sau, đi lại nhiều hơn, ngày thường ăn nhiều thức ăn bổ thân thể, vi cá tổ yến linh tinh lại không được ăn nhiều, Huệ phi nương nương là lần đầu tiên có thai, thai nhi trong bụng không nên quá lớn."

Lý ngự y rất tần trách, hạng mục công việc cân chú ý lúc trước đã nói wua nói thêm một lần, Trần Mạn Nhu vừa nghe vừa gật đầu, chờ hấn nói xong, lập tức cho Minh tổng quản dẫn đi ra ngoài, hai người này một đường trực tiếp đi Càn Thanh cung.

Hoàng hậu bên kia, vốn là phái một người đi qua là được. Trần Mạn Nhu nghĩ nghĩ, lại cho người truyền giá liền, tự mình đi qua báo tin, thuận tiện giao ra quyền lực trong tay. Hoàng hậu thu được tin tức có vẻ nhanh, thời điểm Trần Mạn Nhu còn nghe Lý ngự y dặn dò, tin tức nàng mang thai cơ hồ đã muốn là truyền khắp hoàng cung.

"Nường nường, thiếp tới báo tin vui cho ngài." Sắc mặt Trần Mạn Nhu vui mừng hành lễ với Hoàng hậu, trên mặt Hoàng hậu vẫn là một vẻ ôn hòa, hơi hơi nâng tay: "Mau đứng lên đi, lúc này là có việc gì vui?"

"Vừa rồi Lý ngự y đến thỉnh mạch bình an, nói, thiếp đã muốn có thai gần hai tháng." Trần Mạn Nhu vội vàng nói, trên mặt hơi hồng hồng, thực là có chút ngượng ngùng, còn hơi hơi mang theo chút khiếp đảm cùng bất an.

Hoàng hậu lập tức lộ ra khuôn mặt tươi cười: "Phải không? Lý ngự y nói như thế nào? Thân mình người có khỏe không? Đứa nhỏ trong bụng cũng có khỏe không?"

"Lý ngự y nói thân thể thiếp rất tốt, chỉ phải chú ý một chút là được." Trần Mạn Nhu vội vàng nói, nàng không có xem nhẹ Hoàng hậu trong nháy mắt hiện lên không vui, nhưng là nàng khẳng định, Hoàng hậu có thể suy nghĩ cẩn thận. Lúc Hoàng hậu còn không có thể xác định giới tính đứa nhỏ trong bụng mình, nàng sẽ không xuống tay với Trần Mạn Nhu người hoàn toàn không có tính uy hiếp.

Đại hoàng tử vĩ đại như thế nào, hắc cũng cần huynh đệ đến giúp đỡ. Cho dù không đến giúp đỡ, hắc cũng phải cần một huynh đệ đến biểu hiện huynh hữu đệ cung.

Huống chi, ai nói đứa nhỏ trong bụng Trần Mạn Nhu nhất định là hoàng tử?

"Đây thật đúng là đại hỷ sự, phái người đi nói cho Hoàng thượng chưa? Còn có Từ Ninh cung cùng Từ An cung, đều cho người báo tin tức qua?" Mặt Hoàng hậu mang vui sướng hỏi, Trần Mạn Nhu xoa khăn tử trả lời: "Lý ngự y đã đi Càn Thanh cung, thiếp nhất thời nghe tin tức tốt như thế, liền vội vàng đến nói cùng Hoàng hậu nương nương ngài, Từ Ninh cung cùng Từ An cung còn chưa kịp phái người đi qua."

"Vậy đúng lúc, người cũng không cần phái người đi qua, bản cung cho người đi truyền tin." Lúc Hoàng hậu lúc nói, thời cơ để biểu hiện hiền lành đưa đến cửa, nàng chối từ mới là kẻ ngốc đâu. Trần Mạn Nhu cũng vội vàng gật đầu đáp ứng, dù sao theo nàng quan sát, Hoàng hậu là người hiền lành tiêu chuẩn, cái này đại biểu cho, mình chỉ cần theo bước đi của nàng, không đi đến độ cao như Dương quý phi, nhưng cũng có thể bình bình an an.

"Hoàng hậu nương nương, thiếp còn có một việc..." Chờ sau khi Hoàng hậu lại dặn vài câu tỉnh dưỡng thân mình, Trần Mạn Nhu khôn ngoan mang chút chút ngượng ngùng nói: "Nương nương tín nhiệm thiếp, nên mới để cho thiếp hỗ trợ quản lý cung vụ, chính là thiếp hiện tại mang thai đứa nhỏ..."

"Nguyên lai là việc này, người không cần lo lắng, nếu người hoài thai, ngày sau sẽ phải chú ý nghỉ ngơi nhiều một chút, vạn vạn không thể mệt nhọc." Hoàng hậu lập tức ôn hòa nói: "Việc vặt đó, bản cung tìm người khác xử lý là được. Trong bụng người cũng là hoàng tử, cái gì cũng không trọng yếu bằng hoàng tử."

"Đa tạ nương nương thông cảm." Trần Mạn Nhu vội vàng cười nói: "Vậy thiếp phái người đem sổ sách trả về?"

"Ngô, người cho người đi mang đi." Hoàng hậu gật gật đầu, nhú mày suy nghĩ trong chốc lát, lại hỏi: "Người cảm thấy, bản cung nên tìm ai tới nhận việc này?"

"Thiếp cảm thấy Lưu phi tử tử sẽ không sai, làm người sang sảng hào phóng, mấy ngày trước đây thiếp thỉnh Lưu phi tử tử giúp đỡ xem một quyển sổ sách, kết quả Lưu phi tử tử tính nhanh lại tốt." Trần Mạn Nhu vội vàng nói: "Đây đều là một chút cái nhìn của thiếp, rốt cuộc nên chọn ai, vẫn là nương nương làm chủ."

"Lưu phi cũng tốt, chính là thân phận nàng dù sao cũng kém Đức phi." Lúc ấy nàng nâng Trần Mạn Nhu cùng Đức phi, chính là thấy hai người các nàng thân phận tương đương, còn có điểm không hợp nhau, thế này mới cân bằng. Hiện tại thay đổi Lưu phi, thân phận có chút không xứng. Nói không chừng, Đức phi sẽ bừa bãi lên.

"VẬY THỰC PHI?" Đây chỉ là đề nghị, Hoàng hậu lắc lắc đầu, bưng cái chén suy nghĩ trong chốc lát, nhìn Trần Mạn Nhu nói: "Chuyện này chốc lát nói sau, người hoài thai, cũng không cần lo lắng việc này. Dược liệu trong cung người, còn đủ đi?"

"VỌNG HƯƠNG, ĐI ĐẾN KHỔ PHÒNG CỦA BẢN CUNG MANG CÂY NHÂN SÂM ĐẾN ĐÂY." Không đợi Trần Mạn Nhu trả lời, Hoàng hậu liền phân phó nói: "Còn có bạch thực, hoàng kì, hoàng cầm, phục linh linh tinh, đều chuẩn bị cho Huệ phi một ít."

Mỗi người có thể chất không giống nhau, khai phương thuốc dưỡng thai cũng không đồng nhất, cho nên có chút ít dược liệu có thể sử dụng, có chút ít không dùng được. Lúc ấy Lý ngự y chưa khai cho Trần Mạn Nhu, Hoàng hậu cũng chỉ có thể phân phó nhân chuẩn bị một ít loại thường dùng.

"Nương nương, vạn vạn không thể, trong bụng ngài cũng hoài đứa nhỏ đâu. Thân mình thiếp rất tốt, hoàn toàn không cần uống thuốc, hưởng hồ, khổ phòng Chung Túy cung, cũng có chút dược liệu, nương nương không cần lo lắng." Trần Mạn Nhu vội vàng chối từ, Hoàng hậu đưa tay vỗ vỗ lưng bàn tay nàng: "Bản cung cho người, người cứ việc nhận. Dù sao chỗ

bản cung cũng còn nhiều được liệu mà, Hoàng thượng cũng nói, chỗ bản cung thiếu cái gì, trực tiếp đến chỗ hần mang đi là được."

"Thời gian trước, Hoàng thượng cùng Từ An thái hậu đều ban một nhóm được liệu cho bản cung, bản cung còn nghĩ sẽ để đến hồng đầu." Hoàng hậu cố ý vô tình nói ra vài câu Hoàng thượng cùng Từ An thái hậu coi trọng đứa nhỏ trong bụng nàng.

Trần Mạn Nhu vội nói tiếp: "Đó là Hoàng thượng cùng Từ An thái hậu coi trọng Hoàng hậu nương nương, ngài là nguyên hậu trung cung, Tiểu hoàng tử trong bụng ngài là đích tử, Hoàng thượng cùng Từ An thái hậu nhất định đặt ở đầu quả tim mà chú ý. Thiếp vạn vạn không thể muốn được liệu của ngài, bằng không, quay về thiếp không có biện pháp giải thích với Hoàng thượng cùng Từ An thái hậu."

"Người yên tâm, trong lòng bản cung đều biết." Thấy Trần Mạn Nhu thái độ cung kính trước sau như một, cũng có thể nhận rõ thân phận mình, Hoàng hậu lại vừa lòng. Mặc kệ nói như thế nào, nàng không có biện pháp làm cho hậu cung chỉ có đứa nhỏ của mình, như vậy, cũng chỉ có thể tận lực mượn sức hoàng tử khác mẹ. Nếu mượn sức không được, lại nghĩ biện pháp bỏ.

Rất nhanh, Tần Hoan đã mang theo sổ sách trở lại, đang trở về còn có Hoài Tâm, Trần Mạn Nhu nhìn thấy Hoài Tâm, nói với Hoàng hậu: "Vốn, mặc kệ là ai nhận sổ sách này, thiếp hần là phải cẩn thận giải thích một chút, đem này khoản mục chuyện tình nói rõ ràng."

"Chính là, thiếp thật sự là có chút không biết cách, nghĩ Hoài Tâm ngày đó cũng đã coi qua sổ sách, liền nghĩ để cho Hoài Tâm thay thiếp giải thích một phen." Trần Mạn Nhu nói xong, sắc mặt hơi hơi có chút ngượng ngùng: "Vốn Hoài Tâm là Hoàng hậu nương nương ban cho thiếp, thiếp thật sự không muốn đem cho người khác. Chính là, nương nương ngài dù sao cũng hoài thai, tổng không thể lại đem thêm một người ở Vĩnh Thọ

cung đưa ra, dù sao chỗ thiếp ít việc, cũng không dùng nhiều người lắm, cho nên..."

Trần Mạn Nhu thật sự là có chút bực mình, nàng vốn là tính lưu Hoài Tâm lại làm tai mắt cho Hoàng hậu . Chính là không nghĩ tới, Hoài Tâm thật sự là người không an phận, vài ngày ngăn ngủi, liền ra Chung Túy cung hơn mười lần, còn thường thường ám chỉ Tần Hoan Đối Nguyệt cho nàng một ít trang sức ngân lượng. Thực nghĩ đến Chung Túy cung là tiền trang a!

Hoàng hậu trầm mặc trong chốc lát mới tiếp nhận câu chuyện: "Một khi đã như vậy, vậy để cho Hoài Tâm về trước."

Tuy rằng có thể lý giải, nhưng Hoàng hậu còn có chút không cao hứng. Không cao hứng, Hoàng hậu còn hứng thú nói chuyện phiếm, vì thế Trần Mạn Nhu thực thức thời đứng dậy cáo từ.

"Nường nường, Vĩnh Thọ cung ban thưởng đến." Trần Mạn Nhu vừa mới vào cửa ngồi xuống, Tần Hoan liền vội vàng tiến vào nói, Trần Mạn Nhu vội đứng dậy đi tiếp ý chỉ của Hoàng hậu. Kế tiếp, Hoàng thượng, Từ Ninh thái hậu, Từ An thái hậu, liên tiếp ban thưởng xuống, Trần Mạn Nhu quỳ có chút choáng váng đầu.

"Minh tổng quản, người mang theo Tiểu Hỉ Tử cùng Tiểu Nhạc Tử, đem hậu điện thu thập một căn phòng ở làm kho phòng, trong khoảng thời gian này đồ ban thưởng cùng với đồ người khác đưa tới, đều trực tiếp đưa đến kho phòng mới. Tần Hoan, cũng là người ghi sổ."

Nói xong, lại lo lắng thấp giọng dặn dò nói: "Sau khi ghi xong, đừng quên dùng nước ấm rửa qua, nhưng đừng để mang thao mùi lạ. Để cho Đối Nguyệt đi cùng người, dù sao mọi sự đều phải chú ý."

Nàng bên này vừa dặn dò xong, Dương quý phi lại ban thưởng tới, ngược lại cái này không cần quỳ, trực tiếp hành bán lễ, thưởng hà bao, cho

người đem đồ vật chuyển đến phía sau đi là được.

Sau đó là đám người Đức phi Lưu phi, ngay cả Hồ phi ở tại phụ cận Từ An cung, đều phái người tặng lễ vật đến đây. Trần Mạn Nhu căn bản ngay cả chạm vào cũng chưa chạm vào một chút lễ vật này, chỉ cho người trực tiếp đưa đến bên trong khố phòng mới.

Giảng co một ngày mới xem như an tĩnh lại, Trần Mạn Nhu gọi Bôi Đình tới: "Mấy ngày nay có người đưa tin tức vào sao?"

"Nương nương, nô tỳ đang muốn cùng ngài nói chuyện này đâu." Bôi Đình đứng ở một bên hành lễ với Trần Mạn Nhu, sau đó thấp giọng nói: "Tề mỹ nhân là thời điểm năm thứ ba Ung Tận tuyển tú mà tiến cung, phụ thân ngài là lục phẩm quân giáo, từng là thủ hạ tướng lĩnh thân binh Trần lão thái gia, năm ấy Hoàng thượng đăng cơ, mới có chức quan. Lão thái gia truyền tin nói, Tề mỹ nhân ngài cứ việc dùng, nếu dùng tốt, người nhà Tề mỹ nhân, hẳn sẽ xử lý."

Trần Mạn Nhu gật gật đầu, vuốt cằm suy nghĩ trong chốc lát, ý tứ lão thái gia thực rõ ràng, nếu Tề mỹ nhân trung tâm với mình, vậy hẳn có thể giúp đỡ cha Tề mỹ nhân thăng chức. Nếu Tề mỹ nhân là người không tình tâm, quay đầu Trần gia có thể đem một nhà Tề mỹ nhân ném ra khỏi kinh thành, để cho Tề mỹ nhân rốt cuộc không có chỗ dựa vào.

Như vậy, trước mắt xem ra, Tề mỹ nhân có thể sử dụng một chút?

HẬU CUNG MƯU SINH KẾ

Tiểu Nhiên Hoa Khai

www.dtv-ebook.com

Chương 84: Sinh Non

Thọ yến Từ An thái hậu vẫn rất long trọng, cũng không biết Hoàng thượng có cố ý vì mẹ ruột mình xuất đầu hay không, muốn chèn ép Từ Ninh thái hậu, cho nên thọ yến làm rất long trọng, từ sáng sớm đã bắt đầu.

Lúc trước Trần Mạn Nhu quyết đoán đem cung vụ giao ra, cho nên toàn bộ thọ yến đều là Đức phi cùng Lưu phi cùng Hàn uyển nghi đến làm, ngẫu nhiên Hoàng hậu ra chủ ý.

Từ An thái hậu cùng Từ Ninh thái hậu vốn muốn thừa dịp Trần Mạn Nhu không làm nữa kéo một phần quyền lực về phía mình, chỉ tiếc Hoàng hậu hành động quá nhanh, hôm đó liền an bài Lưu phi cùng Hàn uyển nghi đi qua.

Bất quá, hai người này không có quyền quyết định, chuyện các nàng muốn xen vào, cuối cùng đều phải hỏi hỏi Hoàng hậu trước, vậy tương đương với việc Hoàng hậu an bài hai thư ký.

May mắn toàn bộ thọ yến, Hoàng hậu cùng Trần Mạn Nhu đều chỉ cần đến ngồi là được, hành lễ cũng chỉ cần hai lần, cũng không phải đặc biệt mệt. Từ Ninh thái hậu tuy rằng không cam lòng, nhưng cũng không tìm được lý do phản đối, dù sao, đây chính là lần đầu tiên đại thọ Thái hậu sau khi ra quốc hiếu, ai bảo sinh nhật nàng không đúng dịp đâu?

Qua tháng chín Từ An thái hậu đại thọ, tiếp theo là tháng mười vạn thọ tiết.

Sáng sớm Trần Mạn Nhu rời giường, trước dùng đồ ăn sáng, sau đó bắt đầu tìm y phục, trang điểm, từ giữa Ngọ bắt đầu, mãi cho đến buổi tối, đều

ở Thái Hòa điện, trước tiên nàng phải chuẩn bị tốt mới được.

"Nường nường, không tốt." Đang lúc Trần Mạn Nhu lo lắng chọn màu hồng nhạt hay màu lam, cái nào đẹp mắt hơn, Bội Đình bỗng nhiên thở hỗn hển tiến vào, vẻ mặt buồn bực cùng bất mãn: "Từ An cung bên kia truyền đến tin tức, nói là Hồ phi bắt đầu phát động."

"Lúc này?" Trần Mạn Nhu kinh hãi: "Không phải mới hơn bảy tháng sao?"

"Nói là Hồ phi muốn đích thân đi dâng thọ lễ cho Hoàng thượng, sau đó xuống giường đi lại, tiếp theo liền động thai khí." Bội Đình vội giải thích, khoe miệng Trần Mạn Nhu co rút, tuy rằng lúc trước Thành ngự y nói, thân mình Hồ phi rất kém, phỏng chừng là sẽ sinh non, nhưng mà không nghĩ tới, chỉ xuống giường đi đi lại lại, có thể trực tiếp động thai khí.

"Hoàng thượng Hoàng hậu đều đi qua sao?" Trần Mạn Nhu nhíu mày hỏi, bội Đình gật gù đầu: "Hoàng thượng đã hạ lệnh, bên Thái Hòa điện trước tiên không cho phép chuẩn bị yến hội, chờ buổi tối lại chuẩn bị. Nường nường, Hồ phi dù sao cũng ở phụ cận Từ An cung, mặc kệ Hoàng thượng cùng Hoàng hậu nường nường có đi hay không, chúng ta dù sao cũng phải đi xem mới được."

"Chuẩn bị một chút, chúng ta bây giờ đi qua." Trần Mạn Nhu bỏ lại bộ y phục hồng nhạt trong tay, để Đới Nguyệt hầu hạ nàng thay đổi bộ màu lam, thời tiết đã có chút lạnh, nàng lại thêm một cái áo khoác không tay, mới để Đới Nguyệt cùng Tần Hoan đỡ tay ra cửa.

Hoàng thượng cùng Hoàng hậu ngồi ở trên bên trái, Từ An thái hậu ngồi ở trên bên phải, Từ Ninh thái hậu chưa tới. Trên thực tế, nếu không phải bởi vì Từ An thái hậu ở đây, Hoàng thượng cũng là sẽ không tới.

"Mẫu hậu, Hồ phi là đầu sinh hài tử, phỏng chừng thời gian sẽ không ngắn, ngài tuổi đã lớn, không bằng đi về nghỉ ngơi trước? Chờ Hồ phi sinh

xong, thiếp thân lại cho người đi báo cho ngài?" Hoàng hậu rất là ôn hòa quan tâm nói, Hoàng thượng cũng gật đầu: "Mẫu hậu, Hồ phi là một phi tử nhỏ, sao có thể để ngài tự mình ở trong này giữ? Nơi này có Hoàng hậu là được."

"Hoàng đế trên triều còn nhiều việc, hãy đi về trước đi, ai gia ở trong cung cũng không có việc làm, ở chỗ này chờ cũng được. Hơn nữa, Hoàng hậu thân mình không tiện, tốt nhất không cần tiếp cận phòng sinh, đợi lát nữa Hoàng hậu cũng đi về trước đi."

Từ An thái hậu cho dù muốn tranh đoạt cung quyền, bất quá là vì bị Từ Ninh ức hiếp vài thập niên, sau đó một khi xoay người, muốn khoe khoe khoang khoang mà thôi. Trong lòng nàng vẫn có vẻ coi trọng Hoàng hậu, càng coi trọng đứa nhỏ trong bụng Hoàng hậu.

Đứa nhỏ không chỉ là đứa nhỏ của Hoàng hậu, còn là cháu ruột của nàng, đích tử của con nàng, nói cái gì đi nữa nàng đều không muốn cháu ruột mình xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Huống hồ, đã tới coi như là cho mặt mũi. Cho nên, cũng không chờ Hoàng hậu bày tỏ, trực tiếp phân phó: "Các người nhanh đỡ chủ tử nương nương các người trở về nghỉ ngơi, nơi này không cần nàng quản."

"Mẫu hậu thông cảm, thiếp thân vô cùng cảm kích. Chính là, thiếp cũng không thể thị sủng mà kiêu." Hoàng hậu ôn hòa cười nói, cho dù là phải đi, cũng phải ở chỗ này chờ một hai canh giờ mới được. Nàng vạn vạn sẽ không để người khác bắt nhược điểm, chiếu cố hậu phi đúng chỗ, mới là chức trách của Hoàng hậu.

Đang nói, trong phòng đột nhiên truyền ra một tiếng hét thảm, Hồ phi đã phát động, trong viện cung nữ ma ma đều bắt đầu bận rộn. Tiếng kêu thảm thiết không dứt bên tai, sắc mặt Trần Mạn Nhu có chút trắng, một lát sau, đưa tay nhéo nhéo tay Đối Nguyệt, sau đó mí mắt vừa lật, tựa lưng vào ghế ngồi bất động.

"Nường nường, nường nường ngài làm sao vậy?" Đới Nguyệt hợp thời nói, lập tức sốt ruột hô, ánh mắt Từ An thái hậu, Hoàng thượng cùng Hoàng hậu đều tập trung đến trên người Trần Mạn Nhu, Hoàng hậu thấy sắc mặt Trần Mạn Nhu trắng bệch, vội vàng nói: "Huệ phi là lần đầu tiên thấy sinh con đi?"

"Hồi hoàng hậu nường nường, nường nường nhà chúng ta quả thật là lần đầu tiên gặp loại chuyện này, nường nường còn hoài đứa nhỏ..." Đôi mắt Đới Nguyệt hồng hồng nói, Từ An thái hậu nhăn mặt nhíu mày: "Vậy còn không nhanh đỡ Huệ phi trở về? Không thể để cho Huệ phi bị kinh hách."

Bình thường phụ nhân sinh hài tử, đều không để cho người chưa thành niên ở lại, nhất là nữ hài tử, sợ làm cho các nàng có bóng ma tâm lý, sau đó thời điểm các nàng sinh hài tử sẽ khó sinh.

Cho nên Thái hậu cũng sốt ruột a, đó cũng là một tôn tử a, như thế nào có thể xảy ra ngoài ý muốn đâu?

Thái hậu đã mở miệng, Huệ phi cũng ngất đi rồi, Hoàng hậu cũng vội gật đầu nói: "Mấy người các người, nhanh mang Huệ phi trở về."

"Đa tạ Hoàng hậu nường nường." Đới Nguyệt cùng Tần Hoan lập tức hành lễ với Hoàng hậu, sau đó đỡ Trần Mạn Nhu đứng lên, hai ma ma đến đây, có người nhắc chân, có người xốc nách, Bôi Đình cùng Vi Nhạc ở hai bên giúp đỡ, sợ Trần Mạn Nhu rơi xuống.

Sau khi rối loạn đem Trần Mạn Nhu đỡ lên kiệu, Đới Nguyệt dặn dò nói: "Nâng chậm một chút, không cần hốt hoảng, không thể động đến nường nường, dưới chân đi ổn một ít!"

"Nha đầu Huệ phi thật là một người hiểu chuyện." Thái hậu ở phía sau nói một câu, Hoàng thượng ho nhẹ một tiếng: "Mẫu hậu, trẫm còn có một số việc muốn xử lý, đi về trước, chỗ Hồ phi này ngài cũng không cần giữ, đợi lát nữa cũng trở về nghỉ ngơi đi."

"Quốc sự quan trọng hơn, hoàng đế nhanh đi thôi. Trong lòng ai gia đều biết, lập tức đi trở về." Từ An thái hậu khoát tay, Hoàng thượng hành lễ bước đi.

Trần Mạn Nhu vẫn kiên trì đến Chung Túy cung mới mở mắt, Đối Nguyệt vọt bưng tới một ly nước ấm cho nàng: "Nương nương, ngài vừa rồi hù chết nô tỳ. Lúc này ngài không có chuyện gì đi? Bụng thế nào? Có muốn kêu ngự y?"

"Té xỉu phải có quá trình thôi, đợi lát nữa người đi Thái Y viện một chuyến, nếu là có người ở lại Thái Y viện, mời lại đây, nếu không có, không cần thỉnh." Trần Mạn Nhu nhấp một ngụm nước, đem hoảng sợ trong lòng áp chế.

Niên đại này, ngay cả sinh mổ cũng không có, toàn sinh bằng sức lực bản thân a, vạn nhất khó sinh, tánh mạng bản thân có thể không bảo đảm. Nghĩ một lần, sợ hãi một lần, Đối Nguyệt thấy trên mặt nàng còn sợ hãi, lập tức đoán được nguyên nhân.

Trước tiên kêu Tiểu Đình Tử đi thỉnh ngự y, tiếp theo trở về an ủi Trần Mạn Nhu: "Nương nương, tình huống Hồ phi có chút đặc thù. Thân thể nàng vốn yếu đuối, sau lại rơi xuống nước, lại đem thân mình làm hỏng rồi, hơn nữa lại sinh non, cho nên mới sinh sản gian nan, nương nương ngài thân mình thật tốt a, lúc trước luôn luôn ở tại Chung Túy cung chúng ta rèn luyện, hàng năm ngay cả ho khan phong hàn cũng không có, trong toàn hoàng cung này cũng không có ai có thân thể tốt như ngài."

"Huống hồ, ngài không tin y thuật của nô tỳ sao? Lúc trước nô tỳ chuyên môn nghiên cứu phụ khoa, học tập rất nhiều năm đâu, chính là sư phụ nô tỳ, cũng nói nô tỳ là trò giỏi hơn thầy mà thẳng vu lam, đến lúc đó, nô tỳ khẳng định có thể làm cho ngài thuận thuận lợi lợi sinh sản."

Đôi Nguyệt nói đến miệng khô lưỡi khô, sắc mặt Trần Mạn Nhu rất cục cựa cũng tốt hơn. Đúng vậy a, thân thể mình vô cùng tốt, lại có Đôi Nguyệt hỗ trợ, làm sao có thể khó sinh? Hơn nữa, người khó sinh sinh hạ hài tử cũng không phải số ít. Người Thái Y viện cũng không phải bất tài, mình vào lúc này mà chết ở trong cung, đối Hoàng thượng mà nói tuyệt đối không có lợi.

Nghĩ thông suốt, Trần Mạn Nhu liền cảm thấy bụng có chút đói, từ khi vào tháng mười, nàng luôn thực dễ dàng đói, cũng không biết có phải đứa nhỏ trong bụng rất dễ ăn hay không. Quay đầu nhìn Đôi Nguyệt: "Ta đói bụng, muốn ăn gà du cuốn."

Đôi Nguyệt đang chuẩn bị nói bị ghen lại, hơn nữa ngày mới phản ứng lại: "A, đi, nô tỳ đi làm cho ngài." Nói xong, kêu Tần Hoan: "Người một bước cũng không được rời đi nương nương, ta đi phòng bếp."

Tới chỗ Minh tổng quản, đã sớm dọn dờ, mặc kệ ai tới đều không cần mở cửa.

Lúc này cách ngộ thiện cũng không còn bao lâu, Đôi Nguyệt cũng không làm nhiều lắm, còn phải chuẩn bị ngộ thiện đâu, cũng không thể bởi vì ăn điểm tâm mà bỏ qua ngộ thiện.

Cũng không biết có phải Trần Mạn Nhu vận khí tốt hay không, đã ba tháng, một chút phản ứng nôn nghén cũng không có, ăn vô cùng ngon, ngủ vô cùng tốt, trạng thái thật tốt, Trần lão phu nhân tiến cung đến thăm đều cảm thán, Trần Mạn Nhu thật sự là người có phúc khí, đứa nhỏ trong bụng nhất định hiếu thuận.

"Vi Nhạc không phải đi thỉnh ngự y sao?" Cơm nước xong, Trần Mạn Nhu đang chuẩn bị đi ngủ trưa, bỗng nhiên nhớ tới đến vấn đề này. Đôi Nguyệt cũng sửng sốt một chút, lập tức nhíu mày, đã gần một canh giờ, Thái Y viện cũng không chuyển ra ngoài cung đi, tại sao Vi Nhạc còn không trở về?

"Tiểu Hỉ Tử, Tiểu Nhạc Tử, hai người các người đi tìm." Trần Mạn Nhu phân phó nói, hai người ứng tiếng sau đó liền ra Chung Túy cung. Trần Mạn Nhu cũng vô tâm ngủ trưa, mặc kệ Vi Nhạc vì chuyện gì mà chậm trễ, vẫn là đã đi mất, đều là đại sự.

Không nghĩ tới, ôm tâm tình lo lắng đợi nửa canh giờ, Trần Mạn Nhu đang chuẩn bị phái Tiểu Đình Tử cùng Tiểu Thành Tử đi tìm hiểu tin tức, Vi Nhạc cùng Tiểu Hỉ Tử Tiểu Nhạc Tử đã trở lại, trên mặt ba người đều là một mảnh kinh hoàng sợ hãi.

"Như thế nào, các người gặp rắc rối?" Trần Mạn Nhu đứng dậy thật mạnh hỏi, bên cạnh Đới Nguyệt cùng Tần Hoan vội đỡ lấy nàng: "Nương nương, ngài cẩn thận, động tác nhẹ chút, bụng ngài còn có Tiểu hoàng tử đâu."

Trần Mạn Nhu khoát tay, nhìn Vi Nhạc: "Xảy ra chuyện gì?"

"Nương nương, không phải chúng ta gặp rắc rối, là Hoàng hậu nương nương gặp chuyện không may." Vi Nhạc vội vàng nói: "Ngài không biết, hù chết nô tỳ rồi. Vừa rồi, nô tỳ không phải đi Thái Y viện thỉnh ngự y sao? Đến Thái Y viện, phát hiện còn có hai ba thái y ở lại, bất quá cũng không đặc biệt xuất chúng."

Lý ngự y, Thành ngự y cùng Vương ngự y là ngự y y thuật tốt nhất Thái Y viện, Lý ngự y am hiểu phụ khoa, Thành ngự y am hiểu tạp bệnh, Vương ngự y lại am hiểu nhi khoa. Đương nhiên, ba người này không phải đứng đầu, Tổng ngự y cùng Hà ngự y đứng đầu đó là ngự y chuyên chúc của Hoàng thượng.

Vi Nhạc khẳng định thỉnh không nổi Tổng ngự y cùng Hà ngự y, ba ngự y tốt nhất cũng không ở, cũng chỉ có thể tùy ý chọn hai ngự y.

HẬU CUNG MƯU SINH KẾ

Tiểu Nhiên Hoa Khai

www.dtv-ebook.com

Chương 85: Xảy Thai

Vi Nhạc kêu hai ngự y, chuẩn bị dẫn về Chung Túy cung. Chính là, đi chưa đến nửa đường, thì thấy đại thái giám Hỉ Bình, Hỉ An trong cung Hoàng hậu thần sắc vội vàng chạy tới, cũng không cùng Vi Nhạc các nàng chào hỏi, liền phóng như gió đến Thái Y viện.

Vi Nhạc tuy rằng cảm thấy kỳ quái, nhưng là nghĩ ước chừng là Hoàng hậu bên kia có việc gấp, cũng không hỏi nhiều, chỉ dẫn hai ngự y chuẩn bị vòng qua Càn Thanh cung hồi Chung Túy cung. Nhưng là không đợi nàng đi đến cửa Càn Thanh cung, Hỉ Bình, Hỉ An cứ nhiên đuổi theo đến đây: "Người là người Chung Túy cung đi?"

"Đúng là nô tỳ, gặp qua Hỉ Bình công công, gặp qua Hỉ An công công." Vi Nhạc vội vàng hành lễ với hai công công, Hỉ Bình khoát tay chặn lại nói: "Người mang hai ngự y là muốn làm cái gì đi?"

"Nương nương nhà ta bị kinh hách, lúc này bụng có chút không thoải mái, nô tỳ thỉnh ngự y đi qua bắt mạch." Vi Nhạc vội vàng nói, nhìn trộm một chút, Hỉ Bình Hỉ Nhạc cứ nhiên còn dẫn theo hai ngự y.

Nói như vậy, Thái Y viện trừ bỏ hai ngự y chuyên trách, có sáu vị đi làm bình thường, Thành ngự y là trừ phi Hoàng thượng tuyên triệu, nếu không tuyệt đối sẽ không xuất động. Lý ngự y cùng Tống ngự y lúc này phỏng chừng là giữ ở trong viện Hồ phi.

Vi Nhạc lĩnh hai người, bọn Hỉ Bình dẫn, hẳn là hai người cuối cùng.

"Tình huống Huệ phi nương nương nghiêm trọng không?" Hỉ An ở một bên hỏi tiếp, Vi Nhạc lắc đầu: "Nô tỳ không rõ ràng lắm, thời điểm nô tỳ đi

ra, nường nường vừa tỉnh lại. Hỉ Bình công công cùng Hỉ An công công có chuyện gì?"

"Nếu tình huống Huệ phi nường nường không nghiêm trọng, chúng ta đem hai ngự y này mang đi trước. Tình huống Hoàng hậu nường nường có vẻ nghiêm trọng." Hỉ Bình nhăn mặt nói, Vi Nhạc căn bản không dám do dự: "Huệ phi nường nường chính là chấn kinh, vẫn là Hoàng hậu nường nường làm trọng, Hỉ Bình công công cứ việc mang đi."

Dù sao nường nường nhà các nàng cũng là giả bộ, thực sự để hai ngự y này đi Chung Túy cung, quay đầu Hoàng hậu nường nường nếu xảy ra chuyện, ngự y lại đem tình huống nường nường nhà mình nói nhẹ một chút, vậy nường nường nhà mình chắc chắn sẽ xui xẻo.

Chính là Hoàng hậu nường nường cuối cùng không có chuyện gì, nói không chừng ngày sau nhớ đến trong lòng cũng không thoải mái, Huệ phi người bất quá là bị sợ hãi, cư nhiên dám ngăn đón ngự y, thực không ánh mắt, cũng quá không đem hoàng hậu ta để vào mắt. Vì thế, Hoàng hậu tức giận, nường nường nhà các nàng còn không phải xui xẻo.

Cho nên mặc kệ nói như thế nào, hiện tại đại thái giám Vĩnh Thọ cung mở miệng, Vi Nhạc nàng phải nhanh chóng đáp ứng. Coi như là để cho Hoàng hậu nhận một cái nhân tình của Huệ phi, ngày sau nhất định sẽ không bị tính sổ.

Hỉ Bình, Hỉ An không chút khách khí, hai người lập tức nhận lấy hai ngự y kia, vội vàng vàng đi hướng Vĩnh Thọ cung.

Vi Nhạc vốn tính mau chóng hồi Chung Túy cung nói rõ tình huống, nhưng là vừa thấy Thành ngự y cư nhiên cũng thở hỗn hển từ Càn Thanh cung đi ra, xem kia phương hướng, cũng là đi hướng Vĩnh Thọ cung, lập tức nổi lên tinh thần bất quá.

Tin tức trực tiếp mới có lợi nhất, vì thế Vi Nhạc đơn giản đi tìm hiểu tin tức.

"Vậy người tìm hiểu được tin tức gì?" Trần Mạn Nhu cũng chưa kịp giận Vi Nhạc tự chủ trương, nhanh chóng lên tiếng hỏi, ngụ ý đều đi Vĩnh Thọ cung, nói lên cái gì, khẳng định là Hoàng hậu gặp chuyện không may a, Hoàng hậu lúc này đang mang thai, nếu gặp chuyện không may...

"Hoàng hậu nương nương lưu sản, chảy xuống một nam anh đã thành hình." Vi Nhạc cũng không thừa nước đục thả câu, vội vàng nói: "Sau khi nương nương ngài trở về, Từ An thái hậu nói cũng không cho Hoàng hậu canh giữ, vì thế, ước chừng qua một nén nhang, Hoàng hậu nương nương cũng ly khai Từ Ấm lâu, chuẩn bị hồi Vĩnh Thọ cung."

"Chính là, không biết tại sao, thời điểm đi ngang qua Dưỡng Tâm điện, bỗng nhiên có vài con mèo nhảy ra, lao thẳng tới nội thị khiêng kiệu, nội thị kia cả kinh, tay nâng cổ kiệu liền buông lỏng ra, sau đó Hoàng hậu nương nương té xuống."

Vi Nhạc vừa khoa tay múa chân vừa nói: "Lúc ấy người đi theo liền bối rối, vẫn là An ma ma phản ứng nhanh, lập tức kêu thị vệ ra, nhanh chóng đem vài nội thị kia cùng với mấy con mèo bắt lại, sau đó đem Hoàng hậu nương nương nâng về Vĩnh Thọ cung."

"Nô tỳ ở Vĩnh Thọ cung canh thời gian rất lâu, Hoàng hậu nương nương bởi vì ngã một chút, lúc ấy chỉ gặp hồng, sau khi trở về lại đau bụng không chịu nổi, người Vĩnh Thọ cung vừa đi Thái Y viện kêu thái y, vừa phái người đi thông tri Hoàng thượng, còn có hai người còn lại đi Từ Ấm lâu, muốn đem Lý ngự y thỉnh đi qua, chính là Hồ phi bên kia cũng khó sinh, Lý ngự y đang khai mở phương thuốc, phải tìm người tiếp thay Lý ngự y cùng Thành ngự y trước mới được. Hai ngự y ban đầu nô tỳ tính mời đến Chung Túy cung, chính là bị đưa đến Từ Ấm lâu."

Hỉ Bình, Hỉ An đầu óc xoay chuyển thật nhanh, nghĩ Hồ phi bên kia khẳng định là không rời xa ngự y được, nhưng Lý ngự y cùng Thành ngự y lại là ngự y về phụ khoa cùng nhi khoa tốt nhất, Hoàng hậu là quốc mẫu, một phi tử làm sao cũng không có thể cùng quốc mẫu tranh ngự y để dùng.

Nhất là, trong bụng quốc mẫu có thể là đích tử.

Hơn nữa Hoàng hậu luôn luôn hiền lành, nếu nàng xảy ra chuyện còn dễ nói, nếu nàng không có xảy ra chuyện gì, kết quả Hồ phi lại khó sinh, hoặc là một xác hai mạng, vậy có thể truyền ra thành Hoàng hậu nàng ác độc tranh ngự y với phi tử để dùng, cố ý không cho Hồ phi sinh đứa nhỏ.

Cho nên, Hỉ Bình, Hỉ An liền nửa đường chặn đường Vi Nhạc mang hai ngự y đi trước, dù sao Huệ phi nàng bất quá chỉ là chấn kinh mà thôi, sự tình cũng không lớn, so ra kém Hồ phi khó sinh cùng Hoàng hậu bị ngã, chỉ có thể nói là vận khí rất không tốt.

Phỏng chừng, chính là thay đổi Dương quý phi ở vị trí hiện tại của Trần Mạn Nhu, ngự y kia cũng bị cướp đi. Không có biện pháp, Dương quý phi tuy rằng được sủng ái, nhưng cho tới bây giờ đều là biểu hiện ở việc ban thưởng nhiều cơ hội thị tẩm nhiều, Hoàng thượng chưa từng biểu hiện sủng ái quá khác người với Dương quý phi.

Nói cách khác, Dương quý phi chống lại hoàng tử, toàn bại. Dương quý phi chống lại Hoàng hậu, toàn bại.

Vì thế Trần Mạn Nhu càng thêm tự mình hiểu lấy, cũng không dám tự nhủ mình không được coi trọng, trong bụng mình cũng mang hoàng tử linh tinh, chỉ phân phó rõ ràng: "Nhanh, giữ đại môn Chung Túy cung cho tốt, tuyệt đối không để một người nào đi ra ngoài, mặc kệ ai tới, cũng chỉ nói buổi sáng hôm nay ta bị kinh hách, lúc này còn mê man."

Tần Hoan vội vàng đi phân phó, Trần Mạn Nhu lại bảo Minh tổng quản đến đây: "Người đi tra một chút, xem trong cung chúng ta, có ai gần đây có

cái gì không bình thường, mặc kệ thế nào, lúc này Chung Túy cung chúng ta nửa điểm cũng không có thể bị hiềm nghi, cho dù cuối cùng được chứng minh là trong sạch cũng không được!"

Về mặt Minh tổng quản nghiêm túc, lúc này hắn cũng biết phát sinh chuyện gì, lên tiếng, nhanh chóng đi ra ngoài đem mọi người ở Chung Túy cung đều triệu tập lên, bao gồm bốn thô sử bà tử sau khi Trần Mạn Nhu thăng thành một trong tứ phi.

Phương pháp thẩm vấn là đem mọi người đơn độc giam lại, thẩm vấn từng người, cũng không thẩm vấn bản thân người, chỉ cho người tố giác bên cạnh người có người nào hành động có gì không bình thường hay không linh tinh. Dù sao phòng trống trong Chung Túy cung không ít, chính là không có phòng, cũng có thể dùng ván gỗ ngăn cách ra một gian.

Trần Mạn Nhu thậm chí không dám để Vi Nhạc các nàng ra đi tìm hiểu tin tức: "Lúc này chúng ta tốt nhất an phận một chút, Hoàng thượng mất con trai trưởng, tâm tình khẳng định không tốt, tìm hiểu tin tức là vội vàng tìm mắng, từ giờ trở đi, ai cũng không cho rời khỏi Chung Túy cung, một ngày ba bữa không phải có tiểu phòng bếp sao? Nếu nguyên liệu nấu ăn không đủ, cũng là Minh tổng quản dẫn Tiểu Hỉ Tử cùng Tiểu Nhạc Tử đi lấy, nếu bị ta phát hiện ai đi ra ngoài, hoặc là nói huyền thuyên, đều đưa đến Thận Hình tự, hiểu chưa?"

"Hiểu được!" Bao gồm vài tiểu nha hoàn Lưu Nguyệt, Hồng Mai, vài người nghiêm túc ứng tiếng, đều im lặng giữ ở bên ngoài.

Trần Mạn Nhu được Đối Nguyệt đỡ tay nâng thân mình, trực tiếp thay đổi y phục nằm ở trên giường, diễn trò thì phải làm đủ bộ, vạn nhất bị ai xông tới, nhìn thấy nàng an an ổn ổn ngồi đó, vậy thì tội danh có thể rất nặng.

Toàn bộ Chung Túy cung, im lặng không nghe thấy thanh âm khác.

Trần Mạn Nhu cũng có chút nóng lòng, chuyện Hoàng hậu, rốt cuộc là ai làm? Rốt cuộc ai thu lợi lớn nhất? Dương quý phi? Thục phi? Hồ phi? Dù sao không có khả năng là mình. Dương quý phi không có hài tử, hiện tại lại bị cấm chầu, không dễ động thủ.

Thục phi thực mới có thể, nhưng là ở vạn thọ tiết hôm nay động thủ, liền có chút không nhận nổi tức giận, huống chi, ngự y cũng không tiết lộ ra hài tử trong bụng Hoàng hậu rốt cuộc có phải hoàng tử hay không, cho dù Thục phi muốn động thủ, cũng có thể trừ bỏ Đại hoàng tử trước.

Hồ phi còn nằm trên giường khó sinh đâu, Lưu phi lúc này còn không có đứa nhỏ, Thành phi lại không khả năng, nàng không thể tỉ mỉ bố trí một cục diện như vậy.

Càng nghĩ, Trần Mạn Nhu càng khiếp sợ. Nàng bỗng nhiên nghĩ đến một vấn đề, hôm nay, là ngày cuối cùng vạn thọ tiết. Bên ngoài không biết ngày sinh chuẩn xác của Hoàng thượng, chỉ biết là một ngày nào đó bên trong ba ngày này, nhưng nàng lại biết, hôm nay, mới là thọ thần Hoàng thượng.

Đầu tiên là Hồ phi khó sinh, hiện tại có thể bảo trụ tánh mạng đứa nhỏ cùng người lớn hay không còn chưa nói, tiếp theo Hoàng hậu bị ngã, lập tức làm Tiểu hoàng tử ngã chết, lúc đó, nếu không phải lá gan mình lớn, cũng có thể chấn kinh lưu sản.

Ngẫm lại, Hồ phi khó sinh, Hoàng hậu bị ngã, ngự y Thái Y viện, sẽ đến phiên Huệ phi nàng dùng sao? Bảo không cho phép, lập tức hoạt thai lưu sản. Người xem, thời gian an bài rất chặt chẽ, đầu tiên là nàng ở Từ Ấm lâu bị chấn kinh, tiếp theo nàng trở về không bao lâu, Hoàng hậu liền bị ngã, Vi Nhạc trên đường đi gọi thái y, liền gặp đại thái giám Vĩnh Thọ cung.

Thời gian hơi sai biệt một chút, hai ngự y kia sẽ đến Chung Túy cung trước.

Kỳ thật, cho dù là thời gian sai biệt, cục diện này cũng có thể thành, bất quá có chút không hoàn mỹ mà thôi. Chung Túy cung nàng chiếm hai ngự y, bên Hồ phi hẳn phải chết không thể nghi ngờ a, làm sao lại có dùng giống hiện tại, lơ lửng ở giữa không trung?

Nói cách khác, nếu bày bố tốt, hôm nay trận này, là nhất tiễn tam điều lập tức làm mất ba hài tử, sơ xảy một chút, còn có thể chết một hoàng hậu hai phi tử. Hiện tại, bất quá là Trần Mạn Nhu nàng vận khí tốt, lá gan lớn, bên người lại có con bài chưa lật, cho nên chỉ lo lắng, không bị dọa lưu sản.

Mà Hoàng hậu cùng Hồ phi, người xem, không phải đã có một người rơi xuống bầy sao? Còn một người, đang lúc sống chết trước mắt đâu.

Như vậy vừa nghĩ xong toàn bộ, trên người Trần Mạn Nhu liền ra một tầng mồ hôi lạnh. Người thu lợi lớn nhất, căn bản là không cần nghĩ, đáp án đã rõ ràng.

Trần Mạn Nhu nhìn không được dùng sức nắm mạnh chần, nếu thực sự như thế, vậy thế lực của nàng ở trong cung, thật đúng là không thể khinh thường. Chính là, trận này, rốt cuộc có bao nhiêu người tham gia, lại có bao nhiêu người, ở phía sau trợ giúp?

Nàng hẳn là phải cảm tạ bản thân một khắc kia bỗng nhiên xuất hiện khiếp đảm, Hồ phi kêu thảm thiết, xem như cứu nàng một mạng sao?

HẬU CUNG MƯU SINH KẾ

Tiểu Nhiên Hoa Khai

www.dtv-ebook.com

Chương 86: Oán Hận

Mãi cho đến buổi tối, Hồ phi còn chưa sinh được hài tử, Trần Mạn Nhu vốn tính buổi tối đi ngủ sớm một chút, dù sao, sinh tử của Hồ phi một chút quan hệ với nàng cũng không có. Nàng còn phải vì đứa nhỏ trong bụng mình suy nghĩ, không muốn trong lúc này bước chung con đường với Hoàng hậu.

Nhưng là, cứ nghĩ đến mỗi ngày thỉnh an buổi sáng, Trần Mạn Nhu liền đánh mất ý niệm đi ngủ trong đầu. Tuy rằng lúc này Hoàng hậu lưu sản, buổi sáng ngày mai khẳng định không muốn gặp các nàng, nhưng các nàng có đi hay không, đó là vấn đề thái độ.

Mặc dù nàng lấy cớ chấn kinh, nhưng là Hoàng hậu phát sinh chuyện lớn như vậy, nàng cũng không thể cho rằng hoàn toàn không biết, tốt nhất là đến Vĩnh Thọ cung lộ mặt, nếu muốn đi, vậy khí sắc không thể quá tốt.

Bình thường, Trần Mạn Nhu rất ít hoá trang theo kiểu đau bệnh, dù sao, nhìn kỹ, vẫn có thể nhìn ra manh mối. Ngày mai lại là một đợt đại khảo nghiệm, một khả năng bại lộ đều không thể xuất hiện.

Cho nên Trần Mạn Nhu cũng chỉ có thể thức cả đêm, buổi sáng hôm sau, đôi mắt quả nhiên có chút hồng, phía dưới mắt cũng có một mảnh màu xanh, về phần hai má, không cần tô phấn trắng cũng có chút tái nhợt.

"Làm phiền thông báo một tiếng, Huệ phi vội tới thỉnh an Hoàng hậu nương nương." Vì Nhạc tiến lên nói với tiểu cung nữ kia một tiếng, tiểu cung nữ nhìn qua Trần Mạn Nhu, xoay người đi vào. Không bao lâu, có hai người đi ra.

Đi phía trước, là đại cung nữ Vĩnh Thọ cung Vụ Diêu, ước chừng cũng là cả đêm không ngủ, lúc này trên mặt có chút tái nhợt, trên mặt mang theo tươi cười miễn cưỡng hành lễ với Trần Mạn Nhu: "Nô tỳ gặp qua Huệ phi nương nương, thỉnh an Huệ phi nương nương."

"Vụ Diêu cô nương xin đứng lên, Hoàng hậu nương nương thế nào? Thân mình có gì đáng ngại?" Trần Mạn Nhu vội vàng đỡ vụ Diêu một phen: "Hôm qua ta đến tối mới tỉnh lại, sau đó mới biết được chuyện này, vốn định lập tức qua thăm Hoàng hậu nương nương một chút, chẳng qua lúc ấy các cung đều đã lạc thược (đóng cửa), ta cũng không đến quấy rầy Hoàng hậu nương nương, lúc này, tình huống nương nương như thế nào?"

"Đa tạ Huệ phi nương nương quan tâm, thân mình nương nương đã không có gì trở ngại, chẳng qua ngự y nói, dù sao cũng là bị thương thân thể, tốt nhất nên nghỉ ngơi một hai tháng." Vụ Diêu lo lắng nói: "Chủ tử nương nương hôm qua vẫn mê man, hôm nay chỉ sợ là không có biện pháp gặp Huệ phi nương nương."

"Không sao không sao, chính là Hoàng hậu nương nương lúc này có tình, ta cũng không thể đi vào, nếu vì ta lại làm Hoàng hậu nương nương mệt mỏi, đó là tội lớn a." Trần Mạn Nhu vội vàng xoa tay nói, lại quan tâm hỏi tiếp: "Ngự y đã mở phương thuốc? Là Thành ngự y khai hay vẫn là Lý ngự y khai? Hoàng hậu nương nương lúc này thân thể yếu đuối, ngày thường Vụ Diêu cô nương chuẩn bị cho Hoàng hậu nương nương được thiện linh tinh, ta ngày xưa thường nghe nói, được bổ không bằng thực bổ, người để cho Lý ngự y khai ít phương thuốc được thiện, để cho nương nương ăn một đoạn thời gian."

"Là sau khi Thành ngự y cùng Lý ngự y thương lượng khai phương thuốc, đa tạ Huệ phi nương nương quan tâm, nô tỳ nhất định sẽ hảo hảo chiêu cố Hoàng hậu nương nương cho tốt." Vụ Diêu cảm kích nói, Trần Mạn Nhu lại dặn dò vài câu, vốn đang tính tiếp tục lải nhải, lại cảm giác được Bội Đình huých chạm vào cánh tay của nàng, khóe mắt nhìn thấy Bội

Đình đánh cái thủ thế, Trần Mạn Nhu vội ngậm miệng lại: "Thời điểm không còn sớm, Hoàng hậu nương nương cũng cần người hầu hạ, Vụ Diêu cô nương nhanh vào đi thôi, ta cũng cần phải trở về."

"Vậy nô tỳ sẽ không giữ Huệ phi nương nương, cung tiễn Huệ phi nương nương." Vụ Diêu vội vàng hành lễ, Trần Mạn Nhu khoát tay, xoay người lên kiệu, nhóm nội thị động tác rất nhanh, nâng Trần Mạn Nhu nhắm một phương hướng rời đi.

"Hôm nay ánh mắt Tiểu Đình Tử ngược lại rất tốt, không để cho chúng ta cùng Dương quý phi va chạm." Đến Chung Túy cung, Trần Mạn Nhu vừa đi vào phòng, vừa cười nói, Tiểu Đình Tử ở một bên đáp lời: "Vâng, tiểu nhân cách một bức tường nhìn thấy Quý phi nương nương, cái này còn phải đa tạ nương nương ngài hôm qua thưởng xuống một chén cháo!"

"Người lại là một người ngọt miệng a, một chén cháo thật có tác dụng lớn như vậy, bản cung liền mỗi ngày uống bảy tám chén, mỗi ngày nhìn chăm chăm bức tường xem." Trần Mạn Nhu tà tà liếc liếc mắt nhìn Tiểu Đình Tử, được Bội Đình nâng ngồi xuống mỹ nhân tháp.

Đối Nguyệt vội vàng đến đây, mang theo một chén thuốc: "Nương nương, Từ An cung truyền đến tin tức, Hồ phi vừa sinh ra Tam hoàng tử, hai mẹ con cũng chưa ra vấn đề gì."

"Mẹ con bình an?" Trần Mạn Nhu nháy mắt kinh ngạc, Hồ phi này vận khí cũng thật tốt quá đi? Lần trước rơi xuống nước cũng chưa không thể đem đứa nhỏ làm rớt, lúc này khó sinh, cư nhiên còn để hai mẹ con bình an, kỳ thật Hồ phi mới là nữ nhân vật chính đi?

"Nương nương, Từ An cung trượng tể hai bà đỡ." Đối Nguyệt ghé vào Trần Mạn Nhu bên tai nhẹ giọng nói: "Buổi tối hôm qua trượng tể, người của chúng ta buổi sáng mới thu được tin tức. Nói là sau khi chuyện Hoàng

hậu nương nương phát sinh, Từ An thái hậu lập tức phái người thay đổi bà đỡ trong phòng Hồ phi."

Trần Mạn Nhu khẽ nhú mào, xem ra, lúc ấy Từ An thái hậu hẳn là nhận thấy được có cái gì không thích hợp. Người này, cũng là từ hậu cung đi ra, coi như là người thẳng, trước kia là bị thẳng lợi làm cho đầu óc mê muội, lúc này bị Từ Ninh thái hậu hắt một chậu nước lạnh, liền khôi phục một ít thông minh.

"Sau đó, Từ An thái hậu cho người đem bà đỡ cùng ma ma ban đầu đều tạm giam, mãi cho đến buổi tối mới phái người thẩm vấn, hỏi xong liền trượng tử hai bà đỡ." Đối Nguyệt tận lực đem sự tình nói đơn giản một lần, về phần sau lại thêm bà đỡ cùng ma ma đi vào làm sao cứu giúp Hồ phi, việc này có vẻ khó hỏi thăm ra, các nàng cũng chỉ biết là, Từ An thái hậu phái người lấy ra một cây nhân sâm ba trăm năm.

"Người của chúng ta khi nào thì tìm hiểu được tin tức?" Trần Mạn Nhu bỗng nhiên nghĩ đến vấn đề này, lập tức hỏi, Đối Nguyệt vội vàng giải thích: "Buổi sang hôm nay mới đi ra ngoài, nương nương ngài yên tâm, Dương quý phi cùng Thục phi bên kia, cùng với phi tần các cung đều muốn đánh nghe tin tức Hoàng hậu nương nương bên kia, người của chúng ta đục nước béo cò, tin tức Từ An cung bên kia vẫn có vẻ dễ dàng tìm hiểu được."

"Uh, người phân phó xuống, từ hôm nay, không cần tùy ý đi ra ngoài, lại càng không được tùy tiện tìm hiểu tin tức, Hồ phi đã sinh xong, vậy kế tiếp nên thanh toán chuyện Hoàng hậu bị ngã, lúc này ai chặn họng sung đều phải xui xẻo."

Nói xong, thở dài một hơi: "Các người tự mình đều phải chú ý, nương nương nhà các người cũng không phải là đặc biệt được sung."

Đối Nguyệt lên tiếng, vội vàng đi ra ngoài dọn dẹp các công việc.

Trần Mạn Nhu nghĩ chuyện Hồ phi, trong lòng nhịn không được cười lạnh một tiếng, Hồ phi này, cũng không phải là người đơn thuần, bằng không, cũng sẽ không vào ngày hôm qua bắt đầu phát động sinh đứa nhỏ. Chỉ tiếc, phí tâm cơ tính toán vẫn là công dã tràng, đứa nhỏ này, chung quy không thể cùng cha hãn có cùng một ngày sinh nhật.

Hơn nữa, nói không chừng, còn có thể bị Hoàng thượng chán ghét. Đang thời điểm Hoàng thượng vì trung cung mà thương tâm, ngày sau nhớ lại Hồ phi người an an toàn toàn sinh đứa nhỏ, vậy còn không phải chết chắc? Nói như thế nào, đích tử mới tôn quý nhất, quan trọng nhất.

Nhu nhu cái trán, Trần Mạn Nhu ngáp một cái, hôm qua cả đêm không ngủ, hiện tại khó chịu muốn chết, mình vẫn là không cần lo chuyện bên ngoài, dù có mưa gió như thế nào đi nữa, cũng tạm thời không thối đến trên người mình.

Liên tiếp hai phụ nữ có thai đều xảy ra chuyện, mình thì lại không sao, chỉ cần không chủ động bước ra khỏi Chung Túy cung, chắc hẳn sẽ không xuất hiện vấn đề gì. Cái gì âm mưu tính kế, chỉ cần qua thời gian, coi như là phá giải.

Bên này Trần Mạn Nhu an tâm đi ngủ, bên kia Hoàng hậu mới từ từ tỉnh dậy, An ma ma luôn luôn canh giữ bên giường, nhìn thấy Hoàng hậu mở mắt, lập tức kinh hỉ hô: "Nương nương, ngài tỉnh lại?"

Hoàng hậu đưa tay sờ sờ bụng mình, một lát sau mới khàn khàn hỏi: "Đứa nhỏ không thể bảo trụ?"

"Nương nương..." An ma ma thất thanh khóc rống, ngày đó sau khi Hoàng hậu được nâng trở về, liền đau đến hôn mê bất tỉnh, ngay sau đó Tiểu hoàng tử chảy xuống, mọi người cũng không biết. Nhưng là, Hoàng hậu đã nghĩ tới, không cần người khác nói, nàng đều biết đứa nhỏ kia

không giữ được. Lúc này lại hỏi như vậy, có thể thấy được là thương tâm đến tình trạng gì.

Ánh mắt Hoàng hậu nhìn chăm chăm đỉnh màn không nhúc nhích, đừng nói chuyển động mắt tròn mắt, hơn nữa ngày, ngay cả mí mắt đều không có động một chút. An ma ma nắm tay Hoàng hậu, thanh âm nghẹn ngào: "Nương nương, nô tỳ biết ngài khổ trong lòng, chính là, ngài phải bảo trọng thân thể của mình a, ngài còn có Đại công chúa cùng Đại hoàng tử phải chiếu cố đâu."

Hoàng hậu hơi hơi trừng mắt nhìn, An ma ma nhanh chóng nói tiếp: "Nương nương, ngài nên vực dậy tinh thần, người nọ có thể hại Tiểu hoàng tử trong bụng ngài, nói không chừng ngày nào đó liền động thủ với Đại hoàng tử, Đại hoàng tử tuổi còn nhỏ, còn cần mẫu thân ngài vì hắn mà tính toán a. Ngài nhẫn tâm nhìn, Đại hoàng tử bị người ám hại sao?" (Ivy: Công nhận miệng bà này linh dễ sợ)

Đúng vậy, còn có Đại hoàng tử, còn có Văn nhi của mình, nếu mình không phấn chấn tinh thần, Văn nhi phải làm sao bây giờ? Lão yêu bà kia nếu có thể hại đứa nhỏ tánh mạng đứa nhỏ trong bụng mình, thì nhất định có thể hại tánh mạng Văn nhi.

Giết chết nhỏ, kế tiếp chính là lớn. Mình phải bảo hộ Văn nhi mới được, mình chỉ còn lại có Văn nhi cùng An Nhi.

"Văn nhi cùng An Nhi ở đâu?" Nghĩ, Hoàng hậu lập tức quay đầu hỏi, An ma ma vội vàng nói: "Nương nương ngài yên tâm, hôm qua nô tỳ đã đem Đại công chúa cùng Đại điện hạ an bài trong một căn phòng, hiện tại Hinh Lan cùng Mộng Lưu một tắc cũng không rời ở thiên điện canh giữ Đại công chúa cùng Đại hoàng tử điện hạ."

"Ma ma, thị vệ cùng cung nữ thái giám, đều đã bắt lại đi?" Hoàng hậu cũng không nghĩ để cho ai trả lời, tự mình nhắm mắt lại suy nghĩ trong

chốc lát, chỉ biết, chuyện tình lúc trước không phải là một giấc mộng.

Nàng hận, hận người xuống tay sau lưng mình, cũng hận chính mình, biết rõ, đã biết mình lúc này là cái đinh trong mắt trong tay người khác, lại không chuẩn bị đến vạn vô nhất thất, không bảo vệ tốt đứa nhỏ của mình.

Đứa nhỏ kia, đã cử động a, thời điểm nàng sờ bụng, sẽ cử động hai cái tỏ vẻ cao hứng. Thời điểm nàng nói chuyện, sẽ im lặng nghe. Thời điểm nàng cao hứng, cũng sẽ thực khoái trá. Thời điểm nàng khổ sở, còn có thể an ủi nàng.

Một đoàn nho nhỏ, ở trong bụng mình, cùng mình huyết mạch tương liên, cùng mình tâm ý tương thông, mình còn muốn, quá một đoạn thời gian tự mình cho hẳn làm một kiện y phục, tự mình khâu một cái tiểu hà bao cho hẳn.

Không có, hoàn toàn không có!

"Thị vệ thái giám đó, còn có cung nữ phụ cận, toàn bộ đã cho người bắt lại, đã bị Hoàng thượng đưa đi thẩm vấn, quá vài ngày, Hoàng thượng khẳng định sẽ cho ngài một đáp án, nương nương ngài đừng gấp, Hoàng thượng rất tốt, hẳn luôn luôn rất coi trọng nương nương ngài."

"Nương nương, ngài còn trẻ, ngài ngày sau còn có thể có đứa nhỏ, chúng ta lại sinh mười bảy mười tám tiểu hoàng tử." An ma ma lải nhải lẩm bẩm khuyên bảo an ủi, Hoàng hậu cười khổ một chút, lại có mười bảy mười tám đứa nhỏ thì thế nào? Người nào cũng không phải là đứa này.

"Từ Ninh, chúng ta cứ chờ xem." Trong mắt Hoàng hậu hiện lên ngoan lệ, hôm nay người hại tánh mạng con ta, ngày khác ta nhất định trả lại cho người trăm ngàn lần!

HẬU CUNG MƯU SINH KẾ

Tiểu Nhiên Hoa Khai

www.dtv-ebook.com

Chương 87: Thái Miếu

"Nhi thần gặp qua mẫu hậu, thỉnh an mẫu hậu." Mặc một thân long bào màu vàng, Phong Minh Chiêu thực tùy ý hành lễ với Từ Ninh thái hậu đang ngồi trên nhụyễn tháp, Từ Ninh hơi hơi giương mắt, nhìn Hoàng thượng nói: "Hoàng thượng đến Từ Ninh cung của ta, là có chuyện gì quan trọng?"

"Xem tỷ tỷ nói kìa, chẳng lẽ không có chuyện gì quan trọng, Hoàng thượng không thể tới Từ Ninh cung sao?" Ở cửa vang đến một thanh âm, cũng theo bước chân Hoàng thượng vào Từ Ninh cung, Từ Ninh thái hậu ngẩng đầu nhìn nhìn, cười lắc đầu: "Mấy ngày không thấy, từ An muội muội càng đẹp ra."

"Tỷ tỷ người đừng lừa ta, ai gia đã là lão thái bà năm mươi tuổi, xinh đẹp hay không xinh đẹp, cũng không thêm để ý." Từ An nói xong, đã vào tới đại điện, cũng chưa chào Từ Ninh, đi đến thẳng đến nhụyễn tháp bên kia ngồi xuống, cùng Từ Ninh cách một bàn trà nhỏ.

Từ Ninh thái hậu hơi nở nụ cười: "Ai gia không phải là nói, Hoàng thượng không có việc gì thì không thể tới, chính là ai gia hơi tò mò, đã nhiều ngày, chuyện hậu cung cũng không ít, Hoàng thượng không nói cho tìm người phá rối sau lưng, đến chỗ ai gia là muốn làm gì?"

Nàng hoàn toàn không lo lắng Hoàng thượng sẽ tra được chứng cứ, được rồi, cho dù Hoàng thượng có thể suy đoán ra toàn bộ quá trình, nhưng hẳn cũng không mang ra căn cứ chính xác theo sự thực. Tiểu thái giám đem mấy con mèo nhất nhất buộc ở trên người, dùng mảnh vải trói miệng lại, thế này mới giấu diếm được thị vệ xung quanh.

Sau đó, trốn tránh chờ Hoàng hậu đi đến, mới đem mấy con mèo ném ra, hơn nữa lập tức cắn lưỡi tự sát, Hoàng thượng hẳn cũng chỉ có thể điều tra ra thân phận tiểu thái giám này mà thôi.

"Nhi thần chính là vì chuyện này tới gặp mẫu hậu." Hoàng thượng cũng không nhìn vẻ trào phúng tươi cười trên mặt Từ Ninh thái hậu, tự cố tự nói: "Mấy ngày gần đây, hậu cung thập phần không bình tĩnh, chuyện Hồ phi sinh non, cùng chuyện Hoàng hậu xảy thai so sánh, chỉ có thể xem như chuyện nhỏ."

Từ Ninh thái hậu muốn lên tiếng, nhưng Hoàng thượng không cho nàng cơ hội, tiếp tục nói: "Hoàng hậu hoài là đích tử, quốc mẫu mất đi đích tử, mẫu hậu cũng biết đây là đại sự, trăm cho Khâm Thiên giám xem thử, người Khâm Thiên giám nói là gần đây tông miếu thiếu tu sửa, tổ tông bất mãn, cần người đi cầu phúc, cầu tổ tông che chở."

"Hoàng thượng, theo ý kiến ai gia, những người Khâm Thiên giám này hẳn nên bị đánh chết, ai gia chưa từng nghe nói qua tổ tông nhà ai không giữ được hài tử, ngược lại muốn cho đích tử mất đi." Từ Ninh thái hậu nghiêm mặt lạnh lùng nói, Từ An ở một bên vừa cười nói: "Tỷ tỷ, người nghe lầm, ý tứ Hoàng thượng là, tổ tông bất mãn chúng ta chậm trễ, muốn tìm một người đi niệm kinh, làm bạn với tổ tông. Muội muội nghĩ, tiên đế sinh tiền coi trọng tỷ tỷ nhất, cho nên chuyện này, liền làm phiền tỷ tỷ ngài đi?"

"Ngược lại ai gia thấy, tiên đế xem trọng nhất là Thục phi muội muội." Từ Ninh cố ý dùng xưng hô không được sắc phong lúc trước thái hậu, vẻ mặt tươi cười nhìn Từ An: "Bằng không, ngôi vị hoàng đế này cũng không cho Hoàng thượng. Huống hồ, ai gia là mẹ cả, Hoàng thượng để cho ai gia đi niệm kinh, không sợ người trong thiên hạ sẽ chỉ trích sao?"

Hiện tại thoát nhìn Từ Ninh cùng Từ An có thể hòa bình ở chung, nhưng là một người đi niệm kinh, một người ở tại hậu cung hưởng phúc, vậy

khẳng định ai cũng cho rằng, Từ Ninh thái hậu là bị mẹ con Từ An đuổi ra ngoài.

Đến lúc đó, nói không chừng người trong thiên hạ đều đồng tình Từ Ninh.

"Mẫu hậu lo lắng chu toàn, nguyên bản trăm cũng nghĩ đến, để cho hai vị mẫu hậu làm bạn, nhưng là, Hoàng hậu bây giờ còn hôn mê bất tỉnh, không có biện pháp quản lý hậu cung, Đức phi tuổi còn nhỏ, Lưu phi thân phận không đủ, hậu cung này nếu xảy ra chuyện lớn, còn phải có người chiếu khán."

Thần sắc Hoàng thượng rất bình tĩnh, lúc cùng Từ Ninh nói chuyện, ngay cả một chút biểu tình đều không có thay đổi. Từ Ninh hừ lạnh một tiếng: "Vậy ai gia không thể quản lý hậu cung sao? Tốt xấu gì, ai gia cũng là hoàng hậu của tiên đế!"

Mẹ cả chương quản hậu cung, đây mới là chính đạo.

Trong mắt Từ An thái hậu hiện lên phần hận, nhưng không nói lời nào, ngược lại Hoàng thượng gật gật đầu: "Trăm nguyên bản cũng nghĩ như vậy, chính là Hồ phi sinh non, mẹ con hai người thân mình đều không tốt, hiện tại Hồ phi mang theo Tam hoàng tử ở tại Từ Ấm lâu, nhất định phải có người chiếu cố, cho nên, cũng chỉ có thể ủy khuất một mình mẫu hậu."

Hồ phi còn đang ở cử, lúc này khẳng định không thể thiên cung (chuyển cung), địa vị Hồ phi, cũng có thể nuôi dưỡng hoàng tử. Huống hồ, trước đó, thời điểm Hoàng thượng cùng Hoàng hậu đem Hồ phi đưa đến Từ An cung, Từ Ninh cũng không có phản đối, lúc này liên tục không được có làm cho Hồ phi rời khỏi Từ An cung.

"Mẫu hậu, trăm đã phân phó người chuẩn bị tốt, mẫu hậu trước đi Thái Miếu trụ một đoạn thời gian đi." Không dám đem người thả đến Hoàng Lăng, là vì Hoàng Lăng còn có quân đội, hẳn còn có vài huynh đệ sống

không thể cam tâm, hẳn không muốn cấp Từ Ninh một chút cơ hội nào. Cho nên, tuyệt đối không thể cho người cách quá xa.

Thái Miếu cũng rất tốt, khoảng cách đến hoàng cung không phải rất xa, đặt ở dưới mí mắt mình, nàng làm sao cũng không có khả năng có biện pháp đi mượn sức kinh thành thủ vệ quân hoặc hoàng thành thủ vệ quân. Những người ở Thái Miếu, đều đối với mình thực trung thành.

"Thỉnh mẫu hậu mau chóng đi giá." Hoàng thượng cũng không cho Từ Ninh thời gian tìm cớ, nói xong liền đứng dậy làm thủ thế thỉnh: "Bây giờ là giờ lành, vì tổ tông cầu phúc, còn cần phải thành tâm, Khâm Thiên giám tính ra thời gian tốt nhất tiến vào Thái Miếu là một lúc sau, mẫu hậu cần ở Thái Miếu niệm kinh một năm, hậu cung xin mẫu hậu yên tâm."

"Đúng vậy, tỷ tỷ cứ yên tâm đi đi, ai gia tuy rằng thủ đoạn không cao mình bằng tỷ tỷ, nhưng cũng không phải vụng về, chờ tỷ tỷ trở về, nhất định có thể nhìn thấy một hậu cung bình thường." Từ An thái hậu vừa nói, nói xong bỗng nhiên nhớ tới đến một sự kiện, đột nhiên vỗ tay cái nói: "Ai nha, xem trí nhớ ai gia này, thật sự là người già đi, không chịu già cũng không được."

Lúc này sắc mặt Từ Ninh đã xanh mét, nếu mọi người đều đã muốn xé rách da mặt, nàng cũng sẽ không tính giả bộ, đang chuẩn bị nói chuyện, chợt nghe Từ An giành nói trước: "Tỷ tỷ muốn đi Thái Miếu cầu phúc, sẽ không thể chiếu cố Cửu vương gia, ai gia nghĩ, Cửu vương gia đã tám tuổi, lúc này đã bắt đầu đi học, cần một mình trụ một cung điện, tỷ tỷ người nói, để cho Cửu vương gia ở tại cung điện của người nào thì tốt?"

"Mẫu hậu, lúc trước trăm nghe nói chủ mẫu nhà Lý đại nhân, bởi vì mắc phải bệnh điên, bị người đưa đến thôn trang, cũng không biết lúc này có người chiếu cố hay không. Người nói, người đang yên lành, tại sao bỗng nhiên bị điên đâu?"

Ánh mắt Phong Minh Chiêu lạnh băng băng, nguyên bản Từ Ninh muốn đại náo một hồi, tuyệt đối không muốn đi Thái Miếu, bỗng nhiên rùng mình một cái, lúc này nàng mới bỗng nhiên phản ứng lại, mình quá nóng vội, bất quá, trừ phi là mình cái gì cũng không sai, nếu không, này mẹ con tiện nhân này có thể tìm cớ trừ bỏ mình.

Hiện tại trừ bỏ một đích tử, coi như là đủ vốn. Không phải phải đi Thái Miếu một năm sao? Sau khi trở về, tiếp theo có thể giết chết trưởng tử kia!

Nghĩ, vẻ dữ tợn trên mặt Từ Ninh thái hậu đã giảm bớt, kéo khóe miệng nở nụ cười: "Từ xưa đến nay, người bởi vì sủng thiếp diệt thê mà làm cho vợ cả của mình điên mất, cũng không phải số ít. Phu nhân Lý đại nhân kia, nói không chừng chính là bị như vậy. Hoàng thượng người cần phải thật cảnh giác, quan viên như vậy người cũng không thể trọng dụng."

Nói xong, đưa tay gõ gõ trên bàn, nghiêng đầu nói: "Nếu Cửu vương gia muốn chuyển ra, vậy chuyển đến Văn Hoa điện đi. Hẳn là huynh đệ của Hoàng thượng, không phải con Hoàng thượng, Nam Tam sở cũng không thể đi, Văn Hoa điện cách ngoài cung rất gần, vừa vặn."

Trên thực tế, Văn Hoa điện không chỉ cách ngoài cung có chút gần, cách Thái Miếu cũng có chút gần. Cứ như vậy, Cửu vương gia có thể ở dưới mí mắt nàng, có khả năng nghĩ biện pháp xuất cung, coi như là không tệ.

Hoàng thượng cũng không phản đối, chỉ gật đầu tỏ vẻ đã đáp ứng, lập tức đã kêu người tiến vào, đem Từ Ninh thái hậu đưa đến Thái Miếu. Bởi vì Thái Miếu có bài vị tổ tông, Từ Ninh lại là đi cầu phúc, cho nên người hầu hạ không thể mang quá nhiều.

Từ Ninh thái hậu lo lắng nửa ngày, mới đưa bốn đại cung nữ, cùng với hai ma ma mang đi.

"Mẫu hậu, người Từ Ninh cung liền giao cho ngài, có thể đưa đến Thận Hình tư thì đưa đến Thận Hình tư, không thể đưa đến Thận Hình tư, cùng

trầm nói một tiếng là được." Bởi vì xử lý tâm phúc của Từ Ninh, có một số việc lại không thể để cho người khác biết, cho nên cũng không thể đưa đến Thận Hình tư.

Từ An thái hậu gật gật đầu: "Ai gia đã biết, con muốn làm cái gì, thì cứ việc đi làm, lúc trước là ai gia hồ đồ, lúc này, ai gia tuyệt đối sẽ đem hậu cung sửa sang lại sạch sẽ, chờ Hoàng hậu tốt lên, ai gia sẽ cho nàng tham dự hậu cung."

Ngôn tại ý ngoại chính là sẽ không tranh đoạt cung quyền, trên mặt Hoàng thượng lộ ra tươi cười, nói thêm mấy câu, liền dẫn người ra Từ Ninh cung.

Lúc này đã là tháng mười một, thời tiết có chút lạnh, bị gió bên ngoài thổi trong chốc lát, Hoàng thượng bỗng nhiên mở miệng hỏi: "Huệ phi lúc này ở đâu?"

"Hồi Hoàng thượng, hôm qua Huệ phi nương nương lại đi thỉnh an Hoàng hậu nương nương, Hoàng hậu nương nương nói Huệ phi nương nương thân mình nặng nề, lúc này trời rất lạnh, không cần cố gắng tới tới lui lui, cho nên liền miễn Huệ phi nương nương thỉnh an, lúc này Huệ phi nương nương đại khái là ở Chung Túy cung."

Lưu Thành vội vàng tiến lên nói, Hoàng thượng trầm giọng phân phó: "Hương Chung Túy cung."

Sau khi Hoàng hậu gặp chuyện không may, hân vận vội vàng trấn an Hoàng hậu, điều tra nhanh vượt Từ Ninh, cùng với nghĩ biện pháp đem Từ Ninh rời đi, nay đã đến ngày thứ ba, còn chưa có đi xem qua Huệ phi, ngày đó nàng cũng bị sợ hãi, lúc này cũng không biết thân thể thế nào.

Đã mất đích tử, Tam hoàng tử vẫn cái bộ dáng như con mèo bệnh, bụng Huệ phi, nhất định không thể lại xảy ra vấn đề.

Đến Chung Túy cung, thấy bên trong im lặng, trong viện ngay cả nha hoàn thái giám đi lại cũng không có, trong lòng Hoàng thượng lập tức hoang mang một chút, nhưng lập tức nghĩ đến không có người đi tuyên ngự y, hẳn là sẽ không xảy ra chuyện gì lớn. Nghĩ, liền nhắc chân đi vào trong phòng.

"Nường nường, trong bụng ngài còn có hài tử đâu." Hoàng thượng vừa đến gần cửa phòng, chợt nghe thấy bên trong truyền ra thanh âm lo lắng. Tiếp theo thanh âm Huệ phi của hân: "Ta đương nhiên biết ta còn hoài hài tử, nhưng bất quá là chép kinh thư một lát, cũng không đáng lo ngại. Hơn nữa, Hoàng hậu nường nường là một người tốt như vậy, hiện tại bị tai họa lớn, ta thân là cung phi, vì Hoàng hậu nường nường cầu phúc là việc nên làm."

"Nhưng là hài tử trong bụng ngài..." Thanh âm lo lắng kia còn nói thêm, Trần Mạn Nhu không thềm để ý đánh gãy lời của nàng: "Không phải sao? Nói sao, kia là ca ca hân, như vậy coi như là hân vì ca ca vô duyên mà cầu phúc. Người không cần lo lắng, một lát mà thôi, nếu thân mình ta thật sự không thoải mái, thì sẽ nghỉ. Người nếu có thời gian, không bằng đi làm một chút thức ăn cho bản cung."

Sau đó chợt nghe cung nữ kia thở dài: "Được rồi được rồi, nô tỳ đi làm thức ăn cho ngài. Tần Hoan, Bôi Đình, hai người các người cần phải cẩn thận nhìn chăm chăm, phát hiện sắc mặt nường nường không đúng, liền lập tức đỡ nàng đứng lên, biết không?"

Hai cung nữ bị điểm danh lên tiếng, sau đó Hoàng thượng chợt nghe gặp tiếng bước chân, vội vàng lui về phía sau từng bước, vừa đứng vững, chợt nghe thấy một tiếng thét kinh hãi: "Ai nha, nô tỳ gặp qua Hoàng thượng, thỉnh an Hoàng thượng!"

Phong Minh Chiêu nhìn lướt qua cung nữ kia, không chút để ý gật gật đầu: "Đứng dậy đi, nường nường nhà các người lúc này đang nghỉ ngơi?"

"Không có!" Tiểu cung nữ còn chưa nói, ở cửa liền vang lên thanh âm Trần Mạn Nhu, Hoàng thượng giương mắt nhìn lên, thấy sắc mặt Trần Mạn Nhu cũng không tệ lắm, liền cười đi qua đi đỡ lấy Trần Mạn Nhu đang hành lễ: "Được rồi, trong bụng người còn có hài tử, không cần đa lễ như vậy."

Nói xong, liền kéo Trần Mạn Nhu vào nhà, liếc mắt một cái liền nhìn thấy kinh thư cùng giấy và bút mực đặt ở trên bàn, Hoàng thượng đi qua cầm lấy nhìn nhìn, sau đó thần sắc bình tĩnh buông xuống. Quay đầu ý bảo Trần Mạn Nhu ngồi ở bên người mình: "Cung nhân trong cung người đâu? Tại sao thời điểm trầm vào một người cũng không nhìn thấy?"

"Thiếp cho bọn họ đều đi niệm kinh." Trần Mạn Nhu loan ánh mắt cười nói: "Minh tổng quản biết chữ, để cho hắn dẫn đầu niệm. Lúc này thiếp cũng không cần hầu hạ, sẽ không cần nhiều người ở trước mặt. Hoàng thượng, thiếp cho người nấu cho người một nóng canh đi? Lúc này thời tiết thật lạnh, Hoàng thượng trăm ngàn lần đừng bị bệnh."

HẬU CUNG MƯU SINH KẾ

Tiểu Nhiên Hoa Khai

www.dtv-ebook.com

Chương 88: Tuyệt Tự

Trong phòng ấm áp như xuân, còn mang theo một mùi hương ấm áp, thật sự là thấm vào ruột gan. Bên cạnh lại có phi tử kiều my ôn ngôn nhuỷ ngữ quan tâm đến cực điểm, Phong Minh Chiêu liền cảm thấy, ở bên ngoài chịu kia một chút khí lạnh, đã hoàn toàn bị thổi đi.

"Ái phi có tâm." Phong Minh Chiêu khẽ cười một chút, tựa vào nhuỷ điểm, thân thể thoáng thả lỏng một chút, thừa dịp Trần Mạn Nhu phân phó người đi nấu canh nóng, hẩn nghiêng đầu đánh giá bên trong một chút, thấy nhuỷ điểm đệm giường rèm cửa linh tinh trong phòng, đều mộc mạc, trong lòng lại vừa lòng vài phần.

"Hoàng thượng cũng phải bảo trọng thân thể mới được, ngày thường, thời điểm ra ngoài mặc thêm vài món quần áo, vừa vào cửa, đừng vội thoát đại y, còn phải thường xuyên uống một ít canh gừng linh tinh. Buổi tối không cần uống nhiều nước trà..."

Trần Mạn Nhu lải nhải dặn dò, Phong Minh Chiêu cười kéo tay nàng: "Mấy ngày không gặp, ái phi nhưng thật ra càng phát ra hơn."

"Còn không phải bởi vì tiểu tử trong bụng này." Trần Mạn Nhu thoáng có chút then thùng, đưa tay sờ sờ bụng, lúc này mang thai đã hơn bốn tháng, bắt đầu lộ rõ. Bất quá, dáng người nàng cân xứng, không phải quá béo cũng không phải thực gầy, lúc này tuy rằng bụng đột hiện ra, phối hợp với biểu tình của nàng, ngược lại có một loại ý nhị khác. Cười giận liếc mắt Hoàng thượng một cái, Trần Mạn Nhu tiếp tục nói: "Thiếp ngày thường nói cũng rất ít, chính là hoài tiểu gia hỏa này, ngày thường Bạch cô cô các nàng liền thiếp bên tai thiếp lải nhải, cừu nhi cừu chi, thiếp cũng liền nhớ kỹ."

Hoàng thượng cũng đưa tay sờ sờ bụng nàng, cười nói: "Các nàng nói đều không sai, ái phi hoài hài tử, quả thật nên cẩn thận một ít." Nói xong, lại nghĩ đến Hoàng hậu rơi xuống nam anh kia, thần sắc liền mang vài phần buồn bực.

Trần Mạn Nhu đoán tâm tư hắc, hướng bên người hắc xê dịch: "Hoàng thượng, ngài đừng thương tâm, Hoàng hậu nương nương lần này bị nạn, ngày sau nhất định có đại phúc khí, hưởng hồ, nương nương còn trẻ, lần này điều trị thân mình cho tốt, ngày sau còn lo không có đích tử?"

Hoàng thượng không nói chuyện, Trần Mạn Nhu cũng không khuyên nhiều, chuyện này, nói nhiều sẽ thành chọc vào nỗi đau, đến lúc đó Hoàng thượng vì sao tức giận người cũng không nhất định biết. Cho nên Trần Mạn Nhu quyết đoán dời đề tài đi, vừa vặn Đối Nguyệt bưng canh nóng vào cửa, Trần Mạn Nhu vội vàng tự tay nhận lấy: "Hoàng thượng, ngài uống ngụm canh?"

Phong Minh Chiêu gật gật đầu, từ trong tay Trần Mạn Nhu tiếp cái bát. Trần Mạn Nhu cúi đầu từ bên cạnh mang ra châm tuyến, lặng lẽ ngồi ở một bên thêu hà bao.

Một lát sau, Hoàng thượng đem bát buồng xuống, Trần Mạn Nhu đi qua niết bả vai cho Hoàng thượng: "Hoàng thượng, lúc trước thiếp làm cho ngài làm một kiện nhi áo choàng, ngài có muốn thử xem?"

"Không cần, đợi lát nữa người cho người đưa đến Càn Thanh cung." Hoàng thượng khoát tay nói, Trần Mạn Nhu gật đầu, tiếp tục niết bả vai, một bên niết, vừa nói mình lần trước đi chỗ Lưu phi chơi cờ bị thua, nhất định phải học tập, không ngừng cố gắng, tranh thủ có thể thắng Lưu phi.

Nói liên miên căn nhắc trong chốc lát, không nghe đáp lại, cúi đầu nhìn nhìn, chỉ thấy Hoàng thượng không ngờ như thế nhắm mắt, cũng không biết là có ngủ hay không. Trần Mạn Nhu nhẹ tay nhẹ chân xuống dưới,

khoát tay ý bảo Đối Nguyệt các nàng đi ra ngoài, mang ra từ bên cạnh một cái chăn đắp lên cho Hoàng thượng, thuận tiện lấy qua một cái nhuỷn điểm, để cho Hoàng thượng dựa vào càng thoải mái một ít, sau đó mình ngồi ở cái bàn nhỏ bên cạnh tiếp tục sao chép kinh thư.

Nghĩ đến lúc trước Tiểu Hỉ Tử báo tin, Trần Mạn Nhu còn có chút khẩn trương, quả nhiên tra xét để tung, rất kích thích, bây giờ còn cảm giác trái tim nhảy bang bang. Cũng may lúc trước kinh thư luôn luôn đặt ở nơi này làm đáng, bằng không, thật đúng là không kịp bố trí.

Lại nói tiếp, sao chép kinh thư, ba phần là diễn trò, ba phần là lấy cố, còn có ba phần là thật tâm thật ý. Dù sao, Hoàng hậu quả thật là một nữ nhân không tệ, mà hài tử không có xuất thế kia, cũng thực rất đáng thương một chút.

Nàng hiện tại không thể không làm ra phiên 嬖 thái. Hoàng hậu mất hài tử, đúng là thời điểm hận ý đang dâng trào, nói không chừng ngày nào đó nhớ tới mình cứ nhiên vận khí tốt trốn được, liền nhìn mình không vừa mắt, hơi thổi gió bên gối Hoàng thượng, mình sẽ xui xẻo.

Chính là Hoàng hậu rộng lượng có thể nghĩ thoáng, nói không chừng ngày nào đó Hoàng thượng cũng sẽ bị những người khác thổi gió bên gối, như là Dương quý phi chẳng hạn, chỉ cần nàng ở trước mặt Hoàng thượng nói hai câu —— tại sao vừa khéo, Huệ phi chần kinh đi trở về, sau đó liền trốn được một kiếp. Quay đầu, Hoàng thượng cũng khẳng định xem nàng không vừa mắt.

Cho nên, thực không phải nàng muốn nhờ người chết làm bậc thang, nói sao nàng cũng sẽ không thượng vị. Nàng lúc này, chính là tự bảo vệ mình.

Trần Mạn Nhu vừa rất chân thành ở trong lòng niệm phật, vừa thật sự nghiêm cẩn sao chép kinh thư.

Hoàng thượng cũng là thực mệt mỏi, từ khi Hoàng hậu gặp chuyện không may đến bây giờ, hần cơ hồ không có chợp mắt. Lúc này trong phòng Trần Mạn Nhu ấm áp thoải mái, lại không có gì nguy hiểm, hần liền nhin không được nhắm mắt lại ngủ. Vừa tỉnh lại, đã sắp qua Ngọ thiện.

Hoàng thượng nhìn rèm trướng, lúc này mới phát hiện cái chần trên người mình, quay đầu liền nhìn thấy Trần Mạn Nhu thật sự đang còn sao chép kinh thư. Hoàng thượng cũng không kinh động nàg, giật giật thân thể, chậm rãi ngồi dậy, thân thể lười, cũng không lập tức đứng dậy.

"Hoàng thượng, ngài tỉnh lại?" Trần Mạn Nhu bên này vừa chép xong nửa quyển sách, cổ tay đau nhức, đang định đi rót một chén nước đến uống, khoe mắt nhìn thấy Hoàng thượng ngồi dậy, vội vàng đến đây giúp đỡ một chút: "Hoàng thượng lúc này có đói bụng không? Thiếp cho người chuẩn bị Ngọ thiện, lúc này phỏng chừng vừa vặn về tới, Hoàng thượng dùng một ít?"

"Người đã dùng sao?" Hoàng thượng liền mang cái chần để qua một bên, thuận miệng hỏi, Trần Mạn Nhu cười lắc đầu: "Thiếp muốn chờ Hoàng thượng cùng nhau dùng."

Hoàng thượng nhìn qua Trần Mạn Nhu, lại nhìn nhìn bụng Trần Mạn Nhu, Trần Mạn Nhu vội vàng nói: "Hoàng thượng yên tâm đi, thiếp vạn vạn không dám để hài tử đói bụng, lúc trước thiếp đã muốn uống một chén canh, lúc này cũng không phải quá đói bụng."

"Vây ái phi bồi trăm dùng một ít đi." Hoàng thượng gật gật đầu nói, Trần Mạn Nhu quan sát vài năm, rốt cục quan sát ra sở thích Hoàng thượng, ăn một ít cơm, gấp cho Hoàng thượng tất cả đều là món Hoàng thượng thích ăn, cuối cùng cũng làm cho tổ tông sống này tâm tình khoan khoái một chút.

Cơm nước xong, Phong Minh Chiêu tự nhiên là phải về Càn Thanh cung. Buổi sáng không đi, buổi chiều nếu vẫn không đi mà ở lại hậu cung, hẳn sẽ chờ Ngự Sử trình tấu chương mắng chết hẳn đi.

Tiền bước Hoàng thượng, Trần Mạn Nhu ngáp một cái, đã sắp qua thời gian ngủ giấc trưa của nàng. Liền nằm xuống, Trần Mạn Nhu còn thấp giọng phân phó: "Buổi chiều nấu một phần canh tôm viên da gà, chờ thời điểm hoàng hôn đưa đến Càn Thanh cung."

Đối Nguyệt ứng tiếng, Trần Mạn Nhu mới an tâm đi ngủ.

Một đoạn thời gian kế tiếp, Trần Mạn Nhu đều trải qua rất thanh nhàn, dù sao, nàng không thể thị tẩm, Hoàng hậu bệnh, Dương quý phi muốn từ trong tay Đức phi, Lưu phi giành lấy một ít cung quyền, Đức phi cùng Lưu phi vội vàng ứng phó Dương quý phi, còn phải thường thường đến Từ An cung thông báo một ít công tác, hơn nữa Thục phi được phóng xuất, các vội vàng tranh quyền đoạt lợi, nhưng là cho Trần Mạn Nhu cơ hội, hận không thể mỗi ngày đem lưng đặt ở trên giường.

Bất quá, Hoàng thượng trong khoảng thời gian này thật có vẻ chịu khó đến Chung Túy cung. Ước chừng là vì Tam hoàng tử ốm yếu, cho nên Hoàng thượng mới càng coi trọng bụng Trần Mạn Nhu đi.

"Sắp qua năm mới a." Trần Mạn Nhu che miệng ngáp một cái, Đối Nguyệt ở một bên làm y phục, cũng không ngẩng đầu lên trả lời: "Còn có một tháng đâu, nường nường, người xem có tuyên Trần lão phu nhân tiến cung một chuyến hay không?"

"Không cần, năm trước không có gì chuyện trọng yếu, đã không thấy tẩm hơi. Hoàng hậu nường nường qua hai ngày nữa sẽ ra tháng, đến lúc đó, Định quốc công phủ khẳng định là có người tới thăm, chúng ta cũng đừng chiều lòng." Trần Mạn Nhu khoát tay nói.

Chờ nhìn ra bên ngoài trong chốc lát, Trần Mạn Nhu bỗng nhiên lại hỏi: "Trong khoảng thời gian này có chuyện gì mới mẻ phát sinh không? Trừ bỏ hậu cung."

"Nô tỳ ngẫm lại." Đối Nguyệt suy nghĩ trong chốc lát, bỗng nhiên vỗ tay một cái nói: "Thật là có một chuyện này mới mẻ, ngài biết Cung thân vương phủ đi?"

"Biết, nhà mẹ đẻ Từ Ninh thái hậu, nhà bọn họ không phải đã muốn hàng tước sao?" Lúc ấy Từ Ninh thái hậu làm hoàng hậu, Cung thân vương mới thăng chức, nhưng là Hoàng thượng kế vị không đến hai năm, Cung thân vương liền chết, con Cung thân vương kế thừa tước vị. Chính là, tước vị thân vương không phải thừa kế, mà là giảm đi một bậc, cho nên lúc này hẳn là quận vương.

"Tăm biến nhà bọn họ vẫn không đổi, lại nói tiếp nhà bọn họ trong kinh thành, đều nói là Cung Thân Vương phủ." Đối Nguyệt giải thích một chút, Trần Mạn Nhu gật đầu: "Sau đó? Nhà bọn họ phát sinh chuyện gì?"

"Dưới trướng Cung quận vương có một đích tử, bốn con vợ kế. Nguyên bản, Cung quận vương tuổi đã lớn, đem tước vị truyền cho đích tử. Chính là không biết tại sao, năm ngày trước, Cung quận vương đi chơi, sau đó rơi xuống sông đào bảo vệ thành chết đuối."

Ánh mắt Đối Nguyệt tránh tránh né né nói, thế tử Cung quận vương thực không là người tốt gì, cùng trưởng tử Anh quốc công Trương gia cơ hồ tương xứng, một người háo sắc, một người ham bài bạc, một người mỗi ngày hận không thể chết ở trên người nữ nhân, một người hận không thể mỗi ngày ở tại đồ phường.

"Thực chết đuối?" Trần Mạn Nhu kinh ngạc, Đối Nguyệt vội vàng gật đầu: "Đúng vậy, một chi Cung quận vương này chỉ có thể còn lại một đích

tử như vậy, lúc này chết đi, còn không biết kế tiếp sẽ nháo như thế nào đâu."

"Vậy khẳng định là con vợ kế kế thừa tước vị." Trần Mạn Nhu thuận miệng nói, nhưng nói xong, lập tức nghĩ tới, đích tử đã chết, tước vị này sẽ thành một khối thịt béo, mỗi người đều có thể nhận được tranh giành. Bốn con vợ kế, khẳng định cũng không là nhân vật yếu nhược gì, nếu lại bị người hữu tâm hơi châm ngòi một chút.

Nói không chừng...

Cung quận vương là huynh đệ duy nhất của Từ Ninh thái hậu a, Từ Ninh thái hậu ngay cả một thứ huynh đệ thứ tử muội cũng không có.

Nghĩ, Trần Mạn Nhu bỗng nhiên nở nụ cười, lần này ước chừng là Hoàng thượng cùng Hoàng hậu liên thủ làm đi, một người là muốn báo thù, một người là muốn nhân cơ hội diệt trừ vương khác họ. Hai vị này thật không hổ là vợ chồng, cũng không biết Từ Ninh ở Thái Miếu, lúc này có biểu tình gì.

"Thái Miếu lúc này trời giá rét đông lạnh, người nói, than nếu đưa đi trễ một hai ngày như vậy, hơn nữa Từ Ninh thái hậu nghe nói chuyện Cung quận vương phủ, khí giận công tâm, sẽ có hiệu quả gì?"

"Nương nương, ngài nói cái gì?" Đối Nguyệt nghi hoặc ngẩng đầu, Trần Mạn Nhu khoát tay: "Không có chuyện gì, ta lầm bầm lầu bầu, người nhanh tiếp tục công việc đi. Ngày mai là ngày mồng tám tháng chạp, chúng ta chuẩn bị một ít thứ tốt mới được."

"Này muốn chuẩn bị cái gì? Hoàng thượng cùng Hoàng hậu hàng năm không đều phải ban cho cháo bát bảo sao?" Đối Nguyệt cắt đứt sợi chỉ vừa hỏi, Trần Mạn Nhu lắc đầu: "Hoàng hậu nương nương ở trên giường tĩnh dưỡng hai ba tháng đâu, còn không biết lúc qua năm mới có thể dậy hay không. Tự chúng ta chuẩn bị, đến lúc đó Hoàng hậu không ban thưởng

xuống, hay dùng cháo bát bảo Chung Túc cùng chúng ta ban thưởng
xuống?

HẬU CUNG MƯU SINH KẾ

Tiểu Nhiên Hoa Khai

www.dtv-ebook.com

Chương 89: Bệnh Nặng

Chương 89:

"Nường nường, bên ngoài tuyết rơi." Đối Nguyệt cẩn thận vén rèm lên, không cho gió lạnh bên ngoài thổi vào, sau đó quay người đóng cửa lại, cười hì hì tiến đến bên cạnh chậu than đưa tay đặt ở ⊥ mặt quay.

Mắt Trần Mạn Nhu sáng rực lên: "Thực tuyết rơi?" Quay đầu liền nhìn hướng cửa sổ bên kia, tuy rằng nhìn không rõ lắm, nhưng là vẫn có thể nhìn thấy như cũ, bên ngoài, có một tầng trắng mỏng manh.

"Tuyết rơi thật tốt, chúng ta có thể thưởng tuyết, còn có thể ném tuyết, đập người tuyết." Nói xong lại có chút uể oải: "Đáng tiếc, chính là tuyết rơi, ta cũng không thể ra ngoài đi lại. Bôi Đình, người đem cửa sổ bên kia mở ra, chúng ta xem cảnh tuyết bên ngoài."

Bôi Đình lên tiếng, đem cửa sổ đẩy ra, đột nhiên có một cỗ gió lạnh thổi vào. Tần Hoan ngồi ở bên kia thêu hoa lập tức rút lui cổ: "Nường nường, chúng ta vẫn nên đóng cửa cửa sổ đi? Người lúc này không chịu nổi lạnh. Hơn nữa, bất quá là tuyết rơi, thời điểm ngài ở Thực Định thấy còn ít? Bên kia so với bên này tuyết rơi còn lớn hơn đâu."

"Không giống nhau, người xem tuyết ở Thực Định, thô như hạt muối, rơi xuống cũng không điểm mỹ cảm nào. Bông tuyết này, thật sự là hoa tuyết lục cánh." Trần Mạn Nhu cười nói, Tề mỹ nhân buông khung thêu trong tay cười nói: "Nường nường nếu muốn ngắm tuyết, chờ qua mấy ngày trời nắng, mở cửa sổ chậm rãi ngắm, lúc này có hàn khí, ngài vẫn nên để cho

các nàng quan đóng cửa sổ đi, bằng không, bị lạnh cũng không phải là chuyện đùa."

Trần Mạn Nhu khoát tay: "Được rồi được rồi, ta cho các người mở cái cửa sổ mà thôi, một đám đã nói nhiều như vậy. Bội Đình, người đem cửa sổ còn mở đóng lại đi." Lúc này cũng không có người nhanh nhanh xuất hiện đem thủy tinh trong suốt phát minh ra đi.

Bất quá, Anh quốc bên kia, lúc này không biết có thủy tinh hay không. Cửa sổ lưu ly tuy rằng nhìn rất đẹp, độ trong suốt có chút kém. Bằng không, tìm người thí nghiệm một chút? Minh tuy rằng không biết công thức, nhưng là cao thủ đều ở dân gian, hiện tại có thủy tinh lưu ly có độ trong suốt, không phải đều là nhóm thợ thủ công chế ra sao?

"Nương nương, lúc này thời gian không còn sớm, chỉ sợ lát nữa tuyết rơi lớn hơn. Đường không dễ đi, cho nên thiếp cáo từ trước." Tề mỹ nhân thu châm tuyến, quay đầu cười nói với Trần Mạn Nhu: "Chờ tuyết ngừng, thiếp lại đến cùng nương nương nói chuyện nhi."

"Uh, ta cho người đưa người." Trần Mạn Nhu gật gật đầu, gọi Minh tổng quản tiến vào, để cho hắc an bài hai người đi đưa Tề mỹ nhân. Tề mỹ nhân địa vị có chút thấp, người bên người cũng ít, nàng xuất môn cũng không thể đem cung nữ thái giám bên người đều mang đi, cho nên lúc này bên người chỉ mang theo một cung nữ, hai nữ tử đi đường tuyết, vạn nhất bị ngã, kia thật đúng là kêu trời không thấu.

Tề mỹ nhân cũng không chối từ, hành lễ với Trần Mạn Nhu, lúc này mới đến cách vách gọi đại cung nữ của mình, hai người cùng đi trở về.

"Nương nương, ngài suy nghĩ cái gì vậy, vừa rồi nô tỳ nói, ngài nghe thấy sao?" Đối Nguyệt đưa tay niết bả vai Trần Mạn Nhu, lúc này mới đem Trần Mạn Nhu niết tỉnh, Trần Mạn Nhu lập tức hoàn hồn: "Vừa rồi người nói cái gì?"

"Nô tỳ nghe nói, Từ Ninh thái hậu bên kia ba ngày đều tuyên ngự y, nghe nói, đã bệnh không xuống giường được." Đới Nguyệt nói lại một lần, Trần Mạn Nhu cúi đầu lật xem sách trong tay, không chút để ý nói: "Bị bệnh mới bình thường, nếu nàng muốn hồi cung sớm một chút, cũng chỉ có thể sinh bệnh."

Quả nhiên cùng nàng nghĩ không sai biệt lắm, Từ Ninh không phải người ngốc. Nếu nàng ở Thái Miếu bệnh nặng, như vậy Hoàng thượng ngại hiếu đạo, khẳng định là đem nàng tiếp trở về trước. Cầu phúc có trọng yếu, có thể so sánh được với tánh mạng hoàng thái hậu sao? Huống hồ, không phải thiên tai **, cái cơ cầu phúc lại quá yếu đi, không cân xứng với thân phận Từ Ninh thái hậu.

Lúc trước, có thể nhất cổ tác khí đem Từ Ninh ném đi. Lúc này chuyện đã bình ổn trở lại, Từ Ninh muốn trở về, cái cơ đó sẽ không thành lập.

"Vậy Hoàng hậu nương nương bên kia..." Đới Nguyệt kinh hãi, Trần Mạn Nhu cũng nhíu mày, nàng ngược lại không nguyện ý xen vào, mà là, nếu lúc trước, Từ Ninh không bị ném tới Thái Miếu, vậy khả năng nàng sẽ chậm rãi mưu tính, sau đó hại đích tử trước, lại hại đến các hoàng tử khác của Hoàng thượng.

Nhưng là lúc này, đích tử Cung quận vương không còn, nghe nói, hai ngày trước, có người con vợ kế không cẩn thận đụng vào núi giả té bị thương đầu, đến nay còn chưa tỉnh lại, phỏng chừng khả năng có thể tỉnh lại đã không còn.

Trong lòng Từ Ninh nhất định là thập phần tức giận, cứ như vậy, nàng có khả năng sẽ không muốn lại chậm rãi mưu tính, mà là muốn chó cùng rứt giậu. Phía sau nàng cũng không còn nhiều thế lực lắm, nếu là Từ Ninh thực điên cuồng phản công, vậy hài tử của nàng...

"Từ An thái hậu bên kia gần đây có động tĩnh gì?" Trần Mạn Nhu xoay vòng cuộn len trong tay hỏi, Đối Nguyệt ở phía sau đáp: "Từ An thái hậu muốn đề bạt Hồ phi thành Hiền phi, nhưng Hoàng thượng bên kia không đáp ứng."

Từ An thái hậu đem Hồ phi đuổi về Vũ Hoa các, chỉ nói Tam hoàng tử thể nhược, không nên di chuyển, đem Tam hoàng tử lưu tại Từ Ấm lâu. Tam hoàng tử tuy rằng sinh ra thể nhược, nhưng là trong hoàng cung được liệu tốt gì mà không có? Nếu tỉ mỉ chiếu cố, Tam hoàng tử chỉ cần không xảy ra chuyện ngoài ý muốn, cũng có thể tương đối khỏe mạnh.

Trần Mạn Nhu cười nhạo một tiếng, sang năm sẽ tuyển tú, Hoàng thượng khẳng định là không muốn lãng phí một vị trí Hiền phi. Huống hồ, còn Thục phi có con trai, Hồ phi muốn tấn vị, vậy khó càng thêm khó. Thái hậu muốn tử bằng mẫu quý, chỉ sợ thực hiện không được.

"Dương quý phi đâu?" Trần Mạn Nhu lại hỏi, Đối Nguyệt cẩn thận nhìn sắc mặt Trần Mạn Nhu, hơn nửa ngày mới ấp úng nói: "Nương nương, ngài đang mang thai, không thể vì người khác mà tức giận."

"Hoàng thượng lại lật bài tử Dương quý phi?" Trần Mạn Nhu hơi suy nghĩ một chút liền hiểu được ý tứ Đối Nguyệt, Đối Nguyệt vội vàng nói: "Nương nương, Hoàng thượng cũng thực coi trọng ngài, người xem, giữa trưa hôm qua, buổi chiều ba ngày trước, Hoàng thượng không phải đều đến thăm ngài sao?"

"Đó là bởi vì trong bụng bản cung có con hắc." Trần Mạn Nhu không chút để ý khoát tay: "Được rồi, bản cung cũng không phải người hay ghen ghét, hậu cung nhiều nữ nhân như vậy, Hoàng thượng thích đi chỗ nào thì có thể đi chỗ đó, Hoàng hậu cũng chưa nói cái gì, bản cung lại không quyền lợi nói cái gì."

"Nương nương, sắp đến giữa trưa, ngọc thiện ngài muốn dùng điểm cái gì?" Đối Nguyệt vội thay đổi đề tài, Trần Mạn Nhu khoát tay: "Người tùy ý làm một ít đồ ăn, ta có chút muốn ăn rau xanh linh tinh."

Đối Nguyệt ứng tiếng, còn Trần Mạn Nhu lại tính toán trong lòng, làm sao có thể làm cho Từ Ninh tạm thời không về, ít nhất, trước năm mới không thể trở về. Các loại lễ nghi thời điểm qua năm mới rất phức tạp, nàng cũng không muốn quỳ trước Từ Ninh cung vài canh giờ.

Thục phi quá thông minh, không thể làm quân cờ. Lưu phi không có quan hệ lợi ích quá lớn, Thành phi cùng Dương quý phi... Nếu Từ Ninh thái hậu trở về, Dương quý phi liền kiêu ngạo được nữa. Hiện tại cung quyền mặc dù nằm trong tay Đức phi cùng Lưu phi, nhưng Dương quý phi dù sao cũng là phi tử phân vị cao nhất trừ bỏ Hoàng hậu.

Hoàng hậu không xuống giường được, vậy cũng chỉ có thể Quý phi đi làm việc. Tỷ như nói, đi thị tạt Từ Ninh chẳng hạn.

"Tần Hoan, người đi tìm..." Trần Mạn Nhu nói một nửa, lại sửa miệng nói: "Người cho người đi truyền tin cho Thành phi, đem tin tức khả năng Từ Ninh thái hậu sẽ trở về loan ra ngoài."

Thành phi tuy rằng là người được việc không đủ bại sự có thừa, nhưng thoát nhìn quan hệ cùng Dương quý phi vẫn rất tốt, tự nhiên là sẽ ra một ít chủ ý cho Dương quý phi.

"Ngày mai chúng ta đi thỉnh an Hoàng hậu nương nương." Mấy ngày trước đây, Hoàng hậu liền ra tháng, nhưng là ra tháng không có nghĩa là có thể xuống giường, Hoàng hậu bị thương thân mình, ngượng nói, nếu ngày sau Hoàng hậu còn muốn mang thai, lần này phải tĩnh dưỡng thêm một đoạn thời gian.

Cho nên, mãi cho đến lúc này, Hoàng hậu cũng chưa tốt lên.

"Nường nường, Hoàng hậu nường nường không phải đã miễn cho chúng ta thỉnh an sao?" Tần Hoan có chút nghi hoặc nói, Trần Mạn Nhu lắc đầu: "Tuy rằng Hoàng hậu miễn thỉnh an, chính là, dù sao cũng là sắp đến cuối năm, hết thảy quy củ vẫn nên làm tốt mới được."

Bồi Đình ở một bên nhú mày xen mồm: "Nường nường, nô tỳ cảm thấy, chúng ta vẫn là đừng mạo hiểm, tuyết lớn một chút, còn không biết khi nào thì có thể ngừng, mặc dù có cung nhân quét tuyết rửa sạch đường, nhưng vạn nhất có người muốn làm mấy chuyện xấu, chúng ta khó lòng phòng bị."

Tần Hoan liên tục gật đầu: "Đúng vậy đúng vậy, dù sao Hoàng hậu nường nường miễn thỉnh an, chúng ta cũng không nên vội vàng đi."

Trần Mạn Nhu sờ sờ cằm, vừa nói như vậy, quả thật là có chút không suy nghĩ đi. Suy nghĩ trong chốc lát, Trần Mạn Nhu xoa bóp cằm: "Đi truyền cho ta tổ mẫu một tin tức, nói rằng, mùa đông đến, tổ mẫu thân mình không tốt lắm, ở ôn tuyền sơn trang một thời gian ngược lại rất tốt. Dù sao, năm nay phụ mẫu đều chưa về, đơn giản nàng cùng tổ phụ phải đi Yên Kinh ở một đoạn thời gian."

Tần Hoan vội vàng ứng tiếng, Trần Mạn Nhu nói tiếp: "Nhớ rõ làm cho động tĩnh lớn một chút, muốn cho người Định quốc công phủ biết."

Nhà mẹ đẻ Hoàng hậu là Định quốc công. Nếu Từ Ninh trở về, Hoàng hậu đứng mũi chịu sào, bị giết bị hại, Định quốc công phủ tất nhiên là sẽ nghĩ biện pháp ngăn cản Từ Ninh trở về, phương pháp này của mình có vẻ bình thường không làm người khác chú ý.

Nếu mình không đề suất, phỏng chừng cũng có thể có người đề suất. Chính là, đến lúc đó sẽ không có tác dụng nàng muốn.

Phân phó xong, Trần Mạn Nhu lại rảnh rỗi, tiếp tục làm cho mình một đôi bao tay. Đây đều là thời điểm ở Thực Định bên kia đã làm qua, cũng

không phải chuyện gì khó. Chính là kinh thành bên này thời tiết có vẻ ẩm áp, cho nên cái bao tay này, ở kinh thành vẫn có vẻ hi hữu.

Bận rộn một trận, Đới Nguyệt tới đây tuyên bố có thể dùng cơm trưa. Trần Mạn Nhu cũng không biết có phải thân mình thật qua tốt hay không, từ lúc mang thai đến bây giờ, một chút hiện tượng nôn nghén cũng không có, chính là phương diện khẩu vị đã xảy ra chút biến hóa.

Lúc này gặp trên bàn có một cái đĩa tiểu hoàng qua chua chua, lập tức cảm thấy khẩu vị đặc biệt tốt. Chờ Đới Nguyệt gấp cho nàng một ít, lúc này mới hỏi: "Thời tiết như thế này làm sao còn có dưa chuột?"

Ngày thường mùa đông cũng có rau xanh, nhưng là dưa chuột vẫn là lần đầu thấy.

Đới Nguyệt cười tủm tỉm nói: "Nô tỳ nghe nói, đây là Nội Vụ phủ đưa đến, chừng hai mươi cây, Hoàng thượng cho người tặng đến Chung Túy cung chúng ta mười cây, hôm nay nô tỳ làm rau trộn cho ngài một cây, lưu lại hai ba cây ngày mai ngày kia ăn, còn lại vài cây, chúng ta ngâm thành dưa chua tiểu hoàng qua?"

"Đi, cái loại này chua chua ê ẩm, lúc này ta cũng đặc biệt thèm ăn." Trần Mạn Nhu vội vàng gật đầu nói, hiện tại Đới Nguyệt tạm thời không thể rời khỏi người nàng. Y thuật tốt, trù nghệ tốt, người lại thông minh trung tâm, thật không biết qua hai năm mình có bỏ được thả nàng đi ra ngoài hay không.

Quên đi quên đi, không tha cũng phải tha, cũng không thể làm cho một cô nương tốt như vậy không gả được, đến lúc đó lại xem như thành kẻ thù.

HẬU CUNG MƯU SINH KẾ

Tiểu Nhiên Hoa Khai

www.dtv-ebook.com

Chương 90: Tuyên Triệu

Chương 90:

Đại tuyết liên tiếp rơi ba ngày, thời điểm thái dương ló dạng, Trần Mạn Nhu lập tức phân phó người bắt đầu quét tuyết Chung Túy cung, từng nơi từng góc, tuyết đối cho phép lưu lại một chút bông tuyết, băng lại càng không thể xuất hiện.

"Tần Hoan, người đến kho phòng xem thử, nếu có cỏ thiêm thì mang ra, từ cửa trải đến sân." Trần Mạn Nhu nghĩ nghĩ, tiếp theo phân phó nói, cỏ thiêm tuy rằng cũng có thể kết băng, nhưng là so với mặt đất kết băng thì tốt hơn, hơn nữa, cỏ thiêm kết băng, vẫn có vẻ dễ dàng nhìn ra. Tuy rằng thứ này trải trên đất có chút khó coi, bất quá, dùng tốt là được.

"Nương nương, thứ này trong kho phòng chúng ta cũng có hai cái." Rất nhanh Tần Hoan đã trở lại, vẻ mặt buồn bực nói: "Đại khái Nội Vụ phủ cũng không thể nghĩ được trong cung sẽ có người dùng cái này đi?"

"Vậy trải đến cửa phòng đi." Trần Mạn Nhu cũng bất đắc dĩ, lúc này cho dù là đi Nội Vụ phủ, phỏng chừng cũng phải mấy ngày mới có thể mang về, lúc ấy tuyết đã sớm tan, căn bản không dùng được cái đó.

"Nương nương, Đức phi nương nương gửi cho ngài một bài thiếp, muốn mời ngài đến giáng Tuyết Hiên thưởng tuyết." Vi Nhạc dẫn một tiểu cung nữ đến đây, tiểu cung nữ kia đưa bài thiếp trong tay đến tay Trần Mạn Nhu, Trần Mạn Nhu mở ra nhìn nhìn.

Bài thiếp kia là Đức phi tự mình viết, phía trên là một bài thơ nhỏ, phía dưới nói mấy câu đại ý chính là thỉnh Trần Mạn Nhu đi thưởng tuyết. Trần

Mạn Nhu khép bái thiếp lại, cười hỏi: "Nương nương các người còn thỉnh ai qua?"

"Còn thỉnh Quý phi nương nương, Thục phi nương nương, Lưu phi nương nương, Thành phi nương nương, Hồ phi nương nương, Hàn uyển nghi nương nương, Vương tu nghi nương nương, Lý tu hoa nương nương, Đinh tiệp dư nương nương, Vương tiệp dư nương nương, Mã tiệp dư nương nương, cùng với Tống mỹ nhân cùng Tề mỹ nhân hai vị nương nương."

Trần Mạn Nhu trong lòng nhin không được bật cười, Đức phi này ngược lại là người linh lung, mặc kệ thân phận cao thấp, nữ nhân hậu cung, nàng đều mời toàn bộ.

"Trở về nói cho nương nương nhà người, bản cung rất muốn đi tham gia thưởng tuyết hội Đức phi muội muội đã mời, chính là, bản cung gần đây thân mình nặng nề, không tiện đi lại, cho nên lần này sẽ không đi, chờ khi nào bản cung có rảnh, sẽ tự mình đi Vĩnh Hòa cung thỉnh tội, còn thỉnh Đức phi muội muội không lấy làm phiền lòng."

Nàng không muốn lúc này đi mạo hiểm, Thục phi kia không chừng có chiêu số gì đó đang chờ nàng đâu.

Tiểu cung nữ kia có chút khó xử, ước chừng là Đức phi dặn dò qua phải thỉnh được Trần Mạn Nhu, do dự một chút nói tiếp: "Huệ phi nương nương, nương nương nhà ta trước khi cho nô tỳ đến đã dặn dò nô tỳ, nói là người mang thai thường lười đi lại, chính là nếu vì hài tử trong bụng mà suy nghĩ, vẫn nên đi đi lại lại nhiều chút thì tốt hơn, 《chư nguyên nhân hậu luận》 nói, có thai ba tháng danh thủy thai, trong lúc này, máu không lưu thông, hình tượng thủy hóa, không có định nghi, nhân cảm mà biến. Huệ phi nương nương nếu muốn sinh hạ hoàng tử khỏe mạnh xinh đẹp, vẫn nên đến ngự hoa viên đi nhiều một chút mới tốt."

Cổ đại dưỡng thai vẫn có chút nghiêm khắc, không riêng gì đọc sách cho hài tử, còn có rất nhiều yêu cầu với phụ nữ có thai, giống như cái gì không ngồi bên cạnh không biên lập không bả, cùng các loại lời nói và việc làm đều phải mẫu mực ý tứ. Bên trong 《Chư nguyên nhân hậu luận 》 này còn nói là gặp vật mà biến, muốn đáng đáp hài tử tốt, vậy phụ nữ có thai phải nhìn cảnh vật sự vật xinh đẹp linh tinh nhiều một chút.

Nếu Trần Mạn Nhu không muốn đi, thì là không đem sự trưởng thành của Hoàng tự trong tương lai để vào mắt.

Trần Mạn Nhu nhin không được cười nhạo một chút, người này, nếu muốn tìm lý do, vậy thật đúng là không chỗ nào không được. Nhìn lướt qua tiểu cung nữ kia, thấy trên mặt nàng có chút khân thương, liền lắc đầu nói: "Người nói cho Đức phi, bản cung cảm thấy nàng nói rất có đạo lý, chính là tốt quá hoá cùi (bấp) (>_

HẬU CUNG MƯU SINH KẾ

Tiểu Nhiên Hoa Khai

www.dtv-ebook.com

Chương 91: Hành Cung

Chương 91:

"Hoàng thượng, Khánh quốc ta hướng tới việc lấy hiếu trị thiên hạ, nay có tin Hoàng thái hậu thân nhiễm bệnh nặng, tất nhiên là phải đón tiếp hồi hoàng cung hảo hảo điều dưỡng, như thế mới giống Hoàng thượng thuần hiếu." Phong Minh Chiêu nhìn xuống, người nói chuyện là một nam nhân vẻ mặt nghiêm nghị, nói như thánh nhân nói ra chân ngôn. Thực mệt da mặt hần dầy, lời như vậy cũng có thể nói ra miệng.

"Hoàng thượng, vi thần cho rằng không thể, Từ Ninh thái hậu dù sao cũng là đi Thái Miếu cầu phúc, nếu là nửa đường trở về, sẽ làm anh linh tổ tông không vui." Có đại thần khác đi ra nói chuyện, Phong Minh Chiêu không trả lời, chỉ hướng bên kia nhìn lướt qua, bên kia đứng đầu là thất vương gia Phong Minh Cảnh, nhìn thấy ánh mắt hoàng huynh nhà hắn, khóe miệng cong lên, lộ ra cái tươi cười: "Tam hoàng huynh, người nói cũng lời này không đúng, Khánh quốc chúng ta lấy hiếu trị thiên hạ, nhưng là, đầu tiên Hoàng thượng phải hiếu kính tiên hoàng mới được, Từ Ninh thái hậu là đi làm bạn với tiên hoàng, người sao có thể để cho hoàng huynh để tiên hoàng cô đơn tịch mịch, hạ chỉ đem Từ Ninh thái hậu đón trở về hưởng thụ vinh hoa phú quý đâu?"

Sắc mặt Tam vương gia Phong Minh Thiệu nhất thời biến đen, trừng mắt liếc Phong Minh Cảnh một cái, lớn tiếng quát: "Từ Ninh thái hậu bệnh nặng, ai nói đón nàng trở về để hưởng thụ vinh hoa phú quý? Nếu thất đệ cảm thấy tiên hoàng cô đơn tịch mịch, không bằng trước đem Từ An thái hậu đưa đi qua? Từ An thái hậu hiện tại thực khỏe mạnh, vô bệnh vô đau."

"Lời này không được." Phong Minh Cảnh nhàn nhã vươn một ngón tay quơ quơ: "Đầu tiên, Từ An thái hậu tuy rằng vô bệnh vô đau, nhưng là ai chẳng biết nói, tháng trước Hoàng hậu nương nương bị tiểu nhân tính kế, bị thương thân mình, Từ An thái hậu ở lại trong cung tự nhiên là phải giúp đỡ hoàng huynh quản lý hậu cung. Chẳng lẽ tam hoàng huynh người ngóng trông hậu cung Hoàng thượng loạn thành một đoàn?"

Không đợi Tam vương gia tiếp tục lên tiếng, Phong Minh Cảnh liền vươn ngón tay thứ hai: "Tiếp theo, người nói Từ Ninh thái hậu bệnh nặng, người bệnh nặng tự nhiên phải tĩnh dưỡng, đây chính là nguyên lời ngự y đã nói, quay về người hỏi một chút sẽ biết, nếu là để cho bệnh nhân không thể sống yên ổn, bệnh tình bệnh nhân kia khẳng định sẽ tăng thêm, kếp dài không phải bệnh nặng cũng sẽ thành bệnh nặng, mà địa phương Thái Miếu kia đâu, im lặng tào nhã, hoàn cảnh tuyệt đẹp, thập phần thích hợp Từ Ninh thái hậu dưỡng bệnh."

"Tam hoàng huynh, ta đây chính là vì thân mình Từ Ninh thái hậu mà suy nghĩ đâu, người cảm thấy bốn vương nói rất đúng đúng không?" Về mặt Phong Minh Cảnh đầy ý cười nhìn Phong Minh Thiệu, Phong Minh Thiệu quay đầu nhìn Bát vương gia Phong Minh Trị: "Bát đệ, người trông mắt nhìn Từ Ninh thái hậu bị ném tới Thái Miếu phải vượt qua mùa đông khắc nghiệt sao?"

Phong Minh Trị có chút mê mang trong nháy mắt: "Ném tới? Từ Ninh thái hậu không phải đi cầu phúc sao?"

Phong Minh Cảnh thối phù cười ra một tiếng, Phong Minh Thiệu bị cười sắc mặt đỏ bừng, trừng mắt Phong Minh Cảnh, ánh mắt giống như tiểu đao, Phong Minh Cảnh bữu môi, xoay người hướng Phong Minh Chiêu hành lễ: "Hoàng huynh, thần đệ nghĩ, Từ Ninh thái hậu bệnh tình nghiêm trọng, mắt thấy đã sắp qua năm mới, hậu cung khẳng định là sẽ bề bộn thành một đoàn, cho dù đón Từ Ninh thái hậu trở lại, cũng không có lợi cho nàng

dưỡng bệnh, hơn nữa việc cầu phúc không thể bỏ dở nửa chừng, cho nên Từ Ninh thái hậu vẫn là không cần đón trở về mới tốt."

"Hoàng thượng, vi thần có lời muốn nói." Phía dưới lại có đại thần đứng ra, ánh mắt Hoàng thượng quét trên người người nọ một chút, là huynh đệ Hoàng hậu Định quốc công Chu Hưng Nghiệp. Hoàng thượng thoáng giật giật bả vai, long ý vốn không dựa vào được, ngồi thời gian quá dài, thật đúng là mệt mỏi. Nâng tay ý bảo nói một chút: "Ái khanh có chuyện liên nói đi."

"Là, Hoàng thượng." Chu Hưng Nghiệp hành lễ với Hoàng thượng, sau đó chậm rãi nói: "Vi thần cảm thấy, nếu Từ Ninh thái hậu bệnh nặng, lại ở Thái Miếu cầu phúc có chút không quá thỏa đáng, dù sao, Từ Ninh thái hậu bệnh nặng chi khu, nếu là đem xui xẻo mang vào Thái Miếu, đó là vấn đề lớn ảnh hưởng con nối dòng hoàng thất."

Cung quận vương mặt đen một chút, đang chuẩn bị đứng ra nói chuyện, Chu Hưng Nghiệp tiếp tục nói: "Nhưng là, Thất vương gia nói cũng có đạo lý, Từ Ninh thái hậu lúc này hồi cung, cũng là không ổn. Trước không nói hậu cung lúc này đang rối ren, sẽ chậm trễ Từ Ninh thái hậu dưỡng bệnh, chỉ nói Hoàng thượng thiên kim chi khu, vạn nhất Từ Ninh thái hậu lây bệnh khí qua cho Hoàng thượng..."

Từ Ninh thái hậu tính là cộng lòng a, cùng Hoàng thượng so sánh với thì mười Từ Ninh thái hậu đều so được với một Hoàng thượng. Nếu Hoàng thượng thực bởi vì Từ Ninh mà bị bệnh, vậy Từ Ninh thái hậu chính là tội nhân của toàn bộ Khánh quốc.

"Lão thất phu! Ý của ngươi là, Từ Ninh thái hậu nên bị ném ra ngoài cung, sống hay chết toàn dựa thiên ý sao?" Cung quận vương nhin không nổi nữa, hướng về phía Định quốc công quát, Định quốc công liếc mắt ánh mắt nhìn hẩn như nhìn một đũa ngốc, quay đầu tiếp tục nói với Hoàng

thượng: "Vi thần ngược lại có một cách lường toàn, hai bên đều nhin một bước."

"Ái khanh có biện pháp gì hay, thẳng thẳng nói ra." Hoàng thượng nhìn cũng không nhìn Cung quận vương bên cạnh, chỉ cười nói với Định quốc công. Định quốc công hướng Hoàng thượng ôm quyền hành lễ, nói tiếp: "Bên ngoài kinh thành, có một ôn tuyền hành cung, vi thần hỏi qua ngự y, người bệnh nặng, nên ngâm ôn tuyền nhiều hơn cũng để dễ dàng hóa giải ốm đau, nhất là trong thời tiết thế này, Hoàng thượng không bằng đem Từ Ninh thái hậu đưa đến hành cung đi."

Lúc trước Hoàng thượng lo lắng Từ Ninh thái hậu liên hệ quân đội, cho nên không dám để cho Từ Ninh ra kinh thành đi giữ hoàng lăng, lúc này ngược lại không cần lo lắng, bên ngoài kinh thành, bên ngoài như thế nào đi nữa, đó cũng là thuộc kinh thành quản lý. Huống hồ, người ở hành cung, đã sớm toàn bộ đổi thành người của Hoàng thượng tự mình giữ.

Từ Ninh chỉ cần đi vào, đừng nói là liên hệ quân đội, chính là muốn liên hệ một ít thị vệ giữ hành cung cũng là vấn đề khó.

Khóe miệng Hoàng thượng vênh vênh lên, mọi người phía dưới cũng không dám quang minh chính đại nhìn rõ biểu tình trên mặt Hoàng thượng, tất nhiên là không biết lúc này Phong Minh Chiêu rất vừa lòng với biện pháp này. Hắn cũng không quá vui vẻ việc Từ Ninh trở về, lúc này cháu ruột Từ Ninh chết đi, Từ Ninh ôm bụng tức mà không có chỗ phát đâu, hậu cung còn có phi tử mang thai đâu.

"Chu Hưng Nghiệp người có ý tứ gì!" Cung quận vương nhanh chóng nhảy dựng lên, đưa tay chỉ Chu Hưng Nghiệp: "Người tiểu nhân này xúi giục Hoàng thượng bắt hiếu! Mắt thấy sẽ qua năm mới, Từ Trữ thái hậu đáng lý nên hồi cung cùng con cháu đoàn tụ, một người cô cô linh linh ở hành cung là thế nào!"

"Ai nói là cô cô linh linh?" Chu Hưng Nghiệp liếc mắt nhìn hần, tiếp tục nói: "Chẳng lẽ bởi vì nàng đi hành cung, Hoàng thượng sẽ giảm đi người hầu hạ nàng? Hơn nữa, nếu Từ Ninh thái hậu đến hành cung tu dưỡng, nhất định sẽ phái người đi thị tạt, người nói lời này rất không có tâm."

Cung quận vương tất nhiên là không vui việc Từ Ninh không hồi được hoàng cung, Tam vương gia đã ở một bên châm ngòi thổi gió, dù sao, đã bắt giữ chữ hiếu, chết sống thế nào cũng phải làm cho Hoàng thượng đem Từ Ninh đón trở về. Mà Thất vương gia lại lấy lý do trên đường cầu phúc không thể trở về, Chu Hưng Nghiệp lấy lý do hành cung dưỡng bệnh tốt, đem Tam vương gia cùng Cung quận vương nói đến giờ chân.

Bát vương gia dẫn người khác giả ngu, dù sao đây là chuyện hai nhà Hoàng hậu cùng Từ Ninh thái hậu, ta không có việc gì thì không cần nhúng tay vào. Nhưng là nói không trộn lẫn vào, người trộn vào cũng không ít, dù sao, Hoàng hậu bên này còn có trưởng tử, mà thái độ Hoàng thượng cũng hướng về Hoàng hậu bên kia, mọi người ai cũng không phải là kẻ ngốc.

Vì thế không bao lâu, Cung quận vương cùng Tam vương gia liền thất bại thảm hại.

Hoàng thượng mang theo tâm tình tốt hồi Dưỡng Tâm điện, mang tấu chương ra đọc trong chốc lát, truyền Lưu Thành tiến vào: "Bãi giá, đi Vĩnh Thọ cung."

Hoàng hậu tựa vào nhuyễn đệm cùng Đại công chúa nói chuyện, Đại công chúa trong khoảng thời gian Hoàng hậu nằm trên giường, rất nhanh trưởng thành lên, lúc này đang được Hoàng hậu dạy quản lý Vĩnh Thọ cung. Khuôn mặt nhỏ nhắn còn mang theo chút trẻ vẫn nghiêm túc: "Mẫu hậu, tiền tiêu hàng tháng tháng này, đã dựa theo số người phát xuống, vài đại cung nữ có thêm một thất vải, An ma ma có thêm một chi kim bộ điều, người xem có được không?"

"Có thể, bảo bối của mẫu hậu làm tốt lắm." Hoàng hậu cười sờ sờ đầu Đại công chúa, lập tức nghe thấy thanh âm thông báo, Hoàng hậu vội vàng giãy dụa đứng lên muốn hành lễ, chính là vừa đứng lên một nửa đã bị Hoàng thượng đi nhanh vào đè lại : "Tử Đồng không cần đa lễ, chúng ta là vợ chồng, khách khí làm gì?"

Lại duỗi tay bế Đại công chúa, hỏi Đại công chúa vài câu về chương trình học, cho vú nương đến đây dẫn Đại công chúa lui xuống. Hoàng thượng ở bên giường ngồi xuống, kéo tay Hoàng hậu bắt mạch: "Tử Đồng thân mình còn có chút hư nhược, không bằng nghỉ ngơi thêm một đoạn thời gian?"

"Đa tạ Hoàng thượng thông cảm, vậy thiếp thân liền mặt dày, nằm ở trên giường thêm vài ngày." Sắc mặt Hoàng hậu còn có chút trắng, dựa vào nhuyễn đệm tươi cười, tuy rằng suy yếu, lại mang theo một loại ôn nhu, Hoàng thượng đưa tay sờ sờ hai má Hoàng hậu: "Người ngày thường vì trăm quản lý hậu cung, vốn mệt nhọc, nhân cơ hội này nghỉ ngơi nhiều một chút mới đúng."

"Trăm lần này đến đây, còn có một việc cùng với Tử Đồng thương lượng." Nói vài câu nhàn thoai, Hoàng thượng đem đề tài vòng đến mục đích của mình: "Ngày mai, trăm chuẩn bị đưa Từ Ninh thái hậu đến hành cung dưỡng bệnh, chính là để Từ Ninh thái hậu một mình ở hành trong cung qua năm mới, không khỏi có vẻ rất lạnh lùng, cho nên trăm muốn chọn vài người đi qua, xem như thay ta và người thị tật, Tử Đồng cảm thấy ai tương đối thích hợp?"

Hoàng hậu hơi hơi nhú mi, suy nghĩ trong chốc lát mới nói: "Huệ phi khẳng định là không thể đi, nàng còn mang thai, vạn nhất nhiễm bệnh khí, liền không tốt lắm. Nếu đây là muốn thay Hoàng thượng cùng ta đi thị tật, địa vị quá thấp cũng không được."

Hoàng thượng gật đầu: "Tử Đồng nói phải, trăm cũng là nghĩ tới cái đó, mới đến cùng Tử Đồng thương lượng, không bằng cho Dương quý phi đi?"

Hoàng hậu vốn đang khó xử, nếu mình nói Dương quý phi, vậy Hoàng thượng nói không chừng sẽ hoài nghi mình dung không được Dương quý phi. Nhưng là Đức phi đi, ai lưu lại quản lý cung vụ, nàng vừa đi, muốn lưu lại cái chợ sao. Lúc này Hoàng thượng tự mình nói ra, Hoàng hậu cũng không dám có vẻ quá cao hứng.

Mím môi, Hoàng hậu cười nói: "Quý phi muội muội tự nhiên là người thoả đáng, chính là một mình nàng có vẻ đơn bạc chút, không bằng cho Lưu phi cùng Hồ phi cũng đi theo đi?"

Không đợi Hoàng thượng nói chuyện, Hoàng hậu lại làm ra vẻ ảo não: "Lưu phi chỉ sợ cũng đi không được, thân mình ta thua kém, đã đem cung vụ cấp buông ra, chỉ có một mình Đức phi làm việc là không được, Huệ phi lại mang thai, cho nên cho Lưu phi giúp đỡ Đức phi, nếu là Lưu phi đi, chỉ sợ một mình Đức phi cũng bận rộn. Còn có Hồ phi, thân thể nàng yếu đuối, còn có Tam hoàng tử cần chiếu cố, chỉ sợ cũng không thể phân ~ thân."

Hoàng thượng lúc này cũng hiểu được, người trong hậu cung mình tương đối thiếu thốn, vừa đến thời điểm có chuyện, liền tìm không được người ra mặt.

"Vậy Tử Đồng có biện pháp gì hay?" Hoàng thượng nhíu nhíu mày hỏi, Hoàng hậu cười khẽ một chút: "Hoàng thượng, thiếp nghĩ, thân mình Huệ phi lúc này đã hơn năm tháng, ngự y cũng nói thân mình nàng rất tốt, không bằng tạm thời để cho Huệ phi quản trước? Cũng không cần nàng mỗi ngày nhìn chăm chăm, chỉ khi gặp đại sự thì ra biện pháp là được. Mọi sự đều có lệ, nàng không làm chủ được, còn có mẫu hậu cùng thiếp."

"Theo trăm thấy, thân mình Hoàng hậu tuy rằng còn có chút hư nhược, nhưng là phân phó một ít chuyện vẫn có thể, không bằng người tạm thời

quản đại sự, Huệ phi cùng Lưu phi giúp đỡ cho người." Hoàng thượng suy nghĩ trong chốc lát nói: "Đại công chúa tuổi cũng không nhỏ, người đem nàng mang theo bên người, tốt xấu có thể thích ứng một chút việc quản gia trước."

Hoàng hậu có chút khó xử, Hoàng thượng lại giải quyết dứt khoát: "Quyết định như vậy đi, người dù sao cũng là một quốc gia chi mẫu, lại qua hai mươi ngày nữa là ba mươi, mọi sự phải cần người ra mặt mới được, Huệ phi các nàng dù sao chỉ là phi tử, có một số việc là không có khả năng để cho các nàng ra mặt."

"Tốt lắm, thiếp trước hết bắt lấy đại cục, tất nhiên sẽ không để Hoàng thượng đau đầu chuyện hậu cung." Hoàng hậu do dự trong chốc lát, cười đáp. Từ An thái hậu lại có chút rục rịch, nàng cũng không thể đem cung quyền lưu đến năm sau mới thu hồi.

Thời điểm qua năm mới chuyện cũng nhiều, cũng đại biểu cho, thời điểm có thể động tay động chân cũng nhiều. Từ An ở tại hoàng cung sinh hoạt nhiều năm như vậy, không có khả năng một chút thủ đoạn cũng không có. Nếu nàng đem cung quyền lưu đến sang năm mới thu hồi, không chừng người hậu cung này ngấm nghe lời người khác.

HẬU CUNG MƯU SINH KẾ

Tiểu Nhân Hoa Khai

www.dtv-ebook.com

Chương 92: Thị Tật

Chương 92:

Nhân lúc thân mình Hoàng hậu còn chưa tốt, Hoàng thượng cũng không muốn ở Vĩnh Thọ cung ngủ lại, mà bãi giá đi Cảnh Nhân cung. Nếu quyết định là Dương quý phi đi thị tật, vậy có một số việc phải dặn dò một chút.

Thánh chỉ ngày hôm sau đã ban xuống, Dương quý phi dẫn Đức phi cùng Thục phi phân biệt đến Từ An cung, Càn Thanh cung, cùng với Vĩnh Thọ cung dập đầu, xem như bái tân niên trước, sau đó an vị lên xe ngựa trực tiếp đi hành cung.

Trần Mạn Nhu không biết là Hoàng thượng khuyên Dương quý phi như thế nào, nhưng là hiệu quả thực rõ ràng, bị sung quân đi ra ngoài, thần sắc Dương quý phi cư nhiên không có một chút miễn cưỡng phẫn hận. Mà Thục phi có chút mất hứng, toàn bộ trên đường đều đanh mặt lại. Đức phi cũng không thể nào cao hứng, mắt thấy nàng cầm quyền đã non nửa năm, đúng thời điểm lẫn lộn như cá gặp nước, lại bỗng nhiên bị ném ra hoàng cung, cung quyền vừa rơi vào tay người khác, nàng làm sao có thể cao hứng được?

"Nương nương, nay trong cung trừ bỏ Hoàng hậu nương nương, nhưng chỉ có ngài lớn nhất." Tần Hoan cười tủm tỉm đi lại đây nói, Trần Mạn Nhu trắng mắt liếc nàng một cái: "Đừng nói lung tung, phía trên còn có Từ An thái hậu đâu, Từ An thái hậu này cũng không phải là ngồi không."

Chính là lần này nàng cũng không tính làm người rảnh rỗi. Thừa dịp lúc này còn có thể hoạt động, nàng trước tiên làm một chuyện, tỷ như nói, điều

tra một chút vú nương Nội Vụ phủ chuẩn bị đưa tới tình huống bối cảnh, hướng chỗ Thục phi, Dương quý phi an bài vài người nằm vùng chẳng hạn.

Lập tức sẽ qua năm mới, lúc này là thời cơ đục nước béo cò rất tốt, nàng sớm thu mua nhân thủ mới được, đỡ phải sau khi sinh hài tử lại phải thay đổi. Nhất là thời điểm sinh hài tử, trong cung chuyện bỏ mẫu lưu tử cũng không ít đi.

"Đối Nguyệt, qua mấy ngày nữa người đi truyền cho tổ phụ ta một tin, đem những người này điều tra một chút, nếu chúng ta có thể thu được, liền mau chóng đem người nằm trong tay." Trần Mạn Nhu rất nhanh liền liệt kê ra một danh sách, phía trên nàng đều đã cân nhắc tốt, cũng không chớp mắt, cũng sẽ không phải một chút tác dụng đều không có mà đã đem đi làm thám tử.

"Tần Hoan, người đi truyền tin cho đại ca của ta, để cho hắn lại từ gia đình người hầu chọn ra bốn nha đầu có thiên phú, năm sau thời điểm tiểu tuyển, trực tiếp đưa vào cung." Sang năm tổng tuyển cử, sáu tháng cuối năm sẽ tiểu tuyển, thời gian đều phải an bài tốt, cũng không thể lúc Đối Nguyệt Tần Hoan ly khai, mình lại không có người sử dụng.

Chờ Đối Nguyệt cùng Tần Hoan đi ra ngoài, Trần Mạn Nhu lại bắt đầu tính toán, cho Đối Nguyệt cùng Tần Hoan tìm nhà chồng tốt mới được. Bọn nha hoàn này dựa vào cái gì mà trung thành với nàng? Khế bán mình lợi hại như thế nào, cũng quản không được tâm một nha hoàn. Nàng nếu là thật muốn bán đứng người, khế bán mình chính là giấy vụn.

Nhưng là, nếu là để cho bọn nha hoàn này thấy, phạm là trung thành, tương lai sẽ có tiền đồ tốt, vậy sự trung thành của các nàng, liền thêm vài phần thành ý.

Còn có Bạch cô cô, tuổi nàng có chút lớn, cái này có chút không tốt lắm. Nếu bằng không, để cho phụ thân ở trong quân đội chọn một người? Chiến

sĩ biên cương, không hề thiếu người cưới không được lão bà. Bạch cô cô tuy rằng lớn tuổi chút, nhưng trong quân đội người ba bốn mươi tuổi còn không có cưới vợ, cũng không phải số ít. Còn có thể tử cùng người bỏ trốn, hoặc là chết sớm, thật muốn tìm, hẳn là vẫn có thể tìm được vài người thích hợp.

Càng nghĩ càng cảm thấy việc của mình rất nhiều, Trần Mạn Nhu đơn giản lấy ra hai tờ giấy, đem việc sắp tới mình muốn làm liệt kê ra. Đầu tiên, là chuyện đồ tết. Lập tức sẽ đến cuối tháng mười hai, dân gian muốn qua năm mới, trong hoàng cung cũng muốn qua năm mới. Nội Vụ phủ tuy rằng phụ trách thu mua, nhưng là hàng hóa, là Hoàng hậu ra quyết định, lúc này Hoàng hậu đem sự tình giao cho Trần Mạn Nhu, Trần Mạn Nhu tự nhiên phải tính toán mới được.

"Nương nương, thời điểm không còn sớm, ngài dùng chút canh cá?" Qua thời gian thật lâu, Đối Nguyệt gõ cửa tiến vào, đem một chén canh cá nóng hôi hổi tiến vào, Trần Mạn Nhu buông bút, đem giấy ném vào chậu than: "Hôm nay Hoàng thượng lật bài tử của ai?"

"Lật của Hàn uyển nghi." Đối Nguyệt đem giấy trong chậu than nghiền nhỏ ra, làm cho người ta nhìn không ra hình dạng, sau đó mới xoay người đem giấy và bút mực trên bàn thu dọn: "Nương nương, ngài nguyên buổi chiều cũng chưa đi ra ngoài?"

"Bên ngoài rất lạnh, đi ra làm cái gì?" Trần Mạn Nhu không thêm để ý nói, Đối Nguyệt không đồng ý nhìn nàng: "Ngài hiện tại thân mình nặng nề, đi đi lại lại nhiều mới được, bằng không, thai thứ nhất, khả năng sẽ... A phi, tuy rằng là thai thứ nhất, nhưng thân mình nương nương ngài tốt, khẳng định có thể bình bình an an sinh hạ tiểu hoàng tử."

Đang nói, Tần Hoan cũng xốc màn tiến vào, cười nói: "Nương nương, Đại thiếu gia nói, chuyện tiểu nha hoàn, trước kia lúc ngài vừa mang thai

đã làm rất tốt, chọn mua nữ nhi trong sạch, lúc này mới mười ba tuổi, sang năm vừa vặn có thể đưa vào cung."

"Uh, đến lúc đó các người còn phải dạy dỗ (điều ~ giáo) nhiều một chút." Trần Mạn Nhu gật đầu cười nói, nhìn thời gian không còn sớm, cho người dọn bữa tối.

Ngày hôm sau, Trần Mạn Nhu mang tờ danh sách tự mình liệt kê ra đi thỉnh an Hoàng hậu, Hoàng hậu đang được An ma ma nâng ở trong phòng đi lại, thấy Trần Mạn Nhu, khẽ cười nói: "Nhiều ngày không gặp, ngược lại Huệ phi muội muội càng xinh đẹp."

"Nường nường quá khen, thiếp đẹp thế nào nữa, cũng không dám cùng Hoàng hậu nường nường đứng chung một chỗ, nếu không, sẽ biến thành lá xanh làm nền cho đoá hoa tươi là nường nường." Trần Mạn Nhu đi lên đỡ một tay khác của Hoàng hậu, chậm rãi đi theo cước bộ Hoàng hậu.

Hoàng hậu cười nói: "Miệng người ngọt, không phải miễn cho người thỉnh an sao? Tại sao hôm nay lại đến đây?"

"Được nường nường tín nhiệm, để cho thiếp quản lý những chuyện này, chính là thiếp trong lòng lo lắng không đủ, cho nên đến thỉnh nường nường nhìn sơ." Trần Mạn Nhu nói xong, đem tờ danh sách tự mình viết mang ra: "Mấy thứ này, đều cần chọn mua. Chính là, Quý phi nường nường cùng Thục phi nường nường cùng với Đức phi nường nường cũng không ở trong cung, thời điểm qua năm mới, còn mua thêm đồ mới sao?"

"Ngô, mua thêm đi." Hoàng hậu mang ra nhìn nhìn, đưa tay phải đi một chút: "Này, Hồ phi tuy rằng sinh Tam hoàng tử, nhưng là Tam hoàng tử là ở tại Từ An cung, đồ dùng của Hồ phi liền vượt quá quy cũ, người trực tiếp đưa đến Từ An cung cho Tam hoàng tử."

Đến Từ An cung, sẽ không là Tam hoàng tử, mà là Từ An thái hậu. Bất quá, Trần Mạn Nhu cũng không đem lời này nói ra, chỉ gật đầu đáp: "Là,

vậy chỗ Mã tiếp dư có phải cũng muốn thay đổi hay không?"

"Không cần, ngày đó Nhị công chúa cũng không được ôm cho Dương quý phi." Hoàng hậu lắc đầu, lại duỗi tay chỉ chỉ: "Chỗ Nhị hoàng tử, đưa thêm một bồn cảnh san hô đi, qua năm mới, cho có không khí vui mừng."

Hai người thảo luận nửa ngày, đem các cung cần thêm đồ cũng xác định tốt, Trần Mạn Nhu cười nói: "Thiếp cảm thấy thiếp rất thông minh, người xem, lại đây cầu nường nường ngài nhìn một cái, thiếp liền cảm thấy sự tình đơn giản hơn."

Hoàng hậu thấy Trần Mạn Nhu cũng không lạm quyền, mọi chuyện đều nghe theo mình an bài, ngẫu nhiên cũng bất quá là nói vài đề nghị, trong lòng cũng càng vừa lòng. Đối Trần Mạn Nhu càng thêm hòa ái: "Người là người giữ bốn phận quy củ, ngược lại lần này so với lần trước tiến bộ không ít, ngày sau có gì không rõ, chỉ cần tới hỏi bản cung là được."

"Vậy thì đa tạ nường nường, ngày sau nường nường cũng không nên chê thiếp phiền toái." Trần Mạn Nhu lập tức cười đáp, nói vài câu nhàn thoai, lúc này mới đứng dậy cáo từ. Nhân thủ nàng xếp vào, mới không cần vụng trộm tiến hành đâu, về sau nếu không bị phát hiện thì không sao, nếu bị phát hiện, đó là đại phiền toái, cho nên, trước tiên qua một cửa của Hoàng hậu rồi nói sau. Hôm nay là ban thưởng cho các cung, lần sau là điều động nhân thủ các cung.

Trở về Chung Túy cung, nghe Bội Đình nói Tề mỹ nhân tới chơi, Trần Mạn Nhu cho người đi thỉnh lại đây. Tề mỹ nhân tiến vào hành lễ với Trần Mạn Nhu: "Thỉnh an Huệ phi nường nường, hôm nay khí sắc nường nường thật tốt, nhìn như là tuổi trẻ ra vài tuổi."

"Ta nguyên bản tuổi cũng không lớn." Trần Mạn Nhu cười nói, Tề mỹ nhân vội vàng nhẹ nhàng vỗ trên mặt mình một chút: "Xem miệng thiếp này, không biết nói chuyện! Nường nường nguyên bản là tuổi thanh xuân

phơi phơi, lúc này sắc mặt trong trắng có chút hồng, không cần son phấn đều thực xinh đẹp."

"Hôm nay người đến đây là có chuyện gì?" Trần Mạn Nhu không để ý tới nàng, chỉ thuận miệng hỏi.

Tề mỹ nhân có chút khó xử, một lát sau mới hỏi: "Nương nương, thiếp muốn hỏi một chút, vài năm trước có còn?"

"Chỗ người không đủ dùng sao?" Trần Mạn Nhu có chút kinh ngạc, nhưng lập tức liền hiểu được, ngày thường Tề mỹ nhân luôn làm chút châm tuyền, không phải tiểu hà bao thì chính là tiểu hương bao, không phải giày thêu thì chính là hài, không phải hãn khăn thì chính là khăn tay, nàng thường đưa cho người chung quanh. Chung Túy cung thì không cần phải nói, cơ hồ ngay cả rèm cửa đều là Tề mỹ nhân đưa. Còn có chỗ Tống mỹ nhân, cùng với chỗ Hoàng thượng, còn có chỗ Hoàng hậu, mặt khác còn thưởng cho cung nhân, linh tinh rải rác, tích góp từng tí một với nhau, số lượng có thể không nhỏ.

Tuy rằng, nàng mỗi lần làm đồ cho mình, mình đều đưa vài vóc qua, nhưng là người khác khẳng định sẽ không tiếp viện cho nàng a. Hơn nữa, một ít người dưới rải rác, mình làm sao đưa? Đây thường xuyên qua lại, nàng khẳng định sẽ không đủ dùng.

Tuy nói quần áo cũ cũng có thể mặc, nhưng là có yến hội gì đó, mọi người đều mặc quần áo mới, người một mỹ nhân không xem như thất sủng, cứ nhiên mặc quần áo cũ, người đánh vào mặt ai?

"Quá hai ngày còn phát một lần, là Nội Vụ phủ đưa tới làm y phục mới, ta cho người thêm mấy thất." Trần Mạn Nhu nhú nhú mày nói: "Chính là, trừ phân lệ của người, ta cũng không tiện cho người nhiều, liền từ phân lệ của ta lấy ra hai thất đi."

"Nường nường, như vậy không tốt..." Tề mỹ nhân vội vàng xoa tay, Trần Mạn Nhu lắc đầu nói: "Vô phương, chỗ ta vải vóc còn đủ dùng. Chính là người lần sau chú ý chút, đừng dùng quá nhiều, cho dù bản cung có phân lệ, cũng không tiện tặng cho người."

"Là, nường nường, thiếp lần sau nhất định sẽ chú ý." Sắc mặt Tề mỹ nhân đỏ bừng, vội vàng hành lễ nói.

"Nếu không việc, hãy về trước đi." Trần Mạn Nhu khoát tay nói, Tề mỹ nhân do dự một chút, nhìn nhìn Hồng Mai cùng Vi Nhạc đứng ở cửa, Đối Nguyệt nghiêng đầu phân phó: "Hồng Mai, ta nhớ rõ nường nường còn có một kiện lông hồ ly để may áo choàng, người tìm ra hong gió. Vi Nhạc, người cùng Tiểu Đình Tử, Tiểu Thành Tử đến ngự hoa viên chiết vài cành hoa mai trở về."

Chờ phân phó mọi người đi rồi, Tề mỹ nhân mới thấp giọng nói: "Nường nường, hôm qua thiếp ở ngự hoa viên tản bộ, đi một mỏi, liền dựa vào mặt sau núi giả nghỉ tạm, sau lại, chợt nghe thấy Hàn uyển nghi cùng Hồ phi nường nường nói chuyện."

Trần Mạn Nhu hơi nhú mày, Tề mỹ nhân nói tiếp: "Hồ phi nường nường nói, Tam hoàng tử thân thể yếu đuối, Hoàng thượng lại không thích, chỉ sợ ngày sau tiền đồ không tốt. Hàn uyển nghi nói..." Nói tới đây, Tề mỹ nhân dừng một chút, Trần Mạn Nhu cười hỏi: "Nàng nói gì?"

"Nàng nói, Tam hoàng tử được nuôi bên người Từ An thái hậu, Thái hậu khẳng định sẽ không để cho Tam hoàng tử chịu ủy khuất, ngày sau nhất định tìm cho Tam hoàng tử một con đường tốt. Chính là, còn phải được Hoàng thượng càng coi trọng mới được, nhưng là có Nhị hoàng tử khỏe mạnh như vậy tồn tại, Hoàng thượng tất nhiên là sẽ không đem Tam hoàng tử để ở trong lòng, không bằng lần này thừa dịp Thục phi không ở trong cung, đem Nhị hoàng tử..."

Tề mỹ nhân nói xong, sắc mặt một mảnh trắng bệch. Trần Mạn Nhu sửng sốt một chút, lập tức quát: "Tề mỹ nhân!"

"Nường nường, thiếp không phải cố ý nghe lén a." Tề mỹ nhân tuy rằng làm người nịnh nọt, lá gan lại không phải quá lớn, vừa bị Trần Mạn Nhu quát như vậy, bùm một tiếng liền quỳ xuống đất, làm cho Trần Mạn Nhu rất là dở khóc dở cười.

Ý bảo Đối Nguyệt đi qua đem Tề mỹ nhân kéo đứng lên, Trần Mạn Nhu nghiêm khắc nói: "Người hôm qua không đi ngự hoa viên, người cũng không có nghe thấy Hồ phi cùng Hàn uyển nghi nói thầm cái gì, càng không có nghe thấy chuyện Nhị hoàng tử của Thục phi, hiểu chưa?"

Tề mỹ nhân liên tục gật đầu: "Là là là, thiếp hôm qua luôn luôn ở tại Trữ Tú cung thiêu thừa may vá, làm cho nường nường một cái hà bao, bên trên để thêm hoa mai mới, đợi lát nữa thiếp cho người đưa đến đây cho nường nường ngài. Thiếp căn bản không đi qua ngự hoa viên, hoa mai đều là hôm nay mới ngắt."

"Biết là tốt rồi, người chỉ cần mậm chặt miệng là được." Trần Mạn Nhu gật gật đầu, lại chậm rãi nói: "Trong cung này, người không quá thông minh, nói điều không nên nói, vậy chỉ có thể đi gặp diêm vương. Tề mỹ nhân, người nên quản tốt miệng mình, nếu không, thực sự xảy ra chuyện, bản cung cũng không bảo đảm người."

Tề mỹ nhân còn kém chút bật khóc, nhưng là thấy vẻ mặt Trần Mạn Nhu lạnh như băng, chỉ run run hai bả vai, dùng sức gật gật đầu.

"Đối Nguyệt, chỗ bản cung còn có một chi hoa khai phú quý lưu kim châm, người đi mang lại đây cho Tề mỹ nhân mang theo, coi như là an ủi Tề mỹ nhân." Trần Mạn Nhu phân phó một tiếng, Đối Nguyệt lập tức vào phòng lấy cây châm, tự mình mang lên cho Tề mỹ nhân.

Tề mỹ nhân lúc này lại mở miệng cười, đưa tay sờ sờ cây trâm trên tóc, hành lễ với Trần Mạn Nhu: "Đa tạ Huệ phi nương nương ban thưởng."

"Nếu không còn chuyện gì, người hãy đi về trước đi, qua hai ngày nữa bản cung cho người đem vài vốc đưa qua cho người." Trần Mạn Nhu dựa vào nhụyễn điểm, lúc này khóe miệng cũng tươi cười, mặt mày loan loan, ngược lại thoát nhìn thực thân thiện, Tề mỹ nhân hành lễ liền vội vàng cáo từ, cũng không dám nhiều lời.

Spoil: "Nương nương, Nhị hoàng tử sinh bệnh." Nửa đêm, Trần Mạn Nhu đang ngủ, bỗng nhiên bên tai nghe thấy thanh âm Đối Nguyệt. Trần Mạn Nhu ở trong đầu đem những lời này lặp lại một lần, mạnh mẽ ngồi dậy: "Người nói cái gì?"

HẬU CUNG MƯU SINH KẾ

Tiểu Nhiên Hoa Khai

www.dtv-ebook.com

Chương 93: Sốt Cao

Chương 93:

"Nương nương, thời gian không còn sớm." Đới Nguyệt lo lắng nhìn Trần Mạn Nhu dựa vào nhуễn tháp, đi đến đem thảm bạc kéo kéo lên: "Ngài đến trên giường nghỉ ngơi đi?"

Trần Mạn Nhu ngáp cái, gật gật đầu: "Cho người chuẩn bị nước ấm, ta tắm rửa một chút trước. Đúng rồi, đã đưa qua cho Tề mỹ nhân hai thất vải? Còn có ban thưởng cho Vương tiếp dư các nàng, cũng đều phát xong đi?"

"Đều đã an bài thỏa đáng." Đới Nguyệt vừa nói, vừa đem than vò thêm vào lò lửa cho đầy, Bôi Đình ở bên cạnh nghe xong Trần Mạn Nhu phân phó, xoay người đi cho người đem phòng tắm đốt lò sưởi, đổ nước ấm, trước đem phòng tắm huân nóng hằm hập, lại bài đồ dùng tắm rửa.

Trần Mạn Nhu gật gật đầu, ý bảo Đới Nguyệt rót cho nàng một chén nước, nhấp hai ngụm, buông ly trà, nhìn lướt qua cái chén, thở dài hỏi: "Hàn uyển nghi bên kia đã đưa ly trà qua?"

"Đã muốn đưa đến đây, Hàn uyển nghi muốn một bộ ly trà ‘vũ quá thiên tình’, nô tỳ thấy phân lệ của nàng cũng đủ, cho Nội Vụ phủ đưa qua cho nàng." Đới Nguyệt đem sổ sách trên bàn bên cạnh thu thập xong, có chút lo lắng nói: "Nô tỳ nhìn hai ngày nay, Hàn uyển nghi cùng Hồ phi xác thực đi lại có chút gần, nương nương, chúng ta có chuẩn bị trước hay không?"

"Chuẩn bị cái gì? Thực phi rất tinh minh, nàng có thể để con ở lại hoàng cung một mình, nhất định là có hậu chiêu. Hồ phi cùng Hàn uyển nghi có là cái gì?" Trần Mạn Nhu không chút để ý ngồi xuống nói: "Cho dù Hồ phi có

thể được Từ An thái hậu coi trọng, người cảm thấy, Từ An thái hậu sẽ để nàng đến hại thân tôn tử của mình sao?"

"Vậy chuyện này chúng ta sẽ không quản? Ngày sau xảy ra chuyện, Hoàng hậu nương nương có thể nói là nương nương ngài quản lý không tốt hay không?" Đối Nguyệt đem thăm bạc thu hồi, đỡ Trần Mạn Nhu đứng dậy, vòng qua bình phong đi đến phòng tắm.

Trần Mạn Nhu lại ngáp một cái: "Cứ để yên trước đi, người tìm người nhìn chăm chăm Hồ phi cùng Hàn uyển nghi, nếu các nàng thực sự có động tác gì, chúng ta lại nghĩ đối sách."

Kỳ thật, ngược lại nàng càng hoài nghi, Tề mĩ nhân nghe được lời nói kia, là Hồ phi cùng Hàn uyển nghi cố ý nói, giấu lại hài tử trong hậu cung này, con Hoàng hậu đích trưởng tử, con Hồ phi dưỡng ở chỗ Từ An, Thực phi tuy rằng không được sủng, nhưng là con Thực phi tốt xấu gì cũng là đứa con thứ nhất sau trưởng tử, nếu Trần Mạn Nhu nàng cũng sinh một hoàng tử, nhưng là ngay cả nửa điểm ưu thế cũng không có.

Về lâu dài, mình cũng không phải thực được sủng ái, nịnh bợ không được Từ An thái hậu, nghĩ xúi giục như thế nào. Nếu Trần Mạn Nhu nàng lúc này chui rúc vào sừng trâu, mình nghĩ biện pháp đem Nhị hoàng tử của Thực phi trừ bỏ, vậy chẳng phải là chui vào bẫy của Hồ phi?

Cho nên không có tìm hiểu chuyện này rốt cuộc là lúc trước xảy ra chuyện gì, Trần Mạn Nhu tuyệt đối sẽ không hành động thiếu suy nghĩ. Thực nghĩ rằng Thực phi là kẻ ngốc a, có thể quét sạch chướng ngại trong bụng Dương quý phi, vì con mình thăng được danh hiệu Nhị hoàng tử, nếu nàng ngốc, hậu cung cũng không có người thông minh.

Đối Nguyệt thấy Trần Mạn Nhu không chút hoang mang, căn bản không đem chuyện này để trong lòng, cũng chỉ có thể tự mình để trong lòng, chuẩn bị ngày mai phải đi tìm vài người thám thính tình huống một chút.

Bởi vì chuyện tình hậu cung, đều có tiền lệ cho nên Trần Mạn Nhu xử lý cũng không phải tốn nhiều công sức, cách một ngày sẽ đến Vĩnh Thọ cung thỉnh giáo Hoàng hậu một chút, ngẫu nhiên còn thỉnh Lưu phi cùng Thành chiêu nghi lại đây giúp nàng tính sổ sách, qua ngày coi như là thoải mái.

Rất nhanh qua đến ngày hai ba tháng chạp, ngày này xem như năm cũ. Trần Mạn Nhu muốn phân phó người đem các câu đối liễn, môn thần trên tường gỡ xuống, chính là tiểu phật đường, có cần đối, đều phải cho Nội Vụ phủ cung cấp tượng phật.

Chính là ông táo ở ngự thiện phòng bên kia, hơn nữa cúng ông táo loại chuyện này là nhất gia chi chủ làm, Hoàng thượng đương nhiên là chủ tử lớn nhất hoàng cung, chuyện này cũng cùng Trần Mạn Nhu không có quan hệ, nàng chỉ nhìn chăm chăm người đem ngự thiện phòng đưa vào ma đường cùng bánh nướng đưa qua các cung, dựa theo đầu người mà đưa, không thể nhiều không thể thiếu.

Chuyện này có vẻ vụn vặt, Trần Mạn Nhu đơn giản gọi Lưu phi, Hồ phi, Thành chiêu nghi, Hàn uyển nghi tới, để cho các nàng kiểm kê nhân số phái người tặng đồ qua. Coi như là có ý tứ cho mọi người giám sát nhau, thứ này tuy rằng là từ Chung Túy cung nàng đi ra, nhưng là qua tay cũng không phải là người Chung Túy cung.

"Huệ phi nương nương, Cảnh Nhân cung cùng Dực Khôn cung, còn có Vĩnh Hòa cung, chủ vị không ở, bánh nướng nên đưa bao nhiêu?" Hồ phi phụ trách kiểm kê bánh nướng, sau khi đưa qua Vĩnh Thọ cung, có chút khó xử.

Trần Mạn Nhu nghiêng đầu nhìn nhìn nàng: "Chính là người không ở, đồ vật cũng đưa qua, người..." Nói một nửa thì, trong đầu bỗng nhiên nhớ tới lúc trước Tề mỹ nhân nói, Trần Mạn Nhu lập tức sửa miệng: "Người đã không rõ ràng chuyện đó, liền phụ trách ghi sổ sách đi, Thành chiêu nghi, người cùng nàng đối một chút."

Thành chiêu nghi có chút không vui, bữu môi liếc mắt nhìn Hồ phi: "Ngay cả cái này cũng không biết, cũng không biết ngày xưa làm sao qua năm mới!" Đừng nhìn bánh nướng không đáng giá, ý nghĩa rất lớn đâu. Bánh nướng đều dựa trên đầu người, thiếu một cái, thì tương đương với việc thiếu nhân khẩu, gần như nguyên rửa người đã chết.

Hồ phi cũng không cao hứng, nhú mày nói với Trần Mạn Nhu: "Thiếp chính là nhất thời không nhớ tới đến mà thôi, nếu Thành chiêu nghi không muốn làm việc đó, thiếp cũng không miễn cưỡng. Hơn nữa, Huệ phi nương nương đã chỉ đạo thiếp, thiếp đã hiểu được nên làm như thế nào."

Trần Mạn Nhu nhìn lướt qua Đối Nguyệt, Đối Nguyệt vội vàng tiến lên ngăn Hồ phi lại: "Nương nương, người thân thể mảnh mai, việc này vẫn nên phân phó nhóm nô tỳ đến làm đi, huống hồ, Hoàng hậu nương nương cũng phái người đến đây, sẽ không làm phiền ngài."

Bánh nướng kỳ thật đều đã phân tốt, ngự thiện phòng, Nội Vụ phủ không có khả năng là đưa tới một sọt bánh nướng, sau đó để cho Trần Mạn Nhu chậm rãi phân công. Kỳ thật, nếu không phải hôm nay là năm cũ, có vẻ đặc thù, thức ăn, căn bản là ngự thiện phòng tự mình phân phối cũng được, sau đó đưa qua các cung.

Tốt xấu gì cũng là thực phẩm cúng ông táo, dính tiên khí, ngự thiện phòng đã không có tư cách xử lý mấy thứ này.

Việc Trần Mạn Nhu các nàng phải làm, chính là kiểm kê lại một lần, sau đó dựa theo số lượng đưa qua các cung. Quá trình kiểm kê, không cần thận trọng đến bánh nướng của người nào, chính là chuyện không thể tránh khỏi.

May mắn Hoàng hậu bên kia, chỉ dùng hòm 'kim điêu phượng hoàng' để đựng, ai cũng không dám mở ra xem.

"Hàn uyển nghi, bản cung thấy sắc mặt Hồ phi có chút không thích hợp, người giúp đỡ Hồ phi đến một bên nghỉ ngơi trước đi thôi." Trần Mạn Nhu

thấy Hàn uyển nghi nhìn chăm chăm ma đường, lập tức đem Hàn uyển nghi cũng phái xuống, hai người này mấy ngày gần đây thực thân mật, vạn vạn không thể để các nàng tùy ý tiếp xúc thức ăn.

Hàn uyển nghi nhìn nhìn hòm ma đường trước mặt, lại quay đầu nhìn nhìn Hồ phi, cắn cắn môi đi đến bên người Hồ phi, đưa tay đỡ Hồ phi: "Hồ phi nương nương, ngài cảm thấy thế nào? Nếu thân mình thực chống đỡ không được, chúng ta hãy đi về trước?"

Hồ phi thấy Đối Nguyệt động tác nhẹ nhàng đem mấy cái hòm đưa cho tiểu thái giám bên cạnh, cười khẽ một tiếng nói: "Nếu Huệ phi nương nương cũng đã nói, chúng ta cũng không còn chuyện gì, chúng ta không quay về, chẳng lẽ muốn ở trong này nói mát?"

"Ngược lại bản cung lo lắng không chu toàn, thăm nghĩ để cho Hồ phi muội muội đến hỗ trợ, lại quên mất thân mình Hồ phi muội muội không tốt." Trần Mạn Nhu cũng không tức giận, chỉ cười nói: "Bản cung cũng không tiện chậm trễ Hồ phi muội muội dưỡng thân, Hồ phi muội muội tạm thời cùng Hàn uyển nghi trở về đi."

Sắc mặt Hồ phi đổi đổi, nàng nguyên bản tưởng niệm Trần Mạn Nhu một chút, cũng không nghĩ tới Trần Mạn Nhu ngược lại phải sạch sẽ, lúc này nàng nghĩ nát óc cũng không có biện pháp lưu lại.

"Vậy thiếp cáo lui." Hàn uyển nghi không dấu vết nhéo nhéo cổ tay Hồ phi, Hồ phi cười tươi một cái, hành lễ với Trần Mạn Nhu, cũng không nhờ người khác, xoay người bước đi. Thành chiêu nghi ở phía sau cười một tiếng: "Bất quá là sinh một hoàng tử mà thôi, nhìn xem, ánh mắt đều mọc trên đỉnh đầu."

"Lưu phi tỷ tỷ, ngược lại làm phiền các người hôm nay đến đây hỗ trợ cho ta." Trần Mạn Nhu cũng không đáp lời, chỉ quay đầu cùng Lưu phi nói chuyện. Lưu phi vội vịn xua tay cười nói: "Huệ phi nương nương nói lời

này quá khách khí rồi, dù sao chúng ta ngày xưa cũng nhàn rồi, đến làm một ít việc, ngược lại tinh thần lại tốt hơn."

Trần Mạn Nhu cười cùng Lưu phi nói thêm mấy câu, thấy các nàng rất nhanh đã mọi việc làm xong, cho Đối Nguyệt tự mình đưa các nàng trở về. Minh trở về phòng gọi Tần Hoan tới: "Người cho người đi xem, hôm nay trừ bỏ từ Chung Túy cung đưa đồ qua, Thục phi nơi đó, còn có người nào khác tặng cái gì qua."

Không biết tại sao, nàng luôn luôn có cảm giác bất an, nếu Hồ phi cùng Hàn uyển nghi muốn nhất tiễn song điêu...

Nghĩ, Trần Mạn Nhu lại bảo Minh tổng quản đến đây: "Hôm nay đồ từ trong cung đi ra chúng ta, người đều nhớ rõ? Đem đi nơi nào, nửa đường có ai tiếp xúc, cái đó người đều rõ ràng đi?"

Minh tổng quản thực khẳng định gật đầu: "Cũng không có đưa cái gì khác, trừ bỏ bánh nướng ma đường, hôm nay thậm chí không có người ra Chung Túy cung."

"Người có cảm thấy có gì không thích hợp, người cẩn thận suy nghĩ, Hồ phi cùng Hàn uyển nghi, hai người các nàng có làm việc hay không." Trần Mạn Nhu ở trong phòng đi vài bước, nhíu mày nói, Hồ phi cũng không phải người không đạt được mục đích thì lui lại, nhưng là vừa rồi, nàng kỳ quái nói một câu, sau đó bước đi, cũng thực có chút rất khác thường.

Minh tổng quản lại đi ra ngoài đem mọi người triệu tập, nhất nhất hỏi, mọi người đều nói, cũng không có nhận thấy cái gì dị thường.

Rất nhanh, Đối Nguyệt cùng Tần Hoan cũng đã trở lại.

"Nương nương, Thục phi nơi đó trừ bỏ chúng ta đưa bánh nướng ma đường, cũng không có người khác đưa đồ qua. Bởi vì Thục phi không ở

trong cung, cho nên ngày thường, Dực Khôn cung của Thục phi đều đóng cửa, hôm nay cũng không có mở ra."

Tần Hoan lại đây nói trước, Nhị hoàng tử tuổi còn nhỏ, thân mình Hoàng hậu cũng không thoải mái, cho nên Nhị hoàng tử tạm thời không cần đi thỉnh an Hoàng hậu, cả ngày lý đều ở Dực Khôn cung.

Không có người đi qua, cũng không ra khỏi cửa, Trần Mạn Nhu cuối cùng cũng có chút yên tâm. Quay đầu nhìn Đối Nguyệt, Đối Nguyệt tiến lên nói: "Đến bên ngoài Chung Túy cung, Thành chiêu nghi chỉ để cho nô tỳ trở về, cũng không cho đưa. Ngược lại Lưu phi nương nương vẫn chưa nói cái gì, nô tỳ đem Lưu phi nương nương đưa đến Trường Xuân cung mới trở về."

Thoạt nhìn, giống như đều không có vấn đề gì. Trần Mạn Nhu hơi nhăn mặt nhíu mày, nghĩ có thể là mình đa nghi, vài ngày trước vừa nghe chuyện như vậy, hôm nay thấy động tác Hồ phi cùng Hàn uyển nghi, có chút nghi thần nghi quỷ.

"Nếu không chuyện gì, chúng ta nghỉ ngơi đi." Qua thật lâu, thật sự là nghĩ không ra chỗ nào có sơ hở, Trần Mạn Nhu cũng chỉ có thể khoát tay phân phó, thời gian dài như vậy, nàng cảm thấy có chút mệt mỏi.

"Nương nương, Nhị hoàng tử sinh bệnh." Nửa đêm, Trần Mạn Nhu đang ngủ, bỗng nhiên bên tai nghe thấy thanh âm Đối Nguyệt. Trần Mạn Nhu ở trong đầu đem những lời này lặp lại một lần, mạnh mẽ ngồi dậy: "Người nói cái gì?"

"Nhị hoàng tử phát sốt, đại cung nữ Vân Triển của Thục phi đang ở bên ngoài chờ." Đối Nguyệt vừa tìm y phục cho Trần Mạn Nhu, vừa lo lắng nói: "Vân Triển nói, ngự y đã đi qua, nhưng là Nhị hoàng tử sốt rất cao, lúc này ngay cả muốn khóc cũng khóc không được."

"Hoàng hậu bên kia đâu? Còn có Hoàng thượng bên kia, còn có Từ An thái hậu bên kia, đã cho người báo tin?" Trần Mạn Nhu tự mình cầm vạt áo đứng lên, phía sau Đới Nguyệt nâng áo choàng lớn đi ra khoác lê cho Trần Mạn Nhu.

"Vân Triển nói đã phái người đi báo tin cho Hoàng hậu bên kia, Hoàng thượng bên kia cũng phái Lưu Thành công công đi, chính là Từ An thái hậu tuổi đã lớn, nàng không dám phái người đi." Đới Nguyệt vừa nói, vừa nói cầm lược đem tóc Trần Mạn Nhu chải gọn lại.

Đang muốn cầm cây trâm, Trần Mạn Nhu khoát tay: "Đều lúc này, trang sức không cần mang, chúng ta nhanh đi qua, lúc này không biết Nhị hoàng tử thế nào."

Nếu Nhị hoàng tử thực cứu không được, nói không chừng nàng cũng muốn bị liên lụy đi. Dù sao, lúc trước Minh tổng quản cùng Tần Hoan đã điều tra qua, Dực Khôn cung không chỉ không mở cửa, ngay cả thức ăn, cũng chỉ có Chung Túy cung đưa qua bánh nướng cùng ma đường.

HẬU CUNG MƯU SINH KẾ

Tiểu Nhiên Hoa Khai

www.dtv-ebook.com

Chương 94: Hạ Nhiệt

Chương 94:

"Nhị hoàng tử thế nào?" Đến Dực Khôn cung, Trần Mạn Nhu tùy ý khoát tay, ý bảo vài người quỳ gối ở cửa đứng dậy, tự mình đến bên trong nhìn Nhị hoàng tử. Lại nói tiếp, Trần Mạn Nhu đã có hai ba tháng không có gặp qua Nhị hoàng tử.

Lúc này tiểu hài nhi sắc mặt đỏ bừng, trên trán nhất có một tầng mồ hôi, tứ chi không ngừng ở tiểu đệm giường giãy dụa, môi đều nóng đến nứt ra rồi, bộ dáng mười phần đáng thương.

Ngự y ở Bên cạnh nghe Trần Mạn Nhu hỏi xong, vội vàng nói: "Nhị hoàng tử là ăn đồ lạnh trước, lại ăn đồ nóng, Nhị hoàng tử nguyên bản tuổi còn nhỏ, hai thứ gặp nhau, thân mình không chịu nổi, liền dẫn đến sốt cao."

"Có thể khai phương thuốc?" Trần Mạn Nhu trầm giọng hỏi, nhìn một chút, ngự y kia không phải là Thành ngự y am hiểu nhi khoa, liền quay đầu kêu Vân Triển: "Người đi mời Thành ngự y cùng Lý ngự y đến đây."

Ngự y kia hơi hơi thở dài nhẹ nhõm một hơi, ngược lại hắn cũng biết trình độ của mình, Nhị hoàng tử là thiên kim chi khu, vạn nhất hôm nay ở trên tay hắn xảy ra chuyện gì, hắn có mười cái đầu cũng không đủ.

"Vi thần đã mở phương thuốc, chính là Nhị hoàng tử tuổi còn nhỏ, chỉ sợ không chịu nổi dược lực của phương thuốc này. Nhưng nếu không cần thuốc mạnh, nhiệt độ trên người Nhị hoàng tử có vẻ khó giảm xuống. Một chút không cẩn thận, thực có khả năng sẽ sốt hồng..."

Ngự y kia thấy Trần Mạn Nhu lại nhìn qua, vội vàng nói, thuận tay đem phương thuốc mình khai đưa tới, Trần Mạn Nhu cẩn thận nhìn một lần, Đối Nguyệt phía sau nàng hơi hơi gật đầu một cái. Trần Mạn Nhu lại đem kia phương thuốc đưa cho ngự y: "Vậy theo ý kiến của người, hiện tại nên làm cái gì bây giờ?"

"Vi thần..." Ngự y kia cũng có chút gấp, suy nghĩ trong chốc lát, bỗng nhiên vui vẻ nói: "Vi thần nghĩ đến một cái thiên phương, nói là tiểu nhi nhiệt độ cao, có thể dùng rượu mạnh lau lên người, như vậy nhiệt độ sẽ giảm nhanh một ít."

Trần Mạn Nhu thở dài nhẹ nhõm một hơi, quay đầu sẽ phân phó người đi lấy rượu mạnh, phương pháp sốt cao lau cồn, nàng ở hiện đại cũng có nghe nói qua, ngự y này nói hẳn là không có gì sai. Chính là, nàng vừa mở miệng, Đối Nguyệt ở phía sau nắm ống tay áo của nàng.

Trần Mạn Nhu nghiêng đầu, liền nhìn thấy Đối Nguyệt có chút lo lắng hướng nàng lắc lắc đầu. Trần Mạn Nhu hơi hơi nhíu mi, ánh mắt trầm xuống: "Trương ngự y, người xác định thiên phương này của người có hiệu quả? Người cần phải suy nghĩ cẩn thận, Nhị hoàng tử là hoàng tử long tôn, thiên phương này của người phạm là có một chút sai lầm, người có thể đảm đương được trách nhiệm này sao?"

Trương ngự y bùm một tiếng quỳ xuống, ấp úng không dám cam đoan. Trần Mạn Nhu đã có chút nóng vội, lúc này cũng không phải là chuyện Trương ngự y có dám cam đoan hay không, mà người quyết định là mình.

Nếu mình nói không cần thiên phương này, vậy Nhị hoàng tử vạn nhất chết đi, trách nhiệm mình phải đảm đương hơn phân nửa. Nếu mình nói dùng, nếu xảy vấn đề lớn, vừa rồi Đối Nguyệt đã nhắc nhở qua, phương pháp này không nên dựa vào.

Tâm tư nhanh quay ngược trở lại, Trần Mạn Nhu quay đầu nhìn bốn ma ma: "Hai người các người đều là ma ma lớn tuổi, chắc là có chút kiến thức, Trương ngự y nói ra thiên phương, các người cảm thấy như thế nào? Có thể sử dụng hay là không thể dùng?"

Vài ma ma cũng không nghĩ tới Trần Mạn Nhu có thể trực tiếp hỏi đến các nàng, chủ tử hậu cung, người nào không phải tự mình ra chủ ý phân phó xuống là được?

"Nô tỳ, nô tỳ..." Trong đó một vú nương lắp bắp nửa ngày, vẫn như cũ chưa nói ra đáp án chuẩn xác. Trần Mạn Nhu cười lạnh, những người này đều là tâm phúc của Thục phi, nếu là tâm phúc của Thục phi ra chủ ý, mình cũng sẽ không khó xử, nghĩ, liền lại nói tiếp: "Bản cung chưa từng sinh hài tử, tất nhiên không biết chiếu cố hài tử như thế nào, Thục phi có thể cho các người đi theo Nhị hoàng tử, chắc là thập phần tín nhiệm các người. Các người cũng nhìn thấy, Nhị hoàng tử lúc này tình thế không tốt lắm..."

Đang nói, chợt nghe truyền đến thông báo, nói là Hoàng thượng cùng Hoàng hậu đến đây, Trần Mạn Nhu vội vàng đi ra nghênh đón, hành lễ, không đợi Hoàng thượng cùng Hoàng hậu hỏi, tự mình cũng sắp từng bước đem chuyện vừa rồi lập lại một lần, trong lòng ngược lại hung hăng thở dài nhẹ nhõm một hơi, may mắn lược trước mình không có ra quyết định lung tung.

"Nương nương, thiếp chưa từng chiếu cố qua hài tử, nghe Trương ngự y nói ra thiên phương, cũng không biết rốt cuộc có thể dùng hay không, vạn nhất lộng xảo thành chuyên, ngược lại là thiếp không phải, cho nên thiếp đang hỏi các ma ma, các nàng tốt xấu gì cũng từng sinh dưỡng qua hài tử."

Trần Mạn Nhu đỡ tay Hoàng hậu, hoàng hậu cười khoát tay: "Người lo lắng rất chu toàn, làm tốt lắm. Trương ngự y, bản cung hỏi người, thiên phương này của người, quả thật là hiệu quả? Người đã cho người khác dùng qua?"

"Hồi hoàng hậu nương nương, vì thần nghe nói dân gian thường dùng phương pháp này hạ nhiệt độ, cũng chưa từng tự mình thí nghiệm quá." Trương ngự y vội vàng hành lễ nói, Hoàng hậu khẽ nhún mày, quay đầu nhìn Hoàng thượng, Hoàng thượng hướng Lưu Thành hỏi: "Thành ngự y đâu?"

"Đã đi thỉnh, chính là cửa cung đã lạc thước, Thành ngự y phỏng chừng đợi lát nữa mới có thể đến đây." Lưu Thành vội vàng nói, hắn vừa dứt lời, bên ngoài liền truyền đến tiếng bước chân, quay đầu liền nhìn thấy Thành ngự y cùng Lý ngự y mang theo hòm thuốc chạy tiến vào.

Hai người đều thở hổn hển, vào cửa cũng không lau mồ hôi trên trán, đầu tiên là hành lễ với Hoàng thượng cùng Hoàng hậu. Hoàng thượng chỉ xua tay cho hắn lập tức đi qua chẩn đoán cho Nhị hoàng tử.

"Hồi Hoàng thượng, Nhị hoàng tử ăn đồ lạnh sau lại ăn đồ đại nóng, nóng lạnh giao nhau, trong cơ thể không thoát. Hàn đi tạng phủ, nóng đi bên ngoài thân, lúc này mới xuất hiện nhiệt độ cao." Thành ngự y tiến lên xem mạch, lại cùng Lý ngự y thảo luận hai câu, mới đứng dậy nói.

"Hiện nay trước làm cho nhiệt độ bên ngoài Nhị hoàng tử tản đi, lại nghĩ biện pháp khu hàn." Thành ngự y suy nghĩ trong chốc lát nói: "Chính là Nhị hoàng tử tuổi còn nhỏ, được vật nhanh hạ nhiệt độ chỉ sợ Nhị hoàng tử không chịu nổi được lực."

"Lúc trước Trương ngự y nói, có thể dùng rượu mạnh lau bên ngoài..." Hoàng thượng nhíu mi nói, Thành ngự y cũng nhíu mày: "Hoàng thượng, phương pháp này không được, rượu mạnh chính là nhiệt độ ngoài thân tản đi, lại làm cho lạnh trong cơ thể càng phát ra trừ không được, ngoại nóng chuyển thành nội nóng, chỉ sợ..."

Nhị hoàng tử phỏng chừng đi đời nhà ma, cho dù là vận khí tốt, không có lập tức chết đi, này thân mình coi như là hỏng rồi, ngày sau đừng nghĩ kiện

khỏe mạnh khang còn sống.

Sắc mặt Trương ngự y trắng bệch, lập tức hướng Hoàng thượng dập đầu: "Hoàng thượng tha mạng, vì thần cũng là tình thế cấp bách nhớ tới thiên phương như vậy, cũng không có ý tứ hại nhị hoàng tử, thỉnh Hoàng thượng minh giám, vì thần không dám có tâm tư này."

Hoàng thượng mặt lạnh lùng nhìn lướt qua Trương ngự y, chỉ liên thanh hỏi thành ngự y: "Vậy bệnh tình Nhị hoàng tử hiện tại phải làm như thế nào? Mặc kệ muốn cái gì, Thành ngự y cứ việc mở miệng, hôm nay vô luận như thế nào, còn thỉnh Thành ngự y bảo trụ tánh mạng con ta."

"Vi thần tự nhiên hết sức." Thành ngự y hành lễ, thần sắc ngưng trọng một lần nữa bắt mạch cho Nhị hoàng tử. Trần Mạn Nhu lại có chút kinh hãi, Trương ngự y vừa rồi nói ra thiên phương kia, thật đúng là đủ độc, nếu như mình không có Đối Nguyệt nhắc nhở, chỉ sợ lúc này cũng đã gánh vác tội danh mưu hại hoàng tử.

Chính là, bố cục này rốt cuộc là ai thiết kế?

"Hoàng thượng, vừa rồi Thành ngự y nói, Nhị hoàng tử là ăn đồ lạnh, lại ăn đồ đại nóng, thể này mới bị bệnh, ngược lại thiếp thân muốn hỏi trước, xem người hầu hạ Nhị hoàng tử, hôm nay đều đã làm gì."

Thanh âm Hoàng hậu lạnh nhạt ở một bên vang lên, Hoàng thượng nhìn lướt qua vài ma ma run run quỳ trên mặt đất, gật đầu nói: "Vậy làm phiền Tử Đồng, mặc kệ là ai, nếu dám không đem hoàng tử của trẫm để ở trong lòng, vậy trẫm liền tru cửu tộc nàng!"

Hoàng hậu lĩnh người đi thăm vấn, không bao lâu, nhóm ma ma đã đem Nhị hoàng tử ăn qua cái trong ngày đều liệt kê ra. Buổi sáng, uống sữa trước, vú nương nói, lượng dùng cùng ngày thường giống nhau, cũng không dị thường, sau đó ăn bữa sáng cùng mấy khối điểm tâm.

Giữa trưa cùng buổi tối, cũng là uống sữa trước, sau đó thêm một ít cháo thịt hoặc là rau dưa canh cuốn trứng linh tinh gì đó.

Thức ăn, cùng thường so sánh, đều không có gì biến hóa, duy độc chỉ có buổi tối, ăn thêm cây ma đường cùng cái bánh nướng. Đây là phải ăn, chỉ cần là người sống, vậy tính đầu người, phải trong ngày cúng ông táo này ăn mấy thứ này.

"Nướng nướng, ma đường cùng bánh nướng là thiệp cho người đưa tới, không bằng cho người kiểm tra trước một chút này hai loại thức ăn này?" Trần Mạn Nhu lúc này đã xác định, sau người tính kế sau lưng, khẳng định là muốn nhất tiễn song điêu.

Thậm chí Trương ngự y, đều có thể đã bị thu mua.

Hoàng hậu vỗ vỗ tay nàng: "Người không cần suy nghĩ nhiều, bản cung còn có thể không biết tính tình của người? Hơn nữa, thời điểm tặng đồ, Vụ Diêu cùng Mộng lưu bên người bản cung cũng đều ở đó, người nếu như động tay động chân, hai người các nàng cũng không phải kẻ ngốc."

"Nướng nướng có thể tín nhiệm thiệp, thiệp vô cùng cảm kích, chính là, nướng nướng muốn công chính, sớm tra xét hai cái này một chút, thiệp cũng muốn sớm một chút vì nướng nướng phân ưu." Lúc này Trần Mạn Nhu còn thuộc diện bị tình nghi, tự nhiên là không thể nhúng tay chuyện này.

Hoàng hậu gật gật đầu, ý bảo cho đem bánh nướng cùng ma đường còn lại mang lại đây. Hoàng tử ăn, cùng bọn thái giám cung nữ ăn tự nhiên là không đồng dạng. Nhị hoàng tử còn không đầy hai tuổi, cũng chỉ là ý ý tứ tứ một chút, bánh nướng chỉ cắn một ngụm, ma đường chỉ cắn rớt mặt trên một chút.

"Lý ngự y, phiền toái người xem xem thứ này." Hoàng hậu quay đầu nói, Lý ngự y lên tiếng, tiến lên mang khăn tử điểm, trước mang bánh nướng,

đặt ở dưới mũi người ngủ, lại lấy ra một chút ngâm nước, dùng ngón châm thử thử. Cuối cùng lại thả một chút thuốc bột đi vào, xem không có gì biến hóa, liền lại thay đổi ma đường bắt đầu kiểm nghiệm.

"Hai cái này cũng không có chứa cái gì không đồ tốt." Lý ngự y lắc đầu: "Huống hồ, Nhị hoàng tử là dùng đại lượng đồ lạnh cùng đồ đại nóng, chỉ một ngụm, cho dù là có, cũng sẽ không làm Nhị hoàng tử sốt nhiệt độ cao."

"Bản cung chỉ biết, Huệ phi luôn luôn là người giữ quy củ, chuyện này, tất nhiên là cùng Huệ phi không có vấn đề gì." Hoàng hậu cười nói, trên mặt Trần Mạn Nhu cũng không dám quá kinh hãi, dù sao bên trong Nhị hoàng tử còn sinh tử chưa biết đâu.

Chính là, này rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Không phải cái bấy nhất tiền song điều sao? Nếu muốn đem mình cùng Nhị hoàng tử đều trừ bỏ, vậy vì sao đồ vật từ Chung Túy cung đưa tới cứ nhiên không có tác dụng? Chẳng lẽ, cũng chỉ có phương pháp lúc trước dùng rượu mạnh lau bên ngoài mới là nhằm vào mình?

Trần Mạn Nhu càng nghĩ càng không rõ, mà Hoàng hậu đã cho người bắt đầu điều tra Dực Khôn cung. Dực Khôn cung có tiểu phòng bếp, hôm nay được đưa tới rau dưa thịt các loại, Nhị hoàng tử cũng không có dùng hết, còn có một bộ phận để tại phòng bếp.

Spoil: Vài người lập tức đều hút một ngụm lãnh khí, Trần Mạn Nhu quyết định thật nhanh: "Tiểu Hỉ Tử, người đi Dực Khôn cung bẩm báo Hoàng hậu nương nương, nói ta không cẩn thận ở trên đường bị quăng ngã một cái, mặt đất không biết là chuyện gì xảy ra, bỗng nhiên kết băng."

HẬU CUNG MƯU SINH KẾ

Tiểu Nhiên Hoa Khai

www.dtv-ebook.com

Chương 95: Liên Hoàn

Chương 95:

Tra đến tra đi, cũng không có phát hiện tiểu phòng bếp gì đó có cái gì không thích hợp. Nghĩ đến cũng lạ, người có thể làm cho Thục phi yên tâm lưu lại chiếu khán Nhị hoàng tử, nhất định toàn bộ đều là tâm phúc của Thục phi, những người này cũng ít nhiều có chút bản sự.

Hoặc là nói, kỳ thật này nữ nhân cổ đại, trên cơ bản đều đối cớ được liệu hương liệu linh tinh, có hiểu biết rất lớn.

Cho nên, đồ vật đó đặt dưới mí mắt các nàng, hẳn là không có khả năng bị động tay động chân. Hoàng hậu nghe Lý ngự y nói xong, gọi tổng quản Dục Khôn cung tới, hỏi hôm nay Dục Khôn cung mở cửa mấy lần.

"Hồi Hoàng hậu nương nương, Dục Khôn cung hôm nay cả một ngày chỉ mở cửa hai lần, một lần là buổi sáng cuối giờ dần, người ngự thiện phòng đưa dưa và trái cây rau dưa tới. Một lần là giờ Dậu, Huệ phi nương nương phái người đưa bánh nướng cùng ma đường tới. Thời điểm đưa dưa và trái cây rau dưa, là hai người An Chung An Khả canh giữ ở cửa, Tiểu Bình Tử, Tiểu An Tử hỗ trợ đem đồ vật đưa đến tiểu phòng bếp, cũng không có người khác đi theo tiến vào. Thời điểm đưa bánh nướng ma đường, là Hồng Mai cô nương cùng Xuân Hương cô nương cùng nhau đưa vào, chỉ ở cửa lưu lại trong chốc lát, ngay cả nước trà đều không có uống."

Tổng quản Dục Khôn cung cũng là người thông minh, nói mấy câu, đã đem hai lần mở cửa nói thanh thanh sở sở. Hoàng hậu vốn là bệnh nặng

mới khỏi, lúc này gặp chuyện phiền toái không có đầu mối, hỏi như vậy trong chốc lát, có chút đứng không nổi.

Trần Mạn Nhu vội vàng đưa tay đỡ Hoàng hậu: "Nương nương, ngài không có việc gì đi? Bằng không, ngài nghỉ một lát trước?"

Hoàng hậu khoát tay, nghiêng đầu nhìn Trần Mạn Nhu: "Huệ phi thấy chuyện này như thế nào?"

"Nương nương, thiếp cũng chưa từng thăm tra xử lý qua án kiện, chuyện trước mắt, cũng thực có chút kỳ quái, nếu không có người khả nghi tiến vào, vậy nói không chừng chính là người bên trong Dực Khôn cung tự mình làm. Còn có, đồ đại hàn cùng đại nóng, lại là từ chỗ nào đến, vú nương của Nhị hoàng tử khẳng định là thời thời khác khác không rời Nhị hoàng tử, nếu các nàng nói thức ăn Nhị hoàng tử cũng không dị thường, vậy chẳng lẽ này hai loại này, chính là tự nhiên xuất hiện ở trong miệng Nhị hoàng tử sao? Nếu rau dưa và trái cây cũng không có vấn đề, vậy hoặc là vú nương nói dối, hoặc là chính là vài thứ kia chúng ta tìm không được."

Vú nương cùng vài người quỳ gối một bên vừa nghe lời này, lập tức bắt đầu kêu oan, một đám tranh nhau cướp lời nói mình căn bản không rời đi Nhị hoàng tử, Nhị hoàng tử cũng tuyệt đối không có ăn cái gì bậy bạ.

Hoàng hậu ánh mắt trầm xuống nhìn lướt qua, gọi tới vài cái ma ma cung nữ, chuẩn bị hoàn toàn điều tra Dực Khôn cung.

Trần Mạn Nhu không lên tiếng, ngược lại nàng còn muốn rời đi, chính là chuyện này liên lụy đến trên người nàng, không có một kết quả cụ thể, nàng căn bản không dám đi, sợ một khi đi rồi, tội danh sẽ rơi trên người nàng.

"Nương nương, không bằng tìm vài phòng trống không người ở, đem mấy vú nương tách ra, thăm vấn từng người." Trần Mạn Nhu tiếp tục đề nghị, Hoàng hậu gật đầu, lại bảo vài thái giám tiến vào. Đó đều là thái giám

ở Thận Hình tư, sự tình nghiêm trọng như vậy, Hoàng hậu căn bản sẽ không hoàn toàn dùng nhân thủ Vĩnh Thọ cung.

Hoàng thượng canh giữ ở nội thất, xem Thành ngự y châm cứu cho Nhị hoàng tử. Qua không bao lâu, Lưu Thành liền tự mình cầm phương thuốc đi ra. Thành ngự y cùng Lý ngự y tuy rằng đều mang theo hòm thuốc, nhưng là trong hòm thuốc đều là một ít thuốc viên, thuốc bột cấp cứu linh tinh. Đi Thái Y viện có chút trễ, cho nên Hoàng thượng liền trực tiếp cho Lưu Thành hồi cung của mình lấy được liệu.

"Hoàng hậu, đã có kết quả?" Chờ Thành ngự y nói, Nhị hoàng tử đã vượt qua cửa ải khó khăn, Hoàng thượng mới cất bước đi ra, vừa thấy Hoàng hậu cùng Trần Mạn Nhu đều đang đứng, lập tức nhíu mày quát: "Các người đều là ngốc sao? Cư nhiên đến cho chủ tử nương nương các người đứng lâu như vậy! Một đám đều không có mắt?"

Thái giám đứng bên cạnh vội vàng đi chuyển ghế dựa, Hoàng thượng cùng Hoàng hậu ngồi xuống, mới nhìn lướt qua Trần Mạn Nhu: "Huệ phi đang mang thai, cũng ngồi xuống đi."

Trần Mạn Nhu vội vàng hành lễ tạ ơn, ở hạ thủ Hoàng hậu ngồi xuống.

"Hoàng thượng, chuyện này có chút phức tạp, ngự y nói, Nhị hoàng tử là ăn đồ đại hàn cùng đồ đại nóng, chính là, hai loại này lại không tìm được, thiếp cho người tìm rất kỹ." Hoàng hậu ôn ôn hòa hòa nói, Hoàng thượng vỗ vỗ tay Hoàng hậu: "Nếu là sự tình phiền toái, Tử Đồng hãy đi về nghỉ ngơi trước đi, chờ ngày mai tái thẩm rồi hỏi."

"Chỉ sợ thời gian quá dài, kẻ xấu kia đem vật chứng đều tiêu hủy." Hoàng hậu lắc đầu nói, quay đầu nhìn qua Trần Mạn Nhu, cười nói: "Huệ phi đi về trước nghỉ ngơi đi, người nhiều tháng, đừng mệt mỏi."

"Đa tạ Hoàng hậu nương nương lo lắng, chính là thiếp..." Trần Mạn Nhu đang muốn cự tuyệt, Hoàng thượng lại khoát tay nói: "Chủ tử nương nương

cho người trở về, người trở về đi. Đừng đem hoàng tử của trẫm làm mệt, chuyện hôm nay, không liên quan đến người, người cũng không cần quá để ý."

"Là, vậy thiếp đa tạ Hoàng thượng cùng Hoàng hậu nương nương, thiếp cáo lui." Nói đến nước này, Trần Mạn Nhu cũng chỉ có thể đứng dậy hành lễ, sau đó để cho Đới Nguyệt Tần Hoan đỡ mình đi trở về.

Ra khỏi đại môn Dực Khôn cung, Đới Nguyệt nhẹ giọng hỏi: "Nương nương, lên kiệu đi?"

"Không, không cần, chúng ta đi bộ trở về." Trần Mạn Nhu lắc đầu nói, nàng đi bộ trở về còn có thể dọc theo đường đi ngẫm lại đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, ngồi kiệu có chút xóc nảy. Huống hồ, buổi tối, vạn nhất dọc theo đường đi không chú ý, người khiêng kiệu trượt chân hoặc là dẫm phải cái gì, vậy nàng hối hận cũng không kịp.

"Bôi Đình, người cùng Vi Nhạc đi ở trước người ta, Hồng Mai cùng Tiền Tử đi ở phía sau ta, Đới Nguyệt cùng Tần Hoan đỡ ta là được." Trần Mạn Nhu phân phó hai tiếng, bắt đầu chậm rãi đi phía trước.

Tiểu Hỉ Tử cùng Tiểu Nhạc Tử cầm theo đèn lồng đi tuốt đằng trước, phía sau Tiểu Đình Tử cùng Tiểu Thành Tử cũng cầm theo hai cái đèn lồng, còn Tiểu Lai Tử đi ở phía trước chính giữa, xem như dò đường cho Trần Mạn Nhu.

Trần Mạn Nhu nhớ rõ, mấy ngày trước đây vừa có đại tuyết, tuy rằng này trong cung luôn luôn chịu khó quét tuyết, nhưng là trọng điểm không phải tuyết rơi, mà là loại thời tiết này, vẫn là nửa đêm, trên đường dễ dàng kết băng nhất.

Nàng không ngồi kiệu, do cũng có bản khoản như vậy, vạn nhất ai ở trên đường hắt một chậu nước...

"Ai nha!" Đang nghĩ tới, liền thấy Tiểu Lai Tử phía trước đột nhiên trượt về phía trước một chút, sau đó thân mình = ngã về phía sau một chút, quăng ngã một cái chống vó, thuận tiện còn trượt về phía trước hai ba thước. Tẩn Hoan cùng Đới Nguyệt đang đỡ tay

Trần Mạn Nhu đều căng thẳng, phía trước Bôi Đình cùng Vi Nhạc vội vàng dừng cước bộ. May mắn, các nàng cách Tiểu Lai Tử có hai ba bước, đều không phải là theo sát phía sau.

"Nường nường cẩn thận!" Tiểu Hỉ Tử bên cạnh hô một tiếng, Tiểu Nhạc Tử đã mang theo đèn lồng chen lên tới, một lát sau, sắc mặt mang theo hoảng sợ như sống sót sau tai nạn trở về: "Nường nường, mặt đường phía trước kết băng, khoảng hai thước."

Vài người lập tức đều hút một ngụm lạnh khí, Trần Mạn Nhu quyết định thật nhanh: "Tiểu Hỉ Tử, người đi Dực Khôn cung bẩm báo Hoàng hậu nường nường, nói ta không cẩn thận ở trên đường bị quăng ngã một cái, mặt đất không biết là chuyện gì xảy ra, bỗng nhiên kết băng."

"Tiến Tửu, Hồng Mai, hai người các người nhanh nằm trên mặt đất." Hai người kia mặc dù có điểm không rõ, nhưng là cũng nhanh chóng tiêu sái đến phương hướng Trần Mạn Nhu chỉ nằm xuống, Trần Mạn Nhu thật cẩn thận tiêu sái đi qua, thuận thế nằm ở trên người hai người.

"Tiểu Đình Tử, người đi chung quanh kiểm tra một lần, xem có người không hoặc là đồ vật ở chung quanh." Trần Mạn Nhu nghiêng đầu lại phân phó một tiếng, Tiểu Đình Tử đem đèn lồng đưa cho Tiểu Hỉ Tử, mình lĩnh mệnh đi.

Đới Nguyệt cùng Tẩn Hoan cùng với Bôi Đình, Vi Nhạc ở phía trước đều lập tức hiểu rõ, vội vàng nằm úp sấp nằm úp sấp, ngồi ngồi, vây hình nửa vòng tròn quanh bên người Trần Mạn Nhu. Tiểu Hỉ Tử thậm chí quăng

hai cái đèn lồng trên mặt đất, vì hình tượng rất thật, dám ở trên đường dùng sức đập mông xuống, hấn đau đến nỗi nhe răng trợn mắt.

Vốn các nàng cũng còn chưa đi ra rất xa, cho nên cơ hồ là các nàng vừa mới chuẩn bị cho tốt, Hoàng hậu liền dẫn người đến đây: "Sao lại thế này? Huệ phi khả có sao không? Lý ngự y, người nhanh bắt mạch cho Huệ phi!"

Trần Mạn Nhu hợp thời hừ hai tiếng, bởi vì ngồi trên mặt băng, dưới thân có chút lạnh, hơn nữa vừa rồi ngoan tâm nhéo mình một cái, thuận tiện làm mặt giống như bị bệnh trong chốc lát, lúc này sắc mặt có chút trắng, buổi tối thấy cũng không phải quá rõ ràng, Hoàng hậu một chút cũng chưa sinh nghi.

Lý ngự y lại đây bắt mạch cho Trần Mạn Nhu, Trần Mạn Nhu hô hấp có chút nhanh loạn, vừa rồi trong tay nắm một hạt châu, lúc này dùng sức nắm lấy hạt châu, một cái tay khác cũng ngầm dùng sức, tranh thủ làm cho mạch tượng mình hỗn loạn một chút.

Một lát sau, Lý ngự y mới ngẩng đầu nói: "Huệ phi nương nương bị kinh hách, hơn nữa bị ngã một cái, mạch đập có chút loạn. Chính là, đại khái là vì có người ở phía dưới đỡ lấy, hài tử trong bụng ngược lại không có chuyện lớn."

Trần Mạn Nhu có thể thay đổi, chỉ có thể là mạch đập trên người mình, cái trong bụng nàng kia, nàng không thể làm chủ được. Cũng may, ngự y trên đời này cũng không thể nói cái trong bụng kia cũng bị dọa chấn kinh cái gì.

"Đa tạ Lý ngự y." Trần Mạn Nhu suy yếu nở nụ cười một chút, quay đầu nói với Hoàng hậu: "Nương nương, đường trong cung, luôn luôn sạch sẽ, lúc này bỗng nhiên xuất hiện mặt băng, cũng may mắn vài nha hoàn của thiếp trung tâm, bằng không..."

"Huệ phi yên tâm, đã có người đánh chủ ý tới trên người con nối dòng của Hoàng thượng, bản cung nhất định sẽ tra ra chân tướng, cũng sẽ cho người một cái công đạo." Hoàng hậu vội vàng nói, nàng cũng không biết chỗ nào kết băng, cho nên không dám tùy tiện đi phía trước, bị ngã ngược lại là chuyện nhỏ, vạn nhất ngã vào trên người Huệ phi vậy có thể là chuyện xấu.

"Người lúc này còn có thể đứng dậy?" Hoàng hậu hỏi tiếp, Trần Mạn Nhu cười khổ lắc đầu: "Nương nương, vài nha hoàn của thiếp, đều bởi vì bảo hộ thiếp nên bị thương, chỉ sợ các nàng không có biện pháp đưa thiếp đi trở về, còn thỉnh Hoàng hậu nương nương phái vài người đưa thiếp trở về."

"Mộng Lưu, Vụ Diêu, Thu Hương, Đông Hương, bốn người các người đưa Huệ phi trở về." Hoàng hậu nghĩ nghĩ, liên thanh phân phó, lại bảo đến đây vài tiểu cung nữ gác đêm, để cho các nàng đỡ vài người Tẩn Hoan Đối Nguyệt.

Vốn Hoàng hậu còn muốn khai ân cho ngự y bắt mạch cho Đối Nguyệt các nàng, chính là Trần Mạn Nhu vội vàng cự tuyệt: "Nương nương thiện tâm, chính là quy củ trong cung không thể phá hư, thiếp tâm lĩnh hảo ý của nương nương, cũng thay các nàng cảm ơn nương nương quan tâm. Chỗ thiếp còn có một chút thuốc trị thương tốt nhất, quay về cho các nàng dùng là được."

Trần Mạn Nhu tuy rằng một lòng đi theo hướng ngây thơ, ngẫu nhiên có chút ngốc, nhưng là ngày thường tuyệt đối là một người phi thường tuân thủ quy củ, Hoàng hậu cũng biết điểm ấy, thấy Trần Mạn Nhu chối từ, cũng chỉ nghĩ rằng nàng là không muốn phá hư quy củ trong cung, cảm thấy việc Trần Mạn Nhu thức thời cũng càng vừa lòng: "Cũng nên như thế, chỗ bản cung cũng còn một chút ngọc bích cao, quay về cho người đưa cho người đi. Bọn nha hoàn của người hôm nay coi như là lập công, Huệ phi nên hảo hảo ban thưởng một chút mới được."

"Là, thiếp thay các nàng đa tạ Hoàng hậu nương nương." Trần Mạn Nhu vội vàng hành lễ, bởi vì lúc này còn đang giả trang suy yếu, cũng không dám nói nhảm nhiều, lại râm rì hai tiếng, đã bị Hoàng hậu vung tay lên tiến bước.

HẬU CUNG MƯU SINH KẾ

Tiểu Nhiên Hoa Khai

www.dtv-ebook.com

Chương 96: Tự Sát

Chương 96:

Trở về Chung Túy cung, Trần Mạn Nhu trước tiên cho Tiểu Hỉ Tử đi tặng thuốc trị thương cho Tiểu Lai Tử, bên trong mấy người bọn họ, chỉ có Tiểu Lai Tử là thật sự bị thương, may mắn Tiểu Lai Tử đi phía trước coi như cẩn thận, thế này mới không đem xương cốt ngã gãy luôn.

Trần Mạn Nhu âm trầm nghiêm mặt ngồi ở tháp thượng, người sau lưng, tâm kế cũng đủ thâm. Minh hơn nửa đêm đến Dực Khôn cung một chuyến, sau khi đi ra tất nhiên là cực kỳ mệt, một người phụ nữ có thai, thật sự mệt, có kiệu không ngồi, đó là kẻ ngốc.

Cùng với ba lượt độc kế, một vòng đến một vòng. Nếu không phải mình cũng đủ cẩn thận, nếu không phải y thuật Đối Nguyệt rất tốt, nếu không phải mình bỗng nhiên không muốn ngồi kiệu, hôm nay cũng không biết có thể bảo vệ bụng hay không hay là chuyện đã khác.

"Khinh người quá đáng!" Trần Mạn Nhu nổi giận đùng đùng quăng bể ly trà trong tay, Đối Nguyệt vội vàng lại đây trấn an nàng: "Nương nương, hiện tại cũng không phải là thời điểm tức giận, chúng ta nghĩ biện pháp đem người phía sau kéo ra, bằng không, còn không biết người nọ sẽ nháo ra chuyện gì. Lúc trước Tề mỹ nhân không phải đã nói, Hồ phi cùng Hàn chiêu nghi thương lượng muốn trừ bỏ Nhị hoàng tử sao? Người xem chuyện này..."

"Hồ phi cùng Hàn chiêu nghi tất nhiên là động tay động chân, nhưng là có ai ở bên trong đập thêm một cước, còn không thể nói. Dực Khôn cung

phòng vệ nghiêm mật như vậy, có thể làm cho Nhị hoàng tử sinh bệnh, nói rõ bên trong Dực Khôn cung tất nhiên cũng có thám tử. Thục phi ở trong cung kinh doanh bao nhiêu năm? Hồ phi cùng Hàn uyển nghi tiến cung đã bao nhiêu năm? Chẳng sợ lại đến thêm một Hồ phi cùng Hàn uyển nghi, hai người các nàng cũng khẳng định không có biện pháp ở trong cung thu mua thám tử như vậy."

Trần Mạn Nhu lạnh giọng nói, người không phạm ta ta không phạm nhân, nàng vẫn thật cẩn thận phòng bị, lại vẫn xảy chuyện như vậy. Quả nhiên ở bên trong hậu cung, muốn sinh hài tử, cũng giống như đánh giặc, thắng có thể có hài tử, thua thì mất mạng.

"Vậy ý tứ ngài là ..." Sắc mặt Đới Nguyệt đổi đổi, đưa tay chỉ chỉ hướng Từ Ninh cung bên kia: "Lại là nàng? Nhưng là lần trước Từ An thái hậu cùng Hoàng thượng không phải đã rửa sạch một lần sao?"

Một lần trước thật đúng là đại thanh lý, mượn chuyện hậu cung không an, một lượng lớn người bị ném tới Dịch Đình cung, còn có hơn phân nửa bị đưa đến Thận Hình tư, mặt khác vẫn có hơn mười người vô thanh vô tức tiêu thất. Toàn bộ Từ Ninh cung, thay người đến chín phần. Mà còn bên người Thái phi, cũng đồng dạng là bị thay đổi vài người hảo thủ.

"Chờ ngày mai tin tức Dực Khôn cung đến đây, chúng ta có thể biết rốt cuộc có ai nhúng tay vào chuyện này." Trần Mạn Nhu cũng không quá xác định có phải Từ Ninh hay không, nếu là luận về quyền thế phía sau hậu cung, không thể nghi ngờ Từ Ninh là số một. Nhưng Từ An cũng không phải ngồi không, đừng quên, Từ An nhưng là để cho con mình thành hoàng đế, tuy rằng còn thiếu một bước đánh bại Từ Ninh, nhưng đó là vì nguyên nhân gia thế Từ An không tốt.

Mắt thấy trời cũng sắp sáng, Trần Mạn Nhu lúc này đã ngay cả mí mắt đều không mở ra được, nếu không phải trong lòng còn một cỗ hỏa khí, phỏng chừng vừa trở về nàng có thể nằm ở ngủ trên giường.

Đôi Nguyệt cùng Tần Hoan thấy sắc mặt Trần Mạn Nhu, vội vàng đem nước ấm đến đây, mang khăn nóng cho nàng lau mặt lau tay, sau đó đem dìu nàng tiến vào phòng ngủ. Thời điểm trước khi Hoàng hậu phái người đưa các nàng trở về đã nói, ngày mai cho Trần Mạn Nhu ở trong cung tĩnh dưỡng, không cần đi qua thỉnh an, cho nên các nàng cũng không cần canh giờ ngày mai thỉnh an.

Vừa ngủ một giấc, Trần Mạn Nhu ngủ thẳng đến buổi chiều, sau khi rời giường rửa mặt chải đầu, Bôi Đình tới đây báo cho nàng một tin: "Nương nương, vú nương của Nhị hoàng tử Dực Khôn cung hôm qua đã chết một người."

"Chết như thế nào?" Trần Mạn Nhu sửng sốt một chút, vội vàng truy vấn, Bôi Đình đưa tay làm động tác trên cổ: "Tự mình dùng cây trâm đâm vào yết hầu tử vong."

"Vốn, người Thận Hình tư không phải đem các nàng tách ra thẩm vấn sao, lúc trước các nàng đều cắn chết nói rằng Nhị hoàng tử không có ăn sai cái gì. Sau đó người Thận Hình tư liền thượng hình, có một vú nương thật sự là chịu không được, đã nói, Hoàng ma ma muốn ăn canh thịt dê, thời điểm buổi chiều nấu canh thịt dê, vừa vặn Đường ma ma ôm Nhị hoàng tử ở trong phòng chơi đùa, Nhị hoàng tử nghe thấy hương vị, liền nháo muốn ăn cái kia."

Bôi Đình nhỏ giọng giảng giải cho Trần Mạn Nhu: "Hoàng ma ma không có biện pháp, liền dứt Nhị hoàng tử ăn một chén lớn canh thịt dê. Sau đó Nhị hoàng tử sinh bệnh, Hoàng ma ma sợ hãi là vì đã biết nguyên nhân từ bát canh thịt dê, liền cầu các nàng không cần nói ra ngoài."

Hoàng ma ma cùng Đường ma ma là vú nương của Nhị hoàng tử, hai người kia ăn cái gì, đều là ở tại tiểu phòng bếp Dực Khôn cung tự mình nấu. Thịt dê này tuy rằng tanh nồng, nhưng cũng phải xem dùng phương

pháp gì để nấu, Hoàng ma ma nếu thực có vài phần trình độ, canh thịt dê kia hương vị tự nhiên chỉ có ngon mà không có tanh nồng.

Cho nên, thời điểm nửa đêm các nàng đi qua, mới có thể không nghe thấy hương vị canh thịt dê. Mà ngự y kiểm tra, lại đều là thức ăn và đồ dùng của Nhị hoàng tử, liền sơ sót canh thịt dê.

Trần Mạn Nhu tự mình phỏng đoán một phen, nghiêng đầu hỏi: "Vậy còn đại hàn vật đâu?"

"Đây là sau khi Hoàng mẹ tự mình khai ra, nói là trước đó nàng uy Nhị hoàng tử ăn một chén băng." Bôi Đình có chút căm giận nói: "Hoàng ma ma thật sự là quý mê tâm hồn, nàng là vú nường của Nhị hoàng tử, ngày sau chỉ cần nàng không phạm sai lầm lớn, quan phu nhân cũng có thể làm, làm sao lại đánh mất tánh mạng?"

Xã hội này, thân phận vú nường đều là đi theo tiểu chủ tử nước lên thì thuyền lên. Giống như vú nường của Hoàng thượng Tần ma ma, từ khi Hoàng thượng đăng cơ, trượng phu Tần ma ma trở thành phó tổng quản Nội Vụ phủ, Tần ma ma nhảy lên trở thành nhị phẩm phu nhân, phẩm cấp so với trượng phu nàng còn cao hơn nữa.

Nếu không phải Dương quý phi thân phận đặc thù, lại được Hoàng thượng có vẻ sủng ái, Tần ma ma cũng không có khả năng tiến cung hầu hạ Dương quý phi. Chính là, còn phải là Hoàng hậu tự mình chào hỏi, trưng cầu Hoàng thượng đồng ý, sau đó thỉnh Tần ma ma tiến cung. (Ivy: Lúc đầu sao mình nhớ bà này hầu Thực phi mà ta)

Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, Nhị hoàng tử tương lai ít nhất cũng có thể có một vị trí Vương gia để ngồi, đến lúc đó tùy tiện an bài quan chức cho trượng phu của vú nường, vú nường kia đã còn không được quan phu nhân?

"Vậy người nhà Hoàng ma ma..." Trần Mạn Nhu nhăn mặt nhíu mày hỏi, Bôi Đình lắc lắc đầu: "Việc này ngược lại nô tỳ không rõ ràng lắm, tin tức ngoài cung tạm thời còn không có nghe được."

"Nương nương, Tiểu Thành Tử cũng tìm hiểu được một ít tin tức." Tần Hoan vào cửa nói, hôm qua sau khi Trần Mạn Nhu bị ngã thì phái Tiểu Thành Tử đi thăm dò tình huống chung quanh, hôm qua thời điểm trở về Trần Mạn Nhu đã ngủ, cho nên lúc này mới đến đây hồi báo.

Trần Mạn Nhu vội vàng cho Tiểu Thành Tử tiến vào: "Hôm qua có thấy rõ ràng, chung quanh có cái gì rơi xuống hoặc là có người đi qua?"

"Hồi nương nương, tiểu nhân cũng không có tìm được cái gì, bất quá, đã hỏi những người khác." Tiểu Thành Tử hành lễ với Trần Mạn Nhu, mới nói thẳng: "Sau khi cửa cung lạc thước, thị vệ có trách nhiệm cũng chỉ có thể canh giữ ở cửa cung, mặt khác có thị vệ tuần tra ở trong cung hành tẩu, tiểu nhân tìm một đội tuần tra, hỏi bọn họ có thấy người đi qua con đường kia, sau đó, đội tuần tra nói, vẫn chưa thấy có người nào qua cửa cung."

Đội tuần tra đi qua các cung thời gian là một nén nhang một lần, trong cung tổng cộng có ba bốn mươi đội tuần tra, từng đội tuần tra phụ trách địa phương không giống nhau, bọn họ chính là chuyên môn phụ trách dọc theo Dực Khôn cung, cùng với Thể Chung hai cái cung điện, hơn nữa là đoạn từ Long Phúc môn đến Khôn Ninh môn.

Trần Mạn Nhu xong việc từ Dực Khôn cung đi ra, đi hướng Khôn Ninh môn, qua cung điện là Thể Chung điện, địa điểm bị ngã là giữa Thể Chung điện cùng Dực Khôn cung. Thời gian một nén nhang, trừ phi là hắc có năng lực ẩn thân, có thể tránh thoát ánh mắt mười thị vệ đội tuần tra.

Đừng coi thường những thị vệ này, bọn họ có thể ở trong cung hành tẩu, vậy năng lực đều phải trải qua xem xét, buổi tối Hoàng thượng ở hậu cung

ngủ ngơi, nếu năng lực thị vệ không tốt, thích khách tiến vào, bọn họ căn bản không phát hiện được, vậy triều đại đã sớm kết thúc.

Cho nên bọn thị vệ không phát hiện, vậy có nghĩa là, bọn thị vệ vừa đi qua địa điểm kia, sau đó có người đổ một lớp nước, thời gian một nén nhang, nước kết băng, hơn nữa thời điểm vừa vặn Trần Mạn Nhu đi qua.

Tính thời gian thật tốt, thời gian một nén nhang kết băng a, nếu không có cái gì làm phụ trợ, vậy căn bản là không có khả năng. Cho nên, ai trong cung có thể có tiêu thạch (kali nitrat) làm cho nước kết băng, ai mới có thể là hung thủ.

Bất quá, căn cứ phản ứng lúc này, có khả năng động thủ nhất, là người bốn địa phương Hàm Phúc cung Trường Xuân cung Thể Chung điện cùng với Trữ Tú cung. Bởi vì chỉ có người bốn địa phương này, có thể trong một khắc chung đổ nước rồi rút lui. Dực Khôn cung cũng không phải không có khả năng, nhưng lúc ấy cung nhân Dực Khôn đều là bị giam giữ.

Ở tại Trường Xuân cung là Lưu phi, ở tại Hàm Phúc cung là Vương tiệp dư cùng Đinh tiệp dư, ở tại Thể Chung điện là Vương tu nghi cùng Lý tu hoa, ở tại Trữ Tú cung là Tống mỹ nhân cùng Tề mỹ nhân.

"Gần đây hoặc là mấy ngày hôm trước, có có ngự y mở mở phương thuốc có tiêu thạch không?" Trần Mạn Nhu nhíu mi hỏi, Đối Nguyệt suy nghĩ trong chốc lát nói: "Mười ngày gần đây, cũng không có người tìm ngự y, bất quá, ngược lại nô tỳ nghĩ đến một chuyện khác."

Trần Mạn Nhu nhìn nhìn nàng, Đối Nguyệt nói tiếp: "Nhị đẳng cung nữ bên người Đinh tiệp dư Hàm Phúc cung, từng đi qua Thái Y viện." Cung nữ sinh bệnh không tư cách thỉnh ngự y, trừ phi là giống Đối Nguyệt đại nha hoàn bên người phi tử có thân phận cao.

Chính là nhị đẳng nha hoàn như Hồng Mai, Vi Nhạc, đều không được thỉnh ngự y. Cho nên tiểu cung nữ sinh bệnh, bình thường thượng đều là tự

mình tìm được đồng Thái Y viện, hoặc là y sư yếu trợ thủ xin được liệu.

Chịu đựng cho qua thì tốt rồi, chịu không qua khỏi, sẽ chờ bị mang đi ra ngoài, sau đó tùy tiện chết ở một chỗ nào đó. Tại hậu cung, người không có núi dựa, chính là sinh bệnh cũng không dám sinh.

"Đình tiệp dư?" Trần Mạn Nhu có chút khó hiểu, nàng cùng Đình tiệp dư hình như không có cừu hận đi?

"Nếu là có thể biết được hôm qua thị vệ nào canh giữ ở bên ngoài Hàm Phúc cung thì tốt rồi." Tần Hoan ở một bên nói thầm một câu, như vậy có thể biết buổi tối Hàm Phúc cung có người nào đi ra hay không, tuần tra trong cung có vẻ nghiêm khắc, người đi ra, tuyệt đối không có khả năng ở Ngự Hoa viên dừng lại cả một đêm, trừ phi là nàng tá túc chỗ một cung nữ thân mật nào đó.

"Không cần biết là thị vệ nào." Tần Hoan ngược lại nhắc nhở Trần Mạn Nhu, cung nữ thái giám không thể tùy ý đi lại, như vậy chỗ ai thiếu người, chỗ ai dư người, chỉ cần dụng tâm sắp xếp điều tra, nhất định có thể điều tra rõ ràng.

"Hàm Phúc cung cũng không phải là thiết bản, Bội Đình, người đi hỏi thử, xem người bên cạnh Đình tiệp dư, tối hôm qua có xác định là ở trong phòng hay không." Đình tiệp dư cùng Vương tiệp dư, một người là người của Từ An thái hậu, một người là người của Hoàng hậu, mặc kệ Từ An thái hậu cùng Hoàng hậu ở mặt ngoài là bà bà từ ái con dâu hiếu thuận cỡ nào, bà tức trong vẫn như cũ không hợp nhau là sự thật.

HẬU CUNG MƯU SINH KẾ

Tiểu Nhiên Hoa Khai

www.dtv-ebook.com

Chương 97: Rắc Rối

Bởi vì Bội Đình các nàng vẫn mang tiếng là làm đệm thịt cho Trần Mạn Nhu, cho nên cũng không thể quang minh chính đại đi tìm hiểu tin tức, Trần Mạn Nhu có chút sốt ruột. Tuy rằng nói, lần trước người nọ không thực hiện được tam liên hoàn, có thể sẽ có chút kiêng kỵ.

Nhưng là, ngược lại sợ nhất chính là kích thích người nọ ngoan lệ hơn nữa, huống hồ đến cuối năm, vốn nhiều chuyện, nàng hiện tại ở Chung Túy cung không ra là không có việc gì, nhưng là đêm trừ tịch có thể không đi được sao? Ngày đầu năm có thể không đi được sao?

Cho nên, Trần Mạn Nhu khê căn môi, cho Tiểu Hỉ Tử ra cung một chuyến. Ngày hôm sau, Trần gia liền gửi một tin tức vào cung, nói là người nhà Hoàng ma ma, đã mất tích mấy ngày. Hoàng ma ma có một nam một nữ, tuổi cũng không là quá lớn. Sau khi Hoàng ma ma tiến cung, trượng phu Hoàng ma ma đến chỗ phụ thân của Thục phi, làm người hầu của Mạnh thượng thư.

Tuy rằng làm vú nường cho hoàng tử là thể diện rất lớn, nhưng là điều kiện tiên quyết là hoàng tử trưởng thành, có năng lực, nguyện ý cho vú nường người thể diện. Hiện tại Nhị hoàng tử còn là con nít, trượng phu Hoàng ma ma tự nhiên là không mưu cầu được chức quan, cũng chỉ có thể làm người hầu cho Mạnh thượng thư trước.

Chính là mười ngày trước, Mạnh thượng thư có hẹn cùng vài đại nhân cùng đi tửu lâu uống rượu, trượng phu Hoàng ma ma đi vài người hầu đi ra đại đường uống rượu cùng nhau. Trong lúc đó, ai cũng không biết đã xảy

chuyện gì, dù sao, chờ Mạnh đại nhân uống rượu xong, thì tìm không thấy người hầu của hắn.

Nguyên bản hắn còn tưởng trượng phu Hoàng ma ma đã đi trở về, nhưng là chờ ngày hôm sau còn tìm không thấy người, hơn nữa nhận được tin tức rằng tử nữ hoàng ma ma lúc nửa đêm mặc danh kỳ diệu mất tích, Mạnh đại nhân liền hoảng hốt. Hắn vốn tính truyền tin cho Thục phi, nhưng là hành cung là chỗ nào?

Hoàng thượng vì phòng ngừa Từ Ninh thái hậu đưa tin tức ra bên ngoài, căn bản ngay cả một chút kẻ hở truyền tin đều không lưu lại. Tin tức của Mạnh thượng thư, cũng không đưa vào được. Mà Thục phi không ở trong cung, tay Mạnh thượng thư lại càng không thể tiến hoàng cung.

"Mạnh gia bên này cũng không cần nhiều lời, dù sao, Hoàng ma ma kia tất nhiên là bị người uy hiếp, sau đó mới hại Nhị hoàng tử. Tổ phụ có tra được hay không, người nhà Hoàng ma ma là bị ai mang đi?" Trần Mạn Nhu nghe Tần Hoan nói một đồng lớn, vẫn như cũ chưa nói đến trọng điểm, liền nhin không được ngắt lời Tần Hoan.

Tần Hoan lập tức nói: "Tìm hiểu được, ngày hôm qua có người ở bãi tha ma phát hiện ba cỗ thi thể, Trần lão thái gia cho người đi phủ Mạnh thượng thư tìm hiểu, người chết đúng là trượng phu cùng tử nữ Hoàng ma ma."

Đối Nguyệt ở bên cạnh dò xét trên trán Tần Hoan một chút: "Nương nương hỏi là mấy người kia là ai mang đi, không phải hỏi bọn họ đã chết hay chưa." Kết quả căn bản là không cần phải nói, nếu Hoàng ma ma trong cung tự sát, vậy con tin trong cung cũng không còn tác dụng, vì phòng ngừa bọn họ để lộ bí mật, chết là phải.

"Nương nương ngài biết Cung thân vương có một thứ đệ đi?" Tần Hoan vội vàng quay lại chính đề: "Người một nhà Hoàng ma ma kia chính là bị

cháu ngoại trai con vợ kế thứ đệ Cung thân vương, hiện tại là chính lục phẩm lam linh thị vệ mang đi."

"Nếu Từ Ninh không truyền ra tin tức, người nọ làm sao có thể nghĩ được biện pháp này?" Trần Mạn Nhu nhíu mày nói, Tẩn Hoan bĩu môi: "Nương nương ngài khẳng định không thể nghĩ ra, phu nhân của lam linh thị vệ kia, cùng Mã tiếp dư là biểu tỷ muội."

Đối Nguyệt cùng Bôi Đình đều há to miệng, cho nên nói chuyện này kỳ thật là Mã tiếp dư làm ra?

"Không phải nói, chuyện này là Hồ phi cùng Hàn uyển nghi làm ra sao?" Tẩn Hoan nghi hoặc đem vấn đề ra hỏi Đối Nguyệt, Đối Nguyệt liếc nàng một cái: "Ngốc muốn chết, Hồ phi cùng Hàn uyển nghi tiến cung mới bao lâu? Thời gian thị vệ thay ca tuy rằng thực dễ dàng thăm dò, nhưng là hai người các nàng một người ở tại Vũ Hoa các, một người ở tại Duyên Khánh điện, khoảng cách đến Dực Khôn cung đều khá xa, loại chuyện mưu hại hoàng tử này, các nàng nhất định là để cho tâm phúc đi làm, người của Vương tiếp dư, sẽ để cho hai phi tần tiến cung không bao lâu thu mua sao?"

"Nhưng là địa vị Hồ phi cùng Hàn uyển nghi so với Vương tiếp dư thì cao a, hơn nữa Hồ phi còn sinh một hoàng tử." Tẩn Hoan nói nhỏ, Đối Nguyệt hận không thể trạc đầu nàng: "Hoàng tử thì thế nào? Bệnh như vậy ..."

"Khụ, dù sao, chuyện này cùng Hồ phi, Hàn uyển nghi cũng thoát không được quan hệ, nhưng là các nàng làm sao nhúng tay, còn phải cẩn thận điều tra mới có thể nói rõ ràng." Bôi Đình ở một bên khụ một tiếng nói, Đối Nguyệt cùng Tẩn Hoan cũng đem lời còn lại nuốt xuống.

"Mã tiếp dư từng ở Hàm Phúc cung bốn năm đi?" Trần Mạn Nhu dừng một chút hỏi, Đối Nguyệt gật gật đầu, nàng ở Hàm Phúc cung ở bốn năm,

muốn mua được người bên người Vương tiếp dư, hẳn là vẫn là có cơ hội này, khả năng cũng khá lớn.

"Cho nên mới nói, lần này là Mã tiếp dư làm ra chuyện?" Bôi Đình tổng kết, Trần Mạn Nhu cau mày suy nghĩ trong chốc lát: "Chúng ta trước hết nghĩ Mã tiếp dư có thể từ trong chuyện được lợi ích gì."

"Nhị công chúa của Mã tiếp dư không được sủng." Đây là rõ ràng, Hoàng thượng ngược lại có vẻ sủng Đại công chúa, nhưng là nói xem nhẹ Nhị công chúa cũng là chuyện không thể, Nhị công chúa tốt xấu gì cũng là thân sinh nữ nhi của Hoàng thượng, ngẫu nhiên Dương quý phi cũng sẽ ôm nàng đi ra cho Hoàng thượng nhìn xem, hấp dẫn Hoàng thượng đi Cảnh Nhân cung thêm vài lần. Tuy rằng không được sủng ái bằng Đại công chúa, nhưng cũng tuyệt đối không ai dám bỏ qua, huống hồ, vốn Nhị công chúa không thể cùng đích trưởng công chúa so sánh.

"Mã tiếp dư là nghe lời Dương quý phi, nếu Nhị hoàng tử cùng hài tử trong bụng nương nương ngài gặp chuyện không may, sẽ không thăng phân vị." Sang năm sẽ tuyển tú, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, nữ nhân ban đầu trong cung đều sẽ có một cơ hội thăng chức.

Dù sao, hiện tại vị trí quý phi còn thiếu một người. Hiện tại triều cương coi như là ổn định, người nên mượn sức cũng đều mượn sức, Hoàng thượng không tất yếu để cho tú nữ mới tiến cung liền phong thành quý phi, sau đó làm cho hậu cung ra càn náo động. Cho nên khả năng cao nhất kết quả chính là, trong Huệ phi, Thục phi, Đức phi ba người chọn một người đi lên, sau đó cho người phía dưới chỗ trống.

Đức phi không mang thai, tự nhiên là có thể bài trừ ra bên ngoài, còn lại chính là Huệ phi cùng Thục phi. Thục phi có Nhị hoàng tử, Huệ phi Trần Mạn Nhu tuy rằng không phải thực được sủng ái, nhưng là có chỗ dựa Trần gia, ngẫu nhiên Hoàng hậu còn có thể giúp hỗ trợ, cơ hội ở thị tẩm trong

một đám nữ nhân, cũng có thể xếp thứ ba. Cho nên cho dù ngày sau Trần Mạn Nhu sinh nữ nhi, cơ hội thăng chức cũng khá lớn.

"Còn có một khả năng." Trong lúc điện quang hỏa thạch, Đối Nguyệt bỗng nhiên nghĩ đến một lý do: "Mã tiếp dư hoặc là Dương quý phi, có thể có một người mang thai."

Dù sao Tam hoàng tử thể nhược, là tuyệt đối không thể nào, đồng thời trừ bỏ hài tử của Thục phi cùng Huệ phi, vậy hài tử của Mã tiếp dư hoặc là Dương quý phi nhất định sẽ ra mặt.

"Không thể nào, nhanh như vậy..." Trần Mạn Nhu nói thầm một câu, Nhị công chúa sinh năm Ung Tận thứ tư, Dương quý phi cũng là năm Ung Tận thứ tư mất đi hài tử, lúc này mới là năm Ung Tận thứ năm, tuy rằng nháy mắt sẽ đến năm thứ sáu, nhưng một năm thời gian, thân thể có thể điều trị được không?

Hay là nói, hậu cung này đều là muốn đưa nhỏ mà không muốn sống?

Bất quá, Mã tiếp dư từng để lộ quá, trên tay hình là có bí phương sinh con, nếu dùng bí phương kia, nói không chừng lúc này thật sự mang thai.

Như vậy rốt cuộc là ai mang thai? Thục phi không có biện pháp truyền tin tức ra bên ngoài, còn Dương quý phi là không nhất định, phụ thân nàng là thống lĩnh hộ quân, mua được vài thị vệ, hẳn là không phải chuyện khó.

Nếu là Dương quý phi, vậy tại sao lại cùng nhà mẹ đẻ Từ Ninh thái hậu dính dáng đâu? Cho dù là Cung thân vương cùng thứ đệ của hãn quan hệ cũng không thân mật, cũng không thay đổi sự thật họ là người một nhà, đầu năm nay, quan hệ dòng họ, cũng không phải là một quan hệ có thể đơn bạc.

Cho nên có thể là Mã tiếp dư? Thứ đệ Cung thân vương muốn tìm con đường khác cùng hậu cung thông đồng? Cung thân vương bên kia ủng hộ

Từ Ninh thái hậu, thứ đệ Cung Thân vương bên này ủng hộ hậu phi của Hoàng thượng, xem như một nhà phụng hai chủ?

Các dấu chấm hỏi xoay tròn trong đầu Trần Mạn Nhu, Trần Mạn Nhu nghĩ đến đầu đầu, việc này nhìn như lá đã điều tra ra, không phải Dương quý phi thì là Mã tiếp dư động thủ, nhưng là sẽ xử lý như thế nào? Báo cho Hoàng hậu sao? Vương tiếp dư là người của Hoàng hậu, Hoàng hậu sẽ không thiên vị Vương tiếp dư? Dương quý phi không ở trong cung, chẳng lẽ đối phó Mã tiếp dư?

"Đối Nguyệt, người cho người đến Cảnh Nhân cung canh chừng, xem Mã tiếp dư Cảnh Nhân cung rốt cuộc có mang thai hay không." Trần Mạn Nhu suy nghĩ trong chốc lát nói, ngày kia chính là đêm trừ tịch, nàng hôm nay đem sự tình nháo ra cũng không có lợi, nói không chừng còn có thể làm cho Hoàng hậu cảm thấy nàng không có mắt.

Đơn giản phải chờ, năm sau thời gian còn dài. Dù sao, dám hại con của nàng, nàng phải phản kích trở về. Cho dù là Quý phi thì như thế nào? Đã không có giá trị lợi dụng, bất quá cũng là một nữ nhân hậu cung mà thôi.

Bởi vì trong cung không có Từ Ninh thái hậu, Từ An thái hậu thật rất cao hứng, yến tiệc đêm giao thừa muốn ban thưởng lớn một chút, nhưng là Hoàng thượng không muốn mang danh bất hiếu, mẹ cả còn ở hành cung dưỡng bệnh, hân cũng không tiện quá mức cho xa hoa, cho nên liền ngăn trở Từ An thái hậu.

Làm cho Từ An thái hậu có chút mất hứng, trên yến tiệc đều không tươi cười nhiều, trừ bỏ Thất vương gia cùng Thất vương phi khuyên Từ An thái hậu vài câu, người còn lại coi như không phát hiện. Lão thái bà này, căn bản chính là càng lớn càng hồ đồ, hoàn toàn không còn thông minh thời tuổi trẻ.

"Hoàng huynh, lần trước Đồng thành không phải tiến cống một nhóm lang tử sao? Mang ra vài hũ cho các huynh đệ mở rộng tầm mắt." Thất vương gia bưng ly rượu hướng Hoàng thượng tề mi lộng nhân, Hoàng thượng cười mắng: "Chỉ có người thánh mũi, trăm nơi này thật vất vả giấu vài hũ rượu, người đều phải vội vàng lấy ra."

"Đó cũng là do Hoàng thượng cùng Thất vương gia huynh đệ tình thâm." Hoàng hậu ở một bên ôn hòa cười nói: "Nếu là Hoàng thượng làm huynh trưởng không yêu thương đệ đệ, Thất vương gia làm sao dám trực tiếp hỏi ngài muốn rượu?"

"Chính là chính là, vẫn là hoàng tẩu hiểu được." Thất vương gia vội vàng nói, Tam vương gia bên cạnh hừ một tiếng, Tam vương phi vội vàng khụ một tiếng: "Muốn ta nói, Hoàng thượng là người yêu thương huynh đệ, Hoàng hậu nương nương làm rất tốt danh hiền hậu, xem Nhị hoàng tử thông minh cơ trí, ngày sau a, cũng nhất định cùng Đại hoàng tử là một đôi huynh đệ tốt."

"Nhị hoàng tử là người thông minh, bản cung thích hẳn thông minh cơ trí." Hoàng hậu không ở trên người Nhị hoàng tử nhiều lời, chỉ ngăn đề tài: "Tam tẩu hôm nay mang cây trâm rất đẹp, là năm nay mới chế tạo ra?"

"Hoàng hậu nương nương ánh mắt thật tốt, đây chính là kiểu Lão Phượng Tường mới ra năm nay." Tam vương phi đưa tay đỡ cây trâm trên đầu một chút, cười hớ hớ nói. Trần Mạn Nhu nghe mấy người nói chuyện rất không có ý nghĩa, hơn nữa cũng ăn không ít, liền ý bảo Đối Nguyệt đi qua truyền lời.

Rất nhanh, Vụ Diêu liền ghé vào bên tai Hoàng hậu nói hai câu, Hoàng hậu nhìn Trần Mạn Nhu bên này liếc mắt một cái, gật gật đầu. Không bao lâu, Vụ Diêu tới đây hành lễ với Trần Mạn Nhu: "Huệ phi nương nương, Hoàng hậu nương nương nói, nếu ngài cảm thấy thân mình không khỏe, hãy đi về nghỉ ngơi trước, đợi lát nữa ban thưởng sẽ trực tiếp đưa đến

Chung Túy cung. Người bên người ngài mang theo cũng không nhiều, Hoàng hậu nương nương cho nô tỳ đưa ngài trở về."

"Vậy làm phiền Vụ Diêu cô nương." Trần Mạn Nhu được Đối Nguyệt cùng Tần Hoan nâng đứng dậy, vung về rời khỏi yến hội, chỉ nghe thấy Hoàng hậu ở phía sau nói: "Huệ phi thân mình nặng nề, không ngồi lâu được, bản cung cho nàng trở về, mọi người đừng trách móc."

"Không có trách hay không, Hoàng hậu nương nương hiền lành đoan trang, không hổ là quốc mẫu." Không biết vương phi nhà ai nói một câu, dẫn tới mọi người đều ca ngợi Hoàng hậu.

Trần Mạn Nhu coi như không nghe thấy, nàng ngồi thời gian quá dài, hơn nửa lần trước bị ngã, trong lòng cảnh giác không ít. Lúc này chỉ để cho Tiểu Hỉ Tử, Tiểu Nhạc Tử, Tiểu Thành Tử, Tiểu Đình Tử bốn người mang theo tám ngọn đèn lồng đi ở phía trước. Bên cạnh Đối Nguyệt, Tần Hoan, Bội Đình, Tiểu Tửu che chở nàng, phía sau Vi Nhạc, Hồng Mai, Lưu Nguyệt cùng Lưu Sắc theo sát phía sau, hơn nữa có thêm một Vụ Diêu cùng bốn đại cung nữ Vĩnh Thọ cung, trận thế đặc biệt lớn.

Nàng đi từng bước thử từng bước, thấy rắn chắc mới đổi chân. Trở lại Chung Túy cung, cũng đã sắp tới giờ hội.

HẬU CUNG MƯU SINH KẾ

Tiểu Nhiên Hoa Khai

www.dtv-ebook.com

Chương 98: Hiếu Thuận

"Nường nường, Tề mỹ nhân cầu kiến." Đới Nguyệt vào phòng, đem sách trong tay Trần Mạn Nhu lấy xuống: "Nường nường ngài lại đọc sách, không phải đã nói, lúc này không thể mở mắt sao? Trong phòng ánh sáng lại không tốt, nếu ngài thật nhàm chán, ở trong phòng đi đi lại lại."

Sau năm mới lần đầu lại rơi một trận tuyết lớn, tuy rằng ít nhiều cũng mang đến một ít không tiện, nhưng coi như là điềm lành, Hoàng thượng rất cao hứng. Hoàng thượng một khi cao hứng, hậu cung cũng cao hứng theo, thường thường có người thưởng thưởng tuyết, thưởng thưởng mai gì đó, ở Ngự Hoa viên làm tiểu hồ điệp xinh đẹp.

Hoàng thượng lúc này nghỉ đông, cũng có tâm tình cùng nhóm hậu phi tình cờ gặp gỡ. Cho nên trong khoảng thời gian này, Trần Mạn Nhu kiên quyết không đi ra khỏi Chung Túy cung. Ở lại trong phòng không có việc gì làm, cũng chỉ có thể lật sách để nhìn.

Thấy sách trong tay mình bị mang đi, Trần Mạn Nhu thở dài: "Trong phòng này để cái gì, ta nhắm mắt lại cũng có thể sờ đến. Đi đi lại lại, nói không chừng ngay cả chỗ nào có con kiến ta đều có thể biết rõ ràng."

"Ngài lại không muốn ra khỏi phòng, vậy chỉ có thể ở trong phòng đi lại rồi." Đới Nguyệt nói xong, đem sách nhét vào dưới cái khung: "Tề mỹ nhân ngài có gặp không? Nếu ngài không gặp, nô tỳ đem người tiễn đi."

"Gặp đi." Trần Mạn Nhu bẻ ngón tay nói: "Dù sao lúc này cũng không có chuyện gì phải làm, liền xem xem Tề mỹ nhân tới làm cái gì."

Đối Nguyệt không nói gì, xoay người đi tuyên Tề mỹ nhân, Tần Hoan ở bên cạnh bữu môi, Tề mỹ nhân có một đoạn thời gian không có tới. Lúc trước nàng ở Ngự Hoa viên tình cờ gặp Hoàng thượng hai lần, chẳng lẽ liền cảm thấy mình bay lên đầu cành?

"Thiếp gặp qua nương nương, thỉnh an nương nương." Tề mỹ nhân mặc áo bông hồng nhạt, bên ngoài khoác áo choàng lông, lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn tuyết trắng xinh đẹp, Trần Mạn Nhu hơi hơi nhú mào, Tề mỹ nhân ngày thường nhìn cũng đẹp, chính là vẻ mặt kia, biểu tình kia, bạch mù hé ra khuôn mặt xinh đẹp.

"Đứng dậy đi, Tề mỹ nhân lúc này tại sao lại đến chỗ bản cung?" Trần Mạn Nhu ra hiệu một cái, Tần Hoan tuy rằng rất không vui, vẫn là mang theo tươi cười châm trà cho Tề mỹ nhân: "Tề mỹ nhân đã lâu không có tới, nương nương chúng ta nhưng là nhắc tới vài lần đâu."

"Đa tạ nương nương nhớ tới." Tề mỹ nhân thụ sủng nhược kinh, vội vàng đứng lên hành lễ, Trần Mạn Nhu dè tay xuống: "Được rồi được rồi, nhanh đứng dậy đi, cùng ta còn làm dáng như vậy? Ngày thường bận rộn chuyện gì?"

"Thời gian trước thiếp làm vài món y phục cho Tiểu hoàng tử, nương nương nhìn xem?" Tề mỹ nhân thuận thế ngồi xuống, cười cho đại hùa hoàn của mình mang đến một túi vải, mở ra thấy bên trong là trung y, nhìn ra được là dụng tâm mà làm, trên y phục ngay cả đầu sợi chỉ cũng không có.

"Không tệ, bản cung rất thích, Tề mỹ nhân có tâm." Trần Mạn Nhu cầm lấy xem một chút, liền giao cho Bội Đình, Bội Đình ôm ra cửa phòng, đi thẳng đến kho phòng.

"Nương nương thích là tốt rồi." Tề mỹ nhân có chút ngượng ngùng, lại hỏi Trần Mạn Nhu gần đây thân mình như thế nào, quan tâm nói cùng một

khuông, sau đó mới ninh ninh khăn tử nói: "Nương nương, thiếp ngẫm hỏi thăm động tĩnh Cảnh Nhân cung, một năm trước, Dương quý phi cùng Mã tiếp dư tổng cộng ba mươi ba lần mời ngự y, chính là nhân thủ của thiếp hữu hạn, nghe không được phương thuốc cụ thể."

"Nếu người có thể hỏi thăm được, Hoàng thượng cũng nên bất an." Ngay cả chính nàng, đều nghe không được phương thuốc của Dương quý phi, trong hoàng cung này ngự y thỉnh mạch cho phi tần, không giống như phim truyền hình, dễ dàng bị thu mua như vậy.

Trên thực tế, ngự y tương đương với thần tử, bọn họ cống hiến, vĩnh viễn là người ngồi trên long ý kia. Phi tần được sủng ái, nàng cũng không có khả năng đem ngự y sai sử, càng không thể khống chế người nhà ngự y.

Mà ngự y nếu để lộ ra cùng phi tần nào có quan hệ rất tốt, vậy chờ bị chém đầu đi. Hoàng thượng mới sẽ không để cho nữ nhân của hãn có cơ hội cho hãn đội mũ, cũng sẽ không để cho các nữ nhân hậu cung đưa tay quá dài.

Đương nhiên, ngoại trừ hôn quân.

"Là thiếp nói sai." Tề mỹ nhân vội vàng ngượng ngừng nói, bất quá, phương thuốc nghe không được, lại có thể mua người đem bả dược thu lại, sau đó tìm người phân biệt. Chẳng qua, quá trình rất phiền toái, cung nữ thái giám trong cung biết y thuật cũng không nhiều.

Đối Nguyệt mặc dù có bản sự như vậy, Trần Mạn Nhu cũng sẽ không để nàng đi mạo hiểm như vậy. Nàng tình nguyện Đối Nguyệt có thể ở lại bên người nàng hầu hạ lâu hơn, cũng không muốn lãng phí một nhân lực để biết rõ ràng phương thuốc sinh con kia, hài tử là phải xem duyên phận. Có thì có, không có cũng không cưỡng cầu. Hơn nữa, uống thuốc để có hài tử, thân thể có thể quá khỏe mạnh?

"Lần sau nói chuyện phải suy nghĩ trong đầu hai lần, ở chỗ bản cung thì tốt, bản cung sẽ thay người che giấu, nhưng nếu là trước mặt người ở bên ngoài, vậy bản cung có thể không cứu được người." Trần Mạn Nhu thở dài, không đợi Tề mỹ nhân nói chuyện, lại hỏi: "Hàm Phúc cung bên kia có động tĩnh gì?"

"Lúc trước thiếp thỉnh Vương tiệp dư đến chỗ thiếp ngồi, sau đó để lộ chuyện nương nương bị ngã. Nghĩ đến, rất nhanh có thể có tin tức." Tề mỹ nhân vội vàng nói, Vương tiệp dư nếu là người thông minh, tất nhiên sẽ hảo hảo lợi dụng cơ hội lần này, vị trí tiệp dư hiện tại chỉ có ba người. Mã tiệp dư sinh Nhị công chúa, địa vị có vẻ được củng cố.

Còn Vương tiệp dư cùng Đình tiệp dư, hai người nhất định là muốn tranh cao thấp, lại có một Hoàng hậu cùng Từ An thái hậu ở sau lưng ủng hộ, như vậy Vương tiệp dư nắm giữ nhược điểm Đình tiệp dư, khẳng định là muốn cho Đình tiệp dư một cú thật mạnh.

Trần Mạn Nhu gật gật đầu, trong lòng bấm ngón tay tính toán, Đình tiệp dư, Mã tiệp dư, Hàn uyển nghi, Hồ phi, Dương quý phi, toàn bộ đều có tính toán. Trước đem Đình tiệp dư ra khai đao, cho dù là chuyện đó là do cung nữ của nàng làm ra, cùng nàng không có quan hệ, vậy nói nàng nửa điểm cũng không biết, là tuyệt đối không có khả năng. Cho nên, Đình tiệp dư cũng không vô tội.

"Chỗ Hàn uyển nghi, người đã truyền tin tức qua sao?" Trần Mạn Nhu nghiêng đầu hỏi, Tề mỹ nhân cười gật đầu: "Vì không cho Hàn uyển nghi nghĩ đến trên người thiếp, sau đó còn muốn đến trên người nương nương, thiếp chỉ mua được hai người ở trên đường Hàn uyển nghi đi qua tránh ở phía sau núi giả nói hai câu."

"Vậy Hàn uyển nghi sẽ không đem hai người kia bắt lại?" Trần Mạn Nhu nhất thời kinh ngạc, nàng vẫn cảm thấy mua được nha hoàn thái giám ở chủ tử sau lưng nghị luận sự tình, là một chuyện thật khéo, lần trước Tề mỹ

nhân gặp phải nàng cảm thấy quá trùng hợp, không nghĩ tới, Tề mỹ nhân thật đúng là dùng biện pháp này.

"Vì sao muốn bắt lại?" Ngược lại Tề mỹ nhân so với Trần Mạn Nhu càng kinh ngạc: "Chung quanh lại không người khác, Hàn uyển nghi cũng không có tư cách xử trí hai nha hoàn, khẳng định là muốn báo cho Hoàng hậu nương nương, hai nha hoàn kia sẽ ngu ngốc thừa nhận với Hoàng hậu nương nương, các nàng quả thật là nghị luận chuyện người khác sao?"

Đương nhiên, Hàn uyển nghi có thể trừng phạt hai cung nữ một chút, nhưng là trong điều kiện không có nhân chứng khác, trừ phi Hàn uyển nghi không cần thanh danh, mới có thể ở Ngự Hoa viên ra tay quá nặng với cung nữ thái giám.

Khóe miệng Trần Mạn Nhu co rút, được rồi, là nàng hiếm thấy nên kỳ quái. Cái này, nguyên lai vẫn có điều kiện hạn chế.

"Vậy kết quả?" Trần Mạn Nhu quyết đoán nhảy qua quá trình, Tề mỹ nhân cũng rất có ánh mắt đem thần sắc kinh ngạc thu trở về: "Ngày hôm qua Hàn uyển nghi đi bái phỏng Hồ phi, nhưng thời điểm đi ra giống như thực mất hứng."

Tề mỹ nhân là đến báo tin tức, Trần Mạn Nhu dặn dò nàng hai chuyện, một là châm ngòi Vương tiếp dư cùng Đình tiếp dư, một là làm cho Hàn uyển nghi cùng Hồ phi chó cắn chó. Một chuyện trước, Tề mỹ nhân chỉ lộ một chút tin tức người bên cạnh Đình tiếp dư mưu hại hoàng tử cho Vương tiếp dư. Một chuyện sau, Tề mỹ nhân làm cho Hàn uyển nghi nghe xong đoạn đối thoại như vậy —— Hồ phi muốn thăng chức, tứ phi còn vị trí Hiền phi chính là chuẩn bị cho Hồ phi. Mấy ngày trước, Hồ phi đi thỉnh an Hoàng hậu nương nương, nói chuyện mưu hại Hoàng tử linh tinh. Hồ phi lúc trước sinh hoàng tử cũng chưa thăng phân vị, lúc này hoàng hậu bỗng nhiên nhả ra, có phải Hồ phi lập công lao gì hay không?

Nguyên bản hai người cấu kết, khẳng định phải có quan hệ lợi ích. Hàn uyển nghi có thể thay Hồ phi làm việc, đơn giản là nhìn trúng hai điểm, một là Hồ phi sinh hoàng tử, có vẻ được sủng ái, nàng đi theo Hồ phi thì có thịt ăn. Hai là Hồ phi về sau khả có thể sinh dục hay không, muốn lại sinh hài tử mượn sức Hoàng thượng, cũng chỉ có thể đem Hoàng thượng làm mối câu dụ dỗ kết minh. Hàn uyển nghi cũng không phải đối tượng tốt?

Nhưng lúc này, Hồ phi muốn bán đứng đồng minh thu hoạch ích lợi, Hàn uyển nghi tự nhiên mất hứng.

"Người làm tốt lắm." Trần Mạn Nhu cười tủm tủm gật đầu, chó cắn chó miệng đầy lông, hai người cũng không là thứ tốt gì, âm ỹ đi âm ỹ đi, một ngày nào đó, các người sẽ đem chân tướng âm ỹ đi ra.

Tiền bước Tề mỹ nhân, Trần Mạn Nhu rất cao hứng, quyết định giữa trưa hôm nay ăn thêm một chén cơm.

Nhưng thực bất hạnh, trước khi nàng ăn cơm, Lưu Thành đến đây thông tri, nói là Hoàng thượng muốn đến đây. Không biết làm sao, Trần Mạn Nhu đành phải dời lại thời gian ăn cơm, đợi gần nửa canh giờ, mới đi ra cửa nghênh đón Hoàng thượng.

"Hoàng thượng, tại sao ngài đến đây lúc này? Thời tiết bên ngoài rất lạnh, ngài lại không mặc dày." Trần Mạn Nhu hơi oán giận siết chặt ống tay áo Hoàng thượng: "Tại sao ngài không yêu quý thân thể của mình đâu? Ngài còn như vậy, thiếp nhưng là thực thương tâm khổ sở."

"Hảo hảo hảo, vậy vì không cho ái phi của trẫm thương tâm khổ sở, lần sau trẫm nhất định phải mặc thêm vài món y phục." Hoàng thượng hơi sủng nịch xoa bóp mũi Trần Mạn Nhu nói, lại cúi đầu nhìn nhìn bụng Trần Mạn Nhu: "Hôm nay hài tử này có nhu thuận? Thân mình người có khỏe không?"

"Đa tạ Hoàng thượng quan tâm, hai ngày nay hài tử thực ngoan, thiếp cùng hần nói chuyện, hần còn có thể nhích tới nhích lui đáp lại thiếp đâu." Về mặt Trần Mạn Nhu lập tức trở nên từ ái sung sướng, Hoàng thượng trông thấy sững sốt một chút.

Lại đánh giá Trần Mạn Nhu, mới phát hiện, Huệ phi của mình, hình như là có thay đổi không nhỏ a. Thời điểm mới tiến cung ngây ngô thiên chân còn như trước mắt, lúm đồng tiền ngây thơ, tính cách hoạt bát, đáng yêu như một hài tử. Lúc này thiên chân vẫn còn, ngây thơ vẫn có, chính là tính tình, trở nên dịu dàng hơn. Ngay cả người, đều trở nên thành thực hẳn lên, thật giống như một quả trái cây, rốt cục từ màu xanh biến thành màu đỏ.

Nhất cử nhất động, giống như đều mang theo ý nhị thành thực. Có phong thái thiếu nữ điền đạm, cũng có phong tình của thiếu phụ.

Chẳng lẽ, làm mẫu thân, liền thay đổi lớn như vậy?

Sờ sờ cằm, trong lòng Hoàng thượng cảm thấy có chút thú vị, đưa tay đỡ cánh tay Trần Mạn Nhu: "Ái phi cũng phải cẩn thận chút, người bây giờ còn mang thai hoàng tử của trẫm, lần sau không cần tới cửa tới đón, chỉ ở trong phòng chờ là được."

"Vậy cũng không được, Hoàng thượng ân điển, thiếp rất cảm tạ. Chính là, không riêng gì thiếp vội vã nhìn thấy Hoàng thượng, hài tử trong bụng thiếp, cũng muốn sớm một chút nhìn thấy phụ hoàng của hần a." Trần Mạn Nhu nháy mắt mấy cái, đưa tay kéo tay Hoàng thượng đặt trên bụng mình: "Không tin Hoàng thượng ngài tự mình sờ sờ xem, hần đây là đáp lại thiếp đâu, hần cũng muốn sớm một chút nhi đi ra cùng phụ hoàng của hần chào hỏi."

Lòng bàn tay động một cái, Hoàng thượng ngốc lảng, lập tức cười ha ha: "Tiểu tử kia ngược lại rất nghe lời, còn biết vì mẫu thân mình mà trợ thế, là đưa hiếu thuận."

Trần Mạn Nhu mừng rỡ, thật không nghĩ tới, còn có thể có thu hoạch như vậy. Được Hoàng thượng chính miệng khen hiếu thuận a, ngày sau, đây là một ưu điểm lớn.

Được lợi ích Trần Mạn Nhu cười càng sáng lạn: "Hoàng thượng ngài đừng quá khen hãnh, vạn nhất tiểu tử kia cao hứng, muốn ở trong bụng thiếp lẫn lộn, đến lúc đó thiếp còn không phải tìm nhiều lời dễ nghe đến khích lệ hãnh?"

"Hoàng tử của trẫm, khen nhiều thì có làm sao?" Hoàng thượng tùy ý nói, lôi kéo Trần Mạn Nhu vào phòng, cho người hầu hạ cởi áo choàng, mới cùng Trần Mạn Nhu ngồi trên tháp: "Đã nhiều ngày người vẫn không đi ra ngoài, không biết buồn?"

"Làm sao có thể buồn đâu?" Trần Mạn Nhu lắc đầu, bên môi mỉm cười: "Thiếp mỗi ngày đều cùng hài tử trò chuyện, sau đó xem sách vẽ tranh, cùng Đối Nguyệt các nàng ngồi thêu, làm cho hài tử vài món y phục, rất nhiều việc."

Hoàng thượng nhìn kỹ thần sắc của nàng, thấy trên mặt nàng không có bất mãn phẫn hận, mới cười nói: "Trẫm biết người năm trước bị ủy khuất, lúc này trẫm đã thay người xả giận, người ngày sau muốn đi ra ngoài một chút, chỉ cần mang theo đủ người là được."

Ngụ ý, chính là không cần lo lắng nguy hiểm.

HẬU CUNG MƯU SINH KẾ

Tiểu Nhiên Hoa Khai

www.dtv-ebook.com

Chương 99: Xử Trí

"Hoàng thượng?" Trần Mạn Nhu hơi khó hiểu, Hoàng thượng lại chuyển đề tài: "Người đang đọc 《đồ ăn căn đàm 》 ?"

"Uh, nhàn rồi đến vô sự, sẽ tùy tiện lật xem, thiếp cảm thấy, trong sách nói, đều rất có đạo lý." Thấy Hoàng thượng không muốn nhiều lời, Trần Mạn Nhu cũng không hỏi, ngược lại hưng trí bừng bừng cùng Hoàng thượng nói đến sách vở nàng xem gần đây.

Hoàng thượng là người bác học đa tài, Trần Mạn Nhu nói đến sách, hẳn mỗi một quyển đều có thể đọc ra vài câu, thậm chí còn có thể chỉ điểm một chút, hai người càng nói càng cảm thấy rất hợp ý, thiếu chút nữa trễ nãi giờ cơm.

Tuy nói người mang thai không thể thị tẩm, nhưng cũng không phải nói sẽ không có thể để cho Hoàng thượng ngủ lại. Vì thế, sau khi ăn qua cơm chiều, Hoàng thượng liền đương nhiên lưu tại Chung Túy cung, ôm Trần Mạn Nhu ngủ cả đêm.

"Nương nương, Nhị công chúa sửa lại ngọc điệp, hiện tại đã ôm đến Trường Xuân cung." Chờ Hoàng thượng vừa đi, Đối Nguyệt Tần Hoan các nàng liền vội vàng tiến vào báo tin tức: "Hôm qua sau khi Hoàng thượng đến đây, có người đi Cảnh Nhân cung tuyên chỉ, buổi chiều thu thập cho Nhị công chúa một chút, vú nương cùng giáo dưỡng cô cô, toàn bộ đều chuyển đến Trường Xuân cung."

"Mã tiệp dư mình bị cấm chường, Hoàng thượng nói, Dương quý phi đi thị tạt, nàng ở tại Cảnh Nhân cung, có rảnh thì sao chép một ít kinh phạt,

xem như vì Từ Ninh thái hậu cùng Dương quý phi cầu phúc, có nửa năm không thể đi ra đâu." Bôi Đình ở một bên cười bổ sung.

Trần Mạn Nhu nhíu mày, Mã tiếp dư không phải mang thai sao? Không thể ra cửa sao chép kinh phạt, chỗ tốt lớn hơn chỗ xấu đi?

"Còn có Hồ phi, hồ ly tinh kia, Hoàng thượng làm cho nàng chuyển đến Kiến Phúc cung." Trong chuyện này, Hồ phi giật giật dây, so sánh với Mã tiếp dư cùng Dương quý phi, trách nhiệm cực kì nhỏ. Kiến Phúc cung là một cung điện có vẻ xa xôi, so với Trữ Tú cung cùng Hàm Phúc cung còn muốn xa hơn một ít.

Hơn nữa, Tam hoàng tử ở tại Từ An cung, ban đầu thời điểm Hồ phi trụ tại Vũ Hoa các, còn có thể thường thường đi xem Tam hoàng tử. Chuyển đến Kiến Phúc cung, nàng nếu còn muốn đi gặp Tam hoàng tử, có chút phiền toái. Một quãng đường rất xa, coi như là ** hạn chế nàng đến thăm Tam hoàng tử.

"Xứng đáng, làm phi tử, bị sung quân đến Kiến Phúc cung, về sau cho nàng chịu đủ." Tần Hoan cười hì hì nói, hậu cung này nhất quán là nâng cao đập thấp, Hồ phi tuy rằng không bị biếm, nhưng chuyển đến Kiến Phúc cung, coi như là bị biếm.

Thật giống như quan tri phủ, nhắc tới cũng là mộ dạng, nhưng là, tất cả phủ huyện của Khánh quốc, đều là phân chia thành thượng trung hạ tam đẳng, tri phủ thượng phủ, tương đương với quan chính tứ phẩm, mà tri phủ trung phủ, tương đương với quan tòng tứ phẩm, hạ phủ thì không cần phải nói, dám có thể cùng thượng phủ kém đến một cấp bậc.

Đồng lý, đồng dạng là tòng nhị phẩm phi tử, ở tại Vũ Hoa các, Hồ phi chính là tòng nhị phẩm, nếu có thể làm cho Từ An thái hậu bảo bọc, Hồ phi thậm chí có thể áp Trần Mạn Nhu một cái đầu. Nhưng là hiện tại ở tại Kiến

Phúc cung, chính là Thành chiêu nghi, đều có thể thường thường đập nàng hai cước.

"Vậy Hàn uyển nghi đâu?" Khóe miệng Trần Mạn Nhu cong lên, lộ ra một nụ cười khoái trá, vừa nói đến Hàn uyển nghi, tươi cười trên mặt Tần Hoan không ngừng lại được: "Ha ha, nàng cũng là tự làm vậy, Hoàng thượng cho nàng chuyển đi trụ tại sườn điện Kiến Phúc cung."

Một tòng tam phẩm, tuy rằng cũng không tư cách tự mình trụ một chủ điện, nhưng là cái loại này, toàn bộ cung điện chỉ có một mình nàng, đó cũng gần như độc chiếm một cung điện. Hiện tại cho nàng chuyển ra, này thật đúng là...

Hoàng thượng luôn luôn mặc kệ chuyện hậu cung, lúc này bỗng nhiên phát tác lên, thật đúng là yên quá phá hư a. Bất quá, nàng thích, nếu thật sự là loại người không quản nửa phần chuyện hậu cung, vậy có thể thành Càn Long nào rút.

Trần Mạn Nhu sờ sờ cằm, khó trách Hoàng thượng nói mình yên tâm xuất môn đi dạo một chút, Dương quý phi ở hành cung xa, Mã tiếp dư bị cấm chường, Lưu phi vội vàng chiếu cố Nhị công chúa, Hồ phi cùng Hàn uyển nghi đều bị đưa đến Kiến Phúc cung, trong cung này, có thể tính kế nàng, gần như đều bị đuổi rồi.

"Hôm nay thời tiết tốt, một chốc sau khi chúng ta thỉnh an xong, đi Ngự Hoa viên dạo một chút. Đối Nguyệt, người dẫn Vi Nhạc cùng Hồng Mai trước đi xem chỗ nào tương đối thích hợp, đợi lát nữa trực tiếp đi Vĩnh Thọ cung đón ta là được." Trần Mạn Nhu mặt mày loạn loạn nói, mặc dù bản thân nàng không quá thích việc ra ngoài đi dạo một chút, nhưng là ngày hôm qua Hoàng thượng đã nói, nàng tốt xấu gì cũng nên cho Hoàng thượng một chút mặt mũi mới được.

Huống hồ, ở Chung Túy cung ghen một tháng, nàng đã gần như đếm được cái cây ngoài cửa sổ có bao nhiêu nhánh.

"Là, nương nương, nô tỳ nhất định hảo hảo xem xét." Đối Nguyệt cười ửng tiếng, vừa nhanh tay nhanh chân đến tiểu phòng bếp đi bưng đồ ăn sáng. Hầu hạ Trần Mạn Nhu dùng, mới dẫn người đi ra ngoài xem xét.

Lần trước sau khi Nhị hoàng tử sinh bệnh, Hoàng hậu ra Vĩnh Thọ cung, từ đó chuyện trong cung, một lần nữa được Hoàng hậu quản. Trần Mạn Nhu cũng thức thời, không đợi Hoàng hậu hỏi, tự mình nói trước bởi vì bị ngã, chỉ sợ không có biện pháp xen vào chuyện này nữa, rất là thống khoái đem quyền lực nộp lên.

Dù sao, nhân thủ nàng cần xếp vào đã gần như sắp xếp rất tốt, việc nàng muốn làm cũng gần như làm tốt, lại giữ lấy cung quyền, cũng không có ý tứ. Huống hồ nàng lúc này thân mình cũng không tiện, nàng vẫn nên hảo hảo an thai đi.

"Thỉnh an Hoàng hậu nương nương, mấy ngày không thấy, khí sắc nương nương càng tốt." Trần Mạn Nhu hành lễ với Hoàng hậu, Hoàng hậu bưng ly trà cười nói: "Người ngọt miệng a, nhanh ngồi xuống đi, chúng ta đang thương lượng sự tình, Huệ phi đến đây, cũng nói một chút đi."

Lưu phi bên cạnh giải thích một chút, nguyên lai, là sắp đến mười lăm tháng giêng, tuy rằng trong cung hàng năm đều treo đèn cung đình, nhưng là treo nhiều năm như vậy, cũng có chút không quá thú vị đơn điệu một ít, vì thế Hoàng hậu đã nói để cho mọi người ra chủ ý, mặt khác gia tăng một ít hoạt động.

"Nương nương, thiếp có ý tưởng." Lúc trước Lưu phi đã nói một cái, nói là muốn kích cổ truyền hoa. Hoàng hậu cũng không có nói tốt, cũng không có nói không tốt. Trần Mạn Nhu suy nghĩ trong chốc lát, cũng đi theo mở miệng nói.

"Nói thử xem." Hoàng hậu cười nói, Trần Mạn Nhu có chút ngượng ngùng: "Bất quá, nếu thiếp nói không tốt, nương nương đừng trách tội thiếp."

"Sẽ không trách, chúng ta đều là tự nói ý tưởng mà thôi." Hoàng hậu khoát tay nói, Trần Mạn Nhu lúc này mới nói: "Ban đầu tết nguyên tiêu, mọi người ăn nguyên tiêu đều dạo chơi hoa viên ngắm hoa đăng đoán đồ đèn linh tinh, Lưu phi kích trống truyền hoa ngược lại lại cho thiếp một ý tưởng, chúng ta thêm vào một ít hoạt động có cạnh tranh tính, tỷ như, kéo co, thiết trí tốt phần thưởng, chúng ta nhìn việc vui, bọn cung nữ thái giám ở dưới cũng phải có chỗ tốt."

Hoàng hậu trầm ngâm một chút, cười nói: "Phương pháp này không tệ, chính là kéo co hơi đơn điệu một chút, chúng ta thêm xúc súc, tết nguyên tiêu có ba ngày, chuẩn bị thêm một ít hoạt động mới được."

Trong cung tết nguyên tiêu luôn luôn rất nhạt nhẽo, chính là đoán đồ đèn, bình thường cũng chỉ có vài cung phi đoán, nhóm cung phi cũng ít, chơi thật sự là không có lạc thú gì. Hoàn toàn không giống như dân gian, người đi ở trên đường lớn, nơi nơi đều là người đoán đồ đèn ngắm hoa đăng.

Năm nay nếu nhiều người tham gia hơn, để cho bọn cung nữ thái giám cũng có việc vui, không chỉ có là có thể làm cho hoàng cung náo nhiệt một chút, lại là một loại ân điển. Hoàng hậu vừa cầm lại cung quyền, như vậy danh chính ngôn thuận cho nhóm cung nhân ân điển, mới có thể nhanh chóng thu hồi quyền lực hơn.

Hoàng hậu lưu các nàng lại nói nói mấy câu, hoàn thiện mấy loại hoạt động, cho các nàng đều đi trở về. Đối Nguyệt dẫn Hồng Mai cùng Vi Nhạc đứng ở bên ngoài Vĩnh Thọ cung đón Trần Mạn Nhu, Trần Mạn Nhu nghiêng đầu nhìn Lưu phi: "Lưu phi tỷ tỷ, thời điểm còn sớm, chúng ta đến Ngự Hoa viên đi dạo một chút?"

"Không được, hôm qua Nhị công chúa vừa chuyển qua, ta còn có chuyện muốn làm đâu." Lưu phi cười lắc đầu, hành lễ với Trần Mạn Nhu: "Đa tạ Huệ phi nương nương một phen hảo ý, thiếp chỉ có thể tâm lĩnh."

Trần Mạn Nhu hơi hơi nhú nhú mày, đánh giá một chút Lưu phi lộ vẻ xa cách, còn là trước cửa Vĩnh Thọ cung, trong lòng có chút hiểu được. Cũng chỉ kéo khéo miệng cười cười: "Ngược lại là ta sơ sót, không nghĩ tới Lưu phi còn nhiều việc, ta đây sẽ không chậm trễ thời gian của Lưu phi."

Nói xong, xoay người lên kiệu, chậm rì rì đi đến Ngự Hoa viên. Phía sau Lưu phi buông mi mắt đứng trong chốc lát, cũng xoay người lên kiệu. Thành chiêu nghi ở phía sau hừ lạnh một tiếng, há mồm ngáp cái: "Đi thôi, chúng ta cũng tìm chỗ đi dạo đi, cả ngày ở trong phòng, xương cốt đều rỉ sét."

Nha hoàn Linh Châu phía sau nàng hơi khẩn trương túm túm ống tay áo nàng: "Nương nương, người tính đi Ngự Hoa viên a? Vẫn là đừng đi đi, Quý phi nương nương nơi đó..."

"Quý phi nương nương lúc này còn đang ở hành cung ngâm ôn tuyền đâu." Thành chiêu nghi lộ vẻ không kiên nhẫn nói: "Nàng có bản sự biết chuyện trong hoàng cung sao? Hơn nữa, ta cái gì cũng không có làm, nàng có thể đem ta làm gì? Chẳng lẽ không có nàng phân phó, ta ngay cả cái vườn cũng không thể đi dạo?"

"Nô tỳ không có ý tứ này, chính là Linh Ngọc nàng..." Linh Châu vội vàng lắc đầu, ánh mắt Thành chiêu nghi tối xuống, trầm mặc trong chốc lát mới nói: "Không cần để ý đến nàng, một nha đầu, chẳng lẽ còn có thể khoa tay múa chân với bản cung?"

Linh Châu còn muốn nói gì đó, nhưng là thấy Thành chiêu nghi đã đi đi rồi, vội vàng dậm chân một cái đuổi theo.

"Nường nường, nô tỳ đã cho người canh giữ ở Vạn Xuân đình, chúng ta đi chỗ đó?" Đới Nguyệt ở bên cạnh cười hỏi Trần Mạn Nhu, kiêu liêm được xốc lên, ánh mắt Trần Mạn Nhu quét bên ngoài một vòng, không chút để ý gật gật đầu: "Uh, ở cửa Ngự Hoa viên cửa ngừng lại là được, chúng ta đi bộ qua."

"Hảo." Đới Nguyệt lên tiếng, vài nội thị phía trước cũng nghe thấy, đến cửa Ngự Hoa viên, cũng chậm chậm ngừng kiệu.

Ngự Hoa viên mùa đông cũng rất đẹp, cho dù là chủng loại thực vật còn sống ít một chút, Nội Vụ phủ cũng có thể đưa đến một ít tơ lụa cắt thành cành lá đóa hoa, rất có thể lộng giả thành chân. Hơn nữa lúc trước qua năm mới, Ngự Hoa viên lại bố trí một phen, có một ít còn chưa đem xuống, nhìn càng xa hoa.

"Nường nường, người xem giọt sương ở trên, nhìn giống như thật." Tần Hoan sờ sờ đóa hoa có một hạt thủy tinh, quay đầu cười nói với Trần Mạn Nhu, Trần Mạn Nhu cười chỉ chỉ hoa trên đầu nàng: "Cái của người, tinh ranh hơn trí đâu, so với cái này nhìn còn tốt hơn, làm sao lại trưng ra bộ dáng chưa từng thấy qua."

"Trên đầu nô tỳ tuy rằng đẹp mắt, nhưng là không thể cắm trên đầu đầy hoa đi?" Tần Hoan cười hì hì nói, Đới Nguyệt bên cạnh đỡ Trần Mạn Nhu cười nhạo nàng: "Người chính là muốn cắm đầu đầy hoa, cũng phải có đầu lớn như vậy, đầu của người có thể so với Ngự Hoa viên sao?"

Vài tiểu cung nữ líu ríu nói chuyện, Trần Mạn Nhu lại có tâm tình tốt đi tới phía trước, thời gian qua thật nhanh, trong nháy mắt, lại một năm. Qua bốn tháng nữa, nàng tiến cung ước chừng ba năm.

Cũng không biết, thời điểm tháng năm, lại có bao nhiêu người tiến cung. Đến lúc đó, Ngự Hoa viên sẽ càng náo nhiệt đi?

HẬU CUNG MƯU SINH KẾ

Tiểu Nhiên Hoa Khai

www.dtv-ebook.com

Chương 100: Hoàng Tử

"Nương nương, ngài làm sao vậy?" Trần Mạn Nhu đang ngồi trên tháp xem Đối Nguyệt đánh túi lưới, bỗng nhiên bụng đau xót, sắc mặt nháy mắt liền trắng bệch, nhìn không được kêu đau một tiếng. Đối Nguyệt ngẩng đầu nhìn lên, cả kinh trực tiếp quăng túi lưới trong tay, vội vàng đi đến đỡ nàng, liền thanh muốn hét gọi ngự y.

Trong lòng Trần Mạn Nhu đã có chuẩn bị, biết đại đế là muốn sinh, nàng đã sớm tính ngày rất tốt, đã nhiều ngày trừ bỏ thỉnh an, ngay cả cửa phòng cũng không ra một bước, chỉ chờ hôm nay. Nhận thấy hạ phúc có nhiệt lưu chảy ra, Trần Mạn Nhu trước trầm giọng ngăn Đối Nguyệt: "Trước đừng hoảng hốt, có thể là hài tử muốn đi ra, người cho Bội Đình đi phòng bếp nấu nước ấm trước, cho Bạch cô cô cùng Tần Hoan tới hầu hạ ta, người đi chuẩn bị cho ta chút thức ăn."

Đối Nguyệt liên tục gật đầu, cũng không dám cách xa người Trần Mạn Nhu, liền đứng ở trong phòng hô Tần Hoan cùng Bội Đình tiến vào. Bạch cô cô tuy rằng chưa từng sinh hài tử, tốt xấu gì cũng thấy người khác sinh qua, vừa vào cửa đã nói nói: "Nương nương nơi này có thể chuẩn bị tốt? Lúc này nương nương đau dữ dội? Có thể đứng lên hay không? Nếu có thể, thừa dịp bà mụ còn chưa đến đây, đi vài vòng trước."

Trần Mạn Nhu sắc mặt trắng bệch nghiêm lại, cắn răng gật gật đầu, đau đớn trong bụng lúc này còn không đặc biệt dày đặc, chỉ một chút một chút, nàng ngược lại còn có thể đi nhiều một chút. Vốn nàng là thai đầu tiên, nếu không có làm tốt công tác chuẩn bị phía trước, chỉ sợ đợi lát nữa phải chịu tội.

Bạch cô cô cùng Tần Hoan một người một bên giúp đỡ nàng, Tiểu Hi Tử cùng Tiểu Nhạc Tử sớm được phái đi ra ngoài thỉnh bà mụ cùng ngự y, Minh tổng quản ở bên ngoài tọa trấn, tiểu Thành Tử đi chỗ Hoàng hậu báo tin, Tiểu Lai Tử đi chỗ Hoàng thượng báo tin, còn Tiểu Đình Tử đi Từ An thái hậu bên kia.

Còn lại vài người, bận rộn chuẩn bị các thứ. Phòng sinh đã sớm chuẩn bị tốt, nguyên bản là tính dùng đông gian, lúc trước nghĩ, đông gian được dùng làm phòng tắm, thời gian trong tháng không thể tắm rửa, đơn giản đem đông gian trưng dụng.

Sau đó Bạch cô cô nói, đông gian ka quanh năm suốt tháng dùng để tắm rửa, bên trong nhất định rất ẩm thấp, nếu ở cũ, về sau trên người nói không chừng tăng thêm tật xấu khác. Trần Mạn Nhu không có biện pháp, đành phải cho người thu thập đông thiên điện, buổi chiều ánh mặt trời chiếu vào, ẩm áp.

Đi ước chừng thời gian hai nén nhang, bà mụ toàn bộ đến đây, tổng cộng là bốn người. Đối Nguyệt từ tại phòng bếp đi ra, tự mình bưng trà rót nước cho bà mụ, tỉ mỉ đem hương vị trên người các nàng ngửi một lần, xác định không vấn đề gì, mới cho các nàng tiến vào phòng sinh.

Thời điểm Lý ngự y cùng Thành ngự y chạy tới, Trần Mạn Nhu cũng đã đi vào phòng sinh.

Tuy rằng Trần Mạn Nhu cảm giác đau bụng sinh dữ dội, nhưng cách lúc sinh sản còn có một đoạn thời gian, vừa vặn Đối Nguyệt nấu canh gà rừng tơ cũng vừa xong, liền vội vàng bưng vào cho Trần Mạn Nhu uống một chén. Không bao lâu, Hoàng thượng cùng Hoàng hậu cùng nhau đến, Thái hậu cũng đi đến đây.

Đám người Lưu phi cùng Hồ phi, cũng vội vã tới, một sân đầy người, đều giữ ở bên ngoài chờ Trần Mạn Nhu sinh hài tử.

Bà mụ cẩn thận kiểm tra một chút, lắc đầu nói: "Huệ phi nương nương, sản đạo mới mở hai ngón tay, ngài lại đứng dậy đi một chút?"

Trần Mạn Nhu đầu đầy mồ hôi, lại đứng lên đi hơn một vòng, chỉ hơn một vòng, bụng liền mạnh mẽ trầm xuống, bà mụ vội vàng đỡ nàng **, sau đó bắt đầu nghiệp lớn đỡ đẻ. Trần Mạn Nhu nheo dùng sức đi xuống, kỳ thật sản phụ sinh hài tử, cũng phải có bí quyết, hô hấp đúng cách, có thể giảm vài phần đau đớn, hô hấp không đúng, khó sinh chết người cũng không nhất định có thể sinh hạ được.

Trần Mạn Nhu có vận khí tốt, đời trước thấy qua vài lần thuyết pháp này, lúc này nhớ lại, đi theo điều chỉnh hô hấp của mình, quả nhiên là tốt lên vài phần.

Lúc này, hồi lâu cũng không sinh được. Từ giờ Ngọ kéo dài tới buổi tối, bên ngoài Từ An thái hậu đã bắt đầu cùng Hoàng hậu thương lượng: "Huệ phi đây là thai đầu tiên, khẳng định phải tốn không ít thời gian, Hoàng thượng người bận rộn chính vụ cả ngày, không cần thiết vẫn chờ chỗ này, không bằng đi về nghỉ ngơi trước đi."

Hoàng hậu dịu dàng cười gật gật đầu: "Thái hậu nói có lý, hướng hồ, thiếp ở chỗ này chờ, một khi có tin tức tốt, nhất định sẽ thông báo cho Hoàng thượng đầu tiên, Hoàng thượng không cần lo lắng. Mẫu hậu tuổi cũng cao, nếu là vì Huệ phi sinh hài tử mà làm hỏng thân mình, Hoàng thượng khó tránh khỏi cũng sẽ gấp gáp thượng hỏa, không bằng Thái hậu cũng đi về nghỉ ngơi trước?"

Hoàng thượng còn chưa nói, Thái hậu cười nói: "Hoàng hậu quan tâm lão bà tử này, ta tự nhiên là cao hứng, chính là con ta tự không phong, hài tử trong bụng Huệ phi, lão bà tử cũng thực nhớ thương, vẫn là nhìn rồi nói sau."

Ngụ ý chính là chỉ trích Hoàng hậu không hiền, Hoàng hậu cũng không phải hiền lành, chỉ cười nói: "Hài tử của Huệ phi đại khái còn phải chờ, chính là Tam hoàng tử chỉ sợ không thể chờ, Tam hoàng tử thân mình không tốt, lại luôn luôn chỉ thân cận Thái hậu, nếu Thái hậu đêm nay không quay về..."

Từ An thái hậu nhăn mặt nhíu mày, suy nghĩ trong chốc lát, cảm thấy mình ở chỗ này quả thật không có ý nghĩa gì, tuy rằng nàng vội vã muốn biết Huệ phi có thể sinh hoàng tử hay không, nhưng là Từ An cung của nàng đã dưỡng một tiểu hoàng tử, không có khả năng lại dưỡng đứa thứ hai, cho nên vẫn là Tam hoàng tử quan trọng hơn.

Nghĩ, đang muốn thuận thế đáp ứng nói phải đi về, chợt nghe bên trong bà mụ hô một câu: "Nhanh, nhanh, hài tử đi ra."

Trần Mạn Nhu cố gắng nghẹn một hơi cuối cùng, nhất cổ tác khí đem hài tử trong bụng sinh ra, một bà mụ đi đến cắt cuống rốn, một người đi đến cho nàng thanh ác lộ, một người đi đến đem tiểu oa nhi vừa cắt cuống rốn ôm đi, tát hắt một cái cho phun ra uế vật trong miệng, một người còn lại vội vàng đi đến cửa sổ hô: "Huệ phi nương nương sinh tiểu hoàng tử, ** cùng an!"

Ngay sau đó, bên trong liền truyền đến một tiếng tiếng khóc rõ to, thanh âm kia, trung khí mười phần, vừa nghe thì biết là khỏe mạnh.

Bên ngoài Hoàng thượng chưa kịp đi trên mặt lập tức liền lộ ra tươi cười: "Hảo! Hảo! Hảo! Thưởng!"

"Chúc mừng Hoàng thượng." Hoàng hậu trong lòng chua xót, vẫn vội vàng chúc mừng Hoàng thượng, Thái hậu cũng mừng rỡ, cười cười toe tóa, liền tiếp nói muốn nhìn tiểu tôn tử. Đám người Lưu phi bên cạnh cũng góp vui, lại đây chúc mừng Hoàng thượng.

Bên trong bà mẹ đem hài tử rửa sạch quần lại, đưa đến ngoài cửa cho đám người Hoàng thượng, Thái hậu vây xem, tiểu hài tử mới sinh ra, nhiều nếp nhăn, đỏ bừng bừng, thật sự là nhìn không đẹp mắt, nhưng Hoàng thượng bọn họ coi như là kiến thức rộng rãi, thấy tiểu hài tử như vậy cũng không kinh ngạc, nghiêm trang nói ánh mắt giống Hoàng thượng, miệng giống Hoàng thượng linh tinh, càng nói tâm tình Hoàng thượng lại càng tốt, tự mình tiếp đưa nhỏ qua bế trong chốc lát.

Lý ngự y vào phòng sinh, cách bình phong xem mạch cho Trần Mạn Nhu, chỉ nói Trần Mạn Nhu thoát lực sau sinh, cũng không đáng lo ngại, mở một phương thuốc điều dưỡng liền xong việc. Mà thành ngự y càng ít việc, xem mạch cho Tiểu hoàng tử, chỉ nói thân thể Tiểu hoàng tử thập phần khỏe mạnh.

Hoàng thượng lại cao hứng, hai ngự y đều được ban thưởng một đồng lớn.

"Tử Đồng, vú nương cùng người hầu hạ, người đều chuẩn bị tốt?" Trêu chọc tiểu nhi tử trong chốc lát, Hoàng thượng quay đầu hỏi, Hoàng hậu cười gật gật đầu: "Hoàng thượng lúc này hỏi là có chút chậm, vú nương ba tháng trước đã tìm rất tốt, cung nữ hầu hạ cũng đã đưa đến Chung Túy cung."

Đây là vì phòng ngừa sinh non, cho nên vú nương cùng cung nữ, đều chuẩn bị từ ba tháng trước.

Hoàng thượng cười gật gật đầu, đem hài tử trả lại cho bà mẹ: "Nhanh đưa trở về đi, lúc này bên ngoài có chút lạnh, đừng đông lạnh con trẻ."

Xem đưa nhỏ xong, những người nên đi đều đi rồi. Đối Nguyệt cùng Tần Hoan cho bà mẹ đại hồng bao, hơn nữa còn phần ban thưởng của Hoàng thượng, những người này coi như là thực vừa lòng tiêu sái đi ra.

Trần Mạn Nhu vừa liền ngủ thẳng đến hừng đông, vừa vừa mở mắt, trước hết hỏi: "Hài tử đâu?"

"Ngay tại cách vách, nường nường lúc này ăn canh trước đi, nô tỳ nấu một buổi tối, lúc này vừa vắn ăn vào." Đới Nguyệt cũng không gấp gáp cho vú nường đem hài tử ôm vào, chỉ bưng bát đưa đến trước người Trần Mạn Nhu.

Tần Hoan cùng Bôi Đình đến đây đỡ nường cho nường nữa ngồi, Đới Nguyệt lấy thìa uy nường ăn canh. Vội vã gấp hài tử, Trần Mạn Nhu đơn giản khoát tay tự mình bưng bát, trực tiếp ùng ục uống xong: "Tốt lắm, uống xong rồi, đem hài tử ôm lại đây ta xem."

Đới Nguyệt bất đắc dĩ, đứng dậy đến cách vách gọi vú nường, Tần Hoan cầm khăn mặt lau mặt lau tay cho Trần Mạn Nhu.

"Đây là con ta?" Trần Mạn Nhu nhìn hài tử hồng hồng được vú nường đặt bên người mình, nghĩ muốn đưa tay trạc trạc, lại không dám xuống tay, sợ trên da sẽ lưu dấu vết, làm cho hài tử vốn không dễ nhìn trở nên càng khó xem.

"Nường nường, tiểu hài tử vừa sinh ra đều như thế này, lúc tắm ba ngày có thể mở mắt ra." Vú nường nhìn ra ý tứ Trần Mạn Nhu, vội vàng nói: "Thân mình Tiểu hoàng tử vô cùng tốt, tối hôm qua uống hai lần nước trong, cho ra uế vật, hôm nay có thể uống sữa."

"Các người còn chưa có uy hấn uống sữa?" Trần Mạn Nhu lập tức tỉnh táo tinh thần, vú nường nói phải. Trần Mạn Nhu cười tủm tỉm gật đầu: "Các người chiếu cố Tiểu hoàng tử một đêm, lúc này đi ngủ một lát trước, chờ Tiểu hoàng tử tỉnh lại, bản cung sẽ gọi các người."

Vú nường đều đã trải qua Trần gia sắp xếp điều tra, phu gia nường gia các nường, trên cơ bản đều bị Trần gia khống chế, cũng không lo lắng những người này sẽ động tay động chân.

"Đối Nguyệt, người nói, hài tử này tương lai lớn lên sẽ trông như thế nào?" Đuổi vú nương đi, Trần Mạn Nhu nghiêng đầu hỏi Đối Nguyệt, Tần Hoan cười hì hì chen lại đây nói: "Đó còn phải nói, khẳng định là anh tuấn tiêu sái giống Hoàng thượng!"

Vừa nhắc mắt thấy sắc mặt Trần Mạn Nhu không tốt, vội vàng bổ thêm một câu: "Đương nhiên, đều nói cháu ngoại trai giống cậu, cũng nói không chính xác liền tao nhã nho nhã như từng như bách giống Đại thiếu gia, hoặc là giống Tiểu thiếu gia ngọc chất kim tướng khí vũ hiên ngang."

Trần Mạn Nhu bĩu môi, cúi đầu tiếp tục quan sát con mình. Vật nhỏ nhỏ như vậy a, ở trong bụng mình ước chừng mười tháng, cốt nhục huyết mạch tương liên a, khó trách đều nói vi mẫu tắc cường, đừng nhìn tiểu tử kia xấu như vậy, lúc này nếu có người dám động đến tiểu tử kia một chút, mình có thể cùng người đó liều mạng.

"Nương nương, Thái hậu cùng Hoàng thượng, Hoàng hậu bên kia đều ban thưởng tới, nô tỳ đem tới kho phòng, bất quá, có muốn lấy ra thêm hai thất vải làm y phục cho Tiểu hoàng tử?" Bội Đình ở một bên hỏi, Trần Mạn Nhu lắc lắc đầu: "Tạm thời không cần, chờ ta ra tháng lại nói sau."

"Đúng rồi, con ta nặng bao nhiêu?" Trần Mạn Nhu bỗng nhiên nghĩ đến chuyện này, vội vàng hỏi, Đối Nguyệt cười hớ hớ đáp: "Nương nương, Tiểu hoàng tử rất khỏe mạnh kiện khang, tối hôm qua vừa sinh hạ thì nặng sáu cân chín lạng." (Ivy: Khoảng 3.5 kg)

Trần Mạn Nhu gật gật đầu, cùng mình nghĩ không sai biệt lắm, quá lớn mình khẳng định sẽ khó sinh, quá nhỏ hài tử này thoát nhìn sẽ không khỏe mạnh như vậy ——

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Đại danh tiểu danh gì đó... Vì thế ta nghĩ, con của Mạn Mạn chúng ta, có nữ danh... Hẳn kêu là Tiểu Tứ ('hoa khai' ôm đầu, không cho phép đánh người!)

HẬU CUNG MƯU SINH KẾ

Tiểu Nhiên Hoa Khai

www.dtv-ebook.com

Chương 101: Đầy Tháng

"Nương nương, người xem y phục này thế nào?" Đại nha hoàn Chấp Thư bên người Tiểu tứ cầm một kiện y phục màu đỏ thắm hỏi, Trần Mạn Nhu vừa để cho Hồng Mai vấn tóc cho nàng, vừa nghiêng đầu nhìn nhìn, gật đầu đáp: "Không tệ, chọn cái này đi, đợi lát nữa mấy người các người cần phải thời thời khắc khắc canh giữ ở bên người Tứ hoàng tử, chỉ cần không phải ta tự mình nói thì mặc kệ là ai, dùng lý do gì, các người cũng không có thể rời Tứ hoàng tử nửa bước."

Bốn cung nữ này là từ khi Trần Mạn Nhu mang thai liền bắt đầu chọn lựa, bồi dưỡng một năm, thân thể đã sớm điều tra rất tốt. Còn nữa, Tiểu tứ bây giờ còn ở cùng nàng, ngược lại không cần lo lắng các nàng có ngoại tâm.

Vài nha hoàn lên tiếng, Trần ma ma tiến lên nói: "Nương nương, có muốn uy Tiểu hoàng tử ăn trước một chút hay không? Lúc này Tiểu hoàng tử còn ngủ..."

Trần Mạn Nhu vừa trang điểm xong, tự mình tiện tay cầm ngọc bích trầm cầm lên, nhìn nhìn trái phải trong gương, xoay người đến bên giường ôm lấy Tiểu tứ, đưa tay trạc trạc hai má Tiểu tứ, bên kia Đường ma ma áp úng nói: "Nương nương, Tứ hoàng tử còn nhỏ tuổi, ngài không thể thường xuyên trạc mặt hắn, bằng không, về sau sẽ biến dạng."

"Hảo, ngày sau bản cung sẽ không trạc, các người cần phải nhìn kỹ, đừng cho những người khác trạc." Trần Mạn Nhu cũng không tức giận, cười nói một câu, nghĩ nghĩ, đem Tiểu tứ đưa cho Trần ma ma: "Trước cho hắn ăn một chút đi, bằng không đợi lát nữa có thể đói bụng."

Nàng không sợ con mình kêu khóc, chính là lo lắng đợi lát nữa bị người khác vây quanh, sẽ làm con không thể ăn cơm đúng lúc.

Trần ma ma lên tiếng, vội vàng ôm Tiểu hoàng tử đến một bên đi uống sữa, Tiểu hoàng tử đang ngủ say, bị vú nương lay dậy, lập tức mở miệng lớn muốn khóc, Trần ma ma vội vàng hoảng loạn vỗ hai cái.

Các nàng bên này vừa thu thập xong, chợt nghe bên ngoài thông báo, nói là Tề mỹ nhân cùng Tống mỹ nhân đến đây. Trần Mạn Nhu đưa tay cho Tần Hoan đỡ cánh tay, ra cửa phụ đông thiên điện, hướng chính điện đi đến, về mặt Tề mỹ nhân vui mừng tiến lên chào Trần Mạn Nhu: "Thiếp thỉnh an Huệ phi nương nương, chúc mừng nương nương, mừng Tiểu hoàng tử. Thiếp chúc nương nương ngày sau đa tử đa phúc, cũng chúc Tiểu hoàng tử thân thể khỏe mạnh, thông minh cơ trí."

Tống mỹ nhân mặc dù có chút chất phác, nhưng loại lời cát tường này, chính là chính mình sẽ không nói, cũng sẽ đi theo lặp lại hai lần, cho nên cũng đi theo nói vài câu.

Kỳ thật lời chúc mừng này, thời điểm Trần Mạn Nhu ở cử cũng đã nghe vô số lần, chính là lúc này mọi người vẫn sẽ khách khách khí khí chúc mừng mấy lần, Trần Mạn Nhu cười nâng nâng tay: "Thừa Tề mỹ nhân cùng Tống mỹ nhân cát ngôn, hôm nay các người tới đây thật sớm."

"Thiếp không phải vội vã đến xem Tiểu hoàng tử sao? Tắm ba ngày ngày ấy, thiếp vừa thấy Tiểu hoàng tử, trong lòng liền thập phần thích, ngày ngày nhớ thương, hôm nay sáng sớm đã chờ đến đây." Tề mỹ nhân cười nói, đưa lễ vật của mình lên, vẫn là một bao y phục.

Tống mỹ nhân ra tay có vẻ keo kiệt, đưa một cái ngọc bội. Nghĩ đến cũng phải, phía sau Tề mỹ nhân còn có Trần Mạn Nhu Huệ phi này ủng hộ, vài vóc cũng đủ dùng, nhưng Tống mỹ nhân cô cô linh linh, nửa năm cũng không có cơ hội thị tẩm, tự nhiên là không thể nào giàu có.

Nói chuyện, chính là Hàn uyển nghi đến đây. Diện mạo Hàn uyển nghi không phải đặc biệt, chỉ có dáng người kia, □. Nhìn từ bên cạnh, thì là đường cong chữ S hoàn mỹ nhất. Lúc này mặc tề ngực duệ váy, lộ ra cổ trắng như tuyết, một đoàn trước ngực kia, giống như tùy thời sẽ nhảy ra, đặc biệt chộc giân.

Tề mỹ nhân xuy một tiếng: "Thật sự là không biết xấu hổ!"

Trần Mạn Nhu trừng mắt nhìn nàng một cái, Tề mỹ nhân vội vàng cúi đầu không nói lời nào. Hàn uyển nghi vào cửa, hành lễ với Trần Mạn Nhu sau đó đứng ở một bên: "Huệ phi nương nương thật đúng là hảo phúc khí, Tứ hoàng tử vừa nhìn thì biết là người thông minh, ngày sau Huệ phi nương nương đã có thể hưởng phúc."

"Hàn uyển nghi nói lời này có điểm không đúng, ‘nữ giới’ cũng nói, tại gia tòng phụ, xuất giá tòng phu, phu tử tòng tử. Bản cung thân là phi tử của Hoàng thượng, tự nhiên là muốn dựa vào Hoàng thượng, chỉ cần Hoàng thượng ở đây, bản cung chính là người có phúc, làm sao lại nói được hưởng phúc khí Tiểu tử?"

Trần Mạn Nhu lắc đầu cười nói: "Hàn uyển nghi ngày sau nói chuyện phải chú ý một chút, lời này nếu người hữu tâm nghe thấy, Hàn uyển nghi sẽ không thoát khỏi tội danh thất nghi."

Lúc trước thời điểm Hàn uyển nghi chuyển đến Kiến Phúc cung ở cùng Hồ phi, Hoàng thượng dùng cố là Hàn uyển nghi thất nghi. Lúc này nghe Trần Mạn Nhu nói hai chữ này, sắc mặt Hàn uyển nghi có chút trắng bệch.

Nàng lúc này đã cùng Hồ phi xé rách mặt, tự nhiên là không thể lại dựa vào Hồ phi. Hoàng hậu không tiện dựa vào, Dương quý phi không cho dựa vào, Thục phi không thể nào được sủng ái, Đức phi ngay cả hài tử cũng không có, nhìn lại, địa vị cao chỉ còn lại Huệ phi.

Nhưng là, rõ ràng xem ra, Huệ phi chán ghét nàng còn không kịp đâu. Vừa rồi lời cát tường kia, nhưng là nói vô ích.

"Chỗ Huệ phi nương nương thật là náo nhiệt." Không đợi Hàn uyển nghi muốn nói cái gì cứu vãn, bên ngoài liền vang lên một thanh âm hơi ương ngạnh, Trần Mạn Nhu không cần nhìn cũng biết là ai, bưng ly trà trong tay, cũng cười đáp: "Thành chiêu nghi đến đây, liền càng náo nhiệt."

"Đúng vậy, con người ta, thích nhất vô giúp vui." Thành chiêu nghi vào cửa, tùy tiện hành lễ với Trần Mạn Nhu, ngồi ngay tại thượng thủ Hàn uyển nghi: "Huệ phi nương nương lần sau còn có tụ hội như vậy, nhớ rõ phải kêu thiệp. Bất quá, nói lại, cho dù Huệ phi không gọi thiệp, khẳng định cũng có người khác gọi thiệp."

Đảo mắt một vòng, Thành chiêu nghi hạ giọng: "Qua một đoạn thời gian, Cảnh Nhân cung khẳng định cũng phải náo nhiệt một lần, cấp bậc tụ hội của Cảnh Nhân cung, so với chỗ Huệ phi nương nương, nói không chừng còn muốn cao hơn đâu."

Khóe mắt Trần Mạn Nhu nháy nháy, đây là đến châm ngòi? Thành chiêu nghi người tốt cuộc có phải đồng lõa của Dương quý phi hay không a, nàng không ở đây người cũng không quên kéo thêm cừu hận cho nàng. Dương quý phi trở về nhất định sẽ cản người đi?

"Đó là tự nhiên, ở Cảnh Nhân cung là Quý phi nương nương, bản cung bất quá cũng là một Huệ phi mà thôi." Trong lòng Trần Mạn Nhu cũng sẽ không không thoải mái, có lớn bao nhiêu, cho dù thêm một đứa bé, nàng cho tới bây giờ cũng không tính cùng Dương quý phi so sánh.

Cùng Thành chiêu nghi vòng quanh cong vẹo nói hai câu, Vương tiệp dư, Đinh tiệp dư, Mã tiệp dư cùng với Lý tu hoa, Vương tu nghi, Lưu phi cùng Hồ phi cũng đều nhất nhất lại đây, tiếp theo là Hoàng hậu, sau đó là

Thái hậu. Nhóm đầu lĩnh đã đến, yến tiệc đầy tháng rốt cục cũng có thể bắt đầu.

Bởi vì chỉ là yến tiệc đầy tháng, cho nên tôn thất vương phi hoặc là mệnh phụ triều đình, đều không cần đến.

Dựa theo lệ thường, trước đem Tứ hoàng tử ôm ra cho mọi người vây xem. Từ An thái hậu đưa tay bế đứa bé trước, lúc này Tứ hoàng tử đã uống sữa, lại bắt đầu ngủ, cũng không khóc nháo làm cho Từ An phiền lòng, chỉ đưa tay sờ sờ mặt Tứ hoàng tử: "Xem đứa nhỏ này, lớn lên thật đẹp, lông mi này, cái mũi này, miệng này, cùng Hoàng thượng ngày bé giống nhau như đúc, ai gia còn nhớ rõ, lúc Hoàng thượng đầy tháng, cũng lớn như vậy."

"Thái hậu ánh mắt lão nhân gia ngài càng ngày càng tốt, con dâu còn không thể thấy được đâu, ngài trước hết đã nhìn ra. Bất quá, nghe ngài nói như vậy, tiểu bộ dáng của Tứ hoàng tử, cũng chính là giống Hoàng thượng?"

Hoàng hậu cũng ghé vào một bên nhìn, cười tán dương hai câu, cho Tiểu hoàng tử đeo một bộ ngọc bội, trên cổ là khóa ngọc, trên cổ tay kim tương linh đang ngọc, cổ chân là kim bao viên hoàn ngọc, ngọc kia đều là dương chi bạch ngọc, giá trị vốn xa xỉ, hơn nữa chạm trổ tinh tế, phía trên có khắc chữ 'long', đặc biệt rõ ràng, lại càng đáng giá.

Từ An thái hậu ra tay cũng không tục, tuy nói chỉ có một chuỗi vòng ngọc, nhưng phía trên gắn cũng không ít bảo thạch. Chờ sau khi đưa đứa bé cho vú nường, Trần Mạn Nhu liền vội vàng ý bảo vú nường ngồi phía dưới ôm Tiểu tử, bằng không, thật lo lắng cổ hãn không chịu nổi sức nặng kia.

"Các người đang nói cái gì? Trẫm từ thật xa đã nghe thấy thanh âm các người." Đang lúc vài người nghị luận diện mạo Tiểu hoàng tử, bên ngoài Lưu Thành thông báo một tiếng, bóng dáng Hoàng thượng liền xuất hiện.

Từ An thái hậu ngồi không nhúc nhích, Hoàng hậu đứng lên hành lễ với Hoàng thượng, Hoàng thượng nhìn không chớp mắt đi xuyên qua dàn hoa tươi ngồi bên người Từ An thái hậu, nhìn lướt qua Hoàng hậu, Hoàng hậu cười đáp: "Thiếp thân đang cùng Thái Hậu nói, Tứ hoàng tử lớn lên cùng Hoàng thượng ngày bé giống nhau như đúc."

"Phải không? Vậy trăm nên nhìn xem." Tiếng nói Hoàng thượng vừa dứt, vú nương liền vội vàng đem đứa bé ôm qua. Hoàng thượng đưa tay tiếp lấy, đang chuẩn bị nói chuyện, lại thấy đứa bé mặc y phục đỏ thẫm tạt tạt miệng, sau đó liền mở mắt.

Tiểu hài tử một tháng, ánh mắt có thể thấy sắc thái tiên diễm, thấy trước mắt có một mảnh màu vàng, đưa tay phải bắt lấy, Hoàng thượng cũng không nhúc nhích, để cho hắn bắt vạt áo mình. Lúc trước Tứ hoàng tử đã uống sữa, lại ăn no ngủ đủ, lúc này tỉnh lại, không khóc cũng không nháo, chỉ đưa tay sờ y phục kia, mắt hạt châu chuyển chuyển, thần thái đáng yêu nói không nên lời.

"Thật sự là huyết mạch Hoàng thượng, thân tình tương liên, mấy người chúng ta vừa rồi bế nửa ngày, đứa bé này cũng không mở mắt, Hoàng thượng vừa ôm, hắn liền vội mắt nhìn, hài tử, nhìn cái gì? Có nhìn phụ hoàng người hay không a? Xem, phụ hoàng người cùng người có giống nhau hay không?"

Thái hậu ở một bên cười nói, đưa tay ngoéo một ngón tay Tứ hoàng tử, Tứ hoàng tử không buông tay, Thái hậu cũng không tức giận. Đứa bé cùng Hoàng thượng thân cận, đó là thiên tính phụ tử.

Tươi cười trên mặt Hoàng thượng cũng nhiều thêm, đưa tay trạc trạc hai má Tứ hoàng tử: "Người thật là đứa thông minh, người đã muốn cho phụ hoàng ôm, vậy phụ hoàng liền ôm người thêm một cái đi."

Sắc mặt Hoàng hậu không thay đổi, Hồ phi có chút phần hận, trên mặt Hàn uyển nghi cũng hiện lên ghen tị, nhưng là nhìn nhìn Hồ phi, trên mặt lại lộ ra vài phần trào phúng. Hậu cung này ai chẳng biết, từ khi Tam hoàng tử sinh ra, số lần Hoàng thượng ôm hân một bàn tay cũng có thể đếm hết.

Mã tiếp dư sờ sờ bụng mình, trên mặt hiện lên chờ mong. Mở miệng cười nói: "Hoàng thượng là từ phụ, ngày sau a, nhất định có càng nhiều đứa bé hiếu thuận Hoàng thượng, Hoàng thượng khẳng định là con cháu đầy đàn, phúc thọ song toàn."

Hoàng thượng không nói chuyện, Trần Mạn Nhu tiếp đề tài: "Hoàng thượng, thời gian cũng không sớm, người xem, có nên khai yến hay không? Các vị tỷ muội bị đối lại là chuyện nhỏ, cùng lắm thì về sau thiệp xuất vốn gốc lại thỉnh các nàng ăn một bữa, nhưng Thái hậu niên kỷ cũng không nhỏ, Hoàng thượng ngài lại bận rộn chính vụ một ngày, thân mình quan trọng nhất."

Hoàng hậu lúc này cũng đi theo gật đầu: "Huệ phi nói không sai, Hoàng thượng người xem..."

"Vậy khai yến đi." Hoàng thượng đang nói, Trần Mạn Nhu lập tức nhìn Trần ma ma, Trần ma ma vội vàng tiến lên xin chỉ thị: "Hoàng thượng, để nô tỳ hầu hạ Tiểu hoàng tử đi? Tiểu toàng tử lúc này cũng nên uống sữa."

HẬU CUNG MƯU SINH KẾ

Tiểu Nhiên Hoa Khai

www.dtv-ebook.com

Chương 102: Quý Phi

Chương 102:

Sau khi Tứ hoàng tử đầy tháng, Hoàng thượng đã ban xuống ý chỉ tăng lên phân vị Trần Mạn Nhu. Ngay trước khi tuyển tú tăng lên phân vị, là cho Trần Mạn Nhu không ít vinh hạnh. Đứng nhìn thời gian chỉ có một tháng, trước tuyển tú cùng sau tuyển tú, thì là hai khái niệm không giống nhau.

Trước tuyển tú Trần Mạn Nhu tấn vị quý phi vị, vậy thời điểm tuyển tú, cùng với sau tuyển tú, tất cả mọi người đều phải dùng lễ quý phi đối đãi Trần Mạn Nhu. Mà sau tuyển tú, chỉ có thể là na vị trí, chênh lệch trong đó là cho thấy Hoàng thượng đối Trần Mạn Nhu có vài phần để bụng.

Cứ như vậy, trong cung ngoài cung cũng đều biết, Trần Mạn Nhu mặc dù ở trong cung cũng không phải người đặc biệt nổi bật, nhưng ít ra ở chỗ Hoàng thượng, vẫn có thể được coi trọng, hiện tại lại sinh hoàng tử, thân phận địa vị liền không thể đo lường.

Trần lão phu nhân sau khi Trần Mạn Nhu được sắc phong quý phi liền lập tức tiến cung, vào cửa, chỉ thấy Trần Mạn Nhu đi ra đón: "Tổ mẫu."

"Thần phụ gặp qua quý phi, thỉnh an quý phi nương nương." Trần lão phu nhân lúc này ở trong sân hành lễ, Trần Mạn Nhu vội vàng tiến lên đỡ Trần lão phu nhân: "Tổ mẫu, xin mau mau đứng lên, chúng ta đi vào nói chuyện đi."

Trần lão phu nhân cười gật đầu, đi theo Trần Mạn Nhu vào phòng, đã đến tháng năm, thời khí trời nóng bức, Trần Mạn Nhu sớm bảo người đem đệm giường đặt nhuyễn tháp thượng đối thành trúc tịch, nhưng lại không

dám đổi thành hàn ngọc, gần đây nàng vừa sinh hài tử xong, đúng là thời điểm cần bảo dưỡng, thứ hai Tiểu tứ còn nhỏ tuổi, cũng chịu không nổi đồ quá lạnh, cũng chỉ có thể đem trúc tịch ra dùng.

Trần lão phu nhân nhìn thấy trúc tịch, rất vừa lòng gật gật đầu: "Năm nay cũng chỉ có thể dùng trúc tịch, người đừng vì cùng người khác đấu khí, thay thành ngọc tịch. Tứ hoàng tử lúc này còn ngủ? Hẳn ngày thường ăn bao nhiêu? Ngủ thời gian bao lâu?"

"Tổ mẫu, ngài hỏi chậm rãi, ngài hỏi nhiều quá, ta cũng không nhớ được." Trần Mạn Nhu cười hì hì rót một ly trà cho Trần lão phu nhân, để bên người Trần lão phu nhân, đưa tay đưa tới Trần ma ma: "Người đi đem Tứ hoàng tử ôm lại đây."

Trần lão phu nhân vội vàng xua tay: "Hẳn nếu là ngủ cũng đừng ôm lại đây, cẩn thận bị gió."

"Tổ mẫu đừng lo lắng, ta là thấy hẳn ngủ cũng đã lâu, chỉ buổi sáng uống sữa một lần, đến lúc này cũng chưa còn ăn." Trần Mạn Nhu cười giải thích nói.

"Ngày thường Tứ hoàng tử cũng ăn ít như vậy?" Trần lão phu nhân nhăn mặt nhíu mày hỏi, Trần Mạn Nhu lắc đầu: "Không phải, hai ngày nay là hơi mệt, hai ngày trước là yến tiệc đầy tháng, hôm qua là sắc phong quý phi, Tiểu tứ cũng bị chút ảnh hưởng, cho nên hôm nay mới ngủ nhiều hơn một chút, tổ mẫu không cần lo lắng, thân mình Tiểu tứ rất tốt."

"Vậy là tốt rồi, nữ nhân trong cung, phải có đứa bé bên người mới được." Nói xong, Trần ma ma đã đem Tứ hoàng tử bế đi ra, Trần lão phu nhân vội vàng đi qua nhìn nhìn, sắc mặt vui mừng, đưa tay bế Tứ hoàng tử: "Thật giống người lúc còn bé, nhìn một cái cái mũi nhỏ này cái miệng nhỏ nhắn ba, ngày sau a, nhất định cũng là người diện mạo tuấn mỹ."

Niên đại này, diện mạo là chuyện phi thường trọng yếu, không riêng gì nữ nhân. Diện mạo nam nhân, thậm chí sẽ ảnh hưởng đến tiền đồ của hắn.

"Tổ mẫu ngài cũng đừng nói, mấy ngày trước đây, mọi người như ong vỡ tổ nói Tiểu tứ giống Hoàng thượng, ngài lại nói trưởng giống ta, quay đầu Tiểu tứ phải chọn ta cùng Hoàng thượng thì chuyện tốt sẽ thành chuyện xấu a." Trần Mạn Nhu cười niết lòng bàn tay Tiểu tứ.

Trần lão phu nhân trắng mắt liếc nàng một cái: "Chỉ có người nói như vậy sao? Tứ hoàng tử ngày sau khẳng định là sẽ chọn chỗ tốt của người cùng Hoàng thượng để giống!"

Trong sự kiên trì không ngừng quấy rối của Trần Mạn Nhu, Tứ hoàng tử rốt cục chịu không nổi oa một tiếng khóc rống lên, Trần lão phu nhân vội vàng vỗ dỗ, Trần Mạn Nhu ý bảo Trần ma ma lại đây ôm Tứ hoàng tử đi: "Tổ mẫu, để cho hắn đi uống sữa đi, chờ ăn xong rồi lại ôm lại đây."

Trần lão phu nhân rất là không đành lòng, nhìn Trần ma ma đem đứa bé ôm đi, mới quay đầu nhìn Trần Mạn Nhu: "Hoàng hậu bên kia, gần đây đối với người như thế nào?"

"Còn có thể thế nào? Giống như trước đây." Trần Mạn Nhu cười nói, nàng biết Trần lão phu nhân lo lắng, trước kia, có Dương quý phi chống ở phía trước, Dương quý phi không có hài tử, Thục phi có hài tử, hai người này tranh đấu, Hoàng hậu vừa vặn có thể mượn sức nàng.

Nhưng là hiện tại tình huống không giống nhau, Dương quý phi vẫn không có hài tử, Thục phi có hoàng tử, sau khi Huệ phi nàng sinh hài tử sau cũng biến thành quý phi. Hai vị quý phi, chỉ có nàng có hài tử, cùng Dương quý phi so sánh, lợi thế cao hơn một ít, uy hiếp với Hoàng hậu cũng càng lớn hơn một chút.

Kể từ đó, chỉ sợ người Hoàng hậu ngày sau phải đề phòng, liền biến thành Trần quý phi nàng.

"Người phải sớm tính toán mới tốt, Tiểu tứ nhỏ tuổi, chỉ sợ ít người sẽ nhìn không được." Trần lão phu nhân thở dài, đưa tay vỗ vỗ mu bàn tay Trần Mạn Nhu: "Cha người tuy rằng là chính tam phẩm võ tướng, binh lính Thực Định phủ cũng không tính thiếu. Nếu một ngày kia, Hoàng hậu cảm thấy Trần gia chúng ta là uy hiếp ..."

"Tổ mẫu ngài yên tâm đi, lúc Tiểu tứ còn chưa lớn lên, chúng ta Trần gia cũng không phải là uy hiếp." Khoé miệng Trần Mạn Nhu nhú nhú, nguyên bản nhà mẹ đẻ Hoàng hậu, cũng là từ quân công mà lên, được rồi, trên thực tế, thế gia lâu đời trong kinh thành này, mười có □ là quân công lập thân.

Nhưng là, đây đã là chuyện tình mấy đời, lúc rơi vào tay phụ thân Hoàng hậu, Chu gia cũng đã không có bao nhiêu quân quyền. Lúc này Chu gia ở trong quân, đã muốn hoàn toàn không thể có tiếng nói, Hoàng hậu thấy rất rõ ràng, thái tử tương lai nếu muốn đăng cơ, khẳng định phải có quân quyền.

Quân quyền từ chỗ nào đến? Một là để cho văn bối Chu gia có một tướng quân, hai là để cho thái tử cưới người có gia thế, hoặc là cái nạp con gái một nhà võ tướng gia, ba chính là hiện tại mượn sức một ít người nhà võ tướng.

Trần Mạn Nhu biểu hiện điệu thấp, hết thảy mọi chuyện đều nghe theo Hoàng hậu, sớm tỏ vẻ với Hoàng hậu ý tứ Tiểu tứ sẽ không tranh không thương, trước khi Hoàng hậu còn chưa có đem hai biện pháp phía trước biến thành sự thật, sẽ tuyệt đối sẽ không phá hỏng con đường thứ ba.

Cho nên, ít nhất, trong sáu năm tới, Hoàng hậu khẳng định sẽ không xuống tay với Trần Mạn Nhu. Ít nhất, cùng Dương quý phi so sánh, Trần Mạn Nhu cũng đủ nghe lời. Trần gia cùng Dương gia so sánh, người sau tuyệt đối sẽ không cam tâm thần phục nhất mạch của Hoàng hậu.

Trần lão phu nhân thở dài: "Chính là lòng người khó dò, Hoàng hậu tuy rằng là người thông minh rộng lượng, nhưng là chỉ sợ nàng..." Đứng ở địa vị nữ nhân nhìn Trần Mạn Nhu không vừa mắt, như vậy liền phiền toái.

"Tổ mẫu, ngài thực không cần lo lắng, qua thêm năm tháng, Từ Ninh thái hậu sẽ trở lại. Huống hồ, tuy rằng ta tấn vị, nhưng là lập tức, cũng sẽ bắt đầu tuyển tú." Trần Mạn Nhu nâng cánh tay Trần lão phu nhân, làm nũng bình thường nói.

Trần lão phu nhân bất đắc dĩ điểm điểm mũi nàng, cũng không nói tiếp đề tài này, dù sao, cháu gái luôn luôn là người có chủ kiến, nên làm như thế nào, trong lòng nàng đều có tính toán.

"Người nói tuyển tú, ta ngược lại muốn hỏi một chút, Chung Túy cung của người, có muốn thêm người vào? Có cần người trong nhà..." Cùng với việc để một người không biết chi tiết tính cách tiến vào, còn không bằng chọn một ít người có ích cho Trần Mạn Nhu.

"Không cần, Trần gia chúng ta thế hệ này vốn cũng chỉ có mình ta là nữ hài tử, chi thứ quá mức bất hòa, chỉ sợ sau khi các nàng tiến cung sẽ không thành giúp đỡ của ta, ngược lại sẽ thành đối thủ của ta." Trần Mạn Nhu lắc đầu, cái gì tỷ muội cùng chung một chồng, còn muốn đồng tâm hiệp lực một chút dấm chua cũng không ăn, đó hoàn toàn không có khả năng.

Tỷ muội Triệu Hợp Đức lúc trước hợp tác thật tốt a, tỷ muội đồng lòng, hoàng hậu cũng bị kéo xuống ngựa, sau đó Triệu Phi Yến thành hậu cung đệ nhất nhân, cuối cùng, hai tỷ muội còn không phải trở mặt thành kẻ thù sao?

"Lời này cũng có đạo lý, vậy người có biện pháp ứng đối gì?" Trần lão phu nhân ngẫm chấp nhận, nàng cho tới bây giờ cũng không coi khinh tâm lý ghen tị của nữ nhân.

"Nếu thật sự không được, để cho Tề mỹ nhân cùng Tống mỹ nhân tiến vào." Trần Mạn Nhu trầm ngâm một chút mới nói, ít nhất, hai người kia mình có thể dẫn đi cho ở. Bất quá, có thể không thêm người thì không cần thêm người mới tốt, Tiểu tử còn chưa được một tuổi, nàng phải cẩn thận cẩn thận lại cẩn thận. Có lẽ, có thể dùng một ít điều kiện chỗ Thục phi.

"Vậy cũng tốt, Tề mỹ nhân thì không cần lo lắng, chỉ cần nàng còn có chút lương tâm, nàng sẽ biết nên làm như thế nào." Trần lão phu nhân gật đầu nói: "Chính là Tống mỹ nhân kia, ta ngược lại không có gặp qua, cũng không biết cụ thể là dạng người gì, người cần phải cẩn thận mọi sự, nhất định phải sớm khảo sát cho tốt rồi nói sau."

"Ta đã biết tổ mẫu, ngài đừng lo lắng. Đúng rồi, tổ mẫu, năm nay phụ thân cùng mẫu thân sẽ trở về sao?" Trần Mạn Nhu vội vàng đáp, lập tức liền nghĩ đến vấn đề lớn như vậy, cuối năm trước phụ mẫu mình đã không trở về, năm nay sẽ không lại không trở về đi?

Trần lão phu nhân nhìn nhìn Trần Mạn Nhu, cũng không có trả lời, Trần Mạn Nhu lại biết đáp án, xem ra, lại là không về được.

"Người cũng không cần quá nhớ thương, ba năm nhất tự chức, lúc này mới hai năm, sang năm nói không chừng có thể trở về." Trần lão phu nhân an ủi Trần Mạn Nhu một câu, Trần Mạn Nhu cũng chỉ có thể gật gật đầu gật nhẹ khóe miệng: "Ta biết, chính là thực lo lắng thân thể cha mẹ, còn có tiểu đệ, hẳn khi nào thì hồi kinh?"

"Hẳn năm nay khẳng định sẽ hồi kinh." Rốt cục nói đến tin tức tốt, trên mặt Trần lão phu nhân cũng mang tươi cười: "Hẳn chuẩn bị sang năm tham gia khoa cử."

"Cái gì? Khoa cử?" Trần Mạn Nhu nháy mắt kinh ngạc, tiểu đệ hẳn không phải thích nhất là xem binh thư sao? Tại sao lại đi con đường tuyển khoa cử này?

"Tổ phụ người nói, văn võ song toàn." Trần lão phu nhân chỉ nói một câu như vậy, nhìn nhìn sa lậu bày trong góc phòng, đứng dậy nói: "Thời gian cũng không còn sớm, ta cũng nên cáo lui, còn thỉnh Quý phi nương nương bảo trọng thân thể."

Trần Mạn Nhu tuy rằng không nở, nhưng cũng biết, lúc này không thể quá nổi bật, đành phải đứng dậy theo, Trần lão phu nhân đưa tay nắm tay Trần Mạn Nhu thủ, đưa cho nàng một xấp ngân phiếu: "Người hiện tại có Tứ hoàng tử, mọi sự đều phải chuẩn bị cẩn thận, nếu không đủ dùng, cho người trở về nhắn tin."

"Tổ mẫu, đủ dùng, lần trước đại ca ta đưa vào còn nhiều." Trần Mạn Nhu vội vàng nói, đem ngân phiếu đẩy trở về: "Ngài cùng tổ phụ giữ lại, ngày sau mua chút đồ tốt tẩm bổ thân mình, không cần lo cho ta."

"Cho người thì người cầm, ta và tổ phụ người rất tốt, trong tay chúng ta vẫn còn, không thiếu một chút đó." Trần lão phu nhân trực tiếp buông tay, sau khi hành lễ với Trần Mạn Nhu, xoay người bước đi.

Trần Mạn Nhu vẫn đưa đến cửa Chung Túy cung, nhìn Trần lão phu nhân đi xa, mới trở vào phòng, mở bàn tay ra đếm đếm, lại là mười vạn lượng bạc. Hơn nữa đồ cưới lúc trước, đại ca mẫu thân tiến cung lại đưa tới thêm tiền bạc, nàng hiện tại, đã có tám mươi vạn lượng bạc.

Đưa ra bên ngoài, tuyệt đối là đại phú bà, cả đời ăn ngon uống tốt cũng có thể còn dư. Được rồi, giữ lại tương lai cho Tiểu tử cưới tức phụ.

HẬU CUNG MƯU SINH KẾ

Tiểu Nhiên Hoa Khai

www.dtv-ebook.com

Chương 103: Tài Nữ

Chương 103:

"Nường nường, nô tỳ đã nghe ngóng, tú nữ lần này, có ba người có vẻ nổi bật." Tần Hoan vào cửa, nhìn thấy Trần Mạn Nhu đang ôm Tứ hoàng tử xem sách, liền im ắng đi đến đây, thấp giọng đáp lời.

"Ba người thế nào?" Trần Mạn Nhu buông sách, đem bàn tay Tiểu tứ muốn bắt sách nắm chặt trong bàn tay mình, Tiểu tứ có chút không cam lòng a a hai tiếng, Trần Mạn Nhu cầm lục lạc để một bên đưa cho hăn, lúc này hăn mới vừa lòng, dùng sức bắt tay vào lắc lục lạc.

Tần Hoan cười hì hì nhìn Tiểu tứ ngoạn nháo, vừa còn muốn phân thân trả lời câu hỏi của Trần Mạn Nhu: "Một người là thiên kim nhà Phó thái sư Phó Cẩm Dao, một người là nữ nhi phủ doãn Thuận Thiên phủ Thường đại nhân Thường Văn Lệ, còn có một người là nữ nhi Binh bộ thượng thư Thôi đại nhân Thôi Oanh Nhi."

Trần Mạn Nhu nháy mắt mấy cái: "Thôi Oanh Nhi?"

"Là, nường nường, Thôi cô nương này rất nổi tiếng, nghe nói đáng dập tuy rằng không xinh đẹp như Phó cô nương, nhưng là thắng ở khí chất xuất chúng, một tay trường tiên xuất thần nhập hóa, ba nhị đẳng thị vệ cùng lên cũng không phải đối thủ của Thôi cô nương."

Tần Hoan vội vàng nhất ngữ nhất thập nói, Trần Mạn Nhu ngược lại không thèm để ý Thôi Oanh Nhi này là cái dạng người gì, nàng càng để ý là, phụ thân Thôi Oanh Nhi là Binh bộ thượng thư, là quan nhất phẩm tại

kinh thành, so với phụ thân nhà mình chính tam phẩm cao hơn hai bậc, còn đang quản phụ thân nhà mình.

"Thôi Oanh Nhi này bao lớn?" Trần Mạn Nhu đưa tay túm lục lạc trong tay Tứ hoàng tử một chút, không cho hấn bỏ vào miệng, nghiêng đầu nhìn Tần Hoan hỏi, Tần Hoan thoáng nhú nhú mày: "Thôi cô nương năm nay mười bảy tuổi, Phó cô nương năm nay mười tám tuổi, Thường cô nương năm nay cũng là mười tám tuổi."

"Mười bảy a, độ tuổi như hoa." Trần Mạn Nhu thấp giọng lặp lại một lần, mới cười hỏi: "Thôi Oanh Nhi muốn tiến cung sao?"

Tần Hoan chần chờ một chút, lập tức gật gật đầu: "Nô tỳ tìm hiểu được, tú nữ lần này, đại bộ phận đều muốn vào cung, ba vị này cũng không ngoại lệ, Phó cô nương làm người hiền lành, tiến cung ba ngày, liền truyền ra thanh danh ôn nhu dễ thân thiện đối xử tử tế với hạ nhân..."

Trần Mạn Nhu cười nhạo một tiếng, hơi nhú mày: "Vậy Thường cô nương đâu?"

"Thường cô nương là tài nữ, nghe nói, ba tuổi thông thạo ‘tam tự kinh’, năm tuổi bắt đầu đọc ‘tứ thư ngũ kinh’, sáu tuổi bắt đầu chấp bút viết văn, tám tuổi làm ra bài thơ làm cho mọi người cả kinh thành đều khen thơ hay, mười ba tuổi ngay cả Đại trưởng công chủ cũng tán dương nói —— nàng có tài vịnh như."

"Vậy người nói, Thường cô nương cùng Dương quý phi, người nào có tài hoa hơn?" Trần Mạn Nhu càng nghe càng buồn cười, nhin không được đánh gãy Tần Hoan hỏi, Tần Hoan há mồm lại ngậm lại, Dương quý phi cũng nổi danh tài nữ trong cung, còn luôn luôn quảng cáo rùm beng mình được sủng ái là vì tài học tốt, nếu lại thêm một người cũng có tài - Thường cô nương...

"Hoàng hậu nương nương bên kia thế nào?" Trần Mạn Nhu thấy Tiểu tứ đánh ngáp, liền ôm ngang hăn vỗ nhẹ nhẹ hai hạ, thời điểm nói chuyện thuận tiện đề thấp thanh âm, Tần Hoan lại đem thanh âm áp xuống kém chút không nghe thấy: "Hoàng hậu nương nương bên kia cũng không có động tĩnh, hai ngày nay chỉ để cho nhóm tú nữ ở tại Anh Hoa điện, ngược lại Lưu phi nương nương tuyên vài tú nữ đi qua nói chuyện."

"Tuyên ai?" Trần Mạn Nhu thoáng có chút kinh ngạc, Lưu phi không tiếp tục đi hướng khiêm tốn sao? Lúc này tại sao bỗng nhiên lại khác thường?

"Hôm nay buổi sáng tuyên Lý gia cô nương, Trương gia cô nương, cùng với Trịnh gia cô nương." Tần Hoan suy nghĩ trong chốc lát mới nói, vài người này tư liệu cũng đã sớm học thuộc lòng, cho nên há mồm sẽ tới: "Lý gia là muội muội nhà mẹ đẻ đại tẩu của phu gia Đại trưởng công chúa, Trương gia cùng Anh quốc công không có quan hệ gì, hai nhà đã qua năm đời, đây là nữ nhi Trương ngự sử, Trịnh gia..."

"Trịnh gia?" Trần Mạn Nhu thấy Tần Hoan chần chờ, lập tức liền đoán được, cười đem Tứ hoàng tử giao cho Trần ma ma đứng một bên làm người vô hình: "Vô phương, Trịnh gia địa vị cũng không cao, cho dù tiến cung, phỏng chừng cũng tạo ra sóng lớn, người cho người nhìn chăm chăm, xem mấy người này ngày thường đều cùng ai tương đối tốt."

Tần Hoan lên tiếng, Trần Mạn Nhu ngáp một cái, một lần nữa cầm xem sách ở trên bàn, nhìn đến chỗ cao hứng, lấy bút ở phía trên làm dấu chấm đôi câu.

Đến buổi chiều, Lưu Thành đến đây tuyên chỉ, nói là Hoàng thượng tối hôm nay qua gặp, Trần Mạn Nhu cho Đối Nguyệt đi chuẩn bị bữa tối, còn mình lại cho người chọn quần áo trang sức, hầu hạ lấy lòng Hoàng thượng, nhưng là chuyện tình cả đời, vạn vạn không thể bởi vì có hài tử liền xem nhẹ cha hài tử, bằng không, hậu quả sẽ thực nghiêm trọng.

"Nường nường, cái màu thủy lam này đi?" Bội Đình ở một bên hỏi, Trần Mạn Nhu nhìn lướt qua, gật gật đầu: "Uh, hợp với cái màu hồng nhạt mặt ngực, trang sức không cần chọn đồ quá sắc nhọn, liền ngọc trám kia cùng phần trên châu toàn hoa đi, lại thêm hai cái quỳên hoa là được."

Thời điểm Hoàng thượng vào cửa, Trần Mạn Nhu trước sau như một ở cửa chờ, nhìn thấy Hoàng thượng, trên mặt lập tức lộ ra tươi cười sáng lạn, xách váy đi xuống bậc thang hành lễ với Hoàng thượng: "Thiếp gặp qua Hoàng thượng, thỉnh an Hoàng thượng."

"Ái phi đứng lên đi, tại sao ở bên ngoài chờ? Tiểu tử đâu?" Hoàng thượng nâng Trần Mạn Nhu dậy, hướng trong phòng nhìn lướt qua, Trần Mạn Nhu cười chỉ chỉ tây gian: "Lúc này Tiểu tử đang ngủ đâu, Hoàng thượng đi vào trước đi, thiếp cho người nấu canh đậu xanh, Hoàng thượng vừa vận uống một chén."

Hoàng thượng sai bước đi vào trong, trực tiếp đi đến tây gian, thấy Tiểu tử đang nằm trên tháp ngũ bổng vó chống lên trời, trên bụng nhỏ đắp thảm lông theo hô hấp cùng nhau phập phồng, hai má béo tròn tròn nhuận nhuận mang theo màu hồng nhạt khỏe mạnh, năm ngón tay ngắn nằm lại tạo thành tiểu quyền đầu đặt ở bên miệng, như vậy, đáng yêu nói không nên lời. Tươi cười trên mặt lại càng thân thiết, trực tiếp đi qua nhéo quyền đầu Tiểu tử, gật gật tóc máu Tiểu tử.

"Hôm nay Tiểu tử uống sữa mấy lần?" Hoàng thượng nghiêng đầu hỏi, Trần ma ma vội vàng tiến lên trả lời: "Hồi Hoàng thượng, Tứ điện hạ hôm nay tổng cộng uống sữa tám lần, mỗi lần đều ăn no, ăn rất bình thường."

Hoàng thượng vừa lòng gật gật đầu, thưởng Trần ma ma một cái hà bao, cho nàng đi xuống, sau đó đưa tay chuẩn bị tự mình ôm lấy Tiểu tử. Trần Mạn Nhu ở một bên vừa cười vừa nói: "Hoàng thượng, ngài đừng lay tỉnh hân, tiểu tử kia tính tình rất lớn, vừa tỉnh liền khóc lớn, ai dỗ cũng dỗ không được."

"Phải không?" Hoàng thượng tùy ý hỏi một chút, nghĩ nghĩ, vẫn ôm lấy Tiểu tứ, ngược lại không nghĩ tới, Tiểu tứ không chỉ không có tình lại, ngược lại râm rì hương trên người hần cộ cộ, tiếp tục ngủ thiên hôn địa ám.

Trên mặt Trần Mạn Nhu rất kinh ngạc, đưa tay tính trạch cánh tay Tiểu tứ: "Đứa bé này tại sao như vậy a, buổi sáng hôm nay ta huých hần một chút, hần khóc thời gian một nén nhang đâu, tại sao Hoàng thượng ngài ôm thì không khóc đâu?"

"Đó là bởi vì hần biết trẫm là phụ hoàng hần." Hoàng thượng cười rất là đắc ý, Trần Mạn Nhu trên mặt đồng ý, trong lòng âm thầm khinh bỉ, nếu không phải nàng lúc trước đánh thức Tiểu tứ để cho Tiểu tứ khóc cho đã, lúc này Tiểu tứ nhất định sẽ phát giận.

Tiểu tứ tuổi còn nhỏ, lại ngủ, Hoàng thượng bế lập tức thấy không có ý nghĩa, sau khi trả lại cho vú nương, cho Trần Mạn Nhu cùng dùng bữa tối, sau lại tùy ý tán gẫu: "Thời gian trước Hải Nam bên kia tiến cống cây thơm, đợi lát nữa trẫm cho người đưa cho người một ít."

"Đa tạ Hoàng thượng." Trần Mạn Nhu cười nói, hoa quả tùy ý có thể thấy được ở kiếp trước, đến niên đại này, liền biến thành thập phần quý giá. Tháng sáu thơm vừa được bày bán, tự nhiên là tiến cống trước tiên, sau đó ở chợ mới có bán.

Cho dù Trần Mạn Nhu có tiền, cũng không phải cái gì cũng có thể mua được.

"Vì thể hiện lòng biết ơn của thiếp, thiếp cũng có quà đáp lễ." Trần Mạn Nhu đứng dậy từ trên bàn cầm ra một quyển sách: "Hiện tại thiếp cùng Tiểu Tứ đều được Hoàng thượng nuôi, cho nên cũng không trân bảo gì, có cũng là của Hoàng thượng ban cho, sẽ không mang ra để mất mặt. Cái này tuy rằng không đáng giá tiền, cũng là một phen tâm ý của thiếp, còn thỉnh Hoàng thượng không cần ghét bỏ."

Hoàng thượng cảm thấy rất hứng thú lấy lại đây lật xem hai trang, lập tức cười ha ha, thì ra là một tập tranh, chính là Trần Mạn Nhu vẽ mình cùng Tiểu tứ, có ngồi ở cửa sổ đọc sách, có đứng ở trong sân xem hoa cỏ, có Tiểu tứ khóc lớn đại náo, họa rất hình tượng rất thật.

"Ái phi vẽ cái này không tệ, trẫm rất thích." Hoàng thượng cười khép tập tranh lại, con của hãn quá ít, tổng cộng mới có bốn, ngay cả một nửa phụ thân hãn cũng không bằng, trong đó còn có một ma ồm, cho nên đối với con khỏe mạnh, luôn luôn rất thích.

Chính là Thục phi không mang cho hãn niềm vui, hãn cũng thường thường đến Dực Khôn cung nhìn Nhị hoàng tử, mẫu thân Tiểu Tứ lại là người hãn coi như là yêu thích, Tứ hoàng tử Tiểu tứ này, tự nhiên cũng có vẻ được coi trọng.

"Hoàng thượng thích là tốt rồi, thiếp sợ Hoàng thượng ghét bỏ đâu." Trần Mạn Nhu làm nũng nói, từ khi có Tiểu tứ, Hoàng thượng đã thật lâu không hưởng thụ quá loại cảm giác bị làm nũng này, trong lòng ngứa ngứa, đưa tay捏捏 hai má Trần Mạn Nhu: "Ái phi làm, mặc kệ là cái gì, trẫm đều thích."

Hai má Trần Mạn Nhu ửng hồng, ánh mắt mang theo vài phần mị ý bay bay liếc mắt nhìn Hoàng thượng một cái, chỉ thấy cả người Hoàng thượng nóng lên, đưa tay liền bế Trần Mạn Nhu vào phòng. Đem người đặt ở dưới thân, nhu nhu hai cái rất tròn trước ngực: "Sau khi ái phi sinh hài tử, nơi này ngược lại lớn hơn vài phần."

"Hoàng thượng ~~~" Trần Mạn Nhu kéo khăn mỏng trên giường che mặt, lại có vài phần phong tình ôm tỳ bà che nửa mặt thẹn thùng, thân thể sinh qua hài tử cũng tản mát ra ý nhị thành thực, bị thanh âm mềm mại đáng yêu này quyến rũ, Hoàng thượng lập tức xé y phục Trần Mạn Nhu.

Hoàng hậu đưa tay cầm cây kéo đem cắt đèn cắt một đoạn, ánh sáng bên trong phòng mạnh mẽ nhảy lên một chút, An ma ma đứng ở bên cạnh, hơi bất mãn nói: "Nương nương, ngài không thể đối tốt với Trần quý phi như vậy, nàng cũng không phải người an phận."

Hoàng hậu sâu kín thở dài: "Không phải nàng đối xử tốt với ai? Tốt xấu gì, Trần Mạn Nhu là người biết đủ, làm người lại luôn luôn cẩn thận, cũng không nổi bật. Người xem xem những người khác trong cung, nhìn lại tú nữ năm nay, nếu có thể có người làm cho ta bớt lo, ta cần gì phải đối xử Trần Mạn Nhu tốt như vậy?"

"Nương nương, nếu thật sự không được, tuổi tác tứ tiểu thư..." An ma ma khẽ cắn môi, tiến đến bên tai Hoàng hậu ra chủ ý, Hoàng hậu nhíu mày khoát tay: "Lệ Châu mới mười lăm tuổi, tuổi còn nhỏ, nếu nàng tiến cung, ta còn phải chiếu cố nàng, tính không được. Nói sau, hoàng cung này, cũng không phải chỗ tốt gì..."

Một câu cuối cùng, Hoàng hậu cơ hồ không phát ra âm thanh. Hốc mắt An ma ma đau xót, đỡ cánh tay Hoàng hậu: "Nương nương ngài đừng lo lắng, hai ngày trước Đại hoàng tử không phải được tiên sinh khích lệ sao? Chỉ cần Đại hoàng tử có tiền đồ, hiện tại ngài chịu khổ là đáng giá."

"Người nói, chỉ cần Hoảng Văn tốt, ta liền thỏa mãn." Hoàng hậu gật gật đầu, trầm mặc trong chốc lát, đột nhiên hỏi nói: "Thôi gia cô nương kia, tính cách như thế nào?"

"Hồi nương nương, Thôi gia cô nương tính tình rất hoạt bát, cũng không có vẻ điêu ngoa, ngược lại cùng Trần quý phi năm đó thời điểm mới tiến cung có vài phần tương tự." An ma ma suy nghĩ trong chốc lát nói, Hoàng hậu không biết nghĩ tới cái gì, bỗng nhiên nở nụ cười một chút: "Phải không? Vậy vừa vặn."

"Thời điểm không còn sớm, hầu hạ bản cung rửa mặt chải đầu đi."
Hoàng hậu cũng chưa cho An ma ma cẩn thận suy nghĩ, chỉ xoay người đi ra gian ngoài phân phó: "Thuận tiện đem bộ thường phục màu thu hương của bản cung tìm ra, ngày mai bản cung muốn mặc."

HẬU CUNG MƯU SINH KẾ

Tiểu Nhiên Hoa Khai

www.dtv-ebook.com

Chương 104: Hồi Cung

Chương 104:

"Nường nường, ngài hiện tại cũng là quý phi, tại sao còn muốn đi ra ngoài nghênh đón Dương quý phi? Dương quý phi cũng không có con..." Tần Hoan vừa trang điểm cho Trần Mạn Nhu, vừa rất mất hứng nói thầm, Trần Mạn Nhu nhìn gương dùng bút mi ngoéo một cái lông mi: "Cho dù nàng không hài tử, địa vị nàng cũng cao hơn so với ta, nàng ở thời điểm tiềm ẩn, liền được Hoàng thượng yêu thích nhất."

"Hoàng thượng hiện tại đối với nường nường cũng thực để bụng a." Tần Hoan có chút khó chịu, Trần Mạn Nhu lắc đầu: "Hoàng thượng hiện tại a, là đối với Tiểu tử để bụng, vì có quan hệ nên ta mới được để bụng."

Nhìn thấy thời gian đã không còn sớm, cũng không tính nghe Tần Hoan cãi nhảm: "Lấy cái quạt tròn mỹ nhân đồ kia, cũng không quá long trọng, người cũng nói, bất quá là quý phi mà thôi, Đức phi cùng Thục phi theo Dương quý phi trở về, cũng không tư cách để cho bản cung đi nghênh đón các nàng."

Từ Ninh thái hậu cũng không biết là cảm thấy ở Thái Miếu có vẻ dễ truyền tin tức hay là cảm thấy hành cung quá phong bế, cũng hoặc là nghĩ trong lúc tuyển tú xem trò hay vừa ra, dù sao, hôm qua bỗng nhiên truyền đến tin tức, nói là bệnh nặng đã khỏi hẳn, nguyện ý trở về Thái Miếu đi cầu phúc. Dương quý phi các nàng đã không còn tác dụng, để cho Hoàng thượng phái người tới đón hồi cung.

Hoàng thượng bên kia sáng sớm đã đi hành cung tự mình đón Từ Ninh thái hậu, ngay cả hoàng cung cũng chưa vào, trực tiếp mang đến Thái Miếu. Mà đám người Dương quý phi, lại vào cửa cung, cần phải có người đi nghênh đón, dù sao, thị tật cũng coi như là một công lớn.

Chính là địa vị các nàng không đủ, Hoàng hậu khẳng định sẽ không tự hạ giá trị con người đi nghênh đón, việc này tình cũng cũng chỉ có thể phân phó đến trên đầu Trần Mạn Nhu.

Chờ Trần Mạn Nhu trang điểm coi như xong, bên ngoài liền truyền đến tin tức, nói là đám người Dương quý phi đã qua Thái Hòa điện, Trần Mạn Nhu ngồi giá liền, lúc này cỗ kiệu của nàng đã đổi thành xe, thực vững chắc. Vừa lúc ở chỗ Cảnh Vận môn, đón Dương quý phi đám người ngồi xe trở về.

"Thiếp gặp qua Dương tỷ tỷ, lâu như vậy không gặp, Dương tỷ tỷ càng đẹp ra." Trần Mạn Nhu tiến lên hành lễ với Dương quý phi, Dương quý phi trưng ra gương mặt lạnh lùng, liếc mắt quét Trần Mạn Nhu một cái, cười như không cười ngoắc ngoắc môi đỏ mọng: "Lâu như vậy không thấy, Trần muội muội vẫn nói chuyện dễ nghe như vậy."

Thục phi cùng Đức phi tiến lên hành lễ với Trần Mạn Nhu, Trần Mạn Nhu cẩn thận đánh giá hai người, mặc y phục hoàn hảo, là Hoàng hậu cho người đưa y phục mới qua. Ôn tuyên dương nhân, vừa rồi khích lệ Dương quý phi không phải nói chơi, lời này thả tới trên người Thục phi cùng Đức phi, cũng có vài phần phù hợp.

Nửa năm không thấy, vài người này, đều hấp dẫn thêm, da thịt thủy nộn phần nhuận, thật đúng là nhìn không ra Dương quý phi cùng Thục phi đã là người hơn hai mươi tuổi.

"Thục phi muội muội cùng Đức phi muội muội mau mau đứng lên đi, các người một đường một nhọc, nhưng là vất vả, tỷ tỷ ta tuy rằng muốn

cùng các người hảo hảo ôn chuyện, lại cũng không thể chậm trễ các người nghỉ ngơi, hai vị muội muội vẫn nên cùng Dương tỷ tỷ cùng tiến lên xe đi, chúng ta đi thỉnh an Hoàng hậu nương nương trước, ngày sau khi có cơ hội ôn chuyện."

Trần Mạn Nhu trước kia đối với Thục phi coi như là khách khí, đối với Đức phi, chỉ cần Đức phi không phải quá kiêu ngạo, nàng cũng sẽ không cùng Đức phi so đo. Chính là hiện tại, địa vị không giống, nàng cũng sẽ không tất yếu phải thực khách khí. Đó không phải là nàng ý thể hiếp người cái gì, mà là nàng nên vì Tiểu tứ mà suy nghĩ.

Vốn Tiểu tứ có mẫu thân là quý phi, thân phận địa vị tương đối cao, trên cơ bản trừ bỏ đích tử của Hoàng hậu, thì địa vị Tiểu tứ cao nhất. Nếu nàng không mạnh mẽ cường thế, ngược lại khắp nơi tỏ vẻ yếu đuối hơn so với các nàng Thục phi, ngày sau Tiểu tứ nói không chừng sẽ bị Nhị hoàng tử đạp lên đầu.

Nàng cũng không nguyện thấy con mình chịu ủy khuất, nên ở địa vị nào, thì là địa vị đó, chính người nhìn không rõ lắm thân phận mình, ngày sau để cho người khác đến giúp người nhìn, đó cũng coi như không có ngày ngẩng đầu nữa.

Thục phi ngẩng đầu lược hiển kinh ngạc nhìn lướt qua Trần Mạn Nhu, lập tức rũ mi mắt xuống, cười nói: "Đa tạ Quý phi nương nương thông cảm, không nghĩ tới lâu như vậy, Quý phi nương nương đối Hoàng hậu nương nương vẫn tôn kính trước sau như một."

Trần Mạn Nhu loan loan khoe miệng, đối với châm chọc cùng châm ngòi bên trong lời này coi như không nghe ra, chỉ nâng tay ra dấu một chút, chờ Dương quý phi lên xe, nàng cũng không nhìn Thục phi cùng Đức phi, cũng lên xe của mình.

Thời điểm đoàn người đến Vĩnh Thọ cung, đại cung nữ Vụ Diêu đi ra nghênh đón: "Nô tỳ gặp qua Dương quý phi nương nương, gặp qua Trần quý phi nương nương, gặp qua Thục phi nương nương, gặp qua Đức phi nương nương, Hoàng hậu nương nương đang ở bên trong chờ đâu, thỉnh các vị nương nương theo nô tỳ đi vào."

"Làm phiền Vụ Diêu cô nương." Trần Mạn Nhu cười gật gật đầu, quay đầu nhìn Dương quý phi, Dương quý phi không có biểu tình gì, chỉ đi theo vụ Diêu vào trong, Trần Mạn Nhu lập tức đuổi kịp, còn Thục phi cùng Đức phi đi theo phía sau.

"Ngày mong đêm mong, cuối cùng cũng mong được các vị muội muội trở về." Hoàng hậu từ trong điện đi ra, trước kéo tay Dương quý phi đánh giá Dương quý phi, sau đó vẻ mặt sợ hãi than: "Dương quý phi tại sao lại gầy nhiều như vậy? Chẳng lẽ ở hành cung có người chậm trễ Dương quý phi?"

"Nương nương đa tâm, thiếp phải đi thị tậ, cũng không phải là tự mình hưởng thụ đi." Ánh mắt Dương quý phi lạnh lùng, rút tay mình ra hành lễ với Hoàng hậu: "Thiếp thỉnh an Hoàng hậu nương nương, đa tạ nương nương quan tâm nhớ thương."

Thục phi cùng Đức phi cũng đi theo hành lễ, Hoàng hậu vội vàng để cho các nàng phân biệt ngồi xuống, sau đó nhìn Trần Mạn Nhu: "Trần quý phi không phải còn có chuyện sao? Vậy tạm thời đi nhanh đi."

Trần Mạn Nhu lên tiếng, xoay người xuất môn. Về phần phía sau Hoàng hậu muốn chiêu an hay là muốn chèn ép, vậy không phải chuyện nàng muốn quan tâm.

Trở về Chung Túy cung, vừa mới vào cửa chợt nghe thấy tiếng khóc oa oa của Tiểu tử, Trần Mạn Nhu vội vàng đi qua: "Đây là làm sao vậy?"

"Nương nương, Tứ điện hạ tỉnh lại không thấy ngài, đang cái kỉnh đâu." Trần ma ma vội vàng cười nói, lúc này Triệu ma ma đang ở trong phòng đồ Tứ hoàng tử, mấy đại nha hoàn Chấp Thư, Chấp Họa cũng đi theo vòng quanh, còn Bạch cô cô dẫn đám người Tần Hoan cầm tiểu ngoạn ý ở một bên trêu chọc Tiểu tứ, toàn bộ quần ma loạn vũ.

Trần Mạn Nhu khoe miệng co rút, đi qua bế Tiểu tứ: "Bảo bối ngoan đây là làm sao vậy? Nhớ mẫu phi?"

Tiểu tứ thấy mẹ ruột đã trở lại, đưa tay túm tóc Trần Mạn Nhu, tiếp tục gào hai tiếng, sau đó trong lúc Trần Mạn Nhu vỗ nhẹ thì ngừng tiếng khóc, chính là lệ châu còn vương trên lông mi, khuôn mặt nhỏ nhắn khóc đến đỏ bừng, nhìn đặc biệt đáng thương.

Trần Mạn Nhu thân thủ nhu nhu hai má phấn nộn của Tiểu tứ: "Người là tiểu khóc bao, khóc lâu như vậy, có đói bụng không?"

Thân thủ sờ sờ bụng Tiểu tứ, thấy bụng nhỏ vẫn trướng trướng, thì biết hẳn đại khái là tỉnh lại liền uống sữa. Vì thế quay đầu khoát tay với mọi người: "Được rồi được rồi, nên làm cái gì thì làm cái đó đi thôi, đúng rồi, Bạch cô cô, người lại đây một chút."

Mọi người tản ra, còn Tần Hoan cùng Đối Nguyệt đi theo Trần Mạn Nhu, Trần Mạn Nhu ngồi xuống mỹ nhân tháp, vừa lấy trống bỏi bên cạnh đùa Tiểu tứ, vừa ra dấu ý bảo bảo Bạch cô cô cũng ngồi xuống: "Bạch cô cô, lần trước bản cung nói qua, đến thời gian thì cho người xuất cung, qua vài ngày bản cung cầu Hoàng hậu nương nương ân điển, thì sẽ thả người. Chính là bản cung muốn hỏi một chút, người có nguyện ý đi Thực Định phủ hay không?"

Bạch cô cô xuất cung mục đích cuối cùng là lập gia đình, Trần Mạn Nhu lúc trước cũng hứa hẹn sẽ tìm cho nàng một gia đình tốt, chính là rốt cuộc Bạch cô cô tuổi cũng lớn chút, ở kinh thành sợ không phải dễ tìm như vậy,

chẳng bằng đi Thực Định phủ, binh lính nơi đó, nhưng là đại bộ phận đều không có vợ.

Bạch cô cô có chút do dự, nàng cũng biết ý tứ Trần Mạn Nhu. Trần Mạn Nhu thấy nàng quyết định không được, liền khoát tay nói: "Bản cung cho người vài ngày thời gian ngâm lại, người nếu nguyện ý, bản cung phải đi tìm Hoàng hậu nương nương. Nếu người không muốn, bản cung sẽ hỏi thăm hai ngày."

"Nương nương, nô tỳ nguyện ý." Bạch cô cô cắn răng nói, đứng dậy hành lễ với Trần Mạn Nhu, kỳ thật chính nàng cũng rõ ràng, chủ tử sau lưng nàng hiện tại chỉ có thể là Trần Mạn Nhu. Nhưng là ở kinh thành, nói không chừng ngày nào đó sẽ bị người của Từ An tìm tới cửa, còn không bằng cao chạy xa bay, ngày sau không còn dính dáng đến Từ An mới tốt.

Biên cương tuy rằng khổ, nhưng có Trần gia bảo hộ, ngày sau nàng cũng sẽ không chịu khổ nhiều.

Trần Mạn Nhu thích nhất là người thông minh, thấy Bạch cô cô thức thời, liền gật đầu cười nói: "Tốt lắm, Bạch cô cô mấy ngày nay hãy thu thập gia sản của mình một chút, quay đầu bản cung cho người đưa người xuất cung. Mặt khác, bản cung còn có một số việc cần Bạch cô cô đi làm, không biết Bạch cô cô có nguyện ý hay không nhận chuyện này."

"Nương nương có việc thỉnh phân phó, nô tỳ nhận đại ân của ngài, chỉ cần là việc nô tỳ có thể làm, nô tỳ nhất định muôn chết không chối từ." Bạch cô cô vội vàng nói, Trần Mạn Nhu cười lắc đầu: "Ta cũng không muốn người muôn chết không chối từ, người a, sống hảo hảo mà mới có thể vì bản cung làm việc này."

Nói xong, ngoắc Bạch cô cô đến bên cạnh, ghé vào tai Bạch cô cô nói một phen, Bạch cô cô có chút chần chờ: "Nương nương, như vậy có thể làm sao?"

"Người chỉ cần theo lời bản cung đi làm là được, còn lại không cần hỏi nhiều." Trần Mạn Nhu khoát tay, Bạch cô cô đành phải ứng tiếng: "Là, nương nương, nô tỳ nhất định sẽ làm tốt việc này, tuyệt đối không phụ nương nương nhờ vả."

"Được rồi, người trở về nghỉ ngơi đi." Trần Mạn Nhu ý bảo Bạch cô cô trở về, sau đó thân thủ điểm điểm mũi Tiểu tứ: "Người a, phải nhanh nhanh lớn lên, như vậy mới có thể vì mẫu thân chia sẻ."

Đáp lại lời nàng là khuôn mặt ngây ngô tươi cười của Tiểu tứ, Trần Mạn Nhu nhìn thấy liền mềm, Tần Hoan ở một bên nhìn thấy đến ngứa tâm: "Nương nương, ngài có mệt hay không? Để cho nô tỳ ôm một chút?"

"Không cần, gần đây Thành chiêu nghi nơi đó có động tĩnh gì sao?" Trần Mạn Nhu nghiêng người đem điểm tâm trên bàn đẩy ra xa một ít, đỡ phải bị Tiểu tứ túm lấy, Tần Hoan vòng quanh luẩn quẩn hấp dẫn ánh mắt Tiểu tứ, vừa trả lời vấn đề Trần Mạn Nhu: "Thành chiêu nghi gần đây trừ bỏ đi thỉnh an, trên cơ bản cũng không ra khỏi Thừa Càn cung. Bất quá, nương nương, nô tỳ ngược lại phát hiện, vài ngày gần đây, Đình tiếp dư cùng Lý tu hoa cơ hồ mỗi ngày đều ở cùng một chỗ."

"Không cần phải xen vào các nàng, gần đây tú nữ tiến cung, phỏng chừng không riêng gì các nàng sốt ruột." Trần Mạn Nhu bĩu môi, nếu không đoán sai, lần này tú nữ vào cung, ước chừng mấy người Lý tu hoa cùng Đình tiếp dư, cũng sẽ thăng chức.

Tuy rằng mấy người các nàng không có hài tử, nhưng dù sao cũng bắt đầu hầu hạ Hoàng thượng từ lúc tiềm đế, cũng hơn mười năm, chỉ nhìn tư lịch, cũng đủ để thăng phân vị.

"Nương nương, không tốt, Vương tu nghi lưu sản." Trần Mạn Nhu cùng Tần Hoan Đối Nguyệt đang nói chuyện, Vi Nhạc bỗng nhiên hoang mang rối loạn nhanh chóng tiến vào: "Vừa rồi, Vương tu nghi đi Ngự Hoa viên

thường cảnh, thời điểm đi đến Thụy Đình lâm, bỗng nhiên trượt một cái, vì thế liền bị ngã, đương trường gặp hồng, lúc này ngự y đã đi qua, nói là Vương tu nghi đã có thai hơn một tháng, chính là mạch tượng không hiện, cho nên mới không thấy, lúc này đã lưu sản."

"Thụy Đình lâm?" Trần Mạn Nhu hỏi lại một chút, đầu óc Vi Nhạc chuyển cũng nhanh, lúc này đáp: "Là Thụy Đình lâm, cung nữ đi theo Vương tu nghi đã muốn tìm được vật làm cho Vương tu nghi bị ngã, là mấy cái hạt châu bích ngọc, bởi vì màu sắc cùng màu bụi cỏ rất giống nhau, cho nên, khi đứng gần bản nhìn không rõ lắm, quỳ rạp trên mặt đất mới có thể nhìn thấy."

"Nếu ta nhớ không lầm, hôm kia Hoàng hậu vừa mới nói, để cho nhóm tú nữ có thể ở phụ cận Thụy Đình lâm hoạt động một chút đi?" Ở chỗ Ngự Hoa viên kết thúc thì không thể đi, nhưng là Thụy Đình lâm ở bên cạnh Ngự Hoa viên, cũng có thể để cho nhóm tú nữ tản bộ giải sầu.

"Ý nương nương là..." Đới Nguyệt nói xong, nhú nhú mày: "Nhưng là, ngay cả Vương tu nghi cũng không biết mình mang thai, nhóm tú nữ này, có bốn sự này sao?"

"Lúc này Hoàng hậu đã đi qua sao?" Trần Mạn Nhu không nói tiếp, chỉ nghiêng đầu hỏi Vi Nhạc, Vi Nhạc gật gật đầu: "Thời điểm nô tỳ trở về, vừa vặn nhìn thấy giá liền Hoàng hậu nương nương, nương nương, chúng ta cũng đi qua nhìn một cái sao?"

"Tạm thời không đi, người đi xem, nếu Dương quý phi đi, người lại đến cho ta biết." Trần Mạn Nhu nhú mày phân phó một tiếng, sờ sờ cằm, xem ra thân thể Hoàng thượng rất không tệ, lúc này mới bao lâu, Vương tu nghi còn có tahi. Ngô, bất quá, tính lại, cũng không quá ngoài ý muốn.

Trong cung có mấy phụ nhân tới tới lui lui, thân thể Hoàng thượng lại khoẻ mạnh, ngày thường cũng không sa vào nữ sắc, hài tử nhiều một chút

mới là chuyện bình thường. Bất quá, Vương tu nghi rốt cuộc có biết hay không là nàng mang thai?

HẬU CUNG MƯU SINH KẾ

Tiểu Nhiên Hoa Khai

www.dtv-ebook.com

Chương 105: Ngoài Ý Muốn

Chuyện lần này, so với bất kỳ lần nào trong dĩ vãng chấm dứt đều nhanh hơn, ngày đầu tiên Vương tu nghi bị ngã mất hài tử, ngày hôm sau, còn có hai tú nữ bị đưa xuất cung. Mà đại cung nữ bên người Vương tu nghi, lại đương trường trượng tể.

"Hoàng hậu tát một cái này cũng thật lưu loát." Trần Mạn Nhu dựa vào nhuyển điểm, bưng ly trà nhấp một ngụm, quay đầu phân phó Tần Hoan: "Đến kho phòng chuẩn bị mấy thứ, sau đó đưa đến chỗ Vương tu nghi. Mặt khác, buổi chiều người đi tuyên kia vài tú nữ đến đây ta xem xem."

Tần Hoan gật gật đầu, nhanh chóng đi làm việc.

Đám người Trần ma ma ôm Tứ hoàng tử ở trong sân lắc lư hai vòng, sau đó đem Tứ hoàng tử tiến vào. Trần Mạn Nhu đưa tay sờ sờ tiểu thí ~ cổ của Tiểu tứ, thấy phía dưới thập phần khô ráo mềm mại, liền cười gật gật đầu: "Các người làm không tệ, Đối Nguyệt, lấy hai cây thơm cho các vị ma ma nếm thử đi."

"Đa tạ nương nương ban thưởng." Vài ma ma đều thập phần vui sướng, vội vàng cảm tạ, theo Đối Nguyệt đi đến cách vách. Trần Mạn Nhu ôm Tiểu tứ ô ô a a, nói xong ai cũng nghe không hiểu.

Buổi chiều, Tần Hoan đem Phó Cẩm Dao, Thôi Oanh Nhi cùng Thường Văn Lệ ba vị cô nương thỉnh lại đây. Trần Mạn Nhu đánh giá qua một đám, không thể không nói, đáng đáp ba vị cô nương rất xinh đẹp, nhất là Phó Cẩm Dao cùng Thường Văn Lệ, một người đoan trang hiền thực tuyệt đối là con dâu tốt trong lòng các bà bà, một người lạnh như băng sơn diễm tựa

hoa đào, cuối cùng một Thôi Oanh Nhi, lại tươi cười ngọt ngào hoạt bát đáng yêu.

"Gặp qua Quý phi nương nương, thỉnh an Quý phi nương nương." Ba người đồng thời hành lễ với Trần Mạn Nhu, Trần Mạn Nhu nâng tay ý bảo các nàng đứng dậy: "Mau mau đứng lên đi. Bản cung ngày thường nhiều việc, các người tiến cung nhiều ngày cũng không có rảnh rỗi mời các người lại đây chơi đùa. Hiện tại bản cung vừa nhìn thấy các người, cũng rất là ảo não, tiểu mỹ nhân như thế, ta cư nhiên không nhanh chóng nhìn thấy, thật sự là thất sách."

"Nương nương quá khen." Phó Cẩm Dao khẽ cười một chút, sóng mắt lưu chuyển, dáng vẻ vạn thiên: "Thần nữ cũng không được coi là mỹ nữ gì, dĩ vãng thần nữ tự cho là đáng đáp coi như là có thể gặp người, thực liêu, đến trong cung mới phát hiện, dĩ vãng thần nữ là ếch ngồi đáy giếng, nhân giới thật sự quá mức nông cạn, cũng không biết mỹ nữ thiên hạ, đều ở trong cung."

Thôi Oanh Nhi đi theo gật đầu: "Đúng vậy đúng vậy, người trong cung đáng đáp đều rất được a, nhất là các vị nương nương, Hoàng hậu nương nương giống như là mẫu đàn quốc sắc thiên hương, Dương quý phi nương nương giống như là hoa mai băng thanh ngọc khiết, Trần quý phi nương nương giống như là sắc vi thanh nhã mềm mại, Thục phi nương nương giống như là mã đề tao nhã thuần khiết, Đức phi nương nương giống như là hoa hồng kiều diễm như lửa, còn có mấy người Lưu phi nương nương, thật sự là đều xinh đẹp."

Trần Mạn Nhu cười nhìn Phó Cẩm Dao cùng Thôi Oanh Nhi: "Hai người các người ngược lại thực ngọt miệng, bất quá, mặc kệ là giống Hoa gì, chúng ta cũng đều già đi, các người mới là hoa mới, một đám phấn nộn nộn, cho người ta cảm thấy sinh cơ bừng bừng."

"Nường nường quá khen, người nhìn cũng không già." Thường Văn Lệ mở miệng, thần sắc không có nửa phần biến hóa, lấy lòng kiêu này, từ nàng nói ra, thật giống như là một chuyện bình thường, hoàn toàn là chân lý căn bản không cần hoài nghi. Làm cho người nghe, không tự chủ được tâm tình sẽ đặc biệt tốt.

Trần Mạn Nhu nhú nhú mày, Thường Văn Lệ này, thoát nhìn cũng cũng không giống như là đơn thuần chỉ là tài nữ a. Dương quý phi tu luyện càng ngày càng giống phiêu phiêu dục tiên, hiện tại lại tới thêm một tiên nữ không ăn khói lửa nhân gian, cũng không biết hai người này có cơ hội va chạm một chút hay không.

"Ta thấy chúng ta cũng đừng khích lệ dung mạo đối phương, chỉ là nói tiếp như vậy, phỏng chừng một ngày cũng đừng nói đến chuyện khác." Trần Mạn Nhu cười nhìn Thường Văn Lệ: "Bản cung nghe nói Thường cô nương phương diện thi từ rất có nghiên cứu, không biết Thường cô nương có thể làm một bài thơ hay không, cũng để cho bản cung dính chút tài văn chương?"

"Nường nường thỉnh ra đề mục." Thường Văn Lệ căn bản không khách khí, trực tiếp gật đầu ứng. Tầm mắt Trần Mạn Nhu đảo qua, thấy ở góc phòng thủy liên, liền chỉ vào thủy liên nói: "Liền lấy cái kia làm đề đi."

Trần Mạn Nhu cho người cầm giấy bút, Thường Văn Lệ suy tư trong chốc lát, đề bút liền viết xuống một bài thơ. Trần Mạn Nhu tuy rằng không làm thơ, nhưng là sẽ phẩm thơ, hoặc là nói, phàm là người có bằng cấp trung học, trên cơ bản đều đã phân tích thơ cổ, sau đó sẽ từ các phương diện mà hào phóng phân tích.

Phân tích qua thơ ưu quốc ưu dân, lại nhìn đến loại thơ mười phần son phấn, trong lòng Trần Mạn Nhu thực không biết có bao nhiêu tốt. Chính là, trên mặt mũi vẫn phải nói, tốt xấu gì, người ta có thể viết thơ, Trần Mạn Nhu nàng cũng sẽ làm về.

"Không tệ không tệ, viết rất xuất sắc." Trần Mạn Nhu hơi hột khích lệ một phen, cho người đem tờ giấy kia đưa cho Phó Cẩm Dao: "Các người cũng đều nhìn xem, Thường cô nương không hổ là có danh xưng tài nữ, bản cung nhìn, bài thơ này, trong nhóm tú nữ coi như là đồ trạng nguyên."

Phó Cẩm Dao cúi mắt, nhìn bài thơ một chút, chuyển tay muốn đưa cho Thôi Oanh Nhi, Thôi Oanh Nhi vội vàng xua tay: "Đừng, mọi người đều biết, ta bất quá là biết vài chữ mà thôi, để cho ta xem thứ này, ta xem không hiểu."

"Nghe nói Thôi cô nương am hiểu nhất là múa roi?" Trần Mạn Nhu lập tức tiếp tục nói, mắt mang tò mò hỏi.

Thôi Oanh Nhi tùy tiện gật đầu: "Đúng vậy, nương nương, không phải ta khoe khoang, từ nhỏ ta đã đi theo phụ thân cùng vài ca ca của ta luyện võ, người bình thường cũng không phải là đối thủ của ta."

Thường Văn Lệ hừ lạnh một tiếng: "Có nhục nhả nhận!"

Thôi Oanh Nhi giận dữ, quay đầu nói một câu: "Vậy cũng không so với người cả ngày yếu đuối!"

Phó Cẩm Dao vội vàng đưa tay kéo Thường Văn Lệ cùng Thôi Oanh Nhi: "Hai người các người, đừng âm ỷ lên, lúc này chúng ta đang ở Chung Túy cung Trần quý phi nương nương đâu, các người đừng quên thân phận quy củ."

Thôi Oanh Nhi trừng mắt liếc Thường Văn Lệ một cái, đứng dậy bồi tội: "Quý phi nương nương xin thứ cho tội, thần nữ không phải cố ý mạo phạm." Thường Văn Lệ cũng đứng dậy bồi tội, Trần Mạn Nhu khoát tay: "Không cần khẩn trương, bản cung không trách tội các người. Chính là, Phó cô nương nói không sai, các người quả thật là nên cẩn thận một ít, ngày thường lén tranh luận như thế nào đều vô phương, chính là đi địa phương khác, cần phải giữ tốt quy củ. Người trong cung, cũng không phải

đều dễ nói chuyện như bản cung. Được rồi được rồi, đều nhanh ngồi xuống đi."

Nói xong, lại hô Tần Hoan: "Đổi ly trà cho các nàng, cũng để áp an ủi. Chuyện này không phải đại đại sự, không cần để ở trong lòng."

Phó Cẩm Dao bưng ly trà, vội vàng cười nói với Trần Mạn Nhu: "Nương nương thật sự là thiện tâm, ngài yên tâm, sau khi trở về chúng ta khẳng định sẽ càng dụng tâm học tập quy củ."

Trần Mạn Nhu kêu các nàng tới mục đích là vì quan sát tính nết tâm tư các nàng, không dấu vết tìm các loại đề tài tới hỏi, từ việc các nàng ở trong cung ăn mặc ngủ nghỉ, đến việc các nàng ngày thường làm cái gì tốn bao nhiêu thời gian, hỏi lại am hiểu cái gì. Sau đó trọng điểm là khích lệ một người, nhìn phản ứng hai người khác.

Nói gần một canh giờ, mới xem như xong việc, để cho Tần Hoan mang các nàng trở về.

"Cũng không đơn giản a." Thở dài, Trần Mạn Nhu nâng chung trà lên uống một hơi cạn sạch, nói đến miệng khô lưỡi khô, cuối cùng còn có chút thu hoạch, nếu là ngay cả thu hoạch cũng không có, đó thật đúng là lỗ vốn chết.

"Nương nương, ý tứ ngài là..." Đối Nguyệt ở một bên hỏi, Trần Mạn Nhu lắc đầu: "Dù sao mấy người này ngày sau đều vào cung, các người ngày thường tránh xa chút là được, đúng rồi, Tề mỹ nhân gần đây tại sao chưa từng đến?"

"Tề mỹ nhân buổi chiều hôm qua có đến đây, chính là nương nương ngài lúc ấy còn đang ngủ trưa, Tề mỹ nhân không cho người đánh thức ngài, lại đi trở về." Bội Đình đang cầm một bó hoa tươi lớn đến đây, trước tiên thủy liên trong góc phòng thay đổi, lại cầm bình bác cổ bỏ tranh vào.

Trần Mạn Nhu gật gật đầu, nghiêng đầu hỏi: "Chờ khi nào Dương quý phi tuyên triệu tú nữ, các người nhớ rõ cùng ta nói một tiếng. Mặt khác, chuẩn bị mấy thứ như hà bao linh tinh, ngày mai ta đi bái phỏng Đức phi một chút."

"Nường nường, Đức phi, tâm tư không tốt lắm, chúng ta có nên đổi một..." Đới Nguyệt có chút chần chờ, Trần Mạn Nhu bĩu môi: "Ta cũng không tính để cho Đức phi làm cái gì, ta chẳng qua là thấy lúc trước cùng nhau tiến cung, cho Đức phi một chút tin tức thôi."

Thấy Trần Mạn Nhu đã quyết định, Đới Nguyệt cùng Tần Hoan cũng không nói.

Sáng sớm ngày hôm sau, Trần Mạn Nhu đi thỉnh an Hoàng hậu trước, thuận tiện nói chuyện Bạch cô cô, Hoàng hậu có chút chần chờ: "Tiểu tứ vừa mới đầy tháng không bao lâu, người lúc này cắt bớt nhân thủ Chung Túy cung, có đủ người dùng hay không?"

"Nường nường quan ái, thiệp khắc trong tâm khảm." Trần Mạn Nhu cười nói: "Chính là, lúc trước thời điểm Từ An thái hậu đem Bạch cô cô cho thiệp, nói là giúp thiệp quản lý chuyện hậu cung. Lúc ấy nường nường không tiện giúp đỡ, thiệp cũng vội vàng ở tiểu Phật đường niệm kinh, cho nên mới đón Bạch cô cô đến. Vốn thiệp tính thời điểm rảnh rồi sẽ đem Bạch cô cô thả ra, dù sao, thời gian không đợi người. Chính là về sau thiệp mang thai, lại cần Bạch cô cô quản chuyện Chung Túy cung, thường xuyên qua lại, liền để lâu như vậy."

Hoàng hậu cũng không cần thiết trong loại chuyện này khó xử người khác, thấy Trần Mạn Nhu nói mình nhân thủ đủ dùng, liền gật đầu đáp ứng: "Tốt lắm, đợi lát nữa bản cung cho người đem Bạch cô cô xóa tên, người nhanh chóng phái nàng xuất cung đi."

"Đa tạ Hoàng hậu nương nương." Trần Mạn Nhu vội vàng hành lễ với Hoàng hậu, Hoàng hậu trầm tư trong chốc lát lại hỏi: "Các người có ai còn có muốn xuất cung, nhanh báo danh, quay đầu cũng không nên lại cầu ân điển."

Bọn người Dương quý phi nói không cần, Hoàng hậu cũng không tiếp tục nói chuyện này.

"Hoàng hậu nương nương, thiếp còn có một chuyện muốn nhờ." Mắt thấy muốn tan họp, Thục phi bỗng nhiên mở miệng nói, Hoàng hậu ý bảo nàng nói, Thục phi liền nói thẳng lên: "Thiếp đã lâu chưa hồi cung, sườn điện Dực Khôn cung đã rơi đầy tro bụi mạng nhện, bởi vì nhân thủ không đủ, cho nên thiếp muốn cầu ân điển."

"Sườn điện Dực Khôn cung, tạm thời không thể có người ở." Thục phi thực trắng trợn nói ra, Hoàng hậu nhú nhú mày, Trần Mạn Nhu cũng có chút kinh ngạc, nàng nguyên bản là tính cùng phong, chờ Thục phi dùng danh nghĩa Nhị hoàng tử nói Dực Khôn cung không lớn, nhưng là không nghĩ tới, nàng cứ nhiên dùng lấy cớ như vậy.

Lúc này, Hoàng hậu muốn cự tuyệt cũng phải nghĩ một chút công lao Thục phi thị tậ lúc trước.

"Nếu là người không đủ dùng..." Dương quý phi ở một bên muốn mở miệng, Thục phi vội vàng nở nụ cười đánh gãy lời Dương quý phi: "Vốn là chuyện thêm một hai người là được, chính là, lúc trước, mới xảy ra chuyện vú nương phản bội chủ tử, thiếp cũng không muốn tùy tiện thêm người vào Dực Khôn cung."

Tốt thôi, lập tức cự tuyệt khả năng người khác thêm người vào Dực Khôn cung.

HẬU CUNG MƯU SINH KẾ

Tiểu Nhiên Hoa Khai

www.dtv-ebook.com

Chương 106: Đúng Dịp

Thực phi yêu cầu hai phương diện này, đều coi như có vẻ hợp tình hợp lý, cho dù không hợp tình hợp lý, có thị tật chụp mũ, nó cũng phải hợp tình hợp lý. Huống hồ, cho dù Hoàng hậu không đáp ứng, tìm lý do qua loa tắc trách, Thực phi cũng có thể tìm Hoàng thượng nói chuyện này, Hoàng thượng không muốn gặp Thực phi, nhưng là đối với Nhị hoàng tử vô tội chịu tội, vẫn thập phần yêu thương. Đến lúc đó, nhất định sẽ bởi vì Nhị hoàng tử mà đáp ứng Thực phi.

Cho nên, Hoàng hậu cũng không cân nhắc bao lâu, chỉ gật gật đầu đáp: "Bản cung đã biết, Dực Khôn cung tạm thời sẽ không an bài thêm người vào, bất quá, Thực phi vẫn nên trang bị nhân thủ sớm một chút, đem sườn điện thu thập thỏa đáng, nói không chừng khi nào, có thể dùng tới, đến lúc đó Thực phi đừng tìm có khác."

"Thiếp hiểu được, đa tạ Hoàng hậu nương nương thông cảm." Thực phi hành lễ với Hoàng hậu, sau đó theo đại bộ đội cáo lui.

Trần Mạn Nhu trở về Chung Túy cung, liền nhịn không được thở dài một hơi trước, cái này hay lắm, kế hoạch của mình không có biện pháp thực hành. Không có Thực phi ở phía trước chống đỡ, mình cũng không tiện tìm Hoàng hậu nói chuyện Tiểu tử nhỏ tuổi, Chung Túy cung cũng không thích hợp thêm người.

Ngược lại Lưu phi nơi đó có Nhị công chúa, chính là Nhị công chúa tốt xấu gì cũng đã qua một tuổi, bản thân Lưu phi địa vị cũng không quá cao, khả năng thúc đẩy chuyện này cũng không lớn. Tam hoàng tử càng không dùng được, hẳn ở tại Từ Ninh cung. Đại hoàng tử cùng Đại công chúa đó là

ngịch lân của Hoàng hậu, cho dù có thể nghĩ biện pháp dùng tới, Trần Mạn Nhu cũng tuyệt đối không dùng, lúc này nàng không thể cùng Hoàng hậu đi đến đối lập đi.

Làm sao bây giờ? Thực để cho người khác đến Chung Túy cung sao? Hoặc là, trước tiên đi nói một tiếng, để cho Tề mỹ nhân chuyển vào? Nhưng là Tề mỹ nhân tuy rằng hiện đang thực nghe lời, ai biết ngày sau sẽ thế nào đâu, lòng người dịch biến, nàng cực không nổi.

Trần Mạn Nhu có chút phiền chán, nàng không để cho người khác tiến vào Chung Túy cung, gần đây là vì an toàn của Tiểu tử, thứ hai cũng vì không làm cho mình ghê tởm. Thêm người tiến vào, liền đại biểu Hoàng thượng Chung Túy cung của nàng sủng hạnh người khác, đến lúc đó nàng sợ mình quá ghê tởm, sẽ đối với chuyện lăn trên giường cùng Hoàng thượng sinh ra tâm lý phản nghịch. Có thể ảnh hưởng đến tính mạng, cho nên mặc kệ có khả năng hay không, hiện tại đều phải ngăn chặn.

Chính là, rốt cuộc làm sao mới có thể làm cho Chung Túy cung của mình không thêm người vào đâu?

"Nương nương, nếu Chung Túy cung chúng ta không có chỗ trống, Hoàng thượng cùng Hoàng hậu nương nương khẳng định sẽ không cho người vào được." Tần Hoan thấy Trần Mạn Nhu sầu muộn, ở một bên nói thầm: "Nương nương, nô tỳ có biện pháp, ngài có muốn nghe một chút xem?"

Tuy rằng chủ ý Tần Hoan ra luôn luôn không thể dựa vào, đến lúc này, Trần Mạn Nhu cũng thật sự không có biện pháp, chỉ có thể vô tình gật gật đầu: "Người trước tiên nói thử xem, nếu có thể, đó có thể thay bản cung giải quyết một cái đại nan đề."

"Muốn cho chúng ta Chung Túy cung không trống không, phải tìm người đến ở, nhưng là ngài không thích phi tần, vậy chúng ta cho người không

phải phi tần đến ở. Nương nương ngài nhất định không nhớ rõ, lúc trước thời điểm Dương quý phi vừa mới tiến cung, còn bởi vì không quen thuộc cuộc sống trong cung, cho nên thỉnh tỷ muội nhà mẹ đẻ đến làm bạn đâu."

Nhân tình Trần Mạn Nhu sáng lên, lập tức cũng lo lắng chuyện này có thể làm không. Nếu là nữ hài tử nhỏ tuổi, khẳng định không thể vào cung. Hoàng thượng cũng không phải đại thúc háo sắc, cho nên không cần lo lắng Hoàng thượng sẽ xuống tay. Mà đêm phòng ở Chung Túy cung chiếm mất, đến lúc đó Hoàng hậu cũng không tiện mở miệng đuổi người.

Cứ đêm tới trong khoảng thời gian tuyển tú này trước, thời gian mấy tháng tới lại tiếp tục nghĩ biện pháp.

"Trần gia không có đứa bé vừa độ tuổi." Đầu tiên Trần mạn Nhu vì phương pháp này cao hứng trong chốc lát, lập tức có chút buồn bực: "Tiểu chất tuổi còn quá nhỏ, chỉ sợ đại tẩu ta cũng không yên lòng."

"Nương nương, ngài đã quên? Triệu gia còn có một biểu tiểu thư sáu tuổi đâu." Tần Hoan tiếp tục nhắc nhở, Trần Mạn Nhu nhăn mặt nhíu mày, gia giáo nhà ngoại tổ, nàng vẫn là tương đối tín nhiệm, chính là đứa bé sáu tuổi, nói hiểu chuyện cũng tương đối hiểu chuyện, nói không hiểu chuyện có đôi khi cũng rất khó làm.

Nếu là hai ba tuổi thì hoàn hảo, rước họa có thể sử dụng lý do nhỏ tuổi để qua loa tắc trách. Nhưng là năm sáu tuổi, có chút không dễ làm, vạn nhất xảy ra chuyện, một khi xử trí không tốt, mình chẳng phải là hai mặt không phải nhân?

"Có chút quá rõ ràng." Dừng trong chốc lát, Trần Mạn Nhu vô lực nói, lúc này bỗng nhiên đi nói với Hoàng hậu, nàng muốn đón tiểu biểu muội của mình tiến cung ở một đoạn thời gian, đó tuyệt đối là chối lợi nói cho Hoàng hậu, Chung Túy cung của ta có người ở, người không cần đưa người đến đây.

Tần Hoan cũng không có biện pháp, đây là biện pháp tốt nhất nàng có thể nghĩ ra.

Buổi tối Hoàng thượng lật bài tử Dương quý phi, Trần Mạn Nhu trong lòng có chuyện, cũng ngủ không được, đơn giản liền vòng quanh sân đi dạo. Rốt cuộc làm sao mới có thể ngăn chặn Hoàng thượng hoặc là Hoàng hậu thêm người vào Chung Túy cung đâu?

Vạn phạt a, làm cho nhóm tú nữ vẫn ở tại Anh Hoa điện quên đi.

"Nương nương, Trần gia bên kia đưa đến tin tức, Nhị thiếu gia hồi kinh." Trần Mạn Nhu mãi cho đến sau nửa đêm mới ngủ, sáng sớm sau khi hỗn loạn bình an, trở về gục đầu tiếp tục ngủ. Đến buổi chiều mới rời giường, rửa sạch, chợt nghe Tiểu Hỉ Tử ở trong sân vui sướng hài lòng nói chuyện.

Nháy mắt tinh thần Trần Mạn Nhu tỉnh táo: "Nhanh tiến vào, sao lại thế này? Trong nhà nói như thế nào? Nhị đệ khi nào thì đến kinh thành?"

"Nương nương, sự tình cũng quá đúng dịp, hôm nay tiểu nhân vốn tính đến ngự hoa viên bên kia đi chiết mấy đóa đại thủy liên, sau lại thấy một thị vệ, nhìn nhìn quen mắt, đi lên bắt chuyện hai câu, thế mới biết, nhưng là đại thủy trôi miếu long vương, thị vệ kia trong học viện ký danh Trần lão gia tử, có đôi khi sẽ đi nghe một chút khóa huấn luyện, sau đó hẳn liền nói cho tiểu nhân, nói là Trần lão gia tử hôm qua vừa lên khóa đâu, bỗng nhiên thấy người Trần phủ tới thông báo tin tức, lão gia tử lập tức mừng rỡ, khóa cũng không lên, dẫn người trở về phủ."

"Sau đó bọn họ liền tìm hiểu tin tức?" Trần Mạn Nhu chạy nhanh hỏi, Tiểu Hỉ Tử liền tục gật đầu: "Uh, phòng chừng trong chốc lát, Trần phủ liền phái người đến đưa tin tức, nương nương chờ một lát, hôm nay thật đúng là ngày lành."

"Hào hảo hảo, Tiểu Hỉ Tử hôm nay lập công lớn." Trần Mạn Nhu vui vẻ rạo rức cho Tần Hoan cho Tiểu Hỉ Tử một cái hà bao, nàng cùng tiểu đệ đã

có hơn ba năm không gặp mặt, cũng không biết tướng mạo tiểu đệ có thay đổi không.

Nửa ngày Kế tiếp, Trần Mạn Nhu đều đứng ngồi không yên, thường thường phái người đến cửa cung nhìn xem có người Trần gia đệ bài tử hay không.

Thời điểm đến gần giờ thân, mới thấy có ma ma đến đây, đi theo phía sau ma ma kia, không phải chính là đại tẩu nhà nàng Đồng Xuân Ny?

"Đại tẩu, ta nghe nói tiểu đệ đã trở lại?" Trần Mạn Nhu vội vàng đón người, Đồng Xuân Ny cười vỗ vỗ tay Trần Mạn Nhu, gật gật đầu, lúc này mới quy củ hành lễ, sau đó theo Trần Mạn Nhu vào nhà.

"Đại tẩu, tiểu đệ hân có tốt? Tinh thần như thế nào? Có gầy nhiều hay không?" Trần Mạn Nhu liên thanh hỏi, Đồng Xuân Ny vội vàng xoa lưng của nàng: "Nương nương, chậm một chút, nghe thần phụ nhất nhất nói cho người, thời gian còn sớm, chúng ta không cần nóng nảy."

Trần Mạn Nhu dùng sức gật gật đầu, lúc này Đồng Xuân Ny mới nói: "Thân mình tiểu đệ rất tốt, đã cao bằng Hoài Căn, tinh thần cũng tốt, sáng sớm hôm nay thức dậy, còn đùa một bộ kiếm pháp, còn cùng tổ phụ tỷ thí hai lượt. Bất quá, Thực Định phủ năng khá to, ngược lại tiểu đệ so với Hoài Căn thì đen một chút một chút, hôm qua về nhà, trước hết hỏi thăm tiểu cô người, sau đó mới đi thỉnh an tổ phụ tổ mẫu."

Đồng Xuân Ny nghĩ đến cái gì thì nói cái đó, gần như đem những việc Trần Hoài Quyết làm từ lúc vào cửa ngày hôm qua cho tới bây giờ đều nói một lần.

Trần Mạn Nhu hốc mắt cay cay, nghĩ đến thời điểm ở nhà đón năm mới, cùng tiểu đệ hai người nghịch ngợm gây sự, làm cho đại ca theo ở phía sau thu thập tàn cục, liền nhẹn không được rút nước mắt. Ngày như vậy, ngày sau sợ là không còn cơ hội.

"Tiểu cô ngài đừng thương tâm." Đồng Xuân Ny vội vàng cầm khăn an ủi Trần Mạn Nhu: "Vẫn là tiểu thúc hiểu tiểu cô, biết ta hôm nay nói chuyện đó, tiểu cô nhất định sẽ thương tâm, cho nên liền nhờ ta mang theo vài thứ cho tiểu cô."

Nói xong, theo phía sau lấy ra cái khuông trúc, lúc này Trần Mạn Nhu mới phát hiện, mình chỉ lo tóm đại tẩu nói chuyện, cứ nhiên không phát hiện phía sau nàng còn mang theo cái khuông lớn như vậy.

Xốc vải che lên, lộ ra đồ bên trong, Trần Mạn Nhu liền nhìn không được lại nở nụ cười, bên trong là tiểu mộc mã, không phải là cái hồi sáu tuổi, nàng cùng tiểu đệ lấy tới cùng công tử nhà Lý đại nhân trao đổi? Dùng một tiểu mộc mã đổi một cái trứng gà bằng hồng bảo thạch đâu. Tuy rằng sau đó đại ca lại đưa một cái ngọc bội giá trị không sai biệt lắm, nhưng hồng bảo thạch này, hoàn toàn thuộc về nàng.

Bất quá, ngựa gỗ kia đã sớm là của Lý công tử, cái này, khẳng định là về sau tiểu đệ tự mình làm. Mặt trên còn có tên tiểu đệ đâu, cũng không biết làm bao lâu, ngựa gỗ này ngược lại nhìn rất tinh xảo.

Khóc khóc cười cười, Trần Mạn Nhu vừa thông suốt phát tiết xong. Sau đó được Đồng Xuân Ny khuyên giải, lúc này mới thu nước mắt, phân phó Đới Nguyệt đem toàn bộ khuông trúc đem đến chỗ Tiểu tử, mấy thứ này vừa thấy thì biết là chuẩn bị cho tiểu hài tử, nàng cũng không thể tham ô đồ chơi của con mình.

"Tiểu cô, tiểu thúc trở về còn mang theo một người đâu." Đồng Xuân Ny thấy Trần Mạn Nhu rốt cục ngừng khóc, trong lòng thật to thở dài nhẹ nhõm một hơi, vội vàng ngăn chặn đề tài này, Trần Mạn Nhu lập tức mở to hai mắt nhìn: "Cái gì, còn mang theo một người? Người nào? Nam nhân hay là nữ nhân?"

"Xem tiểu cô nói kìa, tiểu thúc làm sao có thể là loại người không biết lễ này?" Đồng Xuân Ny thối phũ cười ra tiếng, Trần Mạn Nhu cũng thoáng có chút ngượng ngùng: "Thật ra ta quá mức cho khẩn trương, vậy tiểu đệ mang về là loại người nào?"

"Là một tiểu cô nương bảy tám tuổi, cha mẹ nàng đều chết trên chiến trường." Đồng Xuân Ny cũng không dám đùa giỡn cho qua, vội vàng đem tiền tình hậu nhân giải nghĩa rõ ràng. Tuy rằng hai năm gần đây, biên quan không có chiến tranh gì lớn, nhưng tiểu đánh tiểu nháo luôn có mấy tràng.

Tiểu cô nương kia họ Ngưu, cha nàng là quân thủ thành. Ngày ấy, đến phiên cha nàng giữ cửa thành, đến giữa trưa nương nàng đi qua đưa cơm, rất không đúng dịp, người Khiết Đan lúc ấy toát ra đến đây. Vì thế hai người cha mẹ, đều chết ở cửa thành.

Tiểu cô nương quá đáng thương, còn tuổi nhỏ đã không có thân nhân, trong nhà cũng không có trưởng bối, Trần lão cha nhìn thấy có chút đáng thương, liền mang về phủ. Nguyên bản là tính nhận làm khuê nữ, chính là ở Thực Định phủ bên kia có vẻ vội vàng, trước hết để cho Trần Hoài Quyết mang về kinh thành.

Nói là để cho lão gia tử cùng lão thái thái xem qua trước, nếu bọn họ nguyện ý, sẽ làm nghi thức lớn một chút, chính thức nhận thức.

Chờ Đồng Xuân Ny nói xong, ánh mắt Trần Mạn Nhu giống như mèo đói bụng ba ngày mới nhìn thấy cá, bắt đầu phát lục quang. Đây thật đúng là ngủ gà ngủ gật còn có người đưa gỏi đầu, ông trời thật sự là đối đãi nàng không tệ a.

HẬU CUNG MƯU SINH KẾ

Tiểu Nhiên Hoa Khai

www.dtv-ebook.com

Chương 107: Cứu Tinh

Dựa theo lệ thường, Trần Mạn Nhu đi tìm Hoàng hậu trước, chỉ nói phụ mẫu Ngưu gia cô nương là vì thủ thành mà chết, cho nên muốn đem Ngưu gia cô nương đón vào chiếu khán một đoạn thời gian. Dù sao, Trần gia chủ mẫu cũng không ở kinh thành, Trần lão phu nhân cũng lớn tuổi, hài tử Trần đại phu nhân vừa mới một tuổi, vừa muốn quản lý gia sự vừa muốn chiếu khán hài tử của mình, chỉ sợ chậm trễ chuyện giáo dưỡng Ngưu cô nương.

Việc này Hoàng hậu thực sự cự tuyệt không được, nếu là cô nương đình bình thường, Hoàng hậu có thể sử dụng một câu hậu phi không thể cùng tiền triều liên hệ là có thể đuổi Trần Mạn Nhu. Nhưng là, Ngưu gia cô nương nói rộng ra một chút, đó là hậu nhân công thần. Tuy rằng, phụ thân nàng công lao không đủ để phong vương bá hầu. Nhưng đó cũng là công thần của quốc gia, ân nhân của dân chúng, triều đình trung liệt chi sĩ.

Nếu nàng không đáp ứng, nói không chừng sẽ truyền ra chuyện triều đình bạc đãi trung liệt hậu nhân, hiện tại Từ Ninh hận không thể có bảy tám con mắt tìm bắt bím tóc Hoàng thượng đâu, hậu cung này nàng đứng đầu, làm sao có thể liên lụy Hoàng thượng?

"Nếu là trung liệt hậu nhân, vậy Quý phi nhanh chóng đem người đón vào đi. Bất quá, chỗ Quý phi cũng không có ma ma giáo dưỡng, không bằng bản cung tìm cho người một người khác?" Chung Túy cung của Trần Mạn Nhu, có thể xưng là cô cô, chỉ có một, đã xuất cung ra ngoài. Còn có hai ma ma, đó là giáo dưỡng ma ma của Tiểu tử. Cho nên, Trần Mạn Nhu thật đúng là thiếu nhân thủ.

"Nường nường không nói, đợi lát nữa thiếp còn muốn da mặt dày cầu một cái ân điển đâu." Trần Mạn Nhu cười nói: "Nường nường quả nhiên là sẵn sóc chu đáo, làm cho thiếp ngay cả nói cũng không cần nói ra miệng. Bất quá, thiếp vẫn nói nửa câu cuối, nếu nường nường ban cho giáo dưỡng ma ma, có thể thuận tiện thêm một cung nữ hay không?"

Cho dù Trần gia đem nha hoàn trang bị đủ cho Ngưu cô nường kia, Ngưu cô nường cũng không có khả năng mang toàn bộ tiến cung, chỉ có thể mang một người, cứ như vậy, nhân thủ hơi chút có chút không đủ, người ban đầu của Trần Mạn Nhu đều có việc cần làm, thật sự là phân công không được.

"Người a, đã nghĩ lấy cớ từ chỗ bản cung mang người đi?" Hoàng hậu cười điểm điểm Trần Mạn Nhu: "Bất quá, nếu người nói ra, bản cung liền cho người mặt mũi, đợi lát nữa bản cung sẽ cho người đi tới Chung Túy cung, cái này có vừa lòng?"

"Đa tạ Hoàng hậu nường nường." Trần Mạn Nhu cười hì hì nói: "Vẫn là nường nường đau thiếp, nếu không phải nường nường, thiếp còn thật không biết nên làm cái gì bây giờ đâu. Vậy ngày kia thiếp đem người đón vào?"

"Ân." Hoàng hậu gật đầu ứng, chờ Trần Mạn Nhu cáo lui, mới đưa tay xoa xoa trán mình: "Thật đúng là đúng dịp, xem ra, phải tìm chỗ khác mới được. An ma ma, người nói, Cảnh Dương cung có phải chỗ tốt hay không?"

"Hoàng hậu nường nường, Cảnh Dương cung im lặng u nhã, tại sao không phải chỗ tốt?" An ma ma ở phía sau Hoàng hậu niết bả vai cho nàng, dừng trong chốc lát mới hỏi: "Nô tỳ có câu không biết có nên nói hay không."

"Có chuyện thì nói, người hầu hạ ta lâu như vậy, lời như thế còn hỏi?" Hoàng hậu khoát tay, An ma ma thấp giọng nói: "Nường nường, Trần quý phi bên này, ngài có chú ý hay không? Tuy rằng nhìn trên mặt, nàng đối với

ngài vẫn cung kính trước sau như một, nhưng là có câu nói, tri nhân tri diện bất tri tâm, vạn nhất nàng..."

"Chuyện này không cần người nói, bản cung đều có suy tính." Hoàng hậu đứng dậy, An ma ma đỡ tay đi vào bên trong: "Ngày còn rất dài, người xem lần này tuyển tú, cô nương đáng đẹp xinh đẹp có bao nhiêu người? Cho thấy bản cung càng già đi. Đợi ba năm nữa, đợi sáu năm nữa, đợi chín năm nữa, đến lúc đó hậu cung này, còn không biết là thiên hạ của ai đâu. Trần quý phi có bản lĩnh, thì luôn luôn ngồi tại vị trí quý phi, không có bản sự, phải nhường đường cho người khác, ta chỉ muốn ngồi ổn vị trí trung cung, cần gì phải cùng những người đó so đo đâu?"

"Vẫn là nường nường thấu hiểu." An ma ma vội vàng nói, Hoàng hậu lại cười lạnh một tiếng, những lời này, tùy tiện tìm một người cũng có thể nói, nhưng là, thật muốn trơ mắt nhìn Hoàng thượng sung hạnh nữ nhân khác, thật muốn trơ mắt nhìn hậu cung này một người tiếp một người sinh hài tử, thật muốn nhìn sung ái của con mình bị phân chia, ước chừng chỉ có thánh nhân mới có thể không để ý tới mặc kệ đi?

Trần Mạn Nhu trở về, lập tức tìm người đem sườn điện thu thập, ban đầu tây thiên điện bị nàng dùng làm kho phóng, sau đó đông thiên điện bị nàng bố trí thành phòng sinh, bất quá hiện tại Tiểu tử đã hơn một tháng, đông thiên điện sớm nên thu thập.

Tần Hoan cùng Đối Nguyệt các nàng thấy sự tình đã xác định, này Chung Túy cung ước chừng sẽ không có thêm người mới, một người so với một người càng cao hứng, chỉ huy người rất nhanh chóng đem đông thiên điện thu thập, bên trong bài vật trang trí nhi bình hoa linh tinh tiểu cô nương có khả năng sẽ thích, nội thất còn treo sa trường hồng nhạt nhẹ nhàng.

Các nàng bên này bận rộn hơn một ngày, mới xem như đem đông thiên điện thu thập xong, đến buổi tối, Hoàng thượng đến đây. Thấy đông thiên

điện thu thập rất tốt, cũng chỉ hơi hơi nhú mào, Trần Mạn Nhu lập tức biết, Hoàng hậu đã cùng hắn nói qua chuyện Ngưu cô nương.

"Ái phi bố trí rất không tệ." Hoàng thượng thuận miệng khen một câu, Trần Mạn Nhu cười ở bên người Hoàng thượng ngồi xuống: "Đa tạ Hoàng thượng khích lệ, trong lòng thiếp còn có chút không yên đâu, Hoàng thượng cũng biết, Trần gia thiếp chỉ có một nữ hài tử, thiếp lớn như vậy, cũng không có tỷ muội, từ nhỏ thiếp liền ngóng trông có thể có một muội muội, cái này, thật đúng tâm nguyện thiếp."

"Người cao hứng là tốt rồi, bất quá, nếu muốn đón người tiến vào, không có thể quá sơ sót." Không đón vào cho tốt, binh lính chết trận về sau triều đình đều có trợ cấp, một tháng nửa lượng bạc. Hoàng thượng lại ban thưởng cho Ngưu cô nương một phen, việc này cho dù trôi qua, mọi người còn phải khen Hoàng thượng nhân từ.

Nhưng là người được đón vào, không chiếu khán tốt, đó là một ý tứ khác.

Trần Mạn Nhu gật gật đầu đáp: "Hoàng thượng ngài yên tâm, thiếp nghĩ, Ngưu cô nương này khẳng định cũng là người biết lễ nghĩa, bằng không, phụ mẫu thiếp cũng không đem người đưa đến kinh thành. Nếu cô nương kia phẩm tính thật sự có vấn đề, cùng lắm thì ngày sau chính là chuyện một bộ trang xu."

"Người hiểu được là tốt rồi." Hoàng thượng thấy Trần Mạn Nhu coi như rõ ràng, liền xong này đề tài: "Tiểu tử đâu? Lúc này tại sao không thấy hắn? Đã ngủ rồi?"

"Không đâu, lúc này Trần ma ma các nàng đang tắm rửa cho hắn." Trần Mạn Nhu đưa tay cầm cái hà bao ở trên người Hoàng thượng khoa tay múa chân hai cái: "Hoàng thượng, ngài nhìn hà bao này thế nào? Bất quá, hình

như màu sắc không quá đẹp, lần trước thiệp không phải làm cho ngài một kiện y phục sao?"

Ngửa đầu nhìn Hoàng thượng, Hoàng thượng đưa tay nhéo nhéo hai má Trần Mạn Nhu: "Còn không cho trăm đôi y phục? Hà bao này nhìn rất đẹp, trăm thu, chờ khi nào thì trăm mặc kiện y phục kia, người lại mang cho trăm."

"Hảo." Trần Mạn Nhu cười tủm tỉm đáp, thấy tâm tình Hoàng thượng coi như là không tệ, liền kéo cánh tay Hoàng thượng: "Hoàng thượng, ngày đó thiệp gặp vài vị tú nữ, các nàng đều đặc biệt xinh đẹp đâu, so với thiệp còn xinh đẹp hơn... Hoàng thượng, người xem thiệp có phải không xinh đẹp bằng trước kia hay không?"

Chớp mắt, Trần Mạn Nhu thâm tình chân thành nhìn Hoàng thượng. Hoàng thượng cười ha ha, đưa tay đem Trần Mạn Nhu ôm vào trong ngực, sau đó nhu đầu nàng: "Nói cho trăm nghe xem, hôm nay ái phi uống lên mấy cân dấm chua? Có phải đã đánh đổ bình dấm chua trong phòng bếp hay không?"

"Hoàng thượng ~" hờn dỗi một tiếng, Trần Mạn Nhu đem đầu chôn trước ngực Hoàng thượng, chủ nghĩa đại nam tử của Hoàng thượng bành trướng, ở trên lưng Trần Mạn Nhu vỗ nhẹ hai cái: "Yên tâm, các nàng xinh đẹp như thế nào, ở trong lòng trăm, đều kém ái phi của trăm."

Trong lòng Trần Mạn Nhu cười lạnh, ái phi này, không riêng chỉ kêu một mình nàng.

Đối với các loại ** thủ đoạn, Trần Mạn Nhu hiện tại coi như là ngựa quen đường cũ, rất nhanh khiến cho Hoàng thượng hô hấp nặng nề. Mắt thấy Hoàng thượng tính ôm Trần Mạn Nhu đi vào nội thất, Trần ma ma bỗng nhiên ở ngoài cửa thông báo, nói là đã tắm cho Tiểu tử xong.

Trần Mạn Nhu ghen cười, tự mình ra bên ngoài ôm Tiểu tứ tiến vào, cũng không để cho những người khác theo vào hầu hạ. Thấy Hoàng thượng dựa vào tháp thượng liếc mắt nhìn nàng, vội vàng đem Tiểu tứ ôm qua: "Hoàng thượng, đừng nóng giận, người xem, Tiểu tứ ngóng trông ngài đến đây đây."

Đưa tay gãi gãi Tiểu tứ, Tiểu tứ lập tức khanh khách nở nụ cười, tay nhỏ còn vỗ vỗ, như vậy cực kỳ đáng yêu. Biểu tình trên mặt Hoàng thượng lập tức trở nên từ ái hẳn lên, đưa tay bế Tiểu tứ đặt trên đùi mình: "Con ngoan của trẫm, hôm nay có nhớ trẫm không?"

Tiểu Tứ đưa tay, đột nhiên túm nút thắt bàn long khẩu trên vạt áo Hoàng thượng, sau đó dùng sức lắc lắc thân mình đem bàn long khẩu bỏ vào miệng, Hoàng thượng có chút luống cuống, quay đầu nhìn Trần Mạn Nhu, Trần Mạn Nhu nhin cười lại đây ôm tiểu Tứ: "Con ngoan, đó là nút thắt của phụ thân người, không phải là đồ ăn ngon."

Hai người đùa với Tiểu tứ chốc lát, thấy Tiểu tứ ngáp mấy cái liền, mới cho vú nường bế đi ra ngoài.

Trần Mạn Nhu trở về, tính đem y phục thay cho Hoàng thượng, Tiểu tứ không chỉ ở phía trên dùng nước miếng vẽ bản đồ, trước khi đi còn cố gắng hắt nước tiểu đồng tử ở phía trên, vừa đúng chỗ, ngay tại chỗ giữa thắt lưng và trên đùi Hoàng thượng.

"Ái phi thấy rất buồn cười?" Hoàng thượng híp mắt nhìn Trần Mạn Nhu đang đứng cởi nút thắt cho hắn, Trần Mạn Nhu vội vàng mím môi: "Không buồn cười, thiếp là vui mừng, Hoàng thượng có thể đến nhìn thiếp, thiếp vui sướng không thôi."

Chính là đầu mày khóe mắt đều là ý cười, không chế không được lộ ra, ngược lại vì Trần Mạn Nhu mà thêm một chút phong tình. Hoàng thượng đột nhiên đưa tay, vừa kéo đi thắt lưng của Trần Mạn Nhu, vừa cúi người

ôm hai chân của nàng, sau đó sải bước đi vào bên trong: "Nếu ái phi rất cao hứng, chúng ta sẽ làm chuyện càng cao hứng hơn đi."

Trần Mạn Nhu kinh hô một tiếng, vội vàng đưa tay ôm lấy cổ Hoàng thượng, thân thể nghiêng qua một bên, vừa vặn đem bộ ngực dán tại trước ngực Hoàng thượng, một đoàn mềm mại, theo cước bộ Hoàng thượng, cách vài vóc ma sát làn da, thuận lợi đem phía trước Hoàng thượng đốt lửa lớn thêm một ít.

Phù dung trưởng noãn độ xuân tiêu ** đoán, tòng thử quân vương bất tảo triều, đó là không có khả năng. Chẳng sợ buổi tối như thế nào ** khổ đoán, sáng sớm Hoàng thượng nhất định rời giường đi vào triều, chính là Trần Mạn Nhu còn có chút xui xẻo, vốn thể lực chống đỡ không nổi, còn phải đi thỉnh an, đi cùng một đám nữ nhân quanh co cong vẹo nói chuyện, thời điểm trở về kém chút mệt chết.

"Nương nương, hôm nay đi đem Ngưu cô nương đón vào?" Tần Hoan vừa dấm lưng xoa eo cho Trần Mạn Nhu, vừa nhẹ giọng hỏi. Trần Mạn Nhu gật gật đầu: "Để cho Bội Đình cùng Tiểu Hỉ Tử Tiểu Nhạc Tử đi qua, sớm một chút đem người đón vào, chúng ta cũng an tâm."

Đội Nguyệt ở một bên lên tiếng, xuất môn phân phó mấy người Bội Đình.

Đến trước giờ Ngọ, mới xem như đem người tiến cung. Bởi vì thời điểm tiến cung phải đi gặp Từ An thái hậu trước, sau đó lại gặp Hoàng hậu, đợi đến thời điểm đến Chung Túy cung, đã muốn đến lúc dùng cơm trưa.

Trần Mạn Nhu nghỉ ngơi tới giờ Ngọ, cuối cùng cũng có khí lực, ở chính đường gặp Ngưu cô nương kia. Tiểu cô nương có chút gầy yếu, lúc trước nói là hơn bảy tuổi, lúc này nhìn như là cô nương năm sáu tuổi. Ước chừng là phụ mẫu song vong, sau đó lại một đường bôn ba, cho nên mới gầy xuống đi.

Diện mạo ngược lại rất bình thường, làn da quá mức thô ráp, nếu dưỡng tốt, cũng có thể xem như thanh tú. Đôi mắt đen, chính là nhìn có chút âm đạm, trên người mặc có vẻ trắng trong thuần khiết, nghĩ đến là do còn trong hiếu kỳ.

Áo tang đại kỳ đã qua, ba năm hiếu kỳ còn chưa mãn.

"Đáng thương , đây là muội muội của ta đi?" Trần Mạn Nhu vội vàng đưa tay đem người kéo đến bên người mình, hốc mắt đỏ lên, đưa tay vuốt tóc tiểu cô nương: "Tên gọi là gì?"

"Ta kêu là Ngưu Xuân Hoa." Tiểu cô nương có chút luống cuống, tuy rằng Trần gia đại khái đã nói cho nàng nhưng việc cần chú ý sau khi tiến cung, nhưng dù sao cũng ở Thực Định phủ cái biên thành kia mà lớn lên, trong nhà cũng chỉ là cửa nhỏ nhà nghèo, lần đầu tiến cung, khiếp đảm kích động vẫn phải có.

Trần Mạn Nhu chậm thanh chậm khí hỏi mấy câu, đem biểu tình động tác của mình, vẫn bảo trì trạng thái ôn nhu nhất, ôn hòa nhất, từ ái nhất, thiện tâm nhất, hơn nữa ngày mới xem như làm cho tiểu cô nương chậm rãi buông xuống cảnh giác.

"Về sau, ta chính là tỷ tỷ của ngươi, ngươi yên tâm ở trong này, ngày khác, tỷ tỷ mang ngươi đi thỉnh an Hoàng hậu nương nương, Hoàng hậu nương nương là thiện tâm nhất, ngươi cũng không cần lo lắng." Cái này phải nói trước, bằng không vạn nhất đến lúc đó tiểu cô nương quá kinh hoảng, làm chuyện sai lầm, vậy có thể phiền toái.

HẬU CUNG MƯU SINH KẾ

Tiểu Nhiên Hoa Khai

www.dtv-ebook.com

Chương 108: An Bài

Thời điểm gần tháng sáu, tuyển tú xem như chấm dứt, Hoàng thượng tổng cộng để lại hơn mười tú nữ, mặt khác chỉ hôn cho vài người, còn lại toàn bộ để cho tự do kết hôn đi.

Trực tiếp ở lại trong cung, đều là phân vị có chút thấp, tỷ như Triệu tiệp dư cùng Trương Mỹ nhân. Mà phân vị có chút cao, lại có thể xuất cung chuẩn bị, sau ít hôm nữa Hoàng thượng hạ chỉ, sau đó mang theo đồ cưới tiến cung.

Trần Mạn Nhu thấy Tiểu Hỉ Tử tiến vào, để sách trong tay xuống hỏi: "Thường phi đã tiến cung?" Đầu tiên tiến cung là thiên kim Phó thái sư Phó Cẩm Dao, phong Hiền phi, đứng đầu tứ đại phi tử. Tiếp theo là Huệ phi Thôi Oanh Nhi, hôm nay đây là một người cuối cùng, phong Thường phi Thường Văn Lệ.

Tiểu Hỉ Tử cười hành lễ với Trần Mạn Nhu: "Là, Thường phi đã vào ở Diên Hi cung, Thừa Càn cung Hiền phi nương nương cùng Cảnh Dương cung Huệ phi nương nương đều đã tặng hạ lễ qua, nương nương, chúng ta bên này..."

"Gấp cái gì, các nàng là thời điểm tuyển tú đã nhận thức, tình như tỷ muội, tự nhiên là sẽ lập tức đưa hạ lễ qua, chúng ta bên này sẽ chờ nàng hôm nay thừa sủng rồi nói sau. Huống hồ, Dương quý phi bên kia cũng không phải không có động tĩnh gì sao?"

Khóe miệng Trần Mạn Nhu mỉm cười, đưa tay đem sách vuốt phẳng. Quả nhiên là đông người náo nhiệt, ban đầu ở hậu cung không có mấy

người, xem tường cũng không có hứng thú, hiện tại nhiều người thế này, bắt đầu từ khi tuyển tú mỗi ngày có tường xem.

Hiền phi mới tiến cung, dựa theo theo lệ thường là thừa sủng ba ngày. Nhưng Hoàng hậu rất nhanh liền đề nghị Hoàng thượng, nói là kế tiếp có nhiều việc, chuẩn bị yến tiệc sinh nhật cho Đại hoàng tử, vừa muốn chúc thọ Cửu vương gia, còn muốn cho người đưa Cửu vương gia đến Thái Miếu đi bái kiến Từ Ninh thái hậu, cho nên Huệ phi nhanh vào cung là tốt nhất.

Vì thế, Hiền phi chỉ thị tâm hai buổi tối, ngày thứ ba đã bị Huệ phi Thôi Oanh Nhi tiến cung chặn mất. Huệ phi tính tình hoạt bát, ngày thứ hai vào cung thì đi đến các cung bái phỏng, chỉ tiếc, Hoàng hậu bận rộn, Dương quý phi sinh bệnh, ba người phía trên, chỉ có Trần Mạn Nhu có thời gian tiếp đãi nàng trong chốc lát, nhưng bởi vì Tứ hoàng tử bướng bỉnh, luống cuống tay chân, cuối cùng chỉ có thể thực xin lỗi đem người tiễn bước.

Huệ phi không kiếm được chỗ tốt, kế tiếp là Thường phi tiến cung. Thường phi là tú nữ có xuất sắc nhất, diện mạo tốt, văn chương xuất chúng, nếu không phải gia thế thấp, phỏng chừng vị trí Hiền phi này liền thay đổi người làm.

Mọi người đều nói, Thường phi nói không chừng so với Dương quý phi còn có tài hoa hơn.

Trần Mạn Nhu tin tưởng, lời này là nhất định có thể rơi vào tai Dương quý phi. Ở hành cung ở nửa năm, cũng không biết tâm kế Dương quý phi có sâu thêm được chút nào không.

"Nường nường, Ngưu cô nương đến đây." Trần Mạn Nhu đang suy nghĩ, bên ngoài Tấn Hoan thông báo một tiếng, Trần Mạn Nhu vội vàng cười lên tiếng: "Vậy còn không nhanh mang Ngưu cô nương tiến vào?"

"Dân nữ gặp qua nương nương..." Ngưu cô nương tiến vào, xoay người hành lễ với Trần Mạn Nhu, Trần Mạn Nhu cầm cánh tay nàng: "Người đưa bé này, không phải ta ta nói sao? Ngày sau người chính là muội muội ruột của ta, tại sao còn dân nữ dân nữ? Cho dù thấy nương nương khác, người cũng không cần xưng dân nữ, nghĩa phụ người là tướng quân, phụ thân người cũng là tướng lãnh Khánh quốc, người tự xưng thần nữ là được."

Trần Mạn Nhu vuốt đầu tiểu cô nương, Ngưu Xuân Hoa hơi ngượng ngùng xoay xoay thân mình: "Muội muội nhất thời quên mất, nương nương chớ trách."

"Người là muội muội ta, ta làm sao có thể trách người?" Trần Mạn Nhu đưa tay nhu nhu đầu nàng, tiểu cô nương tuy rằng không phải loại người đặc biệt thông minh, nhưng là thẳng ở chỗ biết lắng nghe, đáng yêu, trên cơ bản Trần Mạn Nhu nói cái gì, nàng đều chặt chẽ ghi nhớ trong lòng.

"Giữa trưa ngủ được không?" Trần Mạn Nhu đưa tay đem người kéo đến bên người, ôn hòa nhất nhất hỏi: "Lúc này có đói bụng không? Ta làm cho người làm ít điểm tâm, người muốn ăn ngọt hay là mặn ? Ở Chung Túy cung, thì giống như ở nhà của mình, đừng khách khí với tỷ tỷ biết không?"

"Là, nương nương." Ngưu Xuân Hoa nở nụ cười, mặt mày loãn loãn, Trần Mạn Nhu nhìn không được đưa tay nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn, lại quay đầu phân phó Tẩn Hoan về hậu điện đem Trần ma ma cùng Tiểu tứ mang đến đây, Tiểu tứ lúc này còn ngủ trưa chưa dậy, bị mẹ ruột mình niết tỉnh, há mồm khóc lớn.

Sau đó, miệng đã bị nhét vào một đồ vật, hình như là kho lúa của mình. Có ăn, vậy không ngủ cũng được. Vì thế, có gắng dùng sức hút, cũng không khóc náo loạn.

Ngưu Xuân Hoa ước chừng là chưa thấy qua đứa bé nhỏ như vậy, mỗi lần Tiểu tứ được ôm ra, nàng đều di chuyển vòng quanh Tiểu tứ, lúc này

cũng không ngoại lệ, trong tay cầm trống bỏi cùng cầm linh thủ vây quanh Tiểu tử đi vòng vèo: "Tứ điện hạ nhìn nơi này ~ nơi này nơi này ~ "

Tiểu tử ăn no, nằm trên tháp liếc mắt xem thường nhìn Ngưu Xuân Hoa, sau đó chậm chậm nghiêng đầu muốn Trần Mạn Nhu ôm. Trần Mạn Nhu không quan tâm hấn, chỉ đưa tay đẩy cái tay nhỏ của hấn ra, cười nhìn Ngưu Xuân Hoa đùa hấn.

Đến buổi chiều, Tiểu Hỉ Tử vui sướng khi người gặp họa đã trở lại: "Nương nương, Dương quý phi nương nương bỗng nhiên ngất đi, lúc này đã tuyên ngự y."

"Chỗ Thường phi như thế nào?" Trần Mạn Nhu ngăn người, câu môi cười cười, chiêu số đừng lo bị cũ, quan trọng hơn là chiêu số có dùng được hay không. Dựa theo quy củ, Hoàng thượng muốn thường xuyên lui tới nơi nào thì đi nơi đó, nhưng là, Dương quý phi cũng là lão nhân trong cung, bỗng nhiên sinh bệnh, nếu là Hoàng thượng không đi qua, cũng thực hơi bạc tình một chút.

Huống hồ, Dương quý phi hấn là còn có hậu chiêu.

"Uh, Hoàng thượng đi nơi nào, không phải là chuyện chúng ta có thể quản. Người cho Tiểu Đình Tử quản đại môn Chung Túy cung cho tốt, đều tự đi nghỉ ngơi đi."

Trần Mạn Nhu cười nói, mặc kệ là ai không hay ho, nàng đều thật cao hứng.

Ngày hôm sau đến Vĩnh Thọ cung thỉnh an, Trần Mạn Nhu nhìn lướt qua những người đã đến, trừ bỏ Lưu phi cùng vài Tiệp dư, Tu nghi, Tu dung, phi tử địa vị cao, chỉ có nàng đến sớm. Hoàng hậu cũng tạm thời còn chưa đi ra, những người còn lại lại đây chào Trần Mạn Nhu trước.

"Quý phi nương nương, thiếp hôm qua mới dùng củ sen làm một ít điểm tâm, nếu ngài không chê, đợi lát nữa thiếp đưa qua cho ngài? Cũng để cho Ngưu cô nương nếm thử." Nói như vậy, mỹ nhân, tiếp dư trong cung, là không có tiểu phòng bếp. Nhưng loại cách nói này cũng không phải không có phòng bếp, mà là nói, không có được phân phối cung nhân làm việc trong phòng bếp, cùng với không có nguyên liệu.

Nhưng là Tề mỹ nhân có phân lệ của mình, nàng có thể cho người đến đại phòng bếp lĩnh về, sau đó, tự mình tự mình xuống bếp đi làm. Bất quá, hun khói đốt lửa dễ dàng hủy diệt một mỹ nhân, cho nên trong cung này có thể bỏ được tự mình xuống bếp, không có mấy người.

"Tề mỹ nhân có tâm." Trần Mạn Nhu cười gật gật đầu nói, sau đó quay đầu nhìn Lưu phi: "Nhị công chúa tiến vào có khỏe không? Ta nghe nói lúc trước Nhị công chúa bị bệnh, ngự y như thế nào?"

"Tiểu hài tử thôi, thời tiết nóng lên, khẩu vị liền không tốt lắm, hơn nữa buổi tối ngủ đá chần, có chút cảm lạnh, ngự y đã mở phương thuốc, hai ngày nay gần tốt lắm." Lưu phi cười nói, nàng tuy rằng không phải thực thích Nhị công chúa này, nhưng là Nhị công chúa nếu đã ghi trên danh nghĩa của nàng, nàng sẽ không để cho người ta bắt nhược điểm.

Huống chi, nàng đều đã hơn hai mươi, ngay cả một hài tử cũng không có. Nhị công chúa tuy rằng không phải thân sinh, nhưng còn nhỏ tuổi, ở tuổi này nuôi nếu tốt, cũng chính là của mình. Có chút ít còn hơn không, cho nên đối với Nhị công chúa, nàng coi như là để bụng.

"Tứ hoàng tử vẫn tốt?" Lễ thượng vãng lai, Lưu phi thân thiết hỏi: "Người nên chú ý chút, thời tiết nóng bức, nhóm vú nương nói không chừng hội tham lạnh uống chút nước lạnh ăn chút khối băng gì đó, cũng đừng để cho các nàng đem Tứ hoàng tử trì hoãn."

"Vô phương, ta rất chú ý." Trần Mạn Nhu cười nói, đang nói, Thục phi cùng Đức phi dắt tay nhau vào tới, Thục phi sau khi hành lễ với Trần Mạn Nhu thì cười khanh khách hỏi: "Các người đang nói cái gì, hôm nay cao hứng như vậy."

"Đang nói tiểu hài tử lúc này dễ sinh bệnh, Nhị hoàng tử gần đây có khỏe không?" Trần Mạn Nhu cũng cười nói, Thục phi gật gật đầu, lại xuất kỳ bất ý ra yêu sách: "Nói đến hài tử, ta bỗng nhiên nghĩ tới, Quý phi nương nương, tuổi Ngưu cô nương cùng Đại công chúa không kém nhau bao nhiêu, người xem Đại công chúa cũng đến tuổi tuyển thư đồng, Ngưu cô nương muốn lưu lại sao?"

Trần Mạn Nhu lắc đầu: "Chuyện này ta ngược lại không biết, thư đồng a, còn phải hợp tính mới tốt, tuổi Xuân Hoa tuy rằng cùng Đại công chúa không sai biệt lắm, nhưng dù sao cũng ở Thục Định phủ lớn lên, học thức nhân giới, cùng Đại công chúa khẳng định là không thể so sánh, phương diện này sẽ kém xa, chỉ sợ Đại công chúa chướng mắt Xuân Hoa."

Thấy Thục phi còn muốn nói chuyện, Trần Mạn Nhu vội vàng nói thêm: "Huống hồ, Xuân Hoa tuy rằng ra áo tang đại kỳ, nhưng dù sao cũng là... Chỉ sợ cũng là có điểm không quá thích hợp."

Áo tang đại kỳ là ba tháng, phụ mẫu Ngưu Xuân Hoa đã chết gần một năm, nhưng là ba năm hiếu kỳ còn không chưa qua. Cho nên Ngưu Xuân Hoa có thể đi vào cung, cũng chỉ có thể ở Chung Túy cung của Trần Mạn Nhu, ngay cả đến cung điện khác bãi phỏng đều là thận trọng thận trọng lại thận trọng, liền không cần nói làm thư đồng cho công chúa.

"Ta lại sơ sót điểm này nhi." Thục phi cầm khăn tử che miệng cười nói: "Quý phi nương nương đừng để ý, lúc trước ta còn tưởng rằng người lưu Xuân Hoa cô nương ở trong cung là vì tìm bạn cho Đại công chúa đâu."

Về phần tốt cuộc là đem mục tiêu phóng tới trên người ai, vậy không cần phải nói cũng hiểu được. Đại công chúa là thân tỷ tỷ của ai? Trong cung tuổi cũng không sai biệt lắm, trừ bỏ Đại công chúa, nhưng còn có một Đại hoàng tử đâu.

Trần Mạn Nhu co rút khóe miệng, đơn giản không để ý tới Thục phi. Nghe thấy cửa đại điện có động tĩnh, nghiêng đầu nhìn lên, chỉ thấy Hiền phi lôi kéo Huệ phi, hai người tay cầm tay vào cửa. Mấy ngày nay vẫn là như thế này, Hiền phi cùng Huệ phi thật giống như là thân sinh tỷ muội.

Trần Mạn Nhu xem ra, hai người các nàng bất quá là muốn tỏ vẻ mình đối với tỷ muội tốt, muốn thể hiện một cảm tình tốt đẹp tỷ muội tình thâm. Chính là thông minh bị thông minh hại, hai người các nàng là cùng một đám tú nữ tiến cung, loại này 閹 thái, chỉ biết đồng thời đắc tội một đám tú nữ đồng thời tiến cung, như là Trần Mạn Nhu, Đức phi Trương Uyển Đình, Thành chiêu nghi, hơn nữa đồng thời đám người Thục phi từ lúc tiềm để đi ra tiến cung, có thể nói là hoàn toàn đem mọi người ở hậu cung đắc tội.

"Cảm tình Hiền phi cùng Huệ phi cũng thật tốt." Quả nhiên, Đức phi không âm không dương nói một câu, Trần Mạn Nhu nâng chung trà lên nhấp một ngụm, thấy Thành chiêu nghi bữu môi tiếp một câu: "Đó là, người ta là cùng nhau tuyển tú cùng nhau tiến cung, cảm tình này a, nhưng là bắt đầu từ lúc tuyển tú, vẫn bồi dưỡng tới giờ."

Lời này liền có chút ý tứ , chưa đi đến cung đã kéo bè kết phái trước.

"Thành muội muội nói lời này, chẳng lẽ thời điểm chúng ta tuyển tú ở chung không tốt, mà là phải xem đối phương thành địch nhân sao?" Hiền phi phồng chùng cũng ít nhiều nhìn ra thái độ mọi người, buông lỏng tay ra Huệ phi, trước tiên hành lễ với Trần Mạn Nhu, sau đó tại vị trí của mình ngồi xuống.

HẬU CUNG MƯU SINH KẾ

Tiểu Nhiên Hoa Khai

www.dtv-ebook.com

Chương 109: Răn Dạy

"Bản cung cảm thấy, ngược lại ý tứ Thành muội muội muốn nói là, quân tử chi giao đậm như nước, sau khi Hiền phi cùng Huệ phi tiến cung, tuy rằng là muốn hảo hảo ở chung, nhưng là kiêng dè cần phải có." Không đợi Thành chiêu nghi lên tiếng phản bác, ở cửa liền truyền đến một thanh âm quen thuộc.

Trần Mạn Nhu ngẩng đầu, quả nhiên là Dương quý phi dẫn Mã tiếp dư đến đây. Phía trước Dương quý phi mặc cung trang hồng nhạt, sắc mặt hơi hơi trắng bệch, cho người ta một loại cảm giác điềm đậm đáng yêu. Phía sau Mã tiếp dư lại đỡ bụng, nhắm mắt theo đuôi đi theo phía sau Dương quý phi.

"Thật giống như là Trần quý phi cùng Đức phi, hai người các nàng cũng là cùng nhau tiến cung, cảm tình thôi..." Nói xong, ánh mắt tựa tiểu phi tiểu tử trên người Trần Mạn Nhu cùng Trương Uyển Đình đảo qua, sắc mặt Trương Uyển Đình đối đối, lại không nói chuyện.

Trần Mạn Nhu đứng dậy hành lễ với Dương quý phi, cười nói tiếp: "Dương tỷ tỷ nói lời này cũng không đúng, tình huống ta cùng Đức phi cũng không thể cùng Hiền phi Huệ phi so sánh. Ta lúc ấy thật ra cũng muốn tỷ muội tình thâm, chính là dù sao Đức phi lúc ấy cũng là tứ phi chi nhất, thân phận ta thấp kém, tuy rằng Đức phi thường chăm sóc ta, ta cũng không nguyện để cho người ta nói ta không biết quy củ."

Thường phi vừa vặn vào cửa, nghe xong lời Trần Mạn Nhu, sắc mặt còn có chút không tốt lắm. Trần Mạn Nhu coi như không phát hiện, dù sao đã biết một lát không cần đi qua thỉnh an nàng.

Mã tiếp dư đến đây hành lễ, Trần Mạn Nhu vội vàng đỡ lấy nàng: "Mã tiếp dư miễn lễ đi, người bây giờ còn mang hài tử, thân mình quý trọng mọi sự lấy đứa nhỏ làm trọng, quy củ cái gì, liền tạm thời để qua một bên đi."

Mã tiếp dư cảm kích nở nụ cười một chút, đi theo ngồi ở hạ thủ.

Thường phi hành lễ với Dương quý phi, lại đến đây hành lễ với Trần Mạn Nhu: "Quý phi nương nương vừa nói một lời kia, thiếp nghe xong về sau cũng hiểu được thực có chút ý tứ, làm người nên có cốt khí cùng ngạo khí, bằng không, cũng cũng chỉ thừa □ thượng da thịt."

Thần sắc Huệ phi có chút không tốt lắm, vốn, nàng cùng Hiền phi cùng đi, ý tứ Trần Mạn Nhu là nàng lúc trước còn là Trần phi cũng không nịnh bợ Đức phi. Để cho Thường phi vừa nói như vậy, liền biến thành nàng nịnh Hiền phi.

Đang nói, đại điện bên cạnh vang lên thanh âm châu ngọc va chạm, lập tức có nha hoàn xốc rèm che lên, Hoàng hậu được Vụ Diêu đỡ tay đi ra, cười ngồi xuống thủ vị, chờ mọi người hành lễ, mới nhìn một vòng: "Làm sao, bản cung thấy, sắc mặt Huệ phi giống như không tốt, sắc mặt Hiền phi cũng không được tốt lắm. Đúng rồi, Dương quý phi tối hôm qua không phải sinh bệnh sao? Tại sao hôm nay còn đến đây thỉnh an? Bản cung không phải cho người miễn người thỉnh an sao?"

Dương quý phi đứng dậy phúc thân với Hoàng hậu một chút: "Đa tạ Hoàng hậu nương nương quan tâm, chính là hôm qua Mã tiếp dư bỗng nhiên gặp hồng, thiếp nhất thời sốt ruột, hơn nữa thân mình có chút hư nhược, thế nên mới té xỉu, ngự y đã mở phương thuốc. Tuy rằng nương nương thông cảm, nhưng là thiếp không thể thị sủng mà kiêu, nên giữ quy củ."

Trần Mạn Nhu tựa tiểu phi tiểu nhìn nhìn Thường phi, hôm qua nàng vừa mới tiến cung, vốn là thị tẩm, bị Dương quý phi chặn ngang, lúc này

Dương quý phi còn có thể tìm ra không ít lý do, trong lòng Thường phi tức giận, hẳn là nhanh đến trình độ nhất định đi?

"Nường nường, sắc mặt thiếp sở dĩ không tốt, là vì hôm qua ngủ không tốt, cũng không lo ngại, đa tạ nường nường quan tâm." Chờ Dương quý phi nói xong, Hiền phi mới tiến lên từng bước đáp lời, Huệ phi cũng đi theo hành lễ: "Thiếp cũng là bởi vì ngủ không tốt, vốn thời điểm tuyển tú thiếp cùng Thường muội muội ở chung không tệ, hôm qua nghĩ Thường muội muội tiến cung, ngày sau chúng ta có thể ở chung giống lúc trước, nhất thời hưng phấn, liền ngủ có chút trễ."

Hoàng hậu cười gật gật đầu, chuyển tầm mắt nhìn Thường phi: "Trước kia chỉ nghe nói Thường phi là tú ngoại tuệ ngoại trung, lan tâm huệ chất, hôm nay nhìn thấy, quả nhiên là ta gặp do liên, khó trách Hiền phi cùng Huệ phi vẫn nhớ thương. Hôm qua tiến cung nghỉ ngơi có tốt? Trong cung nhân thủ hầu hạ dùng cũng quen đi? Nếu có người không nghe lời, hoặc là nhìn phiến chán, quay đầu nói cho bản cung một tiếng, bản cung đổi một nhóm người cho người. Nếu có cái gì dùng là không quen, cũng chỉ cần cùng bản cung nói."

Thường phi ở trong tay Dương quý phi bị thua thiệt, Hoàng hậu liền vui vẻ bán cho Thường phi một cái nhân tình, cho Thường phi chỗ dựa chống đỡ. Thường phi từ khi vào cửa đến bây giờ, cũng chỉ lo loan loan khéo miệng, hành lễ với Hoàng hậu: "Thiếp đa tạ Hoàng hậu nường nường, thiếp nghỉ ngơi tốt lắm, những người trong cung của thiếp, cũng đều tốt, cũng không chậm trễ thiếp."

Hoàng hậu thoáng gật gật đầu: "Vậy bản cung an tâm, các người cũng đều ngồi xuống đi, bản cung hôm nay thấy chi tịnh đế liên ngọc trân trên đầu Trần quý phi nhìn rất đẹp, là trang sức năm nay mới làm?"

Một câu định xong chuyện phiếm nhạc dạo cho hôm nay, Trần Mạn Nhu đưa tay đỡ ngọc trân trên đầu, cười gật đầu: "Ánh mắt Hoàng hậu nường

nương thật tốt, cũng không phải là năm nay mới làm? Nương nương cũng thấy đẹp mắt đi?"

"Cây trâm của Trần quý phi nương nương không tệ, bất quá, thiếp cảm thấy, hôm nay Hoàng hậu nương nương mang vòng tay cũng rất đẹp." Thực phi cười lấy cớ, bắt đầu khen trang sức của Hoàng hậu, mọi người vây quanh trang sức thảo luận nửa ngày, thường thường còn có một hai trận khói thuốc súng toát ra, Hoàng hậu cười khanh khách phụ trách đắp nôi cho lớn, không cho khói lửa từ trong nôi mặt toát ra.

Dương quý phi phụ trách gạt đầu, Đức phi Thực phi ở dưới thêm củi lửa, Lưu phi Thành chiêu nghi ngẫu nhiên quạt quạt gió, vài người đem Hiên phi Huệ phi, nhất là Thường phi, chèn ép kém chút đều đỏ mặt.

Trần Mạn Nhu chỉ cười mà không nói, nói đến trên đầu nàng, nàng liền bắn một mũi tên trở về. Nói không đến trên đầu nàng, nàng cũng chỉ bưng nước trà xem diễn.

Mắt thấy qua gần nửa canh giờ, Hoàng hậu đứng dậy: "Thời gian cũng không còn sớm, không tiện để cho Từ An thái hậu chờ, chúng ta hiện tại đi qua đi."

Nguyên bản thời gian đi thỉnh an Từ An thái hậu cùng Hoàng hậu bên này chỉ kém gần nửa canh giờ, nhưng là sau khi Từ An nuôi dưỡng Tam hoàng tử, theo lý thời điểm thỉnh an buổi sáng, Hồ phi là có thể đi xem Tam hoàng tử, Hoàng hậu cũng muốn đi thể hiện một chút tâm ý mẹ cả. Từ An liền cảm thấy, chỉ sợ chậm trễ Tam hoàng tử ngủ cùng ăn điểm tâm, vì thế thời gian thỉnh an liền chậm lại gần nửa canh giờ, tăng lên, thời gian hai bên kém gần một canh giờ.

"Ai gia nghe nói hôm qua Dương quý phi không thoải mái?" Hành lễ xong, thỉnh an, Từ An thái hậu bắt đầu tính sổ, chuyện hôm qua, ngay cả

Trần Mạn Nhu cũng có thể nghe được, không có đạo lý Từ An thái hậu hoàn toàn không biết.

Nàng không phải hướng về Thường phi, chính là cảm thấy bàn tay Dương quý phi, quấy rầy cuộc sống về đêm của Hoàng thượng, cũng chậm trễ Hoàng thượng tạo hài tử.

Sắc mặt Dương quý phi trắng nhợt, đứng dậy hành lễ với Từ An thái hậu: "Hồi Thái hậu, thiếp hôm qua vì sốt ruột chuyện Mã tiếp dư lạc hồng, thế nên mới hoảng thần, cũng không lo ngại, làm phiền Thái hậu nương nương nhớ tới."

"Mã tiếp dư hôm qua lạc hồng?" Từ An nhíu mày, quay đầu nhìn Mã tiếp dư, Mã tiếp dư lắc lắc lắc lắc đứng dậy, sắc mặt so với Dương quý phi còn muồn trắng hơn ba phần: "Hồi Thái hậu nương nương, hôm qua thiếp không chú ý, trong phòng thả thêm một bồn băng, thế nên mới có chút lạc hồng, lúc này cũng không lo ngại."

"Nếu thân mình không thoải mái, tại sao hôm nay còn đến đây thỉnh an?" Từ An hoàn toàn có ý tứ không buông tha Dương quý phi, quay đầu liền trách mắng: "Dương quý phi người thân là nhất cung chi chủ, chẳng lẽ không biết Mã tiếp dư hiện tại là người đang mang thai sao?"

"Thiếp không dám..." Dương quý phi phù phù một tiếng liền quỳ tại chỗ, Mã tiếp dư cũng nơm nớp lo sợ đi theo quỳ xuống, Từ An làm cho người đỡ Mã tiếp dư đứng lên, nhìn xuống Dương quý phi: "Người nếu không chiếu khan được, ai gia liền tìm chỗ ở khác cho Mã tiếp dư, cũng đỡ phải làm người hôm nay hoảng loạn kích động, một ngày té xỉu một lần!"

"Thái hậu chiết sát thiếp ..." Dương quý phi tựa đầu mai trên mặt đất, trong lòng căm giận, nương cố tốt là bụng Mã tiếp dư, Hoàng hậu cũng không tiện quá trách cứ nàng, nhưng là không nghĩ tới cẩn thận mấy cũng

có sai sót, hôm nay cứ nhiên còn để cho tiện nhân Mã tiếp dư kia cùng đến đây!

"Ai gia cũng không dám chiết sát người, nói không chừng ai gia lúc này nói người hai câu, quay đầu người liền đau đầu sinh bệnh đầu." Từ An thái hậu ôn hoà nói hai câu, quay đầu đánh giá Thường phi một chút: "Đây là Thường phi hôm qua vừa mới tiến cung?"

"Thiếp Thường thị, gặp qua Từ An thái hậu, thỉnh an Thái Hậu nương nương." Thường phi vội vàng tiến lên hành lễ, Từ An cao thấp liếc mắt đánh giá nàng một cái, thấy nàng dáng người thon thả, dáng người mạn diệu, rất một cổ hương vị kiều kiều nhược nhược, trong lòng có chút không quá cao hứng, nữ nhân như vậy, nhưng là không dễ sinh hài tử.

Nếu là nữ nhân trong cung đều rắn chắc giống Thục phi, nàng cũng không cần phát sầu chuyện con nối dòng của hoàng đế.

"Đứng dậy đi, nếu vào cung, ngày sau phải hảo hảo giữ quy củ trong cung, nên làm cái gì, không nên làm cái gì, trong lòng người phải có tính toán, nếu là để cho ai gia biết người có tâm tư khác, ai gia sẽ không tha cho người."

Từ An lạnh nhạt nói hai câu, liền quay đầu hỏi Thục phi: "Nhị hoàng tử gần đây thế nào? Lúc trước tại sao không đến đây thỉnh an ai gia?"

"Hồi Thái hậu nương nương, hai ngày trước Nhị hoàng tử có chút cảm lạnh, thiếp cũng không dám để cho hắn ra Dực Khôn cung, thế này mới không có tới thỉnh an Thái hậu nương nương, mong rằng Thái hậu nương nương thứ lỗi." Thục phi vội vàng đi ra bồi tội, Từ An thái hậu gật gật đầu: "Làm mẫu thân, phải lúc nào cũng khắc khắc chiếu khán tốt hài tử, lần sau cũng không nên sơ ý như vậy."

Thục phi vội vàng ứng tiếng, thành thành thật thật lui về chỗ ngồi hoá trang người chết. Nhưng là Từ An hôm nay cũng không biết có ăn hỏa

được hay không, giáo huấn xong ba người phía trước, còn có chút nghiện, quay đầu tầm mắt tại trên người những người khác đảo qua.

Trần Mạn Nhu vội vàng giả bộ am thuần, lui cổ ngay cả hô hấp cũng không dám quá tùy ý. Nhưng là, người nếu đã xui xẻo, uống ngụm nước lạnh cũng dính răng, Từ An liền nhắm vào Trần Mạn Nhu: "Trần quý phi, Bạch cô cô lúc trước đã xuất cung?"

Nghe được là vấn đề này, Trần Mạn Nhu thoáng thở dài nhẹ nhõm một hơi, lại cũng không dám quá thả lỏng tâm thần. Dù sao, đều đã hơn nửa tháng, lúc trước mình còn tưởng rằng Từ An không thèm để ý chuyện này đâu, ngay cả hỏi qua một câu cũng không có. Không nghĩ tới, ngược lại đem vấn đề để tới lúc này mới đặt câu hỏi.

"Hồi Thái hậu nương nương, Bạch cô cô xuất cung vừa vặn nửa tháng." Trần Mạn Nhu ngoan ngoãn đi ra hành lễ, thấy Từ An thái hậu nhíu mày, vội vàng hỏi: "Thái hậu nương nương là luyện tiếc Bạch cô cô? Nếu như luyện tiếc, còn có thể đem Bạch cô cô triệu hồi cung, vốn thiếp tính để cho Bạch cô cô đến Thực Định phủ. Lúc trước thiếp nghe phụ thân thiếp nói, thủ hạ hần có một cận vệ binh, trung niên tang thê, tuổi tác cùng Bạch cô cô rất xứng đôi, thiếp nghĩ Bạch cô cô rốt cuộc cũng hầu hạ Thái hậu một thời gian, cửa hôn nhân coi như là tốt, thế này mới đưa Bạch cô cô qua. Nếu Thái hậu luyện tiếc..."

"Ai gia khi nào thì nói luyện tiếc?" Thần sắc Từ An càng không thể nào tốt, lúc này nếu nàng thực đem Bạch cô cô triệu hồi, đó là một chút mặt mũi cũng không còn.

Thứ nhất biểu hiện mình không có làm người bằng Trần Mạn Nhu, người xem Bạch cô cô ở chỗ người hầu hạ mười năm, từ một cô nương tuổi thanh xuân biến thành bác gái trung niên, người cũng chưa nhớ tới chuyện tìm đối tượng tốt cho người ta, đến chỗ Trần Mạn Nhu mới bao lâu, này đều có

thể gả đi ra ngoài. Ai sẵn sóc người bên người hơn, vừa nhìn liền hiểu ngay, chỉ sợ ngày sau người bên người nàng cũng không dễ khống chế.

Thứ hai, cả đời nữ nhân, lập gia đình mới là cuối cùng quy túc. Người bên cạnh người quy túc tốt, người bỗng nhiên nói mình không quen người khác hầu hạ, sau đó đem người triệu hồi đến, dĩ vãng làm người từ thiện hòa ái nghĩ đến đều là giả vờ đi?

"Là thiếp lỡ lời, thỉnh Thái hậu nương nương thứ lỗi." Trần Mạn Nhu vội vàng hành lễ nói, tư thái làm đặc biệt điệu thấp. Từ An thái hậu lòng dạ không thuận, lúc này lại dẫn đo không bắt được nhược điểm Trần Mạn Nhu, thở hốt hển hai khẩu khí, không kiên nhẫn xua tay: "Ai gia dĩ vãng nhìn người cũng là người có hiểu biết, Bạch cô cô xuất cung cũng không phải việc nhỏ, tại sao người ngay cả một tiếng nói cũng không báo? Nếu là người mọi người đều giống người, hậu cung còn có quy củ sao?"

Trần Mạn Nhu thuận theo linh tội: "Thiếp biết sai, thỉnh Thái hậu nương nương thứ tội."

"Chỉ một lần này, lần sau không được vi phạm cố này nữa!" Từ An thái hậu coi như là đạt được mục đích trách cứ Trần Mạn Nhu, bất quá, Trần Mạn Nhu cũng không phải bị răn dạy, Từ An thái hậu phát biểu giáo huấn sáng khoải, phát biểu cuối cùng, còn phải xuất tiền túi: "Nếu Bạch cô cô muốn đi đại hôn, tốt xấu gì nàng cũng hầu hạ ai gia một hồi, ai gia cũng chuẩn bị một bộ đồ cưới cho nàng, Trần quý phi trở về liền thay ai gia đưa qua đi."

HẬU CUNG MƯU SINH KẾ

Tiểu Nhiên Hoa Khai

www.dtv-ebook.com

Chương 110: Từ Ninh

Một đoạn thời gian kế tiếp chính là ma hợp kỳ, Hiền phi cùng Huệ phi cùng với Thường phi, đều chậm rãi dung nhập vào cuộc sống hậu cung. Trần Mạn Nhu nhìn nguy cấp gần như đã được giải quyết, đã đem Ngưu Xuân Hoa đưa xuất cung, dù sao, nàng không có thân phận thích hợp, luôn ở lại trong cung cũng kỳ cục.

Huống hồ, đối với tiểu cô nương mà nói, trong cung cũng không phải chỗ tốt.

Rất nhanh đến tháng mười, vạn thọ tiết của Hoàng thượng qua đi, toàn bộ hoàng cung bắt đầu chuẩn bị nghênh đón Từ Ninh thái hậu trở về. Suốt một năm, Từ Ninh thái hậu cuối cùng cũng có thể trở lại. Trần Mạn Nhu mặc cho Tiểu tứ bộ áo khoác đỏ thẫm, lại đội thêm mũ quả dưa, lúc này mới phân phó Trần ma ma: "Ôm Tiểu tứ cho tốt, dọc theo đường đi vạn vạn không thể giao cho người khác."

Lại phân phó Chắp Thư, Chắp Mặc mỗi người một bên vây quanh Trần ma ma cùng Triệu ma ma, trong tay Triệu ma ma ôm một cái tiểu đệm giường xếp thành hình lập phương, đồng dạng là sắc hoa đỏ thẫm. Nếu Tiểu tứ không loạn động, cũng không lên tiếng, thời điểm Trần ma ma ôm hân, quả thực nhận không được Triệu ma ma cùng Trần ma ma ai là người ôm Tiểu hoàng tử.

Trần Mạn Nhu thực rõ ràng, ban ngày ban mặt, đoán chừng không có người động thủ. Nhưng là, hậu cung này, cẩn thận cẩn thận là tuyệt đối đúng.

Ra Chung Túy cung, trước gặp Lưu phi ôm Nhị công chúa. Lưu phi nhanh vài bước, cách sau lưng Trần Mạn Nhu nửa bước: "Quý phi nương nương hôm qua có nghỉ ngơi tốt? Hôm nay ta thấy sắc mặt Quý phi nương nương tại sao có chút không tốt lắm?"

"Hôm qua Tiểu tử khóc nháo rất dữ dội." Trần Mạn Nhu cười nhìn Nhị công chúa: "Rốt cuộc cũng là nữ hài tử nhu thuận, ta a, thực hồi hận lúc trước không sinh một tiểu công chúa, như vậy cũng không cần mỗi ngày phải quan tâm xử tiểu tử này."

"Quý phi nương nương ngài nói lời này là sai rồi, Tứ hoàng tử của chúng ta sẽ bị thương tâm." Lưu phi cười nói tiếp: "Nam hài tử tuy rằng nghịch ngợm, nhưng ngày sau chỉ cần cưới lão bà cho hẵn, sẽ không cần quá quan tâm. Nữ hài tử thì không giống, nhưng là từ lúc sinh ra vẫn quan tâm đến già."

Xã hội này, nam nhân như thế nào đi nữa, trên cơ bản đều sẽ không ăn nhiều thua thiệt. Mà nữ nhân, hơi có chút vô ý, chính là chuyện cả đời. Bất quá, mặc kệ nam hài hay nữ hài, vì hài tử mà lao tâm cả đời, cái này luôn không sai.

Hai người nói chút chuyện về hài tử, cũng không lo dọc theo đường đi không có lời để nói. Đến Vĩnh Thọ cung, chỉ thấy Thục phi đã ôm Nhị hoàng tử đến, Hồ phi ôm Tam hoàng tử, Đại công chúa cùng Đại hoàng tử còn chưa có đi ra.

Chờ mọi người hành lễ xong, Trần Mạn Nhu mới quay đầu đánh giá Tam hoàng tử. Nói thật, từ khi Tam hoàng tử sinh ra, số lần Trần Mạn Nhu gặp qua hẵn, một cái bàn tay có thể đếm hết. Vì Tam hoàng tử thân thể không tốt, mỗi lần không phải Hồ phi xin lỗi nói Tam hoàng tử bị bệnh không có biện pháp tham dự hoạt động, thì là Từ An phái người đến đây nói Tam hoàng tử thể nhược không nên tham gia nào đó hoạt động tụ hội.

Hiện tại Tam hoàng tử mặc một thân quần áo màu xanh ngọc, trên cổ đeo chuỗi vàng hồng ngọc, loại này là để giả dạng thân mình tốt, chính là sắc mặt Tam hoàng tử có chút vàng như nến, nhìn không thể nào đẹp mắt.

Cùng Nhị công chúa trắng noãn nộn nộn sao sánh, hoàn toàn không giống hài tử gần một tuổi, thân hình cùng Tiểu tử không sai biệt lắm.

"Các vị muội muội đến thực sớm." Đang nhìn, chợt nghe cửa đại điện truyền đến thanh âm Dương quý phi, theo sau là Mã tiếp dư, Dương quý phi thần sắc phi dương vào cửa. Một tháng nay, Hoàng thượng có nửa tháng là nghỉ ở chỗ nàng, nàng tự nhiên là có tư cách thần thái phi dương.

"A, Hiền phi muội muội cũng đến đây à? Xem ánh mắt tỷ tỷ này, cư nhiên không phát hiện Hiền phi muội muội, nghe nói mấy ngày trước đây là sinh thần Hiền phi muội muội, bản cung bận rộn, cư nhiên không nhớ tới chuyện này, hôm nay nghĩ tới, liền vì Hiền phi muội muội tặng chúc thọ lễ đi."

Nói xong, từ trên cổ tay mình cởi ra một chiếc vòng tay, ngọc bích ónh ónh sáng rọi như đang chuyển động, vừa thấy thì biết giá trị xa xỉ. Bất quá, Dương quý phi ở trong trường hợp này tùy ý cho thứ này, đã có thể không tính là lễ vật, nói là ban thưởng càng thích hợp.

Hiền phi không hổ là lấy hiền lành làm danh, sắc mặt cũng không có gì biến hóa, vẫn như cũ mang theo vài phần nhu hòa cười, ý bảo cung nữ của mình tiến lên tiếp thủ trạc kia: "vậy muội muội đa tạ Dương quý phi ban thưởng, không biết sinh thần Quý phi nương nương là khi nào? Đến lúc đó muội muội cũng tiện vì Quý phi nương nương chuẩn bị mấy phần hạ lễ."

Dương quý phi hiện tại đã hai mươi lăm, mắt thấy sắp đến ba mươi, kiêng kị nhất là người khác nói đến tuổi của mình. Lúc này thấy tươi cười trên mặt Hiền phi liền có vài phần chướng mắt, Thành chiêu nghỉ ở một bên ngáp một cái: "Hiền phi nương nương, lễ vật sinh thần người chuẩn bị

có chút chậm, tháng trước, Hoàng thượng nhưng là vừa ban cho Quý phi nương nương rất nhiều hạ lễ đâu, ta có cơ hội đi nhìn nhìn, một chiếc vòng tay tùy tiện đặt trong đó, nga, so với cái người vừa nhận lấy thì tốt hơn nhiều."

Lời này nói ra, không riêng gì Hiền phi thay đổi sắc mặt. Ngay cả Hoàng hậu vừa mới vào cửa sắc mặt đều có chút không dễ nhìn, sinh thần một Quý phi, còn để Hoàng thượng thưởng xuống đại lượng vật phẩm, thậm chí chính miệng nói muốn làm một yến tiệc sinh thần cho Quý phi, vinh sủng này, cũng thực quá mức một chút.

Tuy nói quá trình này, nửa điểm cũng không có vòng qua Hoàng hậu nàng. Chính là trong cung, trừ bỏ thiên thu tiết của Hoàng hậu, Dương quý phi là phi tử thứ nhất bị được cho phép làm sinh nhật yến! Đây cũng không phải là chuyện tìm vài tỷ muội hợp lại uống chút rượu, ăn chút thức ăn là xong, mà là toàn cung cao thấp đều bận rộn một phen, còn gọi Đa Nhạc thự vì nàng trợ hứng!

"Quý phi nương nương thân là quý phi, ban thưởng như vậy Hoàng thượng cũng không phạm quy cũ." Huệ phi vội vàng ở một bên hoà giải, Trần Mạn Nhu cười lạnh một tiếng, đây là châm ngòi đến mình đi? Hai quý phi, mình còn sinh một hoàng tử, cuối cùng vinh sủng so ra lại kém Dương quý phi, đổi thành người tâm khí hơi lớn một chút mà nói, thì sẽ xem Dương quý phi là cái gai trong mắt, cái đinh trong thịt.

Nhưng là, một chiêu này của Huệ phi cũng quá trẻ con.

Trần Mạn Nhu cầm khăn che miệng cười cười: "Huệ phi nói lời này không sai, Dương tỷ tỷ thân là quý phi, lại là tiềm để đi ra, hơn nữa lúc trước thay Hoàng thượng cùng Hoàng hậu nương nương thị tạt, Hoàng thượng sủng ái nhiều một chút, là việc phải làm."

Hoàng hậu cười đáp: "Trần quý phi nói không sai, các người a, một đám cũng đừng đỏ mắt nhìn chăm chăm tiệc sinh thần của Dương quý phi, ngày sau, các người ai lập được công lao giống Dương quý phi, không cần Hoàng thượng mở miệng, bản cung có thể làm chủ cho các người làm sinh nhật yến."

Mọi người vội vàng đứng dậy hành lễ với Hoàng hậu, Đại công chúa đứng bên trái Hoàng hậu, Đại hoàng tử đứng bên phải, tỷ đệ hai người giống như một đôi kim đồng ngọc nữ, Trần Mạn Nhu cười khen: "Ta lúc trước còn nghĩ, ta cho rằng Tiểu tứ đủ dễ nhìn, không nghĩ tới đến trước mặt Đại hoàng tử cùng Đại công chúa, liền trở thành đồ bỏ a. Khí độ Đại hoàng tử, không cần trang hoàng cũng là kim đồng. Tướng mạo Đại công chúa, thật đúng kế thừa mười thành ưu điểm của Hoàng hậu nương nương."

Một phen nói đến Hoàng hậu mặt mày hớn hở, đưa tay cách không điểm điểm Trần Mạn Nhu: "Nhiều năm như vậy, vẫn là người có thể nói chuyện."

Nói xong, nhìn nhìn vài người khác, đi xuống dưới hai bước: "Thời gian không còn sớm, chúng ta cũng nhanh đi qua đi, nếu là trễ một bước so với xa giá Từ Ninh thái hậu, thật đúng là bất hiếu."

Ra cửa, đều tự ngồi giá liền, một đám người thẳng đến Cảnh Vận môn. Từ Ninh thái hậu từ Thái Miếu trở về, trước tiên vòng qua Sùng lâu, sau đó đến Bảo Hòa điện tiến hành nghi thức nghênh đón. Hoàng thượng sẽ không tự mình đi qua, Từ An thái hậu hai ngày trước đã nói sinh bệnh, cho nên nhiệm vụ này, người phụ trách chủ yếu là Hoàng hậu.

Ở Bảo Hòa điện đợi ước chừng gần nửa canh giờ, mới có thái giám chạy tới, nói là giá liền Từ Ninh thái hậu đã qua cửa sau bên trái, lập tức tới Bảo Hòa điện. Mọi người vội vàng lấy lại tinh thần, một đám bình ổn tinh khí chờ Từ Ninh thái hậu đến đây.

Trần ma ma đã sớm đỡ Tiểu Tứ ngủ, Tam hoàng tử của Hồ phi cũng tạm thời đang ngủ, Nhị công chúa là hơi chút hiểu chuyện một chút, ngược lại không cần lo lắng nàng khóc nháo.

"Từ Ninh thái hậu đến!" Theo một tiếng hét to, Hoàng hậu dẫn đầu quý xuống, phía sau là Dương quý phi cùng Trần Mạn Nhu, lại về phía sau này là Hiền phi, Thục phi, Huệ phi, Đức phi, sau đó là Lưu phi, Hồ phi, Thường phi, Ngụy phi, bên kia là Đại hoàng tử dẫn đầu, Đại công chúa đứng ở bên người Đại hoàng tử, phía sau là vài ma ma ôm Nhị hoàng tử cùng Tam hoàng tử cùng với Tứ hoàng tử, phía sau Đại công chúa lại là Nhị công chúa.

Xe dừng lại, có tiểu cung nữ tiến lên xốc lên màn xe, một lát sau, bên trong vườn đến một cái tay trắng nõn, đặt ở trên cánh tay tiểu cung nữ, sau đó lộ ra nửa thân mình, mặc chính trang thái hậu, xoay người đi ra, đạp ghế đứng trên mặt đất.

Mọi người không có ngẩng đầu, chỉ cùng kêu lên: "Cung nghênh Từ Ninh thái hậu hồi cung, thỉnh an Từ Ninh thái hậu."

Từ Ninh thái hậu đi phía trước hai bước, không sai biệt lắm đến trước mặt Hoàng hậu, mới nâng tay nói: "Đứng lên đi, vì ai gia lão bà tử này, cũng khó cho các người làm ra trận thế lớn như vậy, Hoàng thượng đâu? Hẳn không tự mình tới đón ai gia hồi cung sao? Hay là nói, Hoàng thượng cũng không hy vọng ai gia trở về?"

"Thái hậu ngài hiểu lầm Hoàng thượng, hiểu tâm Hoàng thượng ai không khen ngợi? Một tháng trước Hoàng thượng đã nói, muốn đích thân đến đây nghênh đón lão nhân gia ngài, chính là thật không đúng dịp, hôm qua biên cương bỗng nhiên có cấp báo, Hoàng thượng lập tức triệu tập đại thần thương lượng, mãi cho đến lúc này, đều còn chưa có ra Càn Thanh cung đâu."

Hoàng hậu tiến lên muốn đỡ cánh tay Từ Ninh thái hậu, Từ Ninh thái hậu quét mắt liếc nàng một cái, cũng không cảm kích, coi như là không phát hiện Hoàng hậu vươn tay đến, trực tiếp đi lên trước đi, vừa đi vừa nói: "Làm khó Hoàng thượng, quốc sự bận rộn như thế, thật hận không có trợ thủ tốt. Đây là Đại hoàng tử đi? Một năm không thấy, Đại hoàng tử ngược lại cao thêm không ít."

"Tôn nhi gặp qua Hoàng tổ mẫu, thỉnh an Hoàng tổ mẫu." Đại hoàng tử hành lễ với Từ Ninh thái hậu, Từ Ninh đưa tay sờ sờ hai má Đại hoàng tử, bộ móng tay thật dài trên mặt Đại hoàng tử xẹt qua, tuy rằng không lưu lại dấu vết, nhưng phía sau Hoàng hậu vẫn là không dấu vết nhú nhú mào.

"Tôn nhi ngoan, không tệ, đây là lễ vật Hoàng tổ mẫu mang về cho người, người phải cất cho tốt." Nói xong, đưa cho Đại hoàng tử một cái hà bao, Đại hoàng tử vẫn chưa mở ra, chỉ hành lễ với Từ Ninh tỏ vẻ tạ ơn.

Từ Ninh lại đi thêm hai bước, đồng dạng cho Nhị hoàng tử một cái hà bao, Nhị hoàng tử lúc này, ngược lại hà bao là vú nương nhận. Tam hoàng tử cùng Tứ hoàng tử cũng đồng dạng như thế, đều là vú nương nhận giúp.

Thấy một hàng Hoàng tôn, ánh mắt Từ Ninh thái hậu ở giữa mọi người quét một vòng: "Hảo tử muội kia của ta tại sao cũng không đến đây? Nàng là không muốn gặp lão thái bà này?"

"Thái hậu nương nương, xem ngài nói kìa, trong cung ai chẳng biết, ngài cùng Từ An thái hậu là tỷ muội tình thâm. Từ An thái hậu hôm qua đã nói muốn đến đây nghênh đón ngài, chính là hôm qua tâm tình thật quá tốt, nghĩ ngài sẽ trở lại, nhất thời không khống chế được, ăn nhiều một chén cơm, hôm nay bụng liền náo loạn, thân mình không tốt lắm, thế nên mới chậm trễ."

Trong lòng Hoàng hậu cũng buồn bực, một đám không đến, đều muốn nàng ở trong này hoà giải, nếu Từ Ninh tức giận lên, xé rách mặt, cuối cùng

còn không phải là muốn nàng chịu tiếng xấu thay cho người khác? Mẹ con hai người đều như vậy, cũng thực làm cho người ta tức giận một chút.

HẬU CUNG MƯU SINH KẾ

Tiểu Nhân Hoa Khai

www.dtv-ebook.com

Chương 111: Chặn Lại

Từ Ninh cũng không ở Bảo Hòa điện làm chậm trễ, gặp qua vài vị hoàng tử cùng mấy vị công chúa, lại lên xe ngựa, lần này chính là trực tiếp hồi Từ Ninh cung. Hoàng hậu dẫn phi tần đem người đưa qua, khách khí vài câu, rồi nói Từ Ninh thái hậu đường xá mệt nhọc, các nàng không thể quá mức quấy rầy, sau đó liền đúng lý hợp tình cáo lui.

Trần Mạn Nhu ôm Tứ hoàng tử hồi Chung Túy cung của mình, hôm nay thời tiết khá tốt, Trần Mạn Nhu cũng không ngồi giá liễn, chỉ dẫn vài người đi bộ trở về.

"Quý phi nương nương." Không đi quá xa, chợt nghe phía sau truyền đến tiếng kêu, Trần Mạn Nhu xoay người nhìn nhìn, là người từ sau khi tiến cung vẫn là người vô hình Ngụy phi Ngụy Minh Linh. Nàng vào cung trễ hơn vài ngày so với Thường phi, vận khí không phải quá tốt.

Phía trước có Hiền phi, Huệ phi, phía sau có Tống chiêu nghi, Vương chiêu nghi, Bạch chiêu nghi, ở giữa còn có Thường phi đối lập, Ngụy phi tiến cung lặng yên không một tiếng động, thậm chí đầu một tháng Hoàng thượng cũng chưa nhớ tới sủng hạnh nàng, nếu không phải Hoàng hậu nhắc tới, phỏng chừng Hoàng thượng đã quên trong hoàng cung còn có một người như vậy.

Mà này Ngụy phi cũng nén được giận, Hoàng thượng không sủng hạnh, nàng vẫn ở trong cung của mình, nửa bước cũng không ra ngoài. Chính là đi thỉnh an Hoàng hậu, cũng chỉ nói một câu thỉnh an, mặc kệ người khác trào phúng, chua chát như thế nào, nàng nửa câu cũng không nói tiếp.

Qua thời gian dài, mọi người cũng không quan tâm tới nàng. Chính là không nghĩ tới, lúc này nàng lại kêu mình. Trong lòng Trần Mạn Nhu kinh ngạc, trên mặt lại vẫn mang theo mỉm cười bình thản: "Ngụy phi có việc gì sao?"

"Quý phi nương nương, thiếp nghe nói Quý phi nương nương am hiểu đan thanh, cho nên muốn cầu Quý phi nương nương một việc." Ngụy phi chạy lại đây, hành lễ với Trần Mạn Nhu, cúi đầu thập phần kính cẩn nhu thuận nói, Trần Mạn Nhu hơi nhíu mi: "Người muốn cầu cái gì?"

"Thiếp nhìn thấy hoa cúc trong Ngự Hoa viên nở thập phần diễm lệ, nghĩ qua một đoạn thời gian nữa thì không thể nhìn thấy loại cảnh tượng này, trong lòng thập phần tiếc nuối, cho nên muốn thỉnh Quý phi nương nương ban cho thiếp một bức tranh, thiếp không cầu Quý phi nương nương tỉ mỉ họa ra, chỉ tranh ngày thường chấp bút là được."

Ngụy phi cũng không vòng vo, nói thẳng, Trần Mạn Nhu nghiêng đầu nhìn nhìn Bôi Đình, Bôi Đình ở một bên lập tức cười lạnh một tiếng: "Ngụy phi người đem nương nương nhà chúng ta trở thành người nào? Đồ vật của nương nương chúng ta, người muốn là phải cho?"

Trần Mạn Nhu khoát tay, Bôi Đình lập tức im lặng, chỉ đứng ở phía sau Trần Mạn Nhu trừng Ngụy phi.

Sắc mặt Ngụy phi trắng bệch, bùm một tiếng quỳ xuống, thanh âm kia, dọa Trần Mạn Nhu nhảy dựng. Phải biết rằng, đường trong cung, trên cơ bản đều là đá tảng hoặc là thanh chuyên làm thành, lần này, đều nghe thấy xương cốt vang lên.

"Ngụy phi, có cái gì nói không thể hảo hảo nói?" Trần Mạn Nhu vội vàng đưa tay kéo Ngụy phi, Ngụy phi lại lắc đầu: "Là thiếp nói năng không ý tứ, thỉnh Quý phi nương nương thứ tội, thiếp không phải cố ý muốn mạo phạm Quý phi nương nương."

"Ngụy phi nói lời này ta không thích nghe." Trần Mạn Nhu ý bảo vài người phía sau mình một chút, Vi Nhạc cùng Hồng Mai vội vàng tiến lên, mỗi người một bên đem Ngụy phi nâng dậy, Trần Mạn Nhu lắc đầu nói: "Ta chưa từng nói trách cứ người? Nha hoàn này của ta cũng chỉ là nhất thời nóng vội, chỉ trung tâm hộ chủ, cho nên nói chuyện mới nóng nảy chút, Ngụy phi người cũng đừng trách móc."

Ngụy phi vội vàng lắc đầu: "Thiếp cũng..."

"Bản cung biết người cũng là vô tâm, cho nên chuyện hôm nay, chính là một chuyện hiểu lầm." Trần Mạn Nhu ngăn cản Ngụy phi, cười khanh khách cao thấp đánh giá Ngụy phi một vòng: "Bản cung nhìn, y phục trên người người có vài phần đơn bạc, nhưng là Chế Y cục không đem thu trang của người đưa đến?"

"Không phải, chế y cục đã đưa đến, chính là thiếp cũng không thấy giá lạnh, thế nên mới không mặc quá dày." Ngụy phi thấy Trần Mạn Nhu chuyển đề tài, liền cúi đầu căn cứ môi, thời điểm lại ngẩng đầu, trên mặt liền mang ra vài phần tươi cười dịu dàng.

Trần Mạn Nhu vẻ mặt tiếc nuối: "Ai, ta thật sự là hâm mộ các người không sợ giá lạnh, chính là sắp đến mùa đông, cũng có thể mặc thập phần xinh đẹp. Nhưng là bản cung lại không được, vừa đến lúc này, phải năm ba tầng y phục trên người, nhìn thập phần mập mạp."

"Quý phi nương nương thiên sinh lệ chất, thiếp cũng không biết là Quý phi nương nương mặc mập mạp." Ngụy phi vội vàng cười nói, Trần Mạn Nhu lắc đầu, thở dài: "Vừa rồi người nói, muốn một bộ cúc hoa đồ đi? Người nếu như không gấp, liền tạm thời đợi chút?"

Không đợi Ngụy phi nói chuyện, Trần Mạn Nhu liền mang vẻ mặt nhu hòa cười nói: "Lại nói tiếp cũng không sợ Ngụy phi người chê cười, hai năm trước, bản cung vẫn có tâm tình vẽ vẽ họa họa, bất quá, từ khi sinh

Tiểu tử, thân mình bản cung liền không bằng dĩ vãng, mùa hè sợ nóng, mùa đông sợ lạnh, người xem lúc này mọi người chỉ mặc áo khoác, còn ta đã thay áo bông."

Ngụy phi vội vàng cười cười: "Là thiếp nghĩ không chu đáo, lúc này đã là 'sương hàng', thời tiết giá lạnh, nương nương nên vì bản thân mà suy nghĩ. Về phần cúc hoa đồ kia của thiếp, nương nương đừng để trong lòng, thiếp nghe nói, Tống chiêu nghi có lỗi vẽ tỉ mỉ cũng rất không tệ, lần sau có thể thỉnh Tống chiêu nghi hỗ trợ."

Trần Mạn Nhu thực vừa lòng gật đầu, chính nàng sửa lại chủ ý là tốt rồi. Việc này quả thật là có chút không dễ làm, nếu Ngụy phi tùy tiện tiện mở miệng một tiếng, mình thực hưng sư động chúng vẽ một bức cúc hoa đồ cho nàng, liền rất hạ thấp giá trị con người. Nếu tùy tiện tiện liền lấy ra hồ lộng, có Thường phi ở dưới đối lập, mặt mũi Trần Mạn Nhu cũng không dễ nhìn. Nếu cự tuyệt, chuyện hôm nay truyền ra đi, vậy thành Trần Mạn Nhu không coi ai ra gì.

Cho nên, mặc kệ Trần Mạn Nhu có đáp ứng hay không, chuyện này đối nàng mà nói đều không tốt.

Vòng vo như vậy nửa ngày, Trần Mạn Nhu coi như là đạt được mục đích, sắc mặt đối với Ngụy phi cũng tốt một ít: "Không biết Ngụy phi là từ đâu nghe nói bản cung am hiểu đàn thanh? Bản cung nhớ rõ, đã thật lâu bản cung không có ở bên ngoài vẽ tranh."

Chính là vẽ tranh, cũng đều ở Chung Túy cung.

Ngụy phi nháy mắt mấy cái, có chút ngượng ngùng cười nói: "Thiếp là nghe Thường phi nương nương nói, hôm kia Thường phi nương nương cùng thiếp nói chuyện phiếm, nói đến trong cung có người tài hoa, nhắc tới Quý phi nương nương ngài hiểu đàn thanh."

"Bản cung về điểm này có chút tài mọn, không đáng nhắc đến, ngược lại là Thường phi, nàng thế nhưng mới là tài nữ hàng đầu, cũng không phải là hư danh, bản cung thấy, thơ từ của Thường phi so với Hồ phi còn nhiều hơn vài phần linh tính." Trần Mạn Nhu cười nói, Ngụy phi ngượng ngùng lắc đầu: "Thiếp chưa thấy qua thi từ của Hồ phi tỷ tỷ, nên cũng không tiện tùy ý bình luận."

"Ngô, đúng rồi, bất quá, người có rảnh đi bái phỏng Hồ phi một chút, nói không chừng có thể biết được." Trần Mạn Nhu không thèm để ý khoát tay, xoay người tiếp tục đi về phía trước: "Ngụy phi còn có việc sao? Nếu thật như vậy, bản cung đi trước một bước."

Ngụy phi vội vàng hành lễ: "Thiếp cũng không còn chuyện gì khác, cung tiễn Quý phi nương nương."

Trần Mạn Nhu không lên tiếng, chỉ để ý đường đi phía trước, mới vừa đến Long Phúc môn, liền nhìn thấy đại nha hoàn Vân Tú bên người Thục phi đang đứng ở cửa Dực Khôn cung. Vân Tú này, là lúc trước sau khi Hồ phi rơi xuống nước, thay thế đại cung nữ Vân Thư. Về phần Vân Thư, từ sau chuyện kia đã không thấy tăm hơi, phỏng chừng, lúc này đã ở giếng nước nào đó biến thành rong rêu.

"Nô tỳ gặp qua Quý phi nương nương, thỉnh an Quý phi nương nương." Vân Tú vừa nhìn thấy Trần Mạn Nhu, liền vội vàng đến đây thỉnh an. Trần Mạn Nhu hơi hơi nâng tay: "Đứng lên đi, nương nương các người còn chưa trở về sao?"

"Hồi Quý phi nương nương, nương nương chúng ta đã trở lại." Vân Tú mím môi cười nói, nhìn nhìn người phía sau Trần Mạn Nhu, hơi chần chờ hỏi: "Quý phi nương nương vội vã phải về Chung Túy cung sao?"

"Người có chuyện gì?" Trần Mạn Nhu hơi nhíu mày, Vân Tú ngượng ngùng cong cong hai má: "Này, kỳ thật nô tỳ là ở chỗ này chờ Quý phi

nường nường, nường nường chúng ta muốn mời Quý phi nường nường đi vào trò chuyện."

"Bản cung đã nói, người là một đại cung nữ, làm, sao vô duyên vô cớ đứng ngoài cửa." Trần Mạn Nhu cười nói, lại không đáp ứng đi vào, chỉ đưa tay chỉ chỉ Trần ma ma đang ôm Tứ hoàng tử: "Bất quá, bản cung lúc này lại không tiện đi vào, Tiểu tử lúc này đã ngủ, bản cung còn phải đi về cho hần uống sữa. Nếu là Thục phi có lời gì muốn nói, đợi lát nữa tự đi Chung Túy cung đi."

Vân Tú đang muốn nói thêm gì đó, Trần Mạn Nhu lại không cho nàng cơ hội này, chỉ xoay người dẫn người tiếp tục đi về phía trước. Vân Tú ở phía sau nhìn bóng dáng Trần Mạn Nhu, dậm chân một cái vào Dực Khôn cung.

Lộ trình còn lại ngược lại thông suốt, đến Chung Túy cung, Trần Mạn Nhu phân phó Trần ma ma lay tỉnh Tiểu tử trước, hần đã ngủ gần một buổi sáng, ngủ tiếp nữa, buổi tối khẳng định sẽ nháo.

Đôi Nguyệt bưng nước trà đến đây, Trần Mạn Nhu nhấp một ngụm, quay đầu hỏi: "Ta để người chuẩn bị hạ lễ đã chuẩn bị tốt?"

"Đã chuẩn bị tốt, nường nường, khi nào thì đưa đi qua?" Trần gia nhị thiếu gia Trần Hoài Quyết thời điểm tháng tám tham gia khoa cử, tuy rằng không phải trạng nguyên thám hoa gì, nhưng cũng là nhất giáp thứ chín, coi như là ở trước mặt Hoàng thượng treo hào.

Huống hồ, năm đó Trần Hoài Căn mười tám tuổi trúng thám hoa, lúc này Trần Hoài Quyết kém một tuổi, mười bảy tuổi có thể lấy nhất giáp thứ chín, thành tích coi như là không tệ. Dù sao Trần Hoài Quyết thích là binh pháp, mà không phải tứ thư ngũ kinh.

Lúc trước thời điểm Trần mẫu đi Thục Định, cũng đã xem xong tức phụ tương lai cho Trần Hoài Quyết, lần này thừa dịp Trần Hoài Quyết học xong, Trần gia cũng muốn tổ chức tiệc cưới. Một khi yết bảng thì bắt đầu

chọn ngày lành, đưa văn định lễ hỏi, mãi cho đến lúc này, mới cuối cùng xác định ra ngày lành.

"Hôn kỳ là ngày mười sáu tháng mười một, còn gần nửa tháng, ngày mười lăm đưa qua đi." Trần Mạn Nhu trong lòng tính ngày, lại chỉ thêm vài thứ để cho Đối Nguyệt thêm vào: "Kia đôi kim trâm ngụ ý rất tốt, cũng đưa qua đi."

"Là, nương nương." Đối Nguyệt cầm danh mục quà tặng, lại thêm vài nét bút, đang thương nghị, chợt nghe bên ngoài thông báo, nói là Thục phi nương nương cầu kiến.

Trần Mạn Nhu có chút kinh ngạc, không nghĩ tới động tác Thục phi nhanh như vậy, chẳng lẽ, có chuyện gì quan trọng? Nhớ tới chuyện lúc trước Vân Tú chặn nàng lại, Trần Mạn Nhu liền cảm thấy, ước chừng Thục phi là thật sự có chuyện gì, bằng không, Thục phi cũng sẽ không làm ra loại chuyện này.

"Mau mau mời vào." Trần Mạn Nhu nháy mắt mấy cái, Đối Nguyệt vội vàng bê sổ sách danh mục quà tặng đi xuống, Bội Đình đi ra ngoài đón Thục phi. Không bao lâu, chỉ thấy Thục phi vào cửa, lúc này Thục phi đã thay đổi y phục, cùng chính trang lúc trước so sánh, một thân y phục màu thủy lam, ngược lại càng thể hiện sắc mặt Thục phi.

"Thỉnh an Quý phi nương nương." Thục phi vào cửa cười thỉnh an Trần Mạn Nhu, Trần Mạn Nhu vội vàng đỡ một phen: "Thục phi không cần đa lễ như vậy, mau mau mời ngồi đi, ta nơi này vừa làm cho người làm một ly hoa hồng phong lộ, người vừa mới qua, mau tới phẩm thử xem."

Thục phi cười ở hạ thủ Trần Mạn Nhu ngồi xuống: "Vây thiếp là có lộc ăn, hoa hồng phong lộ của Quý phi nương nương tất nhiên là vô cùng tốt."

HẬU CUNG MƯU SINH KẾ

Tiểu Nhiên Hoa Khai

www.dtv-ebook.com

Chương 112: Nhờ Giúp Đỡ

"Sao không thấy Tứ hoàng tử?" Uống một ngụm trà, trên mặt Thục phi mang quan tâm hỏi: "Lúc này còn đang ngủ?"

"Cũng không có ngủ, ta để cho vú nương bế hẳn đi uống chút sữa." Trần Mạn Nhu nhẹ giọng cười nói, đem cái chén để tới trên bàn, nghiêng đầu nhìn Thục phi: "Một thân y phục này chỉ chưa thấy người mặc bao giờ, nhìn rất đẹp, phía mặt trên là thêu mẫu đơn đi?"

"Ánh mắt Quý phi thật tốt, đúng là mẫu đơn, Dực Khôn cung của ta có một cung nữ, châm tuyền rất tốt, lúc trước vừa làm xong bộ y phục này." Thục phi thuận cùng Trần Mạn Nhu nói đến chuyện châm tuyền: "Bất quá, so ra kém Tề mỹ nhân, ngược lại làm cho Quý phi nương nương chê cười."

"Sao Thục phi lại nói như vậy, Tề mỹ nhân là tỷ muội của chúng ta, châm tuyền của nàng thế nào, cũng không phải một cung nữ có thể so sánh." Trần Mạn Nhu nhíu nhíu mày, Thục phi vội vàng cười nói: "Quý phi nương nương nói đúng, là thiếp nhất thời nói sai rồi, Quý phi nương nương đừng trách móc."

"Ta không trách móc, chính là Thục phi ngày sau nói chuyện chú ý một chút là được." Trần Mạn Nhu quả thật cũng không thèm để ý, nàng chỉ cần cam đoan Thục phi ở chỗ nàng không nói cái gì không hợp quy củ là được, ngày sau Thục phi lại đến chỗ người khác nói, sẽ không phải là chuyện nàng có thể quản.

"Thời điểm Quý phi mới tiến cung, thiếp liền cảm thấy Quý phi giúp mọi người làm điều tốt, thập phần hòa khí, hiện nay xem ra, thiếp quả nhiên là

không có ánh mắt." Thục phi cảm kích cười nói, trên mặt có chút khó xử: "Không dối gạt Quý phi nương nương, kỳ thật thiếp hôm nay đến bái phỏng, là có chuyện muốn cầu quý phi nương nương."

"Nga, chuyện gì?" Không đợi Thục phi trả lời, Trần Mạn Nhu liền nhíu mày nói: "Hôm nay thật đúng là kỳ quái, một người hai người, đều nói muốn mời ta hỗ trợ, chẳng lẽ hôm nay là ngày lành cầu người?"

Thục phi rũ mi mắt xuống, lập tức ngẩng đầu kinh ngạc hỏi: "Còn có người đến cầu Quý phi nương nương hỗ trợ? Là việc gì?" Thấy Trần Mạn Nhu nhìn nàng, lại vội vàng nói tiếp: "Quý phi nương nương thứ tội, thiếp là muốn nhìn một chút có thể giúp đỡ hay không, nếu là chuyện thiếp đủ khả năng, thiếp tự nguyện vì Quý phi nương nương phân ưu."

"Cũng không phải đại sự gì, chỉ là Ngụy phi nói là nghe Thường phi nói, biết được bản cung thiện đan thanh, cho nên đến cầu một bức họa." Trần Mạn Nhu không chút để ý nói, nghiêng đầu nhìn Thục phi: "Thục phi đến là vì chuyện gì? Bất quá, người phải biết, hậu cung này, có thể làm chủ là Hoàng hậu nương nương, bản cung cũng không phải cái gì cũng có thể giúp."

"Thiếp hiểu được, thiếp tuyệt đối không để Quý phi nương nương khó xử." Thục phi vội vàng nói, nhìn nhìn Đối Nguyệt cùng Tần Hoan đứng ở phía sau Trần Mạn Nhu, trên mặt có chút khó xử, Trần Mạn Nhu nghiêng đầu nhìn Tần Hoan: "Tần Hoan, người đi xem Tứ hoàng tử bên kia thế nào, nếu là Tứ hoàng tử còn tỉnh, người liền cho đọc cho hắn nghe hai đoạn sách."

Chỉ chừa một Đối Nguyệt, coi như là để ngừa vạ nhất.

Thục phi cũng biết ý tứ Trần Mạn Nhu, Đối Nguyệt này là đại cung nữ Trần Mạn Nhu thập phần tín nhiệm, nàng cũng không tiện nói cho Đối Nguyệt cũng lảng tránh, chỉ xoắn khăn tử, có chút xấu hổ cùng né tránh,

Trần Mạn Nhu cũng không thúc giục, chỉ bưng cái chén nhìn kỹ, giống như thành chén mộc ra một đóa hoa.

"Thiếp còn chưa kịp chúc mừng Quý phi nương nương đâu, đại ca Quý phi nương nương Trần gia đại gia đầu năm nay được Hoàng thượng ngự khẩu khâm điểm làm Đô Sát viện lục khoa chương viện cấp sự trung, đây chính là một đại hỷ sự a." Qua hơn nửa ngày, Thục phi mới rốt cục nghẹn ra một câu như vậy.

Trần Mạn Nhu trên mặt tươi cười mang theo cảm kích cùng vui sướng: "Đúng vậy, quả thật là hỉ sự, Hoàng thượng ân điển, Trần gia ta tự nhiên là trung tâm đèn nợ nước."

"Tài học của Trần gia đại gia, Hoàng thượng nhưng là khích lệ qua rất nhiều lần, Trần đại gia tuổi còn trẻ, coi như chính tứ phẩm kinh quan, phần vinh sủng này, cũng là cực khó được." Thục phi vội vàng lại thêm hai câu, Trần Mạn Nhu nghiêm nghị: "Thục phi, lời này ngày sau cũng không nên nói nữa, tài học của đại ca ta, nhưng là không có tuệ nhãn Hoàng thượng thức, cái gọi là tài học cũng bất quá là vài câu thi từ vài đoạn ca phú mấy thiên văn vẻ."

"Nam nhi Khánh quốc ta hướng tới, hàn song khổ đọc, không phải vì có một cơ hội có thể đền đáp quốc gia sao? Cái gì vinh sủng không vinh sủng, Hoàng thượng cũng chưa từng bất công, chỉ cần là nhân tài hữu dụng với Khánh quốc, Hoàng thượng đều coi trọng."

Trần Mạn Nhu giọng điệu nghiêm túc nói, Thục phi vội vàng đứng dậy hành lễ: "Là, thiếp sẽ không nói, Quý phi nương nương chớ tức giận." Nàng cảm thấy cũng âm thầm ảo não phần hận, vốn nàng cho rằng Trần Hoài Căn tuổi còn trẻ bỗng nhiên thăng quan, khả năng cùng Trần Mạn Nhu có liên quan, lại không nghĩ rằng, một chút không cẩn thận, đã bị Trần Mạn Nhu cấp bắt được điểm sai lầm ấy.

"Thiếp cũng là đầu óc mê muội, thế nên nói chuyện mới không cân nhắc, mong rằng Quý phi nương nương đừng cùng thiếp so đo." Thục phi liên tục thở dài, Trần Mạn Nhu vội vàng để cho Đối Nguyệt đỡ nàng: "Bản cung cũng không phải tức giận, tục ngữ nói, không bị người ghen tị đều là người bình thường, bản cung tất nhiên là sẽ không cùng những người nói không giữ lời so đo."

Khóe miệng Thục phi co rút, cúi đầu che khuất buồn bực trong mắt, bên cạnh Đối Nguyệt lại không chỗ nào cố kỵ lộ ra khuôn mặt tươi cười thật to, lúc Thục phi ngẩng đầu liền thu trở về, tiếp tục bảo trì bộ dáng không chút thay đổi.

"Là, Quý phi nương nương nói có lý. Từ xưa đến nay, còn không phải là người có bản lĩnh mới có thể bị người đổ kỵ sao?" Nhận thấy được nếu không nói đến chính đề, đề tài sẽ bị càng đi càng xa, ngược lại lần này Thục phi chọn lúc trước khi Trần Mạn Nhu mở miệng nói: "Thiếp lần này đến đây, là có chuyện muốn cầu Quý phi nương nương hỗ trợ. Trong nhà thiếp, còn có một không đệ đệ bất thành khí, năm nay vừa tròn mười sáu, vì trong nhà hẳn là ấu tử, thuở nhỏ đã được cha mẹ nuông chiều lớn lên."

Trần Mạn Nhu nâng chung trà lên lại nhấp một ngụm, trước tiên là nói về quan chức đại ca nhà mình, lại nhắc tới chuyện đệ đệ nhà nàng, chẳng lẽ, đệ đệ nhà nàng phạm chuyện gì, vừa vặn phạm đến trong tay đại ca nhà mình?

"Tiểu nhi tử cũng đại tôn tử, là mệnh của lão thái thái, nếu là ấu tử, tự nhiên là muốn càng sủng ái hơn một ít." Trần Mạn Nhu không mặn không nhạt nói tiếp, Thục phi thở dài: "Thiếp cũng cảm thấy như vậy, hưởng hồ gia đệ thuở nhỏ tính tình đơn thuần, là người lương thiện, cho nên cũng vẫn chưa quản giáo hẳn. Cũng không ngại, vẫn là để cho người ta chui chỗ trống."

Trần Mạn Nhu cũng không nghĩ theo Thục phi ý tứ hỏi tiếp, nhưng là, Thục phi đều nói tới đây, nàng không hỏi tiếp, Thục phi cũng muốn tự mình nói ra, còn không bằng nàng cho Thục phi bậc thang đâu, vì thế liền hơi tò mò hỏi: "Bị người chui chỗ trống? Đây là chuyện gì xảy ra?"

"Gia đệ bản tính thuần lương, từ nhỏ được cha mẹ phụng trong lòng bàn tay mà lớn lên, đối lòng người hiểm ác, một mực không biết. Lúc trước, hắn bị người dẫn đi trà lâu, người nọ cùng một đám người khác một lời không hợp đã xảy ra tranh chấp, hai bên liền động thủ động cước, đối phương có người không biết bị ai đẩy một cái, từ thang lầu lăn xuống dưới, vừa vịn một đầu đập trúng mảnh sứ rơi vỡ trên mặt đất, tức thì người liền..."

Đôi mắt Thục phi có chút hồng, lấy khăn tử nhu nhu khước mắt, mới nói tiếp: "Sau đó Cửu Môn Đề Đốc tuần bố đi qua, đưa bọn họ toàn bộ đều bắt đến đại lao, đã qua ba ngày, vẫn không kết quả, thiếp thật sự là không có biện pháp ..."

Trần Mạn Nhu nháy mắt mấy cái, mọi người vào tù, việc này hắn là tìm người Cửu Môn Đề Đốc đi? Đại ca nàng làm việc ở Đô Sát viện đi? Hai bên hoàn toàn không có quan hệ đi?

"Gia phụ cho người cao thấp chuẩn bị, Cửu Môn Đề Đốc bên kia ngược lại làm khổ gia đệ." Thục phi nhìn ra Trần Mạn Nhu nghi hoặc, vội vàng giải thích nói: "Chính là, người chết kia, là con vợ kế Trang quận vương, Trang quận vương tìm Ngự Sử tham tấu Mạnh gia ta, muốn gia đệ vì con vợ kế kia mà đền mạng, cho nên..."

Trần Mạn Nhu trầm mặc trong chốc lát, bưng ly trà che giấu cười lạnh bên khóe miệng. Thục phi này ngược lại tâm tư thật tốt, nàng đến cầu mình, là tính để cho đại ca nhà mình giúp đỡ áp chế Ngự Sử tham tấu đi?

Chính là, cứ như vậy, Trần gia bọn họ có thể chống đối Trang quận vương. Hơn nữa, sau đó nhất định sẽ làm Hoàng thượng bất mãn.

"Thật sự là đáng thương." Trần Mạn Nhu buông ly trà, rút khăn tay trong cổ tay áo, hướng mắt mình nhu nhu, đôi mắt liền đỏ, thập phần đồng tình nhìn Thục phi: "Vậy hiện tại sự tình như thế nào rồi? Người tìm đến ta, là muốn ta giúp người như thế nào?"

Thục phi nước mắt cuồn cuộn: "Thiếp cũng thật sự là không có biện pháp, thiếp muốn cầu Quý phi nương nương, tạm thời thỉnh Trần đại gia ra mặt, biện giải cho Mạnh gia ta hai câu, người nọ thực không phải bị gia đệ đẩy xuống, ngày đó ở đó có năm sáu người, con Trang quận vương, cũng mang theo năm sáu người, một mảnh hỗn loạn, ai cũng không có thấy là gia đệ ra tay làm chuyện này a. Hơn nữa, gia phụ đã hỏi qua, gia đệ nói, ngày đó cùng nhau tranh chấp, hắn liền chạy nhanh đứng ở bên tường trốn tránh, toàn bộ quá trình, ngay cả một bước đi hướng thang lầu cũng không đi, thậm chí không thấy mặt con Trang quận vương, hắn làm sao có thể đẩy người xuống?"

"Quý phi nương nương, tính tình gia đệ thiếp rất tốt, hắn từ nhỏ, ngay cả một con kiến đều luyện tiếc không muốn giết, làm sao sẽ đi đẩy người xuống lầu?" Nói xong, Thục phi đột nhiên nhớ tới cái gì, vội vàng lấy khăn tay lau nước mắt: "Còn có, gia đệ thuở nhỏ thân mình không phải quá tốt, đừng nói hắn đem một người đẩy xuống, chính là ngày thường, nâng một cái lồng chm bằng sắt đều mệt thở hổn hển, người nọ tuyệt đối không phải gia đệ đẩy xuống."

Trần Mạn Nhu kinh ngạc, qua hơn nửa ngày mới nói: "Thật sự? Vậy là tốt rồi, người cũng không cần lo lắng Ngự Sử nói cái gì, người chỉ để cho Hình bộ hảo hảo tra án tử này, tội danh của đệ đệ người sẽ được sáng tỏ, Trang quận vương tự nhiên cũng sẽ không để cho Ngự Sử tham tấu Mạnh gia các người."

Thục phi đang khóc hoa lê dầm mưa, bị Trần Mạn Nhu nói như vậy, thật nguy hiểm bị ghen lại, dừng một chút, lại lấy khăn tử che khuất mặt khóc nói: "Quý phi nương nương, thiếp thật sự là không có biện pháp a, trước đó vài ngày, Trang quận vương thỉnh Hình bộ thượng thư uống rượu, thời điểm gia phụ đi báỉ phỏng Hình bộ thượng thư, Hình bộ thượng thư cũng không muốn tiếp kiến a."

Trần Mạn Nhu nhu nhu cái trán: "Thục phi, thực sự không phải ta không muốn giúp người, mà là chuyện này, không phải ta có thể nhúng tay. Người xem a, sự tình liên lụy đến Trang quận vương, liên lụy đến Mạnh gia người, liên lụy đến Hình bộ thượng thư, còn liên lụy đến Cửu Môn Đề Đốc, đây chính là chuyện tiền triều, ta một nữ nhân hậu cung, làm sao có thể nhúng tay?"

Trần Mạn Nhu cười khổ một chút, lắc đầu nói tiếp: "Huống hồ, Trần gia gia huấn, nữ tử xuất giá không thể nhúng tay chuyện gia tộc. Đại ca của ta hiện tại là vì triều đình làm việc, hắn đã kiên định chọn môn hộ trong nhà lương đồng, ta làm sao có thể phân phó hắn làm việc?"

Sắc mặt Thục phi đổi đổi, một lát sau, cắn cắn môi nói: "Quý phi nương nương, hiện tại hậu cung này, trừ bỏ Hoàng hậu nương nương, đã có thể tính ngài cùng Dương quý phi phẩm giai cao nhất, ngài không nghĩ tới, lại hướng lên trên đi từng bước?"

Sắc mặt Trần Mạn Nhu lập tức thay đổi, quay đầu phân phó Đối Nguyệt: "Thục phi nương nương không thoải mái, người tự mình đưa Thục phi nương nương trở về nghỉ ngơi."

Thục phi đại khái cũng hiểu được mình nói quá rõ ràng, có chút rất thiếu kiên nhẫn, sắc mặt có chút ngượng ngùng, vội vàng đứng dậy hành lễ với Trần Mạn Nhu, sau đó đi theo Đối Nguyệt đi ra ngoài.

Đôi Nguyệt vừa đi ra, Tần Hoan liền lắc mình tiến vào: "Nương nương, Thục phi là có ý tứ gì?" Nói xong, sắc mặt có chút căm giận: "Nương nương, ngài trăm ngàn lần đừng tin Thục phi, nàng là người có tâm kế nhất trong cung."

Trần Mạn Nhu trừng mắt liếc nàng một cái, Tần Hoan lui lui cổ, nhanh chóng hành lễ: "Nương nương, nô tỳ vừa rồi nhìn Tứ hoàng tử, cũng không có ở ngoài cửa nghe lén."

"Được rồi, người cái hầu tử, ở trước mặt ta còn giả bộ cái gì?" Trần Mạn Nhu cười mắng một tiếng, lại thay đổi gương mặt nghiêm túc: "Chuyện hôm nay, người nên nuốt vào bụng, coi như là không có nghe thấy, đợi lát nữa người đi đón Đôi Nguyệt trở về."

Tần Hoan tuy rằng vẫn rất ngạc nhiên, lại không dám vi phạm ý tứ Trần Mạn Nhu, hành lễ liền xoay người đi ra ngoài. Trần Mạn Nhu sâu kín thở dài một hơi, nếu nàng nhớ không lầm, Mạnh gia, giống như chỉ có một đứa con trai. Hôm nay Thục phi, là quá sốt ruột đi?

HẬU CUNG MƯU SINH KẾ

Tiểu Nhiên Hoa Khai

www.dtv-ebook.com

Chương 113: Chậu Than

Chương 113:

"Nường nường, Thục phi bên kia..." Tần Hoan rất nhanh liền đón Đối Nguyệt trở về, hai người tiến đến bên người Trần Mạn Nhu, nhỏ giọng hỏi. Trần Mạn Nhu khoát tay: "Việc này trong lòng ta đều biết, Táp Dịch tư lần này phân vài người cho Chung Túy cung?"

"Phân sáu tiểu cung nữ." Đối Nguyệt vội vàng nói, dừng một chút lại bổ sung: "Có ba người là người Trần gia chúng ta, tuổi đều là mười bốn mười lăm, bộ dáng, nô tỳ thấy, coi như là biết quy củ, người cũng rất có hiểu biết."

"Nường nường, nô tỳ không muốn xuất cung." Tần Hoan ở một bên rất không cao hứng nói: "Người xem, đại cung nữ bên người Thục phi, Đức phi các nàng, cũng không phải không có xuất cung sao? Nô tỳ muốn vẫn hầu hạ ngài, vài tiểu nha hoàn tuy rằng không tệ, nhưng ai biết các nàng có thể có cái gì vương bệ linh tinh hay không."

"Người không lấy chồng?" Trần Mạn Nhu nhú mày cười nói, môn quy tiểu tuyền luôn luôn rất ít, cơ hồ là lặng yên không một tiếng động bắt đầu, lặng yên không một tiếng động chấm dứt, cái đó và loại tiểu tuyền tiến cung của Thanh triều không giống nhau, nơi này tiểu tuyền càng nổi lỏng một ít.

Đương nhiên, nên điều tra cũng phải điều tra, phương diện thân thể không có biện pháp làm giả. Đại bộ phận người trải qua tiểu tuyền, trên thực tế đều là các thế gia tự mình đưa đến, đây coi như là một loại tiềm quy

tắc, Hoàng hậu không có việc gì cũng sẽ không chủ động đánh vỡ loại cục diện này.

Dù sao, mỗi người dùng hạ nhân của gia tộc thì có vẻ yên tâm hơn, Hoàng hậu không có việc gì cũng tuyệt đối không đi chọc nhiều người tức giận. Huống hồ, loại đầu tiên tuy rằng chiếm đại bộ phận, nhưng ít ra còn có một phần ba người, là gia thế trong sạch phía sau không có gia chủ. Bằng không, Hoàng thượng cũng sẽ lo lắng.

Trần gia tổng cộng đưa vào sáu người, có ba người được lựa chọn, sau đó đưa đến Chung Túy cung, còn lại ba người là kèm theo.

Dựa theo quản lý, Chung Túy cung đại cung nữ dạy tiểu cung nữ nửa năm hoặc là một năm, sau đó đại cung nữ tự mình phải xuất cung. Dù sao, người bên người từng phi tử đều cũng có lệ cũ, ai cũng không tiện quá nổi bật.

"Nô tỳ vốn không muốn gả cho người." Tần Hoan lắc đầu nói, Đối Nguyệt cũng đi theo gật đầu: "Đúng vậy, lúc trước nô tỳ cũng nói, lập gia đình có cái gì tốt? Mỗi ngày nhìn tướng công mình cùng người khác... Khụ, dù sao nô tỳ không muốn lập gia đình, nương nương, người Chung Túy cung chúng ta cũng không dư ra mấy người, ngài đã quên, lúc trước sau khi ngài đưa Hội Ấm cùng Lưu Quang, Thanh Hạnh đi, Chung Túy cung cũng không có thêm nhân thủ tiến vào? Huống hồ, người là Quý phi, nhân thủ cũng không tăng thêm, lần này vừa vận bổ sung, cũng không có vượt qua quy chế."

Trần Mạn Nhu khoát tay: "Ta tất nhiên là biết nhân thủ ta bên này vừa mới đủ, chỉ là các người tuổi cũng không còn nhỏ, ta cũng không muốn cho các người hiện tại liền xuất cung. Bằng không, vài tiểu cung nữ kia tuy rằng biết quy củ, nhưng là chưa làm được chuyện, vẫn chưa hiểu rõ hết, ta cũng không có thời gian dạy, các người ít nhất mang các nàng xuất sư mới được, cứ như vậy, ít nhất cũng phải đợi đến thời điểm tiểu tuyển lần sau

mới có thể xuất cung. Trọng yếu nhất là, các người còn không chưa có đến tuổi."

Chính là tiểu tuyền lần sau, ai biết có thể hủy bỏ hay không. Thuộc hạ trung thành, hoặc là biết mình âm tư quá nhiều cấp dưới, không có người sẽ dễ dàng thả xuất cung, huống hồ, cung nữ mười lăm mười sáu vào cung, hai mươi lăm hai mươi sáu mới xuất cung, tốc độ tiêu hao cũng thực chậm. Đến lúc đó, nhân thủ các cung sung túc, tiểu tuyền tự nhiên cũng sẽ ngừng.

"Đến khi đó thời gian còn dài rất, nương nương, chúng ta trước hết không nói chuyện này, ngài nói cho nô tỳ chuyện Thục phi? Mạnh gia kia, cuối cùng có thể có chuyện gì hay không?" Tần Hoan biết mình không cần bị tổng xuất cung, lập tức cao hứng lên. Nàng hiện tại cũng bất quá là hai mươi tuổi, khoảng cách đến hai mươi lăm hai mươi sáu còn rất xa.

"Đối Nguyệt, danh ngạch đại cung nữ của ta còn thiếu một người đi?" Trần Mạn Nhu lại không tiếp Tần Hoan, chỉ nghiêng đầu hỏi, lúc trước Hoài Tâm kia, sau khi nàng đuổi về Vĩnh Thọ cung, Hoàng hậu cũng không nhắc lại chuyện này, đại khái Hoài Tâm kia là không về được.

"Là, nương nương ngài muốn thăng ai đi lên?" Đối Nguyệt bưng một ly trà cho Trần Mạn Nhu hỏi, Trần Mạn Nhu nhéo nhéo mi tâm: "Đã đem Vi Nhạc cùng Tiến Tửu thăng lên, như vậy cộng thêm Bội Đình cùng hai người các người, cũng mới có bốn đại cung nữ, Lưu Nguyệt, Lưu Sắc cùng Hồng Mai ba người này, người nào thích hợp?"

Tiến Tửu kỳ thật ngay từ đầu chính là đại cung nữ, chỉ là vì Hoài Tâm mà thoái vị, mới tạm thời làm nhị đẳng cung nữ, lúc này cũng có thể khôi phục lại.

"Nô tỳ thấy, vài tiểu cung nữ mới được đưa vào..." Không đợi Đối Nguyệt nói xong, Trần Mạn Nhu liền khoát tay áo, mới tiến cung tư lịch

quá ít, huống hồ nàng cũng sợ vài người các nàng không biết nặng nhẹ chọc phải tai họa, cho nên tốt nhất là tôi luyện một phen.

Nghĩ nghĩ, liền điểm Hồng Mai: "Hồng Mai tuy rằng hay nói lời chua chát, bất quá, dùng rất tốt, coi như là có chút tiện tay. Liền nàng đi, mặt khác bốn người mới tới, toàn bộ đảm đương nhị đẳng cung nữ, cùng Lưu Nguyệt, Lưu Sắc cùng nhau."

Về phần còn lại, vậy đều là tam đẳng cung nữ. Số người, cũng không xem như vượt qua quy chế.

Sau khi ban thưởng tên cho cung nữ vừa được phân bổ, cũng không sai biệt lắm đến thời gian dùng cơm trưa. Sau khi Trần Mạn Nhu dùng xong, lại ngủ một canh giờ, lúc này mới chậm rãi đứng dậy, kêu Hồng Mai tiến vào chải đầu cho nàng: "Mộc mạc một ít là được, đợi lát nữa chuẩn bị cho ta một ít điểm tâm, đợi lát nữa chúng ta đi Ngự Hoa viên thưởng cảnh đi."

Bồi Đình hầu hạ bên cạnh đi tiểu phòng bếp chuẩn bị, Vi Nhạc mặt mang buồn bực cầm bái thiếp vào cửa: "Nương nương, Thường phi nương nương gửi bái thiếp đến đây, thỉnh ngài đi qua ngắm hoa, Hoàng thượng vừa ban cho nàng một chậu lục mẫu đơn, nàng còn thỉnh đám người Dương quý phi, Hiền phi, Thục phi, Huệ phi, Đức phi."

"Thục phi cũng đi qua?" Trần Mạn Nhu thoáng nhíu mày, vẽ mặt kinh ngạc hỏi, Vi Nhạc nghĩ nghĩ lắc đầu: "Thời điểm nô tỳ tới, vẫn chưa thấy giá liền Thục phi nương nương đi qua, ngược lại nghe tiểu cung nữ kia nói, Thục phi nương nương thân mình không thoải mái."

"Ta đã nói rồi." Trần Mạn Nhu nở cười một tiếng, đưa tay tiếp nhận bái thiếp, phía trên dùng trâm hoa viết mấy chữ nhỏ, chữ rất tốt, câu từ thực tao nhã, dùng từ thực thanh lịch, chính là Trần Mạn Nhu không có hứng thú, tùy tay đem bái thiếp ném tới một bên: "Đi nói bản cung hẹn Tề mỹ nhân uống trà, không rảnh đi thưởng cúc."

"Vây Ngự Hoa viên..." Vi Nhạc lại hỏi một câu, Trần Mạn Nhu đánh cái ngáp: "Tiếp tục đi, dù sao nhàn rồi cũng rất nhàm chán."

Vi Nhạc gật gật đầu đi ra ngoài từ chối mái thiếp này, Hồng Mai cầm gương để cho Trần Mạn Nhu xem tóc phía sau nàng: "Nường nường, như thế nào? Nếu ngài không thích, nô tỳ lại đổi một cái cho ngài."

"Không cần, như vậy cũng rất tốt." Trần Mạn Nhu sờ sờ búi tóc phía sau, cười cầm cây trâm cắm lên, sau đó đứng dậy đi ra bên ngoài mặt: "Trần ma ma đâu? Lúc này còn ở phía sau sao? Tiểu tứ còn ngủ hay không?"

Tần Hoan từ một bên xuất quỷ nhập thần toát ra: "Tứ hoàng tử đã tỉnh lại, lúc này đang uống sữa, nô tỳ cho Trần ma ma ôm đến đây?"

"Không cần, tiểu hài tử vừa uống sữa, lúc này ôm đi ra dễ dàng trúng gió." Trần Mạn Nhu lắc đầu nói, tự mình xoay người về phía hậu điện xem Tứ hoàng tử, Tiểu tứ vừa tỉnh ngủ ăn no, lại thấy mẫu thân mình, tâm tình thật tốt, liền tiếp hướng Trần Mạn Nhu huy tay nhỏ bé.

"Tiểu tứ đây là nhớ mẫu thân?" Trần Mạn Nhu đi qua hôn khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu tứ, sờ sờ y phục trên người hắn, xác định không quá mỏng, liền quay đầu đánh giá phòng ở một chút, thấy góc phòng bày chậu than, cửa sổ đều đóng, có chút mất hứng: "Bản cung không phải đã nói, cửa sổ không thể đóng quá kín sao? Còn có, chậu than là ai để vào?"

Phòng nàng cũng sắp đến thời điểm để chậu than, chính là nàng không thích nghe thấy mùi kia, cho nên không cho để. Chính là Tiểu tứ còn nhỏ, chịu lạnh không nổi, cho nên nàng mới dặn dò, thời điểm ban ngày chỉ để trong chốc lát, thời gian còn lại không thể để.

Trần ma ma vội vàng tiến lên hành lễ: "Nường nường, hôm nay bên ngoài có chút gió, cho nên nô tỳ mới tự mình làm chủ đóng cửa sổ. Chậu than không phải nô tỳ để vào, lúc trước nô tỳ đã xem qua, chậu than kia không có đốt lửa, thế nên mới không cho người mang ra ngoài."

"Làm càn!" Trần Mạn Nhu khó thở, cầm tiểu đệm giường của Tiểu tứ ném đến trên người Trần ma ma: "Ngày thường bản cung dọn dò các người như thế nào? Người quản nó có đốt lửa hay không, chỉ cần là chậu than, sẽ không thể để trong phòng như vậy, lỗi tai người bị điếc sao?"

Trần ma ma vội vàng dập đầu thỉnh tội, Trần Mạn Nhu cũng không để ý tới, đứng dậy đến phía trước chậu than, lấy cái nắp phỉ trên ra, dùng côn lửa gạt hai cái, quả nhiên ở dưới phát hiện đã đốt lửa, cái này, sắc mặt Trần Mạn Nhu càng xanh mét: "Người không phải nói bên trong không có đốt lửa sao? Đây là cái gì? Chẳng lẽ mắt bản cung xảy ra vấn đề?"

Trần ma ma đến đây vừa thấy, lập tức lại nằm úp sấp xuống: "Nương nương, nô tỳ... Nô tỳ cũng không biết là chuyện gì xảy ra, lúc trước nô tỳ quả thật đã xem qua, bên trong quả thật không có đốt lửa. Nô tỳ để cho Chấp Thư làm ấm chăn, sau đó mới đưa Tứ hoàng tử để tới trên giường, cũng không có dùng chậu than."

Trần Mạn Nhu lúc này cũng không nhớ tới chuyện lúc này mình nói muốn đi Ngự Hoa viên, trong đầu nàng đều là một ý niệm, đã biết Chung Túy cung, khả năng có con chuột. Có người sẽ xuống tay với nhi tử bảo bối của nàng! Thực nghĩ rằng nàng không tranh không đoạt vài năm, thì tốt tính như phật Di Lặc sao?

Mặc kệ là ai, dám xuống tay với can nàng, nàng đều tuyệt đối sẽ không bỏ qua!

Cáu giận trong chốc lát, ánh mắt Trần Mạn Nhu lạnh như băng nhìn lướt qua Trần ma ma: "Đi đem những người ở hậu điện đều gọi đến đây, bản cung muốn hỏi một đám, giữa trưa thời điểm Tứ hoàng tử ngủ, có ai tiến vào phòng này!"

Trần ma ma cũng không phải kẻ ngốc, vừa thấy đốm lửa kia thì biết chuyện hôm nay đã hỏng rồi, lúc này vội vàng lao ra cửa, không bao lâu,

liền cùng đám người Triệu ma ma dẫn bốn đại nha hoàn đến đây.

Vốn Tiểu tứ thân là hoàng tử, bên người có bốn ma ma, bốn đại cung nữ, bốn nhị đẳng cung nữ, bốn tiểu cung nữ, mặt khác có tiểu thái giám nhược kiên, thị vệ nhược kiên, nhưng là Tiểu tứ còn nhỏ, Trần Mạn Nhu nghĩ càng nhiều người, cũng càng dễ dàng để cây đình trà trộn vào, cho nên liền giảm bớt, chỉ cần bốn đại cung nữ cùng với bốn nhị đẳng cung nữ.

Lúc này, trong phòng đứng chen chúc, phía trước là Trần ma ma cùng Triệu ma ma, Đường ma ma cùng Tống ma ma, ở giữa là Chấp Thư, Chấp Mặc, Chấp Họa, Chấp Nghiên bốn người, phía sau cùng là tiểu cung nữ cùng thái giám tổng cộng mười người.

"Đôi Nguyệt, đi gọi Minh tổng quản đến đây." Ánh mắt Trần Mạn Nhu trên người một đám người đảo qua, quay đầu phân phó một tiếng, Đôi Nguyệt nhanh chóng ra cửa.

"Bản cung nghe nói, Hình bộ có một loại hình phạt tên là thiếp gia quan, các người có lẽ không biết đây là ý tứ gì, nhưng là hình phạt này có một cái tên, các người khẳng định biết." Trần Mạn Nhu để cho Tần Hoan bế Tiểu tứ đến tiền điện. Mình ngồi ở phía trên, nhìn nhóm người tiếp tục nói: "Nó còn có cái tên gọi làm buồn tẻ. Chính là đem tư chi người cố định ngưỡng mặt lên trời cột chắc, sau đó dùng giấy dai dính nước dán lên mặt, một tầng lại một tầng, sau khi dán vài tờ, người liền thở không được, lại dán thêm mấy tờ, có thể tươi sống buồn chết, còn tuyệt đối không để người khác tra ra nguyên nhân."

Nhìn sắc mặt một đám người trắng bệch, Trần Mạn Nhu cười cười: "Bản cung tin tưởng, các người đều là người thông minh. Hoặc là, các người cũng muốn thử vật này một chút, bản cung cũng cho các người cơ hội này."

HẬU CUNG MƯU SINH KẾ

Tiểu Nhiên Hoa Khai

www.dtv-ebook.com

Chương 114: Hiền Nghi

Kỳ thật, Trần Mạn Nhu cũng không quá muốn đem tất cả mọi người đều dụng hình. Tuy rằng, phương pháp này sẽ không để lại vết thương, cũng sẽ không để cho người ta bắt lấy nhược điểm nói nàng vận dụng tư hình. Nhưng là xử trí như vậy, nói không chừng sẽ làm người ban đầu trung tâm sẽ thành cách tâm.

Nhưng là, lúc trước Trần Mạn Nhu điều tra qua thân phận bối cảnh toàn bộ những người này, tự nhận là đã đem những người này nắm giữ trong tay, các nàng cũng tuyệt đối sẽ không sinh ra hai lòng với mình. Vậy mà trong nháy mắt, những người này liền đánh lên mặt nàng một cái tát.

Nàng cũng không phải cảm thấy thật mất mặt, chỉ là nàng sợ bên trong những người này còn giấu ám đình nàng không biết.

Cho nên, tình nguyện giết lầm một trăm người, tuyệt đối không thể buông tha một người.

"Nương nương, nô tỳ cái gì cũng không biết a..." Trong viện yên lặng trong chốc lát, đột nhiên có một nha hoàn lao ra, Tiểu Hỉ Tử lập tức tiến lên đem người giữ chặt, không cho nàng tiếp cận Trần Mạn Nhu. Trần Mạn Nhu cười lạnh một tiếng: "Có biết hay không, không phải người định đoạt. Minh tổng quản, người đi đem đồ vật chuẩn bị tốt, chúng ta ở trong sân thăm vấn."

Minh tổng quản lên tiếng, mang theo Tiểu Thành Tử cùng Tiểu Lai Tử đi chuẩn bị đồ vật, trong chốc lát công phu, lấy một tấm ván gỗ đến đây, phía

trên tạm thời có bốn cái trụ, còn có một ít mảnh vải, cùng với một xấp giấy dai cùng một chậu nước.

Tầm mắt Trần Mạn Nhu từ trên người một đám người đảo qua: "Ai thử trước? Các người cũng biết, bản cung luôn luôn không phải là người ngoan tâm, thật sự là không đành lòng nhìn người vô tội hít thở không thông mà chết đi, các người đại khái không biết hít thở không thông mà chết là tư vị gì đi? Bản cung có thể nói cho các người."

"Đợi lát nữa, thời điểm dán tờ giấy thứ nhất, các người sẽ cảm thấy, hô hấp có chút không thông thuận, cảm giác giống thời điểm bị bệnh thương hàn không sai biệt lắm. Thời điểm dán tờ giấy thứ hai, các người sẽ cảm thấy, hô hấp bế tắc, như là lỗ mũi bị người bịt chặt, thậm chí há rộng mồm hô hấp. Dán tờ thứ ba, thứ bốn, thứ năm, các người sẽ cảm thấy, cả người như là bị vùi vào trong đất, muốn sống không được."

Trần Mạn Nhu nói bình thường thản nhiên, một đám người quỳ phía dưới sắc mặt cũng tái nhợt, thậm chí là thân mình si si sách sách, vẻ mặt như là sắp xỉu.

"Bắt đầu từ ai đâu?" Trần Mạn Nhu sờ sờ cằm, ánh mắt phóng tới trên người ai, người đó sẽ lui về phía sau một chút. Trần Mạn Nhu thở dài: "Trên thực tế, bản cung thực không nghĩ sẽ dụng hình với các người, Tiểu tử còn nhỏ tuổi, bản cung còn phải vì hân tích phúc đâu. Chính là, chỗ bản cung cũng dụng không được người muốn tổn thương con bản cung, như vậy đi, các tổ giác nhua, ai cung cấp tin tức thật, bản cung sẽ không dụng hình người đó."

Dừng trong chốc lát, thấy phía dưới không có người nói chuyện, Trần Mạn Nhu cười lạnh một tiếng, trực tiếp phân phó nói: "Để cho tất cả mọi người thử một chút tư vị hình phạt này trước đi."

Minh tổng quản lên tiếng, nhưng là ván gỗ chỉ có một tấm, có chút không đủ dùng, đơn giản sẽ không dùng ván gỗ, trực tiếp một người lại một người, đưa tứ chi bọn họ trói cùng một chỗ với nhau, ai cũng muốn giãy dụa, nhưng là ai cũng bị người bên cạnh mình kéo trở lại.

Tiểu Hi Tử đem giấy dai đều đặt ở trong chậu nước, Tiểu Nhạc Tử phụ trách lấy ra bên ngoài, Tiểu Thành Tử cùng Tiểu Đình Tử phụ trách dán lên mặt, một người lại một người, trước tiên từ bắt đầu từ nhị đẳng tiểu cung nữ. Dán tờ giấy đầu tiên thì không thấy động tĩnh gì, liền tiếp tục dán tờ thứ hai, thứ ba.

Chỉ đến tờ thứ ba, vài tiểu cung nữ kia bắt đầu dùng sức giãy dụa, nhưng là tay chân đều buộc cùng một chỗ, vài người cùng nhau giãy dụa, căn bản ngay cả cánh tay đều nâng không lên được, trừ bỏ thanh âm quần áo ma sát, thậm chí ngay cả thanh âm rên rỉ cũng không có.

Im lặng, nhưng giãy dụa lợi hại, thoát nhìn tràng diện này, liền có vài phần quỷ dị.

"Nương nương, nô tỳ nói, lúc trước nô tỳ đi theo ngài trở về, sau khi vào cửa thấy chậu than, liền hỏi Triệu ma ma, Triệu ma ma nói chậu than kia không có đốt lửa, nô tỳ cũng đi qua nhìn, bên trong quả thật là không có đốt lửa. Sau đó nô tỳ kêu Chấp Thư đến đây làm ấm ổ chăn, sau khi nô tỳ đem Tứ hoàng tử để vào trong ổ chăn, Triệu ma ma tìm nô tỳ, nói là nàng mới vừa ở tiểu phòng bếp làm điểm tâm, thỉnh nô tỳ đi qua thử hai cái, nô tỳ mở heo che lòng, đi theo nàng đến cách vách, chỉ đi thời gian không đến một ly trà nhỏ, nô tỳ đã trở lại a."

Trần ma ma người thứ nhất gào lên, cùng bọn cung nữ thái giám này không giống nhau, trong nhà Trần ma ma có trượng phu có đứa nhỏ, nàng tự nhiên là không muốn chết sớm, vướng bận trong lòng nàng so với người khác càng nhiều hơn, lá gan cũng so với người khác càng nhỏ.

Trần Mạn Nhu không nói chuyện, chỉ nhìn Trần ma ma, lại quay đầu nhìn Triệu ma ma, thân mình Triệu ma ma run run, ngay cả Trần ma ma cùng Đường ma ma trói hai bên nàng đều run run theo.

"Nường nường, nô tỳ không lòng muốn hại Tứ hoàng tử, nô tỳ cùng Trần ma ma cảm tình luôn luôn rất tốt, được ăn điểm tâm ngon, liền muốn cùng Trần ma ma cùng nhau ăn, lúc trước cũng là như vậy, hôm nay cũng không phải ngoại lệ." Triệu ma ma run run đôi môi nói, cà lăm có chút nói không rõ ràng lắm.

Lúc này, Trần Mạn Nhu ra dấu bảo Tiểu Thành Tử đem giấy dai trên mặt mấy tiểu cung nữ kia xốc lên: "Các người có cái muốn nói, nhanh chóng nói đi, bản cung có thể nói cho các người, cơ hội chỉ có một lần, lúc này không nói, vậy về sau có thể không có cơ hội nói."

Sau đó, lại ra dấu bảo Tiểu Thành Tử đem giấy dai dán lên mặt vài đại cung nữ, Chấp Thư khóc nói trước: "Nường nường, nô tỳ cũng không có tâm tư hại Tứ hoàng tử, một ngày nô tỳ hôm nay chỉ vào phòng Tứ hoàng tử ba lần, một lần là buổi sáng thời điểm Tứ hoàng tử rời giường, nô tỳ đến đây thu dọn giường. Một lần là sau khi Trần ma ma đem Tứ hoàng tử ôm đi, nô tỳ tiến vào đem y phục của Tứ hoàng tử sửa sang lại một chút, đem y phục bẩn ôm đi định giặt rồi phơi nắng một chút. Còn có một lần, chính là sau khi Trần ma ma trở về, nô tỳ đi vào đem giường làm ấm. Những lời nô tỳ nói đều là sự thật, thỉnh nường nường minh xét."

"Nô tỳ có thể làm chứng, Chấp Thư quả thật chỉ đi vào ba lần, sau khi Tứ hoàng tử rời giường, nô tỳ cũng là đi theo vào hầu hạ, lúc ấy trong phòng có sáu người, Trần ma ma, Triệu ma ma, cùng với Đường ma ma cùng Tống ma ma, Chấp Thư cùng với nô tỳ." Chấp Mặc nói theo, đem số lần mình vào phòng Tứ hoàng tử nhất nhất kể ra.

Minh tổng quản cho người đem vài tiểu nha hoàn kéo xuống thăm vấn một mình, đã trải qua quá trình giấy dai dán mặt, vài tiểu nha hoàn đương

nhiên không dám nói dối, ai cũng không biết ai sẽ nói cái gì, tự nhiên đều là muốn lựa chọn việc đối với mình có lợi mà nói.

Bốn đại nha hoàn cùng với bốn ma ma là Trần Mạn Nhu tự mình thăm vấn, ai có nhân chứng ai có vật chứng, mọi người đều nhất nhất nói ra, sau đó lại đến cùng vài tiểu cung nữ đối chứng.

Kỳ thật, Trần Mạn Nhu vẫn có vẻ tin tưởng Trần ma ma, người nhà đưa nhỏ Trần ma ma đều còn nằm trong tay mình, Trần ma ma nếu có tâm tư khác, nàng cũng không dám lộ ra vào lúc này.

Đường ma ma cùng Tống ma ma có chút không rõ ràng, tuy nói lúc trước Trần Mạn Nhu cũng điều tra bối cảnh hai ma ma này, thuận tiện giám thị người nhà hai người, nhưng ai biết bối cảnh này, có thể là giả tạo hay không.

"Nương nương, đã thăm vấn đi ra." Một lúc lâu sau, Minh tổng quản mới lại đây hồi bẩm, đem lí do vài tiểu cung nữ tiểu thái giám kia thoái thác tổng hợp lại một lần, lại đối chiếu với nhóm đại cung nữ cùng với nhóm ma ma, dĩ nhiên là không có lỗ hổng.

Trần Mạn Nhu nhíu mày, nhìn trong chốc lát nói: "Vốn bản cung nghĩ, các người coi như là đại cung nữ bên người Tứ hoàng tử, bản cung làm sao cũng phải cho các người một ít thể diện, nhưng là không nghĩ tới, các người đều chưa thấy quan tài chưa đổ lệ. Một khi đã như vậy, Minh tổng quản, người cho các nàng ném thử tư vị giấy dai dán mặt đi."

Vừa nói xong, Trần ma ma đột nhiên kêu lên: "Nương nương, nô tỳ nghĩ đến một việc." Trần ma ma đã được mở trối, lúc này nàng đột nhiên bổ nhào vào dưới chân Trần Mạn Nhu, còn xem chút dọa Trần Mạn Nhu nhảy dựng.

"Chuyện gì?" Trần Mạn Nhu ra dấu bảo nàng đứng dậy đáp lời, nếu Trần ma ma vô tội, vậy không cần tiếp tục dụng hình, đãi ngộ tự nhiên là không

giống nhau.

"Nô tỳ nghĩ đến, thời điểm nô tỳ đem Tứ hoàng tử bỏ vào ổ chăn, Chấp Thư hình như là đi hướng chậu than vài bước." Trần ma ma vội vàng nói, Chấp Thư giận dữ: "Trần ma ma, người không cần oan uổng ta! Ta căn bản không có đi hướng bên đó!"

"Chấp Thư, thời điểm lần thứ hai người vào phòng, có thấy chậu than?" Trần Mạn Nhu trực tiếp hỏi, Chấp Thư nhíu mày suy nghĩ trong chốc lát, gật đầu: "Thấy, nô tỳ còn tưởng rằng là Trần ma ma hoặc là Triệu ma ma bỏ vào đi, vốn lúc này cũng đến thời điểm đốt chậu than, cho nên nô tỳ cũng không đề suất chuyện này."

Trần Mạn Nhu nhu nhu mi tâm, hiện tại đã xác định, từ buổi sáng đến lúc nàng đến, vào phòng con mình tổng cộng có mười hai người, bốn ma ma, bốn đại cung nữ, bốn tiểu cung nữ. Được rồi, tương đương với toàn bộ đều đi vào, trừ bỏ hai tiểu thái giám kia.

Nếu như Chấp Thư nói thật, như vậy chậu than chính là sau khi Trần ma ma cùng Triệu ma ma ôm Tiểu tứ đi tiền điện bỏ vào đi, trong lúc này, người vào phòng có Chấp Thư, Chấp Mặc, Chấp Họa, Chấp Nghiên cùng với hai tiểu cung nữ.

Nếu Chấp Thư nói dối, như vậy Chấp Thư là hiềm nghi lớn nhất. Bởi vì sau lần cuối cùng nàng đi vào, trong chậu trong liền được đốt lửa.

Mặt khác, giết chết Tiểu tứ, ai mới có lợi? Hoàng hậu nếu muốn biết chết một hoàng tử, vậy Nhị hoàng tử mới có thể là người thứ nhất lựa chọn, cho nên khẳng định cùng Hoàng hậu không có quan hệ. Mà Dương quý phi hiện tại đang chú ý bụng Mã tiếp dư, phỏng chừng tạm thời cũng sẽ không nghĩ đến chuyện giết chết Tiểu tứ.

Thục phi? Hay là Từ Ninh? Mình vừa cự tuyệt thỉnh cầu của Thục phi, Thục phi có động cơ, mà Từ Ninh vừa hồi cung, muốn ra oai phủ đầu, cũng

không phải không có khả năng lấy hoàng tử nhỏ nhất ra động thủ.

Nhưng là, cũng không thể bài trừ ai muốn vu oan, vừa mới biết được Thục phi ở chỗ mình mất mặt liền động thủ, làm cho mình hoài nghi đến trên người Thục phi.

"Minh tổng quản, tạm thời đem mấy người Chấp Thư giam lại." Trần Mạn Nhu phân phó một tiếng, xoay người đi tiền điện, Tần Hoan đang ôm Tiểu tử ở trên mỹ nhân tháp ngẩng đầu lật người, thấy Trần Mạn Nhu tiến vào, Tiểu tử cao hứng vỗ tay.

"Nương nương, thế nào?" Tần Hoan bế Tiểu tử đưa cho Trần Mạn Nhu, đứng ở phía sau Trần Mạn Nhu niết bả vai cho nàng. Trần Mạn Nhu lắc đầu: "Có hiềm nghi nhất là Chấp Thư cùng Chấp Họa, cùng với Triệu ma ma ba người, nhưng quả thật không có căn cứ chính xác. Đúng rồi, người dẫn người đi xét phòng các nàng, xem ai chỗ ai có hoả tập."

Tần Hoan lên tiếng, gọi Lập Xuân, Lập Hạ, Lập Thu cùng Lập Đông bốn người, đoàn người đi đến hậu điện.

Tiến Tửu đến đây, châm trà cho Trần Mạn Nhu, có chút do dự nói: "Nương nương, nô tỳ nghĩ đến một việc."

Trần Mạn Nhu nhìn nhìn nàng: "Chuyện gì?"

"Mấy ngày hôm trước không phải vạn thọ tiết sao? Nô tỳ cùng Bội Đình tỷ tỷ đưa vải vóc cho Tề mỹ nhân, thời điểm trở về, đi qua Ngự Hoa viên, thấy hai tiểu cung nữ đang nói chuyện, một người mặc y phục tam đẳng cung nữ, nhưng là hôm nay nô tỳ nghĩ nghĩ, bóng dáng cung nữ kia, hình như có chút giống Chấp Thư, một người, là tam đẳng cung nữ Dục Khôn cung Lục Châu."

HẬU CUNG MƯU SINH KẾ

Tiểu Nhiên Hoa Khai

www.dtv-ebook.com

Chương 115: Nhãn Được

"Nương nương, Trần Hương tự sát." Bỗng nhiên, Vi Nhạc vào cửa, cũng không hành lễ, đi thẳng đến bên người Trần Mạn Nhu nói.

HẬU CUNG MƯU SINH KẾ

Tiểu Nhiên Hoa Khai

www.dtv-ebook.com

Chương 116: Hồn Loạn

"Cái gì!" Trần Mạn Nhu kinh ngạc một chút, Vi Nhạc gật gật đầu, mặt mang kinh hoảng nói: "Hôm qua nương nương phân phó đem các nàng tách ra quản lý riêng lẻ, chỉ cho người đưa nước đi vào. Vì thế, Minh tổng quản cho người đem Chấp Thư, Chấp Mặc cùng Trầm Hương nhốt tại ba gian trong phòng. Vừa rồi, nô tỳ đi đem nước cho người các nàng."

"Thời điểm đưa đến chỗ Trầm Hương, phát hiện nàng nằm trên đất không nhúc nhích, nô tỳ có chút kinh ngạc, gọi nàng hai tiếng, cũng không đáp lại. Vì thế nô tỳ đi lên đẩy đẩy nàng, sau đó phát hiện, ngực nàng cắm một cây cây trâm, đã chết hoàn toàn."

Sắc mặt Vi Nhạc còn có chút trắng, từ khi nàng đến Chung Túy cung làm việc, đừng nói là người chết, chính là người bị thương, cũng rất ít nhìn thấy, lúc này đột nhiên nhìn thấy cảnh tượng này, tự nhiên là hoảng sợ.

Trần Mạn Nhu nhăn mặt nhíu mày, đang định nói gì đó, chợt nghe Minh tổng quản báo lại, nói là Lưu Thành mang theo người đến đây. Trần Mạn Nhu nghĩ đến hôm qua Hoàng thượng nói muốn phái người đến đây điều tra, trong lòng còn có chút để ý, cũng thập phần may mắn, nếu không phải mình hôm qua cùng Hoàng thượng nói chuyện này, hôm nay chuyện Trầm Hương tự sát nói không chừng sẽ thành vết bẩn.

"Nguyên lai là Tần công công." Kêu Lưu Thành tiến vào sau, Lưu Thành nói ý tứ Hoàng thượng, Trần Mạn Nhu quay đầu nhìn, người đứng phía sau Lưu Thành nguyên lai người lúc trước đã gặp qua, vội vàng cười nói: "Ngược lại làm phiền Tần công, người lần này không đến, chỉ sợ bản cung cũng phải tìm người rồi."

Nói xong, thở dài một hơi: "Lại nói tiếp, cũng là bản cung quản lý không tốt, vốn hôm qua đã xảy ra chuyện này, bản cung là đem kia vài người hiềm nghi bắt lại, nhưng ai biết, trong đó có một cung nữ, tên là Trần Hương, cư nhiên tự sát, lúc này thi thể còn trong phòng. Tần công công, người lúc này muốn đi qua xem sao?"

Mặt Tần công công không chút thay đổi gật gật đầu: "Quý phi nương nương phái một người mang tiểu nhân đi xem là được, người chết không quá may mắn, Quý phi nương nương thân phận quý trọng, không nên đến gần."

Trần Mạn Nhu hơi xin lỗi cười cười: "Cũng nên như thế, vậy phiền toái Tần công, V I Nhạc, đợi lát nữa người mang Tần công công đi qua, lúc trước không phải người phát hiện thi thể sao? Cần phải đem quá trình kể lại tường tận cho Tần công công."

Vi Nhạc lên tiếng, mang theo Tần công đi công lui về hậu điện, thời điểm Vi Nhạc trở về nói Trần Hương tự sát, Trần Mạn Nhu cũng đã cho người đem Tiểu tứ ôm đến trong phòng của mình, cho nên cũng là không cần lo lắng sẽ va chạm Tiểu tứ.

Chính là, không biết Trần Hương kia tự sát lúc nào, Tiểu tứ tối hôm qua lại ngủ ở hậu điện, ánh mắt tiểu hài tử luôn luôn sạch sẽ, Trần Mạn Nhu sợ hãi thấy vật bẩn, đơn giản mang theo hắc đi đến phật đường.

Lưu Thành đi điều tra cùng Tần công công, Trần Mạn Nhu vẫn chờ bọn hắc đi khỏi, mới từ phật đường đi ra.

"Tần công công có điều tra ra cái gì?" Trần Mạn Nhu gọi Vi Nhạc tới, Vi Nhạc lén lút hướng bốn phía nhìn nhìn, phát hiện không có người khác ở đây, lúc này mới thật cẩn thận từ trong tay áo lấy ra đến một vật: "Nương nương, đây là nô tỳ phát hiện trên người Trần Hương."

"Trên người?" Trần Mạn Nhu nhú mày: "Chỗ nào trên người?"

"Nường nường không cần lo lắng, là ở trong bàn tay còn lại." Vi Nhạc biết ý tứ Trần Mạn Nhu, vội vàng giải thích: "Nô tỳ phi thường cẩn thận, chỉ dùng khăn lấy lên, cũng không có đụng tới thi thể Trầm Hương."

Trần Mạn Nhu lúc này mới yên tâm cúi đầu xem vật Vi Nhạc lấy ra, là một cái hoa tai. Trần Mạn Nhu chỉ liếc mắt nhìn một cái, liền nhận ra được là đồ của ai. Một ngày hôm trước là sinh nhật Thục phi, thỉnh vài người các nàng đi uống rượu, lúc ấy mang chính là hoa tai này.

Nhưng là, lúc trước Trầm Hương lấy điểm tâm từ Từ Ninh cung. Hiện tại lại xuất ra hoa tai của Thục phi, nàng rốt cuộc là người của ai?

"Chấp Thư hiện tại thế nào?" Trần Mạn Nhu trầm mặc trong chốc lát hỏi, Vi Nhạc lắc đầu: "Cũng không có gì dị thường, từ ngày hôm qua bị đưa vào cho tới bây giờ, cũng không nói một câu. Chấp Mặc cũng không nói gì, chỉ thường thường kêu Chấp Nghiên đi qua hỏi tình huống Tứ hoàng tử."

"Uh, người cầm này hoa tai đến Dực Khôn cung, nói cho Thục phi, thời điểm hôm qua nàng tới, không cần thận làm hoa tai này rơi xuống." Trần Mạn Nhu nghĩ nghĩ, đem hoa tai đưa cho Vi Nhạc, Vi Nhạc có chút khó hiểu: "Nường nường, vì sao chúng ta không đưa cho Tần công công?"

"Đưa cho thì sao?" Trần Mạn Nhu cười nhạt một tiếng, chẳng lẽ còn có thể lật ngã Thục phi? Trước không nói có Nhị hoàng tử tồn tại, Hoàng thượng có thể có trừng phạt quá lớn với Thục phi hay không, chỉ nói lúc phát hiện hoa tai này, có chút không quá đúng.

Nếu là Trầm Hương nắm hoa tai trong lòng bàn tay, hoặc là mang theo trên người, vậy dễ nói. Nhưng nếu như phát hiện bên người Trầm Hương, cũng có thể bị Thục phi cắn ngược một cái. Căn cơ của Trần Mạn Nhu trong cung, khẳng định kém hơn Thục phi, một khi đã như vậy, nàng sẽ không lựa chọn cùng Thục phi chống đối ngay mặt.

Hơn nữa, chuyện này, Thục phi mười phần □ là bị hãm hại. Đầu tiên, hôm qua ai cũng thấy, lúc Thục phi từ Chung Túy cung rời đi thập phần mất hứng, còn mang theo vài phần tức giận.

Sau đó, Tứ hoàng tử liền xảy ra chuyện. Trừ phi Thục phi choáng váng, hoặc là không nghĩ cầu tình cho gốc rễ duy nhất của Mạnh gia là đệ đệ nàng, mới vội vàng đến hại Tiểu tử. Căn cứ kinh nghiệm trong dĩ vãng, Thục phi không ra tay thì thôi, vừa ra tay, vậy tuyệt đối là sẽ có người thương vong.

Giống như là chuyện Dương quý phi lúc đó, đã chết một Liễu tu dung. Nếu nói bên trong chuyện Hồ phi sinh non Thục phi không có nhúng tay, Trần Mạn Nhu tuyệt đối không tin.

Tâm cơ Thục phi thâm trầm như vậy, làm sao có thể thiếu kiên nhẫn như vậy? Nhưng thật ra Hồ phi cùng Từ Ninh thái hậu, hai người này cũng có hiểm nghị.

Trần Mạn Nhu đem hoa tai trả lại cho Thục phi, chính là muốn mượn tay Thục phi mà thôi.

"Thục phi nương nương, nô tỳ là phụng mệnh Quý phi nương nương mang đồ tới cho ngài." Vì Nhạc hành lễ xong, Thục phi không mặn không nhạt nâng nâng tay: "Đứng dậy đi, Quý phi nương nương các người cho người đưa cái gì đến đây?"

"Nương nương nói, hôm qua Thục phi nương nương đi qua, không cẩn thận đem hoa tai làm rơi, để cho nô tỳ mang về cho ngài." Vì Nhạc như trước cười khanh khách, buông tay đem hoa tai trong lòng bàn tay lấy ra, Thục phi sửng sốt một chút, nghiêng đầu nhìn hoa tai, tiếp theo sắc mặt liền đổi đổi.

"Quý phi nương nương các người còn dặn dò gì khác sao?" Ra dấu bảo Vân Triển cầm hoa tai kia, Thục phi lần này hỏi thái độ tốt hơn không ít, ít

nhất tươi cười trên mặt càng chân thật vài phần, còn mang theo vài phần thật cần thận.

"Nương nương chúng ta nói, thỉnh Thục phi nương nương bảo quản đồ vật của mình, hôm qua rơi ở Chung Túy cung, nếu là lúc nào đó rơi ở chỗ khác, vậy nhưng là sẽ mất mạng." Vi Nhạc nói xong, cung kính hành lễ: "Nô tỳ đã đem lời nhắn xong, lúc này xin cáo từ."

"Vân Uyển, người đi tiễn Vi Nhạc cô nương." Thục phi vội vàng phân phó, Vân Uyển lên tiếng, đem Vi Nhạc đưa ra cửa, đưa cho Vi Nhạc một cái tiểu hà bao, tươi cười trên mặt Vi Nhạc không giảm, thần sắc không có gì biến hóa đem hà bao nhận lấy nhét vào tay áo: "Vân Uyển muội muội không cần tặng, lúc này ta trở về, nương nương chúng ta còn chờ đáp lời đâu."

Chờ Vi Nhạc vừa ly khai, Thục phi liền mạnh mẽ quăng vờ ly trà: "Tiện nhân!"

"Nương nương." Vân Triển lo lắng hô một tiếng, Thục phi hít sâu một hơi bình ổn tức giận trong lòng, một lát sau mới nói: "Đi nói cho Hàn uyển nghi, nói Giáng Tuyết hiên phong cảnh không tệ, bản cung gần đây rất thích ở chỗ này ngắm cảnh."

Cười lạnh một tiếng, Thục phi nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Hồ phi, người không phải muốn vu oan bản cung sao? Bản cung sẽ khiến cho người nếm thử tư vị bị người một nhà đập một cước!"

Sau khi chuyển giao sự tình cho Hoàng thượng, Trần Mạn Nhu cũng không có bên ngoài hỏi thăm. Bất quá, nàng tuyệt đối không có thả lỏng truy cứu chuyện này. Hiện tại nàng đã khẳng định, người động thủ là Hồ phi.

Buổi sang hôm đó sau khi Chấp Thư làm ấm ổ chăn cho Tiểu tứ, thừa dịp Trần ma ma cời y phục cho Tiểu tứ đang nằm trong ổ chăn trên giường,

nhanh chóng đến trước chậu than, đem than đá trong chậu than châm lửa.

Cửa sổ đóng chặt, Tiểu tử còn ngủ rất say sưa, nếu thời gian dài một chút, cho dù không chết, ngày sau cũng sẽ biến thành kẻ ngốc. May mắn, bởi vì sau đó Trần ma ma lại xuất môn, vì phòng ngừa mình không nghe thấy tiếng khóc tiểu Tử, ở sau bình phong trước giường, lại đem khe cửa mở ra không ít.

"Người nhà Trầm Hương gần đây cùng ai liên hệ qua?" Sau khi Trần Mạn Nhu phân phó người đem Chấp Thư đưa đến Dịch Đình cung, trở về tiếp tục hỏi, Tiểu Hỉ Tử mới từ ngoài cung mang về tin tức, đã sắp hơn nửa tháng, Trần gia cũng điều tra ra không ít tin tức.

"Trong nhà Trầm Hương chỉ còn lại có một mẹ già cùng một đệ đệ, đệ đệ nàng lúc trước đã bái Trương Kính Huy làm thầy." Trương Kính Huy là tiên sinh nổi danh trong kinh thành, đệ tử hẳn dạy, mười thì có hai ba sẽ trúng cử. Đừng nhìn là xác suất hai ba phần mười, dưới tình huống người đọc sách cả nước đều tham gia khoa cử, hai ba thành này, đã là xác suất thật lớn.

Cho nên học đường của Trương Kính Huy, so với quan học trong kinh thành cũng không kém bao nhiêu. Trong nhà Trầm Hương không quyền thế không tiền tài, muốn đi vào, tuyệt đối không dễ dàng.

"Chỗ Trương Kính Huy gần đây nhưng là thu đại lễ gì hoặc là gặp đại nhân vật nào?" Trần Mạn Nhu hơi châm chọc hỏi, Tiểu Hỉ Tử vẻ mặt bội phục: "Nương nương vừa đoán liền đúng, trước vạn thọ tiết, Trương Kính Huy quả thật là thu một đại lễ, chính là người tặng lễ đều là người bình thường, cũng không lưu lại dấu vết gì, cho nên này không điều tra ra."

"Không điều tra ra thì thôi." Trần Mạn Nhu khoát tay, tuy rằng Chấp Thư đã nhận tội, nhưng là, nàng nhưng không thừa nhận là nàng đem chậu than

đế vào phòng Tứ hoàng tử, chỉ nói nàng cũng là thấy chậu than trong phòng, mới nhớ tới đến chậu than.

Như vậy, rốt cuộc là ai đưa chậu than tới Chung Túy cung? Trần Hương là vì cái gì mà tự sát? Nếu tội danh đều rơi xuống trên người Chấp Thư, Trần Hương tự nhiên là không có hiềm nghi mưu hại Tứ hoàng tử, cũng không cần phải chết.

Càng nghĩ càng cảm thấy như là một đống hỗn loạn, Trần Mạn Nhu xoa xoa trán, quay đầu nhìn Đối Nguyệt: "Chuyện ta cho người tìm hiểu tìm hiểu thế nào?"

"Nương nương, đã tìm hiểu ra." Đối Nguyệt vội vàng đi lên đáp lời: "Biểu thẩm của Trần Hương kia, lúc trước té ngã vào hồ nước chết đuối, nô tỳ vụng trộm tìm người Từ Ninh cung hỏi thăm, nàng ngày thường cũng không được Từ Ninh thái hậu coi trọng, cho nên đồ vật lưu lại cũng không có gì đặc biệt quý trọng, chỉ trừ một thứ."

"Ma ma sửa sang lại di vật cho nàng nói, đồ nàng lưu lại có một chi kim phượng hàm châu trâm, rất giống cái năm đó Từ An thái hậu từng mang, chính là ngày hôm sau, cây trâm này đã không thấy tăm hơi." Đối Nguyệt nhẹ giọng nói, Trần Mạn Nhu thật buồn bực, lại liên lụy thêm một Từ An thái hậu!

HẬU CUNG MƯU SINH KẾ

Tiểu Nhiên Hoa Khai

www.dtv-ebook.com

Chương 117: Năm Mới

Tuy rằng lại kéo thêm một Từ An thái hậu, nhưng là Trần Mạn Nhu cũng không cho rằng, chuyện này là Từ An ở sau lưng nhúng tay làm thành. Từ An hiện tại mặc dù có chút không quá thông minh, nhưng là nàng vẫn là rất coi trọng con nối dòng của Hoàng thượng. Đối với tôn tử khỏe mạnh như Tiểu tứ, nàng luôn luôn rất thích.

Cho nên, kim phượng hàm châu tram kia, Trần Mạn Nhu liền trực tiếp nghĩ theo hướng Từ An thái hậu ban cho người khác. Người đầu tiên xuất hiện trong đầu Trần Mạn Nhu, chính là Hồ phi. Bởi vì duyên cớ Tam hoàng tử, Từ An thái hậu sẽ thường thường ban cho Hồ phi một vài thứ. Cho nên, nếu là đồ của Hồ phi, vậy thì dễ giải thích.

Chính là, Trần Mạn Nhu luôn cảm thấy có một chút kỳ quái, giống như có cảm giác có chút không đúng.

Ngồi trên tháp, cho Đối Nguyệt cầm giấy bút đến đây, Trần Mạn Nhu bắt đầu chậm rãi phân tích chuyện này. Đầu tiên, là chậu than trong phòng Tiểu tứ, đây là Trầm Hương bỏ vào đi, đã là không thể nghi ngờ. Mà đốt lửa chậu than, là Chấp Thư làm.

Trước phân tích người sau lưng Chấp Thư, phụ mẫu Chấp Thư ở ngoài cung là bình dân bách tính, trong nhà nghèo khó, năm xưa vì sống không nổi nữa, mới đưa Chấp Thư vào cung làm cung nữ. Biến hóa duy nhất trong nhà chính là có nhiều tiền bạc, từ trong di vật của Chấp Thư tìm ra, Minh tổng quản tìm được không ít ngân lượng.

Lại kết hợp với tin tức Tiến Tửu các nàng tìm hiểu được, cùng với nhân tình Thục phi đưa tới để lấy lòng, đã có thể xác định Chấp Thư là người Hồ phi thu mua.

Hồ phi này, có phân vị, nhưng là hiện tại đã không còn thánh sủng. Mà Chấp Thư lại là đại cung nữ của Tiểu tử, cho nên, nếu nàng thu mua Chấp Thư, sẽ không có khả năng lại đi thu mua một tam đẳng nha hoàn Trầm Hương.

Cho nên, người sau lưng Trầm Hương, hẳn là một người khác. Nhưng là, lúc trước kết quả Minh tổng quản điều tra là, chậu than mới kia, có chín thành có thể là Hồ phi từ chỗ Triệu tiếp dư Bảo Hoa điện lấy đi, cho nên Trầm Hương nói không chừng là cùng Hồ phi có liên hệ.

Nếu không phải Hồ phi thu mua Trầm Hương, rất có thể là ngược lại, nói cách khác, Trầm Hương lợi dụng Hồ phi một phen. Toàn bộ quá trình sự kiện chính là Trầm Hương bị người sai khiến, muốn mưu hại Tứ hoàng tử, sau đó người sau lưng ra chủ ý, để cho Hồ phi nghĩ tới kế hoạch dùng chậu than đến hại Tiểu tử.

Sau đó Hồ phi đưa tới chậu than, Trầm Hương giúp đỡ Hồ phi đem chậu than an bài tốt, sau đó lại khuyến khích Chấp Thư đi làm chuyện này.

Nghĩ đến đây, Trần Mạn Nhu không khỏi có chút buồn cười, Hồ phi một cung phi, Chấp Thư một đại cung nữ, hai người cũng không ngốc, cứ nhiên để cho một tam đẳng cung nữ phản lợi dụng một phen, hai người các nàng thật đúng là không bằng đập đầu vào tường cho rồi.

Nguyên nhân Trầm Hương tự sát, không ngoại trừ hai lý do, một là người nhà bị uy hiếp, hai là thấy mình trốn không được, cho nên dẫn đầu tự sát. Nhưng là vì đệ đệ của Trầm Hương được đưa đến học đường của Trương kính huy, cho nên Trần Mạn Nhu phán định, hai nhân tố này, hẳn là đều có.

Trầm Hương đã chết, đệ đệ nàng có thể được lợi ích. Trầm Hương không chết, kết cục của nàng chính là bị người của Hoàng thượng bắt đi, sau đó cả nhà sao trảm, mưu hại hoàng tử, là diệt cửu tộc. Trầm Hương chỉ có chết, mới mới có thể không liên lụy người nhà.

Biểu phẩm của Trầm Hương là người Từ Ninh cung, di vật trong tay cũng là từ Từ An cung lấy ra. Nhưng thực hiển nhiên, Từ An sẽ không làm chuyện mưu hại Tiểu tử, như vậy cây trâm này, chính là có thể được đến trong tay cung phi mà Từ An ban thưởng.

Hảo thôi, vấn đề trở về điểm ban đầu, khả năng cuối cùng cây trâm kia là Hồ phi nhận được.

Người bày bố cục này, tâm tư cũng thật đủ cẩn thận, một vòng lại một vòng, chỉ hy sinh một mình Trầm Hương.

Về cái vòng lớn, Trần Mạn Nhu ném bút, nếu lúc này không nghị rõ ràng, vậy gác lại hai ngày trước, nói không chừng lúc nào đó, manh mối bỗng nhiên sẽ xuất hiện. Không phải có câu nói như vậy sao? Đạp phá thiết hài vô mịch xử, đặc lai toàn bất phí công phu. Nàng không thể sốt ruột, trước mắt, vẫn nên an trí nhân thủ cho Tiểu tử mới là điều quan trọng nhất.

Ý tứ Hoàng thượng là lại đối hai vú nương tiến vào, nhưng là Trần Mạn Nhu lại cảm thấy, dùng quen không cần nhiều, Trần ma ma cùng Triệu ma ma tuy rằng lúc trước bị nàng quở trách, nhưng là không dụng hình, kỳ thật có tra tấn cũng không sao cả, niên đại này trung tâm của nô tài trong nhà, người hiện đại căn bản không tưởng tượng được.

Trần ma ma cùng Triệu ma ma luôn luôn nghiêm túc trách nhiệm, lúc trước Trần gia tốn thời gian một năm để điều tra tìm người. Thay đổi, mới là cho người khác có cơ hội.

Mà đại cung nữ, Chấp Thử bị trượng tể, Chấp Mặc bị đuổi về Dịch Đình cung, lập tức ít đi một nửa, còn phải bổ sung thêm mới được.

“Nường nường, Vĩnh Thọ cung Vụ Diêu tử tử đến đây.” Trần Mạn Nhu đang suy nghĩ, Bội Đình tiến vào hồi bẩm, Trần Mạn Nhu vội vàng đứng dậy: “Tại sao Vụ Diêu cô nương lại đến đây lúc này? Là Hoàng hậu nương nương có gì phân phó?”

“Nô tỳ gặp qua Quý phi nương nương, thỉnh an quý phi nương nương.” Vụ Diêu đứng ở trong sân, hành lễ với Trần Mạn Nhu, sau đó nghiêng người, ra dấu bảo Trần Mạn Nhu xem vài người mặc cung trang tam đẳng cung nữ phía sau mình: “Hoàng hậu nương nương nói, đến cuối năm, công việc ở các cung đều nhiều hơn, vốn nhân thủ Chung Túy cung cũng không nhiều, lại lập tức đi ba người, chỉ sợ sẽ không giúp được, cho nên để cho nô tỳ mang theo vài người lại đây, thỉnh Quý phi nương nương chọn vài người.”

Tầm mắt Trần Mạn Nhu từ trên người vài tiểu cung nữ đảo qua, hướng tới phương hướng Vĩnh Thọ cung làm một phúc lễ, cười nói: “Thiếp đa tạ Hoàng hậu nương nương, làm phiền Vụ Diêu cô nương đem người đưa tới, lúc này sẽ chọn lựa sao?”

“Quý phi nương nương có thể chậm rãi chọn lựa, nô tỳ không gấp.” Vụ Diêu lắc đầu, đi hai bước đến một bên Trần Mạn Nhu đứng lại, cười điểm điểm kia vài cung nữ: “Bốn người bên này, là năm nay tiểu tuyển mới tiến cung, bốn người bên kia, là từ các cung điện điều động ra.”

Này trong cung phân vị có ca có thấp, có thăng chức cũng còn có hàng chức, mỗi phân vị đều có số lượng hạ nhân nhất định, bị hàng chức, nhân thủ bên người phải cắt bớt, từ các cung điện điều động ra, cũng chính là ý tứ này.

Trần Mạn Nhu biết đây xem như là Vụ Diêu chỉ điểm cho mình, cảm kích cười cười, trọng điểm quan sát bốn tiểu cung nữ mới tiến cung. Không đến thời gian một nén nhang, liền chọn ra hai người: “Trước chọn hai người

đi, chỗ bản cung công việc cũng không phải quá nhiều, cũng không cần nhiều nhân thủ như vậy.”

Vụ Diêu gật gật đầu đáp: “Cũng nên như thế, vậy nô tỳ đem người còn lại mang đi.”

“Mắt thấy sắp cửa ải cuối năm, Hoàng hậu nương nương cũng thật nhiều việc, bên người tất nhiên là không thể thiếu Vụ Diêu cô nương, bản cung cũng sẽ không lưu Vụ Diêu cô nương.” Nói xong, ý bảo Tần Hoan đi qua tiền, Tần Hoan thoải mái nhét một cái hà bao cho Vụ Diêu.

Đại cung nữ như Vụ Diêu, đối với chủ tử đều là thập phần trung tâm, người khác thưởng hà bao gì đó, trở về nhất định là sẽ cho chủ tử của mình xem, cho nên Trần Mạn Nhu cũng không quá che giấu.

“Đa tạ Quý phi nương nương ban thưởng.” Vụ Diêu hành lễ, xoay người cáo lui.

Trần Mạn Nhu thở dài, đưa tay xoa xoa trán: “Đối Nguyệt, người đem hai người các nàng dẫn đi trước, trước năm mới phải dạy thật tốt, Tiểu tứ bên kia, Vi Nhạc cùng Bội Đình đi quản vài ngày trước.”

Không quá hai ngày, Hoàng thượng bên kia đã hạ chỉ, lấy tội danh mưu hại hoàng tử, đem Hồ phi đưa đến Dịch Đình cung. Lúc trước Liễu tu dung vào Dịch Đình cung không quá ba tháng thì đã chết, cũng không biết Hồ phi đi vào có thể chịu mấy ngày.

Về phần Tam hoàng tử, cũng sửa ngọc điệp, từ nay về sau chính là con Hàn chiêu nghi.

Mà Triệu tiệp dư, lại bị biếm thành Triệu bảo lâm. Tuy rằng chuyện này nàng không có tham dự, nhưng là lúc trước chuyện Hồ phi cầm chậu than của nàng, nàng cũng không có báo lên, coi như là tội giấu diếm.

Án kiện trong nhà Thục phi, vì Trang quận vương bên kia đã chết người, cho nên Mạnh gia cũng không thể hoàn toàn thoát tội. Trần Mạn Nhu không để cho đại ca nhà mình hỗ trợ, bắt quá Thục phi lại đi bá kiến Dương quý phi. Tuy nói không thể lật lại bản án, nhưng là tốt xấu gì cũng làm cho Mạnh gia con ít tội một chút.

Cuối cùng phán quyết là lưu đầy, bắt quá chọn địa phương cũng không phải quá kém cỏi. Vài phương hướng của Khánh quốc, tây nam khổ nhất. Đệ đệ Thục phi, là bị sung quân đến phương bắc, khoảng cách cùng Thục Định phủ cũng không quá xa.

Cho nên cho dù Trần Mạn Nhu không giúp Thục phi, Thục phi cũng là không dám tới đắc tội Trần Mạn Nhu.

Trong nháy mắt, lại đến đầu một năm mới.

Trần Mạn Nhu đã sớm rời giường, tự mình trang điểm rất tốt, mới đi về phía hậu điện xem Tiểu tứ. Triệu ma ma đang đem y phục hơi trên lò sưởi, Trần ma ma cầm khăn nóng lau mặt lau tay cho Tiểu tứ còn nằm trong ổ chăn.

Chậu than đặt ở góc phòng, phía trên dựng thẳng một cây thiết quản, đó là chủ ý Trần Mạn Nhu nghĩ ra, sau chuyện lần trước, nàng sợ mình một khi không chú ý đến, lại để cho người ta chui chỗ trống, giữa mùa đông, cho dù là người lớn, cũng đã không cẩn thận trúng độc khí than, Tiểu tứ nhỏ tuổi, khó chịu cũng không nói được, nàng cũng không thể mạo hiểm.

Thiết quản từ nắp chậu than kéo dài đi ra ngoài, từ trên cửa sổ xuyên thủng ra ngoài cửa, ngày thường Trần ma ma cùng Triệu ma ma so với dĩ vãng cũng càng dụng tâm, Trần Mạn Nhu mới xem như hoàn toàn yên lòng.

“Tiểu tứ tỉnh lại?” Đi đến trước giường, Trần Mạn Nhu thăm dò nhìn Tiểu tứ, Tiểu tứ lại còn đang nhắm mắt lại ngủ nướng, Trần ma ma vội

vàng tránh khỏi vị trí: “Nường nường, muốn lúc này đánh thức Tứ hoàng tử sao? Đợi lát nữa đi Thái Miếu, Tứ hoàng tử tốt nhất vẫn nên tỉnh táo, ngủ so với tỉnh càng dễ dàng bị đông lạnh.”

“Ân, đánh thức hẳn. Đút cho hẳn ăn lửng dạ.” Thời gian tế cáo thiên địa có vẻ dài, vạn nhất Tiểu tử ăn quá no, lại tè dầm, nửa đường cũng không thể đổi tã lót. Nghĩ nghĩ, Trần Mạn Nhu lại bổ thêm một câu: “Đem bình sữa lúc trước bản cung cho người làm cho hẳn mang theo, bỏ sữa vào, đến lúc đó nếu Tiểu tử khóc nháo, trước hết dỗ hẳn uống cái kia.”

Triệu ma ma đã cầm toàn bộ y phục hơi rất tốt, Bội Đình từ bên cạnh đem chậu than bưng tới, đem mép giường hơi nóng hầm hập, sau đó Triệu ma ma mới đưa tay đem Tiểu tử từ trong ổ chăn ôm ra, động tác thập phần nhanh chóng mặc miên phục.

Bên ngoài lại khoác quần áo đỏ thẫm, trên đầu đội miên mũ, trên chân mang hài đầu hổ. Trên cổ vốn đang mang chuỗi kim ngọc, nhưng là Trần Mạn Nhu nhìn cảm thấy cái rất nặng, đơn giản cũng chỉ mang một cái ngọc trụ.

Thu thập thỏa đáng, chờ Trần ma ma đút sữa, đoàn người mới ra Chung Túy cung đi hướng Vĩnh Thọ cung. Ngày hôm nay có vẻ trọng đại, không ai dám đến muộn, cho nên thời điểm Trần Mạn Nhu đến, trừ bỏ Dương quý phi cùng Thục phi, cùng với Mã tiếp dư, những người còn lại toàn bộ đều đã đến.

Hoàng hậu lôi kéo Đại hoàng tử cùng Đại công chúa, không chút để ý ngồi tại vị trí, thấy Trần Mạn Nhu, cũng chỉ là hơi gật gật đầu. Trần Mạn Nhu tiến lên thỉnh an, Đại hoàng tử có chút tò mò nhìn nhìn Tiểu tử được bọc thật cẩn thận, đưa tay lay tã lót Tiểu tử hai cái: “Trần mẫu phi, Tứ đệ mặc dầy không? Bên ngoài rất lạnh.”

“Đa tạ Đại điện hạ quan tâm, hôm nay Tứ hoàng tử mặc hai kiện áo bông, khẳng định sẽ không lạnh, đại điện hạ thật sự là quan ái đệ đệ, là ca ca tốt.” Trần Mạn Nhu cười xoa xoa đầu Đại hoàng tử, Đại hoàng tử lắc lắc đầu, đưa tay trạc Tiểu tứ hai cái, thấy Tiểu tứ chuyển đôi mắt to to nhìn hẳn, liền cười hì hì cầm lấy tã lót Tiểu tứ lộ ra vật trong bàn tay là một con hổ cho hẳn ngoạn: “Đệ đệ, đệ đệ, nhìn chỗ này.”

Hoàng hậu vui mừng nhìn Đại hoàng tử, từ ái cười nói: “Đứa nhỏ này, xem như có một đệ đệ có thể chơi đùa.”

“Đại điện hạ cùng Tứ hoàng tử là thân huynh đệ, ngày sau a, huynh đệ hai người sẽ tương thân tương ái.” Trần Mạn Nhu cũng cười, mặc kệ nói như thế nào, Tiểu tứ đều phải cùng Đại hoàng tử có quan hệ tốt trước mới được.

Một người muốn mượn sức, một người muốn dựa vào, Hoàng hậu cùng Trần Mạn Nhu, đây coi như là hiểu mà không nói.

Không bao lâu, Thục phi cũng ôm Nhị hoàng tử đến đây. Đại hoàng tử nhìn nhìn Nhị hoàng tử được hai ma ma vây quanh, lại quay đầu nhìn nhìn Hoàng hậu, thấy Hoàng hậu không phản ứng, cũng không đi qua nhìn Nhị hoàng tử.

Chờ Dương quý phi dẫn Mã tiếp dư đến đây, thời gian đã không còn sớm, Hoàng hậu vội vàng dẫn theo mọi người đi Từ Ninh cung. Từ An sáng sớm cũng tới Từ Ninh cung ở cùng, cũng mọi người chờ phải lại đi một chuyến đến Từ An cung.

HẬU CUNG MƯU SINH KẾ

Tiểu Nhiên Hoa Khai

www.dtv-ebook.com

Chương 118: Tư Nhện

Từ Thái Miếu trở về, Trần Mạn Nhu vội vàng trở về Chung Túy cung, Đối Nguyệt sớm đã chuẩn bị canh nóng cùng bình nước nóng, chờ Trần Mạn Nhu chui vào ổ chăn, trên bụng nhỏ cùng dưới lòng bàn chân, đều tự nhiên có một bình nước nóng ấm vu vu.

Bưng canh nóng uống hai ngụm, cảm thấy trong lòng bàn tay nhiệt khí cũng nổi lên, mới đưa tay ra che hai má Tiểu tứ, làm hai má hắc ửng ửng, sau đó đưa tay đến tâ lót sờ sờ, y phục bên ngoài còn ấm áp, Trần Mạn Nhu lúc này mới yên tâm, đưa tay nhéo nhéo mũi Tiểu tứ, đem người lay tỉnh.

Tuy lúc trước Trần ma ma nói, Tiểu tứ ngủ càng dễ bị cảm lạnh, chính là trong loại trường hợp này, vẫn nên đem Tiểu tứ đỡ ngủ trước mới tốt. May mắn Tiểu tứ còn nhỏ tuổi, có thể để cho vú nương ôm, trên người cũng có thể mấy tầng y phục, bằng không, thật đúng là nói không chừng sẽ bị cảm lạnh.

Đáng thương cho Đại hoàng tử, hôm nay đông lạnh trận này, quay về không biết phải uống mấy bát canh gừng đâu. Năm nay thời tiết cũng thực có chút không đúng, hai ngày trước vừa hạ đại tuyết, hôm nay mặt trời vừa mọc, so với lúc trước còn lạnh hơn vài phần đâu.

"Nương nương, Từ Ninh thái hậu cùng Từ An thái hậu đã bắt đầu tiếp kiến mệnh phụ triều đình." Tần Hoan lo vòng ngoài tiến vào, đi bên cạnh chậu than đem thân mình hơi nóng trước, mới lại đây cười nói: "Nô tỳ nhìn thấy lão phu nhân đã vào cung, phỏng chừng một hồi sẽ có thể đến đây."

Tươi cười trên mặt Trần Mạn Nhu lúc này mới rõ ràng một chút, liên thanh phân phó người chuẩn bị trà nóng điểm tâm, phải biết rằng, ngày đầu năm nhóm mệnh phụ triều đình tiến cung, đều là khuya khoắt phải rời giường, ở cửa cung chờ nửa ngày, sau đó mới có thể vào.

Tiếp theo còn muốn tới chỗ Từ Ninh, Từ An thái hậu thỉnh an trước, có thể một ngụm trà nóng hay không là cái vấn đề lớn, sau đó lại chuyển tới chỗ Hoàng hậu, Hoàng hậu sẽ lưu lại người nhà mình, vài người còn lại thì đưa ra ngoài.

Lại đến chỗ Trần Mạn Nhu, ít nhất cũng phải một canh giờ.

Qua hơn nửa ngày, xác định trên người mình cùng Tiểu tứ đều ấm áp lại, Trần Mạn Nhu mới xốc chăn lớn lên, chỉ mặc áo bông ngồi vào tháp thượng, Tiểu tứ đang ngủ say bị lay tỉnh, thập phần mất hứng, nghiêng đầu không nhìn Trần Mạn Nhu.

Trần Mạn Nhu cười khêu hai má hằn: "Ôi a, bảo bối Tiểu Tứ của mẫu thân cáu kỉnh? Ai nha, Tiểu tứ bảo bối không muốn để ý tới mẫu thân, làm sao bây giờ? Bằng không, không cho Tiểu tứ ăn ngon?"

Tiểu tứ quay đầu, tròn mắt đen lúng liếng nhìn Trần Mạn Nhu, tay nhỏ bé vỗ cánh tay Trần Mạn Nhu a a a kêu to, Vi Nhạc ở bên cạnh niết quỳ hoa tử, nghiêng đầu đến đây cười nói: "Tứ hoàng tử thật sự là thông minh, lúc này đã có thể nghe hiểu lời của nương nương."

Trần Mạn Nhu đang cười cao hứng, nghe thấy lời này, sắc mặt trầm trầm, nghĩ nghĩ phân phó nói: "Người đi ra bên ngoài phân phó một tiếng, ngày sau không cần truyền ra bên ngoài nói Tiểu tứ thông minh hay gì đó. Chỉ nói..."

Dừng một chút, mới tiếp tục bổ sung nói: "Chỉ nói Tứ hoàng tử nhìn không thông minh bằng Nhị hoàng tử."

Vi Nhạc có chút kinh ngạc: "Nương nương, Tứ hoàng tử thông minh, không phải Hoàng thượng mới càng thích sao?"

"Người chỉ dựa theo lời ta nói mà làm là được, từ hôm nay bắt đầu, đừng để cho ta nghe thấy có người nói Tứ hoàng tử thông minh lanh lợi linh tinh." Trần Mạn Nhu khoát tay phân phó nói, nghe thấy Lập Hạ ở bên ngoài thông báo, nói là Tề mỹ nhân cầu kiến, Vi Nhạc vội vàng im lặng.

Trần Mạn Nhu chỉ hơi nhíu mi, cho người đem Tề mỹ nhân mang vào. Thấy trên người Tề mỹ nhân thay đổi nhất kiện y phục màu thâm lam, Trần Mạn Nhu lắc đầu nói: "Người tại sao lại mặc y phục như vậy? Có vẻ người lớn một chút."

"Thật sự có vẻ người lớn sao? Thiếp lúc trước còn cảm thấy rất dễ nhìn." Tề mỹ nhân hơi thất vọng nói, lập tức ngượng ngùng cười một chút: "Vẫn là ánh mắt Quý phi nương nương tốt, hai ngày trước thiếp vừa làm một kiện áo khoác, còn chưa nghĩ ra thêu hoa như thế nào, Quý phi nương nương sao không chỉ điểm thiếp một chút?"

"Người chừng nào thì rảnh, mang lại đây là được." Trần Mạn Nhu không chút để ý nói, đưa tay trạc trạc hai má Tiểu tứ, Tiểu tứ không chút nào keo kiệt hương Trần Mạn Nhu lộ ra tươi cười thật to, mặt mày Trần Mạn Nhu đều nhu hòa vài phần.

Tề mỹ nhân nhìn hai mẹ con trên mỹ nhân tháp, trong mắt hiện lên hâm mộ, do dự trong chốc lát mới nói: "Nương nương, Mã tiệp dư cũng nên lâm bồn đi?"

"Uh, đại khái hơn nửa tháng nữa đi, là có chuyện gì?" Trần Mạn Nhu nghiêng đầu nhìn Tề mỹ nhân hỏi, Tề mỹ nhân xoắn khăn tay, nhíu mày nói: "Dương quý phi bây giờ còn không có hài tử, nếu là thai này của Mã tiệp dư là con trai..."

"Người a, chính là quá quan tâm, Mã tiếp dư sinh hay không sinh con cùng chúng ta có quan hệ gì?" Trần Mạn Nhu bấu môi, nàng còn nhớ rõ chuyện lúc trước thời điểm mình mang thai Tiểu tử, Mã tiếp dư kia có thể lưu lại, còn không phải là xem cái bụng của nàng?

Mặc kệ là nam hài hay là nữ hài, thai này của Mã tiếp dư tuyệt đối sẽ không để cho tự nàng dưỡng. Thực phi nơi đó có hài tử, Hiền phi Huệ phi còn trẻ, có khả năng nhất, chính là đưa tới dưới danh nghĩa Đức phi, bất quá, cũng nói không chính xác, Dương quý phi phân vị cao nhất, lại là đứng đầu Cảnh Nhân cung, so với Đức phi khả năng còn muốn nhiều hơn vài phân.

Tề mỹ nhân nghe ra Trần Mạn Nhu không vui, ngượng ngùng cười nói: "Không phải là thiếp lo lắng sao? Vốn Dương quý phi ỷ vào mình tư lịch già dặn, luôn đặt trên đầu nường nường ngài, nếu là để cho nàng có hài tử..."

"Tề mỹ nhân! Có chút nói lời không nên nói thì không cần nói, người nếu còn nói chuyện không dùng đầu óc như vậy, Chung Túy cung của bản cung có thể dung không dung nổi đại phạt người." Trần Mạn Nhu lớn tiếng quát, nàng hiện tại đã có chút hối hận.

Nguyên bản thấy Tề mỹ nhân có chút tiểu thông minh, cũng không phải quá thông minh, còn có thể bị mình nắm trong tay, thế nên mới mượn sức nàng, chuẩn bị tìm người giúp đỡ. Không nghĩ tới, Tề mỹ nhân này có đôi khi đầu óc nóng lên, lời nói ra ngay cả tiểu thông minh lúc trước cũng không còn, chỉ còn lại có vụng về.

Tề mỹ nhân bị hù nhảy dựng, vộ vàng đứng dậy bồi tội, Trần Mạn Nhu xoa xoa thái dương, rất là buồn bực, dẫn đo buông tha cho quân cờ này, có thể tìm không thấy người tốt như vậy, không buông tha, lại lo lắng nàng ngày đó nói sai mang đến đại họa cho mình, thật sự là yếu.

"Dựa theo lệ thường, sang năm cuối năm trong cung còn có một lần tấn phong. Người nếu không quản tốt miệng mình, bản cung tự có biện pháp cho người rốt cuộc không có biện pháp nói bậy." Tú nữ tiến cung năm thứ hai, đều đã có mấy người thay đổi vị trí một chút, năm đó Trần Mạn Nhu, cũng là lúc ấy lên làm Huệ phi.

Tề mỹ nhân cũng biết quy củ này, sắc mặt trắng bệch, vội vàng tỏ thái độ lần sau nói chuyện nhất định mang theo đầu óc.

"Người có rảnh không bằng làm thêm vài cái khăn tay hà bao." Trần Mạn Nhu thấy nàng như là bị dọa, thở dài nói: "Hoàng hậu nương nương ghét nhất bị người lung tung nói huyền thuyên, đã nhiều ngày Hoàng hậu nương nương để cho Đại công chúa làm y phục mới, người không có việc gì thì ở lại trong cung của mình."

Trên mặt Tề mỹ nhân lộ ra sắc mặt vui mừng, liên tục gật đầu đáp: "Thiếp đã biết, đa tạ nương nương chỉ điểm."

Đang nói, chợt nghe ngoài cửa truyền đến thanh âm nói chuyện, sau đó Tần Hoan thực sung sướng vào cửa: "Nương nương, lão phu nhân đã đến đây, lúc này sắp đến cửa Chung Túy cung."

"Thật sự?" Trần Mạn Nhu vui vẻ, vội vàng đứng dậy, đang định đi ra bên ngoài nghênh đón, lại lập tức dừng lại, đi ra nghênh đón, vậy lão phu nhân khẳng định là sẽ ở bên ngoài hành lễ, còn không bằng ở trong phòng chờ, đỡ phải ép buộc.

Trên mặt Tề mỹ nhân cũng có sắc mặt vui mừng, đứng ở phía sau Trần Mạn Nhu ngẩng cổ ra nhìn ra bên ngoài. Trần Mạn Nhu cũng không quan tâm nàng, chỉ để cho Bôi Đình vội vàng đem bình nước nóng lấy đến đây. Chờ Trần lão phu nhân vừa vào cửa, Trần Mạn Nhu lập tức liền đỡ Trần lão phu nhân đang muốn quỳ xuống hành lễ: "Tổ mẫu, nhanh mau đứng lên, nơi này cũng không có người ngoài."

Trần lão phu nhân không lay chuyển được Trần Mạn Nhu, lúc này mới thuận thể đứng dậy, cười kéo tay Trần Mạn Nhu nhìn nhìn: "Ta xem xem, gần đây có phải gầy hay không? Mỗi ngày không ăn cơm không thể được, người tuổi còn nhỏ, không biết bảo dưỡng, đói một hai ngày nhìn như việc nhỏ, đều là tai hoạ ngầm a."

"Tổ mẫu, ngài nhất định nhìn lầm rồi, ta bây giờ còn mập lên không ít đâu, không tin người xem." Nói xong, kéo tay áo cho Trần lão phu nhân nhìn, Trần lão phu nhân đưa tay捏捏 cổ tay nàng, lúc này mới vừa lòng gật gật đầu: "Mập lên thì tốt, mập lên thân mình mới khỏe mạnh. Tứ hoàng tử đâu? Lúc này còn ngủ?"

Trần Mạn Nhu đưa tay chia chia phía sau, Trần ma ma ôm chặt Tứ hoàng tử hành lễ. Chờ Trần lão phu nhân lại đem Tiểu tứ捏 một lần, Tề mỹ nhân mới vội vàng tiến lên: "Lão phu nhân mạnh khỏe? Ta thấy, lão phu nhân so với lúc trước càng quắc thước, tinh thần cũng rất tốt."

Trần lão phu nhân híp mắt nhìn trong chốc lát, mới đứng dậy hành bán lễ với Tề mỹ nhân: "Lão thân gặp qua Tề mỹ nhân."

"Vạn vạn không được, lão phu nhân, ngài đây là giết ta." Tề mỹ nhân hoảng sợ, vội vàng đưa tay đỡ Trần lão phu nhân, tự mình đỡ lão phu nhân ở ngồi xuống, mới thuận thể ở bên kia ngồi xuống: "Trần lão phu nhân ngày thường khỏe không? Trần lão thái gia cũng có khỏe không?"

Trần lão phu nhân một hỏi một đáp, cùng Tề mỹ nhân nói chuyện trong chốc lát, Tề mỹ nhân mới hỏi đi ra: "Phụ thân ta cùng mẫu thân ta..."

"Tề mỹ nhân yên tâm đi, Tề đại nhân tháng sáu năm nay thành tích khảo hạch được loại ưu, nói không chừng năm sau còn thăng quan đâu. Tề phu nhân cũng luôn luôn hoàn hảo, năm trước còn đăng môn bá phẩm, nói bề đại tôn tử, tặng Trần phủ trứng gà đỏ."

Trần lão phu nhân cũng không vòng vo, nói thẳng, còn từ trong tay áo lấy ra đến một cái ngọc trụ: "Đây là Tề phu nhân tự mình lên chùa miếu cầu, đã khai quang, nhờ lão thân mang vào cho Tề mỹ nhân, có thể phù hộ Tề mỹ nhân thân thể an khang đâu."

Đôi mắt Tề mỹ nhân đỏ lên, từ trong tay Trần lão phu nhân tiếp ngọc trụ, đứng dậy hành lễ với Trần lão phu nhân: "Đa tạ lão phu nhân, lão phu nhân yên tâm, ngày sau thiếp nhất định hảo hảo hầu hạ nương nương."

"Cái này cũng không dám." Trần lão phu nhân vội vàng xua tay, Trần Mạn Nhu lại trừng mắt liếc Tề mỹ nhân một cái, Tề mỹ nhân lúc này mới giật mình, vội vàng che miệng, Trần Mạn Nhu bất đắc dĩ khoát tay: "Được rồi được rồi, thời gian cũng không còn sớm, người nhanh trở về đi."

"Vậy thiếp liền cáo lui." Tề mỹ nhân như được đại xá, vội vàng hành lễ ra cửa đi về.

Trần lão phu nhân cũng không nói, chia chia cửa: "Nàng luôn luôn như vậy?"

"Cũng không phải, ta chỉ thấy nàng ở trước mặt ta mới dễ dàng như vậy, ngày thường đi thỉnh an Hoàng hậu nương nương, nàng ngược lại biết ngậm chặt miệng, chưa bao giờ nói nhiều." Trần Mạn Nhu nghĩ nghĩ lắc đầu nói, nàng tuy rằng trách cứ Tề mỹ nhân, bất quá cẩn thận suy nghĩ, Tề mỹ nhân thật đúng là không ra bên ngoài chọc tai họa cho nàng.

"Tại hậu cung, mặc kệ là ai, người cũng đừng quá tin tưởng." Trần lão phu nhân kéo tay Trần Mạn Nhu nói: "Nói không chừng Tề mỹ nhân chính là làm cho người xem. Người phải lưu hậu thủ, cũng đừng quá tin nhiệm Tề mỹ nhân."

Trần Mạn Nhu tự nhiên là gật đầu, cùng Trần lão phu nhân nói chuyện trong chốc lát, hỏi thân thể người nhà, Trần Mạn Nhu mới thấp giọng hỏi: "Tổ mẫu, Trương Kính Huy kia?"

Trần lão phu nhân nhìn nhìn chung quanh, thấy ở cửa có người canh giữ, trong phòng cũng chỉ để lại Đới Nguyệt cùng Tần Hoan, lúc này mới tiến đến bên người Trần Mạn Nhu nhẹ giọng nói: "Tổ phụ người cho người tra xét Trương Kính Huy, phát hiện hãn trong năm Khánh Hi thì đậu cử nhân, từng nhân đắc tội người quyền quý, không thể dự khuyết làm quan."

Trần Mạn Nhu nháy mắt mấy cái: "Vậy là có người bảo hộ hãn?"

Nếu đắc tội quyền quý, không có người che chở hãn, hãn tuyệt đối không có khả năng ở kinh thành mở học đường, thuận tiện nổi danh khắp thiên hạ. Có thể ngăn cản dự khuyết làm quan, chỉ có kinh quan mới có thể, cho dù đại quan ở biên giới, bàn tay cũng không nhất định có thể dài như vậy.

HẬU CUNG MƯU SINH KẾ

Tiểu Nhiên Hoa Khai

www.dtv-ebook.com

Chương 119: Mã Tích

Nói nửa câu, Trần Mạn Nhu lắc đầu dừng lại. Ánh mắt Thục phi lóe lóe, rót cho Trần Mạn Nhu một ly trà: "Nhà mẹ đẻ Đức phi là Anh quốc công quý phủ đi? Không phải lão phu nhân Anh quốc công phủ gần đây thân mình có chút không tốt?"

HẬU CUNG MƯU SINH KẾ

Tiểu Nhiên Hoa Khai

www.dtv-ebook.com

Chương 120: Dự Khuyết

"Lão thái thái Anh quốc công phủ năm nay sáu mươi tám đi?" Trần Mạn Nhu nhíu mày cười nói, hơi lắc đầu: "Lão thái thái tuổi càng lớn, lại càng hồ đồ, nguyên bản sủng trưởng tử Anh quốc công, lúc này a, lại dung túng hấn nháo ra mạng người."

Ánh mắt Thục phi lóe lóe, Trần Mạn Nhu bưng ly trà, cúi đầu nhấp một ngụm, thân mình nhích về bên cạnh Thục phi: "Còn có một chuyện, người khẳng định không biết. Hiện tại Anh quốc công đều sắp thành trò cười cho mọi người trong kinh thành."

"Trước kia bọn họ cũng là trò cười." Thục phi vòng vo chuyển vòng ngọc trên cổ tay, cười đem điểm tâm đẩy đến bên người Trần Mạn Nhu: "Nhà bọn họ lại xảy ra chuyện gì?"

"Người hấn là cũng nghe qua thanh danh trưởng tử Anh quốc công đi? Mười hai tuổi gây tai họa cho tiểu nha hoàn, hiện tại tuổi đã lớn, tiểu nha hoàn trong phủ đều đỡ không được, vì thế liền ra bên ngoài đi." Trần Mạn Nhu tiến đến bên người Thục phi, nhỏ giọng cúi đầu nói: "Lúc trước, đưa con Trương gia kia, kêu vài người ngu ngốc, mã tầm mã, cùng đến Thúc Hồng lâu, sau đó, bởi vì tranh hoa khôi, nháo ra mạng người, Anh quốc công vì việc này mà vô cùng lo lắng, đang định đem chuyện này áp chế đi."

"Nháo ra mạng người?" Thục phi có chút kinh ngạc: "Người bị đánh chết có thân phận gì?"

"Nghe nói là người ở lại kinh thành chờ đợi dự khuyết tiến sĩ." Trần Mạn Nhu ý vị thâm trường cười nói: "Bất quá, cùng con trai Trương gia cùng những người đó, đều là thân phận cao quý, nghe nói, còn có tiểu nhi tử Lý gia."

Nói xong, đột nhiên làm ra vẻ mặt như là bỗng nhiên tỉnh ngộ: "Nha, tiểu nhi tử Lý gia này, lúc trước không phải đệ đệ người..."

Nói một nửa, Trần Mạn Nhu ho nhẹ một tiếng, làm ra bộ dáng bồi tội: "Ta bộc trực, thỉnh Thục phi thứ lỗi. Loại chuyện dơ bẩn này, ta bất quá cũng nghe người ta nói, Thục phi người cũng là nghe vào bên này, cho ra bên kia, coi như không có nghe thì tốt."

Thục phi cười gật gật đầu: "Đa tạ Quý phi nương nương, đúng rồi, Quý phi nương nương ngài đã đi thăm Dương quý phi sao?"

"Chưa, đang định qua hai ngày nữa sẽ đi, như thế nào, Dương quý phi nơi đó có chuyện?" Trần Mạn Nhu lắc đầu, Thục phi cũng chậm chậm nhấp một ngụm trà, cười rất là ý vị thâm trường: "Trước kia Quý phi nương nương cùng Lưu phi đi lại rất gần đi? Năm trước, thiếp thấy, Lưu phi nương nương mang theo Nhị công chúa đi Cảnh Nhân cung, đại khái cũng là bái phỏng Dương quý phi đi."

Tâm tư Trần Mạn Nhu nhanh quay trở lại, lưu phi hiện tại nuôi dưỡng Nhị công chúa của Mã tiệp dư. Lần này nếu Mã tiệp dư sinh một tiểu hoàng tử, hoặc là sẽ tăng phân vị, hoặc là sẽ đem tiểu hoàng tử lại ôm cho người khác.

Chẳng qua mình đã nghe Hoàng thượng để lộ qua, phải ôm tiểu hoàng tử đi. Nhưng là người khác không biết, cho nên Lưu phi đây vì Mã tiệp dư sẽ tăng phân vị, đây là đi làm tốt quan hệ trước? Cũng không đến mức đó đi, cho dù Mã tiệp dư tăng phân vị, dựa theo theo lệ thường, cũng bất quá là tăng lên thành tòng tứ phẩm quý tần hoặc là chính tứ phẩm tu nghi, cùng

Lưu phi nàng kém một khoảng lớn, không đến mức để cho Lưu phi vội vàng lấy lòng đi?

Thì phải là Dương quý phi?

"Lưu phi luôn luôn là người lạnh lẽo hào phóng, phỏng chừng cũng muốn cho Nhị công chúa gặp mẹ đẻ đi." Trần Mạn Nhu tùy ý tiếp một câu, nhìn nhìn thời gian cũng không sai biệt lắm, liền đứng dậy chuẩn bị cáo từ, Thục phi cũng không giữ lại, cho người tiễn Trần Mạn Nhu ra Dực Khôn cung.

Chờ bóng dáng Trần Mạn Nhu biến mất ở cửa viện, tươi cười trên mặt Thục phi liền tiêu thất, sắc mặt âm tình bất định biến hóa trong chốc lát, xoay người vào nội thất, vân Uyển một lần nữa thay đổi nước trà, đứng ở phía sau Thục phi niết bả vai cho nàng.

Thời điểm lúc trước đệ đệ nàng đánh chết con Trang quận vương, đích thứ tử Lý gia này đi theo con Trang quận vương. Trong lúc đó, cũng khích bác không ít. Sau đó Trang quận vương tham tấu nhà mình, Lý gia cũng xuất không ít khí lực.

Cùng con trai Trương gia lẫn lộn cùng một chỗ, Lý gia này không phải thực nghĩ rằng Thục phi mình là ngồi không?

Cười lạnh một tiếng, Thục phi kêu Vân Uyển cúi đầu, ở bên tai nàng nhẹ giọng nói vài câu, Vân Uyển liên tục gật đầu, chờ Thục phi nói xong, liền xoay người ra cửa, thay đổi y phục chuẩn bị xuất cung.

Trần Mạn Nhu nói là muốn bái phỏng Dương quý phi, nhưng là vừa đi qua Dực Khôn cung Thục phi, cũng không tiện lập tức đi Cảnh Nhân cung Dương quý phi. Cho nên chậm trễ vài ngày, hôm nay lại nghĩ đến chuyện này, đang muốn kêu Đối Nguyệt chuẩn bị quần áo trang sức, thì thấy Vi Nhạc vào cửa: "Nương nương, Cảnh Nhân cung Mã tiếp dư phát động."

"Thật sự?" Trần Mạn Nhu kinh ngạc một chút: "Không phải còn chưa đến thời gian sao?"

"Nô tỳ cũng không biết, hình như là Mã tiếp dư không cẩn thận đụng phải một chút, sau đó bắt đầu đau bụng, lúc này đã bắt đầu sinh, Lý ngự y, Thành ngự y đều đã đi qua." Vi Nhạc vừa nói, vừa kêu Hồng Mai đến đây trang điểm cho Trần Mạn Nhu.

Trần Mạn Nhu chờ tóc được vấn tốt, mới quay đầu tiếp tục hỏi: "Thực phi các nàng đều đã đi qua sao?"

"Đã đi qua." Đối Nguyệt vừa tìm y phục cho Trần Mạn Nhu, Vi Nhạc trả lời xong, thuận tay đem y phục Đối Nguyệt lấy tới đặt trên mỹ nhân tháp. Tẩn Hoan ở bên kia đỡ Tiểu tứ, Bôi Đình bưng cháo đến đưa cho Trần ma ma.

Một phòng đầy người, đều bận rộn. Trần Mạn Nhu thật vất vả trang điểm tốt, liền vội vội vàng vàng mang theo Bôi Đình cùng Tiến Tử đi Cảnh Nhân cung.

Dương quý phi ở trong sân tọa trấn, Hiền phi ngồi ở hạ thủ Dương quý phi, vẻ mặt khẩn trương bưng ly trà. Thực phi cười an ủi nói: "Hiền phi chưa từng trải qua loại chuyện này, cho nên không biết, sinh hài tử a, đau chết đi sống lại. Người chịu đựng, chịu đựng qua, liền sinh hài tử, chịu đựng không được..."

Vẻ mặt Huệ phi lại trắng bệch: "Thật sự rất đau sao? Ta sợ đau a..."

Dương quý phi trừng mắt liếc Thực phi một cái: "Hù dọa các nàng làm gì?" Nói xong quay đầu an ủi Huệ phi: "Đừng nghe nàng nói bậy, sinh hài tử, đều là như vậy, nghe rất đáng sợ, trên thực tế một chút cũng không đau."

Thường phi ở một bên nhú nhú mày: "Quý phi nương nương nói lời này cũng không đúng, tuy rằng thiếp chưa từng sinh nở, nhưng nghe người ta

nói, sinh hài tử, chính là trong quỹ môn quan đi một vòng, sinh tử có mệnh. Quý phi nương nương chưa từng sinh nở, nhưng đừng chỉ sai Hiền phi tỷ tỷ cùng Huệ phi tỷ tỷ."

Sắc mặt Dương quý phi đen một chút, ánh mắt giống tiểu đao giống phóng tới Thường phi, quay đầu im lặng. Trần Mạn Nhu nghe đủ, lúc này mới mang theo người đi tới phía trước hai bước, trước đi đến thỉnh an Dương quý phi.

Dương quý phi không muốn thấy thường phi, cũng không muốn thấy Trần Mạn Nhu, chỉ lười biếng nâng nâng tay: "Đứng dậy đi, Trần quý phi hiện tại rất quý giá, lúc này mới đến đây."

Trần Mạn Nhu cười cười, ngồi xuống đối diện Dương quý phi: "Hoàng hậu nương nương còn chưa đến đây sao? Dương tỷ tỷ đã phái người đi báo tin cho Hoàng hậu nương nương?"

Thục phi cười khanh khách nghiêng đầu nhìn Dương quý phi, sắc mặt Dương quý phi đối đối, đơn giản không mở miệng. Hiền phi ở một bên hoà giải: "Thiếp nghe nói thời gian sinh hài tử rất lâu, Hoàng hậu nương nương sự vụ bận rộn, đến đây trễ một chút cũng bình thường."

"Hiền phi đây là đang oán giận Hoàng hậu nương nương không quan tâm phi tần sinh hài tử sao?" Trần Mạn Nhu lập tức kinh ngạc hỏi, không cho Hiền phi một kích trí mệnh được, có thể cho nàng một ít phiền toái cũng thực làm cho người ta cao hứng.

Quả nhiên sắc mặt Hiền phi đối đối, Huệ phi ở một bên mở miệng cho Hiền phi bậc thang: "Trần quý phi ngài hiểu lầm, Hiền phi tỷ tỷ không phải ý tứ này, ý tứ Hiền phi tỷ tỷ là, Hoàng hậu nương nương thân phận quý trọng, không tất yếu phải đến đây trước."

Trần Mạn Nhu tựa tiểu phi tiểu nhìn nhìn nàng: "Người ngược lại rất thiện tâm, chính là đáng tiếc." Nói xong, cũng không nhìn sắc mặt Huệ phi,

chỉ quay đầu nhìn Đức phi: "Sắc mặt Đức phi không tốt, có chuyện gì không hài lòng sao?"

Nói xong, dùng khăn tử che miệng cười nói: "Xem ta, trí nhớ thật sự là rất không tốt. Hôm kia vừa nghe nói, hôm nay cứ nhiên còn hỏi Đức phi."

"Quý phi nương nương nghe nói chuyện gì?" Thục phi ở một bên hưng trí bừng bừng cổ động, sắc mặt Đức phi đã biến đen hoàn toàn, trong lòng Trần Mạn Nhu hừ lạnh một tiếng, trên mặt cười khanh khách nói tiếp: "Lúc trước ca ca Đức phi bởi vì một chuyện, nháo ra mạng người, lúc này kiện tụng quần thân đâu, tâm tình Đức phi không tốt, chỉ sợ cũng là vì chuyện này đi. Kỳ thật để cho ta nói a, Đức phi người cũng không cần quá lo lắng, Trương gia các người tốt xấu cũng là quốc công phủ, loại chuyện này, không phải dĩ vãng đều áp xuống sao? Lần này tất nhiên cũng không ngoại lệ."

"Hoàng hậu nương nương đến ~" Đức phi há mồm đang muốn nói chuyện, ngoài sân truyền đến thanh âm thông báo, một đám nữ nhân đang nói cao hứng lập tức đứng dậy, đều tự đứng vững, sau đó tề tề xoát xoát thỉnh an Hoàng hậu vừa vào cửa. Hoàng hậu hơi nâng nâng tay: "Đều đứng dậy đi, Dương quý phi, Mã tiếp dư như thế nào?"

"Hồi hoàng hậu nương nương, Mã tiếp dư đã đi vào nửa canh giờ, bà mụ cùng ma ma đỡ đẻ đã sớm chuẩn bị tốt, Lý ngự y cùng Thành ngự y lúc này đã ở thiên điện chờ, chỉ chờ Mã tiếp dư sinh hạ tiểu hoàng tử."

Dương quý phi một hơi nói xong, lúc này Hoàng hậu mới yên tâm gật gật đầu: "Các người cũng đều ngồi xuống đi, Mã tiếp dư đã sinh một lần, phỏng chừng lần này cũng sẽ không quá lâu."

Thân phận Mã tiếp dư quá thấp, Hoàng thượng cùng hai cung Thái hậu là khẳng định sẽ không tới. Ngay cả Hoàng hậu, ngồi không tới nửa canh giờ, cũng đứng dậy đi mất, chỉ đem Mã tiếp dư giao cho Dương quý phi.

Lãnh đạo cao nhất vừa đi, Trần Mạn Nhu cũng đứng dậy: "Dương tử tử, Tứ hoàng tử một mình ở Chung Túy cung, muội muội thập phần lo lắng, liền tạm thời cáo lui, nếu như có chuyện, Dương tử tử chỉ cần phái người đến Chung Túy cung báo ta một tiếng là được."

Dương quý phi quét mắt liếc Trần Mạn Nhu một cái, gật gật đầu chuẩn.

Trở về Chung Túy cung, Trần Mạn Nhu vừa ngồi xuống không bao lâu, Tiểu Hi Tử liền vội vội vàng vàng vào cửa: "Nương nương, trong phủ truyền tin tức vào."

Trần Mạn Nhu vội vàng hỏi: "Tin tức gì?"

"Đại thiếu gia nói, Trương Kính Huy được bổ một vị trí chính thất phẩm Hàn Lâm viện biên tu." Hai mắt Tiểu Hi Tử trộm nhìn sắc mặt Trần Mạn Nhu, thấp giọng nói. Trần Mạn Nhu sửng sốt một chút, chẳng lẽ, Trương gia là dùng điều kiện này thu mua Trương Kính Huy sao?

Không, không đúng, hẳn là không phải Trương gia. Trương gia tuy rằng là quốc công phủ, bất quá cũng chỉ còn lại cái xác rỗng, cho dù Trương gia muốn trong chuyện này xuất lực, bất quá là cũng không ngăn cản Trương Kính Huy dự khuyết mà thôi.

Nam nhân Trịnh gia là môn sinh Phó thái sư, cho nên nói, Hiền phi mới là chủ mưu, mà Đức phi là đồng lõa? Hoặc là, Đức phi căn bản là bị Hiền phi lợi dụng?

Nghĩ đến khả năng như vậy, Trần Mạn Nhu còn có chút may mắn, may mắn mình tiếp tục chú ý chuyện này. Bằng không, thật đúng là xem nhẹ tâm kế Hiền phi, xem nhẹ đối thủ, đây chính là kiêng kỵ tối kỵ, nói không chừng lúc nào thì sẽ ăn đau khổ.

May mắn hiện tại đã biết, ngày sau, đối với Hiền phi cũng càng cần nữa đề cao cảnh giới.

Bất quá, Hiền phi, nếu người dám ra chủ ý hại con ta, không tặng cho người một lễ vật, cũng liền thực xin lỗi một phen tâm ý của người.

Khóe miệng Trần Mạn Nhu loan loan, ngoắc tay ra dấu bảo Tiểu Hỉ Tử đến đây, thấp giọng phân phó vài câu. Thấy Tiểu Hỉ Tử xuất môn, tâm tình Trần Mạn Nhu mới sung sướng đứng dậy đi đến hậu điện tìm con mình chơi đùa, một phần đại lễ này, hy vọng Hiền phi sẽ thích.

HẬU CUNG MƯU SINH KẾ

Tiểu Nhân Hoa Khai

www.dtv-ebook.com

Chương 121: Hiền Đức

Trở về Thừa Càn cung, đã là giờ Dậu. Phó Cẩm Dao ngồi xuống mỹ nhân tháp, kinh ngạc thất thần trong chốc lát, đại nha hoàn Tuyết Tình bên cạnh bưng nước trà cho nàng: "Nương nương, ngài uống ly trà làm ấm thân mình trước."

Hiền phi hoàn hồn, tiếp ly trà nhấp một ngụm, buông ly trà thở dài một hơi: "Mã tiếp dư ngược lại vận khí tốt, lần này sinh một hoàng tử, không biết Hoàng thượng có thể sắc phong nàng hay không, nàng coi như là nam nữ song toàn."

"Nương nương, ngài còn trẻ, lại mới tiến cung, chuyện nữ nhân này, cũng không thể quá sốt ruột." Tuyết Tình ở một bên cười khuyên giải nói: "Huống hồ, Mã tiếp dư sinh hoàng tử thì thế nào? Còn không phải là ở dưới tay Dương quý phi kiếm ăn, tương lai Dương quý phi nói cái gì, Mã tiếp dư phải làm cái đó, hài tử của Mã tiếp dư bị dưỡng thành bộ dáng gì, cũng là Dương quý phi quyết định. Ngài làm gì phải cùng nàng tỏ vẻ?"

Hiền phi mím môi cười cười, xoay mặt nhìn Tuyết Tình, điểm điểm trán nàng: "Người ngược lại biết nói chuyện."

"Đó cũng là nương nương dạy tốt." Tuyết Tình cười hì hì nói, thấy thần sắc Hiền phi còn có chút không quá cao hứng, liền tiếp tục khuyên giải hai câu: "Ngài hiện tại hân nên nghĩ làm sao đem Trần quý phi kéo xuống. Ngài cách vị trí quý phi, chỉ có một bước a."

Sắc mặt Hiền phi nghiêm túc một chút, trừng mắt liếc mắt nhìn Tuyết Tình một cái: "Người tại sao vẫn không cẩn thận như thế đâu? Những lời

này, người có thể nói sao? Nếu truyền ra đi, ta cũng không giữ được người! Người a, sớm hay muộn cũng vì cái miệng mà thiệt thòi lớn!"

"Nường nường thứ tội, nô tỳ cũng chỉ nói trước mặt ngài, sau khi ra ngoài, cái miệng của nô tỳ, sẽ tự động khóa lại, cam đoan cái gì không nên nói, một chữ cũng sẽ không tiết lộ ra ngoài." Tuyết Tình như là cùng Hiền phi nói giỡn nhiều lần, không nghĩ đến bị mắng cười ở trên miệng mình khoa tay múa chân một chút.

Hiền phi cũng cười, đưa tay nhéo nhéo hai má nàng: "Người a, liền ỷ vào ta sủng người đi."

"Đó là, nường nường yêu thương nô tỳ, nô tỳ mới dám lớn gan như vậy." Tuyết Tình ngoe đầu, thật đáng yêu nói, Hiền phi cùng nàng cười đùa vài câu, thở dài nói: "Lại nói, đem Trần quý phi kéo xuống thì có thể, chính là, bản cung lại không nghĩ rằng, Trần quý phi nhìn đơn thuần thiên chân, lại không phải xuân phụ cái gì cũng không biết."

"Nường nường, kỳ thật nô tỳ cảm thấy, ngài có khả năng đánh giá Trần quý phi quá cao." Tuyết Tình chần chờ một chút, vẫn nói: "Tứ hoàng tử lần này tuy rằng không có chuyện gì, nhưng bất quá là Trần quý phi đúng dịp đi qua nhìn một cái, sau đó phát hiện vấn đề. Sau đó, Hoàng thượng giúp đỡ điều tra chuyện này, sau đó mới xử trí Hồ phi. Trần quý phi nếu là người thông minh, cũng sẽ không đem chuyện này kéo đến trên người Đức phi."

Dù sao đến cuối cùng, Trần Mạn Nhu hoàn toàn không có đem Hiền phi, người phía sau màn làm gì, cho nên, trên thực tế vẫn là người ngu ngốc.

Hiền phi nghĩ nghĩ, trên mặt lộ ra tươi cười: "Cũng đúng, bản cung quả thật là xem trọng nàng. Chính là đáng tiếc Đức phi, quân cờ dùng tốt như vậy, lập tức đã bại lộ ra, lần sau đối phó Trần quý phi, có thể không dùng được Đức phi."

Đức phi cũng là người vụng về, mình chỉ cần hơi châm ngòi một chút, nàng liền giúp đỡ chính mình an trí người nhà Trầm Hương kia. Bất quá, người nhà Trầm Hương, hay là nghĩ biện pháp trừ bỏ mới được. Thế giới này, chỉ có người chết mới có thể vĩnh viễn giữ bí mật.

Về phần Đức phi, nàng muốn chứng minh mình vô tội, Trần quý phi cũng khẳng định sẽ không tin.

"Nương nương, chúng ta có thể nhất tiễn song điêu a." Tròng mắt Tuyết Tình vòng vo xoay chuyển, tiến đến bên tai Hiền phi nhẹ giọng nói: "Nương nương, Mã tiếp dư vừa sinh Tiểu hoàng tử, nếu là, Trần quý phi đem Tiểu hoàng tử giết chết..."

Nhân tình Hiền phi sáng lên, bàn tay vỗ nhẹ nhẹ bàn một chút: "Ý kiến hay! Mặc kệ là Dương quý phi hay là Trần quý phi, chỉ cần có một người bị liên lụy đến bên trong, vậy cơ hội của bản cung đã tới rồi. Bất quá, lần này để cho ai xuất đầu đầu?"

"Nương nương, Lưu phi còn đang nuôi dưỡng tiểu công chúa của Mã tiếp dư đâu." Tuyết Tình cười tủm tỉm nói, khước miệng Hiền phi liền cong lớn hơn nữa, nghĩ nghĩ, gật gật đầu nói: "Để cho bản cung cẩn thận suy nghĩ, lần này bản cung cần nghĩ phương pháp vạn vô nhất thất, phải làm cho trong đó có một người nhường vị trí cho bản cung mới được."

Tuyết Tình vội vàng niết bả vai cho Hiền phi: "Đến lúc đó, nương nương ngài chính là Quý phi nương nương, bên ngoài có Thái sư đại nhân hỗ trợ, chờ thêm đoạn một thời gian, Hoàng hậu nương nương ra lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn, ngài sẽ là nữ nhân tôn quý nhất Khánh quốc."

Sóng mắt Hiền phi lưu chuyển, dựa vào tháp vỗ mu bàn tay Tuyết Tình một chút: "Lời này người đừng nói bậy, Hoàng hậu thực nương nương hiền lành, bản cung chỉ có bội phục tôn kính Hoàng hậu nương nương, cũng không có suy nghĩ khác."

Chủ tớ hai người nói đùa trong chốc lát, Tuyết Minh tiến vào, nói là văn thiện đã chuẩn bị tốt, có muốn mang đến. Hiền phi lúc này tâm tình rất tốt, cười gật đầu cho bày văn thiện. Cơm nước xong, Hiền phi vừa rửa tay vừa hỏi: "Hoàng thượng lật bài tử của ai?"

"Hồi nương nương, Hoàng thượng đến Cảnh Nhân cung rồi." Tuyết Minh cung kính nói, sắc mặt Hiền phi trầm trầm, chung quy cũng không nói gì, xoay người đến thư phòng cầm hai quyển sách, liền dựa vào đầu giường lật xem.

Vĩnh Hòa cung Đức phi lúc này cũng là tâm thần không yên, cầm ly trà vuốt nửa ngày, sắc mặt mới xanh mét hỏi: "Người nói toàn bộ là thật? Ngự sử đã tham tấu đại ca của ta? Phụ thân ta nói như thế nào?"

"Hồi nương nương, Quốc công gia nói, nói..." Tiểu nha hoàn nơm nớp lo sợ, cà lăm có chút không rõ ràng lắm, Đức phi đưa tay bắt cái chén bên cạnh ném đến trước mặt tiểu cung nữ: "Người từng chữ từng chữ nói rõ ràng cho bản cung! Quốc công gia rốt cuộc nói cái gì!"

"Quốc công gia nói, thế tử gia tu thân không đủ, súc sinh không bằng, hãn không có con trai như vậy! Còn nói, chết đáng đời, hãn không thiếu con trai." Tiểu nha hoàn nhắm mắt, nhanh chóng đem nói toàn bộ nói ra.

Sắc mặt Đức phi nháy mắt đen như đáy nồi, đứng dậy bắt được cái gì bên người thì ném cái đó, hoàn toàn không nhìn mình vật lấy đến là cái gì, vừa ném vừa mắng: "Con trai không ít? Khẳng định là tiện nhân Lí thị kia lại ở trước mặt phụ thân nói gì đó! Thực nghĩ rằng đại ca ta đã chết, đứa con trai như chuột kai của nà có thể kế thừa tước vị! Năm mơ! Chỉ cần bản cung còn sống, tước vị kia cũng chỉ có thể là của đại ca ta!"

Mắng xong, tức giận trong lòng Đức phi mới hơi tan một chút, quay đầu nhìn thấy tiểu nha hoàn kia còn quỳ trên mặt đất, Đức phi phẫn nộ quát:

"Còn quỳ ở đó làm cái gì? Chẳng lẽ muốn để cho bản cung đỡ người đứng lên sao?"

Tiểu nha hoàn vội vàng dập đầu: "Nô tỳ không dám, nương nương chưa nói đứng lên, nô tỳ không dám đứng."

Đức phi cười lạnh một tiếng, lớn tiếng quát: "Chính người không có ánh mắt sao?"

Tiểu nha hoàn vội vàng đứng dậy thối lui đến một bên, Đức phi đưa tay cho nàng một cái tát: "Tiện tỳ, cút ra bên ngoài!"

Tiểu nha hoàn cũng không dám hé răng, ngay cả mặt cũng không dám che, cúi người ra cửa. Phía sau Đức phi còn đang chửi rủa: "Tiện nhân Trần Mạn Nhu kia vận khí thật tốt, tại sao ngay cả Mã tiếp dư loại tiện nhân đề tiện này vận khí cũng không tệ? Thật đúng là để cho nàng sinh ra tiểu hoàng tử! Tiện nhân! Đều là tiện nhân!"

"Ha ha, sinh hạ thì như thế nào, người có mệnh sinh, cũng phải có mệnh để cho hãnh lớn lên!" Đức phi mỉm một trận cười một trận, bên ngoài tiểu nha hoàn lui lui bả vai, một bộ dáng khiếp đảm.

Hồng Trân đi tới, kéo tiểu nha hoàn kia đi vào phòng bên cạnh: "Như thế nào, lại bị đánh?"

Tiểu nha hoàn vẻ mặt nhát gan: "Hong Trân tử tử, nương nương tâm tình không tốt, không phải cố ý, ta không đau."

Hồng Trân thở dài, đến bên bàn mở một cái hộp cầm thuốc mỡ: "Tự người thoa một ít đi, đây là nương nương ban cho cho ta, ta cũng không dùng bao nhiêu. Người cũng đừng trách nương nương, bên kia, hôm nay vừa sinh tiểu hoàng tử, nương nương cũng vào cung ba năm, đến nay còn không có mang thai, tâm tình khó tránh khỏi không tốt, người tha thứ một chút, ta nơi này có chút điểm tâm, đợi lát nữa người mang về ăn."

"Cám ơn Hồng Trân tỷ tỷ, ta không oán nường nường." Tiểu nha hoàn ngẩng đầu cười cười, hơi lộ tính trẻ con nói: "Ta biết nường nường tâm tình không tốt, nường nường là người tốt, lần trước còn ban cho ta một cây trâm đầu, hoa vàng lớn như vậy, rất đẹp."

Hồng Trân thấy trên mặt nàng cũng không có oán hận, lúc này mới hơi hơi thở dài nhẹ nhõm một hơi, lại nhét cho nàng một ít bạc, cho nàng đi Thái Y viện lấy chút thuốc, lúc này mới thả nàng trở về. Bản thân sửa sang lại y phục một chút, vào phòng Đức phi.

"Nường nường, tức giận cũng vô dụng, chúng ta trước nghĩ biện pháp đem thể tử gia cứu ra mới được. Lão phu nhân thân mình không tốt lắm, một khi lão phu nhân xảy ra vạn nhất, Quốc công gia quyết định chủ ý đổi thể tử..."

Trên mặt Đức phi hiện lên âm ngoan: "Ta cũng không tin ai dám có này mệnh!"

"Nường nường, ngài cũng đừng quên, vị kia, vẫn được lòng Quốc công gia." Hồng Trân khoa tay múa chân một chút, sắc mặt Đức phi càng đen. Qua một hồi, mới hít sâu một hơi, bình phục cảm xúc một chút: "Người nói rất đúng, hiện tại bản cung nghĩ biện pháp đem đại ca cứu ra trước mới được."

Nếu Trương Thanh thực trong lao ngục xảy ra chuyện gì, vậy tước vị Anh quốc công phủ sẽ rơi xuống trên người mấy đứa con vợ kế. Đến lúc đó, Trương Uyển Đình nàng ở trong cung, vốn không có Anh quốc công phủ duy trì. Nói không chừng, sẽ rơi vào kết cục so với Hồ phi còn không bằng.

Hồng Trân thấy nàng phản ứng lại, vội vàng ra bên ngoài tiếp gọi vài tiểu cung nữ, để cho các nàng đem mảnh sứ vỡ trong phòng đều thu thập. Sau đó bưng một ly trà cho Đức phi: "Nường nường ngài xong nên làm như thế

nào sao? Nô tỳ đã tìm hiểu tốt, ra mặt trạng cáo thế tử gia, là người nhà kia tiến sĩ. Thượng tấu chương tham tấu Quốc công phủ, là Đốc sát viện."

"Đốc Sát viện?" Đức phi nhíu mày suy nghĩ một chút, sắc mặt không tốt lắm hỏi: "Bản cung nhớ rõ, đại ca Trần quý phi, năm trước vừa lên chức Đốc Sát viện lục khoa chương viện cấp sự trung?"

Hồng Trân gật gật đầu, Đức phi nhu nhu trán: "VẬY phải làm sao bây giờ, thời gian trước, chuyện của Tứ hoàng tử, Trần quý phi khẳng định đã điều tra xong. Nói không chừng chuyện lần này, chính là Trần quý phi ở bỏ đá xuống giếng."

"Nường nường, chuyện Tứ hoàng tử, ngài là bị Hiền phi sai sử, ngài nửa điểm cũng chưa nhúng tay." Hồng Trân cười nói, nhãn tình Đức phi sáng lên, vỗ tay cười nói: "Nói rất đúng, chuyện này, là Hiền phi làm, bản cung là bị Hiền phi lợi dụng."

"Trịnh gia là nhìn mặt mũi Phó thái sư, thế nên mới cho Trương Kính Huy lợi ích, cho hấn xuất sĩ lần nữa, người nhà Trầm Hương kia, cũng là Trương Kính Huy an bài, bản cung cái gì cũng không có làm." Đức phi cười đắc ý, nở nụ cười trong chốc lát, lại hỏi: "Chúng ta đây trực tiếp đi cầu Trần quý phi hỗ trợ?"

Thời điểm nói đến chữ ‘cầu’, Đức phi nghiêng rằng nghiêng lợi, nhắc tới trong cung nàng ghét ai nhất, vậy không thể nghi ngờ là người cùng nàng cùng nhau tiến cung Trần Mạn Nhu. Các nàng cùng nhau tiến cung, nguyên bản nàng còn nghĩ rằng, Trần Mạn Nhu nhỏ tuổi, thiên chân có chút ngu ngốc, nhất định là quân cờ tốt, tương lai vừa vận làm đá kê chân ỳnh.

Chỉ không nghĩ tới, Trần Mạn Nhu vận khí tốt, từng bước một thăng chức, hiện tại đã thành quý phi, ở trên đỉnh đầu nàng. Nàng cũng vẫn không phục Trần Mạn Nhu lắm, cho nên lúc trước Hiền phi du thuyết, nàng lập tức đáp ứng.

Có thể thấy Trần Mạn Nhu thương tâm thống khổ muốn chết, Trương Uyển Đình nàng có thể lập tức đốt pháo chúc mừng một chút. Chính là, vận khí Trần Mạn Nhu, quả nhiên vô cùng tốt.

"Nường nường, chúng ta không thể đi cầu Trần quý phi, cứ như vậy, Trần quý phi tất nhiên đem chuyện Tứ hoàng tử giận chó đánh mèo đến trên người ngài. Chúng ta như vậy..." Hồng Trân tiến đến bên tai Đức phi, nhỏ giọng nói rất nhiều.

Nàng càng nói, ánh mắt Đức phi càng sáng. Chờ Hồng Trân nói xong, Đức phi vui mừng đưa tay vỗ vỗ cánh tay Hồng Trân: "May mắn có người, bằng không, bản cung thật không biết nên làm cái gì bây giờ. Người yên tâm, người đối bản cung trung tâm, bản cung tuyệt đối sẽ không bạc đãi người."

"Nô tỳ một lòng hầu hạ nường nường, chỉ cần nường nường tốt, nô tỳ liền cao hứng." Hồng Trân cười nói, Đức phi càng vừa lòng, đưa tay rút cây trâm trên đầu mình cắm trên tóc Hồng Trân, lại tán thưởng Hồng Trân hai câu.

HẬU CUNG MƯU SINH KẾ

Tiểu Nhiên Hoa Khai

www.dtv-ebook.com

Chương 122: Thối Gió

Chuyện mưu hại Tiểu tứ, bởi vì Hiền phi chỉ nói mấy câu, căn bản ngay cả mặt mũi cũng chưa lộ, cho nên không thể đem Hiền phi kéo xuống ngựa, nói không chừng còn có thể để cho Hiền phi căn ngược lại một cái, Đức phi cũng quá ngu ngốc, chỉ có thể tứ phương thức khác làm cho Hiền phi ăn đau khổ.

Đức phi suy nghĩ một buổi tối, mới xem như nghĩ được phương pháp hơi vừa lòng. Gọi Hồng Trân tới, nhẹ giọng phân phó hai câu, Đức phi xoay người trang điểm tốt. Lại ăn điểm tâm, liền trực tiếp đi đến thỉnh an Vĩnh Thọ cung.

"Chúc mừng Hoàng hậu nương nương, mừng Hoàng thượng thêm lân nhi, Đại hoàng tử lại nhiều thêm một huynh đệ, đây chính là đại hỷ sự." Hiền phi cười dịu dàng, nói vài câu chúc mừng với Hoàng hậu đang ngồi ở trên, lại nhìn Dương quý phi: "Cũng chúc mừng Quý phi nương nương."

"Khó trách trong cung mọi người đều nói, Hiền phi tỷ tỷ là người hiền lành, xem lời này, người không biết còn tưởng rằng hôm qua là người sinh tiểu hoàng tử đâu." Đức phi cười hì hì chèn ép Hiền phi hai câu.

Hiền phi lập tức có biểu tình nghiêm túc: "Đức phi muội muội, lời này ngày sau cũng không thể nói. Hoàng hậu nương nương mới là quốc gia chi mẫu, luận hiền lành, nhưng là ai cũng kém Hoàng hậu nương nương. Tiểu hoàng tử tuy rằng không phải ta sinh, nhưng là con Hoàng thượng, ta tự nhiên là vì Hoàng thượng cùng Hoàng hậu nương nương cao hứng, chẳng lẽ, người cảm thấy mất hứng?"

Đức phi bữu môi: "Miệng Hiền phi tỷ tỷ luôn luôn là không ai bằng, Hoàng thượng cùng Hoàng hậu nương nương thêm Tiểu hoàng tử, ta tự nhiên cũng là thập phần cao hứng, ta không chỉ vì Hoàng thượng cùng Hoàng hậu nương nương cao hứng, mà còn vì Thái hậu cao hứng đâu, Thái hậu nương nương thêm tiểu tôn tử, tất nhiên cũng là thập phần cao hứng, chỉ tiếc hôm qua không phải ta đi báo tin vui cho Thái hậu nương nương, bằng không, Thái hậu nương nương khẳng định sẽ ban thưởng cho ta."

"Đức phi muội muội cũng là người nhanh mồm nhanh miệng." Trong mắt Hiền phi hiện lên nghi hoặc, không muốn lại cùng Đức phi dây dưa, đơn giản quay đầu đi cùng Huệ phi nói chuyện. Huệ phi khụ hai tiếng khoát tay, thanh âm hơi khàn khàn: "Hiền phi tỷ tỷ thứ tội, muội muội ngẫu nhiên cảm nhiễm phong hàn, thân mình không khoẻ, tỷ tỷ đừng cùng muội muội quá thân cận, bằng không làm cho tỷ tỷ nhiễm bệnh khí, vậy là muội muội không phải."

Thường phi ở một bên quan tâm hỏi: "Người không có việc gì đi? Ta nơi đó còn có chút sơn trà lộ, nghe người họ khan cũng rất lợi hại, quay về ta cho người đưa qua cho người một ít."

"Vậy thật đúng là cảm ơn muội muội." Huệ phi lập tức cảm động nói, Thường phi tuy rằng không thường cười, nhưng lúc này nói chuyện cũng nhu hòa một ít, cùng Huệ phi có qua có lại nói với nhau một chút thời tiết rét lạnh, chú ý thân thể linh tinh.

Trần Mạn Nhu nhìn Hiền phi hơi hơi nhú mi, trong lòng cười thầm, người không phải muốn mượn sức Huệ phi sao? Hiện tại Huệ phi phản chiến, Thường phi không muốn quan tâm người, hai bên đều muốn cô lập người, xem thanh danh hiền lành của người, về sau làm sao truyền ra.

Giương mắt vụng trộm nhìn nhìn sắc mặt Hoàng hậu, thấy Hoàng hậu không tính vì Hiền phi giải vây, Trần Mạn Nhu rất không phúc hậu ở trong

lòng trộm vui vẻ, ở trước mặt Hoàng hậu, người cũng dám truyền ra người hiền lành đoan trang, quả nhiên là chán sống.

"Nường nường, Mã tiếp dư sinh con có công, không biết phân vị..." Lưu phi ở một bên hỏi, lời này vừa hỏi ra, mọi người trong đại điện bảy phần dựng lỗ tai lên. Nhất là người sắc mặt mỗi mặt, vẫn không nói chuyện Dương quý phi.

Hoàng hậu bưng ly trà không nói chuyện, qua một hồi, mới chậm rãi nói: "Chuyện này, là Hoàng thượng làm chủ, các người cũng đừng gập. Mặc kệ thế nào, Ngũ hoàng tử còn chưa đầy tháng, chuyện này tạm thời gác lại đi."

"Lễ tắm ba ngày của Ngũ hoàng tử, liền giao cho Dương quý phi, tốt xấu gì Mã tiếp dư cũng ở tại Cảnh Nhân cung, Dương quý phi người nên đem này lễ tắm ba ngày làm cho tốt." Hoàng hậu quay đầu nhìn Dương quý phi, Dương quý phi đứng dậy hành lễ: "Thiếp biết, tất nhiên sẽ không để cho Hoàng thượng cùng Hoàng hậu nường nường thất vọng."

Hoàng hậu khoát tay: "Bản cung biết người luôn luôn là người có khả năng. Được rồi, thời gian cũng không còn sớm, bản cung còn có một số việc muốn xử lý, các người đều trở về đi."

Chúng phi tần khom người lui ra, Đức phi gọi Hiền phi đang muốn lên kiệu lại: "Hiền phi tỷ tỷ, thiếp hôm qua phát hiện Ngự Hoa viên mai vàng nở đã nhiều, Vạn Xuân đình bên kia phong cảnh tuyệt đẹp, không bằng chúng ta đi thưởng cảnh?"

Nói xong, vươn bốn ngón tay ở trước người quơ quơ, Hiền phi nguyên bản muốn cự tuyệt, thấy động tác của Đức phi, trong lòng khẽ nhúc nhích, gật đầu cười nói: "Nếu Đức phi muội muội nhã thú lúc rảnh rồi như thế, tỷ tỷ tự nhiên là phụng bồi."

Hai cỗ kiệu đi xa, Huệ phi hướng về phía bóng dáng bữu môi, Thường phi ở một bên phất tay áo cười nói: "Huệ phi, nếu vô sự, không bằng đến

Diên Hi cung của muội muội ngồi một chút? Hôm kia muội muội vừa làm một bài thơ, thỉnh tỷ tỷ đi qua chỉ điểm một chút."

"Muội muội nổi danh tài nữ, làm sao còn cần ta đến chỉ điểm, bất quá, lục an trà trong cung muội muội uống rất ngon, tỷ tỷ da mặt dày đi qua xin hai chén mới được." Huệ phi cười hì hì đáp, hai người liếc nhau, lại đều tự chuyển tầm mắt, đều tự xoay người lên kiệu, đi hướng Diên Hi cung của Thường phi.

Lưu phi ở phía sau bất mãn: "Thục phi tỷ tỷ còn chưa đi đâu, Thường phi này ngược lại lá gan không nhỏ!"

"Quên đi, ai bảo người ta gia hiện tại có chút được sủng ái đâu." Thục phi tựa tiểu phi tiểu nhìn nhìn phương hướng Thường phi ly khai, quay đầu nói với Lưu phi: "Ta lo lắng Nhị hoàng tử, liền đi trước một bước, Lưu phi muội muội cũng nhanh trở về đi, lúc này Nhị công chúa nói không chừng cũng đã tỉnh."

"Đa tạ tỷ tỷ quan tâm, thiệp cung đưa Thục phi nương nương." Lưu phi cười nói, chờ Thục phi xoay người lên kiệu, mới đứng dậy, ánh mắt ám ám, nhìn nhìn Ngụy phi cúi đầu đứng trong góc, cười lạnh một tiếng cũng xoay người rời đi.

Động tĩnh ở cửa đại điện, không bao lâu liền được báo đến trước mặt Hoàng hậu. An ma ma thập phần khó chịu: "Mấy hồ ly đó, một đám ánh mắt đều ở trên đỉnh đầu, không phải là ý vào mình có vài phần tư sắc sao?"

"Ma ma câm miệng!" Hoàng hậu quát một tiếng, ánh mắt thay đổi, một lát sau, bỗng nhiên cười cười: "Bản cung cho rằng, Trần quý phi muốn ra tay, chúng ta trước hết nhìn xem, chờ cơ hội xuất hiện, liền thích hợp giúp đỡ một phen. Dù sao cũng phải để cho các nàng hiểu được, hậu cung này rốt cuộc là ai làm chủ mới được."

An ma ma vội vàng gật đầu: "Nương nương nói đúng, để cho các nàng biết hậu cung này ai mới là lớn nhất!"

"Ma ma, người hai ngày nay, nói chuyện có chút tùy ý." Hoàng hậu lại trừng mắt nhìn An ma ma một cái, An ma ma vội vàng hướng miệng mình vả hai cái, động tác không lớn, nhưng là ý tứ kia: "Nương nương thứ tội, nô tỳ ngày sau cũng không dám nữa."

Hoàng hậu gật gật đầu phân phó nói: "Lúc này, phỏng chừng trò hay sắp bắt đầu trình diễn, Vụ Diêu, người đem y phục thân phượng giường cánh kia của bản cung tìm ra, chúng ta một hồi đến Ngự Hoa viên đi dạo một chút."

"Nương nương, lúc này phỏng chừng cũng hạ hướng, hai ngày nay Hoàng thượng chính sự phiền lòng, không bằng nương nương thỉnh Hoàng thượng cùng nhau đi dạo Ngự Hoa viên?" Mộng Lưu vừa chải tóc cho Hoàng hậu, vừa nhẹ giọng hỏi.

Hoàng hậu nhíu nhíu mày, Mộng Lưu vội vàng nói: "Nương nương, tần phi hậu cung, đều là nữ nhân của Hoàng thượng. Huống hồ, ngài luôn luôn hiền lành, loại chuyện này, vẫn phải để cho Hoàng thượng tự mình nhìn thấy mới được."

Hoàng hậu trầm mặc trong chốc lát, đưa tay cầm một cây trâm cắm trên tóc: "Người nói đúng, bản cung cũng không thể làm hồng ấn tượng của Hoàng thượng với bản cung." Hiền phi luôn luôn có hiền danh, thời điểm còn tại khuê trung, trong kinh thịnh truyền nữ nhi Phó thái sư đoan trang hiền thực, có thể nói là nữ tử mẫu mực.

Đức phi lại luôn luôn có điểm tiểu thông minh lại không phải là người quá thông minh, nếu sự tình làm không quá thỏa đáng, đến chỗ Hoàng thượng, Hiền phi nói không chừng còn có thể xoay người. Đến lúc đó, có thể liên lụy đến Hoàng hậu mình mắc tội danh xử sự bất công.

Cho nên, chuyện này mình tốt nhất là không động thủ, để cho Hoàng thượng tự mình nhìn thấy mới được. Như vậy, Hiền phi kia có thể không mang mặt nạ nổi nữa.

Nhìn nhìn trang dung trong gương, coi như là vừa lòng, Hoàng hậu đứng dậy lôi kéo vạt áo phân phó: "Tiểu phòng bếp không phải đang hầm canh bồ câu sữa sao? Múc cho bản cung một chén, bản cung muốn tới Càn Thanh cung thỉnh an Hoàng thượng."

Hoàng thượng đang ở phê tấu chương, nghe thấy Lưu Thành thông báo, trên mặt liền mang theo vài phần kinh ngạc, lập tức bình tĩnh trở lại, để cho Lưu Thành nhanh chóng thỉnh Hoàng hậu tiến vào: "Tử Đồng hôm nay tại sao có thời gian rảnh đến đây? Là có chuyện gì?"

"Hồi Hoàng thượng, thiếp thấy Hoàng thượng cả ngày làm lụng vất vả, mấy ngày gần đây gầy một vòng lớn, nên sai phòng bếp hầm canh cho Hoàng thượng." Hoàng hậu cười chỉ chỉ thực hộp, Hoàng thượng cười gật gật đầu: "Tâm ý của Tử Đồng, trăm tự nhiên phải nhận."

Lưu Thành rất có ánh mắt đến đây cầm đi thực hộp, bưng canh bên trong ra, trước dùng ngân châm thử nghiệm, mới đưa đến trước mặt Hoàng thượng. Hoàng hậu cũng không tức giận, dù sao quy củ là như vậy, ai cũng không ngoại lệ, nàng cũng không có bản sự cùng quy củ tổ tông đối nghịch.

"Hoàng thượng, công việc a, bận rộn cũng không xong, ngài mỗi ngày cứ như vậy, chỉ đem thân thể ép buộc hỏng, công việc càng có thể càng góp càng nhiều." Hoàng hậu chậm rãi nhỏ nhẹ cười khuyên giải: "Hôm nay thiếp đến đây là cầu cái ân điển, cầu Hoàng thượng bồi thiếp đi dạo Ngự Hoa viên, giải sầu, này tâm tình tốt, làm việc cũng sẽ nhanh một ít, Âu Dương Chiêm không phải đã nói sao? Ca phát kỳ sở tự hoà, vũ phát kỳ sở tự nhạc, nghèo bát hoang, kiệt ngàn chung, cường phát dương, khóa ti trúc, tắc làm phiền có dật, khởi đoàn tụ ý dư!"

"Tử Đồng càng ngày càng biết nói chuyện a." Hoàng thượng cười ha ha, đưa tay đem tấu chương khép lại: "Nếu Tử Đồng mời, trẫm cũng không thể không nể mặt, vậy chúng ta phải đi Ngự Hoa viên dạo đi. Mấy ngày trước đây mai vàng ở Ngự Hoa viên không phải đã nở sao? Chúng ta vừa vặn đi thưởng mai, Lưu Thành, chuẩn bị một ít rượu qua."

Hoàng hậu tâm tình phi dương, trên mặt cũng mang theo vài phần đỏ bừng, đi theo Hoàng thượng vừa nói chuyện vừa hướng Ngự Hoa viên đi đến.

"Hiền phi nương nương tha mạng a, Hiền phi nương nương, thiếp thực sự không phải cố ý." Mới vừa đi đến phụ cận Vạn Xuân đình, Hoàng thượng cùng Hoàng hậu cùng nghe thấy bên trong Vạn Xuân đình truyền ra thanh âm bùm bùm lý cách cách, tiếp theo một nữ tử đột nhiên kêu lên.

Hoàng thượng nhíu nhíu mày, Hoàng hậu hơi có chút kinh ngạc, hai mắt trộm nhìn sắc mặt Hoàng thượng, mới có chút khó hiểu hỏi: "Tự xưng thiếp, này, hẳn là phi tử đi?"

"Nương nương, hình như là thanh âm Đức phi nương nương." Mộng Lưu ở một bên thấp giọng nhắc nhở nói, Hoàng hậu bỗng nhiên tỉnh ngộ, lại có chút khó hiểu: "Đây là có chuyện gì? Mộng Lưu, người đi qua nhìn một cái, nếu Đức phi là không cẩn thận, khiến cho Hiền phi không cần so đo."

Mộng Lưu lên tiếng, vội vã đi hướng Vạn Xuân đình. Hoàng hậu xoay người lôi kéo ống tay áo Hoàng thượng: "Hoàng thượng, chúng ta đi hướng Giáng Tuyết hiên, nơi đó bạch mai cũng nở không ít, thiếp cho người đem hoa mai tuyết thiếp năm trước có được lấy đi qua, chúng ta pha trà ngắm cảnh?"

Hoàng thượng chỉ gật gật đầu, xoay người đi hướng Giáng Tuyết hiên, mới vừa đi không tới hai bước, chợt nghe phía sau truyền đến tiếng la:

"Hoàng thượng cứu thiếp a, Hoàng hậu nương nương, ngài cứu thiếp thân, thiếp không phải cố ý mạo phạm Hiền phi nương nương."

HẬU CUNG MƯU SINH KẾ

Tiểu Nhân Hoa Khai

www.dtv-ebook.com

Chương 123: Trợ Thủ

Lúc này, Hoàng thượng có muốn đi cũng không được. Ngay cả Hoàng hậu sắc mặt cũng có chút xấu hổ, hơi chút ngượng ngùng nhìn Hoàng thượng: "Hoàng thượng, bằng không, ngài tới Chung Túy cung ngồi trước?" Nơi này cách Chung Túy cung gần nhất, Hoàng thượng vòng trở về là được.

Lúc này Đức phi cũng không kêu nữa, chỉ quỳ trên mặt đất khóc, cũng không lên tiếng, khóc hoa lệ đầm mưa. Hiền phi cũng theo sau từ Vạn Xuân đình đi ra, trước đến đây hành lễ với Hoàng thượng cùng Hoàng hậu, tiếp theo mới mang về mặt áy náy nói: "Quấy nhiễu Hoàng thượng cùng Hoàng hậu nường nường, là lỗi của thiếp. Kỳ thật là Đức phi muội muội hiểu lầm, tuy rằng nàng làm vỡ vòng tay Hoàng thượng ban cho thiếp, thiếp cũng chỉ là buồn bực một hồi, Đức phi muội muội liền hiểu lầm thiếp tức giận."

"Ai chẳng biết vòng tay kia là vật trong lòng Hiền phi tỷ tỷ yêu thích? Lại là Hoàng thượng ban thưởng xuống, Hiền phi tỷ tỷ luôn luôn xem như trân bảo." Đức phi quay đầu xem liếc Hiền phi một cái, đôi mắt đỏ bừng dập đầu: "Tỷ tỷ ngài đừng nóng giận, thiếp biết ngài lúc này trong lòng đang khó chịu, thiếp chỉ cầu tỷ tỷ ngài đánh thiếp một chút cho hết giận, đừng để cho thiếp quỳ ở trong này, tốt xấu gì thiếp cũng là phi tử của Hoàng thượng, Ngự Hoa viên này người đến người đi ..."

Sắc mặt Hiền phi tái nhợt, đều muốn cắn chết Đức phi mới hết giận, ai nói cho người quỳ ở trong này? Không phải chính người không đòi quỳ ở trong này sao?

Còn có, biết vòng tay kia là vật trong lòng ta yêu thích, người làm sao cũng phải xem, xem xong rồi còn chưa đủ, làm sao cũng phải lỡ tay rút xuống làm cái gì? Người dám nói người không phải cố ý sao? Người dám nói người không phải đến kiểm chuyện sao?

Chính là lúc này, Hiền phi hỏi không ra mấy vấn đề này. Nàng cuối cùng đã biết, Đức phi mà mình luôn luôn coi thường, lần này cư nhiên âm mình một phen. Chính là, Hoàng thượng cùng Hoàng hậu nương nương đến đúng lúc như vậy, lấy đầu óc Đức phi, hẳn là tính kế không đến Hoàng thượng cùng Hoàng hậu đi?

Thì phải là người khác ở sau lưng trợ giúp? Trần quý phi luôn luôn cùng Hoàng hậu giao hảo, cho tới bây giờ đều lấy Hoàng hậu làm ngựa đầu đàn, không phải là Trần quý phi thỉnh Hoàng hậu đến đây chứ? Vậy còn Hoàng thượng?

Hiền phi tốt cuộc cũng là người thông minh, tâm tư nhanh chóng quay trở lại, liền hiểu được tình cảnh của mình, tự nhiên cũng liền không vội cùng Đức phi biện bạch, chẳng qua yêu kiều thi lễ với Hoàng thượng, tiếp theo đôi mắt cũng đỏ: "Hoàng thượng, ngài cũng đừng nóng giận, vòng tay đó là Hoàng thượng ngài ban thưởng xuống, dĩ vãng thiếp cũng là yêu như trân bảo, Đức phi muội muội cũng biết chuyện này, vừa rồi cũng nói. Nguyên nhân là vì thiếp quá thích vòng tay kia, Đức phi muội muội liền quần quít mượn nhìn, thế nên mới không cẩn thận làm vỡ vật ngự ban, Đức phi muội muội cũng không phải cố ý, Hoàng thượng ngài đừng trách tội Đức phi muội muội."

Lập tức đã đem tình thế đảo ngược. Đức phi nói Hiền phi quá hẹp hòi, bởi vì mình làm vỡ vòng tay của nàng cho nên nàng cho mình quý gỏi ở Ngự Hoa viên, Đức phi thân là phi tần của Hoàng thượng, loại trừng phạt mất mặt này, trừ phi là Hoàng thượng hoặc Hoàng hậu tự mình nói ra miệng, nếu không Hiền phi không có quyền lợi này.

Mà Hiền phi đâu, thuận miệng liền nói Đức phi ganh tị vòng tay của mình, ý tại ngôn ngoại đều là Đức phi cố ý làm vỡ vòng tay, lại thuận tiện thêm vào danh nghĩa vật ngự ban, muốn Đức phi cũng bị kéo xuống ngựa.

Đức phi cầm khăn tay dụi mắt: "Hoàng thượng, ngài nên làm chủ cho thiếp, vòng tay kia nếu là vật ngự ban, Hiền phi nường nường nên hảo hảo giữ gìn. Thiếp cũng không muốn xem, Hiền phi nường nường làm sao cũng phải để cho thiếp xem, hôm nay trời lạnh như vậy, thiếp vừa mới đến Vạn Xuân đình, ngồi cũng chưa ấm chỗ, tự nhiên là không cầm chắc vòng tay kia, thế nên mới..."

Hoàng thượng không kiên nhẫn quay đầu nhìn Hoàng hậu: "Trẫm tới chỗ Trần quý phi ngồi trước, người đem chuyện này mau chóng xử lý, Ngự Hoa viên người đến người đi, hai người các nàng thực mật thể thống, mỗi người phạt trước ba tháng tiền tiêu vật."

"Là, thiếp đã biết, Hoàng thượng ngài đi thông thả." Hoàng hậu hành lễ, tránh ra nhường đường cho Hoàng thượng, Hoàng thượng phất tay áo đi đến Chung Túy cung. Ánh mắt Hiền phi nhìn Đức phi mang theo căm giận, Đức phi hơi có chút đắc ý, xem đi xem đi, Hoàng thượng cho tới bây giờ cũng không phải sủng ái một người, liền đối người đó thập phần tin tưởng.

Mặc kệ thế nào, Hoàng hậu nường nường mới là người tôn quý nhất hậu cung này.

"Hoàng thượng, tại sao ngài đến đây lúc này?" Trần Mạn Nhu nghe thông báo, vội vàng đi ra đón, hành lễ xong, liền hoang mang rối loạn kéo tay Hoàng thượng: "Ai nha, tại sao ngài không mang theo bao tay, giữa mùa đông, tay bị lạnh hỏng rồi thì làm sao bây giờ?"

Nói xong, liền kéo Hoàng thượng tiến vào nội thất, cầm tay Hoàng thượng cẩn thận vuốt ve, chờ hơi hơi có chút nhiệt độ, mới cầm lò sưởi ở bên cạnh đặt lên tay Hoàng thượng. Làm xong vừa ngẩng đầu, phát hiện

Hoàng thượng đang tựa tiểu phi tiểu nhìn nàng, hai má lập tức trở nên đỏ bừng.

"Hoàng thượng, thiếp thất lễ." Vội vàng đứng dậy định hành lễ, tay lại bị Hoàng thượng bắt được: "Được rồi, không cần đa lễ như vậy, trẫm vốn là mang theo bao tay người làm cho trẫm, chính là vừa rồi trẫm đi có chút nóng, mới tháo xuống."

"Vây là tốt rồi, hai tay của Hoàng thượng, là để bình ổn thiên hạ, vạn vạn không thể bị đông lạnh." Trần Mạn Nhu thở dài nhẹ nhõm một hơi, theo lực đạo Hoàng thượng ngồi xuống một bên, bưng ly trà cho Hoàng thượng: "Hai ngày nay không thấy bóng dáng Hoàng thượng, người nên chú ý thân thể."

"Trẫm biết, Tiểu tứ đâu? Hôm nay tại sao không nhìn thấy hân?" Hoàng thượng gật gật đầu, nhấp hai ngụm trà, tiện tay cầm sách trên tháp nhìn nhìn, thấy là Tam Tự kinh, liền nghĩ đến Tiểu tứ.

"Vừa rồi thiếp dạy hân nói chuyện, hân học không kiên nhẫn, nháo loạn muốn đi ra ngoài, thiếp cho Trần ma ma ôm hân đến hậu điện đi dạo một chút, lập tức liền trở lại." Nói xong, đứng dậy từ góc sáng trên tháp lấy ra một cái tiểu bình: "Hoàng thượng, đây là thiếp tự mình hái hoa mai ướp mơ, ngài nếm thử?"

Mơ là năm nay mới hái xuống, vẫn để cho đến bây giờ, lúc trước Trần Mạn Nhu cố ý góp nhặt một ít hoa mai bỏ vào đi, quả mơ trong veo mang theo vài phần hương hoa mai thơm ngát, hương vị coi như là không tệ.

Hoàng thượng lấy thìa gắp một cái, tinh tế thưởng thức một chút, cười gật đầu: "Không nghĩ tới ái phi của trẫm còn có tay nghề như thế, không tệ, chính là hơi ngọt một chút."

"Vây lần sau thiếp làm mặn thêm một ít cho Hoàng thượng." Hoàng thượng không quá thích đồ ngọt, Trần Mạn Nhu làm cái này là cho Tiểu tứ,

cho nên hương vị liền hơi ngọt một chút. Hoàng thượng cười bóp mũi Trần Mạn Nhu: "Thật sự là hồ nháo, trăm chỉ nghe nói quả mơ có toan có ngọt, cũng chưa từng nghe qua có vị mặn, người cũng đừng lãng phí quả mơ."

"Thiếp khẳng định sẽ không lãng phí." Trần Mạn Nhu lăm bằm hai câu, đang nói chuyện, thì thấy Trần ma ma ôm Tiểu tứ trở lại. Tròng mắt Tiểu tứ vòng vo chuyển động, nhìn thập phần linh hoạt, nhìn thấy y phục Hoàng thượng màu vàng sáng, lập tức hưng phấn, dùng sức từ trong lòng vú nường nghiêng thân mình, muốn hướng đến trên người Hoàng thượng.

Trần Mạn Nhu vội vàng ôm lấy hăn: "Tiểu tứ đây là nhớ phụ hoàng? Đến đến đến, ngồi yên, cho phụ hoàng người nhìn xem người mấy ngày nay có cao thêm hay không."

Hoàng thượng đưa tay khoa tay múa chân đo chiều cao Tiểu tứ, thập phần kinh ngạc: "Thật đúng là cao một chút, hăn gần đây ăn rất tốt sao?" Thấy Tiểu tứ vẫn không ngừng muốn đi đến trên người hăn, đơn giản liền ôm Tiểu tứ qua, ôm hăn trong lòng mình.

"Là ăn nhiều hơn trước kia một chút, tiểu hài tử thôi, đều là lớn nhanh như thổi." Trần Mạn Nhu cười nói, thấy Tiểu tứ đưa tay muốn kéo tóc Hoàng thượng, liền đưa tay cầm tay Tiểu tứ lại, làm bộ như muốn đưa vào miệng mình: "Muốn cắn rớt nga, muốn cắn rớt nga..."

Tiểu tứ tưởng rằng Trần Mạn Nhu muốn đùa với hăn, vui vẻ a a kêu to, Hoàng thượng thấy mới mẻ, cũng nắm tay Tiểu tứ thưởng thức.

Gần giữa trưa, Hoàng thượng mới đứng dậy rời đi. Dù sao, hôm nay đã đáp ứng Hoàng hậu đi dạo Ngự Hoa viên, tuy rằng chậm trễ, nhưng là giữa trưa vẫn muốn đến Vĩnh Thọ cung dùng bữa mới được.

"Nường nường, Hiền phi bị Hoàng hậu nường nường trách phạt." Hoàng thượng vừa ly khai, Tần Hoan liền thập phần cao hứng vào cửa, trước hành lễ với Trần Mạn Nhu, cũng không chờ Trần Mạn Nhu hỏi, tự mình xoạch

xoạch bắt đầu nói: "Vừa rồi Hoàng hậu nương nương phái người đến Thừa Càn cung răn dạy Hiền phi, nói nàng không hiền không đức, muốn hàng phân vị nàng đâu."

"Không hiền không đức?" Trần Mạn Nhu đem bốn chữ này đọc lại một lần, môi cong lên: "Hoàng hậu nương nương quả nhiên là tuệ nhãn như đuốc, cũng không uổng công Đức phi làm lụng vất vả như thế, không sai biệt lắm đã điều động tất cả nhân thủ của mình."

Lúc trước, Trần Mạn Nhu cố ý cho người truyền đủ loại tin tức cho Thường phi Huệ phi, sau đó, liền giống như Trần Mạn Nhu tính toán, chậm rãi, Thường phi cùng Huệ phi liền rời xa Hiền phi, hai người này ngược lại càng đi càng gần.

Mà Đức phi, lại ở Ngự Hoa viên trình diễn một màn Hiền phi ý thể hiệp người thật tốt, vừa vặn để cho Hoàng hậu nương nương nhìn thấy.

Bất quá, Hoàng thượng nói không cần ở Ngự Hoa viên xử trí, Hoàng hậu đem hai người đều đưa trở về. Hiền phi là bị hoàng hậu răn dạy một chút, lại phạt cấm chường một tháng. Mà Đức phi lại là làm hỏng vật ngự ban, bị phạt cấm chường ba tháng.

Hiền phi bị trừng phạt nhìn như không nghiêm trọng, nhưng là có bốn chữ không hiền không đức, chỉ sợ Hiền phi muốn thăng chức, cũng thực khó khăn. Chẳng những là khó thăng chức, chỉ sợ ngày sau, phạm là có một chút sai lầm, sẽ bị giáng chức.

Hoàng hậu cũng không sợ đắc tội với người khác, nhà mẹ đẻ Hiền phi là Phó thái sư, nhưng là nhà mẹ đẻ Hoàng hậu là Định quốc công. Phó thái sư tuy rằng là quan to nhất phẩm, bất quá cũng là nhất phẩm, tước vị Định quốc công, đó là siêu phẩm.

"Trừng phạt đúng tội." Trần Mạn Nhu cười lạnh một tiếng, ôm Tiểu tứ hôn hôn: "Bảo bối ngoan, mẫu thân báo thù cho người nga, lần sau nếu còn

có người dám không có mắt đến hại bảo bối của nương, nương khiến cho các nàng đền mạng."

Tiểu tử nghe không hiểu, chỉ khanh khách cười, tay nhỏ bé muốn bắt trâm cài của Trần Mạn Nhu, lại bị Trần Mạn Nhu cản cánh tay, nhất thời oa oa kêu lên, còn nhảy chân muốn giơ lên, làm cho Trần Mạn Nhu lại có ý xấu nhu bụng nhỏ của hân.

Đến ngày Ngũ hoàng tử tắm ba ngày, Trần Mạn Nhu đi Cảnh Nhân cung, thấy Thường phi, lúc này kéo tay nàng cười nói: "Bản cung luôn luôn thực hâm mộ tài nữ, chỉ là muội muội ngày thường luôn không xuất môn, bản cung cũng không tùy ý quấy rầy. Thật sự là đáng tiếc a, nếu là muội muội ở tại Thừa Càn cung..."

Thừa Càn cung cùng Chung Túy cung là kề nhau, hơn nữa hai người này, hơn nữa Cảnh Nhân cung của Dương quý phi, ở trong cung coi như là nằm ở giữa, hai bên Càn Thanh cung của Hoàng thượng phân biệt là Vĩnh Thọ cung của Hoàng hậu cùng Cảnh Nhân cung của Dương quý phi.

Được rồi, nói nhiều như vậy, ý tứ chỉ có một, Thừa Càn cung vị trí tốt.

Trần Mạn Nhu nói nửa câu bỗng nhiên che miệng không nói. Chính là sắc mặt Thường phi lại không thể nào tốt lên, nàng ở tại Diên Hi cung, Thừa Càn cung là chỗ của Hiền phi. Nếu như lúc trước, nàng được phong Hiền phi...

HẬU CUNG MƯU SINH KẾ

Tiểu Nhiên Hoa Khai

www.dtv-ebook.com

Chương 124: Thanh Toán

Trong nháy mắt, Ngũ hoàng tử đã qua đầy tháng.

Mắt thấy Tiểu tứ cũng đã hơn tám tháng, thời điểm Trần Mạn Nhu lại đi thỉnh an Hoàng hậu, liền mang theo Tiểu tứ. Nàng tự nhiên biết như vậy là không quá an toàn, nhưng là dù sao Tiểu tứ cũng là hoàng tử, luôn phải lộ diện, nàng không thể đem Tiểu tứ nuôi như tiểu miêu tiểu cẩu luôn ở tại Chung Túy cung.

Hơn nữa, tiểu hài tử, phải đi ra ngoài nhiều một chút mới được, nhất là xem hoài một phong cảnh không thay đổi, đối với phát triển tâm lý của đứa bé không tốt.

Hoàng hậu ngược lại rất cao hứng, chính là con trai Thục phi, cũng hơn một tuổi, mới được Thục phi ôm đến đây thỉnh an. Mà con trai Hồ phi, cho tới bây giờ cũng chưa đến Vĩnh Thọ cung. Hành động này của Trần Mạn Nhu, coi như là rất tín nhiệm nàng, thực cho nàng mặt mũi.

"Hôm nay Tứ hoàng tử càng thông minh." Hoàng hậu cho người ôm Tiểu tứ qua, đưa tay trêu đùa hảnh trong chốc lát, cho Trần ma ma ôm đến sườn điện, Đại công chúa cùng Nhị hoàng tử Nhị công chúa đều ở sườn điện, vài vú nương mở to mắt canh chừng, tuyệt đối sẽ không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

Hoàng hậu cũng không phải kẻ ngốc, hài tử là xác định chắc chắn sẽ không ở chỗ nàng xảy ra vấn đề.

Đại hoàng tử đã bắt đầu đi học, cho nên sáng sớm thỉnh an Hoàng hậu xong, lúc này căn bản không cần xuất hiện ở đại điện.

"Nường nường, Mã tiếp dư cũng ra tháng, chuyện Ngũ hoàng tử..." Dương quý phi thuận miệng ở bên cạnh nói tiếp, Hoàng hậu sờ sờ bộ móng tay của mình, trầm ngâm một hồi mới nói: "Mấy ngày trước bản cung hỏi qua Hoàng thượng, ý tứ Hoàng thượng là ngay cả ngọc điệp của Ngũ hoàng tử cũng sửa lại."

Thốt ra lời này, một đám nữ nhân phía dưới, có tám phần ánh mắt đều phóng lục quang. Ngũ hoàng tử hiện tại mới một tháng, nếu dốc lòng giáo dưỡng, tương lai khẳng định là sẽ cùng mình thân cận. Còn sửa lại ngọc điệp, vậy càng không khác gì con ruột.

Nữ nhân trong cung không sinh hoàng tử, nhiều hơn đi. Nhất là đám người Lưu phi, thời gian các nàng tiến cung đã lâu, cũng gần mười năm, mắt thấy cơ hội sinh hoàng tử càng ngày càng ít, đối với Ngũ hoàng tử này, cũng càng thêm chờ đợi.

Đáy mắt Dương quý phi có chút giãy dụa, tuy rằng nàng rất muốn một hoàng tử, nhưng là nàng càng muốn hoàng tử từ trong bụng mình sinh ra. Tuổi Mã tiếp dư cùng nàng cũng không kém bao nhiêu, cũng có thể sinh hạ được tiểu hoàng tử, nếu mình lại cố gắng cố gắng, cũng không phải không có hy vọng a.

Nhưng lỡ vạ nhất...

"Nường nường, Hoàng thượng có nói muốn đem Ngũ hoàng tử đưa tới danh nghĩa của ai?" Lưu phi không kiên nhẫn nổi đã mở miệng trước, Thành chiêu nghi ở một bên hừ hừ hai tiếng: "Còn cần phải nói sao? Khẳng định là sẽ đưa tới bên người Dương quý phi tỷ tỷ, trước không nói tới Mã tiếp dư ở tại Cảnh Nhân cung, Dương tỷ tỷ vào cung nhiều năm, luận tư lịch, cũng có thể nuôi nấng đứa bé này."

Tâm tư Dương quý phi, nhưng là bị Thành chiêu nghi trắng trợn nói ra, trên mặt liền có chút khó chịu. Ngay cả sắc mặt Hoàng hậu cũng trầm trầm,

đúng vậy, Dương quý phi đủ tư lịch, nhưng là cũng bởi vì nàng đủ tư lịch, Ngũ hoàng tử, mới không nên đưa tới chỗ Dương quý phi nhất.

Hoàng hậu dễ dàng tha thứ Dương quý phi nhiều năm, còn không phải là vì thấy Dương quý phi không có hài tử sao?

Đám người Huệ phi Thường phi tự biết không có tư cách nuôi nấng Ngũ hoàng tử, đều ngậm miệng ngồi một bên không lên tiếng. Vương tu nghi cười ở một bên xen mồm: "Theo thiếp thấy a, Dương quý phi nuôi nấng Ngũ hoàng tử ngược lại không tốt lắm, chúng ta đều biết, Dương quý phi nường nường không nhiễm bụi trần, tài nữ như vậy, người để cho nàng ngâm thơ đối câu thì có thể, người để cho nàng nuôi nấng hài tử, cũng không chắc có thể làm."

Sắc mặt Dương quý phi trầm xuống: "Vương tu nghi! Bản cung như thế nào, còn không tới phiên người tới nói nhảm đi?"

"Là thiếp lỗ mãng, Quý phi nường nường thứ lỗi." Vương tu nghi thực dứt khoát hành lễ xin lỗi, ngậm miệng lại ngồi một bên không nói, Lý tu hoa đi ra hoà giải: "Vương muội muội luôn luôn là người bộc trực, Quý phi nường nường là người thiện lương rộng lượng, đừng cùng nàng so đo."

Thành chiêu nghi ha ha nở nụ cười hai tiếng: "Lý tu hoa, ý của người là Quý phi nường nường cùng nàng so đo, thì sẽ không thiện lương không rộng lượng?"

Lý tu hoa bị ghen một chút, ngượng ngùng cười cười: "Làm sao có thể, thiếp không có ý tứ này."

"Hoàng hậu nường nường, Ngũ hoàng tử cùng Nhị công chúa là tỷ đệ ruột, thiếp nghĩ, nếu Ngũ hoàng tử có thể cùng Nhị công chúa thân cận nhiều hơn..." Lưu phi thấy đề tài càng đi càng xa, vội vàng kéo trở về, chính là nàng chưa nói xong, Hàn uyển nghi liền cười lạnh một tiếng: "Lưu tỷ tỷ lời này nói có vấn đề lớn, Ngũ hoàng tử cùng Nhị công chúa là tỷ đệ

ruột, kia Đại công chúa cùng Nhị công chúa không phải là tỷ muội ruột sao? Ngũ hoàng tử cùng Đại công chúa khôn phải là tỷ đệ ruột sao? Nhị công chúa cùng Nhị hoàng tử cũng không phải là huynh muội ruột sao?"

"Hàn uyển nghi!" Thường phi nhíu mày quát một tiếng: "Lời này người cũng có thể nói?"

Sắc mặt Hàn uyển nghi trắng nhợt, hai mắt trộm nhìn thần sắc Hoàng hậu, vội vàng đứng dậy hành lễ: "Hoàng hậu nương nương, thiếp nhất thời mớ heo che lòng, những lời vừa rồi ngài coi như là thiếp thả cái rắm..."

Thốt ra lời này, Huệ phi ở một bên phốc xuy bật cười, nữ nhân hậu cung, thật đúng là không có ai nói chuyện thô tục giống Hàn uyển nghi. Ngay cả Hoàng hậu, cũng mang vẻ mặt bất đắc dĩ khoát tay: "Được rồi được rồi, người đừng nói nữa, chính là người vừa rồi nói chuyện quả thật là không ổn, bản cung nếu bỏ qua như vậy, ngày sau ai lại có người nói như vậy, ảnh hưởng cảm tình vài hoàng tử cùng công chúa, đó có thể không phải chuyện nhỏ, cho nên cũng không thể không phạt. Thôi, người trở về đem cung quy sao chép một lần."

Hàn uyển nghi đỏ mặt tạ ơn ngồi xuống, Tống chiêu nghi mang khăn tử cười nói: "Hàn tỷ tỷ nói chuyện cũng thật khôi hài, thiếp lớn như vậy, thật đúng là chưa từng nghe qua ai nói như vậy, không biết Hàn tỷ tỷ là từ đâu học được? Chẳng lẽ là thời điểm chưa tiến cung hay nói sao?"

Bạch chiêu nghi nhìn thấy sắc mặt Hoàng hậu ở trên không vui, vội vàng đưa tay kéo kéo tay áo Tống chiêu nghi: "Tống tỷ tỷ, người khát không? Nước trà chỗ Hoàng hậu nương nương uống rất ngon."

Tống chiêu nghi nhìn ánh mắt Bạch chiêu nghi, vội vàng bưng ly trà: "Đúng vậy, nước trà chỗ Hoàng hậu nương nương uống rất ngon, chúng ta uống nhiều một chút."

Hoàng hậu có chút dờ khóc dờ cười: "Một chút lá trà mà thôi, thấy hai người các người như vậy. Vụ Diêu, người đi đem 'ngân châm bạch hào' kia chuẩn bị ra hai bao, đợi lát nữa để cho Tống chiêu nghi cùng Bạch chiêu nghi mang về."

Nói xong, Hoàng hậu quay đầu nhìn Thành chiêu nghi: "Quay về bản cung cho người đem Ngũ hoàng tử ôm đến chỗ người, người phải coi Ngũ hoàng tử như con ruột của mình. Về phần ngọc điệp, quá một đoạn thời gian, Hoàng thượng sẽ phái người sửa lại."

Lời này có vẻ có chút đột ngột, nguyên bản Lưu phi đang lo lắng hỏi chuyện này, lúc này nghe xong kết quả, lại không có phản ứng. Chẳng qua Dương quý phi, có chút sững sờ, nhìn Hoàng hậu ở trên một cái, lại quay đầu nhìn về mặt phát ngọc của Thành chiêu nghi, rất không rõ, đề tài tại sao đã nói đến nước này.

Vương chiêu nghi ngồi bên cạnh đưa tay trạc trạc Thành chiêu nghi: "Chúc mừng Thành tỷ tỷ."

Thành chiêu nghi lúc này mới phản ứng lại, vội vàng đứng dậy tạ ơn. Hoàng hậu khoát tay: "Được rồi, bản cung thấy người gần đây an phận không ít, ngày thường lý cũng coi như hiểu chuyện. Có hài tử, ngày sau liền thu lại tính tình của người."

Thành chiêu nghi không chế không được trên sắc mặt vui mừng, liên tục tạ ơn Hoàng hậu. Nàng lúc trước thật không nghĩ tới này cái bánh có thể rơi xuống trên đầu mình. Nguyên bản nàng còn nghĩ, Dương quý phi có khả năng nuôi dưỡng đứa nhỏ này nhất, cho nên vừa rồi mới nói giúp Dương quý phi, tốt nhất là để cho Hoàng hậu thấy không vừa mắt, sau đó đem sự tình ngăn chặn.

Không nghĩ tới, cuối cùng, lợi ích này cư nhiên rơi xuống trên người mình.

Vẻ mặt Lưu phi mất mát, thấy Thành chiêu nghi vui mừng đến ngồi không yên, liền chua chat mở miệng nói: "Chúc mừng Thành muội muội."

"Cùng vui cùng vui." Thành chiêu nghi cười thấy rằng không thấy mặt, Phó phi ở bên cạnh mở miệng cười nói: "Thành muội muội hảo phúc khí, tỷ tỷ cũng ở trong này nói tiếng chúc mừng, ngày sau Ngũ hoàng tử có tiền đồ, Thành muội muội mới là hưởng phúc đâu."

Lần trước sau khi Đức phi nháo loạn, Hoàng hậu trách cứ Hiền phi, chỉ nói muốn biếm phân vị Hiền phi, lúc ấy cũng không có hành động gì. Sau lại xin chỉ thị Hoàng thượng, liền thật sự biếm phân vị Hiền phi, hiện tại Phó Cẩm Dao đã không còn đứng đầu tứ phi, mà là Phó phi.

Thời điểm Trần Mạn Nhu nghe thấy xưng hô này, ở trong phòng mình đóng cửa cười nửa ngày mới ngừng lại.

"Phó phi tỷ tỷ khách khí." Bất quá, lúc này nghe người khác kêu nàng Phó phi, sắc mặt Phó Cẩm Dao vẫn hơi đổi đổi. Huệ phi cười tủm tỉm nói: "Phó tỷ tỷ luôn luôn thân thiết quan tâm người khác, Thành chiêu nghi người cũng không cần khách khí."

Thường phi mím mím môi, ánh mắt từ trên người Phó Cẩm Dao đảo qua, chỉ thấp đầu tiếp tục nhìn khăn trong tay mình.

"Dương quý phi, lúc trước Mã tiếp dư mang thai mới đưa tới Cảnh Nhân cung của người, lúc trước người cũng không ở trong cung, cho nên bản cung cũng không đem người chuyển ra ngoài. Hiện tại Ngũ hoàng tử đã sinh ra, Mã tiếp dư cũng có thể chuyển ra, quay về người cho nàng chuyển đến Kiến Phúc cung đi."

Chuyện lúc trước Mã tiếp dư thương tổn Trần Mạn Nhu, huyền nháo khá lớn, Hoàng thượng cũng chính miệng hỏi đến. Lúc ấy tuy rằng không có xử trí Mã tiếp dư, không có nghĩa là Hoàng thượng cùng Hoàng hậu đã quên

chuyện này, tuy rằng Hoàng thượng chưa nói, nhưng là không chắc ngày sau sẽ nhớ tới, cho nên Hoàng hậu đem chuyện này nói ra trước.

Dương quý phi có chút kinh ngạc, bất quá, trong cung nàng có thể ít đi vài người, nàng vẫn thật cao hứng, lúc này liền đứng dậy cảm tạ ân điển.

Thời điểm tan họp, Trần Mạn Nhu đi phía sau Dương quý phi: "Dương tử tử, ngày hôm trước ta vừa vẽ một bức tranh, phía trên thiếu một bài thơ, Dương tử tử cũng biết, ta đối với thi từ đến giờ cũng không có thiên phú gì, cho nên muốn thỉnh Dương tử tử hỗ trợ đề một bài thơ phía trên, không biết Dương tử tử có thời gian hay không."

"Buổi chiều bản cung có thời gian, người cầm tranh qua đi." Dương quý phi nhìn nhìn Trần Mạn Nhu, tùy ý nói một câu, xoay người lên xe. Trần Mạn Nhu cười cười, ra dấu bảo Trần ma ma đem Tiểu tứ đưa cho mình: "Tứ hoàng tử vừa rồi chơi thế nào?"

"Tứ hoàng tử rất vui vẻ, Đại công chúa cùng Nhị công chúa đều rất thích Tứ hoàng tử." Trần ma ma nhỏ giọng nói, sau đó hơi có chút khó xử: "Nương nương, Nhị hoàng tử giống như có chút không thích Tứ hoàng tử."

"Vô phương, hẳn có thích hay không, với Tiểu tứ cũng không có gì trở ngại, ngày sau Tiểu tứ cũng không cần dựa hơi hẳn." Trần Mạn Nhu cười nhạo một tiếng, đưa tay nhéo nhéo mũi Tiểu tứ, cũng đi theo lên xe.

Đến buổi chiều, Trần Mạn Nhu tùy ý từ bên trong những bức tranh đã vẽ lúc trước lấy ra một bộ, mang theo đi đến Cảnh Nhân cung. Thời điểm Đông Mai bên người Dương quý phi đi vào thông báo, Trần Mạn Nhu an vị ở trong đại sảnh uống trà.

Không nghĩ tới, vừa nâng chung trà lên, đột nhiên nghe thấy một tiếng kêu khóc thê lương: "Quý phi nương nương, cầu ngài đừng hài tử của thiếp đi, Quý phi nương nương, thiếp dập đầu với ngài, ngài tạm tha thiếp đi."

Trần Mạn Nhu nhíu mày, đúng là khéo a, sớm không nháo trễ không nháo, mình vừa mới đến đây, nàng bắt đầu náo loạn. Tiếng 'quý phi nương nương' này, là kêu người nào?

HẬU CUNG MƯU SINH KẾ

Tiểu Nhiên Hoa Khai

www.dtv-ebook.com

Chương 125: Trảo Chu

Chương 125:

Nghe thanh âm càng ngày càng gần, Trần Mạn Nhu nghiêng đầu nhìn Thu Nguyệt đứng bên kia: "Bên ngoài là ai kêu to? Cứ mặc kệ như vậy sao? Quy củ Cảnh Nhân cung là một chuyện, thanh danh Dương tỷ tỷ chỉ sợ cũng sẽ có tổn hại đi?"

Thu Nguyệt giật mình, vội vàng hành lễ: "Đa tạ Trần quý phi nương nương nhắc nhở, nô tỳ đi phân phó người xử lý."

Nói xong, đến cửa kêu hai tiểu cung nữ đến đây, thấp giọng phân phó một phen, liền lại trở về tiếp tục hầu hạ Trần Mạn Nhu. Mà tiếng la trong viện, một lát sau, cũng liền tiêu thất, trong viện một mảnh yên tĩnh, như là tiếng la kia chưa bao giờ xuất hiện qua.

"Trần muội muội hôm nay nghĩ như thế nào mà lại đến Cảnh Nhân cung của bản cung?" Bên cạnh có người vén rèm, Dương quý phi mặc tà khâm đoan quái màu hương hạnh cùng váy nhũ đỏ bạc sắc thập nhị phúc hỉ thước đăng mai đi ra, sóng mắt lưu chuyển, nhìn Trần Mạn Nhu cười nói.

"Muội muội làm phiền, vài ngày trước bỗng nhiên muốn uống phong lộ trà, chỉ là trong hậu cung, chỗ có phong lộ trà tốt nhất, là Cảnh Nhân cung, liền không thể không mặt dày đến bái phỏng." Song phương hành lễ, Trần Mạn Nhu ở khách vị ngồi xuống.

Dương quý phi nâng tay áo che miệng cười nói: "Ta còn tưởng rằng Trần muội muội là có chuyện gì, nguyên lai là vì một ly phong lộ trà, cái khác thì coi như xong, nhưng phong lộ trà, chỗ bản cung nơi này có không ít,

nếu Trần muội muội đề nghị, tỷ tỷ cũng sẽ không cất giấu. Xuân Hoa, người đi cầm phong lộ trà đến đây."

Xuân Hoa lĩnh mệnh đi ra, vẻ mặt Trần Mạn Nhu chờ đợi nói: "Tỷ tỷ quả nhiên là người hào phóng, muội muội hôm nay có thể dính phúc khí tỷ tỷ."

"Bất quá là mấy chén phong lộ trà mà thôi." Dương quý phi không thèm để ý cười cười nói: "Trần muội muội ngày xưa luôn không ra khỏi Chung Túy cung, ngay cả Cảnh Nhân cung của bản cung cũng chỉ là tới vài lần mà thôi, lần này xem như là khách ít đến, là khách ít đến tới cửa, tất nhiên là muốn dâng trà ngon."

"Tỷ tỷ luôn luôn được sủng ái, ngày xưa muội muội bình thường không dám tới Cảnh Nhân cung." Nghe Dương quý phi nói thử, Trần Mạn Nhu cũng không đi vòng vèo, chỉ để cho Tần Hoan cầm lễ vật đi lên: "Bản cung nghe nói muội muội ruột Dương tỷ tỷ định than rồi, đại hỷ sự bậc này, muội muội làm sao có thể không đến tham gia náo nhiệt, hảo hảo dính chút không khí vui mừng?"

Trần Mạn Nhu cười mở cái hòm mình mang tới ra, bên trong chỉ để một bộ trang sức: "Đây chỉ là lễ mọn, coi như là vì muội muội Dương tỷ tỷ thêm trang, thỉnh Dương tỷ tỷ không cần ghét bỏ."

"Người có tâm, bản cung thập phần kính hỉ." Thấy không là đại sự gì, Dương quý phi cũng sẽ không cố ý thử nữa, trên mặt hơi thả lỏng một ít, ra dấu bảo Thu Nguyệt đến đây đem hòm trang sức nhận lấy.

"Dương tỷ tỷ thật hảo phúc khí, muội muội của ngài, là gả cho Mạnh tướng quân đi? Nghe nói Mạnh tướng quân tuổi trẻ đầy hứa hẹn, năm nay mới hai mươi bốn tuổi, cũng đã là tứ phẩm tướng quân." Phụ thân Trần Mạn Nhu, hiện tại đã bốn mươi, bất quá cũng là chính tam phẩm tướng quân mà thôi.

"Đâu có đâu có, hăn bắt quá cũng là có một thân vũ lực mà thôi." Nghe Trần Mạn Nhu khích lệ muội phu mình, Dương quý phi vẫn thật cao hứng, mặt mày đều mang theo vài phần vui sướng: "Muội muội bản cung từ nhỏ đã thích vũ thương lộng đao, gả cho võ tướng, cũng là đúng tâm tư của nàng."

"Đó thật đúng là ông trời tác hợp." Trần Mạn Nhu tiếp tục cười nói: "Chính là Mạnh tướng quân là thủ phía tây đi? Lệnh muội nếu gả qua, chẳng phải là rất lâu cũng không về kinh thành được sao?"

"Phía tây rất yên tĩnh, không giống như Thực Định phủ bên kia, thời thời khắc khắc lo lắng có người Khiết Đan đến xâm phạm." Dương quý phi có vài phần đắc ý nói, phụ thân Trần Mạn Nhu thủ bắc quan Thực Định phủ kia, cùng so sánh với phía tây, quả thật là rất gian khổ, gặp chiến sự, vài năm cũng có thể không thể hồi kinh .

Trước khi Trần Mạn Nhu tiến cung, Trần gia lão cha thậm chí là đã ở lại biên quan hơn tám năm.

Trần Mạn Nhu coi như là không có nghe ra Dương quý phi khoe khoang, chỉ chậm rãi vòng quanh luẩn quẩn vài lời nói khách sáo, chẳng qua, Dương quý phi tốt xấu gì cũng ở trong cung ma luyện mười năm, tuy rằng ngày thường có thể có chút không quá thông minh, nhưng là chỉ khi gặp chuyện liên quan đến Hoàng thượng.

Một khi cùng Hoàng thượng không có vấn đề gì, thông minh tài trí của nàng liền biểu hiện ra ngoài, qua vài vòng luẩn quẩn, tin tức Trần Mạn Nhu tìm ra cũng ít ỏi mấy câu.

"Nương nương, đồ vật của Mã tiếp dư đã thu thập rất tốt." Dương quý phi rất nhanh liền không kiên nhẫn, nhìn lười qua Đông Mai, Đông Mai đi ra ngoài trong chốc lát, lập tức có người tiến vào bẩm báo Dương quý phi. Dương quý phi hơi xin lỗi nhìn Trần Mạn Nhu: "Trần muội muội, người

xem, bản cung là thực thích người đến đây ngồi, chính là hôm nay rất là không đúng dịp."

"Dương tử tử nhiệt tình hiếu khách, mọi người cứ nhiên quên thời gian!" Trần Mạn Nhu cũng hơi ảo não, vội vàng đứng dậy chuẩn bị cáo từ: "Ngược lại trẻ này tử tử xử lý chính sự, thật sự là xin lỗi. Nếu tử tử có chuyện, vậy xử lý đi, mọi người lúc này cũng cần phải trở về."

"Vậy tử tử không tiễn." Dương quý phi cũng không khách khí nói, chỉ đem Trần Mạn Nhu đưa đến cửa phòng, thấy Trần Mạn Nhu đi ra sân rồi, mới khẽ hừ một tiếng, nhắc chân đi hướng sườn điện: "Tiện nhân Mã tiếp dư kia thế nào?"

"Hồi nương nương, Mã tiếp dư lúc này còn rất choáng váng." Thu Nguyệt nhỏ giọng nói, Dương quý phi cười lạnh một tiếng: "Đem tiện nhân kia cứu tỉnh, bản cung có chuyện muốn hỏi."

Trần Mạn Nhu ra Cảnh Nhân cung, cũng không ngồi xe, chỉ chậm rì rì đi hướng Chung Túy cung, Tần Hoan cùng Đới Nguyệt đi theo phía sau nàng, thấy nàng đang suy nghĩ, cũng không dám quấy rầy, chỉ thay nàng chú ý đường phía trước, không cho nàng va vào cái gì.

"Thôi, sự tình còn xa rất, lúc này nghĩ nhiều cũng vô dụng." Thời điểm sắp đến Chung Túy cung, Trần Mạn Nhu bỗng nhiên nở nụ cười, nguyên bản nàng thầm nghĩ đến phụ thân Dương quý phi là Cửu Môn Đề Đốc, Mạnh tướng quân là tướng quân biên quan, hai người này liên hợp lại, phỏng chừng sẽ không còn chỗ cho tước quân khác sinh tồn, cho nên mới vội vàng đi tìm hiểu một chút tin tức.

Vừa rồi Dương quý phi để lộ tuy rằng không nhiều lắm, nhưng cũng coi như là có thu hoạch. Tử như nói, tuổi tác Mạnh tướng quân, thanh danh Mạnh tướng quân, bốn gia Mạnh tướng quân.

Tuy rằng này hai nhà xem như cường cường liên hợp, nhưng là, bởi vì hai nhà bọn họ đều có thân phận, chỉ sợ cường cường liên hợp này đối với Hoàng thượng mà nói không phải là chuyện tốt.

Mình ngược lại quá ngu ngốc, cứ nhiên không nghĩ tới điểm này.

"Nương nương, vừa rồi nô tỳ thấy, hai cung nữ hầu hạ Mã tiếp dư, bị Tần công công mang đi." Tần Hoan thấy Trần Mạn Nhu không còn bộ dáng suy nghĩ viễn vông, vội vàng đi đến nói chuyện mình thấy.

"Phải không? Hạ nhân của Mã tiếp dư quả thật là thay đổi toàn bộ." Trần Mạn Nhu cũng không truy vấn, Mã tiếp dư đến Kiến Phúc cung, phỏng chừng chính là sống không bằng chết, không có hài tử, không có thánh sủng, hơn nữa một Dương quý phi oán hận chán ghét, phỏng chừng không được bao lâu, trong hoàng cung cũng sẽ lại thêm một cỗ thi thể.

"Nương nương, Tứ hoàng tử vừa rồi kêu người đâu." vào Chung Túy cung, Trần ma ma liền vui rạo rực đến đây nói, Trần Mạn Nhu sững sốt một chút, lập tức mừng rỡ: "Thật sự? Kêu cái gì? Tiểu tử hiện tại ở đâu?"

Đi hai bước, bỗng nhiên lại quay đầu, nhíu mày: "Tiểu tử hiện tại mới tám tháng đi? Tám tháng đã biết kêu người?"

Trần ma ma vội vàng giải thích nói: "Tiểu hài tử sẽ kêu người có chút nhanh, bình thường người thông minh, bảy tám tháng là có thể, nhưng là muốn nói chuyện, phỏng chừng còn phải đến một hai tuổi. Lúc này Tiểu hoàng tử chỉ kêu một chữ."

Trần Mạn Nhu gật gật đầu, hai bước vào phòng, Tứ hoàng tử đang bò trên giường, thấy Trần Mạn Nhu, thật cao hứng giơ tay: "A, a a!"

"Bào bối ngoan của nương, kêu ra cho nương nghe một chút." Trần Mạn Nhu vội vàng đi qua bế Tiểu tử, Tiểu tử không nhìn nàng, xoay người muốn

bắt đồ chơi trên bàn, Trần Mạn Nhu nghiêng thân mình ngăn trở tay hắn: "Không kêu không cho đồ chơi nga, nhanh kêu."

"Đến, Tiểu tứ, làm theo nương nói, nương ~" đem thân mình Tiểu tứ vòng vo xoay chuyển, để cho hắn đối diện với mình, đứng trên đùi mình, cười chậm rãi hướng dẫn, Tiểu tứ há mồm: "A, a, a."

"Không phải a, là nương, đến, nương ~" Trần Mạn Nhu rất kiên nhẫn, mặc kệ Tiểu tứ như thế nào 'a', nàng đều sửa đúng lại. Ngày thường vú nương cũng thường thường dạy Tiểu tứ gọi 'nương' kêu 'phụ hoàng', cho nên Tiểu tứ phản ứng coi như nhanh, chờ Trần Mạn Nhu lập lại năm sáu lần, rốt cục kêu có chút giống: "Lạnh."

"Không phải lạnh, là nương." Trần Mạn Nhu tiếp tục sửa đúng, thân mình Tiểu tứ hướng lên trên bính bính: "Niết."

"Nương!" Thấy Trần Mạn Nhu muốn đưa tay niết mũi hắn, Tiểu tứ cười hì hì xoay đầu, lại hô một tiếng, Trần Mạn Nhu ngẩn ngơ, mạnh mẽ hôn hai má Tiểu tứ: "Con ngoan của nương, rốt cục kêu rõ ràng."

"Đến, lại kêu một tiếng." Tiểu tứ cười hớ hớ cũng hôn Trần Mạn Nhu, Tần Hoan Đối Nguyệt các nàng ở bên cạnh cũng thật cao hứng, Bội Đình ở một bên cười hì hì nói: "Nương nương, Tứ hoàng tử đều đã kêu người, vậy về sau có muốn dạy hắn kêu phụ hoàng hay không?"

Trần Mạn Nhu ngừng một chút, gật đầu: "Uh, về sau tăng cường dạy cái này trước, còn có mẫu hậu cũng phải dạy."

Nói đến cái này, Trần Mạn Nhu cũng rất buồn bực, đầu sỏ trong cung không phải một hai người, trừ bỏ phụ hoàng mẫu hậu, còn có Hoàng tổ mẫu, hai chữ cũng không dễ học, càng không cần nói ba chữ. Nàng phải cảm tạ Hồ phi, bằng không, Từ An thái hậu bên kia liền có chút không dễ làm.

Thời gian hai tháng là rất nhanh, thời điểm Tiểu tứ rốt cục có thể rõ ràng hô lên hai chữ phụ hoàng, Tiểu tứ cũng nên chọn đồ vật đoán tương lai.

Thời điểm mọi người đến không sai biệt lắm, Trần Mạn Nhu tự mình bế Tiểu tứ mặc y phục giống như một cái đại hồng bao đặt trên thảm, trên thảm bày đủ loại đồ vật dùng để chọn đoán tương lai, Tiểu tứ a miêng ngồi ở sạp nhìn Trần Mạn Nhu cười.

"Con trai, bắt thứ người thích." Trần Mạn Nhu khom người vừa đứng vừa nói, Hoàng hậu cười lắc đầu: "Người đứng chỗ này, sẽ ảnh hưởng Tiểu tứ chọn đồ vật đoán tương lai, đến đây đứng bên người bán cung đi, Tiểu tứ không cần gấp, cẩn thận chọn, xem thích cái gì liền lấy cái đó."

Hoàng thượng cũng đứng ở một bên, cười gật đầu: "Tiểu tứ rất rắn chắc, Trần quý phi nuôi hài tử rất tốt."

Trần Mạn Nhu vội vàng khiêm tốn, tỏ vẻ đây là Hoàng thượng gien tốt, không phải công lao của mình. Tiểu tứ thấy những người ngày thường hay ôm mình lúc này đều không để ý tới mình, có chút sốt ruột, ngồi trên thảm nghen một hồi, thanh thúy hô một câu: "Phụ hoàng!"

"Ai." Hoàng thượng vội vàng lên tiếng, rất ngạc nhiên Tiểu tứ mới một tuổi trắng trẻo mập mạp, Trần Mạn Nhu nhìn thấy ánh mắt Dương quý phi ở bên cạnh tối lại, vội vàng nói: "Hoàng thượng, ngài đừng lên tiếng với hân, chậm trễ nửa buổi chiều, giờ lành chọn đồ vật đoán tương lai giờ lành đều phải bỏ lỡ."

Hoàng thượng cũng lui lại phía sau mấy bước, Tiểu tứ thấy không có người để ý đến hân, đơn giản quay đầu bò bò qua bên kia, quay người lại, liền phát hiện phía sau không hề thiếu vật nhỏ, nhìn rất ngạc nhiên. Lại vừa thấy, ôi, có cái quen thuộc, ngày thường sau khi mình cầm thứ này nường đều hôn hôn một cái để thưởng còn có các loại thức ăn ngon!

Vì thế, nhân tình Tiểu tứ sáng lên, liền bay nhanh hướng về phía đồ vật kia, người Lễ bộ bên cạnh vội vàng hô: "Chúc mừng Tứ hoàng tử bắt một quyển tứ thư, tương lai nhất định học phú ngũ xa tài trí hơn người!"

HẬU CUNG MƯU SINH KẾ

Tiểu Nhiên Hoa Khai

www.dtv-ebook.com

Chương 126: Bốn Tuổi

"Nhân chi sơ, tính bản thiện." Trần Mạn Nhu ôm Tiểu tứ ngồi trên tháp, chỉ vào một câu trên sách, từng chữ từng chữ dạy hẩn đọc, Tiểu tứ là đứa bé thông minh, nãi thanh nãi khí đọc theo.

"Nường nường, gần đến buổi trưa, ngài cùng Tứ hoàng tử nghỉ ngơi một chút?" Lập Hạ bưng bồn băng tiến vào, vừa đem bồn băng ban đầu mang ra ngoài, vừa nghiêng đầu cùng Trần Mạn Nhu nói chuyện. Năm trước, Bội Đình Tiến Tửu cùng Vi Nhạc ba đại cung nữ, đã xuất cung lập gia đình. Cho nên hiện tại trải qua điều chỉnh, Chung Túy cung đại cung nữ bên người Trần Mạn Nhu chính là Đối Nguyệt Tẩn Hoan cùng Lập Xuân Lập Hạ Lập Thu Lập Đông là sáu người.

Về phần bên người Tiểu tứ, vẫn là hai đại cung nữ lúc trước còn lại, cũng không có thay đổi người. Chính là Tiểu tứ dù sao cũng đã lớn, lúc này bên người cũng nên thêm người. Lại thêm hai năm, Tiểu tứ nên đến Sùng Văn quán đọc sách, tốt nhất là chuyển đến đây hai đại thái giám trước, sớm một chút quản lý cho tốt, bồi dưỡng một chút, cũng đỡ phải đến lúc đó luống cuống tay chân, bị người khác nhân cơ hội nhét cây đinh vào.

Trần Mạn Nhu vừa tính toán chuyện này trong lòng, vừa thuận miệng lên tiếng: "Lập Hạ, đem bát thuốc của Tứ hoàng tử bưng lại đây, trước cho hẩn uống thuốc, qua nửa canh giờ lại dùng cơm trưa."

Lập Hạ lên tiếng, lại vén rèm đi ra ngoài. Ngồi trong lòng Trần Mạn Nhu, Tiểu tứ ngẩng đầu: "Nường, ta không muốn uống thuốc, người cho ta đổi cái khác đi."

"Không được, cái này là để bổ thân mình, ai bảo người mấy ngày trước sinh bệnh đâu? Người không sinh bệnh tự nhiên sẽ không cần uống." Trần Mạn Nhu xoa bóp mũi nhỏ của hân, cười nói, Tiểu tứ chu miệng, vẻ mặt mất hứng: "Ta hiện tại đã rất tốt, nương nói chuyện không giữ lời gì hết."

"Ta làm sao nói không giữ lời gì hết?" Trần Mạn Nhu niết hai má hân, trên mặt mang theo uy hiếp: "Hôm nay người không nói ầu phi đáp án vừa lòng, thuốc kia, sẽ phải uống một tháng!"

Tiểu tứ nhất thời khấn trương, nhìn kỹ sắc mặt Trần Mạn Nhu, xác định mẫu phi mình không phải đang nói chơi, trên mặt lập tức uể oải, nhượng mảy lên suy nghĩ nửa ngày, mới vẻ mặt lên án: "Nương, người nói hết bệnh rồi sẽ không cần uống nữa, nhưng là bệnh ta đã rất tốt."

"Vậy nương tại sao lại nhớ rõ, lúc trước ta nói hình như là bệnh hoàn toàn tốt đâu?" Trần Mạn Nhu trêu tức nhìn hân: "Buổi tối hôm qua, là tiểu tử nào nửa đêm ho khan? Chẳng lẽ Chung Túy cung chúng ta nuôi một con mèo nhỏ bị ho?"

"Mới không phải con mèo nhỏ!" Sắc mặt Tiểu tứ đỏ bừng, nhất đầu dùng sức chui vào lòng Trần Mạn Nhu: "Mẫu phi phá hư! Mẫu phi con không muốn uống thuốc, người đáp ứng Tiểu tứ được không? Nếu mẫu phi không cho Tiểu tứ uống thuốc, Tiểu tứ đem điểm tâm ngày hôm qua Tiểu tứ giấu ầu phi ăn."

Tiểu tứ đồng ngôn đồng ngữ chọc Trần Mạn Nhu cười ha ha, ngay cả Đới Nguyệt bưng khay vào cũng nhin không được ý cười trên mặt: "Tứ hoàng tử, không phải Trần ma ma đã nói ngài không thể ăn điểm tâm kia sao? Bằng không, sẽ bị sâu răng a."

"Đới Nguyệt tỷ tỷ cũng phá hư!" Tiểu tứ xấu hổ giận dữ, tránh ở trong lòng Trần Mạn Nhu không được, Trần Mạn Nhu cười kéo hân: "Được rồi được rồi, nương đáp ứng người, hôm nay uống thuốc là một lần cuối cùng,

uống xong thì không có nữa, ngày mai cũng không cần uống, về sau không sinh bệnh cũng không cần uống, như vậy là được đi?"

"Cám ơn nương." Tiểu tứ lập tức vui vẻ, tiến đến trên mặt Trần Mạn Nhu dùng sức hôn một cái, Trần Mạn Nhu xoay người đem bát thuốc trên khay bưng đến, cầm thìa tự mình dứt Tiểu tứ uống thuốc, lông mi Tiểu tứ đều xoắn cùng một chỗ, rất là không muốn uống thuốc đắng như vậy, chính là thấy vẻ mặt mẫu phi nhà mình vẫn kiên định, đành phải nho nhỏ thở dài, cúi đầu uống thuốc, bộ dáng tiểu đại nhân, lại có vẻ đáng yêu.

Uống thuốc xong, Tiểu tứ xoa bụng: "Ai, qua ngày thực vất vả, trong bụng ta nước cuồn cuồn, cơm trưa làm sao bây giờ."

Trần Mạn Nhu thật sự là nhịn không được, thối phù một tiếng cười một tiếng, cầm khăn tử, vừa lau miệng Tiểu tứ, vừa cười nói: "Người là cái quý tinh linh, còn biết trong bụng nước cuồn cuồn thì không có biện pháp ăn cơm. Bất quá, người suy nghĩ nhiều quá, cho dù nhiều nước hơn nữa, một hồi đi quan phòng, thì sẽ hết. Ngộ thiện còn nửa canh giờ, không cần gấp."

Tiểu tứ ai oán liếc mắt nhìn Trần Mạn Nhu một cái, đưa tay nhu bụng, Trần Mạn Nhu nhịn cười ôm hân đến: "Tốt lắm, nương không cười người nữa, đến, đem hai đoạn này đọc lại hai lần, sau đó chúng ta đến trong viện đi một chút."

Tiểu tứ lúc này mới cao hứng lên, lại cùng Trần Mạn Nhu đọc sách.

Đợi đến thời điểm dùng cơm trưa, hai mẹ con đang chuẩn bị phân phó người bày thiện, chỉ thấy cửa viện xuất hiện mảnh y phục màu vàng sáng, nhân tình Tiểu tứ sáng lên, lập tức vọt đi lên: "Phụ hoàng! Tiểu tứ rất nhớ người!"

"Ha ha, phụ hoàng cũng nhớ Tiểu tứ, đến, cho phụ hoàng nhìn xem Tiểu tứ có cao có béo ra hay không." Phong Minh Chiêu xoay người ôm lấy Tiểu

tử, cánh tay nâng nâng lên, Tiểu tứ có chút bất mãn: "Phụ hoàng, chúng ta chỉ có ba ngày không gặp mặt, mẫu phi nói, ba ngày sẽ không mập ra."

Trần Mạn Nhu cũng đi đến hành lễ với Hoàng thượng: "Thiếp thỉnh an Hoàng thượng, Hoàng thượng tại sao lại đến đây lúc này? Đã dùng ngọc thiện? Thiếp vừa tính dùng, Hoàng thượng nơi này của thiếp dùng một ít đi."

"Ân." Hoàng thượng gật gật đầu, ôm Tiểu tứ đi vào bên trong, Trần Mạn Nhu vội vàng bắt kịp. Vào phòng, liền thấy Tiểu tứ đứng đối diện Hoàng thượng khoe đồ chơi ngày hôm qua vừa có: "Tiểu mã xa này sẽ tự động chạy, phụ hoàng người xem, ta kéo kéo chỗ này, nó liền tự mình chuyển động."

"Phải không? Chơi rất vui, không tệ." Hoàng thượng thực cố động gật đầu, Tiểu tứ rất vui vẻ: "Phụ hoàng, đây là tiểu cừu tặng cho ta, hân còn tặng cho ta một con ngựa biết chạy a, phụ hoàng đợi chút, con lấy cho người xem."

"Trần ái khanh mang đồ cho Tiểu tứ?" Thấy Tiểu tứ được bọn nha hoàn vây quanh chạy vào nội thất, Hoàng thượng liền nghiêng đầu hỏi Trần Mạn Nhu, Trần Mạn Nhu hơi mang theo chút ngượng ngùng nói: "Uh, Hoàng thượng thứ tội, cháu thiếp cùng Tiểu tứ lớn gần bằng nhau, cho nên thời điểm đệ đệ thiếp mua đồ chơi, đều mua hai phần, mấy ngày trước hân mới từ Tô Châu bên kia trở về, liền phái người tặng vào."

"Hân cũng là trân trọng cháu ngoại trai của mình, trăm làm sao có thể trách tội hân?" Hoàng thượng cười khẽ một tiếng, đưa tay vỗ vỗ tay Trần Mạn Nhu: "Mấy ngày trước không phải nói bên người Tiểu tứ nên thêm người sao? Buổi chiều trăm cho người mang vài người đến đây, người chọn cho Tiểu tứ vài người."

"Là, thiệp đã biết." Trần Mạn Nhu cười ngăn tay Hoàng thượng đang cầm ly trà: "Hoàng thượng, lập tức sẽ dùng cơm trưa, ngài lúc này uống trà, không tốt cho dạ dày, thiệp cho người nấu một chén canh cho ngài đi?"

"Không cần, trăm cũng không phải quá khát." Hoàng thượng cười cười, buông ly trà xuống, quay đầu nhìn nhìn Trần Mạn Nhu, hôm nay Trần Mạn Nhu cũng không trang điểm, tóc rời rạc phân tán tà vắn lên một chút, phía trên chỉ dùng cây trâm ngọc bích giữ lại. Bên tai mang khuyên tai giọt nước, hiện sắc mặt trắng nõn như ngọc.

Diện mạo Trần Mạn Nhu thực không tệ, mắt hạnh loan loan, mũi quỳnh môi anh đào, lông mi cùng giống bàn chải nhỏ, rung động hai cái, lại vừa nhắc mắt như vậy, liền mang theo chút gợn nước lưu động, khiến cho người nhìn cảm thấy tâm bình khí hòa, lòng tràn đầy an nhàn thoải mái.

Trên người mặc nhu váy tề ngực nguyệt sắc, rũ xuống hai đoạn tơ lụa ngấn màu phấn trắng, phía dưới cổ lộ ra một chút làn da trắng nõn, từ bên cạnh có thể loáng thoáng nhìn thấy xương quai xanh duyên dáng. Hoàng thượng biết, dáng người Trần Mạn Nhu luôn luôn rất không tệ.

Lúc tiến cung, tuổi còn nhỏ, không quá lộ rõ, chỉ làm cho người ta cảm thấy ngây ngô, nhưng là nhiều năm như vậy, Tiểu tứ cũng đã bốn tuổi, thân mình Trần Mạn Nhu, đã hoàn toàn phát triển, hơn nữa có Tiểu tứ, trên người tăng thêm một phần mẫu tính ôn nhu, thời điểm ngồi bất động, Trần Mạn Nhu cũng có thể được ột bức tranh.

"Phụ hoàng phụ hoàng, mau nhìn." Hoàng thượng đang dụng tâm đánh giá Trần Mạn Nhu, Tiểu tứ đã ôm đồ chơi bảo bối của hắn đi ra, hưng phấn đem tiểu mộc mã để trên mặt đất, túm ống quần Hoàng thượng để cho hắn đi xuống xem: "Xem tiểu mộc mã của ta, phụ hoàng xem có đẹp không?"

"Rất đẹp." Hoàng thượng cúi thấp đầu, đưa tay nhu nhu đầu Tiểu tứ, Tiểu tứ vui sướng hài lòng biểu diễn cho Hoàng thượng xem làm sao làm cho

tiểu mộc mã của hã chuyển động. Chơi một hồi, ngẩng đầu nhìn Hoàng thượng: "Phụ hoàng, ngày hôm qua Nhị hoàng huynh nói, thực thích tiểu mộc mã của ta, ta ngày mai phải đưa tiểu mộc mã cho Nhị hoàng huynh, nếu phụ hoàng muốn chơi, hôm nay phải nắm chặt thời gian."

Khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn mang theo một ít vẻ người lớn, Hoàng thượng nhìn thập phần vui vẻ: "Vậy sao Tiểu tứ không nghĩ đem cái này đưa cho phụ hoàng đâu?"

"A?" Tiểu tứ phát ngốc ngơ ngác nhìn Hoàng thượng, một lát sau, mặt mặt nhảnh thành một đoàn: "Phụ hoàng cũng thích phải không? Nhưng là ta lúc trước đáp ứng Nhị hoàng huynh rồi a. Ngô, phụ hoàng nhiều việc như vậy, hã là không có thời gian chơi đùa đi? Mẫu phi nói, phụ hoàng không phải là phụ hoàng của một mình Tiểu tứ, còn là phụ hoàng của dân chúng thiên hạ, mẫu phi chỉ chiếu cố một mình Tiểu tứ đã phải mệt chết, vậy phụ hoàng khẳng định cũng bề bộn nhiều việc, có nhiều việc đặc biệt cần chiếu cố đi?"

Hoàng thượng ngạc nhiên, quay đầu nhìn Trần Mạn Nhu: "Hã luôn luôn như thế?"

Trần Mạn Nhu cũng không nhịn được cười: "Đứa nhỏ này học nói nhanh, người khác nói cái gì, hã đều có thể đặc biệt nhớ kỹ, đêm qua hỏi thiếp tại sao Hoàng thượng không đến đây, thiếp liền giải thích hai câu, không nghĩ tới, hã ngược lại nhớ ở trong lòng."

"Tiểu tứ của trẫm là đứa bé thông minh." Hoàng thượng cười bế Tiểu tứ, nhéo nhéo cái mũi nhỏ của hã: "Cũng là đứa bé biết hữu ái huynh đệ, quý phi dạy hã rất tốt."

"Làm sao là thiếp dạy, ngày thường thiếp bắt quá dạy hã nhận thức chữ, đọc sách, ngày thường đều là Đại hoàng tử dạy hã." Trần Mạn Nhu cười nói, Tiểu tứ ngồi ở trên đùi Hoàng thượng còn thật sự gật đầu: "Uh, Đại

hoàng huynh nói, thường lệ chi hoa, ngạc không vĩ vĩ. Phàm kim nhân, là huynh đệ tốt. Tử tang oai, huynh đệ khổng hoài. Nguyên thấp bầu hĩ, huynh đệ cầu hĩ. Sống sở nguyên, huynh đệ cứu cấp. Là nói, thế giới này, ân, trừ bỏ cha mẹ, chính là quan hệ huynh đệ là thân thiết nhất, ân, ngày thường cũng chỉ có huynh đệ đối xử tốt với nhau, ân, phải quý trọng hữu ái huynh đệ mới được."

Tiểu tứ tuổi không lớn, nói đứt quãng, thường thường còn quên từ, cũng có vài từ không diễn ý, nhưng là bài thơ này lại nhớ rất đầy đủ, vừa thấy cũng biết là tổn công phu khổ cực một phen.

Tuy rằng Tiểu tứ nói ngắt quãng, nhưng là Hoàng thượng cùng Trần Mạn Nhu cũng không nói chen vào, vẫn chờ Tiểu tứ tự mình nói xong, Trần Mạn Nhu cao hứng sờ đầu Tiểu tứ tiến hành khen ngợi: "Tiểu tứ nhớ tốt lắm, Đại hoàng huynh người nhưng là tổn tâm lực dạy người, lần sau người gặp Đại hoàng huynh, cần phải đa tạ tạ hăh."

Hoàng thượng cũng biết quan hệ Tiểu tứ cùng Đại hoàng tử thân cận nhất, lúc này thấy Đại hoàng tử còn dạy Tiểu tứ đạo lý huynh đệ hữu ái trong kinh thi, trong lòng đồng thời vừa lòng với Đại hoàng tử, với Tiểu tứ cũng càng yêu thương vui mừng, thuận tiện, với Trần Mạn Nhu cũng càng yên tâm vừa lòng.

Người khác cao hứng nhiều lắm là cười nhiều hơn trong chốc lát, Hoàng thượng cao hứng, liền có chỗ tốt khác. Không riêng gì Tiểu tứ cùng Trần Mạn Nhu được ban thưởng, chính là Đại hoàng tử cùng Hoàng hậu bên kia, Hoàng thượng cũng vung tay lên, cho người ban thưởng càng nhiều.

HẬU CUNG MƯU SINH KẾ

Tiểu Nhiên Hoa Khai

www.dtv-ebook.com

Chương 127: Mẹ Con

Dùng ngọc thiện, Hoàng thượng tự hồi Càn Thanh cung, Trần Mạn Nhu cùng Tiểu tứ ngủ trưa xong, chợt nghe thông báo, nói là Nội Vụ phủ đưa người đến đây. Cung nữ thái giám dùng trong hoàng cung này, bình thường chia làm hai loại. Một loại là từ Nội Vụ phủ đi ra, đó đều đã trải qua điều ~ giáo, có tác dụng đặc thù, hoặc là mọi người thế tộc muốn đưa vào.

Tỷ như, vú nường, giáo dưỡng ma ma cùng với nhất đẳng cung nữ linh tinh, đều là trải qua Nội Vụ phủ tiểu tuyển trước, sau đó tiến cung. Mà một loại khác, lại là từ Tạp Dịch tư đi ra, đó đều có vẻ thấp hơn, như là thô sử ma ma trong cung hoặc là tam đẳng cung nữ, nha hoàn chạy chân linh tinh, trên cơ bản đều là tự bán tự thân vào hoàng cung.

"Quý phi nương nương, mười người này là Hoàng thượng phân phó tiểu nhân mang tới, ngài cùng Tứ hoàng tử nhìn trước một cái?" Chuyện Tiểu tứ, là Hoàng thượng chính miệng phân phó, tự nhiên người đến là Nội Vụ phủ. Vương tổng quản đứng một bên, rất cung kính hành lễ với Trần Mạn Nhu, chỉ cho nàng mười tiểu thái giám đứng một bên.

Người trong cung đều biết, tuy rằng Trần quý phi không phải là quý phi có số lần thị tẩm nhiều nhất, nhưng là Hoàng thượng ở trên lại thích Tứ hoàng tử, Đại hoàng tử cũng thích Tứ hoàng tử, Hoàng hậu cũng thích Trần quý phi, cho nên ở trong cung, vẫn có mặt mũi hơn so với các phi tần khác.

Thậm chí có thể nói, ngay cả Dương quý phi hiện tại đều nể mặt Trần quý phi. Không có biện pháp, Dương quý phi không chỉ lớn tuổi, ngay cả hài tử cũng không có, tại trước mặt Trần quý phi, có thể nói là một chút ưu

thế cũng không có, cũng may mắn, Hoàng thượng có vẻ nhớ tình bạn cũ, cũng sẽ thường thường đến chỗ Dương quý phi ngồi lại.

Phi tần có hài tử, nhất là phi tần có hoàng tử, cho dù là không có thánh sủng, trên cơ bản ở trong hoàng cung, cũng sẽ không nhiều chịu bắt nạt. Dù sao, Từ An thái hậu vẫn còn, Hoàng hậu cũng là người tài đức sáng suốt, Hoàng thượng cũng thực coi trọng con nối dòng, không ai dám chậm trễ hoàng tự.

Hai năm trước, không phải có Bạch chiêu nghi có vẻ được sủng ái, ra tay hại hài tử của Thường phi, cho nên trực tiếp ban một ly độc rượu giải quyết sao? Còn có tiền sự đám người Mã tiếp dư lúc trước làm bài học, các nội thị cung nữ trong cung, cũng không dám không có mắt nhìn với các hoàng tự.

"Phương diện này, có mấy người biết chữ?" Tầm mắt Trần Mạn Nhu ở trên người mọi người quét một vòng, cười tủm tỉm hỏi, Vương tổng quản vội vàng trả lời: "Đều biết chữ, bất quá cũng phải nhìn xem là sách gì, nhiều lắm không phải người trợn mắt nói mò."

Tiểu tử được Trần Mạn Nhu ôm, đôi mắt trừng thật to, chỉ nhìn chăm chăm vài tiểu thái giám trước mắt, hôm nay phụ hoàng cùng mẫu phi hẳn đều nói, muốn chọn người đến bồi mình ngoạn, thật giống như bên người Đại hoàng huynh có ba người, có thể làm chân chạy có thể lấy đồ vật có thể truyền lời, rất trọng yếu, hẳn nên nghiêm túc chọn lựa mới được.

"Có biết quyền cước công phu hay không?" Trần Mạn Nhu tiếp tục hỏi, lần này Vương tổng quản chỉ chỉ vài người: "Hồi quý phi nương nương, bốn người này lại biết một ít quyền cước công phu." Hơi do dự một chút, Vương tổng quản vẫn nói một câu: "Quý phi nương nương, chờ thời điểm Tứ hoàng tử sáu tuổi, Hoàng thượng sẽ cho Tứ hoàng tử tuyển thị vệ."

Quyền cước công phu của bọn thị vệ, nhưng là so với nhóm tiểu thái giám này mạnh hơn nhiều.

Trần Mạn Nhu cười gật gật đầu: "Đa tạ Vương tổng quản nhắc nhở, chính là, thị vệ cũng có chỗ không chiều cổ được." Nhấp mím môi, Trần Mạn Nhu cúi đầu hỏi Tiểu tứ: "Tiểu tứ thích người nào?"

"Mẫu phi, ta thích người nào thì có thể muốn người đó sao?" Tiểu tứ nãi thanh nãi khí hỏi, Trần Mạn Nhu nghĩ nghĩ, lắc đầu: "Ý kiến của người đâu, chỉ có thể làm ý kiến tham khảo, quyền quyết định cuối cùng vẫn ở trong tay mẫu phi. Chờ thời điểm người lớn được như vậy, người mới có thể thích người nào thì sẽ người đó."

Trần Mạn Nhu ở trước người mình khoa tay múa chân một chút, ước chừng thời điểm Tiểu tứ mười ba mười bốn tuổi mới có thể có được độ cao kia. Đầu tiên Tiểu tứ uể oải một chút, lập tức lại vực dậy tinh thần: "Vậy được rồi, chờ thời điểm ta lớn như vậy, ta có thể tự mình ra quyết định."

Nói xong, quay đầu lại đi nhìn vài tiểu thái giám kia, tuy rằng quyền quyết định không ở trong tay mình, nhưng mẫu phi cũng nói, ý kiến của mình cũng là tham khảo, tổng so với không thể đề xuất ý kiến tốt hơn nhiều.

Hắn lúc trước nhưng là thấy qua Nhị hoàng tử cùng Thục mẫu phi ở chung, đó là Thục mẫu phi nói cái gì, cũng chỉ có thể là cái đó. Ý kiến của Nhị hoàng tử, ngay cả làm ý kiến tham khảo cũng không thể, cùng mình so sánh, Nhị hoàng huynh vẫn là rất thâm.

Nghĩ, Tiểu tứ còn có một loại cảm giác về sự ưu việt, ngẩng đầu ưỡn ngực, vươn ngón tay nhỏ béo tròn chỉ bốn người biết quyền cước công phu: "Các người tên gọi là gì, bao nhiêu tuổi?"

Đây là học thời điểm năm trước bộ dáng Trần Mạn Nhu chọn người vào Chung Túy cung, giọng điệu, động tác, thật sự là bắt chước giống sáu

thành.

Trần Mạn Nhu không nói chuyện, ngược lại Vương tổng quản vụng trộm lấy hai mắt ngắm Tứ hoàng. Bốn tiểu thái giám kai do do dự dự nhìn Vương tổng quản, cuối cùng một tiểu thái giám đứng ở ngoài cùng bên phải bước ra khỏi hàng: "Hồi Tứ hoàng tử, tiểu nhân Tô Thăng Thư, năm nay chín tuổi."

Có mở đầu, vài người còn lại cũng đều báo tên. Tiểu tứ mập mạp cau mày suy nghĩ nửa ngày, chỉ Tô Thăng Thư kia: "Mẫu phi, ta nghĩ muốn người này, còn có, người kia!"

Chỉ là người thứ nhất bên trái kia, không biết quyền cước công phu, bất quá lớn lên bộ dáng ngược lại rất thanh tú, không nói một lời. Lúc trước có Tô Thăng Thư đi đầu, còn lại ước chừng là thấy Trần Mạn Nhu thật muốn nghe ý kiến Tứ hoàng tử, thời điểm báo danh tự tuổi tác liền hơn vài phần đa dạng. Mà người này, vừa rồi lại an an phận phận, không nói nhiều, không làm nhiều.

Trần Mạn Nhu cẩn thận đánh giá hai người Tiểu tứ chọn lựa một chút, Tô Thăng Thư kia cũng rất không tệ, có đảm lược, nhanh thức thời, có dũng khí quyết định thật nhanh, coi như là một nhân tài. Một văn một võ, coi như là không tệ.

"Hai người Tô Thăng Thư cùng Tần Vinh lưu lại đi." Trần Mạn Nhu gật đầu nói với Vương tổng quản, Vương tổng quản vội vàng hành lễ: "Tiểu nhân biết, Quý phi nương nương nếu không có việc gì, tiểu nhân liền mang theo vài người còn lại cáo lui."

"Uh, đi xuống đi." Trần Mạn Nhu thấy Vương tổng quản dẫn tám người còn lại biểu tình khác nhau rời đi, nghiêng đầu nhìn Tiểu tứ: "Tiểu tứ, người có muốn cho bọn hắn đổi tên?"

"Không cần, ta sẽ không đặt tên." Tiểu tứ cau mày suy nghĩ nửa ngày, mới lăm bầm than thở nói, một đôi mắt xoay tròn nhìn Tô Thăng Thư cùng Tần Vinh, vẻ mặt bộ dáng tò mò.

"Hai người các người là Tứ hoàng tử tự mình chọn lựa, ngày sau các người phải trung tâm với Tứ hoàng tử. Nếu để cho bản cung biết các người có tâm quỷ quái, lúc đó không nên trách bản cung không khách khí." Trần Mạn Nhu có lệ đi phát biểu với hai tiểu thái giám, thấy hai người bọn hắn hai cái đều ứng tiếng, đơn giản buông Tiểu tứ ra, để cho tự hắn đến hỏi hai tiểu thái giám kia một ít vấn đề.

Lòng hiếu kỳ của Tiểu tứ vẫn thực tràn đầy, từ gia hương hai tiểu thái giám làm sao, hỏi đến nhà bọn họ còn có những ai, lại là vì sao tiến cung. Trong lúc Trần Mạn Nhu vẫn đánh giá sắc mặt hai tiểu thái giám kia, Tô Thăng Thư không kiêng ngạo không nóng nảy, Tần Vinh tuy rằng hơi thẹn thùng, nhưng là thời điểm nói chuyện cũng thành thành thật thật.

Dù sao thời gian còn dài, trước khi Tiểu tứ đến trường, hai người này nếu có chỗ không thích hợp, Trần Mạn Nhu cũng là có thể sớm phái trở về, sau đó đổi hai người tới là được.

"Nương, ta muốn đi Dục Khánh cung tìm Đại Hoàng huynh." Tiểu tứ hỏi trong chốc lát, xoay người lại bổ nhào vào bên người Trần Mạn Nhu làm nũng tím y phục Trần Mạn Nhu nói, Trần Mạn Nhu đỡ cánh tay của hắn: "Hôm nay chữ to đã viết xong?"

"Không có." Sắc mặt Tiểu tứ ửng đỏ, đem mặt chôn trên người Trần Mạn Nhu, Trần Mạn Nhu nghĩ nghĩ, kêu Chấp Nghiên tiến vào: "Người đi đem giấy và bút mực của Tứ hoàng tử thu thập một phen, cùng Tứ hoàng tử đi Dục Khánh cung đi. Nói với Đại hoàng tử, công khoá hôm nay của Tiểu tứ còn chưa hoàn thành, thỉnh Đại hoàng tử đốc thúc nhiều hơn."

"Hai người bọn họ cũng mang theo." Tiểu tứ thấy Trần Mạn Nhu đáp ứng, vội vàng đưa tay chỉ hai tiểu thái giám mới của mình, Trần Mạn Nhu cũng gật đầu đáp ứng. Thấy Tiểu tứ vui sướng hài lòng mang theo người ra Chung Túy cung, mới đưa tay xoa xoa cái trán: "Tiểu tứ càng ngày càng nghịch ngợm."

"Nường nường, Tứ hoàng tử đây là khỏe mạnh hoạt bát." Đối Nguyệt ở một bên cười nói, đưa tay chỉ Từ An cung bên kia một chút: "Tổng so với mỗi ngày buồn bã ỉu xìu uống thuốc thì tốt hơn. Đúng rồi, Nhị hoàng tử năm nay sẽ nhập học, chúng ta tặng đồ qua sao?"

"Uh, sẽ đưa một nghiên mực đi." Trần Mạn Nhu nghĩ nghĩ, thuận miệng nói. Đối Nguyệt ứng tiếng, cầm sổ sách đi ra, để cho Trần Mạn Nhu xem cái nào đi thì tốt.

Mà lúc này, Thục phi cũng ở Dực Khôn cung giáo dục Nhị hoàng tử: "Sau khi người vào học, có gắng học tập, phụ hoàng người cũng cho người chọn thư đồng rất tốt, tương lai, hai thư đồng này chính là phụ tá đắc lực của người, người nên hảo hảo đối đãi với bọn hắn."

"Là, mẫu phi, con đã biết." Nhị hoàng tử đứng trên mặt đất, có nề nếp hành lễ với Thục phi, Thục phi đưa tay kéo Nhị hoàng tử đến bên người mình, xoa xoa đầu hắn: "Người cũng đừng trách mẫu phi ngày thường đối với người yêu cầu nghiêm khắc, Đại hoàng huynh người sớm đã tiến vào, lúc này cũng đã mười một tuổi, nghe ý tứ Hoàng hậu, qua hai năm nữa, liền tính cho Đại hoàng người huynh lâm triều nghe báo cáo, đến lúc đó, Đại hoàng huynh người khẳng định sẽ bắt đầu tích lũy nhân mạch, người vốn nhỏ tuổi hơn so với hắn, đã không chiếm được ưu thế gì, nếu trên phương diện học tập lại kém hắn, phụ hoàng người có thể một chút cũng không nhìn tới người."

Nhị hoàng tử mân mân môi, dựa vào trong lòng Thục phi gật gật đầu: "Mẫu phi, con biết, con nhất định sẽ không làm cho ngài thất vọng."

"Hảo, vậy mẫu phi sẽ chờ Húc nhi làm cho mẫu phi về vang, thời gian không còn sớm, người nhanh đi học bài đi thôi." Thục phi nói xong, đưa tay đẩy đẩy Nhị hoàng tử, Nhị hoàng tử gật gật đầu, đang chuẩn bị cáo lui, Thục phi lại gọi hắt lại: "Đợi lát nữa ta cho người đưa cho người đưa một chén hạnh nhân hạch đào lộ, người uống nhiều một chút."

"Là, đa tạ mẫu phi." Nhị hoàng tử quy củ hành lễ, xoay người xuất môn, dẫn tiểu thái giám của mình đi đến hậu điện.

"Nường nường, vừa rồi nô tỳ nhìn thấy, Tứ hoàng tử lại đi Dục Khánh cung." Vụ Diêu vào cửa, sau khi hành lễ với Hoàng hậu đứng ở một bên thấp giọng nói, Hoàng hậu đang ở đọc sách dạy đánh cờ, nghe thấy lời này, trên tay cũng chỉ là dừng một chút, một lát sau, buông một quân cờ, thực tùy ý hỏi: "Người đi theo bên người là ai?"

"Uh, hôm nay ngược lại chỉ dẫn theo một ma ma, thay đổi hai tiểu thái giám." Ngày thường, Tiểu tứ xuất môn mang theo hai ma ma, hai đại cung nữ, cùng với hai tiểu thái giám.

Hoàng hậu gật gật đầu, đưa tay bưng ly trà một bên nhấp hai ngụm: "Tiểu tứ là đứa nhỏ thông minh, lại đối Hoảng Văn thập phần ngưỡng mộ tôn kính. Bản cung yên lặng nhìn vài năm, Trần quý phi cũng vẫn là người thành thật, ngày sau, Tiểu tứ nói không chừng chính là trợ lực cho Hoảng Văn."

"Nường nường nói phải, chính là lúc này Đại hoàng tử hẳn là đang học tập..." Vụ Diêu chần chờ một chút nói, Hoàng hậu cười tà liếc mắt nhìn nàng một cái: "Hoảng Văn nếu ngay cả điểm tự chủ ấy cũng không có, cũng nên sớm dẹp bỏ tâm tư kia, đem cơ hội lưu cho người khác là được."

Sắc mặt Vụ Diêu trắng nhợt, vội vàng hành lễ: "Là nô tỳ nói sai, nường nường thứ tội."

"Được rồi, bản cung biết người nhìn Hoảng Văn lớn lên, đối hân cũng thập phần để bụng, chính là, Tiểu tứ cũng là hoàng tử, là huynh đệ của Hoảng Văn." Hoàng hậu nói câu này, lại cúi đầu nhìn sách dạy đánh cờ, một lát sau thở dài nói: "Thừa Càn cung kia, là có thai đi? Nàng ngược lại là người thông minh, im lặng nhiều năm như vậy."

HẬU CUNG MƯU SINH KẾ

Tiểu Nhiên Hoa Khai

www.dtv-ebook.com

Chương 128: Bị Phỏng

Thường phi một tay mang theo một bình nước khéo léo tinh xảo, một tay nhẹ rung ống tay áo rộng thùng thình, hơi nghiêng miêng bình một chút, rót vào hai ly trà, sau đó chỉ thấy lá trà trong chén, toàn bộ giãn mở ra, nở rộ hình dạng xinh đẹp. Nước trong chén, cũng chậm chậm nhiễm một tầng minh liệt sắc thái.

Huệ phi ngồi đối diện, nhìn ly trà lượn lờ hơi nước, thập phần khoa trương hấp hấp cái mũi, vẻ mặt tán thưởng nói: "Thường tỷ tỷ, ta uống nhiều trà như vậy, cũng là của người uống tốt nhất. Kỳ thật, cho dù không uống trà, chỉ cần nhìn Thường tỷ tỷ pha trà, đó cũng là một cảnh đẹp làm tâm tình vui vẻ."

Thường phi giương mắt cười liếc liếc nhìn Huệ phi một cái, ngón tay trắng nõn điểm điểm trong hư không: "Cũng chỉ có cái miệng nhỏ nhắn của người biết nói chuyện." Nói xong, hơi phì cười: "Chính là, uống ngon lại có ích lợi gì đâu?"

Huệ phi đưa tay vỗ vỗ lưng bàn tay nàng: "Người a, chính là tâm tư quá nặng, uống ngon thì làm sao vô dụng? Người xem, ta mỗi ngày đến cộ nước trà của người uống, nếu không sợ người ghét bỏ, ta cũng có thể một ngày mười hai canh giờ ở tại chỗ người a."

Thường phi nhợt nhạt tươi cười, cũng không nói chuyện, chỉ đưa tay bưng đĩa trà, lấy nắp chén đem lá trà đẩy ra, sau đó dính dính môi. Huệ phi tả hữu nhìn xem, quay đầu nhìn Thường phi nói: "Kỳ thật, theo ta thấy, người trong toàn hậu cung này, không một ai có thể so sánh được với người. Dương quý phi lớn tuổi, Trần quý phi bộ dáng cũng bình thường, ta

thì không cần phải nói, trời sinh chính là người thẳng tính, Đức phi lại là người kiến thức hạn hẹp, lúc trước trong nhà lại bị đoạt tước vị, mắt thấy không quá vài ngày có thể bị đạp xuống, hậu cung đệ nhất nhân, còn không phải đến lượt người? Hoàng thượng một tháng, ít nhất muốn tới chỗ người mười ngày đi? Đây đã là một phần ba thời gian, ngay cả Hoàng hậu nơi đó, cũng chưa tới số này."

Theo lời Huệ phi, trên mặt Thường phi thoáng mang một ít điểm hồng: "Thôi muội muội, ngày sau lời này cũng không nên nói lung tung, Hoàng hậu tuy rằng số ngày ít, nhưng Hoàng hậu dù sao cũng là quốc gia chi mẫu, ung dung hoa quý, không hổ là hoa trung mẫu đơn, chỉ làm cho các loài hoa khác tự biết xấu hổ."

Huệ phi thối phù một tiếng bật cười: "Hảo tỷ tỷ, ta cũng chỉ nói ở chỗ người, toàn hoàng cung này a, ta cũng cũng chỉ tin tưởng một mình người." Nói xong, hơi bát quái tiến đến bên người Thường phi hỏi: "Thường tỷ tỷ nghe nói đi? Thừa Càn cung kia, nhưng là có thai. Người nói, Hoàng thượng lần này có thể một lần nữa đem nàng sắc phong thành Hiền phi hay không?"

Thường phi rũ mi mắt xuống, nhìn nước trong ly trà lặng im trong chốc lát, mới ngẩng đầu cười nói: "Việc này, là Hoàng thượng cùng Hoàng hậu nương nương định đoạt, tỷ muội chúng ta nói nhiều, cũng bất quá là nói chuyện phiếm."

"Năm trước bởi vì Hoàng Hà ngập lụt, ngừng tuyển tú một lần, người ngoài cung vào không được, nhưng là người trong cung, có thể tăng phân vị lên." Huệ phi than thở một câu, theo lệ thường trong cung, tuyển tú trước, sau sẽ sắc phong phi tử, sau khi tuyển tú một năm rưỡi, còn có một lần sắc phong.

Năm trước không tuyển tú, cũng không gây trở ngại cuối năm nay sắc phong.

Huệ phi than thở một câu, trên mặt có chút bất mãn: "Để cho ta xem xem, Phó phi so ra hoàn toàn kém Thường tỷ tỷ người, nàng dựa vào cái gì vừa tiến cung thì là Hiền phi a?"

Thấy trên mặt Thường phi không có gì biểu tình, Huệ phi cũng trầm mặc trong chốc lát, ngón tay nắm đĩa trà vòng vo hai vòng, nước trong ly trà không phải thực ổn, lập tức liền văng ra ngoài, nước trà trong chén bay ra, hoàn toàn rơi vào trên người Huệ phi.

Huệ phi hét lên một tiếng, vội vàng nhảy ra, nước trong ly trà tuy rằng đã qua một đoạn thời gian, độ ấm nhưng cũng không thấp, lúc này thời tiết nóng bức, thân mình mặc đơn bạc, cách hai tầng vải, nước ấm nóng ở trên người, cũng là thực có thể sẽ bị phỏng.

Thường phi cũng hoảng thần, vừa đứng dậy giúp đỡ Huệ phi, vừa liên thanh gọi người, đại cung nữ bên người Thường phi lập tức đi thỉnh ngự y, đại cung nữ bên người Huệ phi lại vội vàng đem Huệ phi đỡ vào phòng.

Rất nhanh, ngự y tới đây. Cho dù là bị phỏng, ngự y cũng là không thể nhìn miệng vết thương, liền xem mạch, sau đó lưu lại một hộp thuốc trị phỏng, đã được tiễn đi ra ngoài.

"Thôi muội muội, người cảm thấy như thế nào? Rất đau sao?" Thường phi vẻ mặt tự trách, nói xong, đôi mắt hơi đỏ, lấy khăn tử ở khóe mắt nhu nhu: "Đều tại ta, nếu không phải ta không pha trà, muội muội cũng sẽ không..."

Huệ phi vừa chịu đau, vừa an ủi Thường phi: "Thường tỷ tỷ trăm ngàn lần đừng tự trách, nước trà là muội muội muốn tỷ tỷ pha, vốn là muội muội không cẩn thận, thế nào cũng phải đi xoay đĩa trà, cùng tỷ tỷ không có nửa phần quan hệ, tỷ tỷ không cần để ở trong lòng."

Thường phi nhìn thoáng qua chỗ Huệ phi bị thương, lại bắt đầu khóc: "Này phải làm thế nào? Vạn nhất để lại vết sẹo..."

"Thường phi nương nương, Lý ngự y lưu lại thuốc mỡ tốt nhất, trên người nương nương chúng ta khẳng định sẽ không lưu sẹo." Đại cung nữ của Huệ phi sắp một câu, đem thuốc mỡ tỉ mỉ thoa cho Huệ phi.

Thường phi giật mình, lúc này mới lau nước mắt nói: "Là ta nhất thời hồ đồ, nói đến thuốc mỡ, ta nơi này còn có hạ ngọc lộ cao lần trước Hoàng thượng ban thưởng, đối với vết sẹo rất hữu hiệu, muội muội đợi chút, tỷ tỷ lấy cho ngươi."

Nói xong, quay đầu phân phó cung nữ ở một bên, cung nữ kia có chút chần chờ: "Nương nương, đó là thời điểm ngài đánh đàn ngón tay bị thương, Hoàng thượng mới ban cho, chúng ta cũng chỉ có một hộp nhỏ, vạn nhất ngài ngày sau..."

Huệ phi vội vàng xua tay: "Không cần cái kia, Lý ngự y đưa thuốc mỡ cũng là loại tốt, nếu ngọc lộ cao kia là Hoàng thượng ban cho, tỷ tỷ nên giữ lại đi."

"Không có ánh mắt, Huệ phi muội muội có thể là người khác sao? Hôm nay Huệ phi muội muội là ở chỗ bản cung vô ý bị thương, bất quá một chút ngọc lộ cao, bản cung chẳng lẽ là loại kiến thức hạn hẹp kia?" Thường phi quay đầu trách mắng, cung nữ kia sắc mặt trắng nhợt, vội vàng xoay người đi lấy ngọc lộ cao.

Thường phi trực tiếp nhét vào trong tay Huệ phi: "Ngươi lúc này bôi thuốc, cái này tạm thời lưu trữ, chờ bột nước đều giảm xuống, ngươi để cho Lý ngự y nhìn cho ngươi một cái, hẳn nói có thể sử dụng, ngươi lại dùng cái này. Bị phỏng có thể lớn có thể nhỏ, trên người nữ nhân để lại vết sẹo, đó là chuyện tình cả đời, muội muội trăm ngàn lần phải để trong lòng. Nếu là có cái gì muốn dùng, ngươi có thể tới tìm ta."

Huệ phi chỉ do dự trong chốc lát, liền cười tiếp thuốc mỡ: "Vậy muội muội đa tạ tỷ tỷ, một phen tâm ý của tỷ tỷ, muội muội nhớ ở trong lòng."

Mắt thấy sắp đến giữa trưa, Huệ phi cũng liền muốn cáo từ, tuy rằng là trên người có thương tích, nàng cũng có kiêu để ngồi, cũng không cần lo lắng không đi được. Thường phi cũng không cố giữ lại, chỉ tiễn Huệ phi đến cửa cung, thì vòng trở về.

"Nường nường, Huệ phi nường nường rõ ràng là tự mình bị phỏng, ngài cần gì đem ngọc lộ cao kia cho nàng?" Đại cung nữ bên người Thường phi hơi bất mãn nói: "Đó là Hoàng thượng ban cho, ngài ngày xưa lý đều không nỡ dùng, nàng thì ngược lại, lập tức cầm đi."

Thường phi đưa tay cầm ly trà trên bàn, sờ sờ bên ngoài, cười nói: "Đáng tiếc nước trà của ta, Thanh Tuyết, người đem nước trà này đổ đi, ly trà cũng thu hồi, lần sau thời điểm Huệ phi tới, còn dùng bộ trà cụ này."

Tuy rằng Thanh Tuyết mặt mang khó chịu, cũng không nói thêm điều gì, tiến lên thu thập trà cụ trên bàn.

Thường phi dựa vào hành lan, nhìn hoa mẫu đơn nở rộ trong viện, trong lòng đem lời Huệ phi hồi tưởng một lần, sau đó thấp giọng nói một câu: "Mang thai sao? Cũng không biết có thể sinh hạ hay không."

Lại ngồi trong chốc lát, Thường phi liền đứng dậy trở về phòng.

Chuyện xảy ra trong Diên Hi cung, Trần Mạn Nhu không biết, nàng nhìn Tề mỹ nhân ngồi ngay ngắn ở dưới, thật sự là hết chỗ nói rồi. Người nói người này ngốc, nàng ở bên ngoài cũng không gây chuyện, cũng không nói nhiều.

Người nói nàng thông minh, thời điểm nàng ở Chung Túy cung luôn phạm tội quan trọng lại vờ ngớ ngẩn, nói một ít điều không nên nói.

Có đôi khi Trần Mạn Nhu hoài nghi, đây là một bộ mặt nạ mà Tề mỹ nhân giả vờ. Ở bên ngoài, nàng trung hậu thành thật, không nhiều lời. Ở

Chung Túy cung, nàng khờ ngốc trung tâm, nói cái gì cũng chỉ nói với mình.

Nhưng là, giả trang mười năm như một ngày như vậy, ngay cả một chút sơ hở cũng không lộ, cũng thực là quá thông minh.

"Người nói là thật sự?" Trần Mạn Nhu nghiên cứu không ra tính cách Tề mỹ nhân, đơn giản không nghiên cứu nữa, chỉ nhú mày hỏi một câu, Tề mỹ nhân vội vàng gật đầu: "Thiếp nói đều là thật sự, thiếp hôm nay quả thật là thấy Ngụy phi ở Ngự Hoa viên cùng một tiểu thái giám nhỏ giọng nói chuyện."

"Vậy thì thế nào?" Trần Mạn Nhu nhẫn nại tính tình hỏi, nàng hôm nay hoang mang rối loạn đến đây như vậy, vì nói loại chuyện vô nghĩa này sao?

"Nương nương, Ngụy phi nương nương khẳng định là muốn làm cái gì xấu xa, Ngự Hoa viên lớn như vậy, nếu nàng muốn phân phó sự tình, quang minh chính đại phân phó là được, hoặc là đem người kêu đến chỗ nàng phân phó cũng thôi, làm sao phải trốn trốn tránh tránh?"

Tề mỹ nhân tận tình khuyên bảo: "Nương nương, ngài nhất định phải chú ý chuyện này, đừng để cho Ngụy phi làm mấy chuyện xấu. Ngài ngẫm lại, đến cuối năm sẽ sắc phong phi tần, vài năm nay, trong cung chỉ có một mình Ngụy phi sinh Tam công chúa, Vương tu nghi sinh Tứ công chúa, nếu cái thai của Hiền phi lần này là hoàng tử, Ngụy phi có thể để tâm nguyện thất bại sao? Cho nên, trong lòng Ngụy phi khẳng định không thoải mái."

Trần Mạn Nhu khoát tay: "Được rồi được rồi, nàng không thoải mái cũng là đối với Phó phi không thoải mái, người có rảnh cân nhắc chuyện này, còn không bằng nhanh đi luyện luyện thư pháp, ta cũng kỳ quái, y phục của người làm rất không tệ, tại sao không vẽ được mẫu tốt đâu?"

Tề mỹ nhân ngượng ngùng cười cười: "Này, thiếp ngu dốt, thời điểm ở nhà, không có thật sự học qua."

Trần Mạn Nhu trắng mắt liếc nàng một cái: "Nhanh trở về vẽ mẫu thêu của người đi thôi, nhớ rõ, hôm nay, đừng cho người khác biết, nếu truyền ra ngoài, người cũng đừng trách bản cung khó giữ được người, trong cung kiêng kị cái gì, người cũng nên có tâm nhân!"

"Là, thiếp đã biết." Tề mỹ nhân rất ủy khuất đứng dậy hành lễ, Trần Mạn Nhu lại ban cho nàng hai thất vải, cho nàng nhanh cầm đồ vật đi ra ngoài. Đới Nguyệt ở một bên nhin cười: "Nường nường, Tề mỹ nhân vẫn hảo ngoạn như vậy."

"Hảo ngoạn thì hảo ngoạn, chính là ta quá mệt mỏi." Trần Mạn Nhu thở dài, quay đầu nhìn nhìn sa lậu, cảm thấy cũng sắp đến thời gian, liền phân phó nói: "Để cho Tần Hoan đi đem Tiểu Tứ đón trở về, đứa nhỏ này, vừa đến Dục Khánh cung liền quên thời gian."

"Đại hoàng tử cùng Tứ hoàng tử cảm tình tốt thôi, trong lòng Hoàng thượng cũng rất cao hứng." Đới Nguyệt cười nói một câu, quay đầu đi phân phó Tần Hoan.

Trần Mạn Nhu đưa vào tháp, ngón tay ở trên bàn kéo hai cái, một cái là chữ Phó, một cái chữ Ngụy. Ngụy phi mới tiến cung làm người ẩn hình hai năm, thẳng đến năm kia sinh Tam công chúa, mọi người mới biết, cái gì gọi là chó cắn người không sủa, người vô hình Ngụy phi cũng không phải một kẻ dễ bắt nạt.

Hiện tại vị trí tứ phi còn trống một vị trí Hiền phi, một người là từ vị trí Hiền phi bị biếm xuống, một người là rất có tư cách thăng chức Hiền phi, tuồng này, nên bắt đầu diễn đi?

Chính là, cũng không biết có người nào sẽ không có mắt hay không, đem chiến hỏa đốt tới Chung Túy cung của mình.

HẬU CUNG MƯU SINH KẾ

Tiểu Nhiên Hoa Khai

www.dtv-ebook.com

Chương 129: Bị Ngã

"Hoàng hậu nương nương, thiếp thấy Đại công chúa gần đây, là càng đẹp ra, lại được nương nương ngài chân truyền, thực đoan trang đại khí, tương lai, cũng không biết là xú tiểu tử nhà ai có thể được." Vương tu nghi cười nhìn Đại công chúa ngồi bên người Hoàng hậu, lấy khăn tử che miệng nói.

Sắc mặt Đại công chúa đỏ lên, chỉ cúi đầu không nói lời nào, Hoàng hậu hơi nhíu nhíu mày: "Đại công chúa còn nhỏ tuổi, những lời này của người, có thể nói trước mặt công chúa sao? Lần này không tính, chớ để có lần sau."

Vương tu nghi vội vàng hành lễ: "Thiếp biết sai, thỉnh hoàng hậu nương nương thứ tội. Đại công chúa đại nhân đại lượng, tạm tha thiếp lần này đi."

Đại công chúa cười nâng nâng tay: "Vương tu nghi khách khí, ta biết người là người bộc trực, chẳng qua, cái gì có thể nói, cái gì không thể nói, Vương tu nghi lần sau cần phải chú ý, không phải ai cũng dễ nói chuyện giống bản cung."

Vương tu nghi vội vàng gật đầu ứng tiếng: "Đại công chúa từ bi, cùng người luôn luôn hiền lành, chúng đệ muội phía dưới đều là thực thích cùng Đại công chúa ở chung, chính là Tứ công chúa, hôm qua còn khóc nháo suy nghĩ muốn tới tìm Đại công chúa đâu."

Dương quý phi ở bên cạnh thối phù một tiếng cười ra: "Tứ công chúa có thể nói? Nếu thật đúng là như vậy, còn chưa tới một tuổi thì có thể nói, toàn hoàng cung, cũng tìm không thấy đứa nhỏ thông minh như Tứ công chúa đâu."

"Dương quý phi nương nương là không biết, Vương tử tử ngày thường, vẫn là dặn vú nương của Tứ công chúa dạy Tứ công chúa kêu đại tử tử đâu." Lý tu hoa ở một bên cười khanh khách nói, sắc mặt Vương tu nghi cứng ngắc một chút.

Lời này nếu truyền ra, thật đúng là đại bất kính. Tiểu hài tử trong hoàng cung, thời điểm học nói trước tiên kêu một tiếng nương hoặc là mẫu phi, đó là thực bình thường. Thiên tính như thế thôi, ai cũng không chọn được, nhưng là, để Thái hậu, Hoàng thượng, Hoàng hậu ở chỗ nào, người để cho một tiểu hài tử trước tiên học kêu đại tử tử, vậy có chút chẳng phân biệt tôn ti.

"Lý muội muội, nói chuyện nên nói đến chứng cứ, ta khi nào thì để cho vú nương dạy Tứ công chúa kêu đại tử tử trước? Đại công chúa bản thân tính tình tốt, đáng dập lại xinh đẹp, thập phần được tiểu hài tử yêu thích, Tứ công chúa vừa thấy Đại công chúa liền thích, liền nguyện ý cùng Đại công chúa thân cận, chẳng lẽ ta phải ngăn cản tử muội các nàng gặp mặt?"

Vương tu nghi đem đề tài ngăn lại, lập tức liền chụp mũ Lý tu hoa, Lý tu hoa hừ lạnh một tiếng: "Ta cũng không có nói như vậy, người cũng là tự mình hiểu lấy, có thể thấy được là người chột dạ."

Hoàng hậu không kiên nhẫn nghe hai người các nàng tranh đấu võ mồm, trực tiếp quay đầu hỏi Thành chiêu nghi: "Bệnh tình Ngũ hoàng tử như thế nào?"

"Đa tạ Hoàng hậu nương nương quan tâm, Ngũ hoàng tử hôm nay đã tốt lắm, chính là dù sao trên người cũng mang theo bệnh khí, thiếp không dám đưa hẳn đến thỉnh an." Từ khi đem Ngũ hoàng tử ôm đến dưới gối nuôi nấng, tính tình Thành chiêu nghi cũng chậm chậm nhu hòa hơn. Ngày thường lý cũng không cùng người khác sảng giọng, tính tình cũng trở nên im lặng hơn.

Hoàng hậu gật gật đầu, thân thiết dặn dò: "Hôm nay khí trời tuy rằng nóng bức, chính là tiểu hài tử dạ dày yếu nhược, người ngày thường cũng chú ý nhiều nhiều một ít, chậu than trong phòng, cũng không cần để nhiều, cũng ít cho Ngũ hoàng tử ăn một đồ ăn lạnh. Ta nơi này còn có một chút dược liệu, người đợi lát nữa trở về thì mang về cho Ngũ hoàng tử."

"Đa tạ hoàng hậu nương nương chỉ điểm, thiếp đã biết." Thành chiêu nghi vội vàng đứng lên hành lễ, Trần Mạn Nhu che miệng cười nói: "Hoàng hậu nương nương thật là bất công, bó lớn dược liệu tốt, chỉ cho một mình Ngũ hoàng tử, không được, Hoàng hậu nương nương cũng phải ban cho Tam hoàng tử cùng Tứ hoàng tử một vài thứ mới được."

Hoàng hậu cười điểm điểm nàng: "Người a, chính là người kiến thức hạn hẹp, thuốc này là gì thứ tốt? Thôi thôi, Tiểu tử luôn luôn là cái nhu thuận đáng yêu, bản cung tuy rằng không muốn quan tâm người, nhưng là nhìn mặt mũi Tiểu tử, cũng phải ban thưởng. Vụ Diêu, chờ thời điểm Trần quý phi đi, đem thập bát đồng nhân trần của bản cung đưa qua cho Tứ hoàng tử, mấy ngày trước bản cung nghe Tiểu tử nói thích cái này. Còn có Tam hoàng tử bên kia, đem nghiên mực đoan Khê lúc trước Hoàng thượng ban cho Đại hoàng tử đưa qua đi."

Vụ Diêu ứng tiếng, Trần Mạn Nhu đứng dậy hành lễ: "Đa tạ Hoàng hậu nương nương, Hoàng hậu nương nương thật sự là người thiện nhân đệ nhất thiên hạ, thiếp trở về nhất định phải để cho Tiểu tử cẩn thận ngấm lại hần còn thích cái gì nữa."

Nói đến Đại công chúa cũng ở một bên nở nụ cười, Hoàng hậu cũng chống đỡ không được, cười nói hai câu: "Người đây là đến đòi đồ đi, chờ bản cung cảm thấy thiếu cái gì, liền cắt xén phân lệ của người đi."

"Nương nương luôn luôn đối với thiếp khoan nhân, thiếp mới dám xin này nọ như vậy." Trần Mạn Nhu cười tủm tỉm nói, lại quay đầu nhìn Đại công chúa: "Được rồi được rồi, thấy Hoàng hậu nương nương đau lòng đồ

vật của mình, thiếp cũng phải xuấ ra ít huyết bồi thường. Đại công chúa, thiếp lúc trước tự mình thêu một bức bình phong, quay về cho người đưa tới cho ngài, nếu ngài không thích, trăm ngàn lần đừng để cho thiếp biết a."

Hoàng hậu lại vui vẻ, Đại công chúa cũng ra vẻ nghiêm túc, cười nói: "Trần mẫu phi yên tâm, nếu bản cung không thích, cũng nhất định không biểu hiện ra ngoài, chỉ làm cho người để vào kho phòng là được."

Huệ phi ở một bên nhìn, nháy mắt mấy cái cười nói: "Thiếp đã biết, khẳng định là Trần quý phi tỷ tỷ tú công không tốt đúng hay không? Nhắc tới tú công a, thiếp thấy qua Thường phi tỷ tỷ, đó mới gọi là tốt, lúc ấy thêu một bức đồ án bách hoa nở rộ, thế nhưng thật sự gọi ong mật tới đâu."

Thường phi nhìn Huệ phi liếc mắt một cái, đứng dậy hành lễ: "Là Huệ phi tỷ tỷ khoa trương, tú công của thiếp, cũng chỉ bình thường, so ra kém Phó phi tỷ tỷ."

Phó phi đoan trang ngồi đối diện Thường phi, nghe thấy cũng chỉ loan loan khoe môi: "Thường phi muội muội khiêm tốn, kinh thành này, ai chẳng biết năm đó nữ nhi Thường gia là tài nữ thập toàn thập mỹ? Không riêng gì thi từ ca phú không người có thể so sánh, chính là một tay tú công, cũng làm cho người ta tán thưởng không thôi."

Hoàng hậu bưng ly trà nhấp một ngụm, tầm mắt ở trên bụng Phó phi vòng hai vòng. Trong cung, nữ nhân mang thai muốn giấu diếm, đó hoàn toàn là chuyện không có khả năng. Bình thường cách ba ngày thỉnh mạch bình an, tuyệt đối không có khả năng lừa gạt, người Thái Y viện, cũng không phải tùy tiện liền có thể thu mua, người nhiều lắm là có thể lấy lòng một chút, sau đó làm cho thái y kia đối với mạch tượng của người nghiêm túc một chút, có chuyện thì không giấu diếm.

Thật muốn giấu diếm được Hoàng thượng cùng Hoàng hậu, đó hoàn toàn là thái y không muốn sống chẳng.

Cho nên Phó phi có thai, tự nhiên cũng đã truyền ra. Hôm qua Phó phi tự mình cũng báo lên, vừa vặn không chậm trễ, cuối năm nay, còn có một lần tấn phong đâu.

"Nếu Phó phi mang thai, ngày sau cũng không cần đến đây thỉnh an." Đánh gãy lời Huệ phi muốn nói, Hoàng hậu buông ly trà xuống, tầm mắt lại chuyển tới trên người Đức phi: "Đức phi tại sao vẫn không có tin tức tốt? Nhưng là thân mình có gì không khoẻ? Tìm ngự y hỏi qua sao?"

Nữ nhân trong cung, trừ bỏ người ở dưới này Hoàng thượng rất ít lâm hạnh, người vào cung rất sớm, trừ bỏ Lưu phi, cũng chỉ có Đức phi còn không có thai. Huệ phi cùng Thường phi Phó phi còn dễ nói, dù sao mới tiến cung ba năm. Đức phi là cùng Trần Mạn Nhu cùng nhau tiến cung, Tứ hoàng tử cũng đã bốn tuổi, Đức phi này, cho tới bây giờ cũng không có thai.

Sắc mặt Đức phi trắng nhợt, cúi đầu không nói chuyện, Hoàng hậu thở dài: "Bản cung thấy chỗ Vĩnh Hòa cung của người cũng không nhỏ, cho Vương tu nghi mang theo Tứ công chúa chuyển vào đi thôi."

Đức phi vội vàng đứng dậy hành lễ: "Là, đa tạ Hoàng hậu nương nương ân điển." Dân gian có phương pháp, phụ nhân thường xuyên mang theo đứa nhỏ, thực dễ dàng làm cho mình cũng có bầu, Hoàng hậu hỏi thân mình Đức phi trước, lại để cho Vương tu nghi mang theo Tứ công chúa chuyển đi qua, trên mặt chính là vì Đức phi ra quyết định, Đức phi không thể không tạ ơn.

Sắc mặt Dương quý phi đối đối, cúi đầu không nói lời nào. Hoàng hậu giống như là không chú ý tới sắc mặt Dương quý phi, lại cùng Ngụy phi nói mấy câu, dặn nàng chiếu cố Tam công chúa cho tốt, liền tuyên bố hôm nay tan họp.

Trần Mạn Nhu cùng Dương quý phi đi ra cửa đại điện, dọc theo đường đi Dương quý phi chỉ cúi đầu không nói lời nào, Trần Mạn Nhu cười khanh khách kéo nàng một chút: "Dương tỷ tỷ nghĩ cái gì mà chuyên chú như vậy, phía trước nhưng là hành lang, Dương tỷ tỷ phải cẩn thận chút a."

"Đa tạ Trần muội muội." Dương quý phi cười cười, vòng qua hành lang, lên giá liền tự mình rời đi. Trần Mạn Nhu quay đầu nhìn Lưu phi: "Lưu phi ngày thường nếu vô sự, không bằng đến chỗ bản cung ngồi ngồi, lúc trước bản cung vừa tự chế trà hoa lan, hôm nay vừa vận có thể sử dụng."

Lưu phi miễn cưỡng cười cười, hành lễ với Trần Mạn Nhu: "Quý phi nương nương nâng đỡ, thiếp có thời gian, nhất định sẽ đi."

Trần Mạn Nhu gật gật đầu, cũng xoay người rời đi. Thục phi hôm nay cũng không đến đây, chỉ nói thân mình không thoải mái, sang sớm hôm nay có chút cảm lạnh.

Trở lại Chung Túy cung không đến nửa canh giờ, Lập Thu liền vội vội vàng vàng vào cửa: "Nương nương, Phó phi ở Ngự Hoa viên bị ngã, hình như gặp hồng."

"Bị ngã? Nàng thỉnh an xong không trực tiếp trở về sao?" Trần Mạn Nhu trước tiên hoảng sợ, lập tức có chút kinh ngạc, Phó phi không giống như người không biết chuyện như vậy đi? Nàng ba năm trước sau khi bị suy sụp, nhưng là yên lặng một đoạn thời gian, sau đó học điệu thấp. Lúc này có thai, hẳn là tránh ở trong cung mình không đi đâu?

"Không có, sau khi Phó phi nương nương thỉnh an xong, vốn tính trực tiếp trở về, nhưng là bị cung nữ của Huệ phi nương nương chặn đường, không biết cung nữ kia nói gì đó, sau đó Phó phi liền đi theo nàng đến Ngự Hoa viên, tiếp theo liền bị ngã."

"Vân vân vân vân, người chậm rãi nói, đem toàn bộ quá trình, tỉ mỉ nói cho bản cung một lần." Trần Mạn Nhu nghe đến hồ đồ, nâng tay đánh gãy

lời Lập Thu, đến cho Lập Thu bắt đầu nói từ đầu.

Lập Thu cúi đầu sắp xếp ngôn ngữ một chút, mới một lần nữa bắt đầu nói: "Sau khi ở Vĩnh Thọ cung thảnh an, Dương quý phi nương nương đi trước, tiếp theo ngài cũng trở lại, Huệ phi cùng Đức phi cũng vừa ly khai, cuối cùng là Lưu phi cùng Thường phi, sau đó là Phó phi. Phó phi đang muốn đi, cung nữ của Huệ phi tới, này, bởi vì khoảng cách quá xa, bên người Phó phi lại là tâm phúc, cho nên nô tỳ tạm thời không hỏi thăm ra các nàng nói gì, chỉ nghe nói, sắc mặt Phó phi có chút không tốt, sau đó liền đi theo cung nữ kia đi Ngự Hoa viên."

"Nhưng là Ngự Hoa viên cũng không có người khác giữ, Phó phi đợi trong chốc lát, đã nói bụng không thoải mái, phải đi về, thời điểm xuống bậc thang, cũng không biết tại sa, dưới chân vừa trượt, liền ngã văng ra ngoài. May mắn cung nữ bên người nàng động tác nhanh, một người ở phía sau kéo một chút, mặt khác hai người đứng lúc cản lại, vừa vận làm cho Phó phi ngã trên người các nàng. Lúc ấy Phó phi liền ôm bụng nói đau bụng, lập tức dưới thân có chút gập hòng, lúc này Phó phi đã được đưa trở về, ngự y cũng đã đi qua."

Lập Thu đem toàn bộ quá trình mở rộng nói một lần, phản ứng đầu tiên của Trần Mạn Nhu chính là suy nghĩ cẩn thận, xem có thể cùng Chung Túy cung liên quan hay không. Đi gọi Phó phi là cung nữ của Huệ phi, trong lúc chờ, cũng không có người khác xuất hiện, thời điểm đi lên còn không bị ngã, thời điểm đi xuống liền bị ngã, ngộ, xem ra, là tạm thời không liên lụy đến Chung Túy cung.

Như vậy, kế tiếp chính là phân tích chuyện này là âm mưu hay là ngoài ý muốn.

HẬU CUNG MƯU SINH KẾ

Tiểu Nhiên Hoa Khai

www.dtv-ebook.com

Chương 130: Trở Thành Sự Thật

Chờ Lập Thu lại tìm hiểu tin tức trở về, Trần Mạn Nhu nhìn trên mặt nàng mang theo chút thất vọng, liền cười hỏi: "Hài tử trong bụng Phó phi không có việc gì?"

Lập Thu bĩu môi trả lời: "Nương nương đoán đúng rồi, hài tử trong bụng Phó phi được bảo vệ, ngự y nói, ngày thường thân mình Phó phi rất tốt, lần này bị ngã lại đúng dịp có người đỡ ở phía sau, ngã cũng không phải quá nghiêm trọng. Ngược lại đại cung nữ Tuyết Tình của Phó phi bị thương có vẻ nghiêm trọng, lưng bị đập thành một mảnh xanh tím, ngự y nói, chỉ thiếu chút nữa điểm nhi, sẽ đập vào trên lưng, ngày sau chỉ sợ phương diện sinh dục, sẽ có chút khó khăn."

Trần Mạn Nhu nhìn ngoài cửa sổ ra trong chốc lát, mới quay đầu hỏi: "Lúc trước không phải nói, cung nữ bên người Huệ phi đi gọi Phó phi sao? Thời điểm Phó phi gặp chuyện không may, cung nữ kia ở chỗ phương nào?"

"Cung nữ đứng ngay trong đình, bất quá, nàng luôn luôn đứng trong đình, cho dù lúc Phó phi muốn rời đi, nàng cũng không có rời khỏi đình." Nói cách khác, bài trừ việc cung nữ kia đẩy Phó phi hoặc là khả năng tạo điều kiện làm Phó phi bị ngã.

"Lúc này Huệ phi đã đi Thừa Càn cung?" Trần Mạn Nhu lại trầm mặc trong chốc lát, lại lên tiếng hỏi, Lập Thu gật gật đầu: "Phó phi vừa bị ngã, Huệ phi liền vội vàng vàng chạy tới, nói là nàng vốn mời Phó phi đến Ngự Hoa viên đi dạo, sau lại nhớ đến một việc phải làm, liền chậm trễ một chút, không nghĩ tới sẽ phát sinh chuyện như vậy."

"Còn có ai đi Thừa Càn cung?" Trần Mạn Nhu thay đổi chọn một tư thế thoải mái, tựa vào trúc tịch, chậm rì rì hỏi, Lập Thu căn bản không cần hồi tưởng, trực tiếp hồi đáp: "Còn có Thường phi nương nương, những người còn lại tạm thời còn không có đi qua."

"Uh, người nói cho Đối Nguyệt đi kho phòng thu thập ra một vài thứ, chúng ta ngày mai đi xem Phó phi." Trần Mạn Nhu tùy ý khoát tay nói, nghe thấy ngoài sân có tiếng nói, liền quay đầu nhìn, thấy Tiểu tứ chính quay đầu cùng Tô Thăng Thư nói chuyện, trên mặt liền mang theo tươi cười đi ra.

"Tiểu tứ, tại sao lúc này đã trở lại? Còn không đến thời gian ngộ thiện đâu." Trần Mạn Nhu ra cửa, ngồi xuống kéo Tiểu tứ tới hỏi, Tiểu tứ thực nghiêm trang đẩy đẩy Trần Mạn Nhu: "Nương, ta đã trưởng thành, người không thể vẫn ôm ta."

"Hảo hảo hảo, Tiểu tứ trưởng thành." Trần Mạn Nhu đứng dậy kéo hẳn đi vào bên trong: "Nhưng là Đại hoàng huynh người rất cục cựa cũng cảm thấy người vương bận, cho nên không giữ người ở lại Dục Khánh cung quấy rối?"

"Làm sao, hôm nay tiên sinh của Đại hoàng huynh bố trí vài bài tập cho Đại hoàng huynh, Đại hoàng huynh không đếm xỉa tới ta, vì thế ta trở về." Tiểu tứ vội vàng biện giải nói: "Ta mới không chọc người chán ghét đâu."

"Uh, Tiểu tứ của ta là hài tử đáng yêu nhất, ai thấy Tiểu tứ cũng sẽ thích." Trần Mạn Nhu vội vàng lên tiếng trả lời nói, đầu tiên Tiểu tứ vui vẻ, tiếp theo khuôn mặt nhỏ nhắn nhăn nhó ngửa đầu nhìn Trần Mạn Nhu: "Thật sự? Ai cũng thích Tiểu tứ? Vậy Nhị hoàng huynh vì sao không thích Tiểu tứ?"

"Ai nói Nhị hoàng huynh người không thích người?" Trần Mạn Nhu hơi nhăn mặt nhíu mày hỏi, Tiểu tứ cúi đầu chỉ chỉ ngón tay: "Ta tự mình nhìn

ra, trên đường ta thấy Nhị hoàng huynh, cùng Nhị hoàng huynh chào hỏi, Nhị hoàng huynh làm như không có nghe thấy, đi rồi."

"Đó có thể là hãn thật sự không có nghe thấy?" Trần Mạn Nhu vội vàng kéo vể mặt đng thương tâm của Tiểu tứ an ủi: "Người xem, Nhị hoàng huynh người vừa mới bắt đầu đi Sùng Văn quán, Thục mẫu phi người đâu, lại đối với hãn yêu cầu rất cao, Nhị hoàng huynh người tất nhiên là phải đọc sách vất vả, thời điểm đi đường nói không chừng cũng là đang nhới lại sách, cứ như vậy, sẽ xem nhẹ chuyện bên người, người vạn vạn không thể vì vậy liền tức giận Nhị hoàng huynh người."

Tiểu tứ còn nhỏ tuổi, tuy rằng Trần Mạn Nhu sẽ không đem Tiểu tứ dưỡng thành hài tử cái gì cũng không hiểu, thiên chân vô tà, lại cũng không thể trong lúc này mà bắt đầu để cho Tiểu tứ biết đến các mặt hắc ám. Dù sao, hãn là tiểu hài tử, trong lòng giấu được lời nói, nói không chừng ngày nào đó lộ cái gì, thực sự nói sai cái gì, đó mới thực sự là chọc tới tai hoạ.

Hơn nữa, trong lòng Hoàng thượng thích nhóm hoàng tử huynh hữu đệ cung, sớm nói cho Tiểu tứ tương lai Nhị hoàng tử sẽ là đối thủ của hãn, sẽ chỉ làm Tiểu tứ trở nên dung không nổi huynh đệ. Hãn còn nhỏ tuổi đã cùng huynh trưởng không hòa thuận, bây giờ, Hoàng thượng có khả năng sẽ nghe Tiểu tứ biện giải, không thích Nhị hoàng tử ở điểm nào. Nhưng qua thời gian dài, Tiểu tứ ở trước mặt Hoàng thượng phỏng chừng cũng không có ấn tượng gì tốt.

Hài tử bố trí huynh trưởng, hài tử từ nhỏ liền cáo hắc trạng huynh trưởng, có thể so sánh huynh trưởng kia tốt hơn chỗ nào?

Cho nên, lúc trước Tiểu tứ còn nhỏ, Trần Mạn Nhu là đem hãn dạy thành một chân quân tử phong quang tế nguyệt, thản thản đăng đăng. Về phần về sau, có thể phát triển trở thành người phúc hắc là tốt nhất, phát triển không thành, cũng phải lấy đức phục người mới được.

Hoàng thượng là minh quân, thiên hạ Khán quốc thái bình thịnh thế, quân vương tiếp theo, nhất định phải là người nhân đức nhiều mặt mới được.

"Uh, ta cũng hiểu được Nhị hoàng huynh không phải cố ý không nhìn ta. Nương, ta khi nào thì có thể đi Sùng Văn quán a? Tam hoàng huynh có phải cũng đi Sùng Văn quán hay không?" Tiểu tứ được Trần Mạn Nhu khuyên như vậy, trong lòng nhất thời thư thái rất nhiều, ôm cánh tay Trần Mạn Nhu làm nũng: "Ta cũng phải đi Sùng Văn quán, Đại hoàng huynh cũng thường xuyên đi."

"Đại hoàng huynh người bao lớn? Nhị hoàng huynh người bao lớn? Cho dù là Tam hoàng huynh người, cũng phải sang năm mới có thể đi Sùng Văn quán, người so với người Tam hoàng huynh còn nhỏ hơn một tuổi đâu, đã muốn đi Sùng Văn quán?"

Trần Mạn Nhu đưa tay cầm điểm tâm dứt hẳn, Tiểu tứ há miệng nhỏ cắn điểm tâm, đem phần còn lại đưa đến bên miệng Trần Mạn Nhu: "Ta nghe Đại hoàng huynh nói, Sùng Văn quán có rất nhiều người a, ta đi, thì có rất nhiều người cùng ta chơi đùa."

"Người nếu là muốn cùng người khác chơi đùa, phải đi tìm Ngũ hoàng đệ người, chờ người sáu tuổi mới có thể đi Sùng Văn quán." Trần Mạn Nhu cũng cắn một ngụm điểm tâm, lại đẩy trở về cho Tiểu tứ ăn, Tiểu tứ cười mặt mày loạn loạn: "Tốt lắm, buổi chiều ta đi tìm Ngũ hoàng đệ chơi đùa, phải mang tiểu mộc mã của ta đi qua."

"Uh, hảo, Ngũ hoàng đệ người so với người nhỏ hơn, người nên để cho Ngũ hoàng đệ người." Trần Mạn Nhu dặn dò, thấy Tiểu tứ nhất nhất đáp ứng, lại cầm Tam Tự kinh đến dạy Tiểu tứ nhận chữ. Tiểu tứ là đứa bé biết vâng lời, lúc này cũng ghé vào trên bàn, nãi thanh nãi khí đọc theo Trần Mạn Nhu.

Ăn ngọc thiện, đưa Tiểu tứ hồi hậu điện nghỉ ngơi, Trần Mạn Nhu mới gọi Lập Thu tới: "Thừa Càn cung bên kia có tin tức gì?"

"Nường nường, ngài không biết, vừa rồi Thừa Càn cung trình diễn một tuồng kịch thật lớn a." Hai mắt Lập Thu phát sáng, không đợi Trần Mạn Nhu hỏi, lập tức bắt đầu kỳ kỳ oa oa nói lên.

Sau khi Phó phi bị ngã, trên người gặp hồng, chính nàng đương trường cũng hôn mê. Vài cung nữ của nàng vội vàng kêu cứu mạng, vờ cho người đi tìm ngự y, vừa hoang mang rối loạn không biết nên làm cái gì. Ai biết rốt cuộc bị ngã thế nào, có thể hoạt động hay không, nếu có thể thì hoạt động như thế nào.

Đang ở thời điểm vài tiểu cung nữ nước mắt lưng tròng, thật khéo Huệ phi đi đến, ở một bên canh giữ chờ ngự y. Sau đó ngự y lại đây xem mạch một phen, nói là có thể đưa trở về, mọi người lúc này mới nâng Phó phi trở về, Huệ phi tự nhiên cũng đi theo.

Lập tức, Hoàng hậu bên kia cũng thu được tin tức, cũng chạy đi qua.

Phó phi được châm hai châm, uống một chén thuốc, đã tỉnh lại, vừa thấy Hoàng hậu, lập tức khóc kể, nói mình bị người hãm hại, có người muốn mưu hại Hoàng tự, ý tại ngôn ngoại là nói Huệ phi mời nàng đi Ngự Hoa viên, kết quả Huệ phi không có đi.

Huệ phi tính tình vội vàng xao động, lúc này liền cùng Phó phi âm ỹ lên, nói là mình vì có chuyện chậm trễ, cũng không phải thật sự sẽ không đi. Hơn nữa, nếu là mình không đi, vừa rồi thời điểm ngự y đến, ở đây là người nào?

Hai bên đều tự đạo lý, la hét ầm ĩ đến nỗi Phó phi kém chút lại động thai khí. Hoàng hậu giận dữ, cho người đem Huệ phi mang về trước, cấm chừa một tháng, sau đó lại ban không ít đồ vật cho Phó phi, xem như an ủi.

Hơn nữa, chuẩn Phó phi, cho nàng một đoạn thời gian cũng không cần ra khỏi Thừa Càn cung, chính là Thái hậu bên kia, cũng cầu tình cho nàng, không cần đi qua thỉnh an. Mặt khác, cũng không cho phép cung phi khác đi thăm Phó phi.

"Nương nương, nô tỳ làm sao cũng cảm thấy, Phó phi là cố ý ngã xuống đâu? Người xem, nàng vừa ngã xuống, vừa không cần đi thỉnh an, cũng không cần bị nhân thăm hỏi, Thừa Càn cung gần như phong bế, còn phải có tiểu phòng bếp." Tiểu phòng bếp cũng là điều kiện Phó phi đưa ra, nói mình thân mình nặng nề, lần này lại bị ngã, muốn nằm trên giường tĩnh dưỡng, đến Ngự Thiện phòng lấy thức ăn có chút xa, cho nên cầu cái ân điển.

Hôm nay nàng làm ra loại chuyện này, Hoàng hậu phải rộng lượng khoan dung với nàng một ít, không thể không đáp ứng ân điển này.

Trần Mạn Nhu cũng hiểu được có điểm hình như là thủ đoạn của Phó phi, lần này liền thanh tịnh không ít, thuận tiện còn đem các nhân tố không an toàn loại bỏ.

Chính là, Huệ phi ở bên trong sắm vai nhân vật gì? Là giúp đỡ Phó phi, hay là thực sự tính ra tay đối phó Phó phi?

"Lúc trước không phải người nói, Thường phi cũng đi qua sao?" Trần Mạn Nhu nghĩ nghĩ, bỗng nhiên lại nghĩ đến người này, lập tức hỏi, Lập Thu gật gật đầu: "Uh, có đi qua, đi qua sau Hoàng hậu đi, nói là sau khi Huệ phi mời Phó phi dạo Ngự Hoa viên, lại đến Diên Hi cung của nàng cầm thuốc mỡ, cho nên mới muộn, đó cũng không phải là bội ước không đi."

"Phải đi làm chứng cho Huệ phi?" Trần Mạn Nhu hơi nhíu mày, Lập Thu gật đầu: "Uh, bằng không, Hoàng hậu nương nương cũng sẽ không xử phạt Huệ phi nhẹ như vậy."

"Uh, nói không chừng chuyện này còn có chuyện tiếp theo đâu." Nghĩ nghĩ, Trần Mạn Nhu cười nói, hài tử của Phó phi không rút, Huệ phi không có bị trách phạt quá nặng, trừ bỏ Phó phi, ai cũng không có lợi, chuyện này, tự nhiên sẽ không trôi qua như vậy.

"Còn có tiếp theo? Nương nương, ngài nói, chuyện này là ai ra tay?" Lập Thu lập tức mở to hai mắt hỏi, Trần Mạn Nhu cười cười: "Ta cũng không biết, ta chỉ biết, hoặc là Huệ phi mưu hại hoàng tử thành công, bị từ vị trí Huệ phi kéo xuống, hoặc là hài tử của Phó phi sinh không được, không có khả năng lại đi đến vị trí Hiền phi."

Lập Thu đem lời này ở trong đầu lặp lại suy nghĩ mấy lần, trừng mắt to: "Nương nương, ý tứ ngài là, Thường phi?"

"Nói không chính xác, Thường phi luôn luôn thông minh, sẽ không ở thời điểm này làm ra chuyện rõ ràng như vậy, cũng có thể là người khác ra tay." Trần Mạn Nhu ngáp một cái, sớm đã đến thời gian ngủ trưa, vừa nói nói, liền qua giờ.

Lập Thu thấy, vội vàng tiến lên trải giường chiếu cho Trần Mạn Nhu, Lập Xuân cùng lập Hạ lại hầu hạ nàng thoát y phục bên ngoài, lại đem chậu than bày tốt, thấy Trần Mạn Nhu nhắm mắt lại, mới im lặng ra cửa phòng.

Trần Mạn Nhu cũng không nghĩ tới, điều mình nói, thế nhưng một ngày cũng có thể trở thành lời tiên đoán. Đến trung tuần tháng sáu, Thừa Càn cung bỗng nhiên truyền ra tin tức, nói là Phó phi đẻ non. Được tin tức, Trần Mạn Nhu liền ngây ngẩn cả người, chờ lúc nghe nói Hoàng thượng cùng Hoàng hậu đã đi qua, cũng vội vàng thu thập một phen, mang theo Lập Xuân cùng Lập Hạ đi hướng Thừa Càn cung.

HẬU CUNG MƯU SINH KẾ

Tiểu Nhiên Hoa Khai

www.dtv-ebook.com

Chương 131: Hiệp Trợ

Đến Thừa Càn cung, chỉ thấy Hoàng thượng cùng Hoàng hậu ngồi ở thượng vị, một bên là Dương quý phi, Thục phi, Thành chiêu nghi, bên kia là Đức phi, Lưu phi, Ngụy phi cùng Tống chiêu nghi, Vương chiêu nghi, quỳ ở giữa là Thường phi cùng Huệ phi, phía sau còn có hai cung nữ, là đại cung nữ Tuyết Tình cùng Tuyết Minh của Phó phi.

Trần Mạn Nhu tiến lên hành lễ, Hoàng hậu gật gật đầu ý bảo nàng ngồi ở hạ thủ Dương quý phi. Lại quay đầu hỏi Tuyết Tình: "Nương nương các người nói Huệ phi cùng Thường phi hợp mưu hại nàng, có chứng cứ gì?"

"Nương nương chúng ta có chứng cứ, lúc trước Huệ phi nương nương mời nương nương chúng nô tỳ dạo Ngự Hoa viên, Huệ phi nương nương không có xuất hiện, đến khi nương nương chúng ta bị ngã mới xuất hiện, nếu không phải Huệ phi nương nương dự mưu từ trước, thời gian tại sao lại đúng lúc như vậy? Sau đó Hoàng hậu nương nương ngài nói không truy cứu, nương nương chúng ta cũng không đi suy nghĩ nữa, chính là không nghĩ tới, Huệ phi nương nương ác độc đến tận đây, cứ nhiên cùng Thường phi nương nương cùng nhau hợp mưu, hại tiểu hoàng tử trong bụng nương nương chúng ta. Hoàng thượng, cầu ngài làm chủ cho nương nương chúng ta."

Tuyết Tình là người nhanh mồm nhanh miệng, trước tiên là nói về chuyện lần trước Hoàng hậu không tấn chức trách, sau đó chôn xuống mầm tai họa, tiếp theo lại trực tiếp cầu Hoàng thượng, bỏ qua không tin Hoàng hậu nương nương. Một phen nói chuyện, chỉ cần Hoàng thượng có chút bất mãn với Hoàng hậu, thì có thể làm cho Phó phi đạt được mục đích.

Hoàng hậu không hiền, đối với Phó phi lợi ích lớn nhất là cái gì?

Hoàng hậu từng nói Hiền phi không hiền không đức, cho nên đem Hiền phi biếm thành Phó phi. Nếu Hoàng hậu không hiền, vậy nói lên lúc trước cách nói của Hoàng hậu cũng không đúng, chỉ vì Hoàng hậu bất mãn với Hiền phi, lòng mang ghen tị mà thôi, gần nhất có thể tẩy sạch tội danh lúc trước của Hiền phi, thứ hai có thể làm cho thanh danh của Hoàng hậu bị hao tổn, tốt nhất là ngay cả Huệ phi cùng Thường phi cùng nhau rơi xuống.

Quả thật là hảo tâm tư, Trần Mạn Nhu cũng không thể không đối với kế sách của Phó Cẩm Dao vỗ tay khen hay.

Đùa không phải mưu kế, mà là lòng người.

Hoàng hậu quay đầu nhìn lướt qua Hoàng thượng, một lát sau mới thở dài nói: "Hoàng thượng, nếu Phó phi hoài nghi thiếp làm việc thiên tư trái pháp luật, vậy chuyện lần này, thiếp không tiện quản lý, Hoàng thượng người xem, có nên tìm người khác đến thẩm vấn chuyện lần này hay không?"

Hoàng thượng sờ sờ râu trên cằm, từ năm trước, Hoàng thượng bắt đầu để râu, một năm trôi qua, râu cũng rất có hình dạng. Trần Mạn Nhu ngẫu nhiên thấy Hoàng thượng sờ râu của hân, luôn nhin không được muốn bật cười.

Một đại thúc ba mươi mấy tuổi, anh tuấn tiêu sái, mạnh mẽ cao ngất, trên mặt lại có một chút râu, nhìn thực không phải khôi hài bình thường.

"Tử Đồng luôn luôn là người đoan trang tài đức sáng suốt, trầm tin tưởng người, nên mới đưa hậu cung giao cho người quản lý. Tử Đồng vẫn làm rất tốt, chưa từng xảy ra sai lầm gì." Hoàng thượng chậm rì rì nói, trên mặt Tuyết Tình, Tuyết Minh quỳ phía dưới đã đổi sắc.

Hoàng thượng nói lời này, tinh tế ngấm lại, còn không phải là điềm báo sẽ truy cứu sao?

"Lần này..." Hoàng thượng dừng một chút, thần sắc Hoàng hậu thoáng mang theo chút không yên, Hoàng thượng bưng trên bàn ly trà nhấp một ngụm, mới buông ly trà nói: "Lần này tự nhiên cũng không ngoại lệ, trẫm tin tưởng Hoàng hậu, nhất định có thể cho trẫm một kết quả thăm vấn chân thật."

Hoàng hậu hơi hơi thở dài nhẹ nhõm một hơi, còn Tuyết Tình cùng Tuyết Minh lại thay đổi sắc mặt. Lúc trước các nàng bố trí Hoàng hậu như vậy, vì để cho đối người thăm vấn, thuận tiện làm cho Hoàng thượng đối với Hoàng hậu nảy sinh một chút lòng nghi ngờ.

Lại không nghĩ rằng, Hoàng thượng cư nhiên đối với Hoàng hậu tín nhiệm đến loại tình trạng này, ngay cả một chút lòng nghi ngờ cũng không có, ngược lại đem chuyện này toàn bộ giao cho Hoàng hậu xử lý. Hoàng hậu đối với chuyện vừa rồi, khẳng định là rất mất hứng, cái này thì hỏng rồi, nói không chừng Hoàng hậu liền muốn trả thù đã trở lại.

"Hoàng thượng tín nhiệm thiếp, tất nhiên là vinh hạnh của thiếp. Chính là, nếu Phó phi nói không tin thiếp, thiếp cũng chỉ có thể nghĩ biện pháp làm cho Phó phi an tâm." Hoàng hậu khẽ cười nói, ánh mắt từ trên người đám người phía dưới đảo qua, nhìn nhìn Trần Mạn Nhu, quay đầu nói: "Quản lý hậu cung vốn là bốn phận của thiếp, Hoàng thượng cho thiếp chức trách này, thiếp cũng không thể cái gì cũng không quản, Hoàng thượng, thiếp muốn cầu ngài cho một ân điển."

"Người nói." Hoàng thượng gật gật đầu nói, Hoàng hậu chỉ chỉ Trần Mạn Nhu cùng Dương quý phi: "Thiếp muốn Trần quý phi cùng Dương quý phi cùng nhau thăm vấn chuyện này, Phó phi không tin thiếp, cũng không thể ngay cả Dương quý phi cùng Trần quý phi cũng không tin đi?"

Hoàng thượng nhìn Tuyết Tình cùng Tuyết Minh quỳ trên mặt đất: "Phó phi cảm thấy như thế nào?"

Tuyết Tình dập đầu, rút lui vào nội thất, không bao lâu lại đi ra : "Hồi Hoàng thượng cùng Hoàng hậu nương nương, nương nương chúng ta nói, do Hoàng thượng làm chủ, nương nương tin tưởng Hoàng thượng, nhất định sẽ vì tiểu hoàng tử không có phúc kia làm chủ."

Hoàng thượng lại quay đầu nhìn Hoàng hậu: "Một khi đã như vậy, chuyện này liền giao cho Tử Đồng, trẫm còn có chuyện, sẽ không ở trong này trì hoãn."

Hoàng hậu đứng dậy hành lễ với Hoàng thượng: "Thiếp nhất định sẽ không cô phụ tín nhiệm của Hoàng thượng, quốc sự làm trọng, thiếp sẽ không tiền Hoàng thượng."

Hoàng thượng đứng dậy, đi đến bên người Dương quý phi cùng Trần Mạn Nhu, dừng một chút nói: "Hai người các người hảo hảo chiếu cố chủ tử nương nương các người, cũng đừng để cho nàng quá mệt mỏi."

"Là, thiếp nhất định sẽ chiếu cố tốt Hoàng hậu nương nương." Trần Mạn Nhu vội vàng cùng Dương quý phi cùng nhau đứng dậy hành lễ, nhìn theo Hoàng thượng đi ra ngoài, mới một tả một hữu hành lễ với Hoàng hậu: "Hoàng hậu nương nương có chuyện gì, chỉ cần phân phó thiếp đi làm là được."

"Hoàng thượng coi trọng thân thể nương nương, nương nương đừng quá mệt mỏi." Trần Mạn Nhu hướng hoàng hậu nháy mắt mấy cái, Hoàng hậu bật cười: "Người là người ranh mãnh a, yên tâm đi, có hai người các người là người có khả năng ở đâu, cho dù bản cung không muốn nghỉ ngơi, cũng không thể không nghỉ ngơi. Trần quý phi, người nói trước đi, chuyện này nên thăm vấn như thế nào?"

Trần Mạn Nhu chần chờ một chút, cung kính trả lời: "Nường nường, thiếp cho rằng, hẳn là để cho ba người các nàng đều tự nói ra chứng cứ, sau đó nhất nhất xác minh, nếu ai nói không giống chứng cứ không giống, vậy có thể là nói dối."

Người nói dối, có thể chính là hung phạm.

Dương quý phi hừ lạnh một tiếng: "Biện pháp này của Trần muội muội chỉ sợ không làm được, ba người các nàng khắc khẩu nửa ngày, nói ra cũng là điều suy đoán, cái gọi là căn cứ chính xác, bất quá là tự mình phỏng đoán ra, không thể chuẩn xác, như vậy căn cứ chính xác, tùy tùy tiện tiện liền có thể bay đến, nếu người nhất nhất xác minh, chỉ sợ người ở trong này đến sang ngày mai cũng xác minh không xong."

"Vậy Dương tỷ tỷ nói, chúng ta nên thẩm vấn chuyện này như thế nào?" Trần Mạn Nhu cũng không tức giận, nàng xem như đã biết, tính tình Dương quý phi luôn luôn thối như vậy, không có việc gì cũng muốn âm ỷ ba phần, trừ bỏ đối với Hoàng thượng thập phần ôn nhu uyển chuyển thiện lương am hiểu ý người, đối với người khác, thì phải là một ngọn núi lửa tùy thời có thể bùng nổ, còn luôn ở phun lửa.

Có đôi khi Trần Mạn Nhu cũng rất ngạc nhiên, loại tính cách độc đáo như thế làm sao hình thành.

"Muốn ta nói, chúng ta hẳn là từ nguyên nhân Phó phi để non tìm hiểu trước, sau đó đem mọi người trong cung Phó phi bắt đến đây thẩm vấn, còn có Thường phi cùng Huệ phi, cung nhân trong cung các nàng hai ngày nay làm cái gì, có ai cùng người khác tiếp xúc, lại nói đến chuyện gì, sau đó lại xem ai có hiềm nghi nhất."

Dương quý phi ta tà liếc mắt Trần Mạn Nhu một cái, xoay người nói với Hoàng hậu.

Phương pháp này cũng rất tốt, Hoàng hậu chỉ hơi trầm tư trong chốc lát, liền gật đầu nói: "Nếu cho bản cung mà nói, hai phương pháp này đều rất tốt, không bằng đồng thời dùng hai phương pháp, Trần quý phi phụ trách hỏi tất cả công việc, còn Dương quý phi lại phụ trách truy hỏi cung nhân, hai tướng ẩn chiếu, cũng đỡ phải có người nói bản cung làm việc thiên vị."

Trần Mạn Nhu cùng Dương quý phi đành phải lĩnh mệnh, chỉ để lại Hoàng hậu ở trong chính điện ngồi uống trà, hai người các nàng đều tự bốn ba chuẩn bị bắt đầu thẩm án.

Trần Mạn Nhu cho người đem Thường phi cùng Huệ phi phân biệt thỉnh đến hai cả phòng trước, đem các nàng ngăn cách, sau đó vào nội thất. Phó phi nằm ở trên giường, trên trán cột một mảnh khăn trắng, sắc mặt tái nhợt, ánh mắt sững đờ, đang kinh ngạc nhìn nóc giường, vẻ mặt tử khí trầm trầm.

"Phó phi, người còn trẻ, thân mình lại tốt, dưỡng một đoạn thời gian, tự nhiên có thể lại hoài thai tiểu hoàng tử." Trần Mạn Nhu ngồi ở bên giường, theo phép bình thường an ủi Phó phi hai câu, kỳ thật, nếu không phải bởi vì trong phòng còn có người, nàng ngay cả hai câu an ủi này cũng không muốn nói.

Tuy nói, chuyện mưu hại Tiểu tử lúc trước đã xử trí xong rồi, nhưng Phó phi chỉ trả giá một vị trí Hiền phi, cũng không chịu nhiều thương tổn, cho nên nàng luôn luôn nhìn Phó phi rất không vừa mắt.

Bất quá, không vừa mắt thì không vừa mắt, Trần Mạn Nhu tuyệt đối sẽ không chủ động làm ra chuyện mưu hại hoàng tử. Nàng chưa bao giờ cảm thấy, một người làm những chuyện như vậy, vĩnh viễn không một ngày bị tố gíc, cho dù là vì Tiểu tử, nàng cũng không sẽ làm tay mình dính máu tươi.

Phó phi nghe thấy tiếng nói, quay đầu nhìn, thấy là Trần Mạn Nhu, trong mắt hiện lên phần hận, lập tức liền nhắm mắt, căn môi không nói lời nào.

Trần Mạn Nhu đoán, ước chừng lúc này Phó phi đang giãy dụa trong lòng, nên mắng mình một chút trước, hay là khóc kể một phen trước.

Mình nhìn Phó phi không vừa mắt, đồng dạng, Phó phi đối với nàng người trong trong một thời gian gần liền nhảy lên thành quý phi cũng nhìn không vừa mắt.

Qua ước chừng thời gian một ly trà nhỏ, ngay cả đại cung nữ đứng ở đầu giường của Phó phi cũng bắt đầu sốt ruột, mí mắt Phó phi mới động động, chậm rì rì mở mắt: "Quý phi nương nương, thỉnh ngài làm chủ cho thiếp."

Nói xong, liền đứng dậy muốn hành lễ với Trần Mạn Nhu, Trần Mạn Nhu vội vàng đưa tay đề nàng lại: "Bản cung không để ý nghi thức xã giao nhỏ nhặt ấy, thân mình người không tiện, là nằm xuống cho tốt đi, không cần đứng lên hành lễ."

Trong lòng ngược lại vì Phó phi tán thưởng một phen, thời điểm đau buồn mất hài tử còn có thể khắc chế tính tình của mình, thật không hổ là người nổi danh "Hiền Lương Thục Đức" toàn kinh thành.

"Bản cung đến đây, là phụng mệnh lệnh Hoàng hậu nương nương, tìm hiểu một chút sự tình xảy ra, Phó phi người vì sao hoài nghi Huệ phi cùng Thường phi, sự tình hôm nay làm sao phát sinh?"

Trần Mạn Nhu đứng dậy hành lễ với chính điện bên kia trước, sau đó ngồi xuống hỏi. Phó phi nháy mắt, một chuỗi nước mắt liền chảy xuống: "Từ khi hoàng hậu nương nương miễn thiếp thỉnh an, ngày thường thiếp ở tại Thừa Càn cung, không ra khỏi phòng. Sáng sớm hôm nay, thiếp dùng đồ ăn sáng, cùng ngày xưa giống nhau, tính ở trong sân đi một chút, cũng tiện hoạt động. Chính là không đi được vài bước, bỗng nhiên liền cảm thấy đau bụng, sau đó thì gặp hồng, Tuyết Tình bên người thiếp lập tức đi thỉnh ngự y, chính là cũng không kịp, thời điểm ngự y tới, thiếp đã đau đến hôn mê bất tỉnh, ngự y cũng chỉ nói, hài tử, hài tử..."

Phó phi khóc không ra hình dạng, Trần Mạn Nhu cũng không thúc giục, chỉ ra dấu bảo cung nữ bên cạnh Phó phi đưa khăn tay, cung nữ kia đỡ nửa bả vai Phó phi bả vai an ủi nói: "Nương nương, ngài đừng quá thương tâm, ngài cùng Quý phi nương nương hảo hảo nói nói, cũng vì tiểu hoàng tử giải oan."

Phó phi khóc trong chốc lát, lấy khăn tử nhu dụi mắt mũi: "Thiếp không cam lòng, liền hỏi ngự y nguyên nhân thiếp đẻ non. Ngự y nói, là vì thiếp ăn phải hoa hồng. Quý phi nương nương, thỉnh ngài minh xét, thiếp ăn những thứ kia, đều là Ngự Thiện phòng đưa tới, tiểu phòng bếp cũng không có gian lận. Không có khả năng thức ăn xảy ra vấn đề, vì thế thiếp nghĩ đến, trước khi dùng đồ ăn sáng, thiếp từng bôi son, vì thế, thiếp liền nhanh chóng để cho ngự y nhìn son kia, quả nhiên, ngự y nói, bên trong son kia có thêm hoa hồng. Son kia, là Huệ phi đưa tới a."

Trần Mạn Nhu tinh tế đánh giá sắc mặt Phó phi một phen, không bôi son bột nước trên mặt, nhưng là khóe môi quả thật là có vết son. Nàng hơi hơi nhíu nhíu mày, Phó phi coi như đã cẩn thận rồi, không dùng phấn, nhưng là vì sao chỉ dùng son kia đâu?

"Ngự y còn chưa đi đi?" Trần Mạn Nhu cũng không muốn đi nghiên cứu nguyên nhân Phó phi dùng son, mở miệng lại hỏi một vấn đề, Phó phi gật gật đầu, nói là ngự y còn tại sườn điện chờ.

"Phó phi, người nói, son là Huệ phi đưa, như vậy, tại sao người còn nói Thường phi cũng muốn hại người đâu?" Trần Mạn Nhu vừa phân phó người đi tìm ngự y, vừa hỏi Phó phi tiếp. Trên mặt Phó phi oán hận, nghiêng rằng nghiêng lợi nói: "Ngự y nói, bên trong son kia, thả ngọc lộ cao. Toàn hoàng cung, có ngọc lộ cao, không vượt qua năm người, Hoàng hậu nương nương cùng Trần quý phi nương nương ngài, cũng không đưa Huệ phi ngọc lộ cao, ngọc lộ cao của Dương quý phi cũng tuyệt đối không có khả năng đưa cho Huệ phi, thiếp cho người tìm hiểu, mấy ngày trước đây, Thường

phi tặng Huệ phi một lọ ngọc lộ cao, không phải hai người các nàng hợp mưu, thì là cái gì?"

HẬU CUNG MƯU SINH KẾ

Tiểu Nhiên Hoa Khai

www.dtv-ebook.com

Chương 132: Xử Phạt

"Phó phi, son ngày thường người dùng từ đâu lấy đến? Lại để ở chỗ nào? Trừ người ra, còn ai có thể tiếp xúc đến son kia?" Trần Mạn Nhu khẽ nhíu mày, nàng không tin, Phó phi tùy tùy tiện tiện để son lung tung, nhất là son phấn gì đó, vì phòng ngừa người khác động tay động chân, trên cơ bản đều để trong nội thất của mình.

Loại địa phương như nội thất, cũng không phải là người nào cũng có thể vào.

Quả nhiên Phó phi dừng một chút, tiếp theo khóc nói: "Thiếp luôn luôn đặt son ở trong hộp trang điểm trong nội thất, ngày ấy Huệ phi muội muội cùng Thường phi muội muội đến đây thăm thiếp, nhất định thời điểm kia, thời điểm các nàng động tay động chân!"

"Ngự y có nói người là ăn son bao lâu mới đẻ non sao?" Trần Mạn Nhu hỏi tiếp nói, lúc này nàng đã có chút không kiên nhẫn, bản thân Phó phi là người thông minh, cho dù là thời điểm mang thai có bôi son theo thói quen, cũng tất nhiên là sẽ đem son cất cho tốt.

Lúc này khinh địch như vậy khiến cho Huệ phi cùng Thường phi động tay động chân, trong đó khẳng định có cái gì chuyện vòng vo khó nói. Nói không chừng, chính là Phó phi chính mình muốn làm ra cái gì, sau đó báo ứng đến trên người bản thân.

"Có thể có chứng cứ?" Trần Mạn Nhu rất muốn tìm hiểu tìm hiểu tiến độ Dương quý phi bên kia, nếu Dương quý phi bên kia thăm vấn tốt, nàng bên

này trực tiếp kết án là được. Chính là, Dương quý phi khẳng định sẽ không để lộ nội tình cho nàng.

Trần Mạn Nhu từ các loại chi tiết suy đoán, sau khi đem lí do thoái thác của Phó phi sửa sang lại một phen, trong lòng bao nhiêu phỏng đoán, xoay người lại đi tìm Thường phi cùng Huệ phi.

Chờ sự tình kết thúc, thời điểm trở lại Chung Túy cung, đã là buổi tối. Lập Đông luôn luôn giữ ngoài cửa, nhìn Trần Mạn Nhu trở về, quay đầu hướng bên trong hô một tiếng trước: "Đối Nguyệt tỷ tỷ, nương nương đã trở lại, hâm nóng bữa tối."

Nói xong, lập tức đến đây nghênh đón Trần Mạn Nhu: "Nương nương, có đói bụng không? Sau khi Tứ hoàng tử tỉnh lại không thấy ngài, nhưng là thật thương tâm một hồi đầu, lúc này còn chưa ngủ, đang ở trong phòng chờ."

"Nhóm ma ma không khuyên?" Trần Mạn Nhu hơi nhăn mặt nhíu mày, Lập Đông gật gật đầu: "Nhóm ma ma đã khuyên, chính là Tứ hoàng tử nhất định muốn gặp ngài mới đi nghỉ ngơi, vốn Tứ hoàng tử còn tính đi ra ngoài tìm ngài đâu, nhóm nô tỳ khuyên can mãi, Tứ hoàng tử mới chỉ ở trong phòng chờ."

"Nương!" Trần Mạn Nhu còn chưa kịp nói chuyện, chợt nghe bên trong truyền ra một tiếng kêu, sau đó Tiểu tứ giống như tiểu đạn pháo vọt ra, Trần Mạn Nhu vội vàng xoay người, đem người ôm lấy: "Tiểu tứ hôm nay có ngoan không?"

"Tiểu tứ thực ngoan, nương nương đi làm cái gì? Tại sao vẫn không trở lại?" Tiểu tứ đưa tay ôm cổ Trần Mạn Nhu, hốc mắt hồng hồng: "Tiểu tứ chờ người thật lâu."

Từ lúc Tiểu tứ sinh ra, thật đúng là chưa từng không gặp được Trần Mạn Nhu lâu như vậy đâu. Ngày thường thời điểm không có việc gì, Trần Mạn

Nhu luôn ở Chung Túy cung, nếu là có chuyện, nhiều lắm cũng nửa ngày là trở về, hoặc là trực tiếp mang theo Tiểu tứ. Tình huống đem Tiểu tứ lưu lại một mình, rất ít gặp.

Trần Mạn Nhu vội vàng nghiêng đầu ở trên mặt Tiểu tứ hôn hai cái: "Bảo bối của nương, là nương không đúng, không sớm một chút trở về cùng Tiểu tứ nói một tiếng. Hôm nay nương có việc cần hoàn thành, mẫu hậu người bận rộn, trong cung lại có đại sự xảy ra, nương đi hỗ trợ."

"Có đại sự gì?" Tâm tính tiểu hài tử, thấy Trần Mạn Nhu an ủi hẳn, Tiểu tứ cũng thu nước mắt lại, lòng hiếu kỳ cũng lập tức nổi lên, ở trong lòng Trần Mạn Nhu lắc lắc hai cái, nói tiếp: "Nương buông Tiểu tứ đi, nương đi hỗ trợ mẫu hậu, khẳng định mệt chết đi, Tiểu tứ đã trưởng thành, nương không cần vẫn ôm Tiểu tứ."

"Tiểu tứ của nương vẫn còn nhỏ a." Trần Mạn Nhu nói xong, xoay người buông Tiểu tứ, kéo hẳn đi vào trong: "Tối nay người ăn cái gì?" Cũng đem vấn đề lúc trước của Tiểu tứ bỏ qua, Tiểu tứ tạm thời cũng không thông minh như vậy, chỉ đi theo Trần Mạn Nhu trả lời: "Ăn cháo nãi đường bích canh, còn có mút táo cùng củ từ cao, sữa bò chưng trứng bồ câu, còn có điểm tâm."

"Đã ăn no chưa?" Trần Mạn Nhu ngồi trên tháp, đưa tay nhu bụng nhỏ của hẳn, Tiểu tứ ôm bụng lẩn trốn ngón tay Trần Mạn Nhu: "Ăn no, nương còn chưa có ăn cơm, nhất định rất đói bụng đi? Đối Nguyệt tỷ tỷ làm cho nương rất nhiều món ăn ngon."

"Vậy Tiểu tứ có muốn lại ăn một chút món ăn ngon?" Trần Mạn Nhu hỏi, Trần ma ma bên cạnh có chút chần chờ: "Nương nương, bữa tối Tứ hoàng tử ăn không ít..." Nếu lại ăn, khẳng định sẽ bỏ thừa.

Trần Mạn Nhu hơi nghĩ nghĩ: "Vậy uống sữa bò có được không?"

"Cái này không ngại, bắt quá, uống nửa bát là được." Trần ma ma vội vàng đáp, Trần Mạn Nhu cười gật gật đầu: "Bản cung không biết mấy thứ này, ngày sau ma ma nên nhắc nhở bản cung nhiều hơn."

"Nô tỳ không dám nhận." Trần ma ma kinh sợ hành lễ, Trần Mạn Nhu cũng không nói gì, chỉ cho Tần Hoan đi chuẩn bị sữa bò xong, vừa vặn Đối Nguyệt mang bữa tối tiến vào, mẹ con hai người vừa vặn một người uống sữa bò, một người ăn bữa tối.

Lúc này thời gian quả thật là không còn sớm, ngày thường Tiểu tứ đã sớm ngủ. Hôm nay đợi Trần Mạn Nhu nửa ngày, uống sữa bò xong, có chút mệt rã rời. Trần Mạn Nhu tự mình bế Tiểu tứ, đem hũ đồ ngủ, khoát tay cho Trần ma ma tự đi xuống nghỉ ngơi: "Hôm nay Tiểu tứ ở lại chỗ này."

"Là, vậy nô tỳ cáo lui trước." Vốn chuyện này có chút không hợp quy củ, chính là, Trần Mạn Nhu đã gõ giáo đường ma ma, này Chung Túy cung cũng sẽ không có người đối với việc này nói cái gì.

Trần Mạn Nhu đem Tiểu tứ cẩn thận để trên giường, thân mình Tiểu tứ tròn vo lập tức ở trên giường lăn một vòng, sau đó giường cái miệng nhỏ nhắm ngủ ngọt ngào. Trần Mạn Nhu bật cười, đem tay chân đều kéo lại, cầm tiểu đệm giường che bụng hũ, phân phó Đối Nguyệt giữ trước, mình lại đi phòng tắm rửa sạch sẽ.

"Nương nương, chuyện hôm nay rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?" Lập Thu cùng Lập Đông tiến tới hầu hạ, Đối Nguyệt vừa thử độ ấm của nước trong dục dũng, vừa tò mò hỏi: "Hài tử của Phó phi, là ai làm rồi?"

"Chúng cố đều chỉ hướng Thường phi." Trần Mạn Nhu vào dục dũng, lười biếng nói một câu, Lập Thu đem tóc nàng để vào tiểu dục dũng bên cạnh để gội: "Chúng cố đều chỉ hướng Thường phi, vậy chuyện này còn có chủ mưu khác?"

"Ta cảm thấy như vậy, chính là không có chứng cứ." Trần Mạn Nhu nói một câu, há mồm ngáp một cái, mấy người Đối Nguyệt thấy nàng mỗi mệ, cũng đều không hỏi, chỉ nhanh chóng hầu hạ nàng tắm rửa. Ngược lại Trần Mạn Nhu tự mình đem chuyện hôm nay hồi tưởng một lần, sau đó, cảnh giới với Huệ phi, lại đề cao hai tầng.

Mắt thấy hai lần đều có bóng dáng Huệ phi, kết quả cuối cùng lại cùng Huệ phi không có nửa điểm quan hệ, Huệ phi này, thật sự cũng là một nhân tài.

Lúc trước Phó phi bị ngã, đại để là Phó phi tự mình muốn làm ra chuyện, dù sao, một việc không có gì chứng cứ gì đáng ngờ, người thu lợi lớn nhất, thì chính là người hiểm nghi. Phó phi kia, nhất cử tam đắc a, bản thân không cần ra Thừa Càn cung, an bài cho Huệ phi thành người bị tình nghi, còn mịt mờ ám chỉ Hoàng hậu không hiền.

Chỉ tiếc, trình diễn quá lớn, rốt cục diễn đến bản thân mình rồi.

Thừa Càn cung kia, cũng không biết người nào là cái đinh của Huệ phi. Hoàng thượng ban thưởng ngọc lộ cao cũng có ghi lại, Hoàng hậu nơi đó có thể đối chiếu, Dương quý phi cùng mình cũng có thể bỏ qua. Thục phi nơi đó cũng có thể đối chiếu, Đức phi là đã sớm dùng xong rồi, chỉ còn lại Huệ phi cùng Thường phi hai người này.

Huệ phi chết cũng không thừa nhận mình từ chỗ Thường phi lấy ngọc lộ cao, chỉ nói mình cũng không có bị phỏng, Hoàng hậu cũng phái ma ma kiểm tra qua, quả thật là không có bị phỏng. Mà ngọc lộ cao chỗ Thường phi, lại ít đi một lộ.

Nghĩ, Trần Mạn Nhu bỗng nhiên cười cười, lúc ấy sắc mặt Thường phi, quả thật là đẹp mắt.

"Nương nương, nước có chút lạnh." Đối Nguyệt nhẹ giọng ở bên cạnh nói một câu, Trần Mạn Nhu mở to mắt, tiện tay vẩy ít nước lên người, liền

đứng dậy nói: "Cũng đã tắm xong, mấy người các người cũng dọn dẹp một chút, đi ăn khuya một chút. Đêm nay để cho Lập Xuân cùng Lập Hạ gác đêm là được."

Đôi Nguyệt ứng tiếng, cầm vải sạch đến đây, lau người cho Trần Mạn Nhu, mặc y phục vào, lúc này mới lui ra ngoài.

Một đêm ngủ ngon, sáng sớm ngày hôm sau, Trần Mạn Nhu thần thanh khí sảng đi thỉnh an Hoàng hậu, sắc mặt Hoàng hậu không quá tốt, chuyện hôm qua kết thúc xác thực thực có chút quá muộn, ước chừng là không nghỉ ngơi tốt, thấy Trần Mạn Nhu, cũng chỉ là hơi gật gật đầu: "Trần quý phi đến đây, ngồi xuống đi, hôm nay tại sao không thấy Tiểu tứ?"

"Đang muốn nói cùng nương nương, đêm qua Tiểu tứ không ngủ chờ thiếp trở về, nên ngủ có chút trễ, lúc này cũng chưa tỉnh lại." Trần Mạn Nhu cười đáp: "Còn thỉnh nương nương không nên trách tội."

"Vô phương, cũng là bản cung tối hôm qua kéo dài thời gian." Hoàng hậu tùy ý khoát tay, thấy người đều đến đây, mới quay đầu nói: "Chuyện Phó phi dễ non, hôm qua bản cung đã điều tra rõ trắng đen, Thường phi ý đồ gây rối, ra tay mưu hại hoàng tử, tội không thể tha."

"Nhưng xét thấy Thường phi ngày xưa coi như là giữ quy củ, cho nên tử tội có thể miễn. Chỉ đem Thường phi biếm thành tòng ngũ phẩm mỹ nhân. Về phần Huệ phi, tuy rằng cũng không có tội, chính là thời điểm Phó phi dễ non nói trào phúng, phụ đức còn thiếu, liền biếm thành tòng tam phẩm uyển nghi."

Nghe xử lý hàng vị như thế, trong lòng Trần Mạn Nhu liền hiểu, xem ra, Hoàng hậu cũng là nhìn ra bên trong có vấn đề, chỉ tiếc, không có chứng cứ.

Kế tiếp là xử trí một ít liên quan, tỷ như nói, để cho Thường phi, hiện tại là Thường mỹ nhân chuyển đến sườn điện, Thôi uyển nghi lại tạm thời

không cần chuyển. Còn có trướng phật trên phân lệ, trướng trị cấm chường, đem một đám người phía dưới đều kinh hãi không dám thở mạnh.

"Các người cũng phải hảo hảo cố gắng, trong tứ phi, còn trống hai vị trí, nếu ai mang thai, có thể vì Hoàng thượng sinh hạ tiểu hoàng tử, bản cung tự nhiên là sẽ không bạc đãi các người." Hoàng hậu nhìn lướt qua mọi người phía dưới, khoan thai nói.

Sắc mặt vài người nháy mắt đối đối, sắc mặt Đức phi càng đen, còn đám người Lưu phi Ngụy phi lại rất kinh hãi.

"Tốt lắm, bản cung hôm nay cũng không thoải mái, hiện tại các người tan đi." Hoàng hậu dừng một chút, đem thần sắc những người phía dưới đều thu vào đáy mắt, thế này mới rũ mi mắt, để Vụ Diêu nâng tay: "Ngày mai là ngày phải đi thỉnh an Thái hậu, các người cần phải nắm giữ thời gian cho tốt."

"Là, cung tiễn Hoàng hậu nương nương." Trong đại điện phần đông nữ nhân cùng nhau đứng dậy hành lễ, Trần Mạn Nhu đi theo phía sau Dương quý phi xuất môn. Đi tới cửa, Thục phi bỗng nhiên mở miệng nói: "Trần quý phi nương nương, ngày hôm qua thiệp thu thập khố phòng, bỗng nhiên tìm được một bộ ‘Đông Tấn Cổ Khải Chi họa’, nương nương cũng biết, thiệp ngày thường đối với cái đó có chút không hiểu, Quý phi nương nương luôn luôn vẽ rất đẹp, không bằng xem xét giúp thiệp?"

HẬU CUNG MƯU SINH KẾ

Tiểu Nhân Hoa Khai

www.dtv-ebook.com

Chương 133: Du Thuyết

Trước công chúng, Trần Mạn Nhu cũng không tiện cự tuyệt, đành phải cười gật gật đầu: "Vậy bản cung là có nhân phúc, đồ của Thục phi còn cần xem xét sao? Bất quá, một chuyến này cũng không phải uống công, quay về Thục phi nên để cho bản cung mượn bức họa kia hai ba ngày."

Sắc mặt Thục phi cứng ngắc một chút, lập tức cười gật đầu: "Đó là tự nhiên, Quý phi nương nương luôn luôn thích những thứ này, nếu là chính phẩm, để trong tay người thô鄙 như thiếp, chỉ sợ cũng mai một, còn không bằng để cho Quý phi nương nương quan sát vài ngày đâu."

Về phần rốt cuộc là quan sát mấy ngày, cái này không nói chính xác. Đừng nhìn chỉ là một bức họa, nhưng là thời Đông Tấn, xuất ra đi mười vạn lượng bạc cũng không nhất định có thể mua được, Trần Mạn Nhu hai ba câu nói, đã đem bức họa kia cầm đi, trong lòng Thục phi có bao nhiêu hận.

Trần Mạn Nhu cư cao lâm hạ nhìn Thục phi rũ mi mắt che khuất tức giận trong mắt, tươi cười trên môi càng thêm dịu dàng, đưa tay vỗ vỗ bả vai Thục phi: "Vậy nên đa tạ hảo ý của Thục phi, như thế, chúng ta lúc này liền đi qua đi."

Thục phi cười làm lành hành lễ, đưa Trần quý phi lên giá liền trước, quay đầu mới lên cỗ kiệu của mình bên cạnh, hai người một trước một sau hướng Dực Khôn cung đi đến.

Nhị hoàng tử đã bắt đầu đến Sùng Văn quán, lúc này Dực Khôn cung thật ra không có người khác. Đến nội thất, hai người dựa theo phân vị cao

thấp ngòi xuống, Thục phi sai người dâng nước trà điểm tâm tiến vào: "Quý phi tử tử cũng nếm thử trà của thiếp, lá trà này là bách loa xuân mấy ngày trước Hoàng thượng ban thưởng, thiếp nghe nói Quý phi nương nương luôn luôn thích bách loa xuân, cố ý để lại một ít, Quý phi nương nương nếu cảm thấy tốt, thời điểm trở về thiếp cho người mang theo cho ngài."

"Cái này không cần, tuy rằng ta thích bách loa xuân, ngày thường cũng không phải không nó thì không thể." Trần Mạn Nhu cười nói, bưng ly trà nhấp một ngụm, nghiêng đầu nhìn Thục phi: "Nhị hoàng tử vài ngày trước đến Sùng Văn quán, bản cung còn không có hảo hảo chúc mừng Thục phi dâu, Nhị hoàng tử ngày thường kính cẩn hữu lễ, ôn hòa trầm ổn, lại cố gắng đọc sách, là mầm non tốt, Thục phi ngày sau thật có phúc."

Trên mặt Thục phi lộ ra vài phần tươi cười, cũng mang theo vài phần chân ý, lắc đầu nói: "Thiếp thật ra không cầu tương lai hẳn có thể có nhiều tiền đồ, chỉ ngày sau bình an thuận lợi cả đời là được. Lại nói, Tứ hoàng tử cũng sắp đến tuổi, Quý phi nương nương đã thay Tứ hoàng tử tuyển thư đồng? Nếu thiếp không có nhớ lầm, cháu nhà mẹ đẻ Quý phi nương nương, năm nay tuổi vừa tuổi đi?"

"Còn không có tuyển, cháu nhà mẹ đẻ ta tuy rằng tuổi tương đương, nhưng đã bắt đầu đọc sách, ta thật không muốn làm chậm trễ hẳn. Việc này xem Hoàng thượng quyết định như thế nào, bản cung cũng không nhúng tay vào được." Trần Mạn Nhu cũng lắc đầu, Thục phi bỗng nhiên tỉnh ngộ: "Là thiếp nông cạn, Quý phi nương nương đừng để ý."

"Vô phương." Trần Mạn Nhu cười nói, nhìn bên trong chung quanh một vòng, thấy Thục phi không nói lời nào, đang định nhắc tới bức họa kia, Thục phi như là cùng nàng tâm hữu linh tê, cười nói: "Xem thiếp kìa, thấy Quý phi nương nương, trong lòng cao hứng, liền quên chính sự, thỉnh Quý phi nương nương chờ, thiếp đi lấy bức họa kia đến đây."

Trần Mạn Nhu hơi nhú mi: "Bức họa kia còn trong kho phòng?"

"Cũng không phải, chính là bức họa kia có chút trân quý, tuy rằng là để trong thư phòng, người bên ngoài cũng không thể tùy ý chạm vào, vẫn là thiếp tự mình đi qua lấy mới yên tâm." Thục phi vội vàng cười nói, nàng cũng nghe ra ý tứ Trần Mạn Nhu, nói tiếp: "Bất quá, là thiếp suy nghĩ không chu toàn, không tần trách, nếu thiếp đem nương nương mời đi theo, cũng không thể để nương nương một mình ở trong này, không bằng thiếp cho Mạnh tiểu nghi đến đây cùng Quý phi nương nương trước?"

Mạnh tiểu nghi, phân vị tông thất phẩm tiểu nghi, là đại cung nữ Vân Mạn bên người Thục phi năm đó thị tẩm, sau đó tăng lên. Mạnh tiểu nghi là thời điểm Thục phi tiến cung Mạnh phủ đưa vào, là người trong Mạnh phủ sinh ra. Bởi vì hầu hạ Thục phi cũng coi như có công, cho nên được ban thưởng họ chủ, Mạnh tiểu nghi cũng đi theo họ Mạnh.

Trần Mạn Nhu hơi gật gật đầu: "Cũng nên như thế, cho nàng đến đây trước đi."

Thục phi lập tức gọi người, cho người tuyên Mạnh tiểu nghi đến đây. Mạnh tiểu nghi bây giờ thay đổi một thân cung trang, cùng bộ dáng cung nhân lúc có khác biệt rất lớn, ngày thường phân vị nàng thấp, không có tư cách đi thỉnh an Hoàng hậu, cho nên, số lần Trần Mạn Nhu nhìn thấy Mạnh tiểu nghi, thật đúng là một bàn tay cũng đếm hết.

"Mạnh tiểu nghi không cần đa lễ, ngồi đi." Chờ Mạnh tiểu nghi hành lễ, Trần Mạn Nhu mới lên tiếng nói, Mạnh tiểu nghi quay đầu nhìn nhìn Thục phi, thấy Thục phi không phản đối, khôn ngoan cúi đầu tạ ơn: "Tạ Quý phi nương nương ân điển."

Thục phi lúc này mới xoay người đi thư phòng, Trần Mạn Nhu cùng Mạnh tiểu nghi cũng cũng không có cái gì có thể nói, một người cúi đầu không nói lời nào, một người đơn giản nhìn bốn cảnh bên cạnh án. Bốn

cảnh kia là từ một khối thủy ngọc khắc hình mà thành, nùng lam đậm thúy, biến hóa kiêu diễm, thập phần xinh đẹp.

Trần Mạn Nhu đang xem đến nhập thần, chợt nghe Mạnh tiểu nghi nói: "Nường nường, nước trà của ngài đã lạnh, có muốn thiếp giúp ngài đổi một ly?"

"Không cần, bản cung ở Vĩnh Thọ cung đã uống không ít nước trà, lúc này cũng không khát." Trần Mạn Nhu lắc đầu, thu hồi tầm mắt, nhìn nhìn vòng tay trên cổ tay Mạnh tiểu nghi, cười nói: "Xem ra Thục phi đổi đổi người cũng không bạc, vòng tay này, là Thục phi ban thưởng đi?"

"Hồi nường nường, đúng vậy." Mạnh tiểu nghi đưa tay sờ sờ vòng tay kia, nhanh chóng ngẩng đầu nhìn lướt qua Trần Mạn Nhu: "Một đoạn thời gian không gặp, nường nường càng xinh đẹp hiền lành. Thiếp nghe nói, Tứ hoàng tử cũng thông minh hoạt bát, nường nường thật đúng là có phúc khí."

"Tiểu tử là hài tử rất nghịch ngợm." Trần Mạn Nhu chỉ tiếp một câu như vậy, Mạnh tiểu nghi hình như là có chút sốt ruột, nghiêng đầu nhìn nhìn bên ngoài, cẩn thận nghe trong chốc lát, xác định không ai đến đây, Mạnh tiểu nghi mới nhanh chóng nói một câu: "Nường nường, phía trước Tứ hoàng tử, còn có một Tam hoàng tử đâu."

Trần Mạn Nhu cảm thấy chấn động, lúc này mới thật sự đánh giá Mạnh tiểu nghi một phen, Mạnh tiểu nghi cũng không thèm nhắc lại, chỉ cúi đầu nhìn hoa thêu trên váy mình.

Không bao lâu, chợt nghe bên ngoài có tiếng bước chân truyền đến, Trần Mạn Nhu bưng ly trà, cũng không uống, cầm nắp chén đảo lá trà. Thục phi tiến vào, đầu tiên là khoát tay ý bảo Mạnh tiểu nghi đi ra ngoài, Mạnh tiểu nghi hành lễ, trộm nhìn qua Trần Mạn Nhu, mới xoay người ra cửa phòng.

Thục phi tự mình mở hòm ôm trong tay ra, thật cẩn thận từ bên trong lấy ra một bức họa: "Quý phi nương nương, chúng ta đến bàn bên kia xem?"

Trần Mạn Nhu đứng dậy, đi theo Thục phi đến một bên, Thục phi đem bức họa mở ra đặt trên bàn, là một bộ hùng ưng giương cánh đồ, phía dưới là núi cao nguy nga, mặt trên là một hùng ưng bay cao tận trời, chính thể bức họa sắc bén, thập phần đại khí.

"Quý phi nương nương, thỉnh nhìn xem." Thục phi ở một bên làm động, Trần Mạn Nhu cúi đầu thật sự xem bức họa kia, bố cục, cách đặt bút, cùng với con dấu, đều là thật. Trần Mạn Nhu kinh ngạc cảm thán nói: "Bức họa này là thật, Cố Khải Chi luôn luôn lấy ảnh tả người, vẽ phật tượng, cầm thú, sơn thủy linh tinh trứ danh, hơn nữa giỏi về lấy hình viết thần, bức họa này, chỉ khí thế bề ngoài, còn có □ là thực."

"Thiếp cũng biết bức họa này là thật, bất quá, thiếp không phải xem giấy viết cái gì, thiếp là nhìn chỗ này." Thục phi đưa tay chỉ chỉ, Trần Mạn Nhu theo ngón tay nàng nhìn xuống, chỉ thấy ngọn núi, có một tổ chim ưng, phía dưới còn có một điểm đen, nếu là liên tưởng rộng ra, giống như là một con ưng non đang từ bên trong ngã ra.

"Nương nương, thiếp nghe nói, loại phi cầm như chim ưng, có một đặc điểm, một lần chỉ sinh một ưng con. Nếu là không cẩn thận sinh nhiều hơn, cũng chỉ lưu lại một con. Chim ưng sẽ từ trong tổ, đem ưng non hất văng ra, mệnh tốt, tư chất tốt, có thể nhất phi trùng thiên, sau đó sống sót. Tư chất không tốt, vận khí kém, cũng chỉ có thể rơi xuống, ngã chết ở trong sơn cốc."

Thục phi chậm rãi nói, Trần Mạn Nhu nghiêng đầu nhìn Thục phi, chỉ thấy Thục phi điểm điểm trên bức họa: "Nương nương, loại phương pháp này nghe qua rất tàn nhẫn, nhưng cũng là phương pháp chim ưng kéo dài huyết mạch cường đại tốt nhất, ngài nói đúng không?"

"Giữa động vật, vốn là cường giả sinh tồn, người nói nhất phi trùng thiên, khả năng lúc đó sống sót bay đến trời cao. Nhưng là, cũng có thể là gặp các loại chim khác, thời điểm này, có thể không phải chuyện chim ưng có thể giải quyết."

Trần Mạn Nhu lại quay đầu nhìn bức họa: "Vốn bản cung còn nghĩ, bức họa này nếu là bút tích thực, bản cung liền mượn xem hai ngày, hiện tại xem ra, ngược lại bản cung không có phúc khí này. Bức họa này tuy rằng là thật, ý cảnh ở trên, bản cung cũng có thể lĩnh hội. Huống chi, Tiểu tứ của bản cung còn nhỏ tuổi, đột nhiên nhìn thấy bức họa khí thế cường đại như thế, nói không chừng còn có thể bị dọa dẫm."

"Nương nương thật đúng là đủ cẩn thận." Thục phi chậm rãi đem bức họa kia cuộn lại: "Ưng non nếu không rèn luyện, chỉ sợ ngày sau cánh sẽ thành vật trang trí. Ưng non bay lên, mặc dù có khả năng sẽ gặp loài chim khác, nhưng là, so với chưa từng bay lên thì mạnh hơn."

Thấy thần sắc Trần Mạn Nhu bình thản, hoàn toàn không có hoảng sợ bối rối tâm động, Thục phi hơi có chút thất bại: "Quý phi chẳng lẽ vốn không có vì Tiểu tứ nghĩ tới ngày sau?"

Trần Mạn Nhu thối phù một tiếng bật cười: "Bản cung còn có cái gì có thể nghĩ? Hiện tại Tiểu tứ có phụ hoàng hân chiếu khán, ngày sau có Đại hoàng tử chiếu khán, ta một phụ nhân trong thâm cung, có thể vì Tiểu tứ lao tâm làm cái gì?"

Đây là ám không được thì đến mình? Thục phi tại sao còn có tự tin những lời hôm nay, mình sẽ không truyền cho Hoàng hậu nghe? Trong cung ai chẳng biết, Trần Mạn Nhu nàng là trung tâm với Hoàng hậu nương nương nhất?

Hoặc là, nàng là chắc chắn mình khẳng định sẽ không nói?

Đúng rồi, mặc kệ là ai sinh hoàng tử, đều có khả năng sẽ nghĩ đến vị trí kia. Thục phi ước chừng nghĩ rằng, cho dù mình hôm nay không đáp ứng thỉnh cầu liên minh của nàng, cũng sẽ có chút động tâm, sau đó ngày sau sẽ vì Tiểu tử bố trí mưu đồ, những lời này, tự nhiên sẽ không nói cho Hoàng hậu.

Không, không đúng, nếu mình vì Tiểu tử mưu đồ, Nhị hoàng tử ở phía trước là một đại uy hiếp, đến lúc đó mình nói cho Hoàng hậu suy tính củ Thục phi, vậy Hoàng hậu tất nhiên là sẽ trừ bỏ nhị hoàng tử trước.

Cứ như vậy, Tiểu tử của mình được lợi. Cho nên, mình cũng không phải giữ bí mật này, nói với Hoàng hậu, mới có lợi nhất.

Trần Mạn Nhu dựa theo Thục phi ý nghĩ, từng chút từng chút phân tích, nàng kỳ thật là chắc chắn mình khẳng định sẽ nói với Hoàng hậu, sau đó đến trả đũa?

Suy nghĩ của Thục phi luôn luôn quỷ dị, Trần Mạn Nhu rất muốn bắt đầu Thục phi ra nhìn xem, nàng rốt cuộc là muốn mình nói với Hoàng hậu hay là không muốn mình nói với Hoàng hậu?

"Quý phi nương nương làm sao chắc chắn về sau Đại hoàng tử có thể chiếu khán Tứ hoàng tử đâu?" Thục phi cười nói, thỉnh Trần Mạn Nhu tiếp tục ngồi xuống, mới chậm rãi tiếp tục nói: "Từ Ninh thái hậu mấy năm gần đây, vẫn ru rú trong nhà, ngày thường cũng luôn ở tiểu Phật đường. Quý phi sẽ không cho rằng, Từ Ninh thái hậu thật sự một chút sự tình cũng không làm đi? Cửu vương gia là cùng tuổi với Đại hoàng tử đâu."

Được rồi, hiện tại Trần Mạn Nhu lại cảm thấy, ước chừng Thục phi chắc chắn mình sẽ không nói cho Hoàng hậu nghe. Đầu tiên phân tích cho mình, Từ Ninh cùng Hoàng hậu là không chết không ngừng, sau đó Đại hoàng tử sẽ không có đất diễn, chỉ còn lại Nhị hoàng tử của nàng, kế tiếp, khẳng định là lợi dụ.

Quả nhiên, Trần Mạn Nhu vừa khẳng định xong, chợt nghe Thục phi tiếp tục nói: "Nếu Đại hoàng tử vạn nhất bất hạnh, Hoàng thượng nhưng là muốn bên trong những hoàng tử chọn lựa, có ai có ưu thế so với trưởng tử? Nếu một ngày kia, Nhị hoàng tử có thể cùng giống như hùng ưng, thiếp nhất định sẽ cùng Quý phi nương nương tỷ muội tương xứng, giống như vị ở Từ An cung cùng vị ở Từ Ninh cung."

Trần Mạn Nhu cười lắc đầu: "Thục phi cũng thật hay nói giỡn, vốn bản cung còn cảm thấy, cho dù Thục phi cùng bản cung không quá thân thiện, cũng tuyệt đối không bất hòa. Không nghĩ tới, Thục phi ngược lại cảm thấy quan hệ của chúng ta giống như Từ An thái hậu cùng Từ Ninh thái hậu. Thật sự là, trong lòng bản cung rất khổ sở."

Thấy Thục phi ngẩn người, tươi cười trên mặt Trần Mạn Nhu càng sâu: "Chính là, bản cung tuy rằng khổ sở, có câu vẫn muốn nói cho Thục phi nghe, ngày sau, mặc kệ Thục phi lấy ai làm đề, đều phải cân nhắc một chút, cũng không phải tất cả mọi người có thể để cho Thục phi tự so sánh. Thời gian cũng không sớm, bản cung lo lắng Tiểu tử một mình ở lại Chung Túy cung, tạm thời cáo từ."

HẬU CUNG MƯU SINH KẾ

Tiểu Nhiên Hoa Khai

www.dtv-ebook.com

Chương 134: Đậu Tử

Trở lại Chung Túy cung, tươi cười trên mặt Trần Mạn Nhu liền biến mất. Hôm nay Thục phi nói những lời này, để lộ ý tứ cũng không ít. Đại hoàng tử năm mười một tuổi, ý tứ Hoàng thượng là, cho Đại hoàng tử thời điểm mười ba tuổi bắt đầu nghe chính, làm chuẩn bị vì ngày sau tham chính.

Ước chừng là vì vậy, cho nên Thục phi cũng ngồi không yên. Đại hoàng tử bắt đầu nghe chính ý tứ đại biểu chính là Đại hoàng tử có thể mượn sức triều thần, lấy lòng Hoàng thượng. Mà Nhị hoàng tử vừa vừa mới bắt đầu vào Sùng Văn quán, cùng Đại hoàng tử chênh lệch, cứ như vậy bị loại ra.

Tương lai một khi Đại hoàng tử xuất cung kiến phủ, vậy càng không dễ dàng đối phó, cho nên Thục phi mới nhất định muốn trong hai năm sẽ động thủ.

Nàng tìm mình nói này lời, ước chừng cũng là dụng ý ba phương diện, một là mình đem lời này nói cho Hoàng hậu, sau đó nàng đến trả đũa. Mà mình không đem lời này nói cho Hoàng hậu, lại bị nàng đã động, vì Tiểu tứ làm ra chuyện bất lợi với Đại hoàng tử, sau đó nàng làm ngư ông đắc lợi. Ba là, cũng là mình bị nàng nói động, lại không có đảm lượng vì Tiểu tứ mưu đồ, chỉ có thể cùng Thục phi kết thành đồng minh.

Trần Mạn Nhu dám cam đoan, đồng minh này, ngày sau một khi gặp chuyện gì, điều đầu tiên Thục phi sẽ làm, chính là đem nàng đẩy ra làm kẻ chết thay.

Rót tiếp một ly trà nguội, Trần Mạn Nhu tiêu tiêu cơn tức trong lòng, Thục phi này, chẳng lẽ thực sự nghĩ rằng người trong hậu cung sẽ không ai

thông minh hơn nàng sao? Nhưng là, Trần Mạn Nhu không thừa nhận cũng không được, mình lúc này cần gấp một phương pháp để giải quyết.

Nói với Hoàng hậu, vậy có thể khảo nghiệm tín nhiệm mấy năm nay Hoàng hậu đối với mình, nếu Hoàng hậu không tin được mình, Thục phi liền toại nguyện, diệt trừ không được Hoàng hậu cùng Đại hoàng tử, trước đến diệt trừ một quý phi cùng Tứ hoàng tử, cũng thực có lời.

Nhưng nếu không nói, Thục phi tự mình làm ra cái gì, sau đó kéo đến trên người mình, cái này có thể không phải việc nhỏ. Dù sao, hiện tại Hoàng hậu chỉ có một đứa con trai, con trai này lại là trưởng tử, phạm là xảy ra một chút chuyện, Hoàng hậu đều có khả năng dùng toàn bộ hậu cung bồi táng.

Huống hồ, Tiểu tử của mình còn chưa lớn, Đại hoàng tử thật sự không nên trong lúc này gặp chuyện không may a.

Nghĩ đến đầu đầu, Trần Mạn Nhu chỉ hy vọng, mình lúc này bỗng nhiên sinh bệnh mới tốt, như vậy là có thể đem Chung Túy cung phong bế, mình không cần đi ra ngoài, cũng không cần tiếp đãi bất luận kẻ nào, cho dù là Thục phi muốn làm chuyện gì, cũng không gì lý do liên lụy đến Chung Túy cung.

Chính là ngự y cũng không phải để trang trí, trừ phi là sinh bệnh thật, nếu không thật đúng là không dễ hồ lộng người khác.

"Nương, xem chữ to hôm nay ta viết!" Đang trong thời điểm Trần Mạn Nhu hết đường xoay xở, Tiểu tử giơ hai tờ giấy, huy động chân ngắn, từ ngoài sân vọt vào, Tô Thẳng Thư cùng Tần Vinh một tả một hữu bồi hai bên, giơ tay che chở Tiểu tử, canh chừng hấn bỗng nhiên ngã sắp xuống.

Trần Mạn Nhu thấy hai người bọn họ trung tâm, cũng âm thầm gật gật đầu, xem ra ánh mắt mình chọn người của mình vẫn rất tốt. Lúc này Tiểu tử

đã tới cửa, cửa tuy rằng bởi vì năm đó có Tiểu tứ nên hạ thấp không ít, nhưng đối với Tiểu tứ mà nói, vẫn còn không thấp.

"Các người đứng qua một bên, ta tự mình đi qua." Thấy ma ma, cung nữ hai bên đều đến ôm mình, Tiểu tứ ngửa đầu xua tay, sau đó tự mình kéo vạt áo ngăn trên đùi, ôm cửa nghiêng người, liền từ bên ngoài lật vào bên trong.

Trần Mạn Nhu cười khanh khách gật đầu: "Tiểu tứ giỏi quá, cứ nhiên tự mình qua cửa."

"Tất nhiên, ta luôn luôn rất tuyệt." Tiểu tứ ưỡng ưỡng bộ ngực nhỏ, đến trước mặt Trần Mạn Nhu, ra hình ra dạng hành lễ: "Con trai thỉnh an mẫu phi, chúc mẫu phi mỗi ngày vui vẻ, vĩnh viễn tuổi trẻ xinh đẹp."

"Người học với ai?" Trần Mạn Nhu cười ha ha, đưa tay bế Tiểu tứ ngồi bên người mình, Tiểu tứ đô đô miệng: "Ta nói không tốt sao? Ta hôm nay thấy Nhị tỷ tỷ đi đến thỉnh an Lưu mẫu phi cũng nói như vậy."

"Người cái quý tinh." Trần Mạn Nhu điểm ót Tiểu tứ, Tiểu tứ vội vàng hiến vật quý: "Nương, mau nhìn, ta viết chữ to, Đại hoàng huynh khen ngợi ta nga, nói ta viết rất tốt, so với thời điểm hăm bốn tuổi, viết còn tốt hơn."

Tiểu tứ vươn ngón tay mập mập khoa tay múa chân một chút, Trần Mạn Nhu tiếp nhận hai tờ giấy kia, sau đó, khước miệng co rút, phía trên là một đoàn mực, có thể nhìn thấy vết bút rõ ràng, có tối đa năm vết, còn lại ít nhiều đều có chút điểm đen, bôi thành một đoàn.

Bất quá, Tiểu tứ hiện tại còn nhỏ tuổi, bàn tay còn nhỏ, phỏng chừng năm bút lông cũng phải cố hết sức, có thể viết thành như vậy, quả thật là không tệ.

"Bảo bối của nương thật sự thông minh." Trần Mạn Nhu ôm Tiểu tứ hôn hai cái: "Làm như thường, hôm nay mẫu thân cho phép Tiểu tứ ăn thêm nửa

chén cơm."

Tiểu tứ hoàn toàn không ngờ đây là một cái bẫy của mẫu thân hắc, ngày thường hắc ăn cơm tuy rằng không cho cho người đút, nhưng ăn cũng không phải quá nhiều, lúc này vừa nghe mẫu thân nói thưởng cho mình ăn thêm nửa chén cơm, vậy cũng giống như tán thưởng thất lớn, ánh mắt cao hứng đều mị đi lên: "Vậ ta còn muốn hạt dẻ cao."

"Đi, hôm nay có thể cũng ăn thêm hạt dẻ cao." Trần Mạn Nhu thực sáng khoái gật đầu, Tiểu tứ lại mừng rỡ không nhìn thấy phương hướng, bẹp một ngụm hôn lên mặt Trần Mạn Nhu: "Nương người thật tốt, Tiểu tứ thích nương nhất."

"Nương cũng thích Tiểu tứ nhất." Trần Mạn Nhu cũng cười, xoa bụng nhỏ của Tiểu tứ, trong lòng lên kế hoạch đem Tiểu tứ chế độ ăn uống của Tiểu tứ sửa sửa chữa chữa, không thích ăn thịt cũng không phải là thói quen tốt, tiểu hài tử phải ăn nhiều cơm mới được.

Mẹ con hai người vui đùa trong chốc lát, Đối Nguyệt đưa ngọc thiện lên, Trần Mạn Nhu thấy trên bàn có một đĩa cá chỉ bạc nàng thích nhất, liền đưa chiếc đũa đi gắp, chính là, cá vừa đưa đến bên miệng, một cỗ mùi hương bay đến mũi, tiếp theo, liền nổi lên một cỗ ghê tởm.

Quay đầu liền hướng bên cạnh nôn ra một trận, Tiểu tứ ngăn người, lập tức lo lắng nhảy xuống ghế: "Nương người làm sao vậy? Người có phải sinh bệnh hay không? Mau gọi ngự y, Đối Nguyệt tỷ tỷ đi gọi ngự y, nương sinh bệnh ... Ô ô..."

Nói xong, Tiểu tứ liền khóc lên, Trần Mạn Nhu vội vàng xoay người an ủi hắc: "Không cần lo lắng, nương đây là ăn lầm đồ, cho nên bụng không tốt, người cũng không thể kiêng ăn, bằng không, cũng sẽ giống như nương, bụng cũng sẽ không tốt."

Đối Nguyệt đến đây xem mạch cho Trần Mạn Nhu, một lát sau, mới giết mình vui mừng nói: "Nương nương, ngài có thai gần hai tháng."

"Hai tháng? Ta mấy ngày hôm trước không phải..." Lần này đến phiên Trần Mạn Nhu sững sờ, mấy ngày hôm trước nàng vừa sai người giặt sạch nội y, làm sao có thể...

"Nương nương, có vài người không phải là vừa có thai liền ngừng cái kia." Đối Nguyệt vui vẻ rạo rức giải thích: "Mấy ngày trước đây, trên người ngài khả năng sẽ có cái kia, nô tỳ nghĩ, ước chừng ngự y cũng không chẩn đoán ra, khả năng chính là do duyên cớ này."

Trần Mạn Nhu đưa tay ôm bụng nhỏ: "Người nói thật? Ta thật sự là mang thai?"

Đối Nguyệt liên tục gật đầu: "Là, nô tỳ thập phần xác định, nương nương ngài thật sự mang thai. Trong khoảng thời gian này, ngài nên hảo hảo nghỉ ngơi, tốt nhất nên cho Tứ hoàng tử chúng ta thêm một đệ đệ."

Tiểu tử ở một bên tỉnh tỉnh mê mê nghe, một lát sau, mới đưa tay túm ống tay áo Trần Mạn Nhu: "Nương, cái gì là mang thai? Người cho ta thêm một đệ đệ sao? Có phải cũng giống Ngũ hoàng đệ hay không?"

"Mang thai chính là trong bụng nương có tiểu hài tử, hiện tại hãn chỉ nhỏ như vậy, goings như hạt đậu vậy, sau đó ở trong bụng nương chậm rãi lớn lên, vừa đến thời điểm lớn như vậy, nương sẽ sinh hãn ra." Trần Mạn Nhu khoa tay múa chân với Tiểu tử một chút, Tiểu tử bỗng nhiên tỉnh ngộ: "Ta hiểu được, trong bụng nương hiện tại có một hạt đậu, sau đó nương mỗi ngày tưới nước cho hãn, sau đó hãn sẽ lớn lên!"

"Uh, người cũng là từ trong bụng nương sinh ra, cùng Ngũ hoàng đệ người không giống nhau, Ngũ hoàng đệ người là từ trong bụng người khác sinh ra." Trần Mạn Nhu ôm Tiểu tử cười nói: "Bất quá, lời này người đừng

nói với những người khác, mẹ ruột Ngũ hoàng đệ người đã qua đời, người nói lời này, hẳn sẽ bị thương tâm."

Tiểu tứ mặt nhăn nhó gật đầu: "Nương yên tâm, ta tuyệt đối không nói cùng người khác." Nói xong, lại tò mò nhìn bụng Trần Mạn Nhu: "Nương, chỉ có thể là đệ đệ sao? Ta muốn muội muội, cái này không thể là muội muội sao?"

"Cái này nương cũng không biết, đến khi hẳn đi ra mới biết được. Người xem, hạt đậu nguyên bản là ở quả đậu lý, thời điểm chưa từ trong quả đậu đi ra, người có biết nó là có màu sắc gì sao?" Trần Mạn Nhu lấy một hạt đậu cho Tiểu tứ xem.

Bắt đầu từ khi Tiểu tứ hai tuổi có thể nói, có thể đi đường, Trần Mạn Nhu ngay tại hậu điện loại một ít đậu cùng rau dưa, tự nhiên không phải để lấy đến ăn, mà là vì để giáo dục Tiểu tứ. Tuy rằng không cầu Tiểu tứ biết mỗi loại hoa màu, nhưng là cũng không thể giáo dưỡng ra một người "Sao không ăn thịt mi". Cho dù là loại sai lầm như hoa gì sinh trưởng trên cây gì, về sau Tiểu tứ cũng tuyệt đối không thể phạm.

Thân là hoàng tử, người có thể hoàn khố, người có thể phong lưu, người có thể cầm kỳ thư họa đều tinh thông, duy chỉ không tinh thông việc đồng áng, nhưng nếu về sau muốn làm hoàng đế, cho dù là không tinh thông cầm kỳ thư họa, hẳn cũng phải biết để mà giả trang.

Tiểu tứ nghĩ nghĩ, lắc đầu, hậu điện có đậu đỏ, đậu xanh, cùng đậu đen, thời điểm chưa mở quả đậu ra, đậu đỏ có thể là màu xanh, đậu xanh có thể là màu vàng, đậu đen có thể là màu xám, cái này cũng không thể xác định.

"Được rồi, nương cũng không biết là đệ đệ hay là muội muội, ta đây sẽ không hỏi. Bất quá ta hy vọng là một tiểu muội muội." Tiểu tứ bĩu môi nói, Trần Mạn Nhu xoay người ôm Tiểu tứ đến trên ghế, Đối Nguyệt vội vàng giành trước một bước đem Tiểu tứ an bài tốt.

Tiểu tứ cũng không chú ý cái đó, chỉ cùng Trần Mạn Nhu ăn cơm. Chờ ăn cơm no, lại ở bên ngoài đi thông thả hai khắc, tiêu thực xong đưa Tiểu tứ đến hậu điện đi ngủ trưa, Trần Mạn Nhu phân phó một tiếng: "Đối Nguyệt, đợi lát nữa đi thỉnh ngự y đến đây bắt mạch cho ta, mặt khác, tìm ra bộ y phục màu thủy lam, chờ ta rời giường, ta muốn đến Vĩnh Thọ cung một chuyến."

Đối Nguyệt ứng tiếng, Trần Mạn Nhu mới đi đến nội thất nghỉ ngơi.

Lúc này mang thai, thật đúng là tin tức tốt, đứa nhỏ này đến rất đúng lúc. Thục phi người không phải muốn nhìn lời người nói hôm nay, ta có thể nói với Hoàng hậu nương nương hay không sao? Ta đây cho người đoán, xem ta có thể nói hay không.

Trần Mạn Nhu kéo kéo khoe môi, nhắm mắt lại bình yên đi vào giấc ngủ.

Thời điểm giữa buổi chiều, ngự y mới được thỉnh đến đây, hôm nay chính là Lý ngự y phụ trách, cho nên Đối Nguyệt thỉnh Lý ngự y. Cách bình phong, Lý ngự y vươn ngón tay khoát lên khăn tay mỏng manh, một lát sau, mới cười nói: "Vi thần chúc mừng Quý phi nương nương, Quý phi nương nương đây là hỉ mạch, đã gần hai tháng."

"Thật sự? Vậy cần phải đa tạ tạ Lý ngự y, bản cung bỗng nhiên cảm thấy, Lý ngự y chính là phúc tinh, người xem lần trước chuyện Tiểu tứ, cũng là Lý ngự y chẩn đoán ra, lần này vẫn là Lý ngự y."

Thanh âm Trần Mạn Nhu bên kia thực vui vẻ: "Đối Nguyệt, đợi lát nữa người phải nhớ rõ cấp một phần đại lễ cho Lý ngự y, ngày sau, còn thỉnh Lý ngự y qua bắt mạch cho bản cung nhiều hơn."

"Nương nương cho mời, vi thần tất nhiên không chối từ." Lý ngự y đứng dậy hành lễ nói: "Thai của nương nương có vẻ ổn, vi thần cũng không cần mở phương thuốc, chỉ là phương thuốc trước kia nương nương điều dưỡng

thân mình không thể uống tiếp, mặt khác còn có một chút đồ kiêng kị, vì thần lại viết ra."

"Làm phiền Lý ngự y." Trần Mạn Nhu cười nói, ngự y trong cung, không thể mượn sức, nhưng cũng tuyệt đối không thể đắc tội, một chút lấy lòng vẫn có thể. Ngự y nếu muốn chinh một người, chỉ cố ý nói mấy quyển rũ dặt người một chút, có thể đạt được hiệu quả.

Chờ tiền bước Lý ngự y, Trần Mạn Nhu xoay người từ phía sau bình phong đi ra, kêu Lập Xuân, Lập Hạ mấy người các nàng, sau đó phân phó xa liền đi hướng Vĩnh Thọ cung. Về phần Hoàng thượng bên kia, cũng có người đi báo tin vui, nàng sẽ không cần quan tâm.

Thân ảnh Trần Mạn Nhu vào Vĩnh Thọ cung, tự nhiên là có người đem tin tức đưa đến Dực Khôn cung. Thục phi bưng ly trà cười cười, xem ra, Trần quý phi vẫn lựa chọn đứng ở bên Hoàng hậu a, nếu như thế này, vậy không nên trách bản cung không khách khí .

HẬU CUNG MƯU SINH KẾ

Tiểu Nhiên Hoa Khai

www.dtv-ebook.com

Chương 135: Song Hỷ

Trần Mạn Nhu đến Vĩnh Thọ cung, rất nhanh đã được đại cung nữ của Hoàng hậu thỉnh đi vào, Hoàng hậu đang dạy Đại công chúa thêu, thấy Trần Mạn Nhu tiến vào, đẩy đẩy Đại công chúa, Đại công chúa đứng dậy hành lễ với Trần Mạn Nhu: "Gặp qua Trần mẫu phi, thỉnh an Trần mẫu phi."

"Đại công chúa hữu lễ." Trần Mạn Nhu cũng hoàn lễ, tuy rằng Đại công chúa là văn bối, nhưng Đại công chúa là đích trưởng công chúa duy nhất, thân phận tự nhiên không thấp. Hoàng hậu quay đầu cười nói với Đại công chúa: "Ta cho người chuẩn bị canh, người đợi lát nữa đưa qua cho Hoảng Văn một ít."

Đại công chúa lên tiếng, xoay người dẫn người ra cửa. Trần Mạn Nhu đi qua thỉnh an Hoàng hậu: "Sắc mặt nương nương nhìn có chút tái nhợt, là thân mình không khỏe?"

"Hai ngày nay khẩu vị có chút không tốt." Hoàng hậu tùy ý nói, ý bảo Trần Mạn Nhu ngồi ở hạ thủ của mình: "Người lúc này đến đây, là có chuyện gì? Hôm nay tại sao Tiểu tứ chưa đến?"

"Tiểu tứ nói Đại hoàng huynh hẩn bố trí bài tập cho hẩn, lúc này đang ở Chung Túy cung vội vàng đâu, nói là làm xong bài tập còn muốn cho Đại hoàng huynh hẩn xem, một hồi muốn đi Dục Khánh cung." Trần Mạn Nhu cười nói, vừa vặn Vụ Diêu dâng trà đến, nàng trực tiếp tiếp nhận đến uống hai ngụm: "Thiếp lúc này đến đây, là có chuyện muốn nói cho Hoàng hậu nương nương."

"Tiểu tứ ngược lại cùng Đại hoàng huynh hẳn quan hệ rất tốt, như vậy là tốt rồi, bản cung nhìn thấy huynh đệ bọn họ hữu ái thì cũng cao hứng. Người nói có chuyện, là chuyện gì?" Hoàng hậu đẩy cái mâm bày trên bàn: "Đây là hỏa long quả vừa mới tiến cống lên, bản cung cảm thấy rất ngọt, người cũng nếm thử."

"Đa tạ Hoàng hậu nương nương." Trần Mạn Nhu tạ ân, từ tay Mộng Lưu tiếp cái mâm, tạm thời để qua một bên, quay đầu tiếp tục nói với Hoàng hậu: "Hôm nay thân mình thiếp có chút không thoải mái, đã kêu ngự y, Lý ngự y chẩn đoán, nói thiếp là có thai gần hai tháng, thiếp tiến bước Lý ngự y, liền chạy nhanh đến đem tin tức này nói cho nương nương."

Hoàng hậu hơi có chút giật mình, nhìn nhìn bụng Trần Mạn Nhu, nghi hoặc hỏi: "Gần hai tháng? Vậy mấy ngày trước đây mạch bình an ..."

"Lý ngự y nói, là vì mấy ngày trước đây, trên người thiếp còn có cái kia, tình huống có chút đặc thù, hơn nữa mạch tượng yếu nhược, cho nên lúc ấy chẩn đoán không được là bình thường." Trần Mạn Nhu cũng hơi có chút xấu hổ, cẩn thận nhìn sắc mặt Hoàng hậu, thấy nàng không giống như là có nghi kỵ, khôn ngoan thả tâm.

Trên mặt Hoàng hậu mang theo tươi cười, vẻ mặt kinh hi: "Đó thật sự là quá tốt, trong cung Tiểu hoàng tử vẫn quá ít, thai này của người nếu là hoàng tử, đó thật đúng là đại hỷ sự."

"Cái này nói không chính xác, Tiểu tứ còn nói, đây nhất định là muội muội đâu." Trần Mạn Nhu cười sờ sờ bụng mình: "Kỳ thật, thiếp cũng hy vọng đó là một tiểu công chúa, nữ hài tử tri kỷ, nam hài tử rất bướng bỉnh."

Hoàng hậu lắc đầu: "Nữ hài tử tuy rằng tri kỷ, nhưng cả đời là không buông tâm, ngày bé người quan tâm chuyện của nàng, trưởng thành lo lắng chọn tướng công cho nàng, gả đi ra ngoài còn phải quan tâm ở nhà chồng có thể bị bắt nạt hay không, sinh hài tử người còn phải quan tâm có thể là

nam hài làm cho nàng ở nhà chồng đứng vững gót chân hay không, nam hài tử thì không giống, chờ hăn lớn lên, cho hăn lấy thê tử, ngày sau chỉ còn chờ ôm cháu."

"Tuy rằng như thế, thiếp lại vẫn muốn nữ hài tử. Nam hài tử tuy là bớt lo, nhưng là, trưởng thành tâm tư cũng cách xa người, có vài lời, giữa mẹ con có thể nói, giữa mẹ con có thể không nhất định."

Trần Mạn Nhu cùng Hoàng hậu thảo luận chuyện nữ nhân một hồi, thấy sắc mặt Hoàng hậu quả thật là có chút tái nhợt, liền càng lo lắng: "Nương nương, ngài vẫn nên gọi ngự y đi? Thiếp thấy, sắc mặt ngài thật sự có chút không tốt lắm, thời tiết này nếu sinh bệnh, đó thật đúng là chịu tội."

Hoàng hậu khoát tay: "Bản cung thực không có gì lớn, chính là khẩu vị có chút không tốt, phỏng chừng là hai ngày nay thời tiết quá nóng, đợi lát nữa bản cung cho người đi lấy chút hoặc hương thủy là được, người không cần quá lo lắng."

"Nương nương, như vậy sao được!" Trần Mạn Nhu nhíu mày, lại khuyên giải nói: "Hôm nay vừa vặn là Lý ngự y trực, vừa vặn tuyên hăn đến đây. Ngài là thiên kim chi khu, vạn không vạn thể chậm trễ, cái này cũng không phải chuyện nhỏ."

Hoàng hậu bị dây dưa không có biện pháp, nàng không phải không thể trực tiếp đuổi Trần Mạn Nhu đi, chính là hai người nếu đã là đồng minh rất ăn ý, vậy nàng sẽ hơi chút cố kỵ mặt mũi Trần Mạn Nhu một chút, huống hồ, Trần Mạn Nhu cũng chỉ quan tâm nàng, không có biện pháp, cũng chỉ có thể cho người đi tuyên ngự y.

Lý ngự y tới rất nhanh, thời điểm vào cửa còn có chút thở gấp, không có biện pháp, một ngày hôm nay ở trong hậu cung chạy hai lần, ở giữa còn không có nghỉ ngơi bao lâu, thực hơi mệt.

Chờ Lý ngự y xem mạch, Trần Mạn Nhu thấy Lý ngự y luôn luôn trầm ngâm, liền cười nói: "Nường nường, khăn tay thiếp rơi ở bên ngoài, đi ra ngoài tìm về trước."

Hoàng hậu gật đầu, Trần Mạn Nhu hành lễ lui ra ngoài. Qua một hồi lâu, đột nhiên nghe thấy bên trong một cất cao câu hỏi: "Thật sự? Lý ngự y người xác định?"

Lý ngự y nói gì đó, Trần Mạn Nhu không có nghe thấy, nàng cười nhìn nhìn Vọng Hương đứng bên cạnh: "Vọng Hương cô nương, bản cung nghe nói, tú công của người cũng rất tốt, bản cung vừa vặn có một chỗ khó hiểu, Vọng Hương cô nương có thể chỉ giáo một chút không?"

Vọng Hương vội vàng hành lễ: "Chỉ giáo thì không dám nhận, nếu nương nương tin tưởng nô tỳ, nô tỳ nguyện ý giúp nương nương nhìn xem."

Trần Mạn Nhu mở ra khăn tay của mình: "Chính là nơi này, ban đầu bản cung tính thêu một con bướm lên, chính là bên này nhìn khá dày đặc, ngược lại bên kia càng trống trải, Vọng Hương cô nương cảm thấy nên sắp xếp như thế nào?"

"Theo ý kiến nô tỳ, nương nương có thể đem con bướm thêu ở trong này." Vọng Hương suy nghĩ một hồi, đưa tay điểm điểm: "Nơi này có thể lại thêu một cái mạn đăng."

Trần Mạn Nhu lại thuận thế hỏi vài câu châm pháp, chờ Lý ngự y đi ra, Trần Mạn Nhu mới thừa cơ kết thúc đề tài, lại đi vào vấn an Hoàng hậu, vừa vặn gặp được An ma ma vẻ mặt vui mừng ra cửa phòng, Trần Mạn Nhu hơi nhú nhú mày, xoay người đi xem Hoàng hậu bên trong.

"Nường nường có cái gì đáng ngại?" Trần Mạn Nhu hành lễ, đứng ở bên giường hỏi, Hoàng hậu cười khoát tay: "Không có đại sự gì, ngược lại là một đợt hỷ sự đâu. Hôm nay còn may là người lo lắng chu đáo, nếu bằng không, bản cung liền bỏ lỡ tin tức tốt này."

"Tin tức tốt?" Trần Mạn Nhu ngẩn người, lập tức cũng mừng rỡ: "Nương nương là nói?" Ánh mắt hướng bụng Hoàng hậu nhìn một vòng, Hoàng hậu hơi gật gật đầu: "Đó thật sự là muốn cảm ơn người, nếu bằng không, bản cung còn hồ đồ đâu."

"Đây thật đúng là một đại hỷ sự." Trần Mạn Nhu cao hứng vỗ vỗ tay: "Bất quá, thiếp cũng chỉ là đúng dịp, cho dù thiếp không nói, qua hai ngày nữa thỉnh mạch bình an, nương nương cũng có thể chẩn đoán đi ra. Nương nương, mấy tháng? Thân mình ngài có tốt? Tiểu hoàng tử cũng khỏe mạnh đi?"

"Hết thấy đều tốt, chính là Lý ngự y nói, bản cung bởi vì chuyện lần trước, thân thể hơi yếu một chút, một đoạn thời gian kế tiếp phải tĩnh dưỡng." Nói xong, Hoàng hậu thở dài một hơi: "Chỉ tiếc, lúc này người cũng đang có thai, bằng không, bản cung có thể đem cung vụ giao cho người quản lý."

Trong lòng Trần Mạn Nhu khẽ nhúc nhích, nghĩ đến Thục phi, vội vàng lắc lắc đầu: "Nương nương, ngài đã quên Đức phi cùng Lưu phi sao? Hai người đều đã quản cung vụ qua, cũng đều đã quen thuộc, việc này giao cho các nàng cũng không tệ."

Hoàng hậu cũng không phải thật nghĩ rằng cùng Trần Mạn Nhu thương lượng chuyện cung vụ, lại lải nhải vài câu. Trần Mạn Nhu thấy sắc mặt Hoàng hậu không tốt, thực thức thời đứng dậy cáo từ.

An ma ma từ hậu điện đi ra: "Nương nương, chuyện này nói cho Trần quý phi, thích hợp sao?"

"Không nói cho nàng thì thế nào?" Hoàng hậu dựa vào nhuễn điểm thở dài một hơi: "Vừa vặn nàng ở đây ngay thời điểm Lý ngự y chẩn đoán ra, bản cung cũng đang mượn miệng của nàng nói ra, cũng dễ quang minh chính đại phòng bị đâu."

Thần sắc trên mặt Hoàng hậu dữ tợn một chút, đôi mắt An ma ma đỏ hồng, đưa tay kéo kéo tay Hoàng hậu: "Nường nường ngài yên tâm, lần trước chúng ta nhất thời sơ ý, để cho lão yêu phụ kia đắc thủ, lần này chúng ta ở ngoài sáng, hôm nay để cho Hoàng thượng hạ chỉ, nường nường ngài mọi chuyện đều không xuất môn, chỉ để ý ở Vĩnh Thọ cung dưỡng thai, lão yêu phụ kia cũng đừng nghĩ đưa tay chân đến Vĩnh Thọ cung!"

"Phái người truyền tin cho Hoàng thượng, nói bản cung cùng Trần quý phi đều mang thai, thỉnh Hoàng thượng đến Vĩnh Thọ cung một chuyến. Đúng rồi, đến khố phòng đem tòa hồng san hồ kia đưa đến Chung Túy cung." Mặt Hoàng hậu bình tĩnh suy nghĩ một hồi phân phó, An ma ma ứng tiếng, tự đi ra cửa phân phó người.

Hoàng hậu nhìn chăm chăm giường đình trầm mặc, ở trước mặt Trần Mạn Nhu truyền ra chuyện bản thân mang thai, kỳ thật là có ba dụng ý, cái thứ nhất chính là quang minh chính đại phòng bị Từ Ninh thái hậu, lần trước mình an toàn vượt qua ba tháng, lại vẫn rất nhỏ như cũ, lần này, mình một bước cũng không ra Vĩnh Thọ cung, xem Từ Ninh có thể nghĩ ra chiêu gì.

Thứ hai, cũng là vì thử Trần Mạn Nhu. Thật không nghĩ tới, Trần Mạn Nhu ngược lại mệnh thật tốt, lại có thai, trong cung này, có thể dưỡng hai hài tử, trừ bỏ chính mình, thật đúng là không có người khác. Nếu Trần Mạn Nhu nường hài tử thứ hai mà có ý niệm không nên có trong đầu, vậy mình sẽ nhanh chóng trừ bỏ Trần Mạn Nhu này.

May mắn, Trần Mạn Nhu coi như là người thông minh.

Mặt khác, mình cùng Trần Mạn Nhu đồng thời truyền ra tin tức mang thai, tương lai lại hơi động tay động chân một chút, vậy tin tức thật giả khiến cho người khác khó có thể xác định. Đến lúc đó, Trần Mạn Nhu cùng hài tử trong bụng nàng, sẽ thành tấm chắn cho mình. Từ Ninh lão yêu phụ kia cho dù là muốn động thủ, cũng chỉ sẽ động thủ với Trần Mạn Nhu.

Cuối cùng, cũng là một điều quan trọng nhất. Mình cùng Trần Mạn Nhu mang thai thời gian không kém là bao nhiêu, tương lai nếu có vận nhất... Hài tử kia, cũng chỉ có thể từ trong bụng mình đi ra mới được.

Hoàng hậu hơi có chút mỏi mệt thở dài, đưa tay sờ sờ bụng mình, hài tử, yên tâm, lần này mẫu hậu nhất định sẽ bảo vệ ngươi thật tốt.

Bắt đầu từ Hoàng hậu ban thưởng đến Chung Túy cung, tiếp theo là Hoàng thượng, sau đó là hai cung Thái hậu. Bất quá, cái đó so ra đều kém chuyện Hoàng thượng tự mình đưa đồ ban thưởng đến Vĩnh Thọ cung làm cho người ta khiếp sợ.

Thục phi nghe cung nữ nói lại, sắc mặt lúc xanh lúc trắng, nếu Trần Mạn Nhu đi nói cho Hoàng hậu tin tức nàng mang thai, vậy nàng rốt cuộc là có mặt báo hay không Còn có, Hoàng hậu cũng trùng hợp lúc này lại mang thai, sẽ không phải là có cái gì mờ ám đi?

"Tiện nhân thật đúng là vận khí tốt!" Thục phi nghiêng răng nghiêng lợi quăng một ly trà, không thể xác định Trần Mạn Nhu có mặt báo hay không, đại biểu, mình không thể dùng bất kỳ một biện pháp ứng phó nào. Vận nhất một làm không tốt, thì tương đương với việc mình bại lộ bản thân, Hoàng hậu, cũng không phải là dễ lừa gạt.

Tin tức Trần Mạn Nhu cùng Hoàng hậu mang thai, người phần nộ không chỉ một mình Thục phi. Cho nên, với lửa giận của Thục phi, Trần Mạn Nhu hoàn toàn không để trong lòng, thậm chí ăn thêm nửa chén cơm coi như kính Thục phi.

HẬU CUNG MƯU SINH KẾ

Tiểu Nhiên Hoa Khai

www.dtv-ebook.com

Chương 136: Tắc Nhân

Động tác Hoàng thượng cũng rất nhanh, từ Vĩnh Thọ cung đi ra, đã hạ thánh chỉ, bất luận kẻ nào vô chiếu không thể vào Vĩnh Thọ cung, mắt khác phát hạ yêu bài, người Vĩnh Thọ cung người nếu muốn ra ngoài, cũng chỉ có thể vào bằng yêu bài. Đồng thời, Từ An thái hậu bên kia cũng truyền đến ý chỉ, mệnh Hoàng hậu an tâm dưỡng thai, trước khi tiểu hoàng tử được sinh ra, Hoàng hậu cũng không cần đi qua thỉnh an.

Cái này, làm cho Từ Ninh thái hậu không có biện pháp, đành phải cũng đến đây tuyên ý chỉ, để cho Hoàng hậu không cần đi qua thỉnh an.

Về phần cung vụ, Hoàng hậu cùng Trần Mạn Nhu cơ hồ mang thai cùng lúc, hai người đều cần dưỡng thai, cuối cùng không có biện pháp, liền tạm thời do Dương quý phi quản lý cung vụ, Đức phi, Thục phi, Lưu phi cùng Ngụy phi cùng nhau hiệp trợ.

Hoàng hậu bên kia đã xem như phong tỏa Vĩnh Thọ cung, Trần Mạn Nhu mỗi ngày cũng không cần đi qua thỉnh an, thời điểm Từ An thái hậu ban xuống ý chỉ thuận thuận tiện tiện thêm nàng vào, cho nên ngay cả hai cung Thái hậu bên kia, nàng cũng không cần đi.

Chính là, Hoàng hậu có thánh chỉ cùng ý chỉ trong người, có thể đóng chặt cửa cung, nàng không có đặc quyền này, chỉ có thể thập phần buồn bực tiếp đãi gương mặt càng ngày càng băng sơn của Dương quý phi: "Dương tỷ tỷ, đây là nước tuyết ta thu thập trên hoa mai lúc mùa đông, bên trong là pha trà xanh ngọc diệp, người nếm thử."

Dương quý phi bưng ly trà, chậm rãi nhấp một ngụm, gật đầu nói: "Cũng không tệ lắm, chính là không bằng mai tâm tuyết mát lạnh, ta còn tương đối thích bích loa xuân."

Khóe miệng Trần Mạn Nhu co rút, Dương quý phi thật sự là trước sau như một, một khi mở miệng là khiến cho người khác chán ghét. Kéo khóe miệng giả nở nụ cười: "Vậy thật là ngại, muội muội nơi này cũng không có bích loa xuân, tỷ tỷ uống không quen này ngọc trà xanh, không bằng ta cho người đổi nước lọc cho tỷ tỷ?"

Dương quý phi cười lạnh một tiếng: "Như thế nào, có thai, tính tình khó chịu?"

"Tỷ tỷ nói lời này, nên có một ít lương tâm, rõ ràng là tỷ tỷ người cảm thấy trà này không dễ uống, muội muội nơi này cũng không có bích loa xuân tỷ tỷ thích, miễn cưỡng mình uống đồ uống mình không thích là rất thống khổ, muội muội suy nghĩ vì tỷ tỷ mà thôi."

Trần Mạn Nhu vô tội buông tay nói, thấy Dương quý phi nhú mày, vội vàng ngăn đề tài: "Tỷ tỷ hôm nay đến đây, là có chuyện gì muốn phân phó?"

Dương quý phi nhăn mặt nhú mày, lạnh băng băng nói: "Bản cung đến đây là có chuyện hỏi người, vốn chuyện này hẳn là nên đến hỏi Hoàng hậu, chính là Vĩnh Thọ cung Hoàng hậu nương nương kia đã không được đi vào, cho nên bản cung cũng chỉ có thể tới hỏi người."

"Dương tỷ tỷ có chuyện mời nói." Trần Mạn Nhu hơi có chút kinh ngạc, vẫn đề có thể làm cho Dương quý phi đến hỏi, hẳn là không phải vấn đề nhỏ đi.

"Cuối tháng sau, chính là đại thọ sáu mươi của Từ Ninh thái hậu, thời điểm năm Ung Tận thứ năm trong cung từng vì Từ An thái hậu tổ chức một lần đại thọ năm mươi, nhưng đại thọ sáu mươi cùng đại thọ năm mươi thì

không giống nhau, Từ Ninh thái hậu lại là mẹ cả, ngày sinh nên làm cái gì bây giờ?"

Dương quý phi cũng không giấu giếm, cứ như vậy trực tiếp hỏi.

Khóe miệng Trần Mạn Nhu co rút, nàng không phải Hoàng hậu có được không?

"Dương tỷ tỷ, chuyện này, chỉ sợ ta không có biện pháp trả lời." Nhíu nhíu mày, Trần Mạn Nhu vẻ mặt khó xử: "Chính là năm Ung Tận thứ năm lần đó, cũng là Hoàng hậu nương nương ra quyết định cuối cùng, muội muội chỉ phụ trách đem mệnh lệnh của Hoàng hậu nương nương ban xuống giùm là được."

Hơn nữa, lúc ấy Trần Mạn Nhu vừa vắn mang thai, trốn việc còn không kịp, làm sao sẽ để bụng đi lo lắng cố sức chủ trì đại thọ cái gì?

Dương quý phi cười nhạo một tiếng: "Trong cung ai chẳng biết người luôn luôn đối Hoàng hậu nương nương thập phần tôn kính, ý tứ của người, cùng ý tứ của Hoàng hậu nương nương không khác nhau mấy." Nói còn chưa nói xong, chỉ thấy vẻ mặt Trần Mạn Nhu trắng bệch: "Tỷ tỷ, lời này người cũng không thể tùy tiện nói lung tung!"

Dương quý phi dừng một chút, bưng lên ly trà bị nàng đặt ở một bên nhấp một ngụm, lập tức nói: "Là bản cung nói lỡ, bất quá, chuyện muội muội người cùng Hoàng hậu nương nương cảm tình rất tốt, cũng không phải bí mật gì, không bằng muội muội đi giúp tỷ tỷ thăm dò một chút xem?"

"Nếu là chuyện khác, tỷ tỷ nói như vậy, muội muội tất nhiên là sẽ không chối từ, chính là chuyện này, chỉ sợ không được." Trần Mạn Nhu lộ vẻ mặt khó xử, thấy sắc mặt Dương quý phi hơi trầm xuống, vội vàng nói: "Không phải muội muội không muốn hỗ trợ, mà là hôm nay Hoàng thượng vừa hạ thánh chỉ, bất luận kẻ nào cũng không thể tùy ý tiến vào Vĩnh Thọ cung, là

bất luận kẻ nào, muội muội cũng không phải là người có thân phận đặc thù, không có phần vinh dự đặc thù này."

Hoàng thượng lúc này thậm chí đã muốn phái người đem mẫu thân của Hoàng hậu là quốc công phu nhân đón vào cung, mặc dù có chút không hợp quy củ, nhưng cũng may Hoàng thượng cũng nói, mỗi ngày sẽ đưa trở về, cho nên cũng tuyệt đối không có người đứng ra phản đối.

Lúc này Vĩnh Thọ cung, đã là ngay cả một con ruồi đều không bay vào được. Trần Mạn Nhu tuyệt đối không nghĩ lấy thân thử hiểm, buổi chiều hôm qua nàng đã nhìn đi ra, Hoàng hậu đối với nàng đã có tâm phòng bị, nàng nếu đáp ứng Dương quý phi, đi Vĩnh Thọ cung, đó là cho Hoàng hậu tìm ra cớ để chèn ép.

Sắc mặt Dương quý phi không tốt, nhưng cũng biết Trần Mạn Nhu nói có lý. Chỉ có thể tự mình bực mình, thật vất vả có thể đem cung quyền lấy tới tay, kết quả lại vừa lên liền gặp đại sự như vậy! Còn là đại sự đặc biệt khó làm!

"Dương tỷ tỷ, nếu là không chê, muội muội vẫn có thể ra cho người một chủ ý." Trần Mạn Nhu cũng đưa tay bưng ly trà, chính là chén của nàng cũng không phải là nước trà, mà là nước lọc. Dương quý phi nhíu mày nhìn qua Trần Mạn Nhu, tuy rằng không nói chuyện, nhưng là biểu tình trên mặt biểu đạt một ý tứ —— vậy người còn không mau nói?

Trần Mạn Nhu cũng hết chỗ nói rồi, nàng biết Dương quý phi luôn luôn rất kiêu ngạo, nhưng là lúc này đã biến thành ngạo kiều a!

"Hoàng hậu nương nương không phải đã nói, để cho tỷ tỷ người thống lĩnh đại cục, đám người Thục phi hiệp trợ sao? Tỷ tỷ người có thể cho các nàng hỗ trợ nghĩ biện pháp, tiếp thu ý kiến quần chúng, nói không chừng sẽ có phương pháp dễ làm." Trần Mạn Nhu cười nói: "Thục phi là người khá

thông minh, hơn nữa có Nhị hoàng tử ở đây, Hoàng thượng cho dù là không hài lòng, ước chừng cũng sẽ không trách cứ Thục phi."

Thần sắc trên mặt Dương quý phi vặn vẹo một chút, lập tức lạnh nhạt đứng dậy: "Vậy bản cung đã có thể hảo hảo cảm ơn biện pháp của người, thời gian không còn sớm, bản cung cũng phải đi trở về."

Trần Mạn Nhu đứng dậy tính tiễn Dương quý phi đi, Dương quý phi bỗng nhiên quay đầu: "Nhân thủ ở Chung Túy cung của người hẳn là không đủ đi? Bản cung nhớ rõ, sau khi có người muốn mưu hại Tứ hoàng tử, Chung Túy cung của người liền đuổi đi hai cung nữ, còn chết một người, sau đó người đem đại cung nữ bên người mình đưa qua danh nghĩa Tứ hoàng tử, lúc này cũng không có bổ khuyết đúng không?"

Trong lòng Trần Mạn Nhu căng thẳng, vội vàng lắc đầu: "Đa tạ tỷ tỷ quan tâm, bất quá, nhân thủ Chung Túy cung của ta vẫn đủ dùng, lúc trước Hoàng thượng vừa cho Tiểu tử hai đại thái giám, cũng không cần lo lắng không có người dùng."

"Lúc ấy cùng lúc này không giống nhau, lúc ấy người lại không mang thai." Dương quý phi nhíu mày cười cười: "Bản cung vừa mới bắt đầu quản lý cung vụ, chuyện quan trọng đều phải cẩn thận, cũng không thể quên chuyện của Trần muội muội, người yên tâm, ngày mai bản cung cho người tặng người đến đây cho người, người lại chọn hai người."

Nói xong, không đợi Trần Mạn Nhu đáp lại, xoay người bước đi. Tần Hoan ở một bên căm giận nói: "Dương quý phi này cũng quá đáng giận, nường nường rõ ràng giúp nàng suy nghĩ ý kiến hay, kết quả nàng lại làm khó nường nường!"

"Được rồi, ý kiến của nường nường nhà người cho nàng cũng không phải ý kiến gì hay, Thục phi cũng không phải là dễ đối phó như vậy, một người

là Quý phi không có hài tử, một người là Thục phi có Nhị hoàng tử, hai người các nàng, coi như là tương xứng đi."

Trần Mạn Nhu khoát tay đi vào nội thất, vừa đi vừa nghĩ biện pháp muốn cự tuyệt hành vi Dương quý phi muốn nhét người (tắc nhân) vào Chung Túy cung. Suy nghĩ nửa ngày, thật đúng là để cho nàng nghĩ ra một biện pháp tốt, lập tức quay đầu gọi Đới Nguyệt phân phó vài câu: "Lời này, người một chữ không sót nói cho Tề mỹ nhân nghe, nhớ rõ đừng cho người khác nghe thấy."

Thần sắc Đới Nguyệt ngưng trọng, biết chuyện này có vẻ trọng đại, vội vàng thu thập một phen, ra Chung Túy cung đi tìm Tề mỹ nhân.

Trần Mạn Nhu lại bảo Tần Hoan đến đây: "Người đi Càn Thanh cung nói một tiếng, nói bản cung có chuyện cùng Hoàng thượng thương lượng, xem Hoàng thượng có rảnh, xin mời Hoàng thượng đến đây một chuyến."

Hoàng thượng có thể đến hay không, đây chính là bước quan trọng nhất trong kế hoạch, Trần Mạn Nhu chờ Tần Hoan vừa ra khỏi cửa, lập tức liền có chút ít khẩn trương. Quay đầu nhìn thấy Tiểu tử đứng ở cửa nghiêng thân giường đầu vào bên trong nhìn xem, liền cười vẫy tay: "Lại đây, chữ to hôm nay đã viết xong?"

"Uh, viết xong, nương, tiểu muội muội trong bụng người hôm nay trưởng thành một chút nào a?" Tiểu tử theo lực đạo Trần Mạn Nhu đi đến nhuyển tháp, thật cẩn thận đưa tay sờ bụng Trần Mạn Nhu.

"Còn không có, qua thêm hai tháng, người mới có thể thấy nàng trưởng thành một chút." Trần Mạn Nhu khoa tay múa chân với Tiểu tử một chút, Tiểu tử thực thất vọng: "Còn lâu như vậy mới lớn một chút như vậy a, ta còn nghĩ, chờ thời điểm vạn thọ tiết, mang tiểu muội muội đi chúc thọ phụ hoàng đâu."

"Nga, người tính chúc thọ cho phụ hoàng người như thế nào?" Trần Mạn Nhu lập tức khơi dậy hứng thú, vạn thọ tiết còn có mấy tháng thời gian, Tiểu tứ chuẩn bị thật quá sớm. Cũng không biết hẳn chuẩn bị cái gì, nghĩ nghĩ, trên mặt lộ chút thất vọng: "Tiểu tứ rất bất công, cũng không có chuẩn bị quà sinh nhật cho mẫu thân."

Sinh nhật của nàng so với Hoàng thượng thì sớm hơn hai tháng, thời điểm tháng tám là sinh nhật của nàng.

Tiểu tứ nhất thời hoảng hốt, vội ôm chặt cánh tay Trần Mạn Nhu lắc lắc: "Nương đừng thương tâm, Tiểu tứ cũng chuẩn bị lễ vật nương, bất quá nương hiện tại không thể nhìn, ma ma nói, lễ vật là phải chờ đến lúc xem mới có thể kinh hi, hiện tại cho nương, thời điểm sinh nhật nương thì không có kinh hi."

"Là nương oan uổng Tiểu tứ, nương xin lỗi Tiểu tứ." Thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu tứ còn có chút ủy khuất, Trần Mạn Nhu vội vàng xin lỗi: "Không bằng như vậy đi, hôm nay nương cho Tiểu tứ ăn thêm hạt dẻ cao, xem như vậy có được không?"

Tiểu tứ thích ăn nhất chính là hạt dẻ cao, bất quá Trần Mạn Nhu luôn luôn không cho phép hẳn ăn nhiều, sợ là răng hẳn hư mất.

Nghe được điều kiện này, Tiểu tứ mới lộ ra tươi cười sáng lạn: "Vậy Tiểu tứ tha thứ cho nương, nương, trong bụng mẫu hậu có phải cũng có tiểu đệ đệ hay không? Hôm nay Đại hoàng huynh thật cao hứng đâu, lại cho Tiểu tứ lễ vật."

Nói xong, cười hà bao đưa cho Trần Mạn Nhu xem, bên trong một cái bạch ngọc khắc hình tiểu hổ, dáng điệu thơ ngây khả ái, thập phần đáng yêu.

Trần Mạn Nhu gật đầu: "Uh, trong bụng mẫu hậu người cũng có tiểu đệ đệ, về sau Tiểu tứ cần phải ngoan ngoãn, đều phải đối tốt với đệ đệ cùng

muội muội như nhau, như vậy sau khi trưởng thành, tiểu đệ đệ cùng tiểu muội muội mới có thể càng thích người."

Tiểu tứ vừa gật gật đầu, chợt nghe bên ngoài thông truyền, nói là Hoàng thượng đến đây.

Trần Mạn Nhu hơi có chút giật mình, tuy rằng nàng là phái người đi thỉnh Hoàng thượng, nhưng là lúc trước nàng cũng nghĩ qua, Hoàng thượng ước chừng là đến thời điểm buổi chiều hoặc là buổi tối mới có thời gian đến đây, không nghĩ tới, ngược lại lập tức đã tới rồi.

HẬU CUNG MƯU SINH KẾ

Tiểu Nhiên Hoa Khai

www.dtv-ebook.com

Chương 137: Cắt Giảm

Hoàng thượng từ Chung Túy cung đi ra, ban ngay một đạo thánh chỉ xuống hậu cung, vì Từ Ninh thái hậu bệnh nặng lâu ngày, Hoàng hậu lại có bầu, không thể tiến đến thị tậ, cho nên muốn chọn lựa vài cung phi đi qua thị tậ. Người thứ nhất được lựa chọn, là Tề mỹ nhân.

Tiếp theo, còn có một đạo thánh chỉ đi theo truyền ra —— Chung Túy cung Trần quý phi bản tính thuần hiếu, thức lễ có tiết , nguyện cắt giảm nhân thủ hầu hạ trong cung vì Từ Ninh thái hậu cầu phúc, lòng trầm rất an ủi, nay ban cho Trần quý phi bách nguyện như ý tâm, mai anh thái thẳng tâm, cảnh phúc trường miên tâm, thêm vĩnh cầm thư tâm các loại một chỉ, còn có lẵng la tư lựa.

Dương quý phi ở Cảnh Nhân cung nhận được thánh chỉ này, thực hận không thể đem thánh chỉ đập lên trên mặt Lập Thu đứng bên cạnh. Chờ cung nhân truyền chỉ vừa đi, Lập Thu cung kính tiến lên hành lễ với Dương quý phi: "Dương quý phi nương nương, nương nương chúng ta nói, nàng đa tạ hảo ý của ngài, còn thỉnh ngài mau chóng đem cung nhân tiểu huyệt của Chung Túy cung đưa qua, nương nương cũng tiện ở Chung Túy cung chọn vài người cắt giảm."

Sắc mặt Dương quý phi cứng đờ, biết chuyện này đã định, nàng hơi động tay động chân, Hoàng thượng bên kia đã có thể không có biện pháp giải thích, đành phải không tình nguyện cười nói: "Đợi lát nữa bản cung sẽ cho người đem nhân thủ mang đi qua, dựa theo phân lệ, Chung Túy cung Tứ điện hạ nơi đó thiếu hai đại cung nữ, còn thiếu hai tiểu cung nữ, tổng cộng là bốn, bản cung sẽ đưa qua sáu người cho các người, Trần quý phi cần phải chậm rãi chọn lựa mới được."

"Đa tạ Dương quý phi nương nương, nương nương chúng ta tất nhiên là sẽ chậm rãi chọn lựa. Nếu Dương quý phi nương nương không có việc phân phó, nô tỳ cáo lui trước." Lập Thu cũng cười khanh khách nói, biểu tình trên mặt vẫn thật thành khẩn, làm cho Dương quý phi muốn bắt lỗi cũng không được.

Thấy Lập Thu đi xa, Dương quý phi huy tay áo đem ấm trà trên bàn ném xuống: "Đáng giận! Trần thị Mạn Nhu, bản cung không tin, người có thể vẫn có vận khí tốt như vậy!"

Đông Mai ở bên cạnh vội vàng trấn an: "Nương nương, ngài lúc này không cần đem Trần quý phi để ở trong lòng, muốn tánh mạng Trần quý phi, cũng không chỉ Cảnh Nhân cung chúng ta, Thừa Càn cung kia, cũng không phải là người tốt gì. Nương nương, lúc này chuyện trọng yếu nhất là nhanh tuyển một người đưa đến Từ Ninh cung bên kia, còn có, nương nương không phải đang đau đầu đại thọ sáu mươi của Từ Ninh thái hậu sao? Trần quý phi đã ra một ý kiến hay cho chúng ta."

"Ý kiến gì hay? Nghĩ bản cung không biết sao? Nàng chính là muốn cho bản cung cùng Thục phi đối nghịch! Sau đó nàng có thể ngư ông đắc lợi!" Dương quý phi hừ lạnh một tiếng, thập phần bất mãn: "Bản cung giống loại người bị nàng nắm trong lòng bàn tay chơi đùa sao?"

"Nương nương, nô tỳ không phải nói cái này, nô tỳ nói là, chuyện Từ Ninh thái hậu bệnh nặng." Đông Mai nhẹ giọng nói, Dương quý phi bình ổn tư, ánh mắt lập tức liền sáng lên, lập tức lại có chút chần chờ, chỉ nhú mày suy tư.

Nguyên bản sau khi từ Thái Miếu trở về, Từ Ninh thái hậu bắt đầu sinh bệnh đứt quãng, luôn khi tốt khi xấu. Hoàng thượng bên kia phái ngự y đi qua, nhưng là Từ Ninh thái hậu cũng tự mình gọi ngự y đi qua, nghe nói, hai ngự y còn thường xuyên cãi nhau đâu.

Vì thế Từ Ninh thái hậu cũng rất ít khi ra khỏi Từ Ninh cung, chính là người này mệnh thực cứng rắn, dám kéo dài nhiều năm thế này.

Trước khi Hoàng hậu mang thai, Từ Ninh lại bị một ít phong hàn. Xem ra, lúc này Hoàng thượng cũng không thể nào kiên nhẫn, trực tiếp phái người đi qua thị tật, Từ Ninh muốn khỏe mạnh lên, phòng chừng cũng phải chờ Hoàng hậu sinh hạ hài tử.

Nếu trong lúc này, Từ Ninh thái hậu chuyển biến tốt, vậy Hoàng hậu chẳng phải là...

Trong lòng Dương quý phi kích động giật mình, nhưng lập tức nàng liền phản ứng lại, nếu Hoàng hậu lúc này chết đi, vậy nàng cũng không có biện pháp được sắc phong Hoàng hậu, trên vị trí quý phi, cũng không phải là chỉ có một mình nàng, còn có Trần quý phi tiện nhân kia, đã có hoàng tử.

Cho nên, không thể làm cho Từ Ninh chuyển biến tốt?

Dương quý phi nhăn mặt nhíu mày, nghĩ thái độ Hoàng thượng, trong lòng cũng có chút khổ, chỉ có thể tiếc cơ hội lần này một chút. Chính là, rốt cuộc cũng không cam lòng, suy nghĩ một hồi, cho Đông Mai đến đây, mình ghé vào bên tai nàng dặn dò vài câu.

"Cảnh Nhân cung chúng ta không có nhân thủ, cũng sẽ không phái người đi qua thị tật." Sau khi nói xong, Dương quý phi nhẹ nhàng lui ra phía sau một chút, đưa tay bưng ly trà bên cạnh nhấp một ngụm: "Bất quá, Từ Ninh thái hậu bệnh nặng, chúng ta cũng không thể không tỏ vẻ một chút, lúc trước, Hoàng hậu nương nương ban thưởng huyết tổ yến còn chưa dùng không phải sao? Cũng đến khố phòng lấy thêm cây nhân sâm lâu năm, đưa đến Từ Ninh cung đi."

"Là, nương nương." Đông Mai lên tiếng, đi ra ngoài tìm Xuân Hoa chưởng quản khố phòng lấy chìa khóa. Thuận tiện kêu Thu Nguyệt lại đây, đem điều Dương quý phi phân phó nói cho Thu Nguyệt: "Việc này phải

nhANH một chút làm cho tốt, nếu thành công, thì phải một cục đá hạ ba con chim, chúng ta đi theo nương nương, chẳng lẽ còn không chiếm được lợi ích?"

Thu Nguyệt liên tục gật đầu: "Uh, hảo, ta hiểu được, ta đi làm."

Lập tức, ba người liền tản ra.

Trần Mạn Nhu tất nhiên là không biết chuyện đã xảy ra ở Cảnh Nhân cung, sau khi Hoàng thượng hạ xuống hai đạo thánh chỉ, Trần Mạn Nhu liền thở dài nhẹ nhõm một hơi, cái này, mặc kệ là ai muốn hưởng Chung Túy cung nhét người, mình đều có lý do đem người trực tiếp đưa trở về.

Chính là Tề mỹ nhân bên kia, nàng có chút lo lắng. Tuy rằng nàng đối với tính tình Tề mỹ nhân có chút hiểu biết, nhưng là chỉ sợ trong lúc đó Tề mỹ nhân bỗng nhiên bị ai lừa dối, hoặc là bị người giá họa, cũng sợ Tề mỹ nhân tự mình nổi lên tâm tư.

Đến lúc đó, mình không khống chế được Tề mỹ nhân, nói không chừng còn bị Tề mỹ nhân bị cản ngược lại một cái. Nhưng là trừ bỏ Tề mỹ nhân, trong hậu cung mình căn bản không có những người khác, ngay cả lựa chọn đường sống đều không có.

Tốt nhất, vẫn nên nghĩ đường lui, để phòng ngừa Tề mỹ nhân có tâm tư khác.

"Lập Đông, trong khoảng thời gian này, xem chừng Tề mỹ nhân bên kia, ai cùng Tề mỹ nhân tiếp xúc. Nhất định phải làm rõ thanh thanh sở sở, bản cung muốn ngay cả nàng cùng cung nữ thái giám tiếp xúc đều phải nắm giữ." Trần Mạn Nhu kêu Lập Đông, nghiêm túc phân phó.

Lập Đông ứng tiếng, nghĩ nghĩ còn nói thêm: "Nương nương, Tề mỹ nhân bên kia, kỳ thật là không cần quá lo lắng, cho dù Tề mỹ nhân ở Từ Ninh cung làm ra cái gì, đó cũng là một mình Tề mỹ nhân làm ra, mấy năm

nay đồ vật nường nường ban cho Tề mỹ nhân, đều là chút vải vóc cùng vàng bạc châu báu linh tinh, cũng không thức ăn cùng dược liệu, cho nên Tề mỹ nhân cho dù có trả đũa, phỏng chừng cũng rất khó tìm có."

"Người nói mặc dù có đạo lý, nhưng bản cung chỉ sợ có vạ nhất, vải vóc là có thể huân, nhuộm, còn có thể làm hình nhân vu cổ..." Vừa dứt lời, chỉ thấy sắc mặt Lập Đông lập tức tái nhợt, lại đây muốn che miệng nàng lại, may mắn phản ứng nhanh, lại đứng yên một bên, lo lắng dậm chân hô: "Nường nường!"

Trần Mạn Nhu lập tức phản ứng lại, hai chữ vu cổ này, không chỉ làm ra mới là tối kỵ, ngay cả nói ra, cũng thực không ổn. Vì thế vội vàng lắc đầu ho nhẹ một tiếng nói: "Bản cung cho Tề mỹ nhân một cái ân điển, để cho mẫu thân Tề mỹ nhân theo tổ mẫu bản cung vào cung một chuyến."

"Nường nường thiện tâm, Tề mỹ nhân nhất định cảm kích." Lập Đông hoàn sắc mặt, cười hành lễ với Trần Mạn Nhu: "Vây nô tỳ cho người đi Trần phủ nói một tiếng?"

Trần Mạn Nhu gật gật đầu, ý bảo Lập Đông đi làm. Từ khi Hoàng thượng nói, để cho mẫu thân Hoàng hậu là quốc công phu nhân mỗi ngày vào cung làm bạn với Hoàng hậu nường, quy củ thăm hỏi của Trần Mạn Nhu bên này cũng hơi thả lỏng một chút, hiện tại Trần Mạn Nhu muốn gặp nữ quyến Trần gia, cũng không cần phải qua Hoàng hậu phê chuẩn, chỉ cần đến chỗ Dương quý phi nói trước là được.

Uống xong ly trà, Trần Mạn Nhu lại bảo Minh tổng quản tiến vào: "Bản cung muốn hỏi người một chút, ở Từ Ninh cung bên kia, người có quen biết người không?"

"Hồi nường nường, vừa vặn có một người, là thái giám vẩy nước quét nhà ở Từ Ninh cung, thời điểm tiên hoàng còn tại thế, tiểu nhân tuy rằng ở

Cần Thanh cung làm việc, nhưng cũng thấp hơn thái giám vẩy nước quét nhà, cùng người kia coi như là quan hệ không tệ."

Minh tổng quản rất cung tất kính nói, Trần Mạn Nhu nghĩ sơ lại hỏi: "Người cùng người nọ có thể gặp mặt sao?"

"Hẳn là có thể, nếu nường nường không gấp, tiểu nhân tất nhiên lặng lẽ cùng hẳn gặp mặt." Minh tổng quản đáp, mấy năm nay, Trần Mạn Nhu cũng cũng không có cài người vào chỗ Từ Ninh, Từ An cùng với Hoàng thượng Hoàng hậu, năm đó nàng quản cung vụ một đoạn thời gian, cũng chỉ thả nhân thủ đến bên người đám người Dương quý phi, Thục phi, Đức phi, Lưu phi.

Phàm là người có thể dễ dàng xử trí Trần Mạn Nhu nường, Trần Mạn Nhu cũng không chủ động đi trêu chọc. Chuyện cài người tuy rằng thực cần thận, nhưng ai nói ngày nào đó sẽ không bại lộ, cho nên bốn đại đầu sỏ bên kia, tuyệt đối không thể cài.

"Tốt lắm, người nghĩ biện pháp cùng hẳn gặp mặt, thời gian chậm một chút cũng không quan hệ, nhất định phải bí ẩn ổn thỏa, đồng thời, không cần lưu lại nhược điểm." Trần Mạn Nhu vuốt cằm nói: "Ta cuối cùng cảm thấy, Từ Ninh cung không phải thực thái bình, người xem người này tuy rằng là con hổ bị nhốt rãnh, nhưng nhiều năm như vậy, có thể cùng Hoàng thượng đấu ngang tay, thuyết minh nàng tất nhiên không hề thiếu hậu chiêu, chúng ta cũng không thể quá sơ suất."

Ánh mắt Minh tổng quản lóe lóe, hành lễ đáp: "Là, tiểu nhân hiểu được, nường nường ngài yên tâm."

Minh tổng quản không nói nhiều lắm, nhưng nói ra, sẽ làm được, cho nên Trần Mạn Nhu thực yên tâm gật đầu: "Bản cung đối với người còn có thể lo lắng sao? Đúng rồi, chất tử kia của người năm nay tuổi cũng không còn nhỏ đi? Có tính toán gì không?"

"Hồi nường nường, chất tử bất thành khí kai của tiểu nhân năm nay đã mười lăm, ngày thường bị huynh đệ của ta làm hư, vẫn không thành võ không được, tiểu nhân có tính, hãn cũng không có biện pháp làm được."

Minh tổng quản hơi mang theo chút cười khổ, Trần Mạn Nhu hơi an ủi nói: "Đừng có gấp, mười lăm tuổi cũng không xem như quá lớn, người nếu bỏ được, đem hãn đưa đến võ quán Quốc Tử Giám, ngày sau cho dù khảo không được văn trạng nguyên, ở trong quân cũng có thể có một cái đường ra."

Kỳ thật, người nhà Minh tổng quản, Hoàng thượng bên kia tuyệt đối có tính toán. Chính là Hoàng thượng đã đem Minh tổng quản đưa đến Chung Túy cung, vậy người nhà Minh tổng quản, Hoàng thượng cũng không tiện nhúng tay nhiều.

Trọng yếu nhất là, người Hoàng thượng cần nắm giữ nhất, Minh tổng quản không được sắp xếp vào trong đó. Cho nên, Trần Mạn Nhu mới có thể có cơ hội này, thi ân với Minh tổng quản.

Minh tổng quản cảm kích hành lễ với Trần Mạn Nhu: "Đa tạ nường nường an bài, quay đầu, tiểu nhân cho người truyền lời cho hãn, cho dù là người bùng trà đổ nước bên người lão gia tử, tiểu nhân cũng vô cùng cảm kích."

"Người nhà hai người Tô Thăng Thư cùng Tần Vinh đều điều tra nghe ngóng được sao?" Trần Mạn Nhu khoát tay, ý bảo hãn đứng dậy, trạng thái Minh tổng quản lập tức trở lại công sự: "Hồi nường nường, đã điều tra nghe ngóng được, hai người này đều là cô nhi, cũng không có người nhà."

Trần Mạn Nhu hơi nhăn mặt nhíu mày, không có người nhà là chuyện tốt cũng là chuyện xấu, chuyện tốt chính là ngày sau hai người kia sẽ không bị người khác bắt khuyết điểm, chuyện xấu chính là mình cũng không thể bắt khuyết điểm hai người kia.

Hiện tại xem ra Tô Thằng Thư cùng Tần Vinh coi như là trung tâm, bằng không, trước hết giữ lại? Mình thường thường gõ hai lần, thuận tiện dạy dỗ cho tốt, hẳn là có thể làm được đi?

HẬU CUNG MƯU SINH KẾ

Tiểu Nhân Hoa Khai

www.dtv-ebook.com

Chương 138: Nhiều Mặt

Sau khi Tề mỹ nhân gặp mẫu thân mình, với Trần Mạn Nhu lại càng mang ơn, chờ đoàn người Trần lão phu nhân xuất cung, lập tức thu thập này đồ vật đi Từ Ninh cung, toàn tâm toàn ý thị tạt, ngay cả nửa bước cũng không bước ra Từ Ninh cung.

Mà Trần Mạn Nhu vì tị hiềm, trong ba tháng, cũng chưa từng gặp qua Tề mỹ nhân.

Nghe tin tức Từ Ninh bệnh nặng, cũng thực việc không đáng lo: "Trước kia cũng không phải bệnh nặng qua sao? Mỗi lần đều qua một cửa kia? Từ Ninh thái hậu là người có phúc khí, lần này cũng nhất định có thể chuyển nguy thành an."

Chính là trong lòng có chút nghi hoặc, chẳng lẽ Hoàng thượng lần này là muốn hạ nặng tay? Trước kia còn nhớ kỹ thanh danh, thầm nghĩ đem Từ Ninh giam lại là được, lần này thoát nhìn, hình như là làm thật.

Thục phi cười nói: "Chỉ mong là vậy, chỉ tiếc, vốn Hoàng thượng nói, tháng mười năm nay, muốn đi vây săn, Từ Ninh thái hậu bệnh lần này, chúng ta liền không rời được kinh thành."

Trần Mạn Nhu tựa vào nhụyễn điểm, đưa tay lấy một viên mai tử đưa vào miệng, qua một hồi lâu mới nói: "Hoàng thượng nhân hiếu, lúc Từ Ninh thái hậu bệnh nặng, khẳng định sẽ không cách kinh. Đúng rồi, ta nghe nói, Mạnh tiểu nghi trong cung người cũng mang thai, người đã có chuẩn bị?"

"Đó là tự nhiên, hài tử của Mạnh tiểu nghi làm sao cũng phải kêu thiếp một tiếng mẫu phi, thiếp cũng sẽ không bạc đãi nàng." Sắc mặt Thục phi có chút trầm xuống, bất quá nháy mắt liền vòng vo vui mừng: "Lại nói tiếp còn muốn đạ tạ Quý phi nương nương đâu, nếu không phải Quý phi nương nương, Mạnh tiểu nghi cũng sẽ không có được cơ hội."

Trần Mạn Nhu vội vàng xua tay: "Cũng không cần kéo đến trên người bản cung, bản cung bất quá là thỉnh Thục phi uống một ly trà, chẳng lẽ Thục phi cảm thấy nước trà của bản cung uống không ngon?"

Sắc mặt Thục phi cứng ngắc một chút, lập tức lắc đầu cười nói: "Tự nhiên không phải, nước trà của Trần quý phi nương nương, cũng sắp so với được với Vĩnh Thọ cung bên kia, làm sao có thể uống không ngon đâu? Thiếp có thể được một ly, đã là thiên đại phúc khí."

Trần Mạn Nhu không nói chuyện, chỉ cười cười, quay đầu bưng ly trà ở một bên nhẹ nhấp một ngụm. Thời điểm lúc trước Thục phi muốn tính kế nàng, Mạnh tiểu nghi đi ra nhắc nhở một câu, lúc ấy nàng liền để trong lòng, ngày sau tiếp xúc hai lần, quả nhiên Mạnh tiểu nghi này cũng không phải người nguyên ý đành phải ở dưới người khác.

Nàng lúc ấy lấy lòng mình, đã tính kế tâm tư Thục phi. Quả nhiên ngày đó đưa tin tức đến đây, thỉnh mình hỗ trợ. Dù sao chuyện này đối với mình không có hại gì, chẳng qua là chuyện một ly trà mà thôi. Thuận tay hạ bài thiếp cho Thục phi, thỉnh nàng đến đây ngắm hoa.

Mạnh tiểu nghi ngược lại sẽ nắm chắc cơ hội, sau khi Hoàng thượng ở Dực Khôn cung dạo qua một vòng, buổi tối liền triệu Mạnh tiểu nghi đi thị tẩm. Mạnh tiểu nghi kia lại là người vận khí quá tốt, một lần trúng thưởng, cái này mang thai đứa bé.

Trần Mạn Nhu nghĩ hoàn, lại vụng trộm xem liếc mắt nhìn thần sắc Thục phi, đôi mắt nhỏ thần, phỏng chừng là hận không thể trở về đem Mạnh tiểu

nghi lột da rút gân. Chặc chặc, thật sự là luẩn quẩn trong lòng, Mạnh tiểu nghi bất quá chỉ là tiểu nghi, sinh hài tử, cho dù là nhảy ba cấp, cũng không có tư cách nuôi dưỡng hài tử, còn không phải Thục phi được lợi ích?

Nghĩ nghĩ, Trần Mạn Nhu lại thu hồi tâm tư vui sướng khi người gặp họa của mình, nếu thay đổi là mình, phỏng chừng cũng là dung không nổi người như Mạnh tiểu nghi.

"Bản cung nghe nói, Nhị hoàng tử mấy ngày trước được tiên sinh tán thưởng, Nhị hoàng tử quả nhiên là người thông minh ổn trọng, bản cung thấy a, trong cung này trừ bỏ Đại hoàng tử, cũng chỉ có Nhị hoàng tử xuất sắc nhất, còn tuổi nhỏ thì đã có phong phạm nhất phái nho nhã, lại mỗi ngày tiên sinh đều khen, giả lấy thời gian, nhất định là có chí lớn."

Trần Mạn Nhu tâm tư ám muội khen một phen Nhị hoàng tử thật to, tươi cười trên mặt Thục phi lúc này mới lại dịu dàng: "Trần quý phi nương nương quá khen, chờ Tứ hoàng tử đi Sùng Văn quán, cũng nhất định là sẽ ngày ngày được tiên sinh khen."

"Ai, hắn có thể tĩnh hạ tâm tình đọc vài quyển sách, bản cung đã có thể yên tâm." Trần Mạn Nhu thở dài, nhìn nhìn ra ngoài, thấy sắc trời không còn sớm, liền quay đầu phân phó nói: "Đối Nguyệt, người đi Dục Khánh cung đón Tứ hoàng tử trở về."

Đối Nguyệt lên tiếng xuất môn, Thục phi cũng thừa cơ cáo từ. Chờ bóng dáng Thục phi ở cửa tiêu thất, Tần Hoan mới đi đến đây bất mãn nói: "Thục phi nương nương lúc trước nói chuyện là có ý tứ gì?"

"Có ý tứ gì? Bất quá là phát hiện tâm tư Dương quý phi, sau đó đến chỗ chúng ta bán nhân tình, nếu chúng ta có thể cùng Dương quý phi chống lại, liền đúng lòng của nàng." Trần Mạn Nhu ngáp một cái, không chút để ý nói.

Lúc trước Dương quý phi muốn nhét người vào chỗ nàng, nàng còn tưởng rằng Dương quý phi rốt cục cũng tiến bộ, không nghĩ tới, người này vẫn là trước sau như một sẽ nghĩ biện pháp sẽ không làm việc. Muốn mưu hại Từ Ninh, tự cho là đúng chiếu cố tâm tư Hoàng thượng, lại không nghĩ tới, Hoàng thượng có nguyên ý gánh vác tội danh thí mầu hay không.

Lúc trước Hoàng thượng rất cẩn thận a, cho dù là một chút nguy hiểm khó nắm bắt, cũng không muốn xuống tay với Từ Ninh, chỉ cho người kéo dài bệnh tình của Từ Ninh. Dương quý phi này lá gan thật không nhỏ, chỉ sợ lúc này, trong lòng Hoàng thượng cũng đang tức giận đi.

Bất quá, nói không chừng cũng đang mừng thầm.

"Vậy nếu thực xảy ra chuyện, Tề mỗ nhân nơi đó..." Tần Hoan nghĩ nghĩ hỏi, Trần Mạn Nhu khoát tay: "Từ Ninh thái hậu cũng không phải gốc, Hoàng Thượng cũng không có biện pháp gì, Dương quý phi nghĩ nàng là thần tiên a? Chuyện này, người hãy chờ xem, nhất định Dương quý phi tự mình nuốt quả đắng này."

Kỳ thật kế sách này của Dương quý phi, nàng đoán cũng có thể đoán được thất chuý bát thiệt. Không thể không nói, Dương quý phi thật sự là ngu hết chỗ nói. Nhịn nhiều năm như thế, mắt thấy người khác đều thăng chức, đều bắt đầu nuôi dưỡng hài tử, nàng lại lớn tuổi sắc suy, bên người không hài tử, phỏng chừng , cũng áp lực đến không còn lý trí.

Từ Ninh cung, một ma ma ngồi ở trên bục kê chân cuối giường nhẹ nhàng quạt cây quạt, tuy rằng đã tháng chín, nóng bức ngày hè đã giảm, chỉ là nắng gắt cuối thu còn có vài phần dư uy, nhất là giữa trưa, độ ẩm bên trong vẫn có vài phần cao.

Quạt trong chốc lát, thấy trên trán Từ Ninh không có mồ hôi, ma ma kia liền buông xuống cây quạt, nhẹ tay nhẹ chân đứng dậy, đến một bên đi lấy khung thêu đến làm. Làm chưa được vài cái, chợt nghe thấy cửa có động

tĩnh, xoay người đi xem, chỉ thấy Tề mỹ nhân đang bưng một chén dược lại đây: "Ma ma, thuốc này là ta sắc, ngự y nói, tốt nhất là trước khi ăn nửa canh giờ thì dùng, người xem..."

Ma ma nghiêng đầu nhìn nhìn chén thuốc, đưa tay nhận qua, đồng thời gật gật đầu nói: "Giao cho nô tỳ đi, nô tỳ tới hầu hạ Thái hậu nương nương, làm phiền Tề mỹ nhân."

"Không phiền nhọc phiền, phượng thể Thái hậu nương nương quý trọng, thiếp có thể vì Thái hậu nương nương làm chút chuyện, đó là tam sinh hữu hạnh." Tề mỹ nhân vội vàng xua tay, nghiêng đầu Từ Ninh thái hậu nhìn nhìn nhắm mắt nằm ở trên giường, hướng tới đầu giường hành lễ, xoay người liền đi ra ngoài.

Ma ma kia cầm chén thuốc đặt ở đầu giường, lấy một cái đĩa nhỏ, đem ngân châm bỏ vào đi nhìn nhìn trước, sau đó kêu cung nữ tiến vào, cung nữ kia trầm mặc bưng cái đĩa nhỏ đi ra ngoài, một lát sau liền trở lại, đem cái đĩa không cho ma ma kia nhìn xem, sau đó lắc lắc đầu.

Ma ma thở dài nhẹ nhõm một hơi, xoay người ghé vào đầu giường nhẹ giọng gọi hai câu: "Thái hậu nương nương? Thái hậu nương nương?"

Từ Ninh thái hậu cố nhắc mí mắt hai lần, chậm rì rì mở mắt, ma ma đỡ nàng nửa dựa trên giường, ở nàng phía sau lót nhuyễn đệm: "Thái hậu nương nương, thuốc đã sắc tốt, ngài dùng thuốc trước, đợi lát nữa nô tỳ đi truyền ngộ thiện cho ngài."

Từ Ninh quay đầu nhìn nhìn chén thuốc, trầm mặc không lên tiếng gật gật đầu, chờ ma ma đem thìa đưa tới bên miệng nàng, nàng mới há mồm uống thuốc.

Đút xong một chén thuốc, Từ Ninh thái hậu túm tay ma ma kia: "Phượng thuốc tháng này, Bạch ngự y nói như thế nào?" Bạch ngự y chính là ngự y

Từ Ninh thái hậu điểm danh triệu tiến cung, ngày thường cùng Tổng ngự y Hoàng thượng phái tới có chút võ mồm chi tranh.

"Bạch ngự y xem qua, phương thuốc này là hãn cùng Tổng ngự y cùng nhau định ra, được tính đều nhẹ nhàng, dùng lượng ít hơn." Ma ma thấp giọng nói, dừng một chút lại bổ sung: "Được liệu là từ khố phòng Từ Ninh cung khố phòng lý ra, thời điểm Tề mỗ nhân sắt thuốc, Thạch Lan đều ở một bên nhìn."

"Bị bệnh hơn một tháng, nửa điểm khởi sắc cũng không thấy, đây là tình huống dĩ vãng đều không có xuất hiện qua." Từ Ninh thái hậu nhắm mắt, thời điểm lại mở ra, trong mắt hiện lên một đạo ngoan quang: "Bản cung nghĩ, chuyện này ước chừng không phải Hoàng thượng làm ra, Hoàng thượng là người vạn phần ái vũ tích mao, cho dù là nửa phần nguy hiểm, hãn cũng không muốn dính đến."

Trong lúc nhân thủ của bản cung còn không có hoàn toàn, Hoàng thượng khẳng định sẽ không mạo hiểm."

Ma ma không nói chuyện, chỉ mím môi, Từ Ninh thái hậu nhú lại mi suy nghĩ trong chốc lát: "Sẽ là ai động thủ đâu? Tề mỗ nhân này, hãn là nhân thủ của Trần Mạn Nhu, Vương tiếp dư kia, là nhân thủ của Hoàng hậu, Trương mỗ nhân kia, luôn luôn cùng Đức phi đi lại có chút gần. Đình tiếp dư kia, lại cùng Thục phi đi lại có vẻ gần, chẳng lẽ, là Hoàng hậu?"

"Hoàng hậu lúc này đang ở Vĩnh Thọ cung dưỡng thai, chỉ sợ không có thời gian đi?" Ma ma chần chờ một chút nói: "Trần quý phi đã có thời gian rất lâu không ra khỏi Chung Túy cung. Ngược lại, Đức phi gần đây làm náo động có chút lớn."

Từ Ninh cười lạnh một tiếng: "Dưỡng thai thì không có biện pháp ra tay sao?"

Dừng một chút, Từ Ninh còn nói thêm: "Nếu phương thuốc không thành vấn đề, dược liệu cũng không thành vấn đề, vậy vấn đề có khả năng xảy ra ở nước nấu thuốc, cùng với dụng cụ nấu thuốc, người quay đầu hảo hảo nhìn chăm chăm hai loại này, nhất định phải đem con chuột kia bắt ra cho bản cung."

Ma ma lên tiếng, ở cửa vang lên thanh âm nũng nịu của Trương Mỹ nhân: "Thái hậu nương nương, ngài tỉnh sao? Thiếp cho người đi truyền ngọ thiện, người xem có hợp khẩu vị ngài không."

Sắc mặt Từ Ninh đối đối, sắc mặt ma ma kia cũng có chút không tốt, sau khi hầu hạ Từ Ninh nằm xuống, đứng dậy đến ngoài cửa: "Trương mỹ nhân, chẳng lẽ người không biết Thái hậu nương nương đang ở nghỉ ngơi sao? Là ai cho người lá gan đến đánh thức Thái hậu nương nương?"

"Thái hậu nương nương còn nghỉ ngơi?" Ngữ khi Trương mỹ nhân tràn đầy giật mình: "Vừa rồi Tề tử ty ty không phải mang chén thuốc đi vào sao? Chẳng lẽ Thái hậu nương nương không phải tự mình dậy uống thuốc, mà là người rót hết? Trời ạ trời ạ, nếu Thái hậu nương nương tỉnh dậy cũng không nổi, thì phải là bệnh tình lại nghiêm trọng, Tổng ngự y cùng Bạch ngự y đều không được, ta phải nhanh cùng Hoàng thượng nói một tiếng, lại đổi ngự y cho Thái hậu nương nương đi."

Sắc mặt ma ma xanh mét, đưa tay ngăn cản Trương mỹ nhân: "Thái hậu nương nương uống thuốc xong lại ngủ lại!"

Trương mỹ nhân vỗ vỗ ngực: "Làm ta sợ muốn chết, ma ma người lần sau nói chuyện nên nói rõ ràng chút, Thái hậu nương nương là người quý trọng a, xảy ra chút chuyện, chúng ta đều không đảm đương nổi. Nếu Thái hậu nương nương đã uống thuốc, vậy nhanh hầu hạ Thái hậu nương nương dùng ngọ thiện đi, lúc này thời gian cũng không còn sớm, chậm trễ đến buổi chiều, ngọ thiện sẽ lạnh."

"Lạnh lại đi hâm nóng!" Ma ma lạnh băng băng nói, không cho Trương mỹ nhân vào nhà: "Ngự y dặn dò, sau nửa canh giờ mới dùng bữa, nếu Thái hậu nướng nướng xảy ra chuyện gì, Trương mỹ nhân người đảm đương?"

Bị người đem nguyên câu nói trở về, Trương mỹ nhân cũng chỉ hảo bữu môi, lui ra phía sau từng bước: "Vậy được rồi, ta tạm thời đi đem thực hạp đặt ở lồng hấp giữ nóng, chờ Thái hậu nướng nướng tỉnh dậy lại mang đến."

HẬU CUNG MƯU SINH KẾ

Tiểu Nhiên Hoa Khai

www.dtv-ebook.com

Chương 139: Chuột

Đến buổi tối, cửa các cung đều lạc thược. Thục phi cho người gọi Vân Uyển: "Mạnh tiểu nghi bên kia, đã ngủ lại?"

"Hồi nương nương, Mạnh tiểu nghi dùng xong bữa tối không bao lâu, nói thân mình mệt mỏi, sớm ngủ lại." Vân Uyển đến đây, vừa chải tóc cho Thục phi, vừa nhẹ giọng nói, Thục phi cầm trong tay một châu trầm, thường thức hai cái đưa cho Vân Uyển: "Người đem châu trầm này đưa đi cho Mạnh tiểu nghi, nói là bản cung ban thưởng."

Vân Uyển lên tiếng trả lời, cầm châu trầm xuất môn. Đến sườn điện, chỉ gõ gõ cửa, cung nữ bên người Mạnh tiểu nghi, được Thục phi ban thưởng tên là Hà Hương cùng Đinh Hương, lúc này là Hà Hương đến đây mở cửa: "Là Vân Uyển tỷ tỷ a? Tỷ tỷ lúc này đến đây là có chuyện gì muốn phân phó sao?"

"Thục phi nương nương ban cho Mạnh tiểu nghi một chi châu trầm, ta là đến thay Thục phi nương nương đưa ban thưởng." Vân Uyển cười nói, Hà Hương vội vàng hành lễ với Vân Uyển: "Thỉnh Vân Uyển tỷ tỷ chờ, nô tỳ cái này đi vào gọi Mạnh tiểu nghi."

Vân Uyển hơi hơi gật gật đầu, Hà Hương xoay người đi vào, sau đó, bên trong truyền đến thanh âm tất tất tốt tốt. Không bao lâu, Mạnh tiểu nghi liền đi ra, một thân cung trang hồng nhạt, trên người cũng không đeo túi hương linh tinh, tóc cũng có chút tán loạn, trên mặt mang theo chút mơ hồ, thấy Vân Uyển, vội vàng hô: "Tại sao không có người bưng trà? Vân Uyển cô nương, thật sự xin lỗi, làm người đợi lâu."

"Mạnh tiểu nghi trăm ngàn lần đừng gọi ta cô nương, nguyên bản chúng ta cũng là tỷ muội tương xứng, bỗng nhiên thay đổi cái xưng hô, nô tỳ thật đúng là không quen." Vân Uyển cười nói, phía trước nói chúng ta, phía sau dùng nô tỳ, thật sự là đem Mạnh tiểu nghi nói đến sắc mặt xấu hổ, tay chân cũng không biết để nơi nào.

"Nô tỳ đến đây, là đưa đồ nương nương ban thưởng đến, Mạnh tiểu nghi nên nhanh chóng tiếp ban thưởng đi." Vân Uyển cũng không nhìn sắc mặt Mạnh tiểu nghi, chỉ đem châu tram trong tay mình đưa ra ngoài, Mạnh tiểu nghi vội vàng quỳ xuống tiếp châu tram: "Đa tạ Thục phi nương nương ban thưởng, làm phiền Vân Uyển."

Hà Hương vội vàng đến giúp đỡ Mạnh tiểu nghi đứng dậy, Đinh Hương lại thuận tay đưa cho Vân Uyển cái hà bao, Vân Uyển nắn nắn, thoáng bĩu môi, xoay người rời đi, Hà Hương thập phần bất mãn: "Vân Uyển này cũng thật sự quá khi dễ người, bất quá chỉ là nhất đẳng cung nữ, mắt mọc đỉnh đầu sao?"

"Người phải nhẫn nại nhẫn nại, nàng chỉ là nhất đẳng cung nữ, cũng so với ta một tông thất phẩm tiểu nghi có quyền thế hơn." Mạnh tiểu nghi cười khổ một chút: "Huống hồ, nàng lại phụng lệnh Thục phi nương nương mà tới, nếu người có ngôn ngữ bất kính, chỉ sợ cũng không tốt."

Lòng có Đinh Hương bất mãn, lại cũng không nói gì nữa, Mạnh tiểu nghi không chỉ phân vị thấp, còn ở tại Dực Khôn cung, căn bản chính là ở dưới tay Thục phi kiểm ăn, nếu có một ngày Thục phi nói Mạnh tiểu nghi ăn cơm nhiều, Mạnh tiểu nghi phải tiết kiệm lương thực, càng không cần phải nói cái khác.

Cho nên, trước khi nắm chắc, Mạnh tiểu nghi tuyệt đối sẽ không cùng Thục phi đối nghịch. Cúi đầu nhìn nhìn châu tram trên tay, là thời điểm Thục phi vừa vào tiềm để mang qua, hình dạng có chút cũ.

Thục phi đây là nói cho mình, không cần quên xuất thân, muốn giữ vững bốn phận sao? Chỉ tiếc, lúc trước thời điểm nàng đem mình đẩy ra, chính mình đã không biết bốn phận là cái gì.

Huống hồ, nàng cũng không muốn đi theo Thục phi làm chuyện rơi đầu. Nàng còn muốn hảo hảo còn sống, mặc kệ lần này sinh ra nam hài hay là nữ hài, tương lai cũng có thể mang mình xuất cung. Ngoài cung trời đất bao la, làm sao cũng so với vui trong một phương tường cung cao cao tốt hơn nhiều.

Nghĩ, Mạnh tiểu nghi cười nhạt một tiếng, gọi Hà Hương đến bên cạnh, thấp giọng phân phó hai câu. Hà Hương gật gật đầu, đỡ Mạnh tiểu nghi vào nhà, đến bên ngoài đem ngọn nến thổi tắt, sau đó liền đứng ở sau cửa, cẩn thận nhìn động tĩnh bên ngoài.

Không bao lâu, nến ở chủ điện cũng tắt. Hà Hương chỉ im lặng nhìn, quả nhiên không bao lâu, chỉ thấy bên cạnh chủ điện, bỗng nhiên xuất hiện một người, rón ra rón rén đi tới cạnh cửa, đem đại môn Dực Khôn cung mở ra một chút.

Hà Hương dựng thẳng lỗ tai nghe, nhưng nửa phần động tĩnh cũng nghe không thấy, nghĩ, thị vệ tuần tra cách còn rất xa, chính là cửa còn có hai thị vệ canh giữ, cũng không biết người này làm sao đi ra ngoài.

Hà Hương vừa định thần, chỉ thấy người nọ lấy ra một món đồ, xem kích thước, như là cái hà bao, ban đêm ánh sáng mờ, Hà Hương cũng chỉ nhìn mơ mơ hồ hồ. Cau mày suy nghĩ chốc lát, hoàn toàn không nhớ tới được hôm nay chịu trách nhiệm giữ cửa ở Dực Khôn cung là hai thủ vệ nào.

Ước chừng lại qua thời gian nửa nén hương, người nọ lại mở cửa rộng thêm một chút, lập tức lặc mình đi ra. Hà Hương dừng một chút, xoay người vào nội thất, Đình Hương đang ngủ ở bậc kê chân bên giường, hoàn toàn không bị thanh âm Hà Hương kinh động.

Hà Hương im ắng tiêu sái đến bên giường, vừa ngồi xổm xuống, chỉ thấy Mạnh tiểu nghi xoay đầu, ánh mắt sáng long lanh nhìn nàng: "Thấy rõ ràng?"

"Thấy rõ ràng, đã có người đi ra ngoài." Hà Hương nhẹ giọng nói, Mạnh tiểu nghi lại nghiêng đầu, nhắm mắt than thở nói: "Vậy là tốt rồi, không sợ nàng động, chỉ sợ nàng không động, phỏng chừng cũng nhanh. Chúng ta nghĩ biện pháp, nhanh chóng từ Dực Khôn cung dứt ra mới được. Ngô, nghĩ biện pháp gì đây?"

Hà Hương biết Mạnh tiểu nghi cũng không phải nói với mình, cho nên cũng không nói tiếp, chỉ đem chân Mạnh tiểu nghi dịch dịch, liền xoay người đến thắp bên cửa sổ nằm xuống.

Từ Ninh cung, Tống ma ma đang canh giữ ở nhĩ phòng, tiểu hỏa lò đang nấu nước, Tống ma ma cầm ly trà trong tay. Thạch Lan lắc mình tườ phòng ngủ Từ Ninh thái hậu đi ra, tiến đến bên tiểu hỏa lò, mang ấm rót một chén nước, phúng trong lòng bàn tay làm ấm: "Khí trời hôm nay, còn chưa đến mùa đông cũng đã cảm thấy có chút lạnh."

"Ngày thu là như vậy, ban ngày nóng, ban đêm lạnh, nường nường nghỉ ngơi?" Tống ma ma cầm đế hài, vừa châm vừa kéo, một bên thuận miệng hỏi, Thạch Lan gật gật đầu: "Đang ngủ, ma ma làm giày cho nường nường? Ta vừa thêu mặt hài hoa cúc, ma ma xem có thể dùng hay không?"

"Khăng định có thể, người thêu hoa không có người có thể so sánh được." Tống ma ma cười tủm tỉm nói, hai người đang nhẹ giọng nói chuyện, chợt nghe phía sau bỗng nhiên truyền đến một tiếng mèo kêu, Tống ma ma nhìn nhìn Thạch Lan, Thạch Lan lắc đầu: "Con mèo kia ta sẽ không để cho người phát hiện, miệng bị trói rất chặt."

Tống ma ma đang chuẩn bị nói cái gì, bỗng nhiên nghe thấy phòng ngủ truyền đến ho khan, Thạch Lan vội vàng đứng dậy đi đến phòng ngủ, chỉ

thấy Từ Ninh thái hậu đang lấy khăn che miệng, Tống ma ma đi qua đấm lưng Từ Ninh, Thạch Lan lập tức rót một ly trà sâm ấm ấm: "Thái hậu nương nương nhuận khẩu."

"Ngô, đem cửa sổ mở ra." Từ Ninh thái hậu uống nửa chén, đẩy tay ra Thạch Lan, chỉ chỉ cửa sổ, Thạch Lan có chút khó xử: "Nương nương, gió đêm lạnh, thân mình ngài..."

"Vô phương, mở thời gian một nén nhang, đợi lát nữa người trở về đóng lại." Từ Ninh lắc đầu, thái độ thập phần kiên quyết, Thạch Lan không có biện pháp, đành phải đi qua mở cửa sổ, sau đó cùng Tống ma ma lại đi ra ngoài, cẩn thận đóng lại cửa phòng.

"Nô tỳ gặp qua Thái hậu nương nương." Tống ma ma cùng Thạch Lan đi không bao lâu, liền có một bóng dáng từ cửa sổ tiến vào, Từ Ninh hạ giọng: "Bố trí thế nào?"

"Hồi nương nương, chủ tử chúng ta nói, đã bố trí rất tốt, chỉ chờ đông phong." Thanh âm người nọ càng thấp, cơ hồ là hàm hàm hồ hồ, Từ Ninh cười lạnh một tiếng, đưa tay sờ sờ bên chỉ trên ngón tay, trầm mặc chốc lát mới nói nói: "Cũng nên như thế, bản cung cho nàng đông phong, người trở về nói cho chủ tử các người, ngày tám tháng mười, là ngày lành."

Người nọ lên tiếng, đứng tại chỗ đợi chốc lát, thấy Từ Ninh cũng không có dặn dò khác, mới hành lễ, lại theo đường cũ quay trở về, vừa đi ra ngoài, còn một bên không quên đem dấu vết trên cửa sổ lau khô.

Từ Ninh lại nằm trở về, trong lòng đem toàn bộ kế hoạch nhắm lại một lần, xác định đã không có gì sơ hở, mới kéo khóe miệng một cái. Lần này, cho dù không thể một lưới bắt hết, cũng muốn làm cho Phong Minh Chiêu tiện loại này nếm thử tư vị mất đi yêu tử! Còn có Từ An tiện nhân kia, thật đúng là nghĩ mình một bước lên trời!

Sáng sớm, Trần Mạn Nhu còn có chút buồn nôn, đem canh cá Đối Nguyệt bưng lên ới ra sạch sẽ, sắc mặt cũng có chút xám trắng, Tần Hoan rất lo lắng, ở một bên xoay quanh: "Cái này phải làm như thế nào, lần trước thời điểm có Tứ điện hạ, cũng không có nôn nghén lợi hại như vậy a."

"Nói không chừng lần này thật đúng là tiểu công chúa đâu." Trần Mạn Nhu kéo khõe miệng cười cười, vừa cười xong, dạ dày lại một trận vị chua dâng trào, lại xoay người ghé vào tháp nôn một trận, vừa vặn Tiểu tứ vào cửa, vừa thấy liền sốt ruột: "Nương như vậy? Có phải không thoải mái hay không? Muốn kêu ngự y, Đối Nguyệt tử tử, người nhanh tìm đồ chua cho nương."

Trần Mạn Nhu đưa tay nhu đầu Tiểu tứ: "Ở đâu học được tìm đồ chua đến ăn?"

"Đại hoàng huynh nói, Đại hoàng huynh nói, mẫu hậu cũng nôn như vậy, chỉ có thể ăn đồ chua." Tiểu tứ ngửa đầu nhìn Trần Mạn Nhu, thấy Trần Mạn Nhu đã không ới nữa, liền kéo tay Trần Mạn Nhu rúc vào bên người nàng: "Nương hoài tiểu muội muội thực vất vả sao? Vậy sau khi sinh tiểu muội muội, ta sẽ không muốn tiểu đệ đệ tiểu muội muội khác."

Trần Mạn Nhu đưa tay trạc trạc ót hăn: "Nói gốc cái gì, tiểu muội muội tiểu đệ đệ cũng không phải là người nói không muốn thì sẽ không muốn, nương nhưng là rất thích thú."

Tiểu tứ nhất thời nhăn khuôn mặt nhỏ nhắn, thân mình ở trong lòng Trần Mạn Nhu ninh chốc lát, mới đô đô than thở nói: "Nương có thể có tiểu đệ đệ thì không thích ta hay không?"

"Sẽ không, người là hài tử thứ nhất của nương, là đặc biệt nhất, nương cũng vĩnh viễn thích người nhất." Trần Mạn Nhu vuốt đầu Tiểu tứ an ủi nói: "Bất quá, lời này chính người biết là được, về sau đừng nói cho bọn đệ đệ muội muội của người, đỡ phải làm bọn họ thương tâm."

"Hảo, ta khẳng định sẽ không nói cho bọn họ." Tiểu tử lúc này mới lộ khuôn mặt tươi cười, ghé vào bụng Trần Mạn Nhu nghe một hồi, quần Trần Mạn Nhu nói chuyện một hồi, mới ngồi ở bên cạnh tiểu bàn, cầm sách để cho Trần Mạn Nhu dạy hẩn nhận chữ.

Tối gần giữa trưa, Lập Thu lại đây đáp lời: "Nương nương, lúc này nô tỳ ở ngự hoa viên hái hoa, xa xa nhìn thấy cung nữ bên người Mạnh tiểu nghi, cũng đang hái hoa."

Trần Mạn Nhu nâng mắt, Lập Thu cũng không dám lòng vòng, vội vàng nói ra một hơi: "Nàng nói, Dực Khôn cung buổi tối hình như là có chuột náo loạn, cũng không biết thủ vệ thị vệ, có thể hỗ trợ bắt chuột hay không."

"Chuột a." Trần Mạn Nhu lập lại một lần, gọi Minh tổng quản tới: "Đi Trần phủ để hỏi thử, xem đêm qua, thủ vệ thị vệ Dực Khôn cung là nhà ai, hoặc là, là cùng nhà ai có tiếp cận. Mặt khác, hỏi Từ Ninh cung bên kia một chút, đêm qua có chuyện gì phát sinh."

Chờ Minh tổng quản đi ra ngoài, Trần Mạn Nhu lại quay đầu phân phó Lập Thu: "Canh chừng động tĩnh Dương quý phi bên kia, mặt khác, còn có Đức phi, Lưu phi, Ngụy phi, Phó phi các nàng, gần đây trong khoảng thời gian này, Đức phi thực phong cảnh, thường xuyên tụ tập một ít người ngâm thơ, đối câu, ngắm hoa, vẽ tranh, cũng đừng để cho nàng chui chỗ trống."

HẬU CUNG MƯU SINH KẾ

Tiểu Nhân Hoa Khai

www.dtv-ebook.com

Chương 140: Trúng Độc

Người của Minh tổng quản bên kia không có tin tức gì truyền tới, nghĩ đến cũng phải, một thái giám vấy nước quét nhà, chuyện có thể biết quá thật không nhiều lắm. Chính là Tề mỹ nhân mỗi ngày ở bên người Từ Ninh thị tật, một chút tin tức cũng tìm hiểu không được, càng không cần nói thái giám vấy nước quét nhà ngay cả chủ điện Từ Ninh cung cũng tiếp cận không được.

Lần này, Từ Ninh nửa điểm tin tức cũng chưa để lộ. Mà Thục phi bên kia, Trần Mạn Nhu cũng chỉ từ chỗ Mạnh tiểu nghi biết được vài tin tức không quá mấu chốt, về phần Thục phi chân chính mưu tính cái gì, ngay cả một lần ranh cũng chưa đụng đến.

Trần lão phu nhân tự mình vào cung, ở Chung Túy cung nhúu mày nói: "Ngày đó làm việc ở Dực Khôn cung Thục phi, là bàng chi Lưu gia, chỉ tìm hiểu được hai người kia bỏ ra một số tiền, cũng không có hỏi thăm ra ngày đó Dực Khôn cung rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì."

"Lưu gia? Trong nhà Lưu phi?" Trần Mạn Nhu có chút khó hiểu, Trần lão phu nhân gật gật đầu: "Tuy rằng là qua ngũ phục, nhưng là thường xuyên đi lại. Gần đây Cung quận vương phủ cũng có chút không yên ổn, vốn con trai trưởng kia vừa chết, còn lại ba người con vợ kế bắt đầu tranh đoạt tước vị, hai năm trước không phải tàn tật một người sao? Năm trước lại chết một người, còn lại người kia, đầu năm nay liền bệnh nặng, phỏng chừng cũng không được mấy ngày."

"Chẳng lẽ Cung quận vương phủ bây giờ còn có thể cùng trong cung liên hệ?" Trần Mạn Nhu lại kinh ngạc, Trần lão phu nhân trắng mắt liếc nàng

một cái: "Tôn thất thế gia trong kinh thành, làm sao có thể là một chút liên hệ cũng không có? Loan loan vòng vòng, có thể đem tin tức đưa vào cung."

Trần Mạn Nhu le lưỡi, tựa vào trên vai Trần lão phu nhân: "Tổ mẫu nói như vậy, có nhận thấy được cái gì hay không? Từ Ninh thái hậu cùng Thục phi muốn làm cái gì hại người?"

"Người a." Trần lão phu nhân đưa tay điểm điểm trán nàng: "Người nghĩ biện pháp, để cho Tứ hoàng tử ở mấy ngày nay né đi ra ngoài, tốt nhất là có thể xuất cung, còn không thể khiến cho Hoàng thượng hoài nghi, ta nghĩ, Từ Ninh thái hậu cùng Thục phi, cũng không biết là ai lợi dụng ai, nói không chừng, đến lúc đó trong cung chính là một hồi huyết vũ tinh phong."

Trần Mạn Nhu không nói chuyện, Trần lão phu nhân xoa bóp lòng bàn tay nàng: "Ta biết người luôn luôn là người mềm lòng, tiến cung nhiều năm như vậy, cũng chưa bao giờ chủ động hại người, chỉ là phòng bị. Nhưng là, thế cục trong cung, một ngày nào đó bị đánh vỡ, Từ Ninh bên kia, khẳng định là muốn bùng nổ một lần, sau ít hôm nữa, không bằng lần này người thừa dịp mang thai né ra. Chờ cục diện mở ra, chính là cơ hội của người. Cục diện nếu không mở ra, nhiều lắm là tin tức của người mất linh, dù sao chuyện này người là nửa phần cũng không dính líu, cũng không cần lo lắng bị nắm nhược điểm."

"Vậy được rồi, ta quay đầu nghĩ biện pháp, làm cho Tiểu tử tạm thời trốn xuất cung." Trần Mạn Nhu cũng không phải là người thật mềm lòng, con đường này là thời điểm nàng vừa mới tiến cung thì đã tính rất tốt, lúc này sự tình đến trước mắt, nàng tự nhiên là muốn thuận thế mà làm.

Trước mắt xem ra, Thục phi cùng Từ Ninh mưu tính tất nhiên là vị trí Hoàng hậu. Thục phi lớn gan, nguyện ý cùng Từ Ninh hợp tác, nhưng Trần Mạn Nhu không tin mục tiêu của Từ Ninh mục tiêu chỉ có hai người Hoàng hậu cùng Đại hoàng tử, cho nên, Từ Ninh bên này tất nhiên là có chuyện

gạt Thục phi, Thục phi cũng không nhất định là mọi chuyện đều nói cho Từ Ninh.

Hai người các nàng là muốn lấy tánh mạng mọi người trong cung đến cược một ván, mình chỉ cần giữ ở bên cạnh làm ngư ông đắc lợi là được.

Tiền bước Trần lão phu nhân, Trần Mạn Nhu gọi Đối Nguyệt tới: "Có biện pháp làm cho trên người Tiểu tứ nổi nốt đỏ? Nhìn như là thiên hoa vậy."

Đối Nguyệt kinh ngạc một chút, thấy Trần Mạn Nhu cũng không giống như nói giỡn, đành phải suy nghĩ một hồi nói: "Có thể, có thể phối trí một bộ thuốc, làm cho người ta mẫn cảm, sau đó sẽ nổi nốt đỏ, đồng thời làm cho nhiệt độ cơ thể trên người Tứ hoàng tử lên cao, lần đầu bắt mạch, thì mới có thể hội giải tạo thành biểu hiện thiên hoa. Nhưng là, loại chuyện này là không lừa được ngự y y thuật cao như Lý ngự y bọn họ, liền nhất định sẽ chẩn đoán ra."

Trần Mạn Nhu dựa vào gối mềm nghĩ nghĩ, phân phó Đối Nguyệt: "Phương thuốc là cái gì? Tiểu tứ ăn vào, thân thể có nguy hại hay không?"

"Chỉ là mẫn cảm." Đối Nguyệt thành thành thật thật lập lại một lần, Trần Mạn Nhu tuy rằng cảm thấy đau lòng, nhưng không buông tha cho ý tưởng này, Từ Ninh rất nhanh muốn điên mất rồi, ai có thể cam đoan nàng chỉ biết xuống tay với Hoàng hậu bên kia, mà không cùng những người khác xuống tay?

Nàng tình nguyện làm cho Tiểu tứ bệnh một hồi, sau đó ở ngoài cung tĩnh dưỡng một đoạn thời gian, cũng không muốn để Tiểu tứ ở lại trong cung, sau đó để cho Từ Ninh có cơ hội hại chết Tiểu tứ.

Phương thuốc có vẻ đơn giản, Trần Mạn Nhu phân phó Đối Nguyệt đi Thái Y viện lấy hai vị dược trong đó, mặt ngoài thoạt nhìn là loại giải nhiệt thanh độc. Cho người đón Tiểu tứ trở về, Trần Mạn Nhu tỉ mỉ dặn dò vài

câu, nàng là vì Tiểu tứ mà suy nghĩ, cho nên chuyện này nhất định phải nói rõ ràng, đỡ phải ở trong lòng Tiểu tứ lưu lại bóng ma, sau đó mẹ con hai người xa lạ.

"Là như vậy, trong cung có người muốn hại người, nương hiện tại tra không được rốt cuộc là ai muốn hại người, cho nên chỉ có thể tạm thời nghĩ biện pháp đem người xuất cung, cho người đến nhà ngoại tổ mẫu trụ một đoạn thời gian, chờ người xấu trong cung bị người phụ hoàng bắt được, người cũng có thể trở lại."

"Uống thuốc này sẽ làm người dị ứng, chính là trên người nổi nốt màu đỏ giống bệnh sởi, sẽ rất không thoải mái, người phải chịu đựng, chờ người trở về, nương cho người ăn ngon." Đôi mắt Trần Mạn Nhu đều đỏ, sau khi Tiểu tứ sinh ra, cho tới bây giờ còn không rời khỏi nàng đâu.

"Chuyện có người xấu này, trước không cần nói cho phụ hoàng người, hậu cung có người xấu chính là phụ hoàng người không quản lý tốt, là một chuyện phi thường mất mặt, người thích phụ hoàng nhất đúng hay không? Thích phụ hoàng nhất, sẽ không thể làm cho phụ hoàng người ngượng ngùng, người coi như không biết chuyện này, phụ hoàng người cũng sẽ không xấu hổ."

"Đến ngoài cung, phải nghe bà cố cùng ông cố, phải biết rằng mẫu thân vẫn nhớ thương người, cũng phải nghe đại cữu nương cùng tiểu cữu nương, còn phải nghe người Đối Nguyệt tỷ tỷ cùng Tần Hoan tỷ tỷ, không thể nghịch ngợm biết không?"

Dặn thật nhiều một phen, Tiểu tứ mắt nước mắt lưng tròng gật đầu, nhưng là nghĩ đến mình có thể xuất cung, vẫn mang theo chút hưng phấn chờ đợi, dù sao, mẫu thân nói, chỉ là sẽ không thoải mái, quá một đoạn thời gian thì tốt rồi, hẳn không sợ, hẳn là nam tử hán.

"Nhanh đi thỉnh ngự y! Phong bế Chung Túy cung." Ba ngày sau, Trần Mạn Nhu liên thanh phân phó nói: "Lập Xuân, người đi Càn Thanh cung hồi bẩm Hoàng thượng, Tứ hoàng tử có thể là bị thiên hoa, để cho Hoàng thượng nhanh chuẩn bị xe, bản cung cùng với Tứ hoàng tử xuất cung."

Lý ngự y rất nhanh liền mang theohòm thuốc đến đây, Trần Mạn Nhu dẫn hần đi vào, vẻ mặt lo lo lắng lắng: "Lý ngự y, Tiểu tứ khẳng định là bị thiên hoa, lúc trước, hần chỉ nói không thoải mái, ta chỉ nghĩ đến ban ngày hần bị nóng, không nghĩ tới, ngày hôm qua bỗng nhiên bắt đầu nóng lên, trên người cũng nổi lên một loạt nốt đỏ."

Lý ngự y chưa kịp nói tiếp, chỉ tiến lên bắt mạch cho Tiểu tứ, một lát sau, quay đầu nhìn Trần Mạn Nhu, trên mặt Trần Mạn Nhu vẫn mang theo vài phần lo lắng: "Đây là thiên hoa đúng hay không? Trời ạ, ta nhất định phải nói cho Hoàng thượng, ta muốn mang theo Tiểu tứ đến ngoài cung tránh đi, chờ thiên hoa của Tiểu tứ tốt lên, chúng ta sẽ trở về..."

Vừa nói, Trần Mạn Nhu vừa dùng khăn tử dụi mắt. Đối Nguyệt ở phía sau nhét vào trong tay Lý ngự y một cái hà bao. Trên mặt Lý ngự y mang theo chút chần chờ, một lát sau, nghe thấy bên ngoài truyền báo, nói là Hoàng thượng lại đây, Lý ngự y mới xem như thở dài nhẹ nhõm một hơi.

"Hoàng thượng, Tứ hoàng tử nổi nốt đỏ, lại có nhiệt độ cao, có điểm giống bệnh trạng thiên hoa, nhưng có phải thiên hoa hay không, vì thần tạm thời xác định không được." Lý ngự y rất thành thật, hần vốn chính là người của Hoàng thượng, lúc này không có biện pháp lừa Hoàng thượng, lại muốn bán cho Trần Mạn Nhu một cái nhân tình, nói đáp án có vẻ mơ hồ.

Dù sao, nhìn Trần quý phi như vậy, cũng bất quá là muốn mang Tứ hoàng tử ra ngoài cung trụ một đoạn thời gian, hần là không có gì trở ngại. Nếu là chuyện có hại cho Hoàng thượng, hần là tuyệt đối sẽ không nói như vậy.

Trên mặt Hoàng thượng mang theo đau đớn kịch liệt, không để ý Lưu Thành ở phía sau khuyên can, tới trước giường nhìn Tiểu tứ: "Có biện pháp trị liệu?"

"Tự nhiên là có, Tứ hoàng tử lúc này mới vừa mới bắt đầu nổi sốt nổi nốt đỏ, chỉ cần chữa trị thích đáng, Tứ hoàng tử nhất định không đáng ngại." Lý ngự y ở vừa nói, Trần Mạn Nhu thuận thế quỳ xuống với Hoàng thượng: "Thiếp cầu Hoàng thượng, để cho thiếp mang theo Tiểu tứ ra ngoài cung trị liệu."

"Ái phi mau đứng lên, người không cần cùng Tiểu tứ xuất cung, Lý ngự y không phải đã nói sao? Tiểu tứ lúc này mới vừa mới bắt đầu nổi nốt đỏ, khẳng định có thể trị tốt." Hoàng thượng vội vàng đỡ Trần Mạn Nhu đứng lên, Trần Mạn Nhu lắc đầu, mắt nước mắt lưng tròng nhìn Hoàng thượng: "Hoàng thượng suy nghĩ cho thiếp cùng Tiểu tứ, thiếp cảm kích vạn phần, nhưng là Hoàng thượng, trong cung còn có Đại hoàng tử, Nhị hoàng tử, Tam hoàng tử, Ngũ hoàng tử, Đại công chúa, Nhị công chúa, Tam công chúa cùng Tứ công chúa, Hoàng hậu nương nương lại có thai, Từ Ninh thái hậu lại bệnh, Từ An thái hậu cũng lớn tuổi, thiếp không thể ở lại trong cung a, cầu Hoàng thượng, để cho thiếp mang theo Tiểu tứ xuất cung."

Hoàng thượng có chút chần chờ, hẳn tuy rằng yêu thương Tiểu tứ, nhưng Trần Mạn Nhu nói rất đúng, hẳn không chỉ có một hài tử là Tiểu tứ, hẳn còn có vài hài tử khác, thậm chí, trong bụng Hoàng hậu còn có con trai trưởng, hẳn không thể mạo hiểm.

"Hoàng thượng, ngài yên tâm, Lý ngự y cũng không phải đã nói sao? Tiểu tứ đây là mới nổi nốt đỏ, khẳng định là có thể trị tốt, Hoàng thượng chỉ cần một tháng, hoặc là nửa tháng, có thể lại nhìn thấy Tiểu tứ vui vẻ." Trần Mạn Nhu vội vàng lại khuyên nhủ.

Sau khi Hoàng thượng trầm tư thật lâu, mới để cho Lý ngự y bắt mạch cho Trần Mạn Nhu: "Người còn mang thai, lúc này không thể xuất cung,

còn Tiểu tứ, trăm đưa hăn đưa đến Hoàng trang, phái Lưu Thành đi qua chiếu cố ..."

"Hoàng thượng, Hoàng trang ngay cả một người có thể làm chủ chủ tử cũng không có, đưa Tiểu tứ tới đó, thiếp lo lắng, không bằng đem Tiểu tứ đưa đến Trần phủ, để cho Trần phủ thu thập một cái sân." Cũng không thể đưa đến Hoàng trang, ai biết hiện tại Hoàng trang có nhân thủ của ai.

Nếu là Từ Ninh thái hậu, vậy thật đúng là đưa dê vào miệng cọp. Cho dù là chỉ có một cái đình của Từ Ninh ở đó, Trần Mạn Nhu cũng lo lắng.

Lý ngự y lúc này chần mạch Trần Mạn Nhu, thở dài nhẹ nhõm một hơi nói: "Trần quý phi nương nương thân thể kiện khang, cũng không có bị nhiễm thiên hoa."

Hoàng thượng cũng quả thật lo lắng đứa nhỏ trong bụng Trần Mạn Nhu, cho nên cũng không muốn cho Trần Mạn Nhu đi theo xuất cung. Sau khi suy nghĩ thật lâu, rốt cục đáp ứng, đem Tiểu tứ đưa đến Trần phủ, hơn nữa phái Lý ngự y đi theo, cho Lý ngự y đóng quân ở Trần phủ, khi nào thì Tiểu tứ hết bệnh rồi, hăn lại đi theo trở về.

Trần Mạn Nhu lại liên thanh phân phó Đối Nguyệt cùng Tẩn Hoan đi theo trở về, nhất định phải chiếu cố Tiểu tứ cho tốt.

Lúc trước nàng nói đi theo Tiểu tứ xuất cung, bất quá là ra một yêu cầu lớn trước, để dễ dàng cò kè mặc cả về sau mà thôi. Nàng chưa bao giờ cho rằng, mình mang thai, Hoàng thượng còn có thể đồng ý cho mình xuất cung. Không nói hậu phi không có quyền lực tùy ý xuất cung, chỉ nói hài tử trong bụng nàng, Hoàng thượng cũng không sẽ cho nàng đi mạo hiểm.

Tiền bước Tiểu tứ, Trần Mạn Nhu lập tức hạ lệnh, toàn diện phong tỏa Chung Túy cung, cho dù là thức ăn ngày thường, cũng chỉ cho người đưa tới cửa. Hoàng thượng tuy rằng bất đắc dĩ, nhưng cũng không phản đối Trần Mạn Nhu thực hiện.

Rất nhanh, qua tháng mười.

Trần Mạn Nhu đang lo lắng Tiểu tử ở ngoài cung, Lập Thu hoang mang rối loạn gấp gáp tiến vào: "Nương nương, không tốt, Đại hoàng tử cùng Nhị hoàng tử đều trúng độc, Đại hoàng tử đương trường tử vong, Nhị hoàng tử đang hôn mê bất tỉnh, Vĩnh Thọ cung Dực Khôn cung đều loạn cả lên."

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Hoàng hậu sắp chết, vì thế, Mạn Mạn chúng ta nhanh phần đầu đến mục tiêu thứ nhất ~~~~ rốt cục viết đến đây ...

HẬU CUNG MƯU SINH KẾ

Tiểu Nhiên Hoa Khai

www.dtv-ebook.com

Chương 141: Hai Mệnh

Không đợi Trần Mạn Nhu phản ứng lại, Lập Đông lại vội vàng vào cửa: "Nương nương, không biết là ai đem tin tức Đại hoàng tử bị hạ độc chết rơi vào tay Vĩnh Thọ cung, lúc này Hoàng hậu đang định đi Dục Khánh cung trước, đám người An ma ma ngăn không được, sau đó, bị va chạm, Hoàng hậu nương nương gặp hồng."

Trong nháy mắt, liền xảy ra nhiều chuyện như vậy, Trần Mạn Nhu cảm thấy, đầu óc mình có chút không đủ dùng.

"Hiện tại Hoàng hậu nương nương như thế nào?" Đứng lên, Trần Mạn Nhu cảm thấy trầm xuống, lặng im một hồi mới hỏi, Lập Đông lắc đầu: "Nô tỳ không biết, thời điểm nô tỳ tới Hoàng thượng đã đuổi qua, Lý ngự y cũng đã bị tuyên vào cung, Thành ngự y cũng đi, Dương quý phi cũng đang tiến đến Vĩnh Thọ cung."

Lý ngự y ngày đó đi theo Tiểu tứ xuất cung, không qua vài ngày liền báo với Hoàng thượng, nói là tình hình bệnh tình Tứ hoàng tử đã khống chế xuống, chỉ phải ngự y lúc nào cũng coi chừng là được, chính hẳn lại tiếp tục đến Thái Y viện ‘quẹt thẻ’, cho nên lúc này mới có thể đúng lúc đi qua.

"Thực phi đâu?" Trần Mạn Nhu cũng không quên độc thủ cuối cùng của chuyện này, Lập Đông cũng có chút nghi hoặc: "Dực Khôn cung cũng không có động tĩnh, lẽ ra, Dực Khôn cung cách Vĩnh Thọ cung gần hơn nhiều so với Chung Tuý cung chúng ta, hẳn là Dực Khôn cung thu được tin tức trước một bước so với chúng ta, nhưng là nô tỳ cũng không có nghe nói Thực phi có động tĩnh gì."

"Vậy Từ Ninh thái hậu bên kia?" Trần Mạn Nhu tiếp tục hỏi, Lập Đông mím mím môi, nhúu mày nói: "Từ Ninh thái hậu bên kia cũng không nhúc nhích, ngược lại Từ An thái hậu đã đi ra, lúc này cũng đã đi Vĩnh Thọ cung."

Nói cách khác, ba đầu sỏ trong cung, trừ bỏ Từ Ninh thái hậu, hai người còn lại đều ở Vĩnh Thọ cung. Ngay cả Dương quý phi cũng đã đi trôi qua, vậy mình có cần đi qua hay không? Trần Mạn Nhu có chút chần chờ, đi thôi, Thục phi bên kia còn không có động tĩnh, đã biết Chung Túy cung gần đây gần như phong bế, khẳng định sẽ không nhận được tin tức sớm hơn Thục phi một bước a.

Nhưng là không đi, dĩ vãng, mình cùng Hoàng hậu quan hệ tốt nhất.

Càng nghĩ, Trần Mạn Nhu đơn giản căn rằng một cái, phân phó: "Lập Xuân, lấy bộ thường phục thiên lam tố sắc kia đến cho ta, chúng ta đi Vĩnh Thọ cung."

Mấy người Lập Xuân luống cuống tay chân rửa mặt trái đầu trang điểm cho Trần Mạn Nhu, trang sức trên người, cũng thay đổi toàn bộ, tuy rằng đã nhận được tin Đại hoàng tử chết, nhưng là an nguy của Hoàng hậu còn chưa xác định, cho nên Trần Mạn Nhu mang một cây ngân châm khác, còn lại toàn dùng bạch ngọc.

Chuẩn bị đầy đủ hết, lập tức gọi xe, đoàn người đi hướng Vĩnh Thọ cung. Đến cửa Vĩnh Thọ cung, không hề ngoài ý muốn, Trần Mạn Nhu phát hiện, không khí nơi này, căng thẳng giống như sắp ngừng tụ thành thực chất, giống như nếu ai đưa tay chạm đến một chút, có thể đem không khí phá vỡ.

Hai thị vệ ngăn cản đường đi của Trần Mạn Nhu, Trần Mạn Nhu cũng không xông vào, chỉ thăm dò hướng bên trong nhìn nhìn, liền mím môi

đứng ở một bên chờ. Thị vệ kia có chút kinh ngạc, do dự một hồi, vẫn là đi vào thông báo.

Không bao lâu, có tiểu cung nữ đôi mắt hồng hồng đi ra, Trần Mạn Nhu nhận được, là nhị đẳng cung nữ Đông Hương bên người Hoàng hậu.

"Hoàng hậu nương nương như thế nào? Ngự y lúc này còn ở bên trong sao?" Trần Mạn Nhu không đợi tiểu cung nữ kia hành lễ, liền vội vàng hỏi, tiểu cung nữ kia nhu nhu mắt mới đáp: "Ngự y còn ở bên trong, bọn họ nói, nương nương, tình huống nương nương có vẻ nguy cấp, lúc ấy có nhân dùng sức đung phải Hoàng hậu nương nương..."

"Đáng chết!" Trần Mạn Nhu ngẩn người, lập tức nhíu mày hỏi: "Hoàng thượng có ở bên trong? Có bọn thị vệ lúc ấy canh giữ ở Vĩnh Thọ cung tạm giam trước hay không? Còn có Đại hoàng tử bên kia, lại xử lý như thế nào?"

"Hoàng thượng ở bên trong, Quý phi nương nương vẫn nên đi về trước đi, Hoàng thượng nói, chuyện này nhất định phải tra rõ." Tiểu cung nữ lần này lại không lộ ra tin tức, chỉ hành lễ với Trần Mạn Nhu nói: "Hoàng thượng còn nói, Quý phi nương nương thân mình nặng nề, việc này không cần làm lung vất vả."

Kỳ thật, là Hoàng thượng lo lắng, không biết Vĩnh Thọ cung này còn giấu hậu chiêu gì hay không. Trần Mạn Nhu lúc này cũng mang thai, nếu lại xảy ra vạ nạn nhất...

Trần Mạn Nhu có chút do dự: "Ta muốn trông thấy Hoàng hậu nương nương."

Tiểu cung nữ lắc đầu không nói chuyện, Trần Mạn Nhu nghĩ nghĩ còn nói thêm: "Ta muốn gặp Đại công chúa, người cùng Đại công chúa nói, ta có chuyện trọng yếu muốn nói với nàng, sự tình liên quan đến tánh mạng Hoàng hậu nương nương."

Lúc này, Đại hoàng tử xảy ra chuyện, Hoàng hậu lại sinh tử không rõ, Đại công chúa nhất định là canh giữ ở Vĩnh Thọ cung. Tiểu cung nữ kia chần chờ một chút, xoay người đi vào thông báo cho Trần Mạn Nhu. Không quá lâu, Đại công chúa liền đi ra.

Đôi mắt Đại công chúa đỏ bừng, trên mặt mang theo chút hận ý, thấy Trần Mạn Nhu, chỉ vội vàng hành lễ: "Gặp qua Trần mẫu phi, Trần mẫu phi là chuyện gì trọng yếu?"

"Đại công chúa, đợi lát nữa ngài trực tiếp tiến vào phòng Hoàng hậu nương nương, chỉ hỏi Hoàng hậu nương nương, nếu nàng đi, người sống như thế nào? Về sau sẽ có nữ nhân khác làm Hoàng hậu, đến lúc đó, người nọ sẽ đối xử tử tế với người sao?" Trần Mạn Nhu tiến đến bên tai Đại công chúa, thấp giọng nói: "Người đem mình nói càng thâm càng tốt, nhất định phải làm cho Hoàng hậu nương nương nhớ tới người liền không bỏ xuống được, chỉ có trong lòng có chỗ chónh đỡ, Hoàng hậu nương nương mới có thể khoẻ lại."

Đại công chúa mím môi, thần sắc có chút chần chờ, nàng còn chỉ là một tiểu cô nương hơn mười tuổi, nếu ngày thường Hoàng hậu cùng Trần Mạn Nhu không có có vẻ thân cận, nàng lần này căn bản sẽ không đi ra gặp Trần Mạn Nhu.

Lúc này thấy Trần Mạn Nhu ra chủ ý cho nàng, trong lòng có chút chần chờ, một mặt cảm thấy Trần Mạn Nhu nói có đạo lý, một mặt lại cảm thấy, hiện tại nhìn ai cũng có hiềm nghi là người hại mẫu hậu nàng, với ai cũng đều có chút không tín nhiệm.

"Đại công chúa, vì mẫu tắc cường, ngài nghe ta nói một câu đi, làm cho Hoàng hậu nương nương nhớ rõ, nàng còn có một nữ nhi chờ nàng làm chủ." Trần Mạn Nhu nhìn thần sắc Đại công chúa, trong lòng âm thầm thở dài một hơi, nếu Hoàng hậu thực không qua khỏi, tình cảnh Đại công chúa, có thể rất xấu hổ.

Trong lòng nàng tuy rằng có chút áy náy với Hoàng hậu ở bên trong, nhưng nếu chuyện này lặp lại một lần, nàng vẫn sẽ lựa chọn như vậy. Chỉ có Hoàng hậu cùng Đại hoàng tử xảy ra chuyện, cục diện hậu cung xảy ra biến hóa, nàng cùng Tiểu tử mới có một ngày xuất đầu.

Lúc trước không phải không nghĩ tới, Tiểu tử cùng Đại hoàng tử quan hệ tốt như vậy, ngày sau Tiểu tử làm hiền vương, cũng tất nhiên không xem như ủy khuất. Nhưng là, nàng không phải chỉ có một hài tử là Tiểu tử, về sau nói không chừng nàng còn có thể sinh hoàng tử, đến lúc đó, Hoàng hậu có thể dung nàng sao?

Còn có, phía sau nàng, còn có một Trần gia đâu. Hiện tại Đại hoàng tử với Tiểu tử là huynh đệ tình thâm, chờ Tiểu tử lớn lên, Đại hoàng tử sẽ bất lợi dùng ngoại tổ gia xuất thân là võ tướng của Tiểu tử sao? Sau khi lợi dụng xong, sẽ là kết quả gì, Trần Mạn Nhu căn bản ngay cả nghĩ cũng không dám nghĩ.

Nàng không chỉ muốn bảo trụ Tiểu tử, nàng còn muốn bảo trụ Trần gia. Cái trước, là mục tiêu của nàng sau khi tiến cung, cái sau, là nguyên nhân nàng tiến cung. Nàng sẽ không bởi vì Hoàng hậu cùng Đại hoàng tử mà tạm thời tỏ thiện ý, liền quên ước nguyện ban đầu của mình.

Huống chi, Hoàng hậu đối với nàng, cũng không phải thật yên tâm đi? Bằng không, cũng sẽ không để cho đệ tử chi nhánh trong tộc Chu gia, đi biên quan trước.

Chuyện kể tiếp, sẽ hợp lại hành động, ai hành động quá cứng rắn, ai phải nhận được tiên cơ. Trần Mạn Nhu đưa tay xoa xoa đầu Đại công chúa, thời điểm đôi mắt nhìn tới cũng đã phiếm hồng, lúc này cũng không cần làm bộ, tuy rằng không rơi nước mắt, nhưng là dấu không được biểu lộ chân tình: "Đại công chúa, người nhớ rõ lời ta nói, nếu Hoàng hậu nường nường hôn mê bất tỉnh, người liền luôn luôn ở bên tai nàng kêu nàng."

Đại công chúa căn môi gật gật đầu, xoay người liền đi vào bên trong, Trần Mạn Nhu cũng không vội vàng rời đi, chỉ đứng ở cửa cung chờ. Đám người Lập Thu sợ nàng mệt, vội vàng đưa tú đôn đến, nàng cũng không ngồi, thường thường nhìn vào bên trong thăm dò.

Sau đó, Đức phi đến đây, Lưu phi, Ngụy phi, Phó phi, Thành chiêu nghi, Tống chiêu nghi, Vương chiêu nghi, Hàn uyển nghi, Vương uyển nghi, Thôi uyển nghi, vân vân, thậm chí ngay cả Mạnh tiểu nghi mang thai cũng đến đây.

"Thục phi tỷ tỷ tại sao không đến đây?" Đức phi dẫn đầu hỏi, sắc mặt Mạnh tiểu nghi có chút tái nhợt, miễn cưỡng cười cười: "Thục phi tỷ tỷ thỉnh an trở về, thời điểm đang muốn vào nhà, dưới chân trượt một cái, từ bậc thang té xuống, lúc này ngự y đang bó xương cho Thục phi tỷ tỷ, phỏng chừng lập tức đến đây."

Đức phi hừ lạnh một tiếng không nói chuyện, quả nhiên không bao lâu, Thục phi an vị trên kiệu đến đây, chờ Thục phi đi ra, mọi người đều phát hiện, tư thế nàng đi đường thực mất tự nhiên, còn có hai cung nữ ở bên cạnh dùng sức nâng, phỏng chừng, thật sự là chân bị thương.

Nếu là ngày thường, nhiều người như vậy tụ tập cùng nhau, nhất định là sẽ nói chuyện vô cùng náo nhiệt, người châm chọc ta, ta cười nhạo người, mọi người người tới ta đi so chiêu võ mồm. Chính là hôm nay, thị vệ đứng bên ngoài Vĩnh Thọ cung toàn bộ đều mang vũ khí, chỉ cần những vũ khí này phát ra quang mang âm hàn, đều đủ để cho tất cả mọi người câm miệng.

Lúc này phân vị Trần Mạn Nhu cao nhất, quét mắt liếc Thục phi một cái, quay đầu phân phó: "Đi chuyển hai cái tú đôn đến đây cho Thục phi cùng Mạnh tiểu nghi."

Lập Thu lên tiếng, xoay người không biết đi đến cung điện của người nào ở phụ cận, không bao lâu liền mang về hai cái tú đôn. Thục phi tỏ vẻ Hoàng hậu đang ở bên trong chịu khổ, nàng không dám ngồi. Mạnh tiểu nghi sợ hãi đi theo bên người Thục phi không dám lên tiếng.

Trần Mạn Nhu cũng không miễn cưỡng, dù sao ngay cả nàng cũng không có ngồi xuống đâu, những người khác muốn đứng, vậy đứng theo đi.

Đợi ước chừng nửa canh giờ, Lưu Thành từ bên trong đi ra, khom người hành lễ với Trần Mạn Nhu: "Trần quý phi nương nương, Hoàng thượng có khẩu dụ, mệnh ngài cùng các vị nương nương đều tự trở về trước, không được triệu hồi, ai cũng không cần đi ra."

Trần Mạn Nhu gật gật đầu: "Làm phiền công công đi một chuyến, bản cung trở về."

Nói xong, thực rõ ràng xoay người lên xe rời đi. Thục phi cúi đầu, thần sắc không rõ, nhìn nhìn Lưu Thành, cũng xoay người ra đi. Những người khác người nhìn nhìn ta, ta nhìn nhìn người, cũng không biết ai cho ai ánh mắt, càng không biết ai cho ai ám ngữ, dù sao cũng ăn ý cùng nhau rời đi, cũng không quan tâm đều tự đi.

Trần Mạn Nhu trở về Chung Túy cung, lại đem toàn bộ sự tình cắt tĩa một lần, nàng không thể có chỗ sơ hở gì, nếu không, nàng cùng Tiểu tứ đều gặp nguy hiểm. Đầu tiên, chuyện này khẳng định là Thục phi cùng Từ Ninh liên thủ ra tay, trong đó, ai là chủ đạo ai là phụ trợ còn tạm thời không có rõ ràng.

Hôm nay Đại hoàng tử đã chết, Nhị hoàng tử lại đang hôn mê, Tam hoàng tử không phát sinh ngoài ý muốn, Ngũ hoàng tử cũng không phát sinh ngoài ý muốn. Thục phi ngược lại thực nhẫn tâm, ngay cả con mình cũng có thể đưa ra làm một tuồng kịch.

Nhưng là, Ngũ hoàng tử vì sao không có phát sinh ngoài ý muốn đâu? Dựa theo ý muốn của Từ Ninh, khẳng định là hận không thể làm tất cả hòng tử của Hoàng thượng đều chết mới tốt, Tiểu tử là mình đưa xuất cung trước một bước, hơn nữa tung ra tin tức Tiểu tử bị thiên hoa. Cứ như vậy, Từ Ninh sẽ cảm thấy, Tiểu tử là không cần động thủ.

Tam hoàng tử ốm yếu, khẳng định không có hy vọng kế thừa đại thống, cũng có thể bài trừ. Như vậy Ngũ hoàng tử, rốt cuộc là Thành chiêu nghi rất thông minh, hay là Từ Ninh cố ý lưu lại chuẩn bị hậu thủ đâu? Hoặc là, là Thục phi chọn người lưu lại chịu tiếng xấu thay cho nàng?

Trần Mạn Nhu lại suy nghĩ, đem toàn bộ câu chuyện, những điểm đáng ngờ đều tập trung cùng nhau, không buông tha một chi tiết nào.

Ngay cả ngộ thiện cũng chỉ là miễn cưỡng ăn một ngụm, vừa chờ tin tức Vĩnh Thọ cung bên kia, vừa tính toán phản ứng mọi người trong cung.

Đến giờ thân, Lập Thu lại vội vội vàng vàng tiến vào: "Nương nương, Vĩnh Thọ cung treo vải trắng."

HẬU CUNG MƯU SINH KẾ

Tiểu Nhân Hoa Khai

www.dtv-ebook.com

Chương 142: Lễ Tang

Trần Mạn Nhu giật mình, khoát tay phân phó: "Đem đồ vật Chung Túy cung từ trên xuống dưới cũng thay đổi."

Sau khi bên này thay đổi xong, nàng còn phải chạy tới Vĩnh Thọ cung, Hoàng hậu nương nương chết bệnh là một đại sự, lúc này phòng chường quan viên Lễ bộ cũng vào cung, còn có Khâm Thiên giám, cho dù là nàng lúc này mặc kệ chuyện hậu cung, nàng cũng phải đi thủ linh.

Đến Vĩnh Thọ cung, Dương quý phi đã ở bên trong, đang chỉ huy người thay y phục cho Hoàng hậu, Đại công chúa ôm thân thể Hoàng hậu xua đuổi cung nhân: "Các người đi đi, mẫu hậu không có chết! Mẫu hậu rất tốt, vừa rồi nàng còn cùng ta nói chuyện đâu!"

"Đại công chúa nén bi thương, Hoàng hậu nương nương đã tạ thế." Dương quý phi bản ý là tính an ủi Đại công chúa, chỉ tiếc, nàng ngày thường đều cùng Hoàng hậu đối nghịch, lúc này giọng điệu cũng không thể nào nhu hòa, Đại công chúa lại phản hận gạt tay nàng: "Người cút! Đều là người tiện nhân này hại chết mẫu hậu!"

Sắc mặt Dương quý phi đổi đổi, Đại công chúa ước chừng cũng biết mình nói không đúng, vừa chuyển đầu, lại nhìn Hoàng hậu khóc lên: "Mẫu hậu, người tỉnh tỉnh a, người nhìn ta a, người không phải nói, muốn nhìn ta lớn lên, nhìn ta xuất giá sao? Mẫu hậu, ta van người ..."

Đôi mắt Trần Mạn Nhu đỏ lên, tiến lên vỗ vỗ bả vai Đại công chúa: "Đại công chúa, nén bi thương, nếu Hoàng hậu nương nương thấy người thương tâm như vậy, đi cũng sẽ không an tâm."

Đại công chúa không lên tiếng, chỉ ghé vào bên cửa sổ ô ô khóc, Trần Mạn Nhu vừa ra dấu bảo Dương quý phi tiếp tục đi bố trí linh đường, vừa nắm cả bả vai Đại công chúa an ủi, hơn nửa ngày, Đại công chúa mới ngẩng đầu nói: "Vì sao? Vì sao mẫu hậu vẫn bỏ ta? Ta đều dựa theo lời Trần mẫu phi nói, sau đó mẫu hậu lại có khí lực, còn mở to mắt, nàng còn cùng ta nói chuyện, chỉ là sau nửa canh giờ, nửa canh giờ a!"

Trần Mạn Nhu vừa an ủi Đại công chúa, vừa đem lời Đại công chúa nói suy nghĩ một lần. Xem ra, ở giữa Hoàng hậu có thanh tỉnh một đoạn thời gian, cùng Đại công chúa nói nói mấy câu, nhìn tình huống ổn định, sau đó lại xảy ra biến cố.

"Đại công chúa, lúc này cũng không phải thời điểm cho người khóc, người ngấm lại, mẫu hậu người vừa đi, người là đích trưởng công chúa, là nữ nhi duy nhất còn lại của mẫu hậu người, nếu người không kiên cường lên, theo hiệp trợ quản lý hậu sự của mẫu hậu người, vạn nhất nếu có ai chậm trễ, mẫu hậu người sẽ chịu ủy khuất phải không?"

Trần Mạn Nhu cầm khăn tử lau nước mắt cho Đại công chúa, nhìn kỹ vẻ mặt nàng. Lúc trước mình đến Vĩnh Thọ cung, thời điểm cùng Đại công chúa nói chuyện ở cửa, Đại công chúa tuy rằng nề tình nghe xong, lại có chút không kiên nhẫn, lúc này, trên nét mặt Đại công chúa cư nhiên mang theo vài phần thân cận ý lại. Chẳng lẽ, là Hoàng hậu trước khi chết nói gì đó?

Biểu tình trên mặt Trần Mạn Nhu càng ôn hòa, an ủi Đại công chúa, lại tìm chuyện làm nàng phân tâm, lúc này mới bắt đầu tự hỏi hành động trước khi chết của Hoàng hậu, thấy biểu hiện của Đại công chúa, hẳn là Hoàng hậu nói tốt cho mình.

Đây là vì sao? Chẳng lẽ, nàng cảm thấy mình có thể có lợi cho Đại công chúa?

Đối với Đại công chúa có chỗ hữu dụng! Suy nghĩ của Trần Mạn Nhu nháy mắt dừng ở chỗ này, tinh tế suy nghĩ một chút, nháy mắt cảm thấy, may mắn Từ Ninh bộc phát không nhỏ. Nếu vận khí Hoàng hậu không kém như vậy, vừa vạ bị Từ Ninh để mắt, vậy sau khi Hoàng thượng trăm tuổi, ngôi vị hoàng đế là của ai, còn nói không chính xác.

Dương quý phi không có con, Thục phi có thể là đầu sỏ gây nên, Đức phi cũng không con, Lưu phi không có đầu óc, Ngụy phi quá mức âm hiểm, Phó phi tư lịch quá nhỏ, hậu cung này, có tư cách tranh hậu vị, chỉ còn lại Trần Mạn Nhu.

Cho dù là Hoàng thượng muốn sắc phong tân hoàng hậu khác, Trần Mạn Nhu cũng đã có căn cơ trầm ổn trong cung, tân hoàng hậu muốn động thủ với Trần Mạn Nhu, khi đó phỏng chừng cũng đến lúc Đại công chúa xuất giá.

Đại công chúa là ai? Là đích trưởng công chúa, đích trưởng công chúa nguyên hậu lưu lại, Hoàng thượng là người thánh minh, ngày sau chỉ cần đích trưởng công chúa không phải muốn làm phản, phỏng chừng hậu cung này, sẽ không có người thể có địa vị hơn đích trưởng công chúa. Cho dù là kế hậu, đoán chừng cũng phải cẩn thận đối đãi đích trưởng công chúa. Trưởng thành chỉ cần một bộ đồ cưới có thể gả đi, thậm chí gả tốt, còn có thể mang đến trợ lực cho mình, trừ phi Trần Mạn Nhu là kẻ ngốc, nếu không khẳng định sẽ không động đến đích trưởng công chúa.

Mà Trần Mạn Nhu muốn lấy lòng đích trưởng công chúa, đích trưởng công chúa muốn sống tốt, cũng phải cùng Trần Mạn Nhu hợp tác mới được. Bởi vì Hoàng thượng cho dù là thực thánh minh, hắn cũng sẽ không nhìn chăm chăm hậu cung mỗi ngày, hậu cung ** cho tới bây giờ đều là ngầm tiến hành.

Cho nên, Đại công chúa tuyệt đối không thể hận Trần Mạn Nhu, ngay cả chán ghét cũng không thể có.

Trước khi chết Hoàng hậu bố trí một phen, toàn bộ đều là vì Đại công chúa. Hoàng hậu nương nương cùng Trần Mạn Nhu ở chung nhiều năm như vậy, cũng có thể khẳng định, Trần Mạn Nhu không phải kẻ ngốc, tuyệt đối không có khả năng mưu hại Đại công chúa.

Nghĩ thông suốt chuyện đó, Trần Mạn Nhu nhin không được ở trong lòng cười cười, Hoàng hậu nương nương, người đã cho ta nhân tình, ta đây cũng cam đoan, ngày sau nhất định đem Đại công chúa trở thành thân sinh nữ nhi của mình.

"Nương nương, Khâm Thiên giám bên kia đã chọn được giờ lành nhập liệm." Lập Đông đến đây nhỏ giọng nói, Đại công chúa lúc này đã đi ra phía trước, nàng biết Hoàng hậu cùng Dương quý phi bất hòa, sợ Dương quý phi ở trong lễ tang Hoàng hậu làm cái gì, đã quyết định toàn bộ hành trình đều đi cùng Dương quý phi.

"Hoàng thượng đã phái người xuất cung báo tang sao?" Trần Mạn Nhu đứng dậy hỏi, Lập Thu gật gật đầu: "Đã phái đi ra ngoài, nương nương, Tứ hoàng tử bên kia..."

"Ngày hôm qua, không phải Lý ngự y đã nói, Tiểu tử hiện tại đã gần như rất tốt sau? Để cho tổ mẫu ta đem Tiểu tử về cung, gặp lại Hoàng hậu nương nương cùng Đại hoàng tử một lần." Trần Mạn Nhu thở dài nói, Lập Đông lên tiếng, lặng lẽ ra cửa.

Trần Mạn Nhu ra sườn điện, chỉ thấy Thục phi đã đến, vẻ mặt tiều tụy, lúc này đang lau nước mắt: "Hoàng hậu nương nương, ngài là người tốt, thời điểm tiềm ẩn, ngài là người khoan dung thân thiện, tổ có hiền danh, vào cung, lại trì cung thực thận, cung thuận chấp lễ, mẫu nghi thiên hạ, người tốt như vậy, tại sao liền..."

Linh đường đã bố trí ra khuôn ra dạng, chỉ chờ đến giờ lành nhập liệm.

Lưu phi ôm Nhị công chúa, thân mình có chút còng xuống đứng một bên, Ngụy phi ôm Tam công chúa, chỉ lẳng lẳng lau nước mắt, bản thân Vương uyển nghi là người của Hoàng hậu, lần này mất núi dựa, khóc so với Thục phi còn lớn hơn.

Thành chiêu nghi lại ôm Ngũ hoàng tử đứng ở một bên, thường thường nói hai câu nói an ủi Đại công chúa một chút. Đại công chúa khóc nháo một hồi, lúc này cũng có chút lý trí, cũng không đối đãi người khác giống như đối đãi Dương quý phi, chính là ánh mắt vẫn đánh giá chung quanh, thấy ai thần sắc không thích hợp, liền âm thầm nhớ ở trong lòng.

"Quý phi nương nương, Hoàng thượng cho mời." Trần Mạn Nhu cũng đang lau nước mắt, Lưu Thành lặng lẽ vòng đến bên người nàng nói một câu. Trần Mạn Nhu gật gật đầu, đứng dậy đi theo Lưu Thành đi ra, Hoàng thượng cũng đã thay đổi một thân y phục tố sặc, đôi mắt cũng có chút hồng, thấy Trần Mạn Nhu, đưa tay đỡ nàng đứng lên: "Trẫm nghe nói người cho người đón Tiểu tử trở về?"

"Là, Hoàng thượng, Hoàng hậu nương nương là quốc gia chi mẫu, lại là mẹ cả Tiểu tử, luận luân lý, Tiểu tử phải trở về." Trần Mạn Nhu thấp giọng nói, liếc mắt nhìn Hoàng thượng một cái, vội vàng giải thích: "Hoàng thượng không cần lo lắng bệnh tình Tiểu tử, ngày hôm qua, Lý ngự y có nói, Tiểu tử chỉ cần tĩnh dưỡng là tốt rồi. Đúng rồi, Nhị hoàng tử thế nào?"

"Còn tại Càn Thanh cung." Hoàng thượng trầm mặc một chút mới nói, Đại hoàng tử vừa chết, Hoàng thượng liền lập tức cho người đem Nhị hoàng tử đưa đến Càn Thanh cung, thái y cũng phân thành hai nhóm, một nhóm am hiểu phụ khoa do Lý ngự y dẫn đầu, một nhóm am hiểu nhi khoa do Thành ngự y dẫn đầu. Hoàng hậu bên này không cứu được, Nhị hoàng tử bên kia, vẫn đang hôn mê bất tỉnh.

"Nếu Tiểu tử đã trở lại, người chiếu cố hẳn cho tốt, còn có hài tử trong bụng người, cũng đừng sơ xuất." Hoàng thượng lại dừng chốc lát, chậm rãi

nói vài câu: "Chuyện trong cung, người cùng Dương quý phi quản lý trước, có chuyện gì, người có thể làm chủ thì trực tiếp làm chủ, không làm chủ được, phải đi hỏi Từ An thái hậu."

Nói xong, ra dấu bảo Lưu Thành dâng đến một cái hộp: "Đây là phượng ấn, kể tiếp có rất nhiều chuyện đều phải dùng cái này, người cầm trước."

Trần Mạn Nhu có chút kinh ngạc, ý tứ lời này, là chỉ đem quyền quản lý hậu cung đưa tới trên tay nàng. Nhưng là, lúc trước đều là Dương quý phi quản, chẳng lẽ, Dương quý phi phạm vào sai lầm gì?

"Là, Hoàng thượng xin yên tâm, thiếp nhất định sẽ không cô phụ nhắc nhở của Hoàng thượng." Trần Mạn Nhu không dám nghĩ nhiều, tự mình tiếp phượng ấn, hành đại lễ với Hoàng thượng, thấy Hoàng thượng khoát tay áo, liền mang theo người lặng yên không một tiếng động lui ra ngoài.

Nếu Dương quý phi đã ở Vĩnh Thọ cung bố trí rất tốt, Trần Mạn Nhu đơn giản mang theo người đi bố trí Dục Khánh cung. Từ An thái hậu đang ở bên cạnh ôm thi thể Đại hoàng tử rơi nước mắt, thấy Trần Mạn Nhu, cũng không có sắc mặt tốt.

Trần Mạn Nhu biết nàng thương tâm, khuyên giải chốc lát, sau đó Thành chiêu nghi đã đem Ngũ hoàng tử đưa tới. Không bao lâu, Tiểu tứ cũng được người đưa tới, vài ngày không thấy, khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu tứ có chút gầy, vừa vào cửa liền thẳng hướng Trần Mạn Nhu: "Nương, Đại hoàng huynh đâu? Ta muốn Đại hoàng huynh!"

Nước mắt Từ An lại bị dẫn ra, đưa tay kéo Tiểu tứ: "Tôn tử ngoan của ai gia a, mấy ngày hôm trước ai gia còn nói, tìm một hoàng tử phi thật tốt cho tôn tử ngoan của ai gia, chỉ chớp mắt... Ô ô, tôn tử ngoan a, người tại sao lại nhẫn tâm như vậy a, người ném lão bà tử lại một mình, ta sống như thế nào a!"

Tiểu tứ cũng khóc theo, Trần Mạn Nhu là an ủi lớn lại an ủi nhỏ, chờ Đại công chúa đến đây, miệng nàng cũng sắp bốc khói.

Tang lễ Hoàng hậu thực long trọng, Đại hoàng tử cũng vậy. Sau khi nhập liệm, quàn bảy ngày, phi tần công chúa hoàng tử, cùng với vương phi tôn thất cùng triều đình mệnh phụ đều hướng Vĩnh Thọ cung quỳ linh, cả triều văn võ lại quỳ linh ở Vĩnh Thọ cung trước, tiếp theo đi Dục Khánh cung quỳ linh.

Sau đó Hoàng thượng ban xuống thánh chỉ, truy phong Đại hoàng tử Hoảng Văn thành Hoàng thái tử, thụy hào Minh Duệ.

Ung Tận năm thứ mười, cuối tháng mười, truy phong Hoàng hậu thành Hiếu Từ Trinh Hóa Nhân Ý Triết Thuận Từ Hi Trang Mẫn Phụ Thiên Hiệp Thánh Văn Hoàng Hậu, hạ táng tại hoàng lăng đông uyển.

Sau đó, Từ Ninh thái hậu bởi vì bi thống quá mức, bệnh không dậy nổi. Hoàng thượng ngày đêm ở trước giường bệnh tự mình hầu hạ, nhưng Từ Ninh thái hậu vẫn như cũ không có chống đỡ được, Ung Tận năm thứ mười giữa tháng mười một, Từ Ninh thái hậu chết bệnh tại Từ Ninh cung.

Cùng tham gia ba tràng lễ tang, cảm Trần Mạn Nhu nguyên bản có chút mượt mà, lúc này hoàn toàn biến nhọn, chính là Tiểu tứ, đều có chút gầy. May mắn Từ An thái hậu thương hại chúng Hoàng tôn Hoàng tôn nữ, mỗi ngày đem vài Tiểu hoàng tử cùng nhóm công chúa đưa đến Từ An cung nghỉ ngơi.

Về phần có ngầm bồi bổ hay không, Trần Mạn Nhu tỏ ra không biết. Nàng cũng hoàn toàn không lo lắng, có Đại công chúa, Tiểu tứ khẳng định không có vấn đề gì. Cũng không biết có phải bởi vì lúc trước Tiểu tứ cùng Đại hoàng tử quan hệ rất tốt hay không, hoặc là Đại công chúa thấy Tiểu tứ ở Dục Khánh cung khóc lớn một hồi, tóm lại, Đại công chúa là đối với Tiểu tứ là thập phần chiếu cố.

Chờ tang lễ Từ Ninh xong xuôi, cũng đã đến tháng mười hai.

HẬU CUNG MƯU SINH KẾ

Tiểu Nhiên Hoa Khai

www.dtv-ebook.com

Chương 143: Vì Giới

Trần Mạn Nhu mang theo Tiểu tứ hành lễ với Từ An thái hậu, Từ An thái hậu cũng chỉ nửa ôm Tam hoàng tử ngồi trên tháp, tùy ý khoát tay: "Trước tiên ngồi ở một bên đi." Dương quý phi đến trước một bước so với Trần Mạn Nhu, lúc này đang cầm cữu chuyển linh lung cầu đưa Tam hoàng tử.

"Tam hoàng tử hôm nay sắc mặt nhìn rất tốt." Lúc trước, thời điểm thủ lĩnh Từ Ninh, Tam hoàng tử đương trường hôn mê bất tỉnh, Từ An phản ứng lại thật nhanh, lúc này đã nói Tam hoàng tử bị thống không chịu nổi mới ngất xỉu, coi như là vì Tam hoàng tử truyền ra danh người chí hiếu hàng đầu.

"Đúng vậy, hài tử đáng thương này, không thoải mái cũng cứng rắn chống đỡ, không có làm hư thân thể." Từ An thái hậu thương hại sờ sờ đầu Tam hoàng tử nói, lời này không tiện tiếp lời, nên nói Từ Ninh chết không đúng lúc hay là nên nói Tam hoàng tử té xỉu không đúng lúc?

Trần Mạn Nhu đơn giản liền thay đổi đề tài: "Mấy ngày trước đây Tiểu tứ cũng có chút nóng sốt, thiếp hỏi Lý ngự y, ngày thường đều chuẩn bị cho Tiểu tứ trà tuyết vực kim tơ, nếu Thái hậu nương nương không chê, thiếp đã đem phối phương lưu cho Tam hoàng tử một phần."

"Vậy lưu một phần đi." Từ An thái hậu nhìn nhìn Tiểu tứ nhu thuận rúc vào bên người Trần Mạn Nhu, vẫy tay, ý bảo Tiểu tứ đi qua: "Tiểu tứ mấy ngày nay cũng không thoải mái sao? Hôm nay khí trời càng ngày càng lạnh, nên chú ý nhiều một chút, đừng để gió thổi lạnh."

"Hoàng tổ mẫu, Tiểu tứ không lạnh. Hoàng tổ mẫu cũng phải mặc dày một chút, còn phải uống trà nóng, như vậy thân thể mới tốt, Hoàng tổ mẫu vẫn ở cùng Tiểu tứ mới tốt." Tiểu tứ ngược khuôn mặt nhỏ nhắn cười nói, Tam hoàng tử bên cạnh nhìn Tiểu tứ làm nũng, trừng mắt nhìn, đột nhiên ho khan lên, Từ An thái hậu vội vàng đem hắc ôm vào trong ngực, vỗ nhẹ lưng hắc: "Đây là làm sao vậy? Là bị sặc? Ma ma, đem trà sâm bưng lại đây."

Tiểu tứ không biết làm sao quay đầu nhìn Trần Mạn Nhu, Trần Mạn Nhu lắc đầu, Tiểu tứ đành phải đứng ở một bên bất động. Chờ Từ An thái hậu chiếu cố tốt Tam hoàng tử, mới đột nhiên phát hiện Tiểu tứ còn đứng một bên, hơi có chút xấu hổ đưa tay sờ sờ đầu Tiểu tứ: "Tiểu tứ là bé ngoan, còn biết quan tâm Hoàng tổ mẫu, thực không tệ, đợi lát nữa Hoàng tổ mẫu đưa người một món đồ chơi được không?"

"Tiểu tứ không cần, lưu lại cho Tam hoàng huynh." Tiểu tứ lắc đầu, nãi thanh nãi khí nói, bên kia Tam hoàng tử bĩu môi, cúi đầu chuyển động linh lung cầu trong tay, ánh mắt Từ An cười đến mị đi lên: "Tiểu tứ thật sự là hài tử ngoan, còn biết hữu ái huynh đệ, bất quá, Tam hoàng huynh người có món đồ chơi khác, đây cũng là Tam hoàng huynh đưa cho Tiểu tứ chơi, cầm đi."

Ma ma bên cạnh nhanh chóng đưa lên một con hổ bện bằng kim tuyến, ánh vàng rực rỡ, trên người còn có linh đang, rất hấp dẫn ánh mắt tiểu hài tử. Tiểu tứ muốn quay đầu nhìn Trần Mạn Nhu, Trần Mạn Nhu vội vàng nói: "Thái hậu nương nương, cái này quá quý trọng, vẫn là..."

"Cầm đi, đồ chơi của Tam hoàng tử rất nhiều, đây là ai gia cho Tiểu tứ." Thái hậu không cho cự tuyệt đem con hổ đưa tới trong lòng Tiểu tứ, Tiểu tứ cũng chỉ có thể tạ ơn cầm lấy. Sau đó, Thục phi dẫn Nhị hoàng tử, Lưu phi dẫn Nhị công chúa, một lát sau, mọi người liền đều đến đông đủ.

Từ An thái hậu ép buộc nhiều ngày như vậy, thân mình cũng không thể nào tốt, nói mấy câu, trên mặt liền lộ mệt mỏi. Trần Mạn Nhu đang định mở miệng nói cáo lui, chỉ thấy Lưu Thành vội vàng tiến vào, ghé vào bên tai Từ An thái hậu nói mấy câu.

Từ An thái hậu nhăn mặt nhíu mày, tầm mắt từ trên người vài tiểu hoàng tử cùng tiểu công chúa ở dưới đảo qua, hơi có chút chần chờ: "Như vậy không tốt đi? Bọn nhỏ còn nhỏ..."

Lưu Thành lại thấp giọng nói hai câu, dù là khoảng cách Trần Mạn Nhu với Từ An thái hậu bên kia có vẻ gần, ở giữa cũng cách ba bậc thang sáng bóng, cũng chỉ loáng thoáng nghe thấy vài chữ, nói là Hoàng thượng cái gì.

"Vậy được rồi, ai gia cho các nàng đợi chút." Cuối cùng, Từ An thái hậu thở dài lên tiếng, Lưu Thành hành lễ xoay người xuất môn.

Từ An thái hậu lấy lại tinh thần: "Chuyện của tiên Hoàng hậu, Hoàng thượng đã điều tra ra, đợi lát nữa qua gặp mà nói chuyện này, các người ở chỗ này chờ."

Nói xong, nhắm mắt không hề nhìn phía dưới. Trên mặt Thục phi hiện lên khẩn trương, sắc mặt Lưu phi lại trực tiếp trắng bệch, vài người còn lại có cúi đầu quan sát khăn tử trong tay mình, có bưng chén uống trà, có rũ mi mắt ngẩn người, dù sao, ai cũng không hé răng, trong đại điện có một loại im lặng quỷ dị.

Không bao lâu, bên ngoài liền thông báo Hoàng thượng đến đây.

Rèm cửa xốc lên, Hoàng thượng sải bước tiến vào, Đại công chúa mặc một thân áo trắng đi theo phía sau, vài ngày không thấy, Đại công chúa gầy ba phần, cả bộ y phục giống như là dùng bộ xương khoác lên, trống rỗng, như là tùy thời sẽ bay đi.

Hoàng thượng hành lễ với Từ An thái hậu, lập tức ngồi bên người Từ An thái hậu. Đại công chúa hành lễ với Từ An thái hậu trước, tiếp theo xoay người hành bán lễ với Trần Mạn Nhu, lập tức an vị ở bên người Hoàng thượng không nói.

Dương quý phi nhăn mặt nhú mày, nhìn qua Hoàng thượng, thấy Hoàng thượng cũng không tỏ vẻ gì với hành vi của Đại công chúa, trong mắt liền mang theo vài phần nghi hoặc.

"Chuyện Đại hoàng tử trúng độc, trầm đã tra ra manh mối. Dương quý phi, Thục phi, Lưu phi, ba người các người không có gì muốn nói sao?" Hoàng thượng trầm mặc một hồi, đem biểu hiện mọi người đều nhìn trong mắt, mới nghiêng đầu nhìn chăm chăm Dương quý phi ngồi phía trước hỏi.

Trên mặt Dương quý phi đầu tiên là xuất hiện một cỗ mờ mịt: "Cái gì? Nói cái gì?"

Lập tức liền phản ứng lại: "Hoàng thượng! Ngài hoài nghi thiếp? Giết Đại hoàng tử với thiếp có chỗ tốt gì? Thiếp ngay cả hài tử cũng không có, vì sao thiếp phải làm chuyện ngốc như vậy? Thỉnh Hoàng thượng minh xét!"

Thục phi cũng bùm một tiếng quỳ gối bên người Dương quý phi, vừa ngẩng đầu chính là vẻ mặt đầy nước mắt: "Hoàng thượng, muốn thiếp nói gì? Thiếp căn bản không biết chuyện này a, thời điểm sự tình phát sinh, Nhị hoàng tử cũng trúng độc a, hồ độc còn không ăn thịt con, thiếp làm sao có thể xuống tay với Nhị hoàng tử đâu? Nhị hoàng tử là chỗ dựa cả đời của thiếp a, cầu Hoàng thượng minh xét."

Lưu phi lại mờ mịt luống cuống, hơn nữa ngày mới phản ứng lại, quỳ gối phía sau Dương quý phi cùng Thục phi, còn có chút không rõ tình huống: "Hoàng thượng, chuyện Đại hoàng tử trúng độc, cùng thiếp có quan hệ? Thiếp luôn luôn cùng Đại hoàng tử tiếp xúc rất ít, cho dù nói chuyện, cũng

có thể đếm được trên đầu ngón tay, thiếp làm sao có thể làm ra loại chuyện này đâu?"

Đại công chúa ở một bên mặc không lên tiếng, Trần Mạn Nhu nhìn nhìn sắc mặt Hoàng thượng hắc trầm, muốn nói gì đó, lại không dám mở miệng, chuyện này cùng nàng không có quan hệ gì, nếu nàng tùy tiện mở miệng, nói không chừng đem lửa kéo tới trên người mình. Nhưng là, Tiểu tử mới hơn bốn tuổi, loại này cung đình **...

Lại nghiêng đầu nhìn Tiểu tử, quả nhiên sắc mặt đã mang chút tái nhợt, còn có chút sợ hãi, Trần Mạn Nhu vội vàng đem hắc ôm vào trong lòng mình, ngẩng đầu nhìn nhìn Đại công chúa, trong mắt cũng tràn đầy ý tứ quan tâm hàm xúc. Đại công chúa nhìn lại ánh mắt Trần Mạn Nhu, chỉ ngẩn người, lập tức đáy mắt hiện lên một tầng ấm áp, gật gật đầu, cũng không nói lời nào.

"Dương Ngọc Nhi, trầm hỏi người, đây là cái gì?" Hoàng thượng cười lạnh một tiếng, đem một cái bình sứ trắng quăng ở dưới chân Dương quý phi, bình sứ cũng không cần nói nhiều, ba một tiếng liền bể nát, lộ ra bột phấn màu trắng bên trong.

Sắc mặt Dương quý phi nháy mắt trắng bệch, thân mình run run một chút, cái bình kia, nàng không có khả năng không biết. Thứ bên trong, nàng lại càng quen thuộc, ‘điềm mộng hương’, làm cho người ta trực tiếp tử vong, không có nửa phần thống khổ, giống như ngủ rất say, giống như mộng một giấc mộng ngọt ngào.

Nhưng là, cái này không phải nàng cho thị vệ vụng trộm đưa vào, chuẩn bị lấy đến độc chết Từ Ninh thái hậu sao?

"Hoàng, Hoàng thượng, thiếp..." Dương quý phi đem đầu đập trên mặt đất, trong lòng tràn đầy sợ hãi, Hoàng thượng cũng không nhìn nàng nữa,

quay đầu hỏi Thục phi: "Mạnh Thiến Thiến, có cần trăm nhắc nhở người một chút, kế hoạch của người cùng Từ Ninh thái hậu sao?"

Thân mình Thục phi nhoáng lên một cái, sắc mặt còn không bằng Dương quý phi, môi run run hai cái miễn cưỡng cười cười: "Hoàng thượng nói gì? Thiếp không rõ, thiếp cùng Từ Ninh thái hậu căn bản không có tiếp xúc gì, làm gì có kế hoạch? Hoàng thượng không nên nghe lời tiểu nhân, Từ Ninh thái hậu luôn luôn cùng Hoàng hậu bất hòa, nói không chừng, chính là nàng muốn nói xấu thiếp thân, muốn làm cho Hoàng thượng hoài nghi thiếp thân, muốn cho Nhị hoàng tử biến thành hài tử không có mẫu phi, sau đó tùy ý Nhị hoàng tử ở trong cung nhận hết bắt nạt."

Trong lòng Trần Mạn Nhu vì Thục phi mà vỗ tay, thuận tiện có điểm khinh bỉ Dương quý phi, người xem xem Thục phi người ta, sự tình hỏi đến trên đầu, còn có thể nhanh chóng nghĩ lý do ngăn chặn Hoàng thượng, còn thuận tiện nhắc nhở Hoàng thượng lợi thế của mình. Dương quý phi người khen ngược, chỉ biết lấp bắp, ngay cả một câu cũng nói không hoàn chỉnh.

"Mạnh Thiến Thiến, người thực chưa thấy quan tài chưa đổ lệ a, người tới a, dẫn tới." Thời điểm Hoàng thượng nghe tới Nhị hoàng tử, chỉ ngẩng đầu nhìn lướt qua, chỉ thấy sắc mặt Nhị hoàng tử trắng bệch, đang quỳ gối bên người Thục phi, Hoàng thượng ra dấu bảo ma ma đi qua đem Nhị hoàng tử nâng dậy: "Người tạm thời đứng một bên, không có mệnh lệnh trăm, người một câu cũng không cần nói, một động tác cũng không cần làm, nếu không, trăm coi như không có đứa con trai là người!"

Nhị hoàng tử sợ hãi ngẩng đầu nhìn Hoàng thượng, lại cúi đầu nhìn Thục phi, quả nhiên đứng ở một bên bất động không nói lời nào.

Rất nhanh, hai thái giám áp giải một cung nữ tiến vào, đúng là đại cung nữ Vân Nhiễm bên người Thục phi.

"Vân Nhiễm, Ung Tận, năm thứ ba, tháng sáu, ngày mười ba, buổi tối người đi nơi nào? Ung Tận, năm thứ ba, tháng bảy, ngày mười bảy, buổi tối người đi nơi nào? Ung Tận, năm thứ mười, tháng tám, ngày mười tám, buổi tối người đi nơi nào? Ung Tận, năm thứ mười, tháng chín, ngày mười chín, buổi tối người đi nơi nào?"

Trong lòng Trần Mạn Nhu yên lặng đem thời gian đối chiếu một chút, Ung Tận năm thứ ba, tháng sáu, hẳn là thời điểm Dương quý phi tuyên bố mang thai, Ung Tận năm thứ mười, tháng tám, là ngày mình cùng Hoàng hậu mang thai. Quả nhiên chuyện Dương quý phi, cũng có Thục phi thêm một cước a.

Vân Nhiễm run run rẩy rẩy, ngay cả nói cũng nói không rõ ràng, Hoàng thượng cũng không phải thật sự muốn một đáp án, tầm mắt quay lại trên người Thục phi, Hoàng thượng lạnh băng băng hỏi: "Mạnh Thiến Thiến, người còn muốn chứng cứ gì? Lá gan người thật không nhỏ, còn có thể cùng Từ Ninh thái hậu liên hợp với nhau, đáng tiếc, người nhất định không thể tưởng tượng được, Từ Ninh còn lưu hậu thủ."

Nói xong, ném một quyển sách cho Thục phi, Thục phi run rẩy lấy qua lật xem vài tờ, lập tức cả người như là mất đi khi, qua một hồi lâu, mới cười thầm một chút: "Ta thật không nghĩ tới, Từ Ninh còn có hậu thủ như vậy, vốn ta nghĩ, chờ chuyện kết thúc, Từ Ninh có khả năng sẽ đối phó ta, sau khi nàng chết, ta cao hứng, không ai có thể uy hiếp ta, ha ha, Từ Ninh thái hậu quả nhiên là người đủ ngoan độc!"

"Bất quá ta không hối hận, ta chỉ hối hận không cho người đi Từ Ninh cung tìm kiếm một lần sớm một chút, nói không chừng, có thể sớm một chút thì tìm được bản chứng cứ này!" Trong nháy mắt, thần sắc trên mặt Thục phi lại thay đổi, mang theo vài phần điên cuồng hô: "Ta chỉ hối hận, không cho người cẩn thận điều tra một chút!"

"Ta không hối hận cùng Từ Ninh hợp tác, bằng không ta căn bản không đánh ngã Hoàng hậu! Hoàng thượng người cho là Hoàng hậu thật sự hiền lành như vậy sao? Nếu nàng hiền lành, vì sao thời điểm tiềm để, trừ bỏ Đại công chúa cùng Đại hoàng tử, tiềm để cũng không một đứa nhỏ sinh ra? Nếu nàng hiền lành, hài tử mới nửa tháng của ta, làm sao đột nhiên không còn? Nếu nàng hiền lành, Dương quý phi làm sao có thể không mang thai thêm hài tử! Còn ngốc hồ hồ tưởng Mã tiếp dư hại nàng! Cũng không ngấm lại, Mã tiếp dư ở Cảnh Nhân cung, nàng có lá gan cho Dương quý phi phương thuốc giả sao? Huống chi, Dương quý phi chẳng lẽ không tự mình điều tra sao? Phương thuốc có chỗ hỏng hay không, ngự y sẽ không nói sao?"

Thục phi giống điên cuồng hô to, nói nói cười cười, Hoàng thượng chỉ nhú mày nghe, nửa câu nói cũng không nói. Thục phi nói Hoàng hậu, đột nhiên quay đầu trừng Trần Mạn Nhu: "Còn có người, chỉ tiếc ta kém một chiêu, không cho người độc chết hài tử của người! Người thật ra là người thông minh, tiến cung trước hết đi theo Hoàng hậu, ha ha, người bắt thời cơ tốt a, nếu không phải ở trên có Từ Ninh, Từ An, ở dưới có ta cùng Lưu phi, ở giữa còn có Dương quý phi, chung quanh còn có tú nữ mới tiến cung, người cho là người dựa vào cái gì có thể làm cho Hoàng hậu kính trọng vài phần? Bằng binh quyền Trần gia sao? Người may mắn, nếu Hoàng hậu không chết, hoặc là Tứ hoàng chết, hoặc là hài tử trong bụng người, hoặc là người, dù sao cũng phải chết một người!"

"Giải đi xuống!" Hoàng thượng nghe đến đó, không kiên nhẫn khoát tay, trầm giọng phân phó, rất nhanh có người đem Thục phi tha ra ngoài, Nhi hoàng tử phù phù một tiếng quỳ gối trước mặt Hoàng thượng: "Phụ hoàng, van cầu người tha mẫu phi đi, nàng không phải cố ý, phụ hoàng, van cầu người, phụ hoàng, tốt xấu gì mẫu phi cũng làm bạn người nhiều năm như vậy, nàng còn sinh dục con, phụ hoàng, van cầu người, van cầu người..."

Thục phi đáng giận, nhưng là đứa nhỏ cũng là vô tội, đây lại là thân tôn tử, Từ An rất luyến tiếc, vội vàng phân phó người kéo Nhị hoàng tử đứng lên, Nhị hoàng tử lại giãy dụa đi đến bên chân Hoàng thượng, một cái lại một cái dập đầu, Hoàng thượng nhìn chăm chăm đỉnh đầu Nhị hoàng tử một hồi hỏi: "Người đối với chuyện mẫu phi người làm hoàn toàn không biết sao?"

Nhị hoàng tử ngấn người, Hoàng thượng quay đầu phân phó Lưu Thành: "Mang Nhị hoàng tử đi xuống nghỉ ngơi!"

Lưu Thành lên tiếng, nửa dìu nửa kéo đem Nhị hoàng tử đưa đến sườn điện.

Chỉ còn lại có một người đang run rẩy là Lưu phi, Hoàng thượng có điểm chỉ tiếc rèn sắt không thành thép: "Nói đi, Thục phi cho người lời ích gì? Người cư nhiên có thể làm cho thị vệ phụ trách cho Thục phi một phương tiện, lá gan không nhỏ a."

Lưu phi vội vàng dập đầu: "Hoàng thượng, thiếp tin lời Thục phi gièm pha a, nàng nói, nàng nói..." Trên trán Lưu phi đổ một tầng mồ hôi lạnh, tiếp xúc tầm mắt lạnh như băng của Hoàng thượng, cũng không biết làm sao, trong lòng run run, lời còn lại đều tuôn ra: "Nàng nói chờ nàng thành công, sẽ cho thiếp làm quý phi, còn có thể thu dưỡng con trai Trần quý phi. Nếu là không thành công, thiếp bất quá cũng là mất chút bạc, cũng không có trực tiếp tham dự, khẳng định sẽ không bị liên lụy, Hoàng thượng tha mạng a, thiếp nói đều là sự thật."

Đối với loại xuân nữ nhân này, Hoàng thượng cũng không biết nói cái gì, chỉ phân phó: "Người thật tin tưởng lời của nàng, vậy người cùng nàng đi làm bạn đi." Chuyện này Lưu phi không có tham dự bao nhiêu, nhưng nếu không phải Lưu phi thu mua thị vệ, kế hoạch Thục phi cùng Từ Ninh làm sao có thể thực hiện được? Nếu không phải Lưu phi thu mua thị vệ, thị vệ

thừa dịp rối loạn vào Vĩnh Thọ cung hơn nữa làm Hoàng hậu đẻ non, là từ đâu đi vào?

Hoàng thượng không là người mềm lòng, tuy rằng Lưu phi không có trực tiếp tham dự, nhưng là nàng có dã tâm này, nàng đã đoán trước được hậu quả. Thậm chí có thể nói, nàng không tham dự, nhưng là gia tộc của nàng tham dự.

Lưu phi một đường khóc hô bị tha đi ra ngoài, Nhị công chúa về mặt đầy nước mắt nhìn cửa đại điện lại nhìn Hoàng thượng ở trên, sợ hãi không biết nên làm cái gì bây giờ. Hoàng thượng trực tiếp cho người bế đi xuống, cùng Nhị hoàng tử làm bạn đi.

Quỳ trong đại điện chỉ còn lại có Dương quý phi, Hoàng thượng rất thất vọng xoa mi tâm: "Dương Ngọc Nhi, biết rõ làm sai cái gì sao?"

Tuy rằng ngày thường Dương quý phi thời điểm ra chủ ý có chút ngốc, nhưng là Hoàng thượng xử lý rõ ràng như vậy, nàng xem cũng phải xem hiểu được, huống chi còn có bản chứng cứ kia, phía trên là viết, khi nào thì Dương quý phi nơi đó lại thêm bao nhiêu độc dược, người của Từ Ninh khoe khoang lấy ra bao nhiêu.

Phụ thân Dương quý phi là Cửu Môn Đề Đốc, muốn thị vệ trong hoàng cung đưa chút đồ vật tiến vào, quả thực dễ như trở bàn tay. Từ Ninh đúng là lợi dụng điểm này, chậm rãi đem độc dược của Dương quý phi lấy tới tay.

Vĩnh Thọ cung giữ kín, nhưng Dục Khánh cung cũng có khe hở có thể chui vào, dù sao Đại hoàng tử mới mười tuổi, cũng không xử lý cung nhân nhiều.

Sau đó, nhất tiễn song điêu, độc chết Đại hoàng tử là trực tiếp, Nhị hoàng tử là che giấu, bước thứ hai chính là đem tin tức đưa đến chỗ Hoàng hậu, phái người thừa dịp hỗn loạn lẫn vào Vĩnh Thọ cung. Trực tiếp va chạm bụng Hoàng hậu, một thi hai mệnh.

Lúc trước, Hoàng thượng lưu lại Từ Ninh, là vì lần đầu tiên hắc xử trí, đều là người bên ngoài của Từ Ninh, ngầm còn có một bộ phận rất lớn không bị đào ra. Hắc lần này là tính dẫn xà xuất động, cho nên mới theo động tác Dương quý phi cùng Thục phi, chờ thời điểm Từ Ninh muốn giáo huấn Dương quý phi, chờ thời điểm Thục phi chuẩn bị ra tay, trực tiếp cọc ngầm của Từ Ninh đều phá bỏ.

Chính là không nghĩ tới, Từ Ninh cứ nhiên đập nổi dìm thuyền, chỉ biện pháp trực tiếp nhất.

"Hôm nay trầm thẩm vấn chuyện này trước mặt các người, vì cho các người thấy rõ, mưu hại hoàng tử, sẽ có kết cục gì." Chờ cho người đem cũng Dương quý phi tha ra ngoài, Hoàng thượng lạnh lùng nói, cho người đem nhóm tiểu hoàng tử, tiểu công chúa đưa đến sườn điện trước, sau đó mang theo phi tần đi Dịch Đình cung.

Đương nhiên, trừ bỏ Trần Mạn Nhu cùng Mạnh tiểu nghi, hai người này là phụ nữ có thai, không thích hợp chứng kiến trường hợp huyết tinh. Chuyện đã xảy ra ở Dịch Đình cung, đều là Trần Mạn Nhu nghe nói sau đó.

Thục phi trực tiếp bị trượng tể, Lưu phi cùng Dương quý phi bị ban thưởng bạch lăng.

Một đám nữ nhân, run run thân mình trắng bệch nghiêm mặt, từ đầu nhìn đến đuôi, bên tai quanh quẩn thanh âm Thục phi kêu thảm thiết cùng cầu xin tha thứ, trước mắt là thấy Dương quý phi cùng Lưu phi giãy dụa đông đưa thân thể. Xác định Thục phi không còn thanh âm, xác định hai người thắt cổ trong phòng an tĩnh không nhúc nhích, Hoàng thượng mới hừ lạnh một tiếng trực tiếp rời đi.

Thân ảnh Hoàng thượng vừa biến mất, liền có mấy cái phi tử nhanh chóng trượt ngồi xuống đất. Thậm chí có mấy người, mắt trợn trắng hôn mê bất tỉnh.

Mặc kệ các nàng thật sự sợ hãi hay là giả bộ sợ hãi, tóm lại, Trần Mạn Nhu dám xác định, trong vòng hai năm, không có người dám gây chuyện.

Chính là, Thục phi đã chết, Nhị hoàng tử làm sao bây giờ? Còn có Nhị công chúa nuôi dưỡng dưới danh nghĩa Lưu phi, đều thành hài tử đáng thương không có nương.

HẬU CUNG MƯU SINH KẾ

Tiểu Nhiên Hoa Khai

www.dtv-ebook.com

Chương 144: Khuyên

Chương 144:

"Đại công chúa, tại sao không mang theo vài người?" Trần Mạn Nhu nhìn thấy Đại công chúa ngồi trong đình, liền để Lập Đông đỡ tay cũng vào đình, Đại công chúa thấy là Trần Mạn Nhu, trên mặt hiện lên một tia không được tự nhiên: "Trần mẫu phi, ngài tại sao đến đây?"

"Ta thấy hôm nay có mặt trời, liền đi ra một chút." Trần Mạn Nhu cười ở bên người Đại công chúa ngồi xuống, đưa tay sờ sờ tay Đại công chúa: "Tại sao lạnh như thế? Ma ma cung nữ bên cạnh người đâu? Công chúa đi ra, các nàng cũng không chuẩn bị áo choàng cùng lò sưởi tay cho người! Bỏ qua chủ tử như vậy, thật sự là tội không thể tha, người tới!"

"Trần mẫu phi, không trách các nàng, là ta tự mình không cần các nàng đi theo." Đại công chúa vội vàng ngăn cản Trần Mạn Nhu: "Ta muốn ở một mình, cho nên liền đuổi các nàng đi."

"Đại công chúa, thân thể nữ nhi yếu đuối, nếu người muốn ở một mình, sao không ở trong phòng ấm áp dễ chịu." Trần Mạn Nhu thở dài, liền thanh phân phó vây màn chung quanh đình, lại bỏ thêm chậu than trong đình, lúc này mới quay đầu tiếp tục nói: "Hôm nay ngày đông rất lạnh, người ngồi một hồi, nói không chừng liền bị hàn khí, ngày sau người có chịu được."

Đôi mắt đỏ Đại công chúa lên, Trần Mạn Nhu cuống quýt cầm lấy khăn tử, có chút chân tay luống cuống: "Đây là làm sao vậy? Đại công chúa là cảm thấy ta nói nặng? Ta đây bồi tội với Đại công chúa được không? Đừng

khóc, bên ngoài lạnh lẽo, người vừa khóc, gió thổi qua, đợi lát nữa mặt sẽ lạnh."

"Trần mẫu phi, người không trách mẫu hậu ta sao?" Đại công chúa kéo tay Trần Mạn Nhu hỏi, Trần Mạn Nhu ngẩn người, lập tức nghĩ đến Đại công chúa ước chừng là muốn nói đến lời Thục phi nói lúc trước, cười vỗ vỗ mu bàn tay nàng: "Người là hài tử ngốc, người cho là Thục phi nói sự thật?"

Đại công chúa nháy mắt tròn tròn mắt: "Người sắp chết cũng nói lời thật lòng, nàng không cần phải nói dối đi?"

"Đại công chúa, ta hỏi người, người là khi nào thì sinh ra? Đại hoàng tử là khi nào thì sinh ra?" Trần Mạn Nhu nhu nhu tay Đại công chúa, làm nóng cho nàng, mới đổi tay kia, Đại công chúa nghĩ nghĩ mới nói nói: "Ta là Gia Phong năm ba mươi tám thì sinh ra, đệ đệ là năm ba mươi chín thì sinh ra."

"Thời điểm đầu năm Gia Phong thứ bốn mươi, Hoàng tổ phụ người qua đời đúng hay không?" Trần Mạn Nhu thở dài nói: "Sau đó, phụ hoàng người giữ đạo hiếu ba năm, trong lúc này, tự nhiên không có khả năng có hoàng tử hoàng nữ sinh ra. Mà trước khi các người sinh ra, tiềm để không có trưởng tử, Thục phi các nàng dựa vào cái gì sinh hài tử?"

"Đại gia tộc bình thường, đều rất nặng quy củ, trước khi trưởng tử chưa sinh ra, quyết không cho phép có thứ trưởng tử, huống chi, phụ hoàng người lúc ấy là vương gia, hẳn luôn luôn chú trọng quy củ, làm sao có thể cho phép có thứ trưởng tử xuất hiện?"

"Người còn nghĩ, sau khi ta tiến cung, giúp Hoàng hậu nương nương hại nhiều người, hay là giúp Hoàng hậu nương nương tranh sủng?" Trần Mạn Nhu nói tiếp, Đại công chúa nhún mày suy nghĩ một hồi, lắc đầu. Trần Mạn

Nhu lại gật đầu: "Được rồi, ta cái gì cũng không có giúp Hoàng hậu nương nương làm, Hoàng hậu nương nương có thể lợi dụng ta cái gì đâu?"

"Mẫu hậu người, nàng là hoàng hậu một thực hiền lành, giúp Hoàng thượng sinh nhi dục nữ, giúp Hoàng thượng quản lý hậu cung, nàng dạy ra Đại công chúa thực đức hữu tuệ, dự trọng tiêu vi, đức quang lan dịch, nàng dạy ra Đại hoàng tử văn võ song toàn, chí hiếu chí thiện, tài đức vẹn toàn, nàng quản lý hậu cung theo quy củ, bình tĩnh thủ lễ, chưa bao giờ làm Hoàng thượng thêm phiền toái, cũng chưa bao giờ lấy chuyện hậu cung làm cho Hoàng thượng phiền não, nàng là một thể hệ hiền hậu."

Đại công chúa thấy thần sắc Trần Mạn Nhu cũng không giống như là làm bộ, trong lòng khôn ngoan thở dài nhẹ nhõm một hơi. Nàng cũng không cảm thấy mẫu hậu mình làm sai, nhưng là nàng lo lắng Trần Mạn Nhu sẽ bởi vì Thục phi mà sinh hận ý với Hoàng hậu.

Nàng tuy rằng thủ đoạn xử lý sự tình còn không thành thực, còn không có nhiều kinh nghiệm như vậy, nhưng là cũng không có nghĩa nàng là người ngu ngốc. Hoàng hậu mất, có thể nói, tạo thành kết quả người ảnh hưởng lớn nhất, chính là đích trưởng công chúa nàng.

Ngày đó, nàng đem lời Hoàng hậu nói trước khi chết lẫn qua lộn lại suy nghĩ vài lần, rốt cục cũng suy nghĩ cẩn thận dụng ý Hoàng hậu. Hoàng hậu dứt khoát đem nàng phó thác cho Trần quý phi, nhưng ngày đó lời của Thục phi, nếu Trần quý phi đặt ở trong lòng...

Cho nên Đại công chúa mới có chút không biết nên làm cái gì bây giờ, nàng biết mình hẳn là nên nghe mẫu hậu, nhưng là trong lòng đối với Trần Mạn Nhu cũng có chút không được tự nhiên. Vừa lo lắng Trần Mạn Nhu tương lai sẽ thay thế được vị trí mẫu hậu, lại sợ hãi Thục phi làm cho Trần Mạn Nhu đối với Hoàng hậu có ý kiến.

Mặt khác, mẫu hậu của nàng vừa tạ thế, nàng cũng không muốn lập tức phải cùng một nữ nhân bồi dưỡng tình cảm, hơn nữa nữ nhân này về sau có khả năng sẽ trở thành kế hậu của phụ hoàng.

"Người nha, phải nhớ kỹ, mẫu hậu người, là một người rất tốt." Trần Mạn Nhu đưa tay vuốt cánh tay Đại công chúa cười nói, Đại công chúa gật gật đầu, tựa vào bên người Trần Mạn Nhu, ngẫu nhiên nói hai chuyện vui về thời điểm Hoàng hậu còn tại thế.

Theo Trần Mạn Nhu khuyên giải, Đại công chúa cũng chậm chậm yên ổn tâm lý đề phòng. Trong lòng cũng âm thầm hạ quyết định, chỉ cần Trần quý phi không gặt bỏ dấu vết mẫu hậu mình lưu lại, mình cũng có thể cùng nàng vài phần thân cận.

Hai người thật sự nói chuyện, ai cũng không có chú ý tới, cách đó không xa sau núi giả, một mảnh y phục màu vàng sáng chợt lóe mà qua.

"Mắt thấy sẽ qua năm mới, trong cung không có người chủ sự cũng không được." Trên mặt Từ An thái hậu mang theo chút mệt mỏi nói, lúc trước là Dương quý phi quản, hiện tại Dương quý phi đã chết, phân vị tương đối cao chỉ có Trần quý phi Trần Mạn Nhu, cùng Đức phi Trương Uyển Đình.

Trước mắt Hoàng thượng xuất hiện cảnh tượng mình thấy ở ngự hoa viên, dừng một chút nói: "Không thể vòng qua Trần quý phi, dù sao, phân vị Trần quý phi so với Đức phi cao hơn. Nếu lần này vòng qua Trần quý phi, chỉ sợ ngày sau không dễ làm việc."

Từ An hiểu rõ gật gật đầu, chuyện hậu cung, nàng so với con mình hiểu biết càng nhiều hơn. Người một khi nắm giữ tư vị quyền thế, ngày sau sẽ rất khó buông tay. Đức phi trước kia quản qua một bộ phận, như vậy người ở trên còn có thể khống chế một chút, không đến mức không thu quyền lực trở lại được.

Nhưng là lần này, nếu để cho Đức phi quản, Đức phi kia liền nắm quyền, ngày sau lại thay đổi người, chỉ sợ hậu cung này đã là thiên hạ của Đức phi. Phụ trợ cùng chấp chương, khác nhau rất lớn đi.

"Không bằng mẫu hậu tạm quản một đoạn thời gian, để cho đám người Đức phi, Ngụy phi, Phó phi hiệp trợ, chờ Trần quý phi sinh hài tử, lại đem cung quyền giao cho Trần quý phi." Hoàng thượng nhấp một ngụm trà nói. Trong mắt Từ An hiện lên sắc mặt vui mừng, bất quá trên mặt vẫn đang do dự một chút: "Vậy phượng ấn..."

"Phượng ấn đặt ở chỗ Trần quý phi đi, đỡ phải phiền toái." Hoàng thượng tiếp lời nói, Từ An thái hậu rũ mi mắt, móng tay thật dài từ ly trà xẹt qua, chỉ dừng một chút, liền cười nói: "Vậy cũng tốt, chính là Hoàng thượng phải mau chóng lập hậu mới được, phân vị Trần quý phi tuy rằng không thấp, nhưng cũng chỉ là quý phi, quản trong thời gian ngắn còn được, thời gian dài, cũng không hợp quy củ."

Hoàng thượng gật gật đầu nói: "Trong lòng Trẫm đều có tính toán, mẫu hậu không cần lo lắng."

Mẹ con hai người thân thiết ấm áp nói trong chốc lát, Hoàng thượng mới đứng dậy đi Càn Thanh cung. Thời điểm ngang qua Vĩnh Thọ cung, Hoàng thượng dừng lại bước chân đứng ở ngoài cửa nhìn, bất quá là thời gian mấy tháng, bên trong không có chủ nhân, cung điện này liền có một mảnh không khí trầm lặng.

Mình vẫn là rất khuyết thiếu kinh nghiệm, cũng quá xem nhẹ ngoan độc của nữ nhân.

Nghĩ đến Đại hoàng tử cùng hài tử không được sinh ra kia, trong lòng Hoàng thượng đau xót, thậm chí không đành lòng nhìn hoa cỏ cây cối trong Vĩnh Thọ cung. Xoay người sai bước đi đến Càn Thanh cung, thu thập độc

xà trong hậu cung, ngoài cung, hẳn còn chưa xử lý đâu, lập tức sẽ qua năm mới, hẳn cũng không muốn lưu nhóm người này đến sang năm.

Tuy rằng không có Từ Ninh thái hậu cùng Hoàng hậu, nhưng là tân niên thời điểm nhóm mệnh phụ triều đình tiến cung, vẫn là đi Từ Ninh cung Từ An cung trước, tiếp theo đi Vĩnh Thọ cung, áo đại tang kỳ còn chưa qua, các nàng vẫn phải ở cửa cung dập đầu.

Vốn, những người này muốn đến Chung Túy cung một chuyến, dù sao, phượng ấn hiện tại là ở trong tay Trần Mạn Nhu. Nhưng là Hoàng thượng đã hạ lệnh bất luận kẻ nào cũng không được quấy nhiễu Trần quý phi dưỡng thai, cho nên Trần Mạn Nhu cũng khó được thanh nhàn, toàn bộ buổi sáng, chỉ tiếp đãi Trần lão phu nhân cùng đại tẩu đệ muội nhà mình.

"Tứ điện hạ có nhớ nhị cữu mẫu?" Tiểu tứ ở Trần gia ở một đoạn thời gian, cùng mọi người Trần gia coi như là thân cận, nghe thấy nhị cữu mẫu hỏi, rất là nhu thuận rúc vào bên người Trần Mạn Nhu gật đầu: "Nhớ, Tiểu tứ còn rất nhớ ngoại tổ phụ cùng đại cữu cữu, nhị cữu cữu, đại biểu ca cùng tiểu biểu đệ, tiểu biểu muội."

Nhìn nhìn Đồng Xuân Ny ngồi bên cạnh, bổ sung tiếp: "Còn có đại cữu mẫu, ta đều nhớ."

"Tứ điện hạ thật sự là đáng yêu." Thê tử Trần Hoài Quyết là Đường Phi Yến năm trước vừa sinh hài tử, còn trong trạng thái tình thương của mẹ bao la, thấy Tiểu tứ liền thích trêu chọc. Cùng Trần gia đại tẩu Đồng Xuân Ny không giống nhau, Đường Phi Yến là người sáng khoái sáng sủa, ở nhà cũng không cùng Đồng Xuân Ny tranh quyền đoạt lợi, chỉ an an phận phận chiếu cố trượng phu, con cái, phụng dưỡng lão nhân. Bất quá, nàng nói chuyện rõ ràng nhẹ nhàng, cũng rất được Trần lão phu nhân cùng Trần lão thái gia thích.

Bất quá, Trần gia đại tẩu cũng không phải người tranh giành tình cảm, quan hệ giữa hai trực lý cũng rất tốt.

"Tứ diện hạ, bồi đại cữu mẫu đi ra ngoài đi một chút? Người không phải nói mẫu phi người trồng một vườn cây cho người sao? Đại cữu mẫu còn chưa thấy qua đâu." Đồng Xuân Ny biết lão thái thái ước chừng là lời tư mật nói cùng Trần Mạn Nhu, liền xoay người bế Tiểu tử, cười dễ dàng.

Tiểu tử gật gật đầu, rất là vui: "Uh, trong vườn cây của ta có rất nhiều đồ ăn, mẫu phi còn dùng nó nấu cơm cho ta đâu. Bất quá, đại cữu mẫu đến có chút trễ, mấy ngày hôm trước mẫu phi ta vừa đem rau chân vịt của ta hái đi rồi."

Sau khi bắt đầu mùa đông, Trần Mạn Nhu cho người làm ấm cho vườn rau của Tiểu tử, bên trong lại trồng một đám rau mới, mỗi loại hai ba cây, ngược lại đủ Tiểu tử cho lẫn lộn. Sau khi trồng tốt, chỉ làm cho một mình hăn ăn, tiểu tử kia ngược lại không tàng tư một mình, có đôi khi còn cố ý lưu lại cho phụ hoàng hăn.

"Sang năm cha người đại khái có thể trở về một chuyến." Trần lão phu nhân kéo tay Trần Mạn Nhu nói: "Hậu vị..."

"Tổ mẫu, hậu vị, nhà chúng ta không thể đề cập." Trần Mạn Nhu vội vàng nói: "Nói cho phụ thân cùng nương cũng đừng nhúng tay, còn có đại ca cùng tiểu đệ, tuyệt đối không thể chủ động đề cập chuyện này. Nếu là có người khác đề cập, cũng nhất định phải áp chế."

"Ta biết, ta chỉ là muốn hỏi một chút, Hoàng thượng có thể tính tuyển tú?" Trần lão phu nhân hỏi, chuyện giữ đạo hiếu, đều phải xem tình huống. Quan viên còn có người đoạt tình, huống chi là Hoàng thượng? Hiện tại Hoàng thượng đã hơn ba mươi, con nối dòng rất thừa thớt, hậu cung nếu người quân sự, thời gian quá dài cũng kỳ cục. Cho nên, tất nhiên có người sẽ trình tấu chương làm cho Hoàng thượng mau chóng tuyển tú.

"Ta cũng không biết, bất quá, xem ý tứ Hoàng thượng, sang năm khẳng định sẽ không tuyển tú, ít nhất qua áo tang đại kỳ sang năm." Trần Mạn Nhu xoa xoa mi tâm, ước chừng là Hoàng hậu mất đối Hoàng thượng ảnh hưởng khá lớn, trong khoảng thời gian này, Hoàng thượng nhưng ngay cả qua đêm ở hậu cung cũng không chưa từng.

Ngày thường, cũng bất quá là đến chỗ vài phi tần đã có hài tử ngồi ngồi, nhìn đứa nhỏ, hỏi tình huống một chút.

Trong một chốc, Hoàng thượng quên không được Hoàng hậu.

"Uh, nếu năm nay không đề cập tới, vậy chúng ta cũng không cần chuẩn bị." Sắc mặt Trần lão phu nhân chùng xuống một ít, lại duỗi tay sờ sờ bụng Trần Mạn Nhu: "Thai này là nam hài hay là nữ hài? Nhìn bụng đây, hẳn là nam hài đi?"

"Không biết, ngự y chưa bao giờ để lộ cái này." Trần Mạn Nhu lắc đầu, suy nghĩ một hồi cười nói: "Ta tình nguyện đó là một nữ hài tử, muốn sinh nam hài, về sau ngày rất dài, không cần tranh trong chốc lát."

Lão thái thái nghĩ nghĩ, cũng gật đầu cười nói: "Người nói cũng đúng, bất quá, là nam hài cũng tốt, ít nhất Hoàng thượng sẽ vì hai tiểu hoàng tử mà suy nghĩ một chút, sẽ không quá bạc đãi người. Trong cung chi tiêu lớn, cái này người cầm lấy, nếu không đủ, cho người mang thư về, nhị ca người từ Tây Dương mang về vài người nghiên cứu thủy tinh trong suốt, tuy rằng đã đem phối phương bán cho Nội Vụ phủ, nhưng nhà chúng ta cũng có thể có cái cửa hàng, lợi nhuận không nhỏ đâu, người cũng không cần quá quan tâm quý phủ."

Trần lão phu nhân lại đưa cho Trần Mạn Nhu một quyển sách, Trần Mạn Nhu hấp hấp cái mũi, đầu ở trên vai Trần lão phu nhân cọ cọ: "Tổ mẫu yên tâm đi, ta mới không cùng mọi người xa lạ, chính là ta không thể ở dưới gối

tổ phụ tổ mẫu hiếu kính, còn thỉnh tổ phụ tổ mẫu bảo trọng thân mình, nhìn
Tiểu tử thành gia mới tốt."

HẬU CUNG MƯU SINH KẾ

Tiểu Nhiên Hoa Khai

www.dtv-ebook.com

Chương 145: Sinh Nữ

"Hoàng thượng, thiếp có chuyện muốn cùng Hoàng thượng thương lượng một chút." Trần Mạn Nhu nhìn Hoàng thượng chỉ điểm cho Tiểu tứ viết chữ to, liền cười ở một bên mở miệng nói, Hoàng thượng gật gật đầu: "Nói đi, chuyện gì."

"Đại công chúa năm nay đã mười ba, thời điểm Hoàng hậu nương nương còn tại thế, đã bắt đầu chỉ điểm Đại công chúa quản gia. Người xem hiện tại, có lại cho Đại công chúa tìm ma ma ở phương diện này hay không?"

Trần Mạn Nhu nhẹ giọng nói, mấy ngày hôm trước nàng nhận được ý chỉ, nói là chuyện hậu cung để cho Từ An thái hậu chương quản trước, Đức phi, Ngụy phi cùng Phó phi ở bên cạnh hiệp trợ. Mà phượng ấn, lại để trên tay mình.

Ngay từ đầu Trần Mạn Nhu còn có chút không quá lý giải ý tứ Hoàng thượng, dù sao mình không thể quản sự, phượng ấn đặt chỗ mình cũng không có tác dụng. Nhưng lập tức nghĩ đến Từ An lúc trước bởi vì tranh đoạt cung quyền mà làm ra chuyện, chiếu ấy của Hoàng thượng, phòng bị cũng không chỉ là cung phi.

Hơn nữa, cho dù là Hoàng thượng không muốn phòng bị Từ An thái hậu, phượng ấn cũng tuyệt không có khả năng giao vào tay Từ An.

Chính là sau vài ngày, thời điểm Trần Mạn Nhu thỉnh an Từ An, sẽ không bao nhiêu sắc mặt hoà nhã. Đức phi cùng Trần Mạn Nhu lại luôn luôn là chống đối, Phó phi càng không cần phải nói, còn lại người trong

suốt Ngụy phi, mỗi ngày lui cổ làm bộ không tồn tại, cục diện này, đối với Trần Mạn Nhu thực không có chỗ gì hay.

Trái lại nàng không sợ Đức phi xuống tay, nàng là sợ Đức phi các nàng phóng túng người khác động thủ.

Nàng còn không quên, Thường mỹ nhân cùng Thôi uyển nghi đều không là người ngu ngốc gì. Thay vì để mặc cho cục diện thoát khỏi lòng bàn tay mình, không bằng tìm người để cho ai cũng không có khả năng đập lên, càng nghĩ, càng thấy Đại công chúa có vẻ thích hợp.

Hơn nữa, ý vào tình nghĩa với Hoàng hậu, Đại công chúa cầm quyền, kỳ thật đối với nàng vẫn có chỗ tốt nhất định.

Hoàng thượng trầm ngâm một chút: "Tìm ma ma? Phương pháp này phỏng chừng không được, Nghi An là đích trưởng công chúa, ma ma chỉ có thể bang trợ Nghi An quản lý sự tình, lại không kham nổi danh phận." Nếu như giao cho cung phi linh tinh, vậy càng không thể.

"Hoàng thượng, ngài tại sao lại quên một người thích hợp nhất đâu?" Trần Mạn Nhu sắc giọng, Hoàng thượng hơi có chút khó hiểu, Trần Mạn Nhu đưa tay kéo kéo hăn bả vai: "Từ An thái hậu là thân tổ mẫu của Đại công chúa, lại luôn luôn yêu thương Đại công chúa, nếu nhờ cậy Từ An thái hậu chỉ điểm Đại công chúa vài phần, thuận tiện để cho Đại công chúa ở thời điểm Từ An thái hậu xử lý sự tình đi theo để học hỏi, ngày sau cũng sẽ không cần lo, bản sự quản gia đã có thể đủ dùng cả đời."

"Cái này cũng được, chỉ sợ thân mình mẫu hậu chịu không nổi." Hoàng thượng trầm tư một chút nói, Trần Mạn Nhu cũng không thúc giục, chỉ đưa tay bưng ly trà đưa cho Hoàng thượng, Hoàng thượng nhấp hai ngụm, nhìn Tiểu tứ, thay đổi đề tài: "Tiểu tứ gần đây nhìn còn có chút gầy yếu, người ngày thường bồi bổ thân mình cho hăn nhiều chút."

"Hoàng thượng yên tâm, thiếp sẽ chú ý, vài ngày trước, Đại công chúa, cũng tặng canh bổ cho Tiểu tứ đâu, Đại công chúa nói thấy Hoàng thượng mỗi ngày vất vả xử lý quốc sự, bận rộn đến không thể dùng bữa, nàng muốn tự mình học làm một ít, sau đó mang cho Hoàng thượng bồi bổ thân mình."

Trần Mạn Nhu cười khanh khách nói, dù sao nàng cùng Đại công chúa hiện tại xem như có thể kết thành một liên minh, có thể bán cho Đại công chúa một cái nhân tình, nàng cũng không keo kiệt.

Hoàng thượng cười gật gật đầu: "Nha đầu kia, mấy ngày trước cũng tặng cho trăm một chén, tuy rằng không bằng ngự trù làm, nhưng cũng không tệ. Bất quá, nàng đích trường công chúa của Khánh quốc, việc này, vẫn nên giao cho hạ nhân thì tốt hơn."

"Cái này cũng một mảnh hiếu tâm của Đại công chúa thôi." Trần Mạn Nhu cười nói, đưa tay cầm cuộn len bên cạnh, tiếp tục làm y phục. Hoàng thượng cũng không nói, chỉ kéo Tiểu tứ đến đây, chỉ hấn tiếp tục luyện chữ.

"Hoàng thượng..." Đột nhiên, Trần Mạn Nhu cảm thấy bụng mình đau xót, bụng còn có cảm giác trụy xuống, đã sinh qua một lần, nàng cũng biết đây là tình huống gì. Tính tính ngày, cũng nhanh, liền chịu đau hô một tiếng.

Hoàng thượng cùng Tiểu tứ đồng thời quay đầu, Tiểu tứ đột nhiên nhào qua: "Mẫu phi người làm sao vậy? Người có phải sinh bệnh hay không? Tiểu tứ thỉnh ngự y cho người, phụ hoàng, ô ô, mẫu phi bị bệnh, ta không muốn mẫu phi sinh bệnh..."

Trần Mạn Nhu vội vàng đưa tay nhu đầu Tiểu tứ: "Mẫu phi không phải sinh bệnh, là muội muội người muốn đi ra, người cùng phụ hoàng ra bên ngoài chờ trước được không? Đợi vài canh giờ nữa, có thể thấy muội muội."

Hoàng thượng lập tức gọi người tiến vào, Đối Nguyệt cùng Tần Hoan lập tức đỡ Trần Mạn Nhu đi đông thiên điện, bà đỡ cùng ma ma đỡ đẻ đều chuẩn bị tốt từ trước, mấy ngày nay cũng đều ở Chung Túy cung đợi mệnh, lúc này cũng lập tức đi theo vào phòng sinh.

Không bao lâu, đám người Đức phi thu được tin tức, cũng nhanh chóng chạy lại đây. Cuối cùng ngay cả Từ An cũng đến đây, vừa vào cửa hỏi trước: "Như thế nào? Ma ma đỡ đẻ nói như thế nào?"

"Vừa mới tiến vào không bao lâu, mẫu hậu ngài thân mình không tốt, tại sao cũng đến đây?" Hoàng thượng đỡ Từ An thái hậu ngồi xuống một bên, Từ An thái hậu trừng mắt liếc hắt một cái: "Ta tại sao không thể đến đây? Đó là kim tôn của ai gia, ai gia ở chỗ này chờ."

Huống chi, năm trước trong cung liên tục xảy ra nhiều chuyện như vậy, nhất là cho tới bây giờ, trong cung còn có chút cảm giác điều linh, ngày thường cũng im lặng quá mức, lúc này rốt cục có thể có một chuyện tốt, Từ An thái hậu làm sao cũng phải đến xem, đỡ phải nửa đường có người nhảy ra làm việc xấu.

Tiểu tứ vẫn ôm chân Hoàng thượng đứng ở một bên chờ, Từ An thái hậu nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của hân mang theo sợ hãi, lập tức nhíu mày trách mắng: "Vú nương đâu? Đại cung nữ bên người Tiểu tứ đâu? Đều là người chết sao? Tại sao không đem Tứ hoàng tử ôm đi?"

Đám người Trần ma ma, Triệu ma ma đến đây, phần phật quỳ xuống.

"Ta không đi, ta muốn xem tiểu muội muội." Tiểu tứ ngửa đầu nói, ngẫu nhiên Trần Mạn Nhu ở phòng sinh kêu hai tiếng, sắc mặt Tiểu tứ lại trắng thêm một phần. Từ An thái hậu ôm hân nói: "Người đi chỗ Đại hoàng tử người ăn một chút điểm tâm, chờ người ăn điểm tâm xong trở về, lại thuận tiện mang trở về cho tiểu muội muội, nàng cao hứng, liền đi ra."

"Thật sự?" Tiểu Tứ chần chờ một chút hỏi, Từ An Thái Hậu gật đầu: "Đương nhiên là thật, Hoàng tổ mẫu cũng không gạt người, mau đi đi."

"Thật sự?" Tiểu tứ chần chờ một chút hỏi, Từ An thái hậu gật đầu: "Đương nhiên là thật, Hoàng tổ mẫu cũng không gạt người, mau đi đi."

"Hảo, ta đây lập tức trở về." Tiểu tứ kiên định nói, từ trong lòng Từ An thái hậu đi ra, xoay người thẳng tiến cung điện của Đại công chúa, vài ma ma cung nữ còn có tiểu thái giám đều theo ở phía sau, vội vã đuổi theo, sợ Tiểu tứ bị ngã.

Bởi vì có kinh nghiệm, hơn nữa thân mình Trần Mạn Nhu rất tốt, cho nên lần này sinh sản có vẻ nhanh, chỉ qua thời gian một buổi chiều, liền sinh xong. Ma ma đỡ đẻ nói là tiểu công chúa, ôm đi ra cho Hoàng thượng cùng Từ An thái hậu nhìn.

"Không tệ không tệ, thưởng!" Hoàng thượng cười hớ hớ nói, đưa tay sờ sờ tã lót tiểu công chúa, cũng không dám nhìn nhiều, lại cho người ôm trở vào phòng. Từ An thái hậu tuy rằng cảm thấy là tiểu công chúa, có chút thất vọng, nhưng lập tức lại cảm thấy, mặc kệ nam hài hay nữ hài, đều xem như hỉ sự, cũng cười hớ hớ thưởng cho đám người ma ma đỡ đẻ.

Chờ mọi người ở Chung Túy cung đi rồi, Tiểu tứ mới được đón trở về. Đại công chúa lại nghĩ tới đến xem xem, chính là nàng còn nhỏ tuổi, còn chưa lập gia đình, đã bị vú nường của mình ngăn cản.

"Nường, vừa rồi ta nhìn tiểu muội muội, bộ dáng tiểu muội muội thật xấu a." Tiểu tứ nằm úp sấp ở ngoài cửa hô, Trần Mạn Nhu vừa tỉnh lại không bao lâu, khóe miệng co rút, cách bình phong cùng ván cửa nói: "Đó là do muội muội còn nhỏ, thời điểm người vừa sinh ra, có thể còn xấu hơn muội muội."

Tiểu tứ kinh hãi: "Thật sự? Ta cũng thực xấu sao?"

"Đúng vậy, thời điểm nương sinh người, phải dùng thời gian một ngày đâu, người so với muội muội còn bướng bỉnh hơn." Trần Mạn Nhu cười dỗ con: "Về sau người chính là ca ca, phải có bộ dáng ca ca, phải chiều cổ tiểu muội muội, ai muốn bắt nạt muội muội, người liền bắt nạt lại họ."

"Nương yên tâm, ta khẳng định sẽ bảo hộ muội muội, ta về sau sẽ hảo hảo luyện võ, còn muốn hảo hảo học bài, học giỏi bản sự, có thể bảo hộ nương cùng muội muội." Trần Mạn Nhu chỉ nghĩ cũng có thể nghĩ ra bộ dáng Tiểu tứ ở bên ngoài nắm tay nói chuyện, trong lòng nhin không được nóng lên, lại nhin không được buồn cười.

Cho người mang Tiểu tứ đi xuống nghỉ ngơi, Trần Mạn Nhu cúi đầu nhìn khuê nữ vừa sinh ra của mình, bộ dáng, giống như con khỉ rưng lông, bất quá cái này chỉ là tạm thời, chờ lớn lên, khẳng định liền đẹp mắt.

Bộ dáng mình cũng không xấu, Hoàng thượng cũng không xấu, khẳng định sẽ không sinh ra khuê nữ xấu. Bất quá, Trần Mạn Nhu vẫn lo lắng, hồi tưởng diện mạo mẫu thân nhà mình, phụ thân nhà mình cùng với tổ phụ, tổ mẫu, ngoại tổ phụ, ngoại tổ mẫu, lại nhớ lại diện mạo Từ An thái hậu cùng tiên hoàng, mới càng yên tâm.

Ngày hôm sau, lấy Đức phi cầm đầu nhóm phi tần đều tặng lễ vật lại đây, Trần Mạn Nhu cũng không cho đưa đến đông thiên điện, trực tiếp cho đưa đến khố phòng. Vài năm nay, Đối Nguyệt cùng Tần Hoan luôn luôn dạy Lập Xuân các nàng làm việc, lúc này cũng nhân cơ hội dạy chuyện sổ sách một chút.

Thời điểm đầu năm Trần lão phu nhân nói qua Trần Định Bang cùng Trần phu nhân năm nay có khả năng sẽ trở về, không nghĩ tới, ngược lại vào lúc này cho Trần Mạn Nhu một kinh hi. Trần phu nhân phụng hoàng mệnh, có thể tùy thời tiến cung chiều cổ Trần Mạn Nhu đang ở cử.

"Đại ca người về nhà nói, gần đây không hề thiếu tấu chương thỉnh cầu lập hậu, nói một quốc gia chi mẫu không thể khuyết thiếu cái gì, người xem Hoàng thượng là cái có ý tứ gì?" Trần phu nhân nhìn Đối Nguyệt các nàng giữ cửa, liền nhỏ giọng hỏi.

"Hoàng thượng không tỏ thái độ, nương, ngài nên dặn dò cho tốt, chúng ta không thể bị kéo vào, người khác trình tấu chương cầu lập hậu, các người coi như không biết, dù sao phụ thân là võ tướng, việc này cũng cùng hăn không có bao nhiêu quan hệ. Về phần đại ca, đem tau mắt dùng vào chuyện khác. Đúng rồi, trước đó vài ngày tiểu đệ thăng quan?"

"Uh, làm Công bộ viên ngoại lang." Trần gia lão nhị thành tích khoa cử không phải quá tốt, cho nên ngay từ đầu phẩm chất có vẻ thấp, bất quá vài năm có thể phấn đấu đến chức quan tòng ngũ phẩm, coi như là thực không tệ.

"Nghe nói năm nay Thiêm Tây bên kia luôn luôn mưa?" Trần Mạn Nhu nghĩ nghĩ hỏi, Trần phu nhân gật đầu: "Uh, trước đó vài ngày phụ thân người còn nói, nếu vẫn mưa, nói không chừng quá đoạn thời gian, sẽ có nạn úng."

"Nương, ta nói cái này, người trở về cho tiểu đệ tìm người đi làm." Trong lòng Trần Mạn Nhu khẽ nhúc nhích, lập tức nghĩ đến một đồ vật, nếu dùng tốt, vậy xây dựng đê đập, tu kiến đường xá, đây là một đại công lao.

Nàng ở hậu cung cái gì cũng không nói, chỉ cần phụ huynh mình ở phía trước lập công nhiều hơn, hậu vị này, có thể nắm chắc nhiều hơn.

Ghé vào bên tai Trần phu nhân nói xong, Trần Mạn Nhu thấp giọng dặn nói: "Nhất định phải bí mật nghiên cứu, còn phải nghiên cứu ra nhiều năm hình dạng, tranh thủ trước đại thủy phải làm ra, thứ này, động lại tính hảo, nếu dùng tốt, tiểu đệ phỏng chừng có thể thăng ba cấp."

Liên quan đến nền tảng quốc gia, Hoàng thượng khẳng định sẽ không keo kiệt. Cho dù không có nhảy ba cấp, cũng có thể nhảy đến hai cấp.

HẬU CUNG MƯU SINH KẾ

Tiểu Nhiên Hoa Khai

www.dtv-ebook.com

Chương 146: Hồng Lão

"Bộ dáng Ngũ công chúa thật đúng là xinh đẹp, mặt mày này, cùng Quý phi nương nương nhưng là mười phần tương tự đâu." Phó phi ở một bên khen, Đức phi cười khẽ một tiếng: "Hài tử nhỏ như vậy, cũng mất công Phó phi ánh mắt rất tốt."

"Chẳng lẽ Đức phi nương nương cảm thấy bộ dáng Tiểu công chúa không giống Quý phi nương nương? Vậy phải là bộ dáng giống Hoàng thượng?" Phó phi vẫn cười khanh khách, Trần Mạn Nhu ở một bên co rút khóe miệng, bộ dáng giống Hoàng thượng, vậy còn có thể nhìn sao?

Bộ dáng Hoàng thượng thật rất anh tuấn, chính là, đó là anh tuấn! Góc cạnh nên có vẫn phải có, nếu Tiểu công chúa lớn lên cũng là vẻ mặt góc cạnh, vậy nàng vẫn nên bắt đầu chuẩn bị đồ cưới sớm một chút đi, chính là nhìn đồ cưới dày, nữ nhi nhà mình cũng có thể gả ra ngoài.

"Trần mẫu phi, Ngũ muội muội tên gọi là gì?" Đại công chúa ở một bên xem Tiểu công chúa, nghiêng đầu hỏi, Trần Mạn Nhu lắc đầu: "Phụ hoàng người còn chưa có đặt tên, hiện tại ta cũng chỉ kêu nàng là Tiểu ngũ."

"Đại công chúa cùng Ngũ công chúa thật đúng là tỷ muội tình thâm." Đức phi ở một bên lại không âm không dương mở miệng, Trần Mạn Nhu liếc nàng một cái: "Đó là tự nhiên, Đại công chúa cùng Ngũ công chúa là thân tỷ muội, cảm tình hai người các nàng có thể không tốt sao?"

Đức phi hơi nhíu mày: "Sau này, còn thỉnh Đại công chúa chỉ đạo Nhị công chúa chúng ta nhiều hơn, không cần Nhị công chúa chúng ta hiền đức

có tuệ giống Đại công chúa, chỉ cần nàng có thể học được một nửa của Đại công chúa, thiếp cũng cảm thấy mỹ mãn."

Từ khi Lưu phi mất, Nhị công chúa đã được ôm đến nuôi dưỡng bên người Đức phi. Hoàng thượng luôn luôn yêu thương tử nữ, tất nhiên là sẽ không để cho khuê nữ nhà mình treo một tội danh mưu hại hoàng tử trên người, vì thế ngay cả ngọc điệp cũng sửa lại.

Mà Nhị hoàng tử, lại được Phó phi thỉnh cầu, được đưa tới Thừa Càn cung, bất quá, không sửa ngọc điệp. Hoàng thượng chỉ nói, hẳn đều có suy tính, lại chưa nói có tính toán gì.

"Đức mẫu phi quá khen, bản cung biết những cái đó, cũng đều là đi theo nhóm ma ma học hỏi, nếu Nhị muội muội muốn học, Đức mẫu phi có thể tìm vài ma ma cho Nhị muội muội." Đại công chúa khéo léo cười nói, sắc mặt Đức phi trầm trầm, cũng không nói thêm gì nữa.

Không bao lâu, những người còn lại cũng đều đến đây, trong tã lót Ngũ công chúa bị nhét không ít vật nhỏ. Đức phi đưa một cái ngọc bội, Phó phi đưa một cái ngọc hoàn, Ngụy phi đưa một cái ngọc khóa phiến, còn lại đều là vật không quá quý trọng.

Thời điểm gần giữa trưa Hoàng thượng mới đến đây, mọi người hành lễ, Đức phi cười duyên nói: "Hoàng thượng thật đúng là yêu thương Ngũ công chúa, ngày sau Ngũ công chúa sẽ là đệ nhất nhân bên trong các công chúa."

Trần Mạn Nhu nhìn nhìn Đại công chúa, trên mặt Đại công chúa thoáng chút không vui. Phó phi ở một bên hoà giải cười nói: "Đức phi tỷ tỷ nói lời này, Hoàng thượng là từ phụ, đối hài tử nào cũng đau sủng? Cũng không phải chỉ yêu thương Ngũ công chúa thôi."

Hoàng thượng nhíu nhíu mày, nghiêng đầu nhìn Đức phi: "Nếu người nhàn rỗi không việc gì làm, thì nên quan tâm Nhị công chúa nhiều hơn."

Trầm yêu thương người nào, còn không tới phiên người tới khoa tay múa chân."

Sắc mặt Đức phi nhất thời trắng bệch, vội vàng thỉnh tội: "Thiếp nhất thời nói lỡ, thỉnh Hoàng thượng tha lỗi."

Trần Mạn Nhu lôi kéo cánh tay Tiểu ngũ quơ quơ, tiểu linh đang màu vàng ở trên phát ra thanh âm thanh thúy, Trần Mạn Nhu cười quay đầu nhìn Hoàng thượng: "Hoàng thượng, các vị tỷ muội có thể lại đây chúc mừng đầy tháng Tiểu ngũ, cũng là một phen tâm ý. Ngài cũng không nên tức giận, người xem ngài giận, ngay cả Tiểu ngũ cũng bị dọa dẫm."

Đại công chúa cũng vội vàng đến đây làm nũng, sắc mặt Hoàng thượng lúc này mới đẹp mắt một ít.

Trần Mạn Nhu lại quay đầu nhìn Đức phi: "Các vị muội muội lại đây, bản cung thực cảm kích, chính là hôm nay bản cung chỉ sợ không thể chiêu đãi các vị muội muội, thời gian không còn sớm, mời chư vị cũng trở về đi."

Đang vẫn là trong hiếu kỳ, ngay cả y phục trên người Ngũ công chúa hôm nay đều là đậm sắc, cho dù Trần Mạn Nhu dám thiết yến, các nàng cũng không có can đảm ăn.

Oanh oanh yến yến đứng dậy cáo từ, Đại công chúa có chút cợt xát, Trần Mạn Nhu cười kéo tay Đại công chúa: "Nếu Đại công chúa không chê, ở lại Chung Túy cung ăn một bữa cơm? Hôm nay Hoàng thượng cũng lưu lại đi, cha và con gái các người cũng nói chuyện một chút."

Ngày thường Đại công chúa ở tại cung điện Tây Tam sở, trừ phi là đến Từ An Cung thỉnh an, nếu không rất ít khi nhìn thấy Hoàng thượng, Hoàng thượng cũng không thể thường thường đi xem đi Tây Tam sở, dù sao Đại công chúa cũng đã mười ba, cho nên cha và con gái hai người chưa từng gặp nhau quá nhiều.

Nghe Trần Mạn Nhu an bài như vậy, trên mặt hai người đều lộ ra ý cười, Trần Mạn Nhu cho người bế Ngũ công chúa đi xuống, tự mình nói là muốn đi chuẩn bị ngộ thiện, đem phòng ở để lại cho Hoàng thượng cùng Đại công chúa.

"Mẫu phi, ta khi nào thì mới có thể đi đến trường?" Trần Mạn Nhu vừa ra hậu điện, Tiểu tứ liền theo đến đây, Trần Mạn Nhu đưa tay xoa xoa đầu hân: "Sang năm, làm sao vậy? Người muốn đi học?"

"Uh, đi học có người chơi với ta, mẫu phi, ta nhớ Đại hoàng huynh." Đôi mắt Tiểu tứ đỏ lên, rúc vào bên người Trần Mạn Nhu nói. Trần Mạn Nhu hiểu rõ, trong cung này người cùng Tiểu tứ có tuổi tương đương, cũng chỉ có Nhị hoàng tử cùng Tam hoàng tử.

Trước kia Nhị hoàng tử được Thục phi dạy dỗ, cùng Tiểu tứ cũng không quá thân cận. Mà Tam hoàng tử, lại là thân kiều thị quý, không nói Từ An lo lắng, cho dù Từ An yên tâm, Trần Mạn Nhu cũng không dám để cho Tiểu tứ cùng Tam hoàng tử tiếp xúc nhiều.

Vì thế, toàn bộ hoàng cung, Tiểu tứ cũng chỉ có thể chơi ở chỗ Đại hoàng tử, Đại hoàng tử làm người đoan chính hữu lễ, lại có kiên nhẫn, cũng không ghét bỏ Tiểu tứ, cho nên huynh đệ hai người cảm tình cũng không tệ. Lúc này Đại hoàng tử mất, Tiểu tứ trở thành một người cô đơn, khó tránh khỏi sẽ cảm thấy có chút tịch mịch.

"Tiểu tứ nếu muốn tìm người nói chuyện, không bằng dạy muội muội nói chuyện?" Trần Mạn Nhu nghĩ nghĩ nói: "Người xem, muội muội còn nhỏ như vậy, cả ngày chỉ biết khóc nháo, nếu người dạy muội muội nói chuyện, nói không chừng muội muội nói câu đầu tiên là kêu ca ca đâu."

"Thật sự?" Tiểu tứ có chút chần chờ, lúc này hân đối với muội muội mới sinh ra đã không có nhiều hứng thú lắm, cả ngày không phải ngủ thì là uống sữa, hoặc là gào khóc, lại không thể bởi mình bắt chim nhỏ xem con

kiến, còn không có thể bởi mình chọn đồ ăn, càng không thể cùng mình nói chuyện, thật sự là rất không có ý nghĩa.

"Đương nhiên là thật, người kiên nhẫn nhiều chút, chờ thời điểm muội muội lớn như vậy, có thể cùng nói chuyện với người." Trần Mạn Nhu khoa tay múa chân một chút, Tiểu tử lúc này mới có chút không tình nguyện đáp ứng: "Vậy được rồi, ta mỗi ngày cùng muội muội, chờ muội muội có thể nói, nhất định gọi ca ca trước nhất."

Đối Nguyệt lại đây hồi bẩm ngọc thiện đã chuẩn bị tốt, lúc này Ngũ công chúa đã được vớ nường dỗ ngủ, vì thế Trần Mạn Nhu cũng chỉ mang theo Tiểu tử đi chính điện. Dùng ngọc thiện, Đại công chúa rất có ánh mắt cáo tù, Tiểu tử cũng trở về ngủ trưa.

Trần Mạn Nhu bưng một ly trà cho Hoàng thượng: "Hai ngày nay khí sắc Hoàng thượng này có chút không tốt, có phải hạ nhân hầu hạ không tận tâm hay không?"

"Không phải." Hoàng thượng nhìn Trần Mạn Nhu, ý bảo nàng ở một bên ngồi xuống, dùng một hồi mới nói tiếp: "Hôm nay, có nhân dâng tấu chương thỉnh cầu lập hậu."

Trần Mạn Nhu kinh ngạc một chút, tính tính ngày, Hoàng hậu mất cũng mới hơn nửa năm, mà Từ Ninh mất cũng mới bốn năm tháng, những triều thần đó, thật đúng là tính thời gian nửa điểm cũng không chậm trễ, vừa ra áo tang đại kỳ, hậu cung cũng đang trống không.

Hoàng thượng thấy Trần Mạn Nhu không nói chuyện, ngón tay ở trên bàn gõ gõ: "Người cảm thấy trăm có nên lập hậu hay không?"

"Mặc kệ Hoàng thượng lập hay không lập hậu, khẳng định đều có lý do của mình, thiếp không dám xen vào." Trần Mạn Nhu cúi thấp đầu, chậm rãi nói, chuyện này, nàng thực không thể phát biểu ý kiến. Nàng nói Hoàng thượng hẳn là nên lập hậu, như vậy nên lập ai làm hậu? Tuy rằng qua đại áo

tang Từ Ninh, nhưng là Hoàng thượng tự xưng là hiếu tử, nếu tương lai có lời đồn đãi, ai phụ trách?

Nàng nói Hoàng thượng không nên lập hậu, vậy dựa vào cái gì không thể lập hậu? Là Trần Mạn Nhu nàng muốn ở hậu cung xưng bá, hay là Trần Mạn Nhu cảm thấy Hoàng thượng hẳn là nên giữ đạo hiếu cho Từ Ninh?

Qua một hồi lâu, Trần Mạn Nhu mới nghe Hoàng thượng cười khẽ một tiếng: "Người trái lại là người cẩn thận, thôi, trăm biết người khẳng định sẽ không trả lời. Người đã ra thánh, ngày sau này chuyện hậu cung, người để tâm nhiều hơn, trăm đem phượng ấn giao cho người, người cũng không nên cô phụ tín nhiệm của trăm."

"Hoàng thượng yên tâm, thiếp nhất định sẽ vì Hoàng thượng quản lý tốt hậu cung." Trần Mạn Nhu vội vàng nói, nghĩ nghĩ còn nói thêm: "Hoàng thượng, Đại công chúa đã mười ba tuổi, người xem, có nên chọn lựa phò mã trước hay không? Ít hôm nữa công chúa ra hiếu, cũng không quá luống cuống tay chân."

Sau khi định ra, còn chuẩn bị đồ cưới, ít nhất chuẩn bị một hai năm. Cho nên từ khi mười ba tuổi bắt đầu chọn lựa trượng phu tương lai, thật tình không xem như quá sớm.

Hoàng thượng gật gật đầu: "Việc này trăm đã có tính toán, người ngày thường chiếu cố Đại công chúa nhiều một ít. Mẫu hậu mặc dù có tâm, chính là tuổi cũng đã lớn, trăm cũng không đành lòng để cho mẫu hậu quá mức cho mệt nhọc."

"Việc này không cần Hoàng thượng dặn dò, thiếp khẳng định là sẽ để ở trong lòng." Trần Mạn Nhu đáp, chỉ cần một ngày Đại công chúa không gả ra ngoài, nàng đều đem Đại công chúa bưng lên cao. Về phần dạy cái gì, cái đó thật tình không cần lo.

Không nói trước sau đã dạy không ít thứ, chỉ nói bên người Đại công chúa còn giữ bầu ngực nường hai giáo đường ma ma, Trần Mạn Nhu căn bản không thể nhúng tay vào vấn đề giáo đường Đại công chúa. Nhiều lắm là làm lão mục tử, làm tri tâm tử tử linh tinh.

Như vậy vừa vặn, hai bên đều bớt lo.

Đến tháng sáu, Thiểm Tây bên kia bỗng nhiên truyền đến tin tức, nói là dê vỡ, nước sông tràn bờ. Hoàng thượng bận việc sút đầu mễ trán, vừa cho người chuẩn bị cứu tế, vừa muốn phái người điều tra bên đường dê, đỡ phải lại có địa phương khác bị vỡ.

Cứ như vậy quan viên trên triều cũng không tiện nói nói chuyện lập hậu, ai nói thì chính là sâu mọt quốc gia.

Trần Mạn Nhu cho người thỉnh Đại công chúa đến đây: "Thiểm Tây hồng tai, cũng đã mấy ngày, nghe nói bên kia là người chết đói khắp nơi, chúng ta thân là nữ nhân, cũng không thể giống nam nhân đi cứu tai. Nhưng là, cũng là có thể tận lực một chút."

Thấy Đại công chúa không lên tiếng, Trần Mạn Nhu xoa bóp lòng bàn tay nàng nói: "Trang sức linh tinh ngày thường người không dùng, cũng có thể lấy danh nghĩa an ủi mẫu hậu người hiến ra ngoài, chuyện này, người muốn chính miệng nói với Hoàng thượng."

Đại công chúa nháy mắt tỉnh ngộ lại, tràn đầy cảm kích nhìn Trần Mạn Nhu: "Trần mẫu phi đối ta như thế, ta vô cùng cảm kích." Nàng hiện tại không có mẫu hậu, cũng chỉ có thể dựa vào phụ hoàng.

Những thứ này quyên tặng ra ngoài, không chỉ là vì làm rạng rỡ mẫu hậu, làm cho thế nhân quên không được đại nghĩa trước sau, đồng thời cũng là vì chính nàng mà tích lũy thanh danh, lại làm cho Hoàng thượng nhìn nàng với cặp mắt khác xưa, có thể nói là nhất cử tam đắc.

Trần Mạn Nhu nghĩ ra chủ ý như vậy, cũng chấp tay tặng cho nàng, nàng làm sao có thể không cảm động?

"Tốt xấu gì ta cũng vậy nhìn người lớn lên, ngày sau khả không cần phải nói cái gì cảm kích hay không cảm kích." Trần Mạn Nhu cười nói, nàng tự nhiên cũng có tư tâm. Nếu là lúc này nàng đem chủ ý cùng quyên tặng trực tiếp đưa đến trước mặt Hoàng thượng, sẽ dễ dàng làm cho Hoàng thượng nhớ tới trên triều đình dâng tấu chương thỉnh cầu lập hậu, cảm thấy Trần Mạn Nhu nàng là tạo thanh thế cho bản thân.

Thứ hai, chỉ sợ Từ An bên kia cũng sẽ nhìn nàng không vừa mắt, cảm thấy nàng mua danh chuộc tiếng. Thương đánh chim đầu đàn, nàng khả không muốn trở thành người chết trước.

Trọng yếu nhất là, tuy rằng Đại công chúa mở tiền lệ, nhưng là nếu Hoàng thượng có lòng, tất nhiên có thể điều tra ra, người sau lưng ra chủ ý này là ai. Nàng đối Đại công chúa một mảnh tâm ý, cũng khẳng định sẽ không cho không.

HẬU CUNG MƯU SINH KẾ

Tiểu Nhiên Hoa Khai

www.dtv-ebook.com

Chương 147: Quá Độ

Ngày đó, Đại công chúa liền thượng tấu với Hoàng thượng, tỏ vẻ phải giảm phân nửa tiền tiêu hàng tháng của mình, cũng hiến một nửa tài sản bản thân. Hoàng thượng rất cảm động, liền tiếp mấy ngày đều là để cho Đại công chúa đến Càn Thanh cung cùng dùng bữa.

Có mở đầu, có thể kéo những người khác. Trần Mạn Nhu có nhiều tâm nhãn, để cho Tiểu tứ nhà mình là người thứ nhất ra tiền trong các hoàng tử, Ngũ công chúa tuổi còn nhỏ, chỉ có tiền tiêu hàng tháng, còn không có tài sản, liền bài trừ ra bên ngoài.

Không đến năm ngày công phu, hậu cung liền hiến cho đi ra một đại tuyệt bút tiền tài. Đồng thời, Trần Mạn Nhu thượng tấu, cung tỳ quá nhiều, muốn phóng xuất một bộ phận, vì thiên hạ cầu phúc. Hoàng thượng lúc này liền đáp ứng, dù sao trong cung liên tục chết vài chủ tử, lúc này quả thật là dư ra không ít người.

Trần Mạn Nhu nhìn hai người Đối Nguyệt cùng Tần Hoan công bực nhỏ đứng ở trước mặt mình, trong lòng rất luyến tiếc. Nhưng là hai người này tuổi cũng không nhỏ, nếu không xuất cung lập gia đình, ngày sau chỉ sợ cũng tìm không được đối tượng tốt.

"Nương nương, ngài phải bảo trọng, y thuật của Lập Xuân đã học không tệ biệt lắm, thậm chí so với nô tỳ còn mạnh hơn vài phần, nương nương ngài ngày sau cho nàng ở bên người hầu hạ." Đối Nguyệt gạt nước mắt một phen nói, Tần Hoan cũng khóc theo: "Số sách nô tỳ đã giao cho Lập Hạ, hiện tại nàng tính số khá nhanh, trí nhớ cũng tốt, xem số sách một lần thì có

thể nhớ kỹ toàn bộ, ngày sau nương nương có cái gì muốn tìm, chỉ cần tìm nàng."

"Bản cung biết, các người hầu hạ bản cung nhiều năm như vậy, bản cung đều ghi tạc trong lòng." Trong lòng Trần Mạn Nhu cũng không chịu nổi, quay đầu cho Lập Hạ ôm đến đây hai cái hòm: "Đây là bản cung cho các người làm đồ cưới, ngày sau các người nếu là gặp chuyện gì, chỉ cần đi Trần phủ tìm người, bản cung thì sẽ thay các người giải quyết."

"Đa tạ nương nương." Hai người lại hành đại lễ với Trần Mạn Nhu, nếu không lại, chung quy cũng phải đi, đi theo Minh tổng quản ra Chung Túy cung, hai người vừa đi vừa quay đầu nhìn lại, ra khỏi cung, mới nhịn không được gào khóc một chút.

Trần Mạn Nhu cũng tự mình đem đại cung nữ mình xem trọng nhất cho xuất cung, những phi tần khác dù không muốn như thế nào, cũng chỉ có thể đem người bên người mình lấy ra. Không hề thiếu người bên người phi tần, đều là từ nhà mẹ đẻ mang vào, lại hầu hạ rất nhiều năm, không riêng gì biết bí mật nhóm chủ tử, lại được nhóm chủ tử thập phần coi trọng giúp đỡ.

Bị Trần Mạn Nhu xuống tay như vậy, một đám người đều oán hận trong lòng, lại không dám phản kháng.

Nhất là Phó phi, mang tiến cung hai cung nữ, lần này cũng bị phóng xuất một cái. Hai người bên người Đức phi, cũng bị phóng xuất toàn bộ.

Cứ như vậy, trong cung liền trống trải, vài chủ điện, chỉ có Chung Túy cung, Vĩnh Hòa cung, cùng với Thừa Càn cung có người. Triều thần lập tức lại bắt đầu dâng tấu chương, nói Hoàng thượng hậu cung hư không, nên tuyển tú.

Con nổi dòng nặng như trời, nhất là con nổi dòng của Hoàng thượng.

Hoàng thượng lại có chút không kiên nhẫn, liên tiếp trách cứ ba đại thần dâng tấu chương yêu cầu tuyển tú, làm cho tiếng la tiền triều bình ổn một ít.

Sau khi Trần Hoài Cần hồi phủ, đem chuyện trên triều đình nói một lần, Trần tướng quân thở dài: "Mấy ngày này, người tặng lễ nhà chúng ta cũng nhiều lên, dựa theo ý tứ tổ phụ người, chúng ta đóng cửa từ chối tiếp khách, cả ngày nơm nớp lo sợ, cũng không biết khi nào thì mất đầu."

Trần Hoài Quyết từ bên ngoài tiến vào, tiện tay bưng một ly trà rót hết, lập tức lộ ra tươi cười thật to: "Cũng nhanh, trước đó vài ngày tỷ tỷ nói phối phương kia, ta tìm người làm ra một số thứ, vẫn còn có một chút tỳ vết, lại thêm thời gian ba ngày, ta có thể đưa đến trước mặt Hoàng thượng."

Hắn hiện tại biểu hiện bên ngoài là quan lục phẩm, trên thực tế, hắn ở trước mặt Hoàng thượng, có thể xem như có mặt mũi. Hai năm trước giao sinh ý thủy tinh cho Nội Vụ phủ, còn trình lên sơ đồ chế tạo thuyền, cùng với phương thức máy dệt cùng đánh cốc cơ, làm cho hắn chậm rãi thành tâm phúc của Hoàng thượng.

"Nếu lần này người đưa lên, thì lại lập công lớn, Mạn Mạn lại thêm vài phần nắm chắc." Trần tướng quân cũng cười nói, Trần Hoài Cần gật gật đầu, lại đột nhiên hỏi nói: "Người lần này tính tại triều đình dâng ra?"

"Tự nhiên không phải, vẫn là dựa theo dĩ vãng, dùng mật chiết đưa lên đi." Trần Hoài Quyết lắc đầu, hắn không thích kế thừa chí hướng lão cha đi làm tướng quân, cũng không thích giống đại ca mỗi ngày cầm tấu chương mà đọc, cho nên lúc ấy tỷ tỷ liền chỉ cho hắn một con đường khác.

Cái gọi là nhân tài, đó mới được Hoàng thượng xem trọng nhất, không tranh quyền không đoạt lợi chẳng phân đảng cũng không kết phái, lại có thể ban ơn cho con nôi dòng. Thật giống như trên triều đình, có văn thần có võ tướng, các bên đều có thể phong cảnh vô hạn, nhưng là phái thanh lưu, cũng là xuất sắc nhất cùng với sống lâu nhất.

"Dùng mật chiết rất tốt, cũng nói cho Hoàng thượng, mặc kệ có Mạn Mạn hay không, Trần gia chúng ta đều chỉ chân thành với Hoàng thượng. Hoàng thượng thấy Trần gia chân thành, Mạn Mạn mới có thể được lợi. Nếu là để cho Hoàng thượng cho rằng Trần gia chúng ta tâm lớn, chỉ sợ ngày sau Mạn Mạn ngày cũng không dễ chịu lắm."

Trần tướng quân ở một bên vuốt râu nói, Trần Hoài Cẩn cùng Trần Hoài Quyết cùng nhau đứng dậy đứng trang nghiêm: "Cẩn tuân phụ thân dạy bảo."

"Được rồi, vài người nhà chúng ta trò chuyện, không cần chính thức như vậy."

Trần tướng quân khoát tay, để cho hai con trai ngồi xuống, lúc này mới tiếp tục nói: "Chuyện tình thư đồng, các người nghĩ như thế nào?"

"Ý tứ muội muội ta hiểu được, Trần gia chúng ta vốn cũng đã cùng Tứ hoàng tử buộc cùng một chỗ, căn bản không cần cho thư đồng đi vào nữa. Danh ngạch kia, còn có thể lung lạc thêm một người, nguyên bản ta nghĩ, văn võ mỗi bên một người, nhưng là muội muội nói, như vậy lúc đầu thấy tốt, nhưng là ngày sau Tiểu tử lớn lên, Hoàng thượng già đi, lại quay đầu nhìn lại, như vậy sẽ không thỏa đáng."

Trần Hoài Cẩn dừng một chút nói: "Muội muội nói, võ tướng bên này, chỉ cần tổ phụ còn sống, chỉ cần phụ thân còn tại, sẽ không cần quá mức chặt chẽ."

Kỳ thật, cho dù là Trần lão thái gia qua đời, cũng không cần quá lo lắng. Trần lão thái gia hiện tại ở Quốc Tử Giám đảm nhiệm Võ viện viện trưởng, thủ hạ đệ tử đi ra cũng không thiếu, cũng được cho là đào lý khắp thiên hạ, như vậy Trần gia bọn họ nếu vẫn khuyết thiếu người trong quân, vậy mặt mũi đại nhân đều không còn.

Trần Hoài Quyết ở một bên gật đầu tỏ vẻ đồng ý: "Tỷ tỷ luôn luôn thông minh, tuyển võ tướng bên này, quả thật không ổn làm, còn không bằng tuyển văn thần, gần đây thiên hạ an ổn, ngày sau địa vị văn thần thật cao, Trần gia chúng ta cũng không phải đang chuyển hình sao? Thứ hai, Hoàng thượng nơi đó, là xác định tâm tư vững chắc không thể động, mặc kệ như thế nào, chỉ cần Hoàng thượng còn sống, thì sẽ là đứng đầu thiên hạ."

"Vậy người nhóm nói thử, có thí sinh tốt?" Trần tướng quân dừng một chút nói, Trần Hoài Căn mở đầu trước: "Trong nhà Vương thái phó có một tiểu tôn tử, năm nay bảy tuổi, tuổi thích hợp, chính là thân phận... Hẳn là ấu tử con vợ kế Vương thái phó, chậm nhất sang năm, chọn hoàng hậu có thể xác định, đến lúc đó, này thân phận còn có chút thấp."

"Trong nhà tông nhân Thuần vương gia có một tiểu nhi tử, năm nay sáu tuổi, chính là đứa nhỏ này giống như bị trong nhà sủng quá mức, tính tình có chút không tốt." Trần Hoài Quyết cũng nói: "Chúng ta tình nguyện lựa chọn người thân phận thấp một chút, cũng không cần tuyển người tính tình không tốt, không nên làm hồng Tứ hoàng tử."

"Trong nhà Trang quận vương còn có một tiểu tôn tử, năm nay cũng bảy tuổi, nghe nói thuở nhỏ thông minh lanh lợi, thập phần được Trang quận vương yêu thích." Trần Hoài Căn nghĩ nghĩ nói thêm, Trần tướng quân khoát tay: "Không được, Trang quận vương lúc trước cùng Dương gia có chút dính líu, hiện tại Dương gia đã không còn, không biết chừng khi nào thì Trang quận vương sẽ bị liên lụy."

Sau khi Dương quý phi chết đi, Hoàng thượng liền lập tức đoạt chức vị Cửu Môn Đề Đốc của phụ thân Dương quý phi, tâm phúc khác phái tiếp nhận. Hiện tại Dương gia đã bị xét nhà, thụ đồ mi hầu tán, người chung quanh Dương gia, khẳng định cũng chịu liên lụy theo.

Phụ tử ba người thảo luận vô cùng náo nhiệt, Tiểu tử còn không biết chuyện chọn thư đồng cho mình đã nhanh được xác định, hẳn bị Trần Mạn

Nhu lửa đối nhận nhiệm vụ dạy muội muội nói chuyện, cả ngày cầm quyển sách ở trước mặt Ngũ công chúa đọc.

"Nương, ta đọc lâu như vậy, muội muội tại sao cũng chưa phản ứng?" Lại đọc gần nửa canh giờ, Tứ hoàng tử quay đầu hỏi Trần Mạn Nhu, Trần Mạn Nhu cười bóp mũi hắc: "Sao không có phản ứng? Người xem, vừa rồi thời điểm người học bài, muội muội liền quay đầu nhìn người, hiện tại người không đọc, nàng đã muốn khóc." :hixhix: :hixhix: :hixhix: :hixhix:

Tiểu tứ vừa thấy, ai nha, quả nhiên a, muội muội mình sắp khóc. Vì thế, vội vàng cầm sách lại đọc lên. :love2: :love2: :love2: :love2:

Trần Mạn Nhu ở một bên cười cười, cúi đầu tiếp tục thiêu thừa may vá. Lập Xuân xốc rèm cửa tiến vào: "Nương nương, Tề mỹ nhân đến đây."

"Làm cho nàng đến sườn điện chờ." Trần Mạn Nhu dừng một chút nói, dặn dò vú nương chiếu cố Tiểu tứ cùng Ngũ công chúa cho tốt, Trần Mạn Nhu mới đứng dậy đi đến sườn điện, Tề mỹ nhân ngồi yên ở một bên, thấy Trần Mạn Nhu tiến vào, vội vàng hành lễ.

"Đứng dậy đi, hôm nay tại sao đến đây?" Trần Mạn Nhu khoát tay, Tề mỹ nhân đi đến muốn đỡ Trần Mạn Nhu, Trần Mạn Nhu lại ra dấu nàng đến bên cạnh ngồi. Tề mỹ nhân ngượng ngùng cười ở một bên ngồi xuống: "Thiếp là tưởng niệm nương nương, nương nương nơi này có nước trà ngon, điểm tâm cũng tốt, thiếp da mặt dày nên tới đây."

"Theo như người nói, cái gì nước trà ngon, nhưng là bản cung nghe nói, vài ngày trước Phó phi ở ngự hoa viên mở hội trà, người không đi qua?" Trần Mạn Nhu hơi nhú mày cười nói, hiện tại trong cung không có hoàng hậu, nữ nhân hậu cung hình như đều điên rồi.

Phó phi làm hội trà, Đức phi làm hội thưởng hoa, Ngụy phi luôn luôn làm mình thành người trong suốt đều đến các cung điện báỉ phòng. Còn các

chiêu nghi, phân vị rất thấp, với hậu vị cũng không có viễn vong, nhưng không trở ngại các nàng nịnh bợ người khác.

Một hồi như ong vỡ tổ đi nịnh bợ Phó phi, một hồi như ong vỡ tổ đi nịnh bợ Đức phi, hoặc là như ong vỡ tổ đi chúc thọ Ngụy phi, nháo ra động tĩnh cũng không nhỏ.

Chung Túy cung nàng, lại kém chút bị người đập đến không có cửa, may mắn nàng dựa vào Ngũ công chúa tuổi nhỏ, không chịu nổi tranh cãi âm ỉ, thỉnh thoảng chỉ để cho những người đó không thể tới cửa bái phỏng, cũng theo không dễ dàng ra Chung Túy cung, nếu không, sẽ bị những người đó làm âm ỉ chết mất.

"Thiếp không đi, nghe nói hội trà của Phó phi sẽ làm thơ, thiếp tài sơ học thiển, sẽ không đi qua dọa người." Tề mỹ nhân cười nói: "Hội thưởng hoa của Đức phi nương nương ngược lại rất thú vị, thật nhiều người đi đâu, Tống tử tử cũng đi, nói là Đức phi nương nương rất rộng rãi, thường không ít thứ."

"Thường cái gì?" Hiện tại Tề mỹ nhân thường thường đến đây đem động tĩnh những người khác nói nói, Trần Mạn Nhu có rảnh thì nghe nghe, xem như chuyện vui.

"Có trang sức có vải vóc, Thường mỹ nhân có vẽ đặc thù, Đức phi nương nương ban cho nàng một chậu hoa. Thôi uyển nghi không có đi, nói là thân mình không khoẻ." Tề mỹ nhân cẩn thận nói, Trần Mạn Nhu nghĩ nghĩ, hỏi: "Thành chiêu nghi đâu?"

"Thành chiêu nghi mặc kệ là Phó phi mời hay là Đức phi mời, cũng chưa từng đi, chỉ nói Ngũ hoàng tử thân thể không khoẻ." Tề mỹ nhân cũng có chút kỳ quái, thời điểm Thành chiêu nghi tiến cung rất phong cảnh a, ý vào Dương quý phi, hận không thể lúc đó đem ngay tứ phi đều dẫm nát trong lòng bàn chân.

Sau lại có Ngũ hoàng tử, cũng chậm chậm yên lặng xuống. Hiện tại, đều sắp trong suốt như Ngụy phi lúc trước.

"Nàng trái lại là người thông minh." Trần Mạn Nhu trong lòng thở dài nói một câu, trước kia bề ngoài nàng đi theo Dương quý phi. Sau khi có Ngũ hoàng tử, liền ẩn nấp, độc dược của Dương quý phi trong cung, người của Từ Ninh, có thể làm không được. Độc dược kia, chỉ có Dương quý phi cùng cung nữ bên người của nàng biết.

Nếu không phải Thành chiêu nghi chặn ngang một cước, phỏng chừng kế hoạch của Từ Ninh cùng Thục phi còn có càng nhiều khúc chiết đâu.

HẬU CUNG MƯU SINH KẾ

Tiểu Nhiên Hoa Khai

www.dtv-ebook.com

Chương 148: Cát Phục

Đến tháng bảy, Hoàng thượng bỗng nhiên hạ chỉ, cho Trần Hoài Quyết dẫn người toàn quyền phụ trách chuyện xây dựng đê, vì để cho Trần Hoài Quyết tùy cơ ứng biến, trực tiếp đem tòng ngũ phẩm Viên Ngoại lang tăng lên tới chính tứ phẩm Công Bộ thị lang.

Tin tức này vừa ra, triều đình ồ lên, cơ hồ mọi người đều dâng tấu chương cho Hoàng thượng, nói Trần Hoài Quyết tuổi quá trẻ, không đảm đương nổi trọng trách này, trước kia cũng chẳng có công tích gì đặc thù, Hoàng thượng không thể đem chuyện này giao cho Trần Hoài Quyết.

Từ cổ đến nay, chuyện xây dựng đê đập, đều là một nhiệm vụ béo bở, cho dù là một trảo nhẹ nhàng, cũng có thể đem túi tiền nhồi đầy, nếu có tâm, mò mười vạn tám vạn, căn bản không nói chơi.

Cho nên ngay khi bắt đầu thủy tai vào tháng năm, mọi người đều đã muốn theo dõi mọi chuyện. Như là chấn tai, như là xây dựng đê. Đoán chừng mỗi người đều muốn vì bản thân mình hoặc là đảng phái của mình đoạt được lợi ích, kết quả, hiện tại chỗ tốt lớn nhất cứ nhiên rơi xuống đầu một tên mao đầu tiểu tử.

Trần Hoài Quyết làm kinh quan vài năm thì như thế nào? Trên triều đình, có thể vào triều yết kiến, người nào không phải ở kinh thành lăn lộn hơn mười năm? Phụ thân Trần Hoài Quyết là tướng quân thì như thế nào? Bây giờ còn không phải làm người vô hình trên triều?

Tiểu tử Trần Hoài Quyết này, phía sau không quyền không thế, dựa vào cái gì có thể được lợi ích này?

Đương nhiên, cũng có người không ít miễn cảm nghĩ đến, Trần gia còn có một nữ nhi ở hậu cung làm phi tử, hơn nữa trước mắt là phi tử phân vị cao nhất. Nhưng càng như vậy, những người đó càng không muốn để cho Trần Hoài Quyết đi ra ngoài lập công, nếu thật sự để cho Trần Hoài Quyết lập được công lao, vậy có nữ nhi người ta, vậy tính toán còn có thể thành sao?

Mọi người đem triều đình trở thành cái chợ, mỗi ngày âm ỹ, mỗi ngày tìm lý do nói Trần Hoài Quyết phá hư không có tư cách phụ trách chuyện này.

Dưới cơn giận dữ của Hoàng thượng, cho người cầm một bao đồ vật đến triều đình: "Các người đã nói Trần Hoài Quyết không có tư cách, vậy trăm liền cho các người nhìn xem, Trần oài Quyết rốt cuộc có tư cách này hay không, thứ này, là Trần Hoài Quyết tìm đã bỏ nhiều năm thời gian nghiên cứu, trăm hiện tại liền cho các người nhìn hiệu quả."

Trần Mạn Nhu nghe Tiểu Hỉ Tử mi phi sắc vũ nói chuyện trên triều đình, thậm chí ngay cả lời Hoàng thượng nói cũng một chữ không rời thuật lại, trong lòng thực là có chút dở khóc dở cười. Tiểu tử ở bên cạnh cũng nghe mùi ngon: "Tiểu Hỉ Tử, nhanh, sau đó như thế nào?"

"Sau đó? Sau đó đương nhiên là những người đó đều ngây ngẩn cả người, mặc kệ bọn họ dùng biện pháp gì, đều đập không vỡ cái thủy tinh (xi măng) kia, chỉ có thể thừa nhận, Trần đại nhân có thể đảm đương chuyện xây dựng đê đập." Tiểu Hỉ Tử vui tươi hơn hớn nói.

Trần Mạn Nhu để cho Lập Xuân cho Tiểu Hỉ Tử một cái hà bao: "Tốt lắm, người xem người Chung Túy cung cho tốt, ngày sau không cần tùy tiện đi Càn Thanh cung tìm hiểu tin tức, thời gian các người ở trong cung cũng không ngắn, hẳn là rõ ràng tội danh ‘khuy tư để tung’ là cái gì, về sau đừng cho bản cung nhắc nhở các người."

Tiểu Hỉ Tử biến sắc, vội vàng đáp: "Là, tiểu nhân cần tuân mệnh lệnh Quý phi nương nương." Trong khoảng thời gian này chuyện lập hậu là được người dặt bên miệng, bọn họ cũng hiểu được Quý phi nương nương khẳng định sẽ được lập thành hoàng hậu, nghĩ nhiều, còn có chút lằng lằng. Nếu không phải hôm nay Quý phi nương nương nhắc nhở, chỉ sợ ngày sau sẽ thật gặp phải mầm tai vạ.

"Được rồi, người đi xuống dưới phân phó một tiếng, không có mệnh lệnh bản cung, để cho bọn họ không cần tùy ý đi lại." Trần Mạn Nhu khoát tay nói, Tiểu Hỉ Tử lĩnh mệnh, xoay người ra cửa phòng.

Tiểu tứ có chút nghi hoặc ngẩng đầu nhìn Trần Mạn Nhu: "Nương, vì sao không thể thăm dò sự tình?"

Trần Mạn Nhu nháy mắt mấy cái, suy nghĩ trong chốc lát mới nói: "Tìm hiểu tin tức sẽ làm phụ hoàng người cảm thấy, chúng ta đang giám thị hãn, sẽ làm phụ hoàng người thực phản cảm, về sau sẽ không thích người."

Giải thích xong, mình cũng đổ một tầng mồ hôi, trong lòng suy nghĩ, nhanh chóng xem xét tìm một tiên sinh cho Tiểu tứ mới được. Nàng có thể giải thích các loại lý lẽ, có thể chậm rãi bồi dưỡng tính cách Tiểu tứ, có thể dạy Tiểu tứ một ít chuyện, nhưng thuật để vương chân chính, vẫn là đại nho mới có thể dạy.

Nàng là một nữ nhân hậu cung, nếu là để cho Tiểu tứ hoàn toàn sinh trưởng ở trong tay nàng, vậy sẽ chỉ là hại Tiểu tứ.

Tiểu tứ còn có chút ngây thơ, nghe Trần Mạn Nhu giải thích xong cũng không nghĩ nhiều, chỉ hưng trí bừng bừng xoay người cầm cái trống bỏi quay đầu đùa Ngũ công chúa.

Chuyện trên triều đình, Trần Mạn Nhu không đi tìm hiểu, nhưng về Trần gia, nàng vẫn có thể thu được. Tỷ như nói, Trần Hoài Quyết tiếp thánh chỉ

đi Thiêm Tây. Trần gia đưa vào trong cung một danh sách, phía trên liệt kê tên bảy tám đứa nhỏ, tính toán vì Tiểu tứ chọn lựa thư đồng.

Trần Mạn Nhu nhìn những tên kia, lại rút ba người, còn lại năm, lại đưa về Trần gia. Một năm kế tiếp, Trần gia sẽ cẩn thận quan sát năm đứa nhỏ kia, chọn ra người bản tính tốt đẹp, đợi đến sang năm thời điểm Tiểu tứ đến trường thì dùng.

Bởi vì hậu cung không có hoàng hậu, phi tần không xem như con dâu chính thức, cho nên thỉnh an Từ An thái hậu, cũng không phải là đi mỗi ngày, chỉ cách vài ngày đi một lần. Nghĩ đến ngày mai lại đi thỉnh an, trong lòng Trần Mạn Nhu có chút bị đè nén.

Từ An thái hậu cũng không biết là xảy ra chuyện gì, liền có chút nhìn nàng không vừa mắt, nhiều lần chọn thứ. Nàng ngược lại thì không sao cả, nhưng chỉ sợ ảnh hưởng ấn tượng trong lòng Hoàng thượng đối với nàng. Tuy rằng Hoàng thượng không quá thích Từ An thái hậu nhúng tay vào chuyện hậu cung, nhưng dù sao Từ An thái hậu cũng là mẹ ruột Hoàng thượng.

Trần Mạn Nhu rất là buồn bực, năm đó thời điểm Từ Ninh đi, tại sao không đem Từ An thái hậu mang đi đâu?

Tuy rằng không thích đi thỉnh an, nhưng đến thời gian, Trần Mạn Nhu vẫn dẫn Tiểu tứ bế Ngũ công chúa đi qua. Đại công chúa đang ở một bên bồi Từ An thái hậu nói chuyện, thấy Trần Mạn Nhu ở dưới hành lễ, vội vàng tránh qua một bên.

"Đứng dậy đi, Tiểu tứ đến bên người Hoàng tổ mẫu, gần đây tại sao không có tới tìm Tam hoàng huynh người chơi a?" Từ An thái hậu nhìn cũng không nhìn Trần Mạn Nhu, trực tiếp xua tay cho nàng ngồi một bên, sau đó kéo Tiểu tứ đến bên người hỏi.

"Tiểu tứ phải làm công khóa, cho nên không thể ra đến chơi." Tiểu tứ nài thanh nãi khí nói, nhìn nhìn Tam hoàng tử ngồi trên nhuyễn tháp cầm cừu liên hoàn đùa, còn nói thêm: "Tam hoàng huynh có thể đi tìm Tiểu tứ, Tiểu tứ nơi đó có rất nhiều đồ chơi tốt."

Sắc mặt Từ An thái hậu trầm trầm, nhìn thoáng qua Trần Mạn Nhu: "Đứa nhỏ còn nhỏ, người luôn bắt đứa nhỏ làm cái gì? Còn không có đến trường đâu, mỗi ngày bố trí công khóa, chờ đi học, người còn không đem tôn tử của ta làm mệt chết?"

Trần Mạn Nhu không chút hoang mang đứng dậy hành lễ: "Thái Hậu nương nương giáo dục phải, thiếp về sau sẽ chú ý."

Từ An giống như đắm một quyền vào bông, hừ hai tiếng, quay đầu lại cùng Đại công chúa nói chuyện. Không có Từ An thái hậu phân phó, Trần Mạn Nhu cũng không dám ngồi xuống, đành phải quy củ đứng ở một bên.

Chờ Đức phi tiến vào, thấy Trần Mạn Nhu đứng ở nơi đó, lập tức nhú mày lộ ra tươi cười khiêu khích, lúc này mới đi thỉnh an Từ An thái hậu: "Thái Hậu nương nương, Quý phi tử tử làm chuyện gì làm cho ngài tức giận? Lão nhân gia ngài là người nhân từ thiện lương nhất, cũng đừng cùng nàng so đo. Người xem, Tứ hoàng tử cũng đau lòng Quý phi nương nương đâu."

Khóe miệng Trần Mạn Nhu co rút, đây là khoe khoang người ở trước mặt Từ An thái hậu có vẻ có mặt mũi a, hay là đến châm ngòi Từ An thái hậu cùng Tiểu tứ?

Từ An thái hậu cúi đầu nhìn nhìn Tiểu tứ, thấy Tiểu tứ quả nhiên là thường thường quay đầu nhìn Trần Mạn Nhu, trong lòng liền lại bất mãn, chán ghét trừng mắt nhìn Trần Mạn Nhu một cái nói: "Như thế nào, ai gia cho người đứng một lát, người còn cảm thấy ủy khuất?"

"Thiếp không dám, thiếp chính cảm thấy ngồi thời gian quá dài, đi đứng cũng có chút không dễ dàng, đứng một lát vừa vặn có thể làm cho máu lưu thông một ít." Trần Mạn Nhu vội vàng nói, lại nhìn nhìn Đức phi, cười thực ôn hòa: "Thiếp không thể so với Đức phi muội muội, thân mình thật tốt, hôm qua còn ở Ngự Hoa viên vòng vo hai canh giờ đâu, nguyên bản thiếp thấy một người mặc y phục màu hồng phấn giống Đức phi muội muội nhưng còn không có nhận ra, sau đó mới biết được là Đức phi muội muội."

Sắc mặt Từ An càng âm trầm, tuy rằng nàng ước gì toàn người trong thiên hạ đều không cần giữ đạo hiếu cho Từ Ninh thái hậu, nhưng là thực sự có người làm như vậy, đó nhưng là đánh vào mặt. Chờ đến nàng, những người này càng không muốn giữ đạo hiếu đi?

"Thái Hậu nương nương thứ lỗi, hôm qua là thiếp sơ sót." Sắc mặt Đức phi hoảng hốt, vội vàng đứng dậy bồi tội. Hôm qua nàng được tin tức, nói Hoàng thượng ở Ngự Hoa viên thưởng cảnh, từ khi Hoàng hậu mất, Hoàng thượng đã gần nửa năm không có cho người thị tẩm, toàn bộ nữ nhân hậu cung đều là lúc nào cũng khắc khắc nhìn chăm chăm động tĩnh Hoàng thượng. Cho nên, lúc này nàng mới thay đổi y phục đi ra ngoài, không nghĩ tới, Hoàng thượng không thấy, trái lại để cho tiện nhân Trần Mạn Nhu này bắt nhước điểm.

Lúc này, mặc kệ nói cái gì đều là sai, còn không bằng trực tiếp nhận sai. Dù sao Từ An thái hậu xem Trần Mạn Nhu không vừa mắt, nhất định là sẽ không trừng phạt nàng quá nhiều.

"Được rồi, người trở về sao chép mười bản kinh phật." Từ An thái hậu không kiên nhẫn nói, Đức phi căn căn môi, cũng chỉ có thể ứng tiếng, quay đầu liền trừng mắt nhìn Trần Mạn Nhu một cái, Trần Mạn Nhu cũng không thèm để ý, dù sao cũng không phải lấy đao chém.

Lập tức, đám người Phó phi cũng đi theo tiến vào đến. Từ An thái hậu cho người đến đây đem vài đứa nhỏ đều đưa đến sườn điện, Đại công chúa

đứng dậy hành lễ với Từ An thái hậu: "Hoàng tổ mẫu, cháu gái cũng đi theo xem một chút."

"Đi thôi, người là đại tỷ, ngày sau phải chiêu khán bọn đệ đệ muội muội của người nhiều một chút." Từ An thái hậu đối với Đại công chúa ngược lại vẻ mặt ôn hoà, khoát tay cho Đại công chúa cũng đi qua. Chờ bóng dáng Đại công chúa vào sườn điện, Từ An thái hậu quay đầu hỏi Trần Mạn Nhu: "Nội Vụ phủ đã đưa đến vải vóc?"

"Là, Thái Hậu nương nương, hôm kia đã đến, thiếp liền cho bọn họ tạm thời giữ lại, hôm nay trực tiếp đưa đến Từ An cung, Thái Hậu nương nương chọn mấy thất trước, còn lại lại phân đi xuống." Trên thực tế, chính là đem chuyện phân phát giao cho Từ An thái hậu.

Từ An xem ai thuận mắt, có thể lấy danh nghĩa ban thưởng cho nhiều mấy thất. Xem ai không vừa mắt, vậy không cho. Cuối cùng sau khi Từ An chọn lựa, vải tốt, sẽ không còn bao nhiêu. Nếu Trần Mạn Nhu không muốn hạ xuống thanh danh không tốt, khẳng định không thể đem vải tốt toàn bộ lưu lại cho bản thân, còn có vài vị hoàng tử công chúa đâu, nàng phải cùng cố thanh danh của mình mới được.

Từ An thái hậu đối với việc Trần Mạn Nhu quyết định như vậy rất là vừa lòng, khó được khích lệ một câu: "Người trái lại có hiếu tâm. Bất quá, hiện tại người đã chường cung vụ, chuyện vụn vặt đó, phải học được tự mình làm chủ, mọi chuyện đều để cho ai gia quyết định cho người, vậy người còn không bằng đem phượng ấn cho người khác cầm."

Đây là điển hình chiếm tiện nghi còn chửi má nó, Trần Mạn Nhu nhanh đối với Từ An thái hậu hết chỗ nói rồi, chỉ cúi mi mắt đáp: "Là, đa tạ Thái hậu nương nương dạy bảo, thiếp ngày sau nhất định sẽ tính toán trước, cũng không để cho Thái hậu nương nương phí công như thế."

Phó phi không tránh khỏi muốn đi theo nói vài câu chua chát, nhưng là hiện tại, phân vị Trần Mạn Nhu rất cao, nàng nói cũng không thể nói quá trắng trợn, Trần Mạn Nhu chỉ làm như không có nghe thấy. Nàng hiện tại cũng không phải là lúc mới vừa vào cung, chỉ cần giả trang bộ dạng ngay thẳng đáng yêu tâm vô thành phủ là được.

Hiện tại mục tiêu của nàng là hoàng hậu, vì vậy phải biểu hiện đại khí khoan dung, không cùng người khác tính toán chi li. Tuy rằng không cùng các nàng chấp nhặt thì có thể gặp cảnh khốn cùng, nhưng là, nơi này là Từ An cung. Ở Từ An cung gặp cảnh khốn cùng, ý nghĩa có thể to lắm. Ra Từ An cung, cho Phó phi mười lá gan, Phó phi cũng không dám nói như vậy.

"Nương nương, tiểu nhân tìm hiểu được một cái tin tức lớn, Nội Vụ phủ, Nội Vụ phủ đã bắt đầu chuẩn bị cát phục hoàng hậu." Ngày vừa qua hơn một tháng, Tiểu Nhạc Tử liên vội vội vàng vàng đến đây thông báo, thần sắc trên mặt còn mang theo chút kinh hoàng: "Nương nương, chuyện có thể có biến hay không?"

Tiểu Nhạc Tử nói xong, cảm thấy càng kích động. Lúc này Trần Hoài Quyết Trần đại nhân còn chưa trở về, xây dựng đề đập cũng không truyền tới tin tức, Hoàng thượng cũng không nói trước, trực tiếp cho Nội Vụ phủ bắt đầu chuẩn bị cát phục hoàng hậu, chẳng lẽ, thật sự là sự tình có biến?

Trong lòng Trần Mạn Nhu cũng hoảng hốt một chút, sắc mặt cũng trắng một chút. Bất quá, lập tức lại trấn định xuống, cho dù là xảy ra ngoài ý muốn, lúc này nàng cũng phải trấn định, bằng không, thật đúng là không có biện pháp vân hồi rồi.

HẬU CUNG MƯU SINH KẾ

Tiểu Nhiên Hoa Khai

www.dtv-ebook.com

Chương 149: Khẩu Phong

Hít sâu mấy ngụm, Trần Mạn Nhu làm cho mình tỉnh táo lại. Lạnh lùng bình tĩnh, thật đúng là phát hiện vấn đề, Trần Mạn Nhu nhìn chăm chăm Tiểu Nhạc Tử, từng chữ từng chữ hỏi: "Người nói, Nội Vụ phủ đã bắt đầu chuẩn bị cát phục?"

"Là, Quý phi nương nương." Tiểu Nhạc Tử vội vàng gật đầu, mặt Trần Mạn Nhu không chút thay đổi nhìn chăm chăm Tiểu Nhạc Tử, một lát sau, trên mặt cư nhiên lộ ra tươi cười sáng lạn, kém chút không đem Tiểu Nhạc Tử dọa đến, còn tưởng rằng nương nương nhà hắc chịu kích thích quá lớn, cho nên tâm thần mất cân đối.

"Nương nương, nương nương ngài không có việc gì đi?" Tiểu Nhạc Tử nơm nớp lo sợ hô, Trần Mạn Nhu không tiếng động cười trong chốc lát, quay đầu nhìn Tiểu Nhạc Tử "Không có tin tức tuyển tú, lại bắt đầu chuẩn bị cát phục, người nói, chủ nhân cát phục này, sẽ là người nào?"

Lúc trước Tiểu Nhạc Tử cũng là bị dọa choáng váng, nghĩ Hoàng thượng còn không có ban thánh chỉ lập hậu, chỗ nương nương nhà mình cũng không có tin chính xác, cát phục này là vì ai chuẩn bị? Cho nên mới vội vàng tới báo tin, lúc này vừa nghe Trần Mạn Nhu hỏi, cũng phản ứng lại.

Nếu là từ bên ngoài tuyển người lập thành hoàng hậu, một là trực tiếp hạ chỉ, sau đó Nội Vụ phủ tới cửa tùy cơ ứng biến, hai là trực tiếp tuyển tú, sau khi tuyển xong để cho mọi người về nhà, Hoàng thượng hạ chỉ, Nội Vụ phủ chuẩn bị cát phục. Nay, hai cái này đều không có động tĩnh, vậy đã nói lên, có chín thành khả năng là tuyển trong hậu cung.

Bên trong hậu cung này, từ các phương diện phân tích, cũng chỉ có Trần Mạn Nhu có phần thắng khá lớn. Muốn con nổi dòng có con nổi dòng, muốn phẩm tính có phẩm tính. Thậm chí, ngay cả phượng ấn đều ở trong tay.

"Nương nương, ngài ý tứ là..." Tiểu Nhạc Tử cũng ngây ngô cười hỏi, Trần Mạn Nhu liếc hắt một cái: "Ý tứ gì ta cũng không có, người đi ra ngoài cũng đừng đem chuyện này tình truyền ra, nếu thật sự khác với bản cung đoán, vậy bản cung có thể mất hết thể diện. Đợi chút nữa người đem Minh tổng quản kêu tiến vào, bản cung có chuyện phân phó."

Tiểu Nhạc Tử cũng hiểu được chuyện này không thể nói ra ngoài, nương nương nhà hắt luôn luôn cẩn thận, không có thánh chỉ thật sự, chuyện này chính là giả, lúc này liền tỏ vẻ hiểu được, xoay người đi ra ngoài đem chuyện này quên sạch.

Sau khi Minh tổng quản tiến vào, Trần Mạn Nhu trực tiếp phân phó: "Trong khoảng thời gian này, người xem chừng người Chung Túy cung cho tốt, không cho phép truyền ra tin đồn gì, nhất là về chuyện lập hậu, Hoàng thượng một ngày không có ban thánh chỉ xuống, bản cung cũng chỉ có thể là quý phi, nên làm cái gì, không cần bản cung công đạo đi?"

Minh tổng quản vội vàng gật đầu: "Nương nương yên tâm, tiểu nhân biết làm như thế nào."

Bắt đầu từ lúc này, Chung Túy cung liền quản lý thập phần nghiêm khắc, cho dù là ma ma thô sử hay thái giám vẩy nước quét nhà trong cung, sau khi xuất môn cũng tuyệt đối không nói bất cứ lời đồn đãi nhàn thoại với một người nào.

Mà đối với việc đám người Đức phi, Phó phi tới cửa bái phỏng, Trần Mạn Nhu lại lấy cớ muốn chiếu cố Ngũ công chúa chối từ, toàn bộ đẩy đi.

Cả ngày liền tránh ở Chung Túy cung xem sổ sách, gặp các đại tổng quản xử lý một ít sự tình trong cung.

Thời điểm đi thỉnh an Từ An thái hậu, lại thực cung kính, cũng không chống đối Từ An thái hậu. Chính là, nếu Từ An thái hậu đề xuất yêu cầu hơi quá đáng, Trần Mạn Nhu sẽ cố vấn Hoàng thượng trước, sau đó lại xử lý.

Liên tục qua hai tháng, trong nháy mắt, đã đến trước ngày giỗ tiên hậu. Việc này, Trần Mạn Nhu cùng Đại công chúa thương lượng mà làm, hướng chùa miếu hoàng gia tặng năm ngàn lượng bạc trắng làm tiền dầu vừng, vì tiên hậu tổ chức một thủy bộ đàn tràng long trọng.

Sau, Trần Mạn Nhu thu được tin tức Trần Hoài Quyết truyền đến, nói là đề đập Thiểm Tây bên kia, đã xây dựng không sai biệt lắm, thời điểm cuối năm khẳng định có thể chạy về. Có lời nhắn này, trong lòng Trần Mạn Nhu liền càng ổn định.

Thời điểm tế thiên đầy năm Từ Ninh, Trần Mạn Nhu xin chỉ thị Hoàng thượng, để cho Nội Vụ phủ ra mặt hướng chùa miếu tặng tám ngàn lượng tiền dầu vừng, đồng dạng là cử hành thủy bộ đàn tràng.

Đến tháng mười hai, Hoàng thượng rốt cục lộ ra tiếng gió với Trần Mạn Nhu: "Qua một đoạn thời gian, Nội Vụ phủ sẽ đưa cát phục đến đây, người thử trước, có chỗ nào không thích hợp, liền cho bọn họ sửa chữa một chút, vừa sang năm, ta chuẩn bị sắc phong người thành hoàng hậu."

Đầu tiên Trần Mạn Nhu ngây ngẩn cả người, không phải làm bộ, mà là từ khi nghe được tin tức đến lúc Hoàng thượng chính miệng nói ra, đã muốn qua gần năm tháng, nàng cũng nhanh cảm thấy mình đã sai lầm rồi, lúc này Hoàng thượng cho nàng một tin tức xác thực, nàng thật là có chút ngây ngốc sững sờ.

Qua một hồi lâu, Trần Mạn Nhu mới phản ứng lại, trên mặt mang theo ba phần vui mừng, ba phần lo lắng, còn có vài phần sợ hãi: "Hoàng thượng, chuyện này ..."

"Người không cần lo lắng, trăm đều có dụng ý." Hoàng thượng nhìn nhìn Trần Mạn Nhu, nhẹ giọng nói. Đại hoàng tử đã chết, Nhị hoàng tử bởi vì là thân sinh tử của Thục phi, cho nên khả năng kế thừa ngôi vị hoàng đế cũng không có mấy phần, Tam hoàng tử thuở nhỏ thể nhược. Tính ra, cũng chỉ có Tiểu tử tương đối có thể nhìn, thông minh cơ trí, lại từ nhỏ cùng Đại hoàng tử tương đối thân cận, lúc này Trần Mạn Nhu đối với Đại công chúa cũng không tệ, sắc phong Trần Mạn Nhu thành hoàng hậu, Tiểu tử cũng danh chính ngôn thuận trở thành đích tử.

Như vậy, so với cưới một tân hoàng hậu, sau đó đợi vài năm sinh ra một đích tử nhỏ tuổi thì tốt hơn. Đích tử nhỏ tuổi, hoàng tử còn lại lớn tuổi, đối với giang sơn không tốt. Hơn nữa, tân hoàng hậu vào cung, khẳng định sẽ có tâm kiêng kỵ với đám người Trần quý phi, cứ như vậy, nói không chừng hài tử của hãn sẽ gặp tao ương.

Cùng với việc ngày sau phân tranh, không bằng để cho Trần Mạn Nhu thuận thế mà lên. Dù sao, người phân vị cao hơn Trần Mạn Nhu ở trong cung, hoàn toàn không có.

Còn có một nguyên nhân, thì là ngày xưa Trần Mạn Nhu cùng Hoàng hậu tương đối thân cận, thủ đoạn quản lý hậu cung cùng với thái độ đối đãi phi tần của Hoàng hậu, Hoàng thượng vẫn tương đối vừa lòng. Hãn không cầu Trần Mạn Nhu cùng hiền lành giống Hoàng hậu, chỉ học một phần ba Hoàng hậu, hãn cũng có thể yên tâm hậu cung.

Trong lòng Hoàng thượng này đó xoay chuyển vòng vòng, Trần Mạn Nhu cũng không rõ ràng lắm, cho dù rõ ràng, nàng cũng sẽ không để ý. Cùng người chết tranh phong, đó là chuyện không phẩm chất nhất. Thật giống như kế hậu của Càn Long, mỗi người nói nàng không bằng Hiếu

Hiền, sau đó nàng liền cứng rắn đem mình bức thành người há mồm quy củ ngậm miệng quy củ "Giáo điều".

Kỳ thật, thực nhắc tới, Hiếu Hiền không nhất định hiền lành, kể hậu không nhất định không hiền lành. Nếu là kể hậu kia thân nhiên đối mặt, cũng không nhất định kém hơn so với Hiếu Hiền, chỉ tiếc, tính tình quá cứng rắn, không tìm được đường ra.

Tối trọng yếu nhất là, Hoàng thượng không phải Càn Long kia. Mặc kệ là trước hay sau chuyện Từ Ninh, tóm lại, Hoàng thượng xác thực quả thật thực sự một năm không cho người thị tẩm, chỉ nhìn điểm ấy, đã có thể đá Càn Long kia cách xa vạn dặm.

"Hoàng thượng, lúc này thiếp cũng không biết nên nói cái gì." Trần Mạn Nhu đem sự không yên trong lòng đều hiện trên mặt, hướng bên người Hoàng thượng nhích nhích: "Thiếp thật cao hứng, Hoàng thượng có thể nhìn trúng thiếp, điều đó thuyết minh Hoàng thượng tin tưởng thiếp, thiếp có tâm giúp Hoàng thượng, thiếp nguyện ý vì Hoàng thượng quản lý hậu cung. Chính là rong lòng thiếp lúc này, lúc này có chút không biết cảm giác, như bay giữa không trung vậy."

Mặc kệ thế nào, cho Hoàng thượng dự phòng châm trước rồi nói sau.

"Hoàng thượng, thiếp cũng không biết lúc này thiếp nói cái gì." Trần Mạn Nhu lăm bầm than thở vừa nói vừa thông suốt, đem đầu chôn ở hõm vai Hoàng thượng, lập tức, Hoàng thượng liền nhận thấy bên cổ có nước chảy xuống.

Ngẫm lại, đưa tay kéo bả vai Trần Mạn Nhu vỗ vỗ: "Không cần quan tâm, nếu người có chuyện gì không ra chủ ý được, hỏi Thái hậu trước, nếu vẫn còn không có chủ ý, lại hỏi trẫm. Đại công chúa không phải còn nhiều năm mới xuất giá sao? Người cũng cùng nàng thương lượng một chút."

Trong lòng Hoàng thượng hơi có chút thương tiếc, nghĩ Trần Mạn Nhu trong chốc lát tiếp nhận trọng trách lớn như vậy, sợ hãi lo lắng là bình thường. Cùng lắm thì, ngày sau mình chiếu cố nhiều một chút. Chẳng sợ kém hơn tiên hậu, cũng nhất định có thể trở thành một quốc gia chi mẫu đủ tư cách.

Tháng mười hai Ung Tận năm thứ mười một, Hoàng thượng ban thánh chỉ —— Trần thị nữ Nhu Gia biểu độ, lục đi tất bị, lâu chiêu thực đức, lại sinh hoàng tử, có thể làm một quốc chi mẫu, sắc phong làm hậu. Đại điển sắc phong vào ngày hai mươi mốt tháng mười hai cử hành.

Một thánh chỉ, toàn bộ hậu cung ngay cả một cái bọt nước cũng không nổi lên. Tất cả mọi người không phải kẻ ngốc, biểu hiện của Hoàng thượng trong thời gian dài như vậy, cũng đủ để các nàng thấy rõ ràng, người trong lòng Hoàng thượng hướng vào, là Trần quý phi Trần Mạn Nhu.

Huống hồ hiện tại luận tư lịch trong hậu cung, cũng không so được với Trần Mạn Nhu. Tuy rằng Đức phi cùng Trần Mạn Nhu đồng thời tiến cung, nhưng không có con nối dòng, phân vị lại thấp hơn một đầu, tự nhiên là không qua được Trần quý phi.

"Chúc mừng nường nường, chúc mừng nường nường." Minh tổng quản mang theo người ở trong viện Chung Túy cung hành lễ với Trần Mạn Nhu, Trần Mạn Nhu vội vàng khoát tay: "Các người cũng đừng vội hành lễ, chờ đại điển phong hậu qua đi lại thêm lễ cũng không muộn."

"Nường nường cẩn thận quá mức rồi, cát phục Nội Vụ phủ cũng đưa đến đây cho nường nường thử qua, chuyện này chẳng lẽ còn có chuyện xấu?" Lập Xuân ở một bên cười tủm tủm nói, Trần Mạn Nhu trừng nàng một cái: "Như thế nào không thay đổi? Thế sự vạn biến, cẩn thận mới có thể sử dụng thuyền vạn năm."

Lập Xuân le lưỡi, không dám nói tiếp nữa.

"Nường nường, Đại công chúa tới chơi." Trần Mạn Nhu vừa cho tất cả mọi người tan đi, Tiểu Hỉ Tử tới đây thông báo: "Đã chờ ở cửa."

"Vậy còn không nhanh mời vào?" Trần Mạn Nhu vội vàng nói, thuận tiện đứng dậy, tự mình đến trong viện nghênh đón: "Đại công chúa tại sao đến đây lúc này? Hôm qua ta cho người đưa sơn trà lộ có hiệu quả?"

Đã nhiều ngày thời tiết rét lạnh, Đại công chúa có chút ho khan, cho nên Trần Mạn Nhu mới cho người tặng Đại công chúa sơn trà lộ.

"Đa tạ Trần mẫu phi, sơn trà lộ rất hiệu quả." Đại công chúa mất tự nhiên cười cười, theo Trần Mạn Nhu ở trên nhuyễn tháp trong phòng ngồi xuống, mới mở miệng hỏi: "Phụ hoàng đã ban thánh chỉ xuống, sau khi tổ chức đại điển phong hậu, người có thiên cung hay không?"

"Thiên cung?" Trần Mạn Nhu ngẩn người, lập tức phản ứng lại, lịch đại hoàng hậu, đều ở tại Vĩnh Thọ cung, bên kia cách Càn Thanh cung cùng Dưỡng Tâm điện là gần nhất. Ngày sau nàng là hoàng hậu, nếu không có ngoại lệ, cũng sẽ ở nơi đó.

"Cái này tạm thời không biết, trong khoảng thời gian ngắn, hẳn là sẽ không." Trần Mạn Nhu lắc đầu nói, nàng đối với Vĩnh Thọ cung kỳ thật cũng có chút bài xích, vừa nghĩ đến Hoàng hậu ở nơi đó vài năm, nàng cũng không quá muốn đi qua.

Nhưng là, không được đi qua, khoảng cách xa Càn Thanh cung, vậy nói lên, hoàng hậu nàng, không quá được Hoàng thượng coi trọng, ngày sau đối với nàng không có chỗ tốt. Nhưng là muốn sửa chữa lại Vĩnh Thọ cung, khả năng chỉ có ba thành, càng đừng nói nay Đại công chúa còn chưa có gả ra ngoài. Trừ phi, nàng muốn lập tức cùng Đại công chúa trở mặt.

Đại công chúa ước chừng cũng biết lời nói mới rồi của mình có chút không ổn, chính là, nơi đó dù sao cũng là tâm cung mẫu hậu nàng, nàng cùng thân đệ đệ của nàng đều là ở nơi đó lớn lên, trong nháy mắt, Vĩnh Thọ

cung trở thành chỗ ở của người khác, ngay cả dấu vết tồn tại của mẫu hậu nàng cũng phải gạt bỏ, nàng thật sự là có chút không chịu nổi.

HẬU CUNG MƯU SINH KẾ

Tiểu Nhân Hoa Khai

www.dtv-ebook.com

Chương 150: Phong Hậu

Thấy Đại công chúa ảm đạm rời đi, Trần Mạn Nhu cũng có chút buồn bực. Chính là, đại điển phong hậu cũng không còn vài ngày, Trần Mạn Nhu căn bản không có bao nhiêu thời gian để nghĩ chuyện này. Hoàng thượng đã hạ lệnh cho các nha môn chuẩn bị, kim sách kim bảo cũng chuẩn bị thỏa đáng, chỉ chờ ngày phong hậu đó.

Ngày hai mươi tháng mười hai, Hoàng thượng để cho quan viên Tông Nhân phủ tế thiên cùng Thái Miếu, còn mình lại đến Phụng Tiên điện tế bái, thuận tiện báo cho tổ tông chuyện muốn phong hậu.

Sáng sớm ngày hôm sau, nữ quan Lễ bộ mang theo cát phục đến đây, chờ Trần Mạn Nhu trang điểm xong, mới dùng kiệu đem người đưa đến Thái Hòa điện. Ngoài Thái Hòa điện có trải thảm bạc. Từ bậc thềm cho đến cửa cung, Hoàng hậu vừa bước lên thảm bạc. Đa nhạc thự ở bên điện chuẩn bị sẵn sàng, chờ thời điểm giờ lành, bắt đầu diễn tấu lễ nhạc.

Giữa nội chính trong Thái Hòa điện có một án thư xoay về hướng nam, bên trái án thư hướng về phía tây, đối diện thiết ngọc án, phía trên đặt phượng ấn, kim sách bảo ấn, cùng với sách văn bảo văn.

Quan viên lễ bộ tuyên lễ, có người tuyên đọc sách văn cùng bảo văn, vừa hành đại lễ xong, Trần Mạn Nhu tiến lên nâng phượng ấn.

Đây là điển lễ sắc phong hoàng hậu, cùng thời điểm Hoàng thượng đăng cơ sắc phong nguyên hậu tự nhiên là không đồng dạng. Bất quá, cũng tuyệt đối so với lúc trước thời điểm điển lễ Trần Mạn Nhu được sắc phong thành

quý phi thì long trọng hơn rất nhiều. Bởi vì sau đó, còn có hoàng tử công chúa trong hậu cung hạ bái, cùng với tần phi hậu cung triều bái.

Trần Mạn Nhu theo quan viên Lễ bộ đi Phụng Tiên điện tế bái tổ tông trước, sau đó lại lên phượng liên đi Từ An cung bái kiến Từ An thái hậu. Ngày hôm nay, cho dù là Từ An lại mất hứng, cũng phải lộ ra vẻ mặt tươi cười, cũng không thể chèn ép Trần Mạn Nhu, chỉ có thể là ban thưởng một đồng đồ vật xuống, rồi cho Trần Mạn Nhu đi trở về.

Kế tiếp là mệnh phụ triều đình, Trần Mạn Nhu lại vòng trở lại Thái Hòa điện, lúc này Thái Hòa điện đã thu thập không sai biệt lắm. Chính giữa là ghế, Trần Mạn Nhu tiến lên ngồi, có quan viên Lễ bộ thông truyền bắt đầu triều bái.

Vào đầu tiên là một đám vương phi tôn thất, tiếp theo dựa theo phẩm chất cao thấp, nhóm mệnh phụ triều đình nhất nhất bát bát, dựa theo thứ tự vào cửa triều bái. Hành đại lễ tam quy cửu khấu, Trần Mạn Nhu lại bảo trì tươi cười nói miễn lễ, lại mở miệng nói chuyện phiếm vài câu.

Mãi cho đến khi qua Ngọ thiện một canh giờ, mới xem như lục tục tiếp kiến xong. Bất quá, cái này cũng chưa tính là hoàn thành, bởi vì người trong hậu cung còn chưa gặp.

Tiếp theo quay lại Chung Túy cung, đầu tiên là hoàng tử hoàng nữ, lại đến phi tần hậu cung, chờ đến thời điểm Chung Túy cung an tĩnh lại, Trần Mạn Nhu cảm thấy, mặt mình cũng sắp cứng lại rồi. Lập Xuân vội vàng đến đây xoa bóp cho nàng, hơn nửa ngày, Trần Mạn Nhu mới cảm thấy quai hàm mình không đau nữa.

"Tiểu tử đâu?" Vừa để cho Lập Hạ đến đây đem mũ phượng trên đầu nàng tháo xuống, Trần Mạn Nhu vừa quay đầu hỏi: "Còn có Ngũ công chúa, hôm nay cũng khỏe đi?"

"Hồi nương nương, Tứ điện hạ cùng Ngũ công chúa đều thực nhu thuận. Lúc sớm Ngũ công chúa tỉnh lại không thấy ngài, vốn khóc nháo lên, sau đó Tứ điện hạ đi qua cùng Ngũ công chúa, Ngũ công chúa cũng không khóc náo loạn nữa. Nương nương, Tứ điện hạ cùng Ngũ công chúa cảm tình thật tốt." Lập Hạ cười khanh khách nói, nàng vừa dứt lời, chợt nghe bên ngoài có người kêu mẫu hậu.

Đảo mắt liền thấy bóng dáng nho nhỏ của Tiểu tứ phác tiến vào, trực tiếp bổ nhào vào bên người Trần Mạn Nhu, ôm chân Trần Mạn Nhu ngẩng đầu nhìn Trần Mạn Nhu: "Mẫu hậu, đại điển phong hậu xong rồi, người về sau có phải chính là hoàng hậu hay không?"

"Đúng vậy, Tiểu tứ mất hứng sao?" Trần Mạn Nhu đã thay đổi y phục xong, đưa tay bế Tiểu tứ lên, sau đó trêu tức nhéo khuôn mặt hảnh một phen: "Tiểu tứ cao hơn, cũng nặng hơn rất nhiều, nương có chút ôm không nổi."

"Thật sự cao hơn?" Tiểu tứ lập tức cao hứng lên, Trần Mạn Nhu gật đầu: "Đương nhiên là thật, nương có khi nào lừa gạt người? Không tin, chúng ta liền đo thử?"

"Hảo." Tiểu tứ lúc này cao hứng giãy dụa xuống dưới, kéo Trần Mạn Nhu đến bên trụ giường nội thất, dựa lưng vào trụ giường đứng vững, sau đó kêu Trần Mạn Nhu: "Mẫu hậu nhanh đo thử cho ta, xem ta cao hơn bao nhiêu."

Trần Mạn Nhu cười đi qua, ở trên cây cột khoa tay múa chân một chút: "Tốt lắm, người có thể ly khai." Tiểu tứ vội vàng xoay người, cẩn thận nhìn chăm chăm dấu vết Trần Mạn Nhu vừa mới vạch xuống, nhìn một hồi lâu chu miệng nói: "Mới cao một chút như vậy."

"Về sau người ăn cơm nhiều hơn, ngủ nhiều hơn, khẳng định có thể rất cao. Tốt lắm, hiện tại nói cho mẫu hậu, vừa rồi vì sao người mất hứng?"

Trần Mạn Nhu đưa tay kéo hăn ra nội thất, để cho hăn ngồi bên người mình hỏi.

Tiểu tứ mím môi, hơn nửa ngày mới lăm bầm than thở nang nói: "Ta nghe thấy có người nói, nương làm hoàng hậu, về sau ta cũng sẽ giống Đại hoàng huynh..."

Sắc mặt Trần Mạn Nhu nháy mắt liền lạnh xuống, giống Đại hoàng tử? Đại hoàng tử có kết cục gì? Đây là nguyên rủa Tiểu tứ của nàng hay là đến châm ngòi quan hệ của nàng cùng Tiểu tứ? Làm cho Tiểu tứ nghĩ đến mình thầm nghĩ làm hoàng hậu mà không đem tính mạng của hăn coi ra gì, hay là làm cho Tiểu tứ nghĩ mình muốn hoàng hậu cho nên cũng ngằm xuống tay với Đại hoàng tử? Hoặc là thị uy? Cũng hoặc là cảnh cáo? Lại hoặc là, là lợi dụng chuyện hoàng hậu năm đó hắt nước bẩn lên người mình?

Những ý niệm này đồng loạt xoay cuồng trong lòng, Trần Mạn Nhu lại lập tức thu liễm thần sắc trên mặt, thay tươi cười ôn sát Tiểu tứ: "Tiểu tứ, chuyện Đại hoàng huynh người năm đó, là vì Từ Ninh thái hậu."

Nàng sắc phong hoàng hậu, sang năm Tiểu tứ sẽ đi học, lúc này, nàng hăn nên bắt đầu giảng một ít chuyện hậu cung cho Tiểu tứ. Đương nhiên, mục đích không phải là làm cho Tiểu tứ học được thủ đoạn âm ngoan gì, mà là làm cho Tiểu tứ biết tâm hại người không thể có, tâm phòng người không thể không.

Tiểu tứ nghe giọng lảng lảng: "Hoàng tổ mẫu không thích hài tử của phụ hoàng? Mẫu phi Nhị hoàng huynh muốn hại chết Đại Hoàng huynh, sau đó để cho Nhị hoàng huynh thay thế vị trí Đại hoàng huynh?"

"Là, thân phận địa vị của Đại hoàng huynh người nhất định sẽ bị người khác lúc nào cũng thời thời khắc khắc tính kế. Hiện tại, Đại hoàng huynh người gặp phải bất hạnh, nhưng là hiện tại người biến thành đích tử, chỉ sợ ngày sau, cũng sẽ có người bất lợi với người. Người nhớ kỹ lời mẫu hậu,

mặc kệ lúc nào, không cần tùy ý ăn đồ người khác đưa, cũng không cần tùy ý nhận đồ người khác cho, lại càng không được tùy ý đáp ứng lời mời của người khác."

Trần Mạn Nhu âm trầm thấp giọng nói, sắc mặt Tiểu tứ trắng bệch, tuy rằng hần thông minh, nhưng là dù sao cũng mới sáu tuổi, lần đầu tiên Trần Mạn Nhu giảng cho hần chuyện trong cung, còn vừa giảng thì giảng một án tử lớn, tự nhiên là bị dọa.

"Người yên tâm, bây giờ người còn nhỏ, cho nên có một số việc có thể nghĩ không chu toàn toàn, nương sẽ vẫn bảo vệ người, nhưng là nếu nương không ở bên cạnh người, người nên học được tự mình bảo hộ mình." Trần Mạn Nhu nói xong còn phải an ủi Tiểu tứ, phí nửa ngày công phu mới đỡ cho Tiểu tứ thay đổi sắc mặt.

Lúc này Lập Đông tiến vào bẩm báo: "Nương nương, thời gian không còn sớm, phỏng chừng một hồi Hoàng thượng sẽ đến đây, người xem có chuẩn bị bữa tối trước hay không?"

"Uh, chuẩn bị bữa tối phong phú một chút, mặt khác chuẩn bị nước ấm, bản cung muốn tắm rửa." Trần Mạn Nhu đáp, lại quay đầu hôn Tiểu tứ một cái: "Về sau, không cần tùy tiện nghe lời người khác, trong cung này cũng không có chuyện trùng hợp. Người ngẫm lại, vì sao người mới vừa đi đến bên cạnh núi giả, liền truyền ra thanh âm nói chuyện? Còn vừa vặn cho người nghe được từ đầu đến đuôi? Người còn nghĩ, vì sao ta vừa được sắc phong thành hoàng hậu, còn có người nhắc tới chuyện lúc trước?"

Sắc mặt Tiểu tứ cũng ngưng trọng lên, cúi đầu suy nghĩ hơn nửa ngày, mới tựa vào trên người Trần Mạn Nhu nói: "Nương, ta đã biết, các nàng khẳng định là cố ý nói cho ta nghe, trước khi ta đi qua, các nàng không nói chuyện, vừa vặn ta đi qua, các nàng mới bắt đầu nói."

"Uh, cho nên là bọn họ tính kế người. Lần sau người gặp loại chuyện này, cũng đừng nghe các nàng nói cái gì, trực tiếp đem người nói chuyện bắt lấy, trong cung không cho phép nói nhàn thoại về chủ tử, người cho người đưa bọn họ đưa đến Thận Hình tư đi."

Trực tiếp đánh chết gì đó, đó là không có khả năng. Trần Mạn Nhu là muốn đem Tiểu tứ bồi dưỡng thành nhân quân, tuyệt đối không đồng ý cho Tiểu tứ còn tuổi nhỏ sẽ để cho người khác bắt được nhược điểm, ngày sau lại truyền ra Tiểu tứ bạo ngược.

Tiểu tứ được Trần Mạn Nhu giáo dục nửa ngày, cảm giác sâu sắc mình trước kia thật sự là rất xuẩn, chuyện gì cũng chỉ nhìn mặt ngoài.

Trần Mạn Nhu nhìn hăn uể oải, đưa tay xoa xoa đầu hăn: "Được rồi, người còn nhỏ tuổi, hôm nay gặp loại chuyện này, không có trực tiếp nhảy ra chỉ trích hai người kia, mà là trở về nói cùng nương, đã là làm thực không tệ, chờ về sau người hiểu biết hơn, cũng biết giải quyết như thế nào. Đi xuống rửa mặt chải đầu một chút trước, đợi lát nữa phụ hoàng người trở về, để phụ hoàng người chỉ đạo công khóa của người một chút."

"Hảo, ta đi rửa mặt trước." Tiểu tứ nhu thuận gật đầu, tự mình xuống nhuyển tháp, hữu mô hữu dạng hành lễ với Trần Mạn Nhu, lúc này mới xuất môn đi đến hậu điện.

Trần Mạn Nhu cũng vội vàng đi tắm rửa, vừa tẩy vừa nghĩ chuyện Tiểu tứ. Hoàng tử đến sáu tuổi sẽ đến Sùng Văn quán học bài, tám tuổi chuyển ra khỏi cung điện của mẫu phi tìm chỗ khác ở. Năm đó Đại hoàng tử cũng là thời điểm tám tuổi chuyển ra ngoài, thời điểm đến phiên Tiểu tứ của mình, là muốn chuyển đến nơi nào đây?

Dục Khánh cung không được, địa phương kia có điềm xấu. Thanh triều phế thái tử, cùng với Đại hoàng tử lúc trước, đều là ở Dục Khánh cung. Địa phương Nam Tam sở kia đủ lớn, không hề thiếu cung điện, nhưng là

khoảng cách đến hậu cung lại khá xa, nhưng là hậu cung lại không có cung điện khác.

Càng nghĩ, cũng chỉ có Nam Tam sở tương đối thích hợp, dù sao cung điện hậu cung cũng có phi tần ở, ngày sau nếu Tiểu tứ không chuyển ra hậu cung, cũng có thể cho người giữ lại nhược điểm. Nếu không, sửa chữa cung điện Nam Tam sở trước một chút?

Hơn nữa, tuổi Nhị hoàng tử cũng không sai biệt lắm, là thời điểm chuyển ra ngoài. Nếu Nhị hoàng tử xếp nhân thủ vào Nam Tam sở trước, nói không chừng Tiểu tứ sẽ nguy hiểm.

"Lập Đông." Nghĩ đến đây, Trần Mạn Nhu vội vàng hô, Lập Đông ở một bên lên tiếng trả lời: "Nương nương, có cái gì phân phó?"

"Chọn vài tiểu thái giám, bồi dưỡng một chút, qua một đoạn thời gian xếp vào Nam Tam sở." Trần Mạn Nhu thấp giọng nói, Lập Đông lập tức ứng tiếng, nghĩ nghĩ lại hỏi: "Có muốn chọn vài cung nữ?"

Cung điện hoàng tử cũng cần không ít cung nữ, như phòng trà nước, phòng châm tuyền, đây đều là không thiếu được. Hiện tại bên người Tiểu tứ, đã xuất hiện trạng thái khuyết thiếu nghiêm trọng, lần sau phải bổ sung nhân thủ cho Tiểu tứ mới được.

"Uh, chuẩn bị vài người, bất quá trước năm mới không nên cử động, chờ năm sau lại động, cần phải im ắng." Trần Mạn Nhu nói thêm, Lập Đông nhất nhất đều ứng xuống dưới.

Tấy tốt lắm, Trần Mạn Nhu thay đổi y phục đi ra. Chia một nửa tóc vấn lên, một nửa thả xuống, chỉ cắm một cây bạch ngọc trâm trắng trong thuần khiết, bên cạnh mang thêm châu hoa hồng nhạt, sắc mặt phấn nhuận thủy nhuận, đôi mắt quang ba lưu chuyển, dáng người nhẹ nhàng mạn diệu.

Thời điểm Hoàng thượng vào, thấy Trần Mạn Nhu đứng dưới mái hiên, là một bức tranh xinh đẹp như thế.

"Thiếp thỉnh an Hoàng thượng." Thanh âm thanh thúy uyển chuyển, mang theo vài phần e lệ cùng không khí vui mừng, còn có vài phần chờ đợi, Hoàng thượng thấy trong lòng nóng lên, sải bước lại đây đỡ Trần Mạn Nhu đứng dậy: "Thời tiết rét lạnh, tại sao mặc đơn bạc như vậy?"

"Nghe thấy thông báo, thiếp muốn nhìn thấy Hoàng thượng sớm một chút, cho nên mới vội vàng đi ra." Trần Mạn Nhu tùy ý Hoàng thượng lôi kéo tay nàng, hai người một trước một sau vào cửa. Hoàng thượng xoa bóp lòng bàn tay Trần Mạn Nhu: "Trẫm cũng sẽ không chạy trốn, lần sau người có thể mặc y phục trước."

"Là, đa tạ Hoàng thượng quan tâm." Sắc mặt Trần Mạn Nhu ửng đỏ, trộm nhìn hai mắt Hoàng thượng nói, vẻ mặt kia, mười phần mười là tiểu tức phụ vừa qua cửa, muốn mang niềm vui cho phu quân, lại mang theo vài phần xấu hổ.

Lúc giật mình, khiến cho Hoàng thượng cảm thấy, tình cảnh này, giống như đại hôn. Còn nghĩ đến hôm nay vừa sắc phong hoàng hậu, trong lòng lại cao hứng vài phần. Trên mặt, cũng mang ra vài phần thoải mái nhu hòa, đưa tay ôm Trần Mạn Nhu vào trong ngực: "Người là thê tử của trẫm, trẫm không quan tâm người thì quan tâm ai?"

Hoàng thượng đã một năm không tiến vào hậu cung, mỹ nhân trong ngực, xúc giác mềm mại nóng nóng trước ngực như một mảnh lửa nóng. Mùi thơm trên người mỹ nhân lại quanh quẩn ở chóp mũi, làm khí nóng trong cơ thể nhịn không được mở ra.

"Hoàng thượng ~" Trần Mạn Nhu nhận thấy biến hóa trên người Hoàng thượng, hờn dỗi một tiếng, hơi hơi đẩy Hoàng thượng ra, ngượng ngùng

nghiêng đầu nhìn chăm chăm cánh tay Hoàng thượng: "Ngài mệt mỗi một ngày, có dùng bữa trước hay không? Thiếp cho người chuẩn bị canh bổ."

"Hào, dùng bữa trước." Hoàng thượng bình ổn nhiệt lưu trong lòng, nắm tay Trần Mạn Nhu đi đến chính thất. Lập Xuân đã dẫn người dọn xong đồ vật, mỗi một món thức ăn, đều là tỉ mỉ chuẩn bị, sắc hương vị câu toàn. Khiến cho người nhìn đại khai khẩu vị, Trần Mạn Nhu lại rót cho Hoàng thượng một chung rượu hoa mai, thuần hương cam liệt, hậu vị mừi phần.

Chờ Tiểu tứ đến đây thỉnh an, vài người mới cùng nhau ngồi xuống. Một bên Hoàng thượng là Trần Mạn Nhu, bên kia là Tứ hoàng tử.

Mỹ nhân sẵn sóc ôn nhu, con trai nhu thuận đáng yêu, một bữa cơm Hoàng thượng đều cười toe toét. Cơm nước xong, Hoàng thượng như cũ khảo sát công khóa của Tiểu tứ trước, sau đó phân phó vú nương dẫn hắc đi xuống nghỉ ngơi.

"Mạn Nhu, thời gian không còn sớm, chúng ta có nên ngủ hay không?" Thấy vẻ mặt Trần Mạn Nhu có vài phần khẩn trương, trong lòng Hoàng thượng buồn cười, nhưng cũng có vài phần chờ đợi cùng xúc động, đưa tay kéo Trần Mạn Nhu vào lòng, cúi đầu tại cánh môi phẫn nhuận hôn hai cái.

Sắc mặt Trần Mạn Nhu lại ngượng ngùng, thanh âm nhẹ như muỗi kêu: "Thiếp tới hầu hạ Hoàng thượng."

Hoàng thượng cười ha ha hai tiếng, xoay người bế Trần Mạn Nhu, sải bước vào nội thất. Phòng trong đốt nến đỏ long phượng, trên giường trải chăn uyên ương hí thủy, bên trong nơi nơi là màu đỏ diễm lệ. Nhìn thế nào, đều là cảnh tượng tân hôn, đem không khí tiêm nhiễm thêm lửa nóng.

"Mạn Nhu hôm nay thật là xinh đẹp." Hoàng thượng cười ở bên má Trần Mạn Nhu hôn hai cái, Trần Mạn Nhu xấu hổ ngay cả cổ cũng đỏ, càng làm cho người khác muốn nhìn một chút, thân mình bị che khuất, có phải cũng hồng hồng ngon miệng giống nhau hay không?

Trần Mạn Nhu đưa tay cởi áo cho Hoàng thượng, hai tay Hoàng thượng ở trên người Trần Mạn Nhu dao động đốt lửa. Không đợi thoát y phục xong, hai người liền cùng nhau ngã xuống giường, màn che đỏ thẫm hạ xuống, che lấp một mảnh xuân quang màu hồng

HẬU CUNG MƯU SINH KẾ

Tiểu Nhiên Hoa Khai

www.dtv-ebook.com

Chương 151: Phong Tôn

Đến cuối năm, Hoàng thượng cũng bề bộn nhiều việc, mỗi ngày cũng chỉ có buổi tối mới có thể đến đây. Chính là hợp với tâm tư Trần Mạn Nhu, nàng vừa mới được sắc phong thành hoàng hậu, Hoàng thượng không đến, thì là nàng thất sủng, Hoàng thượng tới, chỗ nàng đang bề bộn, cũng là không công đem Hoàng thượng đẩy ra bên ngoài.

Hiện tại vừa vặn, hai người đều là ban ngày bề bộn, buổi tối mới có thể nghỉ ngơi.

Trần Mạn Nhu cũng không đem chuyện hậu cung lưu đến tối nói cùng Hoàng thượng, mỗi lần Hoàng thượng đến đây, nàng đều đem hoàn cảnh xây dựng thành loại thoải mái ấm áp, hơn nữa Tiểu tứ ở một bên bán manh, Tiểu ngũ thường thường a a hai tiếng, toàn bộ Chung Túy cung, vừa vào cửa có thể làm cho người ta trầm tĩnh lại. Cũng bởi vì như thế, liên tục mấy ngày, Hoàng thượng cũng chưa nói muốn đi đến cung điện khác.

Trần Mạn Nhu tự nhiên cũng sẽ không ngốc hồ hồ đem người đẩy đi, những người khác toan ngôn toan ngữ thì tính là cái gì a, chỉ coi như không nghe thấy thì tốt rồi. Nàng là muốn làm hiền hậu, lại không muốn làm vào lúc này.

"Nương nương, Từ An cung đưa đồ ban thưởng tới." Thấy Trần Mạn Nhu buông sổ sách xuống, Lập Xuân vội vàng lại đây nói, Trần Mạn Nhu hơi hơi nhú mào: "Đưa là cái gì?"

"Một vật trang trí bằng ngọc." Lập Xuân chần chờ nói, nhanh chóng đem đồ vật bày ra đến trước mắt Trần Mạn Nhu, Trần Mạn Nhu nhìn hà hoa

bạch ngọc kia trong suốt sáng như giọt sương, nhin không được cười khê một tiếng: "Mưa móc cùng dính? Lúc này mới vài ngày? Ngô, năm ngày đi? Thái hậu cũng quá sốt ruột một chút."

"Thái hậu nường nường thật sự là..." Lập Xuân than thở nửa câu, có chút mất hứng nói: "Nường nường được sắc phong thành hoàng hậu mới năm ngày, Thái hậu nường nường cũng quá nóng vội một chút, chính là phi tần bình thường vừa mới tấn phong, Hoàng thượng cũng sẽ theo lệ ở đằng kia nghỉ ba ngày, nường nường là hoàng hậu, năm ngày đã rất ít."

"Thứ này để vào kho phòng đi thôi, không cần phải để ý những thứ này." Trần Mạn Nhu xoa bóp mi tâm, cho Lập Xuân đi đem phượng ấn lấy đến đây, một hơi đóng dấu lên vài kim sách, sau đó giao cho Lập Xuân: "Đi đem những thứ này đưa đến các cung đi, về phần điển lễ sắc phong, tháng giêng sang năm bổ sung."

"Là, nường nường." Lập Xuân lên tiếng, ôm vài kim sách đi ra ngoài, cái đó đều là tăng lên phân vị, lúc trước nàng đã cùng Từ An thái hậu chào hỏi qua, danh sách cũng cho Hoàng thượng xem qua. Đến chỗ nàng, đã xác định xuống được người.

Hiện tại trong cung Trần Mạn Nhu là lớn nhất, đã là hoàng hậu. Kế tiếp là Đức phi, sau đó là Phó phi cùng Ngụy phi, xuống chút nữa là Thành chiêu nghi, Tổng chiêu nghi, Vương chiêu nghi, tòng tam phẩm là Hàn uyển nghi, Vương uyển nghi, Thôi uyển nghi, cùng với tu nghi cùng tiếp dư phía dưới, tang lên bất quá chừng hai mươi người.

Đức phi là tư lịch lâu dài, Trần Mạn Nhu cho nàng vị trí Hiền phi. Bất quá, Hoàng thượng cảm thấy Đức phi đảm đương không nổi danh hiệu 'hiền' này, bác trở về. Vì thế, Đức phi vẫn là Đức phi.

Ngụy phi sinh một nữ nhi, lần này thăng chức thành Huệ phi. Thành chiêu nghi dưỡng dục Ngũ hoàng tử, cho nên lần này trở về phi vị, vẫn là

Thành phi. Vương uyển nghi vẫn là năm đó thời điểm hoàng hậu còn đã thăng chức qua, vì tỏ vẻ đối với người trong một phái của hoàng hậu không bất hòa, cho nên lần này Trần Mạn Nhu lại cho nàng tăng lên phân vị, trực tiếp thành chính tam phẩm chiêu nghi. Bất quá, bởi vì vị trí chiêu nghi nguyên bản có Vương chiêu nghi, cho nên Vương uyển nghi được ban thưởng danh hào, thành Lan chiêu nghi.

Đột xuất nhất là Tề mỹ nhân cùng Trương mỹ nhân, hai người đều hầu hạ Từ Ninh thái hậu có công, một người được thăng thành chính tứ phẩm tu nghi, một người được thăng thành chính tứ phẩm tu hoa. Mạnh tiểu nghi bởi vì dựng dục con nối dòng có công, sinh Lục hoàng tử, cho nên được thăng thành chính ngũ phẩm tiệp dư.

Tiếp dư không thể dưỡng dục hài tử của mình, cho nên chỗ ở Lục hoàng tử, tạm thời còn không có tin tức.

"Nương nương, Huệ phi nương nương đến đây tạ ơn." Lập Xuân đi không bao lâu, nhị đẳng cung nữ Mặc Trúc liền ở bên ngoài thông báo, Trần Mạn Nhu nghĩ nghĩ cho thỉnh Huệ phi tiến vào. Huệ phi cũng không phải quá lớn tuổi, hôm nay mặc một thân hồng nhạt đoản áo la quần, thân mình có vẻ thập phần mạn diệu, một chút cũng không mập mạp.

Có đôi khi Trần Mạn Nhu cũng rất ngạc nhiên, mặc như vậy, giống như là chỉ mặc áo khoác, giữa mùa đông, cũng không biết là có lạnh không?

"Thiếp thỉnh an Hoàng hậu nương nương." Huệ phi không phát hiện ánh mắt đánh giá của Trần Mạn Nhu, chỉ cúi đầu cung kính hành lễ, Trần Mạn Nhu ra dấu bảo người đỡ nàng đứng lên: "Đứng dậy đi, người đến tạ ơn? Bản cung đã quên dặn dò một tiếng, cho các người không cần đến đây, trời lạnh, đi một chuyến cũng không đáng."

"Nương nương thiện tâm, chính là thiếp lòng mang cảm tạ, không đến tự mình tạ ân, luôn đặt chuyện này trong lòng." Huệ phi cười nói, ngừng

tương đối chậm chạp, thanh âm lại mang theo vài phần nhu hòa, làm cho người ta cảm thấy thực có vài phần cảm giác vững vàng thoải mái.

"Người trái lại là người giữ quy củ, lần này bản cung chẳng qua là đưa văn thư sắc phong, lúc này đã là ngày hai mươi sáu, Hoàng thượng cũng nên phong bút, cho nên diễn lễ sắc phong của các người, năm nay trước hết không làm, để tới sang năm." Cho mọi người thăng chúc vào cuối năm, kỳ thật cũng là rất chú ý.

Tỷ như nói, ban đầu Thành chiêu nghi thân là chiêu nghi, nàng sẽ không thể nhận triều đình mệnh phụ bá kiến, mà thăng chức làm Thành phi, có thể tiếp kiến người trong nhà. Nếu là chuyện này, tốt nhất là làm vào cuối năm trước, dù sao bất quá chỉ là chuyện mở miệng, không tất yếu lúc nào cũng phải kéo dài làm cho những người hậu cung này oán giận.

"Nương nương bận rộn, chuyện của thiếp vạn vạn không cần để trong lòng." Huệ phi vội vàng nói, Trần Mạn Nhu thấy Huệ phi cũng là cảm kích biết điều, để ly trà xuống cười nói: "Người tới cũng tốt, chỗ bản cung có một số việc chính cần dặ dò người đi làm."

Nàng bên này vừa đưa Đối Nguyệt cùng Tần Hoan xuất cung, nhân thủ đại cung nữ còn chưa có bổ sung, làm việc còn có chút lực bất tòng tâm.

Vừa vặn Huệ phi đưa lên cửa, không cần bạch không cần. Nàng hoàn toàn không lo lắng Huệ phi phá rối, mấy năm nay nhìn xuống, Huệ phi cũng là người thông minh, nàng thực sự tin tưởng Huệ phi có thể bắt lấy cơ hội lần này hảo hảo biểu hiện một phen.

"Nương nương có chuyện thỉnh phân phó." Huệ phi vội vàng nói, Trần Mạn Nhu cho Lập Xuân cầm một quyển sổ sách lại đây: "Đây là sổ sách phi tần hậu cung cần y phục vào thời điểm qua năm mới, qua hai ngày nữa Nội Vụ phủ sẽ đưa y phục đến đây, người xem rồi đem đồ vật phân xuống, mặt khác còn có tiền tiêu hàng tháng các cung, người cũng phát xuống."

Trên mặt Huệ phi xuất hiện một chút kinh ngạc, lập tức thu trở về, vẻ mặt sợ hãi: "Nương nương, việc này ..."

"Bản cung tin tưởng người có thể làm tốt, lúc trước, không phải người cùng Đức phi các nàng cùng nhau xử lý qua cung vụ sao? Lần này vẫn là dựa theo phương pháp làm việc trước kia của người là được, bản cung chỉ nhìn kết quả, không xem quá trình."

Trần Mạn Nhu khoát tay cười nói, đưa đưa y phục phát phát tiền tiêu hàng tháng mà thôi, nàng cũng không tin Huệ phi có thể làm ra cái gì thiêu thân. Có thể đưa vài món y phục rách nát cho người khác? Trung gian, y phục là trực tiếp từ Nội Vụ phủ đưa đến chỗ Huệ phi, trừ phi Huệ phi muốn chuyển tặng đá đập chân mình.

Lấy tiền tiêu hàng tháng đi hối lộ cung nhân? Tiền tiêu hàng tháng đều có định số, nếu Huệ phi muốn lấy của mình đều đập vào, vậy hối lộ đi. Chỉ cần nàng không đưa tay đến Chung Túy cung, hối lộ vài người thì có làm sao?

"Được nương nương để mắt, nương nương yên tâm, thiếp nhất định sẽ làm tốt việc này." Huệ phi cúi đầu suy nghĩ trong chốc lát, đứng dậy hành lễ với Trần Mạn Nhu, vẻ mặt kiên định cam đoan, Trần Mạn Nhu cười khoát tay: "Bản cung rất yên tâm, nếu bản cung không tin người, cũng sẽ không đem sổ sách cho người, lúc này thời gian cũng không sớm, người hãy đi về trước đi."

Sau đó, Thành phi đến đây tạ ơn, Trần Mạn Nhu từ trên xuống dưới đánh giá Thành phi một phen. Lúc này Thành phi, cùng lúc vừa mới tiến cung hoàn toàn không giống nhau.

"Nương nương ngược lại rất khoan dung, thời điểm thiếp tới, thấy Huệ phi ôm sổ sách đi rồi, nương nương có đem cung vụ phân cho Huệ phi hay không?" Chờ Thành phi vừa mở miệng, Trần Mạn Nhu liền hết chỗ nói rồi,

nhìn, Thành phi là không giống, nhưng là nói tới nói lui, vẫn là ghen người chết không đền mạng.

"Uh, công việc bản cung quá bề bộn." Trần Mạn Nhu rất rộng rãi gật gật đầu: "Bản cung nhìn người ngày thường cũng không có bao nhiêu việc, không bằng người cũng giúp bản cung chia sẻ một ít?"

Thành phi tựa tiểu phi tiểu: "Nương nương tin được thiếp?"

"Tại sao không tin được? Huống chi việc này đều có lệ, người chính là có thể gian lận, cũng không thể thay đổi cục diện." Trần Mạn Nhu cười nói, lại để cho Lập Xuân đi ôm sổ sách: "Đây là sổ sách các cung cung nhân cần làm xuân sam vào mùa xuân sang năm, người thẩm tra một chút, nên có bao nhiêu thì có bấy nhiêu, sau đó tính ra tổng số, đưa đến chỗ bản cung trước, bản cung thì sẽ cho người đưa đến Nội Vụ phủ."

Thành phi cười nhạo một tiếng: "Đây là Hoàng hậu nương nương tin được?" Đưa đến chỗ Trần Mạn Nhu, Trần Mạn Nhu khẳng định là đổi chiếu, cho dù nàng gian lận, cũng thực dễ dàng bị nhìn ra.

"Tự nhiên, nếu có sai lầm, tuy rằng người phải gánh trách nhiệm, nhưng bản cung cũng chạy không được." Trần Mạn Nhu cũng kéo kéo khóe miệng, tựa tiểu phi tiểu nói, Thành phi bĩu môi: "Được rồi, nếu Hoàng hậu nương nương tin tưởng thiếp, vậy thiếp mượn sổ sách đi về xem."

Chờ Thành phi ôm sổ sách rời đi, người đến tiếp theo chính là Đức phi.

Đầu tiên Trần Mạn Nhu nghi hoặc một chút, lần này thăng chức không có phần Đức phi, Đức phi đến đây làm cái gì? Sau lại nghĩ đến Huệ phi cùng Thành phi ôm sổ sách đi, Trần Mạn Nhu lập tức nghĩ tới, người này, quả nhiên là vô lợi thì không dậy sớm nổi.

Không thể nặng bên này nhẹ bên kia, Trần Mạn Nhu đơn giản đem chuyện kiểm kê đồ dùng các cung giao cho Đức phi.

Cuối cùng, Trần Mạn Nhu nơi này chỉ còn lại chuyện chuyển cung. Không riêng gì mình nàng muốn chuyển cung, người thăng chức lần này, cũng có không ít người muốn chuyển cung. Nghĩ đến Đại công chúa, Trần Mạn Nhu liền nhận không được đau đầu.

Buổi tối thời điểm Hoàng thượng tới, Trần Mạn Nhu liền do dự mà mở miệng: "Lúc trước Hoàng thượng nói qua, để cho thiếp chuyển đến Vĩnh Thọ cung. Thiếp nghĩ, cuối năm nhiều việc, không bằng chờ năm sau lại chuyển?"

Hoàng thượng chuyển động ban chỉ trên tay, nhúu mày suy nghĩ một chút, nếu Trần Mạn Nhu không chuyển cung, ngày đầu năm nhóm mệnh phụ triều bái phải đến Chung Túy cung, có chút không quá phương tiện. Nhưng là Trần Mạn Nhu nói cũng có đạo lý, mắt thấy sắp cuối năm, đúng là thời điểm nhiều việc, lúc này chuyển cung quả thật có chút không có phương tiện.

"Vậy tạm thời không chuyển, chờ tháng giêng lại hành động. Về phần triều bái thời điểm qua năm mới, ở tại Thái Hòa điện cử hành đi." Hoàng thượng thuận miệng nói, ngược lại làm cho Trần Mạn Nhu kinh ngạc trong lòng một chút, Thái Hòa điện bình thường đều là cử hành sắc phong, hoặc là thời điểm tổ chức đại yến hội mới mở ra.

Lúc này, để cho nàng ở Thái Hòa điện tiếp kiến mệnh phụ triều đình, vinh sủng này, cũng quá mức chút đi? Nghĩ, trên mặt liền mang theo vài phần sợ hãi: "Hoàng thượng, này..."

"Không cần lo lắng, người vừa sắc phong hoàng hậu, ở Thái Hòa điện tiếp kiến cũng không có gì." Hoàng thượng nhẹ nhàng băng quơ nói, Trần Mạn Nhu lập tức cười nói: "Nếu Hoàng thượng nói như thế, trong lòng thiếp cũng sẽ không lo lắng."

"Còn có một việc." Trần Mạn Nhu đưa tay niết bả vai cho Hoàng thượng: "Đồ vật cùng trang trí Vĩnh Thọ cung hiện tại, thiếp muốn tìm một cung điện để phong tồn, cũng tiện lưu lại cho Đại công chúa làm kỷ niệm."

Hoàng thượng không nói chuyện, Trần Mạn Nhu nháy mắt mấy cái, lược có chút bất an hô: "Hoàng thượng?"

"Vậy đưa đến Anh Hoa điện đi." Hoàng thượng lúc này mới mở miệng, trên mặt cũng không có bao nhiêu biểu tình. Trần Mạn Nhu gật gật đầu, thay đổi đề tài: "Hoàng thượng ngài không biết, hôm nay Tiểu tử nhưng là náo loạn ra một chuyện cười to."

HẬU CUNG MƯU SINH KẾ

Tiểu Nhiên Hoa Khai

www.dtv-ebook.com

Chương 152: Xa Lạ

"Hôm nay Nội Vụ phủ mang câu đối xuân lại đây, hài tử Tiểu tứ kia thấy câu đối xuân, còn đọc lại một lần, có mấy chữ không biết, cũng chỉ đọc một nửa, nháo ra không ít chê cười." Trần Mạn Nhu nói xong, cho người cầm mấy câu đối xuân lại đây, chỉ vào chữ Tiểu tứ đọc sai tự cho Hoàng thượng xem.

Hoàng thượng lập tức cười ha ha, gọi Tiểu tứ tới ôm đến bên người: "Những chữ đó là người đọc sai?"

"Là, phụ hoàng, những chữ đó con chưa có học qua, cho nên không biết." Khuôn mặt Tiểu tứ hồng hồng, thập phần ngượng ngùng nói. Hoàng thượng cười xong chỉ bảo nói: "Lần sau cũng không thể nháo chê cười như vậy, làm người phải thẳng thắn, không biết chính là không biết, người nói ra cũng không cần gấp gáp, nhưng là người không nhận thức, thế nào cũng phải nói mình nhận thức, sau đó đọc sai, cái này có thể thành chê cười."

"Hôm nay mẫu hậu cũng giáo dục con, nói làm người phải thành thực, về sau con khẳng định sửa lại." Tiểu tứ cúi đầu chỉ hai ngón tay, một bộ dáng nhận sai. Hoàng thượng hưng trí lên, lại chỉ điểm hắc đọc mấy câu đối xuân kia, còn cầm bút mực lại đây, nắm tay dạy hắc viết hay lần.

"Rốt cuộc cũng là Hoàng thượng lợi hại, ngày thường thiếp dạy Tiểu tứ viết chữ, hắc luôn không nhớ được." Chờ tiền bước Tiểu tứ, Trần Mạn Nhu vội vàng nịnh hót Hoàng thượng, Hoàng thượng cười bưng ly trà nhấp một ngụm nước trà: "Tiểu tứ là người thông minh, hiện tại hắc nhận thức chữ cũng không ít, còn không phải là công lao của Mạn Nhu người?"

"Hoàng thượng, thiếp có một thỉnh cầu." Trần Mạn Nhu cười khanh khách dựa vào bên người Hoàng thượng, thừa dịp tâm tình Hoàng thượng vừa vắn đưa ra yêu cầu: "Mắt thấy Tiểu tứ sang năm sẽ đi Sùng Văn quán, hai ngày nay thiếp mang theo Đại công chúa xử lý một ít chuyện, không có thời gian chỉ đạo công khóa Tiểu tứ, hai ngày nay không bằng Hoàng thượng giúp thiếp trông giữ Tiểu tứ một chút?"

Chuyện này trái lại mới mẻ, Hoàng thượng đã từng khảo sát công khóa hoàng tử, nhưng là nói việc chỉ đạo cho con nhận chữ viết chữ, thật đúng là chưa từng trải qua. Đại hoàng tử lúc ấy, hẵn đang vội vàng đoạt đích, sau lại vội vàng ngồi ổn ngôi vị hoàng đế. Đến phiên Nhị hoàng tử, Thục phi một mình ôm lấy mọi việc. Tam hoàng tử lại ở Từ An cung, cũng chỉ ở thời điểm thỉnh an mới thấy mặt một lần.

Cho nên đối với đề nghị này của Trần Mạn Nhu, Hoàng thượng cũng có chút động tâm, nghĩ nghĩ đáp: "Hảo, vậy từ ngày mai bắt đầu, trẫm liền chỉ đạo Tiểu tứ một chút. Bất quá, nếu trẫm đối với Tiểu tứ nghiêm khắc, người cũng không nên đau lòng."

"Sao Hoàng thượng nói vậy, thiếp cao hứng còn không kịp đâu, thiếp nghe nói, trước kia Hoàng thượng công khóa, nhưng là cầm cờ đi trước, có thể được ngài chỉ điểm, đó là may mắn của Tiểu tứ." Vẻ mặt Trần Mạn Nhu vui mừng nói, đỡ Hoàng thượng lại cao hứng.

Vài ngày sau, Hoàng thượng giống như là tìm được lạc thú, ban ngày đại bộ phận thời gian đều ở lại Chung Túy cung, không phải chỉ điểm Tiểu tứ học bài viết chữ, thì chính là xem Tiểu tứ dạy Ngũ công chúa nói chuyện, chỉ tiếc, Ngũ công chúa còn nhỏ tuổi, mỗi lần đều là đối với ca ca nàng a a vài tiếng ứng phó rồi thôi.

Rất nhanh đến ngày đầu năm, sáng sớm Trần Mạn Nhu phải đi Thái Hòa điện. Mệnh phụ triều đình vừa nghe nói triều bái năm nay là ở Thái Hòa điện tiến hành, nguyên bản đối với Hoàng hậu khinh thị, liền cũng thu lại,

một đám thật cẩn thận, vào Thái Hòa điện cũng không dám nói chuyện lớn tiếng.

Trần Mạn Nhu ngồi đến giữa trưa, kém chút đem mặt cười đến cứng lại, ban thường xuống mấy bàn yến hội, nàng liền vội vàng thôi lui. Trần lão phu nhân cùng Trần phu nhân đi Từ An cung trước, lập tức đi đến Chung Túy cung thỉnh an.

"Nường nường..." Trần phu nhân vội kéo tay Trần Mạn Nhu, đôi mắt đỏ lên, có chút nói không nên lời. Trần lão phu nhân đưa tay vỗ vỗ mu bàn tay Trần phu nhân: "Được rồi, lau nước mắt của người đi, hôm nay nhưng là ngày đầu năm, đừng mang xui quấy đến cho nường nường."

"Nường nói phải, là ta luống cuống." Trần phu nhân vội vàng lấy khăn tử lau khóe mắt, theo Trần lão phu nhân ngồi xuống ở một bên, nhìn chung quanh Chung Túy cung hai vòng, thần sắc trên mặt còn có chút lo lắng: "Nường nường, tại sao người còn ở tại Chung Túy cung? Nhưng là Hoàng thượng bên kia đối với người..."

"Nường không cần lo lắng, là ta tạm thời không muốn chuyển qua, Vĩnh Thọ cung kia đồ vật đều là tiên hoàng hậu dùng qua, Đại công chúa lại luyện tiết, cho nên ta xin Hoàng thượng đem đồ vật trong Vĩnh Thọ cung chuyển ra trước, năm sau ta lại chuyển qua."

Trần Mạn Nhu vội vàng nói, Trần lão phu nhân gật gật đầu: "Chuyển đi thì tốt, người một lần nữa bố trí lại một lần, trong nhà còn có mấy bồn san hô thụ, quay đầu ta cho người đưa lại đây cho người, màu đỏ thắm, nhìn cũng có không khí vui mừng."

"Tổ mẫu, không cần, ngày xưa Hoàng thượng ban thường xuống không ít đồ, cũng có san hô thụ." Trần Mạn Nhu vội vàng cự tuyệt, đang nói, Tiểu tứ tới đây, Trần Mạn Nhu vội vàng ngoắc: "Tiểu tứ, không phải người nói tưởng niệm thái ngoại tổ mẫu cùng ngoại tổ mẫu sao? Mau tới chào."

"Tiểu tứ thỉnh an thái ngoại tổ mẫu, thỉnh an ngoại tổ mẫu." Tiểu tứ ở phụ cận, ôm tiểu quyền đầu hành lễ, thân mình tròn vo, dáng điệu rất là thơ ngây khả ái, trên mặt Trần lão phu nhân cùng Trần phu nhân nháy mắt lộ ra tươi cười, vội vàng đỡ Tiểu Tứ đứng lên: "Cũng không dám chịu lễ của Tứ điện hạ, hẳn là chúng ta thỉnh an Tứ điện hạ."

"Tổ mẫu, nương, các người là trưởng bối, Tiểu tứ lại còn nhỏ." Trần Mạn Nhu ở một bên sẵn giọng: "Chịu hẳn thi lễ cũng không có gì, huống hồ, năm trước hẳn còn được các người chiếu cố đâu."

"Tại sao nương nương nói vậy, ngày sau người không có thể để cho Tứ điện hạ tùy ý hành lễ, Tứ điện hạ là hoàng tử, thân phận quý trọng." Trần lão phu nhân nói, sợ ngày sau Tiểu tứ đối với thân phận có gì mơ hồ, mất uy nghi thiên gia.

"Tổ mẫu không cần lo lắng, ta đã nghĩ điểm ấy đâu. Chính là lúc này Tiểu tứ còn nhỏ, nếu là quá cùng người khác bất hòa, ta lo lắng hẳn dưỡng thành tính tình cao ngạo." Đây cũng thật không tốt lắm, làm cho Tiểu tứ quá bình dị gần gũi, sẽ mất thân phận. Làm cho Tiểu tứ không cần cùng người khác quá thân cận, lại lo lắng về sau Tiểu tứ ánh mắt đặt trên đỉnh đầu, thậm chí có khả năng không có một hai bằng hữu để nói chuyện, có đôi khi Trần Mạn Nhu còn thực lo lắng mình năm giữ không tốt mức độ.

"Chờ vào Sùng Văn quán, hảo hảo dạy một phen, cũng không sai biệt lắm." Trần lão phu nhân nhẹ giọng dặn dò một phen, cũng không quản Tiểu tứ nghe hiểu hay không hiểu, chỉ dựa vào bên người Trần Mạn Nhu không nói lời nào, Trần Mạn Nhu đưa tay xoa xoa đầu hẳn: "Muốn đi Sùng Văn quán, ta mới càng phát sầu. Sùng Văn quán đều là một tiên sinh giảng bài, năm đó Đại hoàng tử là vì thân phận quý trọng, thế này mới thỉnh tiên sinh khác. Đến Tiểu tứ, ta cũng không biết rõ Hoàng thượng nghĩ như thế nào. Bất quá, việc này cũng không phải ta có thể nhúng tay, chỉ có thể là đi từng bước tính từng bước."

"Sang năm sẽ tuyển tú sao?" Trần phu nhân dừng một chút hỏi, Trần Mạn Nhu lắc đầu: "Ta cũng nói không chính xác, người hậu cung này vẫn là quá ít, ngay cả vị trí tứ phi cũng không đầy, nghĩ, sang năm nhất định là có người dâng tấu chương cho Hoàng thượng tuyển tú."

Một lần tuyển tú trước bởi vì nạn hạn hán mà ngừng, lúc này đây tuyển tú lại bởi vì chuyện tiên hoàng hậu mà chậm trễ. Tính xuống dưới, từ Ung Tận năm thứ sáu đến bây giờ, đã có năm năm gần sáu năm chưa từng tuyển tú.

Hoàng thượng chính trực tráng niên, dưới gối lại chỉ có năm con trai, thực có chút hư không, khả năng sang năm tuyển tú, có hơn tám phần. Trần Mạn Nhu cũng thực buồn bực, mình vừa làm hoàng hậu, đại sự thứ nhất gặp phải cứ nhiên là tuyển tú, rất ghen ghét.

"Người a, cũng không nên nổi lên tâm tư gì, hiện tại người đã là hoàng hậu, cho dù các nàng ai vào hậu cung, còn có thể lướt qua người?" Trần lão phu nhân nhìn ra sắc mặt Trần Mạn Nhu hiện lên không vui, vội vàng khuyên nhủ: "Người hiện tại tâm tư để lại đến trên người Tứ điện □ là được."

Trần Mạn Nhu để cho Lập Xuân mang theo Tiểu tứ đi chơi, lúc này mới cười nói: "Ta cũng không phải muốn Hoàng thượng độc sủng, mà là lo lắng, ta vừa được sắc phong, lập tức lại tú nữ tiến cung, chỉ sợ là sẽ làm người khác nổi lên tâm tư khinh thị."

"Cái này trái lại nói không chính xác." Trần lão phu nhân cũng có chút nhú mày, nghĩ nghĩ nói: "Cho tới bây giờ, người cũng chỉ có thể đi từng bước tính từng bước, chính là, người phải xem chuẩn vị trí thân phận của người, người là một quốc gia chi mẫu, hiện tại người đã là lớn nhất hậu cung, vạn vạn không cần cùng nhóm phi tần giở thủ đoạn tranh thủ tình cảm như trước, người làm thê cùng người làm thiếp không giống nhau. Nếu

Hoàng thượng sủng người, người chỉ để ý nhận, nếu không sủng người, người liền làm tốt bốn phận."

Nói xong, cúi đầu tiến đến bên tai Trần Mạn Nhu dặn: "Về phần vị ở Từ An cung kia, người chỉ đang xuôi theo, Từ An thái hậu cũng đã sắp sáu mươi, nhân sinh thất thập cổ lai hy, người chỉ cần chịu đựng qua là được. Huống hồ, dưới gối người còn có Tứ hoàng tử, ta nghĩ, cho dù là nàng làm khó dễ, cũng không đến nỗi nào đi."

"Uh, ta đều nhớ kỹ, lại nói như thế nào, đó cũng là thân sinh mẫu thân của Hoàng thượng, ta cũng phải kính trọng mới được." Trần Mạn Nhu gật đầu đáp, Trần lão phu nhân lại truyền thụ mấy chiêu ứng phó "Ác bà bà", nhìn thời gian thực không còn sớm, lúc này mới cùng Trần phu nhân xuất cung.

Buổi tối là gia yến, ở Từ An cung cử hành. Thời điểm Trần Mạn Nhu đi Từ An cung, Hoàng thượng còn chưa đến. Đại công chúa dựa vào bên người Thái hậu cười cười nói nói, thấy Trần Mạn Nhu, liền cười khanh khách lại đây thỉnh an.

"Đại công chúa hôm nay khí sắc thật tốt." Trần Mạn Nhu vội vàng kéo Đại công chúa lại, gương mặt nhìn lên, thấy trên đầu Đại công chúa nhiều hơn một chi bạch phù dung ngọc trâm, nhìn có vài phần quen thuộc, dừng một chút, tiếp theo cười nói: "Cây trâm này nhìn rất đẹp, làm nổi bật màu da óng ánh bạch như ngọc của Đại công chúa, hơn nữa Đại công chúa mang càng đẹp mắt."

"Người trái lại càng biết nói chuyện." Từ An thái hậu ở phía trên cười nói: "Ánh mắt cũng càng tốt, ai gia vừa cho Nghi An mang cây trâm này, người liền nhìn trúng."

"Nha, cây trâm này là Thái hậu nương nương cho Đại công chúa a, thiếp đã nói rồi, đi chỗ nào tìm được cây trâm nhìn đẹp như vậy, cũng chỉ có Đại

công chúa có thể xứng đôi. Cái này thật đúng là, tương đắc ích chương (hợp nhau lại càng tăng thêm sức mạnh)." Trần Mạn Nhu vội vàng nịnh Từ An thái hậu hai câu.

Ngày tốt, Từ An thái hậu cũng rất dễ ứng phó, chỉ cần vuốt thuận lông là được.

Một lát sau, đám người Huệ phi Đức phi cũng đều nhất nhất lại đây. Từ An thái hậu một hồi cùng Nhị công chúa trò chuyện, một hồi hỏi tình huống Nhị hoàng tử học tập một chút, cũng không có thời gian đi bắt lỗi Trần Mạn Nhu, Trần Mạn Nhu cũng không mang sắc mặt không vui.

"Nường nường hôm nay thần sắc nhìn cũng tốt lắm." Đại công chúa mềm mại ngồi ở bên người Trần Mạn Nhu nói, Trần Mạn Nhu đưa tay sờ sờ y phục Đại công chúa: "Hôm nay tại sao mặc ít như vậy? Người bên người tại sao cũng không thêm một kiện y phục cho người?"

"Không trách các nàng, thời điểm đi ra cũng là mặc áo dày, đến Từ An cung có chút nóng, liền thay đổi xuống." Từ An cung đốt địa long, cho nên bên trong là ấm áp như xuân, lúc này Trần Mạn Nhu cũng cảm thấy có chút nóng.

"Vậy thời điểm đi ra nên mặc nhiều chút." Trần Mạn Nhu công đạo vài câu, lại chuyển khẩu hỏi: "Mấy ngày trước đây, ta cầu Hoàng thượng, đem đồ vật của mẫu hậu người ở Vĩnh Thọ cung tìm cái cung điện để lại, Hoàng thượng cũng đã đáp ứng rồi. Càng nghĩ, ta cảm thấy, việc này vẫn là giao cho người làm tương đối ổn thỏa."

Trần Mạn Nhu cũng không muốn ở trong gia yến ngày đầu năm cùng Đại công chúa nói cái này, chính là, từ khi phong hậu đến bây giờ, nàng cũng chỉ ở trong đám người thấy Đại công chúa một lần. Nhất là cho tới bây giờ, Đại công chúa đều là thường xuyên ở Từ An cung. Trần Mạn Nhu lại nhiều việc, cho nên liền kéo dài tới hiện tại.

Tươi cười trên mặt Đại công chúa phai nhạt xuống, một lát sau, mới miễn cưỡng cười nói: "Tốt lắm, chính là nhân thủ của ta bên kia không đủ..."

"Quay về ta cho Tần tổng quản mang vài người qua." Trần Mạn Nhu nói, nàng cũng không quá muốn đi quản tâm tình Đại công chúa, đến lúc này, Đại công chúa thấy nàng cũng chỉ kêu một tiếng nương nương, nàng cần gì phải chiếu cố tâm tình Đại công chúa?

Lý giải sẵn sóc cái gì, đó đều là song phương, huống chi Đại công chúa đã không còn nhỏ. Năm nay mười bốn, qua hai năm có thể lập gia đình.

Chính là rốt cuộc là có chút đáng tiếc, nguyên bản Trần Mạn Nhu muốn chiếu cố tốt Đại công chúa, tương lai tìm người tốt, cũng có thể vì Tiểu tứ thêm trợ lực. Chính là, rốt cuộc nàng đã coi thường ảnh hưởng của ma ma giáo dưỡng cùng vú nương tiên hoàng hậu lưu lại với Đại công chúa.

Lại nói tiếp, cũng là nàng nghĩ quá thuận lợi. Trẻ nhỏ nhậy thơ thì tốt, Đại công chúa cũng đã không còn nhỏ, làm sao có thể hội một chút chương ngại tâm lý cũng không có liền chấp nhận người chiếm cứ vị trí của mẹ ruột mình?

HẬU CUNG MƯU SINH KẾ

Tiểu Nhiên Hoa Khai

www.dtv-ebook.com

Chương 153: Danh Sách

Đến mười lăm tháng giêng, Đại công chúa bắt đầu đem đồ vật trong Vĩnh Thọ cung chuyển ra bên ngoài, mất thời gian năm ngày mới xem như chuyển xong, Hoàng thượng cũng hạ thánh chỉ, đem Anh Hoa điện phong bế, không có lệnh không thể tự tiện ra vào. Trần Mạn Nhu bên này cũng bắt đầu đóng gói, chuẩn bị chuyển đến Vĩnh Thọ cung.

Bố cục Vĩnh Thọ cung cùng Chung Túy cung không cùng một loại, so sánh với nhau, Vĩnh Thọ cung mặt khác nhiều hơn vài sườn điện cùng nhĩ phòng.

Trần Mạn Nhu đương nhiên là ở tại chính điện, Tiểu tứ cùng Ngũ công chúa đều ở tại hậu điện.

"Nương nương, chút đồ vật này mang đến kho phòng?" Lập Xuân cầm sổ sách lại đây hỏi, Trần Mạn Nhu lật xem vài tờ, đưa tay điểm điểm: "San hô thụ này mang ra thứ gian, thủy bồn bằng sứ thanh hoa này bài ở trong sân, chờ qua mấy ngày nữa tìm mấy con cá vàng về nuôi, ngọc như ý này bài tại Đa Bảo các tầng thứ năm bên trái."

Lập Xuân nhất nhất ứng tiếng, đi xuống phân phó người làm theo. Còn Lập Hạ lại là canh giữ cửa kho phòng, ai từ trong kho phòng chuyển ra vật gì, đều phải toàn bộ nhớ ở trong lòng, chờ đến Vĩnh Thọ cung, còn phải dựa theo sổ sách đối chiếu một lần, thiếu cái gì, lập tức có thể hỏi ra được.

Thật vất vả chuyển xoang, đã là đến tháng hai. Không ngoài sở liệu của Trần Mạn Nhu, lúc này cũng đã bắt đầu có người dâng tấu chương thỉnh

Hoàng thượng tuyển tú, lúc đầu Hoàng thượng trách cứ người dâng tấu chương, đợi đến tháng ba, thì có chút động tâm.

Trần Mạn Nhu mắt lạnh nhìn, thấy Từ An thái hậu cũng bắt đầu nói chuyện này, trong lòng còn có chút tính toán. Chờ thời điểm Hoàng thượng đến Vĩnh Thọ cung, liền cười đề nghị: "Thiếp thấy hậu cung này cũng quá lạnh lùng, ngày thường cũng chỉ có Huệ phi cùng Đức phi lại đây theo trò chuyện với ta."

Hoàng thượng nhìn Trần Mạn Nhu liếc mắt một cái, vẫn chưa trả lời, Trần Mạn Nhu thuận thế liền vòng vo đề tài: "Hoàng thượng, tháng sau Tiểu tử sẽ đi Sùng Văn quán, người xem thư đồng, có cần xác định trước hay không?"

"Người có thí sinh?" Thanh âm Hoàng thượng ôn hòa hỏi, Trần Mạn Nhu lắc đầu: "Không có, còn thỉnh Hoàng thượng làm chủ."

"Hai đứa cháu người nhà mẹ đẻ tuổi không sai biệt lắm đi?" Hoàng thượng trầm tư một hồi hỏi, Trần Mạn Nhu cười dựa vào bên người Hoàng thượng: "Hoàng thượng, ngài đừng nhắc đến hai tiểu tử kia, mấy ngày trước tổ mẫu tiến cung, còn nói hai tiểu tử kia không được, cả ngày múa đao lộng thương, tính tình Tiểu tử có chút trầm tĩnh, khẳng định không hợp."

"Ngô, tốt lắm, trầm trở về ngẫm lại." Hoàng thượng gật đầu đáp, Trần Mạn Nhu vội vàng cười gật đầu, nhìn thời gian còn sớm, hai người ngồi ở trong phòng cũng không có chuyện để nói, đơn giản liền mời Hoàng thượng ra bên ngoài đi dạo một chút: "Mùa xuân tháng ba đúng là cảnh xuân tươi đẹp, Hoàng thượng bồi thiếp ra bên ngoài đi dạo một chút đi?"

Hoàng thượng hơi hơi nhú mào, suy nghĩ một chút mới cười ứng tiếng: "Tốt lắm, hôm nay trầm liền bồi Mạn Nhu đi thưởng cảnh."

Cái gọi là ra bên ngoài đi dạo một chút, cũng bất quá là ở Ngự Hoa viên đi một chút. Trần Mạn Nhu đi sau Hoàng thượng nửa bước chân, hai người vẫn chưa lên xe kiệu, trực tiếp từ Vĩnh Thọ cung đi đến Ngự Hoa viên. Lúc này Ngự Hoa viên không hề thiếu hoa tươi nở rộ, cảnh đẹp như họa, khiến cho người nhìn say mê.

"Thiếp còn nhớ rõ, lúc thiếp vừa mới tiến cung, từng đi Động Bích đình vẽ tranh, sau đó gặp Hoàng thượng." Nói xong, sắc mặt đỏ lên, không lại tiếp tục nói tiếp. Trí nhớ Hoàng thượng cũng tệ, vừa vặn hôm nay Trần Mạn Nhu ăn mặc cùng lúc ấy có vài phần tương tự, lập tức đã nghĩ đến cảnh đẹp mỹ nhân ngay lúc đó.

Đưa tay nhéo nhéo lòng bàn tay Trần Mạn Nhu, cười nói: "Nếu Mạn Nhu nguyện ý, hôm nay trẫm liền vì Mạn Nhu vẽ tiếp một bức họa."

"Thật sự?" Trên mặt Trần Mạn Nhu lập tức lộ ra kinh hi, vội vàng gật đầu: "Thiếp cầu còn không được, may mắn thiếp nghĩ trước, nên vì Tiểu tử cùng Tiểu ngũ bọn họ vẽ hai bức họa đầu, vừa vặn có thể phái thượng công dụng."

Hoàng thượng hơi có chút kinh ngạc nhìn Trần Mạn Nhu lúc này bỗng nhiên lại lộ ra vài phần tính trẻ con, nhìn một hồi, bỗng nhiên đưa tay nhéo nhéo mũi Trần Mạn Nhu: "Người sớm có dự mưu đi? Được rồi, vậy trẫm đợi lát nữa cũng thưởng thức họa công của Mạn Nhu."

Hai người cùng nhau đi đến Động Bích đình, Đức phi bên kia thu được tin tức, lập tức đứng dậy muốn đi qua, chính là không chưa đi ra Vĩnh Hòa cung, chỉ thấy nha hoàn của mình vội vã tiến vào: "Nương nương, người Nội Vụ phủ người, nói là vài làm xuân sam có chút vấn đề, muốn mời nương nương ra chủ ý."

Đức phi nhăn mặt nhíu mày, suy nghĩ một hồi, cũng không tiện để cho người Nội Vụ phủ chờ, đành phải ra đi giải quyết vấn đề. Vừa giải quyết,

chính là gần một canh giờ, từ chuyện vải bông khan hiếm nói đến màu sắc vải dệt, từ y phục nhất đẳng cung nữ trong cung nói đến y phục tam đẳng cung nữ.

Đám người đi rồi, Đức phi chỉ tức giận lập tức đưa tay đem cốc nước đập vỡ, lúc này đi Ngự Hoa viên, Hoàng thượng cùng Hoàng hậu khẳng định là đã ly khai!

Mà Huệ phi bên kia, lại là gặp Phó phi tới cửa bái phỏng, xả một canh giờ nhàn thoại, chờ Phó phi rời đi, Huệ phi cũng không có tâm tư đi Ngự Hoa viên. Sắc mặt âm trầm một hồi, quay đầu hỏi: "Phó phi hôm nay làm sao có thể đến đây?"

Lúc này, nàng không phải cũng giống mình, sốt ruột đi Ngự Hoa viên chặn Hoàng thượng lại sao?

"Nô tỳ cũng không biết." Đại cung nữ của nàng đau khổ suy tư trong chốc lát, lắc đầu nói: "Nếu không, nô tỳ đi hỏi thăm một chút?"

"Nhanh đi." Huệ phi phân phó một tiếng, hít sâu mấy ngụm, đem thần sắc mình che giấu xuống, đảo mắt lại là một bộ thần sắc bình tĩnh. Suy nghĩ một hồi, lại lộ ra tươi cười, vài ngày đã nghe nói sắp tuyển tú, cho nên quá mức gấp gáp, nếu hôm nay thật sự đi Ngự Hoa viên, đó mới là chuyện xấu, may mắn không đi.

Mặc kệ Phó phi có tính toán gì, hôm nay, nàng coi như là giúp mình một việc. Nghĩ Huệ phi lại ôn nhu phân phó: "Đem vòng tay vàng ròng khám hồng ngọc của bản cung đưa qua cho Phó phi, nói bản cung đa tạ nàng hôm nay đến đây bồi bản cung nói chuyện giải buồn."

Mặc kệ nữ nhân khác tính toán cái gì, dù sao Trần Mạn Nhu trong khoảng thời gian này, là dùng mọi biện pháp lôi kéo Hoàng thượng nhớ lại thời gian sáng khoái tốt đẹp, tận lực làm cho Hoàng thượng đến Vĩnh Thọ cung thêm vài lần.

Mà Vĩnh Thọ cung không có dấu vết tiên hoàng hậu, lại hơn nữa Hoàng thượng đến tuổi trung niên liền thích nhớ lại thời gian thanh niên, cho nên, chậm rãi, tâm tư Hoàng thượng liền chuyển tới trên người Trần Mạn Nhu. Tam không ngũ khi, sẽ đến Vĩnh Thọ cung ngồi ngồi. Chỉ cần tới, trên cơ bản buổi tối đều ngủ lại.

Trong khoảng thời gian ngắn, Trần Mạn Nhu thành nữ nhân được sủng ái nhất hậu cung. Một tháng ba mươi ngày, có hai mươi ngày Hoàng thượng đều là ở tại Vĩnh Thọ cung, nhưng làm một đám người trong hậu cung kia ghen ghét hai mắt đỏ lên.

Từ An thái hậu lại không vui, cùng với vài lần Trần Mạn Nhu đi thỉnh an, nàng cũng không nể mặt sắc nói mưa móc cùng dính. Chính là, nàng nói của nàng, lúc ấy Trần Mạn Nhu thực mềm mại nghe xong, lần sau thời điểm Hoàng thượng đến, nàng cũng sẽ không ngốc không đâu lại đẩy đi.

Đến tháng năm, rốt cục Hoàng thượng tuyên bố tuyển tú. Trong kinh thành, cũng bắt đầu náo nhiệt.

"Nương nương, đã an bài tú nữ đến Trọng Hoa cung, đây là danh sách tú nữ, tổng cộng một trăm lẻ sáu người." Lập Xuân đem sách đưa đến đây, Trần Mạn Nhu tiếp nhận lật xem, trong sách liệt đầy đủ hết.

Thật giống như một cái bảng, bên trái là một bức họa nhỏ, chỉ có mặt. Sau đó là tên, tuổi, quê quán, tên của người làm quan trong nhà cùng quan hệ. Bắt đầu từ trang thứ nhất, là dựa theo quan chức phụ bối mà sắp hàng cao thấp.

Trần Mạn Nhu lật đến trang thứ hai, ngón tay dừng một chút: "Này, là chất nữ Từ An thái hậu?"

Lập Xuân giương cổ nhìn nhìn, gật đầu nói: "Từ An thái hậu có một huynh một đệ, huynh trưởng mấy năm trước được sắc phong thành nhị

đăng bá, Đường cô nương này là đích ấu nữ con của ấu đệ của Từ An thái hậu, năm nay vừa tròn mười bảy tuổi."

Trần Mạn Nhu gật gật đầu, lại lật xuống, không nhìn mấy người, lại nhíu mày: "Đây là muội muội tiên hậu?"

"Uh, là thứ nữ Định Quốc hầu, năm nay mười tám tuổi." Hoàng hậu năm đó là đích trưởng nữ Định Quốc hậu, cơ hồ so với thứ nữ này lớn hơn một vòng.

Trong lòng Trần Mạn Nhu ai thán, muội, đều tập trung đến nơi đây. Một người là thứ muội tiên hậu, một người là chất nữ Từ An thái hậu, hai người này đều muốn tiến cung, vậy còn có chỗ cho nàng sống yên sao?

"Nương nương, có muốn nghĩ biện pháp..." Lập Xuân do dự một chút hỏi, tú nữ này nếu xảy ra chuyện, cũng không được vào cung. Hoặc là, trực tiếp nghĩ biện pháp tử hôn, đến lúc đó cũng có thể giải quyết vấn đề.

Trần Mạn Nhu khoát tay, buồn không hé răng tự mình cân nhắc. Nếu là để cho hai người này tiến cung, ngày sau mình khẳng định là thực phiền toái. Càng nghiêm trọng là, nếu hai người này ngày sau đều sinh hoàng tử, vậy Từ An thái hậu cùng Chu gia, tất nhiên đều sẽ ủng hộ hoàng tử của mỗi người.

Suy nghĩ tốt, mình có thể cho hai người này một chỗ, để cho các nàng tự mình thượng võ đài. Tình huống xấu, thì là hai người này kết minh, đem người chiếm vị trí hoàng hậu là mình kéo xuống đài trước.

Nghĩ sâu xa, ngày sau các nàng thực sự sinh hoàng tử, có thể làm lá chắn cho Tiểu tử. Nghĩ gần, trước khi hoàng tử của người ta lớn lên, Tiểu tử của mình mới là lá chắn.

Lợi ích và chỗ xấu đều có, nói không được bên nào nặng hơn.

Nếu không cho hai người kia tiến cung, phiền toái cũng có không ít. Đó là, hậu cung không có đảng phái, vậy thực dễ dàng làm cho ánh mắt mọi người đều đặt trên người mình. Thật giống như năm đó, Thục phi các nàng tập trung toàn lực đối phó Hoàng hậu, mới để cho mình có không gian phát triển.

Quản lý hậu cung, trọng ở cân bằng. Nếu nâng không ra hai người thượng võ đài, vị trí hoàng hậu của mình liền nguy hiểm. Đương nhiên, cũng không nhất định là muốn hai người kia đấu võ đài mới được, thay đổi người khác, cũng có thể đấu võ đài, chính là thân phận những người đó cũng không đủ nặng.

Thân phận không đủ nặng, tự nhiên cũng không có biện pháp dẫn dắt ánh mắt Từ An thái hậu rời đi.

Tối trọng yếu nhất là, nếu Từ An thái hậu hạ quyết tâm muốn cho Đường cô nương tiến cung, mình động thủ khả năng thành công chỉ có một thành. Mà lúc này, Chu gia cô nương không tiến cung thì là chuyện xấu a.

Trần Mạn Nhu nhắm mắt tựa vào nhụyễn điểm, ngón tay ở trên danh sách chuyển động vòng quanh. Rốt cuộc động thủ hay không động thủ? Động thủ, sẽ gặp phải phiêu lưu thật lớn, không động thủ, ngày sau có khả năng sẽ nguy hiểm.

Mình vừa được sắc phong thành hoàng hậu, nếu lúc này xảy ra chuyện...

Nghĩ đến đây, trong lòng Trần Mạn Nhu căng thẳng, mạnh mẽ mở mắt. Nếu lúc này mình đã làm sai chuyện gì, vậy Đường gia cô nương tiến cung, coi như không nhìn đến phân vị gì. Nói không chừng, ngay cả Từ An thái hậu cũng đang chờ mình ra tay đâu.

Xoa xoa mi tâm, Trần Mạn Nhu đem danh sách ném qua một bên. Một khi đã như vậy, mình tốt nhất vẫn không nên cử động. Trong cung cũng

không chỉ một hoàng hậu là mình, tứ phi còn có hai vị trí, nếu vận dụng tốt, mình sẽ không có nửa phần quan hệ.

"Lập Xuân, đem tin tức Đường gia cô nương cùng Chu gia cô nương truyền cho Huệ phi cùng Đức phi, sau đó canh chừng hai người các nàng, chờ các nàng có động tĩnh, lại nói cho ta biết." Trần Mạn Nhu nhẹ giọng phân phó hai câu, đứng dậy đi vào nội thất, lúc này Tiểu ngũ đại khái cũng đã tỉnh.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Trong giây lát nhớ tới đến, Tiểu tứ nhà chúng ta, hình như không tên a...

HẬU CUNG MƯU SINH KẾ

Tiểu Nhiên Hoa Khai

www.dtv-ebook.com

Chương 154: Thư Đồng

Tuyển tú có hai vòng, vòng thứ nhất là tình tạng thân thể tú nữ còn có phong tư dáng vẻ linh tinh. Các ngự y thay phiên bắt mạch, thân thể có bệnh không tiện nói ra, hoặc là không dễ mang thai, đều bị đánh rớt. Phong tư dáng vẻ lại là xem trên thân thể có vết sẹo, vết bớt hay không, thời điểm nói chuyện khẩu khí có vị thối linh tinh hay không, còn có thời điểm đi đường có sẽ có động tác bất nhã hay không.

Chỉ một vòng này, liền đánh rớt một lượng lớn, đến thời điểm vòng thứ hai, bất quá cũng còn lại ba mươi tú nữ. Lúc trước Hoàng thượng hạ chỉ, nói không cần phiền nhiễu dân chúng, cho nên tuyển tú chỉ chọn lựa nữ hài vừa độ tuổi nhưng chưa kết hôn từ trong nhà quan viên tứ phẩm trở lên. Số còn lại, bối cảnh đều rất không tệ.

Trần Mạn Nhu lật xem hai danh sách mới vừa được đưa tới, danh tự Đường gia cô nương đã được liệt ngay đầu trang, còn Chu gia cô nương lại theo sát sau xếp vị thứ hai. Cô nương tôn thất tuyệt đối sẽ không tham gia tuyển tú, cho nên nhà mẹ đẻ Từ An là Trung Dũng Bá cùng nhà mẹ đẻ tiên hoàng hậu là Định quốc công tương đối nổi bật.

"Đi thôi, chúng ta đi thỉnh an Thái hậu." Lật một lần, Trần Mạn Nhu nghiêng đầu phân phó, Lập Xuân lập tức đến đây hành lễ, đỡ Trần Mạn Nhu tới nội thất trước, trang điểm tốt một phen, lại cho người bên ngoài chuẩn bị phượng liễn.

Từ An thái hậu vừa ngủ trưa dậy, nghe thông báo nói Hào hoàng hậu cầu kiến, chỉ dừng một chút, liền ứng tiếng: "Để cho nàng vào đi." Đại công chúa đang chiều lòng ở bên người Thái hậu, bưng ly trà nhấp một ngụm

nước trà cười nói: "Hoàng tổ mẫu, ngài gần đây không phải đã nói thân mình mệt mỏi sao? Không bằng cháu gái chuyển đến đây, hằng ngày cũng có thể chiếu cố Hoàng tổ mẫu một chút."

"Người có hiếu tâm, ai gia cũng rất thỏa mãn." Từ An thái hậu cười nói, nghĩ nghĩ lắc đầu: "Chính là, ai gia nơi này luôn luôn thanh tịnh, ngày thường ai gia cũng ăn chay niệm phật thường xuyên, một cô nương gia như người, cũng không thể đem phòng làm giống như am ni cô a."

Đại công chúa ôm cánh tay Từ An thái hậu: "Hoàng tổ mẫu ngài lão nhân gia là tổ mẫu hiền lành hòa ái nhất, ta nha, thích Hoàng tổ mẫu nhất."

"A, nhanh để cho ai gia nhìn xem, hôm nay Đại công chúa chúng ta có ăn mật đường hay không a." Từ An cười xoa bóp hai má Đại công chúa, tổ tôn hai người cười thành một đoàn, một cảnh tượng hoà thuận vui vẻ, ai cũng không nhắc tới Trần Mạn Nhu còn chờ trong đại điện.

Ngay tại thời điểm Trần Mạn Nhu cảm thấy mình ngồi đến mông ~ cổ sinh đau, Từ An thái hậu mới để Đại công chúa đỡ tay đi ra: "Hôm nay tại sao Hoàng hậu có thời gian đến chỗ ai gia ngồi?"

Trần Mạn Nhu đứng dậy hành lễ với Từ An thái hậu, Đại công chúa né tránh qua một bên: "Thiếp thỉnh an Thái hậu nương nương, ngày thường thiếp cũng muốn đến nhiều một chút, chỉ là sợ quấy rầy Thái hậu nương nương thanh tịnh."

"Nào có thanh tịnh gì, ai gia già đi, cũng chỉ ngóng trông con cháu quanh gối, vãn bối hiếu thuận, nếu người không rảnh đến, cho Tiểu tứ thường xuyên đến đây một chút." Từ An thái hậu nói, còn kém chỉ vào mũi Trần Mạn Nhu nói bất hiếu.

Trong lòng Trần Mạn Nhu cũng hận không thể cắn lão thái bà này hai cái, trên mặt còn phải cười ung dung: "Thái hậu nương nương nói đùa, thiếp có nhiều thời gian, lần này thiếp đến đây, chính là muốn cùng Thái

hậu nương nương nói một tiếng, chuyện tình tuyển tú, giao cho Huệ phi cùng Đức phi trước, thiếp có thời gian trống đến tìm lão nhân gia ngài trò chuyện."

Sắc mặt Thái hậu trầm trầm, nếu thật sự để cho Trần Mạn Nhu đem chuyện tuyển tú giao cho Huệ phi cùng Đức phi, sau đó nàng mỗi ngày đến Từ An cung, vậy truyền ra, có thể thành Thái hậu cố ý làm khó dễ Hoàng hậu.

Loại đại sự như tuyển tú, vốn là việc thuộc bốn phận Hoàng hậu, nếu thật sự lại nói tiếp, ngay cả Thái hậu cung không thể nhúng tay. Hai lần trước, là Hoàng thượng hiếu thuận, lại thêm thủ đoạn của Từ Ninh, thế nên mới ở trong lúc tuyển tú có thể nói vài câu. Cuối cùng một đại bộ phận trong danh sách, vẫn là Hoàng thượng định đoạt. Râu ria còn lại, mới là Thái hậu định đoạt.

"Vậy thì không cần, tuyển tú trọng đại, Đức phi cùng Huệ phi mặc dù có bản sự, lại cũng không thể nhúng tay." Từ An thái hậu cười nói: "Ai gia nơi này tìm người khác ở cùng là được. Lần này Hoàng hậu đến đây, là có chuyện gì?"

"Thái hậu nương nương, thiếp đến đây, đúng là có một chuyện hồi bẩm." Từ An thái hậu thu binh, Trần Mạn Nhu cũng sẽ không vội vàng tỏ sắc mặt, từ trong tay Lập Xuân cầm lấy danh sách kia, trực tiếp trình cho Từ An: "Đây là danh sách tuyển tú, thỉnh Thái hậu nương nương xem qua."

Từ An thái hậu lấy lại đây lật xem hai trang, gật gật đầu nói: "Những tú nữ này còn ở trong cung một đoạn thời gian, vài ngày kế tiếp, người kêu từng nhóm người đi qua, nhìn biểu hiện của các nàng cho kỹ, chờ một đoạn thời gian cuối cùng, lại nhìn nhìn tài nghệ các nàng."

"Thái hậu nương nương, thiếp còn có chuyện muốn cầu ngài đâu." Trần Mạn Nhu vội vàng nói: "Ngài cũng biết, thiếp là lần đầu trải qua tuyển tú,

rất nhiều chuyện đều là xem qua, ánh mắt cũng không tốt, cho nên thiếp muốn cầu Thái hậu nương nương, tọa trấn cho thiếp."

Thấy Trần Mạn Nhu cảm kích biết điều như thế, sắc mặt Từ An thái hậu rốt cục không còn cương cứng, hơi chút vừa lòng, bắt quá trên mặt cũng phải chối từ một phen: "Ai gia già rồi, chỉ sợ ánh mắt cũng không thể tốt."

"Thái hậu nương nương cũng không già, ngài ngồi nơi này a, người khác đưa mắt nhìn lên, còn tưởng rằng Thái hậu nương nương ngài cùng Đại công chúa là tỷ muội đâu. Thái hậu nương nương ngài ngày thường dùng cái gì để bảo dưỡng? Màu da này, thiếp nhìn cũng có chút hâm mộ." Ta không thể chửi hai câu ra ngoài, vậy ngậm dùng tinh thần AQ đi.

Thái hậu chỉ nghe ra Trần Mạn Nhu nói nàng trẻ tuổi, ha ha nở nụ cười hai tiếng: "Còn dùng cái gì, chẳng qua là hằng ngày dùng một chút quy linh cao, nếu người muốn, ai gia nơi này còn có một chút, đợi lát nữa phái người đưa cho người."

"Đa tạ Thái hậu nương nương, thiếp về sau cũng có thể trẻ tuổi giống Thái hậu nương nương ngài." Trần Mạn Nhu vội vàng tạ ơn, đem lão thái bà phụng cao cao, Từ An thái hậu tâm tình rất tốt, cũng sẽ không đâm chọc, dù sao Trần Mạn Nhu đã thực thức thời đem chuyện tuyển tú giao ra.

Nói thêm vài câu, Trần Mạn Nhu đứng dậy cáo lui, Từ An thái hậu cũng không giữ lại.

Vừa trở về Vĩnh Thọ cung, chợt nghe Lập Thu lại đây bát quái: "Đức phi nương nương phái người đi Trọng Hoa cung xem qua, lúc trở về Đức phi nương nương liền quăng ngã một bộ trà cụ, Huệ phi nương nương nơi đó lại không có động tĩnh gì."

"Phó phi đâu?" Trần Mạn Nhu bưng ly trà nhấp hai ngụm, chậm rãi mở miệng hỏi. Lập Thu nhăn mặt nhíu mày: "Phó phi hai ngày nay cũng không

có đi ra ngoài, Thường mỹ nhân cùng Thôi uyển nghi cũng không có động tĩnh."

Sau khi Trần Mạn Nhu thiên cung, chậm rãi liền cho hơn phân nửa người trong cung thay đổi chỗ ở, Thôi uyển nghi cùng Thường mỹ nhân toàn bộ đều đưa đến Thừa Càn cung của Phó phi, ba người này thời điểm lúc trước cùng nhau tiến cung nói các loại tử muội tình thâm, vậy hiện tại liền tiếp tục tình thâm đi thôi.

"Ngô, không động tĩnh gì cũng phải nhìn, Phó phi cũng không phải là người bất lo." Trần Mạn Nhu nhẹ giọng nói, lần trước thăng chức không có Phó phi, lần này cuối năm cũng không biết có thể thăng chức hay không, dựa theo theo lệ thường là sẽ, nhưng năm trước cũng vừa thăng qua, đến lúc đó còn phải xem ý tứ Hoàng thượng.

Thở dài, Trần Mạn Nhu cảm thấy, không làm hoàng hậu thật lao tâm lao lực, làm hoàng hậu, lại càng lao tâm lao lực.

"Tứ điện hạ đi đâu rồi?" Trần Mạn Nhu buông ly trà hỏi, Lập Thu vội vàng chỉ chỉ nội thất: "Đang ở bên trong cùng Ngũ công chúa nói chuyện, Tứ điện hạ vừa học vài, đang dạy Ngũ công chúa đâu."

Nghĩ đến ra vẻ đại nhân đáng yêu của con trai cùng nữ nhi bảo bối phần nộn nộn, Trần Mạn Nhu tạm thời buông xuống việc hậu cung, đứng dậy đi vào nội thất. Chưa đi đến cửa chợt nghe gặp thanh âm Tiểu tứ: "Đến, muội muội, đọc theo ca ca, nhân chi sơ, tính bản thiện ~ "

Tiểu ngũ lầm bầm theo: "Nhân nhân nhân, thiện ~ "

"Không đúng, đọc sai rồi, phải là nhân chi sơ, tính bản thiện." Tiểu tứ sửa cho đúng, Tiểu ngũ ngược khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn Tiểu tứ: "Nhân, sơ, bản, thiện ~ "

Tiểu tứ còn muốn sửa cho đúng, Tiểu ngũ không kiên nhẫn, bắt đầu bắt con hổ vãi trên giường ném tới trên người Tiểu tứ: "Ca ca xấu xa, không đọc! Cao cao!"

"Muội muội, hôm nay người đã ăn hai khối cao cao, không thể ăn nữa, bằng không răng nanh sẽ bị hư." Tiểu tứ rất kiên nhẫn dạy, Tiểu ngũ không để ý tới hần, tiếp tục kêu: "Cao cao, cao cao, ta muốn cao cao!"

"Vậy được rồi, chỉ có thể ăn một chút." Trần Mạn Nhu hướng bên trong nhìn xem, chỉ thấy Tiểu tứ lấy ngón tay khoa tay múa chân đại khái ‘một chút’ cỡ bằng móng tay, Tiểu ngũ xem xem xét xét hần, bắt ngón tay hần xê dịch xuống: "Thật to, một chút."

Tiểu tứ có chút khó xử, thấy Tiểu ngũ bĩu môi muốn khóc, vội vàng gạt đầu: "Hảo, vậy một chút thật to."

Trần Mạn Nhu bật cười, vào cửa bế Tiểu ngũ, đưa tay niết mũi nàng: "Người nghịch ngợm, là thấy ca ca dễ bị khi dễ đi?" Tiểu ngũ vốn thấy Trần Mạn Nhu nên rất cao hứng, nghe Trần Mạn Nhu nói xong, nháy mắt mấy cái, liền làm ra một bộ dáng lả chã chực khóc.

"Còn cùng mẫu hậu diễn trò?" Trần Mạn Nhu kinh ngạc, đưa tay xoa xoa mũi nàng: "Được rồi, mẫu hậu sai, mẫu hậu không nên niết mũi tiểu công chúa của chúng ta, ta nhận sai, hôm nay tiểu công chúa của chúng ta có thể ăn nửa khối cao cao được không?"

Tuy rằng Tiểu ngũ không hiểu được đầy đủ, nhưng là nửa khối vẫn có thể nghe hiểu được. Ngày thường thời điểm Trần Mạn Nhu cho nàng bao nhiêu điểm tâm, cũng luôn ở trước mặt nàng khoa tay múa chân về phân lượng, cho nên lúc này cũng biết bán khối so với một ngậm thì lớn hơn, cao hứng vỗ tay nhỏ bé cười: "Nửa khối!"

Trần Mạn Nhu hướng Tiểu tứ nháy mắt mấy cái, Tiểu tứ ghen cười đáp ra bên ngoài lấy điểm tâm, không phải một khối hoàn chỉnh, mà là bỏ

xuống một phần rồi mới mang vào. Sau đó ở trước mặt Tiểu ngũ mặt khoa tay múa chân một chút, bỏ ra một nửa: "Nhìn kỹ, đây là nửa khối nga."

Trần Mạn Nhu nhân cơ hội nói: "Tiểu ngũ nửa khối, ca ca nửa khối, lớn bằng nhau, được không?"

Ánh mắt Tiểu ngũ ở hai khối điểm tâm chuyển động liên tục, gần nửa ngày mới đưa tay chỉ: "Này, Tiểu ngũ."

Tiểu tứ cười đem nửa khối đưa cho nàng, huynh muội hai người tiến đến cùng nhau ăn điểm tâm, Trần Mạn Nhu đưa tay cầm hà bao ở trên người Tiểu tứ khoa tay múa chân một chút: "Về sau cũng không thể để điểm tâm vào trong hà bao, nường làm cho người cái túi sách nhỏ, đặc biệt để cái kia."

"Uh, hảo." Tiểu tứ nhu thuận gật đầu, nhìn hà bao mới, híp mắt cười.

"Hai thư đồng của người thế nào? Có hợp?" Trần Mạn Nhu dừng một chút lại hỏi, mấy ngày hôm trước, Hoàng thượng ban cho Tiểu tứ một bộ văn phòng tứ bảo, chính thức phê chuẩn Tiểu tứ có thể đi Sùng Văn quán học, hai thư đồng cũng là Hoàng thượng chính miệng điểm.

Một người là tiểu tôn tử nhà Đoan thân vương, Đoan thân vương là đường bá phụ của Hoàng thượng, bối phận trong tôn thất không tính là cao nhất, nói chuyện cũng có phân lượng. Năm đó, Đoan thân vương cùng tiên hoàng quan hệ vẫn rất không tệ.

Một người là tiểu tôn tử nhà Điện các đại học sĩ Bành đại nhân, thuở nhỏ thông minh lanh lợi, diện mạo cũng thập phần đáng yêu.

Vốn trên danh sách Trần gia đưa vào còn có một đứa nhỏ nhà Thuần thân vương, bất quá Thuần thân vương là tông nhân, này địa vị rất đặc thù, cho nên đã bị Trần Mạn Nhu đánh rớt trước.

HẬU CUNG MƯU SINH KẾ

Tiểu Nhiên Hoa Khai

www.dtv-ebook.com

Chương 155: Gặp Mặt

"Nường nường, Thái hậu nường nường tuyên Đường cô nường cùng vài vị tú nữ khác đi qua nói chuyện." Lập Thu tiến vào, thấp giọng hồi bẩm Trần Mạn Nhu, Trần Mạn Nhu dừng một chút: "Đại công chúa mấy ngày nay vẫn ở Từ An cung?"

"Là, Đại công chúa hai ngày nay luôn luôn ở tại Từ An cung, nường nường, có muốn đề tỉnh Đại công chúa một chút, để cho nàng lại đây thỉnh an?" Lập Thu chần chờ một chút hỏi, Trần Mạn Nhu lắc đầu: "Không cần, không phải tự nàng nghĩ đến, ai nhắc nhở cũng không được. Hoàng thượng nhìn mặt mũi tiên hậu, đối Đại công chúa cũng nhiều bao dung, chúng ta lúc này không thể cùng Đại công chúa tranh chấp, trước mặt kệ nàng, chờ ngày sau nàng bị thua thiệt, tự nhiên là biết nên dục vào bên nào."

Tuy rằng hiện tại nàng nịnh bợ Từ An thái hậu, nhưng là Từ An thái hậu có thể sống bao lâu? Chẳng lẽ Đại công chúa còn cảm thấy nàng có thể cùng Từ An thái hậu cùng nhau qua đời? Huống hồ, cho dù Từ An thái hậu vẫn còn, có chút địa phương cũng không phải Từ An thái hậu có thể ra tay.

"Là, vậy Đại công chúa nơi đó trước hết cứ mặc kệ?" Lập Thu lên tiếng nói thêm, Trần Mạn Nhu lắc đầu: "Chúng ta không ra tay, lại không thể không nhìn Đại công chúa, đừng quên, bên trong những tú nữ này còn có một Chu cô nường đâu."

Lập Thu gật gật đầu, thấy Trần Mạn Nhu không có gì phân phó, mới im lặng lui ra ngoài. Trần Mạn Nhu đưa tay đập sách lên mặt, nhắm mắt lại chậm rãi suy tính. Đường gia cô nường thân phận đủ cao, vị trí tứ phi hẳn là không chạy thoát được đâu.

Chu gia cô nương là thứ nữ, bình thường mà nói, hẳn là dưới tứ phi. Nhưng cứ như vậy, địa vị hai người liền kéo ra, ngày sau cũng không tiện đánh võ đài. Bằng không, nghĩ biện pháp để cho Chu gia cô nương cũng được một vị trí tứ phi?

"Nương nương, Ngũ công chúa tỉnh." Đang suy nghĩ, bỗng nhiên bên người truyền đến thanh âm, ngẩng đầu chỉ thấy vú nương của Tiểu ngũ Bình ma ma đứng ở một bên hồi đáp, Trần Mạn Nhu khoát tay, Bình ma ma lập tức lui ra ngoài, không bao lâu liền bế Tiểu ngũ lại đây.

Tiểu ngũ vừa thấy Trần Mạn Nhu liền phát ra tiếng kêu ngọt như đường đến đây: "Mẫu hậu ~ "

"Ngoan, bảo bối nhi, ngủ ngon không?" Trần Mạn Nhu tiếp nhận Tiểu ngũ hỏi, Tiểu ngũ đem đầu hướng trước ngực Trần Mạn Nhu cọ cọ, nài thanh nài khí trả lời: "Ngon, nhớ mẫu hậu, ca ca đâu?"

"Ca ca người đến trường, một hồi mới có thể nhìn thấy hẳn, nương mang người đi Ngự Hoa viên ngoạn được không?"

"Hảo ~" Tiểu ngũ vội vàng gật đầu, Trần Mạn Nhu bế Tiểu ngũ đứng lên, đoàn người nhanh chóng đuổi kịp. Dọc theo đường đi, Trần Mạn Nhu chỉ vào các thứ chung quanh cho Tiểu ngũ xem, dạy nàng một ít màu sắc hoặc là tên hoa cỏ.

Mẹ con hai người vừa mới tiến vào Ngự Hoa viên, Trần Mạn Nhu bởi vì ôm Tiểu ngũ nên cánh tay rất đau, tìm cái đình đi vào. Vú nương bế Tiểu ngũ đi hái hoa, Trần Mạn Nhu tự mình bưng nước trà, nhân tiện nghỉ chân.

"Người nghe nói không? Lần này trong nhóm tứ nữ, có Đường cô nương, bộ dáng thật xinh đẹp, đối đãi người ngoài cũng thập phần hiền lành, ra tay cũng hào phóng. Lần đó, một tiểu thư muội của ta mang nước ấm cho Đường cô nương, Đường cô nương vừa ra tay chính là một cái hoa mai kim quả tử châu."

"Thật sự? Ta chỉ nghe nói lần này có mấy tử nữ thân phận rất cao, Đường cô nương kia là chất nữ Thái hậu nương nương đi?"

"Đúng vậy, trong cung mọi người đều biết, người đừng nói người không biết a."

"Ta đương nhiên biết a, Đường cô nương cũng thật có phúc khí, có Thái hậu cô cô, làm người lại hiền lành, bộ dáng xinh đẹp, lần này nói không chừng có thể làm quý phi đâu."

"Đó là khẳng định, trong cung trừ bỏ Hoàng hậu nương nương, quý phi là lớn nhất, nếu..."

"Người muốn chết, lời này có thể nói sao?"

Nói xong, phía sau núi giả liền truyền đến thanh âm tất tất tốt tốt, sau đó lại không có động tĩnh. Trần Mạn Nhu khoát tay, Lập Thu lặng yên không một tiếng động rời khỏi đình.

"Mỗi người đều cảm thấy bất an a." Trần Mạn Nhu thở dài, lúc trước nàng vừa đem lời này rơi vào tai Huệ phi cùng Đức phi, lập tức có người cũng dùng tới chiêu này với nàng, quả thật là phong thủy luân chuyển.

Không bao lâu, Lập Thu trở lại, tiến đến bên tai Trần Mạn Nhu nhẹ giọng nói hai câu. Trần Mạn Nhu cười khẽ một tiếng, nguyên bản còn tưởng rằng nàng không nhúc nhích, yên tĩnh đâu, không nghĩ tới, trái lại trực tiếp đem chủ ý đánh tới trên đầu mình.

"Gần nhất Thường mỹ nhân có phải vẫn ở Thừa Càn cung không có đi ra ngoài hay không?" Trần Mạn Nhu hí mắt hỏi, Lập Thu gật gật đầu, kỳ thật từ khi Trần Mạn Nhu đem Phó phi Thôi uyển nghi cùng Thường mỹ nhân ba người này để cùng một chỗ, trên cơ bản trừ bỏ thỉnh an, ba người này liền không thể nào đi ra.

"Làm cho Thường mỹ nhân hành động, yên lặng đã nhiều năm, lại không có Dương quý phi, Thường mỹ nhân cũng có thể có chút sủng ái." Thanh âm Trần Mạn Nhu thấp đến cơ hồ nghe không thấy, Lập Thu cũng gật gật đầu không thể nhận ra.

Mắt thấy nghỉ ngơi đủ, Trần Mạn Nhu đang định đứng dậy, lại nghe thấy từ đường nhỏ bên kia truyền đến tiếng cười thanh thúy: "Cái váy này của muội muội thật là đẹp mắt, con bướm phía trên là tự người thêu sao? Thật sự giống như thật, xa xa nhìn thấy, ta còn tưởng rằng là con bướm còn sống dừng lại ở trên váy người đâu."

Tiếp theo một thanh âm hơi ngại ngùng vang lên: "Tỷ tỷ quá khen, muội muội không biết gì khác, cũng chỉ có tú công còn có thể hơi gặp người một chút. Không giống như tỷ tỷ, cầm kỳ thi họa mọi thứ tinh thông."

"Kỳ thật ta cũng là thời điểm nhàn hạ lấy đến giết thời gian." Cô gái có thanh âm thanh thúy cười nói: "Hôm nay thời tiết vừa vặn, không bằng ta đánh một khúc, tỷ muội chúng ta cũng rảnh rồi ngắm hoa rơi?"

"Có thể nghe tiên khúc của tỷ tỷ, muội muội cầu còn không được." Cô gái ngại ngùng kia cười nói, tiếp theo có người phân phó đi lấy cầm, khi nói chuyện, đoàn người cũng vòng qua đường nhỏ, xuất hiện bên ngoài đình, vài người thấy trong đình có người, kinh ngạc một chút, toàn bộ đều ngậm miệng lại.

Lấy lại tinh thần, lại vội vàng thỉnh an: "Thần nữ Đường Uyển Nhi (Chu Lệ Dung) gặp qua Hoàng hậu nương nương, thỉnh an Hoàng hậu nương nương."

"Đứng dậy đi." Trần Mạn Nhu hơi nâng nâng tay, cẩn thận đánh giá hai cô nương đứng bên ngoài đình, đứng bên trái, mặc màu tề ngực nhu váy màu xanh nhạt là Đường Uyển Nhi, trên đầu cầm một cây thúy ngọc trầm, ở giữa là một tịnh đế liên màu vàng cỡ bằng ngón tay cái, trên tai mang

theo khuyên tai thủy ngọc hình giọt nước, trên cổ mang theo bạch ngọc hồ lô, tóc dài thả rời rạc tán ở sau người. Lúc cúi đầu, sợi tóc phiêu động, mang ra vài phần xinh đẹp tuyệt trần.

Bên phải là Chu gia cô nương Chu Lệ Dung, mặc áo ngắn tà khâm màu đỏ tươi, phía dưới phối hợp hoa váy thập nhị bách phúc màu ngà. Trên đầu mang theo hoa sai được làm bằng trân châu, bên ngoài dùng tơ vàng vẽ hồ điệp run rẩy bay lên, trên tai mang khuyên tai hồ điệp màu vàng, phía dưới lộ dây kết tơ vàng. Tóc vấn lên một nửa, một nửa còn lại thả trước ngực, khi cúi đầu, lộ ra một cái cổ tuyết trắng.

Hai cô nương, một người xinh đẹp tuyệt trần, một người ngượng ngùng động lòng người, đều là mỹ nhân.

"Thần nữ không biết Hoàng hậu nương nương ở đây, quấy nhiễu Hoàng hậu nương nương, thỉnh Hoàng hậu nương nương thứ tội." Đường Uyển Nhi thoải mái lại làm một phúc lễ, Trần Mạn Nhu lắc đầu, ý bảo nàng cùng Chu Lệ Dung vào đình: "Vô phương, là bản cung không để cho người khác mở đường. Hai cái các người đây là mới từ Từ An cung đi ra?"

"Hồi Hoàng hậu nương nương, thần nữ quả thật là vừa từ Từ An cung đi ra." Đường Uyển Nhi cười nói: "Lúc trước thần nữ thấy cảnh sắc Ngự Hoa viên rất đẹp, đang cùng Chu muội muội nói muốn ở trong này đánh đàn đầu."

"Uh, cảnh sắc nơi này quả thật không tệ." Trần Mạn Nhu lại bưng ly trà nhấp một ngụm, thấy Chu Lệ Dung vẫn cúi đầu, liền cười khanh khách nói: "Chu cô nương là cảm thấy bản cung diện mục khả tăng, cho nên không dám ngẩng đầu?"

"Không phải, nương nương thứ tội." Chu Lệ Dung nhanh chóng ngẩng đầu liếc mắt nhìn một cái, lại cuống quýt đứng dậy hành lễ: "Thần nữ không có ý tứ này, Hoàng hậu nương nương dụ dàng hào phóng, đáng vẻ đoan

trang, trong lòng thần nữ thập phần kính ngưỡng. Chính là thần nữ trời sinh nhát gan, sợ quấy nhiễu nương nương, thế nên mới không dám nhìn thẳng, thỉnh nương nương thứ tội."

"Bộ dáng người cũng rất xinh đẹp, làm sao có thể quấy nhiễu đến bản cung đâu?" Trần Mạn Nhu lấy khăn tử che khuất khóe miệng, lộ ra một chút tươi cười: "Đến, ngồi vào bên người bản cung, trước kia bản cung rất được tiên hậu chiếu cố, hôm nay bản cung vừa thấy người liền tâm sinh hảo cảm."

"Nhìn khuôn mặt này một cái, thủy nộn nộn, bản cung thật lo lắng, không cẩn thận liền bấm ra nước a." Trần Mạn Nhu đưa tay sờ sờ hai má Chu Lệ Dung, tư thái thập phần thân mật, như là đối Chu Lệ Dung cũng rất có hảo cảm, liên tục khen tướng mạo Chu Lệ Dung.

"Không đảm đương nổi nương nương tán dương, thần nữ cảm thấy, vẫn là làn da nương nương ngài tốt hơn." Chu Lệ Dung hơi có chút khiếp đảm, sau lại thấy Trần Mạn Nhu nói chuyện ôn hòa, lúc này mới hơi chút tùy ý một ít: "Nương nương phong tư thiên thành, thần nữ không thể so sánh."

"Cái gì mà không thể so sánh, bản cung cũng bất quá là nhờ phúc Thái hậu nương nương, mấy ngày trước Thái hậu nương nương ban cho bản cung một ít quy linh cao, sau khi bản cung ăn vào, nhưng là cảm thấy làn da tốt hơn nhiều. Ai, bản cung tuổi cũng đã lớn, không so được các người những cô nương mười bảy mười tám, đúng là nộ hoa phấn nộn nộn đâu."

Trần Mạn Nhu thở dài nói, Đường Uyển Nhi ở một bên cười lắc đầu: "Nương nương ngài cũng không già, chính là bộ dáng ngài hiện tại, thoát nhìn bất quá cũng cỡ tuổi chúng thần nữ. Trên người ngài lại so với nhóm thần nữ nhiều hơn vài phần uy nghi, lại làm cho nhóm thần nữ vừa thấy đến ngài liền tự biết xấu hổ."

Tươi cười trên mặt Trần Mạn Nhu càng sáng lạn, nghe cung nữ bên người Đường Uyển Nhi nói cầm ôm lại đây, liền nhíu mày nói: "Từ lâu đã nghe thấy Đường cô nương cầm kỳ thi họa mọi thứ tinh thông, không bằng Đường cô nương cho bản cung đại khai nhãn giới?"

"Đều là ngoại nhân loạn truyền, có chút khoa trương, bất quá thần nữ biết một ít da lông. Nếu nương nương muốn nghe, thần nữ tự nhiên vì nương nương dâng lên một khúc." Đường Uyển Nhi cười đáp, cho người dâng hương, tự mình đi rửa tay, sau đó mới bắt đầu đàn tấu.

Bình mẹ bế Ngũ công chúa đến đây, Trần Mạn Nhu tiếp nhận ôm trong lòng mình. Đầu tiên Tiểu ngũ tò mò nhìn chăm chăm Đường Uyển Nhi đánh đàn nửa ngày, lập tức có chút ngồi không yên, đưa tay muốn lấy chém trà cũng điểm tâm trên bàn.

Trần Mạn Nhu cúi thấp đầu đỡ Ngũ công chúa, uy nàng uống nửa ly trà nhỏ, ăn nửa khối điểm tâm, cũng không cần thận nghe Đường Uyển Nhi đánh đàn. Một khúc qua đi, Trần Mạn Nhu ôm Tiểu ngũ vỗ vỗ tay: "Tiếng đàn Đường cô nương quả nhiên là tựa như thiên âm, bản cung khó được nghe thấy tiếng đàn tuyệt vời như vậy, vất vả Đường cô nương."

"Có thể làm nương nương vui vẻ, thần nữ cảm thấy vinh hạnh sâu sắc." Đường Uyển Nhi đứng dậy hành lễ nói, Trần Mạn Nhu từ trên đầu nhổ xuống một cái kim châm cắm vào cho Đường Uyển Nhi: "Bản cung nghe xong quả thật là cao hứng, ngay cả Ngũ công chúa của bản cung cũng thật thích, cây châm này liền thưởng cho người."

Nói xong, lại từ trên tay cởi một chiếc vòng tay cho Chu Lệ Dung: "Bản cung nhìn thấy người liền rất thích, nếu có rảnh, đi đến Vĩnh Thọ cung của bản cung ngồi ngồi, chúng ta cùng trò chuyện."

Kia vòng tay, vừa thấy liền biết không phải là phàm phẩm.

Chờ Chu Lệ Dung hành lễ, Trần Mạn Nhu mới ôm Tiểu ngũ từ từ đứng dậy: "Được rồi, thời gian cũng không còn sớm, bản cung đi trước. Các người nếu vô sự, cũng trở về Trọng Hoa cung đi, ngày sau nếu muốn đến Ngự Hoa viên, cho người truyền lời cho bản cung, bản cung phái người đưa các người tiến vào."

Ngự ý chính là không có việc gì không cần tùy ý dạo Ngự Hoa viên, Ngự Hoa viên cũng không phải chỗ các người muốn dạo là có thể dạo. Nói xong sắc mặt Đường Uyển Nhi cùng Chu Lệ Dung đều đổi đổi, quay đầu liếc nhìn nhau, lại đều tự rũ mi mắt lên tiếng hành lễ với Trần Mạn Nhu

HẬU CUNG MƯU SINH KẾ

Tiểu Nhiên Hoa Khai

www.dtv-ebook.com

Chương 156: Đụng Bị Thương

"Nường nường, Trọng Hoa cung đã xảy ra chuyện." Trần Mạn Nhu đang ôm Tiểu ngũ dạy nàng nói chuyện, bỗng nhiên Lập Thu vội vàng vàng tiến vào, vẻ mặt khẩn trương nói: "Có một tú nữ không cẩn thận bị ngã, mặt đụng vào núi giả, trên trán bị đụng ra một lỗ hồng."

Trần Mạn Nhu ngăn người mới vội vàng hỏi: "Thỉnh ngự y chưa? Ngự y nói như thế nào?"

"Đã thỉnh ngự y, ngự y nói, lỗ hồng kia có chút lớn, chỉ sợ ngày sau sẽ để lại sẹo." Vẻ mặt Lập Thu buồn bực: "Vậy phải làm sao bây giờ? Tú nữ kia là đích nữ tuần phủ Hồ Nam."

Chuyện này nếu xử lý không tốt, hoàng hậu Trần Mạn Nhu này cũng không dễ làm, một khi bị tội danh không quản lý tốt hậu cung, đem cung vụ giao cho người khác xử lý coi như đã nhẹ. Cho nên, vẻ mặt Lập Thu mới phần hận khẩn trương.

"Đi qua xem." Trần Mạn Nhu kêu vú nường đến đây, đem Tiểu ngũ giao cho vú nường, lập tức mang theo người liền đi hướng Trọng Hoa cung. Tú nữ kia họ Trương, bởi vì cha nàng coi như là quan lớn, cho nên chỗ ở coi như là gần giữa.

Trần Mạn Nhu vào cửa phòng, chỉ thấy hai ba cô nường đang vây quanh giường nói chuyện, trên giường một nữ hài tử thập phần xinh đẹp đang nằm, trên người mặc thủy lam tề ngực nhu váy, trên trán buộc một mảnh vải trắng, lúc này nữ hài tử kia đang cầm khăn lau lệ.

"Thần nữ gặp qua Hoàng hậu nương nương, thỉnh an Hoàng hậu nương nương." Nghe thấy tiểu thái giám ở cửa thông truyền, vài cô nương vội vàng đứng dậy hành lễ, ngay cả Trương tú nữ ở trên giường cũng đứng dậy. Trần Mạn Nhu quét mắt nhìn một cái, Đường Uyển Nhi cùng Chu Lệ Dung cũng đều ở đây, một tú nữ nàng chưa thấy qua.

Lập Thu tiến đến bên tai nàng nhẹ giọng nói: "Vị này là đích ấu nữ của Công bộ thượng thư Tôn Vân."

Trong lòng Trần Mạn Nhu hiểu rõ, dựa theo thân phận mà xem, vài tú nữ này, đại khái là ở cùng một phòng.

"Ngự y nói như thế nào?" Trần Mạn Nhu hơi gật gật đầu, trực tiếp đi đến bên giường hỏi, Trương tú nữ kia đôi mắt hồng hồng, lệ châu cuồn cuộn: "Ngự y nói, miệng vết thương không thể dính nước, chỉ có thể dưỡng, bất quá miệng vết thương quá sâu, ngày sau sẽ lưu lại sẹo."

Trần Mạn Nhu nhăn mặt nhíu mày: "Bản cung nơi đó còn có một chút thuốc dán mới đưa tới, đợi lát nữa bản cung phái người đưa lại đây cho người, cái đó có thể xóa sẹo, người một ngày dùng hai lần, nói không chừng có thể xóa vết sẹo này. Chuyện hôm nay rốt cuộc là tại sao phát sinh? Hảo hảo, tại sao lại đụng vào núi giả đâu?"

"Cầu Hoàng hậu nương nương làm chủ cho thần nữ, thần nữ bị người hãm hại." Trương tú nữ kia đột nhiên một tiếng khóc ra, vừa lấy khăn tử lau nước mắt, vừa đứng dậy quỳ gối trước người Trần Mạn Nhu nói, Trần Mạn Nhu vội vàng đỡ nàng đứng lên: "Người chậm rãi nói, không cần người cầu, bản cung cũng muốn điều tra rõ ràng chuyện này."

"Hôm nay dùng xong điểm tâm, vài người thần nữ vốn là ở trong phòng nói chuyện. Sau lại, người của Đại công chúa tới nói thỉnh Chu cô nương đi qua nói chuyện. Sau khi Chu cô nương rời khỏi, Tôn cô nương liền đề nghị đi bên ngoài thưởng cảnh, thần nữ nghĩ ở trong phòng cũng rất buồn, liền

đáp ứng, dù sao mọi người bất quá là ở Trọng Hoa cung đi dạo một chút. Nhưng ai biết, thời điểm đi đến bên cạnh núi giả, dưới chân thần nữ bỗng nhiên trượt một chút, sau đó liền đụng vào núi giả."

Trương cô nương kia đem sự tình trải qua nói một lần, tin tức hữu dụng lại không cung cấp bao nhiêu.

Trần Mạn Nhu quay đầu nhìn nhìn Lập Thu, Lập Thu lập tức xoay người xuất môn. Trần Mạn Nhu lại quay đầu phân phó Sơ Vân cùng Sơ Hà: "Người xem xem giày thêu của Trương cô nương, lại đi hỏi một chút, từ ngày hôm qua cho tới hôm nay, có những ai đi qua núi giả."

Chờ này hai người vừa ra đi, trong phòng liền im lặng trong chốc lát. Trần Mạn Nhu ngồi ở bên giường cẩn thận đánh giá thần sắc vài người các nàng. Sắc mặt Đường Uyển Nhi bình tĩnh, cúi đầu không lên tiếng. Trên mặt Chu Lệ Dung mang theo lo lắng cùng hoảng sợ, thường thường nhìn nhìn Trương tú nữ. Tôn Vân chắc là có chút khiếp đảm, vụng trộm nhìn nhìn cái này, lại nhìn nhìn cái kia, sắc mặt cũng có chút trắng bệch.

Qua không bao lâu, Lập Thu về tới đây: "Nương nương, nô tỳ ở bên cạnh núi giả phát hiện cái này." May mắn người trong Trọng Hoa cung, trước khi tú nữ tiến vào ở đều bị Trần Mạn Nhu gõ qua, Trương tú nữ va chạm vào núi giả, vừa có người đến đem Trương tú nữ đỡ vào phòng, vừa có người đem địa điểm phát sinh chuyện vậy lại.

Trần Mạn Nhu đưa tay lấy hạt trân châu trong tay Lập Thu qua, tròn vo, nếu là người bình thường dẫm lên, xác định chắc chắn là sẽ trượt chân. Trân châu này bên ngoài bị dính một tầng bụi, nhìn lớp bụi, ném xuống đất không nhìn kỹ, quả thật là nhìn không ra.

"Nương nương, nô tỳ đã kiểm tra qua của giày Trương cô nương, trên giày cũng không có bị động tay chân." Sơ Vân cũng hồi bẩm, Trần Mạn Nhu gật gật đầu, một lần nữa đánh giá thần sắc vài người trong phòng.

"Hỏi ra được trong khoảng thời gian này có ai đi qua bên cạnh núi giả sao?" Sau đó, Trần Mạn Nhu bắt hạt trên châu kia hỏi, Sơ Vân vội vàng hành lễ: "Hồi nương nương, đã hỏi ra được, bắt đầu từ buổi sáng ngày hôm qua, tú nữ tiến đến bên cạnh núi giả có mười hai người, phân biệt là Vương cô nương ở tại gian phòng thứ nhất phía đông, Lý cô nương cùng Tống cô nương ở tại gian phòng thứ ba phía đông, Trần cô nương ở tại gian phòng thứ năm phía tây, còn có phía tây..."

Trần Mạn Nhu gật gật đầu: "Đem này vài tú nữ này đều kêu đến, nhìn xem các nàng có ai đã gặp qua hạt trên châu này."

Sơ Vân lĩnh mệnh lệnh đi ra ngoài, Sơ Hà cũng đi qua hỗ trợ.

Trần Mạn Nhu không nói lời nào, trong phòng liền thập phần im lặng. Lập Xuân cùng Lập Hạ vẫn đứng bất động bên người Trần Mạn Nhu, Trương tú nữ vốn đang khóc cũng chậm chậm thu thanh âm, chỉ lấy khăn tử lau nước mắt.

Một lát sau, Chu Lệ Dung giật giật, thần sắc hơi có chút câu nệ: "Nương nương, người xem, có điều tra đồ vật chúng thần nữ một chút hay không? Nhìn xem là ai thất lạc trên châu kia."

Trần Mạn Nhu hơi hơi nhíu mày, cao thấp đánh giá Chu Lệ Dung một chút. Quả nhiên, nhìn kiều kiều khiếp khiếp, lại không nhất định thật sự là kiều kiều khiếp khiếp. Nàng là một hoàng hậu, đến điều tra y phục bên người nhóm tú nữ, truyền ra ngoài thì ra cái gì?

Cho dù là cảnh sát ở hiện đại tra án mạng, cũng phải có chứng cứ trước, mới có thể lục soát điều tra, nếu không chính là nhiễu dân.

Chu Lệ Dung đề nghị, nếu Trần Mạn Nhu thực sự tiếp thu, có khả năng không chỉ đắc tội gia tộc phía sau chúng tú nữ, lại lộ rõ Trần Mạn Nhu vô năng. Một hoàng hậu vô năng, sẽ có kết cục gì?

"Lớn mật, nường nường làm như thế nào, còn cần người tới chỉ điểm sao?" Lập Xuân mày liễu dựng thẳng lên, hướng tới Chu Lệ Dung quát một câu. Tuy rằng Chu Lệ Dung là nữ nhi Chu gia, là muội muội tiên hậu, nhưng Lập Xuân cũng là đại biểu cho Trần Mạn Nhu, lúc này nàng nói cũng tương đương với Trần Mạn Nhu nói. Cho nên sắc mặt Chu Lệ Dung trắng nhợt, vội vàng hành lễ bồi tội: "Thần nữ không phải ý tứ này, thỉnh nường nường thứ tội."

"Người cũng là nóng vội, bản cung không trách người." Trần Mạn Nhu câu khéo miệng cười nói. Lại đợi một hồi, Sơ Vân mới cầm trân châu trở về, nhìn thoáng qua Đường Uyển Nhi ngồi ở một bên trước, mới hành lễ với Trần Mạn Nhu: "Nường nường, có vài tú nữ nói, các nàng từng ở chỗ Đường cô nương thấy qua trân châu này."

Sắc mặt Đường Uyển Nhi trắng nhợt, bỗng nhiên đứng dậy: "Cái gì?"

"Đường cô nương ở đây?" Trần Mạn Nhu đưa tay cầm hạt trân châu kia chuyển động: "Hỏi rõ ràng?"

"Là, đã hỏi rõ ràng. Vài tú nữ kia đang chờ ngoài cửa, nường nường có muốn tuyên các nàng tiến vào?" Sơ Vân đứng ở một bên hỏi, xem Trần Mạn Nhu gật đầu, lập tức lại đi ra kêu vài tú nữ kia.

Đi đầu là một cô gái gương mặt trẻ con, vừa vào cửa liền hành lễ với Trần Mạn Nhu: "Thần nữ Dương Linh Linh gặp qua Hoàng hậu nường nường, thỉnh an Hoàng hậu nường nường." Dưới sự dẫn dắt của nàng, vài tú nữ khác cũng đều hành lễ.

Trần Mạn Nhu ý bảo các nàng đứng thành một hàng: "Lúc trước các người nói, ở chỗ Đường cô nương thấy qua trân châu này, Đường cô nương này, là Đường Uyển Nhi người đi?"

"Là, Hoàng hậu nường nường, thần nữ đã thấy qua, lúc trước Đường cô nương từng mang theo một cây châu trầm, phía trên châu trầm kia có rất

nhieu trâm châu, cùng cái này giống nhau như đúc." Dương cô nương nói chuyện thực lanh lẹ, nàng vừa nói xong, vài tú nữ khác cũng đi theo gật đầu.

"Nương nương, thần nữ cũng thấy qua châu trâm kia, mặt trên chỉ dùng trâm châu đính thành hoa mẫu đơn, thời điểm Đường cô nương tiến cung liền mang theo, nhưng hai ngày nay không có mang theo." Một tú nữ thập phần thanh tú cũng tiến lên nói.

Trần Mạn Nhu nghiêng đầu nhìn Đường Uyển Nhi: "Đường cô nương, người có gì muốn nói?"

Đường Uyển Nhi đã sớm đợi nửa ngày, lúc này sắc mặt đỏ bừng hành lễ với Trần Mạn Nhu: "Nương nương, thần nữ quả thật là có một châu trâm như vậy, chính là hai ngày trước bỗng nhiên thất lạc, thần nữ tìm không thấy, cho nên mới không có mang."

"Thất lạc?" Trần Mạn Nhu hơi nhú mày, vẻ mặt Đường Uyển Nhi tức giận: "Hồi nương nương, thần nữ tuyệt không có nửa câu nói dối, quả thật là thất lạc, buổi tối ba ngày trước thời điểm thần nữ rửa mặt chải đầu để vào trên bàn trang điểm, chờ buổi sáng ngày hôm sau thời điểm tỉnh lại lại đi xem thì không còn."

"Còn mấy người các người, có thấy qua cây trâm của Đường cô nương không?" Trần Mạn Nhu quay đầu hỏi Tôn cô nương cùng Chu cô nương, Trương cô nương lại là vẻ mặt phần nộ, thất vọng nhìn Đường cô nương không nói lời nào.

Trần Mạn Nhu cười nhạt một tiếng: "Các người nhìn xem, ngay cả tú nữ không cùng Trương cô nương ở cùng một phòng cũng nhìn ra được, trâm châu này là từ trên cây trâm của Đường cô nương lấy xuống, các người mỗi ngày ở cùng một phòng, tại sao không nhận ra?"

Thốt ra lời này, sắc mặt một đám người đều đổi đổi.

Nửa ngày, Tôn Vân mới đánh bạo nói: "Nường nường, trên châu trong thiên hạ đều tương tự nhau, thời điểm mọi người tiến cung, hoặc nhiều hoặc ít đều là mang theo một ít trên châu, phía trên trên châu của Đường cô nương không có nở hoa, hoặc là viết tên Đường cô nương, chúng ta tự nhiên là không nhận ra được."

Vừa dứt lời, Dương cô nương liền giận dữ: "Ý của người là chúng ta nhìn lầm? Tùy ý vu oan đến trên đầu Đường cô nương? Cho dù một mình ta nhìn lầm, nhưng là vài người chúng ta, chẳng lẽ ánh mắt đều không tốt?"

"Cái đó ai biết." Tôn Vân than thở một câu, Chu Lệ Dung đưa tay túm nàng một phen, sợ hãi cười nói: "Dương cô nương đừng giận, Tôn muội muội nhanh mồm nhanh miệng, người đừng để trong lòng, nàng không phải cố ý."

"Nhanh mồm nhanh miệng?" Dương cô nương lại phản nộ: "Người là đứng về phía nàng? Nhanh mồm nhanh miệng không có nghĩa là có thể tùy ý nói chuyện, họa là từ ở miệng mà ra những lời này cũng không biết sao? Ta trái lại không ngại, nhưng là nàng cũng không thể tùy ý vu hãm vài người chúng ta."

Ước chừng Chu Lệ Dung là chưa từng bị người làm mất mặt mũi như vậy, lúc này sắc mặt có chút không dễ nhìn. Bất quá, há mồm lại không nói chuyện, chỉ cúi đầu đứng một bên.

"Thời điểm các người tiến cung, đồ mặc trên người, đồ mang trên đầu, trong hành lý, đều có ghi lại. Hiện tại, bản cung phái người đi qua nhất nhất kiểm tra, đối chiếu một chút nhìn xem là ai đã đánh mất trên châu." Trần Mạn Nhu thường thức xong nhóm tú nữ tranh đấu gay gắt, lúc này mới chậm rì rì ném một câu.

Dương tú nữ có chút không quá phục tùng, nhưng cũng không dám nói thêm cái gì. Chu Lệ Dung hơi thở dài nhẹ nhõm một hơi, Đường Uyển Nhi

nắm thật chặt khăn tử, tiến lên hành lễ với Trần Mạn Nhu: "Nương nương, vì biểu thị thần nữ trong sạch, thỉnh nương nương điều tra đồ vật của thần nữ."

Tôn Vân ở một bên tranh phong: "Nương nương, ngài cũng phải người điều tra đồ vật của thần nữ một chút đi, thần nữ cùng Đường cô nương ở cùng một phòng, nàng có hiềm nghi, thần nữ cũng trốn không thoát."

Nếu trăn châu thật sự là của Đường Uyển Nhi, vậy người có thể thần không biết quỷ không hay đem châu trộm đi, nói không chừng chính là một trong bốn người các nàng. Cho nên nói, Đường Uyển Nhi có hiềm nghi, vài người còn lại cũng chạy không thoát.

Lúc này điều tra cùng lúc trước Chu Lệ Dung đề nghị không giống nhau. Lúc trước thời điểm Chu Lệ Dung nói ra, là không có chứng cứ không có người hiềm nghi, lúc này đã có người hiềm nghi, tự nhiên là có thể được điều tra.

Trần Mạn Nhu gật gật đầu, phân phó Sơ Vân cùng Sơ Hà cầm danh sách vật phẩm được ghi lại thời điểm nhóm tú nữ mới tiến cung đi thăm dò mọi người có trăn châu, xem có thể kiểm tra số lượng hay không. Mà Lập Thu cùng Lập Đông lại mang theo bốn tiểu cung nữ, trọng điểm kiểm tra phòng Đường Uyển Nhi các nàng.

Trong phòng lộn xộn, Trần Mạn Nhu đơn giản mang theo nhóm tú nữ ra ngoài cửa chờ. Lúc này đã là tháng năm, thời tiết cũng nóng lên, Trần Mạn Nhu ở trên ghế ngăng đầu nhìn nhìn thái dương, nháy mắt nhớ tới đến cảnh tượng lúc mình tiến cung tuyển tú.

Ngô, trước khi phục tuyển lần cuối cùng, hình như cũng có tú nữ không cẩn thận xảy ra chuyện. Bất quá, lúc ấy các nàng là ở tại Ninh Tú cung, trong viện có cái ao nhỏ, tú nữ kia rơi xuống ao, sau đó bị phong hàn, rồi sau đó đã bị tống xuất cung.

Chuyện lần này, cũng không biết có thể đưa mấy tú nữ xuất cung.

HẬU CUNG MƯU SINH KẾ

Tiểu Nhiên Hoa Khai

www.dtv-ebook.com

Chương 157: Phỏng Tay

Không bao lâu, Lập Thu cùng Lập Đông đi ra trước, Lập Thu đi phía trước cầm trong tay một cây châu trầm, phía trên chỉ dùng trân châu dính thành một đóa hoa mẫu đơn, chính là chính giữa nhụy hoa, xem ra nguyên bản là có một viên trân châu, nhưng là lúc này quả thật chỗ trống.

Châu trầm này vừa lấy ra, sắc mặt Đường Uyển Nhi trước hết đổi đổi, vẻ mặt Chu Lệ Dung khiếp sợ, vẻ mặt Tôn Vân cũng là khó hiểu. Còn Trương Thái Vân lại là đột nhiên quay đầu, gắt gao nhìn chăm chăm Đường Uyển Nhi.

Đường Uyển Nhi vội vàng xua tay: "Ta thật sự không biết là chuyện gì xảy ra, cây trầm này mấy ngày trước quả thật đã đánh mất, các người cũng biết, lúc ấy ta còn nói vài câu, phân phó tiểu cung nữ trong phòng chúng ta tìm mấy lần."

Tôn Vân có chút chần chờ: "Ta quả thật còn nhớ rõ, người lúc ấy còn nói, thứ này là tỷ tỷ người tặng cho người, rất quan trọng, cho nên cho người cầm bảo quản sự cô cô."

Lúc này tức giận trên mặt Trương Thái Vân mới giảm vài phần, nghĩ nghĩ cũng nhớ lại chuyện tình lúc đó.

Trần Mạn Nhu quét mắt liếc vài người một cái, quay đầu nhìn Lập Thu: "Cái này từ đâu tìm ra?"

"Hồi nương nương, là từ trong gói đầu của Chu cô nương tìm được." Lập Thu cung kính đáp, Chu Lệ Dung sửng sốt một chút, lập tức sắc mặt trắng nhợt, vội vàng hành lễ với Trần Mạn Nhu: "Nương nương minh xét, thần

nữ căn bản không biết thứ này ở trong gói đầu thần nữ, lúc trước thời điểm cây trâm này mất đi, quản sự cô cô từng ở trong phòng điều tra, cũng không tìm được cây trâm này. Cầu nương nương rửa sạch oan khuất cho thần nữ, điều tra rõ cây trâm rốt cuộc là ai đưa tới chỗ thần nữ."

Trần Mạn Nhu xoa xoa trán, người nghĩ ra chủ ý này, thật đúng là đủ đảm lượng. Dùng châu trâm của Đường Uyển Nhi, lại đến vu oan Chu Lệ Dung, nhân tiện làm cho Trương Thái Vân hủy dung, lập tức bao hết ba người đứng đầu trong kỳ tuyển tú, thật đúng là tính kế đủ nghiêm mật.

Nghĩ, Trần Mạn Nhu liền quay đầu nhìn Tôn Vân. Có thể ở cùng một phòng, vậy thân phận địa vị đều là không sai biệt nhiều. Bốn tú nữ có ba người xảy ra chuyện, người duy nhất còn lại, giống như trở thành người bị tình nghi.

Tôn Vân ước chừng cũng nghĩ tới điểm này, trên trán ra không ít mồ hôi lạnh, thấy ánh mắt đánh giá của Trần Mạn Nhu, giật mình, lập tức quỳ xuống: "Nương nương, thần nữ có một chuyện muốn nói."

"Người nói." Trần Mạn Nhu nâng nâng tay, Tôn Vân khẽ cắn môi, cúi đầu nói: "Vài ngày trước, Đường cô nương cùng Chu cô nương được Thái hậu nương nương tuyên triệu đến Từ An cung, sau lại qua nửa ngày mới trở về, trên đầu Đường cô nương nhiều hơn một cây trâm, trên tay Chu cô nương nhiều hơn một cái vòng tay, thần nữ nghe các nàng tự mình nói, đây đều là Hoàng hậu nương nương ban thưởng."

Trần Mạn Nhu gật gật đầu, chuyện này mình biết, lúc ấy thái độ đối xử với hai người kia không giống nhau, vì châm ngòi hai người các nàng nội đấu. Một người sau lưng là Hoàng thái hậu, vậy nàng cần ủng hộ một người.

"Lúc ấy mọi người đều là hâm mộ một hồi, liền đều tự việc của mình. Sau đó, Trương cô nương nói muốn đi tìm Vương cô nương đàm luận thi

từ, liền xuất môn, thần nữ bởi vì một chút châm tuyến có vấn đề, phải đi thỉnh giáo Bạch cô nương ở tại gian phòng thứ ba phía tây. Lưu lại Đường cô nương cùng Chu cô nương hai người ở trong phòng. Chờ thần nữ trở về, đã thấy cửa phòng đóng lại, bên trong truyền ra thanh âm nói chuyện rất thấp, thần nữ nhất thời tò mò..."

Nói tới đây, sắc mặt Tôn Vân đỏ lên, vẫn là ngượng ngùng. Không riêng gì quân tử chú ý phi lễ chớ nghe, chính là trong ‘nữ giới’ ‘nữ tứ thư’, đều là yêu cầu nữ nhân không thể tùy ý nghe lén, hành động này của Tôn Vân, nếu nghiêm trọng thì là phẩm chất bất lương, truyền ra, tiền đồ của nàng cũng xong rồi.

Nhưng là cùng so sánh với chuyện thương tổn hãm hại tú nữ trước mắt, việc này không tính là cái gì.

Mà bên cạnh Đường Uyển Nhi cùng Chu Lệ Dung cũng không biết nghĩ tới cái gì, sắc mặt hai người đều không tốt.

"Thần nữ chợt nghe thấy Chu cô nương cùng Đường cô nương đang cãi nhau, Đường cô nương nói Chu cô nương bất quá là thứ nữ, cả đời đều không thể biến thành phượng hoàng, Chu cô nương nói Đường cô nương bất quá là ỷ vào phía sau có Thái hậu nương nương, ngày còn rất dài, ai mới là phượng hoàng còn không nói được đâu."

Tôn Vân nói đến đây, sắc mặt cũng trắng đến kỳ cục, người chung quanh sắc mặt cũng trắng theo. Lời nói này là thập phần đại nghịch bất đạo, phượng hoàng là cái gì? Trên đời này, có thể được xưng là phượng hoàng, chỉ có một người!

Càng không cần nói, phía sau lời này còn ám chỉ Thái hậu nương nương không trường thọ, sớm muộn gì có một ngày sẽ chết.

"Người nói bậy!" Chu Lệ Dung tức giận chỉ Tôn Vân: "Ta cùng Đường tỷ tỷ tình như tỷ muội, làm sao có thể cãi nhau? Ngày đó Hoàng hậu nương

nường ban thưởng cho chúng ta, chúng ta liền thảo luận một chút về trang sức, lúc ấy ta nói, cây trâm của Đường tử tử thập phần dễ nhìn, hoa ở trên cũng giống như thật, mà Đường tử tử nói vòng tay của ta thực hợp với màu da của ta, người căn bản là vu oan hãm hại!"

Sắc mặt Tôn Vân cũng không tốt, nhìn Chu Lệ Dung nói: "Các người nói không phải một mình ta nghe thấy, lúc trước ta nói, ta là đi đến chỗ Bạch cô nương thỉnh giáo châm tuyến, sau lại mời Bạch cô nương đến phòng chúng ta ngồi ngồi, muốn xem hà bao lúc trước ta thêu, hai người chúng ta cùng nhau nghe thấy lời này."

Trần Mạn Nhu giương mắt nhìn nhìn: "Bạch cô nương?"

Trong đám người một cô nương mặc y phục màu hồng nhạt bước ra, thân mình tương đối gầy yếu, đi đường giống như nhược liễu phù phong, giống như nhất thời không chú ý thì có thể bị gió lớn cuốn đi. Bạch cô nương này tiến lên hành lễ với Trần Mạn Nhu: "Thần nữ Bạch Tường Vi gặp qua Hoàng hậu nương nương, thỉnh an Hoàng hậu nương nương."

Trần Mạn Nhu trực tiếp hỏi: "Vừa rồi Tôn Vân nói, người đều nghe thấy?"

"Là, thần nữ đều nghe thấy, thần nữ vì Tôn cô nương làm chứng, lúc ấy Chu cô nương cùng Đường cô nương quả thật là nói như vậy, hai người thần nữ nghe trong chốc lát, thập phần kinh hãi, sợ có người khác nghe thấy, liền vội vàng đi ra xa một chút, lớn tiếng nói chuyện để cho Chu cô nương cùng Đường cô nương nghe thấy."

Bạch Tường Vi nói chuyện thanh âm thanh thúy uyển chuyển, giống như là chim sơn ca đang hát, thập phần dễ nghe. Trần Mạn Nhu khống chế được ~ vọng muốn niết lỗ tai, cười lạnh một tiếng: "Hai người các nàng nói lời đại nghịch bất đạo như vậy, các người không nghĩ tới đi bẩm báo quản

sự cô cô, ngược lại là thay các nàng che giấu, có phải muốn cùng các nàng thông đồng làm bậy hay không?"

"Nường nường thứ tội, lúc ấy thần nữ hoảng hốt, thầm nghĩ lời này bị người khác nghe thấy, Đường cô nương cùng Chu cô nương liền sống không được, cho nên mới không dám để cho người khác nghe thấy. Huống hồ, huống hồ loại chuyện nghe lén này cũng không tốt lắm, lúc ấy thần nữ không ngăn Tôn cô nương lại, lòng áy náy, thối nên mới vội vàng kéo Tôn cô nương rời đi." Bạch Tường Vi kính sợ hành lễ nói, mí mắt nhẹ nâng, lộ ra sợ hãi trong mắt.

Đường Uyển Nhi cũng giận dữ, xoay người hướng về phía Bạch cô nương nói: "Người nói hươu nói vượn! Chúng ta căn bản không có nói như vậy, người có nhân chứng sao? Người cùng Tôn Vân khẳng định là cấu kết với nhau, nghĩ muốn hãm hại chúng ta!"

Thân mình Bạch cô nương run lên, một bộ dáng thập phần sợ hãi sợ hãi. Dù Trần Mạn Nhu có hứng thú nhìn, sau đó, liền phát hiện, tuy rằng Bạch cô nương một bộ dáng thực sợ hãi, nhưng là khóe miệng, cũng là nhin không được gọi lên một độ cong, tuy rằng rất nhanh liền kéo xuống, hiện lên trong nháy mắt lại bị Trần Mạn Nhu bắt được.

Cẩn thận suy nghĩ, Trần Mạn Nhu liền hiểu được. Đường Uyển Nhi cùng Chu Lệ Dung có hiềm nghi mưu hại tú nữ, Trương Thái Vân lại hủy dung, Tôn Vân nghe lén, nói không chừng cuối cùng bốn người này đều không được lưu lại, đến lúc đó sẽ không có người đặt các nàng trên đầu nhóm tú nữ. Bạch cô nương, cũng có thể có cơ hội xuất đầu.

Này còn chưa có tiền cung đâu, mà bắt đầu bài trừ người khác.

Tôn Vân ánh mắt cũng nhanh bốc hỏa, Bạch cô nương kia nói một phen không chỉ thay nàng chứng minh, còn thuận tiện âm nàng một phen, Bạch

cô nương càng thuận lợi đem bản thân mình ra, tài ăn nói này, thật đúng là khó lường.

Đường Uyển Nhi cùng Chu Lệ Dung lại là căn chết nói Bạch Tường Vi cùng Tôn Vân cầu kết cùng một chỗ, sau đó vu oan hãm hại các nàng. Hai bên nào cũng cho là mình phải, ngay cả hình tượng ngày thường cũng sắp duy trì không được.

Trương Thái Vân khẽ cắn môi, vọt tới trước mặt Trần Mạn Nhu quỳ xuống: "Cầu nương nương vì thần nữ làm chủ."

Lúc này Sơ Vân cùng Sơ Hà cũng trở lại, Sơ Vân đem sách đưa cho Trần Mạn Nhu: "Nương nương, nô tỳ đã thống kê qua, bên trong nhóm tú nữ, cũng không có người khác đánh mất trâm châu, chỉ có một mình Đường cô nương đánh mất châu trâm. Quản sự cô cô cũng hồi bẩm, nói lúc ấy Đường cô nương đã đi qua báo, nàng dẫn người điều tra phòng Đường cô nương các nàng, vẫn chưa phát hiện châu trâm."

"Lúc ấy vì sao không báo lên?" Trần Mạn Nhu thuận miệng hỏi, quản sự cô cô kia đang co đầu rụt cổ đi theo phía sau Sơ Vân, lúc này vội vàng đi ra đáp lời: "Hồi nương nương, lúc ấy nô tỳ báo lên cho Đức phi nương nương."

Trần Mạn Nhu không kiên nhẫn quản chuyện những tú nữ này, cho nên sau khi tú nữ tiến cung. Huệ phi an bài chỗ ở, Đức phi an bài ăn mặc ngủ nghỉ hằng ngày cho nhóm tú nữ, việc này đăng báo cho Đức phi, nhưng là ước chừng Đức phi không coi ra gì, cho nên mới vẫn kéo dài cho tới hôm nay.

Hiện tại người hiềm nghi đã biến thành ba người, Đường Uyển Nhi, Chu Lệ Dung, cùng Tôn Vân. Lúc trước có manh mối trọng yếu, thì là cây trâm của Đường Uyển Nhi lúc buổi tối khi Đường Uyển Nhi rửa mặt chải đầu đã tháo xuống, vậy chỉ có thể là vài người các nàng động thủ.

Tú nữ vào buổi tối, đều là không thể tùy ý đi lại. Muốn vào mao xí, cũng phải kêu cung nữ gác đêm đi cùng. Cho nên, hoàn toàn bài trừ khả năng tú nữ phòng khác thừa dịp trời tối vào phòng các nàng lấy châu tâm.

Châu tâm này có thể là bị Đường Uyển Nhi tự mình giấu đi, cũng có thể thật sự bị người khác lấy đi. Nếu là Đường Uyển Nhi tự mình giấu đi, như vậy Chu Lệ Dung là bị hãm hại. Nếu là thật sự bị người lấy đi, vậy có thể là Đường Uyển Nhi bị hãm hại, cũng mới có thể là Đường Uyển Nhi cùng Chu Lệ Dung đồng thời trúng chiêu.

Nếu Tôn Vân không nói lời sau cùng kia, vậy khả năng Chu Lệ Dung động thủ tính khá lớn. Nhưng là Tôn Vân dám vẽ rắn thêm chân một phen, vậy khả năng chỉ còn một nửa.

Mặt khác còn có một vấn đề, lúc ấy quản sự cô cô đã điều tra qua phòng này, như vậy ở thời điểm điều tra, châu tâm này đi nơi nào? Hôm nay thời điểm Trương Thái Vân bị ngã, Chu Lệ Dung không ở chỗ đó, sớm không xuất môn trễ không xuất môn, tại sao cố tình xuất môn ngay lúc đó đâu?

Trần Mạn Nhu nắm châu tâm nhìn kỹ thần sắc vài người phía dưới, trong lòng tuy rằng đã xác định tình huống cơ bản, nhưng lúc này cũng không có chứng cứ thực tế. Suy nghĩ lập tức nói: "Việc này liên lụy khá lớn, lại liên lụy đến bản cung cùng Thái hậu nương nương, cho nên việc này, chúng ta vẫn nên thỉnh Thái hậu nương nương xem xét quyết định đi."

Nàng thật là không tiện xử lý, nếu là Đường Uyển Nhi tự mình nghĩ ra chiêu này, vậy kết quả xử lý Đường Uyển Nhi không hài lòng, về sau Thái hậu bên kia mình cũng không dễ trả lời. Trân châu này, người khác cũng có thể nhận ra là của Đường Uyển Nhi, cố tình Đường Uyển Nhi tự mình không nhận ra, nếu nói Đường Uyển Nhi hoàn toàn vô tội, thật đúng là không có khả năng.

HẬU CUNG MƯU SINH KẾ

Tiểu Nhiên Hoa Khai

www.dtv-ebook.com

Chương 158: Núi Dừa

Sự tình là như vậy, Thái hậu nương nương, thiếp cũng không muốn lấy loại chuyện này đến làm phiền lão nhân gia ngài, chính là thiếp thân lần đầu tiên chủ sự chuyện tuyển tú, nếu xảy ra sai lầm lớn, truyền ra ngoài thể diện hoàng thất cũng không dễ nhìn, cho nên thiếp cũng chỉ có thể đến cầu Thái hậu nương nương cho thiếp một chiêu."

Trần Mạn Nhu vừa niết vai cho Thái hậu, vừa nhẹ giọng nói nhỏ nhẹ, từ bên cạnh vỗ mông ngựa lão thái bà, giải thích mình tuổi trẻ không có kinh nghiệm, còn phải nhờ lão thái thái chủ sự mới được, lại cho thấy cái này không phải lão thái thái lạm quyền, mà là giúp vãn bối. Nói lão thái thái mặt mũi đều có đủ, sắc mặt tất nhiên cũng không thể khó coi.

Huống hồ, nghe ý tứ Trần Mạn Nhu, phương diện này còn liên lụy đến Đường Uyển Nhi. Nếu mình không ra mặt, nói không chừng Đường Uyển Nhi sẽ không thể ở lại trong cung, việc này, thật đúng là cần mình ra mặt.

"Người lúc trước xử lý vẫn là không sai, đem tin tức ** phong tỏa chưa để lộ ra đi." Lão thái thái thấy Trần Mạn Nhu thức thời, cũng không cố ý làm khó dễ, còn thuận miệng an ủi hai câu: "Người đã đến đây nơi này cầu ai gia, ai gia cũng không thể ngồi yên không hỏi đến. Vài tú nữ kia, bây giờ còn ở bên ngoài chờ?"

"Không có mệnh lệnh Thái hậu nương nương, thiếp nào dám tùy ý dẫn người đến quấy nhiễu Thái hậu nương nương thanh tịnh?" Trần Mạn Nhu vội vàng cười nói: "Nếu Thái hậu nương nương lúc này có rảnh, thiếp cho người đem các nàng tiến vào."

"Uh, người cho người đem các nàng mang vào đây đi." Từ An thái hậu gật gật đầu, Trần Mạn Nhu lên tiếng, xoay người phân phó Lập Xuân đi Trọng Hoa cung. Không bao lâu, bên ngoài liền thông báo, nói là vài tú nữ kia đều tuyên lại đây.

Trần Mạn Nhu đỡ Từ An thái hậu từ hậu điện vòng đến tiền điện, vài tú nữ đứng thành hai hàng, một đám đều là cung kính cúi đầu, nghe thấy tiếng bước chân, cũng không dám ngẩng đầu nhìn, chờ kia tiếng bước chân ở trên dừng lại, một đám mới quỳ xuống đất hành lễ.

"Trương Thái Vân?" Từ An thái hậu dẫn đầu mở miệng hỏi nói, Trương Thái Vân đi lên hai bước, phủ phục dập đầu: "Thần nữ Trương Thái Vân thỉnh an Thái Hậu nương nương, thỉnh an Hoàng hậu nương nương."

"Người đem chuyện hôm nay lặp lại lần nữa." Từ An thái hậu nói, Trương Thái Vân cũng không chậm trễ, đem sự tình từ đầu tới đuôi, bao gồm quá trình Trần Mạn Nhu đi Trọng Hoa cung thăm vấn, một chi tiết đều không bỏ sót toàn bộ nói ra.

"Nói như vậy, cây trâm kia là ở dưới gối đầu Chu Lệ Dung phát hiện ra? Chu Lệ Dung, người cũng biết tội?" Từ An thái hậu trái lại thật rõ ràng, quay đầu lại hỏi, sắc mặt Chu Lệ Dung trắng bệch: "Thần nữ oan uổng, trước kia thần nữ cũng không có thấy qua châu trâm kia, đúng rồi, cây trâm kia khẳng định là buổi sáng hôm nay có người thả đến dưới gối đầu thần nữ. Buổi sáng hôm nay thời điểm các nàng đi ra ngoài tản bộ, thần nữ đi cùng Đại công chúa nói mấy câu, cũng không ở Trọng Hoa cung, khẳng định là thời điểm kia, có người đem cây trâm phóng tới đó."

Lúc này Trần Mạn Nhu cũng không lên tiếng, mặc kệ chuyện này có phải Đường Uyển Nhi làm hay không, đến cuối cùng Từ An cũng sẽ vì Đường Uyển Nhi giải vây. Mà Chu Lệ Dung, nàng hiện tại chỉ có thể bám vào Đại công chúa. Vừa vặn, cũng để cho Đại công chúa nhìn một cái, tổ

mẫu của nàng tốt cuộc là sủng ái nàng hơn hay là coi trọng gia tộc mình hơn.

Đang nghĩ, chợt nghe bên ngoài thông báo, nói là Đại công chúa cầu kiến. Từ An thái hậu hơi nhăn mặt nhíu mày, cho người tuyên Đại công chúa. Đại công chúa tiến vào cũng nhìn người quỳ trên đất, trước thỉnh an Từ An thái hậu, lại hành lễ với Trần Mạn Nhu.

"Đại công chúa, ngồi ở đây." Trần Mạn Nhu vẫy tay, ý bảo Đại công chúa ngồi vào bên người mình: "Buổi sáng hôm nay người đều cùng Chu cô nương ở cùng một chỗ?"

"Uh, mấy ngày hôm trước ta thấy Chu cô nương đánh túi lưới thập phần đẹp mắt, đã nói muốn một cái, hôm nay Chu cô nương đưa cho ta một cái túi lưới hoa mẫu đơn, mẫu hậu nhìn xem, đẹp mắt đi?" Đại công chúa đưa tay kéo túi lưới đeo trên váy, hơi có vài phần khoe ra hỏi.

Trần Mạn Nhu gật gật đầu, cười đáp: "Đẹp mắt." Lúc này lại sửa lại xưng hô, xem ra, Đại công chúa vẫn giống như trước đây, rất thông minh.

Chu Lệ Dung ở một bên cảm kích hướng Đại công chúa cười cười, Đại công chúa lại không nhìn nàng, chỉ cúi đầu khẽ vuốt váy mình. Từ An thái hậu nhíu mày hỏi: "Nghị An, người tại sao lúc này đến đây?"

"Hoàng tổ mẫu, cháu gái bình thường không đều là lúc này đến đây thỉnh an sao?" Đại công chúa cười hì hì nói, lại tiến đến bên người Từ An thái hậu niết vai, niết cánh tay cho nàng, trên mặt Từ An thái hậu lúc này mới mang theo vài phần tươi cười: "Người ngược lại là người có hiếu tâm. Chính là lúc này ai gia có chuyện muốn xử lý, người tới sườn điện chơi một lát trước đi?"

"Hoàng tổ mẫu, là đã xảy ra chuyện gì sao?" Đại công chúa có chút chần chờ, nhìn nhìn tú nữ quỳ phía dưới, lại quay đầu nhìn Từ An thái hậu. Trần Mạn Nhu vừa cười vừa nói: "Thái Hậu nương nương, vẫn là để cho Đại

công chúa ở một bên nghe một chút đi, Chu cô nương không phải đã nói, nàng ở chỗ Đại công chúa sao? Nếu chuyện này không xử lý rõ ràng, ngày sau đối với thanh danh Đại công chúa cũng có trở ngại, Đại công chúa cũng là đương sự, không tiện hoàn toàn né tránh."

Thật muốn Đại công chúa tránh đi, vậy còn không phải Từ An định đoạt sao?

Từ An trừng mắt nhìn Trần Mạn Nhu một cái, lại cũng không thể phủ nhận Trần Mạn Nhu. Nếu nàng thực đem toàn bộ sự tình đều đổ lên người Chu Lệ Dung, đối với thanh danh Đại công chúa quả thật là có trở ngại. Chuyện tuyển tú này, thuộc về là vì Hoàng thượng mà bỏ thêm người vào hậu cung, cô nương nhà ai cùng tiểu lão bà tương lai của lão cha có giao tình đặc biệt tốt?

Huống hồ, lại thêm một tội danh hiệp trợ tiểu thiếp của lão cha mưu hại một tiểu thiếp khác, cho dù Đại công chúa là nữ nhi của Hoàng thượng, nàng cũng khó gả.

Đại công chúa lại cảm kích cười cười với Trần Mạn Nhu, cũng có người tiến lên đem sự tình trải qua nói cùng Đại công chúa một lần. Đại công chúa trợn tròn mắt: "Ai nha, thật sự là ở chỗ dì phát hiện? Có thể có người hãm hại dì hay không? Cây trâm kia rõ ràng cỡ nào a, nếu là vẫn đặt bên trong gối đầu của dì, làm sao có thể không có người phát hiện, tiểu cung nữ không phải mỗi ngày xếp chăn thu thập giường sao? Sớm không phát hiện trễ không phát hiện, cố tình phát hiện lúc này, khẳng định thừa dịp dì không ở thì đến vu oan!"

Trần Mạn Nhu phiêu phiêu liếc mắt nhìn Chu Lệ Dung một cái, cô nương này hỏa lực không thấp a, lúc này mới bao lâu Đại công chúa cũng đã bị kéo lên thuyền. Nghĩ, Trần Mạn Nhu sờ sờ cằm, Chu Lệ Dung khẳng định là trước khi Hoàng hậu mất đã vào hoàng cung, khẳng định cũng là đã

từng cùng Đại công chúa ở chung. Bằng không, cũng sẽ không vừa mới tiến cung một ngày, đã đi bái phỏng Đại công chúa.

Hoặc là, là Chu gia nói gì đó với Đại công chúa? Cũng phải, Hoàng hậu mất, tuy rằng để lại Đại công chúa, nhưng là không có hoàng tử. Chu Lệ Dung là thân muội muội của Hoàng hậu, về sau sinh hoàng tử, Hoàng thượng xem mặt mũi tiên hoàng hậu, cũng cho Chu Lệ Dung vài phần tôn quý.

Ngày sau hài tử của Chu Lệ Dung muốn mưu đồ vị trí kia, cũng không phải là chuyện không có khả năng. Mình có đối tốt với Đại công chúa thế nào đi nữa, nhà ngoại Đại công chúa cũng là Chu gia, mà mình lại là nữ nhi Trần gia.

Huống hồ, trên người Chu Lệ Dung còn cột lấy vấn đề thanh danh nữ nhi Chu gia, cho nên lúc này đây, Chu Lệ Dung tuyệt đối không thể lây dính tội danh mưu hại tử nữ. Đại công chúa chính là biết điểm này, lúc trước thời điểm vào cửa mới có thể cúi đầu với Trần Mạn Nhu.

Mặc kệ nói như thế nào, Trần Mạn Nhu lúc này là hoàng hậu, nếu Trần Mạn Nhu muốn xuống tay với Chu Lệ Dung, cũng không phải không có cơ hội. Đại công chúa lấy lòng, bất quá là cầu Trần Mạn Nhu không bỏ đá xuống giếng.

"Đại công chúa minh giám, lúc trước thần nữ quả thật là không có thấy qua cây trâm kia." Chu Lệ Dung vội vàng nói, gối đầu trong phòng các nàng, đều thống nhất phát phóng từ chẩm, bên trong nếu để thêm cây trâm, vậy thời điểm từ chẩm, khẳng định là sẽ có thanh âm vọng lại. Tiều cung nữ thu thập phòng nhiều ngày như vậy, lại một lần cũng chưa từng phát hiện, cũng quá không thể nào nói nổi.

Đường Uyển Nhi không thể động, Chu Lệ Dung hiện tại cũng không động, vậy chỉ còn lại một người. Tôn Vân lúc này cũng phản ứng lại, sắc

mặt trắng bệch, trên trán đổ mồ hôi lạnh.

Ánh mắt Từ An thái hậu chăm chú vào trên người Tôn Vân, lần này, Từ An thái hậu không chính miệng hỏi, mà là trực tiếp kêu hai ma ma lại đây, để cho các nàng đem Tôn Vân đưa đến sườn điện. Bạch Tường Vi có chút khẩn trương, thấy Tôn Vân bị mang đi, biểu tình trên mặt cũng không thể nào đẹp mắt.

Từ An thái hậu đương nhiên sẽ không quên người châm ngòi thổi gió này, lại bảo hai ma ma, đem Bạch Tường Vi đưa vào trong phòng đi thẩm vấn.

Trần Mạn Nhu cũng nhin không được tự giễu, xem tư thế Thái hậu, thật thanh nhàn a, có chuyện thì phân phó là được, mình còn phải phí sức lao động tự mình đi qua thẩm vấn. Đây là khác biệt giữa Thái hậu cùng Hoàng hậu a, chỉ kém một chữ...

Từ An thái hậu bưng ly trà không nói lời nào, Đại công chúa bị lệnh cưỡng chế không cho xen miệng vào, Trần Mạn Nhu tự nhiên cũng sẽ không chọn lúc này nói chuyện. Trong khoảng thời gian ngắn, trong đại điện im lặng chỉ có thể nghe thấy tiếng hít thở. Thái hậu vẫn tương đối đau lòng Đường Uyển Nhi, khai ân để cho vài tú nữ còn lại đứng dậy, ban thưởng tú đôn cho các nàng ngồi xuống.

Qua nửa canh giờ, mắt thấy Tiểu tứ sẽ tan học, vài ma ma kia còn không có đi ra, Trần Mạn Nhu buông ly trà trong tay, ngẩng đầu nhìn Từ An thái hậu ở trên: "Thái Hậu nương nương, thiếp bỗng nhiên nhớ đến, tú nữ trong Trọng Hoa cung vẫn là cần an ủi một chút, người xem..."

"Đi thôi." Mặt Từ An thái hậu không chút thay đổi khoát tay, Trần Mạn Nhu cười hành lễ, xoay người rời đi. Lúc trước nàng tự mình đến đây, chỉ là vì chờ Đại công chúa, lúc này Đại công chúa ở đây, nàng cũng không sợ Chu Lệ Dung bị tam chấn bị knockout.

Sau khi đến Trọng Hoa cung dạo qua một vòng, Trần Mạn Nhu trực tiếp trở về Vĩnh Thọ cung, lúc này Tiểu tứ đã tan học, ghé vào nhuyển tháp cùng Tiểu ngũ nói chuyện: "Tiểu ngũ, gọi ca ca, ca ca cho người ăn cao cao."

"Ca!" Tiểu ngũ nài thanh nài khí kêu lên, sau đó đưa tay: "Cao cao ~ "

"Cấp, chỉ có thể ăn một chút thôi nga, bằng không mẫu hậu trở về sẽ đánh tiểu thí của người ~ cổ." Tiểu tứ cười hì hì bẻ một chút điểm tâm nhét vào miệng Tiểu ngũ, Tiểu ngũ nghĩ nghĩ, đi đến trước mặt Tiểu tứ, hướng điểm tâm trên tay Tiểu tứ chộp tới.

Tiểu tứ vội vàng nâng tay tránh ra, Tiểu ngũ lại bắt lấy cánh tay hăn không buông tay: "Cao cao, giấu hảo ~ "

Trần Mạn Nhu thấy nhịn cười không được, khuê nữ Tiểu ngũ này, thật đúng là quỷ tinh linh. Ở cửa khụ một tiếng, hai tiểu hài nhi vội vàng ngẩng đầu nhìn ra cửa, vẻ mặt Tiểu tứ là cao hứng, Tiểu ngũ là đô chu miệng, buông lỏng cổ tay Tiểu tứ ra, hướng cánh tay Trần Mạn Nhu: "Mẫu hậu ~ "

"Ai, khuê nữ mẫu hậu ngoan, hôm nay ca ca dạy người nhận chữ sao?" Trần Mạn Nhu hôn Tiểu ngũ một cái, lại ôm Tiểu tứ hôn một cái, sắc mặt Tiểu tứ đỏ bừng, có chút ngượng ngùng xoay xoay thân mình: "Nương, ta đã trưởng thành."

"Có cao lớn cũng là bảo bối ngoan của nương, hôm nay ở học đường thế nào? Tiên sinh dạy cái gì?" Trần Mạn Nhu đem Tiểu ngũ hỗn loạn giãy dụa ôm vào trong ngực, nhìn Tiểu tứ hỏi, Tiểu tứ đĩnh đĩnh tiểu bộ ngực: "Tiên sinh dạy Tam Tự kinh."

"Đọc cho nương nghe." Trước sau như một, Trần Mạn Nhu muốn nghe Tiểu tứ lặp lại công khóa lần nữa, Tiểu tứ cũng quen thuộc quá trình này, quy củ đứng vững, ngâm nga một lần trước, sau đó nói ý tứ cho Trần Mạn Nhu. Chỗ nào hông hiểu, Trần Mạn Nhu lại bổ sung.

Lực chú ý của Tiểu Ngũ cũng chậm chậm bị Tiểu tứ hấp dẫn, mở to mắt nhìn Tiểu tứ, thường thường a a hai tiếng, giống như phụ họa Tiểu tứ, như cùng Tiểu tứ đọc sách

HẬU CUNG MƯU SINH KẾ

Tiểu Nhiên Hoa Khai

www.dtv-ebook.com

Chương 159: Phục Tuyền

Sáng sớm ngày hôm sau, Trần Mạn Nhu tiễn bước Tiểu tứ đi Sùng Văn quán trước, sau đó mới tự mình bế Tiểu ngũ, mang theo đám người Đức phi cùng Huệ phi tiến đến thỉnh an, đoàn người đi hướng Từ An cung thỉnh an. Từ An thái hậu vừa mới rời giường, còn ở bên trong rửa mặt chải đầu, Trần Mạn Nhu đem Tiểu ngũ giao cho vú nường, đi vào thuận tay hỗ trợ.

Cho dù chỉ cầm một cây trâm, đó cũng là hiếu tâm.

Từ An thái hậu rất vừa lòng đối với Trần Mạn Nhu gật gật đầu, sau đó để Trần Mạn Nhu đỡ tay đi ra. Lúc này Đại công chúa cũng đến đây, nhìn thấy Trần Mạn Nhu, nở nụ cười đến đây hành lễ: "Thỉnh an mẫu hậu, hôm qua mẫu hậu nghỉ ngơi có tốt không?"

"Uh, hoàn hảo, sắc mặt người tại sao không tốt, là tối hôm qua ngủ không tốt?" Trần Mạn Nhu cười nói, Đại công chúa gật gật đầu, thở dài nói: "Tối hôm qua bỗng nhiên nằm mộng, mộng thấy mẫu hậu ta, đau lòng không chịu nổi, nửa đêm về sáng hoàn toàn không ngủ."

Trần Mạn Nhu không nói tiếp, chỉ đưa tay bế Tiểu ngũ hướng tới Từ An thái hậu cười nói: "Đến, Tiểu ngũ thỉnh an Hoàng tổ mẫu."

"Hoàng tổ mẫu, an." Tiểu ngũ nhìn nhìn Từ An thái hậu, nãi thanh nãi khí nói, còn hai tay ôm quyền, hữu mô hữu dạng xoay người hành lễ, tiểu oa nhi phấn nộn nộn cổ gắng làm ra loại động tác này, nhìn miễn bàn đáng yêu bao nhiêu.

Từ An thái hậu cũng thật vui vẻ, vội vàng cười nói: "An, Hoàng tổ mẫu an, Tiểu ngũ thật sự là hảo hài tử có hiếu tâm, động tác này là học theo ai?"

Tiểu ngũ nháy mắt mấy cái, Trần Mạn Nhu ở một bên thay nàng giải thích nói: "Đứa nhỏ này là quỷ linh tinh, ngày thường luôn thấy Tứ ca nàng hành lễ như vậy, cũng liền học theo đi."

"Đó là Ngũ công chúa chúng ta thông minh." Từ An thái hậu cười nói, Đức phi vội vàng ở một bên nói tiếp: "Muốn nói a, cũng không riêng gì Ngũ công chúa thông minh, hài tử của Hoàng thượng đều thông minh lanh lợi, chính là Nhị công chúa cũng không tệ, thời gian trước, Nhị công chúa vừa học thêu, nói là muốn hiếu kính Thái Hậu nương nương, không ngủ không nghỉ làm cái đai buộc đầu. Nay không, một khi làm tốt liền mang đến đây."

Nói xong, đẩy Nhị công chúa đang đứng bên cạnh một cái, Nhị công chúa hơi có chút khiếp đảm, nguyên bản nàng được Lưu phi dưỡng bên người, Lưu phi không phải mẹ ruột, sẽ đem cuộc sống Nhị công chúa chiếu khán thực chu đáo, nhưng cũng không tận tâm tận lực đi chiếu cố Nhị công chúa. Hơn nữa địa vị Lưu phi không cao, cũng không phải thực được sủng ái, Nhị công chúa đã bị dưỡng thành có chút im lặng.

Sau đó, Lưu phi làm ra chuyện kia, Nhị công chúa bị sang tay. Đức phi trên phương diện mặt mũi không làm sai là được, thời điểm còn lại căn bản không hỏi quá nhiều, trừ phi là phải dùng tới. Thời gian quá dài, Nhị công chúa liền thêm vài phần khiếp đảm.

Lúc này Đức phi đẩy ra, Nhị công chúa cũng chỉ cúi đầu, có chút sợ hãi rụt rè, trên tay đang cầm cái đai buộc đầu, bước ra phía trước một bước nhỏ, thấp giọng nói: "Hoàng tổ mẫu, đây là một chút hiếu tâm của cháu gái, thỉnh Hoàng tổ mẫu đừng ghét bỏ."

Từ An thái hậu khẽ nhún mày, tuy rằng không thích bộ dáng yếu đuối của Nhị công chúa, nhưng tốt xấu gì cũng là cháu gái ruột, tươi cười trên mặt hơi phai nhạt vài phần, nhưng vẫn phân phó ma ma bên người đem đai buộc đầu nhận lấy, thuận miệng nói: "Người cũng là người có hiếu tâm,

chính là người hiện tại tuổi còn nhỏ, không cần ngày ngày cầm châm tuyền, có rảnh đi theo Đại hoàng tử người đọc sách nhiều một chút, học quy củ, khuê nữ hoàng gia chúng ta, cũng không phải muốn xuất môn làm tú nương, thứ châm tuyền này, biết là được, không cần phí tâm."

"Là, cháu gái hiểu được, đa tạ Hoàng tổ mẫu dạy bảo." Nhị công chúa vẫn cúi đầu, hành lễ liền yên lặng không một tiếng động lui trở lại phía sau Đức phi.

Huệ phi cười lôi kéo Tam công chúa nói: "Nhị công chúa thật sự là chăm chỉ hiếu học, Tam công chúa chúng ta đến bây giờ cũng chỉ biết một chút châm tuyền."

Từ An cười giả vờ điểm nàng một chút: "Người ranh mãnh, Nghi Giai lúc này mới bao nhiêu tuổi? Có thể biết một chút châm tuyền là không tệ rồi."

Vương chiêu nghi cũng không cam chịu lạc hậu, lôi kéo Tứ công chúa của mình nói vài câu vui đùa, chọc Từ An thái hậu cười ha ha. Sau khi cười xong, mới nói tiếp: "Được rồi, các người cũng đều mang theo bọn nhỏ đi xuống đi, Hoàng hậu lưu lại, ai gia còn có nói mấy câu muốn phân phó."

Đám người Đức phi cùng Huệ phi đều tự đứng dậy hành lễ, dẫn hai tử bên người mình rời đi. Đại công chúa không cam lòng, Trần Mạn Nhu cũng không thèm để ý, Thái hậu cũng chưa lên tiếng, nàng cũng không thể vội vàng tìm việc không có ý nghĩa.

"Chuyện hôm qua, ai gia đã thăm vấn tốt, chuyện này, đều là những tú nữ kia làm ra, đầu tiên là Tôn Vân cầm cây trâm của Uyển Nhi, sau đó giao cho Dương Linh Linh kia cất giấu, vẫn chờ cho tới hôm nay có cơ hội, mới làm ra chuyện như vậy. Đợi lát nữa để cho Bình ma ma nói cho người một chút toàn bộ quá trình, người đem chuyện này xử lý."

Từ An thái hậu thở dài nói: "Vài tú nữ như Tôn Vân Dương Linh Linh cùng Bạch Tường Vi này, tâm thuật bất chính, người sớm đem các nàng tống xuất cung. Cũng sắp qua hết tháng năm đi? Người tìm cái thời gian, mau chóng bắt đầu phục tuyền."

"Là, thiếp quay về liền xử lý chuyện này." Trần Mạn Nhu cúi đầu hành lễ với Từ An thái hậu, mang theo Bình ma ma Từ An thái hậu đưa cho xuất môn, Bình ma ma có nề nếp giải thích mọi chuyện.

Về phần việc này rốt cuộc có phải là sự thực chân chính hay không, ai cũng không đi quản. Cho dù là vài tú nữ kia, cũng chỉ có thể nhận thức đây là sự thực.

Trần Mạn Nhu lúc này mượn phượng ấn sửa lại ý chỉ —— ba tú nữ Tôn Vân, Dương Linh Linh, Bạch Tường Vi, cùng với ba tú nữ khác trong lúc đó châm ngòi thổi gió bị trục xuất ra cung. Trương Thái Vân tuy rằng bị hủy dung cũng bị trục xuất ra cung, nhưng là được ban thưởng không ít đồ tốt, đồng thời thái giám truyền chỉ còn ám chỉ ngày sau sẽ cho chỉ hôn Trương Thái Vân, không cần lo lắng nàng gả không được.

Còn lại sáu người kia, là lặng yên không một tiếng động đưa trở về.

Trần Mạn Nhu trở về liền hướng Hoàng thượng xin chỉ thị, muốn nhanh chóng bắt đầu phục tuyền, tính tính thời gian, này tú nữ tiến cung cũng sắp hơn nửa tháng, cho nên Hoàng thượng cũng đáp ứng.

Trần Mạn Nhu lại đi thông tri Thái hậu, chờ đến giờ, trước hết đi Từ An cung đón Thái hậu, hai người cùng đi Trọng Hoa cung.

Những tú nữ kia đều được đánh số, tiểu thái giám bên ngoài tuyên đọc đến người nào, người đó phải đi vào, một tổ ba người. Người chưa tiến vào phải ở trong sân chờ, người đi vào, được ban châu tâm thì đến sườn điện ở trước, không được ban châu tâm, thì trở về thu thập đồ vật, tìm thái giám dẫn đường dẫn theo xuất cung.

Cùng cảnh tượng lúc Trần Mạn Nhu tuyển tú giống nhau như đúc. Chẳng qua, lúc ấy, Trần Mạn Nhu là bị tuyển, lúc này, Trần Mạn Nhu là tuyển người.

"Thần nữ Đường Uyển Nhi, gia phụ là Trung Dũng bá, họ Đường, thượng kiêng kị thư hạ kiêng kị nhân, thần nữ am hiểu đánh đàn." Đường Uyển Nhi là người thứ nhất, cùng Chu Lệ Dung cùng một tổ, mặt khác còn có một Liễu Diệu Nhi góp vào cho đủ số.

Từ An thái hậu không nói chuyện, Trần Mạn Nhu cũng không thể nhân cơ hội đem Đường Uyển Nhi đánh rớt, đành phải cười phân phó: "Chuyển đến đây cho Đường cô nương một cây cầm."

Không thể không thừa nhận, tiếng đàn của Đường cô nương rất êm tai, chính là, rốt cuộc là thiếu vài phần cảm tình, càng nhiều vài phần tượng khí.

"Đường cô nương huệ chất lan tâm, lại là gia môn nổi danh, rất là không tệ." Trần Mạn Nhu cười gật đầu, quay đầu nhìn Từ An, quả nhiên trên mặt Từ An mang theo tươi cười vừa lòng. Trong lòng Trần Mạn Nhu bĩu môi, tùy tay cầm một châu trâm đưa cho Lập Xuân, Lập Xuân đang cầm xuống cho Đường Uyển Nhi.

Đường Uyển Nhi tạ ơn, khom người thối lui đến một bên. Tiếp theo là Chu Lệ Dung lên sân khấu, nàng mình tương đối am hiểu thư pháp, vì thế Trần Mạn Nhu cho người cầm bút mực, thừa dịp lúc Chu Lệ Dung viết chữ, lại hỏi Liễu Diệu Nhi.

Chỉ tiếc, Liễu Diệu Nhi vận khí không tốt, cứ nhiên cùng Đường Uyển Nhi Chu Lệ Dung phân đến một tổ. Hai người trước là điều động nội bộ, người thứ ba, sẽ không thể lưu lại.

"Hoàng thượng giá lâm." Tuyển đến một nửa, nghe thấy bên ngoài thông báo, khước miệng Trần Mạn Nhu co rút, vội vàng cúi đầu che lấp biểu tình

bất hảo trên mặt, đứng dậy hành lễ với Hoàng thượng vừa vào cửa, Hoàng thượng cười đỡ tay Trần Mạn Nhu, lập tức ngồi vào phía trên: "Có người mẫu hậu thích?"

"Có, cái này, ta vừa lưu lại hai người." Từ An thái hậu cười nói, đưa tay điểm điểm trên danh sách, Hoàng thượng rất tùy ý liếc liếc mắt một cái, Trần Mạn Nhu che miệng cười nói: "Lần này tú nữ bộ dáng đều là thủy linh linh, thiếp nhìn cũng rất thích, chỉ tiếc không thể lưu lại toàn bộ, bằng không a, thiếp hận không thể để các nàng đều ở lại trong cung đâu, cho dù là cùng thiếp trò chuyện, ngày ngày nhìn những gương mặt kiều diễm, tâm tình cũng sẽ tốt."

"Nếu Hoàng hậu thích, vậy tuyển thêm vài người." Hoàng thượng cười nói, lại khoát tay áo: "Thời gian cũng không còn sớm, để cho nhóm tú nữ tiếp tục vào cửa đi."

Kế tiếp Trần Mạn Nhu lại càng lên tinh thần, chẳng những phải chú ý thần sắc Từ An thái hậu, lại phải chú ý thần sắc Hoàng thượng. Nếu Hoàng thượng lộ ra ánh mắt vừa lòng, vậy Trần Mạn Nhu phải ban châu trân xuống.

Nàng trái lại không muốn ban xuống đâu, nhưng là chọc Hoàng thượng mất hứng, ngày sau không cần nghĩ tới ngày lành.

Hoàng thượng cũng bất quá là đi qua một chút, lưu vài tú nữ, lưu cái dạng tú nữ có thân phân gì, trên cơ bản cũng đã điều động nội bộ rất tốt, bản thân hẳn cũng không háo sắc. Cho nên, lại qua hai đợt, liền đứng dậy rời đi.

Lúc này Trần Mạn Nhu mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, tiếp tục cùng Từ An thái hậu ở trong này xem mỹ nhân biểu diễn tài nghệ.

Cuối cùng, tú nữ được ban châu trân chiếm một nửa tổng số, tổng cộng có hai mươi ba người. Phục tuyển xong, trừ bỏ một ít cung phi phẩm chất

thấp lập tức được định phân vị, còn lại đều về nhà chờ thánh chỉ. Nếu thánh chỉ tứ hôn đến, vậy ở nhà đợi gả. Nếu chờ thánh chỉ sắc phong đến, vậy thu thập đồ vật tiến cung.

Sắc phong, cũng là sắp xếp từ cao xuống thấp.

Trần Mạn Nhu ở trong lòng tính toán cung điện các nơi, lần này trong cung ít nhất lưu lại hơn mười người, địa vị cao ít nhất có năm sáu người, cung điện rảnh rồi không ít, ai ở chỗ nào, cũng phải chú ý chút.

Người được sủng ái bình thường đều cách Càn Thanh cung cùng Dưỡng Tâm điện tương đối gần. Như là lúc trước, Vĩnh Thọ cung cách lần lượt Dưỡng Tâm điện, cùng Càn Thanh cung cũng tương đối gần. Mà Dương quý phi tương đối được sủng ái, sẽ ngụ ở bên kia Càn Thanh cung, cách Càn Thanh cung gần thứ hai. Tiếp theo là Thục phi Dực Khôn cung, đều là khoảng cách tương đối gần.

Nội dung thánh chỉ sắc phong, Hoàng thượng đã phái người mà nói qua. Đường Uyển Nhi an ổn áp Chu Lệ Dung một đầu, được sắc phong Hiền phi, mà Chu Lệ Dung lại được sắc phong Thục phi. Mặt khác, xem như bồi thường Trương gia, ngày đó cùng Trương Thái Vân cùng nhau tuyển tú, có một người là biểu muội Trương Thái Vân, bị sắc phong Lý phi. Nữ nhi Nội Các học sĩ Thẩm đại nhân, được sắc phong Thẩm phi. Nữ nhi thủ úy Cam Túc thành Kim đại nhân được sắc phong Kim phi, nữ nhi Dương Châu đều đối vận viêm sử tử Hoa đại nhân được sắc phong Hoa phi.

Sắc phong khác có hai vị chiêu dung, hai vị chiêu hoa, hơn nữa chiêu nghi có ba vị, chính tam phẩm tổng cộng có bảy người.

Tam phẩm trở xuống, là ở tại sườn điện, cái đó tạm thời không cần lo lắng chỗ ở.

HẬU CUNG MƯU SINH KẾ

Tiểu Nhiên Hoa Khai

www.dtv-ebook.com

Chương 160: Công Khóa

Không đợi Trần Mạn Nhu lo lắng xong, Từ An cung có người, người đến là Bình ma ma bên người Từ An thái hậu, Bình ma ma rất ít cười, lộ ra gương mặt gổg như đầu gỗ vậy, thấy Trần Mạn Nhu cũng chỉ là có nề nếp hành lễ, sau đó nhả dùm Từ An thái hậu : "Ai gia lớn tuổi, liền muốn ở gần người nhà mẹ đẻ một chút, Hiền phi sẽ ngụ ở Thái Cực điện đi."

Thái Cực điện là kế bên Vĩnh Thọ cung, Dưỡng Tâm điện cũng không phải là cùng Vĩnh Thọ cung nằm trên một đường thẳng, ở giữa có mở ra một chút. Mà Thái Cực điện, nằm ngay chỗ mở ra một chút kia, cùng Dưỡng Tâm điện cũng tính là kề bên.

Mà cạnh xéo Thái Cực điện, là Từ Ninh cung. Bên cạnh Từ Ninh cung, là Từ An cung. Nói cách khác, Thái Cực điện này trừ bỏ khoảng cách đến Càn Thanh cung không có tiện lợi như Vĩnh Thọ cung, khoảng cách đến Dưỡng Tâm điện cùng Vĩnh Thọ cung giống nhau, khoảng cách đến Từ An cung so với Vĩnh Thọ cung càng tiện lợi. Có thể nói là hậu cung trừ bỏ Vĩnh Thọ cung Cảnh Nhân cung, đây là cung điện có ưu thế nhất.

Đừng tưởng rằng khoảng cách đến Càn Thanh cung xa thì là hoàn cảnh xấu, Hoàng thượng nhưng là mỗi ngày đều đi Từ An cung thỉnh an. Mà Càn Thanh cung, không phải ai muốn đi là có thể đi. Cho nên nói, kỳ thật khoảng cách đến Từ An cung có vẻ gần, đây là chỗ tốt vượt qua Càn Thanh cung tương đối gần mà mang tới.

Trần Mạn Nhu xoa xoa trán, vừa đem nhân thủ đã chuẩn bị tốt phân đến Thái Cực điện, vừa lập tức phân phó, đem Cảnh Nhân cung phân cho Thực

phi. Hiền phi chiếm lợi ích, Thục phi cũng sẽ không thể quá lạc hậu, phân phối công bằng mới là lựa chọn tốt nhất.

Thuận tiện đem Thẩm phi đưa tới Duyên Khánh điện, Kim phi đưa tới Bảo Hoa điện, Lý phi đưa tới Dực Khôn cung, Hoa phi đưa tới Chung Túy cung, còn lại chiêu dung chiêu hoa thì tùy ý an bài, cứ như vậy, vài chủ điện trong cung, liền toàn bộ an bài đầy. Nếu ngày sau ai muốn thăng chức, phải tiêu diệt trước một người mới được.

"Đi thỉnh Hoàng thượng đến đây." Trần Mạn Nhu thở phào nhẹ nhõm, quay đầu phân phó nói. Minh tổng quản hiện tại đã là đại tổng quản của Hoàng hậu, thân phận địa vị cũng tăng lên không ít, loại chuyện chân chạy này, cũng không cần tự mình đi. Cho nên lập tức tìm Tiểu Hỉ Tử đến đây, phân phó hẳn đi Càn Thanh cung.

Lúc này gần tới buổi tối, phòng chường Hoàng thượng cũng xử lý chính vụ không sai biệt lắm, cho nên Trần Mạn Nhu mới dám qua đi mời người. Nếu là buổi sáng, cho dù Trần Mạn Nhu có chuyện quan trọng hơn, cũng phải kéo dài tới buổi chiều, hoặc là trực tiếp đi xin chỉ thị của Từ An thái hậu.

Rất nhanh, Tiểu Hỉ Tử đã trở lại đáp lời: "Nương nương, tiểu nhân đã nói cho Lưu Thành tổng quản, hẳn nói sẽ chuyển cáo Hoàng thượng."

"Uh, bản cung đã biết, người đi tiểu phòng bếp nói cho Đới ma ma các nàng một tiếng, làm vài món ăn Hoàng thượng thích." Đới ma ma là chuyên môn quản tiểu phòng bếp, Trần gia thông qua vài thủ tục đem người đưa vào cung, mặt khác còn có hai đại cung nữ, một người tên là Sơ Vũ, tinh thông thực phẩm, một người tên là Sơ Tuyết, tinh thông dược lý, lúc này tiểu phòng bếp chính là thiên hạ của ba người này.

"Mẫu hậu, ta đã trở về." Trần Mạn Nhu vừa phân phó xuống, chợt nghe thấy ở cửa truyền đến đá đá đập đập tiếng bước chân, quay đầu liền nhìn

thấy con trai nhà mình mang theo tiểu túi sách đã trở lại, phía sau hẳn còn có hai nam hài tuổi không sai biệt lắm đi theo.

Lúc trước Trần Mạn Nhu đã gặp qua, là hai thư đồng của Tiểu tứ. Hai tiểu nam hài ở phụ cận, có nề nếp hành lễ với Trần Mạn Nhu, bộ dáng thập phần đáng yêu, Trần Mạn Nhu vội vàng đưa tay đem người kéo lên.

"Tiểu tứ hôm nay tại sao trở về sớm như vậy?" Xoay người, lấy khăn tử xoa xoa mồ hôi trên người Tiểu tứ, lại vội vàng hô: "Duệ Đức cùng Trình Viễn cũng nhanh đến lau mồ hôi, đỡ phải đợi lát nữa khí lạnh thổ tới đây lại bị cảm lạnh."

Nói xong, lại phân phó cung nhân bưng lên nước trà điểm tâm, Tiểu tứ ngoan ngoãn để cho Trần Mạn Nhu kéo áo đem mồ hôi trên cổ cũng lau đi, ngồi ở một bên tùy tay cầm điểm tâm: "Hôm nay tiên sinh bố trí công khóa, làm xong là có thể ly khai, chúng ta đều làm xong. Mẫu hậu, đây là điểm tâm Sơ Vũ tỷ tỷ làm sao? Ta muốn ăn điểm tâm hoa hồng kia."

"Yên tâm đi, lưu trữ cho người đâu." Trần Mạn Nhu điểm điểm trán hẳn, quay đầu phân phó: "Lập Xuân, người đi phòng bếp đem điểm tâm bưng lại đây."

Lập Xuân vâng một tiếng, Trần Mạn Nhu lại nghiêng đầu nhìn Phong Duệ Đức cùng Bành Trình Viễn: "Hai người các người i muốn ăn điểm tâm gì? Ta để cho các nàng đưa lại đây cho các người."

"Đa tạ Hoàng hậu nương nương, thần điểm tâm gì cũng đều thích ăn." Phong Duệ Đức ở bên trái cười hì hì nói, hẳn là tôn thất, cùng so sánh với Bành Trình Viễn thì có thể tùy ý một ít, bộ dáng cũng là tròn tròn hết sức đáng yêu, Trần Mạn Nhu nhịn không được đưa tay nhu nhu đầu hẳn: "Tốt lắm, đợi lát nữa chuẩn bị cho người nhiều một chút."

Ánh mắt Bành Trình Viễn từ giữa mày đã có thể nhìn ra là một tiểu soái ca ôn nhuận như ngọc, lúc này chỉ cười cười nói: "Đa tạ Hoàng hậu nương

nương ưu ái, thần không kiêng ăn."

"Mẫu hậu, đường huynh quả thật là điểm tâm cũng đều thích ăn, Bành ca ca thích ăn điểm tâm mặn một chút." Tiểu tứ buông ly trà cười hì hì nói, Trần Mạn Nhu gật gật đầu nói: "Vừa vặn, ta cho người làm một ít tiểu tô bánh."

Lập Hạ ở bên cạnh thập phần thông minh, vội vàng đi phòng bếp phân phó một tiếng. Không bao lâu, Sơ Vũ liền bưng một cái khay tiến vào, ở trên để bốn loại điểm tâm, một loại là điểm tâm hoa hồng làm thành hình hoa hồng, một loại là điểm tâm hương sữa làm thành hình tiểu động vật, một loại là tiểu tô bánh làm thành hình lập phương, còn có một loại là điểm tâm, hoa quả làm thành hình trắng noãn tròn vo.

Tiểu tứ hoan hô một tiếng liền đi qua cầm điểm tâm hoa hồng, Phong Duệ Đức ở một bên kinh ngạc: "Tứ điện hạ, người tại sao thích loại chỉ dành cho tiểu cô nương a?"

Bành Trình Viễn khóe miệng co rút, thọt thọt Phong Duệ Đức, Phong Duệ Đức cúi cúi đầu, thật cẩn thận nhìn thần sắc Trần Mạn Nhu, Trần Mạn Nhu chỉ làm như không thấy, quay đầu phân phó người đi bế Tiểu ngũ đến đây.

Mặt Tiểu tứ đỏ hồng, có chút ngượng ngùng sờ sờ đầu: "Cái này ăn ngon lắm a, hơn nữa, ai nói cái này chỉ tiểu cô nương có thể thích? Ngũ muội muội ta cũng không thích ăn cái này, tiên sinh nói qua, thực sắc tính dã, ăn uống chi dục cũng là bản tính con người theo đuổi sự vật tốt đẹp, điểm tâm này làm rất đẹp, hương vị cũng ngon, ta vì sao không thể thích?"

Phong Duệ Đức đang muốn nói cái gì, chợt nghe thấy ở cửa truyền đến một thanh âm thanh thúy thúy: "Mẫu hậu, ca ca!"

Trần Mạn Nhu vội vàng đi qua bế Tiểu ngũ, Tiểu ngũ liếc mắt một cái liền thấy điểm tâm trên bàn, lập tức đưa tay: "Cao cao ~ "

Tiểu tứ cười hì hì lấy một khối điểm tâm đi qua: "Đến, ăn cái này, Tiểu ngũ để cho ca ca ôm một cái?"

Tiểu ngũ đưa tay bắt điểm tâm, vừa chuyển đầu nằm úp sấp trên vai Trần Mạn Nhu, Tiểu tứ vẻ mặt đáng thương: "Muội muội không thích ca ca sao? Vậy lần sau thời điểm ca ca ăn điểm tâm thì có thể không cần để lại cho muội muội..."

Vừa nói xong, Tiểu ngũ liền quay đầu, cười hì hì hướng Tiểu tứ đưa tay: "Ca ca ôm ~"

Biến sắc mặt, Trần Mạn Nhu nhìn mà đổ mồ hôi, còn Phong Duệ Đức cùng Bành Trình Viễn bên cạnh lại là thấy mùi ngon, cùng nhau vây lại đây quan khán Tiểu ngũ làm nũng, Tiểu tứ luôn luôn đem muội muội xem như bảo bối, lúc này vội vàng khoe khoang với tiểu đồng bọn của mình: "Muội muội ta rất thông minh, tám tháng đã kêu ta ca ca, lúc này đã nói rất nhiều rất nhiều, đến, Tiểu ngũ, đây là Phong ca ca."

Tiểu ngũ mắt to hướng trên người Phong Duệ Đức nhìn nhìn, Phong Duệ Đức có chút ngượng ngùng xoay xoay thân mình: "Ngũ công chúa hảo, ta là Phong Duệ Đức, Ngũ công chúa thích ăn điểm tâm này sao?"

Nói xong, cũng từ trên bàn cầm điểm tâm đưa qua, Tiểu ngũ lập tức cười tươi, đưa tay nắm lấy điểm tâm, ngọt ngào hô: "Phong ca ca ~" tiểu tiếng nói nộn nộn, khuôn mặt nhỏ nhắn thiên chân khả ái, kêu đến Phong Duệ Đức đầu óc choáng váng.

Tiểu tứ lại quay đầu giới thiệu Bành Trình Viễn, Bành Trình Viễn thực thượng đạo, lập tức cho điểm tâm, dẫn đến Tiểu ngũ cũng ngọt ngào kêu ca ca. Trần Mạn Nhu ở bên cạnh nhin cười không được, còn có chút không biết nói gì, khuê nữ này, cũng không biết giống ai, sẽ xem sắc mặt mà làm nũng, từ khi có thể nói chuyện lưu loát, đã đem Tiểu tứ dỗ xoay vòng.

"Trầm ở bên ngoài cũng nghe thấy được tiếng cười, Mạn Nhu có chuyện gì cao hứng?" Đang cười, bỗng nhiên nghe thấy thanh âm Hoàng thượng, Trần Mạn Nhu hoảng sợ, xoay người liền nhìn thấy Hoàng thượng đang vào cửa.

Một phòng người, vội vàng thỉnh an Hoàng thượng, duy độc Tiểu ngũ giơ cánh tay kêu: "Phụ hoàng ôm một cái." Chờ Hoàng thượng xoay người ôm lấy nàng, nàng lập tức lấy lòng đem ba khối điểm tâm của mình cống hiến một khối ra ngoài: "Tiểu ngũ giữ lại cho phụ hoàng, phụ hoàng ăn."

Thiên chân rực rỡ đáng yêu nhu thuận hiếu thuận hào phóng, trong lòng Hoàng thượng không chút nào keo kiệt dán nhãn cho tiểu khuê nữ, vừa tiếp điểm tâm vừa phân phó: "Đều đứng lên đi, Duệ Đức cùng Trình Viễn hôm nay tại sao đến đây?"

"Hồi phụ hoàng, tiên sinh để lại công khóa ngày mai, con muốn cùng đường huynh và Bành ca ca cùng nhau làm, cho nên xin mời bọn họ đến đây." Tiểu tứ vội vàng đứng lên, rất là cung kính đáp lời, Hoàng thượng nhìn động tác biểu tình của Tiểu tứ, trong lòng âm thầm gật đầu.

Nữ hài tử có thể làm nũng, nam hài tử lại hiếu quy củ.

"Uh, một khi đã như vậy, đêm nay Duệ Đức cùng Trình Viễn ở lại trong cung đi, trầm phái người trở về nói cho phụ mẫu các người một tiếng." Hoàng thượng quay đầu phân phó, Lưu Thành cung kính lui ra ngoài.

"Tiểu tứ lại đây, trầm khảo công khóa của người." Hoàng thượng ôm Tiểu ngũ ngồi ở thượng vị, quay đầu kêu Tiểu tứ, Tiểu tứ vội vàng đi qua, vẻ mặt định liệu trước: "Phụ hoàng thỉnh ra đề mục."

Trần Mạn Nhu thấy phụ tử bọn hắn nói chuyện mình cũng không chen miệng vào, đơn giản tiếp Tiểu ngũ qua, im lặng ở một bên nhìn.

Thật lâu sau, Hoàng thượng mới chấm dứt khảo sát: "Không tệ, công khóa đều nhớ rõ rất kỹ, chính là chỉ nhớ kỹ cũng không được, người phải lý giải, biết những lời này là có ý tứ gì. Tiên sinh hôm nay bố trí công khóa gì?"

"Sao chép thiên thứ bảy Luận Ngữ ba lần, miêu hồng mười trang." Tiểu tứ cười đáp, thời điểm hăn đối mặt Hoàng thượng, cũng không có bao nhiêu khiếp đảm, may mà Trần Mạn Nhu mỗi ngày giáo huấn hăn rằng phụ hoàng đánh mặt là vì hăn suy nghĩ, cũng không phải ý tứ không thích hăn.

"Được rồi, lúc này còn chưa đến thời gian dùng văn thiện, người cùng Duệ Đức Trình Viễn đi làm công khóa đi." Hoàng thượng thực vừa lòng công khóa của nhi tử, hôm nay vốn không có phát biểu nhiều, hào phóng khoát tay, tỏ vẻ qua cửa.

Phong Duệ Đức cùng Bành Trình Viễn đều là thật cẩn thận thở dài nhẹ nhõm một hơi, vội vàng tạ ơn, đi theo Tiểu tứ xuất môn đi đến hậu điện.

"Hoàng thượng, nói đến công khóa của Tiểu tứ, thiếp ngược lại nhớ tới một chuyện." Trần Mạn Nhu nghiêng người rót một ly trà cho Hoàng thượng, Tiểu ngũ cũng sẽ nhìn ánh mắt, nhìn thấy lúc này Hoàng thượng rảnh rỗi, lập tức đưa tay muốn ôm một cái. Hoàng thượng cười tiếp nhận Tiểu ngũ, nhíu mày hỏi: "Chuyện gì?"

"Tuổi Tam hoàng tử chỉ lớn hơn Tiểu tứ hơn nửa tuổi, Tiểu tứ cũng đã bắt đầu đi học, Tam hoàng tử bên kia..." Trần Mạn Nhu hơi có chút chần chờ hỏi, trên thực tế nàng thực không muốn hỏi, Tam hoàng tử dưỡng ở bên người Từ An, lẽ ra, là Từ An vì hăn mà suy tính. Nhưng là, lại nói như thế nào, Trần Mạn Nhu cũng là mẹ cả Tam hoàng tử, nếu một câu cũng không hỏi, liền quá thất trách.

Hoàng thượng trầm ngâm một chút, gật gật đầu đáp: "Trẫm sẽ nói chuyện này với mẫu hậu. Tiểu tam quả thật là đã đến tuổi, chính là hăn thân

mình luôn luôn hư nhược, lúc Tiểu tứ vừa đến trường, mẫu hậu đã nói để cho Tiểu tam kéo dài một đoạn thời gian thì lại đi, cái này cũng đã hai tháng, nếu là lại trễ, công khóa có thể theo không kịp Tiểu tứ."

"Uh, mặt khác còn có Nhị công chúa, lúc trước Đại công chúa là được... Được tiên hậu tự mình giáo dưỡng lớn lên, cũng không thành tiên sinh. Mấy ngày trước đây thiếp thấy Nhị công chúa, cảm thấy lá gan nàng có chút nhỏ, Hoàng thượng xem có nên vì Nhị công chúa tìm một nữ tiên sinh hay không?"

Trần Mạn Nhu dừng một chút nói thêm, Hoàng thượng hơi nhăn mặt nhíu mày, trực tiếp đáp: "Trẫm sẽ nhìn xem, có người thích hợp liền tuyển tiến cung."

Thương lượng xong chuyện hài tử, nên thương lượng chuyện tiểu lão bà của Hoàng thượng. Trần Mạn Nhu đem an bài của mình nhất nhất nói ra, chẳng qua, nói một nửa Hoàng thượng liền khoát tay nói: "Người là hoàng hậu, việc này người làm chủ là được."

"Ngày mai Hiền phi tiến cung, Hoàng thượng đã có thể có thể mỹ nhân trong ngực." Trần Mạn Nhu hơi chút ghen tuông nói: "Chính là thân thể Hoàng thượng quan trọng hơn, nhưng..."

Nói một nửa lại không nói tiếp, chỉ u oán nhìn hai mắt Hoàng thượng, thấy thân mình Hoàng thượng đều tô. Loại chuyện Hoàng hậu ghen tuông này, hẳn thật đúng là chưa trải qua. Tiên hậu rất hiền lành, nửa phần dấm chua cũng chưa ăn qua. Đến phiên này tiểu kiều thê, bộ dáng ghen tuông này ngược lại có một tư vị khác.

Hoàng thượng cười nhéo nhéo trong lòng bàn tay Trần Mạn Nhu: "Mạn Nhu là ghen tị? Nhiều năm như thế, Mạn Nhu còn không biết trẫm sao? Người yên tâm, dù thế nào, trẫm cũng sẽ không lướt qua người."

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Ân, về sau sẽ phân cho Hoàng thưởng nhiều đất diễn một chút, hăn nhanh trở thành người qua đường Giáp ...

HẬU CUNG MƯU SINH KẾ

Tiểu Nhân Hoa Khai

www.dtv-ebook.com

Chương 161: Giao Thủ

Đường Uyển Nhi vào cung, đầu tiên là đi bái kiến Từ An thái hậu. Trần Mạn Nhu nghe thấy tin tức này, cũng bất quá là cười cười, có núi dựa lớn như vậy ở đây, nếu Đường Uyển Nhi không đi qua bái phỏng, đó mới gọi là không đầu óc đâu.

"Nương nương, Hoàng thượng đã đi hướng Thái Cực cung bên kia." Lập Thu đến đây thông báo tin tức, Trần Mạn Nhu dựa vào đầu giường khoát tay: "Hôm nay Hiền phi mới vừa vào cung, dựa theo quy củ, Hoàng thượng là sẽ ở nàng bên kia nghỉ ba ngày, các người cũng đừng tùy ý đi tìm hiểu, nếu bị Hiền phi bắt được cái đình, vậy đã có thể không còn mặt mũi."

"Nương nương, nhóm nô tỳ rất cẩn thận. Bình thường cũng không để cho người đi liên hệ, ngày thường cũng chỉ để cho bọn họ làm chút chuyện vấy nước quét nhà, cũng không có thả người vào trong nhất đẳng cung nhị đẳng cung nữ." Lập Thu cười nói, tiến đến đây chải đầu cho Trần Mạn Nhu, một đầu mái tóc Trần Mạn Nhu bóng loáng tinh tế, so với tơ lụa thượng đẳng còn sáng bóng hơn, Lập Thu túm một phen cười nói: "Tóc nương nương càng ngày càng đẹp, nô tỳ cũng luyện tiếc buông tay."

"Người một tiểu nhân lắm mồm, bản cung ngược lại cho người nói cái gì cũng dám nói." Trần Mạn Nhu cười nói một câu, đem khuyên tai trên lỗ tai cũng tháo xuống, nghĩ nghĩ phân phó: "Đi đem Ngũ công chúa ôm lại đây, buổi tối hôm nay để cho Ngũ công chúa ngủ cùng bản cung, ma ma nơi đó, người xem rồi nói."

"Là, nô tỳ đi ngay." Lập Thu cười hì hì lên tiếng, Lập Xuân Lập Hạ đi tới hầu hạ Trần Mạn Nhu thay đổi trung y, còn Lập Đông lại là chỉ huy tiểu

cung nữ thay đổi bồn tắm, đem sa mỏng trên cửa sổ buông xuống, sa mỏng kia cũng là cống phẩm, không lọt sáng, lại thoáng gió, dùng để làm rèm cửa sổ là tốt nhất, trong cung cũng không có bao nhiêu, chỉ có Càn Thanh cung cùng Dưỡng Tâm điện Từ An cung ba chỗ là toàn bộ thay sa mỏng này, ngay cả Vĩnh Thọ cung cũng bất quá là chỉ thay đổi một nửa.

Trần Mạn Nhu đau lòng khuê nữ, cho nên lại đem đến hậu điện một ít, nàng nơi này cũng cũng chỉ có thể ở trong phòng ngủ dùng loại sa mỏng này.

Rất nhanh Lập Thu liền bế Ngũ công chúa đến đây, lúc này Ngũ công chúa đã có chút mệt mỏi, nhìn thấy Trần Mạn Nhu liền giơ tay: "Mẫu hậu ~ "

"Ai, bảo bối ngoan, hôm nay ngủ cùng nương được không?" Trần Mạn Nhu đưa tay bế Tiểu ngũ, ở trên trán nàng hôn một cái, ánh mắt Tiểu ngũ rất nhanh眯 lên, ngáp một cái, còn muốn hôn lại một cái, chọc Trần Mạn Nhu cười không ngừng.

Đem tấm bọc bên ngoài Tiểu ngũ bỏ ra, trực tiếp đem nàng đặt ở trên giường, Trần Mạn Nhu thuận thế nằm xuống, trước đem Tiểu ngũ ôm vào trong ngực, lại kéo chăn mỏng bên cạnh đắp cho hai người.

Sau khi nàng nhắm mắt lại, Lập Xuân cùng Lập Hạ liền im lặng lui ra, một người đi đến tháp bên cạnh giường canh giữ, một người đến bên kia thổi tắt ngọn nến, đóng cửa phòng ngay tại gian ngoài tùy ý tìm chỗ nghỉ ngơi.

Ngày hôm sau thời điểm Trần Mạn Nhu rời giường, Tiểu ngũ còn chưa ngủ tỉnh. Trần Mạn Nhu khoát tay, để cho mọi người thả nhẹ động tác, đừng làm phiền Tiểu ngũ.

Lập Xuân ôm một kiện y phục đỏ thắm lại đây hỏi: "Nương nương, mặc cái này đi?"

"Màu sắc quá diễm, ngày rất nóng, nhìn liền nóng hoảng, đối một kiện nhi tố sắc." Trần Mạn Nhu khoát tay, Lập Xuân có chút do dự: "Hôm nay Hiên phi lần đầu đến thỉnh an, mặc quá mộc mạc, có thể rất không khí thể hay không?"

"Thứ khí thể này, cũng không phải chỉ dựa vào y phục là được. Hơn nữa, luận có khí thể, hai nương nương nhà người đứng cùng nhau đều so ra kém tiên hậu, đơn giản chúng ta cũng không trang bộ dáng kia, nên thế nào thì là thế đó."

Trần Mạn Nhu cười nói, nói thật, luận đoan trang đại khí quý trọng, nàng thật sự là so ra kém tiên hoàng hậu. Người ta là bồi dưỡng từ nhỏ, tuy rằng nàng cũng là từ nhỏ học quy củ, nhưng nói như thế nào trong xương cũng có dấu vết đời trước lưu lại. Hơn nữa một người là quý nữ kinh thành, một người là ở biên quan lớn lên, hai tập tục không giống nhau, dưỡng ra khuê nữ khẳng định là tính tình không giống nhau.

Trọng yếu nhất là, nàng không muốn dựa theo con đường khi xưa của tiên hoàng hậu. Tiên hoàng hậu làm đã rất tốt, nếu nàng lấy tiên hoàng hậu làm tiêu chuẩn để yêu cầu chính mình, đó chỉ là tìm ngược, khẳng định là làm sao cũng không bằng.

Người khác nhắc tới, chỉ nghĩ đến tiên hoàng hậu là cỡ nào đoan trang đại khí, rồi sau đó đến hoàng hậu này, chắc chắn...

Cho nên, nàng phải đi đường khác. Tỷ như, ở trước mặt Hoàng thượng là giải ngữ hoa, tiểu thê tử ôn nhu khả ái am hiểu ý người. Ở trước mặt nữ nhi, nàng là mẫu thân ôn hòa mềm mại quan ái săn sóc. Ở trước mặt nhóm cung phi thôi, chỉ cần không làm trái với quy củ, vậy để nói chuyện.

Nếu làm trái với quy củ... Trước mắt còn chưa có xuất hiện người như thế, bất quá nghĩ đến người mới tiến cung, hẳn là có không ít người nghĩ phải thử một chút.

"Vây kiện xanh lá mạ kia đi?" Lập Xuân lại hỏi, Trần Mạn Nhu nhăn mặt nhú mày, cái kia nhìn ngược lại nhẹ nhàng khoan khoái, nhưng là cũng quá nộn một chút, tốt xấu gì nàng cũng là hoàng hậu, không có khí thế cũng không thể trang nộn đi.

Chân chính nộn, nhưng là vị hôm nay đến thỉnh an kia.

"Ta nhớ rõ lúc trước Hoàng thượng ban thưởng một khối sa màu hồng cánh sen vân yên, bản cung cho các người làm thành váy dài?" Trần Mạn Nhu nghĩ nghĩ hỏi, vân yên sa số lượng hữu hạn, tiến cung cũng bất quá năm thất, Hoàng thượng lưu lại ba thất, còn lại hai thất cho Trần Mạn Nhu.

Một màu hồng cánh sen, một màu trứng muối. Trong cung này, vải vóc màu hồng cánh sen tuy nhiều, nhưng là vân yên sa màu hồng cánh sen chỉ có một, cho dù bị người đụng màu, cũng không cần lo lắng bị người đoạt nổi bật.

"Là, nô tỳ kém chút liền quên kiện này, nương nương chờ, nô tỳ đi lấy." Nhân tình Lập Xuân sáng lên, vội vàng đáp. Lập Hạ bên này chọn y phục rất tốt, đã đem trang sức có thể phối hợp y phục màu hồng cánh sen chọn ra.

Đại bộ phận đều là màu sắc nhạt một ít, Trần Mạn Nhu lấy một đóa mẫu đơn màu đình hương để vào giữa, châu tử đỏ thắm chẳng những không cướp màu sắc, ngược lại làm hoa mẫu đơn càng thêm mềm mại. Bên kia thêm một cây trầm phi thúy khác hoa, bên tai đeo hoa tai hình giọt nước màu tím. Nổi bật màu da Trần Mạn Nhu, tươi mới ướt át, nhìn hoàn toàn không giống như bà mẹ hai con, càng như là tiểu cô nương mười tám tuổi.

Lập Hạ vừa đem đồ vật còn thừa vụn vặt đeo thêm cho Trần Mạn Nhu, vừa cười nói: "Nương nương ngược lại càng thêm trẻ tuổi, không trang điểm cũng xinh đẹp như vậy."

"Uh, hôm nay trang điểm trang nhã đi." Trần Mạn Nhu cười ứng một câu, ngày thường nàng là không quá thích trang điểm. Giữa mùa hè, người tương đối dễ dàng xuất mồ hôi, không bao lâu liền như hồ dán, còn không bằng không trang điểm.

Chờ Trần Mạn Nhu thu thập xong, Sơ Vân liền bưng một chén cháo tổ yến đến đây: "Nương nương, Huệ phi nương nương đã qua đến thỉnh an."

"Uh, để cho nàng chờ trước, người đi xem Ngũ công chúa tỉnh chưa, nếu chưa tỉnh, cho vú nương đến đây giữ. Nếu tỉnh lại, chuẩn bị cho nàng nửa bát cháo tổ yến trước, đừng cho nàng ăn quá nhiều, đợi lát nữa ăn điểm tâm thêm nhiều rau dưa linh tinh."

"Là." Sơ Vân hành lễ, đem khay để tới một bên trên bàn, sau đó xoay người vào nội thất, một lát sau qua lại bẩm, nói là Ngũ công chúa còn chưa có tỉnh lại.

Trần Mạn Nhu chậm rãi đem cháo tổ yến ăn xong, nhìn nhìn thời gian không còn sớm, lúc này mới lấy khăn tử lau khóe miệng, đứng dậy Lập Xuân đỡ tay từ trong thất đi ra, trực tiếp vòng đến sườn điện, lại từ sườn điện tiến vào chính điện.

Đám người Đức phi Phó phi cũng đều chạy đến đây, mọi người cùng nhau đứng dậy hành lễ với Trần Mạn Nhu. Trần Mạn Nhu cười cho các nàng đều tự ngồi xuống: "Hiền phi còn chưa có đến đây sao?"

"Ước chừng lúc này Hiền phi còn chưa có dậy đi?" Đức phi ở một bên âm dương quái khí nói, Trần Mạn Nhu liếc nàng một cái, thật sự là, càng ngày tính tình càng ghen ghét, cái gì cũng dám nói ra ngoài.

"Chắc là Hiền phi tỷ tỷ tạm thời không quen canh giờ thỉnh an trong cung, cho nên mới tới chậm." Huệ phi ở một bên hoà giải, Phó phi cười khanh khách gật đầu nói: "Thiếp cũng nghĩ ước chừng là nguyên nhân như

vậy, dù sao, lần đầu tiên cung, thỉnh an Hoàng hậu nương nương là quy củ, Hiền phi hẳn là không quên."

Trần Mạn Nhu không nói chuyện, Thành phi cười nhạo một tiếng: "Người nói thẳng là nàng không muốn giữ quy củ này cũng không phải không được?"

Sắc mặt Phó phi đối đối, cười khố nhìn Thành phi: "Thành phi tỷ tỷ, lời này cũng không thể nói lung tung, thiếp khi nào nói qua như vậy? Thiếp cũng bất quá là đoán hai câu thôi. Nếu có chỗ đắc tội Thành phi tỷ tỷ, thỉnh Thành phi tỷ tỷ thứ lỗi."

Mặc kệ lời nói của Phó phi là có ý tứ gì, Thành phi cũng không để ở trong lòng, bữu môi, chỉ nhìn Trần Mạn Nhu nói: "Hoàng hậu nương nương, thiếp còn có một chuyện cầu ngài đâu, Ngũ hoàng tử hôm nay có chút không thoải mái, cho nên không đến đây thỉnh an, thỉnh Hoàng hậu nương nương thứ lỗi."

"Là sinh bệnh? Thỉnh ngự y xem qua sao?" Trần Mạn Nhu hỏi, Thành phi gật gật đầu: "Đã thỉnh ngự y xem qua, nói là có chút cảm lạnh, thiếp nghĩ, ước chừng là tối hôm qua để chậu băng hơi lạnh một chút, ngự y mở phương thuốc, nói là dưỡng hai ba ngày là được."

"Không phải quá nghiêm trọng là tốt rồi, tiểu nhi thể nhược, ngày sau bồn băng trong phòng hẳn người bỏ ít đi một cái. Đợi lát nữa, bản cung cho người đưa cho người chút dược liệu." Trần Mạn Nhu cười nói, Thành phi đứng lên cảm tạ ân.

Đang nói chuyện, Lập Thu bỗng nhiên vội vã tiến vào, bám vào bên tai Trần Mạn Nhu nhẹ giọng nói: "Nương nương, không tốt, Hiền phi đã đi Từ An cung thỉnh an."

Sắc mặt Trần Mạn Nhu khê biến, cung phi vào cung, sau ngày thị tẩm đầu tiên không phải hướng Hoàng hậu nàng thỉnh an, mà là đi Từ An cung,

Hiền phi đây là có ý tứ gì! Ra oai phủ đầu? Hoặc là thử? Hay là nói, cả hai đều có?

Chẳng lẽ, Đường Uyển Nhi nàng thực nghĩ rằng, trong cung có Từ An thái hậu làm núi dựa, nàng liền không cần cố kỵ?

Tâm tư nhanh quay ngược trở lại, Trần Mạn Nhu nháy mắt đã nghĩ ra đối sách, người không phải không đến thỉnh an sao? Tốt lắm, bản cung liền vẫn ở chỗ này chờ.

Nghĩ, sắc mặt Trần Mạn Nhu lại nhu hòa vài phần, nhìn về phía Đức phi nói: "Hôm nay còn có tin tức tốt muốn nói cho người, hôm kia bản cung cùng Hoàng thượng thương lượng, nên vì Nhị công chúa thỉnh một vị tiên sinh, quá đoạn một thời gian liền có tin tức, người nên chuẩn bị sẵn sàng, nhân thủ bên người Nhị công chúa, đều trang bị đầy đủ hết?"

"Đã trang bị đầy đủ hết, bốn nhất đẳng cung nữ, bốn nhị đẳng cung nữ, bốn tam đẳng cung nữ, mặt khác có hai giáo đường ma ma." Đức phi vội vàng nói, trên mặt cũng mang vài phần sắc mặt vui mừng, Hoàng thượng còn nhớ Nhị công chúa, vậy có thể hay không, Hoàng thượng còn chưa quên Trương Uyển Đình nàng?

"Trang bị đầy đủ hết là tốt rồi." Trần Mạn Nhu cười gật gật đầu: "Hoàng thượng cùng bản cung đều tin tưởng người đối với Nhị công chúa rất tốt, chính là tính tình Nhị công chúa có chút yếu đuối, người quay về nên gõ người bên người Nhị công chúa một chút."

"Là, thiếp thân đã biết." Đức phi đứng dậy hành lễ, Trần Mạn Nhu gật gật đầu, ý bảo nàng ngồi xuống, lại nghiêng đầu hỏi Mạnh tiệp dư: "Lục hoàng tử gần đây có khỏe không?"

Lẽ ra, phân vị Mạnh Tiệp dư quá thấp, không có tư cách đem Lục hoàng tử dưỡng tại bên người. Nhưng trước khi Lục hoàng tử sinh ra, hoàng hậu

đã chết, Dương quý phi đã chết, Thục phi đã chết, Lưu phi đã chết, người phân vĩ cao trong cung lập tức liền mất hơn phân nửa.

Còn lại, Trần Mạn Nhu vừa vận sinh Ngũ công chúa, Đức phi đã xem dưỡng dục Nhị công chúa, Thành phi đã dưỡng dục Ngũ hoàng tử, thật đúng là không có người có thể thu lưu Lục hoàng tử, cho nên liền vẫn kéo dài cho tới hôm nay, Lục hoàng tử vẫn là được dưỡng bên người Mạnh tiệp dư.

Bất quá hiện tại, Dực Khôn cung cũng quét dọn ra, chờ Lý phi vào ở, Lục hoàng tử chỉ có thể dưỡng bên người Lý phi.

"Tạ Hoàng hậu nương nương quan tâm, Lục hoàng tử gần đây hoàn hảo, mấy ngày hôm trước đang học nói chuyện, hiện tại đã kêu phụ hoàng mẫu hậu đâu." Mạnh tiệp dư hơi co quắp nói, Trần Mạn Nhu cười nói: "Thật sự? Vậy ngày khác người ôm hãnh đến Vĩnh Thọ cung, để cho bản cung nhìn một cái, cũng cùng Nghi Tuệ nha đầu kia làm bạn nhi."

"Là, thiếp tuân chỉ." Nhân tình Mạnh tiệp dư sáng lên, vội vàng đứng dậy hành lễ.

Lan chiêu nghi ở một bên nhi lộ ra thần sắc hâm mộ, thấy Mạnh tiệp dư ngồi xuống, vội vàng lấy lòng nói: "Hoàng hậu nương nương, Tứ công chúa hôm qua còn nói, rất tưởng niệm Ngũ muội muội nàng đâu, hôm qua còn cố ý đem đồ chơi của mình cất kỹ, nói là muốn lưu cho Ngũ muội muội nàng chơi đùa."

Hoàng tử thì khó nói, sống quá phức tạp, mỗi người đều là lòng đầy mưu đồ, trên mặt là nửa phần không hiện. Nhưng công chúa, chỉ cần có thể lấy lòng Hoàng hậu, nhóm cung phi vẫn thực nguyện ý để cho các nàng đi lấy lòng.

Dù sao, Hoàng hậu là mẹ cả, ngày sau nhóm công chúa này xuất giá, chỉ cần không ngoài ý muốn, ý kiến Hoàng hậu ý chiếm hơn phân nửa.

"Phải không? Vậy ngày khác người cho người đem Nghi Đình cũng đưa lại đây đi." Trần Mạn Nhu cười gật đầu, nàng là chuẩn bị ai đến cũng không cự tuyệt. Chiều đái nhóm công chúa tốt, ngày sau có thể trở thành trợ lực.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Đây là lần đầu tiên giao phong... Đường Uyển Nhi không phải kẻ ngốc, nàng đương nhiên biết không đi thỉnh an Mạn Mạn chính là đắc tội Hoàng hậu, nhưng này cũng là chỗ thông minh của nàng ~~ Thái hậu tuyệt đối sẽ không nguyện ý thấy nàng cùng Mạn Mạn giao hảo ~ núi dựa lớn nhất của nàng, là Thái hậu.

Nếu không thể giao hảo, cũng không cần lãng phí khí lực, đơn giản đứng ở mặt đối lập đi, thời điểm Từ An còn sống, có thể cùng Mạn Mạn hình thành tình thế hai bên cắt cứ ~~~ bằng không, Từ An vừa chết, nàng đã có thể xui xẻo ~~~~

HẬU CUNG MƯU SINH KẾ

Tiểu Nhiên Hoa Khai

www.dtv-ebook.com

Chương 162: Khuyên Giải

"Nương nương, đã một canh giờ ..." Huệ phi nhin không được mở miệng nói, lúc trước các nàng còn đi theo Trần Mạn Nhu nói nói cười cười, chính là theo thời gian càng ngày càng dài, ai cũng thấy xảy ra vấn đề.

Vì thế, mọi người chậm rãi đều trầm mặc xuống. Không khí trong đại điện, nhất thời căng thẳng đến cực điểm. Huệ phi vừa dứt lời, Đức phi liền cười nhạt một tiếng: "Nương nương, không bằng phái người đến Thái Cực cung nhìn xem?"

Trần Mạn Nhu buông ly trà, thanh âm thanh thúy như vang lên bên tai mỗi người, nhìn quét một vòng phía dưới, vài người đều cúi đầu.

"Lập Xuân, người đi thỉnh Lý ngự y đến đây, Lập Hạ, người cùng Minh tổng quản đi thỉnh Hoàng thượng, lúc này, chắc là nên hạ triều đi?" Trần Mạn Nhu chậm rãi nói, nếu muốn ngoạn, vậy chúng ta liền ngoạn lớn chút, Hoàng thượng rất ít khi can thiệp chuyện hậu cung, nhưng là không có nghĩa là Hoàng thượng hoàn toàn không hỏi chuyện hậu cung.

Trong mắt Đức phi tràn đầy hưng phấn: "Vẫn là nương nương nghĩ chu đáo, nói không chừng chính là thân mình Hiền phi không thoải mái, cho nên mới chưa đến, Hiền phi nhưng là chất nữ ruột thịt của Thái hậu nương nương, nếu thật sự sinh bệnh, Hoàng thượng cũng sẽ đau lòng."

Trần Mạn Nhu cười cười, nghiêng đầu nhìn Đức phi: "Hoàng thượng có thể đau lòng hay không không phải chúng ta có thể nói, đợi lát nữa chúng ta nên đi xem Hiền phi muội muội, nói không chừng Hiền phi muội muội là vừa tiến cung không thích ứng, không hợp thủy thổ."

Trong mắt Huệ phi hiện lên ý cười: "Hoàng hậu nương nương nói phải, Hiền phi thực có thể là mới tiến cung không hợp thủy thổ, bằng không, hôm qua tiến cung còn hoàn hảo, hôm nay cũng không thể đến đây thành an, nếu là sinh bệnh, cũng có chút nhanh a."

"Nếu Hiền phi là không hợp thủy thổ, vậy thì trị liệu theo phương thuốc không hợp thủy thổ." Thành phi đã ở một bên cười tiếp một câu, phương thuốc trị liệu không hợp thủy thổ có rất nhiều đi, loại dùng tốt nhất, chính là đem bệnh nhân đưa về chỗ cũ.

Trần Mạn Nhu rũ mi mắt, còn nghĩ biện pháp không cho Hiền phi lấy cơ hiếu đạo mới được. Đây, còn phải xem Hoàng thượng cho chính cung hoàng hậu của hãn mặt mũi hay không.

Không khí trong đại điện lại sinh động lên, có cười nhạo Hiền phi, có vui sướng khi người gặp họa tang thêm tội danh cho Hiền phi, Trần Mạn Nhu cũng xem thời điểm các nàng nói quá đáng, ngẫu nhiên bắt trở về một chút, cũng không thường xuyên nói chuyện.

Chờ thời điểm ở cửa đại điện thông báo Hoàng thượng tới, trên mặt Trần Mạn Nhu nhanh chóng thay vẻ mặt lo lo lảng lảng, vội vàng xuống dưới đến cửa đại điện đi nghênh đón thánh giá. Hoàng thượng còn mặc long bào màu vàng sáng, vừa thấy chỉ biết là hạ triều không bao lâu.

"Hoàng thượng, thiếp là không có biện pháp, các vị muội muội đều đợi một canh giờ, thiếp vốn đang tính dặn dò Hiền phi muội muội mấy câu, chính là không nghĩ tới..." Trần Mạn Nhu cúi đầu, hơi vài phần khó hiểu nói: "Cũng không biết Hiền phi muội muội xảy ra chuyện gì, cũng không có tìm người đến đây nói một tiếng, thiếp thật sự lo lắng..."

"Người còn tuyên Lý ngự y?" Hoàng thượng nghiêng đầu nhìn Lý ngự y đứng ở bên kia một chút, Lý ngự y lại đây hành lễ với Hoàng thượng. Trần

Mạn Nhu gật gật đầu: "Nếu Hiền phi muội muội thật sự không thoải mái, cũng tiện để cho Lý ngự y bắt mạch."

Hoàng thượng hí mắt không nói chuyện, dừng trong chốc lát, xoay người nói: "Đi thôi, chúng ta đi xem Hiền phi."

Trần Mạn Nhu vội vàng đuổi kịp, nhìn Hoàng thượng thượng long liễn, đang chuẩn bị đi ra phía sau, Hoàng thượng lại đưa tay nói: "Đi lên đi, người cùng trầm đi cùng nhau."

Trần Mạn Nhu dừng một chút, trên mặt lộ ra kinh hỉ ngượng ngùng tươi cười, ngượng ngùng gật gật đầu đáp: "Vậy phiền toái Hoàng thượng." Về phần cái gọi là "Hiền thánh chi quân đều có danh thần ở bên, tam đại mạt chủ nãi có bề nữ." Loại cách nói này, phải xem tình huống.

Hán Thành Đế lúc ấy là muốn du lịch, thân phận Ban Tiệp Dư bất quá chỉ là tiệp dư.

Huống hồ, Hoàng thượng cũng mở miệng, nếu nàng cự tuyệt, thì là không tán thưởng. Trần Mạn Nhu luôn luôn rất rõ ràng, khi nào thì có thể cự tuyệt, khi nào thì không thể cự tuyệt. Nàng cùng Hoàng thượng là vợ chồng, người bề nữ như thế, có thể cùng hoàng hậu một quốc gia so sánh sao?

Hai người tự lên xe, ở phía sau trong mắt Đức phi hiện lên ghen tị: "Hoàng hậu nương nương thật đúng là được sủng ái, cũng không biết, đợi lát nữa thấy Hiền phi, Hoàng hậu nương nương còn có thể tự tại như vậy hay không!"

Thành phi liếc liếc mắt Đức phi một cái: "Tự tại hay không tự tại, nàng cũng là Hoàng hậu nương nương."

Nói xong, nhìn nhìn Huệ phi, lúc này Huệ phi đã lên kiệu, phân phó nội thị đi theo đi phía trước rồi đi. Đức phi hừ lạnh một tiếng, cũng đi theo rồi

đi. Phó phi cười nhìn thoáng qua Thành phi: "Thành tỷ tỷ ngược lại rất che chở Hoàng hậu nương nương, bất quá, cũng phải nhìn người ta có cảm kích hay không."

"Bản cung cũng chưa từng nghĩ tới làm cho ai cảm kích, bản cung bất quá là không quen nhìn một ít người thôi." Thành phi ném những lời này, xoay người cũng đi theo lên kiệu. Trong mắt Phó phi hiện lên vẻ lo lắng, chào hỏi hai tiếng với những người khác, cũng không chậm trễ hành trình.

Đoàn người đầu tiên là đi Thái Cực cung, tổng quản Thái Cực cung hoang mang rối loạn vội vàng vàng đi ra nghênh đón, chờ nghe nói là Hoàng thượng cùng Hoàng hậu lại đây xem Hiền phi, sắc mặt nháy mắt liền thay đổi, phù phù một tiếng liền quỳ xuống: "Hồi Hoàng thượng, Hiền phi nương nương đã mang theo người đi thỉnh an."

Hoàng thượng nhăn mặt nhíu mày, trầm mặc trong chốc lát hỏi: "Nàng đi chỗ nào thỉnh an?"

"Nương nương đi Từ An cung thỉnh an." Sắc mặt thái giám kia trắng bệch, trán cũng đổ mồ hôi lạnh, ấp a ấp úng nói: "Sáng sớm nương nương liền đi qua, hơn nữa phái người đi cùng Hoàng hậu nương nương nói qua."

Hoàng thượng quay đầu nhìn Trần Mạn Nhu, Trần Mạn Nhu lắc lắc đầu: "Thiếp vẫn chưa nhìn thấy có người đến nói, không riêng gì thiếp, chính là Huệ phi muội muội các nàng, cũng vẫn chưa nhìn thấy hoặc là nghe thấy có người đi thông báo."

Huệ phi ở phía sau gật gật đầu: "Hoàng thượng, Hoàng hậu nương nương nói là sự thật, sáng sớm thiếp liền đi qua thỉnh an nương nương, thiếp là người thứ nhất đi, Hoàng hậu nương nương lúc ấy còn ở trong nội điện rửa mặt chải đầu, mãi cho đến khi Thành phi muội muội đi qua thỉnh an, cũng không có người đi thông báo chuyện Hiền phi."

Hoàng thượng đưa tay kéo Trần Mạn Nhu: "Đi thôi, đi Từ An cung."

Đoàn người lại đến Từ An cung, còn chưa vào cửa, chợt nghe gấp bên trong truyền đến tiếng cười, thanh âm kia mọi người đều thực quen thuộc, là Từ An.

"Mẫu hậu chuyện gì mà cười cao hứng như vậy?" Hoàng thượng tùy ý hỏi, Trần Mạn Nhu đi sau Hoàng thượng nửa bước, ở phía sau thỉnh an Từ An: "Thiếp gặp qua Thái Hậu nương nương, thỉnh an Thái Hậu nương nương, hôm nay thiếp đến thỉnh an chậm, thỉnh Thái Hậu nương nương trách phạt."

Hoàng thượng ở bên kia Từ An ngồi xuống, không đợi Từ An thái hậu mở miệng, liền dẫn đầu hỏi: "Mẫu hậu, đây là ai?"

Từ An thái hậu dừng một chút nói: "Người đưa nhỏ này, lúc trước không phải vừa gặp qua sao? Đây là biểu muội người, nàng là người có hiếu tâm, sáng sớm tối đây cùng ai gia lão bà tử này..."

"Chính là biểu muội trẫm, cũng không phải là tần phi trong cung đúng không?" Hoàng thượng cũng không đợi Từ An thái hậu nói xong, lại đánh gãy Từ An thái hậu, thốt ra lời này, sắc mặt Từ An thái hậu cũng đổi đổi, càng không cần nói Hiền phi đứng bên cạnh.

"Tại sao không phải là phi tần?" Trên mặt Từ An có chút không nhịn được, nguyên bản lúc trước nàng nói hai câu kia, chính là muốn nói, Hiền phi là chất nữ của nàng, Hiền phi đến Từ An cung trước là vì tần hiếu, cũng không có nhiều sai lầm. Chính là, bị con nói như vậy, lúc trước nàng nói như vậy, còn có chút buồn cười.

"Phi tần trong cung đều phải tuân thủ quy củ, phi tử chính lục phẩm trở lên, mỗi ngày phải đi thỉnh an Hoàng hậu." Hoàng thượng lại nói một câu, sắc mặt Đường Uyển Nhi trắng bệch, vội vàng lại đây hành lễ: "Hoàng thượng tha lỗi, thiếp chính là nghĩ đến đây bởi cô, chờ thời điểm Hoàng

hậu nương nương lại đây thỉnh an, thiếp cũng có thể thỉnh an Hoàng hậu nương nương..."

"Vừa rồi, người chưa hành lễ với Hoàng hậu đi?" Hoàng thượng hơi nhíu mày hỏi, Trần Mạn Nhu đứng ở một bên giả thành người câm điếc. Sắc mặt Đường Uyển Nhi càng trắng, nàng chỉ biết là, hoàng đế biểu ca này là thực coi trọng tiên hoàng hậu, về phần hoàng hậu này, vẫn chưa nghe nói qua hoàng đế biểu ca coi trọng.

Phía trước, nàng trực tiếp đến Từ An cung, một là vì cho hoàng hậu một hạ mã uy, hai là vì thử phân lượng Hoàng hậu trong lòng Hoàng thượng, ba là vì lấy lòng Từ An thái hậu. Nàng rất hiểu cô cô của mình, cả đời bị Từ Ninh thái hậu áp ở trên đầu, cho nên thích nhất là người khác nịnh hót nàng, cũng thích nhất là để cho người khác đem nàng thành người lớn nhất trong cung đâu.

Cho dù là Hoàng hậu, phượng ấn cũng không đến được trong tay Thái hậu. Hoàng hậu lại biểu hiện hiếu thuận, nhóm cung phi cũng là đi thỉnh an Hoàng hậu đầu tiên, sau đó mới có thể được Hoàng hậu dẫn dắt đi Từ An cung thỉnh an.

Cho nên, nàng muốn lợi dụng cơ hội Từ An thái hậu nhìn Hoàng hậu không vừa mắt, đến nịnh hót lấy lòng Từ An thái hậu. Nàng nghĩ rằng, Từ An thái hậu ở trong lòng Hoàng thượng, là trọng yếu hơn Hoàng hậu.

"Thiếp muốn thỉnh an Hoàng thượng trước." Đường Uyển Nhi căn căn môi, hành đại lễ với Hoàng thượng trước, sau đó xoay người dập đầu với Trần Mạn Nhu: "Thiếp gặp qua Hoàng hậu nương nương, thỉnh an Hoàng hậu nương nương."

Trần Mạn Nhu nâng nâng tay: "Đứng dậy đi, không cần đa lễ." Nói nhiều, một câu cũng không nói. Về phần lễ gặp mặt cái gì, kia lại ngượng ngùng, bản cung không mang dư đồ.

Hoàng thượng quay đầu nhìn Từ An thái hậu: "Mẫu hậu, vô quy củ bất thành phạm vi. Nếu khi Đường Uyển Nhi còn là Hiền phi, phải chiếu theo quy củ trong cung. Nếu Đường Uyển Nhi muốn làm biểu muội trăm, trăm không ngại sắc phong Hiền phi khác."

Sắc mặt Từ An thái hậu có chút trầm: "Theo như người nói, nàng đến ai gia nơi này tần hiếu cũng là làm sai?"

"Trăm chưa nói nàng làm sai, nhưng là tần Hiếu cũng phải phân khi nào." Hoàng thượng giống như là không nhìn thấy tức giận trên mặt Từ An thái hậu: "Nếu là sau khi thỉnh an Hoàng hậu, lại đến mẫu hậu nơi này tần hiếu, vậy cũng không có làm trái với quy củ."

Thấy Từ An còn muốn nói cái gì, Hoàng thượng khoát tay: "Mạn Nhu, người mang người đến sườn điện trước đi, hôm nay Hiền phi không phải không có thỉnh an người sao? Vừa vặn lúc này đi qua, người cũng để cho tỷ muội các nàng nhận thức nhau một chút."

Trần Mạn Nhu biết Hoàng thượng là lời nói cùng với Từ An, liền cười gật đầu đáp: "Là, tiếp dẫn người đi qua."

Nói xong, dẫn đầu xoay người ra đại điện, đám người Huệ phi phía sau vội vàng đuổi kịp. Hiền phi nhìn nhìn Từ An thái hậu, Từ An thái hậu khoát tay: "Đi thôi, về sau các người phải ở chung thời gian rất lâu, lúc này nhận thức một chút cũng tốt."

Hiền phi căn cứ môi, không cam lòng xoay người đi theo.

Hoàng thượng đưa cho Từ An thái hậu một ly trà, Từ An thái hậu lườm hằm một cái: "Người làm hoàng đế càng ngày càng uy phong a."

"Mẫu hậu, đó không phải có ngoại nhân ở đây sao?" Hoàng thượng cười nói, Từ An thấy Hoàng thượng đem phi tần đều trở thành ngoại nhân, sắc

mặt giận dữ trên mặt liền lại giảm bớt vài phần: "Người cũng đừng quá trách cứ biểu muội người, nàng cũng là một mảnh hiếu tâm."

"Mẫu hậu, trăm biết nàng là một mảnh hiếu tâm. Chính là, việc này không thể không xử lý, thứ nhất giống như trăm đã nói lúc trước, vô quy củ bất thành phạm vi. Hôm nay biểu muội nàng làm như vậy, vậy quá hai ngày nữa Thục phi tiến cung, có phải cũng muốn học bộ dạng này hay không? Ngày sau, Hoàng hậu còn quản lý hậu cung như thế nào?"

Hoàng thượng không nhanh không chậm nói: "Chính là đối với thanh danh mẫu hậu, cũng có trở ngại rất lớn, mẫu hậu sủng một phi tử mà làm cho Hoàng hậu khó xử, truyền ra ngoài, sẽ chỉ làm người ta nói mẫu hậu không từ."

Hoàng thượng là rất hiếu biết mẫu hậu nhà mình, một câu một chữ, đều nói đến đáy lòng Từ An.

"Thứ hai, Hiền phi quá không coi ai ra gì. Hiện tại nàng có thể lợi dụng mẫu hậu cùng Hoàng hậu đối nghịch, ngày sau nếu nàng cảm thấy mẫu hậu vô dụng, khẳng định sẽ đến đạp mẫu hậu một cước. Cho nên, nếu muốn cho nàng ngày sau đều hiếu thuận mẫu hậu, lần này nhất định phải chèn ép khí thế của nàng một chút."

Từ An thái hậu cũng có chần chờ: "Nhưng là, nàng dù sao cũng là..."

"Mẫu hậu, cũng bởi vì thân thế của nàng, cho nên mới không thể để cho nàng quá mức kiêu ngạo." Hoàng thượng chậm rãi tiếp tục giải thích: "Mẫu hậu muốn cho nữ nhi Đường gia ngày sau đều gánh vác danh kiêu ngạo ương ngạnh sao? Hay là nói, mẫu hậu nguyện ý để cho người ta nói, nữ nhi Đường gia đều là không giáo dục?"

Từ An thái hậu cũng là nữ nhi Đường gia, nếu nữ nhi Đường gia không giáo dục, thanh danh Từ An thái hậu cũng hoàn toàn xong rồi

HẬU CUNG MƯU SINH KẾ

Tiểu Nhiên Hoa Khai

www.dtv-ebook.com

Chương 163: Cấm Chùng

Hoàng thượng ở trong đại điện tận tình khuyên giải Từ An thái hậu, để cho Từ An thái hậu không cần đặc thù hóa Đường Uyển Nhi. Ở sườn điện, Trần Mạn Nhu ngồi ở ghế trên, cũng đang đánh giá Đường Uyển Nhi đứng ở phía dưới.

Ước chùng là lo lắng chuyện lúc trước, hiện tại sắc mặt Đường Uyển Nhi cũng không thể nào tốt. Chính là, che lấp không được trang điểm xinh đẹp lúc trước.

Cùng cách trang điểm khi tiến cung tuyển tú lúc ấy so sánh, là khác nhau rất lớn.

Lúc trước trên đầu Đường Uyển Nhi nhiều lắm là hai ba cây trâm, hoặc là mấy nhánh hoa cỏ. Hiện tại, tà sườn nguyên bảo kế ở chính giữa cấm năm đoá nhung hoa to to, chếch phía trên thêm trâm hoa cài đầu bằng trâm châu, chếch phía dưới cấm trâm cài khổng tước giương cánh ngậm châu. Bên phải lại là hải đường quyên hoa màu đỏ tươi, xanh nhạt cành lá dán trên gương mặt, càng nổi bật làn da Đường Uyển Nhi. Long mi cũng sửa qua, trước kia là liễu điệp mi, hiện tại là hàm yên mi. Ở giữa dán hoa mai, trên môi điểm son, màu da trắng nõn, ónh nhuận như ngọc.

Trên người là cung trang màu vàng nhạt, giữa cánh tay có phi bạch màu vàng nhạt, trên chân là hài gấm Tứ Xuyên dùng tơ vàng vẽ hỉ thước đăng chi bên ngoài.

Có thể là Trần Mạn Nhu đánh giá thời gian quá dài, Đường Uyển Nhi không dấu vết đem một đôi chân hương dưới váy xê dịch. Trần Mạn Nhu

nâng chung trà lên nhấp một ngụm, khẽ nhúu mày, vừa rồi ở Vĩnh Thọ cung đã uống không ít nước trà, lúc này, thật đúng là không thể uống nữa, ở Từ An cung truyền mao phòng cũng không phải là chuyện gì dễ nghe.

Trần Mạn Nhu nhìn nhìn Lập Xuân, Lập Xuân lập tức mang người tản ra, hai người đứng phía sau Trần Mạn Nhu, hai người đứng ở phía sau nhóm cung phi, còn có hai người, lại là đứng ở cửa. Sườn điện cách chủ điện tuy rằng không xa, nhưng là giữa hai người là cách phòng, cho nên cũng không cần lo lắng thanh âm nói chuyện nơi này sẽ bị người khác nghe thấy.

Huống hồ, lúc này tâm phúc Từ An thái hậu hẳn là đang canh giữ ở cửa chính đại điện.

"Thời điểm tuyển tú bản cung đã gặp qua Hiền phi, nói vậy các người vẫn là chưa có gặp qua." Trần Mạn Nhu buông ly trà, cười nhìn đám người Thành phi: "Trước mắt, các người cũng làm quen một chút đi, ngày sau Hiền phi cũng là hầu hạ Hoàng thượng, mọi người cần phải hảo hảo ở chung."

Một chữ cũng không nói chuyện cho Hiền phi lễ gặp mặt, sắc mặt Hiền phi có chút nan kham, nhìn thấy Trần Mạn Nhu lại nâng chung trà lên, có chút vô thổ. Qua một hồi lâu, vẫn là Huệ phi mở miệng nói: "Lúc trước thiếp giúp Hoàng hậu nương nương quản lý chuyện tuyển tú, cũng từng gặp qua Hiền phi, nhiều ngày không thấy, Hiền phi càng tốt hơn."

Nói không quá rõ, rốt cuộc là cái gì càng tốt hơn, thì phải xem lý giải của mỗi người.

Huệ phi đứng dậy hành bán lễ với Hiền phi, Hiền phi là đứng đầu trong tứ phi, cho nên lễ ra, địa vị Huệ phi so ra kém Hiền phi. Hiền phi vội vàng nở nụ cười một chút, đưa tay đỡ Huệ phi: "Huệ phi khách khí, sớm nghe nói Huệ phi là người lan tâm huệ chất, hôm nay nhìn thấy, quả thế."

Nói xong, từ trên đầu mình rút một cái kim bộ điều: "Đây là một chút tâm ý của bản cung, Huệ phi đừng ghét bỏ."

Huệ phi nhìn nhìn Trần Mạn Nhu bất động như núi ở phía trên, Trần Mạn Nhu chỉ bưng ly trà không uống trà, lúc này nhìn ánh mắt Huệ phi, cười gật đầu nói: "Nếu Hiền phi đã cho, người cầm đi."

"VẬY ĐA TẠ HIỀN PHI." Huệ phi tiếp châm cài kia, cười lui về phía sau từng bước.

Đức phi ở phía sau mắt vòng vo loạn chuyển, cười tiến lên hành bán lễ: "Lúc trước chúng ta cũng đã gặp qua, ngày ấy ta coi đã cảm thấy Hiền phi xinh đẹp giống như tiên nữ, hiện nay nhìn kỹ, thật là ngay cả tiên nữ đều không bằng một nửa Hiền phi."

Trước không nói bên trong lời này có hảo ý gì, chỉ là bên trong không chứa ác ý, cũng làm cho Hiền phi hơi hơi thở dài nhẹ nhõm một hơi, đem một cây kim châm khác trên đầu mình nhổ xuống vội cầm lên cho Đức phi, thuận tay giữ chặt tay Đức phi cười nói: "Lúc trước ta cũng thấy Đức phi muội muội, ta ngày ấy đã nghĩ, Đức phi muội muội thật đúng là một người có khả năng lưu loát, khó trách Hoàng hậu nương nương để cho Đức phi muội muội giúp đỡ quản lý cung vụ đâu."

Đây là ám chỉ Trần Mạn Nhu chỉ có vỏ ngoài hoàng hậu, Trần Mạn Nhu cũng không minh bạch hôm nay tại sao Đường Uyển Nhi sẽ làm một chuyện ngu xuẩn như vậy, cảm tình, thật đúng là nghĩ rằng mình một kế hậu không được sủng cũng không được cầm quyền.

Trần Mạn Nhu cũng không cùng nàng so đo, chỉ nhìn lướt qua Thành phi. Thành phi cười nhạo một tiếng: "Hiền phi tỷ tỷ đã là nói sai rồi, Đức phi tỷ tỷ lại có khả năng như thế nào, cũng không so được với Hoàng hậu nương nương. Bằng không, lúc trước trong bên cũng sẽ không phát sinh cái loại chuyện này."

Lúc ấy tú nữ là để cho Huệ phi cùng Đức phi hỗ trợ an trí, sau lại xảy ra chuyện Trương Thái Vân bị hủy dung, cũng là Trần Mạn Nhu giải quyết. Thấy thế nào, Đức phi cũng không có có khả năng như Trần Mạn Nhu, hơn nữa Hiền phi còn nhân tiện vỗ Huệ phi một chút, lời nói này, liền có chút thiếu suy tư.

Hiền phi vội vàng cười lắc đầu: "Bản cung không phải ý tứ kia, vị này..."

"Đây là Thành phi, cũng là lão nhân trong cung, theo lý thuyết, nàng là hẳn là nên gọi người một tiếng tỷ tỷ, chính là nàng tiến cung so với người sớm hơn, cho nên sẽ ủy khuất Hiền phi kêu một tiếng tỷ tỷ."

Trần Mạn Nhu cười nói, xưng hô tỷ tỷ muội muội này, một là xem địa vị, hai là xem tư lịch, một cái cuối cùng mới là xem tuổi. Hiền phi ở nơi này làm ra vẻ địa vị, Trần Mạn Nhu lại nói để cho nàng kêu Thành phi một tiếng tỷ tỷ, sắc mặt Hiền phi lập tức liền trở nên không thể nào đẹp mắt.

Thành phi ở một bên cười gật đầu: "Như vậy cũng là phải lý, Hiền phi muội muội luôn luôn biết lý, thiếp hôm nay liền mặt dày một lần."

Lúc này cũng không có người làm chủ cho Hiền phi, Hiền phi cũng biết, trong chính điện Hoàng thượng đối với hành động hôm nay của nàng thực bất mãn, đợi lát nữa còn không biết muốn như thế nào xử trí đâu, lúc này nếu cùng đám người Thành phi xảy ra võ mồm chi tranh, Trần Mạn Nhu nếu lại đổi trắng thay đen một phen, vậy tình hình đối với mình liền lại càng không có lợi.

Cẩn cẩn môi, trên mặt Đường Uyển Nhi hiện lên khuất nhục, cúi đầu trầm mặc trong chốc lát, mới ngẩng đầu cười nói: "Thành phi quả nhiên giống bản cung nghe nói qua nhanh mồm nhanh miệng như vậy, tuy rằng tuổi Thành phi quả thật là lớn hơn so với bản cung, chính là tôn ti cao thấp có khác, ngày sau Thành phi vẫn là không cần nói như vậy thì tốt hơn."

Nói xong, không đợi Thành phi phản ứng, liền từ trên cổ tay cởi một cái vòng ngọc cho Thành phi: "Đây là một chút tâm ý của bản cung, tuy rằng không đáng giá tiền gì, Thành phi muội muội nhìn quen thứ tốt, nhưng đừng ghét bỏ."

Thành phi hơi nhú mào, tiếp vòng tay nói: "Thiếp sẽ không ghét bỏ, bất quá, quả thật là không đáng giá tiền gì, lúc thiếp vừa mới tiến cung, Hoàng hậu nương nương ban cho thiếp một bộ đồ trang sức, bích bích oánh oánh, trong sáng tinh thuần, vừa thấy thì biết không phải vật phàm."

Cái này xem như là trào phúng Hiền phi không được Trần Mạn Nhu tặng lễ gặp mặt, Trần Mạn Nhu lợi dụng nàng, nàng lại phản lợi dụng Trần Mạn Nhu một chút. Nữ nhân trong cung, không phải đều là như thế này sao?

Trần Mạn Nhu rũ mi mắt, chỉ nghiêm túc nhìn ly trà trong tay mình, hoa mẫu đơn phía trên, miêu tả thật xinh đẹp.

"Đây là Phó phi đi?" Không đợi được Trần Mạn Nhu giới thiệu, Hiền phi chỉ có thể tự mình mở miệng: "Bản cung cũng không quên, Phó tiểu thư năm đó, là đối tượng học tập của khuê nữ kinh thành, ngày bé bản cung cũng từng gặp qua Phó phi một lần, đến nay không quên phong thái Phó tiểu thư năm đó."

"Hiền phi nương nương quá khen." Phó phi ôn hoà nói, Hiền phi cũng không thèm để ý, lại lấy ra một kiện nhi lễ vật. Phía sau còn chiêu nghị gì đó, cũng đều nhất nhất tiến lên chào, một vòng xuống dưới, vốn Hiền phi là đầu đầy châu thúy, lúc này cũng chỉ cô linh linh còn lại mấy đoá hoa cỏ.

Trần Mạn Nhu đang định mở miệng, ở cửa có một ma ma tiến vào: "Lão nô thỉnh an Hoàng hậu nương nương, Từ An thái hậu thỉnh Hoàng hậu nương nương cùng các vị nương nương đi chính điện."

"Làm phiền ma ma." Trần Mạn Nhu gật gật đầu, đứng dậy mang theo người hướng đi chính điện, Hoàng thượng cũng còn chưa rời đi. Từ An thái

hậu khó được không làm sắc mặt với Trần Mạn Nhu, mà là cười nói: "Hoàng hậu ngày gần đây vất vả, đã nhiều ngày người chỉ vội vàng chuyện hậu cung, cũng đừng quên chiếu cố thân thể của mình."

Trần Mạn Nhu có chút thụ sủng nhược kinh, ngẩng đầu nhìn liếc mắt nhìn Từ An, vội vàng cúi đầu, sắc mặt ửng đỏ lắc đầu nói: "Vì Hoàng thượng quản lý hậu cung, thiếp cũng không thấy vất vả."

"Vẫn là người tốt, ai gia nhìn đâu." Từ An cười nói, lại chỉ chỉ Đường Uyển Nhi: "Hôm nay là Hiền phi làm không đúng, ai gia đã cùng Hoàng thượng thương lượng tốt, đợi lát nữa ai gia sẽ hạ ý chỉ trách phạt Hiền phi, Hoàng hậu rộng lượng, không cần đem chuyện này để ở trong lòng."

"Thiếp nguyên bản cũng chỉ là lo lắng thân mình Hiền phi." Trần Mạn Nhu cười nói, cẩn thận nhìn lướt qua Từ An, nói tiếp: "Chính là hôm nay vốn nên là Hiền phi kính trà, thiếp cho Hiền phi lễ gặp mặt. Sau đó, vội vã cùng Hoàng thượng đi thăm Hiền phi, cũng đã quên mang lễ gặp mặt, lần sau thiếp bổ khuyết thêm."

Nói xong quay đầu nhìn Hiền phi: "Hiền phi cũng không nên hiểu lầm bản cung là người keo kiệt."

"Thiếp không dám." Hiền phi vội vàng hành lễ, Hoàng thượng hí mắt, thần sắc trên mặt không có gì biến hóa. Từ An thái hậu có chút không vui nhìn lướt qua Hiền phi, nếu không phải hôm nay Hiền phi tự chủ trương...

"Hiền phi, hôm nay người phạm vào đại sai, ai gia liền phạt người một năm tiền tiêu hàng tháng, hơn nữa sao chép kinh Phật trăm bộ, sao chép nữ giới năm mươi lần, sao chép cung quy ba mươi lần, người có gì để nói?" Từ An thái hậu nhìn Hiền phi hỏi, Hiền phi quỳ xuống hành đại lễ, đem đầu để trên mu bàn tay: "Thiếp lĩnh phạt, thiếp tạ Thái Hậu nương nương khai ân, tạ Hoàng hậu nương nương rộng lượng."

"Cấm chường nửa năm." Từ An đang muốn gật đầu, Hoàng thượng bỗng nhiên mở miệng nói, Từ An cả kinh, Hoàng thượng quay đầu nói: "Mẫu hậu, chuyện Hiền phi, dĩ vãng trong cung khả chưa từng phát sinh, không nghiêm trị không đủ để phục chúng."

Hoàng thượng đã nói như vậy, Từ An cũng chỉ có thể câm miệng.

Còn Hiền phi lại là sắc mặt trắng bệch, nghe thanh âm ở trên ngưỡng lại, mới căn môi dập đầu: "Thiếp lĩnh phạt."

"Vậy người lúc này trở về đi." Hoàng thượng khoát tay, Hiền phi đứng dậy hành lễ với Hoàng thượng, Từ An thái hậu, cùng với Trần Mạn Nhu, mới lung lay sắp đổ lui về phía sau xuất môn. Trên mặt Từ An mang theo không đành lòng: "Hoàng thượng, xử phạt này..."

"Nàng rất háo thắng, nửa năm này, cũng hảo hảo bình tâm." Hoàng thượng không chút để ý nói, lại nhìn nhìn Trần Mạn Nhu nói: "Trước đó vài ngày Hoàng hậu nói cùng trẫm muốn thỉnh nữ tiên sinh cho Nhị công chúa, trẫm đã chọn người, Hoàng hậu đi về chờ trước, một hồi người liền tiến cung."

"Là, vậy thiếp thân cáo lui trước." Trần Mạn Nhu vội vàng đứng dậy hành lễ, Hoàng thượng khoát tay áo, Từ An hơi có chút bức mình: "Đều đi thôi, ai gia cũng mệt mỏi, Bình ma ma, người đi xem Hoảng Hạo có tỉnh hay không, để cho hân lại đây thỉnh an phụ hoàng hân."

Nói xong quay đầu nhìn Hoàng thượng: "Hoàng thượng cũng thật lâu chưa thấy qua Hoảng Hạo đi? Ai gia nói cho người, Hoảng Hạo là một hài tử thông minh, hai ngày trước đã đem Tam Tự kinh nhớ toàn bộ."

Hoàng thượng ở trong lòng yên lặng cùng Tiểu tứ đã đi học so sánh một chút, chỉ ừ một tiếng, Từ An đối với phản ứng này hơi có chút bất mãn, trắng mắt liếc Hoàng thượng một cái: "Hoảng Hạo còn chưa có đến trường, có thể đọc đến trình độ này đã không tệ. Chuyện lần trước người nói, ai gia

đã nghĩ, quả thật cũng có đạo lý, tuy rằng thân mình Hoảng Hạo không tốt, nhưng đến tuổi này, quả thật cũng nên đọc sách, ngày khác người chọn hai thư đồng cho Hoảng Hạo, chờ tháng bảy thời tiết không nóng như vậy, để cho Hoảng Hạo cũng đi đọc sách."

"Uh, trong lòng mẫu hậu nếu đã chọn người, nói cho trăm một tiếng trước." Hoàng thượng lại gật đầu, ngón tay ở trên bàn gõ gõ: "Trong nhà Thuần thân vương có một tiểu tôn tử, năm nay tuổi cũng vừa đúng, cùng Hoảng Hạo làm bạn trái lại không tệ."

"Vậy tiểu tôn tử Thuần thân vương đi, mặt khác, lại tuyển người trong nhà võ tướng, thân thể Hoảng Hạo yếu đuối, tìm người thân thể tráng kiện cũng có thể giúp hắn vài phần, nếu có thể kéo hắn rèn luyện nhiều hơn, nói không chừng cũng càng khỏe mạnh vài phần." Từ An gật đầu nói, Thuần thân vương là tông nhân, này thân phận chỉ cao không thấp, tôn tử của hắn làm thư đồng cho Hoảng Hạo, nàng rất vừa lòng.

Đang nói, ở cửa liền thông báo nói là Tam hoàng tử điện hạ đến đây thỉnh an. Hoàng thượng đánh giá vài lần Tam hoàng tử đang vào cửa, thấy thân mình hắn vẫn có vài phần đơn bạc, thậm chí còn cao bằng Tiểu tứ tuổi so với hắn nhỏ hơn, liền có vài phần không quá vừa lòng.

Nhưng rốt cuộc là thân nhi tử, Hoàng thượng vẫn là ngoắc ngoắc ý bảo Tam hoàng tử đến gần, lại khảo sát hắn vài câu công khóa, thấy hắn trừ bỏ Tam Tự kinh còn có thể đọc mấy chương đầu trong đệ tử quy cùng luận ngữ, bất mãn trong lòng cũng mất vài phần.

Lúc này, chỉ nhu nhu đầu Tam hoàng tử nói: "Thân mình người không phải quá tốt, ngày thường cần phải chú ý nhiều một chút, có người hầu hạ không chu toàn, liền trực tiếp nói cùng Hoàng tổ mẫu người, hoặc là nói cùng trăm."

"Là, con biết, đa tạ phụ hoàng quan tâm." Tam hoàng tử ngẩng đầu hâm mộ nhìn Hoàng thượng nói: "Hoàng tổ mẫu thực quan tâm con, mỗi ngày sẽ hỏi con ăn no không, ngủ được không, phụ hoàng không cần lo lắng cho con."

Hoàng thượng gật gật đầu, nói chuyện phiếm vài câu, lúc này mới đứng dậy rời đi. Đi ngang qua Vĩnh Thọ cung, mím mím môi, lên tiếng phân phó nói: "Dừng lại chỗ này, trẫm muốn đi Vĩnh Thọ cung."

Nội thị dừng lại xa liền, Lưu Thành bước tới hầu hạ hãnh xuống xe, có tiểu thái giám vội vàng đi vào thông báo. Hoàng thượng vừa mới tiến vào Vĩnh Thọ cung, chỉ thấy Trần Mạn Nhu vội vàng ra cửa phòng đến đây nghênh đón.

HẬU CUNG MƯU SINH KẾ

Tiểu Nhiên Hoa Khai

www.dtv-ebook.com

Chương 164: Đánh Đàn

"Hoàng thượng tại sao lúc này lại đây?" Trần Mạn Nhu đi theo Hoàng thượng vào phòng, cười rót một ly trà cho Hoàng thượng, Hoàng thượng nhận lấy, lại không uống, chỉ nhìn Trần Mạn Nhu. Mặt mày kia, thập phần nhu hòa, chính là ánh mắt loan loan, ngược lại càng thêm vài phần hoạt bát.

Trong lúc giật mình, Hoàng thượng đã đem bóng người trước mắt cùng người vài năm trước kia ghép cùng một chỗ. Nguyên bản thiên chân khả ái, hiện tại biến thành thuần lương dụ ngoan, nguyên bản hoạt bát sáng sủa, hiện tại cũng chỉ ở trước mặt mình mới lộ ra vài phần chân thực.

Còn nhớ đến lúc trước thời điểm ở Từ An cung, nữ nhân trước mắt này vẫn là mang theo chút sợ hãi, trong lòng Hoàng thượng, liền bỗng nhiên nảy lên đến một trận thương tiếc. Năm trước nàng đã nói, chỉ sợ là không đảm đương nổi chức vị hoàng hậu này, chính là nửa năm nay mình mắt lạnh nhìn qua, nàng không tham quyền, không ôm việc, nhưng cũng không có nghĩa là nàng xử trí không tốt.

Công bằng hào phóng, mọi chuyện đều biết, còn có thể trấn an Đức phi cùng Huệ phi rất tốt, cũng có thể thực chu đáo vì vài nữ nhi mà lo lắng. Hoàng hậu này, làm cũng không kém.

Đáy lòng Hoàng thượng mềm mại một chút, đưa tay nhéo nhéo tay Trần Mạn Nhu: "Như thế nào, không chào đón trẫm?"

"Tự nhiên không phải." Sắc mặt Trần Mạn Nhu ửng đỏ, khóe miệng loan loan, trên mặt trong mắt đều nhiễm vài phần ý cười vui sướng, nghiêng người ở bên người Hoàng thượng ngồi xuống, đưa tay nắm lấy cánh tay

Hoàng thượng, thanh âm ngữ điệu sinh động vài phần: "Thiếp thật cao hứng Hoàng thượng đến xem thiếp, cho dù hôm nay Hoàng thượng không đến, thiếp cũng tính thỉnh Hoàng thượng đến đây đây."

"Nga, thỉnh trẫm tới làm cái gì?" Hoàng thượng hơi hơi nhú mào, cười hỏi, sắc mặt Trần Mạn Nhu càng đỏ, rất là có vài phần ngượng ngùng, ấp úng trong chốc lát, mới cúi đầu nói: "Hoàng thượng mấy ngày trước đây không phải nói muốn nghe thiếp đánh đàn sao? Thiếp vừa học một khúc, muốn để cho Hoàng thượng bình phẩm một chút cho thiếp."

Trần Mạn Nhu bắt đầu từ khi tiến cung, biểu hiện bên ngoài, vẫn đều là am hiểu vẽ tranh, viết chữ không tệ, tuy rằng tính tình tương đối hoạt bát, lại thích đọc sách. Ngay cả chơi cờ cũng là Hoàng thượng dạy, càng không cần nói tới đánh đàn làm thơ.

Mấy ngày hôm trước Hoàng thượng đến đây cùng Trần Mạn Nhu nói chuyện sắc phong tú nữ, ngẫu nhiên nhắc tới tiếng đàn của Hiền phi thực không tệ, Hoàng thượng liền cười trêu ghẹo Trần Mạn Nhu một câu, nói là muốn nghe Trần Mạn Nhu đánh đàn.

Lời này, ngay cả bản thân Hoàng thượng cũng không quá nhớ rõ, hiện tại Trần Mạn Nhu nói ra, trong lòng Hoàng thượng khẽ nhúc nhích, đưa tay đem Trần Mạn Nhu ôm vào trong lòng, đưa tay xoa bóp mũi cái: "Người học mấy ngày?"

"Có năm sáu ngày đi, thiếp cũng chỉ là học xong, cũng không quá tinh thông, đợi lát nữa nếu không dễ nghe, Hoàng thượng nên lưu mặt mũi cho thiếp." Trần Mạn Nhu ngượng ngùng nói, đem đầu chôn ở gáy Hoàng thượng.

Hoàng thượng đưa tay vuốt vuốt tóc nàng: "Trẫm cam đoan sẽ không chê cười ngươi, đợi lát nữa Mạn Nhu nên hảo hảo biểu hiện mới phải."

"Hảo." Trần Mạn Nhu cười đáp, nghiêng đầu ở trên hai gò má Hoàng thượng hôn một cái, hôn xong lại cảm thấy động tác mình quá mức càn rỡ, thật cẩn thận nhìn sắc mặt Hoàng thượng, thấy Hoàng thượng cũng không có ý trách cứ, trên mặt ngược lại mang theo tươi cười, liền thở dài nhẹ nhõm một hơi, vội vàng đứng dậy, kéo cánh tay Hoàng thượng: "Hoàng thượng, chúng ta đi ra gian ngoài, cầm để ở bên kia."

Hoàng thượng gật gật đầu, đứng dậy đi theo, đến thứ gian, mình ở nhuyễn tháp ngồi xuống. Chỉ thấy Trần Mạn Nhu bận bận rộn rộn tự mình dâng hương rửa tay, Hoàng thượng nhin không được nhú mào: "Việc này không phải có các cung nữ sao?"

"Phàm là chuyện hầu hạ Hoàng thượng, thiếp đều muốn đích thân động thủ." Trần Mạn Nhu ngẩng đầu nói một câu, tự phát tự động ngồi ở cầm án ngồi xuống, nhìn Hoàng thượng thản nhiên nở nụ cười một chút, sau đó đem bộ móng tay mang vào, hai tay đặt trên huyền cầm.

Hít sâu một hơi, sau đó chậm rãi hô hấp, lại sau đó, ngón tay kích thích huyền cầm.

Ngay từ động tác đầu tiên có chút không liên tục, tiếng đàn cũng có chút đình trệ, qua một hồi lâu mới dần dần chuyển thành mượt mà, chính là, ở giữa vẫn không hề thiếu lạc điệu sai lầm.

Hoàng thượng lại cảm thấy hứng thú, ở bên trong chọn chỗ sai lầm, trong lòng ngược lại thực tán thưởng, làm khó hoàng hậu của hắn một lần, rất thông minh, những sai lầm đó cứ nhiên bị nàng thuận tay cấp bỏ qua, làm cho cầm khúc tăng thêm vài phần ý tứ hàm xúc khác.

"Không tệ, khúc này của Mạn Nhu, nói ra ngoài người khác tuyệt đối sẽ không biết là chỉ học tập năm sáu ngày." Một khúc dừng lại, Hoàng thượng thực nể tình vỗ tay, vẻ mặt Trần Mạn Nhu nhảy nhót, lại đây vui mừng hỏi: "Thật sự? Đó chính là nói thiếp ở phương diện này thực có thiên phú?"

Hoàng thượng ghen một chút, đối mặt ánh mắt chờ đợi của nương tử nhà mình, thực trái lương tâm tươi cười gật đầu: "Uh, là rất có thiên phú." Cùng tiểu nhi vừa mới học cầm so sánh, tốc độ học tập của nương tử nhà mình thật đúng là xem như rất nhanh.

Về phần hôm nay... Phải xem cùng ai so sánh.

"Nương nương, sắp đến thời gian dùng ngọc thiện, nương nương xem có để cho phòng bếp chuẩn bị hay không?" Lập Xuân im lặng lại đây, xem xét chuẩn cơ hội lên tiếng, Trần Mạn Nhu nghiêng đầu nhìn Hoàng thượng, cắn cắn môi, mang theo vài phần ý cười hỏi: "Không bằng Hoàng thượng lưu lại ăn cơm? Lập tức đến gian ra lớp, Hoảng Húc bọn họ cũng phải đến đây, Hoàng thượng cũng khảo tra công khóa bọn họ một chút?"

Nghĩ đến quả thật là có đoạn thời gian không gặp con thứ hai của mình, Hoàng thượng liền gật gật đầu: "Tốt lắm, ngọc thiện liền dùng ở trong này."

Trần Mạn Nhu lập tức vui sướng báo tên món ăn cho Lập Xuân: "Vài món ăn này đều chuẩn bị, còn có Nhị hoàng tử cùng Tứ hoàng tử thích vài món kia, đều bị." Lập Xuân cười ứng tiếng, xoay người đi tiểu phòng bếp thông tri.

Hoàng thượng vẫn là cười hớ hớ nhìn Trần Mạn Nhu bận rộn, thường thường quay đầu nháy mắt mấy cái, như là hỏi ý tứ hắc. Chờ phân phó xong, còn cố ý thối lại đây, thần sắc trên mặt giống như là đang hỏi hắc đối với an bài vừa lòng không, bộ dáng miễn bàn đáng yêu bao nhiêu.

Nhìn không được đưa tay nhéo nhéo hai má phẫn phẫn nhuận nhuận của Trần Mạn Nhu, nhìn người bị niết trừng to mắt nhìn mình, Hoàng thượng khó được xấu hổ một chút, ho nhẹ một tiếng: "Đúng rồi, lúc trước trẫm không phải đã nói, tiên sinh của Nhị công chúa đã thành tốt sao? Nàng có đến đây?"

"Đã tới." Trần Mạn Nhu rũ mi mắt, che khuất ý cười trong mắt, Hoàng thượng này, thật đúng là không khó lấy lòng.

"Thiếp hỏi mấy câu, rồi cho nàng đến Vĩnh Hòa cung, dù sao cũng là tiên sinh của Nhị công chúa, cũng phải hợp ý cùng Nhị công chúa mới được, cho nên thiếp để cho nàng tạm thời ở lại trong cung, xem ngày mai Nhị công chúa nói như thế nào." Trần Mạn Nhu cười hì hì nói, Hoàng thượng nâng chung trà lên nhấp một ngụm.

"Tiên sinh kia người cũng đừng bạc đãi, tất cả sự vụ, cứ dựa theo..." Hoàng thượng thoáng trầm ngâm một chút, thế này mới nói tiếp: "Cứ dựa theo nhị phẩm cáo mệnh đi."

Thấy vẻ mặt Trần Mạn Nhu có chút khó hiểu, Hoàng thượng liền giải thích thêm vài câu: "Nàng năm đó là cháu gái thái phó của thái tử Tăng đại nhân, bởi vì năm đó chuyện thái tử, nhà nàng gặp khó khăn, nhà trai liền từ hôn, Tăng cô nương là người tâm cao khí ngạo, đơn giản cũng không xuất giá, cho dù hiện trong nhà sửa lại án xử sai, cũng chỉ lưu ở nhà dạy nữ nhi trong nhà."

"Nguyên lai là như vậy." Trần Mạn Nhu bỗng nhiên tỉnh ngộ, còn suy nghĩ trong chốc lát, lại có chút lo lắng: "Hoàng thượng, phẩm cách như vậy là rất tốt, thiếp cũng rất bội phục, chính là tính tình này, có phải có chút thẳng hay không?"

Thấy Hoàng thượng khó hiểu, Trần Mạn Nhu cười cười nói: "Thiếp tuy rằng là bội phục tính tình Tăng cô nương, nếu là thiếp là mẫu thân Tăng cô nương, chỉ sợ là muốn nát tâm. Nhị công chúa cũng là nữ nhi thiếp, hiện tại thiếp muốn thỉnh người đem tính tình yếu đuối của nàng sửa lại, cũng không nguyện nàng ngày sau có một tính tình thanh cao bướng bỉnh như vậy, tính tình như vậy, làm cô nương là tốt, lúc gả cho người, chỉ sợ cũng không thể nào dễ dàng hạnh phúc."

Hoàng thượng nhíu nhíu mày: "Nữ nhi thiên gia ta, tính tình cao ngạo chút thì có ngại gì?"

"Hoàng thượng, khuê nữ của mình đương nhiên đều là mình thấy tốt, nhưng là làm con dâu người khác, không chỉ có thân phận địa vị là có thể làm. Phu quân trên mặt kính trọng, trên thực tế lại cách xa, bà bà công công đang cầm quyền, lại không muốn thân cận, nhóm trực lý nhìn như cúi thấp làm nhỏ, trên thực tế mọi chuyện đều bài xích, như vậy, cũng chỉ có thể là phong cảnh trên mặt thôi."

Trần Mạn Nhu thở dài, Nhị công chúa tuy rằng không phải nàng sinh, nhưng là ở trong phạm vi đủ khả năng, nàng vẫn nguyện ý nói vài lời hay cho Nhị công chúa. Gần đây, nàng ở trước mặt Hoàng thượng, quan tâm các tử nữ khác. Thứ hai, chính nàng cũng là có khuê nữ, coi như là vì khuê nữ tích phúc. Dù sao, khuê nữ trưởng thành cũng cần vài bằng hữu thân phận tương đương.

Thân là đích công chúa, đích trưởng công chúa đã không thể trông cậy vào, còn lại vài tỷ muội lại làm không tốt quan hệ, ngày sau chỉ sợ khuê nữ nhà mình phải cô linh linh. Thử đồng như thế nào, thân phận cũng có chênh lệch, có một số việc là không thể nói.

Trần Mạn Nhu nói xong, chỉ cẩn thận đánh giá sắc mặt Hoàng thượng. Hoàng thượng trầm tư trong chốc lát, gật gật đầu nói: "Người nói cũng có đạo lý, vậy Tăng cô nương này cũng không thể dùng, ngày khác trầm lại chọn vài người đi."

"Hoàng thượng, thiếp không phải ý tứ này." Trần Mạn Nhu vội vàng xua tay: "Thiếp nghe ý tứ ngài, học thức của Tăng cô nương này, đều thực không tệ, một khi đã như vậy, không bằng đem Tăng cô nương lưu lại dạy Nhị công chúa đọc sách viết chữ đánh đàn vẽ tranh công khóa linh tinh, về phần xử sự làm người, thỉnh vài người khác, thiếp thật ra có một ý tưởng, không biết có nên nói hay không."

"Nói xem." Hoàng thượng buông ly trà hỏi, Trần Mạn Nhu có chút ngượng ngùng, đem tóc bên má giắc vào bên tai, mới cười nói: "Thiếp thật ra biết vài mệnh phụ triều đình, ở bên trong những phu nhân trong kinh thành, cũng là người bát diện linh lung, nếu là để cho các nàng nói cho Nhị công chúa vài câu đạo lý đối nhân xử thế, ngày sau cũng không cần lo lắng tính tình Nhị công chúa."

"Để trầm ngâm lại." Hoàng thượng dừng trong chốc lát chỉ nói như vậy, dù sao, mệnh phụ triều đình cũng có phẩm chất trong người, tiến cung đảm đương nữ tiên sinh, chỉ sợ có chút không quá thích hợp.

Trần Mạn Nhu lại càng không để ở trong lòng, dù sao khuê nữ nàng cũng còn nhỏ, đối với Nhị công chúa, nàng coi như là đã xuất lực. Nhìn thời gian, quay đầu hỏi: "Hoàng thượng, thời gian không còn sớm, phỏng chừng Hoảng Húc bọn họ lập tức đã trở lại, thiếp đến tiểu phòng bếp nhìn xem ngộ thiện?"

"Hảo." Hoàng thượng lên tiếng, khoát tay: "Người đi đi, trầm ở chỗ này chờ."

Trần Mạn Nhu đứng dậy hành lễ, xoay người xuất môn. Mang theo người đến tiểu phòng bếp dạo qua một vòng, Đới ma ma đang chỉ huy người rửa rau cắt thịt, Sơ Vũ am hiểu điểm tâm, Sơ Tuyết am hiểu thức ăn, cho nên lúc này là Sơ Tuyết ở trước chảo dầu (bếp) vội vàng. Tiểu Hỉ Tử ngồi trên mặt đất hỗ trợ nhóm lửa, còn Tiểu Nhạc Tử lại là canh giữ bên cạnh thủy hang, phụ trách đổ nước thêm nước.

Nhìn thấy Trần Mạn Nhu tiến vào, đầu lĩnh Đới ma ma, đang muốn hành lễ với Trần Mạn Nhu, Trần Mạn Nhu lại khoát tay: "Không cần hành lễ, các người đều làm nhanh đi, bản cung cũng chỉ là nhìn xem."

Dạo qua một vòng, nhìn trúng vài món ăn đã làm xong trên bàn, Sơ Vân liền đứng ở một bên ánh mắt cũng không chớp canh chừng, Trần Mạn Nhu

vừa lòng gật gật đầu, lại dẫn người ra tiểu phòng bếp

HẬU CUNG MƯU SINH KẾ

Tiểu Nhiên Hoa Khai

www.dtv-ebook.com

Chương 165: Bồi Thường

Hoàng thượng ở Vĩnh Thọ cung dùng ngọc thiện, lại khảo tra công khóa Nhị hoàng tử Hoảng Húc cùng Tiểu tử, lúc này mới quay lại Càn Thanh cung. Chính là trước khi đi lưu lại lời nói, nói là buổi tối qua đến. Trần Mạn Nhu không cần nghĩ chỉ biết, đây là Hoàng thượng bồi thường trấn an nàng.

Nói như thế nào, Đường Uyển Nhi cũng là biểu muội Hoàng thượng, Đường gia là ngoại gia Hoàng thượng. Nếu Hoàng thượng vào thời điểm Đường Uyển Nhi vừa mới tiến cung liền biếm phân vị Đường Uyển Nhi, hoặc là làm ra xử phạt càng nghiêm trọng, chỉ sợ ngày sau là sẽ có người nói Hoàng thượng bạc tình.

Huống chi, còn có Từ An là mẹ ruột ở đây. Thái độ đối xử hoàn toàn không giống với Từ Ninh, thời điểm Từ Ninh vẫn còn, Hoàng thượng hoàn toàn là nhìn mặt mũi, hoặc là quy củ, hoặc là làm cho người khác xem. Mà chống lại Từ An, Hoàng thượng tuy rằng không muốn nàng nhúng tay vào cung quyền, cái này độ nhẫn nại lại gia tăng không ít.

Gặp chuyện có quan hệ đến Từ An, Hoàng thượng cũng luôn sẽ khuyên bảo Từ An trước, không có hiệu quả, liền nghĩ biện pháp vu hời. Vẫn là không được, vậy phải coi tình huống, có thể ảnh hưởng đến tiền triều, tìm một người làm bè, không ảnh hưởng đến tiền triều, vậy nhẹ nhàng đè xuống, chỉ làm như không phát hiện.

Chuyện Đường Uyển Nhi, mặc kệ nhìn theo kiểu nào, đó cũng là tội danh mục vô hoàng hậu, thấp nhất cũng phải biếm phân vị mới xem như có cái công đạo. Nhưng là vì cho Từ An thái hậu mặt mũi, vì cho Đường gia mặt mũi, phân vị này, liền giữ như cũ.

Nhưng nói như thế nào cũng là Trần Mạn Nhu bị ủy khuất, huống chi là trong cung tất cả mọi người đều xem ở nghiêm khắc, Hoàng thượng liền không thể không bồi thường. Bằng không, ngày sau Trần Mạn Nhu quản lý hậu cung, sẽ thiếu vài phần lo lắng.

Càng nghiêm trọng hơn, nếu có người noi theo việc này, chỉ sợ này hậu cung cũng loạn lên. Hậu cung loạn, là điềm báo trước thiên hạ đại loạn, Hoàng thượng muốn làm minh quân, phải làm nhân vật minh quân nổi tiếng thiên cổ. Cho nên, hậu cung không thể loạn, ngay cả một chút bột nước cũng không thể có.

Trần Mạn Nhu ngáp một cái, ăn cơm trưa no liền muốn đi ngủ. Về phần chuyện buổi tối Hoàng thượng có tới hay không, đó không phải đến muộn mới phát sinh sao? Hiền phi bên kia, cũng phải chú ý mới được, cấm chừng nửa năm này, nói nghiêm trọng cũng nghiêm trọng, dù sao nửa năm không thấy được Hoàng thượng, chờ Hiền phi trở ra, hoàng hoa thái cũng có thể lạnh.

Nhưng là nói không nghiêm trọng, kia hoàn toàn không trở ngại phát triển ngày sau của Hiền phi. Từ An thái hậu tùy tùy tiện tiện tìm lý do, tỷ như nói đau đầu muốn Hiền phi thị tạt, hoặc là ngày sinh đến muốn gặp Hiền phi, loạn thất bát tao tìm lấy một cái cớ, Hiền phi mười có phần có thể đi ra.

Cho dù ra không được, chờ kỳ hạn nửa năm mãn, Từ An thái hậu ngày ngày đem Hiền phi mang theo bên người, vậy Hoàng thượng cũng không thể không bán thân.

Trọng yếu nhất là, Hiền phi bị một cây gậy đánh xuống, nếu đầu bỗng nhiên biến thông minh, đó có thể là chuyện xấu, nếu nàng lợi dụng tốt nửa năm này, hơn nữa có Từ An thái hậu hỗ trợ, tuyệt đối là có thể đem Thái Cực cung quản lý thành một thùng sắt, so với mình hai ba năm trước mạnh hơn nhiều.

Cho nên, lúc này chuyện trọng yếu nhất Trần Mạn Nhu phải làm là nhanh chóng tìm mấy cái đình chuẩn bị tốt, chờ thời điểm Hiền phi phản ứng kịp, nhân cơ hội đối vào.

Thu mua, chế tạo chuyện xưa, không dấu vết đưa đến trước mặt Hiền phi, còn phải làm cho Hiền phi tự mình chủ động muốn người qua, toàn bộ quá trình cũng không phải là hai ba thì câu có thể nói xong. Còn phải thăm dò rõ Hiền phi thích người hầu hạ có dạng gì, như vậy tỷ lệ vẫn chỉ có một nửa.

Xoa trán suy nghĩ trong chốc lát, Trần Mạn Nhu thật sự là có chút mệt, đơn giản đem một đồng chuyện trong đầu ném tới một bên, chỉ để ý nhắm mắt lại ngủ.

Ngủ trưa dậy, đưa Tiểu tứ đi Sùng Văn quán, Trần Mạn Nhu tìm giấy và bút mực ra, cho người chuyển cái bàn đến ngoài sân, tự mình tùy ý chọn một phong cảnh, bắt đầu đồ vẽ loạn một bức tranh.

Kỹ thuật ra tay, cũng không thể quá chậm trễ.

"Hoàng thượng, xem ~" buổi tối chờ Hoàng thượng đến đây, Trần Mạn Nhu lập tức hiến vật quý, đem bức họa buổi chiều mình vẽ đưa đến trước mặt Hoàng thượng, Hoàng thượng hí mắt nhìn nửa ngày, gật đầu tán dương: "Không tệ, chọn cảnh độc đáo, dùng bút tinh tế, họa phong bình thản, có thể xưng là hàng cao cấp."

"Vậy Hoàng thượng viết hai câu thơ lên trên?" Trần Mạn Nhu ánh mắt sáng long lanh yêu cầu: "Viết vào chỗ này, Hoàng thượng cũng biết, thiếp không làm thơ, bất quá thiếp sẽ thưởng thơ, chữ của Hoàng thượng ngài cũng là tuyệt hảo, hảo thi hảo tự xứng hảo họa của thiếp, đó mới kêu hoàn mỹ đâu."

Hoàng thượng thối phù một tiếng cười ra, thực chưa thấy qua người thích khoe khoang như vậy. Bất quá, trong lòng vẫn là hơi có chút tiểu đắc

ý, cũng liền thuận thế gật gật đầu: "Đi mài mực cho trầm."

Trần Mạn Nhu vui vẻ ứng tiếng, vội vàng đến bên bàn, đem tranh trải ra, sau đó cầm ma đĩnh bắt đầu mài mực. Hoàng thượng một tay kéo tay áo, một tay cầm bút lông ở nghiên mực dính mực nước, suy nghĩ trong chốc lát, nâng cao cổ tay để trên bức họa, tiếp theo bút như du long, trong chốc lát liền viết một bài thơ.

Ánh mắt Trần Mạn Nhu cũng quả thật là có vài phần thưởng thức, lúc này khen: "Chữ của Hoàng thượng càng ngày càng đẹp, thiết họa ngân câu, khí thế mười phần, khí phách lộ ra ngoài, này biến chuyển sắc bén lại mang theo mượt mà, để cho người ta cảm thấy một loại bề ngễ thiên hạ nhân thiện, lại thêm bài thơ này, thiếp cũng cảm thấy có chút tự ti."

Hoàng thượng hơi hơi nhúu mày, Trần Mạn Nhu ôm ngực nhúu mày: "Tranh của thiếp, không xứng với thơ của Hoàng thượng a."

Hoàng thượng nhìn động tác ôm ngực của Trần Mạn Nhu, lại nhìn biểu tình ai oán trên mặt nàng, khóe miệng nhin không được co rút. Trần Mạn Nhu nháy mắt lại thay đổi biểu tình,, vẻ mặt kích tình: "Bất quá Hoàng thượng yên tâm, thiếp nhất định sẽ cố gắng, chung quy sẽ có một ngày, thiếp có thể làm cho tranh của thiếp, xứng đôi với chữ của Hoàng thượng cùng thơ của Hoàng thượng."

Nói xong, lại thay đổi biểu tình một lần, hơi có vài phần ngượng ngùng, hướng bên người Hoàng thượng xê dịch: "Thiếp cũng có thể xứng đôi Hoàng thượng."

Trong lòng Hoàng thượng khẽ nhúc nhích, cúi đầu nhìn Trần Mạn Nhu. Hôm nay trên mặt Trần Mạn Nhu không trang điểm, chỉ thoa một ít yên chi màu hồng nhạt trên môi. Hơn phân nửa mái tóc rối tung ở sau người, trên đầu cắm một bạch ngọc trâm vô cùng đơn giản.

Cái gọi là dưới đèn xem mỹ nhân, Trần Mạn Nhu năm nay hai mươi lăm, ngây ngô đã hoàn toàn mất đi, càng phát ra kiêu my khả nhân. Hơn nữa ngày thường chú trọng bảo dưỡng, như thế nào cũng tính là một mỹ nhân. Hôm nay lại mặc một thân y phục hồng nhạt, biểu tình xấu hổ mang thao khiếp sợ, tăng thêm vài phần ý nhị.

Hoàng thượng đưa tay đem người ôm vào trong ngực, cúi đầu hàm trụ đôi môi phấn nộn kia, vừa rồi hẳn đã nhìn nửa ngày, tổng cảm thấy đôi môi kia như là đào mật, no đủ thủy nhuận, nhìn thập phần dụ ~ nhân, rất muốn để cho người ta nếm thử kia tư vị rốt cuộc có ngọt hay không.

Lúc này vừa hàm trụ, đầu lưỡi lập tức quét sạch một vòng trên môi, quả nhiên, giống như trong tưởng tượng, cử nhiên còn mang thêm vài phần hoa mai sâu kín. Hoàng thượng lại càng vừa lòng, thân thể cũng càng nóng, đưa tay tham tiến vạt áo, tại vòng eo yêu kiều kia vuốt hai cái, lại tiến về đồi núi mượt mà kia.

Sắc mặt Trần Mạn Nhu xinh đẹp như hoa, trong mắt có một tầng hơi nước mỏng manh, thổ khí như lan, thật vất vả chờ môi Hoàng thượng môi di đến trên cổ nàng, lập tức đẩy đẩy Hoàng thượng: "Hoàng thượng, đến... Đến trên giường đi ~ "

Hoàng thượng cúi đầu ngô một tiếng, mạnh mẽ xoay người ôm lấy Trần Mạn Nhu, sai bước đi hướng nội thất, Trần Mạn Nhu đem mặt chôn ở trước ngực Hoàng thượng, nhưng cũng không nhàn rỗi, một tay ở chỗ mẫn ~ cảm trên lưng Hoàng thượng vuốt ve, còn đầu lưỡi lại là ở trước ngực Hoàng thượng chậm rãi vẽ loạn.

Ngày mùa hè xiêm y đơn bạc, độ ẩm đầu lưỡi, cũng có thể cảm giác thanh thanh sở sở. Thân mình Hoàng thượng run lên, dâng trào dưới thân lại càng thêm tinh thần.

Yêu tinh đánh nhau là phải xem thể lực, hôm nay Trần Mạn Nhu lại thập phần hào phóng, vì thế, Hoàng thượng lại càng uy mãnh. Đánh tới cuối cùng, Trần Mạn Nhu không thể không rưng rưng cầu xin tha thứ, Hoàng thượng nhìn mặt phấn hàm xuân, mâu trung ái ân mang lệ, trong lòng yêu thương càng sâu. Vì thế, thân tùy tâm động, một lần nữa lại yêu thương Trần Mạn Nhu một vòng.

Gần canh ba, mới xem như bông tha tiểu kiều ân ái đã ngắt xiu, cho người thay đổi giường, vừa lòng ôm ái ân đi vào giấc ngủ.

Trần Mạn Nhu đại buổi sáng tỉnh lại, mơ mơ màng màng phát hiện người bên người đã không thấy, nhất thời giật mình, nháy mắt tỉnh táo. Lập Xuân hầu hạ ở bên cạnh, nhanh chóng lại đây hỏi: "Nương nương, chuẩn bị rời giường? Lúc này là giữa giờ mẹo."

"Hoàng thượng đâu?" Hoàng thượng là giờ mẹo mới thượng triều, lúc này cũng hơn nửa canh giờ! Trời ạ, mình lần đầu tiên không hầu hạ Hoàng thượng vào triều a, không có người biết chuyện này đi?

Khẩn trương trong nháy mắt, Trần Mạn Nhu lại bông tâm, Vĩnh Thọ cung của mình, thủ vẫn rất kín. Thân phận mình đã không còn như lúc trước, thật sự là không cần phải khẩn trương.

"Hoàng thượng đã vào triều, thời điểm Hoàng thượng rời giường cố ý phân phó đám người nô tỳ im lặng, cẩn thận hầu hạ, không thể quấy nhiễu Hoàng hậu nương nương." Về mặt Lập Xuân vui mừng nói, nàng là đại cung nữ của Hoàng hậu, Hoàng hậu được sủng ái, nàng mới có tiền đồ.

Không thấy hai vị tỷ tỷ Đối Nguyệt Tẫn Hoan lúc trước hầu hạ Hoàng hậu nương nương sao? Xuất cung liền gả cho quan quân ngũ phẩm, ngày sau, không thể thiếu chính là cáo mệnh nãi nãi.

"Nhanh làm cho bọn họ đều ngậm miệng, nếu ai dám truyền ra, liền phái ra ngoài." Trần Mạn Nhu gật gật đầu đáp, thuận tiện đứng dậy, ai biết chân

vừa chạm đất, thân mình liền nhuễn một chút, nếu không phải Lập Xuân đỡ, khẳng định ngã sấp.

"Nường nường, không bằng hôm nay miễn thỉnh an?" Lập Xuân quan tâm hỏi, Trần Mạn Nhu lắc đầu: "Không được, hôm qua mới xảy ra chuyện như vậy, hôm nay liền miễn thỉnh an, truyền ra ngoài, nường nường nhà người có thể thành người lòng dạ hẹp hòi."

Lập Xuân vội vàng ra lại chủ ý: "Vậy để cho Lập Hạ lại đây dấm bóp thắt lưng cho nường nường một chút?"

"Uh, đi, để cho Lập Thu cùng Lập Đông chuẩn bị rửa sạch đồ dùng." Trần Mạn Nhu gật gật đầu nói, suy nghĩ một chút lại bổ sung: "Hôm nay mặc kiện y phục màu tím nhạt, phối hợp đồ trang sức tử thủy tinh, để cho các nàng cũng chuẩn bị một chút."

Lập Xuân cười khanh khách ứng tiếng, xoay người hô vài người khác vào nhà. Lập Xuân tự mình đi vào nội thất sửa sang lại giường, Lập Hạ xoa bóp phần eo cho Trần Mạn Nhu, Lập Thu chuẩn bị vật phẩm dùng rửa mặt là nước ấm cùng bố khăn xà phòng linh tinh, còn Lập Đông lại đi tìm y phục trong tủ, phối hợp hà bao, túi hương, quạt giấy này nọ.

Nháy mắt, toàn phòng ở đều náo nhiệt lên.

Trần Mạn Nhu ghé vào nhuễn tháp hỏi: "Tứ hoàng tử cùng Ngũ công chúa tối hôm qua nghỉ ngơi tốt?"

"Nường nường không cần lo lắng, hôm qua Tứ hoàng tử ngủ sớm, hiện tại đã rời giường, đợi lát nữa tới đây thỉnh an nường nường, Ngũ công chúa lúc này còn chưa dậy, vú nường của Ngũ công chúa đã đến đây nói qua một lần, nói là Ngũ công chúa tối hôm qua ngủ rất tốt, chỉ đi tiểu đêm một lần."

Lập Hạ thanh thúy đáp lời, Trần Mạn Nhu vừa lòng gật gật đầu, nhắm mắt lại hưởng thụ trong chốc lát, cảm thấy thân mình không còn mệt mỏi

như vậy, mới cho người tới hầu hạ rửa mặt chải đầu. Truyền đồ ăn sáng, ăn no một chút, thế này mới đi ra ngoài gặp nhóm phi tần tiến đến thỉnh an.

HẬU CUNG MƯU SINH KẾ

Tiểu Nhân Hoa Khai

www.dtv-ebook.com

Chương 166: Thục Phi

Liên tiếp hai ngày, Hoàng thượng đều ở Vĩnh Thọ cung ngủ lại. Đến ngày thứ ba, chính là ngày Thục phi tiến cung, tất cả an bài, cùng thời điểm Hiền phi tiến cung lúc trước hoàn toàn giống nhau. Trần Mạn Nhu chính là có điểm đồng tình Hoàng thượng, liên tục ba ngày không ngừng lại, lần này lại đến một Thục phi, ngày đầu tiên vô luận như thế nào đều là làm việc, như vậy chính là liên tục bốn ngày, thật là có công mài sắt, có ngày nên kim a.

Sáng sớm ngày hôm sau, Trần Mạn Nhu liền rời giường, Lập Xuân cùng Lập Hạ lại đây giúp nàng trang điểm cho tốt, chờ sau khi Huệ phi các nàng đến đây, Trần Mạn Nhu mới chậm rãi vào đại điện, tầm mắt quét xuống dưới, trừ bỏ Thục phi, còn lại đều đến đây.

Mọi người vừa hành lễ chào hỏi, chợt nghe bên ngoài thông báo, nói là Thục phi đến đây thỉnh an. Trần Mạn Nhu cười cười, lúc này, tính cũng thật tốt.

"Để cho Thục phi vào đi." Trần Mạn Nhu cười nói, Tương Trúc đi ra ngoài nói một tiếng. Sau đó, Thục phi liền dẫn một đại cung nữ tiến vào, hôm nay Thục phi mặc một kiện y phục hồng nhạt, nguyên bản bộ dáng nàng thập phần thanh tú, hồng nhạt càng làm nàng thập phần mềm mại.

Thục phi vừa tiến đến liền thỉnh an Trần Mạn Nhu: "Thiếp Chu thị Lệ Dung, gặp qua Hoàng hậu nương nương, thỉnh an Hoàng hậu nương nương."

"Là người xinh đẹp." Trần Mạn Nhu dựa theo trình tự, nhìn nhìn Lập Hạ, Lập Hạ lập tức bưng khay đi hướng Thục phi, đầu tiên Thục phi hành đại lễ với Trần Mạn Nhu, sau đó tiếp ly trà, cung kính bưng cho đến cùng.

Lập Xuân đứng ở một bên, đưa tay tiếp ly trà kia, bưng lên đưa cho Trần Mạn Nhu. Trần Mạn Nhu cũng chỉ là dĩnh dĩnh môi, lập tức cười nói: "Đứng dậy đi, nếu vào cung, ngày sau sẽ hảo hảo hầu hạ Hoàng thượng, phụng dưỡng Thái hậu nương nương, ngày thường điều điều dưỡng dưỡng thân mình nhiều, tranh thủ sớm ngày vì Hoàng thượng sinh hạ long tử khỏe mạnh. Đến lúc đó, bản cung tất nhiên sẽ cho các người tăng lên phân vị."

Sắc mặt Thục phi ửng đỏ, cúi đầu lên tiếng: "Tạ Hoàng hậu nương nương dạy bảo."

"Uh, bản cung nhìn người cũng là người biết lễ." Trần Mạn Nhu vừa lòng gật gật đầu, chỉ cần không phải cái loại lẳng đầu thanh, vừa tiến đến liền cảm thấy mình so với tất cả mọi người cao hơn một cái đầu, thì là tốt rồi. Về phần ngẫm làm động tác nhỏ, chỉ cần không dính đến trên người nàng, nàng cũng sẽ không dễ dàng đi quản.

"Đây là một chút lễ gặp mặt của bản cung, Thục phi cũng không nên ghét bỏ." Trần Mạn Nhu khoát tay, Lập Thu bưng một cái khay lại đây, mặt trên bày một bộ trang sức thúy ngọc, cây trâm, sai tử, trâm cài, khuyên tai, vòng tay, đầy đủ mọi thứ.

"Đa tạ Hoàng hậu nương nương ban thưởng." Thục phi cung kính tạ ơn, tự mình tiếp khay, sau đó giao vào tay cho đại cung nữ phía sau, sau đó chính là nhận thức bộ sậu, Huệ phi cùng Đức phi đã gặp qua, nhưng là còn lại rất nhiều người, Thục phi đều chưa có gặp qua.

Thục phi cùng Huệ phi Đức phi đồng chúc tử phi, nhưng danh hào ở phía trước, coi như là địa vị hơi cao một chút, cho nên, gặp mặt, Thục phi

cấp lễ gặp mặt. Một vòng xuống dưới, trên đầu Thục phi liền chỉ còn thừa một cái kim bộ biêu.

"Bản cung bỗng nhiên nhớ tới, vài ngày trước, Hiền phi nơi đó bản cung còn chưa có ban thưởng đâu." Chờ mọi người đều ngồi lại vào chỗ của mình, Trần Mạn Nhu bỗng nhiên nói: "Nếu không phải thấy Thục phi muội muội, bản cung kém chút liền quên chuyện này. Lập Thu, người đi cho người đem đồ trang sức ngày ấy bản cung chuẩn bị tốt đưa cho Hiền phi đi."

Lập Thu cười tủm tỉm lên tiếng, xoay người hướng Lập Đông truyền đạt mệnh lệnh này. Lập Đông cũng đi theo cười trộm, bộ đồ trang sức kia, trên thực tế là hôm kia đã chuẩn bị tốt, nhưng là vẫn kéo dài chưa cho, chính là đang đợi lúc này.

Hiền phi tiến cung trước so với Thục phi thì như thế nào? Danh hiệu Hiền phi ở phía trước Thục phi thì như thế nào? Đừng nói cấm chường nửa năm, chỉ là trình tự ban thưởng trước sau, chỉ sợ ngày sau Hiền phi cũng không dễ áp Thục phi một đầu.

Nếu là Thục phi có tâm, ngày sau cùng Hiền phi đứng ngang hàng cũng không phải không có khả năng.

Về phần Từ An thái hậu bên kia, ha ha, Hoàng hậu nương nương hai ngày nay nhiều việc, lúc này thật sự là quên chuyện ban thưởng, lão nhân gia ngài cũng không nhắc nhở a.

Đối với Trần Mạn Nhu, Huệ phi phía dưới vẫn duy trì tươi cười khéo léo, chỉ cúi đầu nhìn khăn tử trong tay mình, còn Đức phi lại là dùng quạt tròn che khuất nửa dưới khuôn mặt, kỳ thật nàng không cần che, mọi người đều có thể đoán ra nàng đang vui sướng khi người gặp họa.

Thục phi có chút sợ hãi ngẩng đầu nhìn Trần Mạn Nhu: "Nương nương, thiếp có một chuyện, không biết nên nói hay không."

Trần Mạn Nhu bưng ly trà hơi hơi nhíu mày: "Người nói đi."

"Hiền phi tỷ tỷ tiến cung trước so với thiếp, thiếp có cần đi bái kiến Hiền phi tỷ tỷ một chút hay không?" Thục phi hơi có chút chần chờ hỏi, Trần Mạn Nhu buồn cười, Thục phi này quả nhiên cũng là người thông minh, cư nhiên còn biết đem nan đề đá cho người khác.

Nếu Hiền phi một lần nữa được sủng ái, ở dưới sự trợ giúp của Thái Hậu một lần nữa đứng lên, như vậy nàng không đi bái kiến chính là Hoàng hậu sai sử. Nếu Hiền phi không được sủng ái một lần nữa, trong lòng Hoàng thượng cũng không nhớ đến Hiền phi, nàng đi bái phỏng cũng là mệnh lệnh Hoàng hậu.

Có đi hay không, đều là ý tứ Hoàng hậu.

Trần Mạn Nhu cười lắc đầu: "Việc này, bản cung cũng không rõ lắm, dù sao Hiền phi muội muội là phạm sai lầm cho nên mới bị Hoàng thượng hạ lệnh cấm chường, nhưng là Hoàng thượng cũng chưa nói không để cho người khác đi bái kiến. Không bằng đợi lát nữa, người hỏi Thái Hậu nương nương một chút."

Thục phi hơi có chút bất an, nhéo nhéo góc áo, cúi đầu được hành bán lễ: "Đa tạ Hoàng hậu nương nương chỉ điểm."

"Thời gian cũng không còn sớm, chúng ta đi Từ An cung đi." Trần Mạn Nhu cũng không nhìn Thục phi, quay đầu nhìn lướt qua sa lộ rất lớn bên cạnh, đứng dậy nói, mọi người cũng đứng dậy đuổi theo sát phía sau.

Phượng liền Hoàng hậu đi tuốt đằng trước, phía sau là một hàng cổ kiệu, phi tần tam phẩm trở xuống, lại phải đi bộ đi qua. May mắn, thỉnh an là lúc sáng sớm, nếu là giữa trưa, phỏng chừng còn phải phơi nắng choáng váng năm ba người.

Từ An thái hậu đang uống huyết yến, nghe thấy thông truyền, chậm rãi đem hai ngụm cuối cùng uống xong, sau đó đỡ cây trà trên đầu, thập phần tùy ý hỏi: "Hôm qua Thục phi tiến cung đi?"

"Vâng, Thái Hậu nương nương người xem có muốn để cho Hoàng hậu nương nương các nàng chờ ở chính điện, hay là đến sườn điện thỉnh an?" Bình ma ma cung kính hỏi, Từ An thái hậu khoát tay: "Chính điện đi, Thục phi nói như thế nào cũng là lần đầu tiên cung, ai gia cho Thục phi một lần mặt mũi."

Chính điện tương đối trang trọng, sườn điện sẽ tùy ý một ít. Ngày thường nếu không có đại sự gì, trên cơ bản Trần Mạn Nhu cũng đều mang theo người ở sườn điện thỉnh an, thuận miệng nói hai câu nhàn thoai, mọi người liền có thể giải tán.

Chờ Thái hậu vào đại điện, Hoàng hậu đã lĩnh người chờ phía dưới.

Mọi người hành lễ, Thái hậu liếc mắt một cái liền thấy Thục phi đứng ở phía sau Hoàng hậu, ánh mắt mị mị, vòng vo phật châu trên cổ tay hai vòng. Dừng trong chốc lát mới ban thưởng ngồi, Hoàng hậu ngồi ghế dựa, tứ phi ngồi là viên đẳng, còn lại nhóm phi tần phía sau đều ngồi tú don.

Trần Mạn Nhu chỉ làm như không phát hiện biểu tình của Từ An thái hậu, cười khanh khách tiến lên nói: "Thái Hậu nương nương hôm qua nghỉ ngơi tốt? Người bên Khâm Thiên giám nói, hai ngày nay khả năng trời sẽ mưa, Thái Hậu nương nương nên bảo trọng thân thể, băng bồn ban đêm, nên để ít một ít."

Nói xong, lại nhìn Bình ma ma: "Còn muốn thỉnh Bình ma ma, hằng ngày khuyên bảo Thái Hậu nương nương một ít, Thái Hậu nương nương thân mình làm trọng."

Bình mẹ hành lễ, âm điệu không hề phật phồng nói: "Lão nô ghi tạc trong lòng, thỉnh Hoàng hậu nương nương yên tâm."

Trần Mạn Nhu lúc này mới gật gật đầu, chỉ chỉ Thục phi cười nói: "Thái Hậu nương nương, hôm nay thiếp lại mang đến cho ngài một tiểu mỹ nhân nũng nịu, ngày thường nếu Thái Hậu nương nương nhàm chán, có thể cho tiểu mỹ nhân này tới giải buồn cho Thái Hậu nương nương nhi."

Thục phi vội vàng đứng dậy hành lễ, Thái hậu cười hớ hớ nói: "Trước đó vài ngày ai gia đã nói, Chu gia cô nương là có phúc khí, hôm nay Thục phi toàn thân khí phái, nhưng là không kém ai. Đến, nói cho ai gia, tiến cung có quen?"

"Đa tạ Thái Hậu nương nương quan tâm, nhân thủ cùng trang trí ở Cảnh Nhân cung, Hoàng hậu nương nương đều tiêu phí đại khí lực, thiếp thập phần cảm kích Hoàng hậu nương nương đâu." Không nói thẳng quen hay không quen, chỉ nói đều là Trần Mạn Nhu bố trí. Ngày sau xảy ra chuyện, cũng dễ hướng đến trên người Trần Mạn Nhu.

Trần Mạn Nhu cười lắc đầu: "Thục phi muội muội cũng không cần tăng bốc bản cung, nhân thủ Cảnh Nhân cung là Nội Vụ phủ cùng Táp Dịch tư đưa vào, trang trí Cảnh Nhân cung bản cung hoàn toàn không tốn tâm tư, chìa khóa khóa phòng cũng ở trong tay đại tổng quản Cảnh Nhân cung, bản cung bất quá cũng là động động khẩu."

Trên mặt Thục phi mang theo tươi cười ngượng ngùng, ngượng ngùng nhìn nhìn Hoàng hậu: "Thiếp vừa mới tiến cung, nếu có chỗ nào lỡ lời, thỉnh Hoàng hậu nương nương thứ lỗi."

Trần Mạn Nhu trực tiếp quay đầu nhìn Thái hậu: "Ôi, Thái Hậu nương nương ngài xem, Thục phi thật đúng là có thể nói, nói mấy câu liền tăng bốc thiếp, thiếp không nhận cũng không được, thiếp thật đúng là xấu hổ mà."

Từ An thái hậu cười nói: "Người nha, liền an tâm chịu đi, ai gia nhìn người ngày xưa xử lý chuyện tình cũng sáng khoái rõ ràng, là người lưu

loát, hậu cung này người quản lý tốt lắm. Là như thế, Hoàng thượng mới có thể an tâm chuyện tiền triều."

Trong lời nói mang theo vài phần ý vị thâm trường, Trần Mạn Nhu ngoắc ngoắc khóe miệng, đây là làm cho mình đừng lấy chuyện hậu cung mang đến phiền toái cho Hoàng thượng. Chuyện Hiền phi hai ngày trước, trong lòng Thái hậu còn chưa có tiêu oán khí đâu.

"Thiếp không đảm đương không nổi Thái Hậu nương nương khích lệ, cùng tiên hậu so sánh, thiếp kém xa đâu." Trần Mạn Nhu đứng dậy hành lễ, Từ An thái hậu cười ý bảo nàng ngồi xuống: "Người tuổi còn trẻ, lại là vừa mới bắt đầu quản lý hậu cung, ngày sau cố gắng nhiều hơn, chắc chắn có một ngày làm tốt."

"Thừa Thái Hậu nương nương cát ngôn." Trần Mạn Nhu cười nói, Đức phi thật vất vả tìm được cơ hội chen vào nói: "Thái Hậu nương nương, tỷ muội mới tiến cung, ngài có bảo bồi tốt gì ban thưởng a? Vừa rồi Hoàng hậu nương nương ban thưởng một bộ đồ trang sức đâu, còn có Hiền phi tỷ tỷ nơi đó, Hoàng hậu nương nương cũng ban xuống."

Trần Mạn Nhu che giấu khinh bỉ trong mắt, chính là Đức phi cũng đã nói ra, Trần Mạn Nhu cũng chỉ phải đi theo cười nói: "Đó là tự nhiên, Thục phi có, Hiền phi tự nhiên cũng phải có. Hai người các nàng a, bản cung nhưng là đối xử bình đẳng. Vốn Hiền phi muội muội nơi đó là phải sớm hơn, chính là hai ngày nay hậu cung nhiều việc, cũng không nhớ tới."

Dù sao nàng là bổ sung, Từ An thái hậu lại có ý kiến, vậy so sánh quy củ Thục phi cùng Hiền phi sau khi tiến cung một chút đi. Nàng cùng Từ An, trong lòng lẫn nhau đều rõ ràng, Từ An không thích nàng.

Thái hậu bưng ly trà, nhấp một ngụm cười nói: "Hoàng hậu sự tình bận rộn, không bằng cho người giúp người chia sẻ một ít?"

Lại tới nữa, may mắn Trần Mạn Nhu không phải cái loại thập phần thích quyền lực, cũng không phải làm sao cũng phải đem sự tình hậu cung đều bắt đến trên tay mình, lúc này liền cười khanh khách nói: "Đề nghị này của Thái Hậu nương nương, thật đúng là nói trong lòng thiếp. Lúc trước Huệ phi cùng Đức phi giúp đỡ thiếp quản lý chuyện hậu cung, thiếp thật đúng là mừng rỡ thoải mái. Thục phi muội muội trước đi theo Huệ phi cùng Đức phi xem một đoạn thời gian, sau đó để cho Thành phi cùng Phó phi giúp đỡ, cũng có thể giúp đỡ thiếp quản lý một sự tình."

Nói xong đột nhiên giống như nhớ tới cái gì, vẻ mặt mang ý cười "Đúng rồi, Thái Hậu nương nương, không bằng để cho Đại công chúa cũng giúp đỡ thiếp vài ngày? Đại công chúa cùng ngài học một đoạn thời gian, cũng đang cần ứng dụng một chút."

Thái hậu mím môi nghiêm túc nhìn Trần Mạn Nhu, thấy trên mặt Trần Mạn Nhu một mảnh sắc mặt vui mừng, cũng không có miễn cưỡng cùng không vui, trong lòng có một loại cảm giác nói không nên lời, một quyền đánh vào bông, này tư vị, thật đúng là làm cho người ta buồn bực.

Tiếp theo Trần Mạn Nhu thở dài: "Chỉ tiếc, Hiền phi muội muội bị cấm chường. Bằng không, cũng có thể giống Thục phi muội muội, giúp đỡ thiếp quản lý chuyện hậu cung."

Thái hậu hít một hơi kém chút không thở được, Trần Mạn Nhu này thật đúng là đâm dao nhỏ vào ngực nào. Thái hậu muốn nhất là cái gì? Muốn quyền quản lý hậu cung cùng phong cảnh khi mình nắm quyền. Thái hậu coi trọng nhất là cái gì? Ngôi vị hoàng đế của con trai cùng vinh quang Đường gia.

Nếu Hiền phi không bị cấm chường, nàng giúp đỡ Hoàng hậu quản lý công việc, khi đó chân chính làm chủ, còn không phải là mình sao? Nếu Hiền phi không bị cấm chường, nàng giúp đỡ Hoàng hậu quản lý công việc, vậy ở trước mặt Hoàng thượng, không phải là dễ dàng sao?

Hiện tại, tiện nghi đều để cho tiện nhân Chu gia chiếm!

HẬU CUNG MƯU SINH KẾ

Tiểu Nhiên Hoa Khai

www.dtv-ebook.com

Chương 167: Phân Công

Đừng thấy Trần Mạn Nhu rất rộng rãi đem cung vụ đều phân chia ra, nhưng Trần Mạn Nhu không ngốc, sẽ không để cho ai chiếm lấy lợi ích nào đó quá dài cuối cùng đem loại lợi ích này đem vào trong túi tiền của mình. Nàng thực hành chính sách là, thiết sắt cung vụ lưu chuyển nhân sự.

Tháng trước là Đức phi quản việc điều động nhân viên, tháng tiếp theo phải đi quản chuyện Ngự Thiện phòng. Quản Ngự Thiện phòng một tháng, lại đi quản hoa hoa thảo thảo ở Ngự Hoa viên, quản xong hoa hoa thảo thảo ở Ngự Hoa viên.

Thời điểm Đức phi đi quản việc khác, Huệ phi ở phía sau đi theo cước bộ của nàng. Lúc trước Đức phi ấn nhân thủ xuống, Huệ phi đều nhớ một đám, cho dù Huệ phi bỏ không xong, vậy ta còn có Thành phi cùng Phó phi đâu.

Mà vài phi tử này, Trần Mạn Nhu tự nhiên là sẽ không để cho các nàng liên hợp lại. Tính tình Đức phi, hiện tại là càng ngày càng nóng nảy, hơi động một chút liền cháy. Tuy rằng Huệ phi trầm được khí, nhưng là không chịu nổi có uy hiếp —— Tam công chúa.

Thành phi ngược lại rất không tệ, chỉ cần Trần Mạn Nhu không lấy Ngũ hoàng tử ra nói chuyện, Thành phi sẽ không nháo sự. Phó phi lại càng dễ chỉ huy, nàng một lòng hướng về phía trước, Trần Mạn Nhu liền cho nàng cơ hội này, vừa vặn để cho nàng ra tay thu thập cái đỉnh của Đức phi cùng Huệ phi.

Hiện tại bỏ thêm Thục phi, Trần Mạn Nhu lại nhàn nhã, phượng ấn ở trong tay mình, sổ sách ở trong tay mình, tổng quản Nội Vụ phủ vẫn đến Vĩnh Thọ cung đáp lời, đều như vậy, nếu nàng còn sợ bị người xếp nhân thủ vào, hoặc là sợ mình bị người khác lấy mất quyền lực, vậy cũng thừa dịp sớm ngưng lẫn lộn.

"Nương nương, như vậy được không?" Thấy Trần Mạn Nhu đem mọi việc đều phân phối xuống, Lập Xuân có chút lo lắng hỏi, Lập Hạ ở một bên cười nói tiếp: "Có cái gì không được? Lúc trước tuyển tú, không phải đều là Đức phi cùng Huệ phi quản sự sao? Yên tâm đi, các nàng a, đều là châu chấu trong lòng bàn tay nương nương, không bay ra được cái gì."

Trần Mạn Nhu thối phù một tiếng bật cười, Lập Xuân lắc đầu, trạc Lập Hạ một chút: "Ta không phải có ý tứ này, Đức phi Huệ phi dễ nói, nương nương thăm dò nhược điểm các nàng rồi, lại nói, Thành phi cùng Phó phi còn có thể cố gắng chế trụ Đức phi cùng Huệ phi, nhưng là lần này, nhiều thêm một Thục phi cùng Đại công chúa đâu."

"Nếu Thục phi cùng Đại công chúa liên hợp lại, chỉ sợ Đức phi cùng Huệ phi cũng không ngăn được đi?" Lập Xuân lo lo lắng lắng, nói đến Lập Hạ cũng có chút lo lắng. Lập Thu ở một bên rung đùi đắc ý: "Các người a, đều là quá quan tâm, cũng không nhìn xem lần này nương nương để cho Thục phi chủ sự là chuyện gì, để cho Đại công chúa chủ sự lại là chuyện gì, như vậy hai người các nàng nếu còn có thể liên hợp lại, vậy chỉ có thể nói rằng các nàng quá thông minh."

Hậu cung Tiên hoàng không nhiều lắm, nhưng cũng không ít, lục tục, đều đã chết trong vài năm gần đây. Nhưng là, còn có không ít phân vị không phải quá cao, vẫn ở lại Thọ Khang cung phía sau Từ Ninh cung.

Hoàng thượng đăng cơ hơn mười năm, Thọ Khang cung trên cơ bản không có tu chỉnh qua. Năm trước từng hạ một hồi đại tuyết, có một tiểu

phật đường bỗng nhiên sụp phân nửa, lúc ấy bên trong còn có hai người đang niệm phật, kém chút bị đè chết.

Hoàng thượng làm sao cũng không thể gánh vác danh tiếng không tốt với hậu phi tiên hoàng, cho nên liền tính sửa chữa Thọ Khang cung một chút. Trần Mạn Nhu giao cho Thục phi nhiệm vụ chính là công tác thống kê Thọ Khang cung có bao nhiêu địa phương cần tu bổ, lại có bao nhiêu phòng ốc không có người ở, còn có vấn đề nhân thủ có đủ dùng hay không, tương đương với hoàn toàn cùng chuyện hậu cung ngăn cách.

Mà Đại công chúa, càng đơn giản, vì biểu hiện coi trọng với Đại công chúa, Trần Mạn Nhu đem chuyện mua hàng ở Ngự Thiện phòng giao cho nàng. Phòng chường hiện tại, Đại công chúa đang nghiên cứu giá các loại rau dưa Nội Vụ phủ báo lên đi.

"Được rồi, các người cũng đừng lo lắng, theo bản cung thấy, Thục phi là người thông minh, nếu thông minh, vậy không thể dễ dàng tìm tới Đại công chúa, dù thế nào cũng phải đem núi dựa lớn nhất phát huy ra tác dụng lớn nhất mới được." Khóe miệng Trần Mạn Nhu mỉm cười, khoát tay ngăn vài người các nàng thảo luận.

Nghĩ nghĩ, lại bổ sung: "Tuy rằng bản cung đem mọi việc phân công đi ra ngoài, nhưng là bản cung còn phải nắm rõ mọi chuyện hậu cung trong tay mới được. Lập Thu, người đem mạng lưới tin tức của người quản lý cho tốt, bản cung muốn ngay cả các nàng mỗi ngày giữa trưa ăn cái gì cũng phải biết rõ."

Việc phải tự làm cùng nắm trong tay không cùng một ý tứ, giỏi dùng người cùng buông quyền lực cũng không cùng một ý tứ.

Lập Thu lên tiếng, bốn người Lập Xuân các nàng đều là Đối Nguyệt cùng Tần Hoan mang ra, nhưng bản sự các nàng, cùng Đối Nguyệt Tần Hoan so sánh, cũng không phải ở trong một phạm vi. Lúc ấy hai người Đối

Nguyệt Tẩn Hoan không sai biệt lắm là cầm, mà hiện tại, chuyện bên người Trần Mạn Nhu, đều là tách ra.

Hơn nữa đại cung nữ của nàng cũng không phải chỉ có bốn người như vậy, còn có bốn người Sơ Vân Sơ Vũ Sơ Tuyết Sơ Hà, các hạng mục sự tình cũng phân càng cẩn thận.

"Đúng rồi, hôm nay ban thường xuống, đều ghi lại trong danh sách đi?" Trần Mạn Nhu quay đầu hỏi, Lập Đông cười hành lễ: "Đã ghi lại trong danh sách, nương nương, hôm nay thời tiết tốt, nô tỳ đem len dạ mùa đông đều lấy ra phơi nắng?"

Trần Mạn Nhu nghĩ nghĩ gật đầu: "Đi, người đi phân phó đi, ngày kia chính là ngày sáu tháng sáu lục, thư họa trong thư phòng, cũng phải phơi nắng mới được. Người hai ngày nay đem sách dương phơi cùng âm phơi tách ra trước, ngày kia cũng không cần luống cuống tay chân."

Lập Đông lĩnh mệnh, phải đi tìm vài nhị đằng cung nữ, lí lí ngoại ngoại tìm địa phương phơi nắng len dạ cùng đệm chăn y phục linh tinh.

Sơ Vũ lại đưa đến đây một phần băng cháo, Ngũ công chúa nháo muốn ăn, Trần Mạn Nhu đành phải uy nàng hai ngụm, không dám cho nàng ăn quá nhiều, sợ nàng cảm lạnh.

"Nương nương, Càn Thanh cung phái người nói, ngọc thiện Hoàng thượng muốn ở Vĩnh Thọ cung dùng." Đang cùng khuê nữ nhà mình pha trà, Lập Xuân liền tiến vào thông báo, Trần Mạn Nhu gật gật đầu: "Đã biết, đi nói cùng Sơ Vũ một tiếng, để cho nàng giữa trưa chuẩn bị thêm hai món Hoàng thượng thích."

Lập Xuân đang muốn đi ra ngoài, Trần Mạn Nhu lại bổ sung: "Thời tiết nóng bức, lại chuẩn bị hai món rau trộn, hôm nay không phải Ngự Thiện phòng tặng cải làn sao? Làm rau trộn một cái. Đem tuyết lê Hoàng thượng

ban thường xuống bỏ vào tỉnh mang đi ướp lạnh, còn có dưa hấu, cũng đều bỏ vào tỉnh đi."

"Là, nô tỳ tuân chỉ." Lập Xuân hành lễ ứng tiếng, Trần Mạn Nhu khoát tay, nàng mới khom người lui đi ra ngoài.

Vuốt khuôn mặt nhỏ nhắn mượt mà ôn nhuận của khuê nữ nhà mình, Trần Mạn Nhu nghĩ, có nên dứt sũ cho khuê nữ nhà mình hay không. Lúc này Tiểu ngũ đã có thể nói rất nhiều từ rồi, biểu đạt ý tứ cũng rất rõ ràng, coi như là trưởng thành đi?

Chính là, hai nhũ mẫu kia rốt cuộc là đuổi đi hay không đuổi đi đâu? Không đuổi đi, sợ các nàng ngày sau sẽ lung lạc Tiểu ngũ. Đuổi đi, đầu năm nay khuê nữ đại gia tộc nào không có nhũ mẫu? Cho dù là quý nữ xuất giá, cũng đều mang theo nhũ mẫu.

Tiểu tứ lúc ấy hoàn hảo, dùng lý do nam hài tử không thể để trong tay phụ nhân, có thể thoải mái đem nhũ mẫu giải quyết. Nhưng là đến nữ hài tử này, sự tình gì đều phải nghĩ ba lần mới được. Xã hội này đối nữ nhân càng khắc nghiệt, cho nên Trần Mạn Nhu vì nữ nhi suy nghĩ càng nhiều.

"Mẫu hậu!" Ước chừng là Trần Mạn Nhu suy nghĩ rất nhập thần, Tiểu ngũ thấy nàng thời gian dài không quan tâm mình, liền sốt ruột, đưa tay túm ống tay áo Trần Mạn Nhu nhào vào trong lòng nàng, Trần Mạn Nhu vội vàng ôm lấy nàng, nường a, lại thêm nữa cánh tay, thì là mặt đất! Tiểu tổ tông này, thật sự là rất làm cho người ta quan tâm.

"Lần sau cũng không thể làm như vậy." Vỗ vỗ mông nữ nhi bảo bối, Trần Mạn Nhu đe dọa nói: "Lại tùy tiện nhào ra bên ngoài, mẫu hậu sẽ không cho người ăn cao cao!"

Tiểu ngũ ủy ủy khuất khuất chu miệng, mắt to xem xét Trần Mạn Nhu, biểu tình kia, vừa vô tội vừa đáng yêu, làm cho Trần Mạn Nhu xem mà tâm

ngửa, đưa tay ngay tại gò má tròn tròn trên mặt nhéo hai cái, sau đó bại lui bởi bán manh trên mặt khuê nữ: "Mẫu hậu ôm người đi chơi?"

"Hảo ~" Tiểu ngũ nhất thời há to miệng, vỗ tay nhỏ bé chỉ bên ngoài: "Bên ngoài, bên ngoài ~ "

"Hảo, chúng ta đi." Trần Mạn Nhu ôm lấy Tiểu ngũ, xuất môn đi trong viện, chính viện Vĩnh Thọ cung, cũng có tiểu hoa viên, lúc này bên trong cũng nở không ít hoa tươi, giữa hoa viên có đường nhỏ bằng đá cuội, chính thể là màu đen, sau đó ở giữa dùng màu trắng bày ra chữ phúc lộc thọ.

Trần Mạn Nhu xoay người buông Tiểu ngũ: "Tiểu ngũ chúng ta là đại hài tử, tự mình đi được không? Mẫu hậu mệt mỏi, ôm Tiểu ngũ không nổi."

Tiểu ngũ nhìn nhìn Trần Mạn Nhu, qua mộ hồi lâu mới chậm rãi gật đầu, tay nhỏ bé nắm hai ngón tay Trần Mạn Nhu, nghiêng ngả lão đảo đi phía trước. Lực chú ý của Trần Mạn Nhu hoàn toàn phóng tới trên người Tiểu ngũ, trên đường cũng không trải thảm nhung, vạn nhất bị ngã, đó là đại sự.

Mắt không rời nhìn chăm chăm Tiểu ngũ đi nửa vòng, lại xoay người đem người ôm lấy: "Đến, mẫu hậu dạy người nhận thức các thứ, đây là nguyệt quý hoa, cùng mẫu hậu đọc, nguyệt quý hoa."

"Nguyệt hoa." Tiểu ngũ nãi thanh nãn khí nói theo.

"Nguyệt quý hoa." Trần Mạn Nhu lặp lại, Tiểu ngũ lại đọc: "Nguyệt nguyệt hoa."

"Các người đang làm cái gì?" Mẹ con hai người đang nói cao hứng, bỗng nhiên nghe thấy ở cửa truyền đến thanh âm, Trần Mạn Nhu xoay người, vội vàng hành lễ với Hoàng thượng: "Thiếp gặp qua Hoàng thượng, thỉnh an Hoàng thượng."

"Đứng dậy đi, Tiểu ngũ hôm nay như thế nào cao hứng như vậy a?" Hoàng thượng đưa tay từ trong tay Trần Mạn Nhu tiếp nhận Tiểu ngũ, cười dùng râu trên cằm trát khuôn mặt phấn nộn của Tiểu ngũ, khoe miệng Trần Mạn Nhu nhin không được co rút, có phải người làm cho trên đời, đều có loại hành động ngu ngốc này hay không?

Nhớ năm đó, Trần cha vẫn là đại tướng quân, mình vẫn là la lý phấn nộn nộn, khi đó râu của Trần cha, nhưng là không ít lần bị mình túm xuống. Đang hồi tưởng, đột nhiên nghe thấy một tiếng ai u, nghiêng đầu vừa thấy, quả nhiên, râu Hoàng thượng bị Tiểu ngũ bắt được.

"Tiểu ngũ, nhanh buông ra, mẫu hậu cho người ăn cao cao có được hay không?" Trần Mạn Nhu vội vàng túm tiểu quyền đầu của Tiểu ngũ, nửa kéo nửa dỗ đem người ôm vào trong lòng mình, Hoàng thượng lại ha ha cười khoát tay: "Không cần, trầm thấy khí lực Tiểu ngũ cũng thật không nhỏ."

Tiểu ngũ há miệng chỉ có ba bốn cái răng cười ngây ngô, người ta ngốc cha vui vẻ bị khuê nữ túm, Trần Mạn Nhu cũng sẽ không vội vàng cứu người, chỉ cười hỏi: "Hoàng thượng, chúng ta vào phòng đi? Thiếp cho người chuẩn bị cháo đậu xanh."

"Uh, vào đi." Hoàng thượng gật gật đầu, trở về nội thất, thấy Trần Mạn Nhu tự mình bưng cháo đậu xanh, liền tiếp nhận uống hai ngụm, dừng một chút, bỗng nhiên mở miệng hỏi nói: "Trầm nghe nói, người đem chuyện hậu cung đều phân công xuống?"

Trần Mạn Nhu đang uy Tiểu ngũ ăn điểm tâm, nghe xong câu hỏi, tay hơi dừng một chút, ngẩng đầu nhìn nhìn Hoàng thượng, vẻ mặt mang ý cười: "Đúng vậy, thiếp luôn luôn không kiên nhẫn, Đức phi Huệ phi đều có khả năng, thiếp thực yên tâm đem những cái đó giao cho các nàng."

Nói xong, sắc mặt ửng đỏ, ngượng ngùng cúi mi mắt nói: "Dem sự tình phân ra, thiếp còn có càng nhiều thời gian ở cùng Hoàng thượng, thiếp thật

cao hứng."

Hoàng thượng nhìn kỹ Trần Mạn Nhu, một lát sau, cầm lấy thìa đem còn lại cháo đậu xanh uống xong, lập tức đứng dậy: "Hầu hạ trẫm đổi y phục, giữa trưa dùng cơm xong, trẫm ở trong này nghỉ ngơi."

HẬU CUNG MƯU SINH KẾ

Tiểu Nhiên Hoa Khai

www.dtv-ebook.com

Chương 168: Tu Nghi

Thời điểm tháng bảy, tần phi được sắc phong, đều đã tiến cung. Chủ điện hậu cung cũng không sai biệt lắm toàn bộ đều có người đi vào, những người này tuy rằng đều đã sắc phong qua, nhưng diễn lễ sắc phong đến cuối năm mới cử hành.

Bởi vì nhân số không ít, cho nên lần này, là tập thể sắc phong. Hiền phi cùng Thục phi cùng nhau, Kim phi Hoa phi Lý phi Thẩm phi bốn người này cùng nhau. Mặt khác còn có những người sau khi Trần Mạn Nhu được sắc phong hoàng hậu, lại đề bạt, tỷ như nói đám người Lan chiêu nghi, cùng Tống chiêu dung Trương chiêu dung Trịnh chiêu hoa, Tiền chiêu hoa vừa mới tiến cung cùng nhau thụ phong.

Cứ như vậy, sẽ không thể đợi đến cuối năm lại chuẩn bị. Từ lúc này bắt đầu, sẽ để cho Nội Vụ phủ chuẩn bị lễ phục cùng các loại đồ dùng thụ phong. Kim sách bảo ấn mấy thứ này, cũng phải nhanh chuẩn bị cho tốt một chút.

Chờ thời điểm Tề tu nghi đến đây báỉ kiến, Trần Mạn Nhu đang phân phó tổng quản Nội Vụ phủ đi làm chuyện này.

Nghe thấy thông báo, hơi có chút kinh ngạc: "Tề tu nghi tại sao lúc này đến đây?" Từ khi Trần Mạn Nhu chuyển vào Vĩnh Thọ cung, số lần Tề tu nghi tới cửa thật đúng là không nhiều lắm, hoàn toàn không giống như lúc trước thời điểm ở Chung Túy cung, khi đó Tề mỹ nhân thường thường sẽ tới cửa báỉ phỏng một lần.

"Nô tỳ thấy sắc mặt Tề tu nghi rất tốt, hẳn là không có chuyện gì xấu." Lập Xuân cười nói, Trần Mạn Nhu nghĩ nghĩ gật đầu: "Để cho Tề tu nghi vào đi, Lập Xuân, người đi chuẩn bị một ít trà quả, bản cung bận việc đã nửa ngày, cảm giác bụng có chút trống"

"Hảo, nương nương chờ." Lập Xuân cười khanh khách hành lễ đi xuống, còn Lập Hạ lại đến cạnh cửa nói một tiếng, để cho tiểu cung nữ đi đem Tề tu nghi mời vào.

Tề tu nghi mặc trường quái thu hương sắc, trên cổ mang xuyên trân châu tương đối phần nhuận, trên lỗ tai mang theo bích thúy ngọc châu, vào cửa liền cười thỉnh an Trần Mạn Nhu: "Thỉnh an Hoàng hậu nương nương, Hoàng hậu nương nương cát tường."

"Đứng dậy đi, ngồi xuống nói chuyện." Trần Mạn Nhu ý bảo một chút, Tề tu nghi tạ ơn đứng dậy, ở một bên ghế trên ngồi xuống, đánh giá sắc mặt Trần Mạn Nhu một chút, mới cười nói: "Khí sắc nương nương càng ngày càng tốt."

"Người cũng không tệ, hôm nay nghĩ như thế nào đứng lên đến bản cung nơi này?" Trần Mạn Nhu hơi nhú mày, khẽ cười nói, Tề tu nghi mân mân môi, trong mắt mang theo sắc mặt vui mừng, đưa tay khẽ vuốt một chút bụng nhỏ, mới ngẩng đầu cười nói: "Thiếp lại đây, là muốn nói cho nương nương một tin tức tốt."

Trần Mạn Nhu nhìn tay Tề tu nghi đặt ở trên bụng nhỏ, trong lòng có phán đoán, trong mắt lập tức nhiễm sắc mặt vui mừng: "Người là nói..."

"Đúng vậy, nương nương, thiếp có thai." Tề tu nghi rốt cục không khống chế được biểu tình trên mặt, cười khanh khách gật đầu, thời điểm nàng tiến cung tuổi lớn so với Trần Mạn Nhu, lúc này đã muốn là gần ba mươi, nguyên bản nàng đã gần như tuyệt vọng.

Không nghĩ tới, ông trời tốt cực cũng chiều cố của nàng. Một thai này, mặc kệ là nam hài hay là nữ hài, đều là ông trời ban cho. Nàng nhất định sẽ hảo hảo đem đứa nhỏ nuôi lớn, về sau, có thể hưởng phúc khí đứa nhỏ.

"Thật sự? Thật sự là quá tốt." Trần Mạn Nhu cười nói, liên tục hỏi: "Thời gian bao lâu? Ngự y nói như thế nào? Thai còn ổn đi? Ngự y có nói khai phương thuốc hay không?"

"Nường nường, hôm nay ngự y đi qua xem mạch bình an mới xem đi ra, đã được hai tháng, ngự y nói, thân mình thiếp rất tốt, thai thực ổn, cũng không cần uống thuốc dưỡng thai." Tề tu nghi cười nói, hơi mang theo chút ngượng ngùng: "Ngự y dặn, ba tháng đầu phải cẩn thận một ít, không cần làm động tác quá mạnh."

"Hảo hảo hảo, có thể vì Hoàng thượng sinh hạ long tự, công lao này không nhỏ, người yên tâm, chờ cuối năm tấn phong, bản cung nhất định sẽ nói chuyện với người. Nếu ngự y dặn dò ba tháng đầu phải cẩn thận, ngày mai bắt đầu, người cũng không cần đến đây thỉnh an, dưỡng thân mình trước."

Trần Mạn Nhu cao hứng phấn chấn phân phó nói: "Nếu có cái gì muốn ăn muốn dùng, chỉ cần phái người đến nói cho bản cung, bản cung đều lưu trữ cho người."

Nghĩ nghĩ, lại bổ sung: "Người hiện tại là ở tại Diên Hi cung Huệ phi, Huệ phi đã sinh qua đứa nhỏ, cá tính lại thập phần cẩn thận. Quay đầu bản cung dặn dò nàng một phen, để cho nàng hảo hảo chiều cố người, nếu là sinh đứa nhỏ, cũng là phúc khí của nàng."

Tề tu nghi cho dù lại thăng nhất cấp, cũng không tư cách dưỡng dục đứa nhỏ của mình. Diên Hi cung chủ vị là Huệ phi, có nhất cung đứng đầu, cũng có thể không ôm đứa nhỏ này cho người khác dưỡng. Nếu Huệ phi lại rộng lượng một ít, đứa nhỏ này coi như là dưỡng ở bên người Tề tu nghi.

Tề tu nghi tự nhiên biết đây là Trần Mạn Nhu biến thành ân điển, lúc này cảm động hốc mắt ửng đỏ, đứng dậy hành đại lễ với Trần Mạn Nhu, Trần Mạn Nhu vội vàng cho người đỡ nàng: "Người lúc này có thai, lễ đó liền miễn đi."

"Nương nương đại ân, thiếp khắc trong tâm khảm." Sắc mặt vui mừng Tề tu nghi càng rõ ràng, Trần Mạn Nhu ý bảo Tề tu nghi ngồi xuống, lại dặn dò nàng một phen chuyện mang thai cần chú ý, Tề tu nghi là lần đầu tiên mang thai, tự nhiên là nghe thập phần chuyên chú.

Hai người nói trong chốc lát, vẫn là Trần Mạn Nhu nói Tề tu nghi mang thai hẳn nên nghỉ ngơi nhiều, để cho Tề tu nghi trở về, lúc này mới xem như chấm dứt. Lập tức, Trần Mạn Nhu kêu Sơ Hà lại đây, để cho nàng ở khố phòng chọn một ít dược liệu vải vóc linh tinh gì đó đưa đến Diên Hi cung chỗ Tề tu nghi, hơn nữa phái người báo hỉ cho Hoàng thượng.

Thuận tiện, cho người tuyên Huệ phi đến đây nói chuyện.

Không nói hậu cung bao nhiêu người trong bụng đối với Tề tu nghi nghiêng răng nghiêng lợi, chỉ nói Huệ phi từ Vĩnh Thọ cung đi ra, chờ trở lại phòng, bên người chỉ còn lại cung nữ bên người, sắc mặt mới lộ ra không ngờ.

Lan Chi bưng một ly trà cho Huệ phi, có chút căm giận nói: "Tề tu nghi hơi quá đáng, nàng có thai cứ nhiên không nói cho nương nương trước, còn chạy đến Vĩnh Thọ cung nói, chẳng lẽ nương nương còn có thể hại nàng hay sao?"

Sắc mặt Huệ phi trầm trầm, một lát sau mới nói: "Nghe nói thời điểm Tề tu nghi là mỹ nhân, liền cùng Hoàng hậu nương nương lúc ấy vẫn là Huệ phi giao hảo. Sau khi bản cung tiến vào Diên Hi cung ở, không thấy Tề tu nghi đi tìm Hoàng hậu nương nương, còn tưởng rằng Tề tu nghi cảm thấy

Hoàng hậu nương nương thăng chức, nàng muốn tị hiềm, không nghĩ tới, trong lúc đó nàng cùng Hoàng hậu, vẫn rất tốt."

Lan Chi bĩu môi: "Nô tỳ ngược lại cảm thấy, trong lúc đó các nàng cảm tình không tốt như vậy, nếu Tề tu nghi thực cùng Hoàng hậu nương nương rất tốt, tại sao không tăng lên phân vị? Nô tỳ nghĩ a, ước chừng là Tề tu nghi lần này mang thai, muốn tìm núi dựa, tìm ô dù, lúc này mới đi tìm Hoàng hậu nương nương."

Sắc mặt Huệ phi lại càng không tốt, này Tề tu nghi hành động, căn bản chính là đánh trên mặt nàng một cái tát. Biết rằng, Tề tu nghi cùng Hoàng hậu nương nương giao hảo, hơn nữa Hoàng hậu nương nương đứng đầu hậu cung, có thai tự nhiên là người thứ nhất cho biết là Hoàng hậu nương nương, nhưng là không biết, ước chừng nghĩ mình muốn ra tay hại Tề tu nghi, Tề tu nghi không có biện pháp, đi tìm Hoàng hậu nương nương làm núi dựa.

Nghĩ đến đây, Huệ phi liền nhịn không được muốn bóp chết Tề tu nghi, nữ nhân này, căn bản chính là không đầu óc!

Nàng tân tân khổ khổ ở trong cung làm người trong suốt vài năm, sau khi sinh Tam công chúa lại điệu thấp vài năm, vốn nghĩ chậm rãi để cho hình tượng mình hiền lương thực đức không tranh không giành xâm nhập lòng người, như thế rất tốt, lập tức lại bị đẩy lên phía trước.

Cho dù là mọi người sẽ không bởi vì hành động của Tề tu nghi mà nghĩ đến cái gì, nhưng Tề tu nghi mang thai trong khoảng thời gian này, mình đều phải chiếu cố nàng, vạn nhất Tề tu nghi nếu ra một chút chuyện, trách nhiệm này còn không phải mình chịu?

Nghĩ đến đây, trong lòng Huệ phi bỗng nhiên sáng một chút, chẳng lẽ, Hoàng hậu là vì vậy, mới đưa Tề tu nghi giao cho mình?

Phải biết rằng, hậu cung mới vào không ít người, khó nói được ai là người ngu ngốc, nếu nhìn bụng Tề tu nghi đỏ mắt, muốn xuống tay, Tề tu nghi người này phân vị không cao, khẳng định là không thể cường ngạnh phản kháng.

Trong lòng Huệ phi phần hận một trận, nhưng lập tức lại nhớ đến Trần Mạn Nhu nói, Tam công chúa cũng đã bốn tuổi, bụng mình còn không có động tĩnh. Nếu thai này của Tề tu nghi là nam hài, nói không chừng mình có thể dưỡng dưới gối. Tiểu hài tử thôi, từ nhỏ bắt đầu dưỡng, nói không chừng trưởng thành thân với ai hơn đâu.

Trái lo phải nghĩ, một bên cảm thấy đây là Trần Mạn Nhu cho mình một cái bẫy, một bên lại cảm thấy đây là Trần Mạn Nhu cho một cái ân điển, nghĩ đến Huệ phi đau đầu. Đang buồn bực, chợt nghe ở cửa thông báo, nói là Tề tu nghi cầu kiến.

Ngón tay Huệ phi ở lòng bàn tay gõ hai cái, trên mặt treo lên tươi cười ôn hòa: "Mau mau mời vào."

Lan Chi tự mình đi vén rèm cửa, sắc mặt Tề tu nghi ửng đỏ vào cửa hành lễ với Huệ phi: "Thiếp gặp qua nương nương, còn thỉnh nương nương thứ tội, lúc trước thời điểm ngự y thỉnh mạch bình an, trong lòng thiếp nhất thời quá mức hưng phấn, làm ra chuyện thất lễ, Huệ phi nương nương rộng lượng, thỉnh tha thứ thiếp lần này."

"Muội muội thật đúng là khách khí." Huệ phi tự mình xoay người đem Tề tu nghi kéo lên, cười vỗ vỗ tay nàng: "Người có thai, tự nhiên là muốn người thứ nhất cho biết là Hoàng hậu nương nương, nếu người không làm như vậy, bản cung mới muốn tức giận đâu. Bản cung cũng biết, lúc trước người cảm tình cùng Hoàng hậu nương nương rất tốt."

"Nương nương thật sự là người lương thiện." Tề tu nghi mặt mày loan loan cười nói, theo ý tứ Huệ phi ở một bên ghế ngồi xuống: "Khó trách

Hoàng hậu nương nương nói, muốn thiếp nghe lời Huệ phi nương đâu, còn nói, ngày sau phải đưa nhỏ dưỡng ở bên người Huệ phi nương nương."

Ánh mắt Huệ phi sáng ngời, chẳng lẽ lúc trước mình hiểu lầm ý tứ Hoàng hậu? Hoàng hậu thật là muốn đưa tiểu hoàng tử cho mình?

"Thiếp là người vụng về, hằng ngày không biết nói chuyện, ngày xưa, liền thường thường chọc Hoàng hậu nương nương tức giận, sau này nếu thiếp có nói sai, còn thỉnh Huệ phi nương nương khoan thứ." Tề tu nghi trước tiên cho Huệ phi một cái châm dự phòng, Huệ phi cười gật gật đầu: "Bản cung sẽ không cùng người so đo."

"Đa tạ Huệ phi nương nương." Sắc mặt Tề tu nghi ửng đỏ nói lời cảm tạ, còn nói thêm Tam công chúa: "Tam công chúa bộ dáng xinh đẹp, lại thông minh hoạt bát, mấy ngày trước đây, thiếp còn thấy Tam công chúa cho Nhị công chúa một cái hà bao, Tam công chúa tuổi còn nhỏ đã biết tỷ muội hòa thuận ở chung, Huệ phi nương nương cũng thật biết cách dạy hài tử."

Huệ phi cười lắc đầu: "Nàng là tiểu hài tử, làm sao biết nhiều như vậy, chẳng qua cùng Nhị công chúa là thân tỷ muội, ngây thơ chỉ biết thân cận thôi."

"Thiếp nhìn Tam công chúa thì biết, ngày sau đứa nhỏ của thiếp, còn muốn thỉnh Huệ phi nương nương chỉ đạo nhiều hơn." Tề tu nghi lại hành lễ nói, đem Huệ phi nói đến tâm hoa nở phóng, giống như trong nháy mắt Tề tu nghi có thể sinh ra tiểu hoàng tử, sau đó dưỡng ở bên người nàng.

Mặc kệ về sau nàng có thể sinh hay không, tiểu hoàng tử này, đều phải kêu mình một tiếng mẫu phi. Nếu là người xuất sắc, ngày sau còn có thể giúp đỡ cho hài tử của mình. Nếu là người không ra gì, dù sao tiền tiêu hàng tháng của hoàng tử cũng không phải nàng phát. Nàng bất quá là thường thường hỏi hai tiếng mà thôi, tính như thế nào, sinh ý này cũng là thực có lời.

HẬU CUNG MƯU SINH KẾ

Tiểu Nhiên Hoa Khai

www.dtv-ebook.com

Chương 169: Đánh Nhau

Sau khi Trần Mạn Nhu ban thưởng, là Hoàng thượng ban thưởng, tiếp theo là Từ An thái hậu. Nói cách khác, ở thời điểm Tề tu nghi cùng Huệ phi nói chuyện, tin tức nàng mang thai, đã thành chuyện toàn bộ hậu cung đều biết đến.

Bất quá, Tề tu nghi không phải nhất cung đứng đầu, cho nên, nàng bị ảnh hưởng, là giảm đi một nửa. Ít nhất, người đến bái phỏng đều muốn tới chỗ Huệ phi bên kia trước, từ chỗ Huệ phi bên kia đi ra, cũng nên rời đi.

Trừ bỏ nhất mở đầu nói vài câu chua chát, chuyện Tề tu nghi mang thai, căn bản không làm ra phong ba quá lớn. Trước mắt người mới trong hậu cung thực nhiều, lão nhân ban đầu muốn phòng bị người mới, mà người mới vừa mới tiến cung muốn vừa tìm hiểu tin tức vừa vội vàng tranh thủ tình cảm.

Tề tu nghi phân vị thấp, lại hơn mười năm không thể nào được sủng ái, hoàn toàn không xông ra, mang thai cũng bất quá là không cần thận thái vận cửt chó mà thôi. Mọi người trừ bỏ nói thầm hai câu vì sao thái cửt chó không phải là mình, trên cơ bản sẽ không có người nhắc lại chuyện này.

Đương nhiên, cũng đều không phải là tất cả mọi người không đề cập tới, bất quá, các nàng hiện tại cũng chỉ đem chuyện này giấu ở trong lòng, chỉ nhìn một cách đơn thuần về sau Tề tu nghi sẽ sinh ra cái gì. Nếu là công chúa, lời này liền không cần phải nói. Nếu là hoàng tử...

Trần Mạn Nhu bưng ly trà nhìn Tiểu ngũ bên ngoài nghiêng ngả lão đảo tiêu sái đi đường, hai ma ma loan thắt lưng khẩn trương giương cánh tay ở

một bên che chở. Tiểu ngũ lúc này, đúng là tuổi xem cái gì cũng tò mò, thấy một đóa hoa muốn túm xuống, thấy lá cây cũng muốn thu xuống, thấy con bướm lại muốn nhảy lên.

Thời điểm buổi chiều, ánh mặt trời cũng không phải quá mãnh liệt, Trần Mạn Nhu bỗng nhiên cũng đã nghĩ khởi một câu —— năm tháng tĩnh hảo, nếu là ngày thường đều như vậy yên tĩnh tốt đẹp là được.

"Nường nường, Vương trử viện cùng Tăng trử viện đánh nhau." Đang lúc này, Lập Thu lại đây hồi bẩm, trên mặt có điểm vui sướng khi người gặp họa, lại có điểm buồn bực phẫn hận. Trần Mạn Nhu không cần đoán cũng biết ý tứ Lập Thu.

Vui sướng khi người gặp họa là vì Vương trử viện cùng Tăng trử viện một người Hoa phi gần đây nổi bật thực thịnh quan hệ thực hữu hảo, một người là cùng Thục phi quan hệ rất không tệ. Buồn bực phẫn hận chính là, hậu cung là Trần Mạn Nhu làm chủ, nếu là truy cứu lên, thì phải Trần Mạn Nhu quản lý không tốt.

Trần Mạn Nhu hơi có chút kinh ngạc, tiến cung nhiều năm như vậy, nàng chưa từng thấy qua nữ nhân đánh nhau đâu. Nữ nhân hậu cung, đó là là hận không thể cắn đối phương hai cái, trên mặt cũng có thể ý cười trong suốt. Thô lỗ đánh nhau như vậy, làm sao có thể phát sinh ở trên người hậu phi có phẩm chất ở hậu cung? Cho dù chỉ là chính thất phẩm, đó cũng là phi tử a.

"Sao lại thế này?" Trần Mạn Nhu khó được có hứng thú hỏi, Lập Thu khước miệng co rút, sau đó khinh bỉ nói: "Nói là vì một khúc vải mà đánh, vải vóc tốt Trung Nguyên đã phát xuống, đưa đến Vương trử viện cùng Tăng trử viện nơi đó là một nguyệt sắc, một màu lam xám, hai người đều xem trúng thất màu nguyệt bạch, sau đó liền tranh đoạt, sau đó trong lời nói đã xảy ra xung đột, Vương trử viện bị tức giận, cho Tăng trử viện một cái tát, Tăng trử viện nhẫn không dưới khẩu khí này, liền đánh trở về, lập tức hai người liền đánh nhau."

Tết Trung Nguyên chính là quỷ tiết, trong cung tuy rằng là không cho phép quang minh chính đại làm hoạt động hiến tế, nhưng là sẽ ban một ít đồ phù hợp cho quỷ tiết, tỷ như nói, vài vốc mộc mạc, hoặc là đường bánh linh tinh chuyên dùng trong quỷ tiết.

"Hai người các nàng là ở trong cung của người nào?" Trần Mạn Nhu dừng một chút hỏi, Lập Thu lập tức đáp: "Là ở tại Trường Nhạc cung, Trường Nhạc cung cũng không có chủ vị nương nương, cách Vĩnh Hòa cung gần nhất."

"Đức phi a." Trần Mạn Nhu thở dài, cúi đầu nhấp một ngụm nước trà, lại nhìn nhìn Tiểu ngũ còn ở bên ngoài chơi đùa, mới nghiêng đầu hỏi: "Vài vốc lần này, là ai phụ trách? Nếu bản cung nhớ không lầm, là Thục phi?"

"Nương nương, trí nhớ ngài cũng thật tốt." Lập Thu lập tức lại đây đấm vai niết cổ cho Trần Mạn Nhu, Trần Mạn Nhu cười cười, vài vốc là Thục phi phát, Tăng trử viện cùng Thục phi quan hệ thực không tệ. Động thủ trước là Vương trử viện, việc này, có lẽ là Hoa phi cùng Thục phi quyết đấu?

Nếu là phía dưới hai cái quân cờ làm động tác nhỏ, vậy còn không có gì, nếu Hoa phi chọn Thục phi động thủ, vậy chỉ có thể nói rõ Hoa phi có điểm rất không có đầu óc. Bất quá, cũng có thể là Hoa phi tự đào hầm cho Thục phi?

Phi tử mới tiến cung, coi như chỉ có Thục phi tiếp xúc đến cung vụ. Đám phi tử phía dưới kia nếu đối với Thục phi không có một chút hâm mộ ghen tị hận, vậy có thể không công lãng phí an bài của mình.

Như vậy, Hoa phi là thử hay là đào hầm? Hoặc là cái việc ngu nhất kia, khiêu khích?

Ngáp một cái, Trần Mạn Nhu cũng không muốn phân tích, chỉ khoát tay nói: "Cho người thông tri ba người Thục phi, Huệ phi cùng Đức phi, nói là

ý tứ bản cung, nếu các nàng chường quản cung vụ, việc này cần phải xử lý thỏa thỏa đáng cho bản cung, nếu không xử lý tốt, cũng đừng trách bản cung vô tình."

"Là, nương nương." Lập Thu lên tiếng, ngấm lại đây là truyền lời cho tứ phi, để cho nhị đẳng tiểu cung nữ không khỏi quá khinh thường thân phận tứ phi, cho nên liền tự mình xuất mã, tự mình đi truyền lời.

Ba cung điện đều chạy giống nhau, Lập Thu đang chuẩn bị hồi Vĩnh Thọ cung, mắt nhìn mọi nơi, đơn giản đi theo trò hay. Nương nương nhà mình không ở đây, mình cũng tiện trở về nói cho nương nương hiện trường trực tiếp a.

"Lập Thu cô nương, người đây là..." Đức phi có chút nghi hoặc, Lập Thu vội vàng khoát tay: "Ba vị nương nương thỉnh trực tiếp xử lý sự tình đi, nô tỳ cũng chỉ là nhìn xem, trở về nếu nương nương nhà của ta hỏi đến, nô tỳ cũng tiện có cái cách nói."

Sắc mặt Thục phi hơi hơi đổi đổi, cúi hạ mi mắt. Tươi cười trên mặt Huệ phi không hề biến hóa, chỉ có Đức phi hơi hơi bĩu môi, này xem như lo lắng các nàng, cho nên muốn phái người đến giám thị? Hay là nói, chờ bắt sai lầm các nàng, hảo hảo tùy thời thu hồi cung quyền?

Lập Thu cúi đầu, khóe mắt quan sát đến sắc mặt ba người các nàng, nhưng không ra tiếng. Thục phi các nàng cũng sờ không rõ ràng lắm ý tứ Lập Thu có đại biểu ý tứ Hoàng hậu hay không, nếu đại biểu ý tứ Hoàng hậu lại là một loại ý tứ như thế nào, cho nên ba người nhìn nhau, trong lòng lại cẩn thận.

Đến Trường Nhạc cung, chờ thấy rõ ràng cảnh tượng trước mặt, Lập Thu cũng nhin không được co rút khóe miệng. Vương trử viện ngồi dưới đất, tay áo y phục bị xé một nửa, Tăng trử viện đỡ thắt lưng đứng ở một bên hít thở nặng nề.

Nhìn thấy đám người Thục phi, Vương trử viện mạnh mẽ nhào qua, dắt cổ họng bắt đầu khóc: "Thục phi nương nương, Huệ phi nương nương, Đức phi nương nương, cầu ba vị làm chủ cho thiếp a, thiếp không sống nổi, tuy rằng thân phận thiếp thấp kém, nhưng cũng là nữ nhân của Hoàng thượng, hiện tại thiếp bị người đánh thành như vậy, đây là bôi đen trên mặt Hoàng thượng a."

Lập Thu tránh ở một bên nhìn không được muốn cười, phân vị này của người, Hoàng thượng đoán chừng còn không biết hậu cung có người như vậy đâu! Bất quá, Vương trử viện nói lời này ngược lại lại có trình độ a, mặc kệ Hoàng thượng có biết hay không có Vương trử viện này, tóm lại Vương trử viện là nữ nhân của Hoàng thượng, đem nữ nhân của Hoàng thượng đánh thành như vậy...

Tăng trử viện cũng mang theo khăn tử ở một bên khóc lên: "Ba vị nương nương, cầu các ngài làm chủ cho thiếp, thiếp cũng không muốn sống a, tuy rằng thiếp cũng không phải là xuất thân danh môn, nhưng cũng đọc nữ giới nữ tặc từ nhỏ mà lớn lên, đừng nói là cùng người đánh nhau, ngày thường ngay cả một con kiến cũng luyện tiếc dẫm chết, thiếp hôm nay thật sự là chịu không nổi a."

Lập Thu cẩn thận đánh giá Tăng trử viện một chút, diện mạo Tăng trử viện vẫn rất thanh tú, lúc này vừa khóc, pha chút ý tứ hoa lệ đầm mưa. Nếu y phục trên người không nhiều bụi đất như vậy, cũng có thể tính là đẹp mắt.

Thục phi không kiên nhẫn khoát tay: "Hôm nay rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Tăng trử viện, người nói trước!"

Tăng trử viện ngậm vụng trộm cho Vương trử viện một ánh mắt đặc ý, sau đó bắt đầu tự thuật: "Hôm nay nương nương cho người đưa tới hai thất vải, vốn thiếp cùng Vương trử viện là mỗi người một thất, thiếp cầm thất vải màu nguyệt bạch kia trước, kết quả Vương trử viện làm sao cũng muốn thất vải trên tay thiếp, nguyên bản thiếp muốn lấy thất vải này làm cho

nường nường ngài làm một kiện nhi vấy thạch lưu, tự nhiên là không muốn cho Vương trử viện, Vương trử viện nói thiệp là cầu, tuy thiệp tức giận, nhưng cũng biết nói quy củ, cũng không để ý đến Vương trử viện, chỉ tính về phòng mình, chính là Vương trử viện lại không buông tha thiệp, nói muốn làm cho thiệp đem vài vốc lưu lại..."

Tăng trử viện đang khóc một phen nước mũi một phen nước mắt, bên ngoài bỗng nhiên thông báo, nói là Hoa phi đến. Trong mắt Thục phi hiện lên khinh thị, xoay người cho người thỉnh Hoa phi tiến vào. Diện mạo Hoa phi diễm lệ, tính cách cũng sáng sủa ngay thẳng, chưa nói đã cười, vừa vào cửa liền hành nói: "Thiếp thỉnh an Thục phi nương nương, thỉnh an Huệ phi nương nương, thỉnh an Đức phi nương nương, một ngày không thấy, thiệp thật sự là tưởng niệm ba vị nương nương, ba vị nương nương cũng không đến Chung Túy cung của thiệp ngồi, vài ngày trước, thiệp dùng hoa hồng hoa âm ở Ngự Hoa viên chế một bao trà hoa, vốn tính thỉnh vài vị nương nương đi qua nhấm nháp, cũng không biết vài vị nương nương có thời gian rảnh rỗi hay không."

Huệ phi cười nói trước: "Hoa phi mau mau xin đứng lên đi, làm khó người còn nhớ chúng ta, bản cung nhưng thật ra còn có chút thời gian rảnh rỗi, nếu Hoa phi không chê, qua vài ngày, bản cung đi Hoa phi nơi đó quấy rầy một phen."

"Nường nường có thể đến, thiệp cao hứng còn không kịp đâu." Hoa phi cười nói, sóng mắt lưu chuyển, lại nhìn Thục phi cùng Đức phi: "Thục phi nương nương cùng Đức phi nương nương đâu? Hai vị có thời gian hay không? Lại nói tiếp, Thục phi nương nương cùng Đức phi nương nương chừng quản cung vụ, ngày thường nhất định là bề bộn nhiều việc đi?"

Thục phi nở nụ cười một tiếng, gật gật đầu nói: "Quả thật là rất nhiều việc, người xem, ngay cả chút việc nhỏ ấy cũng cần bản cung đến xử lý."

Huệ phi nhìn lướt qua Thục phi: "Thục phi thận ngôn!" Việc này là Trần Mạn Nhu phân phó cho ba người các nàng đến xử lý, ý tứ Thục phi là việc này đại tài tiểu dụng, cũng chính là trách Trần Mạn Nhu không có việc gì mà gây chuyện.

Thục phi lúc này cũng phản ứng lại, sắc mặt trắng nhợt, vội vàng giải thích nói: "Vương trử viện cùng Tăng trử viện đánh nhau tự nhiên không phải việc nhỏ nhĩ, bản cung nói là hai người các nàng vì vài vóc mà đánh nhau, một thất vài mà thôi, hai người các nàng lại mất dáng vẻ cung phi, không có trình tể hiên thực của nữ tử, đối với đối phương đồng dạng là cung phi ra tay quá nặng thực có chút rất không hiểu chuyện, việc này thực nghiêm trọng. Nếu xử lý không tốt, ngày sau nhóm cung phi có học có dạng, truyền ra, mặt mũi hoàng gia còn có hay không?"

Đức phi ở một bên cười khanh khách nói: "Thục phi nói có lý, việc này, nguyên nhân là một việc nhỏ, nhưng là phát triển đến bây giờ, đã là một đại sự, một khi xử lý không tốt, liên quan người ta cũng không có mặt mũi gặp người. Đợi lát nữa, Thục phi cũng không nên nhân từ nương tay."

Thục phi mân mân môi, nhìn lướt qua Huệ phi, lại nhìn nhìn Đức phi, rừ mi mắt xuống không nói chuyện, cái này lại tốt, đem mình kéo vào tròn.

Hoa phi ở một bên vừa cười vừa nói: "Lúc trước thiếp nghe nói, Thục phi nương nương tuy rằng là vừa tiến cung không bao lâu, nhưng là xử lý cung vụ rất có bộ dáng, làm người công bằng đoan chính nhất, thường phạt rõ ràng, việc này, khẳng định là có thể xử lý tốt."

Thục phi nhìn Hoa phi liếc mắt một cái, cười lắc đầu: "Hoa phi muội muội cũng không cần dùng lời nói tăng bốc bản cung, bản cung có mấy cân mấy lượng, bản cung tự mình rất rõ ràng. Nếu không có Hoàng hậu nương nương nhân từ, bản cung cũng không có hôm nay, Hoa phi phải nói là Hoàng hậu nương nương làm người đoan chính công bằng mới phải."

Lướt qua Hoàng hậu trực tiếp khen một phi tử, Hoa phi thật đúng là đủ dụng tâm lương khổ.

Hoa phi lấy quạt tròn che khuất miệng, một bộ nói ra lời ảo não: "Ai nha, thiếp thật sự là không biết nói chuyện, trong khoảng thời gian ngắn lại nói sai rồi, còn thỉnh mấy vị tỷ tỷ có thể thứ lỗi. Thiếp cũng là, ngày xưa chỉ nghe nói Thục phi nương nương chưởng quản cung vụ, nhất thời nói lỡ, cũng thật thật sự là sai lầm."

Công cao lẫn chủ, dùng trong hậu cung cũng thực thích hợp. Mọi người chỉ nghe nói qua Thục phi chưởng quản cung vụ, lại chưa từng nghe qua Hoàng hậu đứng đầu hậu cung, đây chính là đem Thục phi nương trên lửa lớn.

Trên mặt Thục phi hiện lên vẻ giận, ánh mắt nhìn lại Hoa phi tất nhiên không thể tốt. Huệ phi hợp thời ho nhẹ một tiếng: "Hoa phi muội muội, người lại đây là có chuyện gì sao? Nếu là không quá trọng yếu, liền tạm thời trở về? Hoặc là ở bên cạnh chờ một lát cũng được, bản cung cùng Thục phi Đức phi phụng ý chỉ Hoàng hậu nương nương, đến xử lý chuyện Vương trử viện cùng Tăng trử viện, đại cung nữ bên người Hoàng hậu nương nương còn ở một bên chờ kết quả đâu, chúng ta tổng không thể để cho Hoàng hậu nương nương chờ có phải hay không?"

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Cuộc sống hậu cung rất nặng nề, vì thế tìm chút náo nhiệt cho mọi người xem...

HẬU CUNG MƯU SINH KẾ

Tiểu Nhiên Hoa Khai

www.dtv-ebook.com

Chương 170: Hoa Phi

Lúc này Hoa phi cũng thấy Lập Thu đứng ở trong góc, nháy mắt mấy cái, cười nói: "Đó là tự nhiên, không thể để cho Hoàng hậu nương nương chờ, bất quá, lúc này thiếp cũng không có việc làm, ba vị nương nương có cho phép thiếp ở một bên nhìn không? Ba vị nương nương đều quản cung vụ, nói vậy xử lý sự tình đều tự có biện pháp của mình, thiếp vụng về, cũng muốn đi theo ba vị nương nương học một chút."

"Hoa phi muội muội thật đúng là khách khí, nếu người vụng về, trên đời này vốn không có người thông minh." Đức phi ở một bên cười nói, ánh mắt ở trên người Vương trử viện cùng Tăng trử viện đảo qua, tùy ý khoát tay nói: "Người đã muốn ở một bên nhìn, vậy hãy chờ xem, chính là, bản cung nói trước, thời điểm người xem, nhưng đừng xen mồm loạn, chuyện này, nhưng là liên quan đến đến thể diện hoàng thất."

Vương trử viện cùng Tăng trử viện Quỳ trên mặt đất sắc mặt đều là trắng bệch, Vương trử viện vụng trộm ngẩng đầu nhìn qua Hoa phi, Hoa phi nhú mày, lập tức triển khai, cười tươi như hoa gật đầu: "Thiếp khẳng định sẽ không tùy ý xen mồm, Đức phi nương nương yên tâm."

Có cung nhân từ trong phòng chuyển ghế dựa ra, vài người dựa theo thứ tự nhất nhất ngồi xuống. Trước khi Thục phi nói chuyện, Huệ phi mở miệng nói trước: "Tăng trử viện đã nói rõ sự tình một lần, hiện tại đến phiên Vương trử viện, Vương trử viện, người tới nói, nhớ rõ, mỗi một câu đều không được giấu diếm, nói rõ từng chữ, hiểu chưa?"

Vương trử viện lập tức dập đầu nói: "Thiếp hiểu được, ba vị nương nương dung bầm, sự tình là như vậy..."

Cùng Tăng trử viện so sánh, ngôn ngữ Vương trử viện càng rõ ràng, thất vải màu nguyệt bạch kia, vốn Vương trử viện không muốn, chính là Tăng trử viện ôm thất vải kia khoe ra, nói cái gì nhân tài có thân phận có địa vị mới xứng dùng, Vương trử viện nhất thời tức giận, tự nhiên nghĩ muốn tranh đoạt thất vải kia.

Này thật sự là ông nói ông có lý bà nói bà có lý, Vương trử viện nói Tăng trử viện xuất khẩu đả thương người, Tăng trử viện nói Vương trử viện hoành đao đoạt ái, cung nữ hai bên lại đều tự bảo hộ chủ tử của mình, thiếu chút nữa ở trước mặt Thục phi các nàng mặt mặt một lần nữa đánh nhau.

Thục phi tức giận, mấy ngày này nàng quản cung vụ, sớm không còn sợ hãi như lúc mới tiến cung, còn mang theo một bộ mặt nạ, người trong cung nàng quản không được. Lúc này banh cái mặt, cũng tương đối có vài phần khí thế.

"Câm mồm!" Thục phi trách mắng: "Người xem các người, thân là cung phi, ngay cả một chút quy củ cơ bản cũng không hiểu! Không phải là một thất vải sao? Còn đáng giá cho hai người các người động thủ?"

Huệ phi cùng Đức phi cũng có chút không kiên nhẫn, Hoa phi lại ở một bên cười nói: "Thục phi tỷ tỷ nói lời này thật có chút không đúng lắm, ngài thân là cung phi chính nhị phẩm, các nàng lại chính là cung phi chính thất phẩm, nguyệt phân hàng tháng kém rất xa, chẳng hạn như lần ban thưởng này, ngài bên kia, hẳn là được sáu thất vải đi? Các nàng lại chính là mỗi người một thất, đồ dùng ít, tầm mắt khó tránh khỏi sẽ trở nên có chút thiên cận, huống chi, Tăng trử viện còn nói, nàng muốn thất vải này là vì làm cho nương nương ngài một kiện váy thạch lưu, Vương trử viện lòng có phần hận cũng là bình thường."

"Ý của người là, bởi vì Tăng trử viện làm cho bản cung một kiện váy, cho nên Vương trử viện không muốn, chết sống cũng phải tranh thất vải này?" Thục phi nhìn Hoa phi nói, Hoa phi lắc đầu, đang muốn nói chuyện,

Thục phi lại cười nhạo một tiếng: "Hoa phi muội muội, bản cung khuyên người nói chuyện vẫn nên cẩn thận một chút, phân vị cao thấp, đều là Hoàng thượng cùng Hoàng hậu nương nương làm chủ, các nàng là phân vị gì, thì chỉ có thể dùng tiền tiêu hàng tháng dạng đó, dựa theo ý tứ của người, bản cung thân là Thục phi, tốt nhất vẫn là dùng tiền tiêu hàng tháng giống các nàng, đây mới là công bằng đúng hay không?"

Hoa phi há mồm, Thục phi cũng không cho nàng cơ hội nói chuyện: "Vậy người muốn nói, tiền tiêu hàng tháng của Hoàng hậu nương nương rất cao?"

Rốt cục, sắc mặt Hoa phi thay đổi, Huệ phi ở một bên trấn an Thục phi: "Thục phi cũng đừng quá tức giận, Hoa phi vừa mới tiến cung, quy củ, chắc là còn chưa nhớ ở trong lòng, nói chuyện cũng không có giữ lời. Chuyện Vương trử viện cùng Tăng trử viện, để cho bản cung nói, không bằng đều thối lui một bước, không phải còn có một thất làm xám sao? Đem thất vải nguyệt sắc cùng lam vụ đều cắt thành hai phần, mỗi người một phần vải nguyệt sắc, một phần màu lam xám. Chính là, chuyện cung phi ở hậu cung ra tay quá nặng, cũng không thể coi thường, Vương trử viện cùng Tăng trử viện phải chịu chút trách phạt mới được."

"Mỗi người phạt nửa năm bổng lộc, sau đó lại cấm chường ba tháng, sao chép kinh phạt một trăm bộ." Đức phi ở một bên nói: "Mặc kệ việc này là ai có lý, nhưng một bên kia cũng có thể dùng biện pháp khác giải quyết."

"Tỷ như nói, tìm bản cung ở gần nhất cân nhắc quyết định, tìm Thục phi lần này phát vải vóc cân nhắc quyết định, nếu không, đi đến Vĩnh Thọ cung tìm Hoàng hậu nương nương cân nhắc quyết định, đây đều là cách giải quyết, nhưng các người lại lựa chọn biện pháp ngu xuẩn nhất. Loại chuyện đánh nhau này, không phải một người động thủ thì có thể hoàn thành, cho nên, hai người đều bị phạt, bản cung quyết định, các người có ý kiến?"

Đức phi khó được một hơi nói ra một đoạn dài như vậy, trên mặt Vương trử viện cùng Tăng trử viện đều có khó chịu, nhưng lại ai cũng không dám nói tiếp. Huệ phi ở một bên gật đầu cười nói: "Đức phi muội muội vẫn rõ ràng trước sau như một, bản cung rất tán thành cách nói của Đức phi muội muội, Thục phi tỷ tỷ, người thấy như thế nào?"

Thục phi xoa xoa mi tâm, cười nói: "Biện pháp của Đức phi muội muội vô cùng tốt, chuyện lần này, bản cung cũng có sơ sẩy, không ngăn cản hành vi của các nàng trước, đợi lát nữa bản cung sẽ tự đi phía Hoàng hậu nương nương thỉnh tội."

"Bản cung cũng là sơ sót, không phát hiện việc này sớm, đợi lát nữa Thục phi tỷ tỷ sẽ chờ muội muội, chúng ta cùng đi Vĩnh Thọ cung." Đức phi cũng mở miệng nói, mặc kệ nói như thế nào, Trường Nhạc cung cách Vĩnh Hòa cung gần nhất đây là sự thật, nàng không thiếu được tội vô tâm.

Ba người đều quyết định xử phạt xong, cũng liền sai người đem Vương trử viện cùng Tăng trử viện dẫn đi, từ hôm nay bắt đầu cấm chường. Về phần Hoa phi, Thục phi hí mắt cười nói: "Bản cung lúc này cũng nên đi, Hoa phi muội muội nếu là vô sự, không bằng liền ở trong này ngồi thêm một hồi."

Hai người được cho chủ tử của Trường Nhạc cung bị cấm chường, Hoa phi ở tại chỗ này có thể làm cái gì?

Lập Thu nhìn đến lúc này, cười tủm tỉm đi ra hành lễ: "Nếu ba vị nương nương đã xử lý tốt việc này, nô tỳ cũng nên trở về hồi bẩm Hoàng hậu nương nương."

"Lập Thu cô nương cáo từ." Huệ phi cười nói, Đức phi chính là kiêu căng gật gật đầu, Thục phi còn lại là đánh thương cái hà bao: "Làm phiền Lập Thu cô nương ở chỗ này chờ lâu như vậy, Hoàng hậu nương nương

bên kia, còn thỉnh Lập Thu cô nương hồi bẩm một tiếng, đã nói thiếp một hồi liền đi qua bồi tội."

"Nô tỳ tạ Thục phi nương nương ban thưởng, nương nương yên tâm, nô tỳ sẽ truyền lời." Lập Thu cười khanh khách lại hành lễ, sau đó xoay người rời đi. Thục phi nhìn nhìn Hoa phi, một câu cũng chưa nói, cũng đứng dậy rời đi.

Còn Huệ phi lại là nghiêng đầu nhìn Hoa phi nở nụ cười một chút nói: "Hoa phi muội muội vẫn nên đi về trước đi, Trường Nhạc cung như thế này nên không cho người đi ra."

Đức phi hừ một tiếng: "Có vài người a, chính là rất không biết lượng sức một ít. Người còn chưa có học được đứng đâu, đã nghĩ học chạy trước, người không bị ngã thì ai ngã?"

Nói xong, cũng đi theo rời đi, Huệ phi cũng không so đo Đức phi đi trước mình, chính là cười lắc đầu, để đại cung nữ của mình đỡ mu bàn tay ra Trường Nhạc cung. Lâm Lang có chút lo lắng nhìn Hoa phi: "Nương nương..."

Vừa rồi sắc mặt Hoa phi còn không tốt, lúc này cư nhiên biến thành tươi cười đầy mặt, Lâm Lang càng lo lắng: "Nương nương, ngài đừng nóng giận, Thục phi nương nương tiến cung cũng không bao lâu, thời điểm ở nhà lại là thứ nữ, ngày sau khẳng định vẫn xảy ra sai lầm, đến lúc đó, nương nương ngài có thể thay thế Thục phi chưởng quản cung vụ."

"Kẻ ngốc, người cho là bản cung là vì chuyện hôm nay mà tức giận?" Hoa phi tà tà liếc mắt Lâm Lang một cái, vừa đi ra ngoài vừa lắc đầu: "Cho dù Thục phi chưởng quản cung vụ thì như thế nào? Lại thêm một tháng thì đến mười lăm tháng tám, Thục phi có thể tiếp tục quản đến lúc đó hay không, vẫn là một vấn đề."

Lâm Lang nghĩ nghĩ, bỗng nhiên tỉnh ngộ: "Nường nường ngài nói là vị ở Thái Cực cung kia?"

Hoa phi cười cười không nói chuyện, Thục phi cũng bất quá là hiệp trợ quản lý, mình hôm nay cũng không phải là vì cùng Thục phi đối nghịch, Thục phi chính là hòn đá nhỏ thử xem nước sâu hay cạn mà thôi.

Lập Thu trở về, tự nhiên là đem toàn bộ sự tình tường tận kể lại cùng Trần Mạn Nhu một lần, cường điệu miêu tả biểu tình cùng giọng điệu thời điểm vài người nói chuyện. Trần Mạn Nhu nghe xong, đưa tay gõ gõ ly trà: "Người nói, Hoa phi là ở sau khi người đi qua, mới đi qua?"

"Là, nô tỳ ở Trường Nhạc cung khoảng một nén nhang, Hoa phi nường nường mới mang theo người đi qua." Lập Thu nháy mắt mấy cái nói, Trần Mạn Nhu dừng một chút, móng tay ở trên ly trà xoa xoa một chút: "Trước khi người đi Trường Nhạc cung, có thể có người thấy người đi Trường Nhạc cung?"

Nếu Hoa phi muốn chống lại Thục phi, như vậy thời điểm Thục phi chạy tới Trường Nhạc cung, Hoa phi nên đi qua. Rồi sau đó, Lập Thu lại đi thông tri Huệ phi cùng Đức phi, tuy rằng nói Cảnh Nhân cung Thục phi cùng Diên Hi cung Huệ phi cùng với Vĩnh Hòa cung Đức phi khoảng cách đều rất gần, nhưng là Lập Thu khẳng định muốn trò chuyện một chút, sau đó chậm trễ một ít thời gian.

Như vậy, Hoa phi hẳn là tới trước Lập Thu. Nhưng là chờ sau khi Lập Thu đi, Hoa phi mới đến, chẳng lẽ nàng sẽ không lo lắng Vương trữ viện bị Thục phi trừng phạt trước. Nàng không kịp cầu tình cứu người?

Đang nghĩ, bên ngoài liền thông báo, nói là đám người Thục phi cùng Huệ phi Đức phi ở bên ngoài cầu kiến. Trần Mạn Nhu buông ly trà, ý bảo Lập Thu đi đối một bình trà mới đến, thuận tiện để cho Lập Xuân đem mọi người mang tiến vào.

Thục phi trở về thay đổi một kiện y phục màu sắc hơi mộc mạc một chút, y phục Đức phi cùng Huệ phi lại không có gì biến hóa, vừa vào cửa, ba người sẽ cùng một lúc hành đại lễ, Thục phi là đầu lĩnh nói: "Thiếp đặc biệt đến thỉnh tội, chuyện Trường Nhạc cung hôm nay, là vì lúc trước thiếp phát vải vóc mà xảy ra, thiếp thất trách, cầu Hoàng hậu nương nương trừng phạt."

Đức phi cũng nói: "Thiếp cách Trường Nhạc cung tương đối gần, cư nhiên không phát hiện sự tình bức này, thiếp vô tâm, cầu Hoàng hậu nương nương thứ tội."

Một người trừng phạt, một người thứ tội, tính cách hai người cũng biểu hiện ra. Thục phi cố gắng đạt tới bảo trì bộ dáng mình thật cẩn thận, lại không biết câu nói kia làm bộ dáng sớm bị vứt sạch, còn Đức phi lại là có chút mâu thuẫn, muốn cao cao tại thượng, lại sớm không có tư cách này.

Trần Mạn Nhu kéo kéo khóe miệng, ý bảo cung nhân bên cạnh đem ba người nâng dậy: "Đứng lên đi, cũng không phải việc của các người, phân chia vải vóc, Thục phi cũng không có khả năng đến hỏi từng người thích cái gì trước, muốn thực sự như vậy, hậu cung đã có thể rối loạn. Đức phi tuy rằng ở rất gần, nhưng cũng không phải là chủ vị Trường Nhạc cung, không đi tìm hiểu, không biết sự tình cũng là bình thường."

Huệ phi càng vô tội, việc này nguyên bản cùng nàng không quan hệ nhiều, kết quả nàng vẫn đi theo đến thỉnh tội.

HẬU CUNG MƯU SINH KẾ

Tiểu Nhân Hoa Khai

www.dtv-ebook.com

Chương 171: Phân Quyền

"Chỉ là các người rốt cuộc cũng là chính nhị phẩm phi tử, hiện tại lại thay bản cung quản lý cung vụ." Trần Mạn Nhu dựa vào tháp, chậm rì rì nói, tầm mắt từ trên người vài người đảo qua, chỉ thấy trên mặt Đức phi hiện lên phần hận, Huệ phi chỉ cúi đầu không rên một tiếng, trên mặt Thục phi hơi có vẻ xấu hổ.

"Việc này tuy rằng đã giải quyết, nhưng cũng không thay đổi được kết quả nó đã xảy ra. Cung phi ra tay quá nặng, nói nhẹ chút, đó là hai người tính nết bất hòa, nói nặng chút, thì là không có quy củ. Các nàng như vậy, là bôi đen trên mặt hoàng gia, vạn vạn không thể xem nhẹ. Hậu cung này đã bao nhiêu năm, cũng thật không xảy ra chuyện hai phi tử trực tiếp động thủ đánh nhau."

Trần Mạn Nhu thở dài, nói tiếp: "Các người tuy rằng đã xử phạt, bản cung nơi này nhưng cũng phải tỏ vẻ một chút. Lập Xuân, người đi truyền ý chỉ bản cung, Vương trử viện cùng Tăng trử viện không tuân thủ quy củ, coi rẻ thể diện hoàng gia, biếm giai hai người thành tòng thất phẩm tiểu nghi."

Lập Xuân lên tiếng, xoay người mang theo vài tiểu cung nữ đi hướng Trường Nhạc cung.

Ánh mắt Trần Mạn Nhu không rời Thục phi các nàng, tự nhiên là thanh thanh sở sở thấy sắc mặt Thục phi trắng bạch, khăn tay trong tay Huệ phi nắm thật chặt. Về phần Đức phi, hoàn toàn không để ý, chỉ cần không phải biếm phân vị của nàng là được. Huống hồ, lục phẩm trở xuống, chính thất phẩm hay là tòng thất phẩm, thật tình khác nhau không lớn.

"Về phần vài người các người, giám thị bất lực đôn đốc không nghiêm, thời điểm xử trí cũng không quyết định thật nhanh, ngược lại là chờ sự tình nháo lộn, bản cung cũng thu được tin tức, các người mới đi qua, chuyện trong cung, các người cũng quá coi như trò đùa."

Trần Mạn Nhu vừa dứt lời, Huệ phi liền vội vàng kinh sợ đứng dậy hành lễ: "Thiếp thân hổ thẹn, vô có mặt mũi gặp Hoàng hậu nương nương. Thiếp thấy thẹn với Hoàng hậu nương nương nhắc nhở, không thể hoàn thành chức trách của mình, thỉnh Hoàng hậu nương nương giáng tội."

Trong mắt Thục phi hiện lên không cam lòng, nhưng vẫn vội vàng đứng dậy hành lễ bồi tội, Đức phi cũng đi theo đứng dậy.

Trần Mạn Nhu cũng chưa nói cho các nàng đứng lên, sắc mặt thực là có chút chỉ tiếc rèn sắt không thành thép: "Lúc trước thời điểm bản cung đem cung vụ giao cho các người quản lý là nói như thế nào? Chuyện trong cung, không có lớn nhỏ nặng nhẹ chi phân, các người muốn tận tâm hết sức thay bản cung quản lý tốt hậu cung này, phàm là có chuyện, phải nhanh chóng xử lý, xử lý không được, lại đến nói cho bản cung. Các người nhìn xem, chuyện hôm nay, giống cái gì!"

"Các người đã không thể quản lý toàn diện hậu cung, có thể thấy được là bản cung phân công cho các người nhiều việc lắm." Sau khi Trần Mạn Nhu răn dạy mấy người Thục phi các nàng một chút, cho Lập Hạ truyền Thành phi cùng Phó phi đến.

"Lúc trước bản cung nói là để cho Thành phi cùng Phó phi giúp đỡ Thục phi một chút, chính là hiện tại xem ra, Thục phi người xem trọng chính mình." Thục phi tuy rằng không quên giả trang tiểu cừu, nhưng là quyền lực tới tay, cũng thật sự không quá vui để cho người ta phân ra.

Gần nhất là Phó phi cùng Thành phi đều là trong cung lão nhân, nếu cung quyền phân đến trong tay hai người các nàng, vậy mình khẳng định sẽ

thành quang can tư lệnh. Thứ hai, Phó phi đã tâm không nhỏ, Thành phi nơi đó còn có tiểu hoàng tử, nếu hai người kia được công lao, đối mình cũng là đại uy hiếp.

Cho nên, Thục phi cũng chưa từng trọng dụng Phó phi cùng Thành phi. Thành phi hoàn hảo, nàng luôn luôn không sao cả, trừ bỏ đối Ngũ hoàng tử thực để bụng, chuyện còn lại căn bản không để trong mắt. Mà Phó phi thì không giống, không ít lần ngoài sáng trong tối hướng Trần Mạn Nhu cáo trạng.

"Thiếp không dám." Thân mình Thục phi run một chút, vội vàng hành lễ, trong lòng hận Phó phi muốn chết. Còn Phó phi lại là vẻ mặt tươi cười tiến lên hành lễ với Trần Mạn Nhu: "Thiếp gặp qua Hoàng hậu nương nương, Hoàng hậu nương nương không cần ngại thiếp lắm miệng, Thục phi nương nương luôn luôn cảm thấy mình có khả năng, ít quan tâm thiếp cùng Thành phi tỷ tỷ."

Sắc mặt Thục phi cứng ngắc một chút, miễn cưỡng kéo khóe miệng: "Nguyên bản bản cung là sợ phiền toái Thành phi muội muội cùng Phó phi muội muội, lại không nghĩ rằng làm cho Phó phi muội muội hiểu lầm một phen tâm tư bản cung. Thôi, ngày sau bản cung phải làm phiền Phó phi muội muội nhiều hơn mới tốt."

Phó phi đang muốn nói chuyện, Trần Mạn Nhu khoát tay nói: "Được rồi, ngày sau người cũng không cần làm phiền Phó phi, Phó phi nơi này, bản cung có chuyện khác an bài."

Nói xong, lấy ra tờ giấy đưa cho Phó phi: "Sau khi qua tết trung nguyên, các cung điện, nhất là vật phẩm hiến tế Thái Miếu bên kia cùng Phụng Tiên điện, người tra xét rõ ràng, xem có hư hao hoặc là thiếu hay không, chuyện lần này làm tốt, bản cung có thể yên tâm giao cho người càng nhiều chuyện."

Trên mặt Phó phi mang theo vui mừng, vội vàng hướng Trần Mạn Nhu hành lễ, tỏ vẻ mình nhất định sẽ nghiêm túc làm việc, vạn sẽ không cô phụ Hoàng hậu nương nương ân điển. Thục phi ở một bên giận đến đau gan.

Chuyện vật phẩm hiến tế, tuy rằng không có bao nhiêu mờ có thể mờ, nhưng là, việc này đại biểu một loại thể diện. Vật phẩm hiến tế trọng yếu ra sao? Thì là thể diện hoàng thất! Hiện tại nàng là một chính nhị phẩm phi tử chẳng qua có thể quản quản vài vóc trà cụ này nọ của các cung, Phó phi là tòng nhị phẩm lại có thể cầm lông gà xem như lệnh tiễn, thật sự là đáng giận.

Trần Mạn Nhu ngay cả một ánh mắt cũng chưa cho Thục phi, chỉ nhìn Thành phi nói: "Bản cung biết người luôn luôn là người yêu lười nhác, chính là, bản cung nơi này quả thật là không phân thân được, việc này, bản cung cũng là giao cho người mới yên tâm một chút."

Thành phi cười nhạo một tiếng, mi tâm nhú nhú, người cũng sắp người thanh nhàn nhất ở hậu cung, người còn nói người không phân thân ra được? Lừa quỷ đi.

"Mắt thấy sẽ đến mười lăm tám tháng, tất cả sự tình, còn không có chuẩn bị. Thành phi muội muội người là người có khả năng, liền tạm thời lĩnh chuyện này đi." Trần Mạn Nhu coi như không phát hiện trên gheo trong mắt Thành phi, chỉ cười nói: "Người làm tốt, trên mặt bản cung coi như có mặt mũi."

Thành phi bĩu môi, đứng dậy hành lễ: "Nếu Hoàng hậu nương nương nói như vậy, vậy thiếp cũng chỉ có thể muôn chết không chối từ, thỉnh Hoàng hậu nương nương yên tâm, thiếp nhất định làm tốt chuyện lần này, vạn vạn không chậm trễ nương nương chính sự."

Vốn Thục phi quản vài dệt trà cụ chờ này nọ các cung, Huệ phi là quản chuyện tiền tiêu hàng tháng cùng với Ngự Thiện phòng, mà Đức phi là

quản chuyện chọn mua cùng an bài nhân thủ. Trần Mạn Nhu hai ba câu nói, đã đem chuyện của ba người các nàng ba tước hơn một nửa, đừng nhìn tước đi không nhiều lắm, đó là vấn đề mặt mũi.

Người nghĩ, nguyên bản mọi người đều biết, ba người Thục phi giúp đỡ Hoàng hậu nương nương quản cung vụ, lúc này bỗng nhiên lại có người khác đi ra quản. Vậy ba vị trước kia, có hay không phạm sai lầm cho nên bị Hoàng hậu nương nương xử phạt?

Trong khoảng thời gian ngắn, sắc mặt ba người đều không thể nào tốt, chẳng qua cũng không dám ở trước mặt Trần Mạn Nhu lộ ra cảm xúc phần hận linh tinh.

"Thục phi Huệ phi cùng Đức phi, chuyện hôm nay các người tuy rằng là cuối cùng xử lý tốt, lại mất tiên cơ, cho nên, mỗi người trở về sao chép một lần cung quy. Bản cung xử trí như vậy, các người có ý kiến?" Cái này cũng chưa tính xong, Trần Mạn Nhu còn nhớ thương chuyện lúc trước đâu.

Đôi mắt Thục phi ửng đỏ, hành đại lễ nói: "Thiếp tự biết có tội, Hoàng hậu nương nương đã xử phạt rất nhẹ, thiếp cam tâm lĩnh phạt."

Huệ phi tất nhiên là sẽ không tùy tiện xuất đầu, viết một lần cung quy mà thôi, nàng coi như luyện chữ. Về phần mất đi một bộ phận quyền lực, tổng hội sẽ có một ngày trở về. Mà Đức phi tuy rằng bất mãn, nhưng là xét thấy Vĩnh Hòa cung cách Trường Nhạc cung gần nhất, trách nhiệm của nàng lớn nhất, cũng chỉ có thể ngoan ngoãn cúi đầu.

Xử trí xong chuyện lần này, đem đám người Thục phi đuổi đi. Trần Mạn Nhu lại nhéo nhéo mi tâm, Thục phi các nàng quản lý cung vụ cũng có thời gian gần hai tháng, mình thừa dịp cơ hội lần này lại đem quyền lực các nàng phân tán một ít, cũng đỡ phải các nàng ôm thành đoàn.

Nhưng là, mình có muốn đi thỉnh tội Từ An thái hậu đâu?

"Nương nương, Từ An thái hậu tuy rằng quý vi thái hậu, nhưng là chuyện hậu cung, ngài mới là làm chủ." Lập Xuân nghe được câu hỏi của Trần Mạn Nhu, lập tức nói, Trần Mạn Nhu cười lắc đầu: "Bản cung tuy rằng là hậu cung đứng đầu, nhưng Thái hậu là mẹ ruột Hoàng thượng, nếu nàng muốn biết, bản cung thật đúng là không thể không đi nói."

Hoàng thượng bên kia ngược lại không cần lo lắng, chính là Từ An có vẻ khó thu phục. Trần Mạn Nhu lại duỗi tay xoa xoa mi tâm, nàng phát hiện, sau khi làm hoàng hậu, nàng suy nghĩ càng nhiều. Thậm chí, còn không thoải mái bằng lúc làm quý phi.

"Nương nương, việc này lại không trách đến trên người ngài. Lúc trước, không phải Thái Hậu nương nương tự mình nói, muốn ngài đem cung vụ giao cho Thực phi các nàng sao? Lúc này xảy ra chuyện, lại muốn ngài tới thu thập tàn cục, Thái Hậu nương nương chính là lại..."

Lập Xuân không nói ra lại nuốt vào bụng, nhỏ giọng than thở nói: "Ngài lúc này cũng chưa quản sự, hậu cung này xảy ra chuyện, tự nhiên cũng không trách đến trên người ngài."

Trần Mạn Nhu hơi nhíu mày, nghĩ nghĩ, vẻ lo lắng trên mặt tản ra, cười gật đầu: "Người nói rất đúng, lúc này chúng ta đi Từ An cung đi. Đúng rồi, hôm nay Hoàng thượng có phái người lại đây hay không?"

"Hồi nương nương, Hoàng thượng vẫn chưa phái người lại đây." Lập Hạ ở một bên trả lời, Trần Mạn Nhu gật gật đầu, không hỏi tiếp, chỉ để cho Lập Hạ các nàng hầu hạ thay đổi y phục, sau đó xuất môn đi hướng Từ An cung.

Quả nhiên, Từ An thái hậu thấy Trần Mạn Nhu sẽ không quá cao hứng, nói hai ba câu đã nói đến chuyện hôm nay Vương trử viện cùng Tăng trử viện. Trần Mạn Nhu chỉ cúi đầu thụ huấn, chờ Từ An thái hậu nói không sai biệt lắm, mới khó xử nói: "Thái Hậu nương nương, việc này quả thật là

thiếp sơ sót. Thiếp mấy ngày nay không có quản lý cung vụ, liền không chú ý. Hôm nay Thái Hậu nương nương nói lời này, thật đúng là lời cảnh tỉnh, nếu không thiếp trở về đem cung quyền đều thu hồi?"

Từ An thái hậu bị ghen một chút, chính nàng sờ không tới cung quyền, tự nhiên cũng không hy vọng Trần Mạn Nhu có thể chưởng cung quyền. Hơn nữa, thiên hạ quan hệ bà tức là khó xử lý nhất, Từ An vừa lo lắng con mình sẽ coi trọng Hoàng hậu mà bỏ qua mình, vừa cảm thấy Trần Mạn Nhu thân là con dâu nên mỗi một việc đều phải nghe mình.

Cho nên, tìm được cơ hội, Từ An liền tổng yếu ngáng chân Trần Mạn Nhu một chút. Chuyện hôm nay, nàng vốn tính răn dạy Trần Mạn Nhu xử lý không tốt, sau đó thuận tiện làm cho Trần Mạn Nhu đem cung quyền giao cho mình.

Kết quả hiện tại lại bị chặn, rốt cục Từ An thái hậu cũng nhớ tới, lúc trước, hình như chính là mình nói muốn Trần Mạn Nhu đem cung quyền phân cho người ở dưới.

Trong khoảng thời gian ngắn, sắc mặt Từ An liền không thể nào đẹp mắt.

Đang lúc này, bên ngoài thông truyền Đại công chúa cầu kiến, thần sắc Từ An chuyển hoá một chút, trên mặt mang theo tươi cười hòa ái, liền thanh phân phó: "Nhanh thỉnh Đại công chúa tiến vào, đứa nhỏ này, bên ngoài thái dương đúng là rất độc, tại sao lúc này lại đến đây đâu?"

Tiểu cung nữ vén màn, Đại công chúa vừa vào cửa vừa cười nói: "Cháu gái có thể vội vàng tới vào lúc này, chuyên vì cộ ngộ thiện của hoàng tổ mẫu. Thức ăn của hoàng tổ mẫu, cháu gái ăn qua một lần thì quên không được, lúc nào cũng khắc khắc mong chờ. Hoàng tổ mẫu xem phân thưởng cháu gái không sợ trời nắng như vậy, thưởng cháu gái một chén cơm ăn đi."

HẬU CUNG MƯU SINH KẾ

Tiểu Nhiên Hoa Khai

www.dtv-ebook.com

Chương 172: Thông Minh

"Đại công chúa luôn luôn là người hiếu thuận, ngày thường thường xuyên đến chọc ai gia vui vẻ." Từ An thái hậu vỗ vỗ cánh tay Đại công chúa đang ôm mình, quay đầu cười nói với Trần Mạn Nhu, Trần Mạn Nhu gật gật đầu: "Đại công chúa tự nhiên là tốt, Hoàng thượng ngày thường cũng luôn khích lệ Đại công chúa lúc còn nhỏ nhi hiếu thuận."

Sắc mặt Đại công chúa ửng đỏ, có chút thẹn thùng né tránh bên người Từ An thái hậu: "Hoàng tổ mẫu, mẫu hậu! Hai người các người chê cười ta!"

"Không có không có, người nào dám chê cười Nghi An của chúng ta?" Từ An thái hậu cười ha ha, ôm Đại công chúa ngồi xuống bên người mình, đưa tay điểm điểm trán nàng: "Người là cháu gái ai gia thương yêu nhất, người nào dám chê cười người, ai gia liền thay người dạy nàng!"

"Hoàng tổ mẫu tốt nhất." Đại công chúa vẻ mặt ngây thơ cười nói, dặt ống tay áo Thái hậu cười nói, lập tức sắc mặt có chút ảm đạm, đứng dậy hành lễ với Trần Mạn Nhu: "Mẫu hậu, nữ nhi nhận lỗi với ngài."

Vẻ mặt Trần Mạn Nhu kinh ngạc, vội vàng tự mình đứng dậy đỡ Đại công chúa đứng lên: "Đại công chúa đây là ý gì? Chẳng lẽ là bị ai bắt nạt? Nếu thực là như thế, Đại công chúa mau mau đem sự tình nói một lần, bản cung đi thay người làm chủ."

"Không có người bắt nạt ta." Đại công chúa mân mân môi, có chút ngượng ngùng cười nói: "Hôm nay phát sinh chuyện đó, Thục phi nàng cũng không phải là có ý..."

"Đại công chúa!" Sắc mặt Trần Mạn Nhu trầm xuống, đề cao thanh âm hô, Đại công chúa kinh ngạc một chút, trong ánh mắt cũng mang theo kinh nghi, nhìn nhìn Trần Mạn Nhu, lại quay đầu nhìn Từ An thái hậu. Trần Mạn Nhu thấy dọa đến Đại công chúa, lập tức hạ thấp giọng: "Đại công chúa, là bản cung nóng vội, cho nên giọng điệu mới không tốt, Đại công chúa đừng để ý."

Từ An thái hậu ở một bên nghiêm mặt nói: "Nghĩ An vẫn là đứa nhỏ đâu, người có cái gì mất hứng, liền nói với ai gia!"

"Thái Hậu nương nương, thiếp là mất hứng, lão nhân gia ngài để cho thiếp hỏi Đại công chúa nói mấy câu." Trần Mạn Nhu hơi bất đắc dĩ nói, Từ An không nói chuyện, Trần Mạn Nhu trực tiếp quay đầu nhìn Đại công chúa: "Đại công chúa, Thục phi là thân phận gì? Nàng cùng Hoàng thượng là quan hệ gì? Người là người nào? Cùng Hoàng thượng lại là quan hệ gì?"

Sắc mặt Đại công chúa đầu tiên là bạo hồng, lập tức chuyển thành trắng bệch. Nàng nguyên bản là nghe Thục phi xong, nghĩ Trần Mạn Nhu là muốn chèn ép Thục phi, thế nên mới đoạt cung quyền của Thục phi, sau đó nghĩ nếu ở Từ An cung, như vậy mình đem chuyện này kéo đến trước mặt Thái hậu, Trần Mạn Nhu thế nào cũng muốn cho mình vài phần mặt mũi.

Lại không nghĩ rằng, Thục phi là phi tử của Hoàng thượng, là thị thiếp của cha ruột mình! Mình đường đường đích trưởng công chúa, vì một thị thiếp đến cầu tình!

Trần Mạn Nhu nói lời thăm thía vỗ tay Đại công chúa nói: "Đại công chúa tuổi còn nhỏ, những người này, nguyên bản hẳn là tiên hậu tự mình dạy, chính là tiên hậu không chịu thiên gia đổ kỵ. Sau này, cũng chỉ có thể là bản cung tự mình dạy, cũng là bản cung sơ sót, không có phái người đi nói việc này với Đại công chúa."

Kỳ thật bên người Đại công chúa có ma ma giáo dưỡng, đều là tiên hoàng hậu lưu lại cho Đại công chúa. Đại công chúa luôn luôn tín nhiệm các nàng, sau đó Trần Mạn Nhu đề cập qua sự kiện giáo dục Đại công chúa, chính là Từ An thái hậu chối từ, nói là Đại công chúa thường xuyên đến phụng dưỡng mình, mình sẽ giáo dục Đại công chúa.

Lúc này Trần Mạn Nhu nói lời này, đem sai lầm đều kéo đến trên người mình, nhưng cũng là hung hăng cho một cái tát Từ An thái hậu, cho nên liên quan sắc mặt Từ An đều đổi đổi.

Trần Mạn Nhu kéo tay Đại công chúa, tiếp tục nói: "Bản cung biết trong lòng Đại công chúa nhớ tiên hậu, cho nên Thục phi tiến cung, Đại công chúa liền đối với Thục phi có nhiều giúp đỡ. Cũng là nhìn trên mặt mũi tiên hậu, mới kêu Thục phi một tiếng dì đúng hay không?"

Sắc mặt Đại công chúa hơi nan kham gật gật đầu, lúc Thục phi chưa tiến cung, liền tự cho mình lấy thân phận dì. Vào hậu cung, trong lúc hai người ở chung, Thục phi mỗi lần cũng tự xưng dì. Thời gian dài, Đại công chúa đối với Thục phi cũng có cảm giác, liền càng nghiêng về hướng xem nàng là muội muội của tiên hậu, mà cũng không là phi tần của phụ hoàng.

Cho nên, sau khi Thục phi đi qua khóc kể vừa xong, mới đối với Trần Mạn Nhu nổi lên bất mãn, thế nên mới lỡ mồm lại đây cầu tình.

Trên mặt Trần Mạn Nhu nặng nề, trong lòng lại vui như hoa nở, nguyên bản nàng nghĩ, phải ngăn cách Đại công chúa cùng Thục phi, là cần một cơ hội rất lớn. Nàng cũng nghĩ tốt lắm, nói không chừng việc này là phải kéo dài tới sau khi Thục phi mang thai.

Lại không nghĩ rằng, Thục phi bởi vì mất cung quyền, nhất thời kích động, cứ nhiên làm ra hôn chiêu như vậy.

Quả nhiên, người thông minh cũng không phải lúc nào cũng thời thời khắc khắc đều thông minh. Thục phi tiến cung liền chường cung quyền, lúc

này đã không bỏ xuống được, cho nên trên căn bản xem nhẹ việc khác, một nước cờ rất tốt, là bị chính nàng làm hỏng rồi.

Trần Mạn Nhu trải qua chuyện lúc trước, đã không muốn cùng Đại công chúa lại thân mật. Chính là, Đại công chúa tốt xấu gì cũng là một nhân vật, nàng tuyệt đối không nghĩ để cho Đại công chúa đi đến bên Thục phi. Hiện tại Hiền phi tiến cung đã bị chèn ép, bên cạnh Thục phi không có người kiềm chế, đã nhiều ngày đã có chút quá mức tự đắc.

Nếu Hiền phi không ra được, vậy núi dựa bên người Thục phi phải đè xuống mới được. Tới sau khi Hiền phi được phóng xuất, lúc trước có một chỗ bẩn như vậy, trong một thời gian dài Hiền phi phỏng chừng không đứng dậy nổi. Cho dù là có thể đứng dậy, đến lúc đó cũng có biện pháp khác áp chế nàng.

"Theo ý ai gia, ma ma giáo dưỡng bên người Đại công chúa cũng thực là tâm địa quá xấu rồi, ai gia đem Đại công chúa giao cho các nàng, các nàng không tận tâm hết sức dạy Đại công chúa, cứ nhiên để cho Thục phi chui chỗ trống, thật sự là quá đáng giận!"

Từ An thái hậu ở một bên cả giận nói, Trần Mạn Nhu vẻ mặt xin lỗi: "Là thiếp sơ sót, thăm nghĩ những người đó là tiên hậu lưu lại, lại không nghĩ rằng..."

"Không phải người sai." Từ An thái hậu lòng tràn đầy ghen ghét quát nói, trên thực tế nàng rất muốn nói đây là người sai. Nhưng là nhất thời nghĩ đến lúc trước Đem đại công chúa lưu tại bên người là mình, liền không có biện pháp đúng lý hợp tình chỉ trích Trần Mạn Nhu.

Đại công chúa thật ra muốn vì giáo dưỡng ma ma của mình cầu tình, dù sao, những người đó là mẫu hậu sinh tiền an bài cho mình.

Nhưng Đại công chúa cũng là người thông minh, nàng chính là hơi suy nghĩ một chút, liền hiểu được lập trường của vài giáo dưỡng ma ma kia.

Nàng tuy rằng là nữ nhi của mẫu hậu, nhưng là sẽ gả ra ngoài, thì là người của nhà người khác. Thục phi, cũng là một hy vọng khác của Chu gia.

Lúc trước mẫu hậu sợ giáo dưỡng ma ma không dụng tâm, hoặc là ngày sau nô đại khi chủ, cho nên, người nhà những giáo dưỡng ma ma, đều bị Chu gia khống chế. Lúc này, thái độ vài giáo dưỡng ma ma, kỳ thật, coi như là có tình có lý.

Chính là, rốt cuộc có chút khó bình ổn.

"Dù sao các nàng cũng hầu hạ cháu gái đã nhiều năm." Đại công chúa ôm cánh tay Từ An thái hậu, hơi khổ sở nói: "Lại là người mẫu hậu lưu cho cháu gái, nếu cháu gái lập tức xử trí, khó tránh khỏi sẽ làm lòng người ngượng lạnh. Hoàng tổ mẫu yêu thương cháu gái, liền tạm thời đem các nàng giữ lại đi."

Từ An thái hậu thở dài, đưa tay trạc trạc ót Đại công chúa: "Người a, chính là mềm lòng."

Hốc mắt Đại công chúa ửng đỏ tựa vào người Từ An thái hậu. Trần Mạn Nhu thấy mình không thể chen lời, tính thời gian thấy Tiểu tử sắp tan học, liền vội vàng đứng dậy cáo lui. Từ An sẽ không lưu Trần Mạn Nhu lại, Đại công chúa lúc này cũng sẽ không để cho Trần Mạn Nhu xem mình bị chê cười, cho nên Trần Mạn Nhu rất nhanh liền từ Từ An cung đi ra.

Chung Túy cung, Hoa phi đang ngồi trên tháp nhìn bàn cờ, phía trên quân cờ màu đen cùng quân cờ màu trắng chiếm cứ một bên. Lâm Lang đứng ở một bên, ngẫu nhiên nhìn nhìn ly trà trong tay Hoa phi, sau đó đổi trà lạnh xuống dưới.

Trần Châu vội vội vàng vàng vào cửa, ở bên tai Hoa phi nói một nói một chút. Hoa phi hơi hơi nhúu mày, ném quân cờ tới một bên: "Tin tức là thật?"

"Là, nương nương, lúc này Đại công chúa còn ở Từ An cung đâu, Từ An cung Bình ma ma tự mình đi Tây Tam sở quở trách vài giáo dưỡng ma ma kia." Trân Châu khẳng định gật gật đầu nói. Khóe miệng Hoa phi vì loan, mặt mày mang theo một ít sắc bén: "Xem ra, vị Hoàng hậu nương nương này của chúng ta thật sự là không thể khinh thường a."

Lâm Lang có chút khó hiểu: "Nương nương, Hoàng hậu nương nương lợi hại như thế nào? Giáo dưỡng ma ma của Đại công chúa bị quở trách, cùng Hoàng hậu nương nương có quan hệ gì?"

"Người a, chính là ngốc." Hoa phi cười trạc trạc ót Lâm Lang, bất quá, cũng là vì ngốc, mình mới có thể yên tâm với nàng như vậy.

"Lúc trước chúng ta để cho Vương trử viện làm chuyện như vậy, là vì thử địa vị của Hoàng hậu nương nương tại hậu cung một chút, dù sao, một Hoàng hậu nương nương không cầm quyền, nếu nói chuyện không có phân lượng, ngày sau chúng ta cũng không cần cố kỵ nàng. Nếu nói chuyện có phân lượng, chúng ta tạm thời phải lấy lòng Hoàng hậu nương nương."

"Chính là không nghĩ tới, Hoàng hậu nương nương ngược lại là người lợi hại, nương chuyện này, lập tức đem Thục phi đánh rớt, đem cung quyền của Thục phi phân ra ngoài, thuận tiện gở Huệ phi cùng Đức phi, sau đó lại ly gián Đại công chúa cùng Thục phi, cuối cùng lại châm ngòi thái độ Đại công chúa với vài giáo dưỡng ma ma, thật có thể nói là nhất cử tứ tiện a."

Thanh âm Hoa phi mang ý cười nói: "Trái lại còn đem bản cung lợi dụng hoàn toàn, phần năng lực này, cũng thật không thể coi thường."

Lâm Lang một bộ dáng khiếp sợ: "Hoàng hậu nương nương thông minh như vậy?"

Hoa phi nghĩ nghĩ, bỗng nhiên vỗ tay cười nói: "Bản cung vẫn là xem nhẹ Hoàng hậu nương nương, lúc này, còn có một lối ích khác đâu, vừa rồi cư nhiên không tính đến!"

Lâm Lang ngốc hồ hồ hỏi: "Còn có lợi ích? Nương nương, còn có một lợi ích gì?"

"Lúc trước là ai làm cho Hoàng hậu nương nương đem cung quyền phân tán ra ngoài?" Sóng mắt Hoa phi lưu chuyển, trong lúc nói cười theo vài phần thâm ý: "Là ai đem trách nhiệm giáo dục Đại công chúa kéo qua?"

"Nếu là một chuyện thì là Thái Hậu nương nương sơ sót, như vậy xảy ra hai chuyện, dù sao Thái Hậu nương nương cũng phải có chút biểu hiện, hoặc là lựa chọn không cầu tình cho Hiền phi, hoặc là đoạn thời gian gần đây không bao giờ nhúng tay chuyện hậu cung nữa, vị hoàng hậu nương nương này của chúng ta, thật đúng là tính kế rất tốt a."

Trần Mạn Nhu hiểu thuận, đem các loại sai lầm đều kéo đến trên người mình, Thái Hậu đuối lý, nàng lại nghĩ làm sao cũng phải Hiền phi phóng xuất, hoặc là muốn Trần Mạn Nhu đem cung quyền giao ra, một thời gian ngắn, thật đúng là không tiện mở miệng.

Trừ phi, Thái Hậu nương nương không cần mặt mũi, muốn thoải mái nói với người trong thiên hạ, nàng cùng con dâu tranh quyền, nàng muốn quang minh chính đại thiên vị nhà mẹ đẻ. Thái hậu thích quyền, nhưng cũng không phải không cần mặt mũi.

Mà Hoàng thượng cũng không phải kẻ ngốc, khẳng định là rõ ràng Trần Mạn Nhu chịu ủy khuất. Sau đó, trong lòng đối với Trần Mạn Nhu quý trọng, tất nhiên là sẽ càng coi trọng Hoàng hậu nương nương thiện tâm hiếu thuận.

Được rồi, như vậy tính ra, Hoàng hậu trong chuyện này, thật đúng là nhất cử thất tiện. Có thể từ tòng nhị phẩm phi vị, lên tới vị trí Hoàng hậu vị, quả nhiên là người thông minh. Xem ra, trong khoảng thời gian này mình vẫn nên trước không cần hành động thiếu suy nghĩ.

Không có mười phần năm chắc, tốt nhất là không cần cùng Hoàng hậu nương nương chống đối. Bằng không, phải cùng Hiền phi Thục phi có chung một kết cục.

HẬU CUNG MƯU SINH KẾ

Tiểu Nhiên Hoa Khai

www.dtv-ebook.com

Chương 173: Dạy Con

Nếu Trần Mạn Nhu biết Hoa phi tổng kết nàng được "thất tiện", khẳng định sẽ cười tủm tỉm nói, đó đều là trùng hợp. Bất quá, Trần Mạn Nhu không biết, lúc này nàng đang vì một việc khác mà phát sầu đầu. Năm trước trong cung phóng xuất một đám cung nhân, lúc này nhân thủ có chút không đủ dùng, tuy rằng không đến mức làm cho nhóm chủ tử hậu cung không có người dùng, nhưng cũng có chút căng thẳng, thật nhiều địa phương nhân thủ đều điều động đi rồi. Cho nên, bắt đầu tiểu tuyển.

Loại chuyện tiểu tuyển này thao tác tốt, cũng là có thể từ giữa thủ một ít ích lợi. Trần Mạn Nhu phát sầu chính là, tiểu tuyển lần này, hẳn là giao cho ai tới chủ sự đầu? Chính mình một vị hoàng hậu đi làm, không khỏi có chút hạ giá.

Toàn bộ hậu cung, không có ai tôn quý hơn so với hoàng hậu. Đương nhiên, Từ An không thuộc phạm trù hậu cung, nàng đã siêu việt hậu cung. Sau đó người tôn quý nhất nhìn người khác chường quản cung vụ, mình lại đi chọn lựa cung nữ nội thị, cái này nói ra đi cũng không còn mặt mũi đi gặp người.

"Nương nương, Lý phi phái người lại đây." Đang lúc Trần Mạn Nhu phát sầu, Lập Xuân liền tiến vào thông báo, Trần Mạn Nhu giương mắt nhìn nhìn, Lập Xuân rất có ánh mắt tiến lên nói: "Đến là đại cung nữ bên người Lý phi, nói trong cung Lý phi thiếu chút băng, lục điện □ tử quý trọng, chịu không nổi nhiệt khí, cho nên cầu Hoàng hậu nương nương cấp nhiều khối băng chút."

Trần Mạn Nhu ngẩng đầu nhìn nhìn ngoài cửa sổ, lúc này đã là giữa tháng bảy, tháng bảy lưu hỏa, nhiệt khí đã sớm không còn bao nhiêu được không? Huống chi, lại sắp đến buổi tối, tiểu hài tử lại không thể dùng băng đi?

"Mạnh tiếp dư đâu?" Trần Mạn Nhu nhăn mặt nhíu mày hỏi, Lục điện hạ là thân nhi tử của Mạnh tiếp dư, Mạnh tiếp dư sẽ không đứng nhìn Lý phi cho Lục hoàng tử dùng khối băng đi?

"Mạnh tiếp dư hôm nay va chạm Lý phi nương nương, bị Lý phi nương nương trách phạt, bây giờ còn ở Dực Khôn cung lần phạt châu." Lập Xuân thấp giọng nói, Trần Mạn Nhu xoa xoa mi tâm, hắt muội, thật tình nhện không được bạo thô miệng a. Nữ nhân mới tiến cung, đều ra yêu thiêu thân!

Hiền phi rất bừa bãi, Thục phi rất thích trang, Hoa phi rất thông minh, Lý phi rất xuân, còn có một Kim phi thích đi lộ tuyến bệnh Tây Thi. Chẳng lẽ không có một người bình thường chút sao? Tỷ như nói, nhân rồi không có việc gì làm thì ở tại cung điện mình ngoạn đếm kiến?

"Quản bồn băng là ai?" Trần Mạn Nhu trầm giọng hỏi, Lập Xuân nghĩ nghĩ mới nói: "Là Huệ phi nương nương."

"Đến hỏi Huệ phi, Lý phi nơi đó phân lệ có đủ hay không." Trần Mạn Nhu đưa tay bưng ly trà nhấp một ngụm: "Nếu đủ, vậy người đi Dực Khôn cung đi một chuyến, nói bản cung muốn ăn phạt thủ tô Mạnh tiếp dư làm, để cho Mạnh tiếp dư làm tốt đưa đến đây cho bản cung. Mặt khác, bản cung nhiều ngày không thấy Lục hoàng tử, Tứ điện hạ cũng rất tưởng niệm lục đệ của hã, đem Lục điện hạ cũng mang lại đây cho bản cung nhìn một cái."

Lập Xuân lên tiếng, xoay người đi ra ngoài làm việc.

Đến sắc trời sắp tối, Lập Xuân mới trở về, vừa hầu hạ Trần Mạn Nhu dùng bữa tối, vừa hội báo hành trình của mình: "Huệ phi nương nương

mang hết sổ sách để cho nô tỳ xem, băng ở Dực Khôn cung là dựa theo phân lệ mà đưa, Mạnh tiệp dư một ngày một khối, Lý phi là một ngày ba khối, Lục hoàng tử bởi vì tuổi nhỏ, một ngày hai khối. Lại bảo thái giám đưa băng ở Nội Vụ phủ lại đây hỏi, xác định không ai ở trung gian tham ô, đưa đi qua ước chừng phân lượng."

"Lý phi bên kia nói như thế nào?" Trần Mạn Nhu uống xong một ngụm canh cuối cùng, vừa lau miệng Tiểu tứ, vừa tùy ý hỏi, Tiểu tứ mở mắt to tò mò nhìn Lập Xuân, đem nàng lời nói đều nghe được.

Đây là bắt đầu từ sau tháng sáu năm nay, lúc trước Trần Mạn Nhu cảm thấy Tiểu tứ nhỏ tuổi, cho nên chuẩn bị chờ thời điểm Tiểu tứ bảy tám tuổi lại cho hắn tiếp xúc chuyện hậu cung. Nhưng Trần Mạn Nhu lại làm hoàng hậu trước nhiều năm so với nàng dự đoán.

Hoàng hậu cùng quý phi không đồng dạng, quý phi có thể tránh ở phía dưới hoàng hậu tính kế người khác. Nhưng là làm hoàng hậu, bị người khác tính kế càng nhiều.

Huống chi, Tiểu tứ hiện tại đã sáu tuổi, đã bắt đầu đi học. Cho nên, Trần Mạn Nhu quyết đoán đem kế hoạch làm trước, ngày thường thời điểm mình xử lý cung vụ, cũng để cho Tiểu tứ dự thính một chút, đương nhiên, Tiểu tứ tuyệt đối không thể đem chuyện này nói ra.

"Nô tỳ hỏi người bên người Lý phi, buổi sáng Lý phi thả hai khối băng, dùng đến giữa trưa lại thả một khối, như vậy đến thời điểm giữa buổi chiều sẽ không còn, sau đó mấy ngày này là trực tiếp đem phân lệ của Mạnh tiệp dư nơi đó mang đi dùng, Mạnh tiệp dư từ khi vào tháng bảy chưa từng dùng qua băng."

Cứ như vậy, Lý phi còn nói mình không dùng đủ băng, hơi kém không đem phần của Lục hoàng tử cũng lấy dùng.

Trần Mạn Nhu đem Tiểu ngũ ăn no ôm đến bên người, để cho Tiểu tứ đỡ Tiểu ngũ ở nhuyển tháp đi đường. Nghĩ nghĩ, quay đầu nói với Lập Xuân: "Ngày mai người đi Dực Khôn cung nói Lý phi một tiếng, nói bản cung nghe nói Lý phi yêu thích Phật hiệu, cho nên muốn để cho Lý phi sao chép mấy cuốn kinh Phật cho bản cung. Người đợi lát nữa tìm quyển đặc biệt đây, tìm năm ba bản, ngày mai đưa qua cho Lý phi."

"Vâng, nương nương." Lập Xuân cười lên tiếng, Trần Mạn Nhu cũng không phải là người tốt, gần đây nàng là hoàng hậu, việc này nếu nàng không hỏi, chờ Mạnh tiệp dư tự mình nháo ra, mất mặt cũng không riêng gì một mình Lý phi. Huống chi, Lục hoàng tử tuy rằng dưỡng ở bên người Lý phi, ngọc điệp cũng không có sửa, Mạnh tiệp dư coi như là có hoàng tử bàng thân. Thứ hai, lúc trước thời điểm Thục phi Mạnh Thiển Thiển thỉnh Trần Mạn Nhu đi Dực Khôn cung nói chuyện, vẫn là Mạnh tiệp dư nghi Mạnh tiệp dư lúc ấy bán Trần Mạn Nhu một cái hảo, Trần Mạn Nhu lúc này chiếu cố Mạnh tiệp dư, coi như là trả nhân tình.

Tiểu ngũ hi hi ha ha mang hồ vải ném vào người Tiểu tứ, Tiểu tứ cười đưa tay tiếp nhận hồ vải, niết khuôn mặt Tiểu ngũ: "Muội muội, gọi ca ca, ca ca cho người ăn cao cao."

Tiểu ngũ quay đầu nhìn cái bàn, bàn ăn vừa dọn xuống, đừng nói điểm tâm, ngay cả mâm chén cũng không có. Mà trên nhuyển tháp để vài vật nhỏ, lại để một quyển sách, một xấp giấy, một nghiên mực một cây bút lông, còn nói điểm tâm đâu, ngay cả một bình trà không có.

Vì thế, Tiểu ngũ quay đầu không quan tâm Tiểu tứ. Tiểu tứ đưa tay tóm đai lưng Tiểu ngũ đem Tiểu Ngũ đi đến bên người Trần Mạn Nhu tóm trở về: "Tiểu ngũ ngoan ngoãn, phòng bếp có điểm tâm nga, ca ca có thể đi phòng bếp lấy điểm tâm."

Tiểu ngũ xoay tròn mắt, mặt ngây thơ tràn đầy nghiêm túc, suy nghĩ trong chốc lát, ước chừng cảm thấy ca ca nhà mình nói là thật sự, vì thế, lộ

ra tươi cười "Vô xỉ", ngọt ngào ngất ngất hô: "Ca ca, Tiểu ngũ ăn cao cao ~ "

Sau khi ăn bữa tối nửa canh giờ, đều là thời gian Trần Mạn Nhu cùng người thân nói chuyện ngoạn nhạc. Cho nên, đám người Lập Xuân rất có ánh mắt đi xuống.

Trần Mạn Nhu ở một bên thổi phù một tiếng cười ra, đưa tay xoa xoa đầu Tiểu tứ: "Muội muội người hôm nay ăn ba khối, lúc này lại vừa ăn bữa tối, người uy nàng ăn điểm tâm, buổi tối sẽ không thoải mái."

Tiểu tứ vội vàng lắc đầu: "Ta đây sẽ không đi lấy."

Tiểu ngũ nghe ra ý tứ Tiểu tứ, lập tức mất hứng, trừng mắt nhìn Tiểu tứ: "Ca ca phá hư!"

"Tiểu tứ vừa rồi nhưng là cam đoan lấy điểm tâm cho muội muội, lúc này lại không tuân thủ hứa hẹn, ngày sau muội muội người liền không thể tin được người. Lúc trước tiên sinh các người không phải đã nói một câu sao? Nhân vô tín, bất tri kỳ khả dã (1). Còn có câu là nuốt lời nhiều hĩ, có thể vô phi hồ? Lúc trước khi người trả bài cho mẫu hậu đã giải thích qua, lúc này tại sao tự mình lật lọng đâu?"

(1) “Nhân vô tín, bất tri kỳ khả dã. Đại xa vô nghệ, tiểu xa vô ngọt, kỳ hà dĩ hành chi tai? – Người mà không giữ điều ước hẹn, không biết người ấy có thể ra sao. Xe lớn mà không có đòn gỗ ngang (nghê), xe nhỏ mà không có đòn gỗ cong (ngọt), xe làm sao mà đi được? (Vi Chính, câu 22).

Cái xe lớn như xe bò phải có đòn gỗ ngang đóng vào hai càng để buộc con bò vào. Cái xe nhỏ như xe ngựa thì cần đòn gỗ cong để buộc ngựa vào. Nếu không có những cái đó, xe lớn, xe nhỏ đều vô dụng. Đòn nghệ, đòn ngọt cần cho cái xe, thì đức tín cũng cần cho con người trong xã hội. Đức tín là mẫu chốt cho mọi người tín nhiệm vào. Người không có đức tín (không tạo được niềm tin) cũng thành người vô dụng.

Trần Mạn Nhu chậm rãi nói, trên mặt nhất phái nhu hòa. Sắc mặt Tiểu tử đỏ hồng, có chút ngượng ngùng, Trần Mạn Nhu còn nói thêm: "Huống chi, quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy, người không phải vẫn nói, muốn làm một người quân tử sao?"

"Mẫu hậu, là con làm sai." Tiểu tử là đứa trẻ tốt, nhận thức được mình sai lầm, lập tức hận lỗi, nhưng là nhìn nhìn tiểu muội muội, lại không biết nên làm sao sửa lại, liền xin giúp đỡ nhìn Trần Mạn Nhu.

Trần Mạn Nhu xoa hai má hảnh: "Người có nói với muội muội, là khi nào thì đi lấy điểm tâm cho nàng hay không?"

Nàng tuy rằng tính đem con cấp dạy thành nhân quân, nhưng là, nàng cũng không hy vọng con quá ngược quá thiên chân, như vậy sẽ chết nhanh hơn. Nhân quân thông minh, hoặc là nhân quân phúc hắc, đây mới là mục tiêu chung cực.

Ánh mắt Tiểu tử lập tức sáng lên, vội vàng lắc đầu: "Ta chưa nói, ta đây ngày mai lấy điểm tâm cho muội muội."

"Vậy người có nghĩ tới hay không, trước khi người đi lấy, người khác đã đem điểm tâm bưng lại đây đâu? Khi đó nơi này có điểm tâm, cùng điểm tâm người bưng lại, muội muội lựa chọn người khác trước thì làm sao bây giờ?" Trần Mạn Nhu tiếp tục kiên nhẫn hỏi: "Hoặc là nói, trước lúc người lấy lại đây, muội muội đã ăn no, không muốn ăn điểm tâm người lấy tới, vậy người lại nên làm cái gì bây giờ?"

Tiểu tử lại nhíu một khuôn mặt nhỏ nhắn, tiếp tục khổ tư.

"Vậy mẫu hậu khiến cho những người khác không cần mang điểm tâm lại đây, chờ ta ngày mai lấy qua cho muội muội ăn lại để cho các nàng bưng lại đây." Tiểu tử suy nghĩ trong chốc lát, mặt mày loay loay nói, Trần Mạn Nhu đưa tay trạc trạc ót hảnh: "Mẫu hậu vì sao phải giúp người? Nếu là người khác, bọn họ có thể giúp người hay không?"

"Bởi vì ta là con mẫu hậu, cho nên mẫu hậu sẽ giúp ta." Tiểu tứ là đứa nhỏ thông minh, không cần trả lời vấn đề thứ hai liền hiểu được ý tứ Trần Mạn Nhu, khuôn mặt nhỏ nhắn còn có chút ảm đạm.

Trần Mạn Nhu đưa tay ôm hân vào lòng: "Cho nên, người phải nghĩ biện pháp làm cho những người khác cũng giúp người. Liền tỷ như nói, lúc này Lập Xuân ở trong này, người muốn cho nàng giúp người chiếu cố, nên làm như thế nào?"

"Ta phân phó nàng là được." Tiểu tứ lập tức hồi đáp, Trần Mạn Nhu gật gật đầu: "Như vậy là đúng, nhưng lại không đúng. Nói như người, là vì Lập Xuân là cung nữ bên người mẫu hậu, người cũng là chủ tử của nàng, cho nên nàng khẳng định sẽ nghe lời người. Nói người không đúng, còn là vì Lập Xuân là cung nữ bên người mẫu hậu, mà cũng không phải là của người, nếu mẫu hậu nói Lập Xuân không thể giúp người, nàng vẫn là không thể giúp người."

Vẻ mặt Tiểu tứ hiểu ra gật gật đầu: "Ta đây làm cho Tô Thăng Thư bọn họ hỗ trợ, bọn họ liền khẳng định nghe ta."

"Đúng rồi, là như thế, bởi vì Tô Thăng Thư là người của người." Trần Mạn Nhu gật gật đầu, vốn nàng là muốn nói ý tưởng này vẫn không đúng, nhưng là ngẫm lại Tiểu tứ ở tuổi này, muốn hiểu được vấn đề lòng người phức tạp này, còn phải đợi hai năm nữa, cho nên liền nuốt xuống những lời này, thay đổi một cái vấn đề: "Người còn nghĩ, nếu người muốn cho người Nhị hoàng huynh hỗ trợ đâu?"

Mặt mày Tiểu tứ đều rồi rằm thành một đoàn, suy nghĩ trong chốc lát, rất là uể oải lắc đầu: "Nhị hoàng huynh sẽ không nghe ta, hân lại không giống như mẫu hậu đối xử tốt với ta, cho nên Nhị hoàng huynh khẳng định sẽ không giúp ta chiếu cố."

"Nếu Nhị hoàng huynh người đã biết một lát cũng đang cần phải có người hỗ trợ, người giúp hănh, vậy hănh có thể giúp người hay không?" Trần Mạn Nhu thuận thuận hướng dẫn, ánh mắt Tiểu tứ lập tức sáng một chút, nhanh chóng gật đầu: "Có thể sẽ giúp ta."

"Nếu Nhị hoàng huynh người vừa mới muốn một đồ vật, vừa vặn người có, người đem thứ này đưa cho hănh, vậy hănh có thể giúp người chiếu cố hay không?" Trần Mạn Nhu tiếp tục hỏi, Tiểu tứ nghĩ nghĩ, mím môi gật đầu: "Ý tứ mẫu hậu ta hiểu được, mẫu hậu là người chí thân của ta, cho nên sẽ vô điều kiện giúp ta, đám người Lập Xuân là hạ nhân của mẫu hậu, cho nên cũng sẽ nghe ta, Tô Thăng Thư bọn họ là hạ nhân của ta, cho nên cũng tuyệt đối sẽ nghe ta, mà người khác, hoặc là dùng ích lợi đến đổi lấy giúp đỡ, hoặc là dùng điều kiện đến đổi lấy giúp đỡ, giống như mẫu hậu nói, thiên hạ không có bữa ăn không phải trả tiền. Đúng hay không?"

"Đúng, Tiểu tứ thật thông minh." Trần Mạn Nhu ở trên trán Tiểu tứ hôn một cái nói, Tiểu ngũ ở một bên nhìn mẫu thân mình cùng ca ca chỉ lo nói nói, cũng không quan tâm mình, còn có chút tức giận, đứng lên ôm cánh tay Trần Mạn Nhu a a kêu: "Mẫu hậu! Ca ca!"

"Nữ nhi ngoan, mẫu hậu đến chơi trò chơi với người?" Trần Mạn Nhu quay đầu néo néo mũi Tiểu ngũ cười nói, Tiểu ngũ lập tức vui vẻ ra mặt, liên tục gật đầu: "Chơi trò chơi! Hợp lại đồ!"

Trần Mạn Nhu cười nói: "Hảo, hợp lại đồ. Lập Xuân, đem hợp lại bảng vẽ mang lại đây." Hướng ra phía ngoài hô một tiếng, Trần Mạn Nhu lại quay đầu nhìn Tiểu tứ: "Hôm nay không phải còn có công khóa sao? Người hiện tại đi viết, cũng không thể phân tâm."

Tiểu tứ gật gật đầu, chuyển tới tiểu điểm bên kia, mang giấy bắt đầu luyện chữ. Trần Mạn Nhu mỉm cười nhìn nhìn Tiểu tứ, bế Tiểu ngũ đến bên kia đi chơi hợp lại đồ. Trong khoảng thời gian ngắn, bên trong liền chỉ nghe

thấy thanh âm ba ba rất nhỏ Tiểu ngũ mang hộp lại bâng vể chàng cùng một chỗ cùng với thanh âm Trần Mạn Nhu cúi đầu nói chuyện.

HẬU CUNG MƯU SINH KẾ

Tiểu Nhiên Hoa Khai

www.dtv-ebook.com

Chương 174: Cúc Yến

"Nường nường, Từ An cung Như Ý tỷ tỷ cầu kiến." Trần Mạn Nhu đang cắt y phục cho Tiểu ngũ, thì thấy Lập Thu cười hì hì vào cửa, sau khi hành lễ nói: "Nô tỳ hỏi một chút, Như Ý tỷ tỷ nói, là Thái Hậu nường nường có chuyện phân phó."

"Thỉnh nàng vào đi." Trần Mạn Nhu hơi hơi nhăn mặt nhú mày, sắp đến mười lăm tháng tám, Thái hậu lại muốn nháo ra chuyện gì?

Rất nhanh, Như Ý mặc y phục màu xanh vào cửa, lộ ra gương mặt cười khanh khách, sau khi hành lễ nói: "Hoàng hậu nường nường, Thái Hậu nường nường nói, hoàng trang vừa đưa tới mấy sọt cua, bọn chúng đều là vừa lớn vừa mập, lại đúng dịp ngự hoa viên kim cúc nở rộ, cho nên Thái Hậu nường nường muốn tổ chức thưởng cúc yến."

"Thưởng cúc yến?" Trần Mạn Nhu dừng một chút cười nói: "Nhưng thật ra bản cung rất không nhân lực, cảnh đẹp như vậy, cư nhiên cũng không nghĩ tới để cho tỷ muội trong cung vui vẻ một chút. Thái Hậu nường nường nhưng là nói muốn tổ chức ở đâu? Mời những người nào? Còn có yến hội này an bài cái gì, cần phải có bản cung hỗ trợ?"

"Ý tứ Thái Hậu nường nường là, Hoàng hậu nường nường ngài là nhất cung đứng đầu, việc này Thái Hậu nường nường cũng chỉ là đề nghị, còn lại tùy Hoàng hậu nường nường an bài. Về phần muốn mời ai, cung phi ngoài tứ phẩm đều có thể đi. Còn có, Thái Hậu nường nường nói, nàng thật lâu chưa gặp qua bọn lão tỷ muội ngoài cung, lúc này vừa vặn mời các nàng tiến cung. Đây là danh sách, thỉnh Hoàng hậu nường nường xem qua."

Như Ý cười nói, đem danh sách đệ đi lên, Trần Mạn Nhu tiếp nhận danh sách, phía trên tên đầu tiên viết chính là Trung Dũng bá phu nhân, đó là đệ muội Từ An thái hậu, mẹ ruột Đường Uyển Nhi. Tên thứ hai là Thuần vương phi, tên thứ ba là Trang quận vương phi, tên thứ tư là Định Quốc hầu phu nhân, cũng chính là mẹ cả Thục phi.

Dựa theo thân phận địa vị, Thuần vương phi hẳn là thứ nhất, sau đó là Đoan vương phi, Từ An thái hậu trái lại thất tốt, đem đệ muội nhà mẹ đẻ mình viết đầu tên. Danh sách này nếu truyền lưu ra ngoài, trong lòng Thuần vương phi cùng Đoan vương phi khẳng định là không thoải mái.

"Bản cung đã biết, đợi lát nữa bản cung sẽ cho người đi viết bái thiếp." Trần Mạn Nhu gật gật đầu, đem danh sách nhét vào cổ tay áo, chuẩn bị lập tức hủy thi diệt tích, quay đầu lại viết một lần.

"Mấy ngày trước đây bản cung đến Ngự Hoa viên đi dạo, phát hiện Thiên Thu đình bên kia cảnh sắc vẫn không tệ, vừa vặn tổng quản Ngự Hoa viên nói, vài ngày trước kim trần cúc nở hoa rồi, không bằng cho hân đem hoa cúc đều đưa đến bên kia, Như Ý cô nương trở về hỏi Thái Hậu nương nương một chút?"

Ngưng mi suy nghĩ trong chốc lát, Trần Mạn Nhu lại nói tiếp: "Về phần cua, trước đưa đến Ngự Thiện phòng. Để cho hoàng trang đưa tới một ít hoa cúc, làm ra một bàn cúc hoa yến, mặt khác an bài người Đa Nhạc thự biểu diễn hai bài ca múa, an bài như vậy, cũng không biết Thái Hậu nương nương hài lòng hay không."

Trên mặt Như Ý mang theo cười, hành lễ với Trần Mạn Nhu nói: "Nô tỳ xin nghe, Hoàng hậu nương nương an bài là lại chu toàn. Chính là, nô tỳ bất quá là người truyền lời, không dám vọng ngôn Thái Hậu nương nương, cho nên cũng không dám tùy ý nói gì với Hoàng hậu nương nương."

"Uh, người trái lại là người cần cần thận thận." Trần Mạn Nhu nhìn nhìn nàng cười nói, quay đầu phân phó Lập Đông: "Đi đến hộp trang điểm của bản cung lấy hộp son lại đây."

Lập Đông lên tiếng, rất nhanh cầm hộp son đi ra. Trần Mạn Nhu tự mình đưa cho Như Ý: "Bản cung nhìn trên người người trái lại mộc mạc, tuổi trẻ, trang điểm mới nhiều hấp dẫn, son này là Nội Vụ phủ mới đưa đến, bản cung còn chưa có dùng."

Như Ý vội vàng tạ ơn, Trần Mạn Nhu khoát tay: "Bất quá một chút vật nhỏ mà thôi, Như Ý cô nương đi một chuyến cũng là vất vả, Lập Đông người tiễn Như Ý cô nương xuất môn đi thôi."

Chờ Như Ý cùng Lập Đông ra cửa, Trần Mạn Nhu mới nhin không được bữu môi, lão thái bà thực sẽ tìm việc, lúc này làm cái gì thường cục yển? Nếu là trong yển hội, nàng trước mặt nhiều người như vậy mặt đề nghị phải phóng xuất Hiền phi, mình phai ứng đối như thế nào?

Nói không được? Đó là bác mặt mũi Thái hậu, nói không chừng sẽ bị mang tội danh bất hiếu. Còn đặc tội Trung Dũng bá phu nhân, lại nghiêm trọng chút, nói không chừng này vương phi gì đó, ấn tượng với mình cũng sẽ hỏng mất, ngày sau mình có thể phiền toái.

Nhưng là nếu nói được, người đó đi cùng Hoàng thượng cầu tình? Loại chuyện này, nàng có thể xuất đầu đầu? Lúc trước nhưng là Hoàng thượng chính miệng nói phải cấm chừng Hiền phi nửa năm, thế này mới hơn hai tháng, mình đi qua cầu tình không phải tìm bất mãn sao? Cho dù là Hoàng thượng cho mình mặt mũi, ngày sau mình bị ủy khuất, Hoàng thượng có thể ngốc không kỷ vì mình xuất đầu sao?

Tuy nói rằng nếu Hoàng thượng thực đáp ứng mình cầu tình, đối với mình mà nói đây là một chuyện rất có mặt mũi. Nhưng đối với Hoàng thượng mà nói, là một chuyện thật mất mặt, thánh chỉ của Hoàng thượng

cũng có thể không đáng giá. Cho nên nói, mặt mũi nhất thời, đổi lấy ngày sau Hoàng thượng vắng vẻ, đó là việc kẻ ngốc mới có thể làm đi?

Xem ra, việc này vẫn là nhanh chóng nghĩ một biện pháp mới được a. Nếu có thể, mình cũng thật không muốn tham gia thưởng cúc yến này.

Trần Mạn Nhu càng nghĩ càng buồn bực, đem danh sách kia túm ra vo tròn trực tiếp ném tới bên cạnh nhụyễn tháp, thuận tay cầm châm tuyến tiếp tục là y phục cho khuê nữ bảo bối. Chờ thời điểm Lập Đông trở về, Trần Mạn Nhu đã không sai biệt lắm làm tốt một cái tay áo.

"Nương nương, nô tỳ hỏi qua, là sau khi Thiên Thanh bên người Hiền phi nương nương đi qua Từ An cung, Từ An thái hậu mới nghĩ đến thưởng cúc yến." Lập Đông có chút cảm giận nói: "Hiền phi nương nương xem ra cũng không thành thật!"

"Nàng có thể thành thật mới là lạ." Trong lòng Trần Mạn Nhu hừ hừ hai tiếng, việc này, quả nhiên cùng Hiền phi thoát không được quan hệ.

"Nương nương, vậy hiện tại chúng ta nên làm cái gì bây giờ?" Lập Đông có chút sốt ruột hỏi, việc này thật sự là Hiền phi khuyến khích ra, nói không chừng Hiền phi sẽ được phóng xuất, đến lúc đó, Từ An thái hậu duy trì Hiền phi, địa vị nương nương nhà mình có thể nguy hiểm.

"Ngô, hôm nay Hoàng thượng không đến đây?" Trần Mạn Nhu mang theo trung y nhìn nhìn, trên cổ tay áo lại thêm mấy đóa hoa đi, y phục tiểu hài tử thôi, chính là hoạt bát tiên diễm một ít mới tốt.

"Lưu Thành tổng quản không phái người lại đây nói." Lập Đông mân mân môi nói, không lại đây thông tri, thì phải là Hoàng thượng không đến.

Trần Mạn Nhu dừng một chút, chia chia cục giấy trên tháp: "Người đi đem danh sách kia viết lại một lần, dựa theo thân phận địa vị mà viết, nên mấy phẩm liền viết mấy phẩm, đừng biến thành tôn ti cao thấp hỗn loạn."

"Là." Lập Đông đi qua cầm cục giấy kia, Trần Mạn Nhu bưng ly trà nhấp một ngụm nước còn nói thêm: "Để cho Lập Xuân cùng Lập Hạ dựa theo người danh sách viết bài thiếp, sau đó phân trình tự trước sau đưa đến các quý phủ, nói rằng Từ An thái hậu già đi, thích náo nhiệt, các nhà nếu có tiểu hài tử, đặc biệt là tiểu cô nương, liền mang lại đây."

"Nương nương?" Lập Đông có chút nghi hoặc, Trần Mạn Nhu khoát tay: "Đi thôi, nói như vậy, nhất là tiểu cô nương mười hai mười ba tuổi, Từ An thái hậu thích tuổi này, không thấy Đại công chúa đặc biệt được sủng ái sao? Nhị công chúa nhưng là so ra kém ngay cả một ngón tay của Đại công chúa."

"Vâng, nô tỳ tuân chỉ." Lập Đông không được nương nương nhà mình giải thích, trên mặt có chút nghi hoặc, bất quá thấy Trần Mạn Nhu không tính giải thích, nàng cũng không hỏi. Lại đợi trong chốc lát, thấy Trần Mạn Nhu không có gì phân phó, mới xoay người ra cửa, cho Lập Thu tiến tới hầu hạ, còn nàng lại đi tìm Lập Xuân cùng Lập Hạ viết bài thiếp.

Đến ngày buổi sáng hôm sau, một xấp bài thiếp mới xem như viết xong, nhóm phi tần trong cung là không cần đưa. Chỉ đưa ngoài cung, việc này giao cho người khác Trần Mạn Nhu cũng lo lắng, cho nên trực tiếp để cho Lập Xuân cùng Lập Đông đi.

Nên nói như thế nào, hai người này đều thông minh, cũng không cần đặc biệt dặn dò, cho nên Trần Mạn Nhu rất yên tâm.

Lập Hạ cùng Lập Thu lại đi thông tri phi tần các cung, phi tần đã ngoài tứ phẩm, bỏ Trần Mạn Nhu cùng Hiền phi bị cấm chường, tổng cộng có hai mươi tư vị, Trần Mạn Nhu còn phải lo lắng này cục hoa yến cần bày mấy bàn tiệc rượu.

Phân phó từng mục sự tình một đi xuống, thời gian một ngày cũng trôi qua.

Tối gần bữa tối, Lưu Thành lại đây truyền chỉ, nói là Hoàng thượng muốn lại đây. Trần Mạn Nhu kêu Tiểu tứ lại đây: "Người đã nhiều ngày công khóa có chỗ nào nghi hoặc không rõ?"

Tiểu tứ nháy mắt mấy cái: "Không có a, mẫu hậu, tiên sinh vẫn khen ta thực thông minh, sau khi công khóa của ta làm xong tiên sinh phê chữa, có gì không rõ, ngày hôm sau tiên sinh sẽ nói cho ta."

Tuy rằng nói tiên sinh là xài chung, nhưng Tiểu tứ hiện tại xem như đích tử, tiên sinh tự nhiên cũng sẽ không bỏ qua Tiểu tứ.

"Vậy người nhanh chóng tìm vài chỗ không rõ." Trần Mạn Nhu phân phó, Tiểu tứ chớp chớp mắt: "Mẫu hậu, tìm làm cái gì?"

"Buổi tối phụ hoàng người qua đến, người thỉnh giáo phụ hoàng người." Trần Mạn Nhu thấp giọng nói: "Phụ hoàng người là người bác học đa tài, người là con của hần, hướng hần thỉnh giáo, để cho hần chỉ đạo người công khóa là thực bình thường."

Tiểu tứ cũng thật sự là đứa nhỏ thông minh, ngẫm lại mình ngày thường thời điểm được Ngũ đệ thỉnh giáo cái loại vấn đề đều thỏa mãn hưng phấn, liền tự cho là hiểu được ý tứ Trần Mạn Nhu, không phải là vô mông ngựa phụ hoàng sao? Cái này có thể.

"Mẫu hậu người yên tâm, đợi lát nữa ta nhất định hướng phụ hoàng thỉnh giáo công khóa, tiên sinh nói, phụ hoàng viết chữ rất khí thế rất đẹp, ta muốn thỉnh phụ hoàng chỉ đạo một chút." Tiểu tứ cười hì hì nói, Trần Mạn Nhu trạc trạc trán hần: "Người có chừng mực là tốt rồi, không thể quá mức dây dưa phụ hoàng người."

"Mẫu hậu, ta có chừng mực." Xoa xoa cái trán, Tiểu tứ nhảy xuống nhuyển tháp: "Vậy mẫu hậu ta đi về trước đọc sách a." Nói xong liền sôi nổi tiêu sái xoay người, Trần Mạn Nhu nhìn bật cười, quả nhiên vẫn là đứa nhỏ.

Để cho tiểu phòng bếp chuẩn bị món ăn Hoàng thượng thích ăn, nghĩ đến lúc trước Từ An thái hậu nói đến cua, Trần Mạn Nhu sai người cũng chưng mấy con, hoàng trang đưa tới đồ vật, không riêng gì Từ An thái hậu bên kia có. Vĩnh Thọ cung nàng, cũng có không ít.

Lại cho người chuẩn bị rượu hoa cúc, Trần Mạn Nhu mới đi phòng tắm rửa thay y phục.

"Hoàng thượng." Trần Mạn Nhu vẫn đứng ở cửa chờ, thấy Hoàng thượng vào cửa, trên mặt lộ ra kinh hỉ tươi cười, lập tức liền đón đi qua. Hoàng thượng vội vàng đỡ lấy nàng không cho nàng hành lễ: "Như thế nào ở bên ngoài chờ?"

Vuốt mu bàn tay Trần Mạn Nhu lạnh lẽo, lại sờ sờ mặt nàng, đồng dạng lạnh lẽo, buổi tối tháng tám, độ ẩm thực thấp.

Hoàng thượng nhíu mày, có chút không vui: "Như thế nào cũng không mặc thêm y phục? Nhìn xem, đều đông lạnh thành như vậy! Người hầu hạ đâu? Một đám đều chết hết sao?"

Đám người Lập Xuân lập tức quỳ xuống, Trần Mạn Nhu vội vàng ôm lấy cánh tay Hoàng thượng, bĩu môi mất hứng nói: "Hoàng thượng ngài như thế nào có thể tùy ý phát giận đâu? Lập Xuân các nàng rất dễ bụng với ta, ta chỉ là quá nóng vội ..."

Sắc mặt ửng đỏ, liếc mắt nhìn Hoàng thượng, sóng mắt lưu chuyển, tình ý đổ xuống, môi đỏ mọng kiều diễm hơi hơi chu, thủy nhuận trơn mềm, câu lòng người ngựa, hận không thể lập tức cắn một ngụm.

"Hào hảo hảo, là trẫm không nên phát giận." Vợ chồng tiểu tình thú, Hoàng thượng vẫn rất thích ý phối hợp, lúc này nhéo nhéo lòng bàn tay Trần Mạn Nhu nói, lại quay đầu phân phó nói: "Đều đứng lên đi, lần này nướng nướng các người lên tiếng còn chưa tính, không có lần sau!"

"Vâng, nô tỳ biết sai." Vài cung nữ cùng kêu lên đáp, Trần Mạn Nhu vừa lôi kéo cánh tay Hoàng thượng vào phòng, vừa khoát tay với vài cung nữ sau lưng. Sơ Vũ các nàng lập tức đi tiểu phòng bếp, Lập Xuân cùng Lập Hạ đi theo vào phòng hầu hạ, Lập Thu ra phía sau tìm Tiểu tứ cùng Tiểu ngũ, còn Lập Đông lại cầm hà bao đánh thưởng mọi người đi theo Hoàng thượng tới.

"Hoàng thượng vài ngày không có tới chỗ thiếp, thiếp nhưng là rất tưởng niệm Hoàng thượng." Trần Mạn Nhu lôi kéo Hoàng thượng ngồi ở nhuyễn tháp, chính nàng đứng ở một bên niết cánh tay Hoàng thượng, trong mắt có lo lắng: "Nhưng là tiền triều nhiều việc? Hoàng thượng cũng phải chú ý thân thể mới được."

"Uh, lúc trước gian người Khiết Đan lại xâm nhập biên cảnh, trong lòng trẫm phiền chán, cũng không đến thăm Mạn Nhu, Mạn Nhu đừng nóng giận." Hoàng thượng cười vỗ vỗ mu bàn tay Trần Mạn Nhu, Trần Mạn Nhu vội vàng nói: "Thiếp làm sao là loại người không biết nặng nhẹ? Hoàng thượng quốc sự làm trọng, thiếp còn càng cao hứng đâu."

Thấy Hoàng thượng nghi hoặc, Trần Mạn Nhu cười nói: "Phu quân của ta là nhân vật nổi tiếng thiên sử tài đức sáng suốt nhân quân, phụ thân hài tử của ta là người trong thiên hạ nhân nghĩa tán dày rộng thánh chủ, ta cao hứng đều còn không kịp, làm sao có thể sinh khí Hoàng thượng đâu?"

Hoàng thượng cười ha ha, đưa tay捏捏 hai má Trần Mạn Nhu: "Mạn Nhu càng ngày càng biết nói chuyện, trẫm cũng thật cao hứng." Nói xong, quay đầu nhìn nhìn: "Hoảng Tuyên cùng Nghi Tuệ đâu?"

HẬU CUNG MƯU SINH KẾ

Tiểu Nhiên Hoa Khai

www.dtv-ebook.com

Chương 175: Xin Phép

Buổi sáng sau khi tiễn Hoàng thượng đi vào triều, Trần Mạn Nhu cùng Tiểu tứ Tiểu ngũ cùng nhau dùng đồ ăn sáng, sau đó, lại đưa Tiểu tứ đi đến trường. Tiếp theo chờ Thục phi các nàng lại đây sau, liền mang theo Tiểu ngũ cùng đi Từ An cung thỉnh an.

Đại công chúa sớm đi ra, thấy Tiểu ngũ biểu hiện cũng rất thân thiết.

Trần Mạn Nhu đánh giá y phục trên người Đại công chúa một chút, cười nói: "Đại công chúa hôm nay mặc y phục rất đẹp? Là gấm Tứ Xuyên tiến cống vài ngày trước làm thành đi? Ta nơi đó còn giữ một ít, quay đầu đưa qua cho Đại công chúa, lại làm một kiện áo khoác."

"Người tự mình giữ đi, cũng làm cho Tiểu ngũ một kiện. Y phục của Nghi An khá nhiều, vài ngày trước ai gia vừa cho người làm cho nàng một bộ y phục." Từ An thái hậu cười nói, Đại công chúa cười mặt mày loan loan: "Hoàng tổ mẫu nhưng là thương yêu ta nhất, mẫu hậu cũng yêu thương ta, y phục của ta quả thật là thực nhiều, không cần thêm nữa."

Thục phi ở một bên trêu ghẹo: "Đại công chúa bộ dáng xinh đẹp, mặt mày cùng tỷ tỷ của ta giống hệt nhau, đều cực tinh xảo, mặc y phục đẹp, giống như tiên nữ, rất là được người yêu thích, Thái Hậu nương nương cùng Hoàng hậu nương nương tự nhiên là xá đặc đả phần Đại công chúa."

Huệ phi cùng Đức phi đều không nói chuyện, Tam công chúa của Huệ phi tự nhiên là so ra kém Đại công chúa, lúc này nàng chưa nói chưa cũng đã là thực cho Đại công chúa mặt mũi, muốn nàng khen Đại công chúa, vậy

vẫn là quay đầu chờ Tam công chúa của nàng cũng có đãi ngộ này rồi nói sau.

Đức phi lại không muốn dính đến Đại công chúa, lúc trước tiên hậu chính là vẫn chèn ép nàng, lúc này Nhị công chúa dưới gối Đức phi lại là người yếu đuối nhất gan, không có gì có thể cùng Đại công chúa so sánh, cũng lười nói chuyện.

Còn Lan chiêu nghi lại là vừa cười vừa nói: "Thực phi tỷ tỷ nói rất đúng, Đại công chúa luôn luôn được người thích, làm cho người ta hận không thể đem mọi thứ cho Đại công chúa đâu, Tứ công chúa của thiếp đến trước mặt Đại công chúa, dám bị so giống như là tiểu nha hoàn."

Đại công chúa giương mắt nhìn nhìn Lan chiêu nghi, cũng không nói tiếp. Lan chiêu nghi này trước đây tuy rằng là người của tiên hậu, nhưng là tiên hậu cũng đã tạ thế, người nhà Lan chiêu nghi cũng sớm từ Chu gia chuộc thân đi ra, Lan chiêu nghi không có khuyết điểm bị người Chu gia nắm bắt, tự nhiên là sẽ không đi lấy lòng Đại công chúa .

Nàng tự nhận là mình tuy rằng không phải thực được sủng ái, nhưng là sinh hạ được nữ nhi nhưng cũng là công chúa, là huyết mạch hoàng gia, đãi ngộ lại cùng Đại công chúa là kém rất nhiều, sớm có chút bất mãn, lúc này lại cười nói: "Đáng thương Tứ công chúa của thiếp, đừng nói y phục bằng gấm Tứ Xuyên, liền ngay cả khăn tay bằng gấm Tứ Xuyên cũng không có một cái."

Khóe miệng Trần Mạn Nhu co rút, quay đầu nhìn Lan chiêu nghi: "Bản cung nhớ rõ, gấm Tứ Xuyên cũng là đưa tới Tứ công chúa nơi đó một thất đi?"

Lần này gấm Tứ Xuyên tiến thượng cũng không nhiều, liền ngay cả Trần Mạn Nhu nơi đó cũng chỉ là được ba thất mà thôi.

Lan chiêu nghi xoa xoa khoe mắt, cúi đầu nói: "Là có một, bất quá quá mấy ngày nay là tiết trung thu, thiếp dùng gấm Tứ Xuyên làm một kiện y phục cho Hoàng thượng."

Trần Mạn Nhu hết chỗ nói rồi, Từ An cũng không nói chuyện, Đại công chúa lại không biết nói cái gì. Bên trong im lặng một hồi lâu, Trần Mạn Nhu mới nhớ tới mình không hoàn thành chức trách sinh động không khí, vội vàng cười nói: "Thái Hậu nương nương, hai ngày trước ngài nói đến thưởng cúc yến, thiếp đang muốn cùng ngài thương lượng đâu."

"Nga, người đều an bài tốt?" Từ An thái hậu thực cảm thấy hứng thú hỏi, Trần Mạn Nhu cười gật gật đầu: "Bái thiếp đã phát ra ngoài, Như Ý cô nương đã cùng ngài nói qua đi? Định là buổi sáng ngày mai, vừa vặn giữa trưa có thể thưởng thức một chút cúc hoa yến. An bài ở Thiên Thu đình bên kia, mặt khác Đa Nhạc thự chuẩn bị hai bài ca múa, đến lúc đó cũng có thể trợ hứng. Thái Hậu nương nương người xem còn có cái gì phân phó sao?"

Từ An thái hậu bưng ly trà nhấp một ngụm, nghĩ nghĩ mới lắc đầu nói: "Đã không có, nếu người an bài tốt, vậy ai gia sẽ chờ ngày mai đi qua."

"Vâng, thiếp nhất định hảo hảo chuẩn bị, ngày mai a, nhất định làm cho Thái Hậu nương nương tận hứng." Trần Mạn Nhu cười nói, Đại công chúa ở một bên rất là cao hứng: "Hoàng tổ mẫu muốn tổ chức cúc hoa yến? Ta đây cũng có thể được tham gia?"

Thái hậu chần chờ một chút, ngày mai nàng chuẩn bị nói chuyện Hiền phi, để cho Đại công chúa ở bên cạnh, khẳng định không tiện mở miệng lắm. Bất quá, đến lúc đó cũng có thể lấy cớ làm cho Đại công chúa đến nơi khác ngoạn đi, nghĩ, Từ An thái hậu liền cười nói: "Tự nhiên là có thể, đến lúc đó người cùng Nhị hoàng muội người các nàng ngoạn một chỗ, các người là thân tỷ muội, hảo hảo ở chung mới phải."

"Vâng, Hoàng tổ mẫu, ta a, nhất định sẽ chiếu cố tốt các muội muội." Đại công chúa cười khanh khách nói, Trần Mạn Nhu thuận tiện đề nghị nói: "Một khi đã như vậy, không bằng Đại công chúa liền mời thêm vài nữ tử cùng tuổi lại đây? Tuổi Đại công chúa so với Nhị công chúa các nàng lớn hơn rất nhiều, chỉ sợ cũng ngoạn không tận hứng, không bằng tìm vài cô nương thế gia tiến vào, cũng làm bạn Đại công chúa."

Một câu cuối cùng là nhìn Từ An nói, mang theo chút ý tứ hỏi, nếu Từ An không đáp ứng, vậy Trần Mạn Nhu sẽ không đề cập việc này.

Bất quá, Từ An suy nghĩ một chút, nếu là có người cùng Đại công chúa làm bạn, vậy Đại công chúa khẳng định sẽ không luôn đi theo bên người mình. Vì thế liền gật đầu nói: "Tốt lắm, ai gia nghe vài cáo mệnh phu nhân nói qua, tiểu cô nương nhà mình đều là tuyệt sắc, như là Vương gia, Lý gia, Thạch gia, cũng không tệ. Hoàng hậu người đi đưa báai thiệp, để cho các nàng mang theo tiểu cô nương tiến cung."

Tươi cười trên mặt Trần Mạn Nhu ngừng cũng ngừng không được, trong lòng âm thầm đối với mình khoa tay múa chân làm thủ thế thắng lợi, cuối cùng cũng đạt thành mục đích của mình.

"Thái Hậu nương nương yên tâm, việc này a, thiệp cam đoan làm thỏa thỏa đáng đáng cho ngài." Trần Mạn Nhu cười cam đoan nói, Từ An thái hậu nhìn nhìn Trần Mạn Nhu, hơi gật gật đầu: "Người làm việc, ai gia luôn luôn rất yên tâm. Được rồi, lúc này thời gian cũng không sớm, ai gia cũng có chút mệt mỏi, các người liền tan đi."

Trên mặt đám người Thục phi lộ ra điểm chút thần sắc thất vọng, mắt thấy lúc này sẽ hạ triều a, Hoàng thượng muốn lại đây a. Nhưng là, mình lại phải rời khỏi.

Trần Mạn Nhu dẫn đầu đứng dậy, cung kính hành lễ với Từ An thái hậu, sau đó lui ra ngoài cửa rời đi. Thục phi các nàng lại không có lý do gì ở lại,

cho nên cũng đều nhất nhất đi theo rồi đi.

Đại công chúa tựa vào bên người Từ An thái hậu, ý bảo đại cung nữ của mình lại đây, sau đó từ trong tay đại cung nữ lấy qua một bao bố, mở ra, lộ ra bên trong là đai buộc đầu: "Hoàng tổ mẫu, đây là cháu gái hiếu kính ngài, người xem có thích không?"

Đai buộc đầu là màu thạch thanh, phía trên thêu chữ phúc màu vàng, ở giữa kết hồng ngọc, phía dưới cùng phía trên ven đều thêu tường vân. Đồ thêu, thập phần tinh xảo. Thái Hậu cầm trong tay lật xem hai cái, cười ánh mắt đều mỉa đi lên: "Không tệ, tú công của Nghi An là càng ngày càng tốt."

Nói xong, buông đai buộc đầu, lôi kéo tay Đại công chúa, ý vị thâm trường nói: "Chính là chuyện thêu thùa, ngày thường Nghi An tiêu khiển một chút là được, nhưng đừng trở thành việc đứng đắn. Người là công chúa thiên gia, việc này a, đều có người làm cho người, người chỉ cần ra lệnh là được, cũng không ai có thể làm cho người động tâm tuyền."

"Cháu gái nhi hiếu được, cháu gái đây là không phải hiếu kính hoàng tổ mẫu sao? Ngay cả mẫu hậu bên kia cháu gái cũng không có làm." Sắc mặt Đại công chúa hồng hồng nói, tươi cười trên mặt Từ An càng sâu, lôi kéo Đại công chúa lại dạy vài câu.

Không bao lâu, bên ngoài liền truyền đến thông báo, nói là Hoàng thượng lại đây. Từ An buông tay Đại công chúa ra, quay đầu trông cửa, chỉ thấy Hoàng thượng mặc long bào màu vàng sáng vào cửa, đi lại trong lúc đó, kim long trên vạt áo du động như thật.

"Nhi thần thỉnh an mẫu hậu." Đứng ở trước mặt Từ An thái hậu, Hoàng thượng hành lễ, Từ An thái hậu vội vàng lôi kéo hân đứng dậy: "Nhanh ngồi xuống, Hoàng thượng vừa hạ triều, đã dùng đồ ăn sáng?"

Đại công chúa đi theo tiến lên thỉnh an, sau đó im lặng đứng ở một bên.

Trước khi vào triều, Hoàng thượng dùng trước một chút đồ ăn sáng. Chính là vào triều thời gian dài, trở về lại dùng một lần mới được.

Nghe câu hỏi Từ An xong, Hoàng thượng cười lắc đầu: "Trẫm nhưng là nhớ thương nhũ cấp canh mẫu hậu nơi này, vừa hạ triều liền vội vàng lại đây. Nếu mẫu hậu có, liền cho con một chén đi?"

Từ An thái hậu bị chọc ha ha cười, nhìn thoáng qua Đại công chúa cười nói: "Hai cha cha con các người, cũng thật sự là một bộ dáng, Nghi An còn nhớ thương đồ ăn sáng ta nơi này đâu, người liền nhanh chóng lại đây xin một ít."

"Đó là thức ăn Hoàng tổ mẫu nơi này ăn ngon, nếu là người khác, ta mới không nhớ thương đâu." Đại công chúa làm nũng nói, Hoàng thượng quay đầu nhìn Đại công chúa: "Nghi An hôm nay khởi sắc thoát nhìn không sai, người là người hiếu thuận, ngày thường có rảnh đến cùng Hoàng tổ mẫu người nhiều một chút."

"Vâng, phụ hoàng, cho dù phụ hoàng không nói, nữ nhi đều ngày ngày lại đây cùng Hoàng tổ mẫu." Trên mặt Đại công chúa mang theo tươi cười sáng lạn thiên chân, đến bên người Hoàng thượng ôm cánh tay Hoàng thượng quơ quơ: "Nữ nhi cũng rất muốn cùng phụ hoàng."

Nói xong, sắc mặt ảm đạm một chút: "Chính là phụ hoàng nhiều việc."

"Bất quá, phụ hoàng nếu không chê nữ nhi, nữ nhi về sau mỗi ngày nấu canh cho phụ hoàng uống được không?" Đại công chúa ngưỡng nghiêm mặt nhìn Hoàng thượng, trên mặt mang theo chờ đợi nhụ mộ, trong lòng Hoàng thượng mềm nhũn, đưa tay xoa xoa đầu Đại công chúa: "Xuống bếp việc này, có bọn hạ nhân là được. Người là chưởng thượng minh châu của phụ hoàng, phụ hoàng luyện tiếc người làm loại chuyện này. Đúng rồi, người không phải thích chữ Thước Siết sao? Vài ngày trước trẫm vừa

được một quyển bảng chữ mẫu của hần, quay đầu phụ hoàng cho người đưa qua cho người."

"Thật sự? Phụ hoàng người thật tốt quá!" Ánh mắt Đại công chúa phát sáng, kích động kém chút nhảy dựng lên, Từ An thái hậu cùng Hoàng thượng đều vui tươi hơn hờ nhìn Đại công chúa. Cười đùa qua đi, Thái hậu đã nói đến thưởng cúc yến ngày mai.

Hoàng thượng bưng ly trà nhấp một ngụm: "Việc này Hoàng hậu đã cùng trẫm nói qua, chỉ cần mẫu hậu vui vẻ là được."

Nghĩ nghĩ, lại nói tiếp: "Nếu thiếu cái gì, hoặc là thiếu nhân người, mẫu hậu chỉ cần nói cùng trẫm, trẫm cho người đưa lại đây cho ngài."

"Vây là tốt rồi, vậy ai gia khiến cho các nàng tiến cung, Hoàng thượng đói bụng đi? Bình ma ma, người cho người chuẩn bị đồ ăn sáng." Từ An thái hậu càng cao hứng, cảm thấy ở trong lòng con mình, phân lượng Hoàng hậu cũng chỉ như vậy. Cười đến mặt như hoa cúc, quay đầu phân phó Bình ma ma, Bình ma ma lên tiếng đi xuống đi chuẩn bị.

Ăn đồ ăn sáng, Hoàng thượng hỏi Càn Thanh cung, Đại công chúa hỏi Tây Tam sở, còn Từ An thái hậu lại là đi hậu điện. Tam hoàng tử cũng bắt đầu đi học, lúc này không ở đây, bằng không, cũng có thể để cho Hoàng thượng nhìn Tam hoàng tử.

Vừa đáng tiếc, Từ An thái hậu vừa mang kinh phạt đưa cho cung nữ phía sau, ý bảo nàng bắt đầu niệm. Trong lòng lại tính toán ngày mai nên mở miệng như thế nào, tốt nhất là làm cho Hoàng hậu một câu phản đối cũng nói không nên lời, lập tức đáp ứng.

HẬU CUNG MƯU SINH KẾ

Tiểu Nhân Hoa Khai

www.dtv-ebook.com

Chương 176: Nhiệm Vụ

Trần Mạn Nhu bưng ly trà nghe Thục phi Huệ phi cùng Đức phi các nàng vài người hồi báo công tác, buông tay cung vụ, Trần Mạn Nhu cũng không phải là mặc kệ chuyện này, mà là sẽ thường thường hỏi đến vài câu, đem phương hướng nắm chắc ở trong tay mình.

Chờ Đức phi nói xong một câu cuối cùng, Sơ Vân liền tiến vào thông báo: "Nương nương, Thuần vương phi cùng Ninh quận vương phi đến thỉnh an."

"Đã đến đây?" Trần Mạn Nhu hơi kinh ngạc một chút, lập tức quay đầu nói với đám người Thục phi: "Chuyện các người nói, bản cung cũng đều đã biết, làm không tệ, nếu là lúc này các người không còn chuyện gì khác, liền tạm thời lưu lại, đợi lát nữa cùng bản cung đi Từ An cung."

Huệ phi do dự một chút nói: "Nương nương, thiếp muốn trở về chọn lựa vài món y phục cho Tam công chúa, trang điểm tham gia thưởng cúc yến, còn chưa xác định."

"Vậy người hãy về trước đi, nhớ rõ đem Tam công chúa trang điểm xinh đẹp chút." Trần Mạn Nhu gật gật đầu nói, lại nghiêng đầu nhìn Đức phi: "Đức phi không cần đi chuẩn bị cho Nhị công chúa một chút?"

"Đa tạ Hoàng hậu nương nương quan tâm, mấy ngày trước thời điểm nương nương nói muốn tổ chức thưởng cúc yến, Vương phu nhân vừa lúc ở đó, lúc ấy nàng cũng đã chỉ điểm Nhị công chúa trang điểm, y phục trang sức, đều sớm đã chuẩn bị tốt, thiếp cũng không cần trở về."

Đức phi không thèm để ý nói, hôm nay đến đều là người thân phận có vẻ quý trọng, nàng nếu là có thể nhận thức một hai người, nói không chừng ngày sau ở ngoài cung cũng có trợ thủ. Về phần không có con bên người, hiện tại Tề tu nghi không phải hoài thai sao?

Tiếp qua hai ba năm, nói không chừng cũng còn có những người khác mang thai, nàng bảo dưỡng một đứa là được.

Huống hồ, chính nàng cũng không phải bảy tám mươi tuổi, nói không chừng ngày sau còn có hi vọng...

Thục phi cũng không có hài tử, cho nên cũng cười tỏ vẻ nguyện ý lưu lại giúp đỡ Hoàng hậu nương nương chiếu cố khách nhân. Thành phi tỏ vẻ phải đi về đem Ngũ hoàng tử an trí hảo, còn Phó phi lại là lựa chọn lưu lại.

Trần Mạn Nhu cho người tiễn Huệ phi cùng Thành phi đi ra ngoài, sau đó mới phái người tuyên Thuần vương phi cùng Ninh vương phi. Thuần vương phi là tông nhân vợ cả Thuần vương gia, Ninh quận vương phi là vợ cả Tam vương gia Ninh quận vương.

Thuần vương phi năm nay đã hơn bốn mươi tuổi, trên mặt cười tủm tỉm, nhìn rất hòa ái. Còn Ninh quận vương phi lại có vẻ gầy, cảm thực nhọn, nếu phóng tới hiện đại thì phải là mỹ nhân, nhưng là phóng tới cổ đại, nhìn có vài phần không tốt tướng.

"Thuần vương phi cùng Ninh quận vương phi đến nhưng thật ra sớm, bản cung vừa rồi còn nói không biết là ai trước đến đâu." Trần Mạn Nhu cười nói, hai vị vương phi được người đỡ đứng dậy, Thuần vương phi cười nói: "Hoàng hậu nương nương tự mình hạ bái thiếp, thần phụ thụ sủng nhược kinh, sớm đã nghĩ lại đây trước, tranh thủ so với các nàng trước thấy kia ô mầu đàn, đoạt thứ nhất cũng là có mặt mũi."

Còn Ninh quận vương phi lại nở nụ cười một tiếng: "Dù sao ở trong phủ cũng nhàn rồi nhàm chán, không bằng đến trong cung đi một chút, thần phụ

nghe nói Hoàng hậu nương nương chuẩn bị cúc hoa yến, sáng sớm đã không ăn gì, đang chờ đến cung yến này."

Tam vương gia luôn luôn cùng Hoàng thượng không quá đối thân cận, năm đó cũng từng cùng Hoàng thượng đoạt ngôi vị hoàng đế. Sau lại, thậm chí cùng Từ Ninh liên hệ đi lên, cũng may mắn Tam vương gia người này ngoài miệng lợi hại, trên thực tế lá gan không lớn, Từ Ninh vài lần bày ra chuyện, Tam vương gia nhiều lần cũng là thay Từ Ninh cầu tình loại việc nhỏ này.

Cho nên, sau khi Từ Ninh chết, Tam vương gia mới tránh được vận mệnh bị thanh toán, không thấy, Cung quận vương phủ hiện tại đã cải danh kêu Trung Dũng bá phủ sao? Đi theo Cung quận vương quan hệ họ hàng thân thích, mười có ** đều xuống ngựa sao?

Vì thế, Tam vương gia cũng liền nhanh chóng co đầu rút cổ, sợ Hoàng thượng thấy hản đã nghĩ đến chuyện năm đó. Tam vương gia không được Hoàng thượng thích, Ninh quận vương phi tự nhiên cũng sẽ không được Từ An thái hậu thích, ngày thường trừ bỏ ngày hội trọng đại hoặc là thọ đản Thái hậu, trên cơ bản là rất ít được tuyên tiến cung.

"Vậy làm Ninh vương phi đối là bản cung không phải." Trần Mạn Nhu cười nói, nhanh chóng phân phó người chuẩn bị nước trà điểm tâm: "Điểm tâm là bản cung cho người dùng ngàn cánh hoa cúc làm, hương vị trong veo thanh nhã, hai vị vương phi nếm thử xem."

Thuần vương phi cười nói: "Vừa thấy thì biết Hoàng hậu nương nương đây là phí đại tâm tư, loại điểm tâm này, thần phụ chưa từng thấy qua, là cách làm mới sao?"

"Đại cung nữ của bản cung là người thích trù nghệ, hằng ngày cũng thích nghiên cứu một ít tiểu ngoạn ý như vậy, nếu hai vị vương phi cảm thấy tốt, bản cung cho người đem cách làm cho viết xuống cho các người."

Đang nói, Sơ Vân lại tiến vào thông báo, nói là An vương phi lại đây. An vương phi là vợ cả Thất vương gia, Thất vương gia là huynh đệ đồng mẫu đồng bào của Hoàng thượng, luôn luôn được Hoàng thượng coi trọng, ngay cả tước vị cũng cao hơn so với Tam vương gia.

Tam vương gia tuy rằng được kêu Vương gia, trên thực tế cũng là quận vương. Mà Thất vương gia, nhưng là thật sự là thân vương.

Cho nên nói, Ninh quận vương phi thấy An vương phi, là muốn chào. Nhưng là Ninh quận vương phi lại là làm chị dâu, cứ như vậy hai bên ngẫu nhiên có vẻ xấu hổ. Trần Mạn Nhu vội vàng nói: "Không cần đa lễ, lúc này cũng không có ngoại nhân, toàn người nhà, không cần lễ đến lễ đi."

Thuần vương gia làm tông nhân, tuyệt đối là người hoàng gia, hơn nữa, còn không có ra ngũ phục đâu.

Thuần vương phi cũng vội vàng kéo An vương phi ngồi ở bên người mình, thân thiết hỏi: "Lúc trước ta lúc nghe nói thân mình người không thoải mái, lúc này đã tốt?"

"Đã tốt, bất quá vài ngày trước là thời tiết bỗng nhiên chuyển lạnh."

"Vậy người nên chú ý chút, thời tiết lúc này, ban ngày nóng buổi tối lạnh, Vương gia chúng ta mấy ngày trước cũng là không nên để khối băng ở trong phòng, đến buổi tối liền bị lạnh, không thoải mái vài ngày đâu." Thuần vương phi cười nói: "Nếu không phải ta muốn chiếu cố Vương gia chúng ta, liền sớm đi qua nhìn người."

"Làm phiền Thuần vương phi nhớ, bất quá chút bệnh nhỏ mà thôi." An vương phi cười nói, Ninh quận vương phi ở một bên hừ một tiếng: "Có người a, liền thực quý giá, bất quá một chút tiểu bệnh tiểu đau, liền hận không thể ồn ào khắp thiên hạ đều biết."

Thuần vương phi có chút xấu hổ, Trần Mạn Nhu quay đầu nhìn nhìn sa lộ: "Lúc này Thái Hậu nương nương phòng chừng cũng dùng qua đồ ăn sáng, không bằng lúc này chúng ta đi thỉnh an Thái Hậu nương nương?"

An vương phi cười nói: "Cũng tốt, em dâu đã thật lâu chưa thỉnh an Thái Hậu nương nương, lúc này đi qua trò chuyện cũng tốt."

Trần Mạn Nhu gọi Lập Xuân tới: "Người cùng Lập Hạ canh giữ ở trong này, nếu là có người đến Vĩnh Thọ cung thỉnh an, người trực tiếp cho người đem các nàng đưa đến Từ An cung là được. Mặt khác Thiên Thu đình bên kia, để cho Huệ phi nhanh chóng đi qua chủ trì."

Lập Xuân nhất nhất ứng tiếng, Trần Mạn Nhu đứng dậy cùng Thuần vương phi các nàng cùng nhau đi ra ngoài.

Đến Từ An cung, Từ An thái hậu vừa nhìn thấy An vương phi liền vội vàng hỏi: "Lão Thất gần đây như thế nào? Ai gia nhưng là vài ngày không thấy hẳn, vài ngày trước, ai gia không phải cho người tặng chút cỏ linh chi đi qua sao? Lão Thất có dùng?"

"Hồi Thái Hậu nương nương, thân mình Thất vương gia rất tốt, vài ngày trước Thái Hậu nương nương cho người đưa cỏ linh chi, Thất vương gia thực cao hứng, nói là chờ thu săn bắt đầu, muốn đích thân săn mấy con chồn bạc, trở về làm áo choàng cho Thái Hậu nương nương đâu."

An vương phi ngồi ở bên kia Từ An thái hậu nói, Từ An thái hậu liên tục gật đầu: "Hảo hảo, đứa nhỏ này, là thật hiếu thuận. Bất quá, người cũng khuyên hẳn một chút, chồn bạc có thể săn liền săn, không thể săn thì thôi, vạn vạn không thể bởi vì mấy tiểu ngoạn ý mà mình đi mạo hiểm, nên bảo vệ tốt bản thân mình."

Ninh quận vương phi khinh thường bĩu môi, An vương phi có chút bất an nhìn nhìn Trần Mạn Nhu, từ khi đến bây giờ thỉnh an, Từ An thái hậu còn không có cùng Hoàng hậu nương nương nói chuyện nhiều đâu.

Từ An thái hậu hoàn toàn không chú ý tới An vương phi bất an, chỉ lo nói liên miên cần nhắc nói chuyện Thất vương gia. Phía ngoài thông báo nói là Trung Dũng bá phu nhân đến thỉnh an, cuối cùng Từ An thái hậu mới buông lỏng tay An vương phi ra, vui rạo rức trông cửa khẩu chờ Trung Dũng bá phu nhân tiến vào.

An vương phi vội vàng đứng dậy ngồi vào hạ thủ Trần Mạn Nhu, Trần Mạn Nhu trấn an vỗ vỗ lưng bàn tay nàng: "Đợi lát nữa người nên ở cùng bản cung, hôm nay a, Hoàng thượng giao cho bản cung một đại nhiệm vụ, chính là rốt cuộc bản cung có chút tuổi trẻ, chỉ sợ chương không tốt, đến lúc đó người nên ra chủ ý cho bản cung."

Lời này nói đặc biệt nhẹ, Từ An thái hậu chỉ lo cùng Trung Dũng bá phu nhân nói chuyện một chữ cũng chưa nghe thấy. Ninh quận vương phi trái lại nhìn thấy Trần Mạn Nhu nói chuyện, nhưng cũng không có nghe rõ ràng, càng không cần nói những người khác chung quanh.

An vương phi vì không thể nhận ra gật gật đầu: "Nương nương tín nhiệm thần phụ, thần phụ tự nhiên là vì nương nương phân ưu."

Bất quá nửa canh giờ, người nhận được thiệp mời liền đều lục tục lại đây, Huệ phi các nàng cũng đều tự mang theo đứa nhỏ lại đây. Trần Mạn Nhu hợp thời tiến lên xin chỉ thị: "Thái Hậu nương nương, thiệp cho người ở Thiên Thu đình bên kia bày một ít cúc hoa, đều là vừa nở, chúng ta lúc này đi qua thưởng cúc, vừa vặn đến giữa trưa phẩm cúc hoa tửu cùng đại áp cua, người xem được?"

Thuần vương phi vừa cười vừa nói: "Hoàng hậu nương nương vừa nói như vậy, thần phụ cảm thấy nước miếng đều chảy xuống dưới, lúc này của nhưng là vừa lớn vừa tròn, đợi lát nữa thần phụ nhất định phải ăn thưởng mười con tám con mới được."

Nói xong tất cả mọi người vui cười toe toét, Từ An thái hậu cười hớ hớ nói: "Hào, hôm nay a, nhất định cho các người ăn đủ. Chúng ta lúc này liền đi qua, bên ngoài thái dương hảo, phơi nắng ở trên người ấm hoà thuận vui vẻ, thừa dịp hôm nay dạo chơi ăn cua, đó nhưng là một đại mỹ sự."

Trung Dũng bá phu nhân phía sau Từ An thái hậu, liên tục gật đầu khen: "Vẫn là Thái Hậu nương nương ra chủ ý tốt, hôm nay chúng ta đều dính hào quang Thái Hậu nương nương, mới có thể có cảnh đẹp để thưởng thức, có mỹ thực để ăn. Thái Hậu nương nương thật đúng là giống Bồ Tát, lại khoan dung lại nhân thiện."

Lời này trái lại không bao nhiêu người tiếp lời, bởi vì việc này tuy rằng là Thái Hậu nương nương phân phó xuống, nhưng là Hoàng hậu nương nương hạ bái thiếp, mà toàn bộ thưởng cúc yến cũng là Hoàng hậu nương nương cho người làm, thuận tiện vừa rồi vẫn là Hoàng hậu nương nương mở miệng nói hướng ngự hoa viên trước.

Người khen Thái Hậu nương nương nịnh hót Thái Hậu nương nương đừng lo, nhưng là quan trọng hơn là, người đừng dẫm Hoàng hậu nương nương đến phủng Thái Hậu nương nương a.

Trần Mạn Nhu tiến lên đỡ một cánh tay khác của Từ An thái hậu, nhìn thoáng qua Trung Dũng bá phu nhân, cười nói: "Nghe nói dưới trướng Trung Dũng bá có một cháu gái thông minh lanh lợi, hôm nay Trung Dũng bá phu nhân tại sao không mang lại đây cho Thái Hậu nương nương nhìn xem?"

Nói đến cháu gái Trung Dũng bá, Trung Dũng bá phu nhân liền nghĩ tới khuê nữ nhà mình, bởi vì bất kính với Hoàng hậu, lúc này còn bị cấm chường đâu, sắc mặt hơi hơi đối đối, Trung Dũng bá phu nhân vội vàng cười làm lành: "Nàng tuổi còn nhỏ, tính tình lại quá mức hoạt bát, thần phụ sợ nàng quấy nhiễu các vị nương nương, cho nên mới không mang nàng tiến vào."

Từ An thái hậu quay đầu nói: "Tiểu hài tử, hoạt bát chút là chuyện tốt, ai gia liền thích loại nữ hài tử này, lần sau người đem nàng mang tiến cung cho ai gia xem. Xem. Đại công chúa của ai gia cũng là người thông minh hoạt bát.

HẬU CUNG MƯU SINH KẾ

Tiểu Nhiên Hoa Khai

www.dtv-ebook.com

Chương 177: Thân Cận

Đoàn người đến Ngự Hoa viên, Từ An thái hậu cười nói: "Nhìn hoa trong Ngự Hoa viên, tiên diễm mềm mại, ai gia cũng cảm thấy mình đã già đi, hoa a, chính là người trẻ tuổi các người."

Lời này là nói với Trần Mạn Nhu, Trần Mạn Nhu cười lắc đầu: "Thái Hậu nương nương, thiếp không ủng hộ lời nói mới rồi của ngài, ngài làm sao già đi? Ngài cùng thiếp đứng chung một chỗ, thì phải là hai đóa hoa tươi, ai không khen ngợi chúng ta này hai đóa hoa tươi đẹp mắt a?"

Bên cạnh Trung Dũng bá phu nhân vội vàng phụ họa: "Hoàng hậu nương nương nói phải, Thái Hậu nương nương ngài căn bản không thấy già, người xem tóc ngài này, đều còn đen bóng, thiếp so với ngài còn nhỏ mấy tuổi đâu, đều đã không hề trẻ, đầu bạc tóc."

Từ An thái hậu cao hứng cười ha ha, đang nói, Đại công chúa liền từ bên kia lại đây, rất là cao hứng tiến đến bên người Từ An thái hậu, Trần Mạn Nhu không dấu vết hương bên cạnh đi vài bước, tránh chỗ cho Đại công chúa, làm bộ dáng cũng là mệt chết đi, rõ ràng không thích Từ An thái hậu lại thế nào cũng phải đỡ Từ An đi đường, đó thực không phải bình thường khó có thể chịu được.

"Hoàng tổ mẫu, ta không có tới trễ đi? Ta vừa nghe nói hôm nay có không ít cô nương cỡ tuổi cùng ta đến đây, đều ở nơi nào?" Đại công chúa cười hì hì hỏi, Từ An thái hậu đưa tay chia chia một bên khác: "Đều ở bên kia, hôm nay những người này đều giao cho người chiêu đãi, người cũng hảo hảo cùng các nàng vui vẻ một chút."

Đại công chúa vui rạo rức gật đầu, đang chuẩn bị rời đi, Trần Mạn Nhu vội vàng nói: "Hôm nay không ít cô nương đến đây? Thái Hậu nương nương, chúng ta cũng đi qua nhìn một cái đi, Ngự Hoa viên nhưng là rất ít có cảnh tượng bách hoa nở rộ, hôm nay a, chúng ta cũng dùng cúc hoa làm phần thưởng, chọn lựa vài cô nương bộ dáng tốt nhất."

Từ An thái hậu nhíu mày nhìn nhìn Trần Mạn Nhu, nàng cũng đã đem Đại công chúa đuổi đi, Hoàng hậu bỗng nhiên đến làm rồi, thật đúng là phiền toái. Nghĩ nghĩ, Thái hậu lắc đầu nói: "Ai gia già đi, sẽ không sàm cùng chuyện những tiểu hài tử đó, thời điểm Thuần vương phi còn ở khuê các, cũng có danh tài nữ, không bằng hôm nay để cho Thuần vương phi nhìn nhìn các tiểu cô nương này đi."

Thuần vương phi đang muốn tiến lên đáp lời, Trần Mạn Nhu cười lắc đầu nói: "Thái Hậu nương nương, ngài cũng không tính là già a, huống chi, hôm nay a, thật đúng là không phải chỉ có chuyện tiểu hài tử, các tiểu cô nương đến đây, cũng đang là mười bốn mười lăm tuổi, hôm qua Hoàng thượng nói, Cửu đệ niên kỉ kỷ cũng không nhỏ, ra hiếu, đã có thể thành gia lập nghiệp."

Trần Mạn Nhu vừa dứt lời, trên mặt Từ An thái hậu liền hiện lên sắc mặt giận dữ, lúc này nàng đã khẳng định, Trần Mạn Nhu quả thật là cố ý đến làm rồi! Tuổi Cửu vương gia tuy rằng không nhỏ, nhưng là lúc này mới mười ba tuổi, cho dù là thành gia, đó cũng là chuyện mười sáu mười bảy tuổi, ít nhất còn có ba năm công phu.

Cho dù là gia đình bình thường đều xem tướng trước hai ba năm, nhưng là hoàng gia có thể giống nhau sao? Hoàng gia đến lúc đó tuyển tú cái gì, có thể trực tiếp hạ chỉ tứ hôn! Huống chi, Cửu vương gia vẫn dưỡng ở bên người Từ Ninh, hôn sự của hắn, thì tính sao? Trực tiếp đợi cho hắn hai mươi tuổi ban thưởng một hôn sự là được, làm sao cần mượn cúc hoa yến!

Trong lòng Từ An tức giận trên mặt đều nhanh biểu hiện ra ngoài, nếu có thể, nàng càng nguyện ý Cửu vương gia cả đời quang côn!

Nhưng là, vừa rồi Trần Mạn Nhu nói, rõ ràng nói là, Hoàng thượng tính để cho nàng lần này bên trong khuê tú vì Cửu vương gia chọn lựa một vương phi!

Hảo hảo một cục hoa yến của nàng, hiện tại cư nhiên bị định nghĩa thành thân cận yến! Loại thời điểm này, nói chuyện Hiền phi chuyện, căn bản không thích hợp, nàng cũng hoàn toàn không thể mở miệng.

"Đại công chúa cũng đừng đi vội vã, hôm nay bản cung còn có chuyện muốn thỉnh Đại công chúa hỗ trợ đâu." Từ An thái hậu không nói lời nào, Trần Mạn Nhu tự mình mở miệng, đưa tay kéo Đại công chúa nói: "Đại công chúa có muốn biết tính tình cửu thẩm tương lai hay không?"

Mặt Đại công chúa đỏ lên, Từ An thái hậu nhú mày nói: "Nàng một là một tiểu cô nương, sao biết được cái gì?"

"Là thiếp nói sai." Trần Mạn Nhu mềm mại nhận sai, cười tủm tỉm lôi kéo Đại công chúa nói: "Vậy thiếp cùng Thuần vương phi An vương phi cùng nhau đi qua nhìn một cái, cùng tiểu cô nương trẻ tuổi ở chung lâu, nói không chừng thiếp cũng có thể đi theo trở nên càng trẻ tuổi đâu."

Từ An thái hậu thực muốn thu hồi câu nói trước kia, nhưng là phía sau không ít cáo mệnh hoặc là vương phi đi theo, nếu Trần Mạn Nhu đã muốn đem sự việc nói đến mức này, nếu nàng lưu lại Trần Mạn Nhu, vậy nói không chừng sẽ bị người ta nói thành là không muốn cẩn thận chọn lựa vương phi cho Cửu vương gia.

Từ Ninh đã tạ thế, hiện tại hôn sự của Cửu vương gia chính là Từ An làm chủ. Nếu Từ An biểu hiện rõ ràng không muốn tìm vương phi ý nguyện cho Cửu vương gia như vậy, vậy không quá ba ngày, danh tiếng nàng không từ liền truyền khắp toàn bộ kinh thành.

"Vậy người đi qua đi, ai gia đã già, sẽ không dính vào chuyện người tuổi trẻ các người." Từ An thái hậu tốt xấu gì vẫn nhớ kỹ thanh danh mình cùng thanh danh Hoàng thượng, biết sự tình đến bước này, nàng cũng không thể mạnh mẽ đem Trần Mạn Nhu lưu lại nói chuyện Hiền phi, cũng liền im miệng.

Trần Mạn Nhu cười hành lễ với Từ An thái hậu: "Thái Hậu nương nương ngài mới không lão đâu, đợi lát nữa thiếp còn phải mang người lại đây làm lão nhân gia ngài gặp mặt đâu."

Từ An thái hậu không kiên nhẫn khoát tay: "Được rồi được rồi, người nhanh đi trước đi thôi, đợi lát nữa ai gia lại nhìn."

"Vậy thiếp đi trước." Nói xong, quay đầu nhìn nhìn Thuần vương phi cùng An vương phi: "Hai vị cũng cùng bản cung đi nhìn một cái? Bản cung nhưng là nghe nói, bên trong tiểu cô nương hôm nay đến, có thể có vài người xinh đẹp."

"Vậy vừa vặn, tiểu tử trong nhà thần phụ cũng đã mười ba tuổi." Thuần vương phi cười đáp, An vương phi chỉ gật gật đầu: "Hoàng tẩu có mệnh, em dâu tự nhiên là đi theo thẫu vô giúp vui."

Đại công chúa vẫn cười ở bên cạnh chờ, nhìn các nàng nói xong, mới tiến lên cầm tay Trần Mạn Nhu, một đám người hướng bên kia đi đến.

Nguyên bản, các tiểu cô nương tiến cung đều là muốn tới Từ An cung hành lễ với Từ An thái hậu, chính là lần này cục hoa yến mời người không ít, chỉ là mệnh phụ đã hơn mười người, lại có vương phi quận vương phi, Từ An liền trực tiếp cho người đem các tiểu cô nương đưa đến chỗ Đại công chúa bên kia.

Cho nên lúc này, mới là chia làm hai nhóm người, một nhóm là tiểu cô nương hơn mười tuổi ở Thiên Thu đình bên kia chờ, một nhóm khác là mệnh phụ vương phi đi theo Từ An thái hậu. Lúc này Trần Mạn Nhu mang

theo Đại công chúa hướng bên kia, Huệ phi ngấn người, vội vàng cho người bế Tam công chúa đi qua.

Đức phi ở một bên nhìn thấy, quay đầu nhìn nhìn Nhị công chúa đi ở sau người, hơi ghét bỏ nhăn mặt nhú mày, lúc này mới nói: "Người đi tìm Đại hoàng tử cùng Tam hoàng muội người đi."

Nhị công chúa sợ hãi gật gật đầu, hành lễ với Đức phi: "Nữ nhi đã biết, nữ nhi cáo lui."

Thấy Nhị công chúa cùng Tam công chúa đều đi qua, Huệ phi cùng Đức phi mới đi lên phía trước vài bước, đuổi kịp cước bộ Từ An thái hậu. Lúc này các nàng, hẳn là giúp đỡ Trần Mạn Nhu. Hiền phi nhưng là chất nữ của Thái hậu, lúc này còn chưa có đi ra, khiến cho Từ An thái hậu vì nàng xuất đầu. Nếu đi ra, dựa vào Từ An thái hậu, vậy hậu cung còn có đường sống cho các nàng sao?

Hoàng hậu nhưng là một quốc gia chi mẫu, không dễ dàng động dấy, vậy Hiền phi, cũng chỉ có thể mang các nàng ra khai đao. Cho nên, lần cúc hoa yến này, nhất định không thể để cho Từ An thái hậu nói ra chuyện để cho Hiền phi đi ra.

Huệ phi cùng Đức phi liếc mắt nhìn nhau một cái, hai người đều dường như không có việc gì mở mắt. Phía sau Thục phi ánh mắt lóe lóe, nhìn nhìn Từ An thái hậu, khóe môi treo lên tươi cười.

"Gặp qua Hoàng hậu nương nương, thỉnh an nương nương." Một đám tiểu cô nương vốn đang lúu rúu nói chuyện, lúc này thấy Trần Mạn Nhu, đều vội vàng đứng dậy hành lễ, một đám động tác đều rất tiêu chuẩn.

Trần Mạn Nhu cười nâng nâng tay: "Đều đứng lên đi, một đám đều dài hơn rất xinh đẹp. Đều đọc quá thư sao?"

Trần Mạn Nhu cười nâng nâng tay: "Đều đứng lên đi, mỗi người bộ dáng đều rất xinh đẹp. Đều đọc sách qua sao?"

Nhóm tiểu cô nương nhìn nhìn nhau, một tiểu cô nương mặc khúc cư màu xanh lá dãn đầu đứng ra hồi đáp: "Hồi nương nương, trong nhà từng thỉnh nữ tiên sinh, đọc qua nữ giới nữ tử thư, còn đọc kinh thi."

"Người là tiểu cô nương nhà Bình hầu gia?" Trần Mạn Nhu hơi hơi nhúu mày hỏi, tiểu cô nương này can đảm không tệ, nói chuyện cũng rất trật tự, diện mạo, coi như là rất xinh đẹp. Nàng cũng là thật tâm nên vì Cửu vương gia chọn lựa một vương phi ưu tú.

Đây cũng là ý tứ Hoàng thượng, vốn, việc này có thể chờ ra hiếu rồi nhắc lại. Chính là Trần Mạn Nhu hơi chút nói ra, gia đình bình thường, nếu yêu thương đứa nhỏ, đều rất sớm đã bắt đầu tìm chọn người thích hợp.

Cửu vương gia tuy rằng là nuôi dưới danh nghĩa Từ Ninh, nhưng là, thời điểm Từ Ninh chết, Cửu vương gia mới □ tuổi. Trên thực tế, từ khi Từ Ninh đi Thái Miếu cầu phúc, Cửu vương gia cũng đã bị ngăn cách từ bên người Từ Ninh ra.

Sau đó Hoàng thượng lại đem chuyện Lý phi mẫu thân thân sinh của Cửu vương gia tử mơ mơ hồ hồ nói cho Cửu vương gia, không cần nhiều lời, chỉ nói, trước khi Cửu vương gia sinh ra, thân nhi tử của Từ Ninh thái hậu đã chết, sau đó khi Lý phi sinh hạ đứa nhỏ liền xuất huyết, từ đó Cửu vương gia đã bị ôm đến bên người Từ Ninh.

Cứ như vậy, cảm tình Cửu vương gia với Từ Ninh, thật đúng là không có bao nhiêu, ngược lại đối với Hoàng thượng sinh ra không ít tình cảm huynh đệ.

Không có nguy hiểm huynh đệ, Hoàng thượng tất nhiên nguyện ý cho hẳn chút ân điển.

Huống chi, cũng bởi vì đang dưỡng dưới danh nghĩa Từ Ninh, Hoàng thượng mới càng muốn biểu hiện tối với Cửu vương gia. Tầm vương phi cho Cửu vương gia trước vài năm, bề ngoài là rộng lượng nhân từ, Hoàng thượng cũng không phải kẻ ngốc, làm sao có thể dễ dàng bỏ qua?

Hơn nữa, từ người mình bên này chọn lựa vương phi cho Cửu vương gia, ngày sau Cửu vương gia còn có thể lại làm ra cái gì thiêu thân sao?

"Đúng là thần nữ." Tiểu cô nương thấy Trần Mạn Nhu còn nhớ rõ nàng, lúc này có chút thụ sủng nhược kinh, kích động sắc mặt đều có chút đỏ, lại vẫn kiềm chế làm ra một bộ dáng đoan trang, chính là ánh mắt kia cũng là lòe lòe tỏa sáng, nhìn có vài phần đáng yêu.

Trần Mạn Nhu khẽ gật đầu, tầm mắt rơi xuống tiểu cô nương mặc lục y phía sau nữ hài tử kia, nữ hài tử kia vội vàng đi ra hành lễ, thuận tiện báo gia môn, Trần Mạn Nhu tiếp tục cười tủm tỉm gật đầu: "Bản cung nghe nói mẫu thân người lại có thai? Thật đúng là hảo, quay đầu bản cung cho người ban thưởng chút dược liệu qua."

"Đa tạ Hoàng hậu nương nương." Tiểu cô nương vừa mừng vừa sợ, kinh ngạc vì Hoàng hậu nương nương bình dị gần gũi thân thiết hòa ái như thế, vui sướng vì Hoàng hậu nương nương cư nhiên còn nhớ rõ mẫu thân của nàng. Cùng hoàng hậu quan hệ tốt, đó là khái niệm gì?

Trần Mạn Nhu lại hỏi vài tiểu cô nương, sau đó mới cười nói: "Nếu các người đều đọc sách qua, vậy bản cung cũng khảo các người. Thấy hoa cúc kia không? Liền lấy cúc làm đề, viết một bài thơ, thời gian một nén nhang, người viết tốt nhất, bản cung có thưởng."

Nói xong, cho người bày án, bút mực các loại. Thấy các tiểu cô nương đều bắt đầu nhíu mày suy ngẫm, Trần Mạn Nhu hơi hơi thở ra một hơi, trong lòng đối với mình giơ ngón tay cái. Nguy cơ lần này, lại trôi qua.

Chính là thực phiền não a, vạn nhất Từ An thái hậu còn không yên tĩnh, trực tiếp xé rách mặt mũi ở thời điểm thịnh an đưa ra chuyện này, vậy mình nên ứng đối như thế nào đâu? Hoặc giả, tiên hạ thủ vi cường?

HẬU CUNG MƯU SINH KẾ

Tiểu Nhân Hoa Khai

www.dtv-ebook.com

Chương 178: Thả Người

Chờ giữa trưa ban thưởng yến hội, mọi người ăn ngọc thiện, buổi chiều lại bắt đầu chơi ném thẻ vào bình rượu nổi từ các loại trò chơi nhỏ, Trần Mạn Nhu còn cố ý mang theo vài tiểu cô nương mình cảm thấy không tệ đến trước mặt Từ An thái hậu lộ diện.

Từ An thái hậu không thể không đả khởi tinh thần tùy ý hỏi nói mấy câu, sau đó nói c mình mệt mỏi, phải đi về nghỉ ngơi. Trần Mạn Nhu để cho Thục phi cùng Huệ phi tiễn Từ An thái hậu trở về, tự mình lưu lại xử lý công tác sau yến hội.

Trở về Vĩnh Thọ cung, Trần Mạn Nhu vừa mới tiến vào liền thấy Lập Xuân cùng Lập Hạ canh giữ ở cửa phòng, xuyên qua cửa phòng mở ra, một bóng dáng màu xanh da trời vô cùng quen thuộc đang dựa trên tháp lật xem một quyển sách.

"Hoàng thượng, khi nào thì đến đây? Tại sao không cho người bảo ta trở về?" Trên mặt Trần Mạn Nhu mang theo kinh hãi, vội vàng vào cửa, bay nhanh hành lễ, sau đó ngồi vào bên người Hoàng thượng. Hoàng thượng nghiêng đầu nhìn nhìn Trần Mạn Nhu, đưa tay đem tóc nàng bên má đẩy ra: "Vừa tới không bao lâu, người không phải vội vàng đâu? Hôm nay xem thế nào?"

"Có việc cũng không trọng yếu bằng Hoàng thượng a." Trần Mạn Nhu chu chu miệng, rất là ai oán nhìn Hoàng thượng, Hoàng thượng bật cười, gật gật đầu nói: "Tốt lắm, lần sau lúc trầm đến, cho người thông tri người trước."

"Hảo." Lúc này Trần Mạn Nhu mới treo lên tươi cười, ôm cánh tay Hoàng thượng nói: "Hôm nay tổng cộng đến đây mười sáu tiểu cô nương, có bốn là bên trong tôn thất, nhưng người còn lại, ta nhìn trúng sáu người, một người là nữ nhi đô sát viện tả đô ngự sử Tào đại nhân, một người là cháu gái nhà Vệ thái bảo, một người là nữ nhi hộ bộ tả thị lang Phùng đại nhân, một người là đích thứ nữ Tạ gia, còn có hai người, một người là đích ấu nữ Nội Các học sĩ Ngụy gia, một người là cháu gái tông nhân phủ thừa Khương đại nhân."

Tạ gia là thế gia, người nhà bọn họ đi ra tuy rằng hiện tại chức quan không cao lắm, nhưng là căn cơ rất sâu, từ khi Thái tổ khai quốc đến bây giờ, Tạ gia luôn có người làm quan, còn mỗi một đời đều có một người là kinh quan. Đây là thế gia chân chính, nội tình thâm hậu, cũng có thể cùng quan chức cao nhất tả đô ngự sử so sánh.

"Mẫu hậu nói như thế nào?" Hoàng thượng đem này quan chức vài người hồi tưởng trong đầu một hồi, nghiêng đầu hỏi, Trần Mạn Nhu có chút ý tứ không vui nói: "Ý tứ Thái Hậu nương nương là xem lại, nói là cửu đệ còn nhỏ tuổi, không vội quan tâm việc này."

Đại công chúa cũng đã mười ba tuổi, Cửu vương gia còn còn lớn hơn Đại công chúa một tuổi. Nếu Đại công chúa muốn bắt đầu chọn phò mã, vậy tất nhiên phải giải quyết hôn sự của Cửu vương gia trước. Huống chi, nữ hài tử còn càng phải thêm tỉ mỉ chọn lựa, nam hài tử chọn lựa hai ba năm, nữ hài tử phải chọn bốn năm năm.

Hoàng thượng hơi hơi nhíu mày một chút, nếu Thái hậu thực quan tâm chuyện Đại công chúa, không có khả năng không thể nghĩ đến chuyện Cửu vương gia.

"Trẫm đã biết, việc này sau này trẫm cùng mẫu hậu thương lượng một chút." Một lát sau, Hoàng thượng gật gật đầu đáp, Trần Mạn Nhu cười xoa bóp lòng bàn tay Hoàng thượng: "Hoàng thượng cũng không cần sốt ruột,

còn có thời gian hai ba năm đâu, hiện tại Cửu đệ không phải đang theo Thất đệ ban sai sao? Để cho Thất đệ hỏi một chút xem Cửu đệ thích dạng nữ hài tử gì, đến lúc đó chúng ta cũng dễ làm cho Cửu đệ thỏa mãn."

"Uh, người là làm chị dâu, việc này người quan tâm nhiều một chút." Hoàng thượng không chút để ý gật gật đầu, suy nghĩ trong chốc lát còn nói thêm: "Trong phủ Thất đệ hiện tại mới có ba đứa nhỏ, có chút quá ít, người xem có người thích hợp, liền chọn một sủng phi cho Thất đệ."

"Hoàng thượng, chọn cái sủng phi là việc nhỏ, chính là Hoàng thượng hỏi qua ý tứ Thất đệ sao?" Trần Mạn Nhu chần chờ một chút hỏi, nhìn thiện ý hôm nay An vương phi biểu hiện ra với nàng, nàng cũng nguyện ý trợ giúp An vương phi.

Hoàng thượng có chút không vui nhíu mày: "Huynh trưởng như cha! Việc này chẳng lẽ còn phải nghe hẳn nói trước?"

"Thiếp không phải ý tứ kia, Hoàng thượng ngài nghe thiếp nói một câu trước." Trần Mạn Nhu vội vàng trấn an Hoàng thượng đang mất hứng, bưng ly trà lại đây nhét vào trong tay Hoàng thượng: "Thiếp nhớ rõ, trong phủ Thất đệ trừ bỏ An vương phi, chỉ có một sủng phi cùng một thứ phi, ngay cả thị thiếp thông phòng cũng không có. Thời điểm tiên hoàng hậu còn tại thế, cũng từng đề cập qua tìm một sủng phi cho Thất vương gia."

Hoàng thượng gật gật đầu, biểu tình trên mặt vẫn là thực mất hứng: "Sau đó tiểu tử kia lại cự tuyệt, sau nữa mẫu hậu cũng đề cập qua."

"Hoàng thượng, Thất đệ cùng Thất vương phi thực ân ái." Trần Mạn Nhu thở dài, cúi đầu nắm ngón tay Hoàng thượng, thường thức trong chốc lát, ngẩng đầu cười nói: "Hoàng thượng, ngài cứ như vậy nhét một sủng phi cho Thất đệ, chỉ sợ sẽ làm Thất đệ mất hứng. Nếu sủng phi kia là người giữ bốn phận, thông minh, vậy cũng còn may, nếu sủng phi kia là người mất

cao hơn đầu, ngu xuẩn vô cùng, thời gian dài đi xuống, chỉ sợ ảnh hưởng tình cảm huynh đệ ngài cùng Thất đệ."

Hoàng thượng hắc nghiêm mặt không nói lời nào, hẳn tự nhiên là biết, một người nam nhân thực thích nữ nhân gối đầu phong lợi hại. Thật giống như tiên hoàng năm đó, Huệ thái phi được tiên hoàng nhiều yêu thích, kém chút lướt qua Từ An thái hậu đem Huệ thái phi trưởng tử sở sinh sắc lập thành thái tử.

Thất đệ của hắn cùng Thất vương phi thập phần ân ái, thời gian dài như vậy đi xuống, Thất đệ đối với hành vi hắn cứng rắn nhét một sườn phi đi qua khẳng định bất mãn. Trong khoảng thời gian ngắn khả năng không có gì, nhưng thời gian dài, sườn phi kia lại bởi vì đổ kỵ làm ra chuyện gì sai, vậy trong lòng Thất đệ, tự nhiên sẽ càng mất hứng.

"Huống chi, việc này, chúng ta cũng không tiện quản quá rộng, dù sao mẫu hậu lão nhân gia nàng còn kiện khang khỏe mạnh đâu." Cho dù là huynh trưởng như cha, cũng không có cha nhà ai mỗi ngày quan tâm hậu viện con cái. Làm chuyện này, luôn luôn đều là người làm nường.

Sắc mặt Hoàng thượng lúc này mới dịu đi một ít, gật gật đầu nói: "Quên đi, Thất đệ bên này liền không cần phải xen vào."

"Hoàng thượng, ngài lúc này có đói bụng không? Hoảng Tuyên một hồi cũng nên trở lại, tiếp đi phân phó người chuẩn bị bữa tối?" Trần Mạn Nhu cảm thấy thở dài nhẹ nhõm một hơi, Từ An thái hậu bên kia nhớ thương Hiền phi, phỏng chừng cũng có không thời gian đi tìm sườn phi cho tiểu nhi tử, An vương phi bên kia khẳng định có thể khoan khoái hai ngày.

Đến tiểu phòng bếp dọn đồ một tiếng, Trần Mạn Nhu lại trở về phòng, thấy Hoàng thượng đang ở chỗ này đọc sách, nàng liền đi qua mang ngọn nến, đem nến thả vào chực đài, sau đó đem chực đài thả gần tiểu tháp, vừa vặn có thể đem Hoàng thượng bên kia chiếu sáng lên.

Chính nàng không lên tiếng đem khuông châm tuyến mang lại đây, mang ra cái hà bao bắt đầu phấn đấu.

Thời điểm Hoàng thượng lật sách ngẫu nhiên sẽ nhìn nhìn Trần Mạn Nhu, trong phòng yên tĩnh, lại càng có vẻ không khí hòa thuận ấm áp. Hoàng thượng nhin không được câu môi cười cười, kể hậu này, nhìn vẫn là không tệ, thông minh đại thể, thiện tâm lại có chủ ý riêng, có chuyện đều là thoải mái nói ra. Có lẽ, mình có thể càng tin tưởng nàng một ít.

Nghĩ đến Hiền phi bị cấm túc còn có thể lén lút nghĩ biện pháp cùng mẫu hậu nhà mình liên hệ, Hoàng thượng nhin không được nhú nhú mày. Quên đi, xem phân thượng nàng là cháu gái của Thái hậu, chờ thêm vài ngày, vẫn là đem người thả ra đi.

Bằng không, đến lúc đó còn không biết nàng sẽ khuyến khích mẫu hậu làm ra chuyện gì.

Thực một nàng nghĩ ra được, làm cho mẫu hậu trước mặt nhiều người như vậy đưa ra yêu cầu muốn hoàng hậu đem nàng phóng xuất. Chẳng lẽ nàng nghĩ rằng, Hoàng hậu nói có thể làm cho mình thay đổi chủ ý sao? Thật sự là người ngu xuẩn!

Nếu Đường Uyển Nhi biết tâm tư đó của Hoàng thượng, nhất định cảm thấy thực oan uổng. Nếu không phải lúc vừa mới tiến cung Hoàng thượng biểu hiện thiên vị Hoàng hậu như vậy, nàng lần này sẽ đánh giá cao địa vị Hoàng hậu sao?

Lần đầu tiên là coi thường, lần thứ hai là đánh giá quá cao, còn có việc nào càng khó làm hơn làm hoàng hậu không a?

“Mẫu hậu, ta đã trở lại.” Thời điểm bên ngoài truyền đến thanh âm của Tiểu tử, Trần Mạn Nhu vừa thêu xong một cây trúc, để hà bao xuống đứng dậy cười nói: “Người còn chưa tới, thanh âm đã đến trước, nhìn bộ dáng này, tâm tình không tệ, hôm nay được tiên sinh khen?”

Tiểu tứ vừa mới vào cửa, liên tục gật đầu: “Mẫu hậu vừa đoán liền trúng! Tiên sinh nói ta viết chữ rất tốt, cho nên hôm nay không cần viết quá nhiều bài tập.”

“Thật, lấy tới cho mẫu hậu xem một chút.” Trần Mạn Nhu vui vẻ nói, sau lưng truyền tới tiếng ho khan, Tiểu tứ đưa đầu nhìn về phía sau, vừa nhìn, nụ cười trên mặt càng rực rỡ, vòng qua Trần Mạn Nhu liền nhào qua bên cạnh Hoàng thượng: “Phụ hoàng người cũng ở đây? Mau nhìn chữ hôm nay ta viết?”

“Uh, không tệ lắm, bất quá, cho dù tiên sinh biểu dương cũng không thể kêu ngạo, người xem nơi này, vốn cái này người chuyển chiết là có thể viết xong, nhìn, mặt trước giống nhau viết không tệ, cái này lại viết hư, có thể thấy được là không chuyên tâm viết chữ.”

Hoàng thượng chỉ chỉ trên chữ kia nói, Tiểu tứ nhìn một chút, ngoan ngoãn cúi đầu nhận sai: “Phụ hoàng, ta sai lầm rồi, lần sau ta sẽ viết nghiêm túc, vậy hôm nay ta sẽ viết theo bài tập ngày hôm qua?”

“Biết sai liền sửa là đứa bé ngoan.” Trần Mạn Nhu vội vàng tới đây nói: “Hai người các người chờ ăn vãn thiện xong lại nói tiếp chuyện công khóa, lúc này Tiểu ngũ chắc đã đói bụng. ta cho người ôm nàng tới trước, Hoàng thượng, ngài mang Tiểu tứ đi rửa tay?”

Hoàng thượng gật đầu một cái, Trần Mạn Nhu xoay người cho người chuẩn bị vãn thiện, thuận tiện cho người đem Tiểu ngũ ôm tới.

Thời gian vài ngày trôi qua rất nhanh, sau lần cúc hoa yến Từ An thái hậu không muốn gặp Trần Mạn Nhu, thời điểm Trần Mạn Nhu đi thỉnh an cũng chỉ làm người ẩn hình, có thể không nói chuyện thì không lên tiếng.

Mắt thấy sắp đến mười lăm tháng tám, Từ An thái hậu càng gấp gáp. Trần Mạn Nhu suy nghĩ, nếu mình không nghĩ đối sách, Từ An thái hậu

đoán chừng sẽ nháo ra chuyện, liền chuẩn bị nghĩ biện pháp để cho Hiền phi đi ra.

Nhưng là, không đợi nàng nghĩ ra biện pháp tốt, sau khi Hoàng thượng đi Từ An cung một chuyến, quay đầu liền tuyên bố, để cho Hiền phi đi ra, cấm chừng đến đây là kết thúc.

Khóe mắt Trần Mạn Nhu nháy nháy, gương mặt Lập Xuân cùng Lập Hạ đều đầy bất mãn: “Nhất định là Từ An thái hậu xin tha cho Hiền phi.”

“Các người cũng đừng đoán mò.” Trần Mạn Nhu vội vàng khoát tay: “Hoàng thượng không phải là người ai cầu xin tha thứ cũng dễ dàng đáp ứng, mắt thấy sắp đến trung thu, người Đường gia nhất định sẽ tiến cung, đến lúc đó nếu Hiền phi vẫn bị cấm chừng, lúc đó mất mặt không riêng gì Hiền phi.”

Huống hồ, lúc trước nói nửa năm, phỏng chừng Hoàng thượng cũng không thực sự tính làm đủ. Có như vậy có một mẹ ruột ở đây, thủ đoạn Hoàng thượng trừng phạt Hiền phi, đều là giảm trừ bớt thì mới có thể thật.

Bất quá, hôm nay Hiền phi được phóng xuất, vậy ngày mai, nàng hẳn là qua thỉnh an đi? Có muốn ra oai phủ đầu nàng đâu? Còn phải là dưới tình huống Từ An thái hậu không phát giác được. Hoặc là, có phát giác cũng không thể trả thù trở về.

Trần Mạn Nhu có chút mỏi mệt xoa xoa cái trán, những ngày qua cũng không biết là chuyện gì xảy ra, luôn cảm giác thực mỏi mệt, hậu cung này, cũng càng không kiên nhẫn. Chẳng lẽ, là không có mục tiêu phấn đấu?

Không đúng a, Tiểu tử nhà mình còn chưa lớn lên đâu, mình còn chưa có trở thành thái hậu đâu, như thế nào không có động lực đâu? Loại trạng thái này không thể được, xem ra, mình là đổi tâm tính. Nếu có thể rời đi hoàng cung làm cho người ta không thờ nổi này, thật là tốt biết bao a.

HẬU CUNG MƯU SINH KẾ

Tiểu Nhân Hoa Khai

www.dtv-ebook.com

Chương 179: Thu Săn

"Cái gì, thu săn?" Vẻ mặt Trần Mạn Nhu kinh ngạc, sửng sốt một hồi lâu mới phản ứng lại: "Hoàng thượng tại sao lúc này nhớ tới đến thu săn?" Dĩ vãng, Hoàng thượng chưa từng đề cập qua chuyện này, nàng tiến cung nhiều năm như vậy, một lần thu săn cũng không có.

Nhưng thật ra lúc tiên hoàng còn tại, từng có vài lần thu săn.

"Nguyên bản hàng năm lúc này đều là tiến hành thu săn, chính là mấy năm trước trầm nhiều việc, cho nên liền tiến hành." Hoàng thượng chậm rãi rót một ly trà cho bản thân nói, hẳn còn chưa nói, mấy ngày nay nhìn Trần Mạn Nhu không có tâm tình, cử hành thu săn cũng thuận tiện là mang nàng đi giải sầu. Còn có chuyện Hiền phi, cái này coi như là bồi thường cho Trần Mạn Nhu.

Hoàng thượng tính toán Trần Mạn Nhu tự nhiên là không biết, nàng sửng sốt trong chốc lát, lập tức lấy lòng nhìn Hoàng thượng: "Hoàng thượng, mang thiếp đi sao?" Ánh mắt nháy a nháy, thập phần cố gắng đem khát vọng chờ đợi trong mắt mình truyền qua.

"Người đứng đầu hậu cung..." Trong lòng Hoàng thượng đối với loại tiểu biểu tình của Trần Mạn Nhu thích không nhìn được, trên mặt còn làm ra bộ dáng chần chờ. Trần Mạn Nhu lập tức nóng nảy: "Hoàng thượng, thiếp có thể đem mọi việc đều giao cho Thục phi các nàng, mang thiếp đi thôi, thiếp bồi ngài đi săn thú."

"Người biết cưỡi ngựa?" Hoàng thượng nhíu mày hỏi, Trần Mạn Nhu vội vàng gật đầu: "Uh, biết, cưỡi ngựa coi như tạm được đi, thuật cưỡi ngựa là

cha ta dạy, đến lúc đó ta tuyệt đối sẽ không kéo chân Hoàng thượng."

"Người biết bắn tên?" Hoàng thượng lại hỏi, Trần Mạn Nhu vội vàng gật đầu: "Biết biết, đây là đại ca của ta dạy, trước kia ta còn đi theo đại ca bọn họ đi săn, tuy rằng chỉ là săn một hai con thỏ, nhưng là tuyệt đối có thu hoạch."

Hoàng thượng vuốt cằm không nói chuyện, Trần Mạn Nhu cũng không dám thúc giục, chỉ trông mong nhìn Hoàng thượng. Trong lòng âm thầm hạ quyết định, cơ hội này, nhất định phải nắm chắc, lần này là ông trời đưa tới cơ hội a, mấy ngày hôm trước nàng còn muốn có thể đi ra hoàng cung nghẹn khuất này đến bên ngoài nhìn xem, lúc này Hoàng thượng liền cung cấp cơ hội này, nếu nàng không nắm chắc, vậy có thể mổ bụng tự sát.

"Được rồi, vậy mang người theo, đầu tháng mười chúng ta xuất phát, ngay tại Kinh Giao, người đem cung vụ an bài cho tốt, thuận tiện quyết định mang ai đi. Tuổi Đại công chúa cũng không nhỏ, lần này cũng mang đi. Hoảng Hạo bọn họ cũng đi học, lúc này không phải bắt đầu khóa kỵ xạ sao? Để cho bọn họ cũng đi nhìn một cái, không cầu năm nay có thể săn đến này nọ, chính là cảm thụ một ít không khí bãi săn."

Hoàng thượng vuốt ly trà bên cạnh nói: "Người xem rồi an bài là được, trầm tin tưởng người."

"Vâng, Hoàng thượng yên tâm, thiếp nhất định sớm đem sự tình an bài tốt." Trần Mạn Nhu cười thập phần sáng lạn, Hoàng thượng nhìn tâm tình tốt vài phần, cười tủm tỉm nghe Trần Mạn Nhu ở một bên lái nhải muốn mang y phục, vật dụng gì đi theo.

Đến ngày hôm sau, ở thời điểm thịnh an, Trần Mạn Nhu rất cao hứng tuyên bố chuyện này: "Hoàng thượng phân phó, để cho bản cung mau chóng đem chuyện trong tay công đạo rõ ràng, bản cung nghĩ, ba người Lý phi cùng Kim phi Hoa phi tuy rằng tiến cung có chút trễ, nhưng cũng là

người an phận, cho nên đã nghĩ đem sự tình giao cho ba người các người, các người thấy như thế nào?"

Hoa phi vội vàng cười nói: "Nương nương có thể nghĩ đến thiếp, cũng đã là làm cho thiếp thụ sủng nhược kinh. Chính là thời điểm thiếp ở nhà vẫn chưa quản lý qua gia sự, chỉ sợ không thể đảm nhiệm. Thiếp càng ngưỡng mộ nương nương, muốn vẫn hầu hạ Hoàng hậu nương nương."

Ý tứ này chính là muốn đi theo đi bãi sản.

Trên mặt tứ phi đều có chút giãy dụa, Hiền phi vừa muốn từ trong tay Thục phi các nàng lấy ra một ít cung quyền, nhất là nàng tiến cung còn sớm hơn so với Thục phi, Thục phi đều đã quản cung vụ trong thời gian ngắn, nàng cũng là vừa mới được phóng xuất, thật sự là làm cho người ta thực cáu giận. Nhưng là, nàng lại muốn đi theo đi vẫn hồi ấn tượng tâm lý của mình trong lòng Hoàng thượng, cho nên giãy dụa liên lợi hại hơn.

Mà Thục phi các nàng, lại là vừa luyện tiệc quyền lực tới tay, vừa luyện tiệc cơ hội lần này. Phải biết rằng, lần này đi theo Hoàng thượng đi ra ngoài, như vậy không cần cùng nhiều nữ nhân cạnh tranh, đến lúc đó bụng tranh khí, nói không chừng có thể hoài tiểu hoàng tử. Núi dựa lớn nhất của nữ nhân hậu cung, vẫn là hoàng tử.

Phó phi cũng có chút sốt ruột, lý do cùng Thục phi các nàng giống nhau, hai bên đều khó có thể dứt bỏ.

"Hoa phi có tâm." Trần Mạn Nhu thưởng thức sắc mặt những người này, chờ xem đủ, mới chậm rãi nói: "Chính là bản cung cũng không tiện quyết định, không bằng như vậy đi, chúng ta xem Thái Hậu nương nương nói như thế nào trước."

Nàng thực không ngại làm cho Thái Hậu nương nương khó xử một đoạn thời gian, hiện tại Hiền phi bất kể ưu thế cũng không có gì. Một bên là cung

quyền, một bên là thánh sủng, Thái Hậu nương nương sẽ lựa chọn thế nào đâu?

Trần Mạn Nhu thực sung sướng mang theo mọi người đi thỉnh an Từ An thái hậu, chờ đem sự tình nói xong, quả nhiên không ngoài sở liệu, Từ An thái hậu nhú mày do dự, suy nghĩ một chút mới hỏi nói: "Người cũng phải đi?"

"Đúng vậy, Thái Hậu nương nương, chuyện trong cung, có Thục phi Huệ phi các nàng, lại có lão nhân gia ngài tọa trấn, thiếp hoàn toàn không cần lo lắng." Trần Mạn Nhu cười nói: "Huống chi Nhị hoàng tử bọn họ còn nhỏ tuổi, thiếp cũng lo lắng, đã nghĩ tự mình đi qua chiếu khán."

Trong lòng Từ An thái hậu khẽ nhúc nhích, nâng mí mắt lại nhìn Trần Mạn Nhu liếc mắt một cái, rũ mi mắt tự hỏi, lại uống hai ngụm nước trà, mới chậm quá nói: "Vậy người tuyển được ai mang đi qua?"

"Thiếp vẫn chưa nghĩ tốt, còn thỉnh Thái Hậu nương nương ra chủ ý cho thiếp." Trần Mạn Nhu bảo trì tươi cười nói, Từ An thái hậu vuốt bộ móng tay trên ngón tay, tầm mắt từ trên người phi tần đang ngồi đảo qua, Đức phi đã sớm làm quyết đoán, tuổi nàng thực không nhỏ, lần này phải tranh thủ được cơ hội này.

Nếu là có thể hoài thai, thì là trời cao ban phúc. Nếu không hoài thai, vậy nàng trở về liền an bài người hầu hạ Hoàng thượng, ngày sau, dưỡng một tiểu hoàng tử. Từ nhỏ bắt đầu dưỡng, tiểu hoàng tử nhất định là sẽ cùng dưỡng mẫu thân thiết hơn.

Cho nên lúc này, Đức phi liền khẽ nâng đầu, nhìn Trần Mạn Nhu bên kia, làm ra ý tứ muốn đi theo.

Còn Thục phi lại càng muốn thừa dịp Trần Mạn Nhu không ở, ở trong cung an bài cây đình của mình, sau đó ở hậu cung đứng càng ổn, dù sao nàng còn nhỏ tuổi, chuyện hài tử cũng không cần quá sốt ruột. Chính là

Hoàng hậu nương nương, năm đó cũng không phải tiến cung hai năm mới sinh Tử hoàng tử sao?

Làm tốt quyết định, Thục phi liền hơi hơi cúi đầu, không lay động sáng tỏ tâm tư mình muốn lưu lại.

Từ An nhìn một lần, lắc đầu nói: "Nếu việc này là Hoàng thượng giao phó cho người, vậy tự người quyết định là được, quay đầu đem danh sách đưa cho ai gia. Mặt khác, cung vụ người tính giao cho ai, cũng đều nhất nhất nói rõ ràng, ai gia tuy rằng có thể tọa trấn cho các người, nhưng cũng không nghĩ mọi chuyện đều xử lý, cho nên người tốt nhất là an bài cho tốt."

"Vâng, thiếp đã biết, quay đầu thiếp liền sửa sang lại một chút, cho người lại đây nói một tiếng cho Thái Hậu nương nương ngài." Trần Mạn Nhu cười đáp, tầm mắt từ trên người Hiền phi ở đối diện đảo qua, Hiền phi đang ninh khăn tử sốt ruột.

Từ An thái hậu khoát tay: "Được rồi, thời gian cũng không sớm, ai gia cũng sẽ không chậm trễ các người xử lý cung vụ, đều trở về đi, Hiền phi không có việc gì liền lưu lại bồi ai gia lão thái bà này trò chuyện."

Hiền phi cười đứng dậy ứng tiếng, Trần Mạn Nhu cũng đi theo đứng dậy, liếc mắt nhìn Hiền phi một cái nói: "Vậy Hiền phi lưu lại hầu hạ Thái Hậu nương nương đi, hầu hạ tốt, bản cung tất nhiên là sẽ có thưởng." "

Sắc mặt Hiền phi đột nhiên đỏ lên, cắn cắn môi dưới, hành lễ lên tiếng: "Thiếp hiểu được, thỉnh Hoàng hậu nương nương yên tâm."

Trần Mạn Nhu không nói chuyện, nhìn không chớp mắt tiêu sái ra đại điện. Về phần sắc mặt Từ An thái hậu ở phía sau, được rồi, ta lập tức sẽ đi thông khí, ai quan tâm lão thái bà kia cao hứng hay mất hứng a?

Trở lại Vĩnh Thọ cung, Trần Mạn Nhu kêu Lập Xuân các nàng đến đây: "Sau khi bản cung đi theo Hoàng thượng đi bãi săn, Vĩnh Thọ cung liền

giao cho các người, Lập Xuân cùng Lập Hạ vẫn giữ Vĩnh Thọ cung, quyết không thể cho người an □ đến một cái đình, Lập Thu vẫn chú ý chuyện bên ngoài, nếu có ai nhân cơ hội xếp nhân thủ vào, đều nhớ kỹ trước, chờ bản cung trở về nói cho bản cung. Lập Đông giúp đỡ Lập Thu một ít, đem nhân thủ chúng ta giấu càng sâu một ít, không phải sự tình trọng đại, tuyệt đối không cần đi ra."

Nguyên bản tìm hiểu tin tức cùng xếp vào nhân thủ là một tuyến, nhưng là Trần Mạn Nhu sợ thời điểm tìm hiểu tin tức đem nhân thủ đều thua tiền, cho nên hai năm nay liền tách ra, trên tay Lập Thu là tuyến người, chỉ phụ trách truyền lại tin tức. Mà trên tay Lập Đông, mới là cái đình chân chính, nếu Trần Mạn Nhu nghĩ muốn làm gì, sẽ dùng những nhân thủ này.

Bất quá, Trần Mạn Nhu sẽ không động dễ dàng. Cuộc sống ở hậu cung, một ít điểm mấu chốt là không thể động, hơi động một chút, chỉ sợ ngày sau liền không chế không được. Mà thường nói, nếu muốn người không biết, trừ phi mình đừng làm.

Trần Mạn Nhu tự giác, mình cũng không phải là người yêu của, cũng không phải là có thể mọi chuyện đều nắm vào tay. Cho nên, nàng theo không biết, nếu mình làm ra chuyện gì, tuyệt đối sẽ không có người phát hiện. Lại cho nên, điểm mấu chốt của Trần Mạn Nhu chính là, không chủ động ra tay đả thương người, nhất là không thể động con nối dòng của Hoàng thượng.

Mà sự kiện Hiền phi kia, cũng thuyết minh đầy đủ lực lượng Hoàng thượng nắm trong tay với hậu cung. Không hỏi, không có nghĩa là hoàn toàn mặc kệ. Tương phản, không hỏi, đó là bởi vì sở mọi chuyện đều ở trong lòng bàn tay Hoàng thượng.

Chuyện ba đích tử của tiên hậu, lại gõ cảnh báo cho Hoàng thượng. Cho nên, từ khi tiên hậu qua đời, Hoàng thượng đối với hậu cung, lại càng chú ý thêm vài phần.

Trần Mạn Nhu có thể đoán được việc đó, cũng là bởi vì Hoàng thượng ngẫu nhiên sẽ để lộ vài câu. Có một lần, nửa đêm Trần Mạn Nhu tỉnh lại bỗng nhiên muốn một chén băng chúc, ngày hôm sau Hoàng thượng liền phái người đưa tới một thất sa mỏng, sau khi làm song sa càng thông khí càng mát mẻ, ban đêm cũng không khô nóng như vậy.

Loại này việc nhỏ Hoàng thượng cũng có thể biết, thì không cần phải nói đại sự khác. Hoàng thượng không nói, đó chỉ có thể nói là Hoàng thượng không muốn quản, mà không thể nói Hoàng thượng không biết.

Cho nên Trần Mạn Nhu cũng không để cho người của mình làm ra chuyện gì, nhân thủ của nàng cũng không sợ Hoàng thượng biết. Cho dù là Hoàng thượng đã biết, ước chừng cũng chỉ sẽ khen ngợi nàng có bản lĩnh, có năng lực quản tốt hậu cung này đi?

"Sơ Vân cùng Sơ Hà lần này đi theo bản cung đi vây săn." Tầm mắt Trần Mạn Nhu quét đến trên người hai người cuối cùng, cười nói: "Đội lát nữa các người đi thu thập y phục của mình một chút, khí hậu bãi săn bên kia hẳn là lạnh so với trong hoàng cung, các người mang nhiều y phục một chút."

Phân phó xong rồi, lại cho người gọi vú nương cùng giáo dưỡng ma ma của Tiểu ngũ tới, bầu ngực nương đều thực chân thành, cho nên Trần Mạn Nhu cũng thực yên tâm: "Các người trong khoảng thời gian này, mặc kệ ai kêu cũng không cần phải xen vào, chỉ một tắc cũng không rời đi Ngũ công chúa là được, nhớ kỹ, mặc kệ khi nào, hai người các người, nhất định có một người giữ ở bên người Tiểu ngũ, một ngày mười hai canh giờ, tốt nhất là ngay cả mắt cũng không rời nhìn chăm chăm Tiểu ngũ. Nàng một ngày ba bữa ăn cái gì, ban đêm đi tiểu đêm mấy lần, uống nước mấy lần, đều phải xem thanh thanh sở sở."

Nói xong lại nhìn hai giáo dưỡng ma ma: "Về phần các người, y phục trên người công chúa, thức ăn, các người phải kiểm tra toàn bộ một lần,

mặc kệ là ai đưa tới được, cho dù là lấy danh nghĩa bản cung đưa tới, vậy cũng phải kiểm tra. Buổi tối trước khi ngủ, các người đem đệm chăn của công chúa cẩn thận lật xem một lần trước, ban ngày thời điểm chơi đùa, các người đi địa phương sắp sửa đi tìm hiểu rõ ràng trước, sau đó để cho Minh tổng quản dẫn người đi xem một lần trước, phàm là có một chút không đúng, lập tức đem công chúa mang về Vĩnh Thọ cung."

Dừng một chút, Trần Mạn Nhu còn nói thêm "Tiểu ngũ là đích công chúa, hiện nay Đại công chúa đi theo đi bãi săn, như vậy hậu cung chỉ Tiểu Ngũ tôn quý nhất, nhóm phi tử này nếu là muốn làm khó Tiểu ngũ, các người cũng không cần sợ, chỉ đi nói cùng Thái Hậu nương nương. Tuy rằng Thái Hậu nương nương không thích bản cung, nhưng là con nối dòng của Hoàng thượng nàng vẫn rất coi trọng. Nhất là đích nữ, Thái hậu sẽ không phân không rõ nặng nhẹ."

Biểu tình trên mặt vài người bên trong ngay cả biến cũng chưa biến, thật giống như là không có nghe thấy Trần Mạn Nhu bất kính với Thái Hậu nương nương. Trần Mạn Nhu thấy tình huống như vậy, hơi vừa lòng gật gật đầu.

Hậu cung loạn lên nàng có thể mặc kệ, nhưng là Vĩnh Thọ cung của nàng, nhất định là phải quản tốt trước.

HẬU CUNG MƯU SINH KẾ

Tiểu Nhiên Hoa Khai

www.dtv-ebook.com

Chương 180: Danh Sách

Mấy ngày kế tiếp, thỉnh thoảng có người không phải thời gian thỉnh an vội tới thỉnh an Trần Mạn Nhu. Ý đồ đến, tổng kết chỉ có hai loại. Một loại là tỏ vẻ nguyện ý vì Hoàng thượng cùng Hoàng hậu nương nương phân ưu, một loại là tỏ vẻ nguyện ý hầu hạ Hoàng thượng cùng Hoàng hậu nương nương.

Người trước là tới xem có thể hay không phân một chén canh, người sau là tới xem có thể hay không dính một chút hào quang.

Đến ngày thứ ba, Hiền phi mới tìm tới cửa, ước chừng là bị cấm chường mấy tháng, qua giáo huấn, cho nên lần này lại đây, Hiền phi biểu hiện coi như có vẻ hợp quy củ. Trần Mạn Nhu đang lo lắng còn có gì cần phân phó Lập Xuân các nàng, nghe tin tức Hiền phi tới cửa, cũng chỉ là cho Lập Đông đem người thỉnh đến sườn thính trước.

Ước chừng sau một ly trà, Trần Mạn Nhu mới chậm rãi đứng dậy đi hướng sườn thính. Hiền phi vội vàng đứng dậy thỉnh an, Trần Mạn Nhu hơi đánh giá cách ăn mặc của Hiền phi một chút, một kiện váy dài hồng nhạt, cổ áo hơi có chút thấp, trên cổ trắng nõn lộ ra vòng cổ hồng ngọc, cùng một bộ trâm hồng ngọc trên đầu tôn nhau, càng làm cho người cảm thấy kiều diễm như hoa.

"Hiền phi hôm nay tại sao lại đây?" Chờ hành lễ xong, Trần Mạn Nhu ở thượng thủ ngồi xuống, mới cười hỏi một câu. Hiền phi bộ dạng phục tùng nhắm mục đích ngồi ở hạ thủ, trong tay ninh khăn tử hồng nhạt, có thể mơ hồ nhìn ra phía trên thêu là tịnh đế liên thâm hồng nhạt.

"Thiếp buổi sáng thời điểm thỉnh an nhìn nương nương hình như là có chút không thoải mái, vừa vặn thiếp nơi này còn có một chút cổ nguyên cao, cho nên liền đưa tới đây cho nương nương." Hiền phi cười nói, từ trong tay tiểu cung nữ phía sau tiếp nhận đến một cái hòm cỡ một bàn tay, Sơ Vân đứng ở bên người Trần Mạn Nhu nhận được ý bảo Trần Mạn Nhu, nhanh chóng nhận lấy.

Trần Mạn Nhu cười gật gật đầu nói: "Hiền phi muội muội nhưng thật ra có tâm, bản cung nghe nói trong nhà Hiền phi muội muội có hiệu thuốc bắc, a giao tốt nhất nghĩ chắc là không thiếu, lần này bản cung nhưng là dính phúc muội muội. Muội muội ngày sau có chuyện gì, tỷ tỷ nhất định toàn lực hỗ trợ."

Đương nhiên, Hiền phi có dám đến xin giúp đỡ hay không chính là một cái vấn đề. Nói theo trường hợp mọi người cũng đã nói, nhất là tiểu cung nữ phía sau Hiền phi nhìn có vẻ quen mắt, như là gặp qua thời điểm ở Từ An cung, Trần Mạn Nhu lại vui vẻ đem trường hợp nói xinh đẹp một ít.

Hiền phi có chút cảm động nói: "Thiếp chẳng qua là tặng một ít vật nhỏ, Hoàng hậu nương nương nói như vậy, thật đúng là làm cho thiếp xấu hổ vô cùng."

"Người là tốt, tuy rằng phương diện quy củ có chút khiếm khuyết, nhưng bản cung biết người là người thông minh, học cũng nhanh, trong khoảng thời gian này cũng cũng không có phạm lỗi trên quy củ." Trần Mạn Nhu hơi hơi nhú mày, mặt mày đều nhu hòa lên: "Chỉ cần người có quy củ, bản cung luôn luôn là người hào phóng."

Nói xong, quay đầu phân phó Sơ Vân: "Đi đem bồn cảnh san hô trong kho phòng kia bưng lại đây." Lại quay đầu nói với Hiền phi: "Tuy rằng chỉ là tiểu bồn cảnh, nhưng cũng là một phen tâm tư bản cung, Hiền phi muội muội cũng không nên ghét bỏ."

"Hoàng hậu nương nương ban thưởng, thiếp vạn vạn không dám ghét bỏ, trở về tất nhiên hảo hảo trân trọng, tỉ mỉ bảo quản." Trên mặt Hiền phi tuy rằng kinh hãi, nhưng vui sướng cũng không làm sao đến đáy mắt, bồn cảnh san hô nói ly kỳ cũng không ly kỳ, phải xem độ cao. Chính nàng cũng là đã có hai cái san hô cao một tấc, nghĩ đến Trần Mạn Nhu ban cho cũng sẽ không có thật tốt.

Nhưng là chờ Sơ Vân cho người đem bồn cảnh kia chuyển lại đây, Hiền phi lập tức há to miệng, bồn cảnh kia cư nhiên là một thước!

Trần Mạn Nhu nhìn kinh ngạc trên mặt Hiền phi, trong lòng rất là vừa lòng. Khố phòng mình đã thực đầy, thứ này bày cũng không có gì đẹp mắt, dễ dính bụi, màu sắc lại rất diễm lệ, cùng thói quen của nàng luôn luôn không quá phù hợp, còn không bằng dùng để chiêu hiển một chút mình rộng lượng tài đức sáng suốt đâu.

"Hiền phi muội muội xuất môn mang theo hai người sao?" Trần Mạn Nhu hướng phía sau Hiền phi nhìn nhìn, kinh ngạc hỏi, Hiền phi gật gật đầu: "Thiếp luôn luôn thích im lặng, cùng nhiều người, có vẻ huyên náo, thiếp không thích mang quá nhiều người."

"Một khi đã như vậy, đợi lát nữa bản cung phái người đưa trở về cho người." Trần Mạn Nhu gật gật đầu, rất là vừa lòng cười nói. Nếu là để cho người của Hiền phi tự mình mang trở về, khẳng định là lặng yên không một tiếng động, người của nàng sao, vậy phải làm cho càng nhiều người thấy mới được a.

Hiền phi cũng chỉ có thể gật gật đầu, lại khách khí hai câu, lúc này mới đề cập tới mục đích hôm nay: "Thiếp rất là hổ thẹn, tiến cung lâu như vậy, cũng không có hảo hảo phụng dưỡng Hoàng thượng cùng Hoàng hậu nương nương, thiếp chưa tẩn trách bốn phận của mình, thật sự là thẹn với đại ân đại đức Hoàng thượng cùng nương nương."

Trần Mạn Nhu không thể không an ủi Hiền phi một chút: "Hiền phi muội muội đi học quy củ, cũng là vì để phụng dưỡng Hoàng thượng, phụng dưỡng Thái Hậu nương nương, phụng dưỡng bản cung." Thời điểm nói xong lời cuối cùng, Trần Mạn Nhu thề, nàng nhìn thấy Hiền phi vui rạo rức, trên thực tế, chính nàng cũng hiểu được thực ghê tởm.

"Thiếp nay đã học tốt quy củ, vừa rồi Hoàng hậu nương nương cũng khen ngợi thiếp, cho nên, thiếp muốn hướng Hoàng hậu nương nương xin chỉ thị, thiếp nguyện ý lúc nào cũng thời thời khắc khắc phụng dưỡng Hoàng thượng cùng nương nương." Hiền phi đứng dậy hành lễ, Trần Mạn Nhu vội àng cho người đỡ lấy nàng.

Hơi khó xử suy nghĩ trong chốc lát, Trần Mạn Nhu mới hỏi nói: "Vậy người không phụng dưỡng Thái Hậu nương nương?"

Cho dù là không thể lập tức đã đem Hiền phi đánh xuống, nhưng cũng phải làm trong lòng Hiền phi cùng Từ An thái hậu đều có một cây gai mới được. Thường thường ẩn hai cái, làm cho các nàng tự mình đau đi, cũng đỡ phải luôn vội tới làm mình ngọt ngào.

Quả nhiên Hiền phi sửng sốt một chút, tiếp theo vội vàng lắc đầu: "Tự nhiên không phải, thiếp cũng là nguyện ý phụng dưỡng Thái Hậu nương nương."

Kế tiếp, lại không biết nói nên nói như thế nào. Nói Thái Hậu nương nương bên này tạm thời không cần phụng dưỡng? Thái hậu lớn tuổi, Hoàng thượng cùng Trần Mạn Nhu đều còn trẻ, chuyện ai càng cần phụng dưỡng đây là vừa xem hiểu ngay thôi.

Nói bên người Thái hậu còn có càng nhiều nhân hầu hạ? Ngượng ngùng, bên người Hoàng thượng cùng Hoàng hậu có nhiều người hầu hạ hơn. Chúc trách nhóm cung phi, tuyệt đối là phụng dưỡng Hoàng thượng, tiếp theo là phụng dưỡng Hoàng hậu.

Bên trong im lặng trong chốc lát, mắt thấy sắc mặt Hiền phi đều đỏ, Trần Mạn Nhu lúc này mới buông ly trà nói: "Nếu Hiền phi muội muội muốn phụng dưỡng Hoàng thượng cùng bản cung, vậy lần này vừa vặn có một cơ hội. Mấy ngày sau thu săn ở bãi săn, Hiền phi muội muội cũng đi theo đi thôi."

Hiền phi mừng rỡ, lập tức lại hành lễ, Trần Mạn Nhu khoát tay: "Được rồi, cũng đừng hành lễ, nhanh chóng trở về đi thu thập đồ dùng đi, qua vài ngày sẽ xuất phát, Hiền phi muội muội muốn an bài xong chuyện trong cung của mình, cung nữ mang đi không được vượt qua bốn, đồ vật mang đi không được vượt qua một chiếc xe ngựa."

Hiền phi hơi có chút chần chờ: "Vậy giường cùng y phục..."

"Giường cùng lều trại đều có người Nội Vụ phủ chuẩn bị, người chỉ cần mang y phục cùng đồ dùng người quen dùng là được, tỷ như nói ly trà. Càng nhiều, bản cung cũng không rõ lắm, người có thể thỉnh giáo Thái Hậu nương nương một chút."

Trần Mạn Nhu cười nói, nhãn tình Hiền phi sáng lên, vội vàng gật đầu: "Thiếp đa tạ Hoàng hậu nương nương chỉ điểm, vậy thiếp liền cáo lui."

"Đi thôi." Trần Mạn Nhu khoát tay, nhìn Hiền phi mang theo người ly khai, mới tìm Tiểu Hỉ Tử cùng Tiểu Nhạc Tử đến đây, để cho hai người bọn họ đem bồn cảnh san hô kia đưa đến Thái Cực cung, nếu là trên đường gặp người, thuận tiện đem chuyện Hiền phi muốn đi bãi săn nói ra.

Vốn Thái Cực cung cùng Vĩnh Thọ cung là kề nhau, nhưng Tiểu Hỉ Tử cùng Tiểu Nhạc Tử thế nào cũng phải lấy bồn cảnh quá lớn, lấy lý do đường đi bên cạnh Vĩnh Thọ cung rất hẹp, cứng rắn nâng bồn cảnh kia từ Ngự Hoa viên vòng đến Thái Cực cung.

Không đợi Tiểu Hỉ Tử cùng Tiểu Nhạc Tử trở về, Kim phi cũng tìm tới cửa, tỏ vẻ mình muốn đi theo đi qua, sau khi Kim phi tiến cung liền vẫn rất

điều thấp mượn sức người phân vị thấp hơn nàng, làm người thập phần hiền lành, gặp ai cũng cười tủm tỉm. Trần Mạn Nhu vẫn cảm thấy, Kim phi càng thích ở lại trong cung, không nghĩ tới, trái lại là người dẫn đầu trong tông nhị phẩm muốn đi theo đi.

Sau khi Kim phi là Phó phi đến, tuổi Phó phi cũng không nhỏ, lý do cùng Đức phi không sai biệt lắm.

Chờ Kim phi rời đi, Trần Mạn Nhu lại nhìn danh sách mình định ra, trong tứ phi đi hai người —— Hiền phi cùng Đức phi. Tiếp theo là tông nhị phẩm bát phi, Phó phi, Kim phi cùng Thẩm phi. Lại sau đó là Vương chiêu nghi Lan chiêu nghi cùng Tống chiêu nghi, ba người này đều là lão nhân trong cung, bên người Lan chiêu nghi còn dưỡng một Tứ công chúa.

Cung phi mới có ba người, cung phi lâu năm, hơn nữa chính nàng, chín, vậy hẳn là đủ rồi.

Về phần vị phân có vẻ thấp, tự nhiên là không tư cách đi theo, trừ phi là đặc biệt được Hoàng thượng sủng ái, sau đó làm cho Hoàng thượng tự mình đề danh. Bất quá, trước mắt hậu cung không có người có tư cách này, trừ bỏ Trần Mạn Nhu, Hoàng thượng cũng không có tỏ vẻ ra đối với ai có ý tứ đặc biệt thích.

Đem danh sách cho Từ An thái hậu nhìn trước, Từ An thái hậu nhăn mặt nhíu mày: "Đức phi đi theo, vậy chuyện trong tay nàng làm sao bây giờ?"

"Thiếp để cho Hoa phi tạm thời quản lý, nhưng Hoa phi vừa tiến cung, chỉ sợ cũng không quá quen thuộc chuyện trong cung, cho nên thiếp để cho Hàn uyển nghi cùng Thôi uyển nghi giúp đỡ Hoa phi một ít." Hàn uyển nghi có thể từ trong tay Hồ chiêu nghi chạy trốn, nhất là cho tới bây giờ đều sống rất tốt, có thể thấy được không phải người đơn giản. Mà Thôi uyển nghi, Trần Mạn Nhu cho tới bây giờ không có xem thường nàng.

Lúc trước chuyện Phó phi cùng Thôi uyển nghi cùng với Thường mỹ nhân nháo cũng không nhỏ, kết quả Thường mỹ nhân yên lặng đi xuống, Thôi uyển nghi lại ở trong cung Phó phi còn sống rất tốt, có tư có vị, người như vậy nếu là người đơn giản, vậy toàn bộ nữ nhân hậu cung đều là động vật đơn bào.

Ba người đều có chủ ý, Hoa phi tuy rằng vì phân cao, không chịu nổi Thôi uyển nghi cùng Hàn uyển nghi liên thủ. Cứ như vậy, ai cũng không chiếm được lợi ích. Đương nhiên, khả năng ba người này liên thủ có vẻ thấp. Trữ phi, Hoa phi nguyện ý để Thôi uyển nghi cùng Hàn uyển nghi xem như tay súng hoặc là con rối.

"Vậy chuyện của Phó phi đâu?" Từ An thái hậu tiếp tục hỏi, Trần Mạn Nhu dừng một chút, có chút không vui lắm nói: "Cái này thiếp tính giao cho Lý phi, chính là tính tình Lý phi có vẻ thẳng, chỉ sợ làm không tốt. Cho nên, thiếp nghĩ, cũng tìm vài người giúp đỡ Lý phi, thiếp còn chưa nghĩ ra nhân thủ, Thái Hậu nương nương có cái gì đề nghị sao?"

Nếu một chút canh cũng không lưu cho Từ An, phỏng chừng trong lòng Từ An không thoải mái, lại sẽ nháo ra chuyện gì thiêu thân. Cho nên, Trần Mạn Nhu quyết định, vẫn lưu lại cho Từ An một chút lợi ích.

Dù sao, cũng không có chuyện gì trọng yếu.

"Người đã hỏi, ai gia nơi này cũng đang có mấy nhân thủ đề cử cho người." Từ An thái hậu hơi vừa lòng một ít, gật gật đầu nói: "Ai gia nhớ rõ Tống chiêu dung cùng Trịnh chiêu hoa thực không tệ, người cảm thấy như thế nào?"

Trần Mạn Nhu hơi chần chờ một chút: "Các nàng cùng Lý phi là cùng nhau tiến cung đi?"

"Tuy rằng các nàng cùng nhau tiến cung, nhưng là ai gia thấy hai người các nàng có khả năng có thể sánh bằng Lý phi, huống chi, lại có ai gia tọa

trấn, có thể xảy ra chuyện gì?" Từ An thái hậu khoát tay nói, Trần Mạn Nhu vội vàng cười đáp: "Là thiếp thiếu suy nghĩ, một khi đã như vậy, vậy để cho các nàng trợ giúp Lý phi đi."

Ba người mới chống lại vài phi tử cũ, muốn bảo trụ quyền lực trong tay mình, cũng chỉ có thể tìm núi dựa. Địa vị cao không sai biệt lắm đều có cung quyền, vậy toàn bộ không thể tìm, duy nhất có thể tìm, cũng chỉ có vị Từ An cung Thái Hậu nương nương này.

Trần Mạn Nhu thực vừa lòng, Từ An thái hậu cũng thực vừa lòng. Lập tức, phần danh sách này liền đưa tới trên ngự án của Hoàng thượng, Hoàng thượng chỉ tùy ý liếc mắt nhìn một cái, liền gật đầu nói: "Hoàng hậu an bài tốt lắm, cứ dựa theo ý tứ Hoàng hậu mà làm, Lưu Thành, người đi tuyên chỉ, ngày kia xuất phát, làm cho các nàng đều chuẩn bị tốt. Nếu ngày kia còn không chuẩn bị tốt, vậy không cần đi. Đúng rồi, thuận tiện đi xem Vĩnh Thọ cung, đêm nay trẫm muốn đi Vĩnh Thọ cung."

Lưu Thành cung kính lên tiếng, xoay người phải đi tuyên chỉ. Nếu hần nhớ không lầm, tháng này, vừa qua khỏi ngày hai mươi ba đi, Hoàng thượng đến Vĩnh Thọ cung lần thứ mười lăm? Cái này chỉ là buổi tối còn chưa tính ban ngày, xem ra, Hoàng hậu nương nương mới là người được sủng ái nhất hậu cung a.

Mặc kệ vị đại tổng quản này suy nghĩ cái gì, dù sao thời gian hai ngày rất nhanh liền trôi qua. Cơ hồ là trong nháy mắt, Trần Mạn Nhu các nàng liền ra khỏi hoàng cung, mấy chục xe ngựa hơn nửa kỵ binh cùng bộ binh, cùng nhau chậm rãi đi hướng bãi săn.

HẬU CUNG MƯU SINH KẾ

Tiểu Nhiên Hoa Khai

www.dtv-ebook.com

Chương 181: Bãi Săn

Trước lúc Hoàng thượng cùng Trần Mạn Nhu bọn họ đến bãi săn, đã có một nhóm người tới trước, hơn nữa chuẩn bị tốt lều trại. Hoàng thượng đương nhiên là ở lều trại lớn nhất, lều trại này chia làm ba bộ phận, ở giữa lớn nhất, chỉ dùng để tới đón tiếp triều thần, bên trái là chỗ Hoàng thượng phê duyệt tấu chương, bên phải mới là chỗ nghỉ ngơi.

Mà lều trại của Trần Mạn Nhu, khoảng cách lều trại chỉ có mười thước, ở phía sau bên trái, còn Đại công chúa lại là phía sau bên phải. Hiền phi càng ở phía sau, Đức phi cùng Hiền phi là lần lượt, sau đó là Phó phi các nàng. Những lều trại là vậy cùng một chỗ, sau đó chung quanh kéo duy trưởng, bên ngoài duy trưởng, theo thứ tự là lều trại nhóm hoàng tử, dù sao lúc này Nhị hoàng tử bọn họ còn nhỏ, cũng không cần quá chú ý vấn đề nam nữ đại phòng.

Tiếp theo, là vương phi tôn thất, lều trại nhóm nữ quyến quan viên, lại ra bên ngoài thì là tôn thất cùng quan viên, lại lại ra bên ngoài, chính là lều trại bọn thị vệ.

Liếc mắt nhìn qua một cái, toàn bộ bãi săn, chỉ thấy lều trại to nhỏ, đều chiếm cứ không ít chỗ. May mắn toàn bộ bãi săn cũng đủ lớn.

Trần Mạn Nhu lưu lại Sơ Vân mang theo hai tiểu cung nữ cùng hai tiểu thái giám thu thập lều trại, còn mình lại mang theo Sơ Hà hương chủ trưởng đi đến. Còn chưa đi đến, liền thấy Hiền phi cũng dẫn tiểu cung nữ lại đây, trong tay tiểu cung nữ kia còn mang theo một cái thực hộp.

Trần Mạn Nhu nhin không được hơi hơi nhúu mày, Hiền phi này chuẩn bị, thật đúng là đủ sung túc a. Lúc này mới đến bãi săn không quá thời gian một nén nhang, nàng cũng đã làm tốt đồ ăn? Hoặc là, là hầm tốt canh bồ?

"Gặp qua Hoàng hậu nương nương, thỉnh an Hoàng hậu nương nương." Hiền phi bên kia cũng thấy Trần Mạn Nhu, vội vàng lại đây hành lễ, Trần Mạn Nhu cười hư ờ Hiền phi một chút: "Hiền phi muội muội khách khí, đây là muốn đi chủ trưởng?"

"Vâng, muội muội nghĩ xa mã mệt nhọc, nghĩ chuẩn bị một phần canh bồ thân mình cho Hoàng thượng." Hiền phi ngượng ngùng cười nói. Trần Mạn Nhu cười gật gật đầu: "Người nghĩ thực chu đáo, vừa vặn bản cung cũng muốn đi chủ trưởng đi, chúng ta liền cùng nhau đi."

Hiền phi cúi đầu, có chút không quá nguyện ý, lúc này lại cũng không thể cự tuyệt. Đành phải đi theo phía sau Trần Mạn Nhu, hai người cùng đi chủ trưởng.

"Mạn Nhu sao lại đến đây?" Hoàng thượng ước chừng là đang hỏi thị vệ chuyện phòng ở, nghe thấy thông báo, liền xua tay cho thị vệ mặc khôi giáp kia lui xuống trước, cho người tuyên Hoàng hậu đi vào, cười kéo Trần Mạn Nhu ngồi xuống bên người mình.

Trần Mạn Nhu cười nói: "Thiếp muốn tới đến xem Hoàng thượng bên này có thu thập thỏa đáng hay không, nếu là không đúng, thiếp cũng tiện thu thập một chút."

Hoàng thượng nhìn nhìn người phía sau Trần Mạn Nhu, chỉ mang theo một đại cung nữ một tiểu cung nữ, chẳng lẽ này vẫn là tính tự mình động thủ? Nghĩ, Hoàng thượng liền lắc đầu nói: "Còn chưa có thu thập, đồ vật của trẫm là Lưu Thành tự mình chiếu khán là được, lúc này còn để trong lều trại đâu."

"Một khi đã như vậy, thiếp đi qua thu thập một chút cho Hoàng thượng." Trần Mạn Nhu nói xong, quay đầu nhìn nhìn Hiền phi: "Hiền phi muội muội vì Hoàng thượng chuẩn bị canh bổ, Hoàng thượng tạm thời ở trong này dùng một ít, thiếp rất nhanh có thể thu thập tốt."

"Vậy làm phiền Mạn Nhu." Hoàng thượng cười hớ hớ gật đầu, Trần Mạn Nhu cũng không nói nhiều, đứng dậy liền hướng tấm trướng đi đến. Quả nhiên trong lều trại có rất nhiều đồ vật đều không có thu thập. Trên giường chỉ trải thảm bạc, phía trên chất đống một bọc quần áo, bên trong lộ ra cái chăn màu vàng sáng.

Trần Mạn Nhu phân phó tiểu cung nữ kia đi lấy thủy, để cho Sơ Hà đem dụng cụ trong lều trại đều chà lau một chút, còn mình lại là đi qua trải giường chiếu. Chuẩn bị giường cho tốt, lại đem trà cụ từ trong hòm lấy ra bày tốt, còn có hương huân lung cùng quả sức, nhất nhất đều bày biện tốt.

Thu thập không sai biệt lắm, mới lấy khăn bố đem mồ hôi trên trán lau đi. Nghiêng tai nghe một chút, chủ trướng cũng không có thanh âm khác. Nhíu nhíu mày, Trần Mạn Nhu dẫn người đi ra ngoài, chỉ thấy vẻ mặt Hiền phi đang đỏ bừng ngồi ở một bên, còn Hoàng thượng ở phía trên lại là không chút để ý dùng thìa quấy trong bát.

"Hoàng thượng?" Trần Mạn Nhu đi qua kêu một tiếng, Hoàng thượng ngẩng đầu, chỉ thấy tóc trên trán hoàng hậu nhà mình hơi ẩm ướt, trên tay cũng mang theo chút hồng, còn nhớ đến động tĩnh lúc trước trong tấm trướng, cũng biết hoàng hậu nhà mình thật sự tự mình động thủ thu thập, trong lòng có chút sung sướng, đưa tay kéo Trần Mạn Nhu tại bên người ngồi xuống: "Người mệt mỏi đã nửa ngày, vừa vặn dùng chút canh, này không nóng, người nếm thử."

Nói xong, đã đem bát canh trong tay mình đẩy qua đây, Trần Mạn Nhu vội vàng khoát tay: "Hoàng thượng, đây chính là một phen tâm ý Hiền phi muội muội, thiếp vẫn là không cần."

"Hiền phi phụng dưỡng người chẳng phải là chuyện nên làm sao?" Hoàng thượng thuận miệng nói, nhéo nhéo lòng bàn tay Trần Mạn Nhu: "Uống nhanh đi, thời gian hôm nay không còn sớm, uống canh xong người liền ở tại chỗ này, ngày mai mới bắt đầu săn bắn, đến lúc đó người cùng trăm cùng nhau."

"Thật sự? Ta cũng có thể đi?" Trần Mạn Nhu nhất thời hưng phấn, nguyên vốn tưởng rằng nàng cũng chỉ có thể ở lại đây nhìn một cái, sau đó chờ Hoàng thượng bọn họ đi săn thú, mình ký một tiểu mã ở phụ cận đi một chút là được, thật không nghĩ tới, cư nhiên còn có loại kinh hỉ này.

"Người là Mạn Nhu của trăm, người không thể đi ai có thể đi?" Hoàng thượng cười nói, Trần Mạn Nhu cao hứng đang muốn nói gì, bỗng nhiên nghĩ đến Hiền phi còn ở trong lều trại, vừa chuyển đầu, quả nhiên nhìn thấy vẻ mặt dữ tợn của Hiền phi.

Trần Mạn Nhu giật mình, hai tay nắm cánh tay Hoàng thượng, làm ra bộ dáng kinh ngạc, lập tức lại vội vàng buông. Nhưng là ngăn ngại tiếp xúc này, vẫn khiến cho Hoàng thượng chú ý, theo Trần Mạn Nhu ánh mắt nhìn đến sắc mặt phẫn hận tức giận của Hiền phi, liền hơi hơi nhíu mi.

Hiền phi cũng đột nhiên phản ứng lại, nháy mắt điều chỉnh tốt sắc mặt mình, cười nói: "Cảm tình Hoàng thượng cùng nương nương thật tốt, Hoàng thượng, ngày mai thiếp cũng muốn đi theo Hoàng thượng đi săn thú, để cho thiếp cũng đi theo đi thôi? Đến lúc đó, thiếp còn có thể chiêu cố nương nương một chút đâu."

Hoàng thượng khoát tay: "Trăm đều có an bài, thời gian không còn sớm, người cũng nhanh chóng trở về đi."

Hiền phi rất không cam lòng, ngầm vụng trộm trừng mắt nhìn Trần Mạn Nhu, Trần Mạn Nhu cúi đầu ăn canh, nửa ánh mắt cũng chưa cho Hiền phi.

Cuối cùng Hiền phi cũng chỉ có thể dậm chân một cái rồi đi, Lưu Thành canh giữ ở cửa ngay cả vài chữ "Cung tiễn Hiền phi nương nương" cũng chưa kê xong, liền nhìn không thấy bóng dáng Hiền phi.

"Hoàng thượng, thiếp nghĩ, ngày mai để cho Hiền phi muội muội cùng Đức phi muội muội các nàng cũng đi theo đi." Trần Mạn Nhu suy nghĩ trong chốc lát nói, cười buông cái thìa, đứng lên niết bả vai cho Hoàng thượng: "Thật vất vả đi ra một lần, thiếp nghĩ, tất nhiên các nàng cũng thật cao hứng có thể cưỡi ngựa chạy một vòng. Huống chi, ngày mai ngài còn phải cùng này các đại thần cùng nhau săn thú, mang theo thiếp không phải trói buộc sao?"

Nói xong, làm ra một bộ bộ dáng ai oán: "Tuy rằng thiếp cảm thấy, thiếp cưỡi ngựa cùng bắn tên cũng rất tốt, nhưng là thiếp cũng có thể tự mình hiểu lấy."

Hoàng thượng cười ha ha, đưa tay vỗ vỗ mu bàn tay Trần Mạn Nhu: "Người yên tâm, trăm vốn cũng không tính cho người cùng trăm cùng nhau săn thú. Lúc trước trăm nói là, trước khi săn thú, người cùng trăm ở cùng nhau, chờ trăm đi săn thú, người chờ trước, sau khi trở về lại tiếp tục đi theo trăm."

Ngày săn thú đầu tiên, đều là hoạt động của nhóm nam nhân, chỗ nào có thể để cho Hoàng hậu nhà mình vẫn đi theo? Đến lúc đó mình vừa chiếu cố Hoàng hậu vừa săn thú bày ra hùng phong a?

Cho nên, trong toàn bộ quá trình, mình đại biểu chính là một đóa bích hoa? Chỉ cần đứng đợi là được? Trần Mạn Nhu nháy mắt giác ngộ.

"Hoàng thượng, nói như vậy, vẫn là mang theo Hiền phi cùng Đức phi đi, ngài đi săn thú, cũng lưu lại người cùng thiếp trò chuyện a." Trần Mạn Nhu vô tội lại đáng thương nhìn Hoàng thượng. Hoàng thượng dừng trong

chốc lát, thở dài, đưa tay nhu đầu Trần Mạn Nhu: "Liên người mềm lòng, vậy đi, ngày mai liên mang theo Hiền phi các nàng."

"Cám ơn Hoàng thượng." Trần Mạn Nhu hoàn toàn không thèm để ý Hoàng thượng đem kiểu tóc của mình làm rối loạn, cười tủm tỉm lên tiếng, mắt vừa chuyển còn nói thêm: "Vì cảm tạ Hoàng thượng đối với thiếp tốt như vậy, thiếp quyết định, hôm nay đích thân xuống bếp vì Hoàng thượng làm vài món thức ăn."

Trần Mạn Nhu làm đồ ăn coi như là rất ngon, Hoàng thượng cũng thích, lúc này liền gật đầu đáp: "Vậy để cho Lưu Thành đưa người đi qua đi, trẫm còn có chút việc muốn xử lý."

"Hảo, thiếp đi qua ngay." Trần Mạn Nhu cười ứng tiếng, mới vừa đi hai bước lại quay đầu nói: "Hoàng thượng, có muốn đem Đại công chúa cùng Nhị hoàng tử bọn họ kêu đến? Bọn họ cũng là lần đầu đến vây thành, buổi tối cũng không biết có thể sợ hãi hay không, ngài là phụ hoàng bọn họ, thời điểm bữa tối hảo hảo an ủi bọn họ một chút hẳn là sẽ tốt hơn nhiều."

Hoàng thượng đang muốn phản bác nam hài tử không thể nhát gan được, bỗng nhiên nghĩ đến Đại công chúa, liền sửa lại chủ ý, gật gật đầu đáp: "Trẫm sẽ cho người thông tri bọn họ, người cũng không cần làm nhiều, sớm trở về một chút."

"Là, vậy thiếp cáo lui." Trần Mạn Nhu cười khanh khách nói, mang theo Lưu Thành cùng mặt vài tiểu thái giám đi trừ phòng bên kia.

Làm bốn món ăn, Trần Mạn Nhu liền nhanh chóng về lều trại tắm rửa trước. Sau đó mới mang người vội vội vàng vàng đi chủ trưởng. Đại công chúa cùng vài hoàng tử đều đã đến, lúc này Hoàng thượng đang khảo tra công khóa vài người bọn họ.

Tam hoàng tử lần này cũng không vắng mặt, tuy rằng Từ An thái hậu rất muốn đem Tam hoàng tử lưu lại trong cung, nhưng là Tam hoàng tử cũng

chỉ có thể thảo được niềm vui của Hoàng thượng trước mới có thể dùng, cho nên thế này mới không có ngăn trở.

Tuy rằng Tam hoàng tử cùng mọi người đều là ngồi xe ngựa đến, nhưng là thân thể Tam hoàng tử luôn luôn yếu đuối, lúc này sắc mặt cũng có chút trắng bệch. Hoàng thượng trực tiếp an ủi hai câu, liền quay đầu khảo tra Tiểu tử.

Hỏi xong cười nói: "Thực không tệ, chính là xuất môn bên ngoài cũng không quên nhớ làm công khóa tiên sinh bố trí. Ngày sau cũng không thể chậm trễ công khóa, phải biết rằng, học tập như thuyền đi ngược dòng, không tiến tắc lui."

"Con tạ phụ hoàng dạy bảo." Tiểu tử hữu mô hữu dạng ôm quyền hành lễ, Hoàng thượng cười cho hắn đứng dậy ban cho một bộ văn phòng tứ bảo. Nhị hoàng tử nhìn bộ dáng Tiểu tử cười hì hì, trong lòng có chút bất mãn, mân mân môi, cúi đầu chỉ nhìn mặt đất.

Hoàng thượng cũng không để ý mấy con trai thần sắc không đúng, chỉ tiếp đón Trần Mạn Nhu một tiếng, một đám người liền ngồi xuống bắt đầu dùng bữa.

Dùng bữa tối, đem đám người Đại công chúa tiễn bước, Hoàng thượng mới có thể cùng Trần Mạn Nhu nghỉ ngơi. Hoàng thượng là người thực chú ý dưỡng sinh, hôm nay vừa đến bãi săn, ngày mai còn muốn săn thú, đêm nay tự nhiên là sẽ không làm việc.

Trần Mạn Nhu cũng đang rất mệt, hai người chính là đỡ chần bông đơn thuần ngủ. Buổi sáng Lưu Thành ở ngoài màn hô một tiếng, hai người lúc này mới đứng dậy. Trần Mạn Nhu vẫn không nhờ tay người khác, tự mình hầu hạ Hoàng thượng mặc y phục, sau đó mới bắt đầu chỉnh lý bản thân.

Sơ Vân đã sớm đem trang sức y phục của Trần Mạn Nhu đều mang lại đây, lúc này cũng không cần lại trở về trang điểm. Hôm nay Trần Mạn Nhu mặc là kị trang, kị trang màu lửa đỏ làm cho Trần Mạn Nhu nhìn cùng dĩ vãng khác nhau rất lớn.

Hoàng thượng đứng ở một bên nhìn một hồi lâu, mới cười gật đầu nói: "Mạn Nhu của trẫm, mặc y phục này rất đẹp."

"Hoàng thượng ~" Trần Mạn Nhu ngượng ngùng túm túm dây kết trên lưng, hơi có chút không thích ứng. Đã có rất nhiều năm không có mặc qua y phục như vậy, kém chút cũng không biết mặc.

"Đi thôi." Hoàng thượng thấy Trần Mạn Nhu đỏ mặt, cười ha ha một trận, lúc này mới lôi kéo Trần Mạn Nhu ra lều trại, xoay người lên ngựa, nghiêng đầu nhìn Trần Mạn Nhu, thấy động tác nàng coi như là thuần thục, lúc này mới hoàn toàn thả tâm.

HẬU CUNG MƯU SINH KẾ

Tiểu Nhiên Hoa Khai

www.dtv-ebook.com

Chương 182: Ly Gián

Hiền phi cùng Đức phi các nàng nhận được thông báo, cũng vội vàng thay đổi kỳ trang chạy tới chủ trường. Vừa nhìn đến Trần Mạn Nhu cười ngửa đi theo bên người Hoàng thượng, trên mặt vài người đều nhin không được lộ ra ánh mắt vừa ghen tị lại vừa phẫn hận, lập tức nghĩ đến ở trước công chúng, vội vàng thu liễm mặt mày, ruổi ngựa tiến lên thỉnh an.

Hoàng thượng cười khoát tay: "Không cần xuống dưới hành lễ, Hoàng hậu nói để cho trẫm mang theo các người, đợi lát nữa trẫm đi săn thú, các người liền đi theo Hoàng hậu, không cần tùy ý đi lại."

Hiền phi nhìn lướt qua Trần Mạn Nhu, nũng nịu cười nói: "Hoàng thượng yên tâm, thiếp nhất định một tắc cũng không rời đi theo Hoàng hậu nương nương."

Hoàng thượng chỉ gật gật đầu, quay đầu ngựa trực tiếp đi về phía trước, vài người lập tức đuổi kịp. Nhị hoàng tử bọn họ còn nhỏ tuổi, còn không thể một mình cưỡi ngựa, duy chỉ có Đại công chúa thay đổi một thân kỳ trang màu hồng phấn, cười khanh khách ở trên ngựa cười nói: "Tam đệ, các người còn nhỏ tuổi, cũng chỉ có thể nhìn ta cưỡi ngựa, bất quá không cần sốt ruột, tiếp qua năm sáu năm, các người cũng có thể cưỡi ngựa."

Năm đó chuyện tiên hoàng hậu, Thục phi coi như là chủ mưu, cho nên Đại công chúa đối với Nhị hoàng tử cho tới bây giờ đều là thập phần lạnh nhạt. Mà hiện nay, nàng đối với Trần Mạn Nhu cũng không quá thân cận, tự nhiên cũng liền cùng Tiểu tử xa lạ, lại bởi vì ngày thường vẫn phải đi Từ An cung tìm Từ An thái hậu nói chuyện, trái lại khó được cùng Tam hoàng tử quan hệ không tệ.

"Đại hoàng tử bắt nạt người." Tam hoàng tử đô đô than thở nói, trong mắt Nhị hoàng tử hiện lên oán giận, cũng không nhiều lời. Mắt Tiểu tứ mắt cô lơ lơ chuyển vòng vo, liếc mắt một cái nhìn thấy Hoàng thượng cùng mẫu hậu đến, lập tức hưng phấn : "Mẫu hậu, ta cũng cười ngựa được không?"

"Không tốt." Trần Mạn Nhu chỉ cho hai chữ, thấy thần sắc Tiểu tứ uể oải, Trần Mạn Nhu nhíu mày: "Đã quên trước khi chúng ta đến nói cái gì? Tiểu tứ, người đã nói muốn làm một quân tử, quân tử nhất ngôn ký xuất tứ mã nan truy, chẳng lẽ người phải làm tiểu nhân nói chuyện không tính?"

Tiểu tứ chu chu miệng, vẻ mặt lại đáng thương vô tội, làm nũng ngán trước mặt Trần Mạn Nhu, ngửa đầu nhìn Trần Mạn Nhu: "Ta muốn làm quân tử, lúc trước chúng ta nói cũng là ta không thể một mình cười ngựa, chưa nói không thể cho người mang theo, mẫu hậu mẫu hậu, người tìm một người mang ta thôi, ta cam đoan thực nghe lời, tuyệt đối sẽ không tự mình cười ngựa."

Trần Mạn Nhu hơi nhíu mày, sờ sờ cằm, cảm thấy chủ ý này trái lại rất không tệ, nàng cũng không muốn hài tử của mình dường thành nhược kê. Bất quá, việc trước mắt, giống như nàng cũng không làm chủ được a. Vì thế, lén lút nháy mắt với Tiểu tứ.

Tiểu tứ thật thông minh a, vừa thấy ánh mắt mẫu hậu hăn quét về một hướng, lập tức đáng thương hề hề quay đầu nhìn Hoàng thượng: "Phụ hoàng, ngài là phụ hoàng tốt nhất trên đời này, ngài cũng hiểu rõ Tiểu tứ nhất, mẫu hậu cũng nghe lời ngài nhất, ngài khiến cho mẫu hậu đáp ứng con đi."

Hoàng thượng cười ha ha, bị Tiểu tứ một bộ dáng vô lại làm nũng chọc thập phần sung sướng, xem đủ tướng của tiểu nhi tử đáng thương, lúc này mới quay đầu nói với Trần Mạn Nhu: "Trẫm tìm thị vệ mang theo hăn đi,

người yên tâm, thị vệ công phu đều không tệ, tất nhiên là sẽ không làm cho bọn họ thương."

Trần Mạn Nhu vội vàng cười tạ ơn, lại đề nghị tìm cái thị vệ mang theo Nhị hoàng tử. Nhưng là nhìn đến Tam hoàng tử còn có chút do dự, vạn nhất người này nửa đường uống gió lạnh hoặc là bị nhánh cây quai đến hoặc bị dã thú dọa đến, mình nhưng là chịu không nổi trách nhiệm.

Nhưng là, ở dưới mí mắt Hoàng thượng mí mắt, giống như cũng không tiện lắm biểu hiện quá không công bằng.

"Hoàng thượng, thân thể tam hoàng tử..." Cuối cùng, Trần Mạn Nhu vẫn đem nan đề ném cho Hoàng thượng, Hoàng thượng cũng do dự, Tam hoàng tử còn nhỏ lá gan lại không nhỏ, thấy ca ca đệ đệ đều cười con ngựa cao to, trong lòng đã sớm ngứa.

Lúc này nghe thấy Trần Mạn Nhu nói thân thể hần, vội vàng nói: "Phụ hoàng, mẫu hậu, thân thể con tốt lắm, buổi sáng hôm nay Lý ngự y vừa xem mạch, nói con có thể đi một chút, cũng không cần lo lắng."

"Thật sự?" Hoàng thượng thuận miệng hỏi, Tam hoàng tử vội vàng gật đầu, Trần Mạn Nhu nhân cơ hội nói: "Không bằng để cho ngự y nhìn xem Tam hoàng tử có thể cưỡi ngựa hay không, vạn nhất bị gió thổi, chịu tội đứa nhỏ."

Hoàng thượng nghe vậy gật gật đầu, cho người tuyên Lý ngự y lại đây. Chờ Lý ngự y nói có thể cưỡi ngựa đi chậm, Hoàng thượng mới lại bảo thị vệ đến bên Tam hoàng tử.

Thời điểm một đám người đuổi tới tập hợp, thị vệ và các đại thần đều đã tập hợp xong. Nam nhân là một nhóm, nữ quyến là một nhóm. Nguyên bản hôm nay không có nữ quyến, nhưng là buổi sáng nghe nói Hoàng hậu muốn đến đây, các đại thần mới vội vàng để cho nữ quyến nhà mình cũng đi theo đến đây.

Phía trước Hoàng thượng đang kích tình mênh mông nói chuyện, Trần Mạn Nhu nghe thấy câu kia: "Để cho trẫm nhìn thân thủ các huynh đệ của Khánh quốc ta! Nếu ai có thể đoạt được thứ nhất, trẫm đều có ban thưởng!" Thời điểm, bỗng nhiên đã nghĩ đến trong Hoàn Châu Cách Cách lúc mở màn, kém chút không nhịn cười ra tiếng.

May mắn, nơi này không có hỏi: "Xem bãi săn hôm nay, là ai độc chiếm thiên hạ!" Ngốc hoàng tử đi ra.

Chờ bóng dáng màu thạch thanh của Hoàng thượng mang theo đại quân vào rừng cây săn thú, Trần Mạn Nhu mới vén khăn che mặt. Quay đầu ngựa cười nói: "Các nam nhân đều đi săn thú, nữ nhân chúng ta cũng phải nghĩ biện pháp vui vẻ mới được, Hiền phi muội muội cùng Đức phi muội muội có gì ý kiến hay?"

Hiền phi hơi ngượng ngừng cười nói: "Thiếp cũng không biết, không bằng Hoàng hậu nương nương đề nghị một chút?"

Đức phi bĩu môi, rất là hưng phấn đề nghị: "Không bằng chúng ta đánh mã cầu?"

"Đề nghị này của Đức phi tỷ tỷ cũng không tốt, đánh mã cầu ở mã cầu tràng, nơi này gồ ghề, không cẩn thận liền đụng vào cây, nguy hiểm như vậy, chúng ta bị thương thì không sao, vạn nhất Hoàng hậu nương nương bị thương, ai tới phụ trách?" Phó phi ở một bên phản bác nói.

Kim phi lôi kéo dây cương cười nói: "Không bằng chúng ta cưỡi ngựa ngắm hoa? Hôm qua thiếp đã hỏi thăm, nghe người ta nói, nơi này có một mảnh hoa hải, đặc biệt đẹp mắt."

"Lúc này đã qua tháng chín, làm sao còn có hoa tươi." Đức phi bị Phó phi sắc giọng, trong lòng đang không vui, lúc này nhìn Kim phi cũng không thể nào thuận mắt, tính tình Kim phi tốt, cười nói: "Kim thu tháng mười cũng là có cúc hoa để nhìn a."

Một phụ nhân bên cạnh cười nói: "Kim phi nương nương nói là hoa hải ở phía đông nam kia đi? Nơi đó quả thật có một đại bộ phận là cúc hoa, chính là loại hoa này tương đối nhỏ, đầy khắp núi đồi đều có, một đóa nhìn không xuất sắc, nếu là trước mắt đều là loại hoa này, thật đúng là xinh đẹp cực kỳ."

Kim phi giương mắt nhìn phụ nhân kia, cười hỏi: "Vị phụ nhân này là..."

"Tướng công thần phụ là hộ bộ hữu thị lang." Phụ nhân kia vội vàng đáp. Thấy Kim phi cùng người nọ bắt chuyện, Trần Mạn Nhu rũ mi mắt suy nghĩ đề nghị của Kim phi một chút. Hôm nay Hoàng thượng mang theo các đại thần đi săn thú, mang đi một đại bộ phận thị vệ công phu tốt, còn có một phần phải đi bảo hộ ba vị hoàng tử, hảo thủ còn lại không phải quá nhiều, nếu là tùy ý đi loạn, xảy ra vấn đề vậy có thể không phải việc nhỏ.

Dã thú loại lớn nói là đã đuổi đi ra ngoài, nhưng là ai cũng không thể bảo đảm có cái vạn nhất. Đông nam bên kia có vẻ vắng, nếu là xảy ra chuyện, bọn thị vệ nhưng là không kịp đi qua.

Nhưng là nếu để cho mọi người đều ở tại chỗ này, cũng thực có chút rất nhàm chán.

Suy nghĩ trong chốc lát, Trần Mạn Nhu cười nói: "Thôi, nghe tả thị lang phụ nhân, hoa hải kia rất xa, vậy tạm thời không đi, bản cung có một ý tưởng, cũng không biết các vị muội muội có hứng thú hay không."

Hiền phi vội vàng cười nói: "Hoàng hậu nương nương luôn luôn thông minh, nghĩ ra được nhất định là ý kiến hay."

"Ý kiến hay hay không thể nói rõ, cũng bất quá là giết thời gian." Trần Mạn Nhu cười nói, sau đó đưa tay chỉ chỉ đại thụ ở một bên: "Thấy cây kia sao? Hôm nay chúng ta chơi trò chơi văn nhã một chút, trò chơi tên gọi là bắc cầu qua sông."

"Chúng ta chia làm hai đội, sau đó lập thứ tự, bản cung ra đề mục, mỗi người đi xuống tiếp một chữ, nếu là có thể tạo thành một câu thơ, cho dù là tiếp tốt, đại biểu một đội các nàng liền đi về phía trước một bước, lúc nào một đội lấy được phần thưởng trên cây trở về trước, là thắng. Trò chơi này các người cảm thấy như thế nào?"

Cho dù là trò chơi này không vui, nhưng là Trần Mạn Nhu đề suất, vậy nhất định phải là rất vui, mọi người cũng đều toàn bộ đáp ứng.

Trần Mạn Nhu cười khanh khách từ trên đầu nhổ xuống một cái kim bộ diêu, để cho một tiểu thái giám cầm đi treo trên cây. Nói tiếp: "Bản cung coi như người làm chứng, phụ trách ở trong này ra đề mục mục cho các người, ân, hai đội ngũ thôi, Hiền phi người một đội, Đức phi người một đội, như thế nào?"

Cho dù Hiền phi cùng Đức phi không tình nguyện, lúc này cũng chỉ có thể đáp ứng, đánh ngựa đi tới phía trước. Phía sau mọi người người nhìn nhìn ta nhìn nhìn người, Phó phi dẫn đầu đi hướng Đức phi bên kia, mà Kim phi cùng Thâm phi lại đều đi hướng Hiền phi bên kia.

Còn lại nhóm nữ quyền quan viên cũng nhanh chóng chọn lựa đội ngũ đứng vững, duy độc Thuần vương phi cùng An vương phi, một người nói có chút đau đầu sẽ không tham gia, một người nói mình muốn hầu hạ Hoàng hậu nương nương, cũng chỉ đi theo bên người Trần Mạn Nhu.

Trần Mạn Nhu nhìn nhìn trái phải, đưa tay chỉ vào con bướm bỗng nhiên bay qua nói: "Vậy lấy con bướm làm đề mục đi, Hiền phi muội muội nhỏ tuổi hơn, không bằng Đức phi muội muội nhường Hiền phi muội muội một chút, để cho đội các nàng bắt đầu trước?"

Đức phi tuy rằng bất mãn, nhưng cũng biết thân phận Hiền phi không phải mình có thể chọc, đành phải đáp ứng.

Hiền phi suy nghĩ một hồi lâu, nói một chữ: "Thu."

Kim phi ở phía sau nói tiếp: "Cao."

Phía sau tiếp tục đi xuống tiếp, Trần Mạn Nhu chỉ cười nhìn mọi người. Thuần vương phi ở một bên thấp giọng cười nói: "Trò chơi này của Hoàng hậu nương nương này trái lại thực thú vị, từng bước từng bước, gấp gáp cũng không có biện pháp."

"Ngày dài từ từ, dù sao cũng phải tìm chút chuyện làm mới được." Trần Mạn Nhu cười hớ hớ nói, nghiêng đầu nhìn nhìn Thuần vương phi cười nói: "Con dâu trưởng của Thuần vương phi sắp sinh đi? Vương phi là người có phúc khí, lúc này đã ẩm đích trưởng tôn, ai, bản cung còn không biết phải đợi tới khi nào đâu."

Thuần vương phi thối phù một tiếng bật cười: "Hoàng hậu nương nương, ngài hiện tại tuổi rất trẻ, Tứ hoàng tử điện hạ lại là người hiếu thuận thông minh, ngài sợ không có một ngày như vậy sao?"

An vương phi đã vừa cười vừa nói: "Hoàng tẩu không cần phải gấp gáp, luôn sẽ có một ngày như vậy. Đến lúc đó, ngài lại oán giận mình qua ngày quá nhanh đâu."

Trần Mạn Nhu cũng cười theo, cười trong chốc lát nói: "Đệ muội hảo hảo dưỡng thân mình mới tốt. Vài ngày trước, Thái Hậu nương nương còn nói bên người Thất đệ không có người chiếu cố đâu. Vừa vặn Hoàng thượng hỏi bản cung, bản cung nhưng là cam đoan, nói thân mình đệ muội thật sự tốt, còn có thể lại sinh cho Thất đệ hai đích tử đâu, đệ muội khả trăm ngàn đừng làm cho cam đoan của bản cung bị ngâm nước, nếu thực như vậy, bản cung nhưng là ở trước mặt Hoàng thượng mất hết mặt mũi."

Sắc mặt An vương phi đổi đổi, Thuần vương phi đồng tình nhìn lướt qua An vương phi, nàng so với An vương phi lớn tuổi hơn, là cực thích nữ tử ôn hòa mềm mại này. Chính là, loại chuyện này, nàng cũng thật không có biện pháp ra chủ ý.

"Đa tạ hoàng tấu, đệ muội nhất định sẽ hảo hảo bảo dưỡng thân mình, nhất định sẽ không làm cho ngài mất mặt mũi." Sắc mặt An vương phi nháy mắt liền thay đổi trở về, cười khanh khách nói lời cảm tạ Trần Mạn Nhu. Trần Mạn Nhu chính là tùy ý khoát tay, lại quay đầu nhìn trận đấu Đức phi cùng Hiền phi các nàng.

Thất vương gia là thân đệ đệ của Hoàng thượng, ở trong lòng Hoàng thượng luôn luôn rất có địa vị. Mà Thất vương phi cùng Thất vương gia coi như là vợ chồng ân ái, mượn sức Thất vương phi, còn lo Thất vương gia bên kia không giải quyết được sao?

Được rồi, cho dù là không giải quyết được, về sau thực gặp gỡ, vậy ít nhất cũng phải bảo trì trung lập mới được.

HẬU CUNG MƯU SINH KẾ

Tiểu Nhiên Hoa Khai

www.dtv-ebook.com

Chương 183: Nói Tiếp

Rất nhanh Hoàng thượng bọn họ sẵn thú đã trở lại, Trần Mạn Nhu nghênh đón, nhìn thoáng qua bọn thị vệ phía sau dùng túi lưới kéo con mồi, vẻ mặt kinh ngạc tán thưởng cười nói: "Hoàng thượng lúc này đây, thật đúng là thu hoạch rất nhiều, vị trí thứ nhất thực không cần cho người khác."

"Trẫm không cần vị trí thứ nhất." Hoàng thượng cười ha ha nói, đưa tay chỉ chỉ: "Các người đem những thứ này đưa đến phòng bếp, đêm nay trẫm dùng những thứ này làm bữa tối. Truyền người dâng rượu, hôm nay trẫm cùng với các vị ái khanh không say không về!"

Một đám đại thần thị vệ đi theo phía sau ầm ầm trầm trồ khen ngợi, Hoàng thượng lại cho người ta kiểm kê các loại con mồi, cuối cùng vị trí thứ nhất, là cho Thất vương gia Phong Minh Cảnh.

Tiệc rượu buổi tối, trừ bỏ Trần Mạn Nhu bồi ở bên người Hoàng thượng, còn lại đều là nam nữ tách ra ngồi. Đến cuối cùng, tự nhiên là Trần Mạn Nhu hầu hạ Hoàng thượng trở về tẩm trướng. Đám người Hiền phi cùng Đức phi nhìn mà ánh mắt bốc hỏa, nhưng cũng không có biện pháp. Hoàng thượng tuy rằng uống rượu, nhưng còn chưa có say đâu.

Mấy ngày kế tiếp, Trần Mạn Nhu xem như thoát khỏi lồng, không phải đi theo Hoàng thượng đi săn thú, chính là tự mình dẫn nường tử quân đi phi ngựa, lại hoặc là mang theo Tiểu tử tổ chức tiệc nướng, hoặc là mang giá vẽ vẽ tranh viết tự, cuộc sống thực nhàn nhã.

Nhưng là, mặc kệ Trần Mạn Nhu không muốn hồi cung bao nhiêu, ngày hồi cung cũng bay nhanh đến. Sau khi ngồi lên xe ngựa, Trần Mạn Nhu vẫn

lưu luyến nhìn cảnh sắc bên ngoài, đang rất buồn bực, màn xe nhấc lên, Hoàng thượng liền bước vào, thấy vẻ mặt Trần Mạn Nhu không nở, liền cười nói: "Nếu người thích, sang năm trăm còn mang theo người đến đây."

"Thật sự?" Trần Mạn Nhu mừng rỡ, quay đầu nhìn Hoàng thượng, vươn tay ngón tay nhỏ bé: "Hoàng thượng giữ lời nói?"

Hoàng thượng nhìn nhìn ngón tay Trần Mạn Nhu, bỗng nhiên cười ha ha lên, cười xong mới cũng vươn tay ngón tay theo, ngón út cùng ngón út của Trần Mạn Nhu ghé với nhau, ngón tay cái đối với ngón tay cái của Trần Mạn Nhu đè xuống: "Người yên tâm, trăm là thiên tử, nhất ngôn cửu đỉnh, cho tới bây giờ cũng không gạt người, sang năm trăm nhất định sẽ mang người đến."

"Cám ơn Hoàng thượng, thiệp thích Hoàng thượng nhất." Trần Mạn Nhu nghiêng đầu ở trên mặt Hoàng thượng hôn một cái, sau đó sắc mặt đỏ bừng quay đầu nhìn ngoài cửa sổ, không nhìn tới tươi cười trên tức trên mặt Hoàng thượng.

Đến Cảnh Vận môn, liền thấy Thục phi cùng Huệ phi dẫn chúng phi tử đứng ở bên ngoài nghênh đón. Trần Mạn Nhu vén màn xe lên, tầm mắt tả hữu đảo qua, cảm thấy trầm trầm, Hoa phi đứng ở phía sau Huệ phi, một tay đỡ thắt lưng, một tay vuốt bụng nhỏ, trên mặt mang theo tươi cười hạnh phúc vui sướng, như vậy, chín phần là mang thai!

Mình lúc trước, là quên tính toán một bước! Cư nhiên thật không ngờ Hoa phi có thể là mang thai mới không cùng đi bãi săn!

"Cung nghênh Hoàng thượng, cung nghênh Hoàng hậu nương nương." Nhìn đến Hoàng thượng cùng Trần Mạn Nhu trong xe, mọi người cùng nhau hành lễ, Hoàng thượng chỉ ừ một tiếng, Trần Mạn Nhu nâng nâng tay, ý bảo mọi người đứng lên: "Mọi người có tâm."

Nói xong, quay đầu nhìn Hoàng thượng: "Hoàng thượng, chúng ta đi Từ An cung trước?"

"Hảo." Hoàng thượng gật gật đầu, Trần Mạn Nhu buông màn xe, lại nhìn lướt qua Hoa phi, khẽ cười cười, người này có thể xuất hiện lúc này, tất nhiên là muốn nói cho Hoàng thượng sớm một chút, nếu là có thể, có thể làm cho Hoàng thượng đêm nay đi đến chỗ nàng thì không còn gì bằng, còn có thể thuận tiện cho vị hoàng hậu là nàng một hạ mã uy, tâm tư này, thật đúng là đủ thông minh.

Chính là, đáng tiếc.

Trần Mạn Nhu đưa tay kéo tay Hoàng thượng, cười khanh khách nói: "Trong khoảng thời gian này thiếp đều không có nhìn thấy Tiểu ngũ, trong lòng thật sự là nhớ không chịu nổi. Đợi lát nữa thiếp tự mình xuống bếp, làm một ít món ăn Hoàng thượng cùng Tiểu tứ Tiểu ngũ thích ăn, chúng ta cùng nhau cùng Tiểu ngũ trò chuyện? Lại để cho Huệ phi các nàng đem Nhị công chúa Tam công chúa cùng Tứ công chúa, cùng với Ngũ hoàng tử đưa lại đây, chúng ta tổ chức một gia yến nho nhỏ."

Nghĩ đến tiểu khuê nữ thông minh nhu thuận, trên mặt Hoàng thượng hơi hơi mang theo tươi cười, cười đáp: "Uh, tốt, đầu lộc trăm săn được kia cũng thuận tiện cho người làm, đêm nay cùng nhau dùng."

Hoàng thượng coi trọng con nối dòng, Trần Mạn Nhu vừa nói gia yến, Hoàng thượng đã đem khuê nữ cùng con trai mình đặt ở thủ vị. Cho dù ngày thường Hoàng thượng không thích Nhị công chúa thế nào, thì đó cũng là chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, không phải nói Hoàng thượng sẽ không muốn gặp Nhị công chúa.

Trần Mạn Nhu cũng biết tâm tính này của Hoàng thượng, liền giúp Hoàng thượng xác định hành trình đêm nay trước. Cái gì là gia yến? Gia

yến chính là nam chủ tử cùng nữ chủ tử hơn nữa một đám đứa nhỏ tổ chức yến hội, phi tần lại thế nào, cũng không thể xem như nữ chủ tử.

Về phần Từ An thái hậu, lớn uôi, phỏng chừng cũng không thể ăn mấy thứ như thịt lộc.

Đạt được mục đích, Trần Mạn Nhu câu khéo miệng cười cười. Ngón tay ở trong lòng bàn tay Hoàng thượng gãi gãi, sắc mặt ửng đỏ nhìn chăm chăm cửa xe, như vậy, lại chọc Hoàng thượng bật cười. Một hoàng hậu như vậy, trước mặt người ngoài đoan trang hiền thực, ở trước mặt mình liền một bộ thần thái tiểu nữ nhi, thật sự là thực đáng yêu.

Từ An thái hậu đã sớm chờ, thấy Hoàng thượng, còn kém chút không ôm khóc hai câu nhi tử a người vất vả linh tinh, Hoàng thượng lôi kéo Từ An thái hậu ở trước tháp ngồi xuống, cười nói: "Làm phiền mẫu hậu nhớ thương, con nhưng là mang theo thứ tốt cho mẫu hậu đâu."

"Thứ gì tốt?" Từ An thái hậu hơi có chút tò mò hỏi, Hoàng thượng cười không nói lời nào, Trần Mạn Nhu vội vàng tiếp lời: "Thái Hậu nương nương, ngài là không biết a, Hoàng thượng vừa đến bãi săn, liền tâm tâm niệm niệm muốn săn một con ngân hồ, sau đó làm một kiện áo khoác cho lão nhân gia nhài. Trong khoảng thời gian này, Hoàng thượng mỗi ngày đều đi ra ngoài tìm ngân hồ, đến ba ngày trước, đã muốn săn thất con, mắt thấy có thể đủ tám con, lại như thế nào cũng tìm không thấy mộ con cuối cùng."

Trần Mạn Nhu rất sống động tiếp tục nói: "Bắt không đủ tám con, Hoàng thượng thực tức giận, kém chút đã hạ chỉ nói tạm thời không trở về. Sau lại, ngay cả lão thiên gia cũng bị tấm lòng Hoàng thượng đả động, sáng sớm hôm nay Hoàng thượng liền đi ra ngoài, không nghĩ tới, thật đúng là gặp một con ngân hồ. Hoàng thượng cao hứng a, lập tức liền kéo cung cài tên, liền như vậy sừ một tiếng, kia tên liền bắn đi ra ngoài, sau đó, trực tiếp bắn vào mắt ngân hồ, ngay cả một chút da cũng chưa bị thương."

"Con ta thật là có tâm." Từ An thái hậu rất cảm động, lôi kéo tay Hoàng thượng cảm thán nói: "Hồ ly a, khẳng định là ông trời tặng cho con ta, con ta hiểu thuận lại có khả năng, lại là minh quân, lão thiên gia phải giúp con ta đâu."

Hoàng thượng cũng cười: "Có thể vì mẫu hậu tần hiểu tâm, đừng nói là hồ ly, cho dù là hổ, con cũng có thể vì mẫu hậu bắt đến đây."

"Hoàng hậu nương nương giảng cũng thật rõ ràng, chẳng lẽ Hoàng hậu nương nương đi theo Hoàng thượng?" Phía trên đang mẩu từ từ hiểu, phía dưới Thục phi bỗng nhiên cười khanh khách mở miệng, Trần Mạn Nhu nghiêng đầu liếc mắt nhìn Thục phi một cái, hơi có chút kinh ngạc, không nghĩ tới, người thứ nhất nháy ra tìm ngược cư nhiên là Thục phi mà không phải Hoa phi.

"Bản cung tự nhiên là không đi cùng, chính là Hoàng thượng là vạn kim chi khu, đi ra ngoài nhất định là phải mang theo thị vệ nội thị, bản cung cũng là nghe bọn hăn nói." Trần Mạn Nhu cười nói: "Những người đó cũng đều là trung thành tận tâm, tuyệt không có khả năng nói láo, Thục phi cũng không nên hiểu lầm."

Nói Trần Mạn Nhu nói láo thì không gấp gáp, quan trọng hơn danh là Hoàng thượng hiểu thuận. Cho nên, sắc mặt Từ An thái hậu nháy mắt biến đen, trừng mắt nhìn Thục phi một cái: "Thục phi gần đây sắc mặt không tốt, có phải quản lý cung vụ quá mệt mỏi hay không? Hậu cung này a, dù sao Hoàng hậu mới là quốc gia chi mẫu, cho nên cung vụ vẫn là Hoàng hậu đến quản lý là tốt nhất, Thục phi người nhanh chóng đem chuyện trong tay đều giao cho Hoàng hậu đi."

Sắc mặt Thục phi trắng nhợt, vụng trộm liếc mắt nhìn Trần Mạn Nhu một cái. Nghĩ Trần Mạn Nhu ngày thường không thích xử lý việc này, hăn là sẽ cự tuyệt.

Nhưng lại không nghĩ rằng, Trần Mạn Nhu cũng không phải kẻ ngốc, Thái hậu cũng đã chính miệng nói như vậy, nếu nàng còn không muốn tiếp cung quyền trở về, thì là không cho Thái hậu mặt mũi. Thái hậu người này, là phải sờ thuận mao, cho nên, lúc này Trần Mạn Nhu cũng chỉ cười đáp: "Thái Hậu nương nương nâng đỡ, vậy thiếp liền tiếp nhận."

Sắc mặt Từ An thái hậu lúc này mới chuyển tốt một chút, bất quá ánh mắt vừa chuyển, lại nhìn đến Hoa phi, lập tức cười khanh khách nói: "Con ta, còn có một việc đại hỷ sự không nói cho người đâu, Hoa phi đã có thai hơn hai tháng."

"Hơn hai tháng?" Hoàng thượng đảo mắt nhìn Hoa phi, trong mắt cũng có chút vui mừng: "Ngự y nói như thế nào? Thân mình Hoa phi có tốt?"

"Đa tạ Hoàng thượng quan tâm." Hoa phi vẻ mặt thẹn thùng đứng dậy hành lễ với Hoàng thượng: "Ngự y nói thân mình thiếp rất tốt, chỉ phải chú ý chút ít là được." Nói xong, lại vẻ mặt xin lỗi nhìn Trần Mạn Nhu: "Chính là trong khoảng thời gian này thiếp không thể mặt nhọc, vài ngày trước, Hoàng hậu nương nương đem cung vụ giao cho thiếp, thiếp nghĩ, nếu Hoàng hậu nương nương đã trở lại, vậy cung vụ..."

Trần Mạn Nhu đang muốn nói vậy người liền giao trở về đi, nhưng là khóe mắt lập tức bắt giữ vẻ tươi cười trên khóe miệng Hoa phi. Nếu Hoa phi muốn nộ lên, lời này không có khả năng là chỉ nói một nửa, cho nên, có hậu chiêu?

Tâm tư nhanh quay ngược trở lại, Trần Mạn Nhu không nói tiếp. Hoa phi đợi trong chốc lát không đợi được lời mình muốn nghe, tươi cười trên mặt liền không nhịn được, đã qua một hồi, Hoàng hậu còn không nói tiếp, nàng cũng không thể nói nửa câu thì ngừng đi?

"Cung vụ, thiếp muốn mời Hoàng hậu nương nương..." Hoa phi khề cằn môi, lại lập lại một lần, lần này nhiều thêm vài lời. Cổ tay Trần Mạn Nhu

vừa động, nửa ly trà trong tay liền hoàn toàn đổ vào trên người mình, Sơ Vân ở phía sau vội vàng nói: "Ai nha, nường nường, có bị bỏng?"

Trần Mạn Nhu khoát tay: "Không cần lo, nước trà không quá nóng."

Nói xong, rất là ngượng ngùng đứng dậy hành lễ với Thái hậu cùng Hoàng thượng: "Thiếp thất lễ, thỉnh Thái hậu nường nường cho thiếp đến sườn điện thu thập một chút."

"Đi thôi." Từ An thái hậu chỉ cười cười, Trần Mạn Nhu rời khỏi cửa, để cho Sơ Vân đem y phục thượng đẳng lá trà đổi đi, bởi vì cũng không mang thêm y phục, cho nên nước trà chỉ có thể lấy tay khăn từng chút từng chút lau đi.

Trần Mạn Nhu khoát tay, Sơ Hà lập tức rất ánh mắt đi ra ngoài. Từ lúc xe ngựa của Trần Mạn Nhu vào cảnh vận môn, Lập Thu cùng Lập Đông cũng đã chờ sẵn, một đường cũng theo tới Từ An cung, lúc này đang ở ngoài cửa chờ.

Không bao lâu, Sơ Hà đã trở lại, ở bên tai Trần Mạn Nhu nhẹ giọng nói: "Nường nường, Lập Đông tỷ tỷ nói, mấy ngày trước đây Hoa phi nường nường là ngày ngày đến Từ An cung. Sự tình nàng xử trí, cũng là sau khi từ Từ An cung đi ra mới xử trí."

Nói cách khác, mấy ngày nay, Hoa phi đã đem bộ phận cung quyền trên tay mình đưa cho Từ An thái hậu.

Vừa rồi nói một phen, nếu mình tiếp nhận, đó là trực tiếp chống lại Từ An. Từ An muốn nắm giữ cung quyền đã bao nhiêu năm, thật vất vả tới tay một chút, nếu mình lại hồ khẩu đoạt thịt, như vậy, hơn nữa chuyện Hoa phi mang thai, chỉ sợ ngày sau Từ An thái hậu sẽ làm cho Hoàng thượng mỗi ngày đi chỗ Hoa phi đây.

Cho dù không đi Hoa phi nơi đó, tối hôm nay, Hoa phi cũng nhất định có thể như nguyện. Trợ lực để ra oai phủ đầu, nguyên lai là chờ ở chỗ này a.

HẬU CUNG MƯU SINH KẾ

Tiểu Nhân Hoa Khai

www.dtv-ebook.com

Chương 184: Tính Kế

"Nếu Hoa phi mang thai, vậy cung vụ vài ngày trước là ai quản lý?" Trở về chính điện Từ An cung, Trần Mạn Nhu không đợi Hoa phi hỏi lại một lần, dẫn đầu hỏi ra một vấn đề. Hoa phi ngẩn người, không nghĩ đến phản ứng này của Trần Mạn Nhu.

Bất quá, rốt cuộc không phải bản nhân, lập tức phản ứng lại, chỉ ngượng ngùng cười nói: "Lúc trước thiếp bởi vì là lần đầu quản việc này, có rất nhiều chỗ không quá hiểu, vì thế cứ tới đây thỉnh giáo Thái Hậu nương nương. Nhân có Thái Hậu nương nương hỗ trợ, thiếp cũng cũng không phải quá mệt mỏi, cho nên cung vụ, vẫn là thiếp quản lý."

Trần Mạn Nhu gật gật đầu, cười nói: "Người đã cảm thấy không phiền lụy, vậy cung vụ vẫn là để trên tay người đi, lúc này bản cung mới vừa trở về, hơn nữa chuyện Thục phi, chỉ sợ một chốc cũng cố không nổi."

Sắc mặt Hoa phi đổi đổi, Hoàng thượng ở mặt trên cũng nhíu nhíu mày, nhìn lướt qua Hoa phi, lại quay đầu nhìn Từ An thái hậu: "Mẫu hậu, ngài đã lớn tuổi, cũng không tiện làm lụng quá vất vả, vạn nhất nếu mệt, con đau lòng cũng đau lòng không nổi."

Từ An thái hậu có chút mất hứng, quyền lực tới tay còn có thể bay, Hoa phi này thật đúng là người không biết việc!

Hoàng thượng rốt cuộc là cố Từ An thái hậu, thấy Từ An thái hậu không cao hứng lắm, nghĩ nghĩ liền còn nói thêm: "Bằng không, việc này giao cho Hiền phi đi, mẫu hậu thấy được không, chỉ đạo Hiền phi một chút."

Lúc này Từ An thái hậu mới chuyển tâm tình, cười gật đầu đáp: "Tốt lắm, Hiền phi là người hiểu chuyện, giao sự tình cho nàng ai gia cũng yên tâm."

Trần Mạn Nhu vụng trộm đưa cho Hoàng thượng một ánh mắt cảm kích, Hoàng thượng nhú mày, nghiêng đầu tiếp tục cùng Từ An thái hậu nói một ít chuyện ở bãi săn. Sau lại, vẫn là Hoàng thượng nói vừa hồi cung, có chút mệt, muốn đi về nghỉ ngơi trước, lúc này Từ An thái hậu mới thả người.

Tiếp theo Hoàng thượng trở về Đường Tâm điện, Trần Mạn Nhu dẫn Tiểu tứ trở về Vĩnh Thọ cung, người còn lại cũng đều tự trở về cung điện của mình.

Lập Xuân cùng Lập Hạ luôn luôn ở tại Vĩnh Thọ cung, thấy Trần Mạn Nhu, vội vàng đến đây hành lễ, vú nương ôm Tiểu ngũ, Tiểu ngũ vừa nhìn thấy Trần Mạn Nhu liền hai mắt nước mắt lưng tròng: "Mẫu hậu phá hư! Mẫu hậu không cần Tiểu ngũ!"

"Là mẫu hậu sai lầm rồi, bảo bối ngoan của mẫu hậu, có nhớ mẫu hậu không?" Trần Mạn Nhu vội vàng đưa aty bế Tiểu ngũ, Sơ Vũ bừng chao tổ yến lại đây, Trần Mạn Nhu tự mình uống một ngụm, uy Tiểu ngũ uống một ngụm, còn Tiểu tứ lại là cầm con thỏ nhỏ hẩn tìm được ở bãi săn chọc Tiểu ngũ: "Đến, muội muội, xem thích không?"

Tiểu ngũ chưa uống xong, liền hoàn toàn bị con thỏ nhỏ trong tay Tiểu tứ hấp dẫn, xoay người ghé vào nhuyển tháp đưa tay trạc con thỏ nhỏ.

Còn Lập Thu lại ở một bên bấm báo cho Trần Mạn Nhu: "Nương nương, sau khi ngài đi năm ngày, trong cung vẫn thực im lặng, Thục phi Huệ phi các nàng cũng thực phụ trách. Sau đó, bởi vì vấn đề vạn thọ tiết, Thục phi cùng Hoa phi có chút phân tranh, Thục phi vốn là phụ trách an bài vải vóc, sau đó Hoa phi nói là muốn bố trí một đại vũ đài, toàn bộ vũ đài muốn dùng gấm Giang Nam đưa lên bao lại. Việc này quá mức trọng đại, Thục

phi là không thể trực tiếp đáp ứng, liền bỏ qua, sau đó Hoa phi liền đem chuyện này nói cho Từ An thái hậu, Từ An thái hậu tức giận, nói là Thục phi không muốn vì Hoàng thượng vạn thọ tiết mà xuất lực, liền quở trách Thục phi."

"Khó trách hôm nay nhìn sắc mặt Thục phi không tốt." Trần Mạn Nhu sờ sờ cằm nói, hiện tại vị trí tứ phi đều đầy, nếu Hoa phi muốn thăng chức, phải từ trong tứ phi xử lý một người, đứng sau lưng Hiền phi là Từ An thái hậu, nàng là động không được.

Mà bên người Huệ phi có công chúa, người lại thông minh điệu thấp, không phạm đại sai cũng tuyệt đối không có khả năng hàng vị. Về phần Đức phi, Hoa phi đây là không nhìn trúng vị trí Đức phi?

Bất quá, Hoa phi chẳng lẽ không biết quan hệ Đại công chúa cùng Thục phi? Hay là, Hoa phi còn có hậu chiêu?

"Hoa phi có thai, việc này là khi nào thì chẩn đoán ra?" Trần Mạn Nhu hỏi tiếp, Lập Thu ngay cả nghĩ cũng không nghĩ, trực tiếp đáp: "Ba ngày trước, thời điểm Hoa phi ở thỉnh an Từ An cung bỗng nhiên té xỉu, sau đó Từ An thái hậu cho người tuyên ngự y."

Tuy rằng ngày thường nhóm phi tần đi thỉnh an Từ An thái hậu là Trần Mạn Nhu dẫn đi, nhưng nếu Trần Mạn Nhu không ở trong cung, như vậy phi tần đã ngoài tứ phẩm, phải tự mình đi qua thỉnh an. Đương nhiên, Từ An thái hậu có nguyện ý gặp hay không chính là một chuyện khác.

"Hoa phi vừa tỉnh lại, nghe nói mình mang thai, rất là cao hứng, nhưng là lập tức nói, mình vừa mang thai, chỉ sợ không thể tiếp tục quản cung vụ, xin mời Từ An thái hậu phái người hỗ trợ quản lý, sau đó Từ An thái hậu liền phái Bình ma ma đi qua. Mà Hoa phi có chuyện lấy không được chủ ý, cũng đều đến Từ An cung thỉnh Từ An thái hậu ra quyết định."

Lập Thu tiếp tục nói, Trần Mạn Nhu có chút nghi hoặc: "Thời gian ba ngày, nàng có thể có chuyện gì lấy không được chủ ý? Không phải còn có nửa tháng mới đến vạn thọ tiết sao?"

Trong cung có thể bận rộn, trước tháng mười hai, cũng chỉ còn lại có việc chuẩn bị vạn thọ tiết.

Lập Thu bữu môi mới nói: "Chính là chuyện vạn thọ tiết, Hoa phi nương nương náo loạn chuyện vải vóc vừa xong, còn nói tối hôm vạn thọ tiết tốt nhất là các cung các điện đều điểm đèn lồng màu đỏ, đồng chúc Hoàng thượng vạn thọ vô cương, nói là muốn chọn mua đèn lồng cùng nền nhiều hơn linh tinh gì đó."

Nến và đèn lồng mấy thứ này bình thường cũng là Nội Vụ phủ quản lý, bởi vì các cung các điện các phòng đều phải dùng nến, còn có tùy thời tùy khắc đều có khả năng sẽ dùng tới đèn lồng, mấy thứ này luôn luôn là không chính xác, Nội Vụ phủ luôn luôn là từng tháng từng tháng thông tri, liệt ra giấy tờ, sau đó dựa theo số đề ra gia tăng ba phần mà mua.

Hoa phi bỗng nhiên mở miệng muốn gia tăng, là đánh vỡ quy tắc Nội Vụ phủ làm việc.

Nhưng là quy tắc này, là Trần Mạn Nhu sau khi làm Hoàng hậu cải cách định ra. Như vậy nói cách khác, mục đích Hoa phi, vẫn rất rõ ràng.

"Lúc trước bản cung còn cảm thấy Hoa phi là một người rất thông minh, chẳng lẽ bản cung nhìn nhầm?" Trần Mạn Nhu buông bát, sờ sờ cằm, thập phần khó hiểu nói. Lập Thu có chút há hốc mồm: "Nương nương?"

"Lúc trước thời điểm bản cung sửa quy củ Nội Vụ phủ, người còn nhớ Hoàng thượng nói cái gì?" Trần Mạn Nhu liếc liếc mắt nhìn Lập Thu, rất rộng rãi cho một gợi ý. Lập Thu suy nghĩ trong chốc lát bỗng nhiên tỉnh ngộ: "Hoàng thượng từng nói, biện pháp này tuy rằng vụn vặt, nhưng cũng là có chỗ tốt."

Nếu không có Hoàng thượng duy trì, Trần Mạn Nhu muốn ở Nội Vụ phủ cải cách quả thực là chuyện cười. Nhưng hiện tại, Trần Mạn Nhu cải cách thành công, tuy rằng cũng chỉ là một hai sự tình đơn giản, nhưng là cũng biểu lộ thái độ của Hoàng thượng.

Nếu Hoa phi mượn chuyện này đến đả kích Trần Mạn Nhu, vậy quả thật là có điểm không đủ thông minh.

Trần Mạn Nhu nhíu mày, nhưng là lúc trước nếu nàng có thể nghĩ đến châm ngòi Vương trử viện các nàng đánh nhau, sau đó đến thử địa vị mình, lại làm ra hành động án binh bất động, cũng không phải người vụng về như vậy a?

Chẳng lẽ, việc này cũng có hậu chiêu? Hoa phi rốt cuộc là để lại mấy cái hậu chiêu?

"Bản cung có chút mệt, Sơ Vũ người cho người tiểu phòng bếp chuẩn bị một ít nước ấm trước, đợi lát nữa bản cung muốn tắm rửa. Đúng rồi, tối hôm nay Hoàng thượng qua đến, còn có vài vị hoàng tử cùng công chúa đều phải đến, muốn ở Vĩnh Thọ cung tổ chức gia yến nho nhỏ, người cho phòng bếp chuẩn bị một chút, đem điểm tâm nhóm hoàng tử công chúa thích ăn chuẩn bị mấy phần, thức ăn cũng vậy."

Trần Mạn Nhu suy nghĩ trong chốc lát, cảm thấy đầu mình có chút đau, vừa ở bên ngoài thả lỏng nhiều ngày như vậy, vừa trở về sẽ đối mặt tính kế loạn thất bát tao, đầu còn chưa có trở lại trạng thái vận chuyển cao tốc, đơn giản trước hết không thèm nghĩ nữa, chờ ngày mai có thời gian lại hệ thống sửa sang lại một chút.

Cho nên, lập tức quay đầu phân phó xuống, lại quay đầu nhìn Tiểu tứ: "Tiểu tứ, người cũng đi tắm rửa trước một cái, sau đó đem bài tập tiên sinh bố trí nhìn xem, nếu không xong, tối hôm nay người không cần ngủ."

"Mẫu hậu cũng quá coi thường ta, ta đã sớm hoàn thành, mấy ngày nay ở bãi săn, ta buổi tối cũng sẽ tìm thời gian ôn tập công khóa." Tiểu tứ chu chu miệng nói, Trần Mạn Nhu cười xoa bóp hai má của hắn: "Hảo, là mẫu hậu nói sai rồi, vậy Tứ hoàng tử điện hạ của mẫu hậu hãy đi về tắm rửa trước, sau đó mẫu hậu phái người đem công khóa của người đưa qua cho tiên sinh?"

"Hảo, nhi tử liền cáo lui trước." Tiểu tứ cười tủm tỉm đáp, hành lễ, xoay người xuất môn. Tiểu ngũ ở phía sau túm tay áo Trần Mạn Nhu: "Ca ca chỗ nào?"

"Ca ca người đi tắm rửa, đến, bảo bồi, cho mẫu hậu nhìn xem người mọc mấy cái răng nanh." Trần Mạn Nhu cười tủm tỉm nắm cằm Tiểu ngũ nói, Tiểu ngũ quay đầu né tránh tay Trần Mạn Nhu, trạc con thỏ nhỏ: "Mẫu hậu, thỏ thỏ ~ "

"Uh, thỏ thỏ là lễ vật ca ca người đưa cho người, thích không?" Trần Mạn Nhu xoa bóp hai má tiểu khuê nữ, Ngũ công chúa cười ánh mắt đều mị lên, liên tục gật đầu tỏ vẻ thích, Trần Mạn Nhu lại cho người đến phòng bếp cầm cà rốt, sau đó ý bảo Tiểu ngũ uy con thỏ.

Rất nhanh, tiểu phòng bếp liền chuẩn bị tốt nước ấm. Trần Mạn Nhu phân phó vú nương chiếu khán Tiểu ngũ, mình mang theo người xoay người đi hướng phòng tắm. Ở trong đục dưng ngâm gần hai canh giờ, Trần Mạn Nhu mới cảm thấy thoải mái lên.

Duỗi thắt lưng đang muốn chuẩn bị đứng dậy, lại nghe thấy phía sau có tiếng bước chân, cuống quýt quay đầu, chỉ thấy đám người Lập Xuân quy củ đứng ở một bên, Hoàng thượng sai bước vào cửa, trên mặt còn mang theo tươi cười trên tức.

Trần Mạn Nhu nhất thời sốt ruột, vừa muốn đứng dậy, đột nhiên nhớ đến mình còn đang ở trong đục dưng, nháy mắt sắc mặt đỏ bừng, cũng không

biết lúc này nên phản ứng như thế nào. Trái lại Hoàng thượng thực bình tĩnh, khoát tay, đám người Lập Xuân đồng tình liếc mắt nhìn Trần Mạn Nhu một cái, đều quy củ xoay người xuất môn.

"Mạn Nhu thật sự là hảo hứng thú." Hoàng thượng đến đây, cư cao lâm hạ nhìn Trần Mạn Nhu, khoe miệng Trần Mạn Nhu co rút, tắm rửa một cái thì có cái gì hảo hứng trí?

"Vừa vặn tắm cũng muốn tắm rửa, liền cùng Mạn Nhu cùng nhau đi." Hoàng thượng vừa nói, vừa cời áo tháo thắt lưng. Trần Mạn Nhu kinh hãi: "Hoàng thượng, thiếp cho người lại chuẩn bị một ít nước ấm cho ngài? Nước này thiếp dùng qua."

"Vô phương, đợi lát nữa lại tẩy một lần." Hoàng thượng khoát tay cười nói, đưa tay sờ soạng nước trong dục dũng một chút, độ ấm vừa vặn. Trần Mạn Nhu luôn luôn ngâm trong dục dũng, phía trước Lập Xuân cùng Lập Hạ một bên một người, một người phụ trách đem nước lạnh mang ra, một người phụ trách thêm nước ấm, cho nên nước trong dục dũng vẫn là nước ấm vừa vặn.

"Hoàng thượng, a!" Trần Mạn Nhu cười gượng hai tiếng, đang chuẩn bị tiếp tục tìm lý do, Hoàng thượng đã thuận thực cầm quần áo cởi ra, sau đó đi nhanh bước vào dục dũng, vừa vặn ngồi ở đối diện Trần Mạn Nhu, sau đó cánh tay dài duỗi ra, trực tiếp đem Trần Mạn Nhu ôm đến trong lòng mình.

Mức nước tuy rằng tăng lên, nhưng là thân mình Trần Mạn Nhu cũng đi theo bị đẩy lên cao, vừa vặn, chỗ gợn nước nhộn nhạo, hồn ~ viên núi nhỏ trắng noãn cũng nửa che nửa lộ. Trần Mạn Nhu then thùng, vội vàng giơ tay che đi, Hoàng thượng lại một tay đem của nàng hai tay đều kéo đến phía sau, thân thể Trần Mạn Nhu nhúc nhích, lại vừa vặn đem đôi thỏ ngọc đưa vào tay địch thủ.

Hoàng thượng dựa vào vách đục lỗ, có thể ngửi được hương khí ngọt ngào u nhã. Hè miệng, liền vừa vặn có thể đem quả bồ đào đẹp nhất đồi núi vào trong miệng.

HẬU CUNG MƯU SINH KẾ

Tiểu Nhiên Hoa Khai

www.dtv-ebook.com

Chương 185: Tan Rã

Chờ Trần Mạn Nhu từ phòng tắm đi ra, đã là chuyện một lúc lâu sau, sắc trời đều đã tối đen, vài hoàng tử công chúa đều đã chờ trong phòng khách. Tiểu tứ tuy rằng tuổi còn nhỏ, lúc này cũng nhận trách nhiệm chiêu đãi bọn ca ca đệ đệ, vừa lôi kéo Ngũ hoàng tử, vừa chỉ huy người chuẩn bị sữa nóng cho Lục hoàng tử. Thuận tiện còn muốn cùng Nhị hoàng tử Tam hoàng tử bọn họ nói chuyện, không để cho bọn họ chịu vắng vẻ.

Mà Ngũ công chúa còn không biết chuyện, chỉ đi theo phía sau ca ca kêu muốn ăn cao cao, Đại công chúa cười hớ hớ cầm điểm tâm đùa Ngũ công chúa, Nhị công chúa sợ hãi ở một bên nhìn, Tam công chúa hơi hâm mộ, nhìn nhìn lại quay đầu đi cùng Tứ công chúa nói chuyện.

Một phòng tiểu hài tử, mã người Lập Xuân mắt cũng không dám nháy, một người phụ trách hai đứa, vụn vụn không dám để cho những người này ở Vĩnh Thọ cung phát sinh cái gì ngoài ý muốn.

Thấy Trần Mạn Nhu cùng Hoàng thượng đi ra, một đám tiểu hài tử đều vội vàng đứng dậy, còn nhỏ thì tự mình hành lễ, không hiểu chuyện thì được vú nương ôm hành lễ. Trần Mạn Nhu đưa tay bế Lục hoàng tử, cười với vài người khác nói: "Đều đứng lên đi, chúng ta tổ chức gia yến, cũng không cần đa lễ như vậy."

Hoàng thượng đi theo gật gật đầu, ngồi trên tháp, quay đầu nhìn Ngũ hoàng tử: "Tiểu ngũ mấy ngày nay có nghịch ngợm gây sự?"

Ngũ hoàng tử năm nay mới năm tuổi, còn chưa đi Sùng Văn quán, cho nên lần này sẵn thú Hoàng thượng cũng không có mang theo Ngũ hoàng tử.

Ngũ hoàng tử lúc trước đang quần quít lấy Tam hoàng tử hỏi chuyện săn thú đâu, lúc này nghe Hoàng thượng hỏi, vẻ mặt còn có chút hưng phấn: "Ta không quấy rồi, mẫu phi nói ta nghe lời nhất. Phụ hoàng, bên trong bãi săn có con hổ lớn sao? Con hổ có bộ dáng giống như đực trong bức họa không? Có cầu hùm hay không? Tam hoàng huynh nói hẳn còn đánh một con chim trĩ, chim trĩ đẹp lắm, chim trĩ là cái gì vậy? Có phải gà mái không?"

Hoàng thượng cười ha ha, đưa tay nhu nhu đầu Ngũ hoàng tử: "Bãi săn có con hổ, bộ dáng con hổ cùng trong bức họa giống nhau, lần khác Tam hoàng huynh người họa một bức họa con hổ ra cho người. Cầu hùm là không có, nếu người muốn nhìn, chờ năm sau phụ hoàng cho người ở bãi săn thả cầu hùm. Chim trĩ cùng gà mái không giống, chim trĩ có cái đuôi rất dài, lông chim cũng đặc biệt xinh đẹp, nó còn có thể bay, gà mái sẽ không bay."

Nhị công chúa cùng Tam công chúa cũng nghe mùi ngon, Tứ công chúa tiến đến bên người Đại công chúa nói chuyện: "Đại hoàng tử, bãi săn chơi vui sao?"

Đại công chúa rụt rè gật gật đầu, cười nói: "Là chơi rất vui, mẫu hậu còn mang theo chúng ta chơi không ít tiểu trò chơi, đều rất có ý tứ, chờ các người lại lớn một chút, nói không chừng cũng có thể đi bãi săn chơi."

Trong mắt Tứ công chúa hiện lên cực kỳ hâm mộ, lại hỏi một ít vấn đề khác. Còn Ngũ công chúa lại là không hiểu chuyện, thấy mẫu hậu nhà mình ôm người khác, lập tức không thuận theo, chết sống ở bên người Trần Mạn Nhu, rầm rì muốn cho Trần Mạn Nhu ôm.

Hoàng thượng ở bên cạnh thấy buồn cười, vừa cùng Ngũ hoàng tử nói chuyện, vừa đưa tay bế Ngũ công chúa. Đối với nam nhân này, Tiểu ngũ còn có chút trí nhớ, mắt cô lơ lơ đảo quanh, hô một tiếng phụ hoàng, cũng

không từ chối, an vị ở trên đùi Hoàng thượng thân mình hướng trên bàn bắt điểm tâm.

"Hoàng thượng, thời gian không còn sớm, người xem có cho người mang bữa tối lên trước hay không? Tiểu hài tử cũng thể bị đói, chờ ăn cơm rồi nói nữa." Trần Mạn Nhu cười khanh khách quay đầu nói, Hoàng thượng gật đầu, Trần Mạn Nhu nhanh chóng cho người đem bữa tối đều đưa lên.

Chờ ăn qua bữa tối, Hoàng thượng lại dặn dò Nhị hoàng tử bọn họ mấy ngày nay đem hạ công khóa bổ xung, sau đó lại hỏi nhóm công chúa vài câu tình huống cuộc sống, nhìn thời gian không còn sớm, mới cho mọi người đều giải tán, hẳn tự nhiên là ngủ lại Vĩnh Thọ cung.

Ngày hôm sau thời điểm Trần Mạn Nhu được người đánh thức, thần sắc trên mặt còn mơ mơ màng màng. Hơn nửa ngày mới phản ứng lại, nàng đây là hồi cung, buổi sáng còn phải đến ứng phó đám nữ nhân kia thỉnh an, còn phải mang theo này đàn nữ nhân đi thỉnh an Từ An thái hậu.

"Cái màu hồng phấn quá bắt mắt, đổi một kiện mộc mạc chút." Thấy Lập Hạ cầm y phục lại đây, Trần Mạn Nhu vội vàng nói, lại nhìn Lập Xuân lấy trang sức ra, coi như là có thể, cũng không phản đối.

Thu thập thỏa đáng, Tiểu tử cũng lại đây thỉnh an, Trần Mạn Nhu đưa Tiểu tử đi đến trường trước, mình chậm rì rì dùng đồ ăn sáng, lúc này mới để Lập Xuân đỡ tay đi ra bên ngoài.

Thục phi ước chừng là đầu óc tỉnh táo lại, biết mình ngày hôm qua đắc tội Trần Mạn Nhu, cho nên sáng sớm hôm nay liền nhanh chóng đến đây, sau đó là Huệ phi, tiếp theo là Thẩm phi Kim phi cùng Lý phi. Đức phi đến không còn sớm, Hoa phi đến càng trễ.

Trần Mạn Nhu nhìn lướt qua Hoa phi đỉnh thắt lưng, cười nói: "Làm khó Hoa phi có thai, còn chạy tới thỉnh an bản cung. Bất quá, hoàng tự làm

trọng, ngày sau Hoa phi phải hảo hảo chiếu khán thân mình, không cần lại đây."

Hoa phi vội vàng cười nói: "Ngự y cũng nói, thân mình thiếp rất tốt, chỉ cần cẩn thận liền không có đại sự gì, thỉnh an Hoàng hậu nương nương là quy củ, thiếp cũng không thể mất quy củ."

"Người trái lại là người biết quy củ." Trần Mạn Nhu cười nói, cẩn thận chút sẽ không xảy ra chuyện? Đây là tính nương tay mình mà an thai? Nghĩ cũng không tránh khỏi thật quá tốt. Trần Mạn Nhu không chút để ý bưng ly trà nhấp một ngụm, nhìn Hoa phi nói tiếp: "Chính là biết quy củ là chuyện tốt nhi, không hiểu biến báo lại không tốt lắm. Hoàng tự làm trọng, Hoa phi vẫn là tĩnh dưỡng đi."

Không đợi Hoa phi nói chuyện, Trần Mạn Nhu liền cười nói với mấy người Kim phi cùng Lý phi các nàng: "Các người cũng là cùng nhau tiến cung, Hoa phi đều có thai, các người cũng nên cố gắng một chút, tranh thủ sớm ngày sinh hạ hoàng tự, bản cung nhớ cho các người công lao thật to."

"Đa tạ nương nương quan tâm." Đám người Kim phi tuy rằng xấu hổ đỏ mặt, nhưng vẫn là vội vàng tạ ơn.

Trần Mạn Nhu gật gật đầu, lại nhìn Hoa phi: "Người lúc này nếu là sinh hạ tiểu hoàng tử, bản cung làm chủ, nhất định sẽ tăng phân vị của người lên."

Thốt ra lời này, không riêng gì Hiền phi Huệ phi các nàng mạnh mẽ kinh ngạc một chút, chính là đám người Lý phi, trên mặt cũng lộ ra ghen tỵ cùng phần hận. Vị trí tứ phi đã đầy, nếu Hoa phi sinh hạ tiểu hoàng tử, vậy nàng sẽ tăng lên tới phân vị nào? Trong cung này, vượt cấp đề phân vị, cũng không có mấy người, cho dù có, đó cũng là tứ phẩm trở xuống. Cho tới bây giờ không một ai có thể từ tòng nhị phẩm nhảy lên trở thành nhất phẩm. Như vậy, cũng chỉ có thể là nhảy đến chính nhị phẩm tứ phi?

Mà đám người Lý phi, nhất là Phó phi, sắc mặt nhìn Hoa phi đều có chút không tốt. Nữ nhân này, như thế nào hảo mệnh như vậy đâu?

Trần Mạn Nhu bưng ly trà nhìn trên mặt Hoa phi ở phía dưới hiện lên ghen khuất, trong lòng rất là vừa lòng gật gật đầu, buông ly trà nói: "Thời gian cũng không còn sớm, chúng ta nên đi thỉnh an Thái Hậu nương nương."

Đến Từ An cung, lại là Đại công chúa tới trước, lúc này tự mình đỡ Từ An thái hậu đi ra. Trần Mạn Nhu nhìn nhìn Đại công chúa, trong lòng tính toán một chút, tiên hoàng hậu đã mất hai năm, còn có một năm, Đại công chúa cũng liền ra hiếu có thể lập gia đình, mình có cấp nhắc nhở Hoàng thượng một chút hay không, để cho Hoàng thượng chú ý?

Ban đầu mình còn muốn làm cho Đại công chúa cùng mình thân cận một ít, đem đến mình có thể chiếu khán nàng, cũng có thể vì Tiểu tứ tích góp từng tí một một ít nhân mạch thế lực. Chính là hiện tại xem ra, Đại công chúa là thực không muốn cùng mình thân cận, như vậy, trợ lực này cũng chỉ có thể buông tha.

Nàng muốn, là tuyệt đối trung tâm trợ lực, mà không phải loại tùy thời có thể thay đổi lập trường, nói không chừng còn đối với mình có mang hận ý trợ lực. Trợ lực như vậy không chỉ có một chút việc cũng không thể giúp, nói không chừng là cản trở.

"Thái Hậu nương nương cùng Đại công chúa thật đúng là tổ tôn tình thâm, này không, Đại công chúa đến một hồi, Thái Hậu nương nương sắc mặt cũng tốt lên đâu." Trần Mạn Nhu cười khanh khách nịnh hót nói, mặt Từ An thái hậu đều sắp cười thành hoa cúc: "Cùng ai gia tri kỷ nhất, cũng chính là Nghi An. Sáng sớm hôm nay Nghi An tới đây hầu hạ ai gia lão bà tử này, ai gia nhưng là trong lòng rất cao hứng."

"Có thể hầu hạ Hoàng tổ mẫu, cháu gái rất cao hứng." Đại công chúa cũng cười hì hì nói, Trần Mạn Nhu vội vàng khen: "Đại công chúa là người hiểu thuận, Thái Hậu nương nương cũng là người có phúc khí, cháu gái tốt như vậy, nhưng là thực khó được."

Từ An thái hậu liên tục gật đầu, Trần Mạn Nhu nói đến Hoa phi: "Thái Hậu nương nương, Hoa phi có thai, cho nên thiếp muốn miễn Hoa phi thỉnh an, người xem như vậy có thể làm ?"

Hoa phi vội vàng đứng dậy hành lễ: "Thiếp đa tạ Hoàng hậu nương nương thông cảm, chính là thỉnh an là bổn phận của thiếp, thiếp không thể ỷ vào hài tử trong bụng..."

"Hoa phi!" Trần Mạn Nhu lãnh lòng quát một tiếng: "Người cho là bản cung miễn người thỉnh an là suy nghĩ cho người? Bản cung nhưng là nhìn hài tử trong bụng người, đó là hoàng tự! Là hài tử của Hoàng thượng! Người vì không cho người ta nói người không có quy củ, có thể bạc đãi hài tử trong bụng?"

Sắc mặt Hoa phi nhất thời trắng bệch, nhìn sắc mặt Từ An thái hậu cũng không tốt lắm, vội vàng nói: "Thiếp không phải ý tứ này, thiếp cũng là thực coi trọng hoàng tự."

Từ An thái hậu khoát tay: "Được rồi, nếu Hoàng hậu miễn người thỉnh an, ngày sau người cũng không cần đến đây, Hoàng hậu nói rất đúng, hoàng tự làm trọng, Hoa phi phải chiếu khán tốt bụng người mới được."

Tuy nói Từ An lúc này đối với Hoa phi có chút bất mãn, nhưng là đối với Trần Mạn Nhu, cũng là có chút bất mãn. Nàng cảm thấy, Trần Mạn Nhu đây là dùng Hoa phi biểu đạt bất mãn với nàng. Lúc trước Hoa phi nhưng là đầu phục mình, kết quả Trần Mạn Nhu lại ở Từ An cung răn dạy Hoa phi.

Trần Mạn Nhu coi như không phát hiện thần sắc Từ An thái hậu, lại thay đổi

khuôn mặt tươi cười, quay đầu nói: "Còn có một việc, Hiền phi muội muội lúc trước không phải tiếp quản chuyện trong tay Hoa phi sao? Thiếp nghĩ, cũng Hiền phi muội muội mới có thể, sự tình không khỏi quá ít chút, cho nên thiếp muốn tìm một sự tình khác giao cho Hiền phi muội muội, Thái Hậu nương nương, ngài cũng không thể nói thiếp làm cho Hiền phi muội muội mệt a."

Ánh mắt Từ An thái hậu lóe lóe, cười hỏi: "Người muốn giao cho Hiền phi sự tình gì?"

"Vẫn là chuyện vạn thọ tiết, lúc này sắp đến vạn thọ tiết, quan viên các nơi đều là muốn dâng lên hạ lễ, thiếp muốn cho Hiền phi muội muội giúp đỡ quản lý một chút, đối chiếu danh mục quà tặng một chút." Việc này trên cơ bản là không động được tay chân, bởi vì trừ bỏ Hoàng hậu muốn xem danh mục quà tặng, quan viên Lễ bộ, quan viên Nội Vụ phủ, đều là sẽ nhất nhất cẩn thận kiểm tra, sau đó đem đồ vật phong đến kho phòng, lại đăng ký danh sách đưa đến trong tay Hoàng hậu.

Xem bề ngoài, Hiền phi là được chuyện tốt, tùy tiện lấy một kiện cũng có thể mập tròn, nhưng trên thực tế, cũng chỉ là có thể nhìn mà không thể động, cái loại làm đến mệt chết.

Từ An thái hậu trái lại thực cao hứng, lúc nàng làm phi tử cũng không quản qua loại chuyện này, tự nhiên là không biết chuyện trong đó. Chỉ nghĩ đến Trần Mạn Nhu là vì lấy lòng nàng, cho nên liền cho Hiền phi mặt mũi.

Được rồi, trên thực tế cũng quả thật là Trần Mạn Nhu lấy lòng nàng. Nhưng rốt cuộc có cho Hiền phi mặt mũi hay không, cái này nói không chính xác.

HẬU CUNG MƯU SINH KẾ

Tiểu Nhiên Hoa Khai

www.dtv-ebook.com

Chương 186: Thay Răng

Thỉnh an Từ An thái hậu, Trần Mạn Nhu trở về Vĩnh Thọ cung xử lý sự tình. Lúc trước nàng không ở trong cung, sự tình mặc dù có người quản, nhưng là nàng cũng không thể hoàn toàn không hỏi đến. Trừ phi, nàng là muốn sớm một chút đem hậu vị của mình đưa ra ngoài.

Gọi đám người Thục phi Huệ phi tới, Trần Mạn Nhu vừa xem sổ sách, vừa hỏi các nàng một ít tình huống. Bận rộn một buổi sáng, mới đại khái hiểu hết một lần, lúc trước chuyện Tề tu nghi qua sinh nhật, Thục phi từ Nội Vụ phủ bên kia cầm ba thất vũ đoạn ban cho Tề tu nghi, cũng đều nhất nhất ghi lại trong hồ sơ.

Trần Mạn Nhu đối với cái này thực vừa lòng, thực thêm vài lời khen ngợi Thục phi một phen.

Vừa đem Thục phi các nàng đuổi đi, Trần Mạn Nhu liền thấy Tiểu tứ hồng đôi mắt đã trở lại. Trong lòng kinh hãi, vội vàng đem Tiểu tứ kéo đến bên người mình: "Đây là làm sao? Là bị tiên sinh trách phạt? Hoặc là bị bắt nạt?"

Nguyên bản Tiểu tứ còn đang hồng hồng đôi mắt, Trần Mạn Nhu vừa hỏi, oa một tiếng liền khóc lên, lại dọa Trần Mạn Nhu hoảng hốt. Phải biết rằng, sau khi Tiểu tứ đến trường, cơ hồ là không có lại khóc qua, lúc này khóc lợi hại như vậy, chẳng lẽ thực là bị người bắt nạt?

"Là ai bắt nạt người? Có bị thương?" Nghĩ, Trần Mạn Nhu đã nghĩ kiểm tra trên người Tiểu tứ có vết thương không, Tiểu tứ lại lắc lắc thân mình không cho xem: "Không bị người bắt nạt, mẫu hậu, không bị thương."

Tiểu tứ cúi đầu nói chuyện, thanh âm đã có chút ô ô thì thầm, Trần Mạn Nhu nghe không thích hợp, đưa tay nâng cằm Tiểu tứ nhìn xem. Tiểu tứ đơn giản bổ nhào vào trong lòng Trần Mạn Nhu khóc: "Ô ô, mẫu hậu, Tiểu tứ rụng răng, về sau Tiểu tứ có thể ăn cơm hay không? Mẫu hậu, ta không không có răng a, rất khó coi a."

Trần Mạn Nhu thập phần tức giận: "Đây là có chuyện gì? Tô Thăng Thư cùng Tần Vinh đâu? Không phải để cho bọn họ đi theo Tứ hoàng tử sao? Tại sao răng Tứ hoàng tử bị người khác làm rụng bọn họ cũng không nói một tiếng? Người đâu?"

"Nương nương bớt giận." Vú nương của Ngũ công chúa ở bên cạnh bỗng nhiên nói: "Tứ hoàng tử đã qua sinh nhật sáu tuổi, thay răng hẳn là bình thường."

Trần Mạn Nhu ngẩn người, lập tức vỗ vỗ đầu mình: "Ai nha, xem trí nhớ ta này, lúc này cũng không phải nên thay răng sao? Tiểu tứ nhanh đừng khóc, răng a, rốt là bình thường, người xem người hiện tại tiểu như vậy, răng nanh cũng chỉ có thể nho nhỏ, người xem răng mẫu hậu, có phải lớn hơn của người hay không?"

Tiểu tứ ngẩng đầu nhìn răng Trần Mạn Nhu, hình như thật sự là so với mình lớn một chút a.

"Người đây là rụng răng nhỏ, mới có thể có răng lớn." Trần Mạn Nhu ôm Tiểu tứ dỗ dành, nghĩ nghĩ lại hỏi: "Nhị hoàng huynh người cũng không rụng răng sao? Tiểu hài tử đều sẽ thay răng, chờ Ngũ muội muội người vừa được sáu tuổi, răng cũng sẽ rụng xuống."

Tiểu tứ suy nghĩ trong chốc lát, lúc này mới khóc thút thít ghen ngào gật đầu, lúc ấy hẳn còn tưởng rằng Nhị hoàng huynh là cùng người khác đánh nhau đâu, vẫn không dám nói cùng phụ hoàng mẫu hậu, sợ phụ hoàng sẽ trách phạt Nhị hoàng huynh. Nguyên lai, tiểu hài tử đều sẽ thay răng a.

"Đến, cho mẫu hậu nhìn xem người rụng cái răng nào." Trần Mạn Nhu thấy Tiểu tứ ngừng khóc, lúc này mới cầm khăn lụa lau mắt Tiểu tứ, sau đó quét một chút nhuận phũ sương thoa chung quanh mắt Tiểu tứ, tiểu hài tử làn da non mềm, khóc lớn hồi lâu như vậy, nếu không thoa chút đồ, đợi lát nữa mắt sẽ sưng lên. Bất quá, vẫn nên dùng khăn nóng đắp trước một chút mới tính là xong việc.

Tiểu tứ lúc này mới buông quyền đầu vẫn nắm này giờ ra, lòng bàn tay còn mang theo một cái răng còn vương tơ máu hồng hồng. Trần Mạn Nhu cầm cái răng nhìn nhìn, lại cho người đem răng rửa sạch sẽ, cầm một hộp gấm lại đây: "Cái này mẫu hậu giữ lại cho người, chờ người trưởng thành thì có thể xem."

Nói xong, Trần Mạn Nhu lại niết cầm Tiểu tứ: "Đến, cho mẫu hậu nhìn xem là rụng răng ở phía trên hay là răng phía dưới."

Nguyên bản một hàng răng nhỏ trắng đều, hiện tại phía trên có một lỗ hổng. Trần Mạn Nhu cúi đầu nhìn nửa ngày, xác định phía trên không còn máu, lại hỏi Tiểu tứ có đau hay không, lúc này mới buông cầm Tiểu tứ dặn dò: "Về sau ăn cái gì cũng không thể dùng nơi này ăn, cũng không thể dùng đầu lưỡi liếm, bằng không, răng mới mọc sẽ bị lệch."

"Vì sao răng mới sẽ bị lệch?" Bởi vì chỗ vừa rụng răng, cho nên Tiểu tứ nói chuyện cũng có chút ngọng, tiểu hài tử cũng biết thích chưng diện, cho nên nói xong liền vội vàng che miệng, vẻ mặt uể oải.

"Người xem răng người như một cây nhỏ, nguyên bản thực thẳng, người mỗi ngày đem nó túm về một bên, nó có thể bị lệch hay không? Người lấy đầu lưỡi liếm, vậy răng sẽ méo sang bên cạnh, liếm nhiều, còn không bị lệch sao?"

Trần Mạn Nhu cười tủm tỉm nói, đưa tay xoa xoa đầu hảnh: "Tốt lắm, cũng không cần che miệng, thay răng là thực bình thường, ngay cả mẫu hậu

ngày bé cũng rụng răng, phụ hoàng người ngày bé cũng khẳng định cũng từng rụng răng đâu."

"Trẫm ngày bé thực sự từng rụng răng." Trần Mạn Nhu vừa dứt lời, chợt nghe thấy ở cửa truyền đến thanh âm, mẹ con hai người vội vàng đứng dậy, một người kêu phụ hoàng, một người thỉnh an, Hoàng thượng một phen bế Tiểu tứ: "Tiểu tứ thay răng?"

"Uh, hôm nay khóc trở về đâu." Trần Mạn Nhu bật cười, Tiểu tứ ngượng ngùng, mặt đỏ hồng ghé vào trên vai Hoàng thượng không nói lời nào. Hoàng thượng cười ha ha: "Rụng một cái răng có cái gì mà khóc? Tiểu tứ không phải nói về sau phải làm đại anh hùng sao? Anh hùng cũng không thích khóc nhè."

"Tiểu tứ về sau không khóc." Tiểu tứ xoay xoay thân mình, thập phần ngượng ngùng nói. Hoàng thượng xoa xoa đầu hắc, đưa hắc tới thượng, lại ôm ôm oa oa kêu Ngũ công chúa, thế này mới nói: "Tốt lắm, ôm muội muội người đến trong viện chơi đi."

Tiểu tứ gật gật đầu, dẫn Tiểu ngũ đi ra cửa chơi.

Trần Mạn Nhu rót trà cho Hoàng thượng: "Hoàng thượng tại sao lúc này đến đây?"

"Trẫm nghe nói Tiểu tứ khóc trở về, cho nên lại đây nhìn một cái." Hoàng thượng cũng không giấu diếm, nhấp một ngụm trà, cười nói: "Thân thể Tiểu tứ thật tốt, Hoàng Hạo cho tới bây giờ còn chưa có thay răng."

"Tam hoàng tử thể nhược, chậm một chút cũng là bình thường, nếu Hoàng thượng lo lắng, không bằng cho Lý ngự y đi qua nhìn một cái?" Trần Mạn Nhu cười nói, Hoàng thượng lắc đầu: "Không cần, Tam hoàng tử cũng có bình an mạch, nếu thực có vấn đề, các ngự y khẳng định không dám giấu diếm."

"Đúng rồi, Hoàng thượng, thiếp còn có một việc nói cho ngài nha." Trần Mạn Nhu vừa cầm lấy một cái hà bao chuẩn bị thêu hai châm, bỗng nhiên nghĩ đến chuyện này, vội vàng nói. Hoàng thượng quay đầu nhìn nàng: "Chuyện gì?"

"Hôm nay thời điểm Hoa phi đến thỉnh an, thiếp nói, chỉ cần Hoa phi sinh hạ tiểu hoàng tử, sẽ đem phân vị của Hoa phi đề cao một chút. Còn có Tề tu nghi, nàng cũng là lão nhân trong cung, lúc này cũng có thai, thiếp nghĩ, có nên cho nàng tự nuôi dưỡng hài tử hay không. Dù sao, tứ phi tuổi cũng không lớn, Huệ phi lại có nữ nhi, cũng không quá thích hợp. Còn có, người xem vị trí quý phi, có nên cũng đề một người đi lên hay không?"

Nói xong, hơi có chút ngượng ngùng: "Tề tu nghi vẫn đối với thiếp thập phần đề bụng, lại luôn luôn giữ bốn phận, thiếp muốn cho nàng một ân điển."

Trần Mạn Nhu cười hỏi, nếu là vì Tề tu nghi mà ban thưởng, vậy chỉ cần hạ xuống Hoa phi cũng không tốt.

Hoàng thượng nhăn mặt nhíu mày, một lát sau lắc đầu: "Vị trí quý phi tạm thời không đề người, nay trong tứ phi cũng chỉ có Huệ phi có đứa nhỏ, còn chỉ là công chúa, vô tâm vô công, không cho người nói láo đầu. Phân vị của Hoa phi, chờ sinh hài tử xong rồi nói sau."

Trần Mạn Nhu không sao cả gật gật đầu, dù sao việc này nàng là xin phép qua.

Dùng ngọc thiện, tiễn Hoàng thượng ra Vĩnh Thọ cung, Trần Mạn Nhu bắt đầu nghiên cứu vỡ lòng cho Tiểu ngũ, mắt thấy cũng hơn một tuổi, cũng không thể nói chuyện vẫn là vài chữ, bắt đầu bồi dưỡng trước mới được. Mục tiêu cuối cùng của nàng, chính là dưỡng ra một công chúa hoàn mỹ.

Càn Thanh cung, tiểu thái giám kính sự phòng đang cầm khay đi lên, Lưu Thành thừa dịp Hoàng thượng buông một quyển tấu chương, vội vàng hỏi: "Hoàng thượng, có muốn lật bài tử?"

Hoàng thượng hơi trầm ngâm một chút, hôm qua trở về, là trực tiếp ngủ lại ở Vĩnh Thọ cung. Hôm nay, bằng không đi Chung Túy cung nhìn xem đi, Hoa phi hoài thai, mặt mũi cũng phải cho.

"Chung Túy cung đi." Đầu cũng chưa nâng, Hoàng thượng thân nhiên phân phó một tiếng. Lưu Thành khoát tay, tiểu thái giám lập tức bưng khay đi xuống.

Đến một quyển tấu chương cuối cùng phê xong, cũng đã là giờ tỵ, Hoàng thượng nhìn xem sắc trời, cảm thấy có chút trễ, lúc này phỏng chừng các cung cũng lạc thực. Đang định phân phó Lưu Thành không đi Chung Túy cung, Lưu Thành bỗng nhiên mang theo thực hạp lại đây: "Hoàng thượng, Chung Túy cung phái người đưa tới."

"Nga, là cái gì?" Hoàng thượng nhíu mày, Lưu Thành mở thực hạp ra, lộ ra bên trong là canh bồ: "Là canh ô kê hạt dẻ."

"Ngô, để đó đi, khởi giá đi Chung Túy cung." Nếu lúc này tặng canh lại đây, vậy Hoa phi bên kia hẳn là còn chờ. Nghĩ nghĩ, Hoàng thượng đứng dậy nói, Lưu Thành vội vàng cầm áo choàng lại đây, hầu hạ Hoàng thượng khoác áo choàng, lúc này mới theo phía sau ra Càn Thanh cung.

Về phần canh gà kia, căn cứ quy củ bất thành văn ở Càn Thanh cung, Hoàng thượng không ăn, vậy tiểu thái giám trực hôm đó đều có thể có may mắn phân thưởng một ít. Nếu là đồ vật quá ít, ví dụ chỉ có một ly trà, vậy chỉ có thể là tiện nghi tiểu thái giám hầu hạ bên người.

Thời điểm đoàn người đến Chung Túy cung, quả nhiên thấy cửa Chung Túy cung còn treo đèn lồng màu đỏ, cửa cung rộng mở, đi vào liền nhìn

thấy Hoa phi đang dựa vào cửa sổ nhìn ra bên ngoài, thấy người vào cửa, nhất thời gương mặt diễm lệ lập tức lộ ra tươi cười kinh hi.

"Thiếp thỉnh an Hoàng thượng." Hoa phi nhanh chóng xuất môn, tư thái nhẹ nhàng hành lễ với Hoàng thượng, Hoàng thượng khẽ nhíu mày, hừ nâng một chút: "Đứng dậy đi, người có thai, lễ tiết rườm rà liền tạm thời giảm đi."

"Vâng, thiếp tạ Hoàng thượng ân điển." Hoa phi cười đáp, đi theo bên người Hoàng thượng vào phòng. Hoa phi hoài thai, cho nên Hoàng thượng cũng không thể làm cái gì, cũng chỉ ngồi ở trên tháp cùng Hoa phi nói chuyện.

Nói trong chốc lát, Hoa phi bỗng nhiên nói: "Hoàng thượng, hôm nay Hoàng hậu nương nương nói, nếu thiếp sinh tiểu hoàng tử, liền đề phân vị của thiếp. Thiếp có chút lo lắng, vạn nhất thiếp hoài không phải tiểu hoàng tử, chẳng phải là cô phụ ý tốt của Hoàng hậu nương nương?"

"Người tuổi cũng không lớn, sẽ có Tiểu Hoàng tử." Hoàng thượng nhấp một ngụm trà nói, nghĩ đến ngày thường mình đi Vĩnh Thọ cung, Hoàng hậu luôn sẽ hỏi mình có đói bụng không trước, có muốn ăn cái gì hay không, lại so sánh với Hoa phi một chút, mình vừa ngồi xuống liền lôi kéo mình nói nói, trong lòng liền hơi hơi có chút mất hứng. Vừa phê xong tấu chương, trầm cũng rất đói bụng được không?

Cái gì, người nói canh gà kia? Cửa cung đều lạc thực, trầm uống canh gà xong mới đến đây, vậy khi nào thì tới? Người mang thai không phải hẳn là ngủ sớm một chút sao?

"Thiếp chính là lo lắng, nay vị trí tứ phi đều đầy, Hoàng hậu nương nương làm sao tăng lên phân vị thiếp? Hiền phi tỷ tỷ các nàng khẳng định sẽ không thích nhìn thiếp sinh tiểu hoàng tử, vạn nhất..." Hoa phi nói xong, rất lo lắng nhìn Hoàng thượng.

Ánh mắt Hoàng thượng đen kịt, nhìn chăm chăm Hoa phi nhìn trong chốc lát, đây là tự cho Hoàng hậu nhân được? Ám chỉ chuyện Hoàng hậu nương tăng lên phân vị làm cho tứ phi động thủ với nàng, sau đó làm cho nàng không có biện pháp sinh hạ hài tử?

"Người có rãnh rồi, không bằng trước hết nghĩ xem người sinh có được hoàng tử hay không." Hoàng thượng đứng dậy, nhìn lướt qua Hoa phi nói: "Đã có thai, vậy là hảo hảo nghỉ ngơi đi, trăm bất quá là đến xem, lúc này phải đi."

Nói xong, không đợi Hoa phi phản ứng, trực tiếp nói với Lưu Thành nói: "Bãi giá Vĩnh Thọ cung!"

Hoa phi phản ứng lại, vội vã đuổi theo, chỉ nhìn thấy bóng dáng Hoàng thượng biến mất ở cửa Chung Túy cung. Sắc mặt dữ tợn một chút, Hoa phi oán hận đưa tay quăng ly trà đến trên tường đối diện: "Tiện nhân!"

"Nương nương, cẩn thận tai vách mạch rừng." Đại cung nữ của nàng vội vàng khuyên, Hoa phi hít sâu mấy lần, đem lệ khí trên mặt thu hồi, thấp giọng cả giận nói: "Bản cung vẫn là coi thường nàng, không nghĩ tới, ngay cả hài tử cũng trọng yếu bằng nàng!"

Đại cung nữ không dám nói, Hoa phi phát giận một lát, cũng chỉ có thể đứng dậy đi hướng nội thất, về phần buổi tối còn có thể ngủ hay không, vậy không nhất định.

HẬU CUNG MƯU SINH KẾ

Tiểu Nhiên Hoa Khai

www.dtv-ebook.com

Chương 187: Cháy

Trong nháy mắt đã đến vạn thọ tiết, ngày đầu tiên, nhóm tần phi hậu cung không có cơ hội biểu hiện, mãi cho đến ngày thứ ba, mới là thời điểm nhóm tần phi hậu cung xuất trường. Trần Mạn Nhu đổi xong y phục, nghiêng đầu nhìn Lập Xuân: "Còn bao lâu bắt đầu tiệc tối?"

"Hồi nương nương, còn một canh giờ." Lập Xuân đem hương túi cuối cùng đeo lên cho Trần Mạn Nhu, cười khanh khách nói: "Tề tu nghi vừa mới lại đây, lúc này đang chờ trong đại điện, nương nương xem có cho Tề tu nghi trở về hay không?"

"Không cần, nếu đến đây, vậy đợi lát nữa liền cùng nhau đi qua đi." Trần Mạn Nhu hơi nghĩ chút liền hiểu được ý tứ Tề tu nghi, mặc kệ là chân tâm hoặc là giả ý, Tề tu nghi lúc này tìm đến mình, chính là muốn cùng mình cùng đi Giao Thái điện, sau đó cho thấy nàng là người của Hoàng hậu bên kia. Coi như là vì hài tử trong bụng nàng tìm bảo đảm, làm cho những người có tâm tư khác suy nghĩ.

Trong cung mang thai còn có Hoa phi, Tề tu nghi phân vị thấp. Trong cung, nữ nhân mang thai bình thường đều cũng bị khó xử, Hoa phi vị phân cao, Tề tu nghi có Hoàng hậu làm núi dựa, ai chống đỡ trước ai, thật đúng là nói không chính xác.

"Tứ hoàng tử cùng Ngũ công chúa đều chuẩn bị tốt?" Trần Mạn Nhu mang khuyên tai, nghiêng đầu hỏi, Lập Xuân còn chưa có trả lời, chợt nghe Tiểu tứ ở cửa cười hì hì đáp: "Mẫu hậu, chúng ta đều thu thập tốt lắm, ngài đã chuẩn bị tốt?"

"Tốt lắm, đến, để cho mẫu hậu nhìn xem." Trần Mạn Nhu đứng dậy, đến trước mặt Tiểu tứ Tiểu ngũ, cẩn thận đánh giá y phục cùng trang sức trên người bọn họ một lần, trường hợp hôm nay coi như trọng đại, trên người bọn họ cũng không thể xuất hiện cái gì phạm huý kiêng kỵ hoặc là du củ gì đó.

Kiểm tra xong rồi, mới cúi đầu ở trên mặt Tiểu tứ cùng Tiểu ngũ hôn một cái: "Hoằng Tuyên anh tuấn, Nghi Tuệ xinh đẹp, hai người các người a, đều so với được với kim đồng ngọc nữ trước mặt quan âm, mẫu hậu thích các người nhất."

Tiểu tứ đỏ mặt: "Mẫu hậu..." Nào có người khoa trương hài tử của mình như vậy, khoa người ta cũng ngượng ngùng.

Không đợi Tiểu tứ đỏ mặt xong, Tiểu ngũ liền vui vẻ ở một bên vỗ tay: "Xinh đẹp, xinh đẹp, thích mẫu hậu ~ "

Trần Mạn Nhu vui vẻ cười to, lại hôn Tiểu ngũ một chút, để cho vú nương bế Tiểu ngũ, mình lôi kéo Tiểu tứ đi ra bên ngoài. Tề tu nghi đang ngồi trong đại điện, nhìn thấy Trần Mạn Nhu đi ra, nhanh chóng hành lễ, lại thuận thế hành lễ với Tiểu tứ Tiểu ngũ.

Trần Mạn Nhu nâng nâng tay cười nói: "Người còn hoài đứa nhỏ đâu, không cần đa lễ như vậy, nhanh đứng lên đi."

Tề tu nghi vội vàng xua tay: "Nương nương khoan nhân, thiếp cũng không thể mất cấp bậc lễ nghĩa, nương nương hôm nay mặc y phục thật xinh đẹp, làm sắc mặt nương nương rất tốt, nương nương ngày càng trẻ ra."

"Người a, chính là biết nói tốt." Trần Mạn Nhu cười nói, nhìn thời gian còn sớm, đơn giản kêu Sơ Vũ đưa cháo tổ yến tới: "Lúc này đến Giao Thái điện cũng có chút sớm, buổi tối cũng có chút lạnh, người cũng ăn chút gì đó, đỡ phải đợi lát nữa thân mình chống đỡ không được."

"Đa tạ nương nương." Tề tu nghi cũng không chối từ, cầm thìa dùng chút cháo tổ yến. Trần Mạn Nhu tự mình uống non nửa bát, lại uy Tiểu Ngũ ăn non nửa bát, thấy Tiểu tứ cũng ăn không sai biệt lắm, thế này mới nói: "Đi thôi, chúng ta đi Từ An cung trước, đợi lát nữa Hoàng thượng cũng tới Từ An cung thỉnh Thái Hậu nương nương."

"Tề tu nghi người hoài thai, cũng không cần chạy qua chạy lại như vậy, tạm thời ở chỗ này chờ, thời điểm bản cung trở về sẽ gọi người một tiếng." Mới vừa đi hai bước, Trần Mạn Nhu lại xoay người dặn dò, nếu là người khác, lúc này nàng nói chính là tiền người xuất môn. Chính là Tề tu nghi thôi, đặc thù một chút.

"Đa tạ nương nương thông cảm. Thiếp nhất định ở chỗ này chờ." Tề tu nghi vội vàng gật đầu, chỉ cần đạt thành mục đích là được.

Đến Từ An cung, Đại công chúa đã ở, lúc này đang cùng Từ An thái hậu nói giỡn. Thấy Tiểu ngũ được vú nương, trong mắt Đại công chúa hiện lên không vui, quay đầu ôm cánh tay Từ An thái hậu: "Hoàng tổ mẫu, hôm nay cháu gái đỡ ngài đi đường được không?"

Vào bàn cũng là có quy củ nhất định, bên người Từ An thái hậu nhất định có một vị trí là Hoàng thượng, người còn lại, xem thân phận. Trần Mạn Nhu hoàng hậu này nếu có thể được Từ An thái hậu coi trọng, thì phải là hoàng hậu đứng ở bên kia. Nếu Hoàng hậu không được Thái hậu coi trọng, luận xuống dưới cũng nên là đích tử đích nữ của Hoàng thượng.

Từ An thái hậu biết cái đó, lập tức chỉ giả bộ mất hứng: "Ai gia chẳng lẽ là già ngay cả đường cũng đi không được sao?"

Đại công chúa vội vàng nói: "Tự nhiên không phải, Hoàng tổ mẫu ngài rất trẻ tuổi, người xem tóc ngài này, ô áp áp, hoàn toàn không hiện lão. Là cháu gái muốn tần hiếu tâm, hoàng tổ mẫu ngài cho cháu gái một cơ hội biểu hiện đi."

Từ An thái hậu liếc mắt nhìn Trần Mạn Nhu một cái, nếu Trần Mạn Nhu là người mạnh hơn, lúc này nhất định sẽ không đáp ứng loại chuyện này. Dù sao, Hoàng hậu mới là người danh chính ngôn thuận cùng Hoàng thượng đứng chung một chỗ. Đại công chúa lại như thế nào, cũng chỉ là vãn bối. Nếu nàng đỡ Từ An thái hậu đi ở phía trước, chẳng lẽ là muốn Hoàng hậu là mẹ cả đi ở phía sau Đại công chúa? Lúc đó mặt mũi cũng không còn.

Chính là, hiện tại hoàng hậu là Trần Mạn Nhu, Trần Mạn Nhu không chú trọng nhất chính là mặt mũi, tương phản, có đôi khi chỗ tốt khi thật mất mặt nhưng là so với chỗ tốt khi có mặt mũi còn hơn đi. Nói sau, đêm nay chỉ là nhóm cung phi ở đây, lại không có đại thần, quăng mặt mũi đi cũng không tính là quá trọng yếu.

Hôm nay Đại công chúa thực hiện được, ở trong mắt người ngoài, chính là Trần Mạn Nhu đối với đích trưởng công chúa tiên hậu lưu lại không có biện pháp, ngày sau phẩm tính Đại công chúa xảy ra chuyện gì, cũng hoàn toàn không có chuyện của Trần Mạn Nhu, mẹ kế làm không tốt, nhất là mẹ kế của khuê nữ thân phận đặc biệt quý trọng, lại không dễ làm.

Có Hoàng tổ mẫu người ta ở đây đâu, không thấy Hoàng tổ mẫu người ta tự cho Đại công chúa chỗ dựa sao? Ngày sau nói ra, đó cũng là Thái Hậu nương nương dạy Đại công chúa, cùng một hoàng hậu không được coi trọng có cái gì quan hệ?

Mặt khác còn có một tầng, để cho Hoàng thượng biết, không phải ta không quan tâm khuê nữ của người, mà là khuê nữ của người không muốn để cho ta quan tâm. Ta hoàn toàn áp không được nàng, tương phản vẫn là khuê nữ ngài chèn ép ta, cho nên, áy náy cái gì, cho ta là được, không cần cho khuê nữ người.

Trần Mạn Nhu đến giờ vẫn thích phản trư ăn lão hổ, hoàng hậu ngay cả một công chúa đều áp không được, nhóm cung phi, còn không phải càng

vui mừng sao? Sau đó, "Không được sủng" hoàng hậu chỉ cần ngồi thu ngư ông đắc lợi là được.

Nhất cử tam đắc, lúc này Trần Mạn Nhu cười nói: "Đại công chúa luôn luôn là người hiếu thuận, Thái Hậu nương nương đối với tiểu bối cũng luôn từ ái, thiết cảm thấy, đêm nay để cho Đại công chúa đỡ Thái Hậu nương nương, lại có thể biểu hiện Đại công chúa hiếu tâm cùng Thái Hậu nương nương từ thiện."

Nàng càng thích một tay dẫn khuê nữ một tay dẫn con trai, sau đó đi đến địa vị cao đầu. Ai hiềm lạ đỡ Từ An thái hậu a, vạn nhất Từ An không cần thận bị ngã, tìm ai phụ trách?

Đại công chúa bữu môi, quay đầu trông mong nhìn nhìn Từ An thái hậu. Từ An thái hậu cũng thuận thế gật gật đầu, dù sao, nàng chính là nhìn Hoàng hậu không vừa mắt.

Chờ sau khi Hoàng thượng đến đây, hàn huyên vài câu, mọi người liền lên xe. Đến cửa Vĩnh Thọ cung, Trần Mạn Nhu vén màn xe lên phân phó Lập Xuân một tiếng: "Cho Tề tu nghi cũng đi qua đi, lúc này thời gian cũng không sai biệt lắm."

Lập Xuân lên tiếng, nhanh chóng đi thỉnh Tề tu nghi. Đến sườn điện Giao Thái điện, đã gần giờ dậu. Hoàng thượng tự mình đi qua đỡ Từ An thái hậu xuống xe, Trần Mạn Nhu đi theo bên người Hoàng thượng, đang muốn giơ tay, đã thấy Đại công chúa đã từ bên kia đỡ Từ An thái hậu, Trần Mạn Nhu đành phải thu hồi thủ mình, cười nói: "Thái Hậu nương nương, Hoàng thượng, canh giờ không còn sớm, chúng ta lúc này vào đi thôi?"

Hoàng thượng gật gật đầu, đỡ Từ An thái hậu đi đến chủ tọa. Tề tu nghi thời điểm tối, vừa vặn có thể đi theo phía sau Trần Mạn Nhu đi vào. Bởi vì đêm nay có các loại biểu diễn xiếc ảo thuật còn có pháo hoa, cho nên toàn bộ yến hội là lộ thiên, ngay tại ngoài điện Giao Thái điện.

Trong tiếng thỉnh an, Hoàng thượng ngồi chủ vị, Từ An thái hậu ngồi ở bên trái, vị trí Trần Mạn Nhu là ở bên phải. Sau khi Hoàng thượng nói miễn lễ, mọi người đều có vị trí và cương vị riêng, lúc này Đại công chúa cũng không thể lại ở bên người Từ An thái hậu, nhanh chóng ở thủ vị nhóm hoàng tử hoàng nữ ngồi xuống, Tề tu nghi đồng dạng là nhanh chóng ở giữa nhóm phi tần ngồi xuống.

Hàng năm vạn thọ tiết kỳ thật đều là một hình thức, chờ Hoàng thượng nói bắt đầu, trên vũ đài có vũ nữ xuất hiện, sau đó bên cạnh tấu nhạc đồng thời vang lên. Kế tiếp là dâng tặng lễ vật, bắt đầu từ Nhị hoàng tử, nhóm hoàng tử hoàng nữ qua một lần, chính là nhóm phi tần.

Hoàng thượng có hứng thú, đương trường nhìn xem, không có hứng thú, chờ xướng xong lễ thì cho người mang đi. Cho nên tuy rằng nhiều người, quá trình này lại không chậm trễ bao nhiêu thời gian.

"Cháy! Cháy!" Đang thời điểm Trần Mạn Nhu nhìn vũ đài ngẩn người, đột nhiên truyền đến một tiếng thét to, Trần Mạn Nhu nhất thời giật mình, nhanh chóng quay đầu, chỉ thấy vài tiểu thái giám từ phía sau vũ đài lao tới, trên người còn mang theo lửa.

Tiếp theo, phía sau vũ đài có một thanh âm vang lên, liền có một người bị lửa cháy rất nhiều xông tới. Mặc kệ là đào kép vũ nữ hay là thái giám cung nữ, lập tức loạn cả lên, tiếng thét chói tai thanh âm hò hét, tiếng vải vóc bị cháy, hỗn hợp cùng một chỗ, kêu loạn. Vũ đài cái gì, toàn bộ đều là bó củi, đêm nay còn có chút gió ta, lửa gặp gió, bất quá trong nháy mắt, liền lan tới vào trong yến hội.

"A, cứu mạng a!" Người ngồi cuối cùng trong yến hội là người kêu đầu tiên, sau đó không hề thiếu hoang mang rồi loạn nháy dựng lên: "Cứu mạng a, cứu mạng a! Nhanh cứu hoả a!"

Bàn ghế trong yến hội cũng đều là gỗ, trên bàn đều có rượu. Nếu thật sự bị cháy, vậy có thể nguy hiểm. Huống chi, cung điện phòng ở trong cung, cũng có không ít gỗ, vạn nhất bị cháy, một lần đốt một chỗ to.

Trần Mạn Nhu lập tức đứng dậy, liếc mắt một cái liền thấy hai tiểu thái giám bên người Tiểu tứ đang che chở hẩn, mà Tiểu ngũ lại được vú nương ôm vào trong ngực che đầu.

Trần Mạn Nhu đang muốn muốn chạy đến bên người khuê nữ hài tử, cánh tay mạnh mẽ đụng vào thân mình một người, quay đầu thấy là Hoàng thượng, tâm tư nhanh quay ngược trở lại, vội vàng đem Hoàng thượng dấu ở phía sau mình: "Hoàng thượng, nhanh, ta che cho ngài, đi ra bên ngoài trước."

Nói xong, còn muốn lo lắng kêu Tiểu tứ cùng Tiểu ngũ, để cho bọn họ cũng chạy nhanh ra bên ngoài. Cho dù nàng lúc này vội muốn chết, cũng không thể bỏ lại Hoàng thượng chạy đến bên người Tiểu tứ Tiểu ngũ. Nếu không, mẹ con ba người các nàng cho dù là bình an, chỉ sợ ngày sau cũng không có ngày lành.

Mà canh giữ ở bên người Hoàng thượng, mới có thể làm cho Hoàng thượng đối với Tiểu tứ Tiểu ngũ càng thêm vài phần kính trọng. May mắn, chỗ ngồi nhóm hoàng tử công chúa, cách Hoàng thượng gần nhất, lúc này, này bọn thị vệ cũng có thể phân ra một bộ phận bảo hộ hoàng tử công chúa.

Hoàng thượng trầm mặc không lên tiếng, trở lại tóm Từ An thái hậu, vừa lui ra phía sau, vừa hô: "Lưu Thành, phân phó người cứu hoả! Còn có vài vị hoàng tử cùng công chúa, tuyệt đối không thể có việc!"

Lưu Thành sớm đã bắt đầu cứu hoả, một đám tiểu thái giám mang theo đồ có thể chứa nước, đều đi đến thủy hang trước tiền điện, chạy qua chạy lại đem nước trong thủy hang đều hắt hướng vũ đài.

Cũng may mắn, yển hội cử hành lộ thiên, bằng không, hôm nay muốn chạy ra khỏi hoả hoạn, cũng không phải chỉ một chút khó khăn như vậy.

"Hoàng thượng, đi bên này." Vài thị vệ canh giữ ở bên người Hoàng thượng, đem cung nhân hai bên đều ngăn cách, mở ra một con đường.

Ánh mắt Hoàng thượng đảo qua phía dưới, thấy Lý phi vươn tay đẩy Mạnh tiệp dư che ở trước người mình, sắc mặt liền rét lạnh, chính là lúc này cũng không phải thời điểm truy cứu cái đó, chỉ phân phó người vội vàng cứu hoả, nhân tiện còn phải coi chừng tốt mẫu hậu cùng hoàng hậu của mình.

"Hoàng thượng ngài đừng lo lắng, thủy hang ở Giao Thái điện là tồn thủy, lửa khẳng định đốt không nổi." Trần Mạn Nhu vừa nói, vừa đem áo choàng trên người cởi xuống đến đặt trong thủy hang tắm ướt, sau đó tiếp che ở trước mặt Hoàng thượng cùng Thái hậu.

Lúc này Từ An thái hậu đã bị dọa choáng váng, chỉ theo lực đạo của Hoàng thượng lui ra phía sau. Đại công chúa cũng hoang mang rối loạn chen đến bên Hoàng thượng cùng Từ An thái hậu, ôm cánh tay Từ An thái hậu run run.

Trong lòng Trần Mạn Nhu sốt ruột Tiểu tứ cùng Tiểu ngũ, vừa nhìn xung quanh, còn phải vừa trấn an Đại công chúa, trong lòng đối với Đại công chúa không kiên nhẫn sắp tới cực điểm.

Hoàng thượng cũng không chỉ lo lắng Tiểu tứ Tiểu ngũ, hoàng tử công chúa còn lại đều là con Hoàng thượng.

"Mẫu hậu, ngài không có việc gì nhi đi!" Tiểu tứ cũng lo lắng Trần Mạn Nhu, ở dưới sự bảo vệ của Tô Thăng Thư cùng Tần Vinh, cố gắng chen lẫn đến đây, Trần Mạn Nhu túm tay Tiểu tứ, đôi mắt đều đỏ: "Người thì sao, không có việc gì nhi đi? Không bị cháy đi? Không bị người đâm phải đi?"

Lúc này ở dưới sự bảo vệ của bọn thị vệ, nhóm người bọn họ đã thối lui đến phụ cận Khôn Ninh môn, đại hỏa Giao Thái điện, cũng đã được khống chế một bộ phận.

"Mẫu hậu, ta không sao, ngài đừng lo lắng muội muội, ta vừa nhìn thấy vú nương của muội muội." Tiểu tứ vội vàng nói, đưa tay chỉ bên kia, Trần Mạn Nhu thuận thế nhìn thấy, thấy Tiểu ngũ đang được vú nương ôm đi đến bên này, trong lòng mới xem như thở dài nhẹ nhõm một hơi. Dù sao lúc này Hoàng thượng cũng an toàn, Trần Mạn Nhu cũng không cần vội vàng tới biểu hiện, vội vội vàng vàng tiến đến Tiểu ngũ bên kia.

HẬU CUNG MƯU SINH KẾ

Tiểu Nhiên Hoa Khai

www.dtv-ebook.com

Chương 188: Nguy Hiểm

Dem Tiểu tứ Tiểu ngũ từ trên xuống dưới tỉ mỉ trong ngoài ngoài kiểm tra ba lần, xác định hai người bọn họ cũng không có bị thương hoặc là xảy ra chuyện gì, Trần Mạn Nhu lúc này mới xem như yên tâm, quay đầu nhìn nhìn phi tần trên mặt còn mang theo hoảng sợ, trong lòng hơi hơi thở dài.

Cũng không hỏi tiếp, xoay người phân phó: "Thành phi người mang Ngũ hoàng tử trở về trước, còn có Mạnh tiệp dư, cũng mang Lục hoàng tử trở về đi, nhớ rõ chuẩn bị canh an thần cho bọn hắn. Huệ phi, Đức phi cùng với Lan chiêu nghi, mang theo Nhị công chúa Tam công chúa cùng Tứ công chúa đi về trước, bản cung đợi lát nữa sẽ cho người đưa thuốc qua các người. Nhị hoàng tử cùng Đại công chúa liền tạm thời đến bản cung nơi đó ngồi?"

Hoàng thượng muốn cố trấn an Từ An thái hậu, nhóm hoàng tử hoàng nữ chính là nhiệm vụ của Trần Mạn Nhu. Đại công chúa chần chờ một chút lắc đầu: "Đa tạ mẫu hậu quan tâm, chính là ta lo lắng Hoàng tổ mẫu, cho nên muốn đi Từ An cung nhìn xem Hoàng tổ mẫu trước."

"Như thế cũng được, Thái Hậu nương nương đêm nay bị kinh hách, người ở đó bồi Thái Hậu nương nương nhiều chút, coi như là tần hiếu tâm." Trần Mạn Nhu dừng một chút, cười đáp ứng, quay đầu nhìn Nhị hoàng tử, Nhị hoàng tử đã hơn tám tuổi, lại bởi vì mẹ đẻ sớm mất, cho nên hiếu chuyện không ít, lúc này chỉ cười gật gật đầu: "Đa tạ mẫu hậu quan tâm." Trần Mạn Nhu vươn tay xoa xoa đầu hắn: "Vô phương, người cũng kêu bản cung một tiếng mẫu hậu."

Phân phó xong, lại bảo Lập Xuân cùng Lập Hạ lại đây: "Lập Xuân đi Thận Hình tư, truyền khẩu dụ bản cung, cho người Thận Hình tư đem cung nữ thái giám đêm nay hầu hạ ở đây tạm thời tạm giam, ngày mai bản cung muốn nhất nhất thăm vấn. Phối hợp hành động với bọn thị vệ, đem nơi này cũng xem chừng, đừng cho người tùy ý động tới thứ gì. Lập Hạ người về Vĩnh Thọ cung trước, phân phó tiểu phòng bếp chuẩn bị canh an thần, cùng với cơm nóng đồ ăn nóng, còn có nước ấm, bản cung lập tức đi trở về."

Chờ hai người đều đi rồi, Trần Mạn Nhu mới quay đầu nói: "Các người cũng đều tan đi, đều tự trở về, Huệ phi, người hôm nay cẩn thận nhiều hơn, chiếu cố tốt Tề tu nghi, vạn vạn không thể để cho hoàng tử gặp chuyện không may. Còn có Hoa phi, nếu người có cần cái gì, làm cho người nói cho bản cung một tiếng."

Tề tu nghi được Lập Thu nâng hạ cảm kích tạ ơn: "Đa tạ Hoàng hậu nương nương, thiếp nhất định sẽ bảo vệ tốt thân mình."

Lập Thu là đại cung nữ của Hoàng hậu, lúc này bị phái đến bên người Tề tu nghi, mọi người đều biết đó là có ý tứ gì. Hoa phi tuy có bất mãn, chính là nàng quả thật là nhìn tốt hơn nhiều so với Tề tu nghi, cũng chỉ có thể đi theo tạ ơn.

Chờ trở về Vĩnh Thọ cung, Trần Mạn Nhu trấn an Nhị hoàng tử trước, Nhị hoàng tử kỳ thật cũng không chấn kinh nhiều, bất quá là cho Trần Mạn Nhu một cái mặt mũi, sau đó cùng Hoàng hậu bên này bảo trì một quan hệ hữu hảo mà thôi. Cho nên, dùng canh an thần, lại ăn chút thức ăn, liền cáo từ trở về Nam Tam sở.

Trần Mạn Nhu lúc này mới rảnh ôm Tiểu tử cùng Tiểu ngũ hỉ, Tiểu tử vẫn là vẻ mặt kinh hồn chưa định: "Tô Thăng Thư biết công phu, khi lửa cháy, vốn có một tiểu thái giám nhằm phía con bên này, mắt thấy sẽ đụng vào bàn của con, Tô Thăng Thư đi ra đem người ném tới một bên."

"Ý của người là, có người xuống tay với người?" Trần Mạn Nhu kinh hãi, lúc trước nàng có đoạn thời gian là chỉ chú ý Hoàng thượng, hoàn toàn không đoán trước được con mình cứ nhiên bị vây vào hoàn cảnh nguy hiểm như vậy!

"Mẫu hậu, ta cảm thấy như vậy, người xem lúc ấy vừa cháy, mọi người tuy rằng bối rối, nhưng là phụ hoàng hô hai tiếng, còn có thị vệ che chở chúng ta lui về phía sau, tiểu thái giám kia cũng là bỗng nhiên lao tới, ngay từ đầu căn bản không có người thấy hẳn là tới từ đâu."

Tiểu tứ cũng có chút hoài nghi, nhéo nhéo ngón tay, còn nói thêm: "Tần Vinh cũng thực trung thành, lao thẳng đến hộ ở sau người con."

"Uh, hai người này quả thật không tệ, ngày sau người coi trọng bọn họ nhiều một ít." Trần Mạn Nhu xoa xoa đầu Tiểu tứ an ủi, trong lòng lại thập phần không bình tĩnh, nếu có người muốn động thủ với Tiểu tứ, như vậy người kia là ai?

Hiện tại Tiểu tứ là đích tử, nhưng là cũng không phải trưởng tử, Nhị hoàng tử mới là trưởng tử. Có nhân động thủ với Tiểu tứ, vậy có người động thủ với Nhị hoàng tử hay không? Hoặc là nói, Nhị hoàng tử còn tuổi nhỏ cũng đã có loại này tâm tư mưu kế này?

Nếu không phải Nhị hoàng tử, như vậy là Tam hoàng tử hoặc là Ngũ hoàng tử? Tam hoàng tử dưỡng ở bên người Từ An, người tuy rằng ngạo kiêu, tâm tư lại không thâm trầm như vậy, huống hồ, muốn né tránh Từ An đến an bài việc này, khó khăn có chút rất cao, hẳn là không phải Tam hoàng tử.

Ngũ hoàng tử, Thành phi không ngốc như vậy đi?

Nhưng là trong lòng Trần Mạn Nhu lại không dám xác định, nàng vẫn không biết rõ ràng Thành phi người này. Ngay từ đầu tiên cung, Thành phi kiêu ngạo ương ngạnh, ý vào có Quý phi làm núi dựa, kém chút không đem

mọi người trong hậu cung đều đắc tội. Sau đó, lại thiết kế đem Dương quý phi kéo dài tới đại âm mưu kia, làm cho Dương quý phi bỏ mình, Dương gia rách nát.

Vốn nghĩ đến, nàng sẽ nương cơ hội lần đó mà quật khởi, nhưng là ai biết, nàng cứ nhiên lại tiềm xuống. Nếu không có Hoàng thượng phiên bài tử, nàng chưa bao giờ thích được sủng, thậm chí cũng không quá nguyện ý Hoàng thượng đến chỗ nàng qua đêm.

Huống hồ Ngũ hoàng tử cũng không phải là con thân sinh của nàng, nàng cũng không ngu như vậy, vì một đứa con nuôi, liền bỏ qua quy củ trong cung mà xuống tay đi?

Trong cung người có con trai không nhiều lắm, trừ bỏ những người đã xác định là có con trai, còn có hai người mang thai tạm thời không biết có con trai hay không. Tề tu nghi hẳn là không có khả năng, nàng đang mang thai, nếu biết trước chuyện đêm nay, nàng nhất định là sẽ không tham dự yến hội này. Cùng lý do, Hoa phi cũng phải làm như thế.

Đợi chút, nếu các nàng vì tị hiềm đâu? Biết rõ có chuyện này, không đi mới có thể làm cho người ta cảm thấy là chợt dạ, cho nên, mới đi tham gia yến hội. Bằng không, dưới loại tình huống đột phát, hai phụ nữ có thai cứ nhiên một chút chuyện cũng không có, thậm chí không có chấn kinh, tố chất tâm lý cũng không tránh khỏi thật quá tốt đi?

Phân tích đến phân tích đi, Trần Mạn Nhu cảm thấy, thật sự là mỗi người đều có hiềm nghi.

"Tiểu tử, người thấy rõ ràng tiểu thái giám kia bộ dáng trông thế nào không?" Trần Mạn Nhu cúi đầu nhìn Tiểu tử hỏi, Tiểu tử lắc đầu: "Mẫu hậu, vóc dáng ta rất thấp, ngửa đầu không thấy rõ, bất quá, tiểu thái giám kia mặc y phục thái giám nhị đẳng, trên lưng không có mang yêu bài."

Tiểu thái giám trong các cung, đều phải mang yêu bài, trên yêu bài tên viết cung điện, cho dù là tiểu thái giám Ngự Hoa viên, cũng sẽ viết là người nào ở địa phương nào. Tỷ như nói, chuyên môn trông giữ hoa cỏ Thiên Thu đình, vậy trên bài tử liền viết chữ "Tập dịch Thiên Thu đình".

Trần Mạn Nhu lại bảo Tô Thẳng Thư cùng Tần Vinh đến đây, cũng hỏi hai người bọn hắn có thấy rõ diện mạo tiểu thái giám kia hay không. Tô Thẳng Thư từng cùng kia tiểu thái giám đối diện, liền thoáng có chút ấn tượng: "Tiểu nhân nhớ rõ người nọ dáng dấp thanh tú, đuôi mắt có chút phân nhánh, mũi có chút thấp."

Trần Mạn Nhu phác họa trong đầu một chút, còn có chút mơ hồ, liền lại hỏi: "Người có thể vẽ ra không?"

"Tiểu nhân không biết vẽ tranh." Tô Thẳng Thư có chút ngượng ngùng nói, Tần Vinh ở một bên nói: "Nương nương, không bằng để cho tiểu nhân thử xem?"

"Hảo, hai người các người đem bộ dáng tiểu thái giám kia vẽ ra." Trần Mạn Nhu lập tức gật đầu, cho người mang giấy bút lại đây. Tô Thẳng Thư miêu tả, Tần Vinh vẽ, sau đó sửa sửa chữa chữa, vẽ gần nửa canh giờ, Tô Thẳng Thư gật đầu nói: "Giống tám phần."

Trần Mạn Nhu lấy bức họa kia qua, ngưng mi nhìn nửa ngày, có chút xa lạ, không biết. Nghĩ nghĩ, đem bức họa để trên bàn, quay đầu phân phó Lập Đông: "Người đi Từ An cung nhìn xem, nếu Thái Hậu nương nương còn chưa ngủ, vậy nói bản cung ân cần thăm hỏi Thái Hậu nương nương phượng thể an khang. Nếu Thái Hậu nương nương đã ngủ, người phải đi tìm Hoàng thượng, nói bản cung có chuyện quan trọng thương lượng."

Lập Đông lên tiếng lập tức rời đi, không bao lâu, Trần Mạn Nhu chợt nghe thấy Hoàng thượng từ xa đến gần hỏi: "Cho người tìm trẫm lại đây, là có chuyện gì?" Nói xong, người liền vào cửa, thấy Tiểu tử còn ở một bên,

có chút khó hiểu: "Tiểu tứ tại sao lúc này còn không đi nghỉ? Tiểu ngũ đâu?"

"Tiểu Ngũ đã ngủ, Hoàng thượng, thiếp là có một số việc lấy không được chủ ý, thế nên mới thỉnh ngài lại đây." Trần Mạn Nhu nói thẳng, sau đó đem kia tờ giấy đưa tới trước mặt Hoàng thượng: "Vừa rồi Tiểu tứ nói, ở thời điểm phát sinh hoả hoạn, tiểu thái giám này, trực tiếp nhào qua người hắc, ở giữa tuy rằng cách cái bàn, nhưng là cái bàn kia cũng kên, vạn nhất ngã trên người Tiểu tứ, hoặc là Tiểu tứ bị đè gãy chân, hoặc là không kịp chạy trốn..."

Sắc mặt Hoàng thượng cũng trầm trầm, quay đầu nhìn Tiểu tứ: "Người có thể nhìn ra hắc là cố ý hướng về phía người chạy tới?"

"Uh, người khác đều hướng phụ hoàng bên kia chạy, muốn ra Giao Thái điện, chỉ có hắc là hướng con bên này đã chạy tới." Lúc ấy yến hội cử hành ở bên ngoài Giao Thái điện, vũ đài là ở sườn điện bên kia, đại môn Giao Thái điện là đối diện với vũ đài. Tiểu tứ bọn họ ở vị trí của hoàng tử, là đưa lưng về phía chính điện.

Nói cách khác, muốn từ trong hoả hoạn chạy trốn, hắc là đi phía trái bên dưới, mà không phải hướng Tiểu tứ bọn họ, đó là ngược hướng.

"Lưu Thành, người nhận thức tiểu thái giám này?" Trên mặt Hoàng thượng hiện lên lệ khí, quay đầu hỏi, Lưu Thành đi lại đây nhìn một cái, có chút chần chờ nói: "Tiểu nhân nhìn, hình như là người Dục Khôn cung Lý phi nương nương nơi đó."

"Người không nhớ lầm?" Hoàng thượng lại hỏi, Lưu Thành nhìn kỹ trong chốc lát, thực kiên định gật đầu: "Tiểu nhân không nhớ lầm, lúc trước Lý phi nương nương từng phái người hướng Càn Thanh cung đưa điểm tâm, đúng là tiểu thái giám này đi qua."

Lưu Thành thân là đại tổng quản Càn Thanh cung, đối với thái giám bên người một ít phi tần phân vị cao trong cung, cũng đều có ấn tượng.

Hoàng thượng gật gật đầu phân phó: "Người hiện tại lập tức dẫn người đi qua, đem tiểu thái giám kia mang lại đây."

Lưu Thành lên tiếng, vội vàng đi. Hoàng thượng quay đầu thấy Trần Mạn Nhu đang ôm Tiểu tứ, mà Tiểu tứ gật gật đầu, đó là bộ dáng buồn ngủ gần chết mà còn cố chống đỡ thực có chút đáng yêu. Lại nghĩ con trai đáng yêu như vậy, hôm nay kém chút bị người mang lòng ác ý hại, trong lòng lại có chút tức giận.

Một lát sau, mới vỗ cánh tay Trần Mạn Nhu nói: "Người để cho Tiểu tứ đi nghỉ ngơi đi trước, việc này, trăm nhất định sẽ điều tra rõ ràng."

Trần Mạn Nhu gật gật đầu, vừa bế Tiểu tứ đứng dậy vừa nói: "Thiếp cho người chuẩn bị nước ấm cơm nóng, đợi lát nữa Hoàng thượng dùng một chút, thiếp lập tức trở lại."

Hoàng thượng gật gật đầu, thấy Trần Mạn Nhu ôm Tiểu tứ có chút cố hết sức, đơn giản tự mình tiếp nhận Tiểu tứ: "Ta đưa hân trở về, người nghỉ ngơi trong chốc lát." Nói xong, cũng không chờ Trần Mạn Nhu phản ứng, xoay người đi thẳng.

Trần Mạn Nhu ngẫm lại vẻ mặt đêm nay của Hoàng thượng với mình, trong lòng cũng thoáng thở dài nhẹ nhõm một hơi, xem ra, đêm nay mình làm, thật đúng là đúng rồi. Ngày sau, chỉ cần Hoàng thượng nhớ kỹ hành động của mình hôm nay, nên sẽ đối với mình cùng bọn nhỏ càng có vài phần cảm tình.

Nghĩ, Trần Mạn Nhu cười khổ một chút, xem đi, Tiểu tứ của mình còn chưa có lớn lên đâu, hài tử của các nàng cũng chưa lớn lên đâu, liền một đám đều bắt đầu ra tay. Mình nếu lại không cẩn thận một chút, về sau sẽ rơi vào cùng một kết cục giống tiên hậu.

Hôm nay động thủ, rốt cuộc là ai đâu?

Đúng rồi, còn có đại hỏa lần này, hẳn là không phải ngoài ý muốn đi? Vạn thọ tiết Hoàng thượng là ngày hội rất trọng yếu a, trước kia dựng vũ đài, tuyệt đối là tỉ mỉ kiểm tra ba lần! Thời điểm biểu diễn ca múa, phía sau đều có nhóm tiểu thái giám canh giữ, tuyệt đối không thể tùy ý phát sinh việc ngoài ý muốn.

HẬU CUNG MƯU SINH KẾ

Tiểu Nhiên Hoa Khai

www.dtv-ebook.com

Chương 189: Tử Vong

Hoàng thượng, nương nương, tiểu nhân vừa mới tìm được tiểu thái giám kia, người đã chết." Lưu Thành trở về rất nhanh, Hoàng thượng vừa tắm qua, Lưu Thành liền mang theo kết quả điều tra trở lại: "Là bị người siết cổ. Tiểu nhân đã hỏi qua, tiểu thái giám kia là thái giám vẩy nước quét nhà ở Thọ Khang cung, buổi tối hôm nay đang trực, sau đó vụng trộm đi ra ngoài, ai cũng không biết hắn đi đâu."

Hoàng thượng sắc mặt trầm trầm, dừng một chút mới hỏi: "Đem thi thể đưa đến Thận Hình tư, để cho bọn họ lập tức bắt đầu điều tra."

"Vâng, Hoàng thượng, Giao Thái điện bên kia?" Lưu Thành lên tiếng lại hỏi, Hoàng thượng nghiêng đầu nhìn nhìn Trần Mạn Nhu: "Mạn Nhu, chuyện Giao Thái điện bốc cháy, liền giao cho người, nếu cần nhân thủ, nói cho trăm một tiếng, trăm an bài cho người."

"Uh, tốt, Hoàng thượng, nếu nhất thời cũng tra không được người phía sau màn, ngài cũng để đó trước, ngày mai còn phải vào triều sớm, thời gian không còn sớm, ngài cũng nên nghỉ ngơi." Trần Mạn Nhu gật đầu đáp ứng, việc này nguyên bản chính là nàng nên quản, cho nên Hoàng thượng giao phó cho nàng hoàn toàn là vô tình.

Chờ buổi sáng ngày hôm sau, Hoàng thượng đi thượng lâm triều, Trần Mạn Nhu cũng không phái người đi Sùng Văn quán xin phép cho Tiểu tử, ngược lại để cho hắn đi học bình thường. Mà Tam hoàng tử bên kia, chắc là vì chấn kinh, Từ An thái hậu cố ý phái người đi xin phép.

"Bắt đầu từ hôm nay, các người tạm thời không cần đến đây thỉnh an, không có việc gì cũng đều đừng tùy ý đi ra, chỉ tại ở lại trong cung của mình là được, chờ bản cung đem chuyện Giao Thái điện điều tra rõ ràng, các người lại tùy ý đi lại."

Trần Mạn Nhu nhìn nhóm phi tần đến thỉnh an ở dưới, vừa nói vừa tỉ mỉ đánh giá vẻ mặt các nàng, nói xong, cũng không thấy biểu tình của ai biến hóa, trong lòng nhịn không được thở dài, những người năm nay tiến cung, đều là người công lực cao thâm a, ngay cả một chút biểu tình cũng không hiện.

"Nương nương, chuyện vũ đài bốc cháy, thiếp cũng có vài phần trách nhiệm, thiếp nguyện ý giúp đỡ nương nương điều tra chuyện này." Thực phi căn căn môi, đứng dậy hành lễ nói, Hoa phi cũng đuổi theo sát sau đứng dậy: "Thiếp cũng có vài phần trách nhiệm, thỉnh Hoàng hậu nương nương để cho thiếp xuất vài phần khí lực."

"Không cần, việc này chưa tới cuối cùng, cũng nói không chính xác là trách nhiệm của ai." Dừng một chút, Trần Mạn Nhu bưng ly trà trong tay lên nhấp mấy ngụm nước trà, rũ mi mắt trầm mặc trong chốc lát. Lập tức mới khoát tay nói: "Hai người các người cũng tạm thời ngồi xuống đi."

Chờ Thực phi cùng Hoa phi ngồi xuống, Trần Mạn Nhu buông ly trà: "Mặt khác còn có một việc, các người tạm thời không thể tùy ý đi lại, chuyện trong cung, cũng không thể hỏi thăm xử lý, đợi lát nữa bản cung sẽ phái người đến chỗ các người lấy sổ sách, trở về đều chuẩn bị tốt."

Thốt ra lời này, sắc mặt vài người đều đổi đổi. Giao sổ sách chính là lấy cớ, có một số việc căn bản không có sổ sách. Trần Mạn Nhu nói mấy câu đó ý tứ tổng kết liền thêm một câu ——các người đều giao cung vụ lên đi.

Mặc cho ai tân tân khổ khổ quản cung vụ hơn nửa năm, lúc này bỗng nhiên nói giao lên, trong lòng đều không thể nguyện ý. Chính là, Hoàng

hậu mới là nhất cung đứng đầu, năm đó cũng là Hoàng hậu nói giao ra cung vụ, mà cũng không là Hoàng thượng Thái hậu không cho Hoàng hậu quản. Cho nên, hiện tại Hoàng hậu nói thu hồi, vậy hoàn toàn không cần qua những người khác, mà các nàng cũng không thể có ý tứ phản đối.

Thành phi hào phóng nhất, lập tức đáp: "Hảo, nguyên bản thiếp chính là thay Hoàng hậu nương nương phân ưu, chuyện trong cung a, vẫn là Hoàng hậu nương nương làm chủ mới được. Người xem, thời điểm ngài quản, trong cung đừng nói là cháy, ngay cả một chút việc nhỏ cũng không có. Ngài không quản sự, yêu nghiệt quỷ quái đều đi ra làm ồn ào."

Trần Mạn Nhu cười nói: "Bản cung trái lại không phát hiện, người là càng ngày càng có thể nói. Nếu là có thể, bản cung cũng thực không muốn đảm đương việc này. Chính là, chuyện Giao Thái điện bốc cháy, thất yếu phải cho hậu cung, cho tiền triều một cái công đạo, bản cung lo lắng giao cho người khác."

Từ xưa đến nay, hoàng cung cháy đều là một chuyện lớn. Nhất là Giao Thái điện, loại địa phương tổ chức yến hội sắc phong phi tần trọng yếu, một khi cháy, cũng rất dễ dàng cùng cách nói "Hoàng thượng thất đức, trời giáng trừng phạt" liên quan.

Càng là trọng yếu hơn là, trận đại hỏa này là phát sinh trong vạn thọ tiết của Hoàng thượng. Nếu không có kết quả hợp lý, nghiêm trọng hơn một chút, chỉ sợ Hoàng thượng cũng phải viết chiếu định tội mình.

Cho nên, nhắc lên chuyện này, Trần Mạn Nhu muốn thu hồi cung quyền, cho dù là Từ An thái hậu cũng không thể đứng ra phản đối. Từ An thái hậu đời này xem trọng nhất, chính là ngôi vị hoàng đế của con nàng. Tuy rằng nàng không thông minh, nhưng cũng biết nói thân phận địa vị mình hiện nay, đều là dựa vào con.

"Vậy thiếp trở về sửa sang lại một chút, không cần làm phiền các cô nương bên người Hoàng hậu nương nương, thiếp cho người đem sổ sách đưa lại đây." Tâm tư Huệ phi nhanh quay ngược trở lại, lúc này liền cười nói, Thục phi cũng đi theo đáp ứng, Đức phi cũng gật đầu ứng tiếng.

Bản thân Hiền phi không quản bao nhiêu sự tình, lúc này tứ phi có tam phi ứng, nàng cũng không thể kéo dài, cũng cười nói: "Đợi lát nữa thiếp cũng phái người đưa lại đây."

"Uh, chư vị muội muội thời gian trước cũng đều vất vả, bản cung sẽ không quên công lao của các người." Trần Mạn Nhu cười nói, hôm nay Từ An thái hậu nói thân mình không khỏe, cho nên không cho mọi người đi thỉnh an, Trần Mạn Nhu cũng sẽ không cần chạy chân.

Sau khi đem cung quyền thu hồi, đã đem mọi người đến thỉnh an đuổi đi. Quay đầu nói với Lập Xuân: "Người đem vải vóc trong kho phòng thu thập ra, tứ phi nơi đó mỗi người hai thất, còn Thành phi các nàng lại là mỗi người một thất, nói là, bản cung cảm ơn các nàng thay bản cung quản lý cung vụ."

Lập Xuân lên tiếng, cùng đám người Lập Hạ đem vải vóc nhất nhất thu thập ra. Vải vóc Trần Mạn Nhu nơi này thực nhiều, hàng năm địa phương tiến cống vải vóc, cùng với Nội Vụ phủ chức tạo đưa tới vải vóc, tính ra ít nhất là năm sáu mươi thất.

Chính nàng không dùng được nhiều như vậy, Tiểu tứ Tiểu ngũ còn nhỏ tuổi, cũng không dùng nhiều lắm. Chính là ngẫu nhiên làm hai bộ y phục cho Hoàng thượng, hơn nữa ban thưởng cho người khác, vẫn sẽ còn thừa không ít, tích góp từng tí một hai năm, ít nhất cũng có hơn một trăm thất.

Màu sắc vải vóc cũng là thực tiên diễm, phía trên thêu hoa cũng đều không dùng. Cho nên cái đó ban thưởng xuống, cũng không không ổn thỏa.

Cuối cùng, là Lập Thu dẫn một đám tiểu cung nữ cùng tiểu thái giám đi đưa. Chuyển một vòng trở về, phân ra ngoài mấy chục thất vải, thu hoạch một đồng sổ sách.

Trần Mạn Nhu đuổi đám người Lập Xuân đi xuống, mình bắt đầu lật xem này sổ sách, nhất nhất tiến hành thẩm tra. Lúc trước sổ sách này nàng đều xem qua, cho nên trong lòng cũng có tính toán, lật xem một lần, quả nhiên là vải vóc cùng nển mấy thứ này có chút không thích hợp.

Bởi vì năm nay người mới vào, cho nên vải vóc so với năm rồi chỉ nhiều ra đến gấp đôi. Mà nển, lại so với tháng trước nhiều hơn ba phần. Rõ ràng, tháng trước bọn họ một đám người đi bãi săn, này nển hẳn là giảm đi xuống ba thành mới đúng.

Trần Mạn Nhu xoa mi tâm, cho nên, hoả hoạn này, quả thật là có người cố ý làm ra?

Nếu thực là như thế này, như vậy, Hoa phi cũng rất khả nghi. Chuyện vải vóc là nàng cùng Thục phi cãi nhau, chuyện ngọn nển cũng là nàng đề suất.

"Lập Thu, đi điều tra cẩn thận Hoa phi cùng Thục phi, xem hai người các nàng ở thời điểm ta không ở trong cung đã làm gì." Trần Mạn Nhu kêu Lập Thu tiến vào, nghĩ nghĩ, còn nói thêm: "Thuận tiện tra Hiền phi một chút, bản cung cảm thấy, nàng hiện tại cùng ngày đó vừa mới tiến cung so sánh, biến hóa có chút quá lớn. Hơn nữa, thời điểm tuyển tú, Hiền phi tuy rằng thích biểu hiện, nhưng là thời điểm thỉnh an cũng không bỏ qua quy củ."

Tú nữ tiến cung một tháng, cũng không phải là cả ngày làm thiêu thừa may vá đi dạo Ngự Hoa viên liên xong việc, các nàng phải làm là một lần nữa học quy củ, càng rườm rà, càng thích hợp là quy củ dùng trong hoàng cung.

Trước kia Trần Mạn Nhu chỉ cảm thấy Hiền phi là dựa vào có Từ An thái hậu, cho nên tính tình ương ngạnh, hiện tại nhớ tới, trong một tháng kia,

cũng không có giáo dưỡng ma ma nào nói Hiền phi quy củ không tốt.

Nếu đã học qua quy củ, như vậy, sau khi thị tẩm hắc nên vội tới thỉnh an hoàng hậu trước, loại quy củ cơ bản nhất này, hắc là sẽ không quên đi? Cho dù là ra oai phủ đầu mình, vậy cũng không có khả năng cầm quy củ mấy trăm năm trong cung đến làm cho thanh danh mình bị hao tổn a.

Sắc mặt Lập Thu cũng đổi đổi, nếu chuyện Hiền phi thật sự là giả vờ, như vậy, lấy nửa năm cấm chường để đổi lấy gì đó, khẳng định là cũng đủ lớn. Dù sao, cung phi mới tiến cung cần làn nhất chính là tranh thủ tình cảm, Hiền phi lại làm cho mình bị cấm chường, có cái gì so với tranh thủ tình cảm còn trọng yếu hơn?

"Nương nương, nô tỳ lập tức đi thăm dò." Lập Thu lên tiếng, đợi trong chốc lát, thấy Trần Mạn Nhu không có gì phân phó, xoay người liền ra cửa, bắt đầu khẩn cấp liên lạc cây đình mình sắp đặt trong các cung.

"Nương nương, Trần phủ đệ bài tử vào." Đang ở thời điểm Trần Mạn Nhu tiếp tục phân tích sổ sách, Lập Đông tiến vào hồi bẩm, Trần Mạn Nhu ngẩng đầu: "Khi nào thì đệ vào?"

"Vừa mới, thị vệ ở cửa cung không dám chậm trễ, lập tức đưa đến Vĩnh Thọ cung." Lập Đông đem bài tử đưa qua, Trần Mạn Nhu cầm nhìn nhìn, gật đầu nói: "Thỉnh các nàng tiến vào, mặt khác, thị vệ nơi đó đừng quên thưởng."

Tiến cung là Trần lão phu nhân cùng Trần đại tẩu, Trần Mạn Nhu vội vàng đứng dậy đón: "Tổ mẫu, ngài như thế nào lúc này đến đây? Nhưng là có chuyện gì?"

"Ta nghe nói tối hôm qua, Giao Thái điện bốc cháy." Trần lão phu nhân lớn tuổi, nói chuyện còn có chút suyễn, Trần Mạn Nhu cùng Trần đại tẩu đỡ lão thái thái ở một bên tháp ngồi xuống, Trần Mạn Nhu bưng nước trà cho lão thái thái: "Uh, ta hiện tại đang điều tra chuyện này."

"Có thể có manh mối?" Lão thái thái vội vàng hỏi, Trần Mạn Nhu lắc đầu: "Tạm thời không có, lúc trước ta theo Hoàng đến bãi săn, chuyện trong cung đều giao cho Thục phi các nàng, cụ thể sao lại thế này, là ngoài ý muốn hay là vì cái khác, tra xét trước mới có thể nói."

"Người có nặng lắm không?" Lão thái thái bắt tay Trần Mạn Nhu, lo lắng hỏi: "Hồ ly tinh này không đem sự tình đổ lên trên người người đi?"

"Tổ mẫu ngài yên tâm, còn có Hoàng thượng đâu." Trần Mạn Nhu cười nói, lão thái thái nhăn mặt nhíu mày, dừng trong chốc lát mới nói: "Người như thế nào có thể đem sự tình giao cho Hoàng thượng đâu? Hoàng thượng là thiên hạ đứng đầu, mỗi ngày làm việc đều là đại sự liên quan cùng thiên hạ dân chúng, chút chuyện nhỏ trong hậu cung, người như thế nào có thể để cho Hoàng thượng xử lý? Trước khi người tiến cung, ta nói như thế nào? Ở trong cung, người cần thủ bốn phận mới được!"

Trong cung, ai cũng không thể tin tưởng, cho dù là Hoàng thượng. Cho nên, Trần lão phu nhân rất sợ cháu gái nhà mình đem hy vọng đặt trên người Hoàng thượng, để cho Hoàng thượng thay nàng làm chủ.

Khả năng lúc này Hoàng thượng đối tốt với nàng, nhưng là ngay sau đâu? Ai biết Hoàng thượng sẽ sủng ái người nào, đối với ai tốt hơn! Cho nên, thân ở hậu cung, quyết không thể đem hy vọng đều đặt trên người Hoàng thượng.

Huống hồ, ai biết mấy hồ ly tinh này có cố ý sắp đặt kết cục hay không, chuyên môn cho Hoàng thượng nhìn. Nếu cháu gái nhà mình không tự mình đi tra, chỉ sợ cũng bị hãm hại, cũng tìm không thấy hung thủ phía sau là ai.

Trong lòng Trần Mạn Nhu ấm vù vù, cười gật gật đầu: "Tổ mẫu yên tâm, ta không quên lời ngài nói, chính là sự tình liên quan đến hoàng tự, Hoàng thượng mới hỏi đến vài câu."

Biết lão thái thái khổ tâm, Trần Mạn Nhu vội vàng giải thích hai câu, Hoàng thượng cũng không phải là vì nàng mới nhúng tay vào chuyện này, mà là vì Hoàng tự.

Lão thái thái lúc này mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, đảo mắt lại lo lắng lên: "Chuyện bóc cháy, hôm nay có Ngự Sử tấu chương, nói trong cung có tội nhân, cho nên mới trời giáng đại hỏa, người nên đề phòng, vạn nhất ai đào hố cho người, một khi xử lý không tốt, thanh danh của người có thể xong rồi!"

Lúc này Trần Mạn Nhu nghiêm mặt, còn thật sự gật gật đầu: "Tổ mẫu ngài yên tâm, cháu gái không quên lời ngài, Hoàng thượng muốn ta tin hẳn, ta tự nhiên sẽ tin hẳn. Nói ta là hậu cung đứng đầu, còn không bằng nói Hoàng thượng mới là chủ tử cuối cùng, ta đều hiểu được, ngài không cần lo lắng. Ngự Sử dâng tấu chương là nhà ai?"

HẬU CUNG MƯU SINH KẾ

Tiểu Nhiên Hoa Khai

www.dtv-ebook.com

Chương 190: Nhắm Vào

"Lập Xuân, phát sinh chuyện gì?" Chờ tiền bước Trần lão phu nhân cùng Trần đại tẩu, Trần Mạn Nhu đang dựa vào cạnh bàn nghĩ sự tình, chỉ thấy Lập Xuân xốc lên rèm cửa vào cửa, trên mặt còn mang theo một tầng giận tái mặt, vẻ mặt có vài phần buồn bực.

"Nương nương, ngài không biết, vừa rồi nô tỳ đi đưa lão thái thái cùng Trần nãi nãi xuất cung, thời điểm trở về nghe thấy vài tiểu cung nữ ở nói huyền thuyên, nói là..." Thần sắc Lập Xuân có chút do dự, nhìn nhìn Trần Mạn Nhu, chần chờ một hồi lâu.

Trần Mạn Nhu hơi nhú mào, nhìn Lập Xuân: "Nói gì đó?"

"Nói là năm trước vạn thọ tiết cũng chưa phát sinh sự tình gì, hôm nay Hoàng hậu nương nương lần đầu chủ sự vạn thọ tiết, cư nhiên liền đã xảy ra loại chuyện này, là vì Hoàng hậu nương nương đức hạnh khiếm khuyết." Trần Mạn Nhu phải qua năm mùa đông mới làm hoàng hậu, vạn thọ tiết này, quả thật là lần đầu tiên làm sau khi nàng làm hoàng hậu.

Trần Mạn Nhu khẽ cười một chút, Lập Xuân lập tức nóng nảy: "Nương nương, lời này nếu truyền ra ngoài, thanh danh ngài có thể xong rồi, lại có ngự sử ở bên cạnh dâng sớ con, Hoàng thượng tất nhiên phải cho tiền triều một công đạo, đến lúc đó ngài có thể..."

Trần Mạn Nhu khoát tay: "Đừng có gấp, lúc này xảy ra loại đồn đãi này, nhưng thật ra thuyết minh chuyện lần này quả thật là nhắm vào bản cung. Mặt khác, bản cung làm hoàng hậu còn chưa tới một năm, lúc này thanh

danh bản cung bị hao tổn, người cảm thấy, ánh mắt Hoàng thượng không thành vấn đề sao?"

Lúc trước sắc phong hoàng hậu, là Hoàng thượng.

Nàng làm hoàng hậu ngay cả một năm cũng chưa làm tròn, nếu bị ngự sử cầm đầu đề câu chuyện, vậy mất mặt sẽ chỉ là Hoàng thượng. Thân là Hoàng thượng, người có thể không viết thi làm từ, có thể sẽ không thuộc tứ thư ngũ kinh, nhưng là, nhất định phải có, là ánh mắt tốt.

Quan chức tiền triều trọng yếu bao nhiêu a, đó đều là Hoàng thượng tự mình chọn ra, ánh mắt Hoàng thượng không tốt, một khi có một tham quan, thiên hạ nên thay đổi triều đại. Cho nên nói, nghi ngờ cái gì, đều đừng nghi ngờ ánh mắt Hoàng thượng.

Chẳng sợ Hoàng thượng thật sự chọn ra tham quan, người cũng phải nói tham quan kia là tâm trí không thấy, nguyên bản là tốt, nhưng là tiến vào quan trường đã bị vinh hoa phú quý mê ánh mắt, sau đó mới biến thành tham quan.

Chuyện Trần Mạn Nhu cũng giống như vậy, nàng làm hoàng hậu còn chưa tròn một năm, người bên này liền nhảy ra nói Hoàng hậu đức hạnh khiếm khuyết, vậy một năm này Hoàng hậu làm sai cái gì? Là hại hoàng tự vẫn là mị hoặc Hoàng thượng?

Hoàng hậu trong một năm nay thậm chí không quản cung vụ nhiều, từ chỗ nào đến đức hạnh khiếm khuyết? Ánh mắt Hoàng thượng có thể kém đến cái loại tình trạng này sao? Ngay cả phi tần bên người mình cùng nhau sinh hoạt nhiều năm cũng thấy không rõ đức hạnh lắm?

Cho nên nói, người nghĩ ra được chiêu này, thật sự là có chút gấp gáp. Nếu là năm sáu năm sau lại đến cho một cái tội danh như vậy lên đầu Trần Mạn Nhu, lúc đó Trần Mạn Nhu cho dù không chết cũng mất một lớp da. Nhưng là hiện tại, lúc này, không có khả năng.

Một khi liên lụy đến thanh danh Hoàng thượng, việc này có thể nháo lớn, đã không phải là hậu cung tranh đấu.

"Tiểu cung nữ nói nhảm kia người có cho người bắt lại?" Trần Mạn Nhu cười hỏi, Lập Xuân lắc đầu, vẻ mặt buồn bực: "Nô tỳ vốn là tính cho người túm đi ra, nhưng là lúc ấy chỉ có một mình nô tỳ, nô tỳ đang vòng đi qua, hai tiểu cung nữ kai lại vòng qua hành lang, chờ thời điểm nô tỳ đi qua, đã không thấy bóng người."

Lập Xuân là cung nữ, không có quyền chỉ huy thị vệ thái giám đến tìm tòi chỗ kia, cho nên cho dù là hai tiểu cung nữ kia còn trốn tránh tại chỗ, Lập Xuân cũng không thể lại đi tìm, chỉ có thể về nói cho Trần Mạn Nhu chuyện này trước.

Trần Mạn Nhu nhíu mi, xem ra, hai tiểu cung nữ này là chuyên môn nói cho chính nghe. Như vậy, người sau lưng là muốn giúp mình hay là muốn châm ngòi mình?

"Mấy ngày nay người cho người hảo hảo nhìn chăm chăm phía dưới, phàm là có nói nhảm, lập tức cho người đưa đến Thận Hình tư, nói là ý tứ bản cung, cung nữ thái giám không thể loạn truyền tin đồn, nếu không đều phạt không nhẹ."

Vừa vặn nàng vừa đem cung vụ nhận lấy, cũng nhân cơ hội này đem cái đình gì đó đều nhốt đi.

Lập Xuân lên tiếng, lập tức đi ra ngoài an bài.

Thời điểm buổi tối, Lập Thu mới trở về, sắc mặt cũng không thể nào tốt: "Nương nương, nô tỳ nhìn Hiền phi một ngày, Hiền phi chỉ ở tại Thái Cực cung, cũng không có xuất môn, cũng chưa từng phái người đi ra, Từ An cung cũng vậy, thật giống như là ngăn cách với nhau."

"Chỗ các phi tần khác đâu?" Trần Mạn Nhu nhẹ giọng hỏi, Lập Thu bĩu môi: "Thục phi Huệ phi cùng Đức phi các nàng đều tự đều phái người đi ra tìm hiểu tin tức."

"Vậy là được rồi, người xem, trong cung phát sinh loại chuyện này, không nghĩ qua là nói không chừng người nào sẽ bị kéo vào, mọi người đều tìm hiểu tin tức, tại sao Hiền phi cùng Từ An thái hậu không lo lắng đâu?"

Trần Mạn Nhu cười hỏi, Lập Thu mở to hai mắt nhìn. Sắc mặt Trần Mạn Nhu trầm trầm: "Lại đi tìm hiểu, xem Hoa phi này mấy ngày nay cùng ai tiếp xúc. Còn có, ngày đó người ở Giao Thái điện, có mở miệng hay không?"

"Nô tỳ sẽ nhìn chăm chăm Hoa phi, người ở Giao Thái điện, Hoàng thượng bên kia phái người mang đi, nô tỳ cũng chỉ tìm hiểu được một chút tin tức, nói là phía sau vũ đài có duy trướng, là ba tầng vải, hai tầng bên ngoài là tơ lụa, ở giữa là vải nhung dùng hay làm bậc đèn. Mà ngày đó cũng không biết ai đem phía dưới duy trướng, ném vào chậu than, bởi vì bị đồ vật bên ngoài che mất, cho nên cũng không có ai phát hiện, chờ thời điểm bốc cháy, đã là một mảnh lớn."

Bởi vì sắp tới tháng mười một, ban đêm rất lạnh, mà nhóm đào kép biểu diễn tiết mục mặc có chút đơn bạc, cho nên ở hậu đài cũng có chậu than.

"Chậu than không có người giữ sao?" Trần Mạn Nhu nhíu mày hỏi, Lập Thu gật gật đầu: "Tiểu thái giám giữ chậu than đã bị Hoàng thượng mang đi, cụ thể là chuyện gì xảy ra, nô tỳ nghe không được."

"Uh, người vất vả." Trần Mạn Nhu gật gật đầu, cho Lập Đông lấy một cái áo choàng bằng lông: "Lúc trời lạnh đi tìm hiểu tin tức, cần phải cẩn thận một chút, chú ý thân thể, áo choàng này bản cung cũng chỉ mặc qua một lần, người trở về sửa một chút là có thể mặc."

"Đa tạ nương nương ban thưởng." Lập Thu cũng không chối từ, đưa tay ôm áo choàng qua, cười tạ ơn.

Trần Mạn Nhu gật gật đầu, để cho Lập Đông trải giường, cho các nàng ra bên ngoài giữ. Tuy rằng nàng nhắm mắt, nhưng là trong lòng lại không nhàn rỗi. Chính là đem sự tình từ đầu tới đuôi lại chải vuốt lại một lần.

Ngay từ đầu, là Hoa phi nhìn Thục phi không vừa mắt, bởi vì chuyện vãi vóc làm cho Từ An thái hậu răn dạy Thục phi một chút. Tiếp theo, Hoa phi lại tìm lý do vạn thọ tiết, đem số lượng nến cần dùng tang thêm ba thành.

Sau đó chính là vạn thọ tiết phát hỏa, xảy ra vấn đề là vãi vóc, như vậy có thể cùng chuyện thứ nhất đối chiếu. Nhưng là nến đâu? Đại hỏa thiêu kia nguyên nhân cháy là chậu than, ngọn nến dùng đến chỗ nào đi?

Vừa rồi, lại truyền ra đức hạnh nàng khiếm khuyết, cho nên mới làm cho hoàng cung châm lửa. Nếu là theo lời đồn đãi truyền ra, chỉ có hai kết cục, một là Hoàng thượng vì bảo hộ mặt mũi của mình, tìm người gánh tội thay, sau đó yếm khí Hoàng hậu nàng. Hai là càng nghiêm trọng một ít, Hoàng hậu bị phế.

Cho nên nguyên câu chuyện, chính là nhắm vào nàng.

Còn có một âm mưu nhắm vào Tiểu tứ kia, hiện tại Tiểu tứ là đích tử. Nếu Hoàng hậu bị phế, Hoàng thượng tuổi còn không lớn, lúc này vừa vạn thọ tiết tuổi trẻ tráng niên, còn có thể sắc phong hoàng hậu một lần nữa, không lo không có đích tử.

Tổng hợp lại, Tiểu tứ là nhân tiện, trung tâm trận âm mưu này, vẫn là Hoàng hậu nàng.

Như vậy Hoàng hậu bị phế đi, ai sẽ có khả năng trở thành hoàng hậu nhất đâu? Hiền phi, Thục phi, Huệ phi, Đức phi, Hoa phi, các nàng trong chuyện này, đều tự sắm vai nhân vật gì?

Còn có ngự sử kia, ngày hôm qua bị cháy, hôm nay liền dâng tấu chương, Trương ngự sử, cùng Đức phi chung dòng họ, cũng một dòng họ. Trương ngự sử này, là người nhà nào?

Suy nghĩ một đêm, Trần Mạn Nhu cơ hồ cũng chưa từng ngủ. Ngày hôm sau rời giường liền lập tức phân phó Lập Hạ: "Chuẩn bị xa liễn, bản cung một hồi nhanh chân đến xem Từ An thái hậu." Từ An rốt cuộc là thật bị dọa hay là giả trang bị dọa, nàng tự mình đi nhìn xem mới được.

Đến Từ An cung, Trần Mạn Nhu chưa đi đến cửa đã bị Bình ma ma ngăn cản: "Hoàng hậu nương nương, Thái Hậu nương nương lúc này còn chưa tỉnh, lúc trước Thái Hậu nương nương công đạo, không cho người quấy rầy, người xem ngài..."

"Thái Hậu nương nương còn chưa rời giường? Vậy Đại công chúa đến đây sao?" Trần Mạn Nhu kinh ngạc hỏi, trên mặt Bình ma ma không có biểu tình lắc đầu: "Đại công chúa cũng không đến đây, lúc trước Thái Hậu nương nương đã công đạo, muốn tĩnh dưỡng vài ngày, cho nên cũng không cho Đại công chúa đến đây."

Ngự ý, ngay cả Đại công chúa là cháu gái cũng chưa đến đây, ngài cũng thỉnh trở về đi.

"Nếu bản cung đã đến đây, liền đi vào nhìn Thái Hậu nương nương một cái." Trần Mạn Nhu thở dài, nhìn Bình ma ma còn muốn nói chuyện, vội vàng nói tiếp: "Bình ma ma là lo lắng bản cung sẽ âm ỷ đến Thái Hậu nương nương? Bình ma ma không cần lo lắng, bản cung ở ngoài cửa nhìn là được."

Bình ma ma vẫn là không quá vui, Trần Mạn Nhu nhú mào: "Bình ma ma, Thái Hậu nương nương thân mình không thoải mái, lẽ ra Hoàng thượng cùng bản cung đều hẳn là vì Thái Hậu nương nương thị tật, chính là Hoàng thượng sự vụ bận rộn, bản cung cũng là có một phần vì tâm ý vì Hoàng

thượng tần hiếu mà đến, con dâu hiếu thuận trưởng bối, người lại ngăn đón không cho bản cung đi vào, đây là đạo lý gì?"

Lấy danh Hoàng thượng, nếu Bình ma ma còn kiên trì, sẽ đeo trên lưng tội danh không cho Hoàng thượng tần hiếu.

Thời điểm Trần Mạn Nhu trừng mắt, vẫn là thực có vài phần khí thế, Bình ma ma liền nhin không được run lên một chút, Trần Mạn Nhu cười lạnh một tiếng: "Huống hồ, lúc này Thái Hậu nương nương thân mình không thoải mái, bản cung chính là vào xem, người là một nô tài không cho phép, nếu Thái Hậu nương nương thực xảy ra chuyện gì, người có thể gánh vác?"

Nói xong, nhìn nhìn Sơ Hà, Sơ Hà lại đây đây Bình ma ma một chút, Trần Mạn Nhu lập tức dẫn người vòng qua Bình ma ma đi vào bên trong. Hôm nay làm ra hành động, xem như đặc tội Từ An thái hậu, may mắn, nàng coi như là có lý do nguyên vẹn. Từ An thái hậu nếu muốn đến chỗ Hoàng thượng cáo trạng, nàng cũng nhân tiện đem sự tình kéo lên.

Phía sau Bình ma ma khẩn trương, vừa định há mồm kêu, Sơ Hà đã nhanh tay lẹ mắt che miệng nàng. Trần Mạn Nhu quay đầu nhìn thoáng qua Bình ma ma, lãnh ý trong mắt làm cho Bình ma ma sửng sốt một chút.

"Thái Hậu nương nương, ngài không phải còn chưa rời giường sao?" Chờ Trần Mạn Nhu đẩy cửa phòng đi vào, chỉ thấy Từ An thái hậu đang ngồi ở trên giường, bên cạnh có một tiểu cung nữ đắp chăn cho nàng, một người đang búi tóc cho nàng.

Từ An thái hậu nghe thấy thì liếc liếc nhìn Trần Mạn Nhu một cái, cũng không nói tiếp, đã đem Trần Mạn Nhu lạnh nhạt ở nơi nào.

Trần Mạn Nhu cười cười: "Bình ma ma lão bà tử kia, chiếu cố Thái Hậu nương nương cũng quá vô tâm, ngay cả Thái Hậu nương nương tỉnh cũng

không biết! Quay đầu thiếp thân liền đối hai ma ma cho Thái Hậu nương nương, cam đoan so với Bình ma ma tốt hơn!"

"Người bớt đi! Ai gia vốn ngủ ngon, nếu không phải người ở bên ngoài cãi lộn, ai gia có thể bị đánh thức sao?" Từ An thái hậu tàn khốc quát, Trần Mạn Nhu ngăn người, tùy ý đôi mắt đỏ lên, nước mắt liền rơi xuống: "Thái Hậu nương nương, là thiếp không tốt, thiếp không nên ở bên ngoài tranh cãi ồn ã, nhưng là thiếp cũng là lo lắng ngài a."

Gân xanh trên đầu Từ An thái hậu nhảy nhót: "Câm miệng! Người lo lắng ai gia thì có thể tùy ý xông vào? Người cho ai gia nơi này là chỗ nào? Hôm nay người muốn tiến vào liền tiến vào, ngày mai người khác muốn tiến vào, có cũng muốn xông tới hay không, trong mắt người còn có ai gia lão thái bà này hay không?"

"Thái Hậu nương nương, thiếp là có chuyện trọng yếu hồi bẩm, thiếp cũng không phải là cố ý quấy nhiễu lão nhân gia ngài thanh tịnh, việc này nhưng là quan hệ đến thanh danh Hoàng thượng." Nghe thanh âm Thái hậu vẫn trung khí mười phần, Trần Mạn Nhu chỉ biết, này lão thái bà thật sự là giả bệnh! Ngay cả đoạt đích cũng đã trải qua, cư nhiên còn có thể bị một trận hoả hoạn dọa bệnh, lừa gạt ai đâu?

Sắc mặt Từ An thái hậu do dự một chút, chuyện quan hệ đến thanh danh Hoàng thượng, khẳng định là đại sự a. Dừng một chút, liền mở miệng hỏi: "Người có chuyện gì? Như thế nào liền cùng thanh danh Hoàng thượng nhắc lên quan hệ? Thanh danh Hoàng thượng là có thể tùy ý nói lung tung sao? Hôm nay người không nói ra rõ ràng, cũng đừng trách ai gia đối với người không khách khí!"

HẬU CUNG MƯU SINH KẾ

Tiểu Nhân Hoa Khai

www.dtv-ebook.com

Chương 191: Khóc Kẽ

Trong lòng Trần Mạn Nhu cười lạnh, nàng không biết Hiền phi cùng Từ An thái hậu rốt cuộc thương lượng cái gì, hoặc là nói, chuyện lần này, rốt cuộc ai là chủ đạo. Cho nên, lần này lại đây, coi như là thử.

Lập tức cũng không nóng nảy, chỉ hồng đôi mắt mở miệng nói: "Sáng sớm hôm nay, thiếp vốn nghĩ tới vội tới thỉnh an Thái Hậu nương nương, chính là đi đến nửa đường, bỗng nhiên nghe được có người nói huyên thuyên, nói là chuyện Giao Thái điện bị cháy, là thiếp hoàng hậu này thất đức. Thái Hậu nương nương minh giám, thiếp chuyển vào Vĩnh Thọ cung cũng bất quá thời gian mười tháng, lại hơn nửa năm chưa từng quản sự tình, đại hỏa này tại sao liên lụy đến thiếp thân đây?"

Lấy khăn tử xoa xoa đôi mắt, Trần Mạn Nhu cũng không cho Từ An thái hậu cơ hội nói chuyện, tiếp tục khóc kể: "Thiếp làm hoàng hậu cũng là Hoàng thượng trải qua thâm tư thực lực mới sắc phong, nếu thiếp thật sự thất đức, vậy có một hoàng hậu thất đức thanh danh Hoàng thượng phải làm sao bây giờ?"

"Hoàng thượng sắc phong hoàng hậu tất nhiên phải tuyển người hiền lương thực đức, thiếp mặc dù so ra kém tiên hậu, nhưng cũng tuân thủ nghiêm ngặt quy củ, thế nên mới được Hoàng thượng lựa chọn sắc phong làm hậu, nếu thiếp thân thất đức, Hoàng thượng làm sao chịu nổi miệng lưỡi thiên hạ? Thân hiền xa nịnh, thiếp là vợ cả Hoàng thượng, nếu là người thất đức, chẳng phải là nói Hoàng thượng là hôn quân?"

Thân hiền thần, xa tiểu nhân, cũng là nguyên nhân nhà Hán thịnh vượng, thân tiểu nhân, xa hiền thần, là nguyên nhân Hậu Hán suy đồi.

Hoàng hậu tuy rằng chỉ đại biểu cho hậu cung, nhưng là hậu cung cũng là thu nhỏ của triều đình. Sau một quốc gia, người Hoàng thượng thân cận nhất, là người thất đức, người có thể trông cậy vào Hoàng thượng là người có phẩm đức cao thượng?

Từ An thái hậu khả năng không có đọc qua tứ thư ngũ kinh, nhưng là thân hiền xa nịnh loại đạo lý này, Từ An không có khả năng một chút cũng không biết.

Hoàng thượng không thể dựa vào yêu thích sắc phong hoàng hậu, cho nên lúc trước nếu sắc phong Trần Mạn Nhu, như vậy liền đại biểu Trần Mạn Nhu vẫn là người phẩm cách thực tốt, có tư cách làm hoàng hậu. Lúc này đến phủ nhận phẩm cách Trần Mạn Nhu, thì là nghi ngờ phẩm tính Hoàng thượng.

"Nếu thiếp thân thực sự làm ra việc thất đức, thiếp tình nguyện tự thỉnh phế hậu. Hiện nay, sự tình liên quan đến thanh danh Hoàng thượng, thiếp không dám chuyên quyền, thỉnh Thái Hậu nương nương nắm rõ việc này, cũng tiện tẩy oan khuất cho thiếp." Trần Mạn Nhu khóc dập đầu, sắc mặt Từ An thái hậu đều xanh.

"Người đứng lên đi, người là tốt, đây đều là lời tiểu nhân, không thể nhìn người tốt! Người yên tâm, việc này ai gia nhất định cho người một cái công đạo!" Nổi giận nửa ngày, Từ An thái hậu cắn giận mở miệng, trong lòng Trần Mạn Nhu cũng thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Vừa rồi nàng một phen khóc kể, chính là một lựa chọn. Nếu là Từ An thái hậu răn dạy nàng một chút, mặc kệ chuyện này, như vậy ở trong lòng Từ An thái hậu, chỉ sợ muốn cho địa vị Đường gia cao một ít, vừa vặn nhân cơ hội này làm cho Trần Mạn Nhu thoái vị.

Hiện tại Thái hậu mở miệng, vậy đã nói lên Từ An thái hậu phải có hành động, ở trong lòng nàng, con trai vẫn có vẻ trọng yếu.

Có thể nói minh nhất một vấn đề là, chuyện này, mặc dù có thể là Hiền phi cùng Từ An thái hậu liên thủ, nhưng là, chuyện ở phía sau nói Trần Mạn Nhu thất đức, thực có thể là Từ An bị che mắt, hoặc là bị lừa dối, lại hoặc là, căn bản là không biết.

"Tạ Thái Hậu nương nương." Trần Mạn Nhu hành đại lễ, lời đồn đãi trong hậu cung là cùng nàng có liên quan, cho nên nàng không tiện ra mặt đàn áp, tốt nhất chính là người có địa vị so với nàng cao hơn ra mặt, không ai so với Từ An thái hậu càng thích hợp.

Từ An bên này áp chế lời đồn đãi, nàng ở phía sau đổi cái đỉnh, vừa vặn.

Ra Từ An cung, Trần Mạn Nhu chỉ thấy Hiền phi đang dẫn vài cung nữ đến đây, nàng bên kia nhìn thấy Trần Mạn Nhu, trên mặt cũng mang theo vài phần kinh ngạc: "Hoàng hậu nương nương? Thiếp gặp qua Hoàng hậu nương nương, thỉnh an Hoàng hậu nương nương."

"Đứng dậy đi, Hiền phi như thế nào ở trong này?" Trần Mạn Nhu trầm giọng hỏi, lúc trước Lập Thu còn nói Hiền phi cũng không có đi ra tìm hiểu tin tức, lúc này lại vừa vặn đón mình, là cố ý chờ vẫn là có mục đích gì?

"Thiếp nghe nói Thái Hậu nương nương bị kinh hách, thân mình có chút không thoải mái, cho nên liền tự mình đun canh, muốn đưa qua cho Thái Hậu nương nương bồi bổ thân mình." Hiền phi cười nói, Trần Mạn Nhu gật đầu: "Người trái lại có hiếu tâm, bất quá bản cung lúc trước nói qua, trước khi bản cung chưa điều tra rõ chân tướng Giao Thái điện bị cháy, tốt nhất không cần đi ra, Hiền phi là không có nghe thấy?"

"Thiếp có tội, cầu Hoàng hậu nương nương thứ tội." Sắc mặt Hiền phi trắng nhợt, vội vàng quỳ xuống nói, Trần Mạn Nhu nhìn kỹ thần sắc Hiền phi, thấy trên mặt nàng chỉ có kinh hoảng, cũng không có thần sắc gì khác, trong lòng lại có chút nghĩ không ra, chẳng lẽ mình lúc trước suy đoán đều là sai ?

"Hiền phi muội muội nhanh đứng lên đi, bản cung cũng là sốt ruột." Trần Mạn Nhu dừng một chút, cười nâng tay ý ra dấu, Lập Xuân vội vàng đi lên kéo Hiền phi đứng lên, Trần Mạn Nhu xoa xoa cái trán, vẻ mặt mệt mỏi: "Bản cung cũng là lo lắng, người cũng biết, Giao Thái điện bị cháy là đại sự, bản cung nhất định phải điều tra rõ ràng mới được."

"Thiếp biết Hoàng hậu nương nương gần đây thập phần bận rộn, thỉnh Hoàng hậu nương nương bảo trọng thân thể." Hiền phi vội vàng cười nói: "Thiếp nguyên bản là làm sai, Hoàng hậu nương nương giáo huấn phải, thiếp lúc này trở về."

Trần Mạn Nhu lắc đầu: "Nếu đã đến đây, thì đi qua nhìn Thái Hậu nương nương một cái đi, bản cung vừa rồi đi nhìn nhìn, thân mình Thái Hậu nương nương hình như không thoải mái, nói không chừng người đi qua, có thể làm cho tâm tình Thái Hậu nương nương đỡ hơn. Con người a, tâm tình tốt, thân thể liền thư thái."

"Vâng, tạ Hoàng hậu nương nương ân điển." Hiền phi vội vàng lấy khước mắt đánh giá Trần Mạn Nhu, lập tức hành lễ, nhìn Trần Mạn Nhu buông màn xe, nhìn theo phượng liễn đi xa, lúc này mới xoay người để đại cung nữ đỡ tay tiếp tục hướng Từ An cung bên kia đi tới.

Trần Mạn Nhu ngồi trong xe nhéo nhéo ngón tay, cúi đầu xem thái phượng khởi vũ đồ vẽ trên bộ móng tay. Cũng không biết Hiền phi cùng Từ An thái hậu có thể âm ỷ lên hay không, ân, hẳn là sẽ có trò hay xem, chỉ tiếc, mình cứ nhiên không thể ở hiện trường vây xem.

Kế tiếp, nên làm cái gì đâu? Đem lời đồn đãi chặt đứt, nhưng là người sau lưng, còn chưa có động đâu.

"Nương nương, Hoàng thượng phái Lưu Thành công công đến đây." Vừa vào Vĩnh Thọ cung, Sơ Vũ liền vội vã đi lên đón, Trần Mạn Nhu kinh ngạc một chút: "Đến đây đã bao lâu?"

"Cũng không bao lâu, thời gian một ly trà nhỏ." Sơ Vũ đỡ Trần Mạn Nhu lên bậc thang, Lưu Thành công công đang cung kính đứng ở cửa, thấy Trần Mạn Nhu, vội vàng hành lễ: "Gặp qua Hoàng hậu nương nương, thỉnh an Hoàng hậu nương nương."

"Đứng dậy đi, Lưu công công, Hoàng thượng phái người lại đây là có chuyện gì sao?" Trần Mạn Nhu nhanh chóng đưa tay nâng một chút, Lưu Thành thuận thế đứng dậy, cười nói: "Chuyện Giao Thái điện bốc cháy, Hoàng thượng đã điều tra xong, để cho tiểu nhân lại đây đem nguyên do sự tình nói cho Hoàng hậu nương nương ngài một tiếng."

Trần Mạn Nhu tra được vài dột là bị đốt qua, Hoàng thượng bên này điều tra ra là qua tay người Nội Vụ phủ, ở thời điểm một cái tiểu thái giám cuối cùng đưa tới được, mới bị đốt. Tiểu thái giám kia, đã uống thuốc độc tự sát.

Trần Mạn Nhu tra được tiểu thái giám giữ châu than có cổ quái, Hoàng thượng điều tra ra là tiểu thái giám kia, hơn mười năm trước là người Dịch Đình cung, sau lại bị điều đi ra, liền vẫn làm một ít tạp dịch. Sau khi đại hỏa nổi lên, tiểu thái giám kia cũng bị chết cháy.

Trần Mạn Nhu cảm thấy Nội Vụ phủ bên kia nên dư ra đến ba thành có vấn đề, Hoàng thượng cũng thuận tiện điều tra nguyên nhân, phía dưới vũ đài bị thiêu cháy, đều đổ một tầng sập nên.

"Hoàng thượng còn nói gì khác hay không?" Chờ Lưu Thành nói xong, Trần Mạn Nhu nhẹ giọng hỏi, Lưu Thành cười gật đầu: "Hoàng thượng còn nói, thỉnh Hoàng hậu nương nương yên tâm, việc này, việc này đã liên lụy đến Nội Vụ phủ, chỉ sợ hoàng hậu nương nương không tiện điều tra, cho nên đã phái Thất vương gia đến Nội Vụ phủ tiến hành thẩm vấn."

"Nói cách khác, chuyện này không cần bản cung quản?" Trần Mạn Nhu hơi nhú mày, Lưu Thành vội vàng lắc đầu: "Tự nhiên không phải, Hoàng thượng nói, Hoàng hậu nương nương thân là đứng đầu hậu cung, chuyện

nhóm phi tần hậu cung, còn cần Hoàng hậu nương nương quan tâm nhiều hơn đâu."

Trần Mạn Nhu trầm mặc, tình huống trước mắt thực rõ ràng, chính là Nội Vụ phủ xảy ra đường rẽ, nhưng là đường rẽ này cùng Hoa phi Hiền phi lại có chút quan hệ. Hoàng thượng nếu là muốn tra rõ chuyện này, vậy Hoa phi các nàng liền cùng Nội Vụ phủ không có biện pháp tách ra.

Nhưng là, hiện tại Hoàng thượng nói, Nội Vụ phủ bên kia để cho Thất vương gia đi thăm dò, nàng phụ trách tra hậu cung. Đây là tính đem hai người tách ra, sau đó bảo trụ Hoa phi cùng Hiền phi sao?

Ngẫm lại cũng đúng, phía sau Hiền phi còn liên lụy Từ An thái hậu, nếu Hiền phi bị điều tra ra vấn đề gì, trên mặt Đường gia khó coi, phỏng chừng trên mặt Từ An thái hậu cũng không dễ nhìn. Hoàng thượng làm sao cũng sẽ không làm Từ An thái hậu mất mặt quảng đến tiền triều, cho nên việc này cũng chỉ có thể ôm lấy giải quyết.

Về phần Hoa phi, nhân tiện?

"Bản cung hiểu được, thỉnh Lữ công công chuyển cáo Hoàng thượng, bản cung cảm thấy sẽ mau chóng biết rõ ràng sự tình từ đầu đến cuối." Trần Mạn Nhu cười gật đầu nói, cho Lập Xuân tiễn Lữ Thành đi ra ngoài, hơi mệt tựa vào nhụyễn điểm.

Lập Thu bưng nước trà lại đây, Trần Mạn Nhu khoát tay, ý bảo nàng để một bên đi.

Tất cả mọi người biết Trần Mạn Nhu tâm tình không tốt, cho nên cũng không ai dám đi lên quấy rầy. Mãi cho đến giữa trưa, Tiểu tứ sắp tan học, Trần Mạn Nhu mới đả khởi tinh thần phân phó tiểu phòng bếp chuẩn bị đồ ăn.

"Mẫu hậu, người có mất hứng phải không? Có gặp gỡ việc gì khó hay không?" Tiểu tứ nhìn ra thần sắc Trần Mạn Nhu, ăn cơm xong, cũng không vội vã hồi hậu điện, mà là dựa vào bên người Trần Mạn Nhu, thật cẩn thận hỏi: "Hoặc là thân mình không thoải mái? Kêu ngự y sao?"

"Không phải thân mình không thoải mái." Trần Mạn Nhu nhéo nhéo hai má Tiểu tứ, nhãn mặt nhú mào, suy nghĩ nửa ngày, mới cúi đầu nhìn Tiểu tứ: "Mẫu hậu gặp một ít việc khó, hiện nay có chút lấy ra chủ ý, Tiểu tứ cho mẫu hậu ý kiến?"

"Mẫu hậu người nói, Tiểu tứ khẳng định có thể giúp mẫu hậu." Tiểu tứ vội vàng vỗ ngực cam đoan, Trần Mạn Nhu cười cười, để cho Tiểu tứ ngồi bên người mình, tổ chức ngôn ngữ một chút mới nói nói: "Còn nhớ rõ lần trước Giao Thái điện bị cháy, người nói có tiểu thái giám muốn đẩy ngã người đi?"

Tiểu tứ gật gật đầu, Trần Mạn Nhu nói tiếp: "Mẫu hậu cũng đã nói cùng người, khẳng định có người ở sau lưng, muốn mưu hại mẹ con chúng ta, hiện tại mẫu hậu đã tra được một ít manh mối, nhưng là sự tình liên quan tiền triều, phụ hoàng người nói, không cho mẫu hậu tiếp tục tra đi xuống. Mẫu hậu hiện tại nên làm gì?"

"Phụ hoàng vì sao không cho mẫu hậu tra đi xuống? Người nọ là muốn hại hai người đâu chúng ta." Tiểu tứ có chút không hiểu, Trần Mạn Nhu xoa xoa đầu hắc: "Bởi vì người hại chúng ta, thực có thể là Hiền phi cùng Hoa phi, Hiền phi là người nhà ngoại tổ phụ hoàng, mà Hoa phi, còn mang thai hài tử của phụ hoàng người."

Cũng thừa dịp này, làm cho Tiểu tứ đối với hai chữ 'phụ hoàng', có thanh tỉnh nhận thức. Hắc không chỉ là 'phụ', hắc còn là 'Hoàng'.

HẬU CUNG MƯU SINH KẾ

Tiểu Nhiên Hoa Khai

www.dtv-ebook.com

Chương 192: Bỏ Qua

"Mẫu hậu người làm sao mà biết là Hiền phi cùng Hoa phi muốn hại ta?" Tiểu tứ mở mắt to tròn tròn nhìn Trần Mạn Nhu, Trần Mạn Nhu xoa xoa trán, nhìn nhìn Lập Xuân, đám người Lập Xuân rất có ánh mắt đi ra ngoài, đem cửa sổ cửa phòng mở ra, lại cho người đi canh giữ các nơi.

"Hôm qua đại cữu mẫu người các nàng tới người có biết đi? Các nàng nói cho mẫu hậu, là có một Ngự Sử đối với chuyện Giao Thái điện bị cháy dâng tấu chương, Ngự Sử này, họ Trương, mẫu hậu cầu xin người đại cữu cữu bọn họ đi thăm dò, Trương ngự sử này, từng cùng người Đường gia đi lại rất gần."

"Mà chuyện Giao Thái điện bị cháy, thoát nhìn đơn giản, nhưng là nghĩ ở dưới mí mắt nhiều người thay đổi vài vóc, lại cũng không phải là một sự tình đơn giản. Thục phi tuy rằng chương quản cung vụ, nhưng là nàng tiến cung mới bao lâu? Không đến nửa năm, nàng có thể có nhân thủ ở Nội Vụ phủ sao?"

Trần Mạn Nhu từng chút từng chút phân tích cho Tiểu tứ, đem những điểm đáng ngờ xâu chuỗi với nhau, kết quả không có khả năng nhất chính là kết quả chân thực nhất.

"Hoa phi bất quá là bị người làm mũi thương, nàng nhìn ra Từ An thái hậu muốn thu nạp cung quyền, trước hết dùng Thục phi hướng Từ An thái hậu đầu nhập, cuối cùng lại đem quyền lực trên tay mình giao cho Từ An thái hậu, vọng tưởng trong lúc đó châm ngòi ta cùng Từ An thái hậu đấu tranh, sau đó nàng làm ngư ông đắc lợi."

Chỉ tiếc, Hoa phi tự xưng là người thông minh, từ đầu tới đuôi, cũng bất quá là bị người lợi dụng mà thôi.

"Vậy Hoàng tổ mẫu cùng Hiền phi, vì sao phải làm như vậy?" Trên mặt Tiểu tứ có khùng hoảng, có kinh cụ, hẳn luôn luôn cảm thấy Hoàng tổ mẫu mình tuy rằng không thích mẫu hậu, nhưng là đối với mình coi như là không tệ, chính là không nghĩ tới, Hoàng tổ mẫu cư nhiên là người sau lưng mưu hại mẹ con bọn họ.

"Bởi vì Đường gia muốn ra một hoàng hậu." Trần Mạn Nhu mân mân môi, nhìn Tiểu tứ nói: "Tiểu thái giám đưng ngã người kia, là từ Thọ Khang cung đi ra ? Mẫu hậu cho Lập Thu đi thăm dò qua, người kia hẳn là Thái hậu năm đó thời điểm vẫn là Thục phi, xếp cái đinh vào bên người phi tần khác."

Như vậy cũng có thể đem hiềm nghi Hiền phi rõ ràng đánh rớt, dù sao Hiền phi vào cung không đến nửa năm, còn có hơn phân nửa thời gian là bị cấm chường, mặt khác một nửa thời gian là đi theo đến bãi săn, không có khả năng mua được tiểu thái giám Thọ Khang cung.

Sau Tiểu tứ đến trường, kiến thức đều đã có tiến bộ rất lớn. Hơn nữa từ năm trước bắt đầu, Trần Mạn Nhu cũng đã cho hẳn hiểu biết một ít tranh đấu hậu cung, cho nên lúc này, đã đem những lời của Trần Mạn Nhu đều tiêu hóa.

"Phụ hoàng vì sao không muốn để cho mẫu hậu diệt trừ người xấu?" Ý niệm trong đầu vừa chuyển, Tiểu tứ liền hỏi một cái vấn đề.

"Bởi vì phụ hoàng người không chỉ là cha của một mình người, hẳn cũng là cha của Nhị hoàng huynh Tam Hoàng huynh người, cùng với Ngũ Hoàng đệ Lục hoàng đệ người, đồng dạng, hẳn cũng là cha của tiểu hài tử trong bụng Hoa phi."

Trần Mạn Nhu xoa xoa đầu Tiểu tứ, thấy trên mặt Tiểu tứ có thương tâm thất vọng, ngón tay hạ xuống, nắm hai má hăn kéo kéo ra bên ngoài.

"Mẫu hậu nói cho người những cái đó, cũng không phải vì cho người không thích phụ hoàng người, mà là muốn nói cho người, hăn là một Hoàng thượng, có thân phận lập trường của mình. Người chỉ cần sống trên đời, không thể có thể không bận tâm những cái khác. Phụ hoàng người làm như vậy cũng đúng."

"Nhưng là..." Tiểu tứ vẫn mất hứng, Trần Mạn Nhu cười hỏi: "Nếu mẫu hậu ngày nào đó làm chuyện sai lầm, người có giáo huấn mẫu hậu hay không, sau đó trừng phạt mẫu hậu?"

"Tự nhiên không phải, ta sẽ cùng mẫu hậu hảo hảo giảng đạo lý." Tiểu tứ lắc đầu, dựa vào bên người Trần Mạn Nhu nhuyển nhu nói: "Vẫn nói đến khi mẫu hậu biết sai lầm rồi mới thôi. Nhưng là mẫu hậu, Hiền phi cũng không phải phụ hoàng người nào..."

"Hiền phi là đại biểu cho thể diện Đường gia, hưởng hồ, phụ hoàng người cũng chưa nói không trừng phạt Hiền phi, chờ chuyện này bình ổn xuống, tất nhiên phải tỏ vẻ." Trần Mạn Nhu ôm Tiểu tứ nói.

Nguyên bản trong lòng nàng thập phần không thoải mái, cảm thấy sinh mệnh mình cùng Tiểu tứ đều đã bị uy hiếp, kết quả Hoàng thượng lại không muốn trừng phạt đầu sỏ gây nên. Nhưng là cùng Tiểu tứ nói như vậy vừa thông suốt, nàng trái lại suy nghĩ cẩn thận.

Nếu Hoàng thượng thực không muốn trừng phạt đầu sỏ gây nên, cũng sẽ không nói phi tần hậu cung về nàng quản, mà là trực tiếp đem mọi chuyện đều giao cho Thất vương gia. Cho nên, ý tứ chân chính Hoàng thượng muốn biểu đạt là, không cần liên lụy đến Đường gia.

Ở trong phạm vi nhất định, nàng có thể trừng phạt Hiền phi, có thể trừng phạt Hoa phi. Nhưng là, không thể vượt qua phạm vi kia.

"Ngô, mẫu hậu lúc trước hỏi Tiểu tứ, nói không trừng phạt các nàng trong lòng không thoải mái?" Trần Mạn Nhu suy nghĩ cẩn thận, Tiểu tứ lại quên vấn đề lúc trước Trần Mạn Nhu hỏi đâu, nhướn mày lên suy nghĩ trong chốc lát, bỗng nhiên vỗ tay một cái cười nói: "Mẫu hậu, phụ hoàng không cho chúng ta trừng phạt Hiền phi cùng Hoa phi, chúng ta có thể thông qua phương pháp khác làm cho các nàng không thoải mái a."

Trần Mạn Nhu nháy mắt mấy cái: "Thông qua phương pháp khác?" Con mình chỉ số thông minh có nghịch thiên như vậy?

Tiểu tứ cao hứng vỗ tay: "Uh, chính là thông qua phương pháp khác, Hoa phi cùng Hiền phi nghĩ muốn cái gì nhất, chúng ta cố tình không cho, các nàng không thích cái gì nhất, chúng ta cũng chỉ cho vài thứ kia, các nàng khẳng định sẽ mất hứng a. Các nàng mất hứng, chúng ta có thể cao hứng."

Trần Mạn Nhu vui vẻ cười ha ha, ôm đầu Tiểu tứ liền hôn một cái: "Nhi tử bảo bối của nương thật sự là thông minh."

Tiểu tứ thập phần ngượng ngùng, hai má hồng toàn bộ, có chút thẹn thùng lại có chút chờ đợi cao hứng: "Mẫu hậu, ta đã trưởng thành."

"Mặc kệ người lớn nhiều, vĩnh viễn đều là nhi tử bảo bối của mẫu thân. Tốt lắm, khóa buổi chiều cũng sắp bắt đầu, người nhanh thu thập một chút đi học." Trần Mạn Nhu nhìn nhìn thời gian, thấy đã qua một canh giờ, vội vàng đẩy đẩy Tiểu tứ.

Tiểu tứ cũng kinh hô: "Ai nha, bị muộn rồi, tiên sinh khẳng định sẽ đánh bản tử ta."

"Bảo bối nhi, người chịu đựng, quay về mẫu hậu bôi thuốc cho người. Hôm nay mẫu hậu nói cho người, người trăm ngàn nhớ kỹ không thể nói ra a." Trần Mạn Nhu cầm khăn mặt vội tới lau mặt Tiểu tứ, Tiểu tứ liên tục gật

đầu: "Mẫu hậu người yên tâm, mỗi lần người đều nói những lời này, ta tuyệt đối sẽ không quên."

Nói xong, từ bên cạnh túi tiểu túi sách của hân, chạy chậm ra cửa phòng, gọi hai người Tô Thăng Thư cùng Tần Vinh, vui vẻ nhai chạy hướng Sùng Văn quán.

Trần Mạn Nhu nhìn bóng dáng Tiểu tứ biến mất, lúc này mới quay lại phòng, vừa vặn vú nương bế Tiểu ngũ lại đây, Trần Mạn Nhu trạc trạc hai má Tiểu ngũ, cùng Tiểu ngũ chơi trò chơi hợp lại đồ trong chốc lát.

Đợi buổi tối, Lập Thu lại đây hồi bẩm, nói là Hoàng thượng đêm nay ở Càn Thanh cung, vẫn chưa tuyên triệu phi tần thị tẩm. Trần Mạn Nhu bất quá cũng là khê hừ một tiếng, cho người tháo trâm, tẩy trang.

"Từ An thái hậu bên kia như thế nào ?" Tắm rửa xong, Trần Mạn Nhu mới bắt đầu gửi công văn. Lập Thu vừa vẽ loạn các loại vật phẩm bảo dưỡng cho nàng, vừa nói: "Thái Hậu nương nương đã cho người bắt vài cung nhân lén nói nhảm. Buổi sáng hôm nay, không phải Hiền phi nương nương đi Từ An cung sao? Nô tỳ nghe được, Từ An thái hậu răn dạy Hiền phi nương nương, thời điểm Hiền phi nương nương đi ra, hốc mắt đều đỏ."

"Hai người không đầu óc hợp tác, có thể làm ra chuyện tốt gì? Muốn thật sự là người thông minh, vậy tròng đại hỏa kia trực tiếp đem bản cung cùng Tiểu tứ giết chết." Trần Mạn Nhu cười nhạt một tiếng nói.

Trận đại hỏa này, là có bao nhiêu cơ hội a. Tỷ như nói, xúi giục người Vĩnh Thọ cung, đem tội danh châm hỏa đổ trên đầu nàng, mà không phải chờ ngự sử nhảy ra truy cứu, lại truyền ra lời đồn đãi Hoàng hậu không đức.

Hoặc là nói, không đi đụng vào Tiểu tứ, mà là trực tiếp giết chết.

Trực tiếp giết chết? Trần Mạn Nhu nghĩ vậy một cái, nháy mắt hiểu được một chút, lúc trước nàng vẫn nghĩ không rõ, nếu thật muốn mệnh Tiểu tứ, liền không nên làm một kế hoạch vụng về như vậy, ít nhất tìm một thị vệ bản sự khá lớn, hoặc là dùng kế sách khác.

Hiện tại nghĩ đến, Từ An thái hậu hoàn toàn không tính xuống tay với Tiểu tứ, mà là muốn làm cho Tiểu tứ xảy ra chuyện ngoài ý muốn, sau đó thân mình trở nên suy yếu, hoàng tử thế nhược, tự nhiên là không có quyền kế thừa.

Khen Từ An thái hậu một câu từ thiện sao?

"Ngày mai đi nói cho Đức phi một tiếng, nói bản cung niệm tình nàng dưới gối vô tử, nếu là Hoa phi sinh hài tử, mặc kệ nam nữ, đều ôm đến dưỡng dưới gối nàng." Dù sao sự tình đã xảy ra, mặc kệ Từ An là có ý hay là vô tình, Trần Mạn Nhu cũng không muốn đi truy cứu.

Quay đầu phân phó Lập Thu một tiếng, Trần Mạn Nhu thở dài: "Tốt xấu gì Đức phi cũng cùng bản cung cùng nhau tiến cung, bản cung bao lâu nay cũng muốn chiếu cố Đức phi một ít. Cho nàng một đứa nhỏ, cũng đỡ cho nàng phải nhảy nhót loạn xạ."

Hoa phi có tư cách dưỡng đứa nhỏ thân sinh, nhưng là nếu Trần Mạn Nhu nói, đứa nhỏ này muốn ôm cgo Đức phi nuôi, như vậy, Hoa phi liền sống nổi. Đức phi sẽ làm như thế nào, Trần Mạn Nhu vẫn thực chờ mong.

"Về phần Hiền phi, bản cung làm sao cũng phải đưa nàng một phần nhi đại lễ mới được." Trần Mạn Nhu than thở nói, ánh mắt Lập Thu sáng long lanh thấu lại đây: "Nương nương, có ý kiến gì hay? Bằng không, nghĩ một biện pháp làm cho Thục phi cùng nàng chống lại?"

"Quên đi, Hiền phi nơi đó trước không nên cử động, nếu Hoàng thượng đã nói, bản cung làm sao cũng phải tuân thủ mới được." Trần Mạn Nhu suy nghĩ trong chốc lát, lắc đầu nói: "Về phần Thục phi, lần này khẳng định có

người thay Hiền phi gánh tội thay, chúng ta không cần phải xen vào, chỉ chờ Thất vương gia bên kia truyền tin lại đây."

Sự tình liên quan thanh danh Hoàng thượng, Thất vương gia hành động vẫn rất nhanh, thời gian không đến năm ngày, đã đem Nội Vụ phủ rửa sạch một lần. Lập tức, chuyện Giao Thái điện bị cháy, cũng tra ra lý do, mà đều không phải là trời giáng tai hỏa.

Trần Mạn Nhu theo ý tứ Hoàng thượng, cũng giao ra người chịu tội thay — cung phi lên ân oán, tranh đấu lẫn nhau, cho nên mới có trận đại hỏa này. Người chịu tội thay là Thục phi Hoa phi cùng Lý phi, ba người đồng thời bị hàng vị. Bởi vì Hoa phi mang thai, cho nên phượng diện tiền tiêu hàng tháng không có trách phạt, mà Thục phi lại bị giam bế ba tháng, còn Lý phi lại là bị trách phạt một năm tiền tiêu hàng tháng.

Sau đó, Hoàng thượng lại tuyên chỉ, phi tần mơ ước cung quyền tiến hành sinh ra tranh đấu, tham dự huân tâm, nảy sinh ác niệm, vì tội lớn, cho nên từ nay về sau, cung vụ trọng giao Hoàng hậu, bất luận kẻ nào, không có thánh chỉ cũng không thể chạm. Đương nhiên, bao gồm Thái Hậu nương nương.

Từ An thái hậu tự cảm thấy thân mình không khỏe, cho nên muốn tới tiểu phật đường niệm kinh cầu phúc, phân phó Hoàng hậu ngày sau không cần dẫn người lại đây thỉnh an.

Trần Mạn Nhu là cầu còn không được, bất quá trên mặt vẫn thực không tha giữ lại một phen.

Hiền phi tuy rằng không bị trách phạt, nhưng là Hoàng thượng nguyên bản một tháng còn có thể đi Thái Cực cung ba năm lần, cái này tử, ba tháng cũng không nhất định đi một lần.

Trong nháy mắt, đứa nhỏ trong bụng Hoa phi sẽ sinh ra. Trần Mạn Nhu nghe Lập Xuân thông báo, vừa chậm rãi thu thập, vừa hỏi: "Đức phi bên

kia đã chuẩn bị thỏa đáng?"

"Đức phi nương nương một tháng trước cũng đã phái người đi qua Nội Vụ phủ, nô tỳ thấy hôm nay Đức phi nương nương tâm tình rất tốt, nghĩ là đã chuẩn bị thỏa đáng." Lập Xuân cười tủm tỉm nói, Trần Mạn Nhu gật gật đầu: "Vậy là tốt rồi, cũng không uống bản cung một phen tâm ý."

"Nương nương thiện tâm, đúng rồi, Từ An cung bên kia..." Lập Xuân nói xong, lại đến một việc, do dự trong chốc lát, nói tiếp: "Hiền phi nương nương trong khoảng thời gian này không ít lần đi Từ An cung."

"Nàng khẳng định là sốt ruột, thời gian dài như vậy, số lần Hoàng thượng đi Thái Cực cung một cái bàn tay có thể đếm. Huống hồ, Thái Hậu nương nương đã ở tiểu phạt đường niệm kinh phạt bảy tám tháng, nói vậy cũng nên vội vã đi ra."

Trần Mạn Nhu không thềm để ý nói, Lập Xuân có chút sốt ruột: "Nương nương, Thái Hậu nương nương vừa ra, Hiền phi khẳng định muốn ra yêu thiêu thân, chúng ta có nên nghĩ biện pháp làm cho Hiền phi không có biện pháp động hay không?"

"Gấp cái gì? Bản cung cũng không quên đại hòa Giao Thái điện, Hoàng thượng lúc ấy không cho bản cung động, này cũng qua hơn nửa năm, dù sao cũng phải để cho bản cung xả giận mới được." Trần Mạn Nhu được Lập Xuân đỡ tay, vừa đi ra ngoài vừa nói: "Từ An thái hậu không được, Hiền phi cũng không động, bản cung bắt không được nhược điểm các nàng, cũng sẽ không thể làm gì các nàng. Chỉ có các nàng động, bản cung mới có thể ra chiêu."

Thời điểm sắp đi đến cửa, Trần Mạn Nhu lại nghiêng đầu hỏi: "Đồ vật bản cung cho người chuẩn, người đều để tốt?"

"Đã để tốt." Lập Xuân vội vàng gật đầu, Trần Mạn Nhu câu môi cười cười, Hiền phi cùng Hoa phi a, dám mưu hại bản cung, bản cung cũng liền

cho các người nhìn một cái, người nào có thể trêu chọc, người nào không thể trêu chọc.

HẬU CUNG MƯU SINH KẾ

Tiểu Nhiên Hoa Khai

www.dtv-ebook.com

Chương 193: Sự

Trần Mạn Nhu chỉ đến Chung Túy cung lung lay một vòng thì trở lại, một phi tần tam phẩm sinh đứa nhỏ, còn không có tư cách làm cho một hoàng hậu ở đó canh giữ. Bất quá, tin tức Chung Túy cung vẫn sẽ cuộn cuộn không ngừng đưa lại đây.

"Nương nương, Hoa chiêu dung khó sinh." Lập Thu vui sướng khi người gặp họa chạy về mà nói, Trần Mạn Nhu không lên tiếng, chính là cười cười.

"Nương nương, Hoa chiêu dung sinh một tiểu công chúa."

"Nương nương, Hoa chiêu dung xuất huyết nhiều."

"Nương nương, Hoa chiêu dung hôn mê bất tỉnh."

Lập Thu tới tới lui lui chạy vài lần, Trần Mạn Nhu rốt cục có phản ứng, bưng ly trà nhấp một ngụm nước trà, ngẩng đầu nhìn Lập Thu: "Tiểu công chúa trực tiếp đưa đến chỗ Đức phi, nói là ý chỉ bản cung, Hoa chiêu dung thân thể không tốt, chỉ sợ cũng không có biện pháp chiếu cố tiểu công chúa, nhân Đức phi dưỡng dục Nhị công chúa, kinh nghiệm phong phú, cho nên để cho Đức phi hỗ trợ chiếu khán tiểu công chúa, cho đến khi Hoa chiêu dung khỏi hẳn."

"Vâng, nương nương, nô tỳ đi truyền chỉ." Lập Thu cười khanh khách đáp, Trần Mạn Nhu buông ly trà. Đức phi với Nhị công chúa không thân thiết, đó là bởi vì Nhị công chúa nguyên bản là ở chỗ Lưu phi lớn lên, thời điểm đưa đến chỗ Đức phi, đã nhớ sự. Tiểu công chúa này vừa mới sinh ra, tuy rằng Đức phi có khả năng sẽ không thích, nhưng là chỉ cần Đức phi

không ngốc, khẳng định sẽ đem tiểu công chúa trở thành thân sinh nữ nhi mà giáo dưỡng.

Kế tiếp, chính là chờ kết quả.

Ba ngày sau, Hoa chiêu dung bởi vì hậu sản xuất huyết đã qua đời. Đại cung nữ trong cung Hoa chiêu dung đâm đầu chết ở trước mặt Từ An thái hậu, nói là có người muốn mưu hại Hoa chiêu dung, hơn nữa cung cấp chứng cứ —— một cái tiểu hương lô cùng một khối hương liệu.

Trải qua ngự y kiểm định, trong lư hương trên vách đá có thoa một tầng hương liệu, lại cùng hương liệu lúc trước hỗn hợp cùng nhau, thiêu ra mùi hương sẽ càng đậm, đối với người thường mà nói, bất quá là mùi đậm hơn chút. Mà đối với phụ nữ có thai mà nói, chính là hương vị trí mạng.

Mà lư hương này, là Hiền phi đưa cho Hoa chiêu dung.

Hoàng thượng giận dữ, giáng chức Hiền phi, lập tức liền từ nhị phẩm phi tử biến thành tam phẩm chiêu dung, ngay cả địa vị Chu Lệ Dung cũng không bằng.

Thái hậu tức giận công tâm, lập tức liền ngã bệnh.

Trần Mạn Nhu ôm Tiểu tứ ngồi ở nhuyển tháp, sau khi Tiểu tứ chần chờ thật lâu, rốt cục hỏi chuyện này. Trần Mạn Nhu xoa xoa đầu Tiểu tứ: "Mẫu hậu cũng không có làm nhiều lắm, chính là nói cho Đức phi, tương lai đứa nhỏ của Hoa chiêu dung sẽ kêu nàng một tiếng mẫu phi. Lại nói cho Hiền phi, không đúng, hiện tại đã là Đường chiêu dung, bản cung nói cho Đường chiêu dung, bản cung đã điều tra xong lúc trước chuyện Giao Thái điện bị cháy, chờ Hoa phi sinh đứa nhỏ, sẽ đem chứng cứ đưa đến chỗ phụ hoàng người."

"Đức phi vì đứa nhỏ, tự nhiên là sẽ không lưu lại tánh mạng Hoa chiêu dung. Mà Đường chiêu dung vì tự bảo vệ mình, tuyệt đối không cho phép

này chứng cứ xuất hiện ở trước mặt phụ hoàng người, cho nên, tiên hạ thủ vi cường, trực tiếp ra tay với Hoa chiêu dung."

"Hoa chiêu dung có thông minh như thế nào, ở dưới hai người Đường chiêu dung cùng Đức phi liên thủ, cũng không có khả năng giữ được tánh mạng. Mà ta, ở thời điểm Đường chiêu dung muốn tiêu diệt chứng cứ, trước tiên từng bước nhả lời nhả cho đại cung nữ của Hoa chiêu dung, chứng cứ này nếu là bị Đường chiêu dung lấy đến tay, các nàng tuyệt đối sống không được, bất quá một người chết, các nàng khẳng định sẽ lựa chọn đem Đường chiêu dung kéo xuống ngựa."

Trần Mạn Nhu cũng cũng không có giấu diếm, chỉ cười nói với Tiểu tứ: "Mẫu hậu ngày xưa luôn luôn dạy người phải làm cái người thiện, đối người đối vật đều phải ôm một phần tâm tính khoan dung. Nhưng là hôm nay bản cung muốn dạy người một đạo lý, trên thế giới này, đều không phải là mọi người đều đáng giá người dùng khoan nhân hiền lành đi đối đãi."

"Giống như là Đường chiêu dung, sau khi nàng ở Giao Thái điện gây ra đại hỏa, nếu hối hận, sám hối, như vậy mẫu hậu sẽ lưu cho nàng một con đường sống, nhưng là nàng không có, ngược lại là làm trầm trọng thêm, thậm chí nghĩ ra tay với Tề tu nghi, làm cho Tề tu nghi trong ngày năm tháng năm ngày ấy sinh sản, này tâm khả tru, cho nên mẫu hậu mới không lưu tình chút nào với nàng."

"Mà Hoa chiêu dung, nàng cũng cũng không cho rằng mình làm sai, ngược lại ỷ vào bụng mình, ba lần bốn lượt muốn cùng Đường chiêu dung liên thủ, nếu nàng chết cũng không hối cải, ta cũng sẽ không cần lưu tình với nàng."

Trần Mạn Nhu nhìn Tiểu tứ, cười khanh khách nói: "Khoan dung của người, nhân thiện của người, là phải cho người đáng giá người làm như vậy, hiểu chưa?"

Tiểu tứ mím môi, suy nghĩ hơn nửa ngày, mới kiên định gật gật đầu: "Mẫu hậu, ta hiểu được ý tứ của người. Khoan dung nhân thiện là mỹ đức, nhưng là một mặt khoan dung nhân đức, đó là yếu đuối. Mẫu hậu từng nói qua, người có đối tượng sự vật muốn bảo vệ, sẽ trở nên kiên cường chắc chắn, Tiểu tứ hiện tại cũng có người muốn thủ hộ, cho nên tuyệt đối không thể dễ dàng tha thứ người xấu này."

Trần Mạn Nhu thực vui mừng gật đầu, nàng là ngóng trông con trai mình trở thành minh quân, nhưng là nàng lại không hy vọng con trai quá mức thiện lương. Nhà đế vương, người quá mức thiện lương, luôn luôn đều sống không đáng kể.

"Tốt lắm, thời gian cũng không sớm, người nhanh đi ngủ đi, ngày mai còn phải đi học đường đâu." Trần Mạn Nhu nhéo nhéo mặt Tiểu tứ, cho hẳn về hậu điện ngủ. Hiện tại Tiểu tứ đã qua sinh nhật sáu tuổi, coi như là bảy tuổi. Sang năm, Tiểu tứ sẽ chuyển ra Vĩnh Thọ cung, nàng cũng thật luyến tiếc.

Nhưng là luyến tiếc cũng phải buông, tiểu hài tử phải rời khỏi người lớn mới có thể lớn lên.

Thở dài, Trần Mạn Nhu cũng vào nội thất, nằm ở trên giường suy nghĩ một chút an bài ngày mai. Hoa chiêu dung đã chết, an bài lễ tang. Nàng là nhất cung đứng đầu, nhưng là việc thực. Hơn nữa hiện tại, cung vụ là chỉ có thể một mình nàng chịu trách nhiệm, thực tại có chút vụn vặt đáng ghét.

Bất quá, Tiểu ngũ cũng đã ba tuổi, mình có nên lại muốn đưa nhỏ hay không? Sờ sờ bụng, Trần Mạn Nhu nhắm mắt lại, ngày mai tính ngày đi.

Xong tang sự Hoa chiêu dung, Từ An thái hậu bệnh còn chưa tốt, Trần Mạn Nhu tự mình ở Từ An cung thị tạt, mỗi ngày ở trước mặt Thái hậu hoảng, lung lay gần hai tháng, mắt thấy sẽ đến mười lăm tám tháng, Từ An thái hậu rốt cục lành bệnh.

Trần Mạn Nhu cũng khôi phục quy củ thỉnh an, tới sớm nhất, là Tề tu nghi. Nàng nói muốn hầu hạ Trần Mạn Nhu trang điểm, Trần Mạn Nhu nghĩ nghĩ, cũng cho người cho nàng vào.

"Sắc mặt nương nương không tốt lắm, là buổi tối không nghỉ ngơi tốt?" Tề tu nghi là người nhanh nhẹn nhanh tay đem tóc Trần Mạn Nhu vấn tốt, trung gian bởi vì nghiệp vụ không thuần thục, túm rối ba sợi tóc của Trần Mạn Nhu.

Trần Mạn Nhu bất đắc dĩ, đưa tay lược trong tay nàng: "Người vẫn là một bên ngồi đi, bản cung hôm qua ngủ có chút trễ, cho nên sắc mặt mới có chút không tốt lắm, Thất hoàng tử gần đây như thế nào? Hôm qua không phải nói Thất hoàng tử phun một chút sao?"

"Đã tốt lắm, còn phải đa tạ Hoàng hậu nương nương để cho ma ma đi qua chỉ đạo." Tề tu nghi vội vàng cười nói, bởi vì phân vị nàng có chút thấp, cho nên Thất hoàng tử là dưỡng ở chỗ Huệ phi, bất quá, bởi vì Trần Mạn Nhu thường xuyên ban thưởng Tề tu nghi, cho nên Huệ phi cũng chưa từng ngăn đón Tề tu nghi chăm sóc Thất hoàng tử.

Trần Mạn Nhu gật gật đầu, tùy tay cầm cây trâm cắm lên: "Thất hoàng tử hiện tại tuổi còn nhỏ, người để bụng nhiều chút, Lục hoàng tử lúc này tuổi cũng không nhỏ, Lý chiêu hoa cũng không có tư cách giáo dưỡng Lục hoàng tử, bản cung còn phải cho Mạnh tiếp dư thiên cung mới được."

"Không bằng thiên đến Diên Hi cung? Thiếp cũng cùng Mạnh muội muội làm bạn." Tề tu nghi vội vàng nói, Trần Mạn Nhu liếc mắt nhìn nàng một cái: "Người làm chủ được nhà Huệ phi?"

Sắc mặt Tề tu nghi ngượng ngùng, câm miệng không nói.

Trần Mạn Nhu cũng không quan tâm nàng, thoa son tốt, liền để Lập Xuân đỡ tay đi lên, thấy bộ dáng Tề tu nghi lui thành một đoàn lại có chút

đáng thương, liền cười nói: "Người yên tâm đi, Huệ phi còn rất trẻ, lại là người thông minh, sẽ không giành Thất hoàng tử của người."

Tề tu nghi lúc này mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, có chút ngượng ngùng xoắn khăn tay: "Thiếp cũng là luyện tiết Thất hoàng tử, dù sao cũng là miếng thịt trên người thiếp rơi xuống."

"Được rồi, nói chuyện luôn không đầu óc như vậy!" Trần Mạn Nhu nhin không được muốn mở đầu Tề tu nghi, nghi vấn nhiều năm trước lại nổi lên, người này ở bên ngoài cũng không phải ngu xuẩn a, lần trước Đường Uyển Nhi muốn nàng vào ngày năm tháng năm sinh đứa nhỏ, nàng đều có thể an toàn né qua, nếu nàng là kẻ ngốc, vậy nữ nhân toàn hậu cung đều không thông minh.

Nhưng là ở trước mặt mình, tại sao luôn nói chuyện không dùng đầu óc như vậy đâu? Thật sự là đem mình trở thành người duy nhất có thể tín nhiệm có thể dựa vào?

"Thiếp không phải ở trước mặt nương nương mới không đầu óc như vậy sao?" Tề tu nghi nói, khéo miệng Trần Mạn Nhu co rút, khoát tay: "Người tạm thời ngồi, bản cung dùng điểm điểm tâm." Sau đó cũng không quan tâm Tề tu nghi, chỉ cho người bưng đồ ăn sáng lại đây, ăn non nửa bát cháo, với mấy món điểm tâm, mấy món đồ ăn. Sau đó, mới dẫn Tề tu nghi đi hướng đại điện.

"Hôm nay bản cung còn có một việc muốn nói." Sau thông lệ thỉnh an vấn an một ngày, Trần Mạn Nhu chậm rãi mở miệng, nhìn nhìn nhóm phi tần quy củ ngồi phía dưới, trong lòng rất là vừa lòng, không có dẫn đầu, những người này cũng rất cục đều an phận xuống.

Mặc kệ là an phận xuống hay tiếp tục mưu tính, vẫn là trong lòng sợ hãi không dám ra yêu thiêu thân, chỉ cần các nàng an phận, Trần Mạn Nhu vẫn là thật cao hứng.

"Hiện nay khoảng cách lần tiểu tuyển trước cũng đã qua không ít năm, Hoàng thượng nói, triều đại lấy hiếu trị thiên hạ, không có đạo lý làm cho cha mẹ tử nữ chia lìa quá lâu, cho nên, năm nay trước mười lăm tháng tám, chọn ra một ngày, để cho cung nữ thái giám cùng người nhà gặp mặt một lần. Những người trong cung các người, có người nào có người nhà, muốn gặp mặt, chạy nhanh báo danh, quay đầu bản cung cũng dễ an bài thời gian."

Trần Mạn Nhu nói xong, bưng ly trà nhấp một ngụm nước trà: "Nếu là có muốn trực tiếp thả ra, cũng dễ dàng sách lại đây."

Nói xong, đứng dậy, chuẩn bị đến Từ An cung.

Từ An thái hậu vốn tuổi cao, lúc trước bệnh một hồi trôi qua, thân mình lại còn có chút hư, Trần Mạn Nhu thấy Đại công chúa còn đứng bên người Từ An thái hậu, ánh mắt lóe lóe, cười kéo tay Đại công chúa: "Hôm nay vừa vặn Đại công chúa đã ở, thiếp còn có chuyện thỉnh giáo Thái Hậu nương nương đâu."

"Còn có cái gì người không làm chủ được?" Thái Hậu nhìn thoáng qua Trần Mạn Nhu nói, Trần Mạn Nhu cũng không thêm để ý thần sắc Thái Hậu không vui, chỉ vỗ vỗ tay Đại công chúa nói: "Mấy ngày nữa, Đại công chúa cũng nên ra hiếu, thiếp muốn thỉnh giáo Thái Hậu nương nương một chút, có thỉnh Viên Dung pháp sư đến làm tràng cúng bái hành lễ hay không?"

Đại công chúa cúi đầu, đôi mắt đỏ hồng, trong khoảng thời gian này, nàng vẫn nghĩ đến chuyện này. Chính là, cũng không biết Hoàng tổ mẫu có quên hay không, chưa bao giờ từng đề cập qua. Hiện nay từ trong miệng nữ nhân chiếm cứ vị trí mẫu hậu mình nghe thấy chuyện này, tư vị trong lòng, thật sự là rất phức tạp.

Từ An thái hậu cũng nghiêng đầu nhìn nhìn Đại công chúa, hơi hơi nhú nhú mày, gật đầu đáp: "Là phải làm một hồi cúng bái hành lễ, Đại công chúa cũng phải đi qua tế bái một chút mới được, người an bài đi, ai già đi, tinh lực không đủ, cũng không có biện pháp thay các người quan tâm."

Trần Mạn Nhu cười nịnh hót Từ An thái hậu: "Thái Hậu nương nương ngài cũng không già, thân mình ngài rất tốt. Có câu nói bệnh đi như kéo tơ, lão nhân gia ngài hảo hảo dưỡng, qua một đoạn thời gian tuyệt đối có thể ăn ba chén cơm lớn! Ngài nhưng là muốn trường mệnh trăm tuổi, làm sao lại già?"

"Ba chén cơm lớn, người muốn no chết ai gia a?" Thái hậu cười trắng mắt liếc Trần Mạn Nhu một cái, trường mệnh trăm tuổi, ai không muốn?

"Vài ngày trước Giang Nam tiến cống một đám tơ lụa, đợi lát nữa thiếp cho người đưa mấy thất cho Thái Hậu nương nương cùng Đại công chúa." Trần Mạn Nhu cười nói, Từ An thái hậu khoát tay: "Ai gia cũng không dùng được tơ lụa mới này, người tùy ý đưa hai thất là được, ai gia ngày thường làm đại buộc đầu."

"Đây là một mảnh hiếu tâm của Hoàng thượng cùng thiếp, Thái Hậu nương nương không cần dùng, lấy ban thưởng cũng được. Còn có, Nội Vụ phủ cũng bắt đầu trọng tổ y phục cho Đại công chúa, chờ ra hiếu, Đại công chúa cũng nên mặc sáng rõ một ít." Nói xong, trêu ghẹo nhi nhìn Đại công chúa, vẻ mặt trêu tức: "Trong nháy mắt, Đại công chúa đều trưởng thành a, tương lai cũng không biết sẽ tiện nghi tiểu tử nhà ai!"

Từ An thái hậu đi theo gật gật đầu, Đại công chúa giật mình, trên mặt thoáng mang theo vài phần xấu hổ.

HẬU CUNG MƯU SINH KẾ

Tiểu Nhiên Hoa Khai

www.dtv-ebook.com

Chương 194: Tự Kỷ

"Hoàng thượng tới." Trần Mạn Nhu đứng ở cửa, thấy Hoàng thượng đi nhanh tiến vào, trên mặt lập tức mang theo vui rạo rực tươi cười, mang theo làn váy xuống bậc thang, hành lễ với Hoàng thượng trước: "Thiếp gặp qua Hoàng thượng, thỉnh an Hoàng thượng."

Không đợi Trần Mạn Nhu ngồi xuống, Hoàng thượng liền vội vàng giữ cánh tay nàng lại: "Người như thế nào đứng ở bên ngoài? Ban đêm trời lạnh, như thế nào cũng không mặc nhiều y phục?"

"Hoàng thượng, lúc này lạnh chỗ nào a, vừa mới tháng bảy." Trần Mạn Nhu cười khanh khách liếc Hoàng thượng một cái, sóng mắt lưu chuyển, trên mặt mang theo thật tình tươi cười, trên gương mặt trắng nõn nộn nộn có một chút đỏ ửng, nhìn khiến cho lòng người động.

Hoàng thượng nhéo nhéo lòng bàn tay Trần Mạn Nhu, ngôn ngữ mang theo quan tâm: "Tháng bảy lưu hỏa, hôm nay trời cũng nên lạnh xuống, tay người đều lạnh lẽo, lần sau cũng không nên chờ ở bên ngoài, nếu trẫm nói qua đến, tự nhiên là sẽ tới."

"Thiếp không phải lo lắng Hoàng thượng không qua đến, mà là muốn nhìn thấy Hoàng thượng sớm một chút." Trần Mạn Nhu đô đô miệng, có chút mất hứng nói: "Chẳng lẽ Hoàng thượng sẽ không muốn nhìn thấy thiếp sớm một chút sao? Thiếp trái lại chuẩn bị bữa ăn khuya cho Hoàng thượng đâu."

Nhìn tiểu thê tử dựa bên người mình làm nũng xấu lắm, Hoàng thượng nhin không được cười ha ha, đưa tay kéo Trần Mạn Nhu vào trong ngực,

giơ tay xoa bóp mũi nàng: "Được rồi, đó là trẫm nói sai, trẫm cũng là thật cao hứng có thể sớm một chút nhìn thấy Mạn Nhu, bất quá, lần sau cần phải mặc thêm vài món y phục."

"Vâng, thiếp lần sau a, nhất định mặc thật đầy." Trần Mạn Nhu cười theo vào phòng ở, vừa phân phó Lập Xuân đi tiểu phòng bếp đem thức ăn khuya bưng lên, vừa tự mình hầu hạ đem phát quan trên đầu Hoàng thượng lấy xuống, sau đó hai tay sấp ~ ở trên tóc, tinh tế xoa bóp da đầu Hoàng thượng.

Hoàng thượng nhắm mắt lại hưởng thụ trong chốc lát, đưa tay kéo cổ tay Trần Mạn Nhu, cảm thán nói: "Vẫn là phương pháp xoa bóp của Mạn Nhu tốt, làm hai lần như vậy, trẫm sẽ không mệt mỏi như vậy."

"Nếu Hoàng thượng thích, thiếp mỗi ngày xoa cho Hoàng thượng." Trần Mạn Nhu cười nói, nghiêng người ở bên người Hoàng thượng ngồi, nhìn Lập Xuân đưa tới thức ăn khuya, liền nâng tay bưng cháo ngọt ngân nhĩ thập cầm trên khay, xoay người đưa cho Hoàng thượng: "Hoàng thượng uống hai ngụm cháo trước đi?"

"Uh, rất không tệ." Hoàng thượng uống hai ngụm, gật gật đầu nói, Trần Mạn Nhu cười khanh khách đem một đĩa điểm tâm khác cùng tiểu bánh bao hương sữa đặt trên tiểu tháp, thấy Hoàng thượng ăn hương vị ngọt ngào, nàng đơn giản cũng dùng nửa bát cháo.

"Tiểu tứ cùng Tiểu ngũ đã ngủ?" Chờ dùng xong bữa ăn khuya, Hoàng thượng mới mở miệng hỏi, Trần Mạn Nhu gật gật đầu: "Tiểu tứ sáng sớm ngày mai còn phải đi Sùng Văn quán, tiểu hài tử thân thể đang lớn, muốn ngủ nhiều hơn, Tiểu ngũ cũng vậy, ban ngày không dám để cho nàng ngủ nhiều, sợ nàng buổi tối ngủ không được."

"Uh, Tiểu tứ gần đây công khóa làm rất không tệ, Tổng thái phó còn tự mình khích lệ hân với trẫm." Tổng thái phó là năm nay vừa thượng đời,

nguyên bản tiên sinh cũng sẽ dạy viết chữ cùng đơn giản tam tự kinh linh tinh gì đó, những điều Tống thái phó dạy có chút cao thâm.

"Hắn vẫn là tiểu hài tử, Hoàng thượng cũng không nên tùy ý khích lệ hắn." Trên mặt Trần Mạn Nhu cao hứng, vẫn là nhanh chóng xua tay nói: "Cũng đỡ phải làm cho hắn nhắc đuôi lên, thực nghĩ đến mình là thiên hạ đệ nhất."

"Cái này người thật ra không cần lo lắng, trăm hôm nay ở Sùng Văn quán khích lệ hắn, hắn biểu hiện cũng không tệ lắm, có thể đảm đương, không phải cái loại người vừa được khen ngợi liền bay lên." Hoàng thượng cười nói, Nhị hoàng tử âm trầm, Tam hoàng tử ốm yếu, Tiểu tử là đích tử, lại thông minh lanh lợi, ngày sau nhìn nhìn lại, nếu là còn đi, nên vì hắn một mình thỉnh một thái phó.

Hai người nói trong chốc lát, Hoàng thượng liền phân phó người chuẩn bị tắm rửa. Trần Mạn Nhu vội vàng cùng đi qua hầu hạ, thoát quần áo cho Hoàng thượng, tay nhỏ bé chỉ ở bên hông Hoàng thượng xẹt qua, nhiều năm như vậy, chỗ mẫn ~ cảm trên người Hoàng thượng, nàng tự nhiên là nhất thanh nhị sở.

Hoàng thượng tựa tiểu phi tiểu nhìn Trần Mạn Nhu liếc mắt một cái, Trần Mạn Nhu sắc mặt đỏ lên, vội vàng né thân mình qua, vươn tay sờ sờ nước trong dục dũng: "Hoàng thượng, nước ấm vừa vặn, thiếp đi lấy bố khăn cho ngài?"

"Không cần, trăm thấy dục dũng này cũng đủ lớn, không bằng Mạn Nhu tiến vào bồi trăm cùng nhau tẩy?" Hoàng thượng cười nói, sắc mặt Trần Mạn Nhu đỏ bừng, hờn dỗi trừng mắt nhìn Hoàng thượng liếc mắt một cái, trong ánh mắt giống như là chứa một tầng hơi nước, sử ánh mắt càng sáng ngời động lòng người, răng nanh tuyết trắng cắn cắn môi phẫn nộ, hơi hơi phập phồng đôi núi cao ngất, quả thực làm cho người ta đui mù.

Hoàng thượng cười vươn tay, trực tiếp đem người kéo đến trong lòng mình, sau đó ôm lấy, chân dài vừa nhất, trực tiếp vào đục dững. Trần Mạn Nhu kinh hãi, vừa đưa tay đỡ đục dững, vừa đưa tay ôm nửa bả vai Hoàng thượng.

"Hoàng thượng ~" một tiếng thét kinh hãi, càng nhiều vài phần ý tứ hàm xúc triền miên.

Hoàng thượng cười to, đưa tay đem y phục trên người Trần Mạn Nhu cởi xuống, hôm nay Trần Mạn Nhu mặc nhu váy, y phục kia thực dễ cởi, hai ba cái Trần Mạn Nhu đã bị lột chỉ còn lại cái yếm. Không là vì cái yếm khó cởi, mà là Hoàng thượng cảm thấy, cái yếm màu đỏ thắm, làm nổi bật màu da óng bạch như ngọc của Trần Mạn Nhu, làm cho người ta hận không thể cắn một ngụm. Nhất là trên cái yếm thêu triền chi mẫu đan, nhụy hoa cực đại, vừa vặn ngay tại đỉnh đồi núi, tăng thêm vài phần xinh đẹp quyến rũ. Hoàng thượng rất luyện tiếc cảnh đẹp trước mắt, nửa che nửa đậy, mới là cực hạn dụ ~ hoặc.

Đối mặt tầm mắt nóng rực của Hoàng thượng, Trần Mạn Nhu vòng cánh tay ôm ngực, ánh mắt không dám nhìn thẳng Hoàng thượng.

Hoàng thượng cũng không thúc giục, một tay ôm eo nhỏ Trần Mạn Nhu, một tay từ ven cái yếm vói vào, bao trùm trên núi nhỏ mềm mại, nghiêng đầu hôn môi hai má Trần Mạn Nhu, cái mũi, cuối cùng mang theo độ ấm cực nóng, dừng ở trên cánh môi óng nhuận đỏ bừng.

"Mạn Nhu, giúp trẫm cởi quần." Sau một cái hôn thật dài, kịch liệt, Hoàng thượng hàm trụ thùy tai Trần Mạn Nhu, hơi thở nóng bỏng phun ở lỗ tai Trần Mạn Nhu, làm cho Trần Mạn Nhu nhịn không được run run.

Cắn cắn môi, đưa tay đi sờ tiết khố của Hoàng thượng dưới nước. Lại bởi vì cổ bị Hoàng thượng hôn môi, ngửa đầu, cho nên sờ soạng hai cái, đều đụng đến địa phương khác. Lần đầu tiên hoàn hảo, đụng đến trên lưng

Hoàng thượng. Lần thứ hai, lại trực tiếp ấn đến một cái gì đó nóng bỏng thô ~ dài, Trần Mạn Nhu rất quen thuộc thứ này.

Cách một tầng vải, Trần Mạn Nhu đều có thể cảm giác được gân xanh phía trên, sau đó, thứ này ở trong lòng bàn tay Trần Mạn Nhu rạo rực.

"Mạn Nhu, sờ sờ nó." Thanh âm Hoàng thượng khàn khàn, tay vuốt ve núi nhỏ cũng dời xuống, từ thắt lưng Trần Mạn Nhu, đụng đến bắp đùi, sau đó, hai ngón tay từ chân khâu đi xuống, trực tiếp đụng đến hai phiến trước cửa.

Tính nhẫn nại của Hoàng thượng rất tốt, cũng không vội đẩy cửa nhập hạm, mà là ở bên ngoài vuốt ve tần cửa mềm mại, ngẫu nhiên chạm qua hoa tâm, càng đùa Trần Mạn Nhu cả người như nhũn ra, chỉ cảm thấy, muốn rộng mở kia hai phiến cửa, dẫn vào khách nhân qua cửa mà không vào kia.

"Hoàng thượng, người bắt nạt người ~" Trần Mạn Nhu cắn môi, chịu đựng thân mình, đem thù nóng bỏng bóp nhẹ nửa ngày, thứ kia cũng không phóng xuất ra, ngược lại càng lớn. Trần Mạn Nhu mỗi tay, thân mình cũng không khí lực, đành phải bắt tại trên cổ Hoàng thượng ai oán lên án.

Hoàng thượng mừng rỡ, trong lòng đắc ý, nam nhân ai không thích nữ nhân của mình khen năng lực phương diện kia?

"Mạn Nhu đừng nóng vội, trầm cho người." Hoàng thượng nói xong, trực tiếp đứng dậy, đem một tầng tiết khố cuối cùng trên người mình kéo xuống dưới, nhân tiện cái yếm trên cổ Trần Mạn Nhu cũng bị túm xuống, cúi đầu liền hôn lên khóa bồ đào hồng oánh oánh kia.

Đầu lưỡi ở phía trên đảo quanh, dưới thân cự long chờ xuất phát, Hoàng thượng vươn tay ôm lấy Trần Mạn Nhu, bàn tay bao ở sau ~ khâu mượt mà co giãn kia, đem đôi chân tuyết trắng tách ra giắt trên cổ mình, thẳng lưng thẳng nhập.

"A ~~" Trần Mạn Nhu ngưỡng thân ~ ngâm, càng khiến cho Hoàng thượng hưng trí, nhột nhạt rút ra, lại chinh căn nhập vào. Đại lực ra vào, là nước trong đục dừng đều bốc lên lên, nước gợn ở trên người lau qua, ngứa, lại làm cho trong cơ thể người ta trào ra một cỗ huyên rầm rĩ đục ~ vọng.

"Mạn Nhu, Mạn Nhu." Hoàng thượng vừa hôn Trần Mạn Nhu, vừa cúi đầu kêu.

Trần Mạn Nhu nghiêng đầu, đón môi Hoàng thượng, cùng hân lời lẽ dây dưa.

Sau khi nước trong đục dừng lạnh đi, hai người mới xem như hoàn toàn thu bình. Trần Mạn Nhu buồn ngủ, Hoàng thượng đơn giản ôm người trở về phòng ngủ. Nữ nhân mệt muốn chết rồi đầu vừa dính vào gối liền ngủ, Hoàng thượng co rút khóe miệng, đưa tay xoa bóp hai má phẩn nhuận, gọi người tiến vào mặc áo ngủ Trần Mạn Nhu, lúc này mới ở bên giường nằm xuống, kéo chăn che thân mình hai người.

"Hoàng thượng?" Buổi sáng, Trần Mạn Nhu nghe thấy thanh âm tất tất tốt tốt bên người, vội vàng mở to mắt. Tuy rằng thân mình bủn rủn, sau khi nhìn thấy Hoàng thượng vẫn đang đứng ở bên giường lại vội vàng ngồi dậy: "Muốn thượng triều?"

"Người cũng mệt mỏi, ngủ nhiều một chút, trẫm đã thu thập tốt lắm, không cần đi lên." Hoàng thượng nâng cằm sửa cổ áo, Trần Mạn Nhu phủ thêm áo khoác đứng lên, đi đến giúp đỡ Hoàng thượng chỉnh y phục: "Có thể hầu hạ Hoàng thượng, sau đó nhìn theo Hoàng thượng đi vào triều, là việc làm thiếp vui nhất, Hoàng thượng ngài cũng không thể cướp đoạt quyền lợi này của thiếp."

"Hảo hảo hảo, trẫm không cướp đoạt quyền lực của người." Hoàng thượng cười nói, nhìn nhìn hà bao đeo trên người, còn nói thêm: "Hà bao

này có chút cũ, Hoàng hậu đổi cho trăm một cái, vài ngày trước người thêu cái cườ long đồ không tệ."

"Vốn thiếp còn tính cho Hoàng thượng một kinh hỉ đâu, không nghĩ tới Hoàng thượng đã biết trước." Trần Mạn Nhu cười nói, xoay người đến bên ngăn kéo cầm hà bao kia, đem cái cũ đổi đi. Sau đó, tả hữu đánh giá một phen, rất là tự đắc: "Hà bao của thiếp thật đúng là đẹp mắt, nhất là sau khi Hoàng thượng đeo vào, lại có một loại uy nghi."

Hoàng thượng nghe nàng khoe khoang, vui vẻ không nhin được, đưa tay xoa xoa tóc nàng: "Tất nhiên, Mạn Nhu của trăm làm hà bao, khẳng định là tốt nhất."

"Kỳ thật, vẫn là đáng Hoàng thượng tốt, nếu đổi người khác đeo hà bao này, vậy khẳng định là xấu chết." Trần Mạn Nhu nhăn nhó một chút, vẫn biến thành khen Hoàng thượng một chút, lại chọc Hoàng thượng cười to, đem người ôm vào trong ngực hảo vuốt ve một chút: "Mạn Nhu của trăm vẫn thật tinh mắt."

Mặt Trần Mạn Nhu đỏ lên, trong lòng khách sáo một chút Hoàng thượng tự kỷ, nhìn thời gian cũng không còn sớm, vội vàng thúc giục Hoàng thượng đến bên ngoài dùng đồ ăn sáng. Dùng xong đồ ăn sáng, lại nhớ đến một việc khác, vội vàng thưa dọ Hoàng thượng chưa vào triều hỏi: "Hoàng thượng, còn hơn một tháng, Đại công chúa sẽ ra hiếu, chuyện tuyển phò mã, có đề cập đến hay không?"

"Uh, việc này trăm nhớ trong lòng đâu, chờ thêm mấy ngày, trăm đem danh sách đưa lại đây cho người, người cùng mẫu hậu xem một lần trước, trong lòng có tính toán." Hoàng thượng nghĩ nghĩ nói, lại nghiêng đầu ở trên mặt Trần Mạn Nhu hôn một cái, lúc này mới xoay người đi ra cửa vào triều.

HẬU CUNG MƯU SINH KẾ

Tiểu Nhân Hoa Khai

www.dtv-ebook.com

Chương 195: Hậu Tuyển

Rất nhanh, Hoàng thượng bên kia đưa danh sách đến đây, Trần Mạn Nhu lấy đi qua cho Từ An thái hậu xem. Từ An thái hậu chỉ để cho Trần Mạn Nhu đem danh sách lưu lại, lúc ấy vẫn chưa nói gì. Qua mấy ngày, cũng không truyền tin lại đây.

Quay đầu Trần Mạn Nhu liền phát hiện, số lần Trung Dũng bá phu nhân cùng Định Quốc hầu phu nhân tiến cung bỗng nhiên liền gia tăng không ít.

"Chẳng lẽ Đường gia cùng Chu gia có nam hài tử vừa độ tuổi?" Nhú mày suy nghĩ trong chốc lát, Trần Mạn Nhu nghiêng đầu hỏi, Lập Xuân ở một bên bĩu môi: "Làm sao có vừa độ tuổi, Chu gia huynh đệ ba người, tập tước là lão đại, cũng chính là đại cữu của Đại công chúa, vị quốc cữu gia này tổng cộng có bốn con trai, hai con trai trưởng hai con vợ kế, lúc trước hai con trai trưởng đã thành hôn, sau hai người con vợ kế cùng Đại công chúa thân phận không xứng đôi, huống hồ hầu phu nhân cũng sẽ không để cho con vợ kế cưới một công chúa."

"Mà chi thứ hai Chu gia có ba con trai trưởng, trưởng tử cùng đích thứ tử đã đại hôn, đích ấu tử hiện tại mới bảy tám tuổi. Chu gia tam phòng chỉ có một con trai trưởng cùng một con vợ kế, con trai trưởng đã nghị thân, chỉ sợ năm nay hoặc là sang năm sẽ đại hôn, con vợ kế tự nhiên ta cũng không có khả năng, cho nên Chu gia vẫn không có nam tử vừa độ tuổi."

Trọng yếu nhất là, Chu gia chi thứ hai cùng tam phòng, quan chức cũng chưa ngồi quá cao, chỉ sợ Hoàng thượng cũng chướng mắt.

Cùng Chu gia so sánh, Đường gia dân cư sẽ đơn bạc chút. Hiện tại trước mặt Trung Dũng bá, là đệ đệ Từ An thái hậu, Đường gia chỉ có một phòng. Trung Dũng bá chỉ có một con một nữ nhi, người này thân thể có vẻ bệnh, mấy năm nay, cũng bất quá là được một con trai trưởng, lại thành hôn từ lâu.

Cho nên, Đường gia cũng không có người xứng đôi với Đại công chúa.

Chính là không quá vài ngày, Lập Thu liền lại tìm hiểu ra tin tức. Chu gia cùng Đường gia không có nam hài tử vừa độ tuổi, nhưng là Chu gia cùng Đường gia quan hệ thông gia rất nhiều a. Nhà mẹ đẻ Chu gia Hầu phu nhân có ba người huynh đệ, sau đó nhà nhà có con. Càng không cần nói, con trai nhà mẹ đẻ cả tức Chu gia, nhà mẹ đẻ con dâu thứ hai. Cái đó còn chưa đủ, còn có nhà mẹ đẻ nhà mẹ đẻ, ai cũng không phải từ tảng đá đi ra.

Quan hệ thông gia loạn thất bát tao, Chu gia tổng cộng chọn ra được bốn nhân tuyển. Mà còn Đường gia, lại chọn ra hai người.

"Đại công chúa nói như thế nào?" Trần Mạn Nhu nhíu mày hỏi, Lập Thu lắc đầu: "Đại công chúa từ ngày đó thập phần vội vàng xao động bất an." Dù sao sự tình liên quan nửa đời sau, Đại công chúa ngày thường thông minh lanh lợi thế nào, lúc này chỉ sợ cũng cảm thấy nan an.

"Chờ xem đi." Trần Mạn Nhu trầm mặc trong chốc lát, chỉ nói ba chữ, dù sao Đại công chúa không phải thân khuê nữ của nàng, trong lòng cũng không thân cận mẹ kế nàng, gả được không, đều cùng mình không có quan hệ gì.

"Nương nương, còn có một việc." Lập Thu do dự trong chốc lát, thấp giọng nói, Trần Mạn Nhu liếc nhìn nàng một cái: "Ở trước mặt bản cung, còn có cái gì không thể nói sao?"

"Nương nương, Huệ phi nương nương bên kia, đã có một đoạn thời gian không thỉnh mạch bình an. Còn có quần lót, nô tỳ cho người tìm hiểu, tháng

trước, Lan Huyền trong cung Huệ phi nương nương vừa vặn đến nguyệt sự." Thời gian trước, Huệ phi nói là bị phong, sau khi để cho ngự y mở phương thuốc, liền không cho người thỉnh mạch bình an, phàm là ngự y đi qua, nàng chỉ nói thân mình mệt mỏi, đau đầu khó chịu, không muốn cho ngự y bắt mạch.

Trần Mạn Nhu vuốt phẳng ngọc bội trên váy, cười hỏi: "Qua vài ngày chính là mười lăm tám tháng đi?"

"Hồi nương nương, đúng vậy." Lập Thu gật gật đầu, Trần Mạn Nhu nghiêng người thay đổi tư thế ngồi: "Huệ phi nương nương ước chừng là muốn cho Hoàng thượng một kinh hỉ đi, người coi như không biết đi. Bản cung làm hoàng hậu gần hai năm, hoàng tử hoàng nữ tuy rằng sinh ra không ít, lại hoặc là người địa vị thấp, hoặc là mẹ đẻ xuất huyết mà chết, thật sự không phải dấu hiệu tốt, vừa vặn Huệ phi muốn cho mọi người một kinh hỉ, vậy chúng ta sẽ thanh toán nàng đi."

Lập Thu có chút chần chờ: "Nhưng là Tề tu nghi cùng Thất hoàng tử..."

"Vô sự, ngọc điệp của Thất hoàng tử cũng không phải ghi tặc Tề tu nghi, chính là trên danh nghĩa dưỡng ở bên người Huệ phi. Hiện tại, lại là Tề tu nghi tự mình chiếu cố, tương lai tự nhiên sẽ không cùng Huệ phi quá thân cận." Trần Mạn Nhu khoát tay nói.

Huống hồ, mặc kệ Tề tu nghi là gốc thật hoặc là giả gốc, nàng đều không có khả năng tùy tiện tiện để cho mình cùng con mình nịnh bợ Huệ phi.

Hơn nữa, ai có thể khẳng định trong bụng Huệ phi nhất định là hoàng tử?

"Nương nương, Thẩm phi nương nương cầu kiến." Lập Xuân tiến vào hồi bẩm, Trần Mạn Nhu hơi có chút kinh ngạc: "Thẩm phi? Nàng tại sao đây?"

"Nô tỳ nghe nói, trong nhà Thấm đại nhân vừa thêm một tiểu tôn tử, ước chừng là vì chuyện này mà đến?" Lập Xuân cũng có chút khó hiểu, Trần Mạn Nhu gật gật đầu: "Để cho nàng vào đi, cho tiểu phòng bếp chuẩn bị một ít điểm tâm hoa hồng, đợi lát nữa Tiểu ngũ tể lại khẳng định là muốn ăn."

Lập Xuân cùng Lập Đông lên tiếng, một người đi truyền Thấm phi, một người đi tiểu phòng bếp.

Thấm phi biết vâng lời đi theo Lập Xuân tiến vào, hành lễ với Trần Mạn Nhu, thanh âm như chim hoàng oanh: "Thiếp thỉnh an Hoàng hậu nương nương, gặp qua Hoàng hậu nương nương."

"Thấm phi mau mau đứng lên đi." Trần Mạn Nhu cười lên tiếng, ý bảo Lập Xuân đem Thấm phi đỡ lên. Thấm phi ngượng ngùng cười cười với Lập Xuân, lúc này mới ngồi xuống một bên, chỉ ngồi một phần ba ghế, thân mình thẳng thắn, trong tay xoắn khăn tay thành một đoàn, có vài phần khăn trương.

"Thấm phi ngày thường khó đến nơi này của bản cung một lần, hôm nay lại đây là có chuyện gì?" Trần Mạn Nhu cười hỏi, Thấm phi có chút ngượng ngùng trả lời: "Thiếp hôm nay lại đây là muốn cầu Hoàng hậu nương nương một việc."

Nói xong vụng trộm nhìn hai mắt Trần Mạn Nhu, thấy thần sắc Trần Mạn Nhu cũng không có gì biến hóa, lúc này mới nói tiếp: "Đại ca nhà mẹ đẻ thiếp vừa được đích tử, thiếp muốn ban cho mấy thứ xuống, thuận tiện gặp mặt mẫu thân thiếp, cho nên muốn cầu Hoàng hậu nương nương ân chuẩn."

"Ngô, là việc này a?" Trần Mạn Nhu cười gật gật đầu: "Cho mẫu thân người đệ bài tử đi, bản cung sẽ dặn dò người phía dưới, đến lúc đó cho bọn

họ trực tiếp đi vào. Về phần cháu nhà mẹ đẻ của người, bản cung cũng đành không khí vui mừng."

Nói xong, phân phó Lập Xuân đi lấy ngọc bích như ý lại đây, trực tiếp đưa cho Thẩm phi: "Cái này coi như một chút tâm ý của bản cung, Thẩm phi không cần chối từ."

Thẩm phi có chút luống cuống, do dự trong chốc lát mới đưa tay tiếp ngọc như ý kia. Ngẫm lại không nói gì, liền thật cẩn thận cáo từ. Chờ Thẩm phi vừa đi, Lập Xuân liền mất hứng: "Thẩm phi như vậy, giống là nương nương ngài bắt nạt nàng! Thật sự là quá đáng giận!"

"Thẩm phi ngày xưa cũng không phải cái dạng này." Trần Mạn Nhu cười nhạo một tiếng, năm trước thời điểm ở bãi săn, Thẩm phi này vẫn là nữ nhân bình thản điệu thấp, năm nay liền thay đổi tính tình, không khỏi cũng quá nhanh.

"Ý tứ nương nương là, Thẩm phi dụng tâm kín đáo?" Lập Xuân cả kinh, vội vàng hỏi, Trần Mạn Nhu lắc đầu: "Bản cung cũng không biết Thẩm phi có dụng tâm kín đáo hay không, bản cung chỉ biết là, vị trí tứ phi lại trống hai cái, cuối năm nay sẽ sắc phong, cũng không biết là ai sẽ có cái phúc khí kia."

Lúc này mới bao lâu thời gian a, vị trí tứ phi, có ba người lui tới, đều thay đổi người mấy lần. Chỉ có Đức phi, từ khi vào cung đến bây giờ, vẫn như cũ thủ vững ở trên cương vị của mình.

"Phó phi gần đây có động tĩnh gì? Đường chiêu dung vẫn thường xuyên đi Từ An cung sao?" Trần Mạn Nhu thay đổi đề tài, Lập Thu ở một bên lắc đầu: "Phó phi gần đây rất ít đi ra, luôn luôn tại trong cung đọc sách viết chữ, mà Đường chiêu dung là vì Thái Hậu nương nương sao chép kinh thư."

"Hậu cung nhất thời im lặng, bản cung thật là có chút không thích ứng." Trần Mạn Nhu dừng một chút, thuận miệng cảm thán một câu. Để cho Lập Xuân cầm một quyển sách lại đây, cũng dựa vào tháp tùy tay lật nhìn.

Đại công chúa cũng không có để cho Trần Mạn Nhu chờ lâu lắm, chỉ qua hai ngày, liền mang theo người đến Vĩnh Thọ cung.

Trần Mạn Nhu đang ôm Tiểu ngũ nhận chữ, sau khi cho người thỉnh Đại công chúa tiến vào, khiến cho Tiểu ngũ tự mình ngồi một bên đi chiếu bản chữ mẫu miêu hồng.

"Ngũ muội muội hiện tại đã bắt đầu biết chữ? Quả nhiên là trí tuệ thông minh." Đại công chúa nhìn đến Tiểu ngũ, cười khen: "Ngày xưa ta đã nói, tính tình Tiểu ngũ giống mẫu hậu nhất, rất là được người thích đâu."

"Đại công chúa nhưng đừng khen nàng, nha đầu này có thể ngồi xuống viết hai trang chữ, cũng có thể làm cho ta cảm ơn trời đất." Trần Mạn Nhu cười nói, cho người bưng điểm tâm lại đây cho Đại công chúa. Đại công chúa cũng không chối từ, lấy một chút tinh tế nhắm nháp: "Điểm tâm chỗ mẫu hậu, vẫn ăn ngon như vậy."

"Nếu người thích, đợi lát nữa ta cho người viết phối phương, người trở về cho người làm." Trần Mạn Nhu cười nói, Đại công chúa không nói, nàng cũng không đề cập. Dù sao, lúc này nàng không có hứng thú chủ động vì Đại công chúa giải ưu.

So sự chịu đựng, Đại công chúa khẳng định so không bằng Trần Mạn Nhu. Cho nên, sau khi uống một ly trà, ăn ba khối điểm tâm, nói đùa với Tiểu ngũ sáu câu, Đại công chúa có chút không chịu nổi: "Nữ nhi nhiều ngày không có tới thỉnh an mẫu hậu, mẫu hậu trăm ngàn đừng trách tội nữ nhi."

"Làm sao có thể, tuy rằng người không có tới Vĩnh Thọ cung, ngày thường cũng đều là ở Từ An cung tẩn hưởng, ta cao hứng còn không kịp đâu,

làm sao có thể trách cứ người." Trần Mạn Nhu cười nói, Đại công chúa ước chừng là trong lòng không thoải mái, nguyên bản Vĩnh Thọ cung là tẩm cung của tiên hậu, Đại công chúa cũng ở trong này ở không ít năm. Hiện tại, Đại công chúa chuyển đi ra ngoài, chỗ nguyên bản của Đại công chúa ở nay Tiểu ngũ ở, nàng có thể cao hứng thì mới lạ.

"Mẫu hậu nói như vậy, nữ nhi càng hồ thẹn." Đại công chúa ngượng ngùng cúi đầu nói, Trần Mạn Nhu chỉ cười cười.

Một lát sau, Đại công chúa lại lấy dũng khí: "Mẫu hậu, nữ nhi nghe nói, vương phi của Cửu thúc đã định ra?"

"Không có, bản cung nhìn vài người, đều rất không tệ. Cụ thể, còn phải nhìn lại." Trần Mạn Nhu lắc đầu, nhìn hai mắt Đại công chúa, nháy mắt sắc mặt Đại công chúa đỏ bừng, xoa khăn tử có chút không dám ngẩng đầu.

Nữ nhi gia hỏi đến việc hôn nhân vốn không hợp quy củ, nàng hỏi đến lại là trường bối, lại không càng thích hợp.

Ngượng ngùng vắn vẹo hai cái, Đại công chúa ngượng ngùng cười: "Ta chỉ là nhìn thấy Hoàng tổ mẫu nơi đó có cái danh sách, hoảng hốt thấy phía trên viết tên không ít người, dán bức họa, thế nên mới có chút nghi hoặc."

Càng tô càng đen, chọn vương phi cho Cửu vương gia, bức họa tất nhiên là nữ tử. Mà danh sách chỗ Thái hậu nơi đó, bức họa nhất định là nam tử, ánh mắt này rốt cuộc là tốt bao nhiêu, mới có thể đem nam nhân nhận thức thành nữ nhân?

"Tuổi người cũng không nhỏ, chờ xong xuôi chuyện cửu thúc người, sẽ đến lượt người, trong lòng người nhưng là có tính toán gì không?" Trần Mạn Nhu thấy Tiểu ngũ đã có chút không kiên nhẫn, cũng không cùng Đại công chúa đi vòng vèo, trực tiếp liền hỏi đi ra.

Nháy mắt Đại công chúa đỏ bừng hai má, vuốt ve khăn tử, lắp bắp trở lại: "Này, này, nữ nhi, chỉ bằng phụ hoàng cùng mẫu hậu làm chủ."

Chưa nói để cho Từ An thái hậu làm chủ, xem ra, Đại công chúa đã bí mật tự mình tìm hiểu qua. Chu gia cùng Đường gia miễn miễn cưỡng cưỡng chọn ra vài người được đề cử, hoặc là bất thành khí, hoặc là gia thế không phải tốt như vậy, Đại công chúa khó tránh khỏi có chút chướng mắt.

Từ trước đó vài ngày Trần Mạn Nhu đã biết, Đại công chúa là tất nhiên sẽ đến Vĩnh Thọ cung. Hiện nay, sự tình quả nhiên là dựa theo suy nghĩ của Trần Mạn Nhu mà xảy ra.

"Đại công chúa đừng thẹn thùng, hôn sự, nhưng là chuyện tình cả đời." Tươi cười trên mặt Trần Mạn Nhu càng hòa ái, vì tăng mạnh hiệu quả, còn đưa tay sờ sờ đầu Đại công chúa, lập tức liền nhìn, Đại công chúa hình như là chà xát cánh tay, mà Trần Mạn Nhu, cũng là nhìn không được đưa tay ra sau lưng xoa xoa.

"Người là đích trưởng công chúa của Hoàng thượng, người thích dạng người gì, phụ hoàng người cũng có thể vì người tìm được." Trần Mạn Nhu lộ ra tươi cười của bà ngoại sỏi tiếp tục cười nói: "Người nói cùng bản cung, bản cung cũng thay người ra chủ ý."

Tốt nhất, là lập tức đem Chu gia đá văng ra, sau đó lại chán ghét Đường gia, có thể chia lìa một người là một người. Phân ly, mới có thể đánh tan từng người. Thật sự là chia lìa không đến, vậy một lưới bắt hết thì tốt lắm.

HẬU CUNG MƯU SINH KẾ

Tiểu Nhân Hoa Khai

www.dtv-ebook.com

Chương 196: Thi Từ

Sắc mặt Đại công chúa đỏ bừng, nín thở không nhìn tới Trần Mạn Nhu, Trần Mạn Nhu cũng không nóng nảy, chỉ cười khanh khách nhìn Đại công chúa. Thân phận Đại công chúa không giống, nói đến loại đề tài kết hôn này, tuy rằng thẹn thùng, lại không đến mức một chữ cũng không nói.

Cho nên, chỉ trầm mặc trong chốc lát, Đại công chúa liền cúi đầu, xấu hổ mang theo khiếp sợ gật đầu: "Nữ nhi cũng không có ý tưởng khác, chỉ cầu ngày sau thời điểm đọc thơ làm từ, hẳn có thể đi theo cùng đọc hai câu."

Trần Mạn Nhu hơi hơi nhú mày, đây là tính chọn một tài tử?

"Ý tứ Đại công chúa, bản cung hiểu được, quay đầu, bản cung sẽ nói chuyện này cùng Hoàng thượng." Trần Mạn Nhu gật đầu cười nói, chính là không biết Đường gia cùng Chu gia phải ứng đối như thế nào, các nàng đại khái hoàn toàn không nghĩ tới, Đại công chúa sẽ ở dưới các nàng điều tra tuyển ra được người đi.

Tiên hậu năm đó lưu lại nhân thủ, Trần Mạn Nhu nhưng cho tới bây giờ cũng không có động qua, chính là vì một ngày này. Huống hồ, bản thân Đại công chúa cũng không phải kẻ ngốc. Lúc trước nàng có thể không cho ai mặt mũi, đến chung thân đại sự, nàng không thể không tìm một trường bối đến làm chỗ dựa.

Dù sao, nàng có thể nói với Trần Mạn Nhu nàng muốn dạng phò mã gì, cũng không thể trực tiếp đi nói với Hoàng thượng.

Chờ Đại công chúa ra Vĩnh Thọ cung, Trần Mạn Nhu gọi Lập Thu tới: "Đem chuyện Đại công chúa đã tới Vĩnh Thọ cung đưa đến Từ An cung

cùng Cảnh Nhân cung, đã nói trung gian nghe thấy Đại công chúa nói cái gì ngâm thi đối từ linh tinh, không cần nói quá rõ ràng."

Lập Thu lên tiếng, rất nhanh liền xuất môn truyền tin tức đi.

Chờ Hoàng thượng đến Vĩnh Thọ cung, Trần Mạn Nhu đem lời Đại công chúa lập lại một lần: "Thiếp nghĩ, Đại công chúa từ nhỏ đã thích thi từ ca phú, tìm người có cùng sở thích, tương lai sống cũng dễ nói chuyện, Hoàng thượng ngài cảm thấy như thế nào?"

"Trẫm nhớ rõ trên danh sách kia, có một đệ tử Trương gia không tệ? Thời điểm thi hương trúng cử nhân, sẽ chờ kỳ thi mùa xuân năm nay." Hoàng thượng suy nghĩ trong chốc lát nói, Trần Mạn Nhu dừng một chút, ánh mắt bỗng nhiên sáng: "Hoàng thượng, sang năm không phải bắt đầu kỳ thi mùa xuân sao?"

Hoàng thượng gật gật đầu, có chút chần chờ: "Ý của ngươi là đợi kỳ thi mùa xuân sang năm?"

Trần Mạn Nhu vội vàng gật đầu: "Uh, Đại công chúa vừa ra hiếu đã bắt đầu tuyển phò mã, không khỏi có điểm rất khó coi, huống hồ thế gia đại tộc đều chưa gặp qua Đại công chúa, cũng không biết bản tính Đại công chúa, đệ tử vĩ đại chân chính của thế gia đại tộc, khả năng sẽ không quá nguyện ý làm phò mã, chờ sang năm, để cho Đại công chúa đi ra đi lại trước, cũng có thể có thanh danh tốt, Thuần vương phi nơi đó, An vương phi nơi đó, Ninh vương phi nơi đó, đều để cho các nàng mang theo Đại công chúa gặp người trước."

Chỉ mình người chọn lựa con rể còn không được, cho nhà người gia cũng có thể chọn con dâu.

Hoàng thượng trầm ngâm một chút, gật đầu đáp: "Vậy đi, chờ kỳ thi mùa xuân qua đi lại nói chuyện này, tuổi Đại công chúa cũng không phải quá lớn, cũng không chậm trễ."

Trần Mạn Nhu cười tủm tỉm gật gật đầu, đang định nói chuyện, bỗng nhiên lại nghĩ tới cái gì, đột nhiên vỗ tay một cái nói: "Ai nha, còn có Thái Hậu nương nương nơi đó, thiếp ngày mai đi thỉnh an nhất định phải nói một tiếng trước với Thái Hậu nương nương, miễn cho Thái Hậu nương nương không công bận rộn một hồi."

Hoàng thượng đối với động tĩnh ở hậu cung không có khả năng một chút cũng không biết, cho nên Trần Mạn Nhu vừa nói như vậy, Hoàng thượng liền nhíu mi, quá chốc lát mới nói: "Gần đây số lần người Chu gia tiến cung thỉnh an nhiều lắm, người quay đầu nói với Chu phi một tiếng."

Trần Mạn Nhu cười gật gật đầu, xem ra, độ nhần nại Hoàng thượng đối với Chu gia nhưng là không bằng Đường gia.

Sau mấy ngày, Đại công chúa lại qua Vĩnh Thọ cung hai lần, Trần Mạn Nhu đem lời Hoàng thượng nói cho Đại công chúa, xem như cho nàng một liều thuốc an thần. Tiểu thư khuê các, trong lòng ai không có mộng đẹp trạng nguyên lang? Vì thế, Đại công chúa xấu hổ tiêu sái xoay người, một đoạn thời gian thật lâu cũng chỉ ở tại Tây Tam sở ngốc.

Trong nháy mắt chính là mười lăm tám tháng, buổi tối theo lễ thường là có gia yến, lần này là muốn cử hành ở Từ An cung. Sau đó, không hề ngoài ý muốn, Huệ phi ở giữa yến hội ngất đi, kêu ngự y bắt mạch một phen, nói là đã có thai hơn hai tháng, chính là thân thể Huệ phi yếu đuối, hơn nữa thời gian trước sinh bệnh nằm trên giường, cho nên mới không có chân ra.

Hoàng thượng mừng rỡ, ban thưởng Huệ phi một phen. Trần Mạn Nhu cũng lộ vẻ mặt tươi cười, đi theo sát sau cước bộ Hoàng thượng, lại một số lượng lớn ban thưởng xuống. Từ An thái hậu cũng không ngoại lệ, còn phi tần còn lại là các loại biểu tình đều có.

Đức phi chưa nhìn nhìn bụng Huệ phi, lại nhìn nhìn tiểu công chúa vù vù nường ôm, cuối cùng trong lòng còn có cái an ủi, tiểu công chúa này từ khi

sinh ra thì dưỡng ở bên người mình, tương lai cũng nhất định là cùng mình thân cận. Có đứa nhỏ đã không tẻ rồi, nàng lúc này cũng ba mươi, chỉ sợ cũng sinh không được.

Còn đám người Phó phi Chu phi lại là các loại hâm mộ ghen tị hận, lại còn chống khuôn mặt tươi cười đi lên chúc mừng.

Trần Mạn Nhu xem tâm tình tốt, nhất là sau khi nhìn thấy Từ An thái hậu liếc liếc mắt nhìn Đường Uyển Nhi. Tại hậu cung, có đứa nhỏ, dưới tình huống bình thường, đều đại biểu cho có thể tăng lên phân vị. Đường Uyển Nhi hiện tại là Đường chiêu dung, mà Huệ phi mới có thể thăng chức, này cô chất hai người, ước chừng trong lòng nôn nóng hoảng đi.

Đến tháng chín, trên triều đình bỗng nhiên bạo phát một kiện đại sự —— án kiện mua mạng người.

Cái gọi là mua mạng người, chính là bên người mua cung cấp tiền tài, kế tiếp mua tước mạng người khác. Cái đó và nô tài nhà người giàu ký tử khế là không giống nhau, người ký tử khế, tuy rằng là mua bán tùy ý chủ nhà, nhưng nếu chủ nhà muốn đánh chết, vẫn cần chứng cứ, sau đó phải báo lên triều đình mới được.

Mà mua mạng người, lại là thuần túy mua tước mạng, công dụng lớn nhất, chính là thay thế tội phạm tử hình.

Hoàng thượng tức giận, sai người tra rõ, toàn bộ hình bộ, liên lụy đi vào là có chín thành. Ngay cả thượng thư hình bộ cũng bị bắt tiến vào đại lao, mặt khác còn có hộ bộ, cũng đã bị ảnh hưởng. Việc này nguyên bản cùng hậu cung không liên lụy nhiều lắm, nhưng là thực không đúng dịp, Đường gia cùng hình bộ thượng thư quan hệ thực không tệ, nghe nói, hình bộ thượng thư từng nhiều lần cùng Trung Dũng bá cùng nhau uống rượu xem diễn.

Cho nên, ngay cả Đường gia cũng là bị khiên đi vào.

Từ An thái hậu vừa vội lại sợ, lại ốm đau trên giường, liên thanh nói muốn trông thấy Hoàng thượng. Hoàng thượng tự nhiên là sẽ không từ chối Từ An thái hậu, nhưng thấy là thấy, chuyện khác, lại không thể.

Ba ngày sau, ngoài miệng Từ An thái hậu đều có bột nước.

Đến ngày thứ năm, Đại công chúa liền đỏ hồng mắt đến Vĩnh Thọ cung. Trần Mạn Nhu rất là kinh ngạc, vội vàng liên thanh phân phó người chuẩn bị nước trà điểm tâm, Đại công chúa khoát tay, thanh âm hơi khàn khàn nói: "Mẫu hậu không cần cho người chuẩn bị, ta cũng không khát."

"Đại công chúa là bị ủy khuất?" Trần Mạn Nhu nhẹ giọng hỏi, Đại công chúa lắc đầu, Trần Mạn Nhu nhíu mi, tiếp tục hỏi: "Vậy xảy ra chuyện gì? Đại công chúa nếu có cái gì ủy khuất, có chỗ nào khó xử, cứ việc nói với bản cung, bản cung sẽ tận lực giúp đỡ Đại công chúa."

Đại công chúa còn không nói, Trần Mạn Nhu có chút bất đắc dĩ, nghĩ nghĩ lại hỏi: "Đại công chúa, nếu người khó nói với ta, đợi lát nữa ta cho người thỉnh Hoàng thượng lại đây?"

Cái này làm Đại công chúa có phản ứng, thực nhanh chóng lắc đầu. Chỉ cần có phản ứng là tốt rồi, Trần Mạn Nhu tiếp tục an ủi, sau một hồi lâu, sau đó Đại công chúa liền khóc thành tiếng, nắm khăn tử dụi mắt, nước mắt tích táp rơi xuống.

Trần Mạn Nhu hỏi lại, Đại công chúa liền đưa ra một tờ giấy. Trần Mạn Nhu nghi hoặc tiếp nhận, chỉ thấy phía trên viết một bài thơ. Chẳng qua, thực rõ ràng, hai câu phía trên cùng hai câu phía dưới, là hai người khác nhau viết ra.

Chữ phía trên uyển chuyển hàm xúc tú lệ, chữ phía dưới hơi có vài phần đàng hoàng.

"Đây là?" Trần Mạn Nhu có chút khó hiểu, Đại công chúa lấy khăn từ nghiêm mặt, một hồi lâu mới khóc nói: "Hai câu trên, là ta viết. Hôm nay ta đi thỉnh an Hoàng tổ mẫu, Hoàng tổ mẫu đem cái này cho ta, nói bài thơ này viết không tệ."

Trần Mạn Nhu trong lòng loáng thoáng có phỏng đoán, chính là có chút không dám tin. Từ An thái hậu luôn luôn sủng ái Đại công chúa, chưa bao giờ đối với tôn tử cháu gái xuống tay, hôm nay vừa làm như vậy, thực làm cho người ta ngoài ý muốn.

"Vậy hai câu phía dưới?" Trần Mạn Nhu chần chờ hỏi, Đại công chúa khóc ánh mắt đều sưng đỏ: "Hoàng tổ mẫu nói, là cháu cô ruột thịt, Bùi gia nhị công tử."

Trung Dũng bá phu nhân xuất thân Bùi gia, cha chị dâu nhà mẹ đẻ của nàng, là hình bộ tả thị lang. Bùi gia lúc này đang dính án kiện, cũng là không thể nào sạch sẽ. Lúc này Bùi đại nhân còn bị giam lỏng ở trong phủ đầu, tuy rằng Hoàng thượng không đem Bùi đại nhân đưa vào đại lao, nhưng cũng chưa nói Bùi đại nhân là vô tội.

Mà Bùi gia có tội, phỏng chừng Đường gia không chết cũng mất một lớp da.

Khó trách Từ An thái hậu sẽ gấp như vậy, Bùi gia này chính là điểm mấu chốt. Nếu Bùi gia tốt, vậy Đường gia vẫn có thể hơi tẩy bạch một chút, về phần nhà mẹ đẻ Bùi phu nhân, nói không chừng cũng có thể dính triêm quang.

"Người xác định hai câu trên là người viết ra?" Trần Mạn Nhu nắm tờ giấy kia hỏi, Đại công chúa gật gật đầu: "Là ta viết ra, Hoàng tổ mẫu còn nói, nàng còn nhìn ta viết câu thơ khác, đều thực không tệ."

Ngụ ý, cho dù tờ giấy này bị Đại công chúa hủy, nàng còn có thể lấy ra càng nhiều giấy nữa.

Trần Mạn Nhu nhăn mặt nhú mày, suy nghĩ trong chốc lát, mới thở dài nói: "Đại công chúa, người bên cạnh người, đều là người có thể tin?"

Đại công chúa dừng một chút, sắc mặt có chút khó coi. Thông minh như thế nào, cho dù là bên người có người mẹ để lưu lại giúp đỡ, cũng không có biện pháp đem bên người mình làm thành vách sắt. Lại nói, lúc trước nàng vẫn thực tín nhiệm hoàng tổ mẫu mình, lại không có lòng nghi ngờ người hoàng tổ mẫu đặt bên người mình.

"Vì chuyện hôm nay, Đại công chúa đi về đem người bên người mình rửa sạch một lần trước, nhìn xem trang giấy này làm sao đi ra ngoài. Việc này liên lụy đến Thái Hậu nương nương, danh dự Đại công chúa là trọng yếu nhất, bản cung không thể dễ dàng ra quyết định, đợi lát nữa đi Càn Thanh cung đi, không bằng Đại công chúa đi cùng bản cung."

Việc này xử lý không tốt, hai bên cùng không dễ chọc. Trần Mạn Nhu không phải kẻ ngốc, nàng rất thích phân ly Đại công chúa cùng Từ An cùng với Chu gia, lúc này mục đích đã đạt tới, Trần Mạn Nhu cũng không muốn xuất nhiều lực. Khuê nữ của ai, lão nương của ai, người đó chịu trách nhiệm.

Hoàng thượng ở Càn Thanh cung vốn còn có chút sốt đầu mẻ trán, nghe Lưu Thành nói Hoàng hậu cầu kiến, sắc mặt cũng chỉ hoãn hoãn, hẩn biết, Hoàng hậu kiêu nhỏ của hẩn, không có việc gì tuyệt đối không đến Càn Thanh cung, sau khi sắc phong đến bây giờ, số lần đến Càn Thanh cung một bàn tay có thể đếm hết.

Đợi thấy Đại công chúa đi theo phía sau Trần Mạn Nhu, Hoàng thượng liền nhin không được kinh ngạc một chút, hẩn đối với quan hệ giữa Hoàng hậu cùng khuê nữ nhà mình, là xem thực hiểu rõ. Như thế nào lúc này, hai người này cùng nhau lại đây?

"Hoàng thượng, là thiếp quản lý hậu cung không tốt, mới xảy ra loại chuyện này, thiếp đặc biệt đến thỉnh tội, thỉnh Hoàng thượng trách phạt." Dem sự tình nói một lần, Trần Mạn Nhu quỳ xuống đất hành lễ, trước dem tư thái phóng thấp, đỡ phải đợi lát nữa Hoàng thượng then quá thành giận.

Thừa dịp mặt Hoàng thượng tức giận, Đại công chúa vội vàng lắc đầu: "Phụ hoàng, cùng mẫu hậu không quan hệ, thủ thi này, là nữ nhi viết lúc tháng ba." Khi đó, quản lý cung vụ nhưng là đám người Thục phi.

"Mạn Nhu đứng dậy đi, việc này cùng người không quan hệ." Hoàng thượng hơi bất đắc dĩ đứng dậy, tự mình kéo Trần Mạn Nhu đứng lên, nắm tờ giấy kia nhìn nhìn, nặng nề thở dài: "Việc này, trẫm sẽ làm nhân điều tra rõ ràng, Hoàng hậu dem Tây Tam sở rửa sạch một lần đi."

Ngụ ý, Từ An thái hậu bên kia không cần phải xen vào.

Trần Mạn Nhu nhanh chóng lên tiếng trả lời: "Thiếp tuân chỉ, Bối phu nhân bên kia..."

"Ngày khác người tuyên nàng tiến cung, gõ gõ Bối gia." Hoàng thượng hắc nghiêm mặt nói, dám tính kế hoàng gia, thật đúng là không muốn sống nữa. Nhìn nhìn Đại công chúa, Hoàng thượng lại nói một câu: "Tây Tam sở bên kia, tăng thêm một ít nhân thủ, ngày sau, Tây Tam sở bên kia ngay cả tờ giấy cũng không cần mang ra."

Trần Mạn Nhu gật đầu: "Vệ Nhị công chúa cùng Tam công chúa nơi đó?"

"Giống nhau." Hoàng thượng nói xong, sờ sờ đầu Đại công chúa: "Người yên tâm, phụ hoàng sẽ không cho người chịu ủy khuất."

"Nữ nhi không ủy khuất, Hoàng tổ mẫu tất nhiên cũng là bị Bối gia lừa." Đại công chúa cũng là người thông minh, vội vàng tẩy thoát tội danh cho

Từ An thái hậu, Hoàng thượng hừ một tiếng, vẫn chưa nói tiếp. Còn nói hai câu, để cho Trần Mạn Nhu mang theo Đại công chúa đi về trước.

HẬU CUNG MƯU SINH KẾ

Tiểu Nhiên Hoa Khai

www.dtv-ebook.com

Chương 197: Phò Mã

Về phần Hoàng thượng nói với Từ An thái hậu như thế nào, Trần Mạn Nhu một chút cũng không quan tâm, dù sao, hiện tại Đại công chúa cũng không đi thỉnh an Từ An thái hậu trước tiên, mỗi ngày tới Vĩnh Thọ cung thỉnh an trước, sau đó lại đi theo Trần Mạn Nhu đi Từ An cung.

Về phần Chu Lệ Dung bên kia, Trần Mạn Nhu hiện tại lại không lo lắng. Hoàng thượng mở kim khẩu, nói là muốn Trần Mạn Nhu tẩy trừ Tây Tam sở, vậy tùy ý đem động tác nhỏ Chu gia bày ra vài cái, còn sợ Đại công chúa không thất vọng đau khổ?

Đại công chúa cũng không phải thật ngốc, quả nhiên sẽ không một chút cũng không biết tính toán của Chu gia. Chính là, tiên hậu đã tạ thế, trên đời này, trừ bỏ Hoàng thượng cùng Từ An thái hậu, cũng chỉ có Chu gia cùng nàng thân cận nhất. Lúc ấy tiên hậu còn tại thế, Chu gia cũng thường xuyên có người tiến cung thỉnh an. Đại công chúa nhất thời tưởng niệm cảm tình mẫu hậu, liền toàn bộ phóng tới Chu gia.

Vì thế, đối với động tác nhỏ của Chu gia, chỉ cần không phải quá phận, Đại công chúa cũng là xem như không phát hiện. Nhưng là, Đại công chúa cũng có điểm mấu chốt.

Trần Mạn Nhu trong chuyện lần này, thu hoạch lợi ích chỉ có ba kiện, một là thời gian Thái hậu sinh bệnh lại dài thêm một chút, Trần Mạn Nhu có thời gian gần hai tháng không cần đi thỉnh an. Hai là Chu phi bị cấm chường, Đường chiêu dung bị lệnh cường chế đi sao chép kinh phạt. Ba là số lần Đại công chúa đến Vĩnh Thọ cung càng nhiều chút, quan hệ cùng Tiểu tử cũng từ từ dịu đi.

Đại công chúa tuy rằng chỉ là công chúa, nhưng là Đại công chúa thâm thụ Hoàng thượng sủng ái, ngày sau còn có thể gả cho người không tệ, coi như là một cổ trợ lực. Đương nhiên, cho dù là không thành trợ lực, ngày sau cũng đừng thành chướng ngại vật là được.

Năm nay vận thọ tiết bởi vì Từ An thái hậu bệnh, cho nên Hoàng thượng cũng không cho làm lớn. Thường thường thân nhiên qua mùa đông, ra tháng ba kỳ thi mùa xuân. Đại công chúa cũng được tin tức, biết tướng công tương lai của mình khả năng sẽ trong một đám thí sinh chọn lựa ra, cho nên, càng tiếp cận kỳ thi mùa xuân, nàng lại càng khẩn trương.

Trần Mạn Nhu không thể không an ủi hai câu: "Đại công chúa cũng không cần quá lo lắng, không ít thế gia đệ tử đều là chướng mắt kỳ thi mùa xuân này. Phụ hoàng người cũng tuyệt đối sẽ không chọn người người chướng mắt."

Sắc mặt Đại công chúa đỏ bừng, hờn dỗi xoay thân mình: "Mẫu hậu rất xấu rồi, ta mới không phải lo lắng chuyện này! Nữ nhi là muốn, qua một tháng nữa chính là sinh nhật Tứ đệ, đến lúc đó nữ nhi muốn chuẩn bị lễ vật gì mới được."

"Hắn là tiểu hài tử, qua sinh nhật cái gì! Người có cái kia tâm ý là được." Trần Mạn Nhu cười nói, cho Lập Xuân cầm điểm tâm lại đây, sau đó bóp nát ném tới hồ nước, nhìn cá vàng phía dưới tranh nhau lội tới tranh điểm tâm ăn, Trần Mạn Nhu nhịn không được loan loan khóe môi, mặt ít ruồi nhiều a.

Nhìn nhìn sắc trời cũng không sớm, Trần Mạn Nhu liền đứng dậy nói phải đi về, Đại công chúa hành lễ, nhìn theo Trần Mạn Nhu đi ra đình, lại xoay người nhìn ao nhỏ bắt đầu phát ngốc.

Rất nhanh, kỳ thi mùa xuân đã xong. Hoàng thượng cố ý cầm danh sách tiến sĩ trước nhị giáp lại đây cho Trần Mạn Nhu xem, bất quá, chọn lựa phò

mã cho Đại công chúa không chỉ phải có học thức là được, ít nhất, phải nuôi sống nổi Đại công chúa.

Trần Mạn Nhu cũng không muốn nhúng tay vào chuyện này, chỉ từ chối nói thân mình không thoải mái. Lập Xuân các nàng thông minh, lập tức đi thỉnh Lý ngự y. Đồ vật bên người Trần Mạn Nhu, đều là Lập Xuân các nàng quản lý, cho nên nàng nhóm cũng biết, nguyệt sự của Trần Mạn Nhu đã một tháng không có tới.

Quả nhiên, Sau khi Lý ngự y xem mạch, nói Trần Mạn Nhu đã có thai hơn một tháng.

Hoàng thượng mừng rỡ, lúc này liền ban cho một đồng đồ vật. Nhìn sắc mặt Trần Mạn Nhu hơi mỗi một, lại vội vàng dặn dò Trần Mạn Nhu chú ý nghỉ ngơi, chuyện khác không cần quá mức lo lắng. Trần Mạn Nhu lúc này đã đem chuyện chọn lựa phò mã cho Đại công chúa chối từ, Hoàng thượng cũng không thêm để ý, hẳn đối cảm tình của Hoàng hậu mình cùng Đại công chúa vẫn rất hiểu.

Nếu là Hoàng hậu lúc này bỗng nhiên đối với hôn sự của Đại công chúa nhiệt tâm lên, đó mới là có quý đâu.

Vì thế, Trần Mạn Nhu bắt đầu tự mình dưỡng thai. Cung vụ, nàng cố ý xin chỉ thị Hoàng thượng, Hoàng thượng hạ xuống khẩu dụ, phân cho đám người Đức phi. Huệ phi cũng muốn an thai, cho nên cũng không có đến lĩnh nhận chức vụ.

Tháng năm nguyên bản nên tiến hành tuyển tú, nhưng Hoàng thượng hạ thánh chỉ, một là Thái hậu bệnh thể chưa lành, hai là Hoàng hậu thân mình không khỏe, ba là trong cung không có người đủ tư cách chủ trì, cho nên lần này tuyển tú liền ngừng.

Cuối tháng năm, Hoàng thượng chỉ hôn cho Cửu vương gia, chỉ là một đích ấu nữ nội các học sĩ Ngụy gia. Đến tháng sáu, lại chỉ hôn cho Đại công

chúa, chỉ là trưởng tử Giang Nam Tạ gia, Tạ gia là thế gia đại tộc, trưởng tử Tạ gia thuở nhỏ lại có danh hiệu tiểu thần đồng, mười hai tuổi đã là tài tử ưu tú nhất Giang Nam.

Thân phận như vậy, đủ để xứng đôi với Đại công chúa.

Mà Đại công chúa đối trưởng tử Tạ gia cũng thực vừa lòng, hoan hoan hỉ hỉ mà bắt đầu訂 gả.

Kế tiếp là Huệ phi sinh đứa nhỏ, Trần Mạn Nhu cũng không có đi tọa trấn, nàng lần này mang thai không phải quá tốt, so với Tiểu tử cùng Tiểu ngũ năm đó vất vả hơn nhiều, cơ hồ là ăn cái gì phun cái đó, trên người hiện tại bắt đầu có chút phù thũng, hành tẩu rất không dễ dàng.

Vì thế Hoàng thượng đã ban lệnh xuống, bất luận kẻ nào cũng không thể đi quấy rầy Hoàng hậu. Liên ngay cả Từ An thái hậu lành bệnh, Hoàng thượng cũng nói, tạm thời ngừng Hoàng hậu thỉnh an, chỉ để cho Hoàng hậu chuyên tâm dưỡng thai. Cho nên, một phi tử sinh hài tử, thực không tất yếu làm cho Trần Mạn Nhu đi qua.

Huệ phi sinh hết một ngày, lại sinh tiểu công chúa. Bởi vì tiểu công chúa sinh vào tháng bảy, lại là nữ hài tử, cho nên Từ An bên kia ban thưởng tương đối bạc. Hoàng thượng bên kia dựa theo phân lệ, ai cũng nhìn không ra Hoàng thượng đối với tiểu công chúa là thích hay là không thích.

Trần Mạn Nhu ban thưởng cũng theo quy củ, cũng không xuất sắc chỗ nào. Chờ người đưa ban thưởng rời đi, Trần Mạn Nhu mới cười nhạo một tiếng, Huệ phi lần này, ước chừng rất thất vọng đi?

Từ sớm mình đã nói qua, vị trí quý phi đã muốn thật lâu cũng chưa người, lúc ấy, ánh mắt Huệ phi thực sáng. Chỉ tiếc, trời không chiều lòng người, chờ đợi lâu như vậy, lại sinh một tiểu công chúa.

"Nường nường, Tứ điện hạ lại đây thỉnh an." Lập Xuân xốc rèm cửa tiến vào, cười khanh khách hồi bẩm, Trần Mạn Nhu vội vàng ý bảo Lập Xuân đem người tiến vào. Tiểu tứ năm trước đã tròn tám tuổi, dựa theo quy củ đã chuyển đến Nam Tam sở Thăm Lan điện ở lại.

Tiểu tứ vào cửa, hành lễ trước, sau đó lại nhìn bụng Trần Mạn Nhu: "Mẫu hậu, đệ đệ hôm nay còn ngoan đi? Có nháo ngài hay không?"

"Không có, người hôm nay tại sao tan học sớm như vậy?" Trần Mạn Nhu đem điểm tâm đưa cho Tiểu tứ, sau đó nghi hoặc hỏi, Tiểu tứ cắn một nửa điểm tâm, sau khi nuốt xuống mới trả lời: "Hôm nay tiên sinh giảng bài đề bài tập, đang giảng bài, của ta đã nói xong."

Đang nói, chợt nghe bên ngoài truyền đến tiếng la của Tiểu ngũ: "Mẫu hậu, mẫu hậu, ca ca lại đây sao? Ta muốn cùng ca ca đi ra đi chơi!"

Trần Mạn Nhu quay đầu nhìn Tiểu tứ, Tiểu tứ cười đứng dậy, đem Tiểu Ngũ vọt vào cửa chặn lại, chính là một tiểu hài tử chín tuổi ôm một tiểu hài tử bốn tuổi, thấy thế nào cũng nguy hiểm, các ma ma cung nữ chung quanh đều là vẻ mặt khẩn trương hộ ở chung quanh Tiểu tứ Tiểu ngũ.

"Ca ca, ngày hôm qua người còn nói mang ta đi chơi đâu, chúng ta mau đi đi." Ánh mắt Tiểu ngũ lộng tinh tinh nhìn Tiểu tứ, ôm cổ Tiểu tứ nói, Tiểu tứ kéo Tiểu ngũ đến trước nhuyễn tháp đem người thả xuống: "Nhiệm vụ hôm nay người đã hoàn thành?"

Tiểu ngũ lập tức nắm ngón tay không hé răng, Tiểu tứ điểm điểm trán nàng: "Nếu người không hoàn thành nhiệm vụ, về sau đệ đệ có thể không thích người nga."

"Ai nói!" Tiểu ngũ lập tức mất hứng, lắc lắc thân mình từ dưới kháng bàn túm ra một quyển sách: "Ta mới sẽ không hoàn thành nhiệm vụ đâu, ca ca người chờ, ta đọc sách xong chúng ta lại đi chơi."

Nói xong, đưa tay sờ sờ bụng Trần Mạn Nhu: "Đệ đệ, người lúc này có tỉnh không? Nhanh tỉnh lại, tỷ tỷ cho người học bài nga."

Vẻ mặt nhỏ kia, còn thật sự nghiêm túc, Trần Mạn Nhu nhìn buồn cười nhin không được. Cũng không biết Tiểu ngũ nhìn ra cái gì, dù sao một lát sau, Tiểu ngũ rất là đứng đắn gật đầu: "Uh, người đã tỉnh lại, vậy còn thật sự nghe tỷ tỷ học bài, như vậy sau khi người mới có thể thập phần thông minh, thông minh giống như ca ca, biết không?"

Tiểu tứ cũng nhin không được ở một bên cười, thấy Tiểu ngũ quay đầu nhìn hẳn, Tiểu tứ vội vàng gật đầu: "Uh, đúng, đệ đệ muốn nghe tỷ tỷ mới đúng."

Tiểu ngũ lúc này mới cao hứng, cầm sách bắt đầu từng chữ từng chữ đọc lên. Nàng nhận chữ cũng không phải quá nhiều, có chỗ không biết, liền quay đầu hỏi Tiểu tứ, Tiểu tứ không chỉ dạy nàng đọc như thế nào, trái lại giải thích ý tứ cho nàng, huynh muội hai người người tới ta đi, cũng là nói vui vẻ.

Sau lại thấy Trần Mạn Nhu sắc mặt mỗi mệt, Tiểu tứ vội vàng mang theo Tiểu ngũ đi chơi đùa giỡn. Trần Mạn Nhu cho người đi theo hai người bọn họ, còn mình lại là hồi nội thất nghỉ ngơi.

Kết quả, vừa ngủ nửa canh giờ, đã bị Lập Xuân đánh thức, vài người Lập Xuân Lập Hạ chung quanh sắc mặt đều có chút không thể nào tốt. Trần Mạn Nhu cảm thấy kinh ngạc, vừa cho người hầu hạ mặc y phục, vừa hỏi: "Làm sao vậy? Nhưng là xảy ra chuyện gì?"

"Nường nường, Tứ điện hạ cùng Ngũ công chúa..." Lập Xuân có chút chần chờ, Trần Mạn Nhu vừa nghe cùng Tiểu tứ Tiểu ngũ có liên quan, lập tức nóng nảy: "Rốt cuộc sao lại thế này? Nhưng là Tiểu tứ Tiểu ngũ đụng chạm vào?"

"Không đúng không đúng, nương nương ngài đừng nóng vội, Tứ điện hạ cùng Ngũ công chúa lúc này đang ở trong chính điện chờ đâu, vẫn chưa bị thương." Lập Xuân vội vàng nói, nhìn sắc mặt Trần Mạn Nhu bình tĩnh trở lại, mới nói tiếp: "Vừa rồi Tứ điện hạ mang theo Ngũ công chúa đi Ngự Hoa viên chơi đùa, vừa vặn gặp Đường chiêu dung."

"Sau đó đâu?" Trần Mạn Nhu nhăn mặt nhíu mày, Đường chiêu dung rất không thích Tiểu tử Tiểu nữ, cái này Trần Mạn Nhu rất rõ ràng. Bất quá, Tiểu tử là đích tử, Tiểu nữ là đích nữ, Đường chiêu dung hiện tại bất quá là một tam phẩm chiêu dung, nhìn thấy Tiểu tử Tiểu nữ còn phải hành lễ, Trần Mạn Nhu tất nhiên là sẽ không bất kể năng có thích Tiểu tử Tiểu nữ hay không.

"Đường chiêu dung lúc trước dưỡng một con mèo nhỏ, con mèo nhỏ kia màu trắng. Hôm nay Đường chiêu dung mang theo con mèo nhỏ kia đi ra, con mèo nhỏ kia ghé vào bên cạnh trụ hành lang bạch ngọc, Ngũ công chúa nhất thời không nhìn thấy, cùng Tứ hoàng tử ngoạn nháo, chạy vài bước, trong lúc vô tình liền dẫm đuôi mèo."

Lập Xuân nói tiếp, Trần Mạn Nhu lại khẩn trương: "Con mèo kia cào Tiểu nữ? Có xước da? Kêu ngự y chưa?"

"Nương nương ngài đừng nóng vội, Ngũ công chúa vẫn chưa bị thương." Lập Xuân vội vàng an ủi, nói hai ba câu đem chuyện còn lại nói xong: "Lúc ấy Đường chiêu dung đang ở một bên lan can, nghe thấy mèo kêu, quay đầu vừa thấy là Ngũ công chúa, liền lập tức nhào qua cản một chút, con mèo kia cào đến mu bàn tay Đường chiêu dung, Ngũ công chúa vẫn chưa bị thương, Tứ điện hạ cũng không có gặp chuyện không may."

"Người nói, Đường chiêu dung nhào qua chặn Tiểu nữ, sau đó con mèo kia cào tay Đường chiêu dung?" Trần Mạn Nhu hỏi lại một lần, Lập Xuân gật gật đầu.

Chỉ cần không phải Tiểu ngũ bị thương, Trần Mạn Nhu an tâm. Vì thế không nhanh không chậm cho Lập Đông tiếp tục hầu hạ nàng mặc y phục, trang điểm cho tốt. Chờ thu thập thỏa đáng, lúc này mới đi ra cửa chính điện.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: ân hờ, về sau Đại công chúa hạnh phúc hay không hạnh phúc chúng ta sẽ không quản, nàng chung quy là người gả ra ngoài ...

HẬU CUNG MƯU SINH KẾ

Tiểu Nhiên Hoa Khai

www.dtv-ebook.com

Chương 198: Miêu Họa

Tiểu ngũ đang lú rú cùng Tiểu tứ nói chuyện, thấy Trần Mạn Nhu, vội vàng đứng vững hành lễ, tuy rằng bé bộ đáng có chút béo, nhưng là lúc này mặc không phải quá dày, cho nên lễ này nhưng thật ra hữu mô hữu dạng.

Trần Mạn Nhu kéo Tiểu ngũ ở một bên ngồi xuống, vừa cẩn thận hỏi một lần chuyện đã xảy ra lúc ấy, lần này là Tiểu tứ nói thay Tiểu ngũ, toàn bộ tình huống miêu tả rất rõ ràng. Hai người bọn họ đi Ngự Hoa viên, là đột nhiên quyết định đi, ai cũng không biết.

Theo sau, hai người cãi nhau âm ỉ đi phía trước, Tiểu ngũ nhất thời chạy nhanh chút, thời điểm vòng qua hành lang không chú ý, sau đó dẫm con mèo một cước. Phía trước, bởi vì cách chỗ rẽ, cho nên ai cũng không phát hiện Đường chiêu dung đứng bên kia.

Sau khi con mèo kêu một tiếng nhảy dựng lên, Đường chiêu dung phản ứng thập phần nhanh chóng, lập tức liền chặn Tiểu ngũ.

"Ý của ngươi là, cái này có thể là cái ngoài ý muốn?" Trần Mạn Nhu khẽ nhíu mày, Tiểu tứ gật gật đầu: "Uh, mọi người đi theo ta cùng muội muội là người bên này, hơn nữa trong một khoảng thời gian ngắn như vậy, cũng không có khả năng không ai có thể đi mật báo."

Phàm là tiểu hài tử, này một giây nói muốn làm cái gì, đó là ngay cả một phút cũng chờ không được. Tiểu ngũ cũng là như thế, nói là muốn đi Ngự Hoa viên, thậm chí ngay cả để cho vú nương đi lấy áo choàng cho nàng cũng chưa chờ, trực tiếp liền tóm Tiểu tứ cùng đi.

Trần Mạn Nhu tưởng tượng cảnh tượng lúc ấy một chút, Tiểu ngũ tuổi nhỏ, vóc người không cao, con mèo kia nếu là dùng móng vuốt cào người, vậy khẳng định là cào đến trên mặt Tiểu ngũ. Nếu là nghiêm trọng một chút, thực khả năng Tiểu ngũ sẽ hủy dung.

Tuy rằng lúc này Tiểu ngũ còn nhỏ, ngày sau dưỡng tốt tỷ lệ vẫn là rất lớn. Nhưng là, vạn nhất dưỡng không tốt đâu?

Đầu năm nay, nữ nhân nếu hủy dung, ngày sau có thể tìm không được nhà chồng tốt. Cho dù là đích công chúa, cũng có thể gả tốt, lại không nhất định có thể sống tốt.

Nếu là ngoài ý muốn, cũng chỉ có thể là Tiểu ngũ vận khí không tốt. Nếu là có người bày ra, người sau màn này thật đúng là tâm tư ác độc.

Trần Mạn Nhu hít sâu một hơi, bắt Tiểu ngũ qua, để cho nàng ghé vào trên đùi mình, giơ tay liền đánh lên mông Tiểu ngũ ~ mấy bàn tay: "Có biết mình làm sai chỗ nào hay không?"

Tiểu ngũ sững sốt một chút, lập tức oa một tiếng khóc lớn lên, Tiểu tứ ở một bên loạn chuyển, muốn an ủi muội muội, lại sợ hãi mẫu hậu mình quá tức giận đối thân thể không tốt, hắn còn nhớ rõ, mẫu hậu mình lúc này có thai, không thể dễ dàng động khí.

Hơn nữa, hắn rõ ràng tính tình mẫu hậu mình, thời điểm giáo dục mình hoặc là muội muội, cho dù là phụ hoàng đến đây, cũng không thể tùy ý cầu tình. Cho nên cứ việc sốt ruột, Tiểu tứ cũng không dám tiến lên ngăn trở.

"Không được khóc!" Trần Mạn Nhu nghiêm mặt trách cứ: "Hôm nay nói không được người làm sai chỗ nào, sẽ không cho ăn cơm chiều!"

"Ô ô, mẫu hậu xấu xa!" Tiểu ngũ gào khóc, khóc trong chốc lát, thấy mẫu hậu nhà mình luôn luôn rất thương yêu mình, nói chuyện đều là nhẹ giọng thanh âm nhỏ nhẹ chưa từng có phát giận với mình một câu cũng

không nói, ngay cả ca ca thương yêu mình nhất, phàm là đến đây liền mang thức ăn ngon đưa mình chưa bao giờ phản bác đề nghị của mình cũng đứng ở một bên không cầu tình, trong lòng có chút hoang mang rối loạn.

"Mẫu hậu, chuyện hôm nay nhi tử cũng có sai, con thân là huynh trưởng, nguyên bản nên hảo hảo chiếu cố muội muội, ở thời điểm nàng làm sai nên nhắc nhở nàng, vì nàng làm tốt công tác phía sau."

Tiểu tử thật sự là không có biện pháp cầu tình, đơn giản đi đường khác, trực tiếp đem sai lầm kéo một nửa đến trên người mình.

Trần Mạn Nhu tức giận trừng mắt: "Người còn biết người làm sai a, ta trước kia nói qua bao nhiêu lần, người không cần luôn làm theo người khác. Chẳng sợ người nọ là người người tín nhiệm nhất, hoặc là người trong lòng, người phải lo lắng là bọn họ nói đúng hay không, làm đúng hay không, nếu không đúng, người hẳn là như thế nào sửa lại đây, mà không phải theo tâm ý bọn họ, chờ bọn họ gặp phải tai họa lại đến liên lụy người."

"Trên thế giới này, không có gì một người là có thể độc lập tồn tại, mọi người phàm là nhắc tới một người, tổng yếu thuận thế nhắc tới người cùng hẳn có quan hệ. Tỷ như nói, mọi người nói đến Tứ điện hạ Phong Hoảng Tuyên, người thứ nhất nghĩ đến, tất nhiên là phụ hoàng người, tiếp theo là có mẫu hậu làm hoàng hậu, sau đó mới là bản thân Phong Hoảng Tuyên."

Trần Mạn Nhu nói có chút loạn, nhưng là Tiểu tử rất nhanh liền hiểu được. Có đôi khi, người bên cạnh người biểu hiện ra ngoài gì đó, thực ra là mọi thứ đại biểu cho người. Tục ngữ nói, vật hợp theo loài, người bên người Tứ hoàng tử là đức hạnh gì, vậy Tứ hoàng tử cũng tất nhiên là đức hạnh đó.

Cho nên, bởi vì là người mình thân cận nhất quan tâm nhất, mới càng hẳn là vì bọn họ phụ trách ngôn hành. Tiểu tử tuy rằng nhỏ tuổi, nhưng là

nàng không thể nghĩ được cái đó, hẳn là một huynh trưởng sẽ nghĩ đến, nếu không, không riêng gì Tiểu ngũ chịu tội, hẳn là một huynh trưởng cũng là phải mắc tội danh chiếu cố không chu toàn suy nghĩ không được đầy đủ.

Này vẫn là thân muội muội, nếu là tương lai có phụ tá, mình quá mức tin tưởng hẳn, vì thế sẽ không đi quản ngôn hành của phụ tá, tùy ý người này làm một ít chuyện bố trí không chu toàn, sau đó không thiện hảo vĩ, phát triển trở thành chuyện xấu, tội danh còn không đều vác trên lưng mình sao?

"Mẫu hậu, nhi thần biết sai." Tiểu tứ lúc này hành lễ với Trần Mạn Nhu, ngoan ngoãn nhận sai xin lỗi, Trần Mạn Nhu gật đầu, đưa tay xoa xoa đầu hẳn: "Người luôn luôn là hài tử thông minh, chỉ là vì người thông minh, cho nên thời điểm người làm việc, lại muốn cân nhắc, không thể theo đuổi ngôn hành người bên người mình. Quay về đem 《Tư Trì Thông Giám》 đọc lại một lần, ta sẽ kiểm tra. Mặt khác, sự tình hôm nay, người viết cái thư kiểm điểm giao cho ta."

Khóe miệng Tiểu tứ co rút, cuối cùng vẫn là thuận theo hành lễ, tỏ vẻ ngày mai mình nhất định sẽ giao thư kiểm điểm.

Hai người kia nói nửa ngày, ai cũng không để ý tới Tiểu ngũ gào khóc. Vì thế, Tiểu ngũ lại hoảng hốt, cũng không há mồm, chỉ ủy ủy khuất khuất nắm ngón tay gạt nước mắt, thường thường nhìn nhìn Trần Mạn Nhu, hoặc là nhìn nhìn Tiểu tứ.

Trần Mạn Nhu lau nước mắt cho nàng: "Suy nghĩ cẩn thận mình làm sai chỗ nào sao?"

"Suy nghĩ cẩn thận." Tiểu ngũ khóc thút thít nghẹn ngào trả lời: "Không nên ở Ngự Hoa viên chạy loạn, sau đó dẫm phải con mèo của Đường chiêu dung."

"Còn có đâu?" Trần Mạn Nhu lại hỏi, Tiểu ngũ vất hết óc nghĩ: "Không nên cùng ca ca ở Ngự Hoa viên đùa giỡn?"

Trần Mạn Nhu hơi nhú mào, không nói chuyện, Tiểu ngũ nghĩ tiếp, hơn nửa ngày mới nghĩ đến điểm mấu chốt: "Không nên đem ma ma các nàng lỗ mào."

"Người là nữ hài tử, là công chúa, mấu hậu nói qua bao nhiêu lần, bên người không thể không có ai, nếu không có cái vạn nhất, người nhưng là kêu trời trời không biết kêu đất đất chẳng hay." Trần Mạn Nhu chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, Tiểu ngũ bị giáo dục mắt nước mắt lưng tròng.

Tối nhưng vẫn còn Tiểu tứ cầu tình: "Mẫu hậu, muội muội mới hơn bốn tuổi, chờ trưởng thành tự nhiên cũng không như lúc còn nhỏ."

Trần Mạn Nhu thở dài: "Nếu nàng giống người ngày bé, mẫu hậu sẽ không cần quan tâm." Nói, Tiểu tứ ngày bé nhưng là thực nhu thuận a, nói không cho một mình xuất môn liền chưa bao giờ một mình xuất môn, nói làm cho người nào đi theo liền tuyệt đối không nói ý kiến phản đối.

Chẳng lẽ bởi vì là Tiểu tứ lúc ấy quá nhu thuận, cho nên lúc này Tiểu ngũ bắt đầu nghịch ngợm? Quên đi quên đi, lại nghịch ngợm cũng là khuê nữ thân yêu của bản thân, hiện tại nhỏ tuổi, vẫn có thể giáo dục tốt.

Tiểu hài tử thôi, nhất thời nghịch ngợm cũng là chuyện có thể tha thứ.

Sau khi giáo dục Tiểu ngũ, Trần Mạn Nhu cho ma ma lấy điểm tâm đến đây, để cho Tiểu ngũ tự mình vừa ăn điểm tâm vừa uống trà, chính nàng quay đầu hỏi Tiểu tứ.

"Sau đó Đường chiêu dung có nói gì thêm không?" Trần Mạn Nhu xoa xoa đầu Tiểu tứ hỏi, Tiểu tứ lắc lắc đầu: "Vẫn chưa nói cái gì, con thay nàng kêu ngự y, sau đó để cho cung nhân bên người Đường chiêu dung đem Đường chiêu dung đưa trở về."

"Hôm nay người làm không sai, lúc này thời gian cũng không sớm, người ở trong này cùng muội muội, mẫu hậu đến Đường chiêu dung nơi đó

đưa một ít tạ lễ." Trần Mạn Nhu cười nói, Tiểu tứ gật đầu ứng tiếng.

Sau đó, Trần Mạn Nhu cho Lập Xuân thu thập một vài thứ, sau đó vài người cùng nhau đi Thái Cực cung trước.

Theo thông truyền, Đường Uyển Nhi rất nhanh liền đi ra đón, ý cười trong suốt hành lễ với Trần Mạn Nhu: "Thiếp gặp qua Hoàng hậu nương nương, thỉnh an Hoàng hậu nương nương."

"Đứng dậy đi, hôm nay bản cung lại đây là muốn cảm ơn Đường muội muội, nếu không phải Đường muội muội, da đứa nhỏ Tiểu ngũ kia phải bị tội. Nhưng thật ra làm phiền Đường muội muội không duyên cớ bị tai nạn, trong lòng bản cung thật sự là băn khoăn."

Trần Mạn Nhu thực thành khẩn lôi kéo tay Đường Uyển Nhi nói, Đường Uyển Nhi ôn ôn hòa hòa cười lắc đầu: "Nương nương nói quá lời, Tuyết Đoàn cũng là sủng vật của thiếp, vạn nhất thương đến Ngũ công chúa, đó là thiếp không đúng."

"Tuy nói Tuyết Đoàn là sủng vật của người, bất quá cũng là bởi vì duyên cớ Tiểu ngũ dẫm một cước mới muốn cào người." Trần Mạn Nhu cười nói, cúi đầu nhìn tay Đường Uyển Nhi: "Nhưng là cánh tay này bị thương? Ngự y là nói như thế nào? Khả có cái gì trở ngại?"

"Cũng không lo ngại, làm phiền Hoàng hậu nương nương quan tâm, ngự y nói chỉ là phá một chút da, thoa thuốc mỡ, chỉ cần thoa đúng hạn là được." Đường Uyển Nhi nói, cũng ý bảo Trần Mạn Nhu vào nhà nói chuyện, Trần Mạn Nhu không kiên nhẫn đứng lâu, cũng liền thuận thế lôi kéo Đường Uyển Nhi vào nhà.

Đường Uyển Nhi cho người dâng nước trà điểm tâm, cười khanh khách ở một bên ngồi xuống.

Trần Mạn Nhu mắt mang thân thiết nhìn Đường Uyển Nhi: "Bản cung nơi đó còn có ngọc dung cao, xóa vết sẹo hiệu quả tốt nhất, bản cung cũng cho người mang theo lại đây, người một ngày thoa hai lần, bản cung cam đoan, không đến ba ngày có thể tốt hoàn toàn."

"Đa tạ Hoàng hậu nương nương, chính là thiệp bị một chút tiểu thương, thực không cần lãng phí ngọc dung cao." Đường Uyển Nhi thụ sủng nhược kinh, trên mặt nhiễm một chút đỏ ửng, vội vàng xua tay cười nói: "Huống hồ, Ngũ công chúa ngọc tuyết đáng yêu, thiệp tư tâm cũng không nguyện Ngũ công chúa bị thương mặt."

Mí mắt Trần Mạn Nhu nháy nháy, rốt cục muốn nói đến chủ đề sao?

"Nhà ngoại thiệp ngoại cũng có một tiểu chất nhi, năm nay mới ba tuổi, sinh là phần ~ nộn tuyết trắng, lúc trước thiệp chưa tiến cung, thích đùa nhỏ kia nhất." Đường Uyển Nhi cười nói, Trần Mạn Nhu hơi hơi nhú mi, như thế nào một người hai người, nhà mẹ đẻ xảy ra chuyện liền đến mình nơi này cầu tình đâu?

Đại ca nhà mình tuy rằng là quân Ngự Sử đài, nhưng cũng không phải là quyền thần a. Mà mình chỉ là một hoàng hậu, cũng không nhúng tay tiền triều, những người này chẳng lẽ đều là đầu óc có vấn đề sao? Hay là nói, những người này này đây vì đầu óc mình có vấn đề?

Đang thời điểm Trần Mạn Nhu tính nghĩ biện pháp vòng qua chủ đề này, Đường Uyển Nhi nhưng thật ra giọng điệu vừa chuyển, thay đổi đề tài: "Thiệp cũng muốn có một hài tử đáng yêu như vậy, chính là bụng thiệp không không chịu thua kém, hai năm, cũng chưa từng có nhất nam bán nữ."

HẬU CUNG MƯU SINH KẾ

Tiểu Nhiên Hoa Khai

www.dtv-ebook.com

Chương 199: Hôn Sự

Đường Uyển Nhi dời đi đề tài, Trần Mạn Nhu lại càng thêm buồn bực, nghe ý tứ của nàng, là vì không có con nối dòng vì mà phiền não, chẳng lẽ nàng còn tưởng rằng chính nàng là một hoàng hậu còn kiêm chức Tổng Tử nường nường sao?

Trần Mạn Nhu đành phải cười gượng hai tiếng: "Chuyện nữ nhân, phải xem duyên phận. Có duyên phận, đứa nhỏ tự nhiên sẽ đến. Đường chiêu dung cũng không nên gấp gáp, tuổi người còn nhỏ, sau này cũng sẽ có đứa nhỏ, người xem Huệ phi, lúc đó chẳng phải tiến cung hai năm mới có công chúa sao?"

Đường Uyển Nhi cười khổ lắc đầu: "Chỉ sợ thiếp không có duyên phận này."

Trần Mạn Nhu lại không rõ Đường Uyển Nhi muốn nói cái gì, trên mặt chỉ có chút không vui: "Lời này của muội muội, không thể nói. Phàm là tú nữ tiến cung, nhóm ma ma nhất định sẽ kiểm tra thân mình tú nữ, nếu thật sự là bất lợi cho con nối dòng, muội muội cũng không có khả năng tiến cung. Hiện nay, muội muội tuổi tác còn nhỏ, lại nói ra loại lời này, chẳng phải là làm cho người ta phán đoán lung tung?"

Đường Uyển Nhi giật mình, vội vàng xua tay: "Thiếp không phải ý tứ này, chính là thiếp cảm thấy mình không có duyên phận này thôi."

"Nói không chừng cũng chỉ là duyên phận chưa tới, muội muội vạn vạn không thể mất lòng tin." Trần Mạn Nhu khô khan an ủi hai câu, lại cùng

Đường Uyển Nhi nói vài câu, liền tự để lại thuốc mỡ, mang theo người ly khai Thái Cực cung.

Không riêng gì Trần Mạn Nhu không rõ, đám người Lập Xuân cũng có chút không biết, trở về Vĩnh Thọ cung, sẽ không hỏi Trần Mạn Nhu.

Trần Mạn Nhu đối với Đường Uyển Nhi không đầu không đuôi, tự nhiên cũng không thể nào hiểu được. Nhưng nàng lại cảm thấy Đường Uyển Nhi cũng không giống như bản tên không đích, Đường Uyển Nhi cũng không ngốc như vậy, sẽ đối với nàng là một "Địch nhân" thành thật với nhau. Cho nên, Đường Uyển Nhi nhất định là có mục đích gì khác, chỉ là lúc này không biểu hiện ra ngoài, chính là dùng lời nói này để thử trước.

Trần Mạn Nhu phân phó người nhìn chăm chăm Đường Uyển Nhi nơi đó, cũng sẽ không tiếp tục chú ý chuyện này, vô luận Đường Uyển Nhi đánh chủ ý gì, chỉ cần có sở cầu, tương lai nhất định sẽ có hành động.

Trần Mạn Nhu gần đây có chút phiền não, là một việc khác. Vài năm trước, nhà nàng thu dưỡng tiểu cô nương Ngưu Xuân Hoa kia, hiện tại đã mười sáu tuổi, đúng là tuổi hoa đời gả, lại vì vấn đề thân phận, hôn nhân thực có chút xấu hổ.

Tuy rằng Trần gia là hậu tộc, Trần Mạn Nhu làm tỷ tỷ cũng sẽ thường thường đem tiểu cô nương kêu tiến cung ở chung vài ngày, nhưng cha mẹ thân sinh Ngưu Xuân Hoa, lại chính là binh lính ngay cả phẩm chất cũng không có.

Thế gia đại tộc chân chính, là chú ý thân phận Ngưu Xuân Hoa. Nhưng là người để ý thân phận Ngưu Xuân Hoa, đại bộ phận là xem trên mặt mũi Trần gia. Đối với Tiểu cô nương Ngưu Xuân Hoa mà nói, không phải là một chuyện tốt.

Vì thế hôn sự của Ngưu Xuân Hoa, liền cứ nửa vời như vậy, mọi người Trần gia thực quan tâm chuyện này, Trần gia đại ca thường xuyên ở trong

nhóm đồng nghiệp của mình hỏi thăm một ít cử tử nhân phẩm không sai biệt lắm, mà Trần gia đệ đệ lại thường xuyên đem người kết bạn với mình liệt kê ra một danh sách.

Trần gia lão thái thái lớn tuổi, vốn hai năm nay đã không thể nào xuất môn, lại bởi vì hôn sự của Ngưu Xuân Hoa, năm nay cũng không ít lần xuất môn.

Thường xuyên qua lại, ngay cả Trần Mạn Nhu cũng để bụng vài phần. Thậm chí xem xét trong danh sách tuyển phò mã cho Đại công chúa qua vài lần, chẳng qua những người đó thân phận quá cao, Trần Mạn Nhu cũng chỉ có thể xem xem xét xét, lập tức liền để qua một bên.

Đang lúc người Trần gia phát sầu, bỗng nhiên có người tới cửa cầu hôn. Người cầu hôn này, thân phận cũng không thấp, nhưng người Trần gia thực không cao hứng nổi. Bởi vì, đối tượng cầu hôn là Cửu vương gia, là Cửu vương gia sang năm sẽ đại hôn.

Đương nhiên, cũng đang bởi vì sang năm Cửu vương gia sẽ đại hôn, cho nên lần này Cửu vương gia đề cử cũng không phải là vị trí chính phi, mà là vị trí sủng phi.

Trần Mạn Nhu có chút không rõ, nếu Cửu vương gia muốn đầu nhập Hoàng thượng, vậy lúc trước chính phi cũng đã là người của Hoàng thượng bên này. Cần gì phải lại thêm một sủng phi đâu? Lại là một sủng phi thân phận như vậy?

Nếu là nói Cửu vương gia muốn mượn sức mình, Tiểu tứ mới mấy tuổi? Ngay cả đại hôn còn chưa có đâu, nghĩ đứng thành hàng trước, đây là hại Tiểu tứ đi? Trái lo phải nghĩ, Trần Mạn Nhu cũng chưa nghĩ minh bạch ý tứ Cửu vương gia, còn có một Đường Uyển Nhi ở một bên như hồ rình mồi, Trần Mạn Nhu đều bi phần, có phải mọi việc đều xảy ra trong hai năm này a?

Thật sự không có biện pháp, Trần Mạn Nhu tức chiêu Trần gia lão thái thái tiến cung.

Chờ nhìn thấy lão thái thái, mũi Trần Mạn Nhu đau xót, kém chút khóc ra. Trần lão phu nhân cũng nóng nảy, vội vàng ôm Trần Mạn Nhu an ủi: "Đây là làm sao vậy? Nhưng là có chuyện gì khó khăn? Hay là Tiểu tứ Tiểu ngũ xảy ra chuyện?"

"Không, ta chính là nhớ tổ mẫu." Trần Mạn Nhu khóc trong chốc lát, tự mình cũng có chút ngượng ngùng, vội vàng xoa mắt ngồi xuống, nhìn nhìn đại tẩu đứng một bên, cho người mang ghế dựa lại đây, lại dâng nước trà điểm tâm.

Trần lão phu nhân sờ sờ đầu Trần Mạn Nhu thở dài: "Người đang có thai, tính tình luôn thay đổi, vừa thật vui vẻ, lại lập tức khóc suốt mướt. Lúc người mang thai Tiểu tứ Tiểu ngũ, ta còn nghĩ người là người nhẫn nhịn được, làm sao cũng không giở tính tình ra, nhưng là không nghĩ tới, đều lưu đến lúc này."

Đồng Xuân Ny cũng ở một bên khuyên giải: "Nương nương ngày thường nếu cảm thấy buồn phiền, đi ra bên ngoài dạo một chút." Nói xong đột nhiên cảm thấy mình nói không đúng, nữ nhân hậu cung có thai, muốn đến Ngự Hoa viên đi dạo, đó thuần túy là tự tìm phiền toái.

Vì thế vội vàng cười cười che lấp qua: "Ta vừa nhìn, Vĩnh Thọ cung trang trí thật đẹp mắt, nếu nương nương buồn, có thể tới đó dạo một chút, nhìn nhìn mầm non vừa nảy mầm, nhìn nhìn ngọn cỏ nụ hoa, hoặc là ngửi mùi hoa thảo nhiên, lại mang giá vẽ vẽ một hai bức tranh, ít hôm nữa sau khi tiểu hoàng tử sinh ra, có thể nói cho tiểu hoàng tử, đó là thời điểm mang thai hẳn vẽ ra."

Thanh âm Đồng Xuân Ny dễ nghe, thời điểm nói chuyện lại rất có kỹ xảo, rõ ràng chỉ là vài câu đơn giản, lại được nàng nói thành một bức họa.

Trần Mạn Nhu chính là ngấm lại cảnh tượng kia, trên mặt liền mang ra một chút tươi cười: "Đại tẩu nói phải, ngày khác ta chắc chắn đi chỗ đó ngồi một chút."

Trần lão phu nhân cũng tán thưởng nhìn nhìn Đồng Xuân Ny, lại quay đầu nói chuyện cùng Trần Mạn Nhu: "Trong lòng người có chuyện đã nhiều ngày? Nếu có thể nói, thì nói cùng tổ mẫu, tổ mẫu cũng có thể giúp cho người."

Trần Mạn Nhu gật gật đầu, đem chuyện Đường Uyển Nhi lúc trước nói một lần, còn nói chuyện Ngưu Xuân Hoa. Cuối cùng tổng kết: "Vài ngày trước ta đi thỉnh an Thái Hậu nương nương, thân mình Thái Hậu nương nương tốt lên, còn nói giữ Đường Uyển Nhi ở Từ An cung chơi bài một lát."

Mỗi lần sau khi Hoàng thượng hạ triều, đều đi Từ An cung trước. Lúc ấy vừa vặn thời điểm nhóm cung phi thỉnh an xong đều tự trở về. Người khác đều đi rồi, Đường Uyển Nhi còn lưu lại ở đó, Từ An thái hậu đánh chủ ý gì, ai cũng có thể nhìn ra.

Trần lão phu nhân cẩn thận nghe xong, điểm điểm trán Trần Mạn Nhu: "Người a, là nghĩ quá nhiều, mặc kệ Đường Uyển Nhi nói lời kia là có ý tứ gì, nàng sinh hay không sinh đứa nhỏ, đều cùng người không có quan hệ gì, người nói không cho nàng sinh nàng sẽ không sinh? Người nói cho nàng sinh nàng có thể sinh sao?"

"Trong cung này, chỉ cần Hoàng thượng không nhúng tay, người chính là đứng đầu hậu cung, người chỉ cần ngồi yên vị trí này, bảo vệ tốt bản thân người cùng Tiểu tử Tiểu nữ, cùng với cái bụng này của người, cũng đã đứng vững. Cho dù nàng sinh đứa nhỏ thì như thế nào? Nay Hoàng thượng không phải người hồ đồ, đại thần triều đình không phải hồ đồ, Đường gia nàng có thể lực, lại cũng không phải lấy thúng úp voi, lúc trước Từ An thái

hậu không làm thái hậu, Đường gia bất quá cũng chỉ là một tiểu quan trong kinh thành, căn cơ không sâu, tất nhiên là không có bản sự lớn như vậy."

"Cho dù Đường Uyển Nhi ngày sau là muốn mượn phúc sinh con, cùng người chào hỏi trước, sau khi đứa nhỏ kia sinh ra, không phải cũng gọi người một tiếng mẫu hậu?" Trần lão phu nhân cúi đầu nói, Trần Mạn Nhu là lo lắng Đường Uyển Nhi sẽ ở trong khoảng thời gian này làm mấy chuyện xấu, nhưng là Trần lão phu nhân nói đều hiểu được, nhìn xa.

Nói một phen, coi như là giải lo âu cho Trần Mạn Nhu.

Sau đó, lão thái thái còn nói đến chuyện Ngưu Xuân Hoa: "Cửu vương gia nói là năm đó từng cùng Xuân Hoa gặp qua vài lần, lúc ấy tuổi còn nhỏ, cũng không kiêng dè, gặp nhiều hơn, cũng liền ghi tạc trong lòng, là thật tâm thích Xuân Hoa, cho nên mới muốn cho Xuân Hoa làm sủng phi, ngày sau hẳn nhất định xem Xuân Hoa như châu báu, sẽ không để cho Xuân Hoa chịu ủy khuất."

Trần Mạn Nhu cười nhạo: "Lời này cũng có thể tin? Nếu hẳn thật tâm thích Xuân Hoa, lúc trước thời điểm Hoàng thượng vì hẳn tuyển chính phi, hẳn tại sao không ra mặt nói đã có người trong lòng? Cho dù lạng lẽ nói với một mình Hoàng thượng, hoặc là một mình bẩm báo bản cung, khẳng định sẽ không làm hỏng thanh danh Xuân Hoa."

"Nhưng là hiện tại, hẳn có chính phi, lại để cho nữ tử âu yếm đành phải làm sủng phi, ta nhìn thế nào cũng không thấy là hẳn thích Xuân Hoa." Trần Mạn Nhu tổng kết, Trần lão phu nhân gật đầu: "Ta cũng nghĩ như vậy, chính là Cửu vương gia tốt xấu gì cũng là hoàng gia, cho dù hẳn không được Hoàng thượng coi trọng, cũng là huyết mạch hoàng gia, Xuân Hoa lại chỉ là dưỡng nữ Trần gia chúng ta, hiện tại Cửu vương gia nói ra, nguyên bản không có bao nhiêu người tới cửa cầu hôn, lúc này lại càng không có người."

Trần Mạn Nhu hơi hơi nhú mi, cũng không thể làm cho Xuân Hoa cả đời gả không đi.

Nghĩ nghĩ, Trần Mạn Nhu hỏi: "Vậ ý tứ Xuân Hoa thế nào?"

"Nàng chỉ nói ‘tề đại phi ngẫu’." Trên mặt Trần lão phu nhân lộ ra chút tươi cười hài lòng, Trần Mạn Nhu khẽ gật đầu, tiểu cô nương phẩm tính vẫn là không tệ, không bị phồn hoa phú quý che mờ mắt.

"Cửu vương gia rốt cuộc là muốn làm gì? Hiện tại Từ Ninh thái hậu cũng đã tạ thế nhiều năm ..." Trần Mạn Nhu thấp giọng nói thầm, Trần lão phu nhân thở dài, vẻ mặt đáng tiếc lắc đầu: "Cửu vương gia ước chừng là muốn giả ngây giả dại, lại ra hôn chiêu."

Nói xong, vỗ vỗ tay Trần Mạn Nhu: "Người không cần phải xen vào chuyện Cửu vương gia, tổ phụ người nói, Cửu vương gia không đáng lo. Về phần hôn sự của Xuân Hoa, phụ thân người ở biên quan bên kia tìm tốt lắm, qua vài ngày, Xuân Hoa sẽ sinh bệnh nặng, chúng ta sẽ đưa nàng về gia hương."

Nếu Trần gia đã có đối sách, tự nhiên Trần Mạn Nhu cũng sẽ không nghĩ nhiều.

"Hôn sự Cửu vương gia cùng Đại công chúa cũng không còn bao nhiêu thời gian, tuy rằng hiện tại người đem cung vụ phân ra ngoài, nhưng dù sao người cũng là mẹ cả của Đại công chúa, lại là chị dâu của Cửu vương gia, Từ An thái hậu luôn luôn mặc kệ chuyện này, đồ cưới, cùng với đồ dùng hôn lễ, người phải chú ý một ít, chớ để cho người phía dưới làm ra trò quỷ, xảy ra chuyện cũng là người là hoàng hậu chịu trách nhiệm."

Trần lão phu nhân lại dặn dò, Trần Mạn Nhu gật đầu đáp ứng: "Ta biết, đồ cưới của Đại công chúa, ta đã đưa đến chỗ Từ An thái hậu, chờ Từ An thái hậu xem qua, ta sẽ trực tiếp đưa cho Hoàng thượng, mà Cửu vương gia

bên kia, còn có đám người Thuần vương gia tọa trấn, ta bất quá cũng là cho Nội Vụ phủ chuẩn bị vài thứ, cũng không xảy ra chuyện gì."

"Cái này rất tốt, người cẩn thận mọi chuyện, chúng ta mới có thể yên tâm." Trần lão phu nhân vui mừng gật gật đầu: "Đúng rồi, sau khi người sinh Tiểu hoàng tử, nhân thủ Vĩnh Thọ cung nhất định là phải tăng thêm vài người, lúc trước mẫu thân người đưa vài người về, quay về ta đem danh sách đưa cho người."

Trần Mạn Nhu lại gật đầu, lão nhân gia thông minh sáng suốt, trải chuyện cũng nhiều, nói rất có đạo lý. Trần Mạn Nhu nghe nửa ngày, thực cảm thấy tâm tình tốt hơn không ít, rất nhiều chuyện chỉ cần đổi phương diện mà nhìn, kỳ thật đối với mình vẫn rất có lợi.

Tỷ như, thực chán ghét Đường Uyển Nhi, không có lúc nào là không làm Trần Mạn Nhu ngọt ngọt. Nhưng nguyên nhân vì có Đường Uyển Nhi tồn tại, cho nên hiện tại Từ An thái hậu càng phí nhiều tinh lực trên việc làm cho Đường Uyển Nhi sinh tiểu hoàng tử, tần suất làm Trần Mạn Nhu ngọt ngọt đã từ một ngày một lần biến thành ba ngày một lần, ngẫu nhiên là năm ngày một lần. Mà thời điểm nghiêm trọng, tỷ như nói Đường Uyển Nhi gây chuyện, vậy có thể là một tháng một lần.

Nhờ phúc Đường Uyển Nhi, Trần Mạn Nhu chỉ chống lại Từ An thái hậu, so với tiên hậu chống lại Từ Ninh Từ An hai ngọn núi to, qua ngày rất mỹ mãn.

HẬU CUNG MƯU SINH KẾ

Tiểu Nhiên Hoa Khai

www.dtv-ebook.com

Chương 200: Ưu Tư

Tiền bước Trần lão phu nhân, thần kinh đang buộc chặt của Trần Mạn Nhu mới xem như thả lỏng. Buổi tối Hoàng thượng đến đây, Trần Mạn Nhu đã điều chỉnh tốt tâm tình, tương đối vui vui vẻ vẻ, trên mặt còn mang theo tươi cười thoải mái khoái trá.

Hoàng thượng hơi nhíu mày: "Hôm nay tâm tình Mạn Nhu không tệ?"

"Uh, hôm nay thiếp gặp tổ mẫu, thấy lão nhân gia thân thể coi như là an khang, lại nghe nghe thấy đệ muội mang thai rất tốt, trong lòng thập phần cao hứng." Trần Mạn Nhu cũng không che giấu tâm tình tốt của mình, chỉ cười châm trà cho Hoàng thượng: "Đây là trà long tĩnh thiếp cho người chuẩn bị, Hoàng thượng ngày xưa thích nhất, thỉnh Hoàng thượng hân diện, xem tay nghề pha trà của thiếp có tiến bộ hay không?"

Sắc mặt Hoàng thượng cứng đờ, bưng ly trà nhìn Trần Mạn Nhu: "Đây là nước trà tự người nấu?"

Trần Mạn Nhu cười tủm tỉm gật gật đầu, Hoàng thượng nghĩ đến lúc trước mình uống qua nước trà Trần Mạn Nhu làm ra, nhất thời cảm thấy miệng phiếm khổ, nhưng là nhìn vẻ mặt Trần Mạn Nhu chờ đợi, lại nhìn nhìn gương mặt Trần Mạn Nhu hơi mang theo chút tái nhợt, cùng với bụng đã lộ rõ, lại nói không nên lời cự tuyệt.

Cười gượng hai tiếng, Hoàng thượng thực quyết đoán chuyển đề tài: "Qua mấy ngày chính là sinh nhật Tiểu tứ, năm nay là lần đầu tiên sinh nhật sau khi Tiểu tứ chuyển ra Vĩnh Thọ cung, ngày đó chúng ta làm gia yến?"

Tiểu tứ là đích tử, tất nhiên là cùng các hoàng tử khác không đồng dạng. Huống hồ, mẫu hậu của đích tử thực sự được mình thích, Hoàng thượng tự nhiên là vui lòng cho mặt mũi.

"Hoàng thượng quan ái Tiểu tứ, thiếp thật cao hứng, chính là, Tiểu tứ đã cầu thiếp một ân điển, thiếp cũng đã đáp ứng cầu tình với Hoàng thượng đâu." Trần Mạn Nhu vội vàng chối từ, nàng cũng không muốn con trai mình bị đẩy lên nơi đầu sóng ngọn gió.

"Nga, ân điển gì?" Hoàng thượng hơi có chút kinh ngạc hỏi, Trần Mạn Nhu thở dài: "Đứa nhỏ đã lớn, có tiểu đồng bọn của mình, tâm tâm niệm niệm cùng tiểu đồng bọn đi ra ngoài đi chơi đâu."

"Đi ra ngoài? Xuất cung?" Hoàng thượng lập tức đã nói đến điểm mấu chốt, Trần Mạn Nhu gật gật đầu, cười tiến đến bên người Hoàng thượng, ôm cánh tay hân hoan: "Hoàng thượng, thật vất vả Tiểu tứ mới cầu thiếp một việc, Hoàng thượng đáp ứng đi."

Hoàng thượng cười niết hai má Trần Mạn Nhu: "Hắn tại sao không tự mình đến cầu trẫm?"

"Hoàng thượng ngài chính sự bận rộn thôi." Trần Mạn Nhu cười nói, Hoàng thượng lắc đầu: "Hắn cầu người, người lại đến cầu trẫm, lúc này thì không biết là trẫm chính sự bận rộn?"

Trần Mạn Nhu nghiêng đầu ở trên gương mặt Hoàng thượng hôn một cái, sắc mặt ửng đỏ lắc đầu: "Tự nhiên không phải, cái gọi là nghiêm phụ tử mẫu, Tiểu tứ tự nhiên là muốn đến cầu từ mẫu là thiếp trước, sau đó thiếp đáp ứng rồi, Hoàng thượng ngài bên này sẽ không khó làm."

"Hoàng thượng, đáp ứng đi, Tiểu tứ lớn như vậy, còn chưa có xuất cung qua đâu, hôm kia còn hỏi ta một cái trứng gà mười đồng tiền thực rẻ, vì sao ta sẽ xử trí người chọn mua đâu." Trần Mạn Nhu làm nũng nói, Hoàng thượng nghĩ nghĩ, liền gật đầu đáp: "Được rồi, trẫm đáp ứng rồi, chính là

nhân thủ phải an bài thêm vài người, quay đầu trầm lại an bài cho hần vài thị vệ, hần định chọn ai đi cùng?"

Tiểu tứ đã đến Nam Tam sở ở, cho nên thị vệ bên người, cũng là sớm chọn lựa tốt, dựa theo tuổi hiện tại của hần, bên người hần cũng có mười hai thị vệ, ba người chân chạy đi theo bên người hần.

Nhân thủ như vậy, ở trong cung là thực đủ dùng, nhưng xuất cung, có chút không đủ nhìn.

Trần Mạn Nhu thật cao hứng Hoàng thượng tiếp nhận chuyện này, chỉ cười khanh khách nói: "Cùng hai thư đồng của hần cùng đi, lúc trước Hoằng Côn cũng muốn đi theo, chính là rốt cuộc Hoằng Côn còn nhỏ tuổi, Thành phi cũng có chút lo lắng, cho nên cũng chỉ có Tiểu tứ cùng thư đồng của hần."

Hoằng Côn năm nay tám tuổi, tháng giêng vừa chuyển đến Nam Tam sở, bây giờ còn ở trong thời kỳ thích ứng, Thành phi luôn luôn rất thương yêu đứa nhỏ này, canh chừng giống như mắt mình vậy, tự nhiên là lo lắng để cho Hoằng Côn đi theo xuất cung.

Vài người còn lại, Nhị hoàng tử Hoằng Húc luôn cùng Tiểu tứ không quá thân cận, Tam hoàng tử Hoằng Hạo bởi vì Từ An thái hậu hiện tại có chút không thể chiếu cố, cho nên hơi có chút hướng nội, không thích cùng các hoàng tử khác kết giao, Ngũ hoàng tử Hoằng Côn bởi vì tuổi nhỏ không thể đi, Lục hoàng tử Hoằng Hân cùng Thất hoàng tử Hoằng Dịch tự nhiên cũng không thể đi.

Hoàng thượng gật đầu tỏ vẻ hiểu được, chờ Tiểu tứ tan học đến đây, lại khảo sát công khóa hần hai câu, thẳng đến lúc cửa cung sắp lặc thược, mới mang theo Lưu Thành cùng nhau hồi Càn Thanh cung.

Sau đó, ngày hôm sau, Trần Mạn Nhu lại nghe đến một tin tức thật tệ —— Đường Uyển Nhi đón cô nương Bùi gia vào cung ở lại. Cô nương Bùi

gia kia, là thứ nữ Bùi gia, Bùi gia phu nhân luôn luôn thực không thích thứ nữ này, cho nên cho tới nay thứ nữ này ở Bùi gia đều là người vô hình.

Lần này, Bùi gia ở trong án kiện mua bán mạng người gặp một lần té ngã thất nặng, tuy rằng không tới nỗi xét nhà diệt tộc, nhưng là chức quan trên thân nam nhân toàn bộ bị cách đi, nếu không phải vẫn là quan hệ thông gia cùng Đường gia, đã sớm bị người đuổi ra kinh thành.

Thật sự không có biện pháp, Bùi phu nhân mới nghĩ đến thứ nữ của mình, mặc kệ là vào cung hay là làm thiếp cho người ta, chỉ cần Bùi gia có thể mượn sức một phen là được.

Đường Uyển Nhi cũng không biết là tâm lý gì, liền cứ như vậy đem Bùi gia cô nương đón vào cung, mà Từ An bên kia, cư nhiên không phản đối.

Trần Mạn Nhu có một cái ý niệm ghê tởm trong đầu, ý niệm thứ hai trong đầu chính là Đường Uyển Nhi này, thật đúng là một nhân tài, đối người khác ngoan không tính là cái gì, đối bản thân ngoan, mới thật là nhân tài. Sau đó, Trần Mạn Nhu liền liên tưởng đến ngày đó Đường Uyển Nhi, nháy mắt kinh ngạc một chút, chẳng lẽ, Đường Uyển Nhi này thật sự tính mượn phúc sinh con?

Chính là, rốt cuộc nàng làm sao mà biết mình không thể sinh đứa nhỏ? Nàng bây giờ còn chưa đến hai mươi tuổi, sớm như vậy hạ kết luận, không khỏi có chút quá nóng vội đi? Hay là, trong tay nàng có căn cứ chính xác, thuyết minh rằng nàng đã không thể sinh đứa nhỏ?

Bất quá, bởi vì Trần gia lão thái thái giáo dục, chuyện này bất quá cũng là dừng lại trong lòng Trần Mạn Nhu thời gian một nén nhang, sau đó liền biến mất vô tung vô ảnh. Mặc kệ Đường Uyển Nhi cùng Bùi gia cô nương có thể thành công hay không, cùng nàng đều không có quan hệ nhiều.

Cho dù là thành công, bất quá cũng là hậu cung nhiều thêm một nữ nhân, làm sao cũng không thể lập tức xử lý hoàng hậu nàng, sau đó nhảy lên trở

thành tân hoàng hậu. Cho dù là tương lai Bùi gia cô nương này thật sự sinh ra đứa nhỏ, có phải hoàng tử hay không còn không nhất định đâu, giống như Huệ phi, liên tục sinh hai công chúa, nhân phẩm rất là không tệ.

Được rồi, cho dù là nhân phẩm Bùi gia cô nương rất tốt, lập tức liền sinh ra tiểu hoàng tử, nhưng là có thể nuôi lớn hay không vẫn là một chuyện khác đâu.

Cho dù là nuôi lớn, lúc ấy Tiểu tử cũng đã trưởng thành, hẳn cũng không thể tạo thành uy hiếp.

Nếu không thành công, đó lại cùng Trần Mạn Nhu không có quan hệ gì.

Vì thế, Trần Mạn Nhu hoàn toàn xem là việc không đáng lo, dễ dàng phê chuẩn thỉnh cầu Bùi gia cô nương vào cung ở lại, sau đó tiếp tục dễ dàng ở trong Vĩnh Thọ cung của mình dưỡng thai.

Nhưng là Trần Mạn Nhu không nghĩ tới, nàng không muốn gây chuyện, chuyện này lại muốn chọc nàng. Đường Uyển Nhi cư nhiên mang theo Bùi cô nương kia đến thỉnh an!

Trần Mạn Nhu dừng một chút, phân phó Lập Xuân: "Nói bản cung thân mình không thoải mái, Hoàng thượng hạ lệnh để cho bản cung tĩnh dưỡng, không gặp người. Cho Đường chiêu dung hảo hảo chiêu đãi Bùi gia cô nương, hậu cung có rất nhiều địa phương không thể tùy ý đi loạn, nói cho Đường chiêu dung chú ý chút."

Lập Xuân cười đi truyền lời, trở về vẻ mặt méo mó: "Nương nương ngài không phát hiện sắc mặt Bùi cô nương kia, quả thực giống như đáy nồi. Sắc mặt Đường chiêu dung cũng không tốt, bất quá, coi như che giấu tốt."

Trần Mạn Nhu cũng không khách khí, cơ hồ xem như là cảnh cáo, sắc mặt Bùi gia cô nương có thể tốt mới lạ.

Vài ngày tiếp theo, Trần Mạn Nhu thường thường nghe thấy các loại tin tức. Tỷ như nói, Hoàng thượng ở Ngự Hoa viên ngẫu ngộ Bùi gia cô nương, Hoàng thượng khen ngợi Bùi gia cô nương văn chương rất tốt, Hoàng thượng ban cho Bùi gia cô nương một số thứ.

Sau khi nghe năm sáu ngày, Trần Mạn Nhu rốt cục bắt đầu hoài nghi, tin tức này, có phải quá thường xuyên hay không?

Nói thật, nàng vẫn có chút hiểu Hoàng thượng người này, không háo sắc, thực cần chính. Bùi gia cô nương không nổi bật, luận hiền lành, ngưỡng ngùng, không nhìn ra. Luận văn chương, trước có Dương quý phi, sau có Phó phi Thường mỹ nhân. Luận dáng người, cho dù là Đức phi vẫn không tấn vị dáng người cũng tốt hơn nàng, Bùi gia cô nương kia thân mình ngây ngô so ra thật tình kém hơn. Luận ngây ngô, trong cung có mấy mỹ nhân tiểu nghi phân vị thấp, càng ngây ngô.

Cho nên, Hoàng thượng là khẳng định sẽ không sinh ra tâm tư gì với Bùi gia cô nương. Ở Ngự Hoa viên gặp là có khả năng, Hoàng thượng một ngày phải qua Ngự Hoa viên hai lần đâu. Tán thưởng ban thưởng cái gì, cũng có khả năng, thời gian trước Hoàng thượng gặp tiểu cô nương mấy nhà, cũng ban thưởng.

Chân tướng sự tình thực có khả năng đặc biệt nhỏ, nhưng là rơi vào tai nàng liền biến vị.

Như vậy, Đường Uyển Nhi truyền mấy tin tức này là vì cái gì?

Trần Mạn Nhu có chút không rõ, nhưng rất nhanh nàng liền hiểu được. Bởi vì Lý ngự y đến bắt mạch, nói nói mấy câu: "Nương nương lần này mang thai không tốt, lại suy nghĩ quá độ, đối với đứa nhỏ trong bụng không tốt, vì thần mở phương thuốc an thần dưỡng thai, nương nương dùng vài lần."

Chần chừ một lát, Lý ngự y còn nói thêm: "Chuyện nương nương suy nghĩ nếu không quan trọng, không bằng chờ hài tử sinh ra rồi lại nghĩ tiếp." Không có biện pháp, sau khi trải qua sự kiện đem Tứ hoàng tử điện hạ xuất cung, hần đã hoàn toàn lên thuyền của Hoàng hậu, nếu đã là tâm phúc của Hoàng hậu, thật nên nhắc nhở thì phải nhắc nhở.

Đỡ cho trong tương lai, Hoàng hậu không hay ho, ngự y như hần cũng không hay ho theo.

"Đa tạ Lý ngự y, bỗng nhiên bản cung cảm thấy, suy nghĩ nhiều cũng không phải chuyện tốt, cho nên cũng vừa ra quyết định, không thềm nghĩ chuyện này nữa." Trần Mạn Nhu cười đáp, trong lòng rất buồn bực, ước nguyện ban đầu của Đường Uyển Nhi, ước chừng chính là như thế đi?

Vốn mang thai không tốt, hơn nữa ưu tư quá độ, có thể bình an sinh hạ đứa nhỏ hay không, thật đúng là khó nói. Nếu ở thời điểm mình sinh đứa nhỏ lại động tay chân một chút, nhất định là một xác hai mạng.

Mình cũng quá ngốc, một cái trông đơn giản như vậy, mình cư nhiên còn ngốc hồ hồ chui vào! Đường Uyển Nhi quả nhiên không phải người đơn giản, kế sách rõ ràng như vậy, mình thế nhưng tới lúc này mới nhìn ra!

May mắn, lúc trước thời điểm tổ mẫu tiến cung khuyên bảo mình, mà mấy ngày trước cũng không quá đem chuyện Bùi gia cô nương để trong lòng. Nếu đổi thành người tâm ghen tị nặng một chút, chỉ sợ, lúc này đứa nhỏ cũng không nhất định còn ở trong bụng.

Trần Mạn Nhu phần hận trong chốc lát, trong lòng càng đề cao vài phần cảnh giác với Đường Uyển Nhi. Lấy sự thông minh của Đường Uyển Nhi, mục đích ngoài mặt, có khả năng chỉ là một phần kế hoạch, nói không chừng Đường Uyển Nhi đang bày độc kế nhất tiễn tam điêu hoặc là nhất tiễn tứ điêu đâu, mình phải nghĩ một biện pháp nhất lao vĩnh dật mới được.

Bằng không phòng bị mỗi ngày như vậy, thật đúng kế hoạch của Đường Uyển Nhi. Bất quá, coi như là từ bên cạnh đạt tới mục đích của Đường Uyển Nhi? Trần Mạn Nhu suy nghĩ thật kỹ, quả nhiên đủ ngoan, không nghĩ tới khả năng bị giết chết, suy nghĩ cũng có khả năng bị giết chết.

HẬU CUNG MƯU SINH KẾ

Tiểu Nhiên Hoa Khai

www.dtv-ebook.com

Chương 201: Khó Sinh

Trần Mạn Nhu suy nghĩ một ngày, rốt cục nghĩ được một biện pháp thực ổn thỏa. Tìm người mời Hoàng thượng tới, Trần Mạn Nhu nói ra ý nghĩ của mình —— gần đây thân mình Hoàng thái hậu luôn không tốt, cho nên muốn tìm vài người vì Hoàng thái hậu sao chép kinh phật.

Đường Uyển Nhi là chất nữ Từ An thái hậu, nhiệm vụ quang vinh mà vĩ đại này, tự nhiên là có một phần cho Đường Uyển Nhi. Nếu Đường Uyển Nhi muốn sao chép kinh Phật, tự nhiên là không thể để cho Bùi gia cô nương ở một bên chép cùng, cho nên, Bùi gia cô nương lập tức bị trục xuất ra cung.

Hoàng thượng bí hiểm nhìn Trần Mạn Nhu, thấy Trần Mạn Nhu có chút chột dạ, mới cười gật đầu đáp: "Ban đầu trầm nghĩ, hai năm nay thân mình Thái hậu có chút không tốt, có thể là phong thủy trong cung có thay đổi, đang định thỉnh vài đại sư vào cung làm một tràng cúng bái hành lễ. Nếu Mạn Nhu có chủ ý tốt như vậy, cũng không cần thỉnh đại sư. Chỉ để cho Đường chiêu dung các nàng sao chép kinh phật, sau đó đưa đến Pháp Hoa tự, thỉnh cao tăng khai quang, sau đó thỉnh trở về cung phụng là được."

Trần Mạn Nhu cười gật gật đầu: "Uh, thiếp cảm thấy, vì Thái hậu nương nương cầu phúc, Đường chiêu dung các nàng khẳng định là rất thích ý, ngày thường, mấy người Đường chiêu dung cũng thực hiếu kính Thái Hậu nương nương, chính là Thái hậu nương nương bên kia..."

Hoàng thượng cười gật gật đầu: "Người không cần lo lắng, Thái hậu nơi đó, đều có trầm đi nói, người chỉ cần an tâm dưỡng thai, ngày khác sinh

cho trăm một hoàng tử không công mập mạp là được, thông minh đáng yêu giống Tiểu tử."

Mặt Trần Mạn Nhu đỏ lên, không nói tiếp, vạn nhất sinh ra tiểu công chúa, làm giống như mẹ ruột là nàng.

Chờ từ Vĩnh Thọ cung đi ra, Hoàng thượng trực tiếp đi Từ An cung. Sau đó, thánh chỉ liền ban ra, bởi vì cầu phúc cho Thái Hậu nương nương, các cung phi, đều phải bắt đầu sao chép kinh phật, mỗi người ít nhất sao chép một trăm cuốn, sao chép nhiều hơn thì có thưởng, thì Hoàng thượng chưa nói hậu quả sao chép thiếu, cũng không ai dám hỏi.

Vì bảo đảm kinh phật không sẽ xuất hiện chữ sai hoặc là vết bẩn, thậm chí Hoàng thượng còn nói, ngẫu nhiên sẽ kiểm tra thí điểm, nếu không hề có tâm cung kính, hừ hừ.

Rốt cục Trần Mạn Nhu thở dài nhẹ nhõm một hơi, hiện tại nàng vừa không cần đi thỉnh an, cũng không cần được người thỉnh an, lại càng không cần thường thường nghe Đường Uyển Nhi các nàng truyền một ít tin tức đến đây. Cho dù lúc này muốn đến Ngự Hoa viên đi dạo một chút, trên cơ bản cũng sẽ không có đại sự gì.

Bởi vì, tất cả cung phi đều bận rộn sao chép kinh phật. Tuy rằng Hoàng thượng nói, chỉ cần một trăm cuốn là được, nhưng là, Hoàng thượng cũng nói, vượt qua thì có thưởng. Cho dù là không có thưởng, vì ở trước mặt Hoàng thượng cùng Thái hậu có ấn tượng tốt, các nàng cũng phải vượt qua a.

Được rồi, cho dù các nàng không cần này phần thưởng, không cần Hoàng thượng cùng Thái hậu có ấn tượng tốt, nhưng là người khác đều càng nhiều càng tốt, người chỉ sao chép một trăm cuốn thì không viết tiếp, cái đó không riêng gì không có ấn tượng tốt liền xong việc.

Ngày thứ thái, cũng bất quá là Trần Mạn Nhu tinh thần tốt một chút, mang thai cũng o không tốt lên, bởi vì mùa hè đến.

Để ít bồn bằng Trần Mạn Nhu không thoải mái, để nhiều bồn bằng thì sợ đứa nhỏ không thoải mái, ngăn ngủi mấy tháng, Trần Mạn Nhu gây một vòng lớn. Hiện tại Hoàng thượng mỗi ngày đều tới Vĩnh Thọ cung chuyển một vòng, ánh mắt nhìn Trần Mạn Nhu bụng rất mang theo vài phần lo lắng.

Rốt cục nhìn đến tháng mười, thời tiết bắt đầu chậm rãi mát mẻ lên, Trần Mạn Nhu lại có phiền não mới rồi —— toàn thân phù thũng, ấn một ngón tay xuống, trên người sẽ xuất hiện một cái hố, hơn nữa ngày mới có thể khôi phục lại, làn da cũng trở nên trong suốt, không phải làn da quá tốt, mà là nhiều nước.

Trần Mạn Nhu đi lại hai bước, trên người liền đau lợi hại. Nhưng là không đi động, bụng quá lớn, lại lo lắng thời điểm sinh sản có nguy hiểm. Tiểu nữ lúc này hoàn toàn không ly khai bên người Trần Mạn Nhu, Trần Mạn Nhu đi đến đâu, nàng liền theo tới đó.

Mà Tiểu tử, cũng mỗi ngày lui tới giữa Sùng Văn quán cùng Vĩnh Thọ cung. Không đến thời điểm lạc thực, hẳn sẽ không rời Nam Tam sở.

Số lần Trần lão phu nhân đệ bài tử cũng càng nhiều, ở dưới sự lo lắng của một đám người, Trần Mạn Nhu sinh non. Nguyên bản dự tính ngày sinh là tháng mười một, đến cuối tháng mười, lại bỗng nhiên phát động.

Ngày đó, còn vừa vặn là ngày đầu tiên vạn thọ tiết.

Hoàng thượng đang nhận bách quan triều bái, nghe Minh tổng quản thông báo xong, ngay cả bách quan triều bái sau thịnh yến cũng không để ý, xoay người liền đi hướng Vĩnh Thọ cung. Trần Mạn Nhu đã được đỡ đến phòng sinh, bên ngoài có bốn đại nha hoàn canh giữ, bên trong còn có bốn

đại nha hoàn, mặt khác còn có bà đỡ cùng ma ma đỡ đẻ Trần Mạn Nhu sớm chuẩn bị tốt, ngay cả Lý ngự y đều đã công thù thuốc thủ ở bên ngoài.

"Thế nào? Hoàng hậu tốt không?" Hoàng thượng vọt vào đến liền hỏi, Lý ngự y vội vàng đứng dậy, còn chưa hành lễ đã bị Hoàng thượng bắt cánh tay: "Không phải nói còn một tháng nữa sao? Tại sao hiện tại đã bắt đầu phát động? Hoàng hậu có bị thương hay không?"

"Hồi Hoàng thượng, Hoàng hậu nương nương cũng không lo ngại, lúc trước vì thần bắt mạch cho Hoàng hậu nương nương, Hoàng hậu nương nương là vì thai nhi quá lớn, lúc này cơ thể người mẹ không chịu nổi, cho nên mới sinh non, cũng không phải nhân tố bên ngoài."

Lý ngự y vội vàng nói, nhưng là lời vừa ra khỏi miệng, liền thấy Hoàng thượng càng khẩn trương: "Thai nhi quá lớn?"

Nguyên bản Hoàng thượng cũng không biết thai nhi quá lớn đại biểu cho ý tứ gì, nhưng là, trong khoảng thời gian này hẳn là mỗi ngày đều đến Vĩnh Thọ cung, nghe nhiều hơn, tự nhiên cũng biết, thai nhi quá lớn, đối phụ nữ có thai mà nói, cũng không phải là một chuyện tốt.

Đối mặt với Hoàng thượng mặt đen cùng áp suất thấp, Lý ngự y cũng chỉ có thể chọn lời dễ nghe: "Hoàng hậu nương nương ngày xưa thân mình rất tốt, hẳn là sẽ không gặp chuyện không may."

Hoàng thượng đang định nói gì đó, đột nhiên nghe thấy thanh âm Tiểu tứ: "Phụ hoàng, mẫu hậu đâu? Mẫu hậu thế nào?"

"Người tại sao trở lại?" Hoàng thượng nhăn mặt nhíu mày, trên mặt Tiểu tứ còn mang theo lo lo lắng lắng, thuận miệng nói: "Ta nghe bọn hắc nói mẫu hậu muốn sinh, cho nên liền cùng tiên sinh xin nghỉ, mẫu hậu hiện tại thế nào? Có thể có nguy hiểm?"

Hoàng thượng chưa kịp trả lời, chợt nghe bên cạnh truyền đến tiếng khóc ô ô ô: "Ta muốn mẫu hậu, ô ô, mẫu hậu, có phải mẫu hậu sinh bệnh hay không? Mẫu hậu đâu? Ta muốn mẫu hậu?"

Hoàng thượng giận dữ: "Ai để cho Ngũ công chúa tới đây? Vú nương đâu? Giáo đường ma ma đâu?"

Vài ma ma nhanh chóng vọt lại đây, một người kéo Ngũ công chúa đi, một người nhanh chóng bồi tội, Hoàng thượng còn muốn phát hỏa, Tiểu tứ lại khoát tay nói: "Các người còn không nhanh đem Ngũ công chúa đưa trở về? Chẳng lẽ còn muốn ở chỗ này chờ?"

Tiểu ngũ tránh tay vú nương lại đây ôm chân Tiểu tứ: "Ta không đi, ca ca, ta muốn nhìn mẫu hậu, mẫu hậu làm sao vậy? Có phải mẫu hậu sinh bệnh hay không?"

Tiểu tứ đưa tay nhu đầu nàng: "Mẫu hậu không phải sinh bệnh, là tiểu đệ đệ muốn ra, mẫu hậu ở trong phòng đâu, người đi về chờ trước được không? Ăn một bữa cơm, ngủ một chút, chờ người tỉnh lại, có thể thấy mẫu hậu cùng tiểu đệ đệ."

Tiểu ngũ không muốn, vừa vặn trong phòng truyền đến một tiếng la thê lương tiếng, thân mình Tiểu ngũ run run, làm sắc mặt Tiểu tứ cũng trắng vài phần. Hoàng thượng vội vàng đưa tay bế Tiểu ngũ: "Tiểu ngũ đừng sợ, người đi về ngủ trước được không? Phụ hoàng cam đoan, mẫu hậu người nhất định sẽ không có việc gì, đợi lát nữa người có thể nhiều tiểu đệ đệ."

Giỗ liên tục rồi khuyển, cuối cùng thêm vú nương nài ép lôi kéo, rốt cục đem Tiểu ngũ đưa đi. Hoàng thượng nguyên bản cũng định đem Tiểu tứ đưa đi, dù sao Tiểu tứ cũng còn chưa đến mười tuổi, tiếng kêu của Hoàng hậu trong phòng lại rất thê lương, vạn nhất làm cho Tiểu tứ có bóng ma tâm lý, chỉ sợ ngày sau phương diện con nối dõi của Tiểu tứ sẽ không thuận lợi.

Chính là Tiểu tứ có vẻ quật cường, lại xuất ra hiếu đạo, nói phải biết mẫu hậu sinh đứa nhỏ có bao nhiêu đau đớn, ngày sau mới có thể càng hiếu thuận mẫu hậu, nói như vậy, Hoàng thượng cũng không dám làm cho Tiểu tứ đi.

Hai người liên canh giữ ở cửa, Hoàng thượng từ bên trái đi đến bên phải, Tiểu tứ từ bên phải đi đến bên trái, đụng cùng một chỗ, Hoàng thượng cúi đầu nhìn một cái, Tiểu tứ xoa xoa đầu, sau đó tiếp theo đều tự xoay quanh.

"Ngự y, đã một canh giờ, rốt cuộc khi nào thì Hoàng hậu có thể sinh?" Hoàng thượng rất táo bạo, Lý ngự y rất bất đắc dĩ: "Hoàng thượng, ngày xưa thân mình nương nương rất tốt, nhất định sẽ không có chuyện gì, ngài đợi chút, vi thần lại viết phương thuốc."

Viết cũng vô dụng, lúc này cũng không có bắt mạch, Lý ngự y cũng chỉ có thể bằng kinh nghiệm viết phương thuốc đỡ đẻ, hoặc là viết phương thuốc ôn hòa bổ dưỡng, lấy qua cũng sẽ không có người nấu thuốc. Lúc này, tiểu phòng bếp chỉ còn có hai đại cung nữ mắt cũng không chớp nhìn chăm chăm ấm thuốc đậu, thuốc nấu bên trong đến thời điểm mấu chốt mới có thể dùng là cứu mạng, sao có thể có thể để những dược liệu bình thường đó chiếm được lộ.

Huống chi, sản phụ sinh hài tử sinh trong một hai canh giờ, đó hoàn toàn là chuyện nhỏ a, sinh một hai ngày mới có thể gọi là khó sinh.

Bất quá, lời này Lý ngự y không dám nói, lúc này sắc mặt Hoàng thượng đã đủ khó coi.

Nhưng là Lý ngự y không nghĩ tới, mình thực sự có tiềm chất miệng qua đen. Tahi này của Trần Mạn Nhu, thời gian một ngày thật đúng là không sinh được. Đến rạng sáng ngày hôm sau, phải vào triều sớm, thanh âm trong phòng sinh cũng dần dần thấp đi, đứa nhỏ còn chưa có sinh ra.

Hoàng thượng không nhúc nhích, hai ngày này không cần vào triều. Từ An thái hậu bên kia cũng chờ không được, nàng không thích Trần Mạn Nhu, hơn nữa Trần Mạn Nhu làm cho nữ nhân toàn hậu cung đều sao chép kinh phạt, giảm bớt số lần thị tẩm của Đường Uyển Nhi, Từ An thái hậu hoàn toàn không tính lại đây giữ Trần Mạn Nhu sinh đứa nhỏ.

Nhưng là, lần này nàng không thể không đến, bởi vì Hoàng hậu khó sinh. Nàng vẫn tương đối quan tâm cục thịt trong bụng Hoàng hậu, càng không thể truyền ra tin tức không quan tâm con dâu, trọng yếu nhất là, Hoàng thượng cũng đã chết một hoàng hậu, lần này lại chết, khó tránh khỏi sẽ có lời đồn không dễ nghe truyền ra, vì thanh danh con, nàng cũng phải lại đây nhìn một cái.

Không phải không nghĩ tới một lần giải quyết Hoàng hậu cùng đứa nhỏ trong bụng nàng, nhưng là, hiện tại phân vị Đường Uyển Nhi rất thấp, hoàng hậu có chết cũng không tới phiên Đường Uyển Nhi, cho nên, Từ An thái hậu chỉ có thể tới Vĩnh Thọ cung.

"Hoàng hậu thế nào?" Ánh mắt Hoàng thượng đỏ bừng, lớn tiếng hỏi, Lập Xuân bưng bồn nước đi ra vội vàng hành lễ: "Nương nương lúc này có chút chống đỡ không được, cầu Hoàng thượng cứu mạng!"

Từ An thái hậu vội vàng nói: "Ai gia nơi đó còn có một cây sâm núi trăm năm, nhanh lấy lại đây cho Hoàng hậu dùng."

Hoàng thượng cũng lập tức nghĩ tới, lập tức quay đầu phân phó: "Lưu Thành, đi đem nhân sâm trong tư khố của trăm lấy lại đây."

Lưu Thành cũng không hỏi cụ thể, chạy vội đi Càn Thanh cung mở tư khố. Tiểu tử dụi mắt, lau mắt, ngẩng đầu nhìn Hoàng thượng: "Phụ hoàng, mẫu hậu sẽ không có việc gì đúng không? Mẫu hậu khẳng định luyện tiệc ta cùng Tiểu ngũ, cũng luyện tiệc phụ hoàng, cho nên mẫu hậu nhất định sẽ hảo hảo đúng không?"

Hoàng thượng xoa xoa đầu Tiểu tử, nửa ngày mới dùng sức gật gật đầu:
"Đúng, mẫu hậu người khẳng định sẽ luyện tiếc của chúng ta, nàng nhất
định sẽ không có việc gì!"

HẬU CUNG MƯU SINH KẾ

Tiểu Nhiên Hoa Khai

www.dtv-ebook.com

Chương 202: Xuất Huyết

"Hoàng thượng, Hoàng hậu nương nương khó sinh, nô tỳ làm hết sức, chỉ có thể bảo trụ một người, xin hỏi Hoàng thượng..." Bà đỡ vội vã đi ra hành lễ, đập đầu trên mặt đất, thanh âm hoảng sợ hỏi, sắc mặt Hoàng thượng trắng nhợt, thân mình chao đảo.

Tất cả mọi người im lặng xuống, một lát sau, đột nhiên nghe thấy tiếng la của Tiểu tứ: "Ta muốn mẫu hậu! Phụ hoàng, ta muốn mẫu hậu!"

Sắc mặt Từ An thái hậu trầm xuống: "Ồ nháo! Đó là đích tử của Hoàng thượng!"

Ánh mắt Tiểu tứ đều hồng nhìn Từ An thái hậu, trong lòng Từ An thái hậu nhất thời hư không, lại không nói ra được. Tất cả mọi người nhìn Hoàng thượng, ngón tay Hoàng thượng khẽ run, hơn nửa ngày nói không nên lời, bà đỡ nhịn không được thúc dục: "Hoàng thượng?"

Lúc này Hoàng thượng mới như là bị bừng tỉnh, dừng một chút, trên mặt hiện lên kiên định: "Bảo vệ người lớn!"

"Hoàng thượng hồ đồ!" Từ An thái hậu nhíu mày, Hoàng thượng quay đầu nhìn xem Từ An thái hậu, đưa tay nhu đầu Tiểu tứ: "Trẫm đã có đích tử, hưởng hồ, trẫm có bảy đứa con trai."

Vài cung nữ canh giữ bên ngoài nghe xong lời Hoàng thượng, chỉ cảm thấy trong lòng buông lỏng, Lập Xuân vội vàng đi vào, lúc này tinh thần Trần Mạn Nhu đã có chút không rõ ràng lắm. Bà đỡ hoang mang rối loạn vây quanh bên người Trần Mạn Nhu, một bà đỡ ngẩng đầu nhìn Lập Xuân:

"Cô nương, làm cho Hoàng hậu nương nương tỉnh lại mới được, nếu là Hoàng hậu nương nương không tỉnh lại, chỉ sợ..."

Không riêng gì đứa nhỏ, ngay cả người lớn cũng không bảo đảm.

Lập Xuân khẽ cắn môi, ra dấu liếc mắt nhìn Lập Hạ một cái, Lập Hạ đi đến cạy mở miệng Trần Mạn Nhu miệng, Lập Xuân vừa đổ một bát súp vào trong, vừa nói nhỏ: "Nương nương, ngài nhanh chóng tỉnh lại đi, Hoàng thượng nói, muốn bảo vệ người lớn, nếu ngài không tỉnh lại, tiểu hoàng tử có thể không bảo đảm."

Lập Thu ở bên cạnh ấn nhân trung Trần Mạn Nhu, rốt cục đem người cứu tỉnh. Trần Mạn Nhu ngẩng đầu, chỉ cảm thấy thân mình như sắp bay lên, mơ mơ hồ hồ nghe thấy Lập Xuân, cảm thấy nhất thời giật mình, thân mình liền trầm trầm.

"Hoàng thượng nói, bảo vệ người lớn?" Thanh âm Trần Mạn Nhu gần như nghe không thấy, may mắn Lập Xuân vẫn chú ý Trần Mạn Nhu, nhìn khẩu hình cũng có thể nhìn ra được, vội vàng gật đầu: "Nương nương, ngài nên kiên trì chịu đựng, lúc này Lý ngự y đã mở phương thuốc, phòng bếp đang nấu thuốc, nếu lúc ấy ngài còn không có chống đỡ được, tiểu hoàng tử có thể..."

Đến lúc đó Trần Mạn Nhu phải uống xong thuốc kia, tiểu hoàng tử liền không bảo đảm.

Chưa hết lời, Trần Mạn Nhu đoán cũng có thể đoán ra vài phần. Nhất thời nghĩ đến hài tử của mình có khả năng không bảo đảm, cơ thể kiệt lực, bỗng nhiên liền có thêm vài phần lực lượng. Lúc này lại đột nhiên nghe thấy tiếng khóc kêu của Tiểu tử cùng tiếng kêu của Tiểu nữ bên ngoài, Trần Mạn Nhu nghĩ đến hậu quả mình không qua nổi một cửa này, trên người lạnh lùng, bỗng nhiên liền thêm vài phần dũng khí.

Cứng rắn chống đỡ không cho mình nhắm mắt lại, Trần Mạn Nhu nghiêng đầu nhìn bà đỡ: "Lại đến! Nhất định phải bảo trụ đứa nhỏ!"

Bà đỡ cũng am hiểu sâu lực lượng tinh thần vĩ đại, vừa ở bên cạnh liên miên căn nhắc nói tiểu hoàng tử mau ra đây, làm cho Trần Mạn Nhu nghĩ đến Tứ hoàng tử cùng Ngũ công chúa ở bên ngoài, vừa có kỹ xảo nhu bụng Trần Mạn Nhu.

Đã qua hơn một ngày, nước ối đã chảy khô, nếu thật sự cứ như vậy, đến lúc đó nói không chừng sẽ là một xác hai mạng. Cho nên, nhất định phải đem đứa nhỏ sinh ra.

Trần Mạn Nhu cho Lập Xuân lại lấy đến mấy miếng sâm, trong miệng ngâm thượng hai miếng, đang chuẩn bị phát động, bỗng nhiên nghĩ đến cái gì, lại bảo Lập Thu đến đây, để cho nàng cầm châm đâm vào trên ngón tay mình, kiên quyết không thể lại mê.

"Nường nường, dùng sức, đã thấy đầu." Bà đỡ ở một bên kêu, một người khác tiếp tục nhu bụng.

Tần suất chuyển động của Hoàng thượng ở bên ngoài cũng đề cao, Tiểu tử đeo ở phía dưới cửa sổ, dùng sức hướng vào bên trong kêu: "Mẫu hậu, người không thể bỏ lại chúng ta, còn có tiểu đệ đệ, mẫu hậu người tỉnh tỉnh, mẫu hậu, người đáp ứng con, làm cho con một kiện y phục đâu, mẫu hậu người không thể nuốt lời a."

Tiểu ngũ ở một bên dụi mắt khóc lớn: "Ta muốn mẫu hậu, ta muốn mẫu hậu, mẫu hậu, ô oa, ta muốn mẫu hậu..."

Các loại tiếng khóc, âm ỹ làm Trần Mạn Nhu đau đầu, muốn nhắm mắt cũng nhắm không hơn. Lại lo lắng lúc này Tiểu ngũ thấy tình huống mình sinh sản, về sau có thể lưu lại bóng ma hay không, lại nghĩ nếu Tiểu tử không có mẹ ruột, ngày sau sẽ trở thành bia ngăm, nói không chừng phải

giống như Dận Nhưng không hay ho kia, các loại suy nghĩ xẹt qua trong lòng, đầu ngược lại thanh tỉnh hơn.

Người trong phòng xoay quanh, người ngoài phòng cũng xoay quanh.

Mắt thấy phương thuốc Lý ngự y viết đã được nấu tốt, đột nhiên nghe thấy trong phòng hô một tiếng: "Nương nương, đầu tiểu hoàng tử đã ra, nhanh, lại thêm sức, một hồi tiểu hoàng tử có thể đi ra."

Những lời này không riêng gì làm cho trên người Trần Mạn Nhu thêm khí lực, bên ngoài sắc mặt Hoàng thượng cũng hơi dịu đi một ít. Đầu đi ra, còn lại liền có vẻ thuận lợi, không đến thời gian một nén nhang, chợt nghe gặp bà đỡ hưng phấn hô: "Chúc mừng Hoàng hậu nương nương, sinh tiểu hoàng tử không công mập mạp!"

Tận lực bồi tiếp là một tiếng khóc nỉ non nhược nhược, tiếp theo đột nhiên liền chuyển thành to rõ hơn, thật giống như là lúc trước khó sinh, hoàn toàn không tạo thành ảnh hưởng gì với hãn. Hoàng thượng nghe xong thanh âm này, tim đập từng từng, lập tức cao giọng hỏi: "Hoàng hậu đâu? Hoàng hậu như thế nào?"

"Nhanh, không tốt, Hoàng hậu nương nương xuất huyết nhiều." Trong phòng yên lặng, đột nhiên một bà đỡ hô to, Lý ngự y biến sắc, lập tức cầm bút lông bắt đầu viết phương thuốc, sau đó được đồng chạy vội đem phương thuốc đưa đến phòng bếp.

Bất quá, lúc trước Vĩnh Thọ cung cũng có chuẩn bị, Sơ Vũ ở bên trong nhìn sơ qua phương thuốc, đem một hộp thuốc lấy xuống dưới ôm đến trước mặt Lý ngự y ở bên ngoài: "Cái này cũng là thuốc cầm máu, Lý đại nhân nhìn xem này có thể dùng hay không."

Lý ngự y cúi đầu ngửi ngửi, lại nhìn nhìn được phương, liên tục gật đầu: "Có thể, nhanh mang vào, một hồi ta đi vào bắt mạch cho Hoàng hậu nương nương, lại sửa phương thuốc."

Sơ Vũ gật gật đầu, cũng không hành lễ với những người khác, trực tiếp ôm cả hộp thuốc đi vào, phía sau Sơ Vân cầm bát đi vào theo.

Người trong phòng sinh chia làm hai bát, một bát là hai bà đỡ mang theo hai cung nữ thoa bên ngoài người cho Bát hoàng tử, một bát là những người còn lại vây quanh Trần Mạn Nhu rửa sạch phía dưới nhân tiện cầm máu.

Chén thuốc kia được đưa đến bên miệng Trần Mạn Nhu, Trần Mạn Nhu hầu như uống không vào, chỉ có thể là cho người bóp cằm, từng muỗng từng muỗng cưỡng ngạnh đổ vào. Lập Xuân đem tiểu hoàng tử bao bọc kỹ lưỡng ôm đến bên người Trần Mạn Nhu, dùng sức vỗ Tiểu hoàng tử một chút, làm cho tiếng khóc của Tiểu hoàng tử lớn hơn một ít: "Nương nương, ngài tỉnh tỉnh, ngài trăm ngàn lần không thể ngủ a, Tiểu hoàng tử còn cần ngài nha, nương nương, ngài mở to mắt nhìn một cái a, Tiểu hoàng tử đang khóc nháo tìm ngài nha."

Hoàng thượng ở bên ngoài nghe đến nóng lòng, chuyển tới cửa, nhắc chân muốn đi vào, phía sau Từ An thái hậu gắt gao túm hăn: "Hoàng thượng! Người không thể vào! Phòng sinh dơ bẩn, nếu người va chạm, ai gia làm sao bây giờ?"

Cửa bị mạnh mẽ đẩy ra, một bà đỡ đi ra, hoang mang rối loạn hành lễ, sau đó ngẩng đầu tìm Lý ngự y: "Lý ngự y đâu? Nhanh, mau tới bắt mạch cho Hoàng hậu nương nương."

Lúc này trong phòng đã thu thập không sai biệt lắm, trước giường cũng che bình phong, cho nên ngự y cũng có thể đi vào bắt mạch. Lý ngự y xách hòm thuốc của mình, hai ba bước đi vào, đem khăn lụa khoát lên trên cổ tay Trần Mạn Nhu, tĩnh tâm bắt đầu bắt mạch.

Trước mặt hăn có cái rương nhỏ, phía trên bày bút viết mực, Lý ngự y ngưng thần, cầm bút lông nhanh chóng lại viết một phương thuốc. Động tác

dược đồng nhanh hơn, lập tức đem phương thuốc đưa đến phòng bếp. Hoàng hậu cũng có tư khố, bên trong các loại dược liệu đầy đủ hết, lúc trước Trần Mạn Nhu đã đem dược liệu có khả năng sẽ dùng đều đưa đến tiểu phòng bếp, cho nên lúc này dược đồng chỉ cần theo phương thuốc mà hốt thuốc là được.

Sơ Vân cùng Sơ Vũ biết dược thiện, tự nhiên cũng là nhận biết dược lực, dưới loại tình huống này, khả năng có thể giở trò quỷ trên cơ bản là không có.

Trần Mạn Nhu đem hết thấy đều an bài thực thỏa đáng, sai lầm duy nhất, chính là mình gặp tình huống khó sinh cùng với hậu sản xuất huyết nhiều.

Thời gian ở thời điểm bận rộn luôn bay nhanh, Từ An thái hậu ở trong này giữ nửa ngày, có chút chống đỡ không nổi nữa. Hoàng thượng nhân cơ hội khuyên nhủ: "Mẫu hậu, canh giờ không còn sớm, ngài lớn tuổi, thân mình chỉ sợ chống đỡ không được, không bằng đi về nghỉ ngơi trong chốc lát trước?"

Từ An thái hậu chần chờ một chút, đưa tay vỗ vỗ cánh tay Hoàng thượng: "Hoàng thượng bồi ai gia trở về nghỉ ngơi đi, nhân tiện dùng chút đồ ăn sáng, ai gia nhớ rõ Hoàng thượng ngày hôm qua nhưng là ngay cả bữa tối cũng không có dùng. Ai gia biết người lo lắng Hoàng hậu, chính là Hoàng thượng người phải nhớ kỹ, người đứng đầu một quốc gia, thân thể của người là trọng yếu nhất, huống hồ nếu là để cho Hoàng hậu biết người vì nàng mà chậm trễ bản thân, Hoàng hậu chẳng phải là cũng sẽ áy náy khó an?"

Hoàng thượng có chút chần chờ, Từ An thái hậu tiếp tục nói: "Một buổi tối hôm qua người cũng chưa chớp mắt, lúc này cũng trở về nghỉ ngơi một chút, Hoàng hậu nơi này có đám người Lý ngự y, Hoàng thượng không cần phải quá lo lắng. Huống hồ, Hoàng hậu cát nhân thiên tướng, nhất định là có thể vượt qua cửa ải khó khăn lần này, Hoàng thượng không cần lo lắng."

Hoàng thượng khoát tay: "Mẫu hậu đi về nghỉ ngơi trước đi, trẫm nhìn Tiểu hoàng tử rồi trở về."

Lúc này Từ An thái hậu mới nhớ tới đến còn chưa có xem Tiểu hoàng tử mới sinh ra, cũng thuận thế nói đến: "Cho ai gia cũng nhìn tiểu tôn tử của ai gia."

Bà đỡ bế đứa nhỏ đi ra, Hoàng thượng cúi đầu nhìn, Tiểu hoàng tử cùng những hài tử vừa mới sinh ra khác giống nhau, đều hồng hồng, toàn thân nhiều nếp nhăn, chỗ duy nhất không giống, ước chừng là cái đầu tiểu tử này, khó trách Hoàng hậu sẽ khó sinh, đứa nhỏ này vừa nhìn liền so với tiểu hài tử mới sinh khác lớn hơn một nửa.

Hoàng thượng vui sướng mình lại được một đích tử, lại thập phần lo lắng tình trạng Hoàng hậu sinh tử chưa biết, nhìn Tiểu hoàng tử, cảm giác trong lòng thực là có chút phức tạp, chỉ đưa tay sờ sờ hai má Tiểu hoàng tử.

Từ An thái hậu trái lại thật cao hứng: "Đứa nhỏ này cùng Hoàng thượng ngày bé thật là giống, cái trán, miệng, quả thực chính là bộ dáng Hoàng thượng ngày bé."

Khen một hồi, chung quanh không có người phụ họa, Hoàng thượng còn mãi chú ý phòng sinh, Tiểu tử Tiểu ngũ lại quan tâm mẫu hậu bọn họ, đối với tiểu đệ đệ làm cho mẫu hậu chịu tội thực có chút không thích không được tự nhiên, cho nên Từ An thái hậu cũng hiểu được có chút không có ý nghĩa, chỉ đem đứa nhỏ trả lại cho bà đỡ: "Vú nương đã chuẩn bị tốt?"

"Hồi Thái hậu nương nương, đã chuẩn bị tốt." Bà đỡ vội vàng nói, Từ An thái hậu gật gật đầu, lại hỏi vài câu, liền chuẩn bị hồi Từ An cung. Thấy Hoàng thượng không có ý tứ rời đi, cảm thấy tức giận vài phần, nhưng ngẫm lại Hoàng hậu còn chưa biết thế nào, trong lòng liền có một chút cảm giác cân bằng.

Chờ xe liền của Từ An thái hậu đi xa, Hoàng thượng ở bên ngoài tạm dừng trong chốc lát, nâng tay muốn đẩy cửa phòng. Tất nhiên hắn biết phòng sinh dơ bẩn, nam nhân không thể vào. Nhưng là, hắn lại thực vướng bận nữ nhân bên trong kia.

Người luôn dễ dàng ở thời điểm sống chết trước mắt suy nghĩ cẩn thận một vài thứ, cho dù người sinh con gần chết không phải là mình, mà là người cùng mình có quan hệ. Lúc trước, người trong phòng gần như phải chết, là hoàng hậu của hắn, là thê tử trong lòng hắn vẫn cảm thấy kiều kiều tiểu khả ái, vĩnh viễn mang theo tươi cười trên mặt.

Nhận thấy mình có khả năng sẽ mất đi nàng, Hoàng thượng mới ý thức được, nguyên lai mình không muốn mất đi nàng.

HẬU CUNG MƯU SINH KẾ

Tiểu Nhiên Hoa Khai

www.dtv-ebook.com

Chương 203: Kinh Khủng

Tiểu tứ cũng nhắm mắt theo đuôi đi theo phía sau Hoàng thượng, bởi vì lúc trước các phi tần đều bị lệnh cưỡng chế không cho phép đến Vĩnh Thọ cung, cho nên lúc này người canh giữ Vĩnh Thọ cung, đều thực tin cậy, nhìn thấy hai người đẩy cửa đi vào, ai cũng không lên tiếng ngăn cản.

Trái lại Lý ngự y đang bắt mạch cho Trần Mạn Nhu bị hoảng sợ, đang muốn đứng dậy hành lễ, Hoàng thượng dè dặt tay: "Hoàng hậu như thế nào?"

"Hồi Hoàng thượng, đã cầm máu, chỉ cần nường nường trong vòng ba ngày không có tình huống xuất huyết, ngày sau liền không có vấn đề." Nói xong, lại có chút do dự nhìn Hoàng thượng, Hoàng thượng nhìn nhìn hắn, xoay người đến phía sau bình phong nhìn Trần Mạn Nhu.

Trần Mạn Nhu lúc này bất quá là được thu thập sơ qua, trên đầu có một lớp mồ hôi ẩm ướt tóc dán tại trán cùng hai hai bên má, sắc mặt tái nhợt, ngay cả môi cũng không có một chút màu sắc, mắt nhắm chặt, đang hôn mê bất tỉnh, trên người còn có một mùi máu tươi rất nồng, hình tượng thật sự không đẹp.

Hoàng thượng nhìn trong chốc lát, vươn ngón tay ở trên mặt Trần Mạn Nhu miêu tả một lần, xoay người ở trên trán Trần Mạn Nhu hôn một cái, quay người lại vừa vặn đụng phải Tiểu tứ. Hoàng thượng ho nhẹ một tiếng, hơi có chút không được tự nhiên: "Mẫu hậu người quá mức mệt mỏi, đang nghỉ ngơi, người đừng quấy rầy mẫu hậu người, đi nói với Tiểu ngũ, làm cho nàng ngừng khóc."

Tiểu tứ chính mắt nhìn thấy Trần Mạn Nhu, lại nhìn ngực Trần Mạn Nhu có phập phồng, lúc này mới đỏ hồng mắt gật gật đầu, đi ra bên ngoài đỡ Tiểu ngũ.

Hoàng thượng từ phía sau bình phong đi ra, nhìn Lý ngự y: "Có gì cứ việc nói thẳng, rốt cuộc Hoàng hậu thế nào? Muốn dùng thuốc gì, người nói thẳng! Trẫm muốn người không tiếc hết thầy đại giới, nhất định cứu Hoàng hậu trở về!"

"Hoàng thượng bớt giận, vi thần có nắm chắc cứu Hoàng hậu nương nương trở về, chính là, lần này Hoàng hậu nương nương sinh sản làm bị thương thân mình, cho dù là cứu về, ngày sau muốn sinh đứa nhỏ tiếp, khả năng cũng không cao." Lý ngự y trầm giọng nói, Trần Mạn Nhu năm nay cũng đã hai mươi tám tuổi, lần này thân mình bị hao tổn, ít nhất bảy tám năm mới có thể dưỡng trở về, lúc ấy đã gần bốn mươi, tuổi này cũng đã làm tổ mẫu người ta, tự nhiên là có khả năng sinh đứa nhỏ.

Hoàng thượng trầm mặc trong chốc lát, gật gật đầu đáp: "Vô phương, người chỉ cần cứu Hoàng hậu trở về là được, mặc kệ dùng thuốc gì, đều đến hỏi Lưu Thành mà lấy, trẫm muốn Hoàng hậu kiện kiện khang khang. Chờ Hoàng hậu tỉnh lại, người lại viết phương thuốc cho Hoàng hậu điều trị thân mình."

Lý ngự y lên tiếng, lại bắt mạch cho Hoàng hậu, lần thứ ba đổi phương thuốc.

Đến buổi tối, Lý ngự y cũng chưa thể rời Vĩnh Thọ cung, chỉ ở tại sườn điện, phòng ngừa Trần Mạn Nhu đột ngột phát sinh tình huống khác. Mặt khác đám người Thành ngự y cũng đều không thể rời đi, toàn bộ bị nhốt tại sườn điện.

Hoàng thượng không thể không rời đi, lúc trước Từ An thái hậu đã nói như vậy, sau đó còn phái người đến đây, nếu Hoàng thượng còn không ly

khai, chỉ biết sẽ mang đến phiên toái cho Trần Mạn Nhu.

Trần Mạn Nhu hôn mê một lần, liền trực tiếp hôn mê ba ngày. Ngày thứ tư, Lý ngự y viết phương thuốc cũng dần dần ổn định, chỉ nói uống một tháng không cần đổi phương thuốc, ngày sau điều dưỡng ôn hòa là được.

Trần Mạn Nhu nhìn nhìn Lập Xuân, nhẹ giọng nói một câu, Lập Xuân lập tức gật gật đầu, lau nước mắt đi ra hành lễ với Lý ngự y: "Lần này phải đa tạ Lý ngự y, nếu không có Lý ngự y, nương nương chúng ta cũng sẽ không tốt nhanh như vậy, đại ân của Lý ngự y, cho nô tỳ cúi đầu."

Sau khi lạy xong, tự nhiên là thưởng một đại hồng bao. Sau đó, Hoàng thượng bên kia cũng ban thưởng không ít đồ vật qua.

Trần Mạn Nhu vươn tay sờ sờ đầu Tiểu ngũ đang ghé vào bên cửa sổ, nghiêng đầu hỏi: "Đứa nhỏ đâu? Có khỏe không? Là nam hài hay là nữ hài?" Lúc trước đứa nhỏ mới từ trong thân thể nàng đi ra, nàng liền ngất đi, cho nên cũng không biết được giới tính đứa nhỏ.

"Mẫu hậu, người sinh một tiểu đệ đệ nga, bộ dáng thực xấu." Tiểu ngũ ở một bên quyết miệng nói, tóm tay Trần Mạn Nhu không buông ra: "Mẫu hậu, người sẽ không ngủ nữa có phải không? Cũng sẽ không không để ý tới ta đi?"

"Uh, mẫu hậu sẽ không không để ý tới người." Trong lòng Trần Mạn Nhu rất thương tiếc Tiểu ngũ bị dọa, vội vàng đem nàng ôm trong ngực an ủi: "Ca ca người đâu?"

"Ca ca bị phụ hoàng kêu đi rồi." Tiểu ngũ bĩu môi mất hứng, vừa rồi thời điểm Trần Mạn Nhu hỏi đứa nhỏ, Lập Thu đến cách vách kêu vú nương, lúc này vừa vặn vú nương bế Bát hoàng tử đi qua, Tiểu ngũ bị tã lót nhỏ hấp dẫn ánh mắt, trong giây lát lại cao hứng lên, vỗ giường cười nói: "Đem đệ đệ để ở chỗ này."

Vú nương cung kính đem Bát hoàng tử đặt ở bên người Trần Mạn Nhu, không đợi Trần Mạn Nhu nói gì, Tiểu ngũ kinh ngạc trước: "Di, cùng lúc mới sinh ra không giống a, bộ dáng đệ đệ xinh đẹp, béo béo tròn tròn."

Trần Mạn Nhu đưa tay bế đứa nhỏ, cười hỏi: "Ngày hôm qua người không nhìn đệ đệ?"

"Thấy, không có chú ý." Tiểu ngũ gật gật đầu nói, nàng vừa đến cũng chỉ đứng bên người Trần Mạn Nhu, lo lắng mẫu hậu nhà mình khi nào thì mở mắt ra, làm sao có tâm tình xem đệ đệ xấu xấu trông như thế nào a.

"Nương nương, Tiểu hoàng tử rất nghe lời, rất ít khóc nháo." Vú nương ở một bên cười nói: "Bất quá Tiểu hoàng tử không thể rời nương nương quá xa, vừa tỉnh lại nhất định phải ở bên người nương nương, bằng không liền khóc nháo không ngớt."

"Tiểu hoàng tử là cùng Hoàng hậu nương nương mẫu tử tình thâm." Một vú nương khác cũng cười lấy lòng: "Nương nương vừa tỉnh lại, Tiểu hoàng tử cũng tỉnh theo đâu."

Mọi người cúi đầu nhìn, còn không phải sao, đứa nhỏ được Trần Mạn Nhu ôm vào ngực, lúc này vừa vặn mở to mắt, mắt nhỏ đen lúng liếng, chính là không có tầm mắt, ánh mắt có chút tán loạn, bất quá, ước chừng là nghe thấy hương vị trên người mẹ ruột, cũng không khóc nháo, chỉ a a hai tiếng, quay đầu dùng sức hướng trong lòng Trần Mạn Nhu chui vào.

Tiểu ngũ ở một bên cười thoải mái: "Ai nha, đệ đệ thật đáng yêu a, đệ đệ, đệ đệ, ta là tỷ tỷ, gọi ta tỷ tỷ nga."

Trần Mạn Nhu cười điểm điểm trán nàng: "Đệ đệ còn nhỏ, chờ hãn một tuổi mới có thể kêu tỷ tỷ, bất quá, nếu người mỗi ngày dạy hãn nói chuyện, hãn có thể mở miệng kêu tỷ tỷ sớm một chút."

"Ta đây về sau mỗi ngày đều dạy đệ đệ nói chuyện." Tiểu ngũ lập tức đáp, vươn ngón tay nhẹ nhàng chọc chọc hai má tiểu hài tử, thấy đệ đệ mếu máo, nhanh chóng thu hồi ngón tay, làm ra bộ dáng vô tội ta cái gì cũng chưa làm.

Trần Mạn Nhu nhìn không được cười, chọc cười trong chốc lát, Tiểu bát ước chừng là đói bụng, há mồm khóc lên, Trần Mạn Nhu ôm hẳn lưng lay hai cái, cho người mang Tiểu ngũ ra ngoài, trong biểu tình muốn nói lại thôi của vú nương, cởi bỏ vật áo tự mình cho Tiểu bát uống sữa.

Chờ Tiểu bát ăn no, mới nhìn lướt qua bầu ngực nương: "Các người ngày thường chỉ cần để ý làm tốt bốn phận của mình thì tốt rồi, bản cung luôn luôn không thích trừng phạt người khác, các người làm tốt, tất nhiên là có lợi, ngày sau Tiểu hoàng tử sẽ không bạc đãi các người, làm không tốt, bản cung đều có biện pháp thu thập các người, hiểu chưa?"

Vú nương vốn chính là người Trần gia đi ra, lúc này vội vàng hành lễ tỏ vẻ đã hiểu.

Trần Mạn Nhu nói nửa ngày, lại cho Tiểu bát uống sữa, vốn vừa tỉnh lại, lúc này tinh thần còn có chút không tốt. Sau khi đem Tiểu bát đưa cho vú nương, uống thuốc, lại ăn nửa bát cháo, liền nhắm mắt lại ngủ.

Lại tỉnh lại, nhận thấy đỉnh đầu có một tầm mắt nhìn chăm chăm vào mình, kém chút bị dọa, chờ mở mắt nhìn thấy là Hoàng thượng, mới hơi hơi thở dài nhẹ nhõm một hơi: "Hoàng thượng? Ngài tại sao lại đây lúc này? Đã dùng ngộ thiện?"

"Lúc này là buổi tối." Hoàng thượng đưa tay dịch dịch chặn Trần Mạn Nhu, ngón tay từ trên trán nàng xẹt qua: "Nhu nhi cảm giác như thế nào?"

Trần Mạn Nhu chưa kịp phản ứng, trước run run một chút, vừa rồi Hoàng thượng kêu mình cái gì? Là nàng mơ hồ nghe không rõ hay là thế

giới này thay đổi? Hoặc là nàng lại xuyên qua một lần, người trước mắt chỉ là cùng Hoàng thượng có chút giống nhau?

"Nhu nhi, Lý ngự y nói trong khoảng thời gian này người chú ý tình dưỡng, hôn sự của Cửu đệ cùng Nghi An, trẫm đã giao cho Thái hậu, ngày sau người chỉ cần hảo hảo điều dưỡng thân mình là được." Hoàng thượng trái lại không có biểu tình gì, nhu nhu đầu Trần Mạn Nhu, tiếp tục đặn dò.

Nguyên bản cung vụ, đã được Hoàng thượng cho phép để cho Huệ phi Đức phi quản lý, cho nên lúc này trái lại không cần thay đổi người.

"Đa tạ Hoàng thượng." Trần Mạn Nhu vội vàng nói lời cảm tạ, sau đó nàng lại chần kinh rồi, bởi vì Hoàng thượng cười nói: "Nhu nhi, người với ta là vợ chồng, làm gì khách khí như thế? Lúc này thân mình người không tốt, ta tất nhiên là nên lo lắng cho người vài phần. Người yên tâm, có trẫm một ngày, hậu cung này tuyệt đối không có người có thể lướt qua người."

Lúc này Trần Mạn Nhu đã không phải là khiếp sợ, mà là kinh khủng. Người trước mắt, sẽ không phải là bị ám đi? Hoặc là, bị cái gì bám vào người? Được rồi, hai cái là biểu đạt cùng một ý tứ. Nhưng là Trần Mạn Nhu không thể nghĩ được lý do tốt, nàng hoàn toàn không thể tin được người trước mắt là Hoàng thượng ban đầu nàng biết.

"Hoàng thượng, thiếp tất nhiên là tin tưởng người." Trần Mạn Nhu kéo khóe miệng cười, thần sắc Hoàng thượng cũng hoảng hốt một chút, trước kia, hình như Nhu nhi ở trước mặt mình đều tự xưng 'ta', khi nào thì, biến thành 'thiếp' xa lạ như vậy đâu?

Quên đi, trước kia có thể tùy ý ở chung, ngày sau khẳng định cũng có thể trở về. Không cần nóng nảy, Nhu nhi đã là hoàng hậu của mình.

"Người muốn ăn cái gì muốn dùng cái gì, chỉ cần phân phó xuống, ngày mai trẫm tuyên Trần lão phu nhân cùng Trần phu nhân tiến cung ở cùng người một đoạn thời gian được không?" Hoàng thượng tiếp tục nhẹ giọng

nhỏ nhẹ hỏi, Trần Mạn Nhu vội vàng lắc đầu: "Hoàng thượng, không cần cho tổ mẫu các nàng tiến cung, tổ mẫu lớn tuổi, ở trong cung cũng không an tâm."

"Nếu Hoàng thượng đau lòng thiếp, không bằng cho Tiểu tứ trở về ở một đoạn thời gian?" Thời điểm nam nhân muốn biểu hiện, luôn luôn không được cự tuyệt, cho nên Trần Mạn Nhu nhanh chóng lại đưa ra một yêu cầu: "Trong khoảng thời gian này thiếp cũng không gặp Tiểu tứ, thực có chút nhớ nhung."

"Uh, vậy đi, hôm nay trẫm cho hân chuyển về." Hoàng thượng thực sáng khoái gật đầu: "Tiểu tứ trong khoảng thời gian này học tập thực không tệ, trẫm đang định tìm một tiên sinh riêng cho một mình Tiểu tứ, trẫm nhìn trúng Tào thái phó, Tào thái phó từng là tiên sinh của trẫm, người cảm thấy như thế nào?"

Trần Mạn Nhu sắp duy trì không được sắc mặt mình, hôm nay Hoàng thượng rốt cuộc là làm sao vậy?

"Hoàng thượng, việc này, người làm là được, thiếp đối với những lão thần đó, thực không quá hiểu. Năm đó thời điểm thiếp hồi kinh, cũng không rõ ràng lắm kinh quan có mấy người đâu." Trần Mạn Nhu ngượng ngùng lắc đầu nói: "Hoàng thượng là phụ hoàng của Tiểu tứ, ra quyết định tự nhiên là vì tốt cho Tiểu tứ. Huống hồ, mẫu thân phụ trách chi phí ăn mặc cho đứa nhỏ, phụ thân phụ trách giáo dục đứa nhỏ trưởng thành, chúng ta như vậy không tốt sao? Hoàng thượng không cần hỏi ta, hỏi ta cũng không rõ."

Cũng không biết là Hoàng thượng nghe câu nói nào đúng tâm tư, thần sắc rõ ràng sung sướng lên, cười gật đầu nói: "Uh, Nhu nhi là từ mẫu, trẫm là nghiêm phụ." Cúi đầu ở trên mặt Trần Mạn Nhu hôn một cái, Hoàng thượng chuyển đề tài: "Nhu nhi có muốn ăn vài thứ hay không? Trẫm phân

phó tiểu phòng bếp nấu cháo thuốc cho người, bổ huyết, đối với thân mình người thực có lợi."

"Đa tạ Hoàng thượng." Trần Mạn Nhu nhanh chóng cười đáp, sau đó thực kinh khủng nhìn Hoàng thượng tự mình đứng dậy đến bên ngoài cho người mang cháo đến đây, sau đó tự mình uy nàng ăn cháo, tự mình đỡ nàng nằm xuống, dịch chắn cho nàng.

Cuối cùng, lại hạ thân mình quý giá đem Lập Xuân các nàng kêu tiến vào, vừa cho ngon ngọt vừa cho cây gậy làm cho các nàng hảo hảo chiêu cố Hoàng hậu thể nhược. Làm xong những việc này, mới lưu luyến không rời đi.

Mãi cho đến khi bóng dáng Hoàng thượng biến mất sau bình phong, Trần Mạn Nhu cũng chưa lấy lại tinh thần. Dùng sức nhéo mình một phen, lúc này mới xác định mình không có nằm mơ.

Nhưng là nàng cảm thấy, còn không bằng là nằm mơ đâu.

HẬU CUNG MƯU SINH KẾ

Tiểu Nhiên Hoa Khai

www.dtv-ebook.com

Chương 204: Lợi Dụ

Vài ngày sau, Hoàng thượng cũng là ngày ngày đều tới, chính là thân mình Trần Mạn Nhu không thoải mái, cho nên Hoàng thượng cũng không ngủ lại. Trần Mạn Nhu lo lắng đề phòng quan sát vài ngày, phát hiện Hoàng thượng không ngừng sung hạnh mỹ nhân, cũng không có lại làm ra loại chuyện đó nữa, càng cảm thấy chuyện đã xảy ra đêm đó, bao gồm lời nói biểu tình động tác thần thái của Hoàng thượng, đều như là đang nằm mơ.

Qua thời gian dài, tình mộng, cũng sẽ không xảy ra, nên qua ngày như thế nào thì qua như thế đó. Vì thế, Trần Mạn Nhu cũng chậm chậm khôi phục lại, thời điểm Hoàng thượng đến, liền ôn nhu một chút, thời điểm Hoàng thượng không đến, liền ôm Tiểu bát đùa giỡn a.

Hoàng thượng trái lại rất thích Tiểu bát, ước chừng là vì Tiểu bát cùng hắc sinh ra cùng một ngày.

Bất quá, cho dù là như thế, đầy tháng của Tiểu bát vẫn như cũ không có làm lớn. Bởi vì Trần Mạn Nhu không muốn, gần đây thân mình nàng chưa dưỡng tốt, ngũ y nói tốt nhất ngồi yên khoảng hai tháng, cho nên mãi cho đến cuối năm, Trần Mạn Nhu cũng không tính ra khỏi Vĩnh Thọ cung. Thứ hai nàng tạm thời không muốn thấy oanh oanh yến yến trong hậu cung, tìm được đường sống trong chỗ chết nên thầm nghĩ cùng người nhà trò chuyện, cho nên này tiệc đầy tháng cũng bất quá là thỉnh nữ quyến Trần gia tiến cung.

Về phần tôn thất hoặc là mệnh phụ, cũng đều ở bên ngoài dập đầu, sau đó được người dẫn tới Từ An cung. Từ An thái hậu trái lại thực cao hứng,

cười tủm tỉm đảm đương chủ nhân một phen, được rồi, kỳ thật nàng quả thật cũng là chủ nhân Từ An cung.

Qua năm mới, cuối cùng Trần Mạn Nhu mới thu thập một phen ra khỏi Vĩnh Thọ cung, trạm thứ nhất tự nhiên là Từ An cung. Ở trong Từ An cung nhìn thấy Đường Uyển Nhi mặc một thân y phục màu hồng nhạt, Trần Mạn Nhu cũng chỉ là hơi nhú mày.

Năm trước Hoàng thượng cho các phi tần hậu cung ngừng sao chép kinh thư, lúc này Đường Uyển Nhi xuất hiện ở trong này, nàng một chút cũng không hiếu kỳ.

"Thân mình Hoàng hậu đã tốt?" Từ An thái hậu cho Trần Mạn Nhu đứng dậy, sau khi cho nàng ở ngồi xuống một bên mới mở miệng: "Hoàng hậu tốt lên thật đúng là rất may, ai gia thấy, hậu cung này nhưng là không thể không có Hoàng hậu, không có Hoàng hậu ở mặt trên đè nặng, nên yêu ma quỷ quái đều đi ra."

Trần Mạn Nhu cảm thấy kinh ngạc, nhưng là nhìn đám người Huệ phi cúi đầu ngồi ở một bên một cái, cũng không tiếp lời, chỉ cười nói: "Thái Hậu nương nương cất nhắc, thiếp thấy, mấy ngày nay Huệ phi các nàng xử lý sự tình vẫn thực không sai, thiếp còn tính nhàn hạ thêm một đoạn thời gian đâu."

"Người thật lười nhác." Từ An thái hậu cười nói, vẫn chưa nói tiếp, mà là thay đổi đề tài, nói đến đồ cưới của Đại công chúa. Hôn lễ của Cữu vương gia là vào tháng ba, Đại công chúa là vào tháng năm, thời gian cũng không xa.

Lúc trước Hoàng thượng nói đem sự tình giao cho Từ An thái hậu, lúc này Trần Mạn Nhu cũng chỉ nghe, cũng không phát biểu ý kiến. Dù sao, Từ An thái hậu chính là muốn cắt xén cái gì, có Lễ bộ, trên cơ bản cũng làm không được bao nhiêu.

Mặc kệ công chúa hay là hoàng tử, đồ cần dùng thời điểm đại hôn, đều là Hoàng thượng hạ lệnh, đầu tiên đi sắc phong, sau đó mới từ Lễ bộ chế định quy cách. Nữ quyền hậu cung có thể làm cũng bất quá là thêm trang, việc lớn vẫn là không thể nhúng tay.

Thật vất vả qua khỏi thời gian bình an, Trần Mạn Nhu trở về Vĩnh Thọ cung, cho người đem Tiểu bát ôm đến đây đùa trong chốc lát trước, nghe người truyền báo Tứ hoàng tử điện hạ đến đây, Trần Mạn Nhu rất là kinh ngạc: "Lúc này người không phải đang đi học sao?"

"Hôm nay nghỉ." Tiểu tứ cười hớ hớ nói, cọt đến bên người Trần Mạn Nhu, cúi đầu nhìn Tiểu bát, đưa tay chọc chọc hai má phấn nộn của Tiểu bát, thấy Tiểu bát mếu máo trừng mắt, Tiểu tứ càng vui vẻ, lại duỗi tay niết mũi Tiểu bát.

Trần Mạn Nhu buồn cười vỗ vỗ Tiểu tứ: "Người luôn bắt nạt đệ đệ làm cái gì? Người làm ca ca, trước kia chiếu cố Tiểu ngũ như thế nào, về sau cũng phải chiếu cố Tiểu bát như vậy mới được. Có nghe thấy không?"

"Mẫu hậu yên tâm, ta khẳng định sẽ hảo hảo chiếu cố Tiểu bát." Tiểu tứ nhanh chóng nói, quay đầu nhìn một cái, không phát hiện Tiểu ngũ, có chút kỳ quái: "Muội muội đâu? Ngày xưa lúc này nàng không phải đang đọc bài cho Tiểu bát nghe sao?"

"Muội muội người gần đây muốn học đánh đàn, cầm nghệ của Nhị hoàng tử người thực không tệ, nàng phải đi tìm Nhị hoàng tử người." Vì Trần Mạn Nhu thỉnh hai vị nữ tiên sinh cho Nhị công chúa, cho nên hiện tại tính tình Nhị công chúa cũng xoay chuyển một ít, tuy rằng còn có chút nhát gan, nhưng nói theo hướng tốt, thì là tính tình ôn hòa, tính tình nhu thiện, đối với ai đều là bộ dáng cười ha ha. So sánh với Đại công chúa đoan trang đại khí, Tiểu ngũ trái lại thân thiết với Nhị công chúa hơn.

"Muội muội muốn học đánh đàn?" Tiểu tứ ngạc nhiên một chút, lập tức nhin không được bật cười: "Muội muội sẽ không đàn ra thanh âm như là chỉ đàn đi?"

"Ca ca, người nói xấu ta!" Tiểu tứ vừa dứt lời, chợt nghe thấy thanh âm Tiểu ngũ ở ngoài cửa vang lên, tiếp theo có người xốc lên rèm cửa, Tiểu ngũ bĩu môi vào cửa, vẻ mặt mất hứng liếc mắt nhìn Tiểu tứ, sau đó lại hành lễ với Trần Mạn Nhu, lúc này vẫn là tháng giêng, Tiểu ngũ mặc tròn vo, vốn tứ chi ngắn nhỏ, lúc này lại kém chút đập đầu xuống, may mắn Tiểu tứ nhanh tay lẹ mắt đỡ nàng một phen.

"Không, không phải ca ca nghĩ người vừa mới bắt đầu học đánh đàn, khẳng định không dễ nghe, chờ người học xong, tự nhiên cũng dễ nghe." Tiểu tứ vội vàng cười nói, Tiểu ngũ nâng cằm đắc ý dào dạt: "Tất nhiên, Nhị hoàng tử nói, ta thực có thiên phú, về sau nhất định sẽ đàn càng dễ nghe hơn nàng."

"Đúng đúng đúng, Tiểu ngũ thực thông minh, về sau nhất định sẽ trở thành đại sư." Tiểu tứ rất là cố động, nói đến Tiểu ngũ mặt mày hớn hở, nằm úp sấp một bên nhìn Tiểu bát: "Mẫu hậu, đệ đệ tỉnh lại? Thời điểm ta đi tìm Nhị hoàng tử, đệ đệ còn chưa có tỉnh lại."

Trần Mạn Nhu gật gật đầu, đưa tay đem nàng ôm lên tháp, đem hài đầu hồ phía dưới cởi ra, thay tất thật dày: "Người có phải nên đọc sách cho đệ đệ hay không?"

Đầu tiên Tiểu ngũ cúi đầu chọc Tiểu bát hai cái, không thể không nói, nàng cùng Tiểu tứ thật đúng là huynh muội, động tác hai người chọc Tiểu bát cùng với bộ vị, hoàn toàn giống nhau. Tiểu bát vẫy tay muốn đánh Tiểu ngũ, chỉ tiếc cánh tay không có khí lực, bất quá là đóng đưa hai cái.

"Ca ca hôm nay không cần đến trường sao?" Tiểu ngũ quay đầu hỏi Tiểu tứ, Tiểu tứ gật gật đầu, Tiểu ngũ lập tức lộ ra một cái tươi cười thật to:

"Vây ca ca đọc bài cho Tiểu bát được không? Ta ở một bên nghe, ta có rất nhiều chữ không biết đâu, mẫu hậu nói chờ sang năm mới thỉnh tiên sinh cho ta."

Tiểu tứ biết nàng muốn lười nhác, bất quá hân cũng không vạch trần, chỉ đưa tay sờ sờ đầu Tiểu ngũ, cười đáp ứng. Trần Mạn Nhu dựa vào một bên nhìn huynh muội bọn hân nói chuyện, trong lòng rất vui sướng, có ba đứa nhỏ này, cũng cuối cùng là không sống uổng phí kiếp này.

"Hôm nay chúng ta đọc Tam Tự kinh." Tiểu tứ mở sách trên tay ra, nói với Tiểu ngũ, Tiểu ngũ vội vàng gật đầu, đoan đoan chính chính ngồi yên, đồng dạng mở sách trước mặt ra, ngón tay chỉ chữ trên sách, chờ cùng Tiểu tứ đọc cùng.

Vui nhất là Tiểu bát, ăn uống no đủ, lúc này lại không muốn ngủ, chỉ nằm trên tháp phun bong bóng, thường thường xem xem xét xét ca ca, lại nhìn nhìn tỷ tỷ, sau đó ngây ngô cười.

"Nhu nhi cười cái gì vậy?" Đang ngẩn người, bỗng nhiên chợt nghe thấy bên cạnh vang lên một thanh âm, Trần Mạn Nhu vừa nhấc đầu, chỉ thấy Hoàng thượng đứng ở một bên cười nhìn nàng, mà Tiểu tứ Tiểu ngũ đã lưu loát đứng dậy hành lễ.

"Hoàng thượng, ngài tại sao đến đây?" Khóe mắt Trần Mạn Nhu từ trên người đám người Lập Xuân đảo qua, Lập Xuân nhìn lướt qua Hoàng thượng, sau đó lắc đầu, ý tứ chính là Hoàng thượng không cho bẩm báo, cũng không phải là không có người phát hiện Hoàng thượng tiến vào.

"Trẫm đến Từ An cung thỉnh an, nghĩ người hôm nay cũng có thể xuất môn đi một chút, tới đây nhìn người một cái." Hoàng thượng như là không thấy động tác nhỏ của Trần Mạn Nhu cùng Lập Xuân, chỉ vén áo bào ngồi xuống tháp, trước tiên ôm Tiểu bát quơ quơ, lại hỏi công khóa Tiểu tứ,

cùng Tiểu ngũ nói đùa hai câu, lúc này mới quay đầu nhìn Trần Mạn Nhu: "Nhu nhi hiện tại rất tốt, không bằng theo ta ra ngoài đi dạo một chút?"

Không đợi Trần Mạn Nhu nói chuyện, Hoàng thượng liền nói tiếp: "Trước kia người không nói buồn đến hoảng sao? Hôm nay vừa vặn trầm không có chính vụ, chúng ta liền xuất cung dạo một chút."

"Xuất cung?" Mắt Trần Mạn Nhu nháy mắt tròng lớn, trời biết, cũng đã hơn mười năm, nàng căn bản ngay cả ngoài cung là bộ dáng gì cũng đã quên được không? Lúc này Hoàng thượng lại nói muốn dẫn nàng xuất cung nhìn một cái? Nàng thực không phải là đang nằm mơ đi?

"Uh, lúc trước người sinh Tiểu bát nên thân mình bị thương, trầm cho người cúng bái hành lễ cho người ở Pháp Hoa tự, lần này xuất cung, cũng có thể thuận tiện làm lễ tạ thần." Hoàng thượng cười gật đầu nói, cải trang vi hành tuy rằng không an toàn, nhưng an bài thỏa đáng thì cũng không có việc gì.

Huống hồ, hắc đặng cơ hơn mười năm, không khoe khoang là thiên cổ minh quân, cũng có thể da mặt dày nói một câu là danh hiền quân chủ, ngày thường chính là biên thành cũng không có đạo phỉ, nơi hẻo lánh càng không có phản tặc, càng không cần nói loại địa phương như kinh thành.

Cho nên, hắc vẫn thực yên tâm. Nguyên bản nghĩ, trước kia Hoàng hậu có thể đi bãi săn một lần liền cao hứng vài ngày ngủ không được, lúc này ra ngoài cung đi dạo, hắc là càng cao hứng. Hoàng thượng vui rạo rức tính toán, lúc này thấy trên mặt Hoàng hậu nhà mình dấu không được kinh ngạc cùng mừng như điên, lập tức đem tí xú chần chờ trong lòng kia bỏ qua.

"Nếu còn dư thời gian, chúng ta còn có thể đến Trần phủ." Hoàng thượng là chặt chẽ nắm giữ tâm tư tiểu thê tử nhà mình, trừ bỏ muốn ra cung dạo một chút, cho dù là nhớ người trong nhà, lúc này tử hai mục đích đều đầy đủ hết, cũng không tin tiểu kiều thê sẽ nói gì nữa!

"Thật sự? Hoàng thượng thật sự muốn dẫn ta ra cung dạo một chút?" Trần Mạn Nhu ngửa đầu nhìn Hoàng thượng, trong lòng Hoàng thượng mừng rỡ, nhìn xem nhìn xem, mắc câu rồi, mình vẫn là thích thái độ tiểu thư thân mật khăng khít đại giọng điệu như vậy.

"Tự nhiên, trăm khi nào thì lừa gạt người, nếu người không nhanh thay quần áo, thời gian có thể không còn kịp rồi a." Hoàng thượng cười nhéo nhéo hai má Trần Mạn Nhu, mặt Trần Mạn Nhu đỏ lên, quay đầu nhìn Tiểu tử Tiểu ngũ.

Tiểu tử cầm sách đọc: "Nhân chi sơ, tính bản thiện..." Tiểu ngũ ngốc ngơ ngác giương miệng nhìn Trần Mạn Nhu cùng Hoàng thượng, sau đó khuôn mặt nhỏ nhắn bị Tiểu tử xoay qua.

Hoàng thượng ho nhẹ một tiếng, lại thúc giục: "Nhu nhi, nhanh đi thay y phục."

Lúc này Trần Mạn Nhu mới tỉnh thần, vội vội vàng vàng vào phòng trong, chỉ nghe thấy phía sau Tiểu ngũ đang nài thanh nài khí hỏi Hoàng thượng: "Phụ hoàng, người cùng mẫu hậu xuất cung, mang ta cùng ca ca đi chung sao?"

Hoàng thượng thực do dự, cùng Hoàng hậu hai người đi ra ngoài dạo một chút tương đối có ý tứ, nói không chừng còn có thể nuôi dưỡng bồi dưỡng cảm tình, mang theo hài tử thì không giống rồi. Nhưng là, nhìn tiểu khuê nữ mang theo ánh mắt chờ đợi, Hoàng thượng lại cảm thấy mình cự tuyệt không được.

Chưa kịp nan giải, chợt nghe con trai nói: "Muội muội, phụ hoàng cùng mẫu hậu muốn đi chùa miếu làm lễ tạ thần, biết chùa miếu là chỗ nào sao? Nơi đó mọi người không thể ăn thịt, chỉ có thể ăn rau xanh, còn phải không ngừng gõ mõ, hương vị trong phòng giống hương vị trong tiểu phật đường, người muốn đi sao?"

Tiểu ngũ cũng do dự, Tiểu tứ lại thêm một chút lửa: "Bé ngoan phải làm xong chuyện mới được, hôm nay người còn chưa có đọc sách cho đệ đệ xong đâu. Nếu người hảo hảo học bài, đợi lát nữa ca ca mang người đi miêu cầu phòng, lần trước ở miêu cầu phòng có một con chó sinh cục cứng nga."

Miêu cầu phòng là địa phương nuôi nấng các loại tiểu sủng vật trong cung, bởi vì miêu cầu chiếm đa số, cho nên được xưng là miêu cầu phòng. Con mèo tên Tuyết Đoàn của Đường Uyển Nhi chính là từ miêu cầu phòng đi ra, Trần Mạn Nhu không chỉ một lần phun tào qua tên kia thực tục khí, nếu là nàng, kêu con mèo nhỏ kia là heroin.

Hoàng thượng cũng phản ứng lại, nhanh chóng thêm lợi thế lớn: "Tiểu ngũ ngoan ngoãn ở chỗ này bồi đệ đệ được không? Người xem đệ đệ còn nhỏ như vậy, còn cần có người chiếu khán, mẫu hậu người đi ra ngoài, người thân là tỷ tỷ, liền thay thế mẫu hậu chiếu cố đệ đệ được không?"

"Nếu Tiểu ngũ chiếu cố tốt đệ đệ, chờ phụ hoàng cùng mẫu hậu trở về, mang lễ vật về Tiểu ngũ được không?" Hoàng thượng cười rất hòa ái, các loại lợi dụ nhất nhất lên sân khấu, Tiểu ngũ kinh nghiệm rất không phong phú cuối cùng bị lừa dối tin tưởng vững chắc ngoài cung không phải chỗ tốt, lưu lại nhiều ưu việt hơn. Vì thế, cao hứng phấn chấn tỏ vẻ muốn ở lại trong cung chiếu cố Tiểu bát đệ đệ.

HẬU CUNG MƯU SINH KẾ

Tiểu Nhiên Hoa Khai

www.dtv-ebook.com

Chương 205: Cảm Tình

Xe ngựa qua đường Tuyên Vũ môn, mới chính thức xem như ra khỏi hoàng cung. Ngồi không ở trên xe ngựa, cách rèm cửa sổ, cũng có thể nghe thấy thanh âm rộn ràng nhộn nháo bên ngoài, có thanh âm tiểu thương rao hàng, có tiếng một đám người cười nói, cũng có tiếng tích tác của vó ngựa, náo nhiệt nhưng cũng không tranh cãi ồn ã.

Trần Mạn Nhu cảm thấy tò mò, cố nén xúc động muốn xốc rèm cửa sổ lên nhìn xem, nghiêng đầu nhìn Hoàng thượng ngồi đối diện. Trong tay Hoàng thượng đang cầm một quyển sách lật xem, nhận thấy tầm mắt của Trần Mạn Nhu, ngẩng đầu cười cười với nàng: "Nhu nhi đừng vội, chờ từ chùa đi ra, chúng ta có thể ở kinh thành tùy ý đi dạo. Vì phu nhớ rõ, kinh thành có một cửa hiệu kim phôi lâu đời, làm trang sức rất là không tệ, đợi lát nữa vì phu mua một ít cho Nhu nhi."

Trần Mạn Nhu thối phù ra một tiếng cười, Hoàng thượng nói lời này, thật đúng là trắng trợn. Trượng phu nhà người khác muốn đồ thê tử vui vẻ, nhưng là phải cường điệu rằng trang sức là tự mình chọn, cùng với giá cả thập phần sang quý, hình thức độc nhất vô nhị, thập phần xứng đôi với mỹ mạo của phu nhân mới đúng. Làm sao giống như Hoàng thượng vậy, thuận miệng nói mua một ít trở về cho người, thực nghĩ rằng trang sức là gạo muối, một năm được một bó to?

"Ta đây liền tạ phu quân." Mười mấy năm Trần Mạn Nhu mới xuất cung một lần, tâm tình bay bổng, cẩn thận ngày xưa cũng đã đánh mất ba phần, tươi cười trên mặt sáng lạn, giọng điệu cũng vui lên: "Đến lúc đó ta nhất định chọn thêm vài cái, phu quân cần phải cam đoan mình mang đủ ngân lượng nga."

"Nương tử yên tâm, hà bao phu quân nhà ngươi vẫn thực đầy." Đuôi lông mày khóe mắt cũng Hoàng thượng mang theo ý cười, vươn tay vỗ nhẹ trên gương mặt Trần Mạn Nhu hai cái, lại nói giỡn: "Nương tử hẳn nên lo lắng cho mình, trên người không mang được nhiều trang sức như vậy."

Trần Mạn Nhu ngửa đầu suy nghĩ một chút, đợi lát nữa trên người mình treo đầy trang sức, đầu cắm một đồng kim trâm, mỗi cánh tay mang một hai chục cái xuyến vàng, trên cổ đeo hơn mười vòng cổ bằng vàng, nghĩ liền vui vẻ, miêu tả cho Hoàng thượng nghe, Hoàng thượng cũng bật cười, nghiêng người, đem Trần Mạn Nhu ôm vào trong ngực, hơi sủng nịch xoa bóp mũi nàng: "Cho dù nương tử nhà ta thành hình tượng nhà giàu mới nổi, cũng là tú sắc khả san."

Sắc mặt Trần Mạn Nhu đỏ lên, không quan tâm Hoàng thượng, xoay người đối diện rèm cửa sổ, nhẩn nại một hồi lâu, vẫn là không nhìn được, đưa tay kéo rèm cửa sổ ra một chút, vụng trộm xốc lên thành một khe nhỏ, ngay từ đầu thật sự là một cái khe, phòng chường cũng cỡ năm ba sợi tóc thôi. Nhưng là chậm rãi, cái khe kia liền biến thành cỡ một ngón tay, lại một lát sau, liền biến thành cỡ hai ngón tay.

Hoàng thượng ở một bên nhìn Trần Mạn Nhu lén lút, hành vi giống như một con chuột nhò, trong lòng nhìn không được buồn cười, chưa bao giờ biết, tiểu kiều thê của mình còn có một mặt ngây thơ chất phác như vậy.

Tiếp theo Hoàng thượng liền ngẩn người, hình như, trong trí nhớ mình, lúc tiểu kiều thê vừa mới tiến cung, cũng thiên chân khả ái như vậy. Chính là qua thời gian dài, chậm rãi tiểu tâm cẩn thận. Trong lòng bỗng nhiên có chút không thoải mái, lại nhìn nhìn tươi cười sáng lạn trên mặt tiểu kiều thê, Hoàng thượng âm thầm quyết định, ngày sau, phải mang theo nàng đi ra dạo nhiều một chút mới phải. Cái địa phương hoàng cung kia, ở thời gian dài, rất dễ dàng làm cho người ta thay đổi tính tình.

"Hoàng thượng, ta nhớ rõ chỗ này." Hoàng thượng đang trầm tư, bỗng nhiên ống tay áo bị người túm hai cái, cúi đầu liền nhìn thấy vẻ mặt Trần Mạn Nhu hưng phấn chỉ ra bên ngoài nói: "Chỗ này, thời điểm ta vừa tới kinh thành, đại ca mang ta du ngoạn trên đường, còn từng tới nơi này ăn cơm đâu, không nghĩ tới, nhiều năm như vậy, tửu lâu này vẫn còn."

Khóe miệng Hoàng thượng co rút, Hoàng hậu, vẻ mặt tiếc nuối đáng tiếc kia của người là có ý tứ gì?

"Phải không? Vậy đợi lát nữa chúng ta từ chùa đi ra, sẽ đến chỗ này ngồi ngồi." Hoàng thượng vươn tay ôm Trần Mạn Nhu, cũng ghé vào cửa sổ nhìn cùng nàng, hơn nửa ngày Trần Mạn Nhu mới phản ứng lại, mình cứ nhiên làm ra loại chuyện vén rèm cửa sổ rình coi! Còn gọi Hoàng thượng cùng coi! Thật sự là thực dọa người có được không!

Chịu đựng xúc động muốn che mặt, Trần Mạn Nhu quy củ ngồi yên, liếc mắt nhìn Hoàng thượng một cái, ân, tốt lắm, không có ý tứ trách mình.

Vì thế Trần Mạn Nhu an tâm, rất là chân chóchâm trà cho Hoàng thượng: "Hoàng thượng, còn bao lâu thì đến chùa?"

"Đại khái cũng nhanh, Nhu nhi mệt mỏi?" Hoàng thượng cười rất ôn hòa, Trần Mạn Nhu lắc đầu, niết bả vai cho Hoàng thượng: "Ta không phiền, chính là lo lắng Hoàng thượng mệt mỏi. Hoàng thượng, ta nghe nói thức ăn chay ở Pháp Hoa tự ăn ngon lắm a, ngộ thiện chúng ta dùng ở nơi đó sao?"

"Lúc trước không phải người muốn dùng tại tửu lâu kia sao?" Hoàng thượng cười hỏi, Trần Mạn Nhu cũng khó xử, thức ăn chay ở Pháp Hoa tự rất nổi tiếng, nhưng là ở tửu lâu ăn cơm có thể nghe thấy rất nhiều thanh âm a, nói không chừng tâm tình Hoàng thượng hảo, có thể đáp ứng tìm một phòng sát đường đi, sau đó nàng có thể nhìn đường cái.

"Vậy chúng ta đi tửu lâu ăn đi?" Trần Mạn Nhu do dự hơn nữa ngày, rốt cục ra quyết định, trông mong nhìn nhìn Hoàng thượng: "Nếu ăn chay, chúng ta có thể đem đầu bếp ở Pháp Hoa tự thỉnh vào hoàng cung làm thức ăn chay một lần hay không?"

"Nếu Nhu nhi muốn ăn, qua vài ngày ta cho người vào cung làm một lần, nhóm đầu bếp Ngự Thiện phòng đều rất thông minh, hẳn là có thể học được." Hoàng thượng vui tươi hơn hờ gật đầu đáp ứng, hẳn đã sớm biết phương pháp giải quyết, bất quá vì nhìn thần sắc khó xử của tiểu thê tử nên cố ý chưa nói mà thôi.

Chờ nhìn thấy tiểu thê tử bởi vì quyết định này của hần mà lộ ra khuôn mặt tươi cười thật to, Hoàng thượng lại cảm thấy, lúc trước mình chưa nói là thực chính xác.

Đến Pháp Hoa tự dâng hương là chuyện thực không có ý nghĩa, bởi vì lúc này không giống như trong tiểu thuyết thảo luận, tùy tiện liền có thể gặp người nào, sau đó dẫn phát một hồi chuyện xưa. Hoàng thượng cùng hoàng hậu đến dâng hương lễ tạ thần, chùa miếu hoàng gia tự nhiên sẽ được thông tri trước.

Vì thế, nàng cùng Hoàng thượng hai người liền bao hết. Trong chùa, trừ bỏ hòa thượng, cũng chỉ còn lại có nhóm người bọn họ. Trần Mạn Nhu thực quy củ quỳ gối trước phật tổ dập đầu, khẩn cầu thần phật phù hộ hài tử của nàng trước, lại nhân tiện khẩn cầu thần phật phù hộ người nhà.

Suy nghĩ nửa ngày, vẫn đem những lời như là phù hộ Hoàng thượng thân thể an khang cũng thêm vào. Không có biện pháp, Tiểu tử mới mười tuổi, Hoàng thượng vẫn kiện khang khỏe mạnh còn sống mới được.

Hoàng thượng đi tìm cao tăng đắc đạo cầu thông cảm tình, cho nên chuyện dâng hương Trần Mạn Nhu sẽ không làm, thấy trong đại điện có

ổng thế, Trần Mạn Nhu lại khuyến khích vài đại cung nữ bên người đều tự rút ra.

Cười cười nháo nháo, chờ Hoàng thượng đàm luận kinh Phật xong đi ra, cũng đúng thời gian dùng cơm trưa. Lão hòa thượng mang về mặt đầy râu bạc nói đã chuẩn bị tốt thức ăn chay, Hoàng thượng lại cự tuyệt, thực thủ tín mang theo Trần Mạn Nhu đi tửu lâu ăn đại tiệc.

Tửu lâu vẫn là tửu lâu kia, đường cái bên ngoài tửu lâu vẫn là đường cái kia, nhưng là Trần Mạn Nhu ngồi ở bên trong, bỗng nhiên có một loại thương cảm. Thời điểm không ra khỏi hoàng cung cảm thấy hoàng cung thực áp lực, nhưng ra khỏi hoàng cung, nàng lại cảm thấy, mình cùng thế giới này không hợp nhau.

Nơi này không giống như Thực Định phủ nàng sinh hoạt rất nhiều năm, con đường nào có thức ăn ngon nhất, con đường nào có tiệm son phấn tốt nhất, con đường nào tiểu cô nương không thể đi, nàng nhắm mắt lại cũng có thể chỉ ra thật sự chuẩn xác.

Nàng ở kinh thành to như vậy, chỉ có hai chỗ có thể nhận ra, một cái là Trần phủ, một cái là hoàng cung, cho dù là nhà ngoại của nàng là Triệu phủ, nàng cũng bất quá là mơ mơ hồ hồ biết phương hướng.

Nghe thanh âm bên ngoài, nhìn đám người lui tới trên đường cái, trong nháy mắt Trần Mạn Nhu cảm thấy, mình thật giống như lục bình không rễ.

"Nhu nhi?" Trần Mạn Nhu sắp đem mình nghĩ thành cái thìa số khổ, bỗng nhiên nghe thấy thanh âm bên người, phản xạ có điều kiện, lập tức lộ ra tươi cười khuôn mặt: "Phu quân? Có nghĩ xong muốn ăn cái gì?"

Thương xuân bi thu cái gì, gắp quý đi thôi.

"Nhu nhi muốn ăn cái gì?" Hoàng thượng cười khanh khách hỏi, đưa tay kéo Trần Mạn Nhu ngồi xuống bên người mình, lại quay đầu nhìn điểm tiêu

nhị: "Các người nơi này món ăn chiêu bài là cái gì? Có được thiện?"

"Phu quân! Ta không cần uống được thiện!" Sắc mặt Trần Mạn Nhu đại biến, vội vàng hô, cho dù ai ăn hai tháng toàn bộ là thức ăn có vị thuốc, cũng tuyệt đối sẽ có phản ứng giống nàng. Xuất cung cùng Hoàng thượng, không cần lại ăn cái kia.

Điểm tiểu nhị thật cẩn thận liếc mắt nhìn Hoàng thượng một cái, chờ người này ra quyết định.

Trần Mạn Nhu đáng thương hề hề nháy mắt nhìn Hoàng thượng, làm cho biểu tình trên mặt mình nhìn càng đáng thương một ít, làm cho Hoàng thượng mềm lòng: "Phu quân, ta thật sự không cần ăn cái kia, ngày đó thầy thuốc bắt mạch, không phải nói ta đã rất tốt sao?"

Hoàng thượng do dự một chút, gật đầu: "Vậy được rồi, không uống được thiện, vậy báo tên món ăn tửu lâu các người sở trường nhất."

Lần này điểm tiểu nhị rõ ràng, mồm mép thập phần lưu loát báo ra một chuỗi dài tên món ăn. Hoàng thượng chọn lựa hơn mười món, hoàn hảo Hoàng thượng không lãng phí, thời điểm ở trong cung, thức ăn của Hoàng thượng cũng bất quá là mười hai món đồ ăn, hiện tại hai người thêm cộng lại cũng không vượt qua hai mươi món, có thể nói là thực tiết kiệm.

Tâm tình Trần Mạn Nhu tốt, khẩu vị tự nhiên cũng lớn chút, Hoàng thượng nhìn rất là kinh ngạc, bất quá thấy người khác có khẩu vị tốt, khẩu vị của mình cũng dễ dàng tốt theo, hai người kém chút ăn đến căng bụng!

"Nhu nhi, ăn ngon không?" Hoàng thượng cười nhìn Trần Mạn Nhu, tự mình cầm khăn lau miệng cho Trần Mạn Nhu, dọa Trần Mạn Nhu cơ hồ run run lên, vội vàng nắm khăn tử: "Ăn ngon, phu quân thì sao? Nếu không ăn được, chúng ta lại đi ăn cái khác?"

"Ta cũng dùng tốt lắm, bất quá, ta thật không biết Nhu nhi có khẩu vị lớn như vậy." Hoàng thượng trêu tức nhìn Trần Mạn Nhu, sắc mặt Trần Mạn Nhu ửng đỏ, ngượng ngùng cười: "Đó không là vì cùng phu quân cùng nhau sao?"

"Phải không? Vậy chờ đi trở về, ta nhất định cùng nương tử dùng bữa nhiều một chút." Cũng không biết Hoàng thượng nghĩ tới cái gì, nghĩ rất vui vẻ. Trần Mạn Nhu trái lại dày đặc ưu thương, sợ những lời này của Hoàng thượng là thật sao, vậy về sau mình còn có thể ăn cơm no sao?

"Phu quân sự tình bận rộn, không cần cố kỵ thiếp thân." Trần Mạn Nhu thực chân thành khuyên giải, Hoàng thượng chỉ cho rằng Trần Mạn Nhu tuy rằng kinh hỉ cũng không dám nhận, chỉ vỗ tay Trần Mạn Nhu cười nói: "Thời gian bồi nương tử dùng bữa vẫn phải có."

Trần Mạn Nhu không dám khuyên nữa, chỉ ngóng trông những lời này của Hoàng thượng là nói giỡn.

Ở tửu lâu nghỉ tạm trong chốc lát, tiếp theo chính là đi kim phô. Nữ nhân trời sinh thích đi dạo phố, nhưng là, phải xem bên người là ai. Trần Mạn Nhu vừa hưng phấn đến đúng ngọ, lại chờ đợi đi Trần phủ, liền có vài phần không chuyên tâm.

Buổi chiều chỉ qua một nửa, Trần Mạn Nhu đã bắt đầu liên tục nhìn Hoàng thượng. Hoàng thượng cũng biết tâm tư Trần Mạn Nhu, chính là thế nào cũng phải xem đủ biểu tình Trần Mạn Nhu sốt ruột, lúc này mới cười ha hả mang theo người lên xe ngựa.

"Nhu nhi đừng lo, ta đã phái người đi Trần phủ nói qua, lúc này toàn bộ toàn bộ người nhà Nhu nhi hẳn đều ở nhà." Tuy rằng thích xem biểu tình Trần Mạn Nhu lo lắng, đó cũng là vì khai quật một mặt khác của tiểu kiều thê nhà mình, thưởng thức biểu tình của nàng khi không mang mặt nạ. Thực làm cho tiểu kiều thê sốt ruột, đau lòng vẫn là mình.

HẬU CUNG MƯU SINH KẾ

Tiểu Nhiên Hoa Khai

www.dtv-ebook.com

Chương 206: Về Nhà

Vì lúc trước Hoàng thượng đã phái người đến thông tri, nói là lạnh lẽ đến đây, cho nên Trần phủ cũng không dám lộ ra. Chờ một đám người Hoàng thượng cùng Trần Mạn Nhu vào đại môn, lúc này mới phần phật hành lễ thỉnh an, Hoàng thượng còn chưa nói gì, Trần Mạn Nhu liền nhìn lão nhân một đầu tóc bạc quý đầu tiên mà hồng đôi mắt.

Năm đó thời điểm nàng vừa mới tiến cung, tổ phụ bất quá cũng chỉ trắng một nửa tóc mà thôi. Hiện tại, không riêng gì toàn tóc trắng, chính là thân thể, cũng gầy rất nhiều, thể nhưng ngay cả đồ vật như quả trượng cũng phải dùng tới.

"Trần lão nhanh đứng dậy đi, hôm nay coi như là thăm cùng Nhu nhi về nhà mẹ đẻ, mọi người không cần đa lễ như vậy." Cùng lão bà về nhà mẹ đẻ, thì phải là thân phận con rể. Bất quá, nói là nói như vậy, người Trần gia cũng không dám thực sự trầm tĩnh lại.

"Hoàng thượng ân điển, lão thần tạ ơn." Trần lão thái gia run rẩy đứng dậy, đại tôn tử đỡ một bên tay, mắt mờ nhìn Trần Mạn Nhu, môi giật giật, đôi mắt cũng đỏ theo, Trần Mạn Nhu tiến lên từng bước đỡ lấy lão thái gia hô một tiếng: "Tổ phụ."

"Bệ hạ cùng nương nương đại giá quang lâm hàn xá là vẻ vang cho kẻ hèn này, không biết vì thần có vinh hạnh vì bệ hạ cùng nương nương mà dẫn đường hay không?" Trần Hoài Cẩn nhìn tổ phụ cùng muội muội nhà mình muốn khóc như vậy, vội vàng đứng lên chuyển hướng đề tài.

Hoàng thượng đánh giá Trần Hoài Cẩn một chút, tùy ý gật gật đầu: "Trần ái khanh dẫn đường đi." Nói xong lại quay đầu nhìn Trần lão thái gia: "Trẫm nhớ rõ Trần lão năm nay có bảy mươi đi? Thân mình xương cốt còn tốt?"

"Đa tạ Hoàng thượng nhớ thương, lão thần năm nay bảy mươi một, ngày xưa ăn được ngủ ngon, thân thể còn tốt, sống thêm mười mấy năm không thành vấn đề." Trần lão thái gia cũng đã trải qua những mưa gió, nháy mắt liền điều chỉnh tâm tình, đi theo bên người Hoàng thượng nói chuyện.

Trần Mạn Nhu đi sau một bước, đưa tay đỡ Trần lão phu nhân: "Tổ mẫu, hôm nay trời lạnh, sao không mặc thêm một kiện y phục?"

Trần lão phu nhân cười hòa ái, vỗ vỗ mu bàn tay Trần Mạn Nhu: "Tổ mẫu không lạnh, người cũng không cần quá quan tâm. Hiện tại thân mình Bát hoàng tử có tốt không? Lần trước người nói là bị thương thân mình, tổ mẫu cho người tìm hiểu phương pháp điều dưỡng thân mình, đợi lát nữa người nhìn xem, hữu dụng thì nhớ lấy, cũng không uổng công tổ mẫu quan tâm thay người."

"Tổ mẫu yêu thương, cháu gái nhất định cảm kích." Trần Mạn Nhu cười đáp, Trần lão phu nhân thần thần bí bí nói: "Lúc trước, phụ thân mẫu thân người cũng cho người đưa một số thứ trở về, không hề thiếu đồ đưa cho người, đợi lát nữa người cũng nhìn một cái, nhất định phải mang về cung, còn có lễ vật cho mấy đứa nhỏ, mẫu thân người còn viết thư về, nói là không thể nhìn thấy Bát hoàng tử sinh ra, không thể làm bạn ở bên cạnh người, rất là nhớ."

Trong lòng Trần Mạn Nhu âm thầm chất chứa, nghĩ đến phụ mẫu còn tại biên quan, liên tục năm sáu năm không trở về, chua chát bên trong lại thêm một phần.

"Thân mình phụ thân cùng mẫu thân có tốt?" Yên lặng thương cảm trong chốc lát, Trần Mạn Nhu tiếp tục hỏi, Trần lão phu nhân gật đầu: "Đều tốt đều tốt, người cũng đừng quá lo lắng, hai năm nay, Hoàng thượng tính ở biên quan thực hành chính sách thông thương, năm trước người Khiết Đan không có động tĩnh, về sau phỏng chừng cũng sẽ không có động tĩnh quá lớn."

Hoàng thượng nhân minh, tất nhiên là sẽ không để cho biên quan vĩnh viễn bất an. Mấy năm trước muốn thu thập cựu thần trong triều, không thể làm gì, hai năm nay trong triều sạch sẽ, đại thần đồng tâm, tất nhiên Hoàng thượng có thể ra tay hoàn toàn thu phục biên cương.

Trên mặt Trần Mạn Nhu lộ ra tươi cười kinh hỉ, nhìn Hoàng thượng đi ở phía trước cùng Trần lão thái gia nói chuyện một cái, thấp giọng cười nói: "Tổ mẫu, đây chính là thật sự? Phụ thân cùng nương qua hai năm nữa có thể trở về?"

"Đó là tất nhiên, tổ mẫu khi nào thì đã lừa gạt người?" Trần lão phu nhân cười nói, dù sao việc này cũng không phải bí mật gì, cho dù Hoàng thượng ở phía trước có nghe thấy cũng không có chỗ nào không ổn, cho nên nàng mới có thể nói cho cháu gái mình nghe như vậy.

Cho dù là Hoàng thượng không bài tư thái cao lắm, nhưng dù sao Hoàng thượng chính là Hoàng thượng, Trần gia cũng không dám chậm trễ. Cho nên đến chính đường, Hoàng thượng cùng Trần Mạn Nhu một tả một hữu ngồi xuống, quan tâm thứ tư Trần gia đời, lại ban thưởng lễ gặp mặt, hỏi vài câu, nhìn thời gian không sai biệt lắm, cũng liền đứng dậy chuẩn bị hồi cung.

Hôm nay tâm tình Trần Mạn Nhu rất tốt, nhất thời nghĩ tới kinh hỉ hôm nay là Hoàng thượng mang đến, lại càng ra sức lấy lòng Hoàng thượng. Đến Vĩnh Thọ cung, không chỉ có ân cần cho người chuẩn bị bữa ăn khuya, còn tự mình hầu hạ Hoàng thượng tắm rửa.

Mà Hoàng thượng xem xét khuôn mặt nhỏ nhắn của Trần Mạn Nhu đầy vẻ vui mừng, cũng rất đặc ý, ở thời điểm Trần Mạn Nhu xoay người, từ cổ áo nhìn xuống, yết hầu liền nhìn không được nắm thật chặt, từ khi Hoàng hậu mang thai đến bây giờ, mình hình như không có chạm qua thân mình Hoàng hậu.

Nghĩ đến da thịt bạch ngọc cùng khe núi nhỏ trong suốt, còn có vòng eo như cành liễu, Hoàng thượng liền cảm thấy trên người có chút nóng lên. Đồ vật phía dưới, có chút không chế không được ngẩng đầu lên.

Nhìn xuyên qua nước tắm, Trần Mạn Nhu cũng nhìn thấy cự long đang nổi giận kia rõ ràng, lập tức sắc mặt liền đỏ lên, trong lòng cũng có chút khê nhúc nhích, khước mắt từ trên người Hoàng thượng đảo qua, hàm răng khê cắn môi đỏ mọng, mở lại miệng, thanh âm liền mang theo vài phần triền miên: "Hoàng thượng?"

Hoàng thượng nhéo nhéo lòng bàn tay Trần Mạn Nhu, mạnh mẽ đứng dậy, Trần Mạn Nhu kinh hô một tiếng, vội vàng xoay người, cách nước nhìn còn ngượng ngùng, đối mặt trực tiếp như vậy, thật sự không thành vấn đề sao?

Hoàng thượng cũng không để ý tâm tư Trần Mạn Nhu, đưa tay kéo Trần Mạn Nhu, xoay người nâng cánh tay, liền trực tiếp đem người ôm lên, sau đó sải bước vào nội thất.

Một đêm **, lại tỉnh lại, Trần Mạn Nhu chống thân thể đau nhức nhìn Hoàng thượng, Hoàng thượng cười cúi đầu ở trên mặt nàng hôn một cái: "Nhu nhi lại ngủ một hồi đi, trẫm đã cho người thông tri các nàng, hôm nay không cần lại đây thỉnh an, Thái hậu bên kia, người đi qua trễ chút cũng được."

Mặt Trần Mạn Nhu đỏ hồng, lắc đầu xốc chân lên đứng dậy: "Thiếp cũng không nguyện ý đem chuyện hầu hạ Hoàng thượng giao cho người khác,

Hoàng thượng là phu quân của thiếp, tự nhiên nên để cho thiếp đến hầu hạ. Hôm nay đeo hà bao này?"

Hoàng thượng nhìn chăm chăm ánh mắt Trần Mạn Nhu trong chốc lát, cười gật đầu, tùy ý Trần Mạn Nhu đem các thứ đeo trên người hẳn đều chuẩn bị tốt, lại dùng một ít điểm tâm, lúc này mới mang theo người vội vội vàng vàng vào triều.

Trần Mạn Nhu trở về giường cuộn trong chăn nhắm mắt lại, hôm qua chỉ lo cao hứng, hôm nay mới có thời gian đem chuyện hai ngày nay đã xảy ra sửa sang lại một lần. Vì sao Hoàng thượng nhớ tới mang nàng xuất cung dạo một chút? Cuối cùng còn đi đến Trần gia một chuyến, chẳng lẽ là có mục đích gì với Trần gia?

Đại ca nhà mình bất quá là một tiểu quan tứ phẩm, đệ đệ lại là tiểu quan ngũ phẩm, quan lớn nhất là phụ thân làm võ tướng, cũng bất quá là nhị phẩm, cùng so sánh với trong kinh thành giơ tay ra là bắt được vương gia, lại giơ tay là bắt được quan to nhất phẩm, thật đúng là kém quá xa, hoàn toàn không đáng giá nhắc tới.

Hơn nữa, hôm qua nghe tổ mẫu nói, biên cương rất nhanh sẽ không còn đánh giặc, tướng quân không đánh giặc, thật giống như hổ dưỡng ở vườn bách thú, nửa phần uy hiếp đối với Hoàng thượng cũng không có, Hoàng thượng cũng không phải loại người chó săn phanh nhân, vậy ngày hôm qua đi một chuyến, rốt cuộc là nhằm vào ai?

Hoặc là, dùng mình để làm tấm mộc cho ai? Nhưng trong hậu cung, cũng không thấy Hoàng thượng sủng ái ai ai a. Khụ, lại vòng về hậu cung, quả nhiên là tư tưởng có giới hạn.

Trần Mạn Nhu đem các loại mỹ nhân quăng ra khỏi đầu, một lần nữa đem ý nghĩ phóng tới triều đình, đúng rồi, còn có Cửu vương gia từng đề thân Trần gia, chẳng lẽ Hoàng thượng đang nhìn thái độ Trần gia?

Hoàn toàn không cần đi, hiện tại Cửu vương gia chính là một con mèo nhà, một chút uy hiếp cũng không có, huống hồ Ngưu Xuân Hoa cũng đã bị tiền bước, trong thư mẫu thân cũng viết, đã tìm nhà chồng tốt cho Xuân Hoa, cuối cùng công tác kết thúc cũng đã làm tốt, Hoàng thượng căn bản không cần vì Cửu vương gia mà đi một chuyến?

Chẳng lẽ Hoàng thượng phiền chán mình cùng Trần gia? Nhưng là cũng không đúng a, ngày hôm qua Hoàng thượng như vậy, hoàn toàn không giống như chán ghét mình. Hẳn đứng đầu một quốc gia, là để vương thiên hạ, nếu thật sự chán ghét hoàng hậu của mình, hoàn toàn không cần phải làm âm mưu quỷ kế, trực tiếp năm ba tháng không đến Vĩnh Thọ cung là được a.

Lại hoặc là, lúc trước trong thời gian mình dưỡng thai chờ sinh hài tử đã xảy ra chuyện gì mà mình không biết?

Trần Mạn Nhu trái lo phải nghĩ, còn kém ở trên giường lăn lộn, nhưng là nửa điểm suy nghĩ cũng không có. Dù sao cũng ngủ không được, đơn giản liền đứng dậy trang điểm tốt, Hoàng thượng nói không cho các phi tần đến đây thỉnh an, nhưng là cũng nói Thái Hậu bên kia nàng vẫn phải thỉnh an.

Không chừng lão yêu bà bởi vì chuyện ngày hôm qua tâm tồn tức giận với mình đâu, nếu đi thỉnh an muộn, nói không chừng muốn làm khó, mình không phải sợ nàng làm khó, chính là không muốn ứng phó thêm vài câu.

Tâm tình Từ An thái hậu tốt, mình ứng phó năm ba câu là có thể cáo lui, nếu tâm tình Từ An thái hậu không tốt, mình phải ứng phó năm ba chục câu, kẻ ngốc cũng biết nên lựa chọn cái nào.

Đến Từ An cung, Trần Mạn Nhu phát hiện Đường Uyển Nhi thế nhưng không ở đây, che giấu nội tâm kinh ngạc, Trần Mạn Nhu cung kính tiến lên hành lễ, Từ An thái hậu cười giống như phật Di Lặc, Thái hậu nói: "Hôm qua Hoàng hậu đi lễ tạ thần, nhưng là một mối?"

"Cũng không phải quá mệt, chính là Hoàng thượng thông cảm, thế nên mới miễn mọi người thỉnh an buổi sáng." Trần Mạn Nhu cũng không rõ ràng ý tứ Từ An thái hậu lắm, chỉ mỉm cười nói, lập tức không đợi Từ An thái hậu nói tiếp, lại ra dấu cho đại cung nữ một chút, từ trên tay các nàng tiếp nhận một cái hộp, tự mình đưa lên trên một chút.

"Thái Hậu nương nương, đây là một phen tâm ý của thiếp, hôm qua thiếp đến Pháp Hoa tự, đúng dịp gặp Ngộ Tâm đại sư, thiếp liền cầu Ngộ Tâm đại sư khai quang phật châu, phù hộ Thái Hậu nương nương thân thể an khang."

Trần Mạn Nhu cười nói, Từ An thái hậu rất cao hứng, cho người nhận cái hộp: "Ngộ Tâm đại sư dạo chơi đã trở lại?"

"Nghe ý tứ Hoàng thượng, Ngộ Tâm đại sư là trở về ở mấy ngày, chờ tháng sau liền muốn đi dạo chơi." Trần Mạn Nhu lộ cái tươi cười hoàn mỹ trả lời, Ngộ Tâm đại sư là hòa thượng nổi danh, kỳ thật từng triều đại đều có một hòa thượng rất nổi tiếng như vậy. Mặc kệ Thái hậu là thật tâm hướng phật hay là giả vờ giả vịt, đều là đọc qua kinh thư, tự nhiên cũng biết Ngộ Tâm đại sư đứng hàng đầu.

Giống như ngàn ngàn vạn vạn người tin phật khác, đối với Ngộ Tâm đại sư, Thái Hậu nương nương thực sùng bái.

Cho nên một chuỗi phật châu như vậy, tặng Thái Hậu nương nương là đủ rồi.

"Người thật có tâm." Thái hậu mở hòm xuất ra phật châu bên trong, cười tủm tỉm nói: "Chính là người là Hoàng hậu, chuyện như lễ tạ thần, ngày sau cũng không cần tự mình đi qua, chỉ cho người thay người làm lễ tạ thần là được. Hôm qua các người đi lễ tạ thần, Uyển Nhi còn nói thay các người sao chép thêm mấy cuốn kinh phật đâu."

"Đường chiêu dung khách khí ." Sắc mặt Trần Mạn Nhu không thay đổi cười nói: "Nếu lần sau có cơ hội, thiếp thì sẽ để cho Đường chiêu dung thay thế bản cung đi qua."

Nàng nguyện ý để cho Đường chiêu dung đi, cuối cùng cũng phải cần Hoàng thượng đồng ý mới được. Từ An thái hậu thật sự là càng sống càng lùi, loại chuyện này, có thể nói để cho người khác thay thế sao? Còn có, Đường Uyển Nhi là một chiêu dung, ngay cả nhị phẩm phi tử cũng kém hơn, nàng thực nghĩ rằng một chiêu dung có thể cùng hoàng hậu sánh vai sao?

Bất quá, trong lòng khó chịu, trên mặt Trần Mạn Nhu vẫn nửa phần cũng không lộ. Từ An thái hậu đối với lời này vẫn có vẻ vừa lòng, lại nói hai câu, lại để Trần Mạn Nhu đi trở về.

HẬU CUNG MƯU SINH KẾ

Tiểu Nhiên Hoa Khai

www.dtv-ebook.com

Chương 207: Đồng Tình

Trở lại Vĩnh Thọ cung, Trần Mạn Nhu cho người đem đồ ăn sáng bưng lên, thuận tiện phái người đi gọi Tiểu ngũ rời giường. Lúc Thái hậu sinh bệnh, liền hủy bỏ hoạt động nhóm công chúa hoàng tử thỉnh an, đối tượng Tiểu ngũ cần thỉnh an chỉ còn lại có mẹ ruột. Vì thế, Trần Mạn Nhu đau lòng khuê nữ, buổi sáng không muốn kêu khuê nữ rời giường, đợi cho đến thời điểm dùng đồ ăn sáng, mới phái người đi gọi nàng.

Thời điểm Tiểu ngũ tới, đã thanh tỉnh, nhìn lên thấy Trần Mạn Nhu liền nhào tới: "Mẫu hậu ~ "

"Bảo bối ngoan, tối qua ngủ có ngon không?" Trần Mạn Nhu ôm Tiểu ngũ hôn một cái, sau đó đem nàng đặt trên ghế, Tiểu ngũ liên tục gật đầu: "Ngủ ngon, mẫu hậu, phụ hoàng nói mang lễ vật cho ta, ta có thể trước xem lễ vật trước sao?"

Trần Mạn Nhu dừng một chút, ai đáp ứng?

Nhìn đôi mắt nhỏ đầy trông mong của khuê nữ, Trần Mạn Nhu cười một cái trước: "Lễ vật không cần nóng nảy, ăn cơm trước, chờ giữa trưa ca ca người trở về, cùng nhau xem lễ vật được không?"

Tiểu ngũ nghĩ nghĩ, gật đầu: "Tốt lắm, chờ ca ca trở về, cùng ca ca cùng nhau xem. Mẫu hậu, ngày hôm qua ca ca mang ta đi miếu cầu phò, ta muốn nuôi một con chó nhỏ, có một con chó sinh bốn tiểu bảo bảo, ta muốn nuôi cục cưng con chó nhỏ."

"Tạm thời không thể nuôi." Trần Mạn Nhu đem bát canh để trước mặt Tiểu ngũ, đưa tay chỉ chỉ Tiểu bát đang nằm trên tháp kê a a a: "Đệ đệ

người còn nhỏ, vạn nhất không chú ý một cái, con chó nhỏ cào mặt đệ đệ người thì làm sao bây giờ? Chờ đệ đệ người hai tuổi, người mới có thể nuôi chó cục cưng."

Tiểu ngũ đô đô miệng, nhìn Trần Mạn Nhu một cái, lại nhìn nhìn đệ đệ Tiểu bát, vẫn là tâm tư yêu thương đệ đệ chiếm thượng phong, chỉ có thể gật gật đầu đáp: "Tốt lắm, chờ đệ đệ hai tuổi, ta lại nuôi con chó nhỏ, vậy mẫu hậu cho người miêu cầu phòng xem chừng con chó nhỏ kia cho ta."

"Uh, tốt, đợi lát nữa mẫu hậu phân phó một tiếng, cho người miêu cầu phòng đem con chó nhỏ kia lưu lại cho người, ai cũng không thể mang đi, nếu người muốn nhìn cầu cục cưng, phải đi miêu cầu phòng nhìn, còn có thể mang nó đến Ngự Hoa viên đi hai vòng, nhưng không thể đưa đến Vĩnh Thọ cung, biết không?" Trần Mạn Nhu nhét một khối bánh bột mì vào miệng nàng: "Hiện tại là thời gian ăn sáng, ăn cơm trước, chờ cơm nước xong lại nói đến cầu cục cưng của người sau."

Tuy rằng không thể tự mình nuôi con chó nhỏ, nhưng là mẫu hậu đã đáp ứng mình có thể thường xuyên đi xem cầu cục cưng, cho nên Tiểu ngũ vẫn thật cao hứng, gật gật đầu đem bánh bột mì trong miệng ăn ăn nuốt xuống, trầm mặc không lên tiếng bắt đầu dùng đồ ăn sáng.

Thừa dịp Tiểu ngũ không chú ý, Trần Mạn Nhu vội vàng đánh ánh mắt sang Lập Xuân, Lập Xuân khẽ gật đầu, lặng lẽ ra khỏi cửa làm việc.

Chờ giữa trưa Tiểu tứ tan học trở về, Tiểu ngũ lập tức chạy qua ôm thắt lưng Tiểu tứ: "Ca ca, người tại sao giờ mới trở về? Vừa rồi mẫu hậu nói, phải đợi người trở về mới cho ta xem lễ vật, ca ca, người nói phụ hoàng cùng mẫu hậu sẽ mang lễ vật gì cho chúng ta a?"

Lúc này Tiểu tứ đã có chút bộ dáng tiểu đại nhân, đưa tay nhu nhu đầu Tiểu ngũ: "Chờ nhìn thấy chẳng phải sẽ biết sao? Kiên nhẫn một chút, đi, vào phòng trước, để cho ca ca thỉnh an mẫu hậu."

Tiểu ngũ bữu môi gật đầu, đi theo Tiểu tứ vào nhà. Trần Mạn Nhu không đợi Tiểu tứ hành lễ xong, liền đưa tay đem người kéo lên, hỏi buổi sáng đã ăn no chưa trước, lúc này có đói bụng không, lại hỏi ở Sùng Văn quán có hảo hảo học tập hay không, hỏi xong một đồng lớn, Tiểu ngũ đã sớm không kiên nhẫn, túm Lập Hạ đi chơi đùa giỡn.

Lúc này Trần Mạn Nhu mới thực nghiêm túc hỏi: "Tiểu tứ, gần đây trên triều đình đã xảy ra chuyện gì?"

Ngẫu nhiên Hoàng thượng cũng sẽ nói cùng Tiểu tứ một ít chuyện trên triều đình, Tiểu tứ cũng chậm chậm chuyển lực chú ý của mình từ hận cung sang triều đình, cho nên, đừng thấy Tiểu tứ còn nhỏ tuổi, nói không chừng biết nhiều chuyện so với Trần Mạn Nhu biết nhiều hơn.

Thấy Trần Mạn Nhu thực nghiêm túc, Tiểu tứ rất kinh ngạc, sờ sờ đầu, suy nghĩ trong chốc lát mới lắc đầu nói: "Không có a, gần đây trên triều đình rất bình tĩnh, chuyện gì cũng không có, a, đúng rồi, có một việc, chính là chuyện khai cấm biển, lúc trước Oa khẩu cũng bị đánh ngã, có hơn nửa năm không dám xâm phạm thành trấn ven bờ, cho nên phụ hoàng đã nói vài câu chuyện trọng khai cấm biển."

Nguyên bản cấm biển là mở ra, sau lại Hoàng thượng kế vị, ngoại ưu nội hoạn, Oa khẩu Khiết Đan như ong vỡ tổ, Từ Ninh vẫn không ngừng, cho nên Hoàng thượng không có biện pháp, liền cấm hải quan. Hiện tại ven bờ bình định xuống, chuyện hải quan tự nhiên liền lại được đề suất.

"Phải không? Vậy cùng Trần gia có quan hệ gì?" Trần Mạn Nhu có chút khó hiểu, Tiểu tứ lại càng không thể giải thích: "Mẫu hậu, cùng Trần gia không có quan hệ a, người nghĩ như thế nào đến trong nhà ngoại tổ mẫu? Là có người nói huyền thuyên sao?"

"Không phải, là thái độ phụ hoàng người rất kỳ quái a." Trần Mạn Nhu nhú mày, đem biểu hiện không giống dĩ vãng của Hoàng thượng trong hai

tháng nay nói một lần: "Nếu phụ hoàng người lập lá chắn cho ai đi, cũng không thấy hấn đặc biệt sủng ái ai. Nếu không phải chuyện hậu cung, vậy chỉ có thể là chuyện trên triều đình, nguyên bản ta không rõ, nhưng là hôm qua phụ hoàng người mang ta đến Trần gia, vô duyên vô cớ, hấn đi Trần gia làm cái gì?"

Khỏe miệng Tiểu tứ co rút, tuy rằng hấn nhỏ tuổi, nhưng từ nhỏ cũng là nghe phong vân trong hậu cung mà lớn lên, tự nhiên hiểu được của sủng ái Hoàng thượng đối với nữ nhân hậu cung là cái gì, mẫu hậu hấn cũng từng tự mình giảng qua, sủng ái của đế vương, là không thể dựa vào nhất.

Nhưng là, tốt xấu gì hấn cũng là đứa nhỏ thông minh, lại cùng Hoàng thượng là phụ tử ruột thịt, mấy năm nay dưới sự dẫn đường của mẫu hậu, hấn đối phụ hoàng coi như là thực chú ý, có chút hiểu biết tính tình phụ hoàng. Căn cứ quan sát của hấn, phụ hoàng như vậy là rõ ràng lấy lòng mẫu hậu thôi.

Thật giống như năm đó ở ngoại tổ gia từng thấy, thời điểm tăng ngoại tổ mẫu (bà cố ngoại) sinh khí tăng ngoại tổ phụ (ông cố ngoại), tăng ngoại tổ phụ sẽ đem mọi điều tốt, lấy lòng tăng ngoại tổ mẫu. Tuy rằng mình không biết phụ hoàng làm sai cái gì, nhưng mình có thể nhìn ra mục đích của phụ hoàng a.

Thật đáng thương, cư nhiên còn bị mẫu hậu hoài nghi.

Bất quá, mình cũng sẽ không vì phụ hoàng mà nói tốt. Tuy rằng mình thực hy vọng phụ hoàng sủng ái mẫu hậu nhất, nhưng là, chuyện người lớn tiểu hài tử không cần nhúng tay a. Hơn nữa, mẫu hậu cũng nói, trên đời này, không đáng tin nhất chính là sủng ái của đế vương, hấn không hy vọng tương lai mẫu hậu sẽ thương tâm.

"Mẫu hậu đa tâm, theo cái nhìn nhi tử, ước chừng là thời điểm mẫu hậu sinh bát đệ bị đại nạn, ngày đó phụ hoàng luôn luôn ở ngoài cửa chờ, chắc

là biết mẫu hậu sinh sản thống khổ, cho nên trong khoảng thời gian ngắn, còn có chút thương hại mẫu hậu."

Tiểu tứ phân tích ra khuông ra dạng: "Mẫu hậu người ngấm lại, có phải từ sau khi Bát đệ sinh ra, phụ hoàng mới thay đổi thái độ?"

Trần Mạn Nhu tĩnh tâm cẩn thận nghĩ, quả thế, nếu tìm được nguyên nhân rồi, Trần Mạn Nhu cũng liền thở dài nhẹ nhõm một hơi, đưa tay nhu đầu Tiểu tứ: "Mẫu hậu hiểu được, vẫn là Tiểu tứ hiểu rõ."

Vốn Hoàng thượng sẽ không tra, hẳn là nam nhân cổ đại có được đặc điểm của nam nhân tốt, cho nên nghe được thê tử kêu thảm thiết, sinh ra thương hại chi tâm, đây mới là bình thường. Mình thật sự là suy nghĩ nhiều quá, ở trong cung sinh hoạt nhiều năm như vậy, thật sự là chuyện bé xé ra to.

"Nường nường, đã đem đồ vật đến đây." Bên này Trần Mạn Nhu vừa buông lòng, bên kia Lập Xuân tới đây hồi bẩm, Trần Mạn Nhu lại thở dài nhẹ nhõm một hơi, vội vàng cho người ta đem Tiểu ngũ kêu lại đây: "Tiểu ngũ, lễ vật người muốn, phụ hoàng người đã phái người đưa tới, người tới nhìn một cái thích hay không."

Tiểu ngũ đang ở bên ngoài chơi vui vẻ, nghe thấy Trần Mạn Nhu, hoan hô một tiếng liền vọt tiến vào. Lập Xuân cười khanh khách đi ra ngoài, không bao lâu liền mang theo Tiểu Hỉ Tử cùng Tiểu Nhạc Tử vào, trong tay hai người phía sau còn nâng một cái thùng khá lớn.

Lập Xuân đem thùng mở ra, Tiểu ngũ liền khẩn cấp đi qua lật xem. Bên trong có cữu liên hoàn, hoa dung ngôn, khóa lỗ ban, khóa khổng minh, trò chơi xếp hình, tiểu đồng nhân, gấu bông cùng các món đồ chơi linh tinh, trang trải đầy một thùng, đến sơ sơ cũng có ba bốn mươi cái.

"Mẫu hậu, ta thích cái này." Tiểu ngũ vừa xem vừa kinh hô: "Di, đây là cái gì a, ca ca, chúng ta cùng nhau chơi cái này đi, Tiểu bát thích ngoạn cái

gì a? Có thể cho Tiểu bát chơi đồ chơi sao?"

Trần Mạn Nhu thấy nàng còn có thể chú ý đến ca ca đệ đệ, trong lòng lại vừa lòng, đưa tay xoa xoa đầu nàng cười nói: "Các món đồ chơi đó là mẫu hậu cùng phụ hoàng mua đến tặng cho người, tự người lấy ra mấy thứ đưa cho ca ca đệ đệ."

Nghĩ nghĩ lại dặn dò: "Còn có bọn Nhị hoàng tử Nhị hoàng huynh người, đều không thể quên."

Nghe được còn phải tặng cho đám người Nhị hoàng huynh, Tiểu ngũ có chút mất hứng, Tiểu tứ vội vàng trấn an nàng: "Người đưa bọn họ, bọn họ phải đáp lễ cho người, người không lỗ vốn. Hơn nữa, trước kia mẫu hậu đã nói qua, thời điểm nên hào phóng phải hào phóng, Nhị hoàng huynh bọn họ cũng là huynh đệ tỷ muội của chúng ta, người tự nhiên là phải đưa chút lễ vật cho bọn họ. Người xem thời điểm ngày lễ ngày tết, bọn họ cũng cho người lễ vật sao?"

"Vậy được rồi, ngô, cái này đưa cho Nhị hoàng huynh..." Tiểu ngũ cúi đầu ở bên trong chọn lựa lấy, Trần Mạn Nhu nhìn thoáng qua, nhìn không được buồn cười, khuê nữ đúng là từ trong bụng nàng đi ra, nàng so với ai khác đều hiểu khuê nữ nhà mình, mấy thứ lấy ra, tuyệt đối là thứ nàng không thích.

Bất quá, chút chuyện nhỏ ấy không cần làm rõ, cũng không ai quy định tặng lễ vật chỉ có thể đưa thứ mình thích. Nói không chừng, Nhị hoàng tử cùng Nhị công chúa các nàng lại rất thích đâu?

Đúng rồi, đợi lát nữa còn phải giáo dục nữ nhi hạng mục công việc cần chú ý tặng lễ, chờ nàng trưởng thành, cũng không thể dựa vào tâm tính bản thân đi tặng lễ vật, đưa đến trong lòng người khác mới được.

"Tiểu ngũ đây là đang làm cái gì?" Trần Mạn Nhu đang suy xét con đường giáo dục khuê nữ nhà mình, chợt nghe thấy thanh âm Hoàng thượng

ở cửa vang lên, nhin không được khoe miệng co rút, gần đây Hoàng thượng đến tương đối có chút rất thường xuyên.

"Phụ hoàng, lễ vật người mua Tiểu ngũ thực thích." Không đợi Trần Mạn Nhu trả lời, Tiểu ngũ nhào qua trước nhất, Trần Mạn Nhu nhanh chóng nháy mắt với Hoàng thượng, nhưng đừng lộ tẩy mới tốt. May mắn Hoàng thượng càng thông minh, chỉ với câu nói của Tiểu ngũ, khiến cho Hoàng thượng hiểu được tình huống trước mắt.

"Tiểu ngũ thích là tốt rồi, phụ hoàng còn mua cho Tiểu ngũ vài thứ nữa, đợi lát nữa cũng cho người đưa đến đây cho Tiểu ngũ." Hoàng thượng cười sờ sờ đầu Tiểu ngũ, nửa điểm quần bách vì ngày hôm qua ra đi du ngoạn đem điều kiện đã đáp ứng nữ nhi quên đi cũng không có.

"Hoàng thượng đã dùng ngọc thiện chưa?" Trần Mạn Nhu chờ hẵn cùng Tiểu ngũ nói xong nói, mới tiến lên hỏi, thanh âm ôn hòa, trên mặt mang theo cười, trong giọng nói mang theo vài phần quan tâm thân nhiên, giống như trước đây, sẵn sóc khả ái, thập phần được người thích.

Chính là, xem vào mắt Hoàng thượng, lại đối chiếu ngày với hôm qua Trần Mạn Nhu lộ ra vài phần thật tình, có chút không quá cao hứng, đây là lại lui trở về?

Chẳng lẽ là mình làm sai chỗ nào? Hoặc là nói, là tiểu thê tử của mình hiểu lầm cái gì? Nghĩ, Hoàng thượng liền nhin không được nhú mày, Trần Mạn Nhu đứng ở một bên còn tưởng rằng Hoàng thượng tức giận, cười đều trên mặt mang theo vài phần cẩn thận: "Hoàng thượng?"

Hoàng thượng nhướng mi, khoe miệng loan loan: "Còn chưa có, vừa lúc ở Nhu nhi nơi này dùng bữa, Nhu nhi sẽ không ghét bỏ ta đi?" Mặc kệ là nguyên nhân gì gì, lúc này không thể dọa đến tiểu thê tử của mình mới được.

"Hoàng thượng có thể ở trong này dùng bữa, thiếp cao hứng còn không kịp đâu." Trần Mạn Nhu vội vàng cười nói, xoay người đi phân phó người chuẩn bị ngọc thiện.

Hoàng thượng cúi đầu chống lại ánh mắt Tiểu tứ, ngô, đồng tình?

Ngần người, Hoàng thượng nheo mắt, suy nghĩ trong chốc lát, bỗng nhiên bật cười, nữ nhân này, quả nhiên là giống như con thỏ nhỏ, ngày thường ôn dịu ngoan thuận, nhìn thập phần nhu thuận giống như con thỏ nhỏ, nhưng là một khi gặp chuyện, liền lập tức lui lại, cho dù là đối phương đưa đến một cây cà rốt, nàng cũng hiểu được cà rốt kia không phải dùng để ăn, mà là dùng để đánh nàng.

Quên đi quên đi, gặp gỡ một nương tử nhất gan như vậy, mình nhiều lắm là nửa đời sau vất vả chút. Mặc kệ thế nào, nàng đã là nương tử của mình. Cuộc sống trước kia cũng rất tốt, chính là nương tử thiếu chút cảm xúc chân thật, về sau mình không chỉ phải che chở nàng không cho nàng chịu ủy khuất, còn phải chọc chọc làm nàng lộ ra chút cảm xúc mới được.

Không nghĩ tới con thỏ nhỏ không tin mình, ai, lão phu lão thê, nàng không tin mình còn có thể ép buộc nàng sao? Chỉ cần trong mắt trong lòng nàng chỉ nhìn thấy một mình mình là được. Lâu ngày thấy nhân tâm, vẫn là thực có đạo lý.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Hoàng thượng tỏ vẻ, nóng vội đi lầm đường, về sau vẫn là đi trở về đường xưa đi... Đừng ép buộc, nhân sinh ép buộc không dậy nổi a...

HẬU CUNG MƯU SINH KẾ

Tiểu Nhân Hoa Khai

www.dtv-ebook.com

Chương 208: Hợp Mưu

Sau đó Trần Mạn Nhu liền phát hiện, không biết tại sao, Hoàng thượng lại đổi trở về thái độ ban đầu, thời điểm đối mặt với mình, trừ bỏ một tiếng Nhu nhi kia còn giữ lại, còn lại đều cùng trước kia giống hệt nhau. Loại tình huống này, ngược lại làm cho Trần Mạn Nhu thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Rồi trong hậu cung, lại không biết nguyên nhân gì, tất cả mọi người lựa chọn tạm thời ẩn núp.

Vừa buông lỏng, đi qua năm Ung Hòa thứ mười tám. Con số Mười tám này chỉ nhìn một cách đơn thuần là rất đẹp, nhưng là, nếu thêm vào những tiền tố trong năm Ung Hòa này, cùng với hậu tố của năm này, thì không thể nào dễ nhìn, nguyên nhân, Năm Ung Hòa mười tám lại là một năm tuyển tú.

Trần Mạn Nhu tỏ vẻ, người cao tuổi không tranh nổi. Mình cũng là lão thái thái hơn ba mươi, lại còn muốn vì nam nhân nhà mình chọn lựa những nọ hoa thiên kiều bá mị, trong lòng thực không thể nào dễ chịu.

Nhất là lúc này, Chu phi Chu Lệ Dung lại có thai. Dựa theo lệ thường, nhóm cung phi nên tiến hành điều động nhân sự, nên thăng chức thì thăng chức, nên hàng chức thì hàng chức, chuyện giữ nguyên cũng không phải không có khả năng.

Chính là, phương án thỉnh cầu điều động nhân sự đệ lên rồi, Hoàng thượng tỏ vẻ không sao cả, hết thảy Hoàng hậu làm chủ là được. Từ An thái

hậu tử về, danh sách điều động này tư cách có chút không đủ, tạm thời để sau đi.

Trở về, Trần Mạn Nhu suy nghĩ thời gian một ly trà nhỏ, sau đó ngộ ra, lần này trên danh sách điều động không có tên Đường Uyển Nhi, thật sự là một sai lầm lớn. Nhưng là, Đường Uyển Nhi không có mang thai, cũng không có hy sinh chịu chết cứu vớt Hoàng thượng hoặc là Thái hậu hoặc là Hoàng hậu hoặc là hoàng tử hoặc là công chúa, mình chính là muốn cho nàng một đặc quyền cũng không cơ hội a.

Trần Mạn Nhu thực u buồn, tùy tiện thăng chức không phải tác phong của nàng, nàng cũng có quyền lực lớn như vậy, chính là Thái hậu bên kia nên ứng phó như thế nào đâu?

Vừa nghĩ, Trần Mạn Nhu vừa lật xem danh sách tuyển tú Lễ bộ đưa tới. Chính là không đợi Trần Mạn Nhu danh sách kia nghiên cứu thấu triệt, đã thu được tin tức Từ An cung Thái hậu bệnh nặng, Trần Mạn Nhu cũng không dám chậm trễ, lúc này liền khởi hành đi Từ An cung.

Sắc mặt Từ An thái hậu ửng hồng nằm ở trên giường, trên người đắp một lớp chăn. Bình ma ma tro mặt như tấm gỗ đứng ở cuối giường, thấy Trần Mạn Nhu tiến vào, chính là khom người hành lễ, vẫn chưa lên tiếng. Trần Mạn Nhu khoát tay, đứng ở đầu giường nhìn xuống Từ An thái hậu, sau đó làm thủ thế với Bình ma ma, mang theo Bình ma ma xuất môn.

"Ma ma, Thái Hậu nương nương làm sao vậy?" Vừa đến bên ngoài, Trần Mạn Nhu lập tức hỏi, giọng điệu Bình ma ma không hề khúc chiết: "Ngự y nói, Thái Hậu nương nương là phát sốt, chính là dù sao Thái Hậu nương nương cũng lớn tuổi, cần tỉ mỉ chiếu cố."

Trần Mạn Nhu trầm ngâm một chút, gật đầu cười nói: "Thái Hậu nương nương luôn luôn khoan nhân, bản cung làm con dâu, vẫn không cơ hội biểu đạt hiếu tâm của bản cung, nếu Thái Hậu nương nương không chê, liền cho

bản cung một cơ hội, cũng để cho bản cung tận hiếu, ngày mai bản cung tới đây thị tậ."

Vừa nói, Trần Mạn Nhu vừa cẩn thận quan sát thần sắc Bình ma ma, trên mặt Bình ma ma vẫn là nửa điểm biểu tình cũng không có, giống như mang mặt nạ, rất là cung kính tỏ vẻ: "Nương nương có tâm, Thái Hậu nương nương nhất định là thật cao hứng, chính là nương nương bận rộn cung vụ, lúc này lại đúng dịp tuyển tú, đây chính là đại sự quốc gia, Thái Hậu nương nương nói, nếu vì thân thể bản thân làm cho Hoàng hậu nương nương chậm trễ cung vụ, nàng thật sự là chịu không nổi, cho nên cũng không cần nương nương tự mình đến thị tậ, Thái Hậu nương nương lão nhân gia nàng biết nương nương ngại hiếu tâm, nương nương chỉ cần cho vài tần phi khác đến thị tậ là được."

Trần Mạn Nhu không nghe đi ra đây là nói mát hay là nói thật, nếu là nói mát, vậy ý tứ Thái Hậu chính là lưu lại mình đến thị tậ? Nhưng là lúc này đang tuyển tú, Thái hậu bị bệnh, mình lại đây thị tậ, vậy ai tới chủ trì tuyển tú?

Nếu nói thật, vậy Thái hậu là muốn để cho Đường Uyển Nhi đến thị tậ đi? Vừa vận thị tậ cũng là công lao, đến lúc đó Đường Uyển Nhi thăng chức chính là một câu nói, chính là ngày thường Từ An thái hậu nói chuyện không đều vòng bảy tám vòng sao? Hôm nay tại sao lại rõ ràng như vậy?

"Tuy rằng tuyển tú là đại sự, nhưng là cũng không phải là không có bản cung thì không thể tuyển, ở trong lòng bản cung, thân mình Thái Hậu nương nương mới là là quan trọng nhất. Huống hồ, Bình ma ma người cũng nói, lần này Thái Hậu nương nương chỉ là nóng lên, bệnh nhỏ mà thôi, bản cung cũng sẽ không chậm trễ nhiều sự tình."

"Còn nữa, trong lúc tuyển tú, bản cung cũng có thể đem sự tình giao cho đám người Huệ phi, cũng không chậm trễ thời gian." Trần Mạn Nhu cười khanh khách nói, sắc mặt Bình ma ma vẫn không có gì biến hóa, chính là

liếc mắt nhìn Trần Mạn Nhu một cái, trầm mặc trong chốc lát, khom mình hành lễ: "Nô tỳ cần xin chỉ thị ý tứ Thái Hậu nương nương."

"Uh, bản cung hiểu được, thật làm phiền Bình ma ma vì bản cung chuyển đạt." Trần Mạn Nhu cười gật đầu, nói tiếp: "Nếu lúc này Thái Hậu nương nương còn chưa tỉnh lại, bản cung đi về trước đem sự tình an bài một chút, đợi lát nữa cũng có thể trực tiếp đến Từ An cung thị tậ."

Nói xong, cũng không cho Bình ma ma cơ hội phản ứng, trực tiếp dẫn người đi ra ngoài. Đến Vĩnh Thọ cung, chuyện thứ nhất chính là gọi Lập Thu tới hỏi, xem Từ An thái hậu là bởi vì sao phát bệnh.

Lập Thu bây giờ cùng so sánh với Lập Thu lúc vừa đảm nhận vị trí, tính tình trầm ổn rất nhiều, lúc này nghe Trần Mạn Nhu hỏi, sau khi hành lễ cung kính trả lời: "Hồi nương nương, ngày hôm qua Thái Hậu nương nương rất hoàn hảo, buổi sáng hôm nay sau khi nương nương mang theo các vị tần phi thỉnh an, Thái Hậu nương nương để lại Đường chiêu dung nói chuyện, giữa trưa cũng là ở Từ An cung dùng bữa, tổng cộng dùng mười tám món đồ ăn, cũng không có chỗ đặc biệt."

Nếu không phải Lập Thu không bồi dưỡng thể ra cái đình có thể ẩn thân có thể lên nóc nhà có thể chui tường nghe lén, phỏng chừng ngay cả Từ An thái hậu cùng Đường Uyển Nhi nói gì nàng cũng có thể từng chữ hỏi thăm ra, sau đó lại lặp lại cho Trần Mạn Nhu một lần.

"Sau khi dùng ngọc thiện, Đường chiêu dung liền đi trở về, sau đó không đến một canh giờ, Từ An thái hậu đã kêu ngự y." Lập Thu rốt cục nói xong lời cuối cùng, Trần Mạn Nhu xoa xoa trán: "Người nói là, hôm nay Từ An thái hậu bỗng nhiên sinh bệnh? Hay là sau khi ở cùng một chỗ với Đường Uyển Nhi nửa ngày thì sinh bệnh?"

Lập Thu gật gật đầu, Trần Mạn Nhu nhú mày, việc này thật đúng là đúng dịp, hôm nay nàng vừa định Đường Uyển Nhi vô công không thể

thăng chức, buổi chiều liền xảy ra chuyện này có thể để cho Đường Uyển Nhi lập một công lao thật to. Đúng dịp đến nỗi nàng cũng hoài nghi Đường Uyển Nhi hoặc là Từ An thái hậu có thuật đọc tâm hay không.

Chẳng lẽ, hai người các nàng thật đúng là đánh chủ ý như vậy? Suy nghĩ trong chốc lát, Trần Mạn Nhu đứng dậy, là hoặc là không phải, hôm nay đến chỗ hầu hạ cả đêm sẽ biết.

Kêu Tiểu ngũ đến đây, dặn nàng chiếu khán Tiểu bát, lại phân phó cung nhân giữ Vĩnh Thọ cung, Trần Mạn Nhu mang theo Lập Xuân các nàng đi Vĩnh Thọ cung trước. Vẫn là Bình ma ma canh giữ ở bên giường, thấy Trần Mạn Nhu, cung kính hành lễ.

Bình ma ma này là người Từ An thái hậu nể trọng nhất, mà Bình ma ma cũng thực giữ quy củ, cho dù là phi tần phẩm chất tương đối thấp, Bình ma ma cũng không có bỏ qua quy củ. Chính là, nàng đưa ra gương mặt không có biểu tình kia, nhìn thực làm cho người ta có chút phát 憊.

"Nô tỳ gặp qua Hoàng hậu nương nương, thỉnh an nương nương." Bình ma ma biết vâng lời nhả dùm ý tứ Từ An thái hậu: "Vừa rồi Thái Hậu nương nương tỉnh trong chốc lát, dùng nửa bát cháo. Nô tỳ nói Hoàng hậu chuyện nương nương lại đây thị tậ, Thái Hậu nương nương nói, Hoàng hậu nương nương cung vụ bận rộn, chỉ sợ thoát thân không được. Hơn nữa Bát hoàng tử nhỏ tuổi, Hoàng hậu nương nương còn phải lo lắng chiếu cố Bát hoàng tử, Thái Hậu nương nương cũng lo lắng Hoàng hậu nương nương lại đây thị tậ sẽ mang theo bệnh khí, sau đó chuyển sang Bát hoàng tử."

"Thái Hậu nương nương nói, Bát hoàng tử là thân tôn tử của nàng, nàng vạn vạn không để bản thân làm cho Bát hoàng tử nhiễm bệnh, cho nên xin mời Hoàng hậu nương nương trở về, phái người khác lại đây thị tậ." Lý do thêm một câu, vô luận như thế nào, không cần Hoàng hậu lại đây thị tậ.

"Nếu quyết định Thái Hậu nương nương như thế, bản cung cũng không tiện nghịch ý Thái Hậu nương nương. Vậy bản cung liền gọi người khác lại đây vì Thái Hậu nương nương thị tật." Trần Mạn Nhu cười khanh khách nói: "Huệ phi cẩn thận săn sóc, Đức phi mồm miệng lạnh lợi, Phó phi dịu dàng, Thẩm phi im lặng, Kim phi hoạt bát, Thành phi lạnh lẽ, không biết Thái Hậu nương nương muốn cho vị nào lại đây thị tật?"

Trần Mạn Nhu tỏ vẻ, mình chính là cố ý. Người muốn cho Đường Uyển Nhi đến, bản cung đem những người ở trên Đường Uyển Nhi trừ bỏ Chu phi đã mang thai toàn bộ đều kể một lần trước. Những người đó phân vị đều cao hơn so với Đường Uyển Nhi, thị tật làm sao cũng không thể nhảy qua những người này.

Bình ma ma rũ mí mắt một chút, do dự trong chốc lát nói: "Nô tỳ cảm thấy, tuy rằng Huệ phi nương nương cùng Đức phi nương nương, cùng với Phó phi nương nương Thẩm phi nương nương Kim phi nương nương Thành phi nương nương đều tốt lắm, chính là đều không tri kỷ bằng Đường chiêu dung."

Trần Mạn Nhu bỗng nhiên tỉnh ngộ: "Bản cung kém chút không nhớ tới đến Đường chiêu dung, nếu Thái Hậu nương nương cảm thấy Đường chiêu dung càng tri kỷ, vậy bản cung cho Đường chiêu dung lại đây thị tật. Chính là, rốt cuộc phân vị Đường chiêu dung thấp một ít, không bằng lại tuyển thêm vài người?"

"Không cần như thế, ngự y cũng nói, Thái Hậu nương nương tốt nhất là tĩnh dưỡng, nhiều người tranh cãi âm ỉ." Bình ma ma vội vàng nói, trong lòng Trần Mạn Nhu cười nhạo, tranh cãi âm ỉ cái lông a, thực nghĩ đây là dân gian thị tật a? Đường đường là Thái hậu, quyền lực làm cho một cung phi câm miệng cũng không có sao?

Huống hồ, Trần Mạn Nhu thật không biết, hậu cung này có người nào gốc gác ở Từ An cung cái lộn!

"Phượng thể Thái Hậu nương nương quan trọng, nếu ngự y nói phải tĩnh dưỡng, vậy để cho Huệ phi cùng Phó phi cùng với Thẩm phi ba người lại đây đi." Trần Mạn Nhu nhẹ giọng nhỏ nhẹ nói: "Chỉ có ba người, lại thêm Đường chiêu dung, cũng bất quá là bốn, hai người một tổ, còn có thể luân phiên. Nếu chỉ có Đường chiêu dung một người, chẳng phân biệt ngày đêm chiếu cố Thái Hậu nương nương, cũng không tránh khỏi rất vất vả, bản cung sợ nàng chiếu ửng không được đầy đủ."

Nói đến phần này, Bình ma ma là một ma ma, cho dù là ma ma bên người Thái hậu, cũng không tiện nói lời phản đối.

Vì thế, Trần Mạn Nhu lập tức lợi dụng tài nguyên, trực tiếp phân phó người Từ An cung đi gọi người. Không bao lâu, đã đem đám người Huệ phi gọi tới, Trần Mạn Nhu cười phân tổ cho các nàng: "Đường chiêu dung tuổi trẻ, bản cung sợ nàng suy nghĩ không chu toàn, mà Huệ phi thận trọng, hai người các người liên giữ nửa đêm đầu. Còn Phó phi cùng Thẩm phi lại giữ nửa đêm về sáng, thay phiên nghỉ ngơi, buổi sáng ngày mai cũng không cần đến thỉnh an bản cung, chỉ cần ở sườn điện Từ An cung nghỉ ngơi là được."

Nói xong những cái đó, lại quay đầu nhìn Bình ma ma: "Chuyện Thái Hậu nương nương bệnh nặng, có người đi thông tri Hoàng thượng?"

"Đã cho người thông tri Hoàng thượng, lúc trước Hoàng thượng đã tới một chuyến." Lúc ấy vừa vặn Trần Mạn Nhu trở về, cho nên hai bên cũng không gặp. Bất quá, Trần Mạn Nhu một chút cũng không lo lắng Đường Uyển Nhi sẽ nương cơ hội thị tạt tới thông đồng Hoàng thượng.

Hoàng thượng hiếu thuận cũng không phải hôn quân, loại chuyện lão nương bệnh ở một bên, hắt lại ở thiên điện sung hạnh mỹ nhân này, tuyệt đối không phải chuyện Hoàng thượng sẽ làm. Cho nên, chỉ cần Đường Uyển Nhi ở Từ An cung, nàng sẽ không có cơ hội lôi kéo Hoàng thượng lăn trên giường.

Phân phó xong, Trần Mạn Nhu mới ly khai Từ An cung. Lúc này đã qua thời gian bữa tối, sắc trời cũng ám xuống.

HẬU CUNG MƯU SINH KẾ

Tiểu Nhiên Hoa Khai

www.dtv-ebook.com

Chương 209: Ra Tay

"Nường nường, muốn bày bữa tối sao?" Trở lại Vĩnh Thọ cung, Sơ Vân tới đây hỏi, Trần Mạn Nhu gật gật đầu. Tiểu tứ cùng Tiểu ngũ đã ở bên trong điện đợi nửa ngày, Tiểu bát vừa nhìn thấy Trần Mạn Nhu liền mếu máo: "Mẫu hậu, đói bụng!"

"Làm đói Tiểu bát chúng ta?" Trần Mạn Nhu ôm chặt Tiểu bát hôn hôn hai má hãnh: "Là mẫu hậu không tốt, không có trở về đúng thời gian dùng bữa tối, mẫu hậu xin lỗi được không?"

"Hào, vậy Tiểu bát liền tha thứ mẫu hậu." Tiểu bát nài thanh nãi khí nói, Tiểu ngũ ở một bên đưa tay nhận Tiểu bát: "Mẫu hậu, ngài ngồi nghỉ ngơi trong chốc lát trước đi, Hoàng tổ mẫu bên kia như thế nào? Thân mình có trở ngại?"

"Hoàng tổ mẫu người là có chút phát sốt, mẫu hậu đã cho người đi qua thị tạt, người đừng lo lắng. Ngày mai mẫu hậu tuyên An vương phi các nàng tiến cung, bà mẫu (mẹ chồng) sinh bệnh, thân là con dâu, cũng phải tiến cung thị tạt mới đúng." Trần Mạn Nhu cười nói, thuận thế ở một bên ngồi xuống.

Dùng xong bữa tối, theo thường lệ, Trần Mạn Nhu hỏi công khóa của Tiểu tứ trước, lại quan tâm cuộc sống của hãnh, sau đó trước lúc cửa cung lạc thực n đem người đưa ra Vĩnh Thọ cung. Lại cho vú nường đem Tiểu bát ôm đi xuống ngủ, lúc này mới kéo Tiểu ngũ đến bên người: "Công khóa hôm nay đã hoàn thành?"

"Mẫu hậu, ta không muốn học thêu a, về sau ta không thể sử dụng tú nương sao?" Tiểu ngũ đô đô miệng, oa ở trong lòng Trần Mạn Nhu, giơ hai tay lên cho Trần Mạn Nhu xem trên ngón tay nàng có mấy lỗ châm, Trần Mạn Nhu rất đau lòng, nhìn một lần, nhú mày hỏi: "Bôi thuốc?"

"Uh, đã bôi thuốc." Tiểu ngũ ngoan ngoãn gật đầu, sau khi Đại công chúa xuất giá, nàng chính là công chúa tôn quý nhất trong cung, hơn nữa hoàng hậu Trần Mạn Nhu rất được sủng ái, cho nên nàng cũng nước lên thì thuyền lên, đừng nói là lỗ kim, chính là ngày thường rơi một sợi tóc bọn hạ nhân cũng thật khẩn trương.

Bất quá, Tiểu ngũ đối với loại tình huống này tỏ vẻ không rõ, rõ ràng nàng cũng chưa từng xử phạt những hạ nhân này, nàng vẫn nhớ rõ mẫu hậu mình dạy mình, không cho phép kiêu căng, đối với người dưới phải có độ lòng, tại sao những người đó sợ nàng như vậy đâu?

"Bảo bối ngoan, nếu có thể, nương cũng không muốn người bị kim đâm a, chính là thân là nữ tử, nữ hồng là một tiêu chuẩn để người khác cân nhắc người trong tương lai, không học không được." Trần Mạn Nhu ôm Tiểu ngũ an ủi: "Bằng không như vậy đi, mẫu hậu không cầu người học thêu đặc biệt tốt, nếu người có thể làm một hà bao có thể cho người phụ hoàng đeo đi ra ngoài, ngày sau sẽ không cần học thêu, người cảm thấy như thế nào?"

Tiểu ngũ bữu môi do dự, nhưng món đồ phụ hoàng nàng đeo trên người yêu cầu nhưng là rất cao, phi tinh phẩm không mang theo. Thủ công kia của nàng, nếu có thể đạt tới trình độ kia, nàng có thể được xưng là đại sư!

"Phụ hoàng người đối với người rất tốt? Người thân là nữ nhi của phụ hoàng người, có nên hiếu kính phụ hoàng người hay không? Làm hà bao là đơn giản nhất, chẳng lẽ người muốn học nấu cơm?" Trần Mạn Nhu nghe xong lý do của Tiểu ngũ, chỉ nhú mày kích thích.

Dù sao Tiểu ngũ còn nhỏ tuổi, lập tức bị Trần Mạn Nhu kích thích quên đông nam tây bắc: "Ta cũng thực hiếu thuận phụ hoàng, nếu như vậy, ta sẽ học thêm cho tốt, ngày sau làm một cái hà bao đặc biệt đẹp mắt cho phụ hoàng! So với cái mẫu hậu làm càng đẹp mắt!"

"Hảo, vậy mẫu hậu sẽ chờ, đừng quên cũng làm một cái cho mẫu hậu, còn có tứ ca người, còn có hoàng tổ mẫu người, cũng không thể quên." Trần Mạn Nhu cười tủm tỉm bài bắt tay vào đếm, nháy mắt Tiểu ngũ suy sụp nhả mặt: "Nhiều như vậy a."

"Ta cũng chưa nói còn có ngoại tổ mẫu ngoại tổ phụ người bọn họ." Trần Mạn Nhu cười ở trên gương mặt Tiểu ngũ néo một phen, cảm thụ một chút xúc giác nộn trơn mềm hoạt tốt đẹp, nhân cơ hội giáo dục: "Ngày thường mẫu hậu dạy người nói chuyện phải cân nhắc, người xem, người không suy nghĩ liền một lần đáp ứng, có phải thực lỗ vốn hay không a?"

Tiểu ngũ meo máo, Trần Mạn Nhu đưa tay nhu đầu nàng: "Mẫu hậu đều là vì tốt cho người, ca ca không phải cũng đã dạy sao? Cân nhắc rồi quyết định đi."

"Ta biết mẫu hậu tốt với ta, không phải ta cùng mẫu hậu nói chuyện, mới không nghĩ nhiều như vậy sao?" Tiểu ngũ ôm Trần Mạn Nhu cánh tay làm nũng: "Về sau ta nói chuyện nhất định sẽ nghĩ thêm hai lần, mẫu hậu người đừng giáo huấn ta."

"Người biết là tốt rồi. Đúng rồi, hôm nay người đem con chó nhỏ của người đưa đến Ngự Hoa viên?" Trần Mạn Nhu bỗng nhiên nghĩ đến một chuyện rất trọng yếu khác, vội vàng hỏi, Tiểu ngũ lập tức một bộ chột dạ bộ dáng, nhìn trái nhìn phải chính là không nhìn Trần Mạn Nhu, ấp úng cũng không nói.

Trần Mạn Nhu thở dài: "Không phải lúc trước mẫu hậu đã nói, Chu phi mang thai, con chó nhỏ của người đưa đến miếu cầu phòng trước đi?" Lúc

Tiểu bát mới sinh ra Tiểu ngũ đã nói muốn nuôi một con chó nhỏ, mãi cho đến khi Tiểu bát hai tuổi rưỡi, Tiểu ngũ mới có thể nuôi một con chó nhỏ.

Ngày thường Tiểu ngũ xem con chó nhỏ kia như bảo bối, tự mình tắm rửa tự mình cho ăn, nếu không phải Trần Mạn Nhu thiết huyết trấn áp, Tiểu ngũ cũng muốn cùng con chó nhỏ kia ngủ cùng một ổ chăn.

Lúc trước sau khi tuôn ra tin tức Chu phi mang thai, Trần Mạn Nhu cho Tiểu ngũ đem con chó nhỏ tiến bước trước. Dù sao, trong cung này có nhiều phương thức xảy ra việc ngoài ý muốn, ai cũng không thể cam đoan, có người đem chủ ý đánh tới trên người Tiểu ngũ cùng con chó nhỏ kia hay không, do đó đạt tới mục đích nói xấu trung cung, cùng với làm cho Chu phi lưu sản.

Nhưng là Tiểu ngũ rất là luyện tiếc, tuy rằng đem con chó nhỏ tiến bước, nhưng là mỗi ngày đều muốn đi qua nhìn một cái. Sau đó hôm nay liền thừa dịp Trần Mạn Nhu không chú ý, đem con chó nhỏ tới Ngự Hoa viên đi một vòng.

"Mẫu hậu..." Tiểu ngũ hô một tiếng, liền cúi đầu không nói. Trần Mạn Nhu thở dài: "Người còn có nhớ chuyện năm người bốn tuổi hay không, cùng ca ca người đến Ngự Hoa viên ngoạn, sau đó không cẩn thận dẫm phải mèo của Đường chiêu dung? Còn có năm kia, chuyện vệt của Thôi uyển nghi cào Thường mỹ nhân, sau đó Thôi uyển nghi bị phạt? Còn có năm trước, chuyện mèo của Lý chiêu hoa miêu trảo Trịnh chiêu hoa, hai người đều bị hàng vị? Còn có đầu năm nay, chuyện con chó nhỏ của Vương uyển nghi cắn mèo của Đường chiêu dung, sau đó Vương uyển nghi bị hàng vị?"

Đương nhiên, chuyện phát sinh phía sau những con mèo con chó kia, khẳng định không đơn giản. Trần Mạn Nhu không nói, Tiểu ngũ cũng biết, trước kia Trần Mạn Nhu đều kể lại phân tích qua cho nàng.

Tiểu ngũ ở thời điểm Trần Mạn Nhu nói việc này, đầu càng ngày càng thấp. Chờ Trần Mạn Nhu nói xong, trên mặt Tiểu ngũ cũng có phần xấu hổ: "Mẫu hậu, thực xin lỗi, là ta quá tùy hứng, ta đi xem nó, sau đó nó vẫn kêu với ta, ta đã nghĩ, ta mang theo nó đến Ngự Hoa viên dạo một chút, khẳng định không có việc gì."

"Người cho là, lúc trước những người đó đều không có tâm phòng bị sao?" Trần Mạn Nhu hơi nghiêm khắc nói, chuyện này cũng thật không thể dễ dàng vòng đi qua. Nếu thực để cho ai bắt được cơ hội, trước không nói Tiểu ngũ có thể làm cho Hoàng thượng chán ghét hay không.

Chỉ nói nàng còn nhỏ tuổi, liền mang trên lưng tội danh dung túng sủng vật mưu hại đứa nhỏ cùng sản phụ, Trần Mạn Nhu không có biện pháp chịu được.

Tiểu ngũ luôn luôn trí tuệ, lúc này cũng chỉ cúi đầu nghe Trần Mạn Nhu giáo huấn. Đến cuối cùng, liên tục cam đoan về sau không bao giờ mang theo con chó nhỏ ở Ngự Hoa viên chơi đùa nữa, lúc này mới làm cho Trần Mạn Nhu dừng lại.

Chờ cũng đem Tiểu ngũ tiễn bước, Trần Mạn Nhu mới xem như thở dài nhẹ nhõm một hơi. Cho người mang nước ấm tiến vào, nàng ngâm mình trong đục dưng bắt đầu hồi tưởng sự tình hôm nay. Càng nghĩ nàng càng cảm thấy, chuyện lần này Đường Uyển Nhi cùng Từ An thái hậu hợp tác muốn làm ồn ào.

Mấy năm trước, trong cung thực bình tĩnh. Mọi người đều biết, hoàng hậu Trần Mạn Nhu thực được sủng ái, lại có hai con trai, mà trong các hoàng tử còn sống, Nhị hoàng tử không có mẹ ruột, Tam hoàng tử có vẻ bệnh, Ngũ hoàng tử được Thành phi nuôi không có tâm tư đoạt vị, Lục hoàng tử xuất thân thấp hèn, Thất hoàng tử cả ngày đi theo Tứ hoàng tử.

Các phi tần có hoàng tử đều an tĩnh lại, không có hoàng tử liền lại im lặng. Vì thế, trong cung lập tức liền bình tĩnh nhiều năm, mọi người cùng nhau cố gắng sinh hoàng tử. Nhưng là cũng không biết là chuyện gì xảy ra, không có người có thể mang thai.

Mãi cho đến đầu năm nay, tuôn ra Chu phi có thai. Hiện tại, lại tuyển tú. Đường Uyển Nhi không còn nhỏ tuổi, lão đối thủ Chu phi cũng mang thai, vừa qua tháng năm, liền có một đám nọ hoa phấn nộn tiến cung, cho nên, phòng chừng lần này cũng là sốt ruột.

Trần Mạn Nhu trước kia còn có thể giống như xem diễn Từ An thái hậu cùng Đường Uyển Nhi ép buộc, nhưng là, sau khi bình tĩnh nhiều năm như vậy, nàng liền phiền chán Đường Uyển Nhi thường thường làm xiếc, còn có Từ An thái hậu làm chỗ dựa phía sau.

Ngày sau nếu tú nữ mới tiến cung hầu hạ Hoàng thượng, nói không chừng người nào không có mắt liền muốn ôm đùi hoàng thái hậu, sau đó cùng Đường Uyển Nhi thông đồng, nếu lại làm cho Đường Uyển Nhi có hoàng tử, mặc kệ là thân sinh hay là nuôi con nuôi, đối với Trần Mạn Nhu mà nói cũng không là một chuyện tốt.

Trọng yếu nhất là, hai năm nay, Đường Uyển Nhi bỗng nhiên liền cùng Tam hoàng tử đi lại rất gần. Mà tam hoàng tử ở dưới sự quản lý của Từ An thái hậu, mặc dù có vẻ bệnh, nhưng cũng thoát ly hàng ngũ âm sắc thuốc.

Nếu một ngày kia, Tam hoàng tử có thể khỏi hẳn, cho dù là Đường Uyển Nhi không có hoàng tử, hậu cung này đều phải náo loạn một lần.

Hơn nữa sự tình hôm nay, Trần Mạn Nhu thật sâu cảm thấy, dĩ vãng nàng thật sự là rất thiện lương, thế nhưng đem Đường Uyển Nhi lưu đến bây giờ!

Người niên đại này tuy rằng tuổi trung bình là sáu mươi, nhưng là bảy tám mươi cũng có. Từ An thái hậu năm nay mới hơn sáu mươi, nếu thật sự

là có thể sống đến hơn tám mươi, ít nhất cũng phải mười lăm năm, có nàng, Đường Uyển Nhi liền vẫn là tiểu cường đánh không chết.

Nhưng là nàng lại không thể ra tay đối phó Từ An thái hậu, cho nên, cũng cũng chỉ có thể đem ánh mắt phóng tới trên người Đường Uyển Nhi. Ngày sau nếu nàng còn muốn im lặng, phải trừ bỏ Đường Uyển Nhi sớm mới được. Nhưng là, nàng lại không thể tự mình ra tay...

Có chút điểm mấu chốt, vô luận như thế nào cũng không có thể lướt qua.

"Lập Thu, ngày mai người truyền tin Huệ phi bên kia." Chờ cảm giác được nước có chút lạnh, Trần Mạn Nhu mới chậm rãi đứng dậy, vừa tùy ý để Lập Xuân lau người cho nàng, vừa nghiêng đầu nói với Lập Thu: "Phi tần trong cung, đã nhiều năm chưa từng sắc phong. Năm nay tú nữ tuyển tú tiến cung, cuối năm tới là khẳng định sẽ có một lần sắc phong. Chu phi có thai, mặc kệ là nam hài hay là nữ hài, sang năm nhất định sẽ được sắc phong. Mặt khác, vị trí quý phi, cũng có sáu bảy năm không có người, bản cung sẽ góp lời với Hoàng thượng, sắc phong một vị quý phi."

Đường Uyển Nhi hiện tại là chiêu dung, nhưng là sau khi thị tậ, nói không chừng sẽ biến thành Đường phi, nếu lại nuôi con nuôi, hoặc là một ngày sinh đứa nhỏ, cũng không phải không thể nào tấn chức quý phi.

Mặt khác còn có Đức phi, tuy rằng cũng dưỡng hai vị công chúa, nhưng là tư lịch so với Huệ phi thì sâu hơn, cũng không phải không có cơ hội.

Nàng không thể tự mình ra tay trừ bỏ Đường Uyển Nhi, nhưng là nàng có thể đem nước trong hậu cung quấy đục. Nước đục dễ bắt cá, nàng cũng không tin, có một cái bánh quý phi treo phía trước như vậy, Đường Uyển Nhi nửa điểm nhi cũng không động tâm.

Chỉ cần động tâm, sẽ có hành động, mà có động tâm, cũng liền đại biểu cho sẽ có nhiều bí mật hơn.

HẬU CUNG MƯU SINH KẾ

Tiểu Nhiên Hoa Khai

www.dtv-ebook.com

Chương 210: Vỡ Lòng

Buổi sáng mọi người lại đây thỉnh an, Trần Mạn Nhu thuận thế nói chuyện Huệ phi các nàng thị tật, rất là khen Huệ phi đám người hiếu kính: "Bản cung rất cảm tạ Huệ phi các nàng, nếu không có các nàng hỗ trợ chiếu cố Thái Hậu nương nương, lúc này bản cung khẳng định là sút đầu mé trán."

Đức phi ở một bên cười nói: "Nương nương cũng không cần quá khách lễ các nàng, phụng dưỡng Thái Hậu nương nương, nguyên bản chính là bổn phận của các nàng, vì Hoàng hậu nương nương phân ưu, cũng là bổn phận của các nàng, nếu không phải Thái Hậu nương nương cùng Hoàng hậu nương nương chường mắt thiếp thân, thiếp thân cũng thực nguyện ý phụng dưỡng Thái Hậu nương nương."

Năm kia, Trương gia rốt cục bị xét nhà. Hoàng thượng không phải người bạc tình, chuyện tiền triều sẽ không liên lụy đến trên người của hãn nữ nhân hậu cung, cho nên Đức phi cũng không có đã bị ảnh hưởng quá lớn. Chính là Hoàng thượng không muốn chuyện tiền triều liên lụy đến hậu cung, hậu cung lại vẫn đang cùng tiền triều có quan hệ, một nữ nhân không có nhà mẹ đẻ, muốn ở hậu cung xưng vương xưng bá, đó là chuyện tuyệt đối không có khả năng, cho dù thâm thụ Hoàng thượng sủng ái ước chừng cũng không có mạng hưởng thụ. Huống chi, ban đầu Đức phi cũng không phải thực được sủng ái.

Hơn nữa Đức phi đối với dưỡng nữ của mình coi như là tận tâm, mấy năm nay Đức phi lại khắc sâu nhận thức được cả đời cũng không có khả năng sẽ có đứa nhỏ, cho nên, trong lúc đó cảm tình mẹ con cũng coi như là tạm ổn, Đức phi cũng là thực nguyện ý vì dưỡng nữ của mình mà tính toán.

Tổng hợp lại các loại nguyên nhân, Đức phi đối với Trần Mạn Nhu lại không có vênh mặt hất hàm sai khiến như lúc vừa tiến cung, ngược lại khắp nơi phục thấp làm thiếp, ngóng trông ngày sau Trần Mạn Nhu có thể dụng tâm nhiều hơn vào hôn sự của các nữ nhi của nàng, thuận tiện làm cho khuê nữ cùng Tứ hoàng tử bồi dưỡng một chút cảm tình, tương lai cũng tiện cho khuê nữ có núi dựa.

Về phần vì sao lựa chọn Tứ hoàng tử làm núi dựa, Đức phi tỏ vẻ, nàng chính là ngẫu nhiên chọn đường ngắn một chút, cũng không phải là kẻ ngốc, người lớn lên ở đại gia tộc, ngay cả chút tình thế cũng nhìn không ra được sao?

Hơn nữa, cho dù là ngày sau một mạch của Hoàng hậu xảy ra chuyện, Tứ hoàng tử không có biện pháp làm núi dựa, nàng cũng không có con trai, chỉ có một công chúa, một lần nữa tìm một núi dựa vẫn thực dễ dàng. Cho dù không có núi dựa, tương lai nha chồng của nữ nhi có quyền thế, vậy cũng không cần quá mức cho lo lắng.

Mà nữ nhi muốn có vị hôn phu tốt, phải xem tương lai Trần Mạn Nhu có trợ lực hay không, cho nên, lại vòng trở lại, vì khuê nữ, Đức phi cũng chỉ có thể tạm thời lựa chọn một mạch của Hoàng hậu.

"Đức phi tỷ tỷ nói rất đúng, kỳ thật thiếp cũng muốn đi tấn một phần hiếu tâm." Kim phi cười khanh khách ở một bên tiếp lời: "Bất quá, ước chừng Thái Hậu nương nương ghét bỏ thiếp vụng về đi."

"Bản cung biết, các người đều có hiếu tâm, quay đầu bản cung nhất định sẽ hảo hảo nói cùng Thái Hậu nương nương các người có hiếu tâm." Trần Mạn Nhu cũng cười, lập tức nghiêng đầu nhìn Đức phi: "Nhị công chúa năm nay là mười bốn tuổi đi?"

Đức phi sững sốt một chút, vội vàng gạt đầu: "Hoàng hậu nương nương trí nhớ tốt, Nghi Hòa năm nay quả thật là mười bốn tuổi."

"Ngô, cũng nên tìm một nhà." Trần Mạn Nhu cười gật gật đầu, suy nghĩ trong chốc lát nói: "Bản cung nơi này có một danh sách, người lại cầm đi nhìn một cái, nếu có người vừa ý, liền nói cùng bản cung, người là mẫu phi của Nhị công chúa, việc này, khả nhất định phải làm thỏa đáng."

"Vâng, nương nương, thiếp thân sẽ lưu ý." Đức phi vội vàng đứng dậy hành lễ, Trần Mạn Nhu thở dài: "Chỉ chớp mắt, Nhị công chúa cũng đến lúc xuất giá, mấy năm nay, Đức phi cũng vất vả. Dường dực Nhị công chúa cùng Lục công chúa lớn lên, coi như là một công lớn, công lao khổ lao đều có, ngày sau Hoàng thượng cùng bản cung tất nhiên là sẽ không bạc đãi người."

Ánh mắt Đức phi chợt lóe, lập tức nghĩ đến lời đồn đãi lúc trước, hình như, vị trí quý phi đã trống nhiều năm? Mình công lao khổ lao đều có, vậy có hay không nói, vị trí quý phi, mình cũng có thể tranh?

Vị trí tứ phi chỉ có mình cùng Huệ phi, nếu là dựa theo trình tự bình thường, chọn quý phi nhất định là chọn từ bên trong mình cùng Huệ phi. Nếu hoàng hậu hào phóng chút, hai quý phi đều bổ khuyết là tốt nhất, nhưng là, cái này không quá có khả năng.

Phía dưới hoàng hậu là hoàng quý phi, phía dưới hoàng quý phi là quý phi. Mà hoàng quý phi, trừ phi là hoàng hậu bệnh lâu ở trên giường, trong cung không có người thi hành quyền lực của hoàng hậu, lúc này mới sẽ xuất hiện. Hiện tại thân mình hoàng hậu rất tốt, như vậy khoảng cách gần hoàng hậu nhất, chính là quý phi.

Hàng năm không thiếu vị trí, hiện tại bỗng nhiên muốn bổ khuyết, vậy có chín thành khả năng, chỉ biết là sẽ đề bạt một người đi lên. Đây cũng là đạo cân bằng, bởi vì đi lên hai quý phi, có thể sẽ làm hai quý phi liên thủ đối phó hoàng hậu.

Không riêng gì Đức phi động tâm tư, người còn lại cũng động tâm. Các nàng tự biết là không quá có khả năng được đến vị trí quý phi, nhưng là, tứ phi còn trống hai cái a, bát phi cũng còn chưa đủ đâu, còn có tam phẩm chiêu nghi, cũng còn trống không một ít đâu.

Nhưng là, ngay sau đó, Trần Mạn Nhu liền hắt một chậu nước lạnh: "Hôm qua bản cung vừa nhìn danh sách tuyển tú, số lượng tuyển tú lần này, cũng thật không ít, chỉ là sơ tuyển còn có hơn hai trăm người, phục tuyển, cũng có hơn một trăm, từ ngày mai những người đó sẽ vào ở Trọng Hoa cung."

Dừng một chút, Trần Mạn Nhu nghiêng đầu nhìn Kim phi cùng Thành phi: "Đợi lát nữa, hai người các người đi an bài bố trí phòng ở trong Trọng Hoa cung một chút, có gì chỗ nào không ổn, mau chóng nói cho bản cung, đây là danh sách tuyển tú, các người cầm đi nhìn một cái."

Các tú nữ tuy rằng đều an bài ở Trọng Hoa cung, nhưng là, phương vị không giống nhau, phòng cũng không giống. Các tú nữ thân phận cao một chút, tự nhiên là có thể ở lại phòng có vẻ tốt, thân phận không cao, vậy chỉ có thể chịu thiệt một chút.

Trần Mạn Nhu đem danh sách tuyển tú đưa ra nguyên nhân chỉ có một —— làm cho mọi người đều có cảm giác nguy cơ. Bởi vì, khuê nữ nhất đẳng công Tào quốc công Tào Linh Ngọc đã ở trong danh sách tuyển tú. Đây là một người địa vị cao nhất, tiếp theo là khuê nữ nhất đẳng hầu Quách hầu gia Quách Bảo Châu cùng khuê nữ nhất đẳng hầu Giang hầu gia Giang Tú Nhi, cùng với khuê nữ nhị đẳng hầu Điền hầu gia Điền Diễm Nhi.

Lúc trước, Đức phi là nữ nhi Anh quốc công, vừa tiến cung đã được phong Đức phi. Lúc ấy Anh quốc công không có thánh tâm, trong nhà cơ hồ cũng không có người làm quan tại triều, trừ bỏ Anh quốc công. Nhưng là hiện tại Tào quốc công không giống vậy, Tào quốc công này cũng thực được Hoàng thượng coi trọng, một nhà Tào gia, trừ bỏ Tào quốc công, còn

có huynh trưởng cùng đệ đệ Tào quốc công đã làm quan, hơn nữa gia tộc trong sạch, so với Anh quốc công phủ vĩ đại hơn một trăm lần.

Nói cách khác, nữ nhi Tào quốc công, so với Đức phi cao hơn một cái đầu.

Mặt khác, tình thế lúc này cũng không thể so sánh cùng lúc trước. Lúc trước, lời nói của Hoàng thượng ở hậu cung cũng không có quyền lực lớn như vậy, có Từ Ninh nắm chắc hậu cung, Hoàng thượng cũng chỉ có thể hết sức tranh thủ một chút danh ngạch.

Nhưng là hiện tại, hậu cung là Hoàng thượng cùng Hoàng hậu định đoạt.

Nếu nữ nhi Tào quốc công thật sự tốt, vậy vừa phong lập tức thành quý phi, cũng không phải không có khả năng.

Đương nhiên, Tào Linh Ngọc cũng không phải nhất định sẽ ở lại trong cung. Nhưng là không có Tào Linh Ngọc, còn có Quách Bảo Châu cùng Giang Tú Nhi cùng với Điền Điền Nhi. mấy người này, cũng đúng quy cách phong phi, vừa tiến cung thì phong phi, nhưng là sang năm đến thời điểm tấn phong, cũng có thể tăng lên quý phi.

Dựa theo theo lệ thường, tú nữ thân phận cao vào cung tuyển tú, sẽ dựa theo tỉ lệ một phần tư mà lựa chọn lựa. Nói cách khác, Tào Linh Ngọc, Quách Bảo Châu, Giang Tú Nhi cùng Điền Điền Nhi bốn người này, có chín thành chín khả năng, sẽ lưu lại một người.

Chỉ là một người, cũng có thể đem vị trí quý phi chiếm lấy.

Trần Mạn Nhu nhìn Kim phi tiếp nhận danh sách, nghiêng đầu cười nói với Mạnh tiệp dư: "Tiểu lục năm nay cũng sáu tuổi, người xem là cho hẳn nửa đầu năm phải đi Sùng Văn quán, hay là chờ sáu tháng cuối năm?"

Kỳ thật, thật tình tính lên, Lục hoàng tử là đến tháng mười một cuối năm mới qua sinh nhật sáu tuổi.

Mạnh tiếp dư vội vàng đứng dậy hành lễ, có chút khó xử nói: "Nguyên bản thiệp nghĩ nửa đầu năm để cho Tiểu lục đi Sùng Văn quán, chính là, lúc này đã tháng năm ..."

"Người chỉ cần nguyện ý để cho Tiểu lục đi qua, cho dù tháng sáu, cũng là có thể đi." Trần Mạn Nhu đánh gãy lời nàng, suy nghĩ trong chốc lát nói: "Bằng không tháng tám đi, lúc ấy thời tiết cũng tốt, cuối thu khí sáng, cũng đỡ phải làm Tiểu lục chịu tội."

"Vâng, thiệp đa tạ nương nương ân điển." Mạnh tiếp dư vội vàng hành lễ nói, Trần Mạn Nhu khoát tay: "Người cũng đừng tạ ơn bản cung, quay đầu làm cho Lục hoàng tử hảo hảo đi theo tiên sinh học tập thì tốt rồi. Bản cung nơi này còn có một bộ văn phòng tứ bảo, là Hoàng thượng ban thưởng xuống, đợi lát nữa bản cung cho người đưa qua cho người, người cũng tiện cho Tiểu lục vỡ lòng."

Sắc mặt Mạnh tiếp dư đỏ hồng, nhãn nhó một hồi lâu, mới cúi đầu nói: "Thiệp thân nhận chữ cũng không nhiều, chỉ sợ không có biện pháp vỡ lòng cho Tiểu lục." Nàng thật ra cũng muốn cho nhi tử học vỡ lòng, nhưng là năng lực không đủ a, sợ chậm trễ con.

Mạnh tiếp dư lúc trước là người Mạnh gia sinh ra, Mạnh Thiển Thiển lại là người đa nghi, cũng chưa nói dạy nha hoàn bên người mình nhận chữ. Nhiều năm nay Mạnh tiếp dư mặc dù có tâm học tập, nhưng không có tiên sinh tốt, cũng chỉ có thể tự mình sờ soạn học vài chữ.

Có thể nói có thể nhìn có thể đọc, chính là không viết ra được. Dù sao, loại chuyện viết chữ này, không có vài năm luyện tập, thật đúng là không được.

Tuy rằng thoát ly hoàn cảnh dốt đặc cán mai, nhưng khoảng cách đến học thức uyên bác còn cách xa vạn dặm. Nàng từ rất sớm đã nghĩ qua chuyện vỡ lòng cho Tiểu lục, nhưng là, trong cung nàng không có chủ vị nương nương, sau khi nàng trải qua chuyện Lý phi, lại luôn lo lắng người khác sẽ bất lợi với con, tìm tới tìm lui, hoàn toàn lo lắng đem nhi tử phó thác cho người khác.

Vì thế, kéo dài như vậy, liền kéo dài tới hiện tại. Nếu không phải Trần Mạn Nhu nhắc tới chuyện đến trường, phỏng chừng nàng còn phải kéo dài tiếp.

Trần Mạn Nhu cũng trầm mặc, nàng kém chút đã nghĩ rằng nữ nhân toàn hậu cung đều là tài nữ đâu. Nghĩ nghĩ, Trần Mạn Nhu thở dài: "Vậy người để cho Lục hoàng tử đến chỗ bản cung đi, bản cung cũng đang vỡ lòng cho Tiểu bát."

Mạnh tiệp dư vội vàng gật đầu: "Thiếp đa tạ Hoàng hậu nương nương, thiếp trở về cho người đem Lục hoàng tử đưa qua." Dù sao lấy thân thế của nàng, ước chừng cũng chỉ có chờ các hoàng tử trừ bỏ Tiểu lục đều chết sạch, mới có khả năng đoạt vị thắng lợi, cho nên lúc này, hoàn toàn không cần đề phòng Hoàng hậu.

Tề tu nghi nghe vậy, vội vàng mở miệng: "Nương nương, Thất hoàng tử cũng đã năm tuổi, người xem..."

Nhân tình Trần Mạn Nhu sáng lên, thật sự là cảm kích Tề tu nghi biết điều, mình đang buồn ngủ liền lập tức đưa gối đầu lại đây. Nếu có thể, nàng là thật không nghĩ vì Lục hoàng tử vỡ lòng, ngày sau Lục hoàng tử học tập tốt, đó là Lục hoàng tử thông minh, nếu học tập không tốt, có thể là mẹ cả là nàng dạy không tốt.

Nhưng là, thân là mẹ cả, vì Lục hoàng tử vỡ lòng lại là việc thuộc về bốn phận. Cho nên, lúc trước Trần Mạn Nhu mới không thể không ở trong lúc

Mạnh tiếp dư mở miệng đáp ứng. Nhưng là lúc này, Tề tu nghi nói chuyện, vậy kết quả liền không giống nhau.

"Đúng rồi, Thất hoàng tử cũng nên vỡ lòng. Một khi đã như vậy, vậy Lục hoàng tử cùng Thất hoàng tử cùng nhau vỡ lòng đi, Lục hoàng tử cùng Thất hoàng tử không sai biệt nhiều, vừa vặn cùng nhau đọc sách." Trần Mạn Nhu cười nói, dừng một chút, bổ sung nói: "Cứ như vậy, bản cung không tiện vì bọn họ vỡ lòng, như vậy đi, quay đầu bản cung sẽ thương lượng cùng Hoàng thượng, để cho Hoàng thượng phái người lại đây vì hai người bọn họ vỡ lòng."

Đang nói xong, trong mắt Mạnh tiếp dư hiện lên thất vọng, Tề tu nghi vẫn cười khanh khách, đứng dậy hành lễ với Trần Mạn Nhu: "Vậy đa tạ Hoàng hậu nương nương."

HẬU CUNG MƯU SINH KẾ

Tiểu Nhiên Hoa Khai

www.dtv-ebook.com

Chương 211: Bệnh Tình

Chờ thời điểm Hoàng thượng đến Vĩnh Thọ cung, Trần Mạn Nhu nói chuyện tìm tiên sinh vỡ lòng. Hoàng thượng rất rõ ràng, lập tức liền đáp ứng, ngày hôm sau liền phái nữ quan ở Càn Thanh cung lại đây, lâm thời đảm đương chức vị tiên sinh vỡ lòng cho Lục hoàng tử cùng Thất hoàng tử.

Trần Mạn Nhu nghĩ nghĩ, Mạnh tiệp dư nơi đó không có chủ vị nương nương, chính điện vẫn trống không, mà Tề tu nghi là ở tại chỗ Huệ phi bên kia, thực có chút khó khăn, đơn giản đem sân dạy học đặt ở chỗ Mạnh tiệp dư.

Ngẫu nhiên Tiểu bát cũng sẽ được mang theo một lần, chính là, không có Tiểu ngũ nhìn, tính tình Tiểu bát cũng ngồi yên không được, đi qua không phải xé sách thì là nghịch bút lông, làm hại Lục hoàng tử cùng Thất hoàng tử cũng không có biện pháp hảo hảo học tập, Trần Mạn Nhu cũng sẽ không cho hắn đi qua.

Dù sao Tiểu bát còn nhỏ tuổi, ở Vĩnh Thọ cung cũng có Tiểu ngũ vỡ lòng cho hắn, hắn cũng không cần đi vô giúp vui.

Hiện tại lực chú ý của Trần Mạn Nhu đều đặt trên việc tuyển tú, sau khi Đức phi các nàng đem Trọng Hoa cung quản lý tốt, các tú nữ liền toàn bộ tiến cung. Trần Mạn Nhu cũng không có đi, chỉ cho Đức phi đi Trọng Hoa cung thăm một lần, phát biểu với nhóm tú nữ.

Nội dung phát biểu không ngoài việc sau khi tiến cung phải giữ quy củ, không có mệnh lệnh không thể tùy ý đi lại linh tinh. Trần Mạn Nhu an bài

giáo đường ma ma đi qua, bề ngoài là không hỏi tiếp, nói trắng ra, là muốn hỏi thăm phẩm tính nhóm tú nữ một chút.

Bất quá, Trần Mạn Nhu quan tâm nhất, vẫn là Từ An cung bên kia.

Nguyên bản Bình ma ma nói, Từ An thái hậu chỉ là phát sốt, ngự y đã mở phương thuốc, phỏng chừng dăm ba bữa là có thể tốt. Nhưng là, tú nữ đã tiến cung năm sáu ngày, Từ An thái hậu không chỉ có không tốt, bệnh tình ngược lại càng nghiêm trọng.

Mỗi lần đều là ngự y mở dược, Từ An thái hậu uống hai ngày, nhiệt độ trên người liền hạ. Nhưng là mắt thấy sẽ tốt, nhiệt độ lại lập tức tăng lên, tiếp theo vẫn là ngự y mở phương thuốc, sau đó lại tuần hoàn.

Tuy rằng Từ An thái hậu nói qua, không cần Trần Mạn Nhu đi thị tạt, nhưng là Trần Mạn Nhu muốn mỗi ngày đi qua một lần.

"Hôm nay bệnh tình Thái Hậu nương nương như thế nào?" Giống như thường ngày lui tới, Trần Mạn Nhu mang người vào Từ An cung. Buổi sáng hôm nay đến phiên trực của Huệ phi cùng Đường Uyển Nhi, hai người cùng nhau hành lễ, Huệ phi cau mày, trên mặt mang theo chút lo lắng nói: "Hôm qua bệnh tình Thái Hậu nương nương có chút giảm bớt, nhưng là hôm nay, bỗng nhiên lại bắt đầu nóng, thiếp thân rất lo lắng, nếu Thái Hậu nương nương có thể sớm ngày khỏi hẳn, thiếp thân tình nguyện ăn chay một năm!"

Đường Uyển Nhi thuận thế nói tiếp: "Huệ phi tỷ tỷ hiếu tâm, Thái Hậu nương nương khẳng định có thể biết được. Thiếp cũng hy vọng Thái Hậu nương nương sớm ngày khỏi hẳn, Thái Hậu nương nương phúc Trạch thâm hậu, nhất định là có thể sớm ngày kháng phục."

"Ai, mấy ngày trước Bình ma ma còn nói, chỉ là nóng lên mà thôi, nóng lên, lại kéo dài mười ngày, bản cung thật sự là không yên lòng." Trần Mạn

Nhu cũng nhíu mày thờ dài, trầm mặc trong chốc lát, nghiêng đầu phân phó: "Là vị ngự y nào thỉnh mạch?"

"Là Lưu ngự y, Hồ ngự y cùng với Vương ngự y." Bình ma ma vội vàng ở một bên trả lời, Trần Mạn Nhu gật gật đầu: "Lúc này vài vị ngự y đều ở Thái Y viện?"

"Ba vị ngự y thay phiên trực, lúc này là Vương ngự y phụ trách, sáng sớm sau khi Vương ngự y xem mạch, trực tiếp lưu lại tại sườn điện." Bình ma ma cúi đầu, làm người khác nhìn không rõ biểu tình, giọng điệu cũng không có gợn sóng.

Trần Mạn Nhu đi đến bên giường, đem chăn trên người Từ An thái hậu dịch dịch, xoay người đi ra ngoài: "Bản cung đi qua hỏi một chút, xem bệnh tình Thái Hậu nương nương rốt cuộc như thế nào, chỉ là nóng sốt bình thường, không có khả năng kéo dài lâu như vậy."

Sắc mặt vài người phía sau đều đổi đổi, Trần Mạn Nhu đi ở phía trước không phát hiện.

Đến sườn điện, Vương ngự y đang ngồi ở bên cạnh bàn lật xem sách thuốc đối chiếu mạch tượng, nghe thấy thông báo, vội vàng đứng dậy hành lễ: "Vi thần gặp qua Hoàng hậu nương nương, thỉnh an Hoàng hậu nương nương."

"Vương ngự y, bản cung hỏi người, rốt cuộc bệnh tình Thái Hậu nương nương như thế nào?" Trần Mạn Nhu cũng không khách khí, trực tiếp đứng ở cửa hỏi, Vương ngự y cũng không dám đứng dậy, liền quỳ như vậy đáp lời: "Hồi Hoàng hậu nương nương, vi thần tài sơ học thiển..."

"Tài sơ học thiển?" Trần Mạn Nhu cười lạnh: "Tài sơ học thiển có thể ở Thái Y viện? Người cho bản cung là kẻ ngốc sao? Bản cung cho các người xem bệnh cho Thái Hậu nương nương, cũng không để nghe câu tài sơ học thiển của người! Nếu người thực cảm thấy mình tài sơ học thiển, sao không

sớm báo cáo với Hoàng thượng, dám đem bệnh tình Thái Hậu nương nương kéo dài đến hôm nay, người cũng biết đây là tội gì?"

Sắc mặt Vương ngự y trắng nhợt, vội vàng dập đầu: "Bẩm Hoàng hậu nương nương, vi thần bắt mạch cho Thái Hậu nương nương, xác định Thái Hậu nương nương quả thật chỉ là nóng sốt, chính là nóng sốt này lập lại là có nguyên nhân, vi thần lại tìm không thấy nguyên nhân."

Lời này rất là mơ hồ, giống như cái gì cũng nói, cũng giống cái gì cũng chưa nói. Trần Mạn Nhu nhìn chăm chăm Vương ngự y nhìn trong chốc lát, thấy trên trán hắn bắt đầu đổ mồ hôi lạnh, quay đầu trầm giọng phân phó nói: "Đi thỉnh Hoàng thượng, nói bệnh tình Thái Hậu nương nương rất lập lại, bản cung rất lo lắng, muốn cùng Hoàng thượng thương lượng."

Lập Xuân lên tiếng, khom người xuất môn.

Sắc mặt Vương ngự y lại trắng bệch, mồ hôi lạnh trên trán cũng càng nhiều. Trần Mạn Nhu không nói một lời, chỉ ở bên cạnh tìm cái ghế ngồi xuống. Nếu Từ An thái hậu thật sự chỉ là nóng sốt, vậy không nên cứ lập lại như vậy.

Cho dù là Từ An thái hậu lớn tuổi, cũng sẽ không như vậy. Dù sao, Từ An thái hậu luôn luôn thực chú ý thân thể của mình, ngày thường cũng không có tiểu bệnh tiểu đau, bằng không, lúc trước Trần Mạn Nhu cũng sẽ không suy đoán ước chừng Từ An thái hậu có thể sống bảy tám mươi tuổi.

Người như vậy, chỉ là nóng sốt, đặt ở hiện đại, chính là chuyện tiêm một mũi thuốc hạ sốt, cứ nhiên kéo dài gần nửa tháng! Trong chuyện này, làm sao có thể không có ẩn tình? Mà Vương ngự y nói câu kia —— xác định Thái hậu chỉ là nóng lên, thật đúng là một câu vẽ rồng điểm mắt.

Rất nhanh, Hoàng thượng cứ tới đây, lúc này lâm triều cũng đã xong, ước chừng Hoàng thượng vội vã xử lý sự tình, cũng chưa kịp thay quần áo,

vào cửa nhìn thoáng qua Trần Mạn Nhu, ở thượng thủ ngồi xuống, mới mở miệng hỏi.

Trần Mạn Nhu liền nhíu mày nói: "Nguyên bản thời điểm thiếp thân hỏi Bình ma ma, Bình mẹ chỉ nói cũng không phải là bệnh nặng, chính là nhiệt độ cao hơn bình thường, thế nên thiếp mới yên tâm an bài người lại đây thị tạt, sau đó cho đám người Vương ngự y canh giữ ở Từ An cung. Kết quả, mắt thấy sắp nửa tháng, bệnh tình Thái Hậu nương nương lại không hề khởi sắc, cả ngày hỗn loạn, thiếp rất lo lắng, lại lo lắng Thái Hậu nương nương là mắc bệnh khác, vì thế tìm Vương ngự y lại đây hỏi, nhưng Vương ngự y cũng chỉ nói là nóng sốt bình thường."

Trần Mạn Nhu dừng một chút, Hoàng thượng nhíu mày nhìn Vương ngự y, Vương ngự y lại dập đầu, nơm nớp lo sợ đáp lời: "Hoàng thượng, vi thần vẫn chưa phát hiện Thái Hậu nương nương có bệnh khác không tiện nói ra, nóng sốt bất quá cũng là bệnh tầm thường, vi thần, vi thần..."

Ngay cả nói hai lần, lại chưa nói ra câu kế tiếp, Hoàng thượng trầm mặc trong chốc lát, phân phó Lưu Thành đi gọi vài vị ngự y khác đến đây.

Hoàng thượng xuất môn, một thời gian ngắn, không nhiều công phu, vài người liền thống nhất, nói là bệnh tình Từ An thái hậu lặp lại, là vì lạnh nóng thay phiên. Nháy mắt Hoàng thượng liền nổi giận, Từ An thái hậu bên này cũng không phải không có người chiếu cố, một đoàn cung nữ ma ma, còn có bốn cung phi sắp xếp thay phiên chiếu cố, tại sao có thể làm cho Từ An thái hậu lạnh nóng thay phiên?

"Đem Huệ phi các nàng kêu lên đến." Sắc mặt bình tĩnh, Hoàng thượng từng chữ từng chữ phân phó. Lưu Thành lên tiếng trả lời, xoay người đi đến đại điện, Trần Mạn Nhu nhéo nhéo lòng bàn tay Hoàng thượng: "Hoàng thượng không cần quá mức cho lo lắng, từ hôm nay trở đi, thiếp thân tự mình lại đây thị tạt, Thái Hậu nương nương ăn, mặc, ở, đi lại, thiếp thân

đều tự mình quản lý, lại có phương thuốc của ngự y, tin tưởng Thái Hậu nương nương nhất định sẽ sớm ngày khỏi hẳn."

Từ An thái hậu giống như tiểu cường, ngay cả ngự y đều ám chỉ như vậy. Nếu thân mình Thái hậu thực sự yếu kém, chỉ sợ nàng ở thời điểm bệnh tình lặp lại lần thứ ba, ngự y cũng đã thượng bầm. Vẫn kéo dài đến bây giờ để cho Trần Mạn Nhu phát hiện, vậy chỉ có thể nói rằng thân mình Thái hậu cũng không lo ngại.

Ít nhất, còn có thể nói sau năm ba năm.

Thời gian năm ba năm cũng đủ bọn họ từ trong một hồi cung đấu thoát thân, cho nên, mới không có người nói chuyện.

Thời điểm không có người vạch trần, Thái hậu cũng chỉ là nóng lên mà thôi, có người vạch trần, việc này liền biến thành mưu hại Thái hậu. Hoàng thượng thực phần nộ, ngự y thực khủng hoảng, Trần Mạn Nhu tỏ vẻ, trò hay ước chừng muốn mở màn.

Huệ phi, Phó phi, Thẩm phi, Đường chiêu dung, người nào cũng không đơn giản.

"Các người ngày thường chiếu cố Thái hậu như thế nào?" Tầm mắt Hoàng thượng từ trên người vài người đảo qua, sắc mặt tuy rằng hắc trầm, giọng điệu cũng đã được khống chế tốt, chỉ hơi có vài phần áp lực cùng tức giận.

Huệ phi có chút kinh ngạc, dừng trong chốc lát đáp trước: "Vào ngày hai mươi tám ngày tháng tư thiếp được Hoàng hậu nương nương phân phó, muốn thiếp lại đây thị tạt, khi đó đã là gần tối, thiếp cùng Đường chiêu dung cùng nhau chiếu cố Thái Hậu nương nương, là canh giữ đầu hôm, ở giữa giờ Dậu, Bình ma ma đưa tới một chén thuốc, nói là ngự y mở phương thuốc, thiếp đỡ Thái Hậu nương nương, Đường chiêu dung tự mình nuốt thuốc. Thời điểm cuối giờ Dậu, Đường chiêu dung đánh thức Thái Hậu

nường nường, thiếp cùng Đường chiêu dung lại hầu hạ Thái Hậu nường nường dùng một chén cháo, vì Thái Hậu nường nường không có khẩu vị, cho nên cũng không có dùng cái khác.

Sau vài canh giờ, cách thời gian một nén nhang, thiếp cùng Đường chiêu dung sẽ đổi khăn mặt một lần cho Thái Hậu nường nường. Đầu giờ Hợi, thiếp cùng Đường chiêu dung hầu hạ Thái Hậu nường nường dùng tổ yến đường phèn, cuối giờ Hợi, thiếp cùng Đường chiêu dung hầu hạ Thái Hậu nường nường thay đổi áo lót, Bình ma ma mang người thay đổi đệm giường."

Huệ phi nói rất toàn diện, còn kém ngay cả buổi tối Thái hậu đi tiểu đêm mấy lần cũng nhất nhất nói ra.

So sánh với Huệ phi, Đường Uyển Nhi đáp lời cũng rất giản lược: "Huệ phi tỷ tỷ nói cũng không có sơ hở, mấy ngày nay thiếp cùng Huệ phi tỷ tỷ chiêu cố Thái Hậu nường nường, mọi chuyện cần chú ý, cũng không dám có chậm trễ."

Nói xong, hơi hơi nghiêng đầu nhìn nhìn Trần Mạn Nhu: "Thiếp có tội, tội thiếp đáng chết vạn lần, vốn thiếp chiêu cố Thái Hậu nường nường, nên phát hiện bệnh tình Thái Hậu nường nường không thích hợp sớm một chút, sau đó sớm đi đem bồn băng trong Từ An cung đi thỉnh giáo ngự y, không nghĩ rằng, thiếp không có cẩn thận như Hoàng hậu nường nường, thế nhưng phải đợi Hoàng hậu nường nường nhắc nhở mới phát hiện vấn đề, thực đáng chết."

Trần Mạn Nhu thật sự bội phục tử Đường Uyển Nhi, đến tình trạng này, còn phải tìm đem mình cũng kéo theo mới được. Người xem lời này nói có trình độ bao nhiêu a, mọi người cũng chưa phát hiện không thích hợp, chỉ có Hoàng hậu phát hiện không thích hợp, xem Hoàng hậu đối với Từ An thái hậu là để bụng bao nhiêu a.

Về phần phương thức để bụng, cùng với mục đích, thật đúng là đáng giá suy nghĩ sâu xa. Tỷ như nói, nếu Hoàng hậu quả thật quan tâm thân mình Thái hậu, vậy tại sao không sớm phát hiện, vẫn là nửa tháng mới phát hiện?

Ai có thể xác định, Hoàng hậu nhất định là hôm nay mới phát hiện có vấn đề? Hoàng hậu, người thành thật công đạo, người tốt cuộc là khi nào thì phát hiện không thích hợp? Phát hiện vì sao không báo? Vẫn chờ cho tới hôm nay mới tố giác, tốt cuộc là có mục đích gì?

Hoặc là nói, trong đó cũng không có ẩn tình gì, bệnh tình Thái hậu lặp lại bất quá cũng là vì thời tiết biến hóa để nhiều bồn bắng hơn mà thôi, Hoàng hậu nương nương ngài nhất định phải đem chuyện này xem như có âm mưu, tốt cuộc là có ý tứ gì?

Nếu không phải đối tượng Đường Uyển Nhi nhắm vào là mình, Trần Mạn Nhu cũng muốn vỗ tay khen Đường Uyển Nhi, đây mới là cung đấu chuyên nghiệp a.

HẬU CUNG MƯU SINH KẾ

Tiểu Nhiên Hoa Khai

www.dtv-ebook.com

Chương 212: Lợi Dụng

"Đường chiêu dung nói lời này rất đúng, bản cung cũng biết các người quá mức sơ sót, các ngự y cũng nói, bệnh tình Thái Hậu nương nương lặp lại là vì lạnh nóng thay phiên, nếu các người tử mị chiếu cố, tại sao lại như thế?" Trần Mạn Nhu cũng không biện giải, trực tiếp nói theo Đường Uyển Nhi.

Nói xong, quay đầu nhìn Hoàng thượng: "Thiếp thân không phát hiện sớm một chút, là thiếp thân sai lầm, thiếp thân phạm một sai lầm khác chính là không nên quá tín nhiệm Huệ phi các nàng, nguyên bản thiếp thân nghĩ, Huệ phi thận trọng, Đường chiêu dung lại luôn luôn được Thái Hậu nương nương thích, Phó phi cùng Hoa phi cũng đều ôn nhu sẵn sàng, các nàng nhất định có thể chiếu cố tốt Thái Hậu nương nương, chính là không nghĩ tới, các nàng lại sơ sẩy như thế, cho nên phát sinh loại chuyện này."

Đôi mắt đỏ hồng, Trần Mạn Nhu rĩ mi mắt: "Thiếp thân cũng không nên tin Bình ma ma, chỉ cho rằng Thái Hậu nương nương không muốn nhìn thấy thiếp thân, vì Thái Hậu nương nương nên không lại đây thị tạt, thiếp thân có tội, thỉnh Hoàng thượng giáng tội."

Mọi người đều biết, Từ An thái hậu không quá thích Hoàng hậu nương nương. Hoàng thượng thân là con Từ An thái hậu, lại rất rõ ràng chuyện này, nghe Trần Mạn Nhu vừa nói như vậy, lập tức liền hiểu được, là Thái hậu không muốn thấy Hoàng hậu, thế nên Hoàng hậu mới phái người khác lại đây thị tạt.

Bình ma ma là tâm phúc của Thái hậu, Bình ma ma nói, ở một mức độ nào đó, cũng tương đương với Thái hậu nói. Rất hiểu biết mẹ ruột mình nên

Hoàng thượng cũng biết, để cho Đường Uyển Nhi lại đây, mà không cho Hoàng hậu lại đây, tất nhiên là ý tứ của Thái hậu.

Vì thế, kỳ thật chuyện này cùng Hoàng hậu không có bao nhiêu quan hệ. Nhưng là Hoàng hậu hiếu thuận, tuy rằng cùng nàng không có quan hệ, nàng vẫn là đem chuyện này kéo đến trên người mình, lưu mặt mũi cho Thái hậu.

Hoàng thượng đưa tay đỡ Trần Mạn Nhu đứng lên, ôn thanh nhỏ nhẹ nói: "Trẫm hiểu được hiếu tâm của Hoàng hậu, nếu không phải Hoàng hậu thanh tỉnh, trẫm cũng không thể nghĩ được đến phương diện này. Gần đây công việc bề bộn, mệt nhọc Hoàng hậu, chuyện mẫu hậu bên này, trẫm sẽ tra cái nhất thanh nhị sở."

Cùng lúc trấn an Trần Mạn Nhu, cùng lúc tỏ vẻ mình sẽ tiếp nhận chuyện này, thái độ của Hoàng thượng thực rõ ràng, sắc mặt vài ngượng lại trắng bạch, Đường Uyển Nhi cũng nhìn không được căn cứ môi dưới.

Chỉ có Trần Mạn Nhu không chút nào ngoài ý muốn, Thái Hậu nương nương đã xảy ra chuyện, có tư cách có quyền lợi tra rõ, cũng chỉ có Hoàng thượng.

"Thiếp tất nhiên không phụ Hoàng thượng nhờ vả." Trần Mạn Nhu vội vàng hành lễ nói, sau đó liền mang người cáo lui. Hoàng thượng cũng nói cho nàng đừng động, nàng hỏi nhiều vài câu không chừng làm cho Hoàng thượng hoài nghi, cho nên, bo bo giữ mình a.

Đợi hai ba ngày, Từ An cung bên kia vẫn không truyền tin tức đến. Trần Mạn Nhu cũng nhẫn nại, một chút cũng không đi hỏi thăm, chỉ an tâm quản lý chuyện hậu cung, thường thường kêu vài tú nữ lại đây nhìn một cái.

"Nương nương, Tào cô nương, Quách cô nương, Giang cô nương, cùng Điền cô nương đến đây." Gặp nhóm đầu tiên, tự nhiên là vài người thân

phận cao nhất, cũng là vài người nổi bật nhất. Trần Mạn Nhu cười gật đầu: "Mang các nàng vào đi."

Sau đó, Lập Xuân mang người tiến vào. Đi ở phía trước, mặc y phục nguyệt sắc là Tào Linh Ngọc, bộ dáng rất xinh đẹp, chính là trên mặt biểu tình gì cũng không có, làm cho Trần Mạn Nhu cảm thấy, mình như là thấy Tiểu Long Nữ ở vài năm trong cổ mộ.

Đau răng đem tầm mắt phóng tới trên người người thứ hai, Quách Bảo Châu Quách cô nương, diện mạo chỉ có thể xem như thanh tú, chính là cười lộ lên trên mặt liền xuất hiện hai lúm đồng tiền, có vẻ tươi cười rất ý nhị, thuần hương mà tốt đẹp.

Người thứ ba là Giang Tú Nhi, bộ dáng cũng có vẻ xinh đẹp. Chính là trong cung có nhiều nữ nhân xinh đẹp đi, nàng cùng hai người phía trước so sánh, lại không có điểm gì đặc thù làm người khác chú ý, cho nên Trần Mạn Nhu bất quá là nhìn thoáng qua liền chuyển tầm mắt.

Một người cuối cùng là Điền Điền Nhi, thật đúng là cùng tên của nàng giống hệt nhau, cả người thoát nhìn thập phần thảo hỉ, mặt đỏ nhuận nhuận như quả táo, ánh mắt thật to lông mi loan loan, bộ dáng cười lộ lên lại đáng yêu, làm cho người ta nhìn liền cảm thấy tâm tình rất tốt.

"Gặp qua Hoàng hậu nương nương, thỉnh an nương nương." Bốn người cùng nhau hành lễ, Trần Mạn Nhu nâng tay ý bảo vài người đứng dậy: "Ngồi đi, vài ngày trước bản cung có chút việc, cho nên cũng không có thể rút ra thời gian gặp các người. Các người ở trong cung cảm thấy như thế nào? Có quen?"

"Đa tạ Hoàng hậu nương nương quan tâm, thần nữ cũng không chỗ nào không khỏe." Giang Tú Nhi mở miệng trả lời trước, Điền Điền Nhi cười hì hì lắc đầu: "Nương nương quan tâm, thần nữ rất cảm kích, thần nữ cảm

thấy, trong cung giống như trong nhà, còn có rất nhiều tỷ tỷ muội muội cùng nhau nói chuyện cùng nhau học quy củ, thần nữ rất là cao hứng đâu."

"Nếu là có chỗ nào không quen, cứ việc nói cho các ma ma, các nàng sẽ trở về nói cho bản cung." Trần Mạn Nhu cũng cười nói, cho người bưng nước trà điểm tâm lên, thập phần hòa ái triển lãm hào phóng nhiệt tình của mình: "Ngày thường có cái gì muốn dùng, cũng cứ việc tới hỏi bản cung muốn."

Toàn bộ hậu cung này đều là Trần Mạn Nhu làm chủ, tự nhiên là tới hỏi Trần Mạn Nhu mới được.

"Đa tạ nương nương, vậy thần nữ đã có thể không khách khí, thần nữ cảm thấy này điểm tâm ăn rất ngon, đợi lát nữa thần nữ có thể mang hai khối trở về hay không?" Lúc này Điền Điền Nhi cười nói, miệng còn nữa khối điểm tâm, hai má căng phồng, nhìn giống là một con chuột con.

"Tự nhiên là có thể." Trần Mạn Nhu cười đáp: "Còn có thứ khác, nếu người thích, bản cung cho mọi người chuẩn bị cho người. Điền cô nương thực thích ăn điểm tâm?"

"Nương nương ngài không biết, Điền Nhi kém chút lấy điểm tâm làm bữa ăn chính mà ăn, ngày thường thời điểm chúng ta học tập quy củ, Điền Nhi luôn nói đói bụng, muốn chút điểm tâm, sau đó ăn điểm tâm, chờ lúc ăn cơm thì nói không đói bụng."

Giang Tú Nhi ở một bên cười nói, Trần Mạn Nhu gật gật đầu, nghiêng đầu nhìn Giang Tú Nhi: "Vậy Giang cô nương ngày thường thích cái gì?"

"Nàng thích đánh đàn nhất!" Điền Điền Nhi ở một bên giành trả lời trước, Trần Mạn Nhu lại nghiêng đầu hỏi Quách Bảo Châu, Quách Bảo Châu có vài phần ngượng ngùng, hơi nghiêng đầu đáp lời: "Thần nữ ngày thường thích đọc sách, thời điểm tiến cung cũng mang theo mấy quyển sách, thời điểm vô sự liền lật xem vài tờ."

Ánh mắt Trần Mạn Nhu dời về phía Tào Linh Ngọc, thanh âm Tào Linh Ngọc nhẹ nhàng đáp lời: "Thần nữ thích luyện chữ." Dừng một chút, lại nói tiếp: "Thần nữ được nghe Thái Hậu nương nương thánh thể vi cùng, thần nữ ngay tại thời điểm nhân hạ sao chép mấy cuốn kinh phật, là vì Thái Hậu nương nương cầu phúc, thỉnh Hoàng hậu nương nương không cần ghét bỏ."

Nói xong, liền từ trong tay áo rút ra hai cuốn kinh phật. Trần Mạn Nhu nhìn không được co rút khéo miệng, dời trước thời điểm nàng xem tivi, nhìn thấy có người từ trong tay áo lấy cái này cái nọ, vì thế vẫn tự hỏi, làm sao ở trong tay áo giấu cái này cái nọ mà không rơi xuống.

Tự hỏi nhiều năm như vậy, nàng đều quen mọi người không giấu đồ vật trong tay áo, trước mắt bỗng nhiên xuất hiện ví dụ chân thật, nàng thực có chút không rõ, vừa rồi thời điểm cô nương này hành lễ, rốt cuộc là làm sao hoàn thành, mới giữ kinh thư không có từ trong tay áo rơi ra.

Bất quá, việc này không tiện hỏi, hỏi ra liền có vẻ hoàng hậu một quốc gia rất không có kiến thức.

Cho nên Trần Mạn Nhu cũng chỉ cho người tiếp nhận kinh thư, vẻ mặt ôn hòa cười nói: "Vất vả Tào cô nương, Tào cô nương có tâm, bản cung rất cảm kích, quay đầu bản cung tất nhiên sẽ đem kinh thư này đưa đến Từ An cung, cầu Thái Hậu nương nương sớm ngày khởi hân."

Tào Linh Ngọc ra chiêu thức ấy, làm tốt tác dụng của đầu lĩnh. Giang Tú Nhi cũng mang vài phần ngưỡng ngừng lấy ra một mảnh vải: "Thần nữ viết chữ khó coi, vốn không có sao chép kinh phật, chỉ có thể vì Thái Hậu nương nương thêu một bộ Quan Âm, thỉnh Hoàng hậu nương nương không cần ghét bỏ."

Trần Mạn Nhu vẫn cười tiếp nhận, Điền Điền Nhi hé ra gương mặt khóc tang: "Các người đều chuẩn bị sao? Làm sao bây giờ, tuy rằng ta mỗi ngày

lý cầu phật, nhưng không có vì Thái Hậu nương nương chuẩn bị cái gì, Thái Hậu nương nương sẽ không không thích ta đi?"

Nói chuyện sốt ruột, ngay cả tự xưng cũng quên. Sắc mặt Quách Bảo Châu cũng không tốt, ước chừng là không nghĩ tới Tào Linh Ngọc cùng Giang Tú nhi sẽ ra tay như vậy.

Trần Mạn Nhu ở phía trên nhìn thực sung sướng, bốn tú nữ này, cũng đều không phải là ngòi không. Tào Linh Ngọc cùng Giang Tú nhi, ước chừng là tồn tâm tư tiến cung. Mà Điền Điền Nhi, lời nói kia nhìn như là buồn bực uế oải, trên thực tế cũng biện giải cho bản thân, xem ra cũng không chỉ có gương mặt.

Quách Bảo Châu như vậy, không giống như là muốn tiến cung, từ đầu tới đuôi cũng không tỏ vẻ nhiều.

"Vô phương, chỉ cần người có tâm là được, Thái Hậu nương nương là người khoan nhân hiền lành, nếu biết người ngày ngày vì nàng cầu phúc, tất nhiên sẽ thật cao hứng." Thuận miệng an ủi Điền Điền Nhi hai câu, Trần Mạn Nhu liền đuổi mấy người rời đi.

Hoàng thượng năm nay hơn bốn mươi, ở hiện đại vẫn là một đóa hoa niên nở rộ, ở cổ đại, đã ở tuổi muốn làm tổ phụ. Chỉ tiếc, Đại hoàng tử chết sớm, Nhị hoàng tử kém hai năm, cho nên hiện tại Hoàng thượng cũng bất quá là làm đường gia gia.

Đương nhiên, ý tứ này không phải nói Hoàng thượng lớn tuổi, thành lão nhân mặt râu đầy nếp nhăn. Tuy rằng Hoàng thượng đã đến tuổi bị người khác kêu gia gia, nhưng, ngày thường Hoàng thượng bảo dưỡng tốt, lại thường xuyên luyện võ rèn luyện, nhìn bất quá cũng hơn ba mươi.

Bởi vì năm tháng lắng đọng lại, trên người Hoàng thượng càng phát ra một loại sức quyến rũ độc đáo, có nho nhã, lại có khí phách, còn có cái loại

khí thế hoàng gia bề ngễ thiên hạ. Vừa vặn, Hoàng thượng ở tuổi này còn có thể làm cho Chu phi mang thai, cũng có thể hấp dẫn càng nhiều ánh mắt.

Trần Mạn Nhu mở ra cuốn kinh Phật của Tào Linh Ngọc, chữ viết phía trên hơi lớn một chút, rất thích hợp cho người già đọc. Bút tích tuyệt đẹp, liếc mắt nhìn xuống dưới một cái, toàn bộ trang giấy giống như một bức họa, rất là thưởng tâm duyệt mục.

Trần Mạn Nhu chọn kén chọn giác: "Tào Ngọc Linh này trái lại rất có ý tứ, đem kinh Phật đưa đến chỗ bản cung, một mặt tỏ vẻ mình là quan tâm Thái hậu, lưu ấn tượng tốt cho Hoàng thượng Thái hậu, một mặt cho thấy mình giữ quy củ, mọi sự không lướt qua hoàng hậu là bản cung, thật sự là người thông minh."

Lập Xuân ở một bên tức giận bất bình: "Nàng đây là lợi dụng nường nường!"

"Nếu bản cung đem kinh Phật đưa cho Thái Hậu nường nường, cũng không được thanh danh khoan nhân sao? Bản cung là hoàng hậu hiền lành." Trần Mạn Nhu cười nhạo một tiếng, Tào Linh Ngọc này không chỉ lợi dụng.

Nàng đem kinh Phật đưa đến đây, Trần Mạn Nhu căn bản không có biện pháp không đưa đến Từ An cung. Không đưa đi, thì là ghen tị, là không muốn thân thể Thái hậu Khang phục. Danh ghen tị ai cũng có thể nhận, chỉ có hoàng hậu thiên hạ không thể nhận. Danh bất hiếu lại không thể dính, dính sẽ trở thành chuột chạy qua đường.

Giang Tú Nhi kia, cũng không phải người có tâm tư đơn giản. Lúc trước rõ ràng không có đưa Quan Âm đồ ra, lại ở sau khi Tào Linh Ngọc xuất ra kinh Phật liền lập tức đi theo xuất ra Quan Âm đồ. Nhìn bề ngoài, là giải vây cho Trần Mạn Nhu.

Nhưng là, nếu nàng thực dự không nghĩ đưa ra Quan Âm đồ, vì sao lại mang ở trên người?

Muốn lấy lòng Hoàng hậu, hay muốn lấy lòng Thái hậu cùng Hoàng thượng, ba mặt luồn cúi, thật đúng là đủ lòng tham. Tào Linh Ngọc cũng bất quá là lựa chọn hai người trong đó.

HẬU CUNG MƯU SINH KẾ

Tiểu Nhiên Hoa Khai

www.dtv-ebook.com

Chương 213: Da Mặt

Trần Mạn Nhu mang theo kinh thư cùng Quan Âm đồ đi Từ An cung, vừa vặn gặp Hoàng thượng. Sắc mặt Hoàng thượng nhìn không tốt, nhìn thấy Trần Mạn Nhu, cứng ngắc kéo kéo khóe miệng: "Nhu nhi tại sao lại đây lúc này? Buổi sáng không phải đã đến thỉnh an sao?"

"Tuy rằng buổi sáng đã thỉnh an, nhưng thiếp thân lo lắng thân thể Thái hậu, cho nên qua xem tiếp." Trần Mạn Nhu cười nói, đưa tay chạm vào cánh tay Hoàng thượng: "Nhìn sắc mặt Hoàng thượng không tốt, có phải có chuyện gì phiền lòng hay không? Nhưng là lo lắng thân mình Thái Hậu nương nương? Thái Hậu nương nương hồng phúc tề thiên, phúc trạch thâm hậu, tất nhiên sẽ không có việc gì."

"Thừa Nhu nhi cát ngôn." Hoàng thượng cười nói một câu, Trần Mạn Nhu quan tâm lo lắng giúp đỡ Hoàng thượng đi hai bước hướng sườn điện: "Hoàng thượng đứng đầu thiên hạ, từ con dân Khánh quốc trên xuống dưới đều dựa vào Hoàng thượng đâu, cho nên Hoàng thượng nhất định phải bảo trọng thân thể mới được."

Hoàng thượng cười cười, đang muốn nói chuyện, nhìn thấy trong tay Trần Mạn Nhu cầm gì đó, liền nghi hoặc hỏi một câu: "Nhu nhi cầm cái gì trong tay?"

"Là kinh phật cùng Quan Âm đồ, là hai tú nữ nghe nói thân mình Thái Hậu nương nương không khoẻ, liền cố gắng làm thành." Trần Mạn Nhu cười nói, lôi kéo Hoàng thượng ngồi xuống một bên, thuận tay mở ra Quan Âm đồ: "Quan Âm đồ này thật tốt, trông rất sống động, thiếp nhìn giống như có thể đụng đến đám mây bên người Quan Âm vậy. Hối ma ma

bên người, mới biết được Quan Âm đồ được thêu đến trình độ này, ít nhất cần hai tháng thời gian đâu."

Trần Mạn Nhu cũng không phải là người có tính tình tốt, người khác đều phải dấn lên nàng mà thượng vị, còn nàng nửa điểm phản ứng cũng không có. Nếu Giang Tú Nhi muốn nương nàng mà ra vị, vậy nàng cho Giang Tú Nhi một cái ân điển trước là rất tốt.

"Đây chính là nữ nhi Giang hầu gia Giang cô nương tự mình thêu ra, thiếp sớm nghe nói nữ hồng của Giang cô nương rất xuất sắc, hiện nay xem như biết rõ." Trần Mạn Nhu thực thật tình thực lòng khích lệ: "Hoàng thượng người xem, Quan Âm đồ này thêu có đặc biệt đẹp mắt hay không?"

Hoàng thượng gật gật đầu, vẫn chưa nói tiếp. Trần Mạn Nhu cũng không thèm để ý, chỉ cười tiếp tục nói: "Còn có kinh Phật này, là Tào cô nương sao chép, thiếp lật xem hai trang, nửa chữ sai cũng không có, thiếp nghe Giang cô nương nói lúc trước khi nàng tiến cung mang theo mấy quyển sách, còn vừa vắn cho mượn Tào cô nương dùng đâu, ai ngờ đến, Giang cô nương không có mang kinh Phật, mà Tào cô nương hoàn toàn là tự mình viết chính tả xuống đâu."

Viết chính tả một quyển kinh Phật phỏng chừng là tương đối dễ dàng, nhưng là viết chính tả ba bản kinh Phật, cái này cũng không phải là người thường có thể làm được. Loại kinh Phật này, cũng không phải tứ thư ngũ kinh, có văn có điệu, dễ dàng ngâm nga.

Trần Mạn Nhu rất tán dương trí nhớ Tào Linh Ngọc, lại khen các loại kinh Phật này sao chép tốt, đặc biệt tốt, quả thực đều có thể dâng lên.

Hoàng thượng nghe tựa tiểu phi tiểu, đưa tay nhéo nhéo hai má Trần Mạn Nhu: "Nếu các nàng có tâm, vậy để cho các nàng sao chép thêm mấy cuốn kinh Phật đi, cho đến khi Thái hậu bình phục." Hãn cũng không phải kẻ ngốc, ngay cả tiểu thê tử nhà mình cũng nghe không rõ.

Quan Âm đồ cần thêu hai tháng chỉ cần nửa tháng liền thêu tốt, trừ phi là Giang cô nương kia có sáu cánh tay. Còn kinh Phật kia, cũng không có nghe nói cô nương Tào gia yêu thích Phật học, nàng làm sao có thể tùy tùy tiện tiện liền viết chính tả ra ba cuốn kinh thư?

Tiểu Thê tử vì mình mà ghen, Hoàng thượng tỏ vẻ, đây thật sự là một sự tình rất tốt đẹp.

Nhưng là vừa nghĩ đến Từ An thái hậu, Hoàng thượng lại có chút không quá cao hứng. Tính tình Thái hậu có chút bướng bỉnh, muốn cất nhắc ai, đó thật sự là thấy người nọ thế nào cũng thuận mắt, từ đỉnh đầu đến gót chân, không một chỗ nào nàng không thích.

Hiện tại là Đường Uyển Nhi, nếu Tào Linh Ngọc cùng Giang Tú Nhi kia cũng được nàng thích, ngày sau tiểu Thê tử nhà mình cũng thật không dễ chịu lắm. Dù sao, mình cũng không cần dùng đám hỏi để duy trì cân bằng tiền triều, loại này nữ nhân không có mắt này, vẫn là quên đi.

Nghĩ đến Từ An thái hậu, tiếp theo Hoàng thượng liền nghĩ tới bệnh tình Từ An thái hậu, lại nhin không được muốn thở dài. Biết rõ bệnh tình Thái hậu thực khả nghi, lại nửa phần chứng cứ cũng tra không được, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, trong lòng hắn cùng Từ An đều biết rõ ràng.

Nhưng là, Thái hậu là mẹ ruột hắn, hắn cũng không thể miễn cưỡng Thái hậu chuyển tốt lên. Khổ tâm khuyên giải hai ngày, mỗi lần Thái hậu chỉ than thở: "Năm đó thời điểm ta chưa tiến cung, đệ đệ của ta mới lớn như vậy, đứa nhỏ kia cơ hồ là một tay ta nuôi lớn, lúc ấy ta tiến cung, hắn mới bảy tám tuổi, khóc hô không cho ta rời đi, trong nháy mắt, chính là trôi qua hơn ba mươi năm, hiện tại ta cũng già đi, hắn cũng già đi."

"Mẫu hậu không trách người, cậu người hắn phạm vào quốc pháp, tước tước vị là đúng." Hốc mắt Từ An thái hậu đỏ lên, tiếp tục nói: "Chính là, Uyển Nhi cùng Thanh Vũ rốt cuộc là thân biểu muội thân biểu đệ của

người, người liền xem phần thưởng cậu người chỉ lưu hai huyết mạch này, thiện đãi bọn hãn được không?"

Lão thái thái cũng đã khóc, Hoàng thượng có thể nói cái gì? Nói ta hiện tại không bạc đãi bọn hãn? Vậy câu tiếp theo của lão thái thái xác định vững chắc là: "Vậy khi nào thì thăng chức?" Còn không chỉ thăng chức cho Đường Thanh Vũ, còn có Đường Uyển Nhi đâu.

Hoàng thượng cũng không phải keo kiệt một cái tước vị, Đường gia vừa bị tước tước vị không bao lâu, Đường Thanh Vũ không công lao không khổ lao, lập tức lại thăng lên, về sau hãn làm sao trị hạ?

Về phần Đường Uyển Nhi, đừng nói vô nhâm vô công. Chỉ bằng tâm kia của Đường Uyển Nhi, hãn cũng không muốn lại để cho một độc mỹ nhân đi lên. Huống chi, mục tiêu của Đường Uyển Nhi rất rõ ràng, vừa thấy thì biết là vì hoàng hậu của mình mà đến, mình càng không thể dung.

Huống chi việc này tình có một có hai còn có ba, thân mình mẫu hậu nhà mình bản thân mình rõ ràng, sống thêm một hai mươi năm là không thành vấn đề. Nếu nàng luôn luôn làm một hồi như vậy, vậy không đến mười năm, chức vị hoàng hậu phải thay đổi người làm.

Cho dù không lo lắng vấn đề cảm tình của hãn đối với Hoàng hậu, chỉ nói vấn đề hoàng tử, vấn đề ngôi vị hoàng đế, còn có thể liên lụy đến vấn đề thiên hạ yên ổn. Không thể tề gia, làm sao thống trị thiên hạ? Hậu trạch chi loạn luôn luôn là mở đầu cho chiến loạn ở tiền triều, hãn vạn vạn không thể làm cho quốc gia thiên hạ bị phá hư trong tay mình.

"Hoàng thượng?" Hoàng thượng đang trầm tư, bỗng nhiên nghe thấy thanh âm bên tai, quay đầu liền nhìn thấy tiểu kiều thê nhà mình đang lo lắng nhìn mình. Hoàng thượng câu môi cười cười, vỗ vỗ mu bàn tay Trần Mạn Nhu: "Trong khoảng thời gian này vất vả Nhu nhi, lúc này mẫu hậu đã

uống thuốc rồi ngủ rồi, kinh phạt cùng Quan Âm đồ này để lại ở trong này đi, chờ mẫu hậu tỉnh lại, bẩm tấu mình đưa cho mẫu hậu xem qua."

Trần Mạn Nhu rất cao hứng không cần nhìn gương mặt khó chịu của Thái hậu, lúc này liền gật đầu đáp ứng: "Vậy thiếp sẽ không đi qua quấy rầy Thái Hậu nương nương, đợi lát nữa Hoàng thượng trực tiếp hỏi Càn Thanh cung sao?"

"Uh, còn có một số việc cần xử lý." Hoàng thượng nói xong, lại dừng một chút, một lát sau mới nói tiếp: "Người hầu hạ mẫu hậu thiếu một chút, người xem xem còn có ai gần đây có vẻ thanh nhàn, liền cũng đưa lại đây đi."

Ánh mắt Trần Mạn Nhu lóe lóe, đây là biết chuyện lúc trước Kim phi muốn hương liệu?

"Tốt, thiếp thân nhớ kỹ, chiếu cố Thái Hậu nương nương là bốn phận của mọi người, nghĩ đến các nàng cũng sẽ thực nguyện ý vì thiếp phân ưu, vì Hoàng thượng phân ưu." Trần Mạn Nhu cười gật đầu, nhìn thời gian cũng không sai biệt lắm, liền cáo lui rồi đi trước một bước.

Quay đầu nàng liền truyền ý chỉ, để cho đám người Kim phi cùng Thẩm phi cùng với Trịnh chiêu hoa Tiền chiêu hoa đi thị tấu.

Đến cuối tháng năm, tuyển tú tiến vào bước cuối cùng. Thái Hậu bệnh nặng không có trình diện, chỉ có một mình Trần Mạn Nhu đi phỏng vấn tú nữ. Hoàng thượng cho nàng danh sách, quan viên tiến sĩ nào cần chỉ hôn, tôn thất đệ tử nào cũng nên thành thân, trên cơ bản đều đã có danh ngạch điều động nội bộ.

Làm cho Trần Mạn Nhu kinh ngạc là, ở lại hoàng cung, không có ai.

Đối với việc này, Hoàng thượng phiên dịch lại như vậy —— Thái hậu bệnh nặng, thân là nhi tử, tự nhiên phải chiếu cố. Vạn vạn không thể ở thời

điểm mẹ ruột bệnh nặng, chỉ lo hưởng thụ ngoạn nhạc.

Trần Mạn Nhu không biết thời điểm khẩu dụ này rơi vào tay hậu cung thì Thái hậu có biểu tình gì, Trần Mạn Nhu chỉ cười cho người tiền đám người Tào Linh Ngọc xuất cung, ngày sau kết hôn, cùng nàng không có quan hệ.

Sau đó, bệnh tình Thái hậu có dấu hiệu chuyển tốt. Trần Mạn Nhu lại mang theo mọi người đi Từ An cung thỉnh an, sắc mặt Đường Uyển Nhi vàng vàng, thân mình cũng gầy yếu đi vài phần, giống như một ngọn gió cũng có thể thổi đi.

Trần Mạn Nhu cười khích lệ Đường Uyển Nhi: "Trong khoảng thời gian này Đường chiêu dung vất vả, chính là thân mình Đường chiêu dung thực sự yếu một chút, bản cung nhìn Huệ phi mặc dù có chút gầy, thần sắc lại coi như tốt, Đường chiêu dung giống như là bệnh nặng một hồi. Đợi lát nữa trở về, bản cung sẽ tuyên ngự y đi qua bắt mạch cho Đường chiêu dung, nếu thật sự là sinh bệnh, Thái hậu bên này bản cung không muốn cũng phải phái người khác lại đây."

Đường Uyển Nhi liếc mắt quét qua Trần Mạn Nhu một cái, biểu tình trên mặt không tốt, đi cho tới hôm nay đi đến bước này, nàng đã không cần phải cùng Hoàng hậu nói nói cười cười, đó không chỉ ghê tởm người khác, cũng là ghê tởm chính mình.

"Đa tạ Hoàng hậu nương nương quan tâm, thiếp thân chiếu cố Thái Hậu nương nương là việc nên làm, cũng không biết mệt." Đường Uyển Nhi hơi nghiêng người, tùy ý hành lễ, cũng không nói thêm cái gì.

Trần Mạn Nhu cười cười, xoay người đi vào nội thất. Thái hậu đang tựa vào nhụyễn điểm ăn cháo, thấy Trần Mạn Nhu, cũng không lên tiếng, chính là tốc độ ăn cháo so với lúc trước chậm hơn một nửa. Trần Mạn Nhu cũng không nóng nảy, sau khi hành lễ cũng không chờ Thái hậu kêu đứng lên, tự cố mục đích bản thân đứng dậy: "Để cho bản cung đến đi."

Nói xong phải đi lấy bát cháo trong tay Bình ma ma, cười nói: "Vài ngày trước, thiếp thân không thể tự mình tới chiếu cố Thái Hậu nương nương, thật sự là hổ thẹn trong lòng, hôm nay thiếp thân muốn biểu đạt hiếu tâm, Thái Hậu nương nương trăm ngàn lần đừng ghét bỏ thiếp thân."

Thái hậu vừa muốn há mồm nói chuyện, một muống cháo đưa đến trước miệng. Thái hậu cũng không miễn cưỡng chính mình, nhú mày, đưa tay đẩy cổ tay ra Trần Mạn Nhu: "Không cần người hầu hạ." Tầm mắt đảo qua phía sau, chỉ chỉ Đường Uyển Nhi: "Uyển Nhi, người tới hầu hạ ai gia."

Đường Uyển Nhi cười tiến lên hành lễ, nhìn Trần Mạn Nhu cười nói: "Hoàng hậu nương nương thân thiên kim chi khu, chỉ sợ là làm không làm được chuyện hầu hạ người khác, không bằng để cho thiếp thân đến?"

Trần Mạn Nhu nghiêng đầu nhìn Đường Uyển Nhi, một lát sau, cười gật gật đầu: "Chuyện hầu hạ người khác này, quả thật cũng là Đường chiêu dung làm có vẻ thuận tay, một khi đã như vậy, chuyện chiếu cố Thái Hậu nương nương, liền giao cho người, Đường chiêu dung cần phải dụng tâm. Thái Hậu nương nương tốt, người tự nhiên có thể tốt, bản cung cùng Hoàng thượng đều cảm kích người. Nếu Thái Hậu nương nương có cái gì sai lầm..."

"Người đây là nguyên rủa ai gia sao?" Không đợi Trần Mạn Nhu nói xong, Từ An thái hậu liền cả giận nói, Trần Mạn Nhu lắc đầu, dịch dịch chân cho Từ An thái hậu, lúc này đã là tháng sáu, trên người Thái hậu còn có cái chân, cũng không biết dưới chân có xuất mồ hôi không.

"Thái Hậu nương nương hiếu lắm, thiếp làm sao có thể nguyên rủa Thái Hậu nương nương đâu? Thái Hậu nương nương là trường mệnh trăm tuổi đâu." Trần Mạn Nhu không nhanh không chậm nói, chỉ chỉ Đường Uyển Nhi: "Thiếp chỉ là dặn dò Đường chiêu dung mà thôi, dù sao, Thái Hậu nương nương vạn kim chi khu, không thể để cho Đường chiêu dung là ra

sai lầm gì. Bằng không, tiếp đến chỗ Hoàng thượng, cũng không thể trả lời."

HẬU CUNG MƯU SINH KẾ

Tiểu Nhiên Hoa Khai

www.dtv-ebook.com

Chương 214: Vô Tử

Đường chiêu dung thất sủng, tin tức này giống như mọc cánh, bay nhanh loan truyền trong hoàng cung, Trần Mạn Nhu phồng chùng, lúc này ước chùng người ở Dịch Đình cung cũng nghe được tin tức.

Tuy nói rằng ban đầu Đường chiêu dung cũng không được sủng ái, nhưng là lúc trước nhìn mặt mũi Từ An thái hậu, một tháng Hoàng thượng vẫn đi qua gặp một hai ngày. Hiện tại, Hoàng thượng đã sắp ba tháng không có đặt chân đến Thái Cực cung.

Cho dù Thái Hậu nương nương lần nữa nói rằng mình lại sinh bệnh, mình thở không nổi, mình sắp té xỉu, mình đau đầu, mình nóng sốt, Hoàng thượng đều tỏ vẻ rõ ràng, kêu ngự y. Thậm chí có mấy lần, Hoàng thượng đều không muốn tự mình đến Từ An cung.

Cũng không biết Từ An thái hậu có sợ hãi hay không, dù sao, Hoàng thượng mới là nơi nàng dựa vào, cho nên, sau một đoạn thời gian, Từ An thái hậu liền trở nên đặc biệt an phận.

Đến tháng mười một, Chu phi bắt đầu sinh đứa nhỏ. Trần Mạn Nhu đi qua tọa trấn từ sớm, sau khi đợi một ngày, Chu phi sinh ra một Tiểu hoàng tử, cũng chính là Cừu hoàng tử. Phân vị Chu phi coi như là tương đối cao, tự nhiên là có thể tự mình nuôi đứa nhỏ này.

Thời điểm đứa nhỏ đầy tháng, Đại công chúa cũng vào cung. Sau khi đi thỉnh an Từ An thái hậu, cũng không đi Chu phi nơi đó, mà là đến Vĩnh Thọ cung của Trần Mạn Nhu trước. Trần Mạn Nhu cẩn thận đánh giá Đại

công chúa một chút, cười gật đầu: "Khí sắc Đại công chúa rất tốt, xem ra, phò mã đối với Đại công chúa không tệ."

"Mẫu hậu ~" Sắc mặt Đại công chúa đỏ lên, hờn dỗi một tiếng, quay đầu nhìn nhìn, không thấy Tiểu ngũ bọn họ, liền mở miệng hỏi: "Ngũ muội muội cùng Bát đệ không ở đây sao? Lần trước Ngũ muội muội còn nói, chờ thời điểm ta tiến cung để cho ta mang lễ vật cho nàng đâu, lần này ta nhưng là mang theo một phần đại lễ đến đây."

Trần Mạn Nhu có chút kinh ngạc: "Đại lễ? Không biết bản cung có vinh hạnh này hay không, liếc mắt xem trước một cái?"

"Mẫu hậu muốn xem, nữ nhi tự nhiên là hai tay dâng lên." Đại công chúa cười nói, nói với nha hoàn phía sau một tiếng, nha hoàn kia nhanh chóng bưng lên một cái hộp gỗ thật dài, bên trong là một cây cầm, cho dù là Trần Mạn Nhu không đánh đàn, cũng có thể nhìn ra chuỗi cầm này chất lượng rất tốt.

"Lúc trước không phải Ngũ muội muội đi theo Nhị muội muội học đánh đàn sao?" Đại công chúa cười đem hộp cầm để trên bàn, nhìn Trần Mạn Nhu nói: "Đây là Đại Thánh Di Âm cầm, nữ nhi cố ý chuẩn bị cho Ngũ muội muội."

Nháy mắt Trần Mạn Nhu ngây người, chỉ ngây ngốc nhìn đàn cổ kia không chớp mắt, lại ngẩng đầu nhìn Đại công chúa, kích động trên mặt cũng không biết là biểu tình gì: "Người nói, đây là Đại Thánh Di Âm cầm? Đường triều Đại Thánh Di Âm cầm?"

"Mẫu hậu, trừ bỏ Đường triều Đại Thánh Di Âm cầm, chẳng lẽ còn có Đại Thánh Di Âm cầm khác?" Đại công chúa cười một tiếng, đưa tay kích thích dây đàn hai cái, thanh âm tranh tranh thập phần dễ nghe êm tai, lại mang theo vài phần phong cách cổ, Trần Mạn Nhu cũng có thể nghe ra thanh âm kia cùng thanh âm cây đàn khác phát ra không giống nhau.

"Vật quý trọng như vậy, cho Tiểu ngũ thật đúng là phí hoài, bản cung cũng không dám thu." Trần Mạn Nhu thường thức danh cầm lịch sử một chút, rất khách sáo cự tuyệt: "Huống chi, Tiểu ngũ cũng học đàn cũng không bao lâu, biết đàn cũng chỉ có mấy bài, cây đàn này cho nàng dùng, đó là đập hư."

"Mẫu hậu cũng không nên nói như vậy." Đại công chúa vội vàng cười nói: "Cầm nghệ của Ngũ muội muội rất tốt, lúc vạn thọ tiết của phụ hoàng, không phải Ngũ muội muội đàn một thủ khúc sao? Tuy rằng thủ pháp còn hơi non nớt, nhưng là tập luyện nhiều hơn, Tiểu ngũ luyện thuần thục thủ pháp, nhất định có thể trở thành một thế hệ đại sư."

Hai người chối từ nửa ngày, Trần Mạn Nhu vẫn là thay Tiểu ngũ nhận chuôi cầm này. Dù sao, Đại công chúa rêu rao một đường từ cửa cung đưa đến Từ An cung như vậy, lại từ Từ An cung đưa đến Vĩnh Thọ cung, nếu nàng không thu, vậy sẽ truyền ra tin tức không dễ nghe.

"Hôm nay Đại công chúa không đến, bản cung cũng muốn thỉnh Đại công chúa hồi cung một chuyến." Chờ cho người đem cây đàn kia ôm đi xuống, Trần Mạn Nhu mới nghiêng đầu nhìn Đại công chúa, tầm mắt ở trên bụng Đại công chúa quét một vòng: "Đại công chúa có thỉnh ngự y xem qua?"

Đại công chúa cũng là người thông minh, thấy ánh mắt Trần Mạn Nhu, còn có cái gì không rõ, trên mặt lập tức lộ ra vài phần chua xót, đưa tay sờ sờ bụng nhỏ của mình, rĩ mi mắt, một hồi lâu mới chậm rãi lắc đầu: "Còn có thể thế nào? Ngự y đều nói, thân thể của ta rất tốt, chỉ cần thời cơ đến, tự nhiên sẽ có đứa nhỏ, nhưng là thời cơ, ai cũng nói không nên lời là một hai hay ba."

Đại công chúa thành hôn hơn hai năm, ngay cả một đứa nhỏ cũng không có. Năm trước Đại công chúa bắt đầu sốt ruột, liên tục chiêu ngự y đi qua. Mãi cho đến năm nay, Đại công chúa không có tin vui, không riêng gì một

mình Đại công chúa sốt ruột, liên quan Hoàng thượng ngẫu nhiên cũng đã thở dài.

Trần Mạn Nhu rất muốn nói, ba năm không có thai là thực bình thường, nhưng là không có can đảm nói ra. Ngẫm lại lại cảm thấy, ba năm không có thai đặt ở cổ đại, quả thật là không quá bình thường, lúc này chú ý là ba năm ôm hai, tốt nhất là vào cửa một tháng liền có thai, Đại công chúa này quả thật là thời gian có chút quá dài.

"Bản cung nghe nói, gần đây Đại công chúa thường thường đi miếu?" Trần Mạn Nhu dừng một chút hỏi, Đại công chúa có chút ngượng ngùng, nhưng vẫn gật gật đầu: "Uh, ta nghe nói, miếu Tống Tử nương nương ở ngoài thành đặc biệt linh, cho nên liền..."

Nói xong Đại công chúa đầu liền cúi càng thấp, vì một đứa nhỏ mà đến miếu thắp hương, việc này nói ra thực dọa người, nếu đối người khác, nàng xác định vững chắc sẽ đem người hỏi đá văng ra!

Trần Mạn Nhu có chút chần chờ, nhấp môi, mới thấp giọng nói: "Chùa miếu kia, là có người giới thiệu cho Đại công chúa?"

Đại công chúa ngẩn người, gật gật đầu: "Là đường tẩu ta nói, chị dâu nhà mẹ đẻ của nàng hỏi thăm qua, hơn nữa, chị dâu nhà mẹ đẻ của nàng đã sinh con trai." Tà gia là thế gia đại tộc, vài huynh đệ của Tà phụ, Đại phò mã là trưởng tử Tà gia, chính là dòng chính.

Tà gia còn có chi thứ, là con của tổ phụ Đại phò mã, đến đời thứ ba, người kia đồng lứa cùng Đại phò mã, hơn Đại phò mã ba tuổi, nhưng cũng không phải là trưởng tử.

"Đại công chúa có phái người đi hỏi thăm qua chùa miếu kia?" Trần Mạn Nhu tiếp tục hỏi, sắc mặt Đại công chúa đỏ bừng, quả thực cũng không dám ngẩng đầu nhìn Trần Mạn Nhu, chỉ khẽ gật đầu: "Ta tất nhiên là cho người đi tìm hiểu, nơi đó hương khói rất là tràn đầy, mọi người cầu phù hộ

đã sắp xếp đến sang năm đi, ta là che giấu thân phận mà đi, đạo cô trong miếu kia nói, tháng ba sang năm mới có thể cho ta lá bùa."

Đường đường là đích trưởng công chúa, vì sinh đứa nhỏ mà đi thập hương bái phật, truyền ra nàng không thể sống. Nàng cũng không phải kẻ ngốc, thực dám đem chùa miếu bao vây, sau đó cầu lá bùa.

"Theo ý tứ bản cung, Đại công chúa phải điều trị thân mình nhiều hơn, sau đó thả lỏng tâm tình, loại chuyện mang thai này là không thể gặp, có đôi khi càng sốt ruột, lại càng khó mang thai. Người không nóng nảy, ngược lại liền dễ dàng hoài thai." Trần Mạn Nhu là tính khuyên giải Đại công chúa đừng mê tín, nhưng là vừa nghĩ mình nói ra miệng, khả năng sẽ hoàn toàn ngược lại, Trần Mạn Nhu liền đơn giản không nói.

"Bản cung phái Tổng ngự y đóng quân đến phủ Đại công chúa, để cho ngày khác ngày điều trị thân mình cho Đại công chúa, như vậy cũng tăng thêm vài phần cơ hội." Trần Mạn Nhu cười nói, Đại công chúa gật gật đầu, rất ngưỡng ngùng niết góc áo: "Đa tạ mẫu hậu quan tâm."

Kế tiếp liền tẻ ngắt, Trần Mạn Nhu uống nửa ly trà, nhìn Đại công chúa còn đang thẹn thùng, chỉ có thể tự mình đánh vỡ trầm mặc, cười mở miệng: "Lúc này thời gian cũng không còn sớm, Đại công chúa tới Cảnh Nhân cung ngồi trước, hay là muốn ở chỗ này chờ Hoàng thượng?"

Cửu hoàng tử đầy tháng, Hoàng thượng cũng muốn đi qua. Tình hình chung, Hoàng thượng đều muốn đến Vĩnh Thọ cung trước, sau đó cùng Hoàng hậu cùng nhau đi qua.

Đại công chúa do dự một chút, lắc đầu nói: "Ta ở chỗ này chờ phụ hoàng đi, di... Hôm nay Chu phi hân là tương đối bận rộn, ta sẽ không đi qua quấy rầy."

Trần Mạn Nhu mị híp mắt, xem ra, hiện tại Đại công chúa cũng không có tính lập tức đứng ở bên phía Chu phi.

Nguyên bản Chu phi cũng không có gì, nhưng là hiện tại sinh một hoàng tử, Chu gia ước chừng là muốn một lần nữa lo lắng đứng thành hàng, mà thái độ của Đại công chúa, cũng tương đối trọng yếu, nếu Đại công chúa cũng đứng ở bên phía Chu phi, tuy rằng mình không sợ, nhưng chung quy cũng có chút phiền phức.

Cho nên lúc trước, mình mới muốn quan tâm Đại công chúa một chút. Chỉ cần ngày sau Đại công chúa không cùng đám người Chu phi hợp cùng một chỗ, nàng là một mẹ kế, kỳ thật rất nguyện ý làm tròn trách nhiệm một mẫu thân.

"Bát đệ gần đây bắt đầu vỡ lòng?" Đại công chúa không nói thì tìm nói, Trần Mạn Nhu bưng ly trà cười gật đầu: "Uh, ngày thường Tiểu ngũ không có việc gì làm, sẽ bắt lấy Tiểu bát vỡ lòng cho hắn, hiện tại Tiểu bát cũng có thể nhận thức vài chữ."

"Bát đệ luôn luôn thông minh, nói vậy tương lai đi Sùng Văn quán, nhất định có thể thành thạo." Đại công chúa cười nói, Trần Mạn Nhu cũng cười theo: "Bản cung cũng không cầu hắn có bao nhiêu tài hoa, chỉ cần hắn ngày thường ít gây chuyện cho bản cung, bản cung có thể cao hứng niệm Phật."

Tuy Tiểu bát còn nhỏ, lực phá hoại cũng là cao nhất trong ba đứa nhỏ, không phải hôm nay đem gối ôm Trần Mạn Nhu thích nhất ném vào hồ nước, thì là ngày mai liền lấy y phục Tiểu ngũ thích nhất ra lau sần, hoặc là đem nghiên mực của Tiểu tứ đánh vỡ.

Tiểu ngũ là cô nương lập chí làm thực nữ, cũng nhịn không được muốn đánh Tiểu bát tơi bời một chút. Mỗi lần Tiểu tứ xử phạt trái lại thực đơn giản, viết chữ, làm sai một việc viết đầy mười tờ giấy, đối với đứa nhỏ tinh thần tràn đầy như Tiểu bát mà nói, loại trừng phạt này thật sự là rất thống khổ a.

Mà Trần Mạn Nhu vì bồi dưỡng cảm tình bọn nhỏ, luôn luôn không quản việc này, mà Hoàng thượng cũng sẽ không quản. Qua thời gian dài, Tiểu tứ trở thành người Tiểu bát sợ hãi nhất, thuyết minh hoàn mỹ bốn chữ huynh trưởng như cha.

Danh tiếng không tốt của Tiểu bát, Đại công chúa cũng nghe nói qua, nghe Trần Mạn Nhu nói như vậy, ước chừng cũng nghĩ tới công tích vĩ đại của Tiểu bát, nhìn không được xì một tiếng cười ra: "Mẫu hậu không cần quá lo lắng, Bát đệ còn nhỏ tuổi, khó tránh khỏi bướng bỉnh, chờ Bát đệ lại lớn thêm hai tuổi, nhất định sẽ thay đổi. Huống chi, Tiểu tứ lúc còn nhỏ luôn luôn thông minh, lại thập phần yêu thương Bát đệ, tất nhiên sẽ không ủy khuất Bát đệ."

Hàm nghĩa lời này rất sâu, Trần Mạn Nhu nghiêng đầu nhìn Đại công chúa, Đại công chúa chỉ cười cười. Trần Mạn Nhu cảm thán, quả nhiên nữ nhân khi kết hôn a, chỉ số thông minh cũng đề cao theo.

"Mẫu hậu!" Trần Mạn Nhu đang định nói chuyện, ngoài cửa đột nhiên truyền đến một tiếng kêu, tiếp theo Tiểu bát giống như tiểu đạn pháo vọt tiến vào, Trần Mạn Nhu vội vàng xoay người giang cánh tay, trực tiếp đem tiểu hài nhi ôm vào trong ngực, sau đó nhíu mày giáo huấn: "Bộ đáng hoang mang rối loạn giống cái gì? Ngày thường mẫu hậu dạy người như thế nào? Ma ma đâu? Để cho người chạy vào như vậy sao?"

Đại công chúa bên cạnh ở đang muốn khuyên giải, chợt nghe Tiểu bát oa một tiếng ngưỡng mặt khóc lên: "Mẫu hậu không thương ta, ô ô, mẫu hậu không thương ta..."

HẬU CUNG MƯU SINH KẾ

Tiểu Nhiên Hoa Khai

www.dtv-ebook.com

Chương 215: Lời Đồn

"Làm sao mẫu hậu có thể không thương người đâu?" Tiểu bát quả thực là dắt cổ họng tru lên, Trần Mạn Nhu bất đắc dĩ, vừa đem Tiểu bát ôm lấy, vừa ngưỡng ngừng nhìn thoáng qua Đại công chúa, Đại công chúa hơi hâm mộ nhìn chăm chú vào hai mẹ con này, hơi hơi lắc đầu, tỏ vẻ mình không thèm để ý.

"Mẫu hậu hiểu rõ Tiểu bát nhất, người xem ngày thường tiểu phòng bếp làm sữa đặc, có phải mẫu hậu giữ lại cho Tiểu bát nhiều nhất hay không?" Đó là bởi vì Tiểu tứ không thích ăn ngọt, Tiểu ngũ muốn bảo trì dáng người, cho nên đại bộ phận đều tiện nghi Tiểu bát.

"Vậy phụ hoàng có thương ta hay không?" Tiểu bát nghĩ nghĩ, cũng hiểu được điểm tâm của mình so với các ca ca tỷ tỷ đều nhiều hơn, thu tiếng khóc, chỉ khóc thút thít nghẹn ngào ghé vào trong lòng Trần Mạn Nhu hỏi, Trần Mạn Nhu sờ đầu hân: "Đương nhiên thương người, người xem ngày hôm qua phụ hoàng người còn tặng cho người một cái tiểu mã xa, người thực thích đúng hay không?"

"Nhưng là, nhưng là các nàng đều nói phụ hoàng không thương ta." Tiểu bát lau nước mắt một hồi, rốt cục không nhịn được, lại ngưỡng nghiêm mặt bắt đầu khóc lớn: "Ô oa, ta không cần phụ hoàng thương người khác, phụ hoàng hiểu rõ ta nhất!"

Ánh mắt Trần Mạn Nhu lập tức sắc bén đứng lên, quay đầu nhìn vài ma ma cung nữ đứng cạnh cửa, đó đều là người đi theo Tiểu bát. Dựa theo thân phận Tiểu bát, kỳ thật bên người hẳn là có bốn ma ma bốn đại cung nữ,

nhưng là Trần Mạn Nhu lo lắng Tiểu bát ở trong son phấn thời gian lâu sẽ bị ảnh hưởng.

Cho nên, liền giống Tiểu tứ năm đó, bên người Tiểu bát chỉ có bốn ma ma đi theo, hai đại cung nữ, cùng với hai tiểu thái giám.

Lúc này sắc mặt một đám người đều có chút trắng bệch, trong đó một ma ma vẫn là tương đối có đảm lược, dừng một chút tiến lên nói: "Bẩm nương nương, vừa rồi Bát điện hạ đến Ngự Hoa viên chơi đùa, đi tới Thiên Thu đình, nghe thấy có hai tiểu cung nữ ở nói huyền thuyên, một tiểu cung nữ nói, Bát hoàng tử là tiểu điện hạ được sủng ái nhất trong cung, một người nói, rất nhanh Bát hoàng tử sẽ không còn là được sủng ái nhất."

Năng lực kể chuyện của ma ma vẫn là thực không tệ, rất nhanh đã đem sự tình giải nghĩa xong.

Nguyên lai, vẫn là tiệc đầy tháng hôm nay của Cửu hoàng tử gây ra chuyện. Hai tiểu cung nữ kia nói huyền thuyên, nói là lần này tiệc đầy tháng của Cửu hoàng tử làm rất lớn, so với năm đó của Bát hoàng tử còn muốn lớn hơn nhiều, cho nên phỏng đoán, Hoàng thượng hẳn là thực sủng ái Cửu hoàng tử.

Hơn nữa trước kia Tiểu bát là hoàng tử ít tuổi nhất, tiểu nhi tử đại tôn tử, đều là bảo bối trong lòng trưởng bối. Cho nên Bát hoàng tử thực được sủng ái, nhưng hiện tại con nhỏ nhất biến thành Cửu hoàng tử, lúc này hoàng tử được sủng ái nhất cũng sẽ cải biến một chút.

Trần Mạn Nhu nghe xong, tươi cười trên mặt một chút cũng không còn, trong lòng buồn bực muốn chết. Hai tiểu cung nữ này tuyệt đối không phải đúng dịp ở nơi đó nói huyền thuyên! Nàng chưa bao giờ tin tưởng trong hậu cung có chuyện đúng dịp như vậy.

Đúng, tiệc đầy tháng của Cửu hoàng tử so với Tiểu bát lúc ấy thì lớn hơn, nhưng là Tiểu bát lúc ấy không phải vì mình khó sinh, phải nằm trong

tháng hai tháng, cho nên mới không có làm lớn sao? Nhưng lý do này khẳng định không thể nói với Tiểu bát, đỡ phải làm Tiểu bát suy nghĩ miên man. Một đứa nhỏ, biết mẹ ruột mình vì sinh mình, kém chút ngay cả mạng cũng không còn, sẽ không có bóng ma sao? Trần Mạn Nhu cũng không phải chỉ muốn con mình cò thân thể cường tráng, con trai của nàng còn phải có tâm lý khỏe mạnh!

Mà chuyện Cửu hoàng tử, gần nhất là vì Từ An thái hậu bệnh nặng mới khỏi, Hoàng thượng tỏ vẻ, muốn làm một việc vui làm cho Thái hậu vui vẻ. Lúc này thêm kim tôn, tự nhiên xem như một việc vui thật to, tự nhiên là muốn làm lớn. Thứ hai là nhà chồng Nhị công chúa đã được định ra, sang năm sẽ chỉ hôn, nương Tiểu cửu đầy tháng làm lớn một chút, trong cung cũng náo nhiệt theo.

Yêu cầu làm lớn cũng không chỉ một mình Hoàng thượng nói, Từ An cũng đề nghị một chút, lúc trước Trần Mạn Nhu mới vừa ở trong chuyện Đường Uyển Nhi phản bác Từ An thái hậu một chút, việc này tự nhiên cũng sẽ không vội vàng phản đối, bất quá chỉ là một cái tiệc đầy tháng mà thôi.

Ai ngờ, chỉ một chuyện như vậy, cư nhiên cũng có thể bị người lợi dụng.

Hít sâu hai ngụm, Trần Mạn Nhu đang muốn đi hỏi ma ma kia có thể có nhìn thấy là ai nói huyền thuyên, bỗng nhiên nghĩ đến Đại công chúa còn ở đây, vội vàng quay đầu, hơi xin lỗi cười nói: "Làm cho Đại công chúa chê cười, Tiểu bát bướng bỉnh, bản cung cũng không bắt buộc được hẳn, quy củ khó tránh khỏi có chút..."

Đại công chúa vội vàng lắc đầu cười nói: "Vô phương, Bát đệ còn nhỏ, muốn học quy củ cũng phải tới sáu tuổi, huống chi, ta cùng Tiểu bát là tỷ đệ, lễ tiết quá mức rườm rà làm chi cho khách khí." Nói xong, đưa tay sờ sờ hai má Tiểu bát, cười hỏi: "Bát đệ còn nhận ra ta?"

Tiểu bát trừng mắt, hai mắt to tròn nhìn nhìn Đại công chúa, một lát sau mới hô: "Đại hoàng tử." Ngày lễ ngày tết, Đại công chúa đều tiến cung, Tiểu bát gặp qua vài lần, tự nhiên là nhận thức.

Đại công chúa rất cao hứng, liên tục gật đầu: "Uh, ta là Đại hoàng tử, Bát đệ, Đại hoàng tử mang theo lễ vật cho người, chúng ta cùng đi ra ngoài xem?" Nàng là từ trong hoàng cung đi ra, tự nhiên biết lát nữa Trần Mạn Nhu muốn làm cái gì, cho nên cũng không ở trong này chường mắt, thuận tiện lại bán nhân tình, đem Tiểu bát vương tử bạn cũng mang đi.

Tiểu bát quay đầu nhìn Trần Mạn Nhu, Trần Mạn Nhu cười xoa xoa đầu hắn: "Còn không nhanh cảm ơn Đại hoàng tử người?"

"Đa tạ Đại hoàng tử." Tiểu bát lập tức vui vẻ, lộ ra một cái tươi cười thật to, từ trong lòng Trần Mạn Nhu tránh đi ra, sau đó lôi kéo Đại công chúa đi ra ngoài: "Đại hoàng tử người mang lễ vật gì cho ta? Có tiểu đồng nhân hay không? Sẽ đánh quyền sao?"

Chờ thanh âm Tiểu bát dần dần tiêu thất, sắc mặt Trần Mạn Nhu mới trầm xuống: "Hai tiểu cung nữ nói huyền thuyên kia, là người trong cung nào?"

"Hồi nương nương, nô tỳ không thấy rõ ràng, hai tiểu cung nữ kia mặc y phục cung nữ tam đẳng, Bát hoàng tử nghe các nàng xong, rất tức giận, lại thương tâm, liền khóc chạy ra, đám người nô tỳ vội vã đuổi theo Bát hoàng tử, cho nên vẫn chưa nhìn ngay mặt."

Sắc mặt ma ma kia có chút trắng bệch, biết chuyện hôm nay mình làm sai, cho dù lúc ấy vội vã đuổi theo Bát hoàng tử, cũng phải lưu lại một người đem hai tiểu cung nữ kia bắt lại mới đúng, kết quả, các nàng không chỉ có không thấy rõ người, còn trực tiếp đem người quăng ở nơi đó mặc kệ!

Trần Mạn Nhu tất nhiên là nghe ra ý tứ ma ma, sắc mặt lại rét lạnh vài phần. Trầm mặc trong chốc lát, mới nói: "Bản cung xem các người ngày xưa hầu hạ Bát hoàng tử cũng coi như đẽ bưng, chuyện lần này, cũng chỉ phạt ba tháng tiền tiêu vật. Nếu còn có lần sau, bản cung nhất định phạt không nhẹ!"

Nói xong, thả nhẹ giọng điệu: "Các người đều là đi theo Bát hoàng tử vài năm, cũng có thể biết, trong cung, hầu hạ không tốt chủ tử của mình, sẽ có kết cục gì, đừng để cho bản cung lại có cơ hội nhắc nhở các người!"

Các ma ma vội vàng thỉnh tội, Trần Mạn Nhu cũng không nói nhiều, chỉ để cho các nàng đi xuống, gọi Lập Thu tới: "Ngày mai nói cho bản cung, chuyện lần này là ai đang làm trò quỷ!"

Lập Thu lên tiếng, Trần Mạn Nhu đang định nói cái gì, chợt nghe bên ngoài thông báo, nói là Hoàng thượng đến đây. Trần Mạn Nhu quay đầu nhìn màn che một chút, thời gian cũng không sớm, lúc này Hoàng thượng cũng có thể đến đây.

"Tiểu bát đâu?" Hoàng thượng đỡ Trần Mạn Nhu đang hành lễ đứng dậy, nhìn nhìn trái phải hỏi, Trần Mạn Nhu cười theo Hoàng thượng vào nhà: "Đại công chúa mang theo Tiểu bát ra bên ngoài dạo, Hoàng thượng có muốn uống một ly trà trước?"

"Ngô, không cần, chúng ta trực tiếp đi Cảnh Nhân cung thôi." Hoàng thượng dừng một chút, xoay người nói, Trần Mạn Nhu gật gật đầu: "Vậy thiếp cho người đi thông tri Đại công chúa cùng Tiểu bát."

Chờ thời điểm vài người tới Cảnh Nhân cung, người đã đến không sai biệt lắm, trừ bỏ Từ An thái hậu.

Vú nương ôm Cửu hoàng tử, Hoàng thượng nghiêng đầu nhìn, cười khen hai câu, Trần Mạn Nhu chỉ gật gật đầu tỏ vẻ phù hợp, đi theo bước chân

Hoàng thượng, ban cho Chu phi không ít thứ, thời điểm Hoàng thượng lui lại, cũng lui lại theo.

Trở lại Vĩnh Thọ cung, Lập Thu còn chưa trở về, Trần Mạn Nhu cũng không nóng nảy, cho người kêu thái giám quản sự Ngự Hoa viên đến đây, liền —— lấy đầu đề cung nữ có thể ở Ngự Hoa viên nói chuyện phiếm hay không tiến hành thảo luận gần nửa canh giờ.

Sau khi thái giám quản sự kinh sợ tỏ vẻ, sẽ tăng mạnh quản lý Ngự Hoa viên, tuyệt đối sẽ không lại để cho cung nữ thái giám tùy ý ở Ngự Hoa viên nói chuyện phiếm, Trần Mạn Nhu mới lấy một tháng tiền tiêu vật làm khiển trách, đã xong hội nghị lần này.

"Nương nương, nô tỳ đã tìm hiểu rõ ràng, hai tiểu cung nữ kia là người của Chu phi." Ngày hôm sau, Lập Thu đúng giờ đem báo cáo điều tra đưa lên, Trần Mạn Nhu sửng sốt một chút, lập tức cười nhạt: "Chu phi đây chính là vừa đặc chí liền bữa bãi a, thật đúng là nghĩ rằng sinh con trai bản cung sẽ không thể làm gì nàng?"

Lập Thu chần chờ một chút, Trần Mạn Nhu quay đầu nhìn nàng: "Còn có cái gì chưa nói?"

"Từ An thái hậu ban cho Chu phi nương nương một pho tượng ngọc phật." Lập Thu do dự một chút vẫn nói ra, Trần Mạn Nhu nhíu mày, suy nghĩ trong chốc lát mới hỏi: "Là tôn Bích Tỳ ngọc phật kia?"

Mọi người trong cung đều biết, Từ An thái hậu có một pho tượng Bích Tỳ ngọc phật, cái đó là tâm can bảo bối nhân châu của Thái Hậu nương nương, mỗi ngày sáng trưa chiều ba lần dùng hương lộ chà lau, sau đó đốt nhang đèn tốt nhất trong cung.

Nghe nói, thứ này là vào thời điểm Từ An thái hậu sinh hạ Hoàng thượng, tiên hoàng ban thưởng, bắt đầu từ lúc ấy, Từ An thái hậu không

mượn tay người khác, mỗi ngày đều là tự tay chà lau, nếu không phải cái đó là tượng phật, phòng chường Từ An thái hậu đều có thể ôm cái đó ngủ.

Trần Mạn Nhu quả thực muốn nghiêng răng nghiêng lợi, khó trách Chu phi dám kiêu ngạo như vậy! Con trai bất quá mới đầy tháng, liền dám khiêu khích một hoàng hậu như nàng trước!

"Hoàng thượng còn ở tại Càn Thanh cung?" Trần Mạn Nhu cười lạnh, nếu Chu phi nhìn không rõ tình thế lắm, vậy nàng liền giúp Chu phi một phen.

Lập Xuân ở bên cạnh lên tiếng, thần sắc trên mặt Trần Mạn Nhu trở nên ôn hòa đoan trang: "Đi thỉnh Hoàng thượng, nói Tiểu bát rất tường niệm Hoàng thượng, bản cung muốn mời Hoàng thượng đến dùng bữa tối." Tình hình chung là, phi tần mới ra tháng, Hoàng thượng phải đi qua vài ngày, xem như một loại cảm kích với phi tần sinh nhi dục nữ.

Chu phi ngày hôm qua mới ra tháng, Hoàng thượng vốn hẳn là lật bài tử của Chu phi.

"Tối hôm qua Tiểu bát còn gặp ác mộng đâu, bằng không, thiếp cũng không dám quấy rầy Hoàng thượng." Trần Mạn Nhu cười châm trà cho Hoàng thượng, không đợi Hoàng thượng hỏi, Tiểu bát đã ở một bên kỷ kỷ oa oa đem chuyện đã xảy ra ở Ngự Hoa viên nói một lần.

"Mẫu hậu nói, những người đó đều là gạt người, phụ hoàng vẫn thích ta nhất, cho nên tối hôm nay phụ hoàng mới có thể theo giúp ta ăn cơm, ta cũng quyết định, về sau sẽ thích phụ hoàng nhất." Tiểu bát nâng gương mặt nhỏ nhắn nhìn Hoàng thượng, nắm tay quơ quơ: "Lại để cho ta bắt được hai người kia, ta nhất định đánh các nàng!"

Một tay Hoàng thượng nắm Tiểu bát, đỡ phải để hẳn ngửa đầu ngã sắp xuống, vừa ý vị thâm trường nhìn thoáng qua Trần Mạn Nhu, Trần Mạn Nhu hơi có vài phần ngượng ngùng, trên mặt mang theo vài phần hồng

hồng, cường chống biện giải: "Thiếp đã cho người tăng mạnh tuần tra, ngày sau sẽ không có người lại ở Ngự Hoa viên nói lung tung nói."

Hoàng thượng thích xem loại biểu tình trong ngoài không đồng nhất của Trần Mạn Nhu nhất, cũng không truy cứu Trần Mạn Nhu hôm nay đem hân kêu tới là hành vi không ổn, cười nhéo nhéo tay Trần Mạn Nhu, quay đầu cười nói với Tiểu bát: "Phụ hoàng sẽ vẫn thích Tiểu bát nhất."

HẬU CUNG MƯU SINH KẾ

Tiểu Nhiên Hoa Khai

www.dtv-ebook.com

Chương 216: Gỗ

Hoàng thượng biết rõ Trần Mạn Nhu tâm tư cẩn thận, lại nguyện ý phối hợp với nàng, không riêng gì đêm đầu tiên Chu phi sang tháng không đi qua, liên tục ba ngày, đều không có đặt chân đến Cảnh Nhân cung, đến ngày thứ tư, đơn giản ở lại Càn Thanh cung.

Trần Mạn Nhu nhìn Chu phi đến thỉnh an vẻ mặt úc sắc, trong lòng cười thập phần đắc ý. Tâm tình rất tốt mang theo người đi Từ An cung thỉnh an trước, Từ An thái hậu dựa vào nhụyễn tháp, nhìn Trần Mạn Nhu ý vị thâm trường nói: "Hậu cung này, là phải muốn mưa móc cùng dính mới tốt."

"Thái Hậu nương nương nói phải, thiếp thân trở về nhất định sẽ khuyên bảo Hoàng thượng." Trần Mạn Nhu cười đáp, dù sao mặc kệ Từ An thái hậu nói cái gì, nàng chỉ để ý ứng đáp là được, chuyện có thể làm, quay đầu nàng liền làm, làm không được, quay đầu liền đăng báo đến chỗ Hoàng thượng nơi đó.

"Đúng rồi, ai gia nghe nói, lúc trước La Sát quốc tiến cống một ít hương liệu? Vừa vặn hương liệu chỗ ai gia nơi này dùng hết rồi, Hoàng hậu đưa lên một ít đến đây." Từ An thái hậu rĩ mi mắt tiếp tục nói, Trần Mạn Nhu cười gật đầu: "Thái Hậu nương nương, lúc trước Hoàng Thượng đã nói, hết thủy chi phí ở Từ An cung, đều phải tốt nhất, đợi lát nữa thiếp thân cho người đem ra đưa đến đây, Thái Hậu nương nương muốn loại thể nào, chỉ cần nói tên, thiếp thân lập tức cho người đưa lại đây."

Hương liệu này đều có số lượng, sau khi lưu lại chỗ Hoàng thượng một ít, số còn lại đều phân đến hậu cung. Trần Mạn Nhu thân là hoàng hậu,

chiếm phân lượng cũng không ít. Từ An thái hậu bên này cũng thực nhiều, còn phi tần là dựa theo địa vị.

Lúc này đã phân chia không sai biệt lắm, nếu Từ An thái hậu còn muốn, vậy hoặc là giảm bớt phân lượng những người khác, hoặc là đem phần của Trần Mạn Nhu đưa đến đây. Biện pháp đầu tiên thật không tốt, nữ nhân trong cung không có chuyện gì để làm, mỗi ngày chuyện hàng đầu là các loại đấu tâm kế, tiếp theo chính là nuôi đứa nhỏ, sau đó là bảo dưỡng bản thân.

Sau ba loại chuyện này, liền đến phiên các loại so sánh. Cái này coi như là một loại khoe khoang thánh sủng, tỷ như nói hôm nay Hoàng thượng cho ai thị tẩm, thưởng cái gì, lấy ra làm vốn để so. Ban thưởng cái gì nhiều hơn, hoặc là hiếm lạ, liền tỏ vẻ người được sủng ái, ở trong cung cũng được người khác xem trọng vài phần.

Cho nên nếu Trần Mạn Nhu giảm bớt phân lệ các phi tần, vậy xác định vững chắc là muốn bị những người đó tìm tra. Tuy rằng nàng có lý do, nhưng nàng tuyệt đối không thể đem lý do này nói ra rõ ràng, nàng còn phải thay Từ An thái hậu tìm cơ khác.

May mắn, Trần Mạn Nhu không thích dùng hương liệu.

"Vậy ai gia liền không khách khí." Từ An thái hậu cười gật gật đầu, hai nhấc lưng lên, Bình ma ma ở phía sau lập tức đem nhuyễn điểm dịch chuyển một chút, sau đó Từ An thái hậu tiếp tục dựa vào nhuyễn điểm: "Còn có một việc khác, Trương thái chiêu nghi ở Thọ Khang cung đã qua đời, ai gia có đau lòng, muốn ở trong cung cúng bái hành lễ một hồi, Hoàng hậu chuẩn bị chuyện này một chút."

Đầu Trần Mạn Nhu bay nhanh vòng vo vài vòng, cung kính cười nói: "Không biết Thái Hậu nương nương nghĩ muốn làm lúc nào? Mắt thấy sẽ qua năm mới, là muốn làm ở năm trước hay là làm ở năm sau?"

Từ An thái hậu dừng một chút, suy nghĩ một chút mới nói: "VẬY năm sau đi."

Sau khi ở lại tăng thêm cho Trần Mạn Nhu một ít công tác, Từ An thái hậu mới nguyện ý buông tha Trần Mạn Nhu, giải tán đội ngũ thành an. Trần Mạn Nhu trở lại Vĩnh Thọ cung, làm chuyện thứ nhất chính là để cho Lập Xuân đi Cảnh Nhân cung.

"Nói cho Chu phi, hai tiểu cung nữ kia rất thích nói huyền thuyên, trong cung có quy định, cung nữ thái giám không thể vọng nghị chủ tử trong cung, hai người các nàng phạm vào cung quy, cho nên bản cung thay nàng đổi hai cung nữ."

Đừng tưởng rằng Hoàng thượng không thể cùng Chu phi lăn trên giường, đó là trừng phạt Chu phi. Nàng cũng có con, Hoàng thượng có đi hay không kỳ thật cũng không phải đại sự gì. Nói sau, bất quá là vài ngày công phu mà thôi, Hoàng thượng không gặp Chu phi, nhưng Hoàng thượng còn đi Cảnh Nhân cung đâu.

Nói cách khác, một ngày còn có Cửu hoàng tử, người trong cung sẽ không sẽ là cho rằng Chu phi thất sủng, như vậy một ngày nào đó, Chu phi vẫn sẽ muốn làm ra chuyện thiêu thân. Cho nên, còn không bằng hoàng hậu nàng ra tay trấn áp một chút đâu.

Việc này lúc trước cũng xin phép qua Hoàng thượng, cho nên cũng không cần sợ Chu phi đi cáo trạng.

"Chu phi nương nương, nương nương chúng ta cũng là có ý tốt." Lập Xuân thực làm hết phận sự chuyển đạt ý tứ Trần Mạn Nhu, cười hành lễ với Chu phi: "Quy củ trong cung chính là như thế, Hoàng thượng cùng Thái Hậu nương nương đều coi trọng quy củ, nếu là lần này không xử phạt những người này, quay đầu các nàng càng bừa bãi, thế nào cũng có một ngày ở trước mặt Hoàng thượng hoặc là Thái Hậu nương nương nói điều

không nên nói, lúc đó không chỉ bản thân các nàng phải chết. Làm phiền hà Chu phi nương nương, đó mới là đại sự. Cửu hoàng tử còn nhỏ tuổi, chúng ta nương nương thập phần không đành lòng nhìn Cửu hoàng tử tương lai không có người chiếu khán."

Chu phi giận xanh cả mặt, hơn nữa ngày mới cả giận nói: "Hoàng hậu nương nương đây là ý tứ gì? Không có bằng chứng, đã nói các nàng xúc phạm cung quy? Cho dù nàng là hoàng hậu nương nương, cũng không có đạo lý tùy ý bắt người!"

"Chu phi nương nương, nô tỳ nói qua, Hoàng hậu nương nương cho nô tỳ đến đây, tự nhiên là bởi vì có chứng cứ." Lập Xuân cười nói, thấy sắc mặt Chu phi trắng một chút, Lập Xuân rĩ mi mắt nói: "Nương nương cũng không cần nghĩ chứng cứ là cái gì, Hoàng hậu nương nương nói, vì cam đoan nhân chứng an toàn, nô tỳ không được nói ra miệng."

Chu phi run run, Lập Xuân vẫn cung kính: "Nương nương cũng không cần lo lắng chứng cứ kia là giả, Hoàng thượng cũng đã gặp qua nhân chứng, cũng khẳng định tính chân thật của chứng cứ, Chu phi nương nương cũng không cần lo lắng nương nương oan bọn ta uống ai."

Thấy sắc mặt Chu phi lại trắng, Lập Xuân mới xem như vừa lòng, cười khanh khách lại hành lễ: "Nếu Chu phi nương nương không gì khác muốn hỏi, vậy nô tỳ đem người mang đi."

Chu phi khoát tay, cũng đã nói tới Hoàng thượng, nàng có thể không cho đem người mang đi sao?

Lập Xuân vẫy vẫy tay, bốn ma ma bộ dáng thực tráng kiện lập tức đi vào trong viện, xác nhận rõ tên, lập tức đem người trói lại. Trong phòng, Lập Xuân cũng cung kính cáo lui, sau đó mang theo người một đường rêu rao từ Cảnh Nhân cung đi ra, đi qua Thừa Càn cung Chung Túy cung, đi ngang

qua Ngự Hoa viên, lại qua Thế Hòa điện Dực Khôn cung, đến Vĩnh Thọ cung báo một tiếng, mới đưa đến Thận Hình tư.

Sau vài ngày, Chu phi vẫn thực im lặng. Đến cuối năm, Trần Mạn Nhu cũng nhiều việc, tất nhiên sẽ không đi đoán Chu phi im lặng là có ý tứ gì, cũng không ngoài hai loại tình huống, một là bị mình đánh rơi xuống, lúc này tạm thời ẩn núp, hai là trong lòng càng không cam lòng, chính ngũ đông đi xuống chuẩn bị tìm cơ hội lần sau.

Bất quá mặc kệ thế nào, Trần Mạn Nhu đều tỏ vẻ, ta không sợ nàng ra chiêu, chỉ sợ nàng không ra chiêu.

Ở dân gian, ngày thứ hai đầu năm mới là thời điểm về nhà mẹ đẻ. Nhưng là, ở hoàng cung, loại phong tục này sẽ không tồn tại. Đại công chúa cũng là ngày đầu năm tiến cung, Trần Mạn Nhu nguyên bản định giữ người Trần gia nói chuyện, nhưng là Đại công chúa lại không đi, Trần Mạn Nhu cũng chỉ tiễn người Trần gia trước.

Trở về sườn điện, chỉ thấy thần sắc Đại công chúa hơi có vài phần buồn bực. Trần Mạn Nhu có chút nghi hoặc, vừa đem mâm đựng trái cây đưa đến bên người Đại công chúa, vừa thân thiết hỏi: "Đại công chúa đây là làm sao vậy? Hôm nay là ngày đầu năm, tại sao nhìn Đại công chúa có chút không quá cao hứng?"

Đại công chúa dùng tăm trúc ghim vào quả táo đưa vào miệng, lúc này kỹ thuật chống phân huỷ tương đối kém, may mắn quả táo không có yêu cầu nhiều như vậy, cho nên lúc này trong cung mới có vài quả táo.

Ăn hai miếng, Đại công chúa dùng khăn tử lau khóe miệng một chút, cúi đầu nói: "Ngã đệ muội có thai, lúc này đã hai tháng."

Tạ gia đích thứ tử phải mùa thu kết hôn, lúc này có thai hai tháng, không sai biệt lắm là sau khi kết hôn hai ba tháng liền hoài thai. Đối lập với Đại công chúa, Tạ gia nhị thiếu phu nhân, thật đúng là đủ hạnh phúc.

Tươi cười trên mặt Trần Mạn Nhu cũng cứng đờ, thật không biết nên nói cái gì. Chẳng lẽ cho Đại công chúa tìm một cơ hội làm rớt phụ nữ có thai kia? Loại chuyện này rất thiếu đạo đức, không thể làm, chỉ có thể cầu nguyện nhị thiếu phu nhân kia sinh nữ nhi.

Dù sao, Đại công chúa là dâu cả dòng chính, nếu sinh không được đích trưởng tôn, địa vị ở Tà gia tuy rằng không có biến hóa gì, nhưng là ngày sau đích trưởng tôn này, cũng không phải là chỉ đứng hàng đầu là xong.

"Gần đây Đại công chúa điều trị thân mình như thế nào?" Trần Mạn Nhu trầm mặc trong chốc lát hỏi, Đại công chúa lắc đầu: "Ta luôn luôn điều trị thân mình, mỗi lần ngự y đều nói, thân mình ta rất tốt, chỉ cần chờ một chút, nhất định sẽ có đứa nhỏ, ta đã đợi ba năm!"

Nói xong Đại công chúa còn có chút tức giận, muốn quăng cái chén, Trần Mạn Nhu vội vàng đưa tay kéo cổ tay nàng, nói giỡn, cái chén kia nhưng là cốt tử thanh hoa, rất đáng giá. Quăng ngã một cái, vậy một bộ đều không thể dùng.

"Đại công chúa, hãy nghe ta nói." Cản lại cái chén bảo bối của mình, Trần Mạn Nhu mới đột nhiên phản ứng lại, mình cũng không phải ngự y, có thể ra chủ ý gì cho Đại công chúa? Nhưng là lúc này, không thể không kiên trì nói: "Đại công chúa, năm đó thời điểm ta tiến cung, Đại công chúa cũng còn nhớ đi?"

Đại công chúa không rõ ý tứ Trần Mạn Nhu, chỉ gật gật đầu.

Trần Mạn Nhu đem cái chén để qua một bên, thực thành khẩn nhìn Đại công chúa: "Vậy Đại công chúa biết ta khi nào thì sinh Tiểu tử sao?"

Cái này Đại công chúa vẫn biết, lại gật đầu: "Ung Hòa năm thứ sáu."

"Thời điểm ta tiến cung, là Ung Hòa năm thứ ba, lúc ấy, ta mười sáu tuổi. Thời điểm mang thai Tiểu tử, ta mười tám tuổi." Trần Mạn Nhu chậm

rãi nói xong, vừa nói, vừa vắt hết óc nghĩ câu tiếp theo: "Ta dùng thời gian hai năm để điều trị thân thể."

Đại công chúa buồn bực: "Ta đã ba năm."

"Đại công chúa hãy nghe ta nói xong." Trần Mạn Nhu trấn an vỗ vỗ mu bàn tay Đại công chúa: "Trong cung không hề thiếu người, đều là sau ba năm mới có thai, giống như Tề tu nghi." Tề tu nghi là cùng Trần Mạn Nhu cùng nhau tiến cung, Tứ hoàng tử cũng đã mười hai tuổi, Thất hoàng tử mới năm tuổi.

"Nếu Đại công chúa tin tưởng bản cung, bản cung đem phương thuốc năm đó dưỡng thân thể cho Đại công chúa sao chép một phần, Đại công chúa cầm cho ngự y nhìn một cái." Trần Mạn Nhu hơi chuyển đề tài một chút, về phần khác biệt giữa hai năm và ba năm, vòng qua trước rồi nói sau.

Ánh mắt Đại công chúa trừng lớn một chút, trên mặt có chút kinh hi: "Thật sự?"

"Đại công chúa đừng quá cao hứng, đó chỉ là phương thuốc dưỡng thân thể. Mặt khác, ta đề nghị Đại công chúa có rảnh liền cùng Đại phò mã ra bên ngoài dạo một chút, tỷ như nói, đi ngâm ôn tuyền, đến thôn trang ở vài ngày thưởng tuyết ngắm hoa gì đó, thả lỏng tâm tình, mới càng dễ dàng điều trị tốt thân mình."

Trần Mạn Nhu cười nói, dù sao nếu dùng phương thuốc dưỡng thân thể, ít nhất ba năm, Đại công chúa mới có thể nói có tác dụng hay không. Đến lúc ấy, nói không chừng Đại công chúa cũng đã có thai. Cho dù là không có thai, bất quá là một câu phương thuốc không phù hợp, chẳng lẽ Đại công chúa còn có thể đánh tới hoàng cung?

"Còn có một chút phương pháp." Trần Mạn Nhu ho nhẹ một tiếng, sau khi suy tư thật lâu, vẫn quyết định làm người tốt một lần. Hoàn toàn đem Đại công chúa kéo đến bên cạnh, Chu phi mới có thể càng hết hy vọng.

"Người cùng Đại phò mã..." Trần Mạn Nhu tiến đến bên tai Đại công chúa nhẹ giọng nói, Đại công chúa sau khi nghe câu đầu tiên sắc mặt liền bạo hồng, loại chuyện này, tuy rằng giáo dưỡng ma ma cùng vú nương đều nói qua, nhưng là chỗ nào giống như Trần Mạn Nhu, liền dùng tư thế gì cũng phải nói rõ ràng như vậy.

Kỳ thật Trần Mạn Nhu cũng không muốn nói a, nhưng là xem phân lượng năm đó mẹ ruột Đại công chúa đối với mình coi như không tệ, thực sự để cho Đại công chúa sinh không ra đứa nhỏ, Trần Mạn Nhu cũng không đành lòng.

Năm đó Đại công chúa này còn trẻ hết sức lông bông, khụ, ai không có thời kỳ ngốc nghếch a. Huống hồ, Đại công chúa cũng không xâm phạm lợi ích của mình, nhiều lắm là nhìn mình không vừa mắt.

Dù sao ngựa chết chữa ngựa sống, nếu Đại công chúa thực sự có thai, coi như trả ơn tiên hoàng hậu năm đó với mình, thuận tiện tìm cho Tiểu tứ một trợ lực, tiêu diệt một uy hiếp. Nếu là không có, vậy cũng chỉ có thể nói vận mệnh Đại công chúa bi thảm chút.

Bất quá, Đại công chúa là đích trưởng công chúa, cho dù cả đời không có đứa nhỏ, Tà gia cũng không có khả năng đem Đại công chúa hưu trở về.

HẬU CUNG MƯU SINH KẾ

Tiểu Nhiên Hoa Khai

www.dtv-ebook.com

Chương 217: Cả Hai Cùng Tồn Tại

"Đa tạ mẫu hậu." Đại công chúa trước khi đi, sắc mặt hồng hồng nói lời cảm tạ, Trần Mạn Nhu khoát tay: "Người cũng không cần để trong lòng, năm đó, mẫu hậu người đem người phó thác cho ta, ta nói như thế nào cũng muốn suy nghĩ cho người vài phần."

Thấy trên mặt Đại công chúa hiện lên thần sắc kinh ngạc, Trần Mạn Nhu biết, ước chừng nàng nghĩ, nếu muốn chiếu cố mình, tại sao lúc trước khi nàng xuất giá liền không tỏ vẻ nửa phần đâu, ngược lại tùy ý quan hệ giữa hai người giảm xuống, kém chút đóng băng.

Cười khổ một chút, Trần Mạn Nhu đưa tay xoa xoa đầu Đại công chúa: "Hoàng tổ mẫu người là thân tổ mẫu của người, bản cung là con dâu của Thái hậu, tự nhiên là không thể lướt qua Thái hậu."

Đại công chúa giật mình, lập tức nghĩ đến trước, lúc trước quan hệ mình cùng Hoàng hậu, hình như thật là mình làm hỏng. Lập tức trong lòng Đại công chúa có chút áy náy, quả nhiên, người chỉ có ăn qua một, mới biết được rốt cuộc ai mới chân chính đối tốt với mình.

Trước kia chính mình thầm nghĩ, Hoàng tổ mẫu là thân tổ mẫu của mình, lại không biết, Đường gia lại là vận mệnh của Hoàng tổ mẫu. Mà Chu gia lại cùng mình huyết mạch tương quan, mình cũng là người Phong gia, trong thân thể mình chảy là máu Phong gia. Mình nghĩ phải nắm bắt những thân nhân này, thân nhân này cũng ôm tâm tư muốn lợi dụng mình.

Nhưng thật ra hoàng hậu này, tuy rằng không có huyết thống, nhưng vẫn nhớ rõ năm đó. Huống hồ, Trần gia cũng có thể lợi dụng mình chỗ nào.

Đương nhiên, tuy rằng Đại công chúa cảm động, trong lòng vẫn là tồn vài phần hoài nghi. Nàng đã không phải là đứa ngốc năm đó, nghĩ đến chỉ cần mình đối xử tốt với người khác, người nợ liền nhất định cũng sẽ đối tốt với mình.

Hoàng hậu đối với mình như vậy, đương nhiên còn có một phần rất lớn có thể là vì Tứ đệ. Nhưng là, thân đệ đệ của mình đã... Như vậy, các hoàng tử còn lại, ai đáng cơ đối với mình mà nói không phải đều giống nhau sao?

Nếu Hoàng hậu thật có thể đối với mình mười năm như một ngày, mình cũng không phải không thể thâm tâm đào phế với Tiểu tử.

"Mẫu hậu, năm đó đều là ta trẻ người non dạ, may mắn mẫu hậu không có ghét bỏ ta." Đại công chúa rất thành khẩn nói, xoay người hành lễ với Trần Mạn Nhu: "Hôm nay nữ nhi chịu nhận lỗi với mẫu hậu, thỉnh mẫu hậu không cần đem sai lầm trong dĩ vãng của nữ nhi để trong lòng."

"Đại công chúa mau đứng lên." Trần Mạn Nhu vội vàng đưa tay đỡ Đại công chúa, đẩy cũi lòng từ ái nhìn Đại công chúa: "Ngày sau Đại công chúa cũng không nên nói lời này, dĩ vãng, người đối với bản cung mẫu hậu này vẫn thực hiếu thuận."

Đại công chúa nháy mắt phản ứng lại, cảm kích cười với Trần Mạn Nhu, hơi có vài phần ngượng ngùng. Trần Mạn Nhu khoát tay: "Thời gian không còn sớm, Đại công chúa cũng nên đi Cảnh Nhân cung nhìn xem, bộ dáng Cửu hoàng tử ngọc tuyết đáng yêu, Đại công chúa nên hảo hảo nhìn xem mới được."

Trước khi đến Vĩnh Thọ cung, cũng đã phải đi quá Từ An cung, cho nên chỗ thứ ba liền đến phiên Cảnh Nhân cung. Đương nhiên, lấy thân phận Đại công chúa, không đi Cảnh Nhân cung cũng được, nhưng nói như thế nào Chu phi cũng chiếm cái danh trường bối, còn có Cửu hoàng tử mới sinh, Đại công chúa không đi liền tương đương hoàn toàn xé rách mặt mũi.

Lúc này Đại công chúa cùng Chu phi, cũng không có thâm cừu đại hận gì.

Bất quá, trước khi đi Cảnh Nhân cung, Đại công chúa dựa theo cấp bậc lễ nghĩa, cũng đến Huệ phi cùng Đức phi đầu.

Chu phi thấy Đại công chúa vào cửa, lúc này mới đứng dậy đón, cười khanh khách cầm tay Đại công chúa: "Nghị An tại sao lúc này mới đến đây? Dì đã chờ người đã nửa ngày đầu, buổi sáng cho người chuẩn bị hạt dẻ cao người thích nhất, lúc này cũng có chút lạnh, ta lại cho người chuẩn bị một ít cái mới."

"Không cần, lúc này ta ở chỗ mẫu hậu dùng không ít, tạm thời không muốn ăn cái khác." Đại công chúa cười nói, theo lực đạo của Chu phi ngồi xuống một bên, như là hoàn toàn không có chú ý tới Chu phi bởi vì nghe thấy một câu này mà biến hóa sắc mặt.

"Chỗ Hoàng hậu? Hoàng hậu chuẩn bị hạt dẻ cao cho Đại công chúa?" Ngữ khí Chu phi hơi không tốt hỏi: "Ta nghe nói, gần đây Bát hoàng tử lại sửa lại khẩu vị, không thích ăn sữa, mà là thích ăn bí đỏ cao, Vĩnh Thọ cung của Hoàng hậu chuẩn bị nhưng là bí đỏ cao? Hay là bánh hoa hồng mà Ngũ công chúa thích? Lại hoặc là ma hạch đào Tứ hoàng tử thích nhất?"

Đại công chúa nhú nhú mày, có chút không quá cao hứng: "Chu phi thận ngôn!"

Chu phi mím mím môi, tự mình mang ấm trà rót một ly cho Đại công chúa, sắc mặt có vài phần buồn bã: "Đại công chúa, không phải ta nghĩ như vậy, mà là Hoàng hậu nàng, nàng quá không tha người. Đại công chúa ngài không biết, lúc trước, Hoàng hậu vừa xử trí hai người trong cung ta."

Đối mặt với ánh mắt nghi hoặc của Đại công chúa, Chu phi đem chuyện lúc trước Trần Mạn Nhu mang đi hai tiểu cung nữ nói một lần, rất cảm

giận: "Hoàng hậu nương nương hoàn toàn là vu oan! Thấy Cửu hoàng tử được sủng ái, đã nghĩ cho ta một hạ mã uy, kỹ xảo vụng về như vậy, còn không phải là làm cho ta xem?"

Đại công chúa mím môi không nói chuyện, Chu phi còn muốn nói cái gì nữa, lại nghe nội thất truyền đến tiếng khóc. Chu phi lập tức đứng dậy, hoang mang rối loạn chạy vào nội thất, sau đó bên trong liền truyền đến thanh âm ôn nhu của Chu phi: "Cực cứng ngoan a, có đói bụng hay không?"

Sau đó, liền cao giọng gọi vú nương đi vào. Vẫn đợi đến lúc tiếng khóc đình chỉ, Chu phi mới đi ra, cũng không đem Cửu hoàng tử ôm ra, trên mặt có vài phần xin lỗi: "Vừa rồi thật sự là thất lễ, Đại công chúa chớ trách, Cửu hoàng tử còn nhỏ tuổi..."

Đại công chúa cúi đầu nhìn nhìn ly trà trong tay, phía trên còn nổi vài miếng lá trà, ở trong nước giãn nở ra, cơ hồ ngay cả gân lá đều có thể thấy rõ ràng. Nhưng là bỗng nhiên Đại công chúa liền cảm thấy có vài phần đàn động vô vị, ngay cả mùi thơm ngát nguyên bản của nước trà đều mang theo vài phần hương vị khác.

"Chu phi khách khí." Đại công chúa cười buông ly trà xuống: "Hôm nay là ngày đầu năm, ta cũng chỉ là tiến cung bái kiến mọi người, thời điểm không còn sớm, ta cũng cần phải trở về, dù sao, ta cũng là đích trưởng tức của Tà gia, sự tình trong nhà cũng không ít, sẽ không ở trong này làm chậm trễ thời gian Chu phi nương nương."

Sắc mặt Chu phi đổi đổi, không biết mình làm sao đắc tội Đại công chúa, trên mặt lộ ra một chút sợ hãi: "Đại công chúa chờ một chút, ta vừa cho người chuẩn bị hạt dẻ cao mới, không bao lâu thì tốt rồi."

"Không cần, khẩu vị con người là sẽ thay đổi, trước kia ta thích ăn hạt dẻ cao, bất quá hiện tại thích ăn tùng nương nga du cuốn." Đại công chúa

cười nói, thuận thế đứng dậy, ý bảo nha hoàn đưa qua một cái hộp nhỏ: "Đây là lễ vật năm mới ta chuẩn bị cho Cửu đệ, thỉnh Chu phi không cần ghét bỏ, một chút tiểu ngoạn ý mà thôi."

"Nếu Tiểu cửu biết Đại công chúa nhớ thương hân như thế, tất nhiên là sẽ thật cao hứng." Chu phi cũng đứng dậy theo, còn muốn nói thêm mấy câu giữ Đại công chúa lại một chút, Đại công chúa cũng đã cười gật gật đầu, sau đó xoay người rời đi.

Không đến một canh giờ, chuyện đã xảy ra chỗ Chu phi, liền rơi vào tai Trần Mạn Nhu, Trần Mạn Nhu kém chút cười không thở nổi, lần này Chu phi tự đào hố chôn mình a.

Đại công chúa lúc này đang là thời điểm mẫn cảm đa nghi, nàng còn ở trước mặt Đại công chúa khoe Cửu hoàng tử của nàng, lại ném một mình Đại công chúa ở trong chính điện, cùng hình tượng nàng ngày xưa hỏi han ân cần đem Đại công chúa trở thành hài tử của mình so sánh, thật sự là sự khác biệt giữa mẹ ruột cùng mẹ kế.

Nếu đến lúc này Đại công chúa vẫn còn cho rằng Chu phi thật tâm yêu thương nàng, vậy cũng chỉ có thể nói rằng đầu Đại công chúa là bị lừa dối.

Mấy tháng sau, Đại công chúa vẫn chưa tiến cung. Sau đó Trần Mạn Nhu cũng cho người Trần gia tìm hiểu, sau tiết nguyên tiêu, Đại công chúa trực tiếp cùng Đại phò mã đi thôn trang ở, trừ bỏ Đại phò mã đi vào triều, thời điểm còn lại, một người ngoài cũng không gặp.

Người Chu gia đi qua, Đại công chúa vẫn sẽ gặp, nhưng là Chu gia nhắc đến Chu phi cùng Cửu hoàng tử, Đại công chúa liền không để ý tới.

Sau khi xác định Đại công chúa là muốn cùng Chu phi phân chia lập trường, Trần Mạn Nhu cũng không tiếp tục chú ý chuyện này, hiện tại nàng quan tâm, là sắc phong cuối năm.

Tuy rằng nói năm trước tuyển tú, Hoàng thượng không lưu lại một tú nữ. Nhưng là, tuyển tú đã tiến hành rồi, năm sau sắc phong cũng phải tiến hành theo. Huống hồ, năm trước Trần Mạn Nhu lại để ra tin tức, nói là năm nay sắc phong khả năng sẽ có một danh ngạch quý phi, năm nay cho dù là không có quý phi, cũng phải bổ khuyết một cái danh ngạch trong tứ phi trước.

Chu phi sinh Cửu hoàng tử, thập phần đúng quy cách. Thành phi dưỡng dục Ngũ hoàng tử nhiều năm, càng vất vả công lao càng lớn. Phó phi cùng Thẩm phi chiếu cố qua Từ An thái hậu, hiếu tâm khả gia, Kim phi vừa vặn mang thai, cuối năm là xác định vững chắc có thể có đứa nhỏ sinh ra.

Mỗi người đều có tư cách, danh ngạch lại chỉ có hai cái, rốt cuộc tuyển ai đi lên, thật đúng là vấn đề lớn.

Trần Mạn Nhu là nghiêng về phía Thành phi, vì thế, lúc này xem như giải quyết một danh ngạch. Còn một cái, thật sự tiện nghi Chu phi? Kim phi cũng an phận, không bằng suy nghĩ một chút?

Chính là, không đợi Trần Mạn Nhu suy nghĩ ra cái kết quả, thời điểm tháng bảy, Kim phi bỗng nhiên bị ngã, thất sủng bất không sủng, lúc ấy vừa vặn Kim phi mang thai tám tháng, không chỉ đứa nhỏ không sinh ra được, Kim phi cũng xuất huyết nhiều, sau đó hoa lạc nhân vong.

Trong cung đã bao nhiêu năm không xuất hiện qua loại chuyện này, Trần Mạn Nhu vừa nghe nói chuyện này, kém chút nhảy dựng lên, lập tức bắt đầu điều tra chuyện này. Tra đến tra đi, tra được đến trên người Hàn uyển nghi cùng Kim phi cùng ở Bảo Hoa cung.

Hàn uyển nghi cũng là cùng Trần Mạn Nhu cùng lúc tiến cung, năm đó từng cùng mẹ đẻ Tam hoàng tử Hồ phi hợp cùng một chỗ. Sau đó, Hồ phi sinh Tam hoàng tử đã qua đời, Hàn uyển nghi liền chuyển ra Kiến Phúc cung.

Sở dĩ muốn hại Kim phi, là vì sáu năm trước Hàn uyển nghi từng không minh bạch rơi mất đứa nhỏ. Chuyện này, ai cũng không biết. Lúc ấy Trần Mạn Nhu đang theo Hoàng thượng ở bãi săn, chuyện Hàn uyển nghi mang thai căn bản không truyền ra.

Thậm chí, lúc ấy Hàn uyển nghi cũng không biết mình có thai, vẫn là sau khi rớt mất đứa nhỏ, mới đột nhiên phát giác. Dù sao, đứa nhỏ kia cùng nàng huyết mạch tương liên.

Sau khi xin chỉ thị Hoàng thượng, Trần Mạn Nhu chỉ cho người đem Hàn uyển nghi đưa đến Dịch Đình cung.

Loại chuyện muốn sắc phong này, cũng không phải giữ bí mật nhiều. Trên cơ bản Trần Mạn Nhu cùng Hoàng thượng quyết định tốt danh sách, ngày hôm sau có thể lộ ra tiếng gió. Tứ phi khó có thể quyết định, trái lại phía dưới đã quyết định tốt.

Tề tu nghi bởi vì sinh Tiểu hoàng tử, tự nhiên cũng là nổi danh trên danh sách, tòng tứ phẩm nhảy tới tòng tam phẩm uyển nghi. Thôi uyển nghi sau khi bị biếm mười năm, cũng rớt cục lại thăng một cấp, biến thành tam phẩm Thôi chiêu hoa.

Rớt cục có Thôi uyển nghi có tư lịch chịu khổ này làm tấm gương ở phía trước, Đường Uyển Nhi cũng không phải không có nửa phần cơ hội. Trong ám chỉ của Từ An thái hậu, Trần Mạn Nhu thực mịt mờ cổ vấn Hoàng thượng một chút, Hoàng thượng cứng rắn cho đáp án —— không thăng! Nửa điểm nhi tình cảm cũng không lưu, sau khi Trần Mạn Nhu sững sốt một chút, thực sung sướng đi Từ An cung nhả dùm ý tứ Hoàng thượng

HẬU CUNG MƯU SINH KẾ

Tiểu Nhiên Hoa Khai

www.dtv-ebook.com

Chương 218: Hôn Mê

Không đợi Trần Mạn Nhu cao hứng, Từ An thái hậu cũng ra phản kích thực chuẩn —— té xỉu! Trước mặt Trần Mạn Nhu, hai mắt vừa lật như vậy, ngất đi! Trần Mạn Nhu cũng nhin không được há to miệng, nếu không phải Lập Xuân ở phía sau kéo nàng một phen, nàng cơ hồ cũng không phản ứng lại kịp.

"Thái Hậu nương nương!" Chờ lấy lại tinh thần, Trần Mạn Nhu lập tức thê thê thảm thảm kêu một tiếng, thanh âm kia, kém chút đem mái nhà kéo xuống, đôi mắt đỏ lên, Trần Mạn Nhu nhanh chóng chạy đến bên nhuyển tháp, trực tiếp đem Bình ma ma đẩy ra, hai tay nắm bả vai Từ An thái hậu lung lay hai cái: "Thái Hậu nương nương ngài không có việc gì đi? Thái Hậu nương nương ngài tỉnh lại a, đây là có chuyện gì? Ngự y đâu? Nhanh kêu ngự y a, các người đều là ngốc sao? Còn phải chờ bản cung nói mới nhớ rõ đi gọi ngự y sao?"

Trần Mạn Nhu vừa lay Từ An thái hậu, vừa nhanh chóng hạ lệnh, trong lòng không phải không khẩn trương lo lắng, nếu là gánh vác cái danh chọc giận Thái hậu té xỉu, nàng có thể xong đời.

"Các người còn đứng làm cái gì?" Trần Mạn Nhu quay đầu trách mắng: "Còn không nhanh đỡ Thái Hậu nương nương đi qua?" Nghĩ nghĩ, quay đầu nhìn Bình ma ma: "Bình ma ma, người đi xem xét một chút, xem đêm qua đến bây giờ, Thái Hậu nương nương dùng cái gì, đều qua ta ai, còn có y phục của Thái Hậu nương nương, là ai quản lý, trong Từ An cung, gần đây có ai không quá thích hợp, bản cung cho người một canh giờ, một hồi người cho bản cung một đáp án vừa lòng."

Thuận thế, Trần Mạn Nhu đem chuyện này ngăn cách với mình trước. Nói là Thái hậu bị người mưu hại, tổng so với nói Thái hậu là bị mình chọc giận choáng váng thì tốt hơn. Huống hồ, nàng cũng không tin độ giận của Thái hậu ít như vậy, sinh mệnh lực so với tiểu cường cùng AQ, làm sao có thể bởi vì này chút chuyện nhỏ này mà bị giận ngắt xiu?

Hơn nữa, chuyện Đường Uyển Nhi thăng phân vị, căn bản chỉ là Từ An thái hậu phấn đấu, trước kia việc này mang đến suy sụp tuyệt đối so với lúc này Trần Mạn Nhu mang đến đả kích còn lớn hơn, Từ An thái hậu cũng chống đỡ đến bây giờ, làm sao có thể lập tức ngã xuống?

Mặc kệ nói như thế nào, khả năng Từ An thái hậu bị người mưu hại, mới là lớn nhất.

"Minh tổng quản, người đi ra cửa truyền ý chỉ của bản cung, cho sở hữu thị vệ nghe lệnh, giữ nghiêm Từ An cung, không cho phép gì một người đi ra ngoài." Trong nháy mắt sau khi sợ hãi đi qua, ánh mắt Trần Mạn Nhu sắc bén hẳn lên, hiện tại cũng chỉ có thể là gặp chiêu phá chiêu, may mắn Thái hậu hôn mê, cũng không có người có thể phán cho nàng tội danh bất hiếu.

Tiếp theo phân phó người đi thỉnh Hoàng thượng, cũng là tâm phúc của Trần Mạn Nhu đi thỉnh.

Tầm mắt quay lại, Trần Mạn Nhu nhìn thoáng qua Đường Uyển Nhi, sắc mặt Đường Uyển Nhi tái nhợt, ánh mắt cũng mang theo vài phần hoảng sợ, môi run run, muốn mở miệng nói chuyện, cuối cùng lại chỉ nhìn thoáng qua cửa phòng nội thất, liền ngậm miệng lại.

"Không cần bản cung nhắc nhở, các người cũng có thể biết lúc này nên làm cái gì đi?" Trần Mạn Nhu trầm giọng hỏi, Đức phi dẫn đầu đứng dậy hành lễ: "Hoàng hậu nương nương yên tâm, thiếp thân hiểu được ứng nên làm như thế nào."

"Cùng bản cung vào đi." Trần Mạn Nhu gật gật đầu, xoay người đi vào nội thất, mọi người phía sau cũng vội vàng đuổi kịp. Lúc này ngự y còn chưa đến đây, mọi người cũng không dám tùy ý nói chuyện cùng hành động, cho nên một đám người cũng liền giống một đám tượng điêu khắc, im lặng đứng trong nội thất.

Hơn nửa ngày, mới có người mang theo ngự y đến đây. Trần Mạn Nhu từ trên người vài ngự y đảo qua, chỉ thấy người đứng trước nhất, là ngự y nàng không quá quen thuộc. Được rồi, kỳ thật trừ bỏ Lý ngự y cùng Thành ngự y, trên cơ bản ngự y Thái Y viện, Trần Mạn Nhu cũng không quen thuộc mấy người.

Lý ngự y là tinh thông phụ khoa, hiện tại đã là ngự y chuyên chúc của Hoàng hậu, còn Thành ngự y lại là tinh thông nhi khoa, Trần Mạn Nhu có ba đứa nhỏ. Cho nên hai người này là đặc biệt quen thuộc. Mặt khác còn có Lưu ngự y cùng Lục ngự y, hai người này là ngự y chuyên chúc của Hoàng thượng, Trần Mạn Nhu cũng có chút quen thuộc.

Nhưng là ngự y chuyên chúc của Thái hậu là Vương ngự y, hôm nay bỗng nhiên thay đổi người nàng không quá quen thuộc là Trịnh ngự y, tình huống có chút không quá thích hợp. Ngày thường ba ngự y chuyên môn phụ trách xem mạch cho Hoàng thượng Thái hậu Hoàng hậu, là không có ngày nghỉ, ngày nào cũng phải đi làm, có thời điểm còn phải giữ người có trách nhiệm mới được.

Thời điểm Vương ngự y không ở Thái Y viện, lưu lại đều là Trương ngự y đại đồ đệ của hắn. Cho nên lúc này, cho dù là Vương ngự y không ở Thái Y viện, người đến cũng phải là Trương ngự y.

"Đợi chút, hôm nay là đến phiên người trực?" Trần Mạn Nhu tiến lên một bước, nhanh chóng ngăn Trịnh ngự y kia lại, vẻ mặt nghiêm túc hỏi, Đường Uyển Nhi ở một bên nhún mày: "Hoàng hậu nương nương, hiện tại

hẳn là bắt mạch cho Thái Hậu nương nương trước đi? Có chuyện gì, không bằng chờ hỏi lại sau?"

"Thái Hậu nương nương vô duyên vô cớ té xỉu, việc này rất kỳ quái, bản cung vạn vạn không thể bỏ qua gì một chút khả nghi nào. Rõ ràng ngày thường bắt mạch cho Thái Hậu nương nương đều là Vương ngự y, hôm nay đến cũng không phải Vương ngự y, bản cung có quyền hoài nghi Trịnh ngự y là bị người thu mua! Vạn nhất đợi lát nữa thời điểm Trịnh ngự y bắt mạch cho Thái Hậu nương nương, bỏ đá xuống giếng với Thái Hậu nương nương, hậu quả kia Đường chiêu dung có khả năng gánh vác?"

Trần Mạn Nhu cũng không lui bước, trực tiếp đem vấn đề đá đến trên mặt Đường Uyển Nhi. Sắc mặt Đường Uyển Nhi lúc trắng lúc xanh, một lát sau mới cả giận nói: "Chỉ bởi vì Hoàng hậu nương nương ngài hoài nghi Trịnh ngự y, cho nên sẽ không cho Thái Hậu nương nương bắt mạch? Thiếp càng hoài nghi, là Hoàng hậu nương nương sợ Thái Hậu nương nương tình lại!"

"Phái người đi truyền Vương ngự y!" Trần Mạn Nhu không quan tâm nàng, trực tiếp xoay người phân phó, Lập Hạ lên tiếng, lập tức đi ra ngoài, sắc mặt Đường Uyển Nhi càng đẹp mắt, kém chút đi lên tát Trần Mạn Nhu một cái.

Hít sâu hai khẩu khí, Đường Uyển Nhi mới miễn cưỡng cười nói: "Hoàng hậu nương nương, chúng ta cũng không biết Thái Hậu nương nương rốt cuộc là làm sao, nếu là bệnh đột phát, lúc này không bắt mạch, thực có khả năng lập tức không còn kịp rồi."

Dừng một chút, một bộ dáng bỗng nhiên tỉnh ngộ: "Nếu Hoàng hậu nương nương lo lắng Trịnh ngự y, vậy cho người soát người trước, sau đó lại để cho Trịnh ngự y bắt mạch."

Tâm tư Trần Mạn Nhu nhanh quay ngược trở lại, nếu mình cứ chối từ, đợi lát nữa thực có khả năng thật sự không có biện pháp nói rõ ràng. Ai cũng không biết rốt cuộc Thái hậu như thế nào té xỉu, có thể là bệnh cấp tính, cũng mới có thể là giả vờ giả vịt.

Nếu là cái trước, chậm trễ Hoàng hậu nàng cũng làm đến cùng. Nếu là cái sau, Trịnh ngự y kia càng không thể tiến lên bắt mạch, nhưng là không cho Trịnh ngự y tiến lên cũng không được, bởi vì nếu Thái hậu giả vờ, mặc kệ làm như thế nào, toàn thân Trần Mạn Nhu đều sai.

"Nương nương, nô tỳ biết một chút y thuật, không bằng để cho nô tỳ bắt mạch cho Thái Hậu nương nương trước?" Đang lúc Trần Mạn Nhu vào thế khó xử, kém chút đem tóc mình đều kéo, Lập Đông đột nhiên lên tiếng nói.

Nháy mắt Trần Mạn Nhu nghĩ tới, Lập Đông này, là được một thân truyền của người trước đầu. Mà trước Lập Đông, lại y sư Đối Nguyệt. Ở phương diện y thuật, Lập Đông cũng có thể được xưng là thầy thuốc.

"Đúng, bản cung kém chút liên quên, Lập Đông cũng biết y thuật." Vẻ mặt Trần Mạn Nhu kinh hãi, lúc này không thể không bại lộ con bài chưa lật của mình, dù sao, ban đầu mọi người đều biết, Lập Đông cô nương bên người Hoàng hậu là biết được lý.

Biết được nói mình biết một chút y thuật, cái này cũng không xem như giấu diếm. Huống hồ cho dù giấu diếm thì đã có sao? Trong cung này, ai không cất giấu một hai con bài chưa lật? Theo nàng biết, đại cung nữ bên người Huệ phi, đối với những thứ phụ nữ có thai không thể đụng vào, nhưng là biết quá sâu đâu, ngay cả Lập Đông đều kém.

"Này cũng xem trò đùa đi?" Sắc mặt Đường Uyển Nhi lại biến hóa, vẻ mặt không thể tin được nhìn Trần Mạn Nhu: "Lập Đông chỉ là cung nữ, hơn nữa, nàng nói mình biết y thuật, chúng ta có thể tin tưởng nàng biết y thuật sao? Cho dù là nàng biết y thuật, nàng có thể so sánh với ngự y sao?"

"Đường chiêu dung, cho tới bây giờ bản cung chưa từng nói qua Lập Đông không y biết thuật. Nói sau, cung nữ thì làm sao? Lập Đông là đại cung nữ bên người bản cung, luận phẩm giai, cũng chỉ có văn chương cung nữ tại Càn Thanh cung của Hoàng thượng là có thể so sánh."

Thậm chí, một ít cung phi thân phận thấp trong cung, gặp Lập Đông, cũng phải cung kính kêu một tiếng Lập Đông tử tử.

"Huống chi, Lập Đông chính là vì Thái Hậu nương nương bắt mạch, nếu bệnh tình Thái Hậu nương nương vượt qua phạm vi năng lực của Lập Đông, tự nhiên nàng sẽ làm hiền. Sẽ không phải ngay cả chút thời gian Trịnh ngự y cũng chờ không được đi?"

Trần Mạn Nhu nói xong, quay đầu nhìn Đường chiêu dung: "Hay là nói, Đường chiêu dung không cho phép người khác lãng phí thời gian, bản thân mình lại ma ma chít chít chậm trễ bệnh tình Thái Hậu nương nương?"

Nháy mắt Đường Uyển Nhi không nói gì, trừng mắt nhìn Lập Đông một cái, lúc này mới yên lặng xoay người, Lập Đông hành lễ, tiến lên bắt mạch cho Thái hậu. Thời gian càng dài, sắc mặt Lập Đông càng trầm trọng, một đám người vây chung quanh cũng càng là không dám làm ra thanh âm gì.

Cuối cùng, vẫn là Đường Uyển Nhi quát: "Lập Đông, ngươi không phải là đang kéo dài thời gian đi? Bản cung cảnh cáo ngươi, nếu chậm trễ bệnh tình Thái Hậu nương nương, bản cung tuyệt đối không tha cho ngươi! Bản cung muốn tru cửu tộc ngươi!"

Trần Mạn Nhu nhíu mày: "Đường chiêu dung, nếu ngươi quấy rầy Lập Đông, làm cho Lập Đông chẩn đoán ra sai lầm, ngươi gánh vác nổi sao?"

Đường Uyển Nhi đang muốn nói chuyện, bên kia Lập Đông cũng đã đem tay Thái hậu nhét vào trong chăn, sau đó đứng dậy hành lễ với Trần Mạn Nhu. Đường Uyển Nhi sốt ruột nhất, lập tức tiến lên hỏi: "Thế nào? Thái Hậu nương nương như thế nào?"

"Hoàng thượng giá lâm!" Lập Đông vừa muốn há mồm, ngoài cửa đột nhiên truyền đến thông báo, tiếp theo Hoàng thượng nâng tiến bước phòng. Một đám người vội vàng hành lễ, Hoàng thượng cũng không quan tâm, sai bước đi đến trước giường: "Mẫu hậu như thế nào? Ngự y nói như thế nào?"

Đường Uyển Nhi lập tức cáo trạng: "Hồi Hoàng thượng, ngự y đã qua đến đây, nhưng là Hoàng hậu nương nương lại không muốn ngự y bắt mạch cho Thái Hậu nương nương, lúc này đám người thiếp thân cũng không biết rốt cuộc là chuyện gì xảy ra."

Hoàng thượng lập tức quay đầu nhìn Trần Mạn Nhu, Trần Mạn Nhu cẩn thận quan sát thần sắc Hoàng thượng, trong lòng hơi hơi thở dài nhẹ nhõm một hơi, chỉ cần Hoàng thượng không có lập tức nghi ngờ mình, việc này, liền vẫn còn có thể cứu vãn đường sống. Nàng sợ chính là, Hoàng thượng chẳng phân biệt được xanh đỏ đen trắng nghi ngờ nàng, sau đó phát giận.

"Hồi Hoàng thượng, không phải thiếp thân đa nghi, mà là Thái Hậu nương nương không minh bạch té xỉu, người đến cũng không phải là ngự y thường lui tới bắt mạch cho Thái Hậu nương nương, thiếp thân thật sự là không dám mạo hiểm." Lúc này Trần Mạn Nhu hành lễ nói: "Chính là, thiếp đã để cho Lập Đông bắt mạch cho Thái Hậu nương nương, Lập Đông biết một chút y thuật, Hoàng thượng còn nhớ rõ đi?"

Hoàng thượng nhìn lướt qua Lập Đông, khẽ gật đầu, hăn đối với người bên người của Hoàng hậu, tự nhiên là biết như lòng bàn tay. Lập Đông này, cũng không phải là chỉ biết một chút y thuật, cùng các ngự y trong Thái Y viện không có biện pháp so sánh, nhưng là phóng ra bên ngoài, cũng có thể độc lập ngồi chẩn bệnh.

"Lập Đông, Thái Hậu nương nương rốt cuộc như thế nào?" Hoàng thượng nửa điểm nghi hoặc cũng không có, trực tiếp mở miệng hỏi. Việc này làm cho Đường Uyển Nhi đứng một bên sắp tức chết rồi, khăn tử

trong tay đều kém chút xé thành hai nửa, chỉ tiếc, vải dệt chất lượng rất tốt

-

HẬU CUNG MƯU SINH KẾ

Tiểu Nhiên Hoa Khai

www.dtv-ebook.com

Chương 219: Khỏe Mạnh

Lập Đông có chút chần chờ, nhìn nhìn Trần Mạn Nhu, môi động vài cái, lại chưa nói ra lời. Trần Mạn Nhu nhìn ra Lập Đông khó xử, lông mi nhin không được nhảy lên hai hạ, nghiêng đầu nhìn Hoàng thượng, chỉ thấy mặt Hoàng thượng không chút thay đổi, chỉ nhìn chăm chăm Lập Đông.

"Lập Đông, rốt cuộc như thế nào, người ăn ngay nói thật, đợi lát nữa còn có vài vị ngự y lại đây, bọn họ cũng sẽ bắt mạch cho Thái hậu, người chỉ là chẩn đoán không chuẩn, cũng không có gì quan trọng hơn." Trần Mạn Nhu vội vàng nói, vừa là ám chỉ Lập Đông nói thật, vừa là vì đợi lát nữa đợi lát nữa có gì ngoài ý muốn thì làm đệm.

Nếu thực xảy ra ngoài ý muốn, nàng cũng tiện vì Lập Đông giải vây một ít, không cho Lập Đông thật sự bồi tách mạng theo.

"Hồi Hoàng thượng, hồi nương nương, vừa rồi nô tỳ bắt mạch, cũng không có chẩn đoán ra Thái Hậu nương nương thân nhiễm tật bệnh, mạch Thái Hậu nương nương không di động không trầm, hòa hoãn hữu lực, thước mạch trầm ổn hữu lực, là mạch tượng bình thường."

Lập Đông vừa mới dứt lời, Đường Uyển Nhi liền cả giận nói: "Làm càn! Người tiện tỳ này, Thái Hậu nương nương đã té xỉu, người cư nhiên còn nói thân thể Thái Hậu nương nương khỏe mạnh, cũng không bệnh nặng, theo bản cung thấy, căn bản người chính là không chẩn đoán ra đi? Bản cung đã sớm nói, người là người nào, làm sao có thể tùy ý bắt mạch cho Thái Hậu nương nương..."

Vừa nói, Đường Uyển Nhi vừa liếc mắt nhìn Trần Mạn Nhu. Mà trong lòng Trần Mạn Nhu, lại là vừa sợ vừa giận, nàng tự nhiên là thực tin tưởng Lập Đông, dù sao Lập Đông là tâm phúc của mình. Nàng kinh sợ là, Thái hậu cư nhiên lại chơi một chiêu này!

Nếu Thái hậu không bệnh, người đến là Trịnh ngự y nàng không quá quen thuộc, vậy thực rõ ràng, Trịnh ngự y rõ ràng là đã bị Đường Uyển Nhi hoặc là Từ An thái hậu thu mua. Bởi vì hai người Vương ngự y hoặc là Trương ngự y bọn họ, đều sẽ đem mạch tượng của Thái hậu đưa đến trước mặt Hoàng thượng.

Thậm chí Trần Mạn Nhu còn có thể nghĩ đến vừa rồi nếu là để cho Trịnh ngự y bắt mạch, sẽ xuất hiện tình trạng gì. Hoặc là Trịnh ngự y sẽ nói, Thái hậu là bị Hoàng hậu nàng chọc giận choáng váng, hoặc là sẽ nói là trong lòng Thái hậu mất hứng, sau đó uy hiếp làm cho Hoàng thượng thăng chức cho Đường Uyển Nhi.

Dù sao, không phải Hoàng hậu nàng hồng thanh danh, thì chính là Hoàng thượng không thể không ra mặt trấn an Thái hậu. Hiện tại xem ra, trái lại càng có khuynh hướng nhắm vào Hoàng hậu nàng.

"Nói hươu nói vượn!" Trên mặt, Trần Mạn Nhu còn giận Lập Đông: "Thái Hậu nương nương đã ngắt đi thôi, người thế nhưng nói Thái Hậu nương nương không bệnh? Y thuật của người sẽ không tụt hậu đi?"

Hoàng thượng ở một bên nhú nhú mày, có chuyện lúc trước Từ An thái hậu đem bản thân mình làm cho sinh bệnh sau đó để cho Đường Uyển Nhi thị tạt làm gương, lúc này, Hoàng thượng vẫn có vẻ tin tưởng Hoàng hậu, nhưng là lúc này Thái hậu không mở mắt, hẳn thật đúng là không thể làm gì Thái hậu.

Đang do dự, chợt nghe bên ngoài thông báo, nói là Vương ngự y cùng Trương ngự y, còn có Lý ngự y Thành ngự y, cùng với ngự y chuyên chúc

của Hoàng thượng Lục ngự y cùng Lưu ngự y. Lúc này có cung nữ lại đây đặt bình phong, Trần Mạn Nhu mang theo một đám cung phi đứng ở phía sau bình phong.

Chờ Vương ngự y cùng Trương ngự y phân biệt xem mạch xong, vài ngự y còn lại đều thay phiên đi lên bắt mạch. Sau đó, vài người liền người nhìn nhìn ta ta nhìn nhìn người, đứng tại chỗ, nửa câu nói cũng không nói.

Hoàng thượng nhìn biểu tình của vài ngự y, còn nghĩ lời nói của Lập Đông lúc trước, trong lòng có vài phần phỏng đoán. Lúc này, sắc mặt trầm trầm, có chút tức giận hỏi: "Thái Hậu nương nương rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Một đám các người đều câm điếc sao?"

"Hồi Hoàng thượng, vi thần học nghệ không tinh, vẫn chưa chẩn ra Thái Hậu nương nương thân nhiễm tật bệnh." Vương ngự y dù sao cũng là ngự y chuyên chúc của Thái hậu, tự nhiên là người thứ nhất tiến lên trả lời, sắc mặt Hoàng thượng càng đen: "Nếu Thái Hậu nương nương không có tật bệnh, vậy vì sao hôn mê bất tỉnh?"

Vương ngự y sờ sờ râu, bắt đầu khoe chữ, tổng kết ra một nguyên nhân, thì là thân thể Thái hậu nương nương quá hư nhược rồi, cái gì loạn thất bát tao tinh khí không đủ máu huyết khí hư, dù sao chính là Thái hậu không bệnh.

Vài ngự y còn lại cũng nhất trí lí do thoái thác, nếu một người còn mới có thể là lỗi lầm, nhưng là vài ngự y đều nói như vậy, Hoàng thượng cũng có chút hoài nghi. Nhưng là lại nhìn Thái hậu nằm ở trên giường nửa điểm động tĩnh cũng không có một cái, Hoàng thượng lại nhịn không được muốn tin tưởng.

Dù sao, Hoàng thượng cũng có chút hiểu biết Thái hậu, nếu Thái hậu muốn giả bệnh, vậy khẳng định là giống như lần trước, đem bản thân làm

cho bệnh trước. Hoặc là, lần này là Đường Uyển Nhi lại nghĩ ra được hoa chiêu gì mới?

Nghĩ, Hoàng thượng liền quay đầu nhìn Đường Uyển Nhi. Sắc mặt Đường Uyển Nhi đều trắng, mang theo vài phần tức giận nói: "Một đám lang băm! Nếu Thái Hậu nương nương không có sinh bệnh, tại sao vẫn chưa tỉnh lại? Không phải các người nói Thái Hậu nương nương không bệnh sao? Vậy làm cho Thái Hậu nương nương tỉnh lại rồi nói sau! Cho dù bản cung không học y, cũng biết xem bệnh là cần vọng, văn, vấn, thiết, các người chỉ là bắt mạch, có thể mười phần mười khẳng định Thái Hậu nương nương không bị bệnh sao?"

Nàng vừa nói như vậy, Vương ngự y nổi giận trước tiên, thần sắc rất là không dễ nhìn nhìn Đường Uyển Nhi: "Chiêu dung nương nương là hoài nghi chúng lão thần lừa gạt sao? Nếu muốn Thái Hậu nương nương tỉnh lại, thì cũng có biện pháp, chính là Thái Hậu nương nương kim tôn ngọc quý, phương pháp của lão thần chỉ sợ sẽ làm bị thương Thái Hậu nương nương."

Hoàng thượng cũng không nỡ để cho Thái hậu chịu tội, chần chờ một chút liền phân phó tạm thời không cần đem Thái hậu cứu tỉnh.

Đường Uyển Nhi còn muốn nói cái gì, nhưng là Hoàng thượng trừng mắt nhìn nàng một cái: "Nếu Đường chiêu dung thật sự lo lắng cho Thái hậu, đi ra tiểu phạt đường quỳ đọc kinh cầu phúc cho Thái hậu đi thôi, khi nào Thái hậu tỉnh lại, khi đó Đường chiêu dung có thể trở về."

Sắc mặt Đường Uyển Nhi đổi đổi, lập tức hành lễ lui ra ngoài cửa. Hoàng thượng quay đầu nhìn Trần Mạn Nhu: "Người cũng tạm thời trở về đi, Thái hậu nơi này có trăm chiếu khán." Hẳn là muốn cùng Thái hậu nói chuyện Đường Uyển Nhi, nếu Trần Mạn Nhu ở đây, có chút không tiện mở miệng lắm.

Trần Mạn Nhu vừa muốn gật đầu, bỗng nhiên nghĩ đến thị vệ còn ở bên ngoài, vội vàng nói: "Hoàng thượng, còn có một việc thiếp thân thỉnh tội với ngài đâu." Nói xong, đã đem chuyện mình ứng đối thời điểm Thái hậu té xỉu nhất nhất nói một lần: "Thiếp thân cũng không phải hoài nghi người Từ An cung, chính là Thái Hậu nương nương té xỉu, bất luận kẻ nào cũng có thể là hung thủ mưu hại Thái Hậu nương nương, hoặc là tông phạm, thiếp nhất thời nóng vội..."

"Vô phương, trầm hiểu được ý tứ của người." Hoàng thượng gật đầu cười nói: "Người ứng đối tốt lắm, bất quá, nếu lúc này không có việc gì, vậy người liền cho bọn họ đều triệt đi."

Trần Mạn Nhu đáp ứng, sau khi hành lễ liền xoay người xuất môn. Đám người Huệ phi theo sát sau đó, đến bên ngoài, mới lần lượt tan tràng.

Nguyên bản Trần Mạn Nhu nghĩ rằng, sự tình cứ như vậy là xong, Thái hậu té xỉu chỉ là vì mình chuyển đạt ý tứ Hoàng thượng —— không cho Đường Uyển Nhi thăng chức. Nhưng là không nghĩ tới, đến buổi sáng ngày hôm sau, sự tình liền nháo lớn.

Quá trình rất đơn giản, từ buổi sáng ngày hôm qua Từ An thái hậu té xỉu, cho tới buổi sáng hôm nay Trần Mạn Nhu đi thỉnh an, trải qua mười hai canh giờ, Từ An thái hậu cũng chưa có tỉnh lại, không cần nói tỉnh lại, nghe nói, ngay cả một động tác cũng không có.

Ngày hôm qua Hoàng thượng giữ một ngày, sáng sớm hôm nay lại đi qua nhìn, rất rõ ràng ngày hôm qua Từ An thái hậu thế nào.

Thấy Thái hậu vẫn chưa mở to mắt, Hoàng thượng cũng có chút sốt ruột, lập tức đem ngự y Thái Y viện đều triệu hồi lại đây, mọi người bắt mạch cho Thái hậu. Nhưng là, mọi người đều kết luận giống nhau, Thái hậu cũng không có sinh bệnh, cho dù là có, đó cũng chỉ là thân thể suy yếu, hoàn toàn không có khả năng tạo thành loại hậu quả hôn mê cả một ngày thế này.

Hoàng thượng giận dữ, sau khi quăng một vật trang trí bằng ngọc trách mắng: "Trẫm mặc kệ các người làm sao bắt mạch, hiện tại trẫm liền cho các người một câu —— vô luận như thế nào, phải làm cho Thái hậu tỉnh lại! Nếu Thái hậu vẫn chưa tỉnh lại, các người liền toàn bộ chôn cùng Thái hậu!"

Các ngự y đều có chút sợ hãi, Vương ngự y nơm nớp lo sợ dập đầu: "Hoàng thượng, vi thần có thể dùng châm cứu, nhưng là loại phương pháp này sẽ rất đau, nếu Thái Hậu nương nương..."

"Yên tâm, nếu Thái Hậu nương nương muốn trách tội các người, trẫm sẽ cầu tình cho các người! Điều kiện tiên quyết là, các người có thể cứu tỉnh Thái Hậu nương nương!" Hoàng thượng âm trầm nói, các ngự y cũng không dám nhiều lời.

Trương ngự y mang ra một gói vải bố, mở ra, lộ ra ngân châm thật dài bên trong. Trương ngự y hí mắt nhìn trong chốc lát, đưa tay lấy một cây ngân châm, ở trên đầu Thái hậu tìm nửa ngày, xuống tay nhanh chóng đâm lên.

Thái hậu không hề động tĩnh, Vương ngự y tiếp tục bắt đầu châm cây thứ hai.

Tất cả mọi người bên cạnh khẩn trương nhìn chăm chăm Vương ngự y cùng ngân châm, Trần Mạn Nhu cảm thấy, tay Vương ngự y cũng bắt đầu run lên. Trong lòng rất là vì Vương ngự y mà lo lắng, vạn nhất nếu châm sai vị trí... Lúc đó không chỉ là vấn đề đau đầu một chút, châm cứu không phải là tìm huyết đạo sao?

Nghe nói, tử huyết là ở trên đầu a...

Trần Mạn Nhu nghĩ rất tốt, chính là sự thật chứng minh, Vương ngự y có thể làm ngự y chuyên chúc cho Thái hậu, vẫn là rất có tài năng. Trong lúc

mọi người nhìn chăm chú, còn có Hoàng thượng cảm tức, nhìn chăm chăm tạo áp lực cực lớn, vẫn không có châm một chỗ.

Bất quá nửa canh giờ, đầu Thái hậu trở thành con nhím. Nhưng Thái hậu vẫn như cũ giống như trước khi châm cứu, không cần nói mở mắt, một chút động tác cũng không có. Nếu không phải ngực Thái hậu còn phập phồng, Trần Mạn Nhu cũng cảm thấy Thái hậu ở trên giường là người chết.

"Vương ngự y, không phải người nói Thái hậu nhất định có thể tỉnh lại sao?" Thấy Vương ngự y giống như kẻ ngốc đứng ở bên giường, Hoàng thượng bỗng nhiên mở miệng hỏi. Những lời này giống như là chốt mở, Vương ngự y bùm một tiếng liền quỳ xuống: "Hoàng, Hoàng thượng..."

"Vi thần tội đáng chết vạn lần, vi thần, vi thần, vi thần cũng không biết đây là có chuyện gì." Sắc mặt Vương ngự y xanh xanh, vẻ mặt tuyệt vọng: "Vi thần đã hết sức, vi thần, vi thần..."

Vương ngự y lắp bắp, thật không biết nên nói như thế nào. Hắn có thể nói hắn châm xuống, là chuyên môn chọn chỗ dễ dàng làm cho người ta cảm thấy đau đớn nhất để châm sao? Cho dù là người hôn mê bảy tám ngày, mắt thấy sẽ chết, cũng có thể tỉnh lại, nhưng là Thái hậu vẫn không tỉnh lại.

Tầm mắt Hoàng thượng chuyển tới trên người những người khác, Trương ngự y đi đầu, bùm bùm, mọi người liền giống như hạ bánh treo, toàn bộ đều quỳ xuống.

"Một đám đều là phế vật! Lúc trước không phải các người cam đoan với trẫm, nói Thái hậu tuyệt đối không có sinh bệnh sao?" Hoàng thượng nghiêng răng nghiêng lợi, nhắc chân đạp Trương ngự y một cái, Vương ngự y rất già đi, Hoàng thượng cũng lo lắng đá chết Vương ngự y liền tổn thất một người có thể chữa trị bệnh tình cho Thái hậu.

"Hoàng thượng tha mạng a, vi thần muốn lại xem mạch cho Thái Hậu nương nương một lần." Vẫn là Lưu ngự y lão luyện, hàng năm xem bệnh cho Hoàng thượng, Lưu ngự y không lão luyện cũng không được.

Tầm mắt Hoàng thượng từ trên người Lưu ngự y đảo qua, trầm mặc nửa ngày, lạnh giọng nói: "Các người đều đi lại bắt mạch cho Thái hậu, nhất định phải chẩn đoán ra bệnh tình Thái hậu! Khi nào Thái hậu tỉnh lại, khi đó các người có thể rời đi Từ An cung, nếu Thái hậu vẫn chưa tỉnh lại..."

HẬU CUNG MƯU SINH KẾ

Tiểu Nhiên Hoa Khai

www.dtv-ebook.com

Chương 220: Trấn Yểm

Cho dù Hoàng thượng cho ngự y Thái Y viện nọ lại tánh mạng, Từ An thái hậu vẫn không tỉnh lại, không phải một ngày không có tỉnh lại, mà là liên tiếp ba ngày đều không có tỉnh lại. Đường Uyển Nhi tê tâm liệt phế khóc nháo, tỏ vẻ mình muốn canh giữ ở bên giường thay Thái Hậu nường nường bưng trà đổ nước uy súp.

Hoàng thượng bị âm ỹ đến đau đầu, nghĩ Hoàng hậu còn phải quản lý công vụ còn phải chiếu cố tiểu tử, liền đáp ứng thỉnh cầu của Đường Uyển Nhi, để cho Đường Uyển Nhi chuyển đến sườn điện Từ Ninh cung, nửa bước không rời chiếu cố Từ An thái hậu.

Hiện tại Trần Mạn Nhu cũng không mang theo các phi tần đến Từ An cung thỉnh an, mà là mang theo các hoàng tử công chúa. Mỗi ngày sáng sớm, các hoàng tử một đội, các công chúa một đội, đều đi theo phía sau Trần Mạn Nhu chậm rãi đi Từ An cung.

Mặc kệ Từ An thái hậu có nhìn thấy hay không, một đám hoàng tử hoàng nữ đều muốn dập đầu thỉnh an. Sau đó, Trần Mạn Nhu sẽ lưu lại Nhị công chúa Tam công chúa Tứ công chúa cùng với Tiểu ngũ của mình, để cho vẫn bồi thị tậ, cũng là một mảnh hiếu tâm.

Đến ngày thứ tư, Trần Mạn Nhu luôn luôn có chút cảm giác bất an. Nhìn nhìn thời gian không sai biệt lắm, cũng nên đến thời điểm thỉnh an, đang chuẩn bị kêu người xuất phát, lại bỗng nhiên thấy Minh tổng quản vẻ mặt kinh hoảng chạy vào: "Nường nường, không tốt, tiền triều phát sinh đại sự!"

Trần Mạn Nhu nháy mắt đứng lên, vẻ mặt tái nhợt: "Hoàng thượng đã xảy ra chuyện?"

Minh tổng quản lắc đầu, Trần Mạn Nhu an tâm thở dài nhẹ nhõm một hơi, cũng vì phản ứng của mình mà tự giấu một chút, Hoàng thượng cũng đã ngồi ổn ngôi vị hoàng đế mười năm, Tam vương gia đứng đầu cũng bị huấn luyện quy củ, làm sao sẽ gặp chuyện mưu triều oán vị.

"Xảy ra chuyện gì?" Trần Mạn Nhu hồi thần, trầm giọng hỏi, Minh tổng quản thở gấp hai cái, lau mồ hôi trên trán, rất nhanh nói: "Đường đại nhân dâng tấu chương, nói là sở dĩ Thái Hậu nương nương hôn mê bất tỉnh, là vì bị người trấn yểm."

"Trấn yểm?" Trần Mạn Nhu nháy mắt kinh ngạc một chút, nàng còn tưởng rằng đến chết cũng không gặp loại chuyện làm người ngẫu nhiên trát tiểu nhân dán lá bùa này, không nghĩ tới, thế nhưng ở lúc này gặp gỡ.

Nếu nói là Từ An thái hậu bị trấn yểm, vậy khẳng định phải có búp bê mới được, không phải ai cũng phải có lá bùa. Công cụ gây chuyện đầy đủ hết, còn phải có người gây chuyện. Từ An thái hậu không có kẻ thù gì, chí thân của nàng, từ Hoàng thượng cho tới hoàng tử, nếu có người có cừ oán, trên cơ bản cũng sẽ không liên lụy đến nàng.

Dù sao, kẻ thù của Hoàng thượng hoặc là hoàng tử, trên cơ bản sẽ liên lụy đến tiền triều đi. Mà người tiền triều, đem một nữ nhân hậu cung giết chết, cũng không có bao nhiêu lợi ích. Rồi sau đó cung nhân, bình thường không phải ra tay với hậu phi, chính là ra tay với hoàng tử hoàng nữ, ai sẽ ra tay với Thái hậu?

Suy nghĩ như vậy, phạm vi phạm nhân sẽ rút nhỏ. Ai chẳng biết, Từ An thái hậu là bất mãn hoàng hậu Trần Mạn Nhu này nhất? Thường xuyên không có việc gì thì tìm ngược, hoặc là ra chút nan đề, hoặc là dùng cách

xử phạt về thể xác một chút, toàn bộ hậu cung, đều tìm không ra người có động cơ càn nguyên vẹn hơn Trần Mạn Nhu.

Trong lòng Trần Mạn Nhu lạnh một chút, nhìn chăm chăm Minh tổng quản, từng chữ từng chữ hỏi: "Đường đại nhân?"

"Là tộc huynh Trung Dũng bá." Minh tổng quản thấp giọng nói, Trần Mạn Nhu căn cứ môi, cái này càng có thể nói rõ, cục diện này là nhằm vào mình. Nếu bọn họ đem mình coi thành phạm nhân, vậy nhất định là muốn có một chút chứng cứ tang vật.

Trần Mạn Nhu hít sâu một chút, vừa an ủi bản thân đừng khẩn trương, vừa gọi Lập Xuân tới: "Người đem Vĩnh Thọ cung từ trên xuống dưới hoàn toàn tìm kiếm một lần, nếu có cái gì không đúng, lập tức lấy đến cho bản cung."

May mắn, đồ vật trong Vĩnh Thọ cung, cho dù là một cái gối ôm một cái ấm trà, đều nhớ kỹ trong sổ sách. Lúc nàng vừa mới tiến cung còn có thói quen tốt này, phạm là cái gì của mình, mặc kệ là người khác ban cho hay là mình ban đi ra ngoài, đều phải ghi lại nhất thanh nhị sở, vì cho ngày sau tìm đọc dễ dàng.

Trước kia, nàng ở trong chuyện Hồ phi vụ hãm nàng, là vì sổ sách mà trôi qua. Lần này, nàng đối với sổ sách của mình, vẫn có vài phần hy vọng. Phân phó Lập Xuân xong, Trần Mạn Nhu lại phân phó Minh tổng quản: "Người dẫn người, đem những mặt đất ở Vĩnh Thọ cung bắt đầu từ tháng một, những nơi đã đào xới qua, nhất nhất tìm kiếm một lần, nhớ rõ, phải dùng người mình tin tưởng, không cần tùy ý dùng tam đẳng thái giám."

Minh tổng quản ứng tiếng, lập tức gọi đám người Tiểu Hỉ Tử Tiểu Nhạc Tử tới, đó là những người trước khi Trần Mạn Nhu làm hoàng hậu đã đi theo Trần Mạn Nhu, đều là thập phần tin cậy, cho nên cũng không cần lo lắng trong quá trình kiểm tra, bị người thuận thế ấn dấu cái gì.

Trần Mạn Nhu không yên bất an ở trong phòng đi tới đi lui, đem một năm này, mình cùng Đường Uyển Nhi giao phong đều nghĩ qua một lần, còn có cung nhân đã tới Vĩnh Thọ, người có khả năng buông tang vật nhất, toàn bộ đều nghĩ một lần.

Nàng ngày thường đem này Vĩnh Thọ cung làm thành một cái thùng sắt, phàm là có người đến Vĩnh Thọ cung, nàng đều cho người bên người mình đi theo một tắc cũng không rời, cho đến người nọ rời đi. Mà Trần Mạn Nhu cũng chưa bao giờ đem phi tần nào ở lại một mình, cho dù là có chuyện quan trọng, cũng phải lưu người nhìn chăm chăm.

Cho nên nghĩ nửa ngày, nàng mới xem như hơi hơi thở dài nhẹ nhõm một hơi, chỉ cần không phải ở Vĩnh Thọ cung của mình chôn xuống, vậy có thể bắt được một đường sinh cơ.

Sau khi Lập Xuân cùng Minh tổng quản đến hội báo, Trần Mạn Nhu lại yên tâm. Nhưng là, nàng không yên tâm bao lâu. Bởi vì Hoàng thượng mang theo người lại đây, phía sau Hoàng thượng còn có Đường Uyển Nhi vẻ mặt phản hận đi theo, cùng với một đám cung phi xem kịch vui.

"Nhu nhi." Hoàng thượng vào cửa, vẫn giống như thường ngày lui tới hô một tiếng, Trần Mạn Nhu vừa hành lễ vừa ngẩng đầu nhìn Hoàng thượng: "Hoàng thượng tại sao lúc này lại đây? Lâm triều đã xong sao? Hoàng thượng đã dùng đồ ăn sáng?"

Mấy ngày nay, sau khi Hoàng thượng tan lâm triều, đều là tới Từ An cung chuyển một vòng trước, cho nên lúc này Trần Mạn Nhu mới kinh ngạc một chút. Căn cứ quan sát của nàng, trên mặt Hoàng thượng cũng không có biểu tình đặc biệt phản nộ, thì phải là nói, Hoàng thượng tin tưởng mình? Hoặc là Đường gia hãm hại không phải mình?

Đối với suy đoán cuối cùng, Trần Mạn Nhu tỏ vẻ, đó thật đúng là mặt trời mọc từ phía tây.

"Trẫm lại đây, là có chuyện hỏi người." Hoàng thượng mím mím môi, thuận thế ngồi xuống một bên ghế, ngón tay ở lưng ghế dựa bắt đầu gõ hai cái, nhìn Trần Mạn Nhu hỏi: "Trẫm hỏi người, nửa tháng trước, sau khi Nghi An tiến cung, có tới phải tới chỗ người trước, sau đó lại đi Từ An cung hay không?"

Trần Mạn Nhu gật gật đầu, một năm nay Đại công chúa đều rất ít tiến cung, không phải ở thôn trang, thì chính là đến cái miếu kia giới trai vài ngày. Nửa tháng trước, sinh nhật Đại công chúa, Trần Mạn Nhu ban cho đồ vật đi qua, sau đó Đại công chúa liền tiến cung tạ ơn.

Hiện tại cảm tình Đại công chúa cùng Chu phi cũng không phải thật tốt, Đại công chúa tiến cung sau, đến Vĩnh Thọ cung tạ ân, lại đi Từ An cung dạo qua một vòng, liền lập tức xuất cung, toàn bộ quá trình không vượt qua hai canh giờ.

"Hôm nay Trịnh đại nhân dâng tấu chương, nói là có người tố giác một cái chùa miếu ngoài thành có việc vu cổ." Hoàng thượng dừng một chút, ước chừng là không biết nói như thế nào, nhưng là Trần Mạn Nhu lập tức liền phản ứng lại.

Đầu tiên là hỏi Đại công chúa, tiếp theo nói đến một cái chùa miếu. Lúc trước, Đại công chúa là vì nghe đường tấu nàng, thường xuyên đi chỗ chùa miếu đó thắp hương bái phật. Nếu cái chùa miếu kia không sạch sẽ, như vậy Đại công chúa có thể là làm ra ...

Trần Mạn Nhu càng nghĩ càng kinh hãi, kế sách này, chẳng lẽ là muốn đem Đại công chúa cho phủ định toàn bộ?

Nghĩ, Trần Mạn Nhu liền nghiêng đầu nhìn Đường Uyển Nhi. Trong lòng hiểu rõ, đúng rồi, nếu mình rơi đài, còn Chu phi sinh một Cữu hoàng tử, liền có khả năng mới là tân nhậm hoàng hậu. Dù sao, đứng phía sau Chu phi là Chu gia, lại có Đại công chúa duy trì, còn sinh hoàng tử.

Từ tứ phi đến bát phi, vài người phân vị cao nhất, Huệ phi không có con trai, Đức phi không có con trai, con trai Thành phi không phải thân sinh, cũng chỉ có Chu phi phân vị coi như có thể nhìn, vị trí hoàng hậu này, thậm chí Chu phi là người có hi vọng nhất.

Đường Uyển Nhi muốn vinh thăng hậu vị, phải trừ bỏ Chu phi. Kế sách này, thật đúng là đủ ngoan độc, nhất tiễn song điêu, giết chết mình cùng Chu phi, nàng còn có ba phần nắm chắc, vì ba phần này, Đường Uyển Nhi chắc là thực nguyện ý mạo hiểm.

"Hoàng thượng?" Trần Mạn Nhu thu hồi ánh mắt, nghi hoặc nhìn Hoàng thượng, Hoàng thượng vòng vo ban chỉ trên tay, đang muốn nói chuyện, Đường Uyển Nhi ở bên cạnh liền thét to: "Hoàng hậu! Ta nhìn lầm người, người cư nhiên vì tư dục bản thân, cùng Đại công chúa trấn yểm Thái Hậu nương nương!"

Thực quý dị, Trần Mạn Nhu cư nhiên thở dài nhẹ nhõm một hơi, trong lòng còn rất là lỗi thời hò hét hai tiếng —— nàng nói ra! Nàng thật sự nói ra! Nàng lại còn nói ra! Nàng rốt cục nói ra!

Trần Mạn Nhu kinh hãi, sắc mặt tức giận: "Đường chiêu dung! Người nói cái gì? Người dám lặp lại lần nữa?"

"Ta có cái gì không dám nói? Người dám làm, ta liền dám nói!" Cầm Đường Uyển Nhi nâng cao cao, rất là hèn mọn nhìn Trần Mạn Nhu: "Chính là người, bởi vì phần hận Thái Hậu nương nương không thích người, liền cùng Đại công chúa cùng nhau trấn yểm Thái Hậu nương nương!"

Khóe miệng Trần Mạn Nhu co rút, thần tình ăn khớp bình thường rất cuộc là như thế nào hình thành? Bất quá, nếu kế sách lần này vận dụng thích đáng, nói không chừng mình cùng Đại công chúa hai con chim này thật đúng là có thể bị bắn xuống.

Lấy chỉ số thông minh bình thường của Đường Uyển Nhi đến xem, hẳn là không nghĩ ra loại phương pháp này a, Từ An thái hậu càng không thể. Cổ đại đối với vu cáo, đều cho rằng là rắn rết, không cần nói làm, ngẫu nhiên đề cập một chút đều là nơm nớp lo sợ.

Sự tình liên quan an toàn bản thân, khẳng định Từ An thái hậu sẽ không mạo hiểm đi? Nàng đem Đường gia xem trọng, khẳng định cũng là không nặng hơn chính nàng.

Như vậy, phía sau Đường gia có cao nhân? Là trợ lực Đường gia, hay là kẻ thù của mình hoặc là Đại công chúa?

Trần Mạn Nhu vừa nhanh chóng chuyển động đầu, vừa cười lạnh một tiếng nhìn Đường Uyển Nhi: "Đường chiêu dung, nói chuyện phải có chứng cứ, người nói bản cung cùng Đại công chúa trấn yểm Thái Hậu nương nương, vậy người đưa ra bằng chứng, bằng không, bản cung liền trị người tội vu hãm!"

Trần Mạn Nhu giận đến cả người phát run, trong lòng âm thầm nhắc nhở bản thân tần suất run run có đủ lớn hay không, liền cảm thấy ngón tay bị người nắm. Quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Hoàng thượng đang an ủi nhìn nàng, còn thực ôn nhu đưa tay vỗ vỗ lưng nàng: "Nhu nhi không cần gấp, việc này, trẫm tự nhiên sẽ điều tra rõ ràng, Nhu nhi chưa làm qua, vậy không có người có thể oan uổng người cùng Nghi An."

Trần Mạn Nhu lập tức bày ra bộ dáng cảm động sâu sắc, lần này đến phiên Đường Uyển Nhi ở bên cạnh tức giận, nàng trực tiếp giận đến sắc mặt trắng bệch, hung hăng trừng mắt nhìn Trần Mạn Nhu một cái, mới cả giận nói: "Hoàng thượng, đến hiện tại ngài còn muốn bao che nàng sao? Thái Hậu nương nương còn chưa có tỉnh táo lại đâu."

Hoàng thượng nghiêng đầu, ánh mắt lạnh băng băng nhìn Đường Uyển Nhi: "Rốt cuộc là ai làm loại chuyện này, trẫm còn chưa điều tra rõ ràng,

Đường chiêu dung thời điểm người nói chuyện cũng cẩn thận một chút, không cần tùy ý đem người người nhìn không vừa mắt cho rằng sơn dương thế tội."

Trong lòng Trần Mạn Nhu vì Hoàng thượng vỗ tay, không có bị phần nộ choáng váng đầu óc, Hoàng thượng lý trí có thể thấy được. Hiện tại lại điểm ra ngày thường Đường chiêu dung nhìn Hoàng hậu thực không vừa mắt, vừa nói rõ Đường chiêu dung ngày thường không có quy củ, hai là nói rõ Đường chiêu dung đem tội danh hướng về Hoàng hậu là có lý do.

Ngày thường nhìn Hoàng thượng thích hậu cung là ôn ngôn nhuệ ngữ, không nghĩ tới, đến thời điểm mấu chốt, Hoàng thượng thực oai phong!

"Hoàng thượng, cái này còn cần chứng cứ sao? Sự tình không phải đã rõ ràng sao?" Đường Uyển Nhi ai oán réo rắt thảm thiết nhìn Hoàng thượng, đôi mắt hồng hồng, lấy khăn tử xoa khóe mắt hai cái, bắt đầu lên án.

"Đại công chúa tất nhiên là thực không hài lòng lúc trước Thái Hậu nương nương vì Đại công chúa chọn lựa ngạch phụ, từ sau chuyện đó, ngày xưa Đại công chúa cũng rất ít đi Từ An cung, cho dù là đi Từ An cung, cũng thường thường nói không được nói mấy câu. Sau đó, Thái Hậu nương nương cũng không thích Hoàng hậu nương nương, Hoàng hậu nương nương ghi hận trong lòng, cùng Đại công chúa ăn nhíp với nhau, hai người nghĩ biện pháp mưu hại Thái Hậu nương nương."

Đường Uyển Nhi bắt đầu khóc, khóc hoa lệ đầm mưa, giống như mẹ ruột chết đi: "Vì thế, Đại công chúa phải đi chùa miếu kia, hỏi thăm phương pháp trấn yểm người khác, đem Thái Hậu nương nương trấn yểm, không phải ni cô trong miếu kia đã nói, là Đại công chúa đem ngày sinh tháng đẻ Thái Hậu nương nương cho nàng sao? Sau đó nửa tháng trước Đại công chúa tiến cung, đem lá bùa kia chế thành cái gì đó cho Thái Hậu nương nương uống, thế nên Thái Hậu nương nương mới hôn mê bất tỉnh."

Trần Mạn Nhu trợn mắt há mồm, nguyên lai, toàn bộ chuyện xưa là phát sinh như thế này a.

Nếu đưa tới hiện đại, nói không chừng Đường Uyển Nhi có thể làm biên kịch gia nổi tiếng, an bài tình tiết chuyện xưa, hợp tình hợp lý nhịp nhàng ăn khớp. Đem phạm nhân thủ đoạn tang chứng thời gian địa điểm, là quan trọng nhất động cơ, một cái không sót toàn bộ an bài tốt lắm.

Đến lúc này, Trần Mạn Nhu ngược lại không có cảm giác sợ hãi, mà là có chút không biết nên khóc hay cười. Nếu Thái Hậu nương nương biết hành động của Đường Uyển Nhi, còn phối hợp, vậy chỉ có thể nói Thái Hậu nương nương thật đúng là vĩ đại, đem lợi ích gia tộc xếp hàng đầu, vì gia tộc mà hiến thân, thực hãn nên tôn thành tấm gương.

Nhưng nếu Thái Hậu nương nương không biết, lúc này hết thảy đều là Đường Uyển Nhi làm thành, hoặc là phía sau Đường Uyển Nhi còn có một người khác, cũng không biết, đến lúc đó sắc mặt Thái Hậu nương nương sẽ là bộ dáng gì nữa.

Nàng rất mong đợi, một ngày Từ An thái hậu có thể có tình lại. Chỉ mong, Đường Uyển Nhi cũng không phát rồ đến ngay mức cả thân cô cô thương yêu nàng nhất cũng muốn hại chết.

HẬU CUNG MƯU SINH KẾ

Tiểu Nhiên Hoa Khai

www.dtv-ebook.com

Chương 221: Hãm Hại

Nghe Đường Uyển Nhi khóc kể, Trần Mạn Nhu quay đầu nhìn Hoàng thượng. Tuy nói nhìn bộ dáng Hoàng thượng, là tin tưởng mình cùng Đại công chúa, nhưng việc hôm nay cũng phải có cái định luận, bằng không, Hoàng thượng liền trực tiếp ở tiền triều đem chuyện này ấn xuống, mà không phải mang theo Đường Uyển Nhi đến Vĩnh Thọ cung.

"Hoàng thượng, nếu Đường chiêu dung luôn miệng nói là thiếp cùng Đại công chúa hợp mưu trấn yểm Thái Hậu nương nương, không bằng phái người đem Đại công chúa cũng kêu đến, chúng ta đến công đường đối chứng? Những năm gần đây thiếp hầu hạ Hoàng thượng, không có công lao cũng có khổ lao, cầu Hoàng thượng xem phần thượng ngày xưa thiếp đối Hoàng thượng coi như tận tâm, đối với Thái hậu cũng coi như hiếu thuận, cho thiếp một cái trong sạch."

Nếu Hoàng thượng cho thấy, sự tình là phải tra rõ, vậy Trần Mạn Nhu liền bày ra tư thái, ta rất phối hợp với Hoàng thượng, Hoàng thượng nói như thế nào, ta liền làm như thế đó. Kêu Đại công chúa, vậy đại biểu cho sự tình sẽ thảo luận lớn, dựa theo trình tự bình thường, trong tôn thất cũng phải có người ra mặt, trên triều đình cũng phải có người ra mặt.

Quả nhiên, Trần Mạn Nhu nói xong, Hoàng thượng liền cười gật đầu: "Trẫm tất nhiên là tin tưởng Mạn Nhu, người yên tâm, trẫm nhất định sẽ trả lại trong sạch cho người. Việc này, hôm nay nhất định phải tra rõ một phen, dám trấn yểm Thái Hậu nương nương, tru cửu tộc."

Bên cạnh đang dùng khăn tử che nửa khuôn mặt sắc mặt Đường chiêu dung trắng bệch, lập tức khóc lớn: "Chúng có đều đầy đủ hết, Hoàng

thượng còn thiên vị hung thủ..."

Hoàng thượng cầm lấy ly trà trong tay nhắm ngay đầu Đường chiêu dung nện xuống, thập phần chính xác, vừa nhanh vừa ngoan, sau đó hừ một tiếng, ly trà kia ở trên trán Đường chiêu dung vỡ ra, rơi trên mặt đất, lại chia làm năm sáu cánh hoa.

Vẻ mặt Đường chiêu dung đại ra, trên trán, một tia máu uyển chuyển uốn lượn từ khuôn mặt chảy xuống, thừa dịp khước mắt có hai dòng nước mắt, máu kia tưởng đối càng đỏ tươi chói mắt.

Trong lòng Trần Mạn Nhu cười thầm, Đường chiêu dung thật sự là quá nóng vội, nàng khẳng định cũng biết vu cổ nghiêm trọng, sợ vu oan hãm hại bất thành, tình thế liền xoay ngược lại, đã nghĩ không cho Trần Mạn Nhu cùng Đại công chúa thời gian phản kích, nói động Hoàng thượng đem tội danh này định xuống.

Nhưng là nói nhiều sai nhiều, ngôn nhiều tất thất. Nguyên bản nàng tính nói, chứng cứ vô cùng xác thực, Hoàng thượng người có thể trị tội Đại công chúa cùng Hoàng hậu. Nhưng là, nói ra miệng, liền biến thành Hoàng thượng là hôn quân, mắt nhìn chứng cứ ở trước mặt, lại không muốn định tội.

Vì thế, liền trúng lần này.

Hoàng thượng ném Đường chiêu dung xong, thực lạnh nhạt nhìn Trần Mạn Nhu, Trần Mạn Nhu ngây ngốc trong chốc lát, mới vội vàng rút ra khăn tay lau tay cho Hoàng thượng. Hoàng thượng quay đầu phân phó Lưu Thành: "Đi thỉnh Đại công chúa tiến cung, mặt khác, còn có Trang thân vương, Đoan thân vương, Thuần thân vương, Ninh quận vương, An thân vương cùng Lễ quận vương, cùng với hình bộ thượng thư Quan đại nhân, cùng tả hữu thị lang hình bộ."

Trang thân vương là một người bồi phận cao nhất trong tôn thất, là thúc phụ của tiên đế, cũng chính là gia gia của đương kim Hoàng thượng. Đoan thân vương chính là đường bá của Hoàng thượng, là tộc trưởng tôn thất. Thuần thân vương là tông nhân lệnh, tuy rằng cùng Hoàng thượng đã ra ngũ phục, nhưng tông nhân lệnh so sánh cùng tộc trưởng, cũng chẳng thua gì.

Ninh quận vương là tam ca của Hoàng thượng, An thân vương là thất đệ cùng một mẹ với Hoàng thượng, Lễ quận vương chính là Cửu vương gia vừa thành thân hai ba năm.

Mấy người này gộp lại, có thể đại biểu hoàng thất cùng dòng họ Phong thị. Mặt khác để cho người hình bộ nhúng tay vào, cũng đã nói lên, chuyện này không thể dễ dàng bỏ qua, tất nhiên sẽ có một người hoàn toàn bị nhốt đánh vào bụi bặm.

Lưu Thành lên tiếng, bay nhanh ra khỏi cửa, nhanh như chớp chạy đi. Đường Uyển Nhi hơi có chút khẩn trương, Trần Mạn Nhu không nhanh không chậm cho người bưng lên nước trà một lần nữa. Sau đó bắt đầu hồi tưởng toàn bộ chuyện xưa của Đường Uyển Nhi, xem trong đó có chỗ nào đặc biệt, làm Đường Uyển Nhi thực khăng định vu oan thành công.

Đầu tiên, Đường Uyển Nhi nói, sở dĩ Thái hậu hôn mê bất tỉnh, là vì Đại công chúa mang theo tro của lá bùa có tác dụng nguyên rửa tiến cung, sau đó đem tro giấy kia cho Thái hậu uống. Lá bùa đã thành tro này, sẽ trở thành tang chứng trọng yếu.

Đường Uyển Nhi đi đến bước này, tất nhiên là sẽ đập nôi dìm thuyền, như vậy, tro của lá bùa, ước chừng vẫn có thể tìm được trong Tủ An cung, hoặc là, nói không chính xác mang theo ngay tại trên người Đường Uyển Nhi, hoặc là đã trình cho Hoàng thượng.

Như vậy nàng muốn đem chuyện này đẩy đến trên người mình, nói không chừng đã biết Vĩnh Thọ cung, cũng phải có chút tro giấy.

Bất quá, chứng cứ này hơi có chút bạc nhược, dù sao, tro lá bùa cũng chỉ là một trang giấy đốt thành bột phấn, nếu Vĩnh Thọ cung muốn tìm lấy cớ, nửa tháng này tùy tiện liên tục có thể tìm lý do đốt vài trang trang giấy, tỷ như nói, thời điểm vẽ tranh Trần Mạn Nhu làm hỏng giấy, Tiểu bát nghịch ngợm gây sự đốt một quyển sách.

Trừ phi là có cao nhân có thể xem xét, đủ loại tro giấy, rốt cuộc là dùng giấy gì đốt ra. Bất quá, điểm ấy không quá có khả năng, bởi vì trên cơ bản giấy đều là sợi thực vật, thành phần lưu lại sau khi đốt hẳn là giống nhau. Nếu lúc này có phương pháp giám định hóa học, vậy còn có 1% khả năng.

Nhưng là hiện tại phương pháp giám định cũng chỉ có vài loại như vậy, hoàn toàn không có khả năng phân biệt ra tro tàn sau khi đốt là thành phần gì.

Không đúng, còn có chu sa. Trần Mạn Nhu vừa muốn đem điểm đáng ngờ này buông tha, bỗng nhiên liền nghĩ tới. Trên mặt lá bùa, đều là dùng chu sa hoặc là mau chó vẽ ra, hai loại này, ước chừng là có thể bị phân biệt ra?

Nghĩ, trong lòng Trần Mạn Nhu liền buộc chặt, trong khoảng thời gian này, Vĩnh Thọ cung cũng không đốt qua giấy có chu sa. Vừa rồi Minh tổng quản cùng Lập Xuân đều nói, vẫn chưa tra ra cái gì ở Vĩnh Thọ cung, chỉ mong mấy người bọn họ, thật sự sưu kiểm tỉ mỉ toàn bộ mới tốt.

Mặt khác chính là Đại công chúa bên kia, lý do lá bùa, cũng là một nơi đột phá rất lớn. Cách nói của Đường Uyển Nhi là, mình cùng Đại công chúa bất mãn Thái hậu, cho nên, mình ra chủ ý, Đại công chúa hành động, sau đó đem ngày sinh tháng đẻ Thái hậu bán đi.

Như vậy, lập trường của Đại công chúa rất trọng yếu. Nếu bây giờ Đại công chúa còn thực bất mãn với mình, nói không chừng...

Bên này Trần Mạn Nhu miên man suy nghĩ, trong lòng nửa khắc không thể an ổn, bên kia Hoàng thượng bưng ly trà Lập Xuân mới thay đến chậm rãi phẩm trà, thật giống như trong ly trà kia bỗng nhiên nở một đóa hoa, hẳn xem đến đui mù.

Hai chủ tử không mở miệng, người phía dưới tự nhiên cũng không dám mở miệng. Đường chiêu dung trái lại muốn nói, chính là một đầu máu còn chưa rửa sạch, cũng không có người nói để cho nàng đi xuống sửa sang một chút, càng không có người cùng nàng đáp lời, nàng cũng chỉ ủy ủy khuất khuất đứng ở trong góc giả khóc.

Khóc trong chốc lát, thấy vẫn không có người quan tâm nàng, ước chừng là khóc miệng khô lưỡi khô, chậm rãi cũng ngừng tiếng khóc.

"Tứ hoàng tử điện hạ cầu kiến, Bát hoàng tử điện hạ cầu kiến, Ngũ công chúa cầu kiến." Bên trong đang an tĩnh, bên ngoài bỗng nhiên có tiểu thái giám tiến vào thông báo, lúc trước Trần Mạn Nhu nghe Minh tổng quản thông báo xong, cố ý cho người đem Tiểu bát đưa đến chỗ Tiểu tứ, hơn nữa dặn dò bọn họ không thể đến đây.

Không nghĩ tới, lúc này, huynh muội ba người trái lại đều đến đây.

Trần Mạn Nhu kinh sợ, e sợ cho nhi nữ bị cuốn vào trong đó, đang định mở miệng cho người ngăn cản bọn họ, Hoàng thượng ngay tại một bên bưng ly trà cười nói: "Để cho bọn họ đều vào đi, đúng rồi, hôm nay các hoàng tử công chúa đều đã đến đây thỉnh an?"

Sắc mặt Trần Mạn Nhu hơi có chút cứng ngắc, lấy khăn tử nhu nhu揩 miệng, mới cười nói: "Đều đã thỉnh an, bọn họ thỉnh an so với Huệ phi các nàng còn sớm hơn, Hoàng Hạo bọn họ đều phải đi Sùng Văn quán, cho nên mỗi ngày cũng không dám chậm trễ."

Hoàng thượng gật gật đầu, nhìn Tiểu tứ vào cửa cười nói: "Hôm nay không cần đi Sùng Văn quán?"

Tiểu tứ lôi kéo Tiểu bát tiến lên hành lễ: "Thỉnh an phụ hoàng, hôm nay Sùng Văn quán cũng không có nghỉ học, chính là hôm qua tiên sinh làm cho nhi thần làm một bài văn về trị thủy, ngày mai lại cho tiên sinh xem qua, cho nên hôm nay nhi thần không có đi qua."

Hiện tại Tiểu tứ đã là một mình có một tiên sinh, cho nên cũng không phải cùng các hoàng tử khác cùng lên khóa. Cũng không phải Tiểu tứ đặc thù, đám người Nhị hoàng tử Tam hoàng tử, hiện tại cũng tự có tiên sinh riêng của mình.

Theo phương diện giáo dục đứa nhỏ của Hoàng thượng, nhưng là thực hào phóng, thái phó đều có bảy tám người. Cơ hồ một hoàng tử một người, trừ bỏ vỡ lòng, trên cơ bản thời điểm bắt đầu làm văn, đều là mỗi người một lão sư.

"Nga, vậy người đã làm văn tốt?" Hoàng thượng đem Tiểu bát kéo đến bên người mình, ôm đến trên đùi mình, vừa đem điểm tâm cho Tiểu bát ăn, vừa tùy ý mở miệng hỏi Tiểu tứ. Tiểu tứ vội vàng gật đầu: "Đã làm tốt, thỉnh phụ hoàng xem qua."

Nói xong, thật đúng là từ ống tay áo túm ra mấy tờ giấy. Hoàng thượng hơi cảm thấy hứng thú tiếp nhận xem một lần, gật gật đầu nói: "Lấy tuổi người hiện tại, có thể viết ra loại văn này, đã xem như không tệ. Nhưng là, vẫn khuyết thiếu thực tiễn, mấy thứ này, phần lớn là lý luận suông. Tựa như người viết trên này, muốn đắp đê, vậy trăm hỏi người, người cũng biết đắp đê cần bao nhiêu nhân thủ? Cần bao nhiêu bùn đất? Người chung quanh đê đập có cần chuyển nhà đi? Chuyển nhà đi là chuyển đến nơi nào? Người chuyển nhà đi, có cần cấp phí dời đi? Còn có, mùa nào thích hợp đắp đê nhất?"

Tiểu tứ cung kính nghe xong, lúc này mới thụ giáo hành lễ: "Phụ hoàng giáo dục phải, nhi thần quá mức cho rằng chắc hẳn phải vậy, đọc vạn quyển sách không bằng đi vạn dặm đường, ngày sau nhi thần tất nhiên tích góp từng tí kinh nghiệm thực tế nhiều hơn."

Hoàng thượng tán dương gật gật đầu, Tiểu bát kéo cánh tay Hoàng thượng lung lay: "Phụ hoàng, người chỉ cùng tứ ca nói chuyện, cũng không để ý ta."

"Phụ hoàng làm sao không để ý người? Không phải phụ hoàng cho người điểm tâm ăn sao?" Hoàng thượng buồn cười niết hai má Tiểu bát, Tiểu ngũ ở một bên cười nói: "Phụ hoàng, ngài đừng để ý đến hân, sẽ ỷ vào nhỏ tuổi làm nũng, lúc này hân cùng phụ hoàng làm nũng, nhưng là gặp rắc rối đâu."

"Nga, gây họa gì?" Hoàng thượng tò mò nhíu mày hỏi, Tiểu bát lập tức không nói, chỉ cúi đầu chỉ chỉ ngón tay, Tiểu ngũ buồn cười nói: "Buổi sáng hôm nay hân đem một bức họa mẫu hậu thích nhất xé rách, mẫu hậu muốn phạt hân, kết quả hân bỏ chạy đến chỗ tứ ca đây."

Trần Mạn Nhu nghiêng đầu xem Tiểu ngũ, vừa vặn Tiểu ngũ cũng quay đầu, rất nghịch ngợm trừng mắt nhìn Trần Mạn Nhu, lúc trước nàng cùng tứ ca thương lượng qua trước, bởi vì người Vĩnh Thọ cung đối với bọn họ cũng sẽ không quá mức giấu diếm, huynh muội hai người cư nhiên đem quá trình đoán thất bát không rời mười.

Cho dù mẫu hậu bọn họ không muốn bọn họ đến đây, nhưng là, bọn họ tuyệt đối sẽ không để cho mẫu hậu ở trong này chiến đấu hăng hái một mình.

Hoàng thượng ôm Tiểu bát cười ha ha, đưa tay như đầu Tiểu bát: "Người đem bức họa nào của mẫu hậu người đi đốt?"

Tiểu bát thật cẩn thận nhìn thoáng qua Trần Mạn Nhu, lúc này mới than thở nói: "Thường mai đồ." Khóe miệng Trần Mạn Nhu co rút, được rồi, đám con này còn rất biết chọn, bức họa kia là nàng vì Hoàng thượng mà vẽ, ngày thường ở trước mặt Hoàng thượng, cũng luôn xem bức họa kia như bảo bối, nếu Tiểu bát đốt bức họa kia, nàng cho dù là làm bộ cũng phải trừng phạt Tiểu bát một chút.

Nghĩ vậy, sắc mặt Trần Mạn Nhu liền trầm xuống, hừ lạnh một tiếng: "Tiểu bát, bây giờ ngươi còn không biết sai sao?"

Tiểu bát nhất thời mắt nước mắt lưng tròng: "Mẫu hậu, ta biết sai lầm rồi ~" cái dạng kia, có bao nhiêu đáng thương, tiểu thân mình kéo kéo, nước mắt lưng tròng, mắt to nhìn người, nhìn đến lòng người đều nhuyễn thành nước.

Hoàng thượng thường lui tới thương yêu Tiểu bát nhất, lập tức chịu không nổi, vội vàng đem Tiểu bát ôm vào trong ngực, nghiêng đầu nhìn Trần Mạn Nhu: "Ai nha, Nhu nhi, không phải một bức họa sao? Nếu Tiểu bát biết sai rồi, lần sau không được viện lý do này nữa là được. Nếu người thực thích bức họa kia, chờ năm nay mùa đông tuyết rơi, chúng ta lại vẽ một bức?"

Trần Mạn Nhu sửng sốt một chút, nhìn kỹ sắc mặt Hoàng thượng, muốn xác định câu nói cuối cùng của hần là tùy ý nói, hay là đối với chuyện lần này cam đoan. Nhưng là nhìn nửa ngày, nàng không thể không thất bại thừa nhận, quan sát sắc mặt Hoàng thượng sau đó phân biệt tâm tư Hoàng thượng, nàng vẫn là tu luyện không thành công.

"Hoàng thượng ~" Tuy rằng đoán không ra tâm tư Hoàng thượng, Trần Mạn Nhu vẫn phải nói hai câu: "Người như vậy, đều đem Tiểu bát làm hỏng rồi! Ngày sau nếu hần gây ra tai họa lớn hơn nữa, thiếp không quản được."

Hoàng thượng lại cười to: "Vô phương, Tiểu bát là đích tử của trẫm, cho dù là lại gây ra đại họa, trẫm cũng có thể chống đỡ cho hãn. Chính là ngày nào đó trẫm mất, cũng còn có Tiểu tứ này làm ca ca. Huống chi Tiểu bát còn nhỏ, chờ lại thêm tuổi, liền không như lúc còn nhỏ."

Cái này chết, không chỉ sắc mặt Trần Mạn Nhu đổi đổi, Đường Uyên Nhi ở một bên giả trang người tàn hình, sắc mặt lại trắng bệch, trong ánh mắt hiện lên phần hận, sau khi gục đầu xuống, lộ ra gương mặt dữ tợn.

HẬU CUNG MƯU SINH KẾ

Tiểu Nhân Hoa Khai

www.dtv-ebook.com

Chương 222: Thẩm Ân

Hoàng thượng gọi gấp, không ai dám chậm trễ. Sưu dịch, không đến nửa canh giờ, mặc kệ là Vương gia ở nội thành hay là đại nhân ở ngoại thành, đều tề xoát xoát tụ tập đến Vĩnh Thọ cung. Mặt khác Hoàng thượng còn gọi người tìm Đường đại nhân dâng tấu chương kia đến đây, thuận tiện cho Cửu Môn đề đốc mang theo binh mã đi đem ni cô đều trong miếu kia bắt lại.

Miếu kia cung phụng Tổng Tử nương nương, cho nên bên trong đều là ni cô. Lớn nhỏ, có đến hai mươi người. Số lẻ là lão ni cô, vẻ mặt đầy nếp nhăn, cũng không biết có phải bởi vì chưa từng nghĩ tới mình có thể đi vào cung hay không, bắt đầu từ khi đứng ở Vĩnh Thọ cung, thân mình liên tục luôn run run.

Hoàng thượng bảo người chuyển ghế dựa lại đây, các vị vương gia đều ngồi xuống. Hình bộ thượng thư dẫn hình bộ thị lang cùng vị Đường đại nhân kia, cùng với các thị vệ đều đứng tại chỗ. Hoàng thượng đơn giản đem sự tình nói một lần: "Nói vậy các vị cũng đều biết hôm nay lâm triều chuyện đã xảy ra, Đường đại nhân nói, ni cô trong miếu kia, bề ngoài là cung phụng tổng tử nương nương, sau lưng là thay người làm một ít nguyên rửa trấn yểm chuyện bản linh tinh."

"Hơn nữa, hắc tử trong chùa miếu kia tìm được một phần ghi chép, phía trên có tính danh bát tự của người bị trấn yểm, vừa vặn có một cái, là Thái Hậu nương nương." Hoàng thượng đảo mắt nhìn thoáng qua Đường đại nhân: "Đường đại nhân, người đem quá trình người phát hiện nói lại một lần, thuận tiện nói cho mọi người nói, người làm sao biết ngày sinh tháng đẻ Thái Hậu nương nương."

Từ An thái hậu năm đó cho dù không phải là nguyên hậu, cũng là phi tần vào cung, ngày sinh tháng đẻ của nàng, tự nhiên không phải mỗi người đều biết. Chỉ sợ lúc này, người biết nhân cũng chỉ có Hoàng thượng trong cung cùng với Đường gia ngoài cung.

Ngay cả Trần Mạn Nhu, cũng chỉ là biết sinh nhật Từ An thái hậu là ngày đó.

Vị Đường đại nhân kia ước bốn mươi tuổi, diện mạo nho nhã, nói chuyện cũng hào hoa phong nhã, hơn nữa đầu óc không tệ, từ đầu tới đuôi nói một lần, cứ nhiên một sai lầm cũng không có, thập phần hợp tình lý.

Trang thân vương dẫn đầu mở miệng: "Theo Đường đại nhân nói, Thái Hậu nương nương tuyệt đối là bị người trấn yểm?"

"Đây chỉ là một chút thiển kiến của hạ quan, dù sao, ngày sinh tháng đẻ trên danh sách kia là của Thái Hậu nương nương, cho dù là ni cô này viết lung tung, liên lụy đến Thái Hậu nương nương, hạ quan cũng phải cẩn thận nghiệm chứng mới đúng." Đường đại nhân ôn hòa nói, lúc trước hắn nói, hắn cũng không biết ngày sinh tháng đẻ Thái Hậu nương nương, mà là thấy tên Thái Hậu nương nương ở phía trên, thế nên mới hoài nghi, trở về thỉnh giáo phụ thân Đường Uyển Nhi, lúc này mới xác định.

So với lí do thoái thác lúc trước của Đường Uyển Nhi, thì rõ ràng hơn.

"Như vậy vì sao Đường chiêu dung nói, việc này nhất định là Đại công chúa cùng Hoàng hậu làm ra với Thái Hậu nương nương?" Đoan thân vương nghiêng đầu hỏi Đường Uyển Nhi, sắc mặt Đường Uyển Nhi có chút buồn bã: "Nguyên bản thiếp thân cũng không muốn hoài nghi Đại công chúa cùng Hoàng hậu nương nương, chính là, ngày xưa thiếp thân hầu hạ bên người Thái Hậu nương nương, phạm là đồ dùng của Thái Hậu nương nương, thiếp thân đều biết nhất thanh nhị sở. Trong khoảng thời gian này, chi phí của Thái Hậu nương nương đều thực bình thường, duy nhất làm cho

thiếp thân cảm thấy có chút dị thường, chính là đồ vật Đại công chúa đưa tới ngày đó."

Đường Uyển Nhi dừng một chút, lấy khăn tử lau nước mắt một phen, lúc này mới tiếp tục nói: "Ngày đó Đại công chúa tiến cung, sau khi đến Vĩnh Thọ cung tạ ân, mới đi Từ An cung, Thái Hậu nương nương có chút không quá cao hứng, nói là Đại công chúa không thân cận tổ mẫu nàng."

"Đại công chúa vội vàng lấy lòng Thái Hậu nương nương, nói là muốn đích thân pha trà cho Thái Hậu nương nương, sau đó liền bưng ly trà đi ra ngoài, trong khoảng thời gian này, chỉ có Đại công chúa tiếp xúc qua ly trà kia, sau khi Thái Hậu nương nương uống qua nước trà kia, lúc ấy cũng không có chuyện gì, mãi cho đến vài ngày trước."

Đường Uyển Nhi dứt quãng, vừa nói vừa khóc. Bên cạnh sắc mặt Đại công chúa thập phần khó coi, bất quá cũng không tiến lên trách móc. Chờ Đường Uyển Nhi nói xong, mới cười lạnh một tiếng: "Đường chiêu dung nói bản công chúa hạ độc Thái Hậu nương nương..."

"Không phải độc, là lá bùa." Đường Uyển Nhi sửa đúng, Đại công chúa phì một tiếng liền bật cười: "Nhìn một cái, bản công chúa hạ cái gì vậy, ngay cả bản công chúa cũng không biết, Đường chiêu dung trái lại biết rất rõ ràng."

Đường Uyển Nhi trừng Đại công chúa: "Lúc trước thời điểm Đường đại nhân nói, chẳng lẽ Đại công chúa không có nghe cẩn thận sao? Hoặc là nói, Đại công chúa nghe cẩn thận xong, nhưng là muốn nói sạo, thế nên mới cố ý giả vờ như không biết Thái Hậu nương nương rốt cuộc là vì sao hôn mê."

Đại công chúa vỗ tay: "Miệng Đường chiêu dung thật lợi hại, như vậy bản công chúa hỏi người, người nói, lá bùa kia là bản cung để vào trong ly trà, Đường chiêu dung có thể có chứng cứ? Theo bản cung biết, ly trà trong Từ Ninh cung, mỗi ngày phải dùng nước sôi nấu một lần, nếu bản công

chúa thả lá bùa ở trong ly trà, vậy Đường chiêu dung từ đâu nhi tìm được căn cứ chính xác?"

Đường Uyển Nhi cười lạnh: "Thiếp thân có thể tố giác tội danh Đại công chúa, tự nhiên là bởi vì trong tay thiếp thân có căn cứ chính xác là Đại công chúa làm ra việc này." Nói xong, Đường Uyển Nhi từ trong tay áo lấy ra một cái hà bao, mở ra, đem thứ bên trong đổ ra.

Mọi người cúi đầu nhìn, chỉ thấy trên đất là một ít mảnh sứ vỡ, xem lớn nhỏ tổng số lượng mảnh sứ vỡ kia, thực rõ ràng trước khi vỡ, là một ly trà.

Đường Uyển Nhi mắt lạnh nhìn Đại công chúa: "Ngày đó sau khi Đại công chúa rời khỏi, là thiếp thân tiến đến thu thập ly trà, vì thiếp thân không cẩn thận, ly trà này liền rơi trên mặt đất vỡ nát. Bộ ly trà này, ngày thường cô cô thực thích, cũng chỉ có Đại công chúa có vinh hạnh dùng qua. Lúc ấy thiếp thân đã nghĩ, đem mảnh sứ vỡ thu hồi, chờ có thời gian, sẽ đưa đến Đường gia, để cho cha ta chiếu theo mảnh sứ vỡ, sẽ tìm một bộ ly trà giống nhau như đúc cho Thái Hậu nương nương. Cho nên, mảnh sứ vỡ này vẫn lưu đến hiện tại."

Lời nói này, nhưng là một chút lỗ hổng cũng không có.

Trần Mạn Nhu quay đầu nhìn Đại công chúa, chỉ thấy Đại công chúa nhả mặt nhú mày, Há mồm lại chưa nói lời. Lúc này Trần Mạn Nhu cười nói: "Bản cung có một nghi vấn, thỉnh Đường chiêu dung giải thích nghi hoặc cho bản cung."

Đường Uyển Nhi không hé răng, Trần Mạn Nhu tự nói: "Lúc trước vị Đường đại nhân này nói, Thái Hậu nương nương là bị trấn yểm, ni cô trong miếu kia, đều là dựa vào việc cho người ta uống lá bùa bị đốt thành tro tàn để nguyên rửa người khác, Đường đại nhân nói, hôm qua hãn mới phát hiện việc ác trong miếu ni cô đúng không?"

Đường đại nhân kia sờ sờ vuốt râu, gật đầu: "Đúng vậy, hạ quan hôm qua mới phát hiện, lúc này liền phái người đem miếu kia niêm phong, lúc ấy bởi vì sắc trời quá muộn, hạ quan không có biện pháp tiến cung bẩm báo Hoàng thượng, cũng chỉ có thể chờ cho tới hôm nay thời điểm lâm triều dâng tấu chương."

"Nói cách khác, trước khi người dâng tấu chương, không có người biết ni cô kia làm sao trấn yểm người khác đi?" Trần Mạn Nhu cười hỏi, Đường đại nhân kia sững sốt một chút, lập tức sắc mặt liền đổi đổi, Trần Mạn Nhu không để ý tới hần, quay đầu nhìn Đường Uyển Nhi: "Đường chiêu dung, người làm sao biết trong ly trà có tro lá bùa đâu?"

Đường Uyển Nhi cũng ngây ngẩn cả người, qua một hồi lâu mới cảm giận hô: "Hôm nay thiếp thân nghe nói chuyện trên triều đình, sau đó liền nghĩ tới ly trà, lập tức tìm người nhìn! Trịnh ngự y nói, trong ly trà này có một loại đồ vật, rất là cổ quái."

Mắc một tội danh tìm hiểu chuyện tiền triều, so với mắc một tội danh vu hãm Hoàng hậu cùng Đại công chúa thì tốt hơn. Huống hồ, tội danh vu hãm thành lập, nói không chừng, tội danh mưu hại Thái hậu cũng đối người gánh chịu.

Cũng chỉ có thể trách, mình quá nóng vội một ít, mưu kế vừa định, liền vội vàng tìm tới cửa.

Hoàng thượng quay đầu phân phó đi tuyên Trịnh ngự y đến đây, Trần Mạn Nhu vừa cười hỏi: "Bản cung còn có một nghi vấn, thỉnh Đường chiêu dung giải thích nghi hoặc cho bản cung. Mảnh sứ vỡ trong tay người, ngày đó sau khi thu hồi, là để chỗ nào? Lại qua tay ai? Người làm sao có thể khẳng định, sau khi ly trà vỡ, tuyệt đối không có một người nào chạm qua? Bản cung cũng có thể hoài nghi người, vừa ăn cướp vừa la làng!"

Bốn chữ cuối cùng, Trần Mạn Nhu từng chữ từng chữ nói ra, thanh âm lạnh như băng, tươi cười trên mặt cũng không dư thừa chút nào, nhìn thật là có vài phần hàn ý. Đại công chúa hơi cảm kích nhìn nhìn Trần Mạn Nhu, cười lạnh nói tiếp: "Bản công chúa cũng có nghi vấn, Đường chiêu dung làm sao xác định là bản cung đem lá bùa kia để vào trong ly trà, chẳng lẽ sẽ không có thể có người đem kia lá bùa để vào ấm trà trước, hoặc là đem tro lá bùa ngâm qua trong ly trà, sau đó mới chuyển tới trong tay bản công chúa sao?"

Sắc mặt Đường chiêu dung xanh trắng, nổi giận đùng đùng nói: "Mảnh sứ vỡ là thiếp thân tự mình từng mảnh từng mảnh nhặt lên, sau đó thiếp thân lại để ở trong hà bao của mình, sau khi trở về cũng là tự mình khóa trong hộp trang điểm, tự nhiên không có khả năng có người thứ hai chạm vào. Còn có, ly trà kia trước khi đến Đại công chúa, thiếp thân tự mình dùng nước ấm nấu qua một lần, tự nhiên là không có khả năng có người động tay động chân trước."

"Cô cô là thân cô cô của thiếp thân, ở trong cung lại luôn luôn duy hộ thiếp thân, nếu không phải cô cô, thiếp thân có khả năng đã sớm đi Dịch Đình cung, hoặc là bị Hoàng hậu nương nương tìm biện pháp trừng trị, cô cô là núi dựa lớn nhất của thiếp thân, thiếp thân tự nhiên không có khả năng đi mưu hại cô cô, nếu không phải thiếp thân làm, vậy chỉ có thể là Đại công chúa."

Đường Uyển Nhi lớn tiếng nói, quay đầu nhìn Hoàng thượng, khóc hoa lệ đầm mưa: "Hoàng thượng, biểu ca, ngài cũng biết, ngày thường cô cô yêu thương ta nhất, ta làm sao có thể sẽ làm cô cô bị thương? Ta ở trong thâm cung, cũng chỉ có một người thân là cô cô."

Đại công chúa cả giận nói: "Người không thể thương tổn Hoàng tổ mẫu, chẳng lẽ bản công chúa là cháu gái, trái lại bỏ được thương tổn Thái Hậu nương nương?"

Đường Uyển Nhi lấy khăn tử che nghiêm mặt: "Ai chẳng biết Đại công chúa từ sau chuyện đó, cũng rất ít đi Từ An cung, ngược lại thường xuyên cùng Hoàng hậu nương nương lui tới. Hơn nữa, việc này, cũng không phải một mình thiếp thân nói là Đại công chúa làm, người hỏi ni cô này một chút, các nàng đều nói, là Đại công chúa cho các nàng tiền bạc, các nàng mới dám trấn yểm Thái Hậu nương nương."

Đám ni cô kia lúc trước đã bị hình bộ thượng thư cùng hình bộ thị lang dẫn đi thẩm vấn, Đường Uyển Nhi nói để cho hỏi một chút, lúc này cũng hỏi không được. Bất quá, thấy Đường Uyển Nhi như vậy, hình như là có mười phần năm chắc, chẳng lẽ, những ni cô đó toàn bộ đều bị Đường Uyển Nhi khống chế?

Nguyên bản nàng còn muốn nói, nếu Đường Uyển Nhi thu mua chỉ có một hai ni cô, vậy thì dễ làm, nếu là toàn bộ thống nhất lời khai, tình thế có thể thay đổi, thật đúng là bất lợi.

Không chỉ một mình Trần Mạn Nhu nghĩ tới điểm này, Đại công chúa cũng nghĩ tới, sắc mặt nhất thời có vài phần khó coi.

Trần Mạn Nhu quay đầu nhìn Hoàng thượng, Hoàng thượng chỉ trấn an vỗ vỗ tay nàng. Giữa sân mọi người nhìn thấy động tác này của Hoàng thượng, cảm thấy ít nhiều đều cũng có chút hiểu rõ. Đầu tiên sắc mặt Đại công chúa khó coi một chút, tiếp theo liền bình thường trở lại.

Những năm trước còn phần hận người này đoạt vị trí mẫu hậu mình, đoạt Vĩnh Thọ cung. Nhưng là những năm gần đây, nàng đã trưởng thành, tự nhiên là hiểu được, năm đó cho dù là không có Trần Mạn Nhu, cũng có một Trương Mạn Nhu Lý Mạn Nhu Lưu Mạn Nhu.

Phụ hoàng của nàng còn trẻ, lúc ấy các hoàng tử lại thiếu, phụ hoàng không chỉ là một phụ thân, hẳn vẫn là một đế vương.

Rất nhanh, Trịnh ngự y cứ tới đây, đại khái Trịnh ngự y cũng biết đã xảy ra chuyện gì, sắc mặt trắng bệch, thân mình cũng có chút run run. Đi theo phía sau Trịnh ngự y, là đám người Lý ngự y, Hoàng thượng cũng sẽ không chỉ nghe cách nói của một mình Trịnh ngự y.

"Hoàng thượng hỏi, Trịnh ngự y, là người nói, trên mảnh sứ vỡ này có cái gì khác?" Hoàng thượng nhìn nhìn Lưu Thành, Lưu Thành lập tức mở miệng.

Trịnh ngự y run run dập đầu: "Hồi Hoàng thượng, là vi thần nói, vi thần dùng nước thuốc ngâm qua, nước thuốc đổi màu, thực rõ ràng, trên mảnh sứ vỡ kia có cái gì khác."

Trần Mạn Nhu ngốc lảng, nước thuốc đổi màu? Chẳng lẽ, lúc này sẽ có thuốc thử có tính chua?

"Hoàng thượng hỏi, trong ly trà là cái gì?" Lưu Thành tiếp tục hỏi, Trịnh ngự y lắc đầu: "Vi thần không biết, vi thần tài sơ học thiển, thỉnh Hoàng thượng thứ tội."

Ngón tay Hoàng thượng ở trên lưng ghế dựa gỗ hai cái, quay đầu nhìn đám người Lý ngự y: "Các người kiểm tra một chút, xem trên mảnh sứ vỡ kia là cái gì, mặt khác lại bắt mạch cho Thái Hậu nương nương, xem có biện pháp nào làm cho Thái Hậu nương nương tỉnh lại không."

Đã có cổ độc, vậy tất nhiên có biện pháp giải độc. Cho dù là không có cổ độc, chính là trấn yểm thuật, vậy đợi lát nữa cũng có thể từ miệng các ni cô hỏi ra được. Mặc kệ như thế nào, làm cho Thái hậu tỉnh lại trước mới đúng.

HẬU CUNG MƯU SINH KẾ

Tiểu Nhiên Hoa Khai

www.dtv-ebook.com

Chương 223: Huyết Mạch

Các ngự y tụ một đồng, một lần nữa bắt mạch cho Từ An thái hậu. Nhưng là, cho dù là có mảnh sứ vỡ này nhắc nhở, các ngự y vẫn không tìm hiểu được vì sao Thái hậu hôn mê bất tỉnh, rõ ràng Thái hậu cũng không có trúng độc, chẳng lẽ, lực lượng vu cổ lớn như vậy?

Sắc mặt Hoàng thượng hắc trầm, cho người đem đám ni cô kia xách lên, hăn muốn đích thân nhìn hình bộ thượng thư thẩm án. Một đám Vương gia yêu cầu dự thính, hiềm nghi trên người Trần Mạn Nhu cùng Đại công chúa cũng còn chưa có rửa sạch, chuẩn xác mà nói, không phải hiềm nghi.

Bởi vì từ đầu tới đuôi, đều là Đường Uyển Nhi nói sự tình là Hoàng hậu cùng Đại công chúa làm, lại cũng không có căn cứ chính xác để giải quyết thật nhanh, thậm chí ở trong vài nghi vấn của Hoàng hậu cùng Đại công chúa, trái lại Đường Uyển Nhi tương đối cũng có hiềm nghi.

Nếu mọi người đều muốn dự thính, Hoàng thượng liền rất rộng rãi cung cấp sân, địa điểm thẩm án vẫn như cũ là Vĩnh Thọ cung. Chẳng qua, hình bộ thượng thư rất chần chờ: "Hoàng thượng, quá trình thẩm án, có chút ..."

Nói xong, lặng lẽ liếc liếc mắt nhìn Hoàng hậu cùng Đại công chúa một cái, cùng với đám người Tứ hoàng tử Bát hoàng tử cùng với Ngũ công chúa đứng ở phía sau Hoàng hậu. Hoàng thượng hơi hơi trầm ngâm, quay đầu nhìn nhìn Trần Mạn Nhu, Trần Mạn Nhu cười nói: "Hoàng thượng, thiếp cũng không phải là loại người không gặp được huyết tinh, hình bộ thượng thư là chủ quản hình bộ, nên thẩm án như thế nào liền thẩm án như thế đó, không cần cố kỵ thiếp thân."

Còn Đại công chúa lại là sắc mặt có chút trắng bệch, bất quá thấy Ngũ công chúa cũng chưa rời đi, cắn cắn môi nói: "Phụ hoàng, việc này liên quan đến thanh danh của nữ nhi, nữ nhi muốn tự nhìn thẩm án, hưởng hồ, từ xưa thẩm án, nguyên cáo cùng bị cáo, khẳng định đều là muốn lên công đường trả lời, nữ nhi là bị cáo, đứng ở chỗ này, cũng tiện trả lời của vấn đề thượng thư đại nhân."

Đường Uyển Nhi không đợi tầm mắt Hoàng thượng đến đây, liền nói thẳng: "Thiếp muốn ở trong này nhìn Hoàng hậu nương nương cùng Đại công chúa nhận tội, thiếp tin tưởng, hết thấy yêu ma quỷ quái, đều trốn không khỏi bàn tay Như Lai phật tổ, thiếp quang minh chính đại, tất nhiên là không sợ cái gì, chỉ hy vọng Hoàng hậu nương nương đến lúc đó không cần bị dọa mất dáng vẻ."

Trần Mạn Nhu cười nhạt một tiếng, cũng không cùng nàng tranh khí phách, thái độ Hoàng thượng đã thực rõ ràng, lúc này Đường Uyển Nhi đã là cùng đồ mạt lộ. Thực hiển nhiên, bản thân Đường Uyển Nhi cũng hiểu được điểm này, cho nên mới muốn đứng ở chỗ này, đợi lát nữa dễ dàng đem cái gọi là căn cứ chính xác theo quy định giết chết, dù sao nàng cũng không có cơ hội xoay người, đơn giản liền lôi kéo Hoàng hậu cùng chết.

Hiện tại Đường Uyển Nhi đã tiến vào trạng thái điên cuồng, không cầu kéo Hoàng hậu xuống ngựa, chỉ cầu Hoàng hậu cùng mình cùng chết.

Không chỉ Trần Mạn Nhu nhìn ra ý tưởng này của Đường Uyển Nhi, mọi người ở đây, trên cơ bản đều đã nhìn ra. Trang thân vương lớn tuổi, đối với sinh mệnh sẽ có chút thương hại, lúc này cũng nhìn không được lắc lắc đầu, cho dù là chứng cứ vô cùng xác thực, Hoàng thượng muốn bảo vệ ai, đó còn không phải một câu nói sao?

Hoàng thượng nói chứng cứ kia là bịa đặt, chứng cứ kia không thể là thật. Hoàng thượng nói này chứng cứ là có người vu oan, thì phải là có người vu oan.

Nhìn xem cục diện hiện tại, Hoàng thượng thường thường an ủi Hoàng hậu một chút, ngẫu nhiên còn chỉ điểm Tứ hoàng tử mấy câu, cái này giống tư thế phải Hoàng hậu kéo xuống ngựa sao? Nữ nhân hậu cung a, kiêng kỵ nhất chính là không nhìn rõ lắm, ánh mắt không tốt.

Nếu lúc trước Đường Uyển Nhi có chường có mực, nói không chường Hoàng thượng còn có thể nhìn mặt mũi Thái hậu lưu nàng một mạng. Chính là, nàng không nên bơi đen hoàn toàn, ngay cả Hoàng thượng cảnh cáo vài lần cũng bỏ mặc, một lòng đắm chìm trong đường chết vu hãm Hoàng hậu.

Rất nhanh, mọi người hình bộ đã đem đám ni cô kia bắt lại đây, hình bộ thượng thư là quan viên chủ thẩm, cho nên được thêm vào một chỗ ngồi, liền đặt phía dưới các vị vương gia, đứng sau lưng là đám người Hoàng thượng Hoàng hậu Đại công chúa, quỳ trước mặt là một đám ni cô, còn hai bên lại là nha dịch cầm bản tử.

Nha dịch đều là điều động từ bên trong lâm thời thị vệ, cho nên trên người vẫn mặc y phục thị vệ, ngay cả bản tử cầm trong tay, cũng là mượn tới từ Thận Hình tư.

"Tĩnh Hòa, bản quan hỏi người, người làm sao xác định người cho người tờ giấy chính là Đại công chúa?" Hình bộ thượng thư đi lên liền hỏi thẳng chủ đề, ni cô bị điểm danh là ni cô đứng thứ năm trong đám người, lúc này sắc mặt trắng bệch, trên nét mặt tràn đầy hoảng sợ.

Trần Mạn Nhu rất tò mò, lúc trước thời điểm hình bộ thượng thư đem người dẫn đi, rốt cuộc là thẩm án như thế nào.

Hình bộ thượng thư là người của Hoàng thượng, lần trước sau án mạng thương gia, Hoàng thượng mới đề bạt đi lên, nửa điểm nhi quan hệ cùng Đường gia cũng kéo không tới, đương nhiên, cùng Trần gia cũng không có

quan hệ gì. Bất quá, Trần gia điệu thấp, rất ít cùng người trên triều đình có liên lụy, trừ phi là cùng một ngành.

"Nói, khẩu âm nói chuyện." Ni cô kia run run rầy rầy một thời gian, khùng hoảng nhìn thoáng qua Đại công chúa, lúc này mới ấp úng nói: "Thanh âm nữ tử kia cùng Đại công chúa giống nhau như đúc, cho nên, cho nên..."

Ánh mắt Trần Mạn Nhu lóe lóe, quay đầu thì thầm vài câu với Đại công chúa, Đại công chúa cười cười, lại tiến lên nói chuyện cùng Hoàng thượng. Hoàng thượng hơi gật gật đầu, vì thế Đại công chúa xoay người ra Vĩnh Thọ cung, mọi người nghi hoặc nhìn Hoàng thượng, Hoàng thượng chỉ cười khoát tay: "Nghị An lớn như vậy, còn có chút nghịch ngợm, mọi người tha thứ một chút."

"Hoàng huynh, ta coi như là nhìn Nghị An trưởng thành, tiểu hài tử thôi, nghịch ngợm là thực bình thường." Lúc này Thất vương gia cười nói tiếp, mọi người cũng gật đầu theo. Trần Mạn Nhu kém chút cười ra tiếng, đã đại hôn bao nhiêu năm, cứ nhiên vẫn coi như là tiểu hài tử.

Hình bộ thượng thư tiếp tục đặt câu hỏi, hỏi một ít địa điểm giao dịch cùng nội dung giao dịch cùng các loại vấn đề bình thường.

Ước chừng thời gian một nén nhang, bên ngoài có mười cung nữ mặc y phục nhất đẳng cung nữ bỗng nhiên tiến vào, bất quá, trên mặt đều là che mặt. Mười người kia vừa tiến đến liền cùng nhau hành lễ: "Nữ nhi thỉnh an phụ hoàng, thỉnh an mẫu hậu, thỉnh an các vị vương gia."

Mọi người nháy mắt ngốc lảng, thanh âm nói chuyện của mười người kia, toàn bộ, giống nhau như đúc, ngay cả ngữ điệu cũng không có nửa phần không giống.

Sắc mặt Đường Uyển Nhi cũng trắng một chút, hoàn toàn không rõ, thời gian chỉ một nén nhang, làm sao Đại công chúa tìm được những người này.

Thanh âm hoàn toàn giống nhau, đây là phải huấn luyện qua mới được đi?

"Tĩnh Hòa, người đã nói là căn cứ thanh âm để phán đoán, như vậy người đoán, trong chúng ta ai là Đại công chúa?" Mười người lại trầm miệng một lời nói chuyện, ánh mắt đều sáng quắc nhìn chăm chăm ni cô Tĩnh Hòa, cái khăn che mặt hoàn toàn che khuôn mặt, y phục giống nhau, kiểu tóc giống nhau, thậm chí ngay cả thân hình cơ hồ đều giống nhau như đúc.

Ni cô Tĩnh Hòa cũng sửng sốt, qua một hồi lâu, mới lắp bắp nói: "Còn có chứng cứ, lúc ấy, Đại công chúa cũng mang theo cái khăn che mặt, sau đó thời điểm phải đi, một trận gió thổi qua, bản ni, bản ni không cẩn thận, liền thấy gương mặt phía sau khăn."

Trần Mạn Nhu cười nhạo một tiếng: "Tĩnh Hòa sư thái, nếu bản cung không có nghe lầm, người nói là thấy mặt Đại công chúa, bản cung nghĩ, chứng cứ này, so với thanh âm chuẩn xác hơn nhiều đi? Vì sao lúc trước người không nói thấy mặt, mà là nói nghe thấy được thanh âm đâu?"

Tĩnh Hòa nháy mắt nói không nên lời, Trần Mạn Nhu nhìn hình bộ thượng thư: "Đại nhân thỉnh tiếp tục thẩm án đi, Tĩnh Hòa sư thái này, vừa thấy thì biết là miệng đầy nói dối, đại nhân cần phải làm cho nàng nói thật mới được."

Hình bộ thượng thư đứng lên, cung kính hành lễ, sau đó tiếp tục ngồi xuống thẩm vấn.

Một ni cô có thể kiên trì bất khuất tiêu sái trên đường chết, hai ni cô cũng có thể kiên trì bất khuất tiêu sái trên đường chết, nhưng là ba người sẽ không có khả năng. Huống chi, hơn hai mươi ni cô, cuối cùng sẽ có một người sẽ nói thật.

Chờ bàn định được nâng lên, một tiểu ni cô mười lăm mười sáu tuổi rất cục nịnh không được: "Ô ô, ta nói, không cần đánh ta..."

Hình bộ thượng thư khoát tay, một mình tiểu ni cô bị xách đến một bên, khóc sụt sùi bắt đầu nói: "Tối hôm đó, ta rất đói bụng, muốn đến phòng bếp tìm chút thức ăn. Thấy Tĩnh Hòa sư thúc cũng đẩy cửa ra đi ra, ta liền vội vàng núp vào, sợ Tĩnh Hòa sư thúc thấy ta. Sau đó, ta liền nhìn thấy Tĩnh Hòa sư thúc đến bên tường, lấy cái xẻng nhỏ cạy vách tường xuống, bên trong là cái động, Tĩnh Hòa sư thúc từ bên trong lấy ra một cái hộp nữa, sau đó vội vàng đem động lấp lại, lại trở về phòng."

"Ta thật sự là tò mò, liền làm mở cái động nhìn nhìn, ngày đầu tiên bên trong cái gì cũng không có, đến buổi tối ngày hôm sau, cái hộp gỗ kia mới bị Tĩnh Hòa sư thúc để trở lại, sau đó ta liền mở ra nhìn, bên trong một phong thơ, phía trên nói, đã chuẩn bị tốt, có thể cho nàng uống thuốc, cam đoan không có giải được nàng sẽ không tỉnh lại."

"Trong miếu chúng ta, thường xuyên có loại chuyện thay người kê đơn này, ta chỉ nghĩ rằng Tĩnh Hòa sư thúc nhận việc, phải đi nói cho sư phụ, sau đó, không biết sư phụ cùng Tĩnh Hòa sư thúc nói cái gì, chỉ nói không cho ta lại hỏi thăm chuyện này."

Tiểu ni cô khóc thê thảm, Tĩnh Hòa ở một bên tức giận: "Đó là ta tiếp tiểu nhị nhà Trương đại nhân, Trương đại nhân sủng thiếp diệt thê, chính phòng phu nhân nhà hăn nghĩ biện pháp đem kia tiểu thiếp giết chết. Sở dĩ sư tỷ không cho người quản, đó là bởi vì sợ người không kìm miệng hồng việc!"

"Mới không phải, ta đều thấy, trên thư viết, thuốc là hoa cây bóng nước, Thái Hậu nương nương là hôn mê bất tỉnh, các ngự y lại tra không được nguyên nhân bệnh, cần hoa cây bóng nước làm thuốc dẫn, phối trí đi ra cũng là độc dược, chỉ có thể là túy ngàn năm."

Tiểu ni cô căm giận hô: "Chính người muốn mưu hại Thái hậu, vậy một người làm một người chịu a, người liên lụy chúng ta làm cái gì?" Nói xong lại quay đầu nhìn một ni cô khác: "Sư phụ, chẳng lẽ người muốn chúng ta

đều chôn cùng mới được sao? Chúng ta rõ ràng không có mưu hại Thái Hậu nương nương, làm sao phải vì việc làm của Tĩnh Hòa sư thúc gánh vác tội danh?"

"Túy ngàn năm?" Trần Mạn Nhu ở một bên nghi hoặc hỏi, tiểu ni cô vội vàng gật đầu: "Uh, chính là túy ngàn năm, ta nghe sư phụ ta nói qua, tăng sư tổ của ta, từ Miêu Cương tới, nàng mang đến một loại độc thực hi hữu, vô sắc vô vị không độc, lại có thể làm cho người ta lâm vào ngủ say, gọi như thế nào cũng không tỉnh, mà trong Trung Nguyên, tuyệt đối không có người có thể chẩn đoán đi ra loại độc được này, người sau khi ngủ say mười ngày, sẽ từ đang ngủ tỉnh lại, trừ phi là có giải được."

Trần Mạn Nhu ngẩng đầu nhìn Hoàng thượng, sắc mặt Hoàng thượng lạnh như băng, thanh âm như là mang theo băng lạnh: "Giải được là cái gì?"

Tiểu ni cô lui thân mình, nơm nớp lo sợ dập đầu: "Ta, ta không biết..."

Hoàng thượng quay đầu nhìn một ni cô trung niên được tiểu ni cô kêu sư phụ, ni cô kia xem ra so với Tĩnh Hòa sư thái muốn lớn hơn đến mười tuổi, trên mặt tuy rằng cũng mang theo vài phần hoảng sợ, nhưng tổng thể mà nói, là trấn định hơn so với ni cô khác.

Nắm vuốt phật châu, ni cô kia mới nói: "Giải được là máu trong lòng của cháu gái ruột của Thái Hậu nương nương."

Khóe miệng Trần Mạn Nhu co rút, như vậy không phải tương đương với việc chỉ tên điểm họ sao? Cháu gái ruột của Thái Hậu nương nương, chỉ có một, chính là Đường Uyển Nhi đã tiến cung, hiện tại thân là Đường chiêu dung Đường Uyển Nhi, đang vu hãm Hoàng hậu cùng Đại công chúa, muốn dẫm Hoàng hậu cùng Đại công chúa để thưởng vị Đường chiêu dung nương nương!

"Dùng máu trong lòng của bản công chúa không được sao?" Đại công chúa hơi há mồm, nhìn nhìn Đường Uyển Nhi, lại quay đầu nhìn ni cô kia, ni cô kia lắc đầu: "Chỉ có máu trong lòng của cháu gái nhà mẹ đẻ là có thể, nếu không có cháu gái nhà mẹ đẻ, vậy vốn không có giải được."

Cái này cũng quá huyền huyền, Trần Mạn Nhu cảm thấy đầu óc mình có chút không đủ dùng. Chỉ nghe nói qua giải được cần máu tươi, muốn máu tươi của vợ chồng, hoặc là muốn máu trong lòng trực hệ, chưa từng thấy qua, muốn máu trong lòng cháu gái nhà mẹ đẻ.

Bất quá, nháy mắt Trần Mạn Nhu liền suy nghĩ cẩn thận, khó trách lúc trước Đường Uyển Nhi kiêu ngạo, không có sợ hãi như vậy.

Khẳng định là chuyện tình lần này, Đường Uyển Nhi cũng không có tự mình ra mặt, cố gắng tra xuống, nhiều lắm là đến mắc xích nào đó, sau đó mất dấu, cùng Đường Uyển Nhi trong cung nửa phần liên lụy cũng không có, sau đó Đường Uyển Nhi có thể cứu Thái Hậu nương nương.

Công lao này, chỉ so với công cứu giá nhỏ hơn một chút. Trừ phi Hoàng thượng có chứng cứ rõ ràng, nếu không, cũng không thể đem Đường Uyển Nhi ra làm gì, nói không chừng, còn phải bồi đi ra một cái phi vị.

"Sự tình thật đúng là đúng dịp, lúc trước Đường chiêu dung nói là bản cung cùng Đại công chúa hại Thái Hậu nương nương, hiện tại lại vừa vặn chỉ có một mình Đường chiêu dung có thể đem máu trong lòng cứu tình Thái Hậu nương nương, không có chuyện gì so với chuyện này càng đúng dịp hơn."

Trần Mạn Nhu cười nói, quay đầu nhìn tiểu ni cô kia: "Lúc ấy người có nhìn thấy trên thư có xưng hô hoặc là lạc khoản gì sao?"

"Ta chỉ nhìn thấy..." Bỗng nhiên, sắc mặt tiểu ni cô đỏ bừng, miệng giật giật, đầu sẽ cúi đến bụng, vẻ mặt ngượng ngùng xấu hổ, hoàn toàn không biết nên nói cái gì.

Trần Mạn Nhu rất kinh ngạc, sư phụ tiểu ni cô lại thở dài một hơi: "Thư kia là người trong lòng Tĩnh Hòa viết, phía trên hơi có chút đậm từ điểm khúc. Bất quá, danh tính xưng hô cụ thể cũng không có, bằng không, ta cũng sẽ không để cho nàng làm ra chuyện như vậy."

Việc này, nếu là ngay từ đầu thú nhận, vậy người trong miếu các nàng nói không chừng đều phải bị chém đầu, liên lụy cửu tộc cũng không phải là một câu nói suông, mưu hại mẹ ruột Hoàng thượng, chết người trong một cái chùa miếu còn không phải là việc nhỏ?

Hơn nữa, việc làm dĩ vãng trong miếu các nàng cũng không sạch sẽ, lúc này nếu lại nhận chuyện Thái hậu, khẳng định là ngay cả một người cũng sống không được. Còn không bằng liều chết không thừa nhận, nói không chừng không có chứng cứ gì, ngược lại hoàng gia sẽ không đem các nàng đều giết chết.

Dù sao hoàng gia cũng muốn thể diện, việc này một ngày không tra ra manh mối, bọn họ sẽ không vô duyên vô cớ đem toàn bộ người trong miếu giết chết. Nhưng là không nghĩ tới, gần đến giờ cuối cùng, tiểu đồ đệ lại chịu không nổi hình phạt. Lại chưa thấy qua quen mặt, liền bị dọa như vậy.

Trần Mạn Nhu không biết ni cô kia trong lòng chua chát, nàng đang kinh ngạc đánh giá Tĩnh Hòa kia đâu, ba mươi mấy tuổi, bộ dáng cũng phổ thông bình thường, hoàn toàn không có tính chất "Tiểu quả phụ", "Phong lưu tiểu ni cô" đặc biệt gì, làm sao còn có người trong lòng đâu?

Nhưng lập tức Trần Mạn Nhu đã nghĩ vớ vẩn đầu mình, ai nói bác gái trung niên không thể có tình nhân? Chỉ cần lưỡng tình tương duyệt, lại làm sao có thể để ý đối phương có là ni cô hoặc là trên mặt có nếp nhăn hay không?

Nghĩ đến mình cũng cảm thấy vui vẻ, ý thức được ý nghĩ của mình đi đến một con đường thực quý dị, biểu tình của mình rất không thích hợp, lập

tức ho nhẹ một tiếng, mất khí lực thật lớn mới đưa độ cong nơi khoe miệng
ấn xuống.

HẬU CUNG MƯU SINH KẾ

Tiểu Nhiên Hoa Khai

www.dtv-ebook.com

Chương 224: Giải Được

Sự thật chứng minh, Trần Mạn Nhu đoán thực chính xác. Bởi vì, miệng Tĩnh Hòa sư thái kia giống như vỏ ngọc trai, làm sao cũng không cạy ra, cho dù là hình bộ thượng thư đem các loại hình cụ giảng giải cho nàng một lần, thuận tiện biểu thị mấy thứ, Tĩnh Hòa sư thái cắn chết cũng không nói người trong lòng nàng là ai.

Hoàng thượng từ khi biết biện pháp cứu trị Thái hậu, sẽ không còn tâm tình ở trong này nghe thẩm án, sau khi đem mọi sự tình đều giao cho hình bộ thượng thư, liền mang theo một đám ngự y, cùng với hai thầy trò tiểu ni cô, còn có đám người Trần Mạn Nhu Đại công chúa, lại thẳng đến Từ An cung.

Ở Từ An cung, Trần Mạn Nhu xem như đại khai nhãn giới —— Đường cô nương thật hung tàn không thể giải thích.

Hoàng thượng phái Trần Mạn Nhu đi theo Đường Uyển Nhi tiến vào nội thất lấy máu trong lòng, sau khi bị Đường cô nương chọc giận, kéo vạt áo trước ngực hai ba cái, mắt nháy cũng không nháy, nhất dao đâm vào lòng, thê thảm kêu một tiếng, tầm mắt chuyển đến cửa: "Hoàng thượng, cứu mạng a."

Khóe miệng Trần Mạn Nhu co rút, vừa phân phó Lập Xuân đi lên lấy máu trong lòng, vừa phân phó Lập Thu nhanh cầm máu cho Đường Uyển Nhi. Hai mắt thuận tiện thường thường quét về phía cửa, Đường Uyển Nhi này thật đúng là không bớt lo, người kêu như vậy, còn không phải làm cho người bên ngoài nghĩ đến ta sẽ công báo tư thù với người, sau đó đâm người một đao sao?

Nhưng là, thân, người có thể nhìn trường hợp trước hay không? Tiểu ni cô đại ni cô lão ni cô đều ở đây, tuy rằng không phải mỗi người có thể vì ta mà làm chứng đi, nhưng ít ra có một hai người như vậy, thực rõ ràng đã không phải đứng cùng một bên với người a.

Lập Xuân đem máu trong lòng góp nhặt được một bình nhỏ đưa cho sư phụ tiểu ni cô, sư phụ tiểu ni cô cầm cái chai đi ra ngoài, nói mấy vị được liệu, sau đó công việc của các ngự y bắt đầu lu bù lên, lúc này Hoàng thượng mới chậm rì rì vào nội thất.

Thấy sắc mặt Đường Uyển Nhi tái nhợt bán nằm ở trên tháp, trước ngực tràn đầy máu tươi, mà Lập Thu đang bận rộn băng bó cho Đường Uyển Nhi, cũng không nói gì, chỉ quay đầu kéo tay Trần Mạn Nhu: "Nhu nhi có bị dọa?"

Trần Mạn Nhu lắc đầu, cười nói: "Từ nhỏ thiếp thân ở Thực Định phủ lớn lên, cũng từng gặp gỡ qua chuyện Khiết Đan xâm nhập, chút việc nhỏ ấy, làm sao có thể dọa được thiếp thân? Chính là, Đường chiêu dung bên này..."

"Người không cần xen vào, trẫm đã phân phó hình bộ thượng thư, cho bọn hần thời gian ba ngày, để cho bọn họ đem hung thủ cuối cùng trong án kiện lần này bắt ra, đến lúc đó ai là tội nhân, còn nói không chừng đâu." Ánh mắt lại một lần nữa Hoàng thượng lãnh liệt từ trên người Đường Uyển Nhi đảo qua, thực không lưu tình lôi kéo Trần Mạn Nhu xoay người ra cửa phòng.

Đường Uyển Nhi nhắm mắt nằm trên tháp, môi run run hai cái, một chuỗi lệ châu từ khóe mắt rơi xuống. Lập Thu ném vãi bông trong tay, đứng dậy nói: "Chiêu dung nương nương, nô tỳ đã băng bó cho ngài rất tốt, nhưng là chỗ ngài bị thương tương đối nghiêm trọng, tốt nhất là ba ngày đầu không cần tùy ý hoạt động, chờ vết thương tốt một chút, lại đổi phương thuốc. Nô tỳ cho ngự y đến đây nhìn ngài một cái?"

Đường Uyển Nhi trợn mắt, giận trừng mắt nhìn Lập Thu một cái, Lập Thu thấy nàng không nói lời nào, chỉ hành lễ, xoay người xuất môn kêu ngự y. Tâm mắt Đường Uyển Nhi chuyển tới trên người một cung nữ đứng ở góc tường, giọng điệu rất là đậm mạc: "Bản cung còn chưa có thất thế đâu, người đã nghĩ tìm chủ tử khác?"

Cung nữ kai vôi vàng lắc đầu, tiến lên đỡ Đường Uyển Nhi, làm cho nàng nằm thoải mái một ít: "Tiểu thư, nô tỳ làm sao có thể tìm chủ tử khác đâu? Nô tỳ hầu hạ ngài từ khi còn ở trong phủ, chính là vừa rồi Hoàng hậu nương nương mọi người vây ở trong này, nô tỳ cũng không tiện tiến lên. Nương nương, người xem, miệng vết thương của ngài là người của Hoàng hậu nương nương băng bó, ngài có muốn lợi dụng cơ hội lần này một chút?"

Nhân tình Đường Uyển Nhi sáng lên, cân nhắc trong chốc lát, nhú mày lắc đầu: "Hoàng hậu không gốc như vậy, lần này cũng chưa lưu lại cơ hội lợi dụng cho bản cung. Từ thoa thuốc bột đến băng bó miệng vết thương, đều là cung nữ kia tự tay làm, chúng ta muốn động tay động chân, tất nhiên sẽ đem này băng bó cởi bỏ, nhưng là người có biết nàng băng bó như thế nào sao?"

Đừng nhìn thì chỉ là một cái băng bó vô cùng đơn giản, nhưng là ở phía trên Lập Xuân làm đa dạng không ít, vòng trước vòng sau thắt chặt, Đường Uyển Nhi không nhìn kỹ, cung nữ kia đứng ở trong góc cũng không thấy đầy đủ hết, cho nên lúc này hai người không nói gì.

Huống hồ, Đường Uyển Nhi nghĩ rõ ràng hơn, cho dù nàng muốn lợi dụng cơ hội lần này, ước chừng Hoàng thượng cũng là sẽ không tin tưởng. Lúc trước, Hoàng thượng là cùng Hoàng hậu cùng nhau rời đi, Hoàng thượng chính là căn cứ chính xác hữu lực nhất của Hoàng hậu.

Mà cho dù Đường Uyển Nhi may mắn lợi dụng tốt này cơ hội, ước chừng cũng chỉ là làm cho Trần Mạn Nhu tổn thất một cung nữ.

Nhưng là, hiện tại cung nữ kia đã đi ra ngoài, cho dù nàng đắc thủ, ước chừng sau khi giết chết cung nữ kia, cung nữ này của nàng, cũng không bảo đảm, bởi vì, lúc này chỉ có hai người các nàng ở trong phòng.

"Đường chiêu dung nương nương, vì thần tới thỉnh mạch cho ngài." Ngay tại thời điểm Đường Uyển Nhi trái lo phải nghĩ, ngoài cửa bỗng nhiên truyền đến thanh âm, Đường Uyển Nhi buồn bực, cái này tốt lắm, muốn lợi dụng cũng không thể lợi dụng.

Tiểu cung nữ kia nhìn thần sắc Đường Uyển Nhi, thối lui hai bước, đi ra bên ngoài kêu ngự y tiến vào.

Mà trong tấm cung Thái hậu, Hoàng thượng cùng Trần Mạn Nhu sóng vai đứng ở đầu giường, đợi ước chừng thời gian một nén nhang, ni cô kia mới cầm một cái bình sứ nhỏ lại đây, một đám ngự y đi theo phía sau, ni cô kia đem bình sứ đưa tới trước mặt Hoàng thượng: "Đây là thuốc, đợi lát nữa nấu thuốc xong, Hoàng thượng ngài cho Thái hậu uống thuốc này trước."

Hoàng thượng mở nắp bình, lập tức có một cỗ hương vị thực cổ quái vọt ra, Trần Mạn Nhu nghiêng đầu nhìn ni cô kia: "Trong này là cái gì vậy? Ngự y đã kiểm tra qua sao? Thứ này, đối với thân thể có tai hại không?"

Ni cô kia thấy qua Hoàng thượng đối với Hoàng hậu sủng ái, cũng không dám qua loa, lúc này cung kính đáp: "Trong này bỏ thêm một loại thuốc bột, bản ni chỉ biết là, là một loại cỏ đặc biệt ở Miêu Cương chế thành bột phấn, tên là cách thảo, đối với thân thể cũng vô hại, các vị ngự y cũng đã kiểm tra qua."

Còn cho một con chó nhỏ uống, thấy con chó nhỏ kia không có việc gì, ni cô kia mới đưa thuốc bột vào. Chuẩn xác mà nói, cái chai kia, chính là máu trong lòng của Đường Uyển Nhi, hơn nữa cái gọi là bột phấn cách thảo, sau đó làm ra cái gì đó giống như thuốc mỡ.

Trần Mạn Nhu quay đầu nhìn Hoàng thượng, Hoàng thượng hơi có chút chần chờ. Vạn nhất thứ này có cổ quái, cũng không phải là đương trường phát tác, mà là dăm ba bữa mới có thể phát tác, hoặc là qua mười ngày mới có thể phát tác đó chẳng phải là sẽ hại mẫu hậu mình?

Nhưng là, nếu không tin ni cô này, mẫu hậu đã hôn mê năm ngày, trong vòng mười ngày, nếu vẫn chưa tỉnh lại, ngày sau có thể thật sự không tỉnh lại. Hơn nữa, theo theo như lời ni cô kia, thời gian tỉnh lại càng trễ, di chứng lại càng lớn, mẫu hậu vốn đã lớn tuổi, nếu thêm di chứng...

"Nếu Hoàng thượng không tin thuốc của bản ni, có thể tìm người thí nghiệm một phen, tủy ngàn năm kia, bản ni còn có thể phối trí ra một ít. Chính là nếu Hoàng thượng tìm người thí nghiệm, cần phải là tìm người trong nhà có cháu gái ruột."

Ni cô kia nhìn ra Hoàng thượng chần chờ, lập tức đề nghị nói. Mí mắt Trần Mạn Nhu nháy nháy, nghiêng đầu nhìn Hoàng thượng, quả nhiên thần sắc Hoàng thượng có chút động. Loại chuyện này, Trần Mạn Nhu tự nhiên là không tiện nhúng tay, cho dù nàng có cháu gái ruột, cũng tuyệt đối sẽ không đi làm vật thí nghiệm.

Cháu gái của nàng, vừa mới tròn một tuổi, phấn phấn nộn nộn, phỏng chừng một đao đi xuống liền mất mạng, còn nói cái gì máu trong lòng. Cho dù còn mạng, ngày sau cũng là bệnh ốm yếu nhược, nàng cũng không muốn Lâm muội muội.

Tiên tử giống Lâm muội muội, chỉ có thể xem từ xa. Nàng là phạm phụ tục tử, phải quan tâm tiền đồ hôn nhân ngày sau của cháu gái.

"Hoàng thượng, vi thần nguyện ý thử một lần." Đương nhiên, Trần Mạn Nhu không muốn làm vật thí nghiệm, vẫn có rất nhiều dũng cảm tiến tới, thành công, chắc chắn có tiền đồ tốt chờ ở phía trước. Cho dù thất bại ... Khụ, xác suất này hẳn là tương đối nhỏ.

Hoàng thượng lắc đầu: "Người là một đại nam nhân, thử cũng không thể thuyết minh cái gì."

Trong lòng Trần Mạn Nhu bỗng nhiên toát ra một chủ ý, nghiêng đầu nhìn ni cô kia: "Túy ngàn năm của người, sẽ chỉ làm cho người ngủ say, sẽ không sinh ra tác dụng phụ gì với thân thể đi?"

Ni cô kia vội vàng gật đầu, Trần Mạn Nhu lại quay đầu nhìn Hoàng thượng: "Hoàng thượng, nếu thiếp nhớ không lầm, trong nhà Đường chiêu dung có một cháu gái?" Tuy rằng là thứ xuất, nhưng coi như là ruột.

Dù sao, có Từ An thái hậu ở đây, Hoàng thượng khẳng định sẽ không muốn tánh mạng Đường Uyển Nhi, nhiều lắm là nhốt tại lãnh cung. Nếu không chết được, vậy làm chút cống hiến cho Thái hậu cũng là nên làm. Huống hồ, Đường Uyển Nhi còn là đầu sỏ gây nên đầu.

Về phần tiểu cô nương kia, khẳng định là đón vào cung nuôi một đoạn thời gian, tuổi trẻ, thân thể tương đối dễ dưỡng trở về. Hơn nữa, tương lai chỉ hôn cho nàng một cửa gia thế dòng dõi không sai biệt lắm, cũng có thể xem như bồi thường.

Dù sao, lấy năng lực Đường gia hiện tại, tương lai hôn sự của tiểu cô nương kia, không nhất định sẽ ở chỗ nào đâu. Sau khi Thái hậu tỉnh lại ước chừng là không còn tinh lực chiếu cố Đường gia, Đường Uyển Nhi lại bị biếm lãnh cung, Đường gia cũng không có thế lực gì, tiểu cô nương có thể dựa vào, cũng không có mấy chỗ.

Kỳ thật nghĩ nhiều như vậy, đều là Trần Mạn Nhu ở tự mình an ủi mình. Nàng luyện tiết dùng cháu gái nhà mình đến làm thí nghiệm, lại không thể không ra chủ ý cho Hoàng thượng, thuận tiện cho Đường Uyển Nhi thêm ngọt ngào, thực có chút thực xin lỗi tiểu cô nương vô tội kia.

Nhưng là, cho dù không có tiểu cô nương này, cũng có người khác. Cùng người khác so sánh, tiểu cô nương này, cũng sẽ không là vô tội như vậy.

Nếu có thể nương chuyện này, làm cho Đường gia cùng Đường Uyển Nhi ly tâm, ngày sau có thể thực kiên định, không hề mơ tưởng hảo huyền, cũng không phải một chuyện xấu.

Trần Mạn Nhu nơi này làm an ủi tâm lý, bên kia Hoàng thượng cũng đã ra quyết định. Suy nghĩ của hắn cùng Trần Mạn Nhu có một nửa là không khác nhau, có Thái hậu ở đây, Đường Uyển Nhi tuyệt đối không chết được, nếu không chết được, vậy làm một chút chuyện tốt vì Thái hậu đi.

Kêu Lưu Thành đến đây, Hoàng thượng tự mình đi theo ni cô kia vào nội thất, cái gì cũng không nói, nhìn thấy Đường Uyển Nhi, chính là ra dấu một chút. Sau đó, ni cô kia liền bưng lên một ly trà. Đường Uyển Nhi nhăn mặt nhíu mày, nhìn nhìn Hoàng thượng: "Hoàng thượng?"

Hoàng thượng không quan tâm nàng, tuy rằng Đường Uyển Nhi cảm thấy không khí rất cổ quái, nhưng cũng tuyệt đối không thể tưởng tượng được ở trước mặt Hoàng thượng, ly trà kia bị động tay động chân. Cho nên, Đường Uyển Nhi một chút lòng nghi ngờ cũng không có, tiếp nhận kia ly trà liền uống hai ngụm.

Chuyện kể tiếp càng thuận lợi hơn, Đường Uyển Nhi thuận lợi hôn mê, một đám ngự y lần lượt từng người đến đây bắt mạch, thất chủ bất thiết thương lượng thảo luận, cuối cùng xác định, tình trạng Đường Uyển Nhi, cùng tình trạng Thái Hậu nương nương lúc trước giống nhau như đúc.

Hoàng thượng sợ xuất hiện cái gì ngoài ý muốn, cũng không có để cho Đường Uyển Nhi tỉnh lại ngay hôm đó, mà là kéo dài một ngày.

Đến ngày hôm sau, mới đem cháu gái Đường Uyển Nhi đón vào cung, thuận lợi lấy được máu trong lòng, sau đó phối trí thành giải dược. Đường nhiên, giải dược này, phải so sánh cùng phần giải dược lúc trước của Thái hậu một chút.

Thật sự là không có vấn đề gì, sau khi Đường Uyển Nhi tỉnh lại, Hoàng thượng mới đưa phần giải dược Thái hậu đút cho Thái hậu uống.

Đợi nửa canh giờ, cuối cùng Thái hậu cũng có phản ứng, mí mắt run rẩy, hơi hơi mở mắt.

HẬU CUNG MƯU SINH KẾ

Tiểu Nhiên Hoa Khai

www.dtv-ebook.com

Chương 225: Tỉnh Lại

Từ An thái hậu mở to mắt, hai mắt rất mê mang, trong mắt cũng thập phần đục ngầu, nhìn chăm chăm màn nửa ngày, ánh mắt mới chậm rãi thanh minh, hơi hơi chuyển cổ, tầm mắt dời đến trên người một đám người bên giường.

Đứng trước nhất, tự nhiên là Hoàng thượng, tiếp theo là Trần Mạn Nhu, sau đó là Đại công chúa. Sau nữa, là Nhị hoàng tử dẫn một đám đệ đệ, cùng Nhị công chúa dẫn một đám muội muội, những người này đem giường vây kín không kẽ hở.

Từ An thái hậu nhíu nhíu mày, vươn tay, Hoàng thượng vội vàng cầm lấy tay Thái hậu ngồi vào bên giường: "Mẫu hậu, ngài cảm thấy như thế nào? Thân mình có chỗ nào không thoải mái không?"

Trần Mạn Nhu ở một bên cười nói: "Hoàng thượng, ngài quá nóng vội chút, Thái hậu nương nương hôn mê nhiều ngày thế này, một giọt nước cũng chưa uống, lúc này cho Thái hậu nương nương uống trà trước mới được." Nói xong, tự tay bưng lên một ly nước ấm.

Hoàng thượng cười gật gật đầu với Trần Mạn Nhu, nhận ly trà, tự mình giúp đỡ Thái Hậu nương nương ngồi dậy, sau đó đem ly trà đến bên miệng Thái hậu. Từ An thái hậu uống non nửa chén nước, lúc này mới ngẩng đầu, vẻ mặt nghi hoặc hỏi: "Ai gia làm sao vậy?"

"Mẫu hậu trúng độc." Hoàng thượng đem ly trà thả lại trong tay Trần Mạn Nhu, lại đỡ Thái hậu nằm xuống, này mới bắt đầu giảng giải. Trần

Mạn Nhu cũng không quấy rầy hai mẹ con, xoay người phân phó Bình ma ma ở một bên, để cho nàng chuẩn bị một ít cháo cho Thái hậu.

Tuy rằng Thái hậu không bệnh không đau nằm vài ngày, nhưng dù sao cũng là một giọt nước cũng chưa từng uống, một ít đồ ăn vẫn ăn không được, chỉ có thể ăn một ít cháo.

Còn Hoàng thượng bên kia lại chọn lựa giảng giải, tỷ như nói, chỉ nói sau khi Thái hậu té xỉu lập tức tìm ngự y bắt mạch, sau đó trên triều đình có người thượng tấu, hoàn toàn không đề chuyện Trần Mạn Nhu cùng Đường Uyển Nhi.

Không đề cập tới Trần Mạn Nhu, là vì ấn tượng của Thái hậu với Trần Mạn Nhu không tốt, luôn luôn không thích Trần Mạn Nhu. Nếu biết là Đường Uyển Nhi vu oan, tất nhiên là hướng về Đường Uyển Nhi, thuận thế định tội danh cho Hoàng hậu.

Mà không đề cập tới Đường Uyển Nhi, là vì Hoàng thượng cũng hiểu được, việc này ước chừng là cùng Đường Uyển Nhi không thoát được quan hệ. Dù sao, vừa xảy ra chuyện, là Đường Uyển Nhi nháo lên trước, nếu Đường Uyển Nhi không biết chút gì, thì nàng cũng không tránh khỏi có tội tiên tri.

Nhưng là lúc này không có chứng cứ, nói đúng hơn là, ước chừng Thái hậu cũng không tin, còn nói không chừng là để cho Đường Uyển Nhi đến bên giường nàng hầu hạ. Cho nên, vì tránh cho phiền toái, Hoàng thượng vốn không có nói đến Trần Mạn Nhu cùng Đường Uyển Nhi.

Dù sao lúc này Đường Uyển Nhi cũng bị thương, tốt nhất là không cần lộn xộn, cho nên Hoàng thượng cũng không lo lắng Đường Uyển Nhi qua cáo trạng. Đường nhiên, nên trông coi thì phải trông coi, cũng đỡ phải cho Đường Uyển Nhi lại làm ra cái gì thiêu thân.

Thái hậu bệnh nặng mới khỏi, nghe nói Đường Uyển Nhi bởi vì cứu mình mà bị thương, chỉ liên thanh phân phó để cho Đường Uyển Nhi nhanh chóng dưỡng thân mình, việc khác không cần lo. Sau đó bởi vì tinh thần không tốt, lại mê man.

Lúc này Hoàng thượng mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, mang theo đám người Trần Mạn Nhu từ Từ An cung rút lui ra ngoài.

"Nghị An, hai ngày này ngươi cũng không về Tạ phủ, nói vậy đến lượt Phò mã nóng nảy, hôm nay trở về đi." Hoàng thượng đưa tay nhu nhu đầu Đại công chúa, cười nói, trong lòng Đại công chúa cũng thở dài nhẹ nhõm một hơi, phụ hoàng nhà mình biểu hiện thế này, rõ ràng là không có đem kia tội danh gán trên người mình, vẫn thực tin tưởng mình là trong sạch.

"Phụ hoàng, Hoàng tổ mẫu vừa tỉnh lại, thân thể suy yếu, nữ nhi vẫn nên ở lại trong cung chiếu cố Hoàng tổ mẫu vài ngày đi?" Đại công chúa cười nói, lôi kéo cánh tay Hoàng thượng quơ quơ, một bộ dáng tiểu nữ nhi làm nũng.

Hoàng thượng lắc đầu: "Không cần, ngươi cũng giữ hai ngày, phụ hoàng biết ngươi là người hiếu thuận. Chính là ngươi đã gả làm vợ người, nên lấy Tạ gia làm trọng, Hoàng tổ mẫu ngươi nơi này, có bọn đệ đệ bọn muội muội người thị tật."

Đại công chúa do dự một chút, Trần Mạn Nhu đã ở một bên cười nói: "Trở về đi, Đại công chúa, nếu ngươi lại không quay về, Đại phò mã sẽ cho rằng chúng ta giam Đại công chúa đâu, nói không chừng sẽ tiến cung tìm người."

Sắc mặt Đại công chúa đỏ lên, cúi đầu không nói chuyện, Hoàng thượng cười ha ha, vỗ vỗ bả vai Đại công chúa, trực tiếp phân phó người đưa Đại công chúa xuất cung.

"Nhu nhi, trẫm về Càn Thanh cung trước, bất quá, trẫm thật lâu chưa ăn hương tô vệt trong cung Nhu nhi, không biết đêm nay trẫm có lộc ăn hay không." Hoàng thượng thấy Đại công chúa đi rồi, lại bảo các hoàng tử công chúa khác đều tự tan, mới quay đầu nói với Trần Mạn Nhu.

Trần Mạn Nhu cười gật gật đầu: "Hoàng thượng muốn ăn, tự nhiên là sẽ có, thiếp thân sẽ cho người chuẩn bị sớm."

Tiền bước Hoàng thượng, Trần Mạn Nhu mới xem như hoàn toàn thở dài nhẹ nhõm một hơi, quay đầu nhìn thấy Tiểu tứ Tiểu ngũ cùng Tiểu bát đi theo phía sau mình, tâm tình lại tốt một chút, đưa tay kéo Tiểu ngũ cùng Tiểu bát, bảo Tiểu tứ cũng đuổi kịp: "Đi, hôm nay mẫu hậu tự mình xuống bếp, cho các người ăn món ngon."

Tiểu bát lập tức vỗ tay: "Tốt tốt, ta thích ăn ngàn tầng tô mẫu hậu làm nhất."

Tiểu ngũ còn hơi có chút lo lắng: "Mẫu hậu, chuyện lần này đã xong sao? Phụ hoàng tính thế nào? Đường chiêu dung ngày sau còn có thể đi ra sao? Có biện pháp gì hay không, làm cho Đường chiêu dung về sau đều không thể làm ra cái gì thiêu thân."

"Người yên tâm đi, lần này Đường chiêu dung ước chừng là không được lợi ích gì, cho dù là Hoàng tổ mẫu người che chở, ước chừng Hoàng thượng cũng sẽ không dung, nhiều lắm là lưu Đường chiêu dung một mạng." Trần Mạn Nhu cười nói, dừng một chút, vào Vĩnh Thọ cung, liền nói tiếp: "Huống hồ, chuyện lần này, Đường chiêu dung cũng là xúc phạm điểm mấu chốt của phụ hoàng người."

"Thứ nhất, nàng không nên lấy thân thể Hoàng tổ mẫu người làm bè. Tuy rằng phụ hoàng người ngẫu nhiên sẽ chống đối Hoàng tổ mẫu người, nhưng trong lòng vẫn là thực hiếu thuận Hoàng tổ mẫu người, cho nên đây là chuyện Đường chiêu dung làm không đúng nhất, muốn kéo ta xuống, chỉ

cần nàng đứng ở phía sau Thái hậu, bản cung không động đậy nàng, chẳng qua nàng rất nóng vội."

"Thứ hai, nàng không nên đem sự tình nháo đến trên triều đình. Hậu cung không an ổn, là chuyện phụ hoàng các người kiêng kỵ nhất. Các người ngấm lại, từ phụ hoàng đăng cơ của các người đến bây giờ, ngay cả chuyện Từ Ninh thái hậu lúc trước, Hoàng thượng cũng không có nháo đến trên triều đình, sau khi tiên hoàng hậu chết, Từ Ninh thái hậu vẫn ở tại Từ Ninh cung. Nhưng là lần này, Đường chiêu dung cũng là liên hệ người Đường gia, trên triều đường cho cho Hoàng thượng một khó khăn."

"Loại chuyện này, người sáng suốt vừa thấy thì biết, là hậu cung nháo đi ra trò hề. Nếu phụ hoàng của các người bắt công một chút, phỏng chừng Đường chiêu dung cũng có thể đạt tới vài phần mục đích. Chỉ là phụ hoàng các người cũng không bắt công, vì thể tính toán của Đường chiêu dung liền thất bại."

"Các người cũng phải nhớ kỹ, ngày sau sau hậu trạch nháo ra chuyện gì, cũng không nên nháo đến trên triều đình, phụ hoàng của các người không thích loại chuyện này." Trần Mạn Nhu nói xong, nhu nhu đầu Tiểu tứ cùng Tiểu bát nói.

Tới phiên Tiểu ngũ, đó là không cần lo lắng, nàng là công chúa, thật sự hậu trạch xảy ra chuyện, đều sẽ đăng báo lên. Huống hồ, phò mã luôn luôn không thể nạp thiệp, hậu trạch phủ công chúa, ước chừng sẽ không xảy ra chuyện gì.

Chỉ có Tiểu tứ Tiểu bát là hoàng tử, tương lai sẽ khai phủ, đến lúc đó nữ nhân hậu trạch nhiều nhất, cho dù bọn họ không đem chuyện sau trạch truyền ra, cũng sẽ bị người khác lợi dụng, đến lúc đó, nói không chừng thật sự sẽ truyền đến chỗ Hoàng thượng.

Tiểu tứ cùng Tiểu bát vội vàng gật đầu, tỏ vẻ về sau nhất định sẽ không lấy loại chuyện này đi phiền Hoàng thượng.

Giáo dục xong đứa nhỏ, Trần Mạn Nhu lập tức nhớ tới một việc khác, quay đầu nhìn Tiểu bát: "Tiểu bát, người đem phúc thưởng mai đồ của ta đốt?"

Tròng mắt Tiểu bát quay tròn, nhìn nhìn Tiểu tứ lại nhìn nhìn Tiểu ngũ, Tiểu ngũ vội vàng cười nói: "Mẫu hậu, ngài đừng trách Bát đệ, đây là nữ nhi ra chủ ý, lúc trước vừa nghe nói chuyện này, nữ nhi thập phần lo lắng, sợ Đường chiêu dung làm ra ám chiêu gì, cho nên tiên hạ thủ vi cường."

"Nghĩ thực chu toàn, không phải mẫu hậu muốn quở trách Tiểu bát, ngược lại muốn khen ngợi các người đâu." Trần Mạn Nhu cười nói: "Cho dù là sẽ không mưu cung, các người thực hiện cũng là rất tốt, vạn nhất Đường chiêu dung có hậu chiêu gì, chúng ta cũng có thể phòng bị trước một chút."

Lúc này trên mặt Tiểu bát mới lộ ra sắc mặt vui mừng, huy huy quyền đầu thề: "Mẫu hậu, về sau ta nhất định sẽ trở nên phi thường cường đại, ai cũng không thể bắt nạt mẫu hậu!"

"Tốt, mẫu hậu tin tưởng Tiểu bát." Trần Mạn Nhu cười đáp, cùng người thân nói một hồi, sau khi trấn an bọn họ, Trần Mạn Nhu liền tự mình xuống bếp chuẩn bị bữa tối, Tiểu bát dựa bên người Tiểu ngũ, sửa sắc mặt vui mừng vừa rồi, bữu môi mắt hứng nhìn Tiểu tứ: "Tứ ca, chúng ta cứ quên đi như vậy sao?"

"Tự nhiên sẽ không quên đi như vậy." Tiểu tứ bưng ly trà, ôn hòa nở nụ cười một chút, sau đó đưa tay sờ đầu Tiểu bát: "Bát quá, người còn nhỏ, việc này người không cần lo, bằng không, phụ hoàng phát hiện, nhưng là có trái cây ăn."

"Vậy Tứ ca có thể đi làm sao?" Tiểu bát có chút không phục, Tiểu tứ gật đầu: "Đó là tự nhiên, ta ngẫu nhiên cũng có thể ra cung, đến nhà ngoại tổ đi một chuyến, hoặc là đến hình bộ xem thăm án một chút, đây đều có thể, dù sao, mẫu hậu là mẹ ruột của chúng ta, chúng ta vì mẫu hậu mà lo lắng, chú ý tiến triển án kiện, đó là thực bình thường."

"Nhưng là chuyện này, ta không thể giúp bao nhiêu, nhưng là một chuyện khác, ta còn có thể làm được." Tiểu tứ buông ly trà, cười tao nhã, Tiểu ngũ hơi có chút tò mò: "Tứ ca, người tính làm sao bây giờ?"

Tiểu tứ cười mà không nói, Tiểu bát giống như nhìn ma hoa ở trên người hăn lẫn lộn: "Tứ ca Tứ ca, người chỉ nói cho ta biết thôi, ta rất ngạc nhiên, ta thề, tuyệt đối sẽ không nói cho người khác, Tứ ca nói cho ta biết đi."

Tiểu ngũ cũng vội vàng lấy lòng bóp bả vai niết cổ cho Tiểu tứ, dù sao nàng từ nhỏ là được Tiểu tứ chiếu cố đến lớn, hầu hạ thân ca ca một hồi, cũng không có gì, không thấy mệt.

Hơn nữa ngày, mắt thấy Tiểu bát sẽ giận, Tiểu ngũ cũng sắp phản nộ rồi, Tiểu tứ mới cười hớ hớ nói: "Các người không hiểu kỳ, vì sao lần này Đường chiêu dung cảm thấy, trừ bỏ mẫu hậu, nàng cũng rất có thể lên làm hoàng hậu sao?"

Tiểu ngũ cùng Tiểu bát sửng sốt một chút, lập tức hai người đem đầu lắc như trống bỏi.

"Gần đây, Nhị hoàng huynh nơi đó, nhưng là thêm không ít thứ tốt đâu, nghe nói, đều là Đường chiêu dung tự tay làm." Tiểu tứ cười vuốt vuốt quần áo, lạnh nhạt ném bom.

Tiểu ngũ sửng sốt nửa ngày, rất không thể tin: "Người là nói, Nhị hoàng huynh cùng Đường chiêu dung?"

"Một người không có mẹ ruột ở hậu cung, một người không có nhi tử, hai người này, nhưng là tuyệt phối đâu." Tiểu tử cười tiếp lời, hiện tại Nhị hoàng tử lại là trưởng tử trên thực tế, tương lai có một ngày, cũng có thể đến được vị trí kia.

Mà Đường chiêu dung, là cháu gái ruột của Thái hậu, mấy năm nay Thái hậu duy hộ Đường Uyển Nhi, ai cũng xem trong mắt. Tuy rằng Huệ phi cùng Đức phi phân vị cao, lại đều là không quá được sủng ái, một tháng Hoàng thượng có thể đi đến đó một hai ngày đã không tệ lắm.

Một người lựa chọn trưởng tử có khả năng kế vị, một người lựa chọn phi tử coi như là có quyền lực ở hậu cung, hai người này kết hợp cùng một chỗ, cái đó thực bình thường.

HẬU CUNG MƯU SINH KẾ

Tiểu Nhiên Hoa Khai

www.dtv-ebook.com

Chương 226: Bạch Thân

Buổi tối thời điểm Hoàng thượng tới, thời gian đã tương đối trễ, Tiểu tứ sớm đi trở về, Tiểu ngũ cũng đem Tiểu bát liều chết quần quít Trần Mạn Nhu mang đi. Thời điểm Hoàng thượng vào cửa, nhất thất yên tĩnh, tiểu kiều thê nhà mình đang ở dưới ánh đèn mờ nhạt khâu y phục, nghe thấy động tĩnh, đầu tiên là ngẩng đầu thản nhiên cười, lúc này mới vội vàng đứng dậy hành lễ.

Hoàng thượng đi nhanh hai bước, nâng tay đỡ cánh tay Trần Mạn Nhu: "Nhu nhi không cần đa lễ, chúng ta vợ chồng, cũng không cần đa lễ."

Giống dĩ vãng, Trần Mạn Nhu cười đứng dậy, đem đại áo chòang của Hoàng thượng cởi xuống để một bên, sau đó ôn ngôn nhuyển ngữ quan tâm hai câu, cho người bưng bữa tối lên. Hoàng thượng ở Càn Thanh cung bận rộn nửa ngày, lúc này khẩu vị cũng rất tốt, trên cơ bản đồ ăn Trần Mạn Nhu gấp tới, hăn đều ăn luôn.

Cơm nước xong, theo lệ là hoạt động lăn trên giường. Bất quá lần này sau khi lăn xong, Hoàng thượng vẫn chưa vội vã đi vào giấc ngủ, mà là vỗ về lưng Trần Mạn Nhu, có chút muốn nói lại thôi.

"Hoàng thượng, có gì muốn nói vẫn là không thể nói cho thiếp thân?" Một bàn tay Trần Mạn Nhu khoát lên trước ngực Hoàng thượng, cười ngẩng đầu hỏi, vừa mới được dễ chịu một hồi, lúc này mặt mày ẩn tình, mặt mang □, rất là có vài phần câu nhân xinh đẹp.

"Nhu nhi, hôm nay ủy khuất người." Hoàng thượng trầm ngâm trong chốc lát mới nhẹ giọng nói, Trần Mạn Nhu ngẩn người, lập tức nở nụ cười,

khỏe mắt đuôi lông mày đều mang theo một cỗ sung sướng: "Hoàng thượng, lúc trước không phải người nói sao? Chúng ta vợ chồng, cũng không cần phải nói lời khách khí, huống chi, từ đầu tới đuôi, ta đều biết, Hoàng thượng ngài là sẽ che chở ta. Bằng không, ta cũng sẽ không không lo lắng như vậy a."

Hoàng thượng nghĩ nghĩ, bật cười, quả nhiên, mặc kệ là Đường Uyển Nhi nói cái gì, Hoàng hậu hình như đều không có sốt ruột qua. Nếu là người thường gặp loại chuyện này, còn không sớm bị dọa không biết làm sao, kết quả tiểu kiều thê của mình khen ngược, còn có tâm tình vì biện giải Đại công chúa.

Cho tới bây giờ chỉ biết là, tiểu kiều thê nhà mình là người có nhận tính, cũng không nghĩ tới, cũng là người lớn gan. Bất quá, lớn gan cũng tốt, lá gan lớn, mới có thể làm một quốc gia chi mẫu. Hơn nữa, tiểu kiều thê càng tín nhiệm mình.

Có mình đứng ở phía trước, tiểu kiều thê sẽ không cần phí tâm tư ứng phó việc này. Cùng tiên hậu lúc trước so sánh, điểm ấy, rất tốt.

Nghĩ đến tiên hậu, còn nhớ đến ba đứa con trai của tiên hậu, trong lòng Hoàng thượng liền nhin không được đau một chút. Nếu là lúc trước, nàng có thể tin tưởng mình, không xông ra Vĩnh Thọ cung, vậy có thể hay không, mình liền còn có thể có nhiều con đích tử?

Nhưng là rất nhanh, Hoàng thượng đã thu thập tâm tình của mình. Tiên thê đã qua đời, sự tình cũng đã qua đi lâu như vậy, lại rồi rắm, cũng không có ý tứ gì. Mình hiện tại thích, là tiểu thê tử kiều kiều khả ái trong lòng mình.

Qua tốt trước mắt, bảo vệ tốt người trong lòng mình, mới là quan trọng nhất. Mình tin tưởng nàng, nàng cũng tín nhiệm mình, vợ chồng là như thế.

Không bao lâu, trên bàn Hoàng thượng liền thêm một phần tấu chương điều tra, phía trên ghi rất rõ ràng dễ hiểu số lần, thời gian cùng vật phẩm Đường chiêu dung tặng đến Nam Tam sở, còn có hiện tượng Nhị hoàng tử bỗng nhiên thường xuyên xuất hiện ở Từ An cung.

Thường thường thời điểm Nhị hoàng tử xuất hiện ở Từ An cung, Đường chiêu dung cũng sẽ ở đó.

Hoàng thượng nhìn tấu chương, thần sắc có chút đen tối không rõ, Nhị hoàng tử năm nay, nhưng là đã mười lăm tuổi đâu. Năm trước tuyển tú chậm trễ, lần tuyển tú tiếp theo, cũng nên chỉ hôn. Một khi chỉ hôn, thì là người lớn, cũng nên chuyển ra hoàng cung kiến phủ đi.

Nếu ra cung, nếu trong cung không có nhân mạch, tự nhiên là chuyện gì đã xảy ra cũng không thể biết đúng lúc. Tuy rằng hậu cung không thể can thiệp tiền triều, nhưng là, chuyện đã xảy ra trong hậu cung, đối với đoạt đích, tuyệt đối là thực có lực ảnh hưởng.

Ánh mắt trầm trầm, Hoàng thượng từ trên bàn cầm một quyển tấu chương khác, là lễ bộ thượng tấu, nói chính là chuyện Nhị hoàng tử kiến phủ, tuyên chỉ gì đó, đều là phải chuẩn bị trước. Hoàng thượng đề bút viết vài chữ, đem tấu chương để qua một bên.

Vì lúc trước Hoàng thượng nói qua cùng Thái hậu, Đường Uyển Nhi bị thương phải tĩnh dưỡng, cho nên mấy ngày nay Từ An thái hậu cũng không nháo loạn muốn gặp Đường Uyển Nhi, chỉ là không thấy được Đường Uyển Nhi, lại rất là lo lắng, vì thế, Trần Mạn Nhu tiến đến thỉnh an sẽ thành nơi trú ẩn.

Mấy năm nay Trần Mạn Nhu đã tu thành đại đạo —— cho dù người gió đông nam tây bắc, ta lù lù bất động. Thái hậu nói mặc Thái hậu, nàng liền cúi đầu bày ra bộ dáng thụ giáo, sau đó tính toán giữa trưa làm cái gì bồi bổ thân mình cho Tiểu tử.

Cũng không biết mấy ngày trước Hoàng thượng nói lời kia là có ý tứ gì, nếu thật sự là có tính toán này, ngày sau Tiểu tứ không muốn cẩn thận cũng phải cẩn thận rồi, dù sao, phía trên Tiểu tứ còn có một Tam hoàng tử. Cùng so sánh với nhà ngoại không đứng dậy nổi của Nhị hoàng tử, nhà ngoại Tam hoàng tử, vài năm nay nhưng là phát triển thập phần nhanh chóng.

Hơn nữa, Hoàng thượng mới hơn bốn mươi tuổi, nếu hãn giống như Càn Tiểu Tứ (Vua Càn Long) sống bảy tám mươi tuổi, nói lập trữ sớm như vậy, chỉ sợ thực không phải chuyện tốt. Nàng tuyệt đối không thể để cho Tiểu tứ của nàng biến thành quý đoản mệnh như thái tử Vĩnh Liễn của Càn Tiểu Tứ, càng không thể để cho Tiểu tứ nhà mình biến loại bồi cụ như thái tử Dận Nhưng của Khang Hi.

Cho nên, nàng phân tích các loại tình huống, sau đó cho người trong nhà, cùng với Tiểu tứ, chuẩn bị ứng đối trước mới được.

Tuy rằng hiện tại Tiểu tứ đã có thể một mình đảm đương một phía, nhưng là đứa nhỏ có bao lớn, cũng là tiểu hài tử trong lòng người mẹ, nàng không có biện pháp không quan tâm.

Thời gian ba ngày, nói dài cũng không dài lắm, bảo ngăn cũng không ngăn lắm. Rất nhanh, hình bộ thượng thư liền dâng tấu chương. Tấu chương viết tuy rằng rõ ràng dễ hiểu, nhưng là có một bộ phận không có ghi. Cho dù là hình bộ thượng thư có quyền lực rất lớn, không có Hoàng thượng ở đây, hình bộ thượng thư một không thể điều tra hậu cung, hai không thể thăm vấn hậu phi, cho nên tấu chương này, viết cũng chỉ là chuyện tiền triều.

Tĩnh Hòa sư thái nguyên bản là người bên ngoài, thời điểm Ung Hòa năm thứ tám mới đến kinh thành. Trước khi xuất gia, Tĩnh Hòa sư thái từng có một biểu ca thanh mai trúc mã, sau đó Tĩnh Hòa sư thái gia cảnh suy tàn, biểu ca kia liền cưới một tiểu thư môn đăng hộ đối khác.

Chính là nửa năm trước, biểu ca kia bỗng nhiên đến kinh thành, ở trên đường thời điểm đi qua cái miếu kia, không cẩn thận nhìn thấy Tĩnh Hòa sư thái đang đứng bên ngoài. Sau đó, biểu ca kia liền thường thường đi tìm Tĩnh Hòa sư thái, nói lúc ấy cưới người mới cũng không phải là mong muốn cái gì.

Sau đó thường xuyên qua lại, hai người liền thông đồng cùng một chỗ. Ngày sinh tháng đẻ Từ An thái hậu, cũng là người trong lòng kia đưa. Đương nhiên, biểu ca kia sẽ không nói trắng ra đó là ngày sinh tháng đẻ Thái hậu, nếu không, Tĩnh Hòa sư thái không nhất định sẽ làm loại chuyện này.

Nam nhân kia chỉ nói, đây là ngày sinh tháng đẻ của mẫu thân phu nhân của hãn, Tĩnh Hòa sư thái hận phu nhân của nam nhân kia sâu sắc, tự nhiên là bỏ sức lực lớn nhất nguyên rửa mẫu thân của phu nhân kia, thuận tiện còn giao cho nam nhân kia một bao thuốc.

Hình bộ thượng thư đem thân phận bối cảnh biểu ca kia, cùng với việc trước khi vào kinh cùng sau khi vào kinh cùng ai tiếp xúc, điều tra nhất thanh nhị sở. Người sau lưng, hoàn toàn không có ra ngoài dự kiến của Hoàng thượng —— đúng là người Đường gia.

Chẳng qua, người Đường gia học khôn, chỉ chính ngay cả mặt mũi cũng không lộ, hết thấy đều là bàng chi ra mặt. Thu mua biểu ca kia, là một người con vợ kế trong bàng chi xuống dốc của Đường gia, mấy ngày hôm trước đi ra ngoài uống rượu, không cẩn thận rơi vào sông đào bảo vệ thành chết đuối.

Đưa độc dược tiến cung, là Đường Uyển Nhi từ tay Thái hậu an bài. Đầu tiên Đường Uyển Nhi lấy cớ tưởng niệm điểm tâm mẫu thân làm, Từ An thái hậu tự nhiên là thực đau lòng phái người ra cung đi. Tiếp theo, độc dược tiến cung, sự tình từ nay về sau liền thuận lợi hơn.

Chuyện phía sau, Hoàng thượng cho ám vệ ra tay điều tra. Sau khi hẩn hoài nghi Đường Uyển Nhi cùng Nhị hoàng tử đi lại thân cận, liền quyết định hảo hảo điều tra hậu cung một phen. Chuyện Đường Uyển Nhi, tự nhiên là điều tra đầu tiên.

Nhu nhu mi tâm, Hoàng thượng có chút khó xử. Việc này là Đường Uyển Nhi chủ đạo, hẩn hoàn toàn không ngoài ý muốn, hẩn chỉ là tương đối không xác định, việc này làm sao mở miệng nói với Thái hậu. Mặc kệ nói như thế nào, đều làm cho Thái hậu khổ sở thương tâm tức giận, đối với thân thể không tốt.

Nhưng là tuyệt đối không thể không nói, trong khoảng thời gian này, Hoàng hậu đối với Thái hậu nghịch đến thuận đi, thập phần cung kính, nhưng Thái hậu đối với Hoàng hậu... Nếu là không cho Thái hậu thấy rõ chân diện mục của Đường Uyển Nhi, chỉ sợ ngày sau Hoàng hậu ngày cũng không dễ dàng.

Hoàng hậu là người cùng mình dặt tay cả đời, tương lai vạn nhất Thái hậu lại bị Đường Uyển Nhi khuyến khích có tâm tư gì với hậu vị, mình chẳng phải là muốn làm trái mẫu hậu? Vậy còn không bằng, thừa dịp hiện tại, đem manh mối đều tiêu diệt.

Đường Uyển Nhi không thể lưu, cho nên việc này nhất định phải nói cho Thái hậu. Nhưng là nói như thế nào, nhất định phải có tính toán. Nói nhẹ, nói không chừng Đường Uyển Nhi còn muốn tiếp tục tạo nghiệp chướng. Nói nặng, lại lo lắng Thái hậu chịu không nổi.

Hoàng thượng suy nghĩ cả đêm cũng không nghĩ được biện pháp dễ làm, mắt thấy muốn vào triều sớm, chỉ có thể trước đem sự tình buông xuống. Đến triều đình, thấy hai huynh đệ Trần gia đứng ở giữa quan văn, Hoàng thượng chần chờ một chút.

Việc này, từ sớm đã từ hậu cung rơi vào tay tiền triều. Nhưng là Trần gia, ngay từ đầu, nửa câu nói cũng chưa nói qua, cũng không có phái người đến hậu cung tìm hiểu. Thần tử chân thành như vậy, chẳng lẽ thật muốn làm cho bọn họ thất vọng đau khổ?

Nghĩ, Hoàng thượng liền làm quyết định trong lòng.

Hạ triều, trực tiếp đi Từ An cung. Hoàng hậu mang theo nhóm phi tần còn ở tại Từ An cung thỉnh an, thấy Hoàng thượng tiến vào, tươi cười trên mặt một đám oanh oanh yến yến cũng có đặc sắc, hoặc là ngọt ngào khả nhân, hoặc là ôn nhu dễ gần, hoặc là kiều mỹ động lòng người, lại hoặc là ngượng ngùng uyển chuyển, tóm lại, nhất định phải triển lãm một mặt tốt đẹp nhất của mình.

Chỉ tiếc, Hoàng thượng nhìn không thấy, Hoàng thượng sai bước đi tới trước mặt Thái hậu, sau khi ngồi xuống, nhíu mày xoa tay: "Hoàng hậu, người mang theo các nàng đều đi ra ngoài trước đi."

Trần Mạn Nhu hành lễ, dẫn người xuất môn. Loáng thoáng nghe thấy Từ An thái hậu hỏi: "Hoàng đế là có chuyện gì muốn nói? Uyển Nhi bị thương như thế nào? Đám lang băm Thái Y viện kia, đến bây giờ đều còn chưa có làm cho Uyển Nhi tốt lên sao?"

Trần Mạn Nhu ngồi xuống phượng liên, cúi hạ màn, lúc này mới lộ ra một cái tươi cười, chỉ sợ lần này Hoàng thượng đến đây, là muốn cùng Thái hậu nói sự kiện lần đó trúng độc vu cổ. Tuy rằng cuối cùng là trúng độc, nhưng quá trình là vu cổ, không thể bởi vì cuối cùng là trúng độc liền lau quét vu cổ ở trung gian.

Quả nhiên, Trần Mạn Nhu trở lại Vĩnh Thọ cung không đến một canh giờ, Từ An cung liền truyền đến tin tức —— Thái hậu té xỉu. Sau đó, thánh chỉ của Hoàng thượng liền truyền ra —— đoạt phân vị chiêu dung của

Đường Uyển Nhi, từ hôm nay ở Thái Cực cung, vĩnh viễn không được đi ra ngoài.

Mặt khác một đạo thánh chỉ trực tiếp đưa đến tiền triều —— Đường gia từ sau khi Trung Dũng bá bị giáng chức, còn có một bộ phận người rất lớn làm quan tại triều, đạo thánh chỉ này của Hoàng thượng chính là đem quan viên liên quan đến Đường gia, đều xử trí một phen. Trừ bỏ chủ mưu phải nghiêm trị, còn lại, còn có chức quan trong người.

Dù sao, đó cũng là nhà ngoại Hoàng thượng, nếu thực toàn bộ đều là bạch thân (tay trắng), trên mặt Hoàng thượng cũng không dễ nhìn.

Tiền triều, Trần Mạn Nhu không quan tâm, nhưng thật ra nàng đối với đạo thánh chỉ ở hậu cung, cảm giác thập phần không biết nói gì, nhốt cả đời cái gì, vẫn là bình thường. Nhưng là sau khi đoạt phân vị chiêu dung, lại ngay cả phân vị cá biệt cũng không có, Hoàng thượng là tính để cho Đường Uyển Nhi làm người bạch thân?

Sau đó nhất giới bạch thân bị nhốt trong cung? Tốt xấu, trong cung cung nữ có chút diện mạo cũng có phẩm chất a. Đánh mặt, thật đúng là bánh trôi cũng sưng thành bánh bao.

HẬU CUNG MƯU SINH KẾ

Tiểu Nhiên Hoa Khai

www.dtv-ebook.com

Chương 227: Mất

Rất nhanh, Trần Mạn Nhu lại phát hiện một nhi đại sự, không thể nói rõ là tốt hay không tốt, nhưng là theo ý nàng, rất thích ý thấy loại chuyện này phát sinh —— sau khi Thái Hậu nương nương bị tức choáng váng, thời điểm tỉnh lại, trúng gió tê liệt.

Ngự y nói, Thái Hậu nương nương cao tuổi, lần này chịu kích thích có chút lớn, hơn nữa lần trước bị độc dược làm hư thân mình, phỏng chừng, là càng có khả năng chịu bó tay. (Ivy: Chúng tôi đã cố gắng hết sức....)

Hoàng thượng lại phản nộ rồi, nhưng Đường gia cũng càng không lưu tình, lúc trước thời điểm đem Đường Uyển Nhi giam cầm, Hoàng thượng còn dặn dò, nói ở trên việc ăn mặc không cần bạc đãi Đường Uyển Nhi. Chờ ngự y vừa đi, Hoàng thượng liền tỏ vẻ, nếu Đường Uyển Nhi là người bạch thân, vậy đãi ngộ giống tam đẳng cung nữ đi.

Trong đó còn mang theo một ít tâm tư có vẻ âm u, dù sao, toàn bộ mọi chuyện đều là Hoàng thượng nói ra, có thể nói, là Hoàng thượng gián tiếp làm cho Từ An thái hậu trúng gió, trong lòng Hoàng thượng vừa giận lại vừa hối hận, một cỗ tử hỏa không nhịn được, cũng chỉ có thể hướng Đường Uyển Nhi mà phát ra.

Trần Mạn Nhu không chút nào thương tiếc Đường Uyển Nhi, nghe mệnh lệnh Hoàng thượng xong, lập tức phái người đem đồ trang trí trong Thái Cực cung, toàn bộ đều thu đi, lấy phân vị hiện tại của Đường Uyển Nhi, cũng không dùng được mấy thứ này.

Mặt khác, còn có một số lượng lớn người lúc trước Từ An thái hậu tận tâm khổ khổ bồi dưỡng, khi Hoàng thượng ra mệnh lệnh, không phải bị thả ra cung, thì là bị đưa đến Thọ An cung, hành vi phạm tội rất nghiêm trọng, tỷ như nói mấy người giúp cho Đường Uyển Nhi đưa độc dược tiến cung, liền trực tiếp trượng tử.

Không riêng gì thu thập nhân thủ của Từ An thái hậu, cung nữ bên người Đường Uyển Nhi toàn bộ thay đổi một lần. Thuận tiện, Hoàng thượng nhìn nhóm phi tử không vừa mắt, ngày đó ở thời điểm Đường Uyển Nhi oan uổng Hoàng hậu, không hề thiếu phi tử đục nước béo cò, muốn sảy hoàng hậu.

Tỷ như nói, Phó phi tính vụ trộm giấu hình nhân vào Vĩnh Thọ cung, Thôi uyển nghi nhân cơ hội nói Hoàng hậu cắt xén phân lệ của nàng, Thường mỹ nhân hiên ngang lăm liết tố giác hiểu rõ âm mưu Phó phi cùng Thôi uyển nghi, không chỉ nộp lên hình nhân mà Phó phi vu cổ, còn lấy phân lệ bản thân cho thấy Hoàng hậu nương nương chưa bao giờ từng cắt xén phân lệ người khác.

Vì thế, Phó phi bị đưa đến Dịch Đình cung, Thôi uyển nghi vừa thăng lên đến không hai năm, lại cùng Thường mỹ nhân thay đổi phân vị.

Trần Mạn Nhu rất cảm thán, năm đó thời điểm tuyển tú, ba người này, là tỷ muội tình thâm cỡ nào. Nhưng là sau đó đã xảy ra nhiều chuyện như vậy, hiện nay, nên lợi dụng thì lợi dụng, nên hãm hại thì hãm hại, nên tố giác thì tố giác, ba người thành người lạ, thậm chí thù sâu như biển, thật đúng là thế sự vô thường.

Về phần Từ An thái hậu bên kia, hiện tại nàng bản thân còn không lo được. Từ An thái hậu ngay cả một câu cũng không nói ra được, chảy nước miếng gì đó vẫn là nhẹ, đại tiểu tiện cũng không có thể tự chế, Từ An thái hậu làm sao rút ra thời gian quan tâm người hại mình?

Không chỉ không quan tâm được, hiện tại Từ An thái hậu uống một ngụm nước, ở trong lòng cũng là phải mừng Đường Uyển Nhi cầu huyết lâm đầu.

Trần Mạn Nhu sắp xếp cho các phi tần thay phiên rất tốt, Đức phi cùng Huệ phi là đầu lĩnh, hơn nữa hai người các nàng, mỗi một tiểu đội bốn người, lần lượt chiếu cố Từ An thái hậu. Các hoàng tử hoàng nữ cũng đến đây biểu thị hiếu tâm, Trần Mạn Nhu ở phương diện này, chưa bao giờ sẽ để người khác bắt lỗi.

Cho dù là Hoàng thượng nghe Trần Mạn Nhu an bài xong, cũng đều là thực tán thưởng, khích lệ Trần Mạn Nhu thật to một phen, lại ban thưởng một đồng lớn đồ vật xuống. Vì thế, Trần Mạn Nhu liền nổi danh hậu cung triều đình.

Ở hậu cung, nàng là Hoàng hậu nương nương một nhà độc đại, không ai còn dám không có mặt cùng Hoàng hậu nương nương đối nghịch. Không nhìn thấy kết cục của Thái Hậu nương nương lúc trước nhìn Hoàng hậu nương nương không vừa mắt sao? Không biết kết cục của biểu muội của Hoàng thượng từ trước đến nay đối nghịch Hoàng hậu nương nương sao? Không nghe nói qua kết cục của Đường gia nhà ngoại của Hoàng thượng sao?

Dám cùng Hoàng hậu nương nương đối nghịch, là không muốn sống nữa đi?

Mà Hoàng thượng, cũng không biết có phải bởi vì Thái Hậu nương nương bệnh nặng hay không, sau đó, cũng rất ít khi đặt chân đến hậu cung. Mà vào hậu cung, mười phần là đi Vĩnh Thọ cung. Hậu cung chúng nhân thật đổ kỵ, chính là, ai cũng không dám nói cái gì.

Dù sao, Để hậu hài hòa, là tượng trưng thiên hạ thanh minh.

Nếu Hoàng thượng sủng ái một phi tử nào đó, vậy còn có thể nói Hoàng thượng hoa mắt ù tai, trầm mê nữ sắc cái gì. Nhưng là Hoàng thượng chỉ sủng ái Hoàng hậu, thì phải là quang minh chính đồ.

Ở trên triều, Hoàng hậu nương nương được Hoàng thượng khen ngợi là người thuần hiếu, sau này trừ phi là Hoàng hậu dẫn người mưu phản, nếu không, đời này đều không có cơ hội xuống đài. Nhân cơ hội này, Trần gia cũng có không ít ưu việt.

Cho tới bây giờ, thế gia từ võ nói chữ, ở mấy đời đầu, luôn luôn chịu một phen khổn khổ, đại bộ phận văn nhân đều có một loại thái độ cổ hủ, xem thường võ quan, thấy bọn họ thô lỗ đều xem như khinh thường. Cho nên, võ tướng gia đi ra quan văn, luôn sẽ đã bị một ít nghi ngờ.

Năm đó Trần Hoài Cẩn cùng Trần Hoài Quyết đều là xuất thân khoa cử, thế nên mới không làm cho đám toan hủ ở trước mặt bọn họ nói huyền thuyên.

Hiện tại lời nói Hoàng hậu thuần hiếu hàng đầu vừa nói ra, Trần gia rốt cuộc không cần lo lắng quan văn bên kia không tiếp thụ nhà mình. Cho dù là võ quan, cũng có thể nuôi dưỡng ra Hoàng hậu nương nương thuần hiếu như vậy, người có thể nói, Trần gia là người lỗ mãng sao? Người có thể nói, Trần gia nửa điểm không hiểu lễ nghi văn hóa sao?

Cứ như vậy, đang nhìn giống như vô cùng náo nhiệt, trên thực tế bầu không khí thật yên lặng, Ung Hòa năm mười chín rất nhanh liền trôi qua, Ung Hòa năm hai mươi nháy mắt cũng trốn đi, bỗng chốc đi ra năm Ung Hòa hai mươi một.

Từ khi Thái Hậu nương nương trúng gió tê liệt, thân thể của nàng lại càng không tốt, kéo dài hai năm như vậy, coi như là các ngự y Thái Y viện y thuật cao siêu, sau khi tiến vào năm Ung Hòa hai mươi một, Thái Hậu

nướng nướng thậm chí ngay cả thời gian thanh tỉnh mỗi ngày đều giảm bớt một nửa.

Trước kia Trần Mạn Nhu ở Từ An cung thị tạt một canh giờ, sau lại biến thành hai canh giờ, đến năm Ung Hòa hai mươi mốt, thậm chí ngay cả địa điểm xử lý cung vụ, đều chuyển đến Từ An cung, dễ dàng chiếu khán Thái Hậu nướng nướng.

Hoàng thượng cũng đến tương đối nhiều, còn gọi vài cái ngự y đóng quân đến thiên điện, một ngày bắt mạch cho Thái hậu mười lần.

Nhưng mặc kệ bọn họ cố gắng như thế nào, ngày chín tháng tư năm Ung Hòa hai mươi mốt, Thái hậu cũng không còn hô hấp. Trần Mạn Nhu đứng ở cuối giường, vừa gạt nước mắt vừa an ủi Hoàng thượng: "Hoàng thượng, Thái Hậu nướng nướng chịu đủ ốm đau nhiều năm như vậy, coi như là..."

"Thái Hậu nướng nướng sinh tiền thương Hoàng thượng nhất, Hoàng thượng cần phải trăm ngàn lần bảo trọng, bằng không, Thái Hậu nướng nướng đi cũng không an tâm." Trần Mạn Nhu lấy khăn tử ở trên mắt xoa xoa, vừa còn muốn nháy mắt ra dấu cho Lập Xuân các nàng, nên chuẩn bị cái gì thì đi chuẩn bị.

Dù sao, bệnh tình của Thái Hậu nướng nướng, lúc trước còn có dự liệu. Hoàng thượng ngay cả tuyển tú lần trước cũng ngừng, nói rõ tâm lý ít nhiều cũng có chút hiểu được. Trần Mạn Nhu lại rõ ràng, cho nên đã sớm nói qua cho Lập Xuân các nàng nên làm như thế nào.

Lập Xuân gật gật đầu, cùng Lập Hạ đi ra, một người đi thông tri các tổng quản trong cung, đem các loại màu sắc tiên diễm xóa sạch, thay toàn bộ màu trắng, một người phải đi thông tri Tứ hoàng tử cùng Ngũ công chúa, thuận tiện còn có các hoàng tử công chúa khác.

Hoàng thượng khóc rống trong chốc lát, ở dưới sự an ủi của Trần Mạn Nhu chậm rãi ngừng tiếng khóc, Thái hậu qua đời, cũng không phải là thời

điểm hấn chỉ lo thương tâm, còn có các loại sự tình chờ hấn phân phó đâu.

Vừa an bài các hòa thượng Pháp Hoa tự tiến cung thực hiện pháp sự, còn muốn phái người đến ngoài cung thông tri thời gian khóc tang. Còn có chuyện Khâm Thiên giám cùng Lễ bộ, sau đó tôn thất cũng phải ra mặt, hấn căn bản không có thời gian để thương tâm.

Qua một ngày, hai vợ chồng đều mệt như là đã chết một lần.

"Nhu nhi, ngày mai cho người đưa một lọ hạc đỉnh hồng đến Thái Cực cung." Tựa vào nhuyễn tháp, sau khi Hoàng thượng trầm mặc thật lâu, bỗng nhiên mở miệng nói, Trần Mạn Nhu kinh ngạc một chút, quay đầu nhìn Hoàng thượng, chỉ thấy Hoàng thượng nhìn chăm chăm bầu trời ngoài cửa phòng.

"Hoàng thượng?" Trần Mạn Nhu đưa tay nhéo nhéo lòng bàn tay Hoàng thượng, mang theo chút nghi vấn, lại mang theo vài phần quan tâm.

Hoàng thượng nở nụ cười một chút: "Mẫu hậu lúc sinh tiền, thích Đường Uyển Nhi như vậy, vậy để cho Đường Uyển Nhi xuống dưới hầu hạ mẫu hậu đi thôi, coi như là chuộc lỗi."

Trần Mạn Nhu mím mím môi, nửa ngày, cũng chỉ gật gật đầu: "Tốt, thiếp đã biết, Đường Uyển Nhi làm chuyện thực xin lỗi Thái Hậu nương nương, hiện tại Thái Hậu nương nương đã qua đời, Đường Uyển Nhi cực kỳ bi thương, thân mình không chống đỡ nổi, đi theo Thái Hậu nương nương."

Đây coi như là tìm cớ, dù sao, chôn cùng gì đó, hiện tại không lưu hành, còn có chút phạm pháp. Nếu Thái hậu vừa mới chết đã đem Đường Uyển Nhi giết chết, truyền ra lời đồn không dễ nghe. Lấy một cái cớ như vậy, còn có thể làm cho Đường gia mang ơn đâu.

Hoàng thượng cũng gật gật đầu: "Như vậy cũng được, ngày mai người Đường gia tiến cung khóc tang, đến lúc đó người cần phải hảo hảo dỗ dỗ bọn họ."

họ một phen."

Hai người thương lượng xong, liền đều tự nghỉ ngơi. Đến ngày hôm sau, Trần Mạn Nhu vừa tỉnh lại, đã nghĩ đến chuyện này, lập tức phân phó người đi chuẩn bị đồ vật, hơn nữa đưa đến Thái Cực cung, chính mắt nhìn Đường Uyển Nhi uống xong.

Không có người có ý kiến với kết quả này, năm đó Đường Uyển Nhi gây ra chuyện, còn chưa vượt qua ba năm, ký ức mọi người hãy còn mới mẻ, vốn năm đó Đường gia nên là cả nhà sao trầm, Hoàng thượng khoan nhân, chỉ đoạt quan lưu đầy, cũng đã là cho Đường gia mặt mũi.

Thậm chí, ngay cả đầu sỏ gây nên cũng lay lắt sống lâu hai năm, hiện tại đền mạng, vốn là nên như vậy.

Thứ hai, Đường Uyển Nhi là cực kỳ bi thương! Chính nàng đối với việc năm đó mưu hại Thái hậu cũng hối hận, chính nàng chịu không nổi đả kích Thái hậu chết đi, cái đó và Hoàng thượng Hoàng hậu có quan hệ gì? Chẳng lẽ Hoàng thượng Hoàng hậu còn có thể làm Diêm Vương một lần, không cho nàng chết sao?

Cho nên, Đường Uyển Nhi chết, một chút bột nước cũng không nổi lên, liền như vậy bình ổn đi xuống.

Tháng tư, thời tiết đã có chút nóng, cho nên Thái Hậu nương nương chỉ quàn bảy ngày, ngay tại ngày lành Khâm Thiên giám tính ra, khẩu quan tài kia bị nâng ra khỏi hoàng cung, thẳng đến hoàng lăng.

Về phần Đường Uyển Nhi, còn không tính quá thâm, ít nhất cũng được một cái quan tài nhỏ. Đương nhiên, nàng là sẽ không được chôn trong hoàng lăng, chỉ được chôn ở một huyệt mộ bên cạnh hoàng lăng, bên đó đều là chỗ mai táng các trung phó của hậu phi của lịch đại đế vương.

Kế tiếp, chính là giữ đạo hiếu. Không cần ba năm, nhưng một năm là phải có. Hơn nữa năm đó lúc Từ Ninh thái hậu chết, là vì không có trung cung, cho nên mới chỉ là giữ đạo hiếu một năm, hiện tại có trung cung, Hoàng thượng cũng không thiếu hoàng tử, thời gian giữ đạo hiếu còn nói không chính xác.

Trần Mạn Nhu cũng mặc kệ cái đó, dù sao, cho dù là ba năm, đến lúc đó Tiểu tử mới mười lăm tuổi, nàng vạn vạn không muốn Tiểu tử đại hôn quá sớm, cho nên hoàn toàn không cần lo lắng. Nhị hoàng tử cũng bất quá là lớn hơn hai tuổi so với Tiểu tử, cũng không cần quan tâm cái này.

May mắn Nhị công chúa năm trước đã được Trần Mạn Nhu gả ra ngoài, tuổi Tam công chúa còn không tính quá lớn, năm nay mới mười ba tuổi, ba năm sau cũng bất quá là mười sáu tuổi, cho nên cũng không nóng nảy. Dù sao, nữ nhi của hoàng đế không lo gả.

Bất quá, mặc kệ Trần Mạn Nhu tính toán như thế nào, hay là không tính toán gì hết, còn phải Hoàng thượng làm chủ mới được.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Phó phi các nàng còn có người nhớ rõ không? Lúc trước thời điểm ba người các nàng tiến cung, vốn chính là muốn viết loại tiết mục tử muội biến kẻ thù, nhưng là, các nàng không phải nhân vật chính, vì thế chậm rãi liên hóa bên cạnh, đến cuối cùng, cũng liên rơi xuống cái kết quả như vậy.

HẬU CUNG MƯU SINH KẾ

Tiểu Nhiên Hoa Khai

www.dtv-ebook.com

Chương 228: Về Kinh

Trần Mạn Nhu không nghĩ tới, Hoàng thượng thật đúng là kiên trì giữ hiếu ba năm, chờ ra hiếu, cũng đã là năm Ung Hòa hai mươi tư.

"Nương nương, Trần đại nãi nãi đệ bài tử." Sáng sớm, Trần Mạn Nhu đã đem Tiểu ngũ xách lại đây hỗ trợ xử lý cung vụ, dù sao tuổi cũng Tiểu ngũ không nhỏ, nên tiếp xúc mấy thứ này. Chính là không đợi Trần Mạn Nhu tiến vào trạng thái, Lập Xuân liền tiến vào nói.

Trần Mạn Nhu sửng sốt một chút, năm kia tổ mẫu nhà mình đã qua đời, bởi vì nàng là nữ nhi đã xuất giá, không cần giữ đạo hiếu thời gian quá dài, nhưng đại tẩu là văn bối, muốn giữ đạo hiếu ba năm, lúc này đã hơn một năm, hoàn toàn chưa tiến cung, cho nên Trần Mạn Nhu vừa nghe được tin tức, mới có thể lắp bắp kinh hãi.

"Nhanh thỉnh đại nãi nãi tiến vào." Trần Mạn Nhu hoàn hồn, vừa phân phó người đi chuẩn bị nước trà điểm tâm, vừa đi ra bên ngoài, bên ngoài thất vừa vận Trần đại nãi nãi đi vào. Trần Đồng thị vẻ mặt tươi cười, thấy Trần Mạn Nhu, vội vàng tiến lên hành lễ.

"Đại tẩu, nhìn bộ dáng người rất cao hứng, nhưng là có chuyện vui gì?" Trần Mạn Nhu nghi hoặc hỏi, Trần Đồng thị liên tục gật đầu: "Đúng là có chuyện vui, cho nên ta mới tiến cung cùng nương nương nói một tiếng."

"Chuyện vui gì?" Trần Mạn Nhu tò mò hơn, Trần Đồng thị cũng không thừa nước đục thả câu, lúc này nói: "Hôm qua tướng công vừa nhận được thư của công công cùng bà bà, công công bà bà nói, bọn họ còn có năm ngày nữa thì sẽ đến kinh thành."

"Cái gì?" Trần Mạn Nhu nháy mắt mê muội, vừa mừng vừa sợ, nhất thời cũng không biết nên phản ứng như thế nào, lúc trước nàng nghe Hoàng thượng nói qua, phải triệu cha nàng hồi kinh, nhưng là nàng nghĩ, đại khái cũng phải tới mùa đông.

Không nghĩ tới, tin tức tốt đến nhanh như vậy.

Nghĩ đến gần mười năm chưa thấy qua mặt cha mẹ, đôi mắt Trần Mạn Nhu nháy mắt đỏ lên, túm tay Trần Đồng thị lại hỏi: "Đại tẩu nói thật? Thật là năm ngày sau đến kinh thành? Thân thể cha mẹ như thế nào? Trong nhà an bài như thế nào?"

Trần Đồng thị an ủi vỗ vỗ tay Trần Mạn Nhu, gật đầu nói: "Nương nương yên tâm, hôm qua tướng công vừa nhận được thư liền tính tiến cung đưa tin tức cho nương nương, chính là lúc ấy sắc trời đã trễ, nghĩ cửa cung cũng lạc thực, thế nên mới không có tới, sáng sớm hôm nay, lại sớm thúc giục ta, làm cho ta tiến cung nói cho nương nương tin tức tốt này."

Nói xong, Trần Đồng thị từ cổ tay áo lấy ra một phong thư đưa cho Trần Mạn Nhu: "Đây là thư của cha mẹ, nương nương nhìn xem trước."

Trần Mạn Nhu cũng không kịp hỏi cái khác, trực tiếp mở phong thư ra, túm tờ giấy viết thư bên trong ra bắt đầu xem. Chữ viết phía trên rất quen thuộc, giọng điệu nói chuyện cũng rất quen thuộc, nhìn nhìn, Trần Mạn Nhu liền nhận không được bắt đầu rơi lệ.

Cho dù là mười năm không gặp mặt, trong lòng cha mẹ, rất là thực nhớ thương mình.

Năm kia tổ mẫu mất, tuy rằng cha mẹ cũng trở về, nhưng là trong cung phải giữ đạo hiếu, nhà mình trên người cũng để tang, vẫn là quần áo tang, tự nhiên là không thể vào cung. Rồi sau đó, sự tình biên cương còn cần phụ thân chưởng quân, Hoàng thượng liền trực tiếp đoạt tình.

Một tháng để tang vừa qua khỏi, cha mẹ liền một lần nữa khởi hành trở lại biên cương.

"Đại tẩu, trong nhà đã an bài tốt?" Xem thư xong, Trần Mạn Nhu cũng không tính đem thư trả trở về, Trần Đồng thị cũng không muốn, trong đó có một nửa nội dung là hỏi tình huống mình em gái của chồng, cho nên Trần Đồng thị cũng hiểu được, thư này, ước chừng muốn để cho em gái của chồng xem.

"Năm trước tổ phụ đã chuyển đến Phúc Thọ đường ở, chính viện liền trống không, lúc trước ta vừa cho người thu thập, gia cụ dụng cụ bên trong cũng không thiếu, chờ công công bà bà trở về, là có thể trực tiếp vào ở, mặt khác, bên người bà bà mang theo hai ma ma tám nha hoàn, ta lại an bài bốn, còn có bên người công công, ta thêm hai gã sai vặt, công công nói, hẳn còn mang theo vài thương binh, mặt khác ta mua vài cái sân, tuy nói đều là nhị tiến, nhưng cũng cũng đủ an bài, dù sao, đây đều là thân binh bảo hộ công công, chúng ta không thể bạc đãi."

Trần Đồng thị cũng không giấu diếm, đem an bài của mình tỉ mỉ nói ra, Trần Mạn Nhu gật gật đầu, cuối cùng nói: "Đại tẩu an bài rất tốt, chính là cha mẹ cũng muốn giữ đạo hiếu, trang trí trong phòng đại tẩu cần để bụng một chút, còn phải khuyên giải cha mẹ nhiều hơn một phen, cũng không thể để cho bọn họ quá thương tâm. Ta nhớ rõ cái bình phong thêu hai mặt của tổ mẫu, là luôn luôn đặt tại đại đường đúng không?"

"Đã đổi rồi, đó dù sao cũng là vật âu yếm của tổ mẫu, tổ phụ cho chuyển đến Phúc Thọ đường." Trần Đồng thị vội vàng nói, Trần Mạn Nhu gật gật đầu: "Bản cung nơi này có một bộ bình phong, là ta cùng Tiểu ngũ tự tay thêu, quay đầu đại tẩu liền mang về đi."

Trần Đồng thị hơi có chút chần chờ, Trần Mạn Nhu cười nói: "Đại tẩu không cần lo lắng, đây là một mảnh hiếu tâm của ta là nữ nhi, cùng với Tiểu ngũ là ngoại tôn nữ, đều không phải là là ban thưởng."

Lúc này Trần Đồng thị mới tạ ơn, Trần Mạn Nhu lại hỏi vài câu, hai người nói không sai biệt lắm một canh giờ, mới xem như đã xong.

"Mẫu hậu, vừa rồi đại cữu mẫu tới làm gì?" Trần Đồng thị mới vừa đi, Tiểu ngũ liền vào, cười hì hì hỏi, hiện tại Tiểu ngũ đã trưởng thành, gương mặt cũng mở ra, trái lại có bảy tám phần sáng khoái giống Trần Mạn Nhu năm đó, không tính là đặc biệt xinh đẹp, lại thập phần thanh tú bắt mắt. Hơn nữa nhiều năm như vậy, Trần Mạn Nhu bắt nàng đọc sách đánh đàn chơi cờ, hơi có vài phần có bộ dáng thi thư ca phú, thời điểm không nói lời nào, thì là một tài nữ xinh đẹp.

Bất quá, vừa nói chuyện cùng người quen thuộc, liền để lộ nội tình, hơi có vài phần thích làm nũng.

Hoàng thượng còn có chút sủng ái, nói cái gì cùng Trần Mạn Nhu năm đó vừa mới tiến cung đặc biệt giống, kém chút không sủng ra một công chúa ác bá.

"Đại cữu mẫu người nói, ngoại tổ phụ cùng ngoại tổ mẫu người đã trở lại, còn có năm ngày thì đến kinh thành." Tâm tình Trần Mạn Nhu rất tốt, cũng sẽ không so đo tư thế Tiểu ngũ vào nhà không đúng, chỉ đem nàng kéo lại bên người, cười hỏi: "Tiểu ngũ còn nhớ rõ bộ dáng ngoại tổ phụ cùng ngoại tổ mẫu sao?"

Tiểu ngũ có chút ngượng ngùng lắc đầu, Trần Mạn Nhu điểm điểm cái mũi nàng: "Ngoại tổ phụ người, là một tướng quân phi thường lợi hại, thương pháp của hắn xuất chúng, năm đó trong quân có trận đấu, ngoại tổ phụ người còn từng đoạt hạng nhất đâu. Còn ngoại tổ mẫu người, lại là một người ôn hòa nhất, cười rộ lên liền đặc biệt dễ nhìn, tính tình rất tốt, cả đời lo lắng không phải trượng phu thì là nữ nhi..."

Trần Mạn Nhu chậm rãi nói, Tiểu ngũ lắng lắng nghe, Hoàng thượng vào cửa, liền nhìn thấy hai mẹ con cười ha ha, Tiểu ngũ còn ở một bên hỏi:

"Mẫu hậu, thật sự? Đại cữu còn như vậy..."

Muốn nói ngốc, nhưng là không dám nói ra, Trần Mạn Nhu chỉ cười gật đầu: "Lúc ấy đại cữu người bảy tám tuổi, chính là một con tiểu mọt sách, sau đó vì vậy, hắn mới biết được, chỉ đọc sách là không được."

"Đang nói chuyện gì cao hứng?" Hoàng thượng ngồi ở bên người Trần Mạn Nhu, hiện tại Trần Mạn Nhu cũng đã thích ứng hành vi Hoàng thượng không cho người thông báo liên tục tiếp vào cửa, cũng lười đứng dậy hành lễ, chỉ cười trả lời: "Đang nói chuyện đại ca ngày bé làm qua chuyện ngu xuẩn. Đúng rồi, Tiểu tứ đâu? Hôm nay không phải hắn muốn tới thôn trang khảo sát sao? Nhưng đừng để mệt."

"Người vừa nhìn thấy ta, liền chỉ nhớ rõ hỏi Tiểu tứ." Hoàng thượng vui đùa giống như ghen tị: "Cũng không hỏi xem ta hôm nay có mệt hay không. Ta cũng đến thôn trang khảo sát."

Đầu năm Tiểu tứ bắt đầu vào triều, bắt quá, rốt cuộc là tuổi nhỏ chút, Hoàng thượng vẫn chưa cho hắn xử lý sự tình, chỉ để cho hắn ngày thường đi theo học tập. Lúc này đúng là loại sớm đạo mùa, sáng sớm Hoàng thượng đã nói muốn đi qua xem, sau đó đem Tiểu tứ cũng mang qua.

Lúc này Hoàng thượng đã trở lại, tại sao không thấy Tiểu tứ?

Tuy rằng Trần Mạn Nhu nghi hoặc, nhưng cũng vội vàng trấn an Hoàng thượng: "Không phải thiếp này thấy Hoàng thượng, thế nên mới không có hỏi sao? Được rồi, hiện tại thiếp hỏi một chút, Hoàng thượng hôm nay có mệt hay không? Đồ ăn sáng ăn như thế nào? Ngộ thiện muốn dùng cái gì? Ở thôn trang có bị thương hay không?"

Hoàng thượng thối phù một tiếng bật cười: "Đi thôn trang làm sao sẽ bị thương? Huống chi, thôn trang cái khác không có, thức ăn nhưng là rất nhiều, người cũng không cần lo lắng cho ta sẽ bị đói. Tối phần Tiểu tứ, đến

buổi chiều mới có thể trở về, trăm phân phó hần ở nơi đó đi theo lão nông học gieo hạt giống."

Hiện tại Trần Mạn Nhu đã phân chia, bình thường Hoàng thượng ở trước mặt nàng, đều là tự xưng ta, thời điểm muốn nói quốc sự hoặc là sự tình trọng đại, mới nói trăm. Lần này nói, thì phải là, quyết định Tiểu tứ ở thôn trang học nghề nông, không phải Trần Mạn Nhu có thể quyết định.

Trần Mạn Nhu thức thức thời, dù sao Tiểu tứ học thêm một số thứ, ngày hần còn bé mình còn dạy hần các loại đồ ăn đâu. Phải làm hoàng đế tốt, phải biết gieo hạt.

"Hoàng thượng, ngọc thiện muốn dùng cái gì? Lúc này ta vừa vận phân phó người chuẩn bị." Hoàng thượng cũng không dùng tôn xưng, Trần Mạn Nhu cũng liền tự tại hơn, Hoàng thượng nghĩ sơ trong chốc lát, chọn mấy món đồ ăn: "Đúng rồi, chuyện Trần tướng quân cùng Trần phu nhân vào kinh, người đã biết đi?"

Trần Mạn Nhu cười gật gật đầu: "Uh, vừa rồi đại tẩu ta tiến cung nói chuyện này."

"Vậy người cũng biết, Trần tướng quân dâng tấu chương trí sĩ (nghĩ hưu)?" Hoàng thượng dừng một chút hỏi, hôm nay lần thứ hai Trần Mạn Nhu bị dọa: "Tấu chương trí sĩ?"

"Uh, Trần tướng quân nói, mấy năm trước hần tác chiến, thân thể nhiều chỗ bị thương, hiện tại tinh lực chống đỡ hết nổi, đã không thể đảm nhiệm chức vị hiện tại, tuổi lại lớn, muốn ở nhà phụng dưỡng cha già, giáo dưỡng con cháu."

Hoàng thượng chậm rãi nói, nhìn kỹ sắc mặt Trần Mạn Nhu. Trần Mạn Nhu kinh ngạc một chút, lập tức liền hoãn thần, đưa một ly trà cho Hoàng thượng, cười nói: "Hoàng thượng, thiếp có lời không nên nói, ngài đừng trách tội thiếp."

"Người nói đi." Hoàng thượng tiếp ly trà, gật gật đầu. Trần Mạn Nhu thở dài: "Thiếp nghĩ, Hoàng thượng có thể chuẩn tấu chương này thì tốt rồi, cha mẹ thiếp, quả thật tuổi đã lớn, phụ thân làm tướng quân, mấy năm nay cũng quả thật là bị thương không ít."

"Còn nhớ rõ năm đó, vài năm mà người Khiết Đan tàn rở nhất, phụ thân liên tục mấy tháng không trở về phủ, đó là chuyện thường có, ngẫu nhiên trở về một lần, cũng đều là trên người mang thương tích. Nường thường thường nửa đêm ôm hôn giáp của phụ thân khóc."

Trần Mạn Nhu vừa nhớ lại, vừa chậm rãi nói: "Hiện tại bọn họ lớn tuổi, ta chỉ nguyện bọn họ có thể hưởng phúc thêm vài năm. Huống hồ, hiện nay, biên cương yên ổn, quốc nội thái bình, nếu phụ thân không trí sĩ, cũng chỉ là ngồi không ăn bám."

Thấy sắc mặt Hoàng thượng có chút khó coi, Trần Mạn Nhu vội vàng nói thêm: "Phụ thân cho dù là trí sĩ, cũng không phải không thể xuất lực vì Hoàng thượng a. Tổ phụ lão nhân gia đã lớn tuổi, quân giáo nơi đó, tổ phụ thực không yên lòng, nếu phụ thân ngẫu nhiên nhìn hai lần, tổ phụ lão nhân gia cũng là có thể yên tâm."

Hoàng thượng cũng không nói chuyện, Trần Mạn Nhu nhìn Hoàng thượng vẫn chưa tức giận, trong lòng có vài phần nắm chắc. Trên thực tế, lão cha nhà mình thật đúng là không thể không trí sĩ, biên cương an định, quốc nội thái bình đã thuyết minh, quốc gia không cần nhiều tướng quân.

Mà đệ tử quân giáo đi ra, không hề thiếu người có năng lực, Hoàng thượng đưa bọn họ đề bạt lên, bọn họ nguyện trung thành cũng chỉ là Hoàng thượng, giang sơn có nhân tài, hiện tại Hoàng thượng không thiếu khuyết người trung tâm có khả năng.

Đừng nói lão cha nhà mình lớn tuổi, thân mình cũng không tốt, lại có nàng một khuê nữ làm hoàng hậu ở đây, lại chiếm lấy binh quyền, thực làm

cho người ta lo lắng. Nhất là, Tiểu tứ cũng không còn nhỏ tuổi.

Trần Mạn Nhu lại không biết, nàng bên này muốn lui, Hoàng thượng bên kia, lại có bản khoản khác. Hẳn là thực vừa ý Tiểu tứ làm người thừa kế, Tiểu tứ là đích tử, thân phận tuyệt đối có thể. Hơn nữa Tiểu tứ thông minh nhân thiện, thực có tài cán. Trong khoảng thời gian này đi theo bên người mình học tập, cơ hồ là một chút liên thông, thời gian sau, tất nhiên là một minh thiện nhân quân.

Tính tình ôn nhuận, đối với cha mẹ hiếu kính, đối đãi huynh đệ khoan dung trước sau như một, đối đãi tỷ muội cho tới bây giờ đều là ôn ngôn nhuyễn ngữ.

Cho dù là Đại công chúa không phải nhất mẩu đồng bào, hẳn cũng có thể giúp đỡ hết giận.

Mấy năm trước, sau chuyện Thái hậu bị hạ độc phát sinh, Tà gia bỗng nhiên nháo lên ở riêng. Lúc ấy Tiểu tứ liền cùng Nhị hoàng tử Tam hoàng tử, dẫn Ngũ hoàng tử, vài người kém chút đem Tà gia đỡ bỏ.

Một người thừa kế tốt như vậy, nếu không có nhà ngoại duy trì, con đường ngày sau có vài phần khó đi. Dù sao, bên trong vài vị hoàng tử, trừ bỏ Nhị hoàng tử không có nhà ngoại, còn lại vài người, đều có nhà ngoại. Tương lai những đứa nhỏ đó đều được phong vương, nhà ngoại bọn họ, cũng nhất định sẽ nước lên thì thuyền lên theo.

Nhưng nếu lưu trữ Trần gia, lại chỉ sợ tương lai Trần gia kiêu ngạo, lấy tâm tính đứa nhỏ Tiểu tứ này, nhất định là khó có thể ra tay với Trần gia. Hoặc là nói, cho dù là ra tay, cũng sẽ không đem Trần gia chèn ép quá lợi hại.

Đến lúc đó, Trần gia trở thành hòn đá chặn đường Tiểu tứ. Hoặc là, Tiểu tứ bị liên lụy, ngày sau trên sách sử lưu lại vết nhơ. Hoặc là, hậu bối Trần

gia càn rỡ lên, cuối cùng bị nhốt tận gốc. Vì Nhu nhi, Trần gia cũng không thể hoàn toàn tiêu diệt.

Cho nên, vì Nhu nhi, Trần gia, lúc này cũng phải tạm thời ấn núp xuống mới được. Hậu tộc, luôn luôn là không thể quá mức lớn mạnh. Ngầm lại nhà mẹ đẻ Từ Ninh, còn nghĩ đến Đường gia, Hoàng thượng sâu sắc cảm thấy, phê chuẩn tấu chương của Trần tướng quân mới tốt.

Hoàng thượng ở trong này ngấm lại Trần Mạn Nhu, ngấm lại Tiểu tứ, thật sự khó xử.

HẬU CUNG MƯU SINH KẾ

Tiểu Nhiên Hoa Khai

www.dtv-ebook.com

Chương 229: Lập Trữ

Hoàng thượng cố gắng suy nghĩ một tháng, trong lúc này, Trần Khải Hoa Trần tướng quân, lại dâng tấu chương ba lần, đều là yêu cầu trí sĩ. Thậm chí, còn thỉnh ngự y qua phủ, cuối cùng đem mạch tượng của mình đưa đến trên bàn Hoàng thượng.

Căn cứ ngự y miêu tả, thân thể Trần Khải Hoa Trần tướng quân, quả thật không được tốt lắm. Tuy rằng không có ngoại thương, nhưng là bệnh không tiện nói ra không ít. Muốn lại xuất chinh, hoặc là đến biên cương, là có chút quá khả năng.

Sau khi Hoàng thượng hít hai ngậm khí, rốt cục ra quyết định, đầu tiên là phong tước. Trần Mạn Nhu là hoàng hậu, hoàng hậu này còn sinh hai đích tử một đích nữ, lẽ ra là đã sớm có thể ân thôi người nhà, chính là mấy năm nay Trần tướng quân luôn luôn ở tại biên cương, Hoàng thượng cũng không thể ngồi nhìn quyền lực Trần tướng quân quá lớn, cho nên vẫn cũng không nói qua chuyện này.

Hiện tại, coi như là một cơ hội.

Vì thế, thánh chỉ rất nhanh đã đi xuống. Đầu tiên là phê chuẩn tấu chương muốn trí sĩ của Trần Khải Hoa Trần tướng quân, sau đó, lại niệm Trần tướng quân càng vất vả công lao càng lớn, sắc phong làm một bá (tước). Vốn, Trần tướng quân lấy công lao bản thân, nhất đẳng bá (tước) cũng không xem như quá cao.

Chính là, Hoàng thượng vì Tiểu tử mà lưu lại không gian ban thưởng, tương lai Trần gia cũng tận tâm phụ tá Tiểu tử.

Phong tước Trần gia chỉ là bước đầu tiên, Hoàng thượng rất nhanh bắt đầu bắt tay vào làm chuyện thứ hai. Mà chờ Trần Mạn Nhu thật vất vả đem tâm thần từ trên người mọi người Trần phủ tóm trở về, liền lập tức bị dấu vết để lại mình dọa mê muội.

Khâm Thiên giám đang suy tính ngày lành, Lễ bộ đang chuẩn bị một diễn lễ, Nội Vụ phủ đang chuẩn bị tùy cơ ứng biến.

Mấy tin tức này thoát nhìn đều thực bình thường, dù sao, vạn thọ tiết sắp đến, đây là vạn thọ tiết thứ nhất sau khi Hoàng thượng ra hiệu, muốn long trọng một chút cũng không có gì. Chính là, vạn thọ tiết còn cần Khâm Thiên giám suy tính ngày lành sao?

Hơn nữa Lễ bộ chuẩn bị diễn lễ hình như còn muốn liên quan đến Thái Miếu, vạn thọ tiết Hoàng thượng sẽ đi bái Thái Miếu sao? Bao nhiêu năm đều không có ví dụ như vậy, năm nay như vậy thật sự là bình thường sao? Còn có Nội Vụ phủ chuẩn bị y phục, nghe nói là tứ trảo kim long.

Thiên hạ ai chẳng biết, trên long bào Hoàng thượng thêu kim long đều là ngũ trảo. Trên y phục thân vương thêu rồng đều là tam trảo, quận vương đều là hai trảo, xuống chút nữa sẽ không có móng vuốt, không, xuống chút nữa sẽ có thể thêu rồng.

Ngay cả các hoàng tử, trước khi chưa có phong tước, cũng chỉ có thể mặc y phục tam trảo long.

Tứ trảo, rõ ràng là dưới Hoàng thượng, trên thân vương a. Vị trí này, vẫn là nhi tử của Hoàng thượng dùng, vẫn là màu vàng nhạt, chỉ so với màu sắc y phục của Hoàng thượng nhạt hơn một chút, còn cần hỏi là người có thân phận nào mặc sao?

"Tiểu tử, việc này, người biết bao nhiêu?" Trần Mạn Nhu hoá tốc gọi Tiểu tử tới, nếu là y phục này là chuẩn bị cho Tiểu tử, nàng cũng nói không

chính xác trong lòng là có tư vị gì. Cao hứng là có, nhưng là sợ hãi cũng là có.

Cao hứng là vì Tiểu tứ đã mười lăm tuổi, nếu có thể được sắc phong thành thái tử, ngày sau địa vị tất nhiên là muốn củng cố hơn. Nói nguyên rủa, cho dù một ngày kia Hoàng thượng tao ngộ bất trắc, Tiểu tứ cũng có thể nắm chắc chín phần kế vị. Nhưng là, hiện tại thân thể Hoàng thượng thoát nhìn vẫn thực khỏe mạnh. Nếu là...

"Mẫu hậu, ta cũng vừa mới biết được." Tiểu tứ cười khổ một chút, lau mặt một phen ở bên người Trần Mạn Nhu ngồi xuống: "Lúc trước, phụ hoàng phái người vội tới nói con tùy cơ ứng biến, con còn tưởng rằng, là chuyện lần trước con làm tốt, phụ hoàng thưởng cho con."

Trong lòng Trần Mạn Nhu đầu tiên là định rồi định, dựa theo lí do thoái thác của Tiểu tứ, mười có tám ~ chín, người được chọn trong cảm nhận của Hoàng thượng là Tiểu tứ. Hồi tưởng các loại thái độ của Hoàng thượng đối với Tiểu tứ lúc trước, Trần Mạn Nhu cảm thấy khả năng rất cao.

"Người nắm chắc được bao nhiêu phần?" Trái lo phải nghĩ cân nhắc nửa ngày, Trần Mạn Nhu lại nghiêng đầu hỏi, Tiểu tứ cười cười: "Nếu là chuyện sắc phong thái tử, con có mười phần nắm chắc, nếu là chuyện ngày sau, có mẫu hậu ở một bên đề điểm, con cảm thấy, chín phần nắm chắc vẫn phải có."

Trần Mạn Nhu nháy mắt cảm thấy, lá gan trên người vừa nặng. Nhưng là, nghe xong Tiểu tứ, sợ hãi lúc trước, thế nhưng bị tách ra không ít. Trước kia, mình luôn lo lắng thân thể Hoàng thượng rất tốt, sống thời gian quá dài, chỉ sợ tương lai Tiểu tứ sẽ biến thành Dận Nhưng thứ hai.

Nhưng là, lúc này đột nhiên nhớ tới, kỳ thật, Tiểu tứ cùng Dận Nhưng là hoàn toàn không giống nhau.

Dận Nhưng không có mẫu hậu, Tiểu tứ có nàng một mẫu hậu. Dận Nhưng từ nhỏ bị Khang Hi nuông chiều lớn lên, hoàn toàn không thấy rõ khác biệt giữa quân cùng phụ. Đầu tiên là dưỡng thành tính tình kiêu căng ương ngạnh, lại vẫn nghĩ rằng Khang Hi sẽ vĩnh viễn sủng ái hẳn.

Mà Tiểu tứ cũng là ở dưới đề điểm của mình, thực rõ ràng ‘Hoàng phụ’ cùng ‘phụ hoàng’ khác nhau. Lại trải qua hắc ám hậu cung, thực hiểu được Hoàng thượng cũng không phải là chỉ có một mình hắc là con trai. Rất rõ ràng ưu thế cùng hoàn cảnh xấu của mình.

Nói căn bản, Tiểu tứ cùng Dận Nhưng chính là hoàn toàn không giống nhau.

Trần Mạn Nhu càng nghĩ, càng cảm thấy nếu Tiểu tứ thực được sắc phong thái tử, vậy tình thế đã biến biên, hay là rất lợi. Gần đây hậu cung đã không có đối thủ, vị trí quý phi không có người, vị trí tứ phi còn trống hai cái, hai cái còn lại đều không có hoàng tử.

Nhị phẩm trở xuống, cố gắng như thế nào, cũng không dễ dàng đi đến vị trí hoàng hậu này. Như vậy, lo lắng duy nhất, chính là hai hoàng tử xếp hạng trước Tiểu tứ —— Nhị hoàng tử Phong Hoảng Húc cùng Tam hoàng tử Phong Hoảng Hạo.

Mình là một nữ nhân hậu cung, sẽ ra tay với hoàng tử đã ra cung kiến phủ, thực có chút quá khó khăn. Huống hồ, hai người này là con ruột Hoàng thượng, nếu là Hoàng thượng tự mình đánh chửi, vậy không cần lo lắng.

Nếu là Hoàng thượng biết người bên ngoài bắt nạt, cho dù Hoàng thượng không đau lòng, cũng sẽ phần nộ.

Cho nên, mình cùng Trần gia không thể ra tay với hai vị này, không chỉ không thể ra tay, còn phải tôn kính mới được. Vì thế lúc này Tiểu tứ thành thái tử, ước chừng Hoàng thượng là ra tay trấn áp Nhị hoàng tử cùng Tam

hoàng tử một chút đi, nếu hãn không muốn nhìn cục diện các con mình tàn sát nhau.

Cho dù là Hoàng thượng không ra tay, hãn luôn sẽ giúp Tiểu tử lập uy thế. Muốn đi lên ngôi vị hoàng đế, chỉ lo cùng các huynh đệ tranh đấu là không được, trọng yếu nhất là bắt lấy tâm Hoàng thượng, sau đó làm cho Hoàng thượng cam tâm tình nguyện đem ngôi vị hoàng đế cho người, như vậy, tương lai ngôi vị hoàng đế mới có thể ngồi càng ổn định.

Huống chi, chỉ cần mình còn sống, chẳng lẽ còn có thể nhìn Tiểu tử bị Hoàng thượng phế bỏ?

Nghĩ càng nhiều, Trần Mạn Nhu cũng lại càng kiên định. Đi đến bước này, cũng không thể đi nói với Hoàng thượng, không cần sắc phong Tiểu tử làm thái tử?

Định ra chủ ý, Trần Mạn Nhu làm việc liền càng thêm trầm ổn. Nàng không chỉ có làm cho trong cung không truyền nổi lời đồn đãi, lại cho người đến Trần gia truyền tin, bên ngoài giống nhau không thể nói đến chuyện sắc phong thái tử, Trần gia nhất định phải điệu thấp điệu thấp lại điệu thấp.

Thậm chí, nếu là cần thiết, cho dù là thân thích, cũng không cần đi lại quá thường xuyên. Cũng may mắn, chuyện Hoàng thượng phái ngự y tới cửa, tất cả mọi người là xem ở trong mắt, Trần gia nói là thân mình Trần cha không tốt muốn tĩnh dưỡng, trên cơ bản cũng có thể đem mọi người đều chặn ở ngoài cửa.

Từng ngày từng ngày đi qua, trong nháy mắt, đến vạn thọ tiết.

Trước vạn thọ tiết một ngày, Hoàng thượng lâm triều xong, thừa dịp văn võ bá quan còn chưa đi, thực sung sướng tuyên bố nói: "Trẫm cũng lớn tuổi, cũng nên lo lắng chuyện lập trữ. Trong chúng hoàng tử, chỉ có Tử hoàng tử Phong Hoảng Tuyên, nhân phẩm tướng mạo giống như trẫm, lại là

đích tử trung cung, tuần tú chăm học, đỉnh tài năng bị. Sự ** cung, sự cha mẹ hiếu, sự tay chân thân. Rất có phong phạm nữ phụ, trầm chi tịch ảnh, cho nên trầm sắc phong Tứ hoàng tử Phong Hoảng Tuyên làm thái tử, các khanh nghĩ như thế nào?" (Ivy: Không hiểu đang nói cái gì???????)

"Hoàng thượng, vạn vạn không thể, hiện nay thân mình Hoàng thượng khoẻ mạnh, không cần sắc lập thái tử quá sớm." Lúc này có người đứng ra nói, Hoàng thượng mắt lạnh nhìn, từ phía sau lại có mấy người đi ra đồng ý ngôn luận của người nọ.

Đứng đầu bên trái, là Nhị hoàng tử Phong Hoảng Húc, phía sau hẳn là Tam hoàng tử Phong Hoảng Hạo. Hoàng thượng nhìn hai người bọn họ hướng triều thần quỳ phía dưới nháy mắt, trong lòng lạnh xuống, hừ một tiếng nói: "Ý trẫm đã quyết, các khanh gia chuẩn bị đi, điển lễ sắc phong là ngày mai, Khâm Thiên giám đã tính ngày rất tốt, ngày mai trẫm sẽ tế cáo thiên địa, sắc phong thái tử."

Nói xong, phất tay áo rời đi.

Triều đình làm ầm ĩ trong chốc lát, mọi người cũng đều tự tản ra. Dù sao, lúc trước Lễ bộ cùng Nội Vụ phủ cũng không có che lấp tin tức, cho nên đối với chuyện sắc phong thái tử, mọi trong lòng người cũng biết rõ ràng.

Chính là, lúc ấy không thể xác định là muốn sắc phong ai làm thái tử. Nhị hoàng tử cùng Tam hoàng tử đều tự tìm người làm chút sự tình, trong lòng Hoàng thượng cũng rất rõ ràng, tự nhiên là muốn áp chế, hẳn sẽ không để cho điển lễ sắc phong xuất hiện trạng huống đột phát gì.

Cho nên, cho dù là lúc này Nhị hoàng tử cùng Tam hoàng tử liên thủ mọi người, cũng ngăn cản không sự tình phát triển.

Ung Hòa năm hai mươi ba ngày hai mươi tám tháng mười, điển lễ sắc phong thái tử, chính thức bắt đầu.

Trần Mạn Nhu ở hậu sau cung lo lắng chờ, vẫn đợi cho nhanh tới thời điểm giữa trưa, Hoàng thượng cùng Tiểu tứ mới xem như trở về. Hoàng thượng mặc một thân long bào màu vàng sáng đi ở phía trước, phía sau Tiểu tứ mặc một thân thái tử phục màu vàng nhạt.

"Hoàng thượng, Tiểu tứ, có mệt hay không?" Trần Mạn Nhu cũng không quên chủ yếu và thứ yếu, hiện tại Tiểu tứ được sắc phong làm thái tử, nàng càng cần nên thận, thế giới này, cũng không phải là không có thái tử bị phế bỏ, cũng không phải không có thái tử mặc danh kỳ diệu chết đi.

Hoàng thượng đối với thái độ của Trần Mạn Nhu cũng thực vừa lòng, cười kéo tay Trần Mạn Nhu vào nhà: "Nhu nhi nhưng là sốt ruột chờ? Ta không phiền lụy, chính là Tiểu tứ ngày sau sẽ vất vả, Nhu nhi cũng không nên luyến tiếc."

"Hoàng thượng, xem ngài nói, ngài đối với Tiểu tứ càng nghiêm khắc, lại càng là vì tốt cho hắn, ta có thể ngay cả cái này cũng không rõ sao?" Trần Mạn Nhu sáng giọng, quay đầu nhìn Tiểu tứ, trong mắt tràn đầy ý cười: "Tiểu tứ, ngày sau cần phải hảo hảo đi theo người phụ hoàng học tập."

Tiểu tứ vội vàng hành lễ: "Mẫu hậu yên tâm đi, con khẳng định không phụ phụ hoàng dạy dỗ."

Tiểu ngũ lôi kéo Tiểu bát đứng ở một bên, lúc này cũng lại đây chiều lòng: "Hiện tại Tứ ca là thái tử, về sau ta có nên kêu tứ ca là thái tử ca ca hay không?"

Mặt Tiểu tứ đỏ lên, dùng sức nhu nhu đầu Tiểu ngũ: "Vẫn là giống dĩ vãng thì tốt rồi, mặc kệ thế nào, ta vĩnh viễn đều là tứ ca của các người, kêu tứ ca mới có vẻ thân thiết chút." Nói xong, nghiêm mặt, nhìn Tiểu bát: "Tiểu bát, hôm nay làm xong công khóa?"

Nguyên bản Tiểu bát cười hì hì quần quít lấy Tiểu tứ muốn lễ gặp mặt, lúc này vừa nghe Tiểu tứ hỏi, nháy mắt mặt đau khổ: "Tứ ca, hôm nay là

ngày vui, chúng ta không thể không nói công khóa sao?"

Tiểu tứ thực nghiêm túc lắc đầu: "Không thể."

Vì thế sắc mặt Tiểu bát càng khỗ, đem Hoàng thượng cùng Trần Mạn Nhu ở bên cạnh chọc cười ha ha. Tiểu tứ đối mặt với đệ muội vẫn là trước sau như một, vẫn chưa có kiêu ngạo cao cao tại thượng, loại hiền hoà này, lại làm cho Hoàng thượng vừa lòng.

Mà Trần Mạn Nhu, nhìn con trai mặc một thân vàng nhạt, đứng ở bên người hoàng thượng càng ra có vẻ cao ngất anh tuấn, trong lòng cũng bắt đầu tính toán. Hiện tại Tiểu tứ mười lăm tuổi, mắt thấy khoảng cách trưởng thành cũng không còn mấy ngày, mình có nên bắt đầu xem tướng con dâu cho Tiểu tứ hay không?

"Nhu nhi suy nghĩ cái gì?" Hoàng thượng nhìn Trần Mạn Nhu ở gần người, nhin không được hỏi một câu, Trần Mạn Nhu căn bản không hoàn hồn, chỉ ngốc lăng lăng nói: "Suy nghĩ nữ nhi nhà ai có thể xứng đôi với con trai anh tuấn tiêu sái, ngọc thụ lâm phong, mạo so với Phan An, tài so với Tử Kiến của ta."

Hoàng thượng sững sốt một chút, lập tức cười ha ha.

Tiểu tứ ở một bên đỏ mặt, Tiểu ngũ đưa tay trạc trạc Tiểu tứ: "Tứ ca anh tuấn tiêu sái, ngọc thụ lâm phong, mạo so với Phan An, tài so với Tử Kiến, người thích cái dạng cô nương gì a?"

Tiểu bát ở một bên nhảy lên nhảy xuống: "Ta muốn một tứ tẩu thực ôn nhu!"

Trần Mạn Nhu hoàn hồn, nghĩ đến lời vừa rồi mình nói, nháy mắt 囧 , vội vàng bổ sung: "Đương nhiên, cũng là bởi vì Hoàng thượng anh tuấn tiêu sái ngọc thụ lâm phong mạo so với Phan An, lại có tài Tử Kiến, Tiểu tứ thân là con trai Hoàng thượng, cũng mới có thể xuất sắc như vậy."

Hoàng thượng cười càng vui vẻ, Tiểu tứ lại đỏ mặt, Tiểu ngũ cùng Tiểu bát cùng nhau hưởng Hoàng thượng cùng Tiểu tứ nhãn mặt. Trần Mạn Nhu cũng càng quẫn, chỉ có thể chạy trốn chết: "Ta đi nhìn tiểu phòng bếp chuẩn bị tốt ngộ thiện chưa một cái."

HẬU CUNG MƯU SINH KẾ

Tiểu Nhiên Hoa Khai

www.dtv-ebook.com

Chương 230: Cam Lai

"Nhu nhi nhìn người này xem." Hoàng thượng nói xong, bảo Lưu Thành đưa đến một quyển sách, Trần Mạn Nhu mở ra, chỉ thấy phía trên gần giống như danh sách tú nữ, đều là bức họa cùng tính danh tình gia thế này nọ, lật xem hai trang, nhin không được tò mò ngẩng đầu nhìn Hoàng thượng: "Hoàng thượng?"

"Hai năm trước mới ra hiếu, trăm nghĩ tuổi Tiểu tứ không phải quá lớn, liền đẩy một lần tuyển tú, lúc này Tiểu tứ đã mười bảy tuổi, cũng nên đại hôn." Hoàng thượng bưng ly trà cười nói, hai năm nay hẳn tự mình giáo dưỡng Tiểu tứ, đối với thái tử tự hẳn tuyển chọn này, càng ngày càng vừa lòng.

Làm việc kính cẩn, đối hạ ôn hòa, hiếu kính cha mẹ, quan ái huynh đệ, quả thực chính là thái tử hoàn mỹ nhất, không hổ là mình dạy ra.

"Mười bảy tuổi cũng không phải quá lớn a." Trần Mạn Nhu cười ngâm ngâm nói, nàng tự nhiên là biết, sau khi tuyển chọn được người, còn phải có các loại chuẩn bị, nhất là Tiểu tứ là thái tử, đại hôn là không thể qua loa, cho nên hoàn toàn thành thân, cũng phải là lúc Tiểu tứ mười tám tuổi. Lúc ấy, tuyệt đối đã trưởng thành.

Chính là, nhin không được muốn phản bác lời Hoàng thượng một chút.

Hoàng thượng liếc mắt nhìn Trần Mạn Nhu một cái, đưa tay ở trên mặt nàng nhéo một phen: "Quay đầu trăm cho người đem Dục Khánh cung tu sửa một chút, làm Đông cung của Tiểu tứ. Trước kia là lo lắng hẳn cùng

các huynh đệ không thân thiết, làm cho đường đường thái tử lại ở tại Nam Tam sở, thật sự là ủy khuất Tiểu tứ."

Trần Mạn Nhu bĩu môi: "Mới không ủy khuất đâu, chỉ sợ Tiểu tứ cao hứng khi ở lại nơi đó đâu. Huống hồ, cũng không muốn ngày sau Tiểu tứ cùng các huynh đệ không nói được mấy câu." Hơn nữa, cho dù Tiểu tứ ở tại Nam Tam sở, cũng không phải sẽ tùy ý ở lại.

Nam Tam sở không hề thiếu cung điện, nguyên bản Tiểu tứ là dựa theo trình tự, sau khi Tam hoàng tử vào ở, chọn lựa Thấm Lan điện phía sau Tam hoàng tử, không lớn không nhỏ, không xa không gần, chỉ là có chút tối.

Sau đó sau khi Tiểu tứ được sắc phong thành thái tử, tuy rằng cũng không có chuyển ra Nam Tam sở, nhưng là cũng chuyển đến Ngọc Minh điện lớn nhất Nam Tam sở, nơi này cách Càn Thanh cung vẫn là gần nhất, hoàn toàn không có xem nhẹ thân phận Tiểu tứ.

Đối với việc này, Trần Mạn Nhu vẫn là thực vừa lòng. Vừa có thể mượn sức huynh đệ, lại làm cho trong lòng Hoàng thượng có ấn tượng tốt, nhất cử lưỡng tiện, cố sao không làm?

"Chính là Tiểu tứ đại hôn, cũng không thể ở lại nơi đó." Hoàng thượng cười nói, cung điện ở Nam Tam sở tuy rằng không nhỏ, nhưng là hoàng tử đại hôn liền đại biểu cho trưởng thành, hoặc là chuyển ra cung kiến phủ, hoặc là giống như Tiểu tứ vẫn ở tại trong cung.

Tuy rằng Nhị hoàng tử cùng Tam hoàng tử cũng còn chưa có đại hôn, nhưng vương phủ của hai người đã xây rất tốt, hơn nữa năm trước đã chuyển ra ngoài, còn lại Tiểu tứ, cũng không thể đại hôn ở Nam Tam sở, nói ra cũng không dễ nghe.

"Vậy muốn động thổ Dục Khánh cung, có chờ sang năm lại tuyển tú hay không?" Trần Mạn Nhu suy nghĩ trong chốc lát hỏi, Hoàng thượng lắc đầu:

"Không cần, năm nay tuyển tú, công tượng trong cung không phải chỉ ăn cơm trắng, thời gian mấy tháng, khẳng định có thể đem Dục Khánh cung tu sửa tốt, năm nay sau vạn thọ tiết, cho Tiểu tú vào ở trước, sau đó sang năm đại hôn là vừa."

Trần Mạn Nhu nghe Hoàng thượng an bài hợp lý, cũng sẽ không đưa ra ý kiến phản đối. Chính là suy nghĩ trong chốc lát, lại có chút chần chờ, nhéo nhéo tập tú nữ, vụng trộm nhìn Hoàng thượng, Hoàng thượng điềm nhiên bưng ly trà uống trà, coi như không phát hiện ánh mắt Trần Mạn Nhu.

Một lát sau, Trần Mạn Nhu hướng bên người Hoàng thượng xê dịch. Lúc trước thời điểm Hoàng thượng vào cửa, Trần Mạn Nhu đang thiêu thừa may vá, Hoàng thượng liền trực tiếp ngồi xuống bên người nàng, lúc đó khoảng cách hai người cũng không xa. Trần Mạn Nhu vừa xê dịch như vậy, khoảng cách liền càng gần.

Hoàng thượng vẫn bất động thanh sắc, chỉ nghiên cứu ly trà thanh hoa, thật giống như đóa hoa sen trên đó đột nhiên biến thành hoa đào. Trần Mạn Nhu tiếp tục xê dịch, trong lòng Hoàng thượng cười thầm, trên mặt vẫn không có biểu tình gì dao động.

"Hoàng thượng?" Cuối cùng, xê dịch đến không thể lại xê dịch, lại xê dịch là phải ngồi lên người Hoàng thượng rồi. Trần Mạn Nhu khoát một tay lên cánh tay Hoàng thượng, nhẹ nhàng ôn nhu hô một câu, Hoàng thượng như là mới hoàn hồn, quay đầu nhìn Trần Mạn Nhu.

Trong lòng Trần Mạn Nhu rối rắm gần chết, nhưng là không hỏi lại không được, nghẹn trong chốc lát, vẫn là buồn bực mở miệng: "Hai lần tuyển tú trước, Hoàng thượng đều không có lưu người lại, lần trước tuyển tú lại bị chậm trễ, lần này, Hoàng thượng có muốn lưu lại vài người hầu hạ?"

Tính toán như vậy, trong lòng Trần Mạn Nhu cũng có chút kinh ngạc, hoàng cung cư nhiên có rất nhiều năm không có người mới tiến vào a.

Hoàng thượng trầm ngâm, Trần Mạn Nhu cũng không dám lên tiếng. Một lát sau, Hoàng thượng nhíu mày nhìn Trần Mạn Nhu: "Nhu nhi cảm thấy, trẫm có nên lưu lại vài người?"

Trần Mạn Nhu có chút khó xử, vài năm nay, nàng coi như là nhìn ra, Hoàng thượng đối nàng vẫn là thực coi trọng, chỉ là thay đổi xưng hô cũng có thể thuyết minh một ít vấn đề. Ngày thường, cũng rất ít đi cung điện khác, một tháng ít nhất có hai mươi ngày là ở Vĩnh Thọ cung.

Nam nhân thôi, luôn thực hy vọng nữ nhân của mình xem trọng hẳn, vì hẳn ghen tị. Nhưng là, có đôi khi nam nhân lại chán ghét nữ nhân tranh giành tình nhân đổ kỵ tâm trọng, lời này, mình thật đúng là không dễ trả lời?

Nhưng là nhìn ánh mắt Hoàng thượng sáng quắc, giống như không trả lời hẳn sẽ không bỏ qua cho mình, hoàn toàn tránh không khỏi a, lúc này cũng không có ai có thể cứu mệnh. Trong lòng Trần Mạn Nhu oán thầm, lại xem xét Hoàng thượng, nếu không, cược một phen?

Cược thắng, về sau mình sẽ không cần lại gặp chuyện sốt ruột, thua cuộc, thì làm nũng, sau đó thấy xuôi theo chiều gió một chút?

"Tự nhiên là không muốn Hoàng thượng lưu lại vài người." Trần Mạn Nhu chậm rãi nói, vừa nói vừa cẩn thận nhìn sắc mặt Hoàng thượng, chờ Hoàng thượng vừa giận tái mặt, mình liền lập tức chuyển khẩu phong. Nhưng là Hoàng thượng vẫn cười ngâm ngâm, nửa điểm cảm xúc cũng nhìn không ra được a.

Trần Mạn Nhu sắp phát điên, Hoàng thượng, ở trước mặt thiếp thân, ngài không cần ghen cảm xúc a!

Bất quá, lời cũng đã nói ra, mặt này, cũng không thể không nói, bằng không, thực sẽ gánh vác cái danh ghen tị, mình còn chưa tính, nhưng đừng làm phiền hà Tiểu tử. Nghĩ, Trần Mạn Nhu liền tiếp tục nói: "Thiếp không phải ghen tị, thiếp là suy nghĩ cho Hoàng thượng."

"Nga?" Rốt cục Hoàng thượng lên tiếng, cuối cùng Trần Mạn Nhu cũng bắt giữ được một chút cảm xúc của Hoàng thượng, hình như, thực sung sướng? Vội vàng đem suy đoán trong lòng đá bay đi, Trần Mạn Nhu tiếp tục nói: "Hoàng thượng năm nay, cũng có năm mươi."

Nói xong, lại khiếp đảm liếc mắt nhìn Hoàng thượng một cái, thấy sắc mặt Hoàng thượng thực đen, vội vàng vì mình nhận lỗi: "Cũng không phải là nói Hoàng thượng già đi, hiện tại thân thể Hoàng thượng khoẻ mạnh, hoàn toàn không giống như người năm mươi tuổi."

Sắc mặt Hoàng thượng vẫn không chuyển tốt, nhìn nhìn tiểu kiều thê khoảng ba mươi tuổi, trên thực tế cũng chỉ là hơn ba mươi tuổi, còn nghĩ đến tuổi mình, quả thật là có chút già. Tiếp qua mười năm, mình đã lão, tiểu kiều thê vẫn là mềm mại như hoa. Tiếp qua hai mươi năm...

Hoàng thượng cũng không dám suy nghĩ, chỉ cảm thấy, mình phải nhanh chóng rèn luyện rèn luyện mới được.

"Tốt lắm, trầm biết ý tứ Nhu nhi, Nhu nhi là suy nghĩ cho thân thể trầm." Mắt thấy tiểu kiều thê tìm lý do tìm mà sắp vò đầu bứt tai, lúc này Hoàng thượng mới cười nói, đưa tay đem ngón tay Trần Mạn Nhu niết trong lòng bàn tay mình, như là cam đoan nói: "Trầm sẽ không hiểu lầm Nhu nhi."

Trần Mạn Nhu hơi há mồm, đem lời đến bên miệng lại nuốt vào, Hoàng thượng cũng tỏ vẻ đã hiểu được, nếu mình nói thêm nữa, có thể không nhất định là việc làm chính xác.

"Lần này, nguyên bản trầm cũng không tính sau này có người tiến cung." Hoàng thượng thở dài nói, hắn đã năm mươi tuổi, phòng chừng cũng sinh

không ra đứa nhỏ, phi tần hậu cung còn có hơn hai mươi tuổi, cũng không tính quá già, hẳn luôn luôn lại không sa vào nữ sắc, đối với hậu cung có vào thêm người hay không, thêm đứa nhỏ là không sao cả.

Bất quá, tiểu thê tử vì mình mà ghen tị, không muốn mình đi thân cận người khác, cái này càng làm cho người ta cao hứng.

Hoàng thượng vui tươi hơn hờ hờ râu: "Lần này, chỉ chọn cho Tiểu tứ bọn họ vài vương phi cùng sủng phi, hậu cung của trăm một người cũng lưu." Về phần tiền triều, khẳng định sẽ không chút chút méo mó, trăm lại không ít con trai, ai dám hò hét, thì là đang có dã tâm, xem ai dám xuất đầu!

Quan trọng nhất là, thái tử muốn đại hôn, thái tử muốn đại hôn. Có thái tử mười tám tuổi tươi mới ở phía trước, ai sẽ nhớ thương Hoàng thượng lão nhân ở phía sau?

Trần Mạn Nhu nhả khí, mắt thấy con dâu đều vào cửa, nếu mình còn cùng một đám nữ nhân hậu cung tranh thủ tình cảm, thật sự là rất không có mặt mũi một chút. Hiện nay nữ nhân hậu cung, đều bị mình trấn áp, mới tiến cung khó tránh khỏi sẽ có mấy người thấy không rõ tình thế. Cho nên, có thể không tiến, thì không tiến.

Nghe được chính miệng Hoàng thượng xác nhận, tươi cười trên mặt Trần Mạn Nhu càng sáng lạn, lấy lòng đâm lưng Hoàng thượng: "VẬY ĐA TẠ HOÀNG THƯỢNG, HÔM NAY TỰ MÌNH XUỐNG BẾP, MUỐN LÀM THÊM MẤY THỨ HOÀNG THƯỢNG THÍCH ĂN."

Hoàng thượng càng vừa lòng, bắt đầu gọi món ăn: "Trăm muốn ăn canh trân châu cá bạc lần trước."

Trần Mạn Nhu vội vàng đáp ứng, Hoàng thượng lại chọn vài món, lúc này mới yên tĩnh. Trần Mạn Nhu nhìn nhìn danh sách tú nữ bị để qua một

bên, cười toe toét, nghĩ nên chọn cho con mình một nàng dâu xuất sắc nhất mới được.

"Hoàng thượng, chính phi của Nhị hoàng tử bọn họ cũng nên chọn người, ngài có đề nghị gì không?" Tự mình suy nghĩ trong chốc lát, Trần Mạn Nhu lại mở miệng hỏi. Hoàng thượng hơi hơi mở mắt ra, ngón tay ở trên bàn gõ gõ: "Có mấy người, Nhu nhi nhìn xem, cảm thấy thích hợp, trẫm đã ban xuống chỉ hôn."

Nói xong, lấy danh sách kia qua, ở trang thứ nhất chỉ hai người: "Hai người này, thân phận khá xứng với Tiểu tử." Lại lật một tờ, chỉ hai người: "Hai người này, làm sủng phi không sai biệt lắm, còn có người này, cũng có thể làm sủng phi."

Trần Mạn Nhu vội vàng đánh gãy lời hăn: "Hoàng thượng, chính phi cũng chưa vào cửa đâu, chỗ nào có thể muốn sủng phi."

Hoàng thượng hừ một tiếng: "Tiểu tử của trẫm là thái tử, bốn sủng phi cũng còn thiếu!"

"Hoàng thượng, ngài không thể như vậy, ta còn chờ ôm đích tôn đâu." Trần Mạn Nhu vội vàng làm nũng, thái tử chẳng phân biệt được đích thứ, nhưng là sẽ mang đến đại loạn, mặc kệ nói như thế nào, có đích tôn trước mới được. Huống hồ, nàng không hy vọng con mình mấy năm đầu bị nữ sắc hồng thân mình.

"Hào hảo hảo, vậy nghe người, trước chỉ ra chính phi." Hoàng thượng vội vàng đáp ứng, cái này bất quá là việc nhỏ, tuy rằng hăn cảm thấy con mình có thể có nhiều nữ nhân một chút, kiến thức nhiều hơn, ngày sau cũng sẽ không trầm mê nữ sắc. Nhưng là nường tử nói, muốn đích tôn, vậy chọn vợ cả trước đi.

Dừng một chút, Hoàng thượng lại hỏi: "Tiểu cô nương nhà đại ca, năm nay là mười lăm tuổi đi?"

Trần Mạn Nhu gật gật đầu, hai năm trước Hoàng thượng liền hỏi qua vấn đề này, nói là xem Trần gia có ý nguyện ra một thái tử phi hay không, thân càng thêm thân cũng được. Chính là bị Trần Mạn Nhu cự tuyệt, lúc ấy Hoàng thượng cũng chuẩn, cho nên cũng không cần lo lắng Hoàng thượng đem Trần gia nữ chỉ cho Tiểu tử.

Quả nhiên, Hoàng thượng nói tiếp: "Hoảng Côn năm nay cũng có mười sáu tuổi đi?"

Trần Mạn Nhu tiếp tục gật đầu, con trai Hoàng thượng tuổi cũng không sai biệt lắm, lần lần này đại hôn, liền có rất nhiều, Nhị hoàng tử Tam hoàng tử Tứ hoàng tử Ngũ hoàng tử, liên tục trong năm, cũng không biết Lễ bộ cùng Nội Vụ phủ có thể làm việc nổi hay không.

"Vậy chất nữ nhi liền giữ cho Hoảng Côn đi." Hoàng thượng đánh nhịp, Trần Mạn Nhu hơi há mồm, hoàn toàn chưa kịp phản ứng, Hoàng thượng còn nói thêm: "Đứa nhỏ Hoảng Côn kia bị Thành phi dưỡng có chút đơn thuần, ngày sau còn phải nhờ Tiểu tử chiếu cố nhiều hơn mới được."

Trần Mạn Nhu hiểu rõ, vội vàng gật đầu: "Đứa nhỏ Hoảng Côn kia thiếp cũng thích thực, nếu Hoàng thượng tính chỉ hôn cho Hoảng Côn, phân vị của Thành phi, có muốn đề thăng hay không một chút?" Năm đó vốn muốn tăng lên phân vị, kết quả xảy ra chuyện Đường Uyển Nhi, dưới cơn giận dữ của Hoàng thượng, cũng không còn tâm tình phong thưởng hậu cung, tấn phong mọi người cũng bị ngừng lại, dừng lại chính là năm sáu năm.

Hoàng thượng gật gật đầu: "Còn lại cũng đều đề thăng đi, Đức phi tuy rằng chỉ dưỡng dục hai công chúa, nhưng cũng có công giáo dưỡng, liền cùng Huệ phi cùng nhau thăng thành quý phi, Thành phi sắc phong thành Hiền phi, Thẩm phi thành Thục phi, Chu phi thành Huệ phi, tam phẩm trở xuống nhìn theo rồi làm."

Trần Mạn Nhu gật đầu đáp ứng, phi tử địa vị cao phân nhất định xuống dưới, cái này tú nữ tiến cung hướng về phía Hoàng thượng, phải suy nghĩ qua. Dù sao, tấn vị còn phải hăm tư lịch, hoặc là có con nối dòng, lấy tuổi Hoàng thượng, người trước không có biện pháp xác định, người sau ít có khả năng, cho nên mọi người cũng đều yên tĩnh.

Hai người lại thương lượng một phen, dùng qua ngọc thiện, Hoàng thượng mới đi Càn Thanh cung. Trần Mạn Nhu trực tiếp gọi Tiểu tứ lại, đem tập tú nữ lấy ra lần nữa hỏi: "Tiểu tứ, nói cho mẫu hậu, thích loại hình gì?"

Sắc mặt Tiểu tứ đỏ bừng, vội vàng xua tay: "Mẫu hậu quyết định là được, chỉ cần phẩm hạnh tốt, còn lại con bất kể, con cũng tin tưởng ánh mắt mẫu hậu."

Trần Mạn Nhu mở tập ra: "Mẫu hậu cảm thấy hai người này không tệ, nhìn xem." Hai mắt Tiểu tứ bay nhanh quét qua đánh sách hai cái, ánh mắt né tránh: "Cái này, mẫu hậu nhìn đi là được, con không ý kiến."

"Như vậy sao được, ngày sau là muốn cùng qua cả đời, chỉ có mẫu hậu nhìn trúng thì không tính toán gì hết." Trần Mạn Nhu lắc đầu, tiếp tục cho Tiểu tứ xem, Tiểu tứ không chọn một cái đi ra, nàng sẽ không thả Tiểu tứ rời đi.

Cuối cùng, bất đắc dĩ Tiểu tứ tùy ý chỉ một chút: "Con cảm thấy người này sẽ không tệ, mẫu hậu, phụ hoàng đã đi Càn Thanh cung, con còn có chút chính sự muốn thỉnh giáo phụ hoàng, liền đi trước một bước, con cáo lui."

Nói xong, không đợi Trần Mạn Nhu phản ứng, nhanh chóng xoay người chạy lấy người. Trần Mạn Nhu cười tủm tủm nhìn Tiểu tứ đi xa, thu hồi tươi cười, thở dài, ai, con cũng trưởng thành, muốn kết hôn, mình mới hơn ba mươi tuổi, nói không chừng sẽ làm tổ mẫu.

Vừa nghĩ như vậy, như thế nào liền khùng bố như vậy đâu? Sờ sờ hai má mình, hoàn hảo, vẫn bóng loáng như vậy. Sờ sờ khóe mắt nữa, nhin không được co rút da mặt, quả nhiên già đi a. Quên đi quên đi, Hoàng thượng càng già.

Đúng rồi, tuổi Tiểu ngũ cũng không nhỏ, cũng nên sớm bắt đầu xem tướng phò mã mới được. Bằng không nhờ Đại công chúa hỏi thăm? Mấy năm trước Đại công chúa rốt cục sinh đứa nhỏ, lúc này quan hệ cùng Vĩnh Thọ cung cũng không tệ, hẳn là sẽ không giở trò.

Ân, trừ bỏ Đại công chúa, còn có Trần gia cũng phải lên tiếng kêu gọi, mình ở bên trong thâm cung, không như bọn họ những người được nhiều tin tức, nhất định chọn cho Tiểu ngũ một phò mã giữ mình trong sạch tuổi trẻ đầy hứa hẹn mới được. Đương nhiên, trong nhà cũng đừng loạn như vậy, không cần giống như Đại công chúa lúc trước, cư nhiên bị đệ muội tính kế.

HẬU CUNG MƯU SINH KẾ

Tiểu Nhiên Hoa Khai

www.dtv-ebook.com

Chương 231: Kết Thúc

Tháng tám năm Ung Hòa hai mươi bốn, thái tử điện hạ Khánh quốc ——
Tứ hoàng tử Phong Hoảng Tuyên đại hôn, tân nhiệm thái tử phi là đích nữ
của thái phó thái tử Thương Phi Hồng Thương đại nhân Thương Tử Hàm.

Trần Mạn Nhu cùng Hoàng thượng ngồi phía trên, chờ Tiểu tử dẫn thái
tử phi vào cửa, người mới bái kiến trường bối, cũng dâng nước trà, Trần
Mạn Nhu chờ Hoàng thượng đưa tay nhận, lúc này mới đi theo nhận ly trà,
nhấp một ngụm, buông ly trà, từ cái khay trên tay Lập Xuân xuất ra một đôi
vòng ngọc: "Ngày sau, người chính là thái tử phi, phải chiếu cố thái tử cho
tốt, sớm ngày vì thái tử thêm con cái."

Hoàng thượng không nói chuyện, thuận tay cho cái hồng bao, Trần Mạn
Nhu phỏng chừng, bên trong ước chừng là ngân phiếu đi, nhìn nhẹ nhàng.
Đương nhiên, cái đó đều chỉ là thượng lễ bên ngoài, đợi lát nữa, để hậu ban
thường lại đưa đến Dục Khánh cung một chuyến.

"Con dâu đa tạ Hoàng thượng cùng Hoàng hậu nương nương ban
thường." Sắc mặt Thương Tử Hàm đỏ bừng, nhận đồ vật, dập đầu tạ ơn,
Trần Mạn Nhu nhanh chóng đưa tay ngăn cản một chút: "Bây giờ còn kêu
Hoàng thượng cùng Hoàng hậu sao? Nên sửa miệng."

Sắc mặt Thương Tử Hàm càng hồng, liếc mắt nhìn trộm Tiểu tử một cái,
Tiểu tử cười trở về, lúc này mới nhẹ giọng hô: "Phụ hoàng, mẫu hậu."

"Ngoan." Trong lòng Trần Mạn Nhu không được tự nhiên, trên mặt còn
phải cười vui vẻ, lại duỗi tay chỉ chỉ cho nàng: "Đó là Tam muội muội, Tứ
muội muội, Ngũ muội muội, Lục muội muội, Thất muội muội người. Nhị

ca cùng Tam ca người ở ngoài cung, khi nào Hoằng Tuyên có rảnh, lại mang người đi qua bái phỏng, đây là Ngũ đệ, Lục đệ, còn có Thất đệ, Bát đệ người."

Theo Trần Mạn Nhu giới thiệu, Thương Tử Hàm nhất nhất đi qua làm lễ, hoặc là chỉ là đi bái lễ, sau đó đưa lên lễ vật của mình, đưa cho mấy vị công chúa, đều là nữ hồng Thương Tử Hàm tự mình làm. Đưa cho các hoàng tử, lại là bảo hiểm an toàn nhất —— văn phòng tứ bảo, mỗi người một bộ.

Đương nhiên, lễ vật của Ngũ công chúa cùng Bát hoàng tử, có thể không giống người thường. Đương nhiên, mọi người cũng không thể nói cái gì, dù sao, Ngũ công chúa cùng Bát hoàng tử là muội muội ruột đệ đệ ruột của thái tử, hơn nữa hai vị này thuộc loại con vợ cả, tự nhiên là phải đối đãi đặc thù.

Trong lòng Trần Mạn Nhu âm thầm đánh giá con dâu tân nhiệm —— là người cầu ổn.

Như vậy vừa vặn, không cầu ngày sau nàng cùng Tiểu tứ nhiều ân ái, chỉ cần làm người trầm ổn đoan trang, có thể đảm đương một quốc gia chi mẫu độ lượng cùng khí thế rất tốt là được.

Nói trong chốc lát, Hoàng thượng dẫn Tiểu tứ đi rồi. Trần Mạn Nhu lôi kéo Thương Tử Hàm ngồi xuống một bên, lại theo thứ tự giới thiệu phi tần hậu cung. Địa vị thái tử phi tương đối đặc thù, chính là chống lại hai vị quý phi, cũng chỉ cần gặt đầu là được.

Hơn nữa Thương Tử Hàm cũng nhận rõ thân phận của mình —— bà mẫu (mẹ chồng) của nàng là hoàng hậu nương nương, nàng có thể cùng hậu phi khác đi gần sao? Cũng không phải đầu óc bị hư.

Trần Mạn Nhu nhìn Thương Tử Hàm ứng đối thoả đáng, trong lòng cũng khẽ gặt đầu, xem ra lúc trước ánh mắt mình vẫn là thực không tệ. Tuy rằng

vẫn không được tự nhiên, mình mới hơn ba mươi đã làm bà bà, cái này không phải quái dị bình thường! Hơn nữa, vừa nghĩ đến cùng con trai cùng mình thân nhất, ngày sau người thân nhất sẽ biến thành nữ nhân trước mắt này, trong lòng làm sao cũng có chút mất hứng.

Khó trách đều nói bà tức (mẹ chồng nàng dâu) khó ở chung nhất, nếu trong lòng nghĩ không thông, thật đúng là không thể ở cùng nhau. May mắn, lúc này Tiểu ngũ còn chưa có gả đi ra ngoài, nàng còn có cái tiểu áo bông tri kỷ an ủi an ủi mình.

Ngày chậm rãi đi qua, Thương Tử Hàm càng làm cho Trần Mạn Nhu vừa lòng. Ôn nhu hào phóng, quan ái vị hôn phu, hiếu kính trường bối, thời điểm không có phương tiện chủ động an bài người thị tẩm cho thái tử, không tranh giành tình nhân, quả thật là làm thái tử phi rất tốt.

Trần Mạn Nhu tỏ vẻ vừa lòng rất đơn giản, thì phải là đem thái tử phi mang theo bên người, dạy nàng xử lý cung vụ. Dù sao cái đó cũng không phải Trần Mạn Nhu thích, không ai có thể mệt nhọc, nàng cao hứng còn không kịp đâu.

Nhưng là, không đợi nàng đưa cung vụ toàn bộ chuyển qua cho thái tử phi, liền đã xảy ra một đại sự khác.

"Cái gì, người lặp lại lần nữa?" Trên mặt Trần Mạn Nhu trống rỗng, căn bản không biết nên xuất hiện biểu tình gì, chỉ kinh ngạc nhìn đại cung nữ đứng phía dưới, đó là đại cung nữ bên người thái tử phi Thanh Hồng.

Thanh Hồng lại nói: "Hồi hoàng hậu nương nương, buổi sáng hôm nay thái tử phi có chút không thoải mái, thời điểm dùng đồ ăn sáng người được mùi cá liền ghê tởm nôn mửa, chờ nô tỳ mời ngự y tới, ngự y nói, thái tử phi đã có thai hai tháng."

Trần Mạn Nhu rốt cục phản ứng lại: "Thật sự? Thật tốt quá, mau mau, chuẩn bị cho bản cung một chút, bản cung nhanh chân đến xem thái tử

phi."

"Hoàng hậu nương nương xin dừng bước, làm sao có thể làm phiền lão nhân gia ngài đi qua đâu? Thái tử phi nói, để cho nô tỳ lại đây nói cùng ngài một tiếng trước, tối hôm nay nàng sẽ nay đến đây, đợi lát nữa thái tử phi sẽ đến."

Thanh Hồng vội vàng nói, Trần Mạn Nhu khoát tay: "Bản cung là muốn đi qua nhìn kim tôn của bản cung một cái, người đi về trước nói cho thái tử phi, thân mình không khoẻ cứ nằm trước, chuyện bản cung nơi này không gấp, mọi sự lấy con nôi dòng làm trọng."

Nói xong cũng không quản Thanh Hồng, tự theo mục đích bản thân để cho các phi tần thỉnh an tan cuộc, xoay người tiến vào nội thất thay quần áo.

Thương Tử Hàm là một nữ nhân thông minh, biết cái gì là quan trọng nhất. Cho nên sau khi Trần Mạn Nhu qua thăm nàng, lập tức liền đưa ra, tạm thời không có biện pháp quản lý cung vụ, Trần Mạn Nhu cũng không miễn cưỡng, nàng còn sợ mệt đến tôn tử của mình đâu.

Hoàng thượng cùng Tiểu tử biết được tin tức, cũng đều thật hưng phấn, Tiểu tử còn được thả nửa ngày.

Nhìn Tiểu tử sau khi vào cửa liền kích động nhìn bụng thái tử phi, Trần Mạn Nhu buồn bực một trận, bỗng nhiên đã nghĩ thoáng, mặc kệ thế nào, đứa nhỏ lớn, luôn phải có gia đình của mình. Đứa nhỏ cao hứng, không phải xong rồi sao?

Chẳng lẽ, còn có thể bởi vì đứa nhỏ có gia đình, hẳn sẽ không là đứa nhỏ của mình? Huống hồ, sau khi mình trăm tuổi, nhưng là muốn con dâu chiều cổ con trai, mình cũng có Phong Minh Chiêu ở cùng, thực không tất yếu cùng con dâu ăn dấm chua.

Sau khi hiểu rõ, Trần Mạn Nhu cười hớ hớ vỗ vỗ Tiểu tứ: "Mẫu hậu đi về trước, người phải chiếu cố thái tử phi cho tốt, nàng vừa có thai, ba tháng đầu có chút không ổn định, người nên cho người chú ý, đừng để cho thứ không có mắt va chạm. Hiện tại mẫu hậu thăm nghĩ đích tôn, biết không?"

"Mẫu hậu, ta đưa ngài trở về." Lúc này Tiểu tứ hoàn hồn, đỡ tay Trần Mạn Nhu cười nói: "Con biết, con cam đoan, nhất định sẽ chiếu cố tốt thái tử phi, chờ thêm một đoạn thời gian, cũng để cho mẫu hậu ấm tôn tử."

Mặc kệ Trần Mạn Nhu cự tuyệt như thế nào, Tiểu tứ vẫn đem Trần Mạn Nhu đưa đến Vĩnh Thọ cung. Trần Mạn Nhu càng yên tâm, nhìn một cái, con trai vẫn là con trai hiếu thuận của mình, hoàn toàn không có cưới con dâu tì đã quên nường.

Thời gian tám tháng là rất nhanh, thời điểm mùa đông đến, thái tử phi cũng vào phòng sinh. Trần Mạn Nhu cùng Tiểu tứ ở bên ngoài đợi nửa ngày, mới đợi cho trong phòng sinh truyền ra tiếng khóc, tiếp theo là thanh âm ma ma đỡ đẻ báo tin vui: "Chúc mừng Hoàng hậu nương nương, chúc mừng thái tử điện hạ, thái tử phi sinh một tiểu hoàng tôn không công mập mạp khỏe mạnh kiện khang!"

Trần Mạn Nhu mừng rỡ, Tiểu tứ cũng cao hứng tìm không thấy đông nam tây bắc.

Hoàng thượng càng cao hứng, không chỉ ở thời điểm tiểu hoàng tôn đầy tháng liền trực tiếp ban thưởng tên.

Chờ thời điểm tiểu hoàng tôn một tuổi, Hoàng thượng nói thẳng muốn thoái vị, dọa đại thần trong triều vội vàng khuyên can, chính là Hoàng thượng tâm ý đã quyết, lúc này liền ban xuống chiếu thư thoái vị. Thời điểm tháng ba năm Ung Hoà hai mươi sáu, cử hành đại điển thoái vị.

Trần Mạn Nhu được phong Thái hậu, là Thái thượng hoàng sắc phong, mà không phải Tiểu tứ sắc phong. Như vậy liền tỏ vẻ, chỉ cần Trần Mạn

Nhu còn sống, nàng chính là người lớn nhất hậu cung, thậm chí có thể trực tiếp đoạt phượng ấn của hoàng hậu.

Có thể phong cảnh hơn Từ Ninh thái hậu năm đó, năm đó Từ Ninh dù kiêu ngạo, cũng bất quá là chiếm một chữ Hiếu, mà hiện tại, Trần Mạn Nhu không chữ Hiếu, có thể trực tiếp áp đảo thái tử phi.

Bất quá, ở thời điểm nguyên thái tử phi hiện tại hoàng hậu còn chưa kịp kinh sợ, Hoàng thượng, cũng chính là Thái thượng hoàng hiện tại, lại hạ một đạo thánh chỉ ——lão nhân gia hẳn muốn chuyển đến ở trong vườn, Thái hậu đi theo.

Tân nhiệm hoàng hậu hoàn toàn không có thời gian nghĩ đông nghĩ tây, bởi vì nhiều việc lắm. Thái thượng hoàng cùng Thái hậu muốn thiên cung, Hoàng thượng cùng Hoàng hậu muốn thiên cung, Ngũ muội muội gả đi ra ngoài, nhưng là Lục muội muội cùng Thất muội muội còn chưa có gả ra ngoài.

Vài hoàng tử muốn xuất cung kiến phủ, Bát hoàng tử là con trai trưởng còn chưa có đại hôn, phải an bài thích đáng. Còn phải đi thu thập vườn Thái thượng hoàng cùng Thái hậu muốn ở, còn phải thiên cung cho các thái phi trong cung, còn phải coi chừng con trai hơn một tuổi cho tốt.

Tiểu tử đồng dạng cũng bận rộn, hai nhậm đế vương luân phiên, chuyện trên triều đình cũng phải có giao tiếp.

Vợ chồng hai người cũng chỉ có thể buổi tối gặp mặt một chút, sau đó đều tự mỗi một người đi qua.

Tiểu ngũ vừa có thai, Tiểu bát thê phải làm tướng quân, trong khoảng thời gian này đang chịu khó chạy đến quân giáo.

Vì thế, cũng liền tạm thời không có người chú ý tới Trần Mạn Nhu nơi này.

Trần Mạn Nhu nhìn Hoàng thượng, hiện tại đã là Thái thượng hoàng, nhìn Thái thượng hoàng cười tùm tùm vào cửa, tổng cảm thấy như là giấc mộng. Tại sao bỗng nhiên, mình liền thăng chức đâu? Nguyên bản còn tưởng rằng, ít nhất đợi thêm mười năm nữa.

Mục tiêu phấn đấu lâu dài bỗng nhiên đạt tới, Trần Mạn Nhu bỗng nhiên cảm thấy trong lòng rất hư không, giống như ngày sau, không biết qua như thế nào.

"Nhu nhi?" Nghe thấy thanh âm Hoàng thượng, Trần Mạn Nhu mới phản ứng lại, mình cứ nhiên không có hành lễ với Thái thượng hoàng, vì thế vội vàng đứng dậy, chính là còn chưa kịp hành lễ, đã bị Thái thượng hoàng bắt được cổ tay: "Không phải đã nói, ngày sau không cần hành lễ sao? Nói cho ta biết, vừa rồi suy nghĩ cái gì?"

"Ta chỉ là cảm thấy, giống như nằm mơ." Trần Mạn Nhu hơi có chút hoảng hốt nói: "Bỗng nhiên, ta liền già đi."

"Nhu nhi không già, nếu Nhu nhi già đi, ta đây không phải càng già sao?" Phong Minh Chiêu cười nói, đưa tay nhéo nhéo hai má Trần Mạn Nhu, Trần Mạn Nhu thoáng qua râu trên cằm hắn, râu đều có chút hoa râm, còn không già?

"Ta còn nhớ rõ trước kia, có một lần, ta mang Nhu nhi đi vây săn, lần đó Nhu nhi thực vui vẻ, còn có sau đó, ta mang Nhu nhi ra cung, Nhu nhi cũng cao hứng vô cùng, ta đã nghĩ, ước chừng Nhu nhi là không muốn vẫn ở trong cung."

Phong Minh Chiêu nhìn bên ngoài, chậm rãi nói: "Lúc ấy ta đã nghĩ, ngày sau có cơ hội, nhất định phải mang người ra cung nhiều một chút. Chính là, vài năm nay, một lần cơ hội cũng không tìm được, trầm thực áy náy."

Trần Mạn Nhu ngốc ngơ ngác, Phong Minh Chiêu nở nụ cười một chút, nói tiếp: "Trăm năm nay có sáu mươi, Nhu nhi, người sẽ ghét bỏ trăm già sao?"

Trần Mạn Nhu vội vàng lắc đầu: "Hoàng thượng, nói ngốc cái gì đâu, chẳng lẽ người không biết sao? Nam nhân là càng già càng có vị, hưởng chi, Hoàng thượng ngài như bây giờ tử, nói là năm mươi tuổi cũng không có người tin, mọi người khẳng định đều nghĩ rằng người hơn bốn mươi tuổi đâu."

Phong Minh Chiêu cũng không phải thật sự tin tưởng mình nhìn giống hơn bốn mươi, mà là được thê tử để ý an ủi, tươi cười trên mặt cũng lại càng sáng lạn, lôi kéo tay Trần Mạn Nhu vẫn không buông ra: "Chỉ cần Nhu nhi không chê trăm là tốt rồi."

Nói xong, lại vuốt phẳng lòng bàn tay Trần Mạn Nhu một chút, thở dài: "May mắn bây giờ còn không tính quá muộn, thân mình trăm còn tốt, Nhu nhi cũng còn trẻ, Tiểu tứ cũng đã có thể một mình đảm đương một phía, trăm đã nghĩ, cuối cùng là có thể thực hiện lời hứa của trăm."

Trần Mạn Nhu cũng không biết nói gì, Hoàng thượng người nói người là vì ta thoái vị ta thật sự áp lực rất lớn được không a, ta sợ bị nước miếng nữ nhân hậu cung dìm chết đuối, càng sợ bị sách sử viết thành hồng nhan họa thủy a, người một lần nữa trở về làm Hoàng thượng được không, kỳ thật ta cảm thấy ta làm hoàng hậu cũng rất tốt, dù sao phong hào thái hậu cũng sẽ có.

Nhưng là Trần Mạn Nhu không dám nói, chỉ nghe Phong Minh Chiêu nói tiếp: "Chúng ta tới trong viện ở trước, chờ thêm vài ngày dàn xếp tốt rồi, trăm mang người đi ra ngoài đi một chút, ám vệ trăm đều mang đi, không cần Tiểu tứ lại phái thị vệ cho chúng ta..."

Phong Minh Chiêu nghĩ rất tốt đẹp, nhưng là, sự thật tàn khốc.

Bụng Trần Mạn Nhu bốc lên một trận, tuy rằng nàng thực không nghĩ trong lúc này đánh gãy Thái thượng hoàng, sau đó làm cho hấn mất hứng, nhưng là, nàng thật sự nhịn không được, cũng chưa kịp lên tiếng kêu Hoàng thượng, trực tiếp xoay người, xoay qua một bên phun ra.

Nhưng là, đồ ăn sáng đã sớm tiêu hóa, lúc này cũng bắt quá là nôn khan, phun một ít nước chua.

Phong Minh Chiêu khẩn trương, một tay đỡ Trần Mạn Nhu, một tay chụp lưng chi Trần Mạn Nhu, vừa lo lắng hỏi: "Nhu nhi người làm sao vậy? Có phải thân mình không thoải mái hay không? Nhưng là bị cảm lạnh? Người tới a, tuyên ngự y!"

Trần Mạn Nhu không có khí lực ngăn cản, hiện tại nàng cũng có vẻ khó chịu, tuyên ngự y cũng tốt.

Lý ngự y đến rất nhanh, lúc Trần Mạn Nhu vừa uống một ly nước lọc áp chế cảm giác ghê tởm, Lý ngự y liền vào cửa. Hoàng Thượng cũng không cho hấn hành lễ: "Nhanh, Lý ngự y, lại đây nhìn cho Thái hậu một cái."

Lý ngự y hành lễ với Trần Mạn Nhu: "Thái Hậu nương nương, xin cho vi thần bắt mạch cho ngài."

Trần Mạn Nhu dùng khăn tử che miệng, vươn cánh tay, Lập Xuân lập tức lại đây đắp lên một cái khăn tử. Lý ngự y vươn hai ngón tay, nửa ngày không nói chuyện, Phong Minh Chiêu chờ sốt ruột, ở một bên xoay vòng quanh, hận không thể tự mình thay thế Lý ngự y.

"Chúc mừng Thái thượng hoàng, chúc mừng Thái Hậu nương nương, Thái Hậu nương nương có thai." Lý ngự y đứng dậy, hành lễ, ném bom vào mọi người.

Phong Minh Chiêu cũng sững sốt nửa ngày, sau đó trở lại, mạnh mẽ túm cổ áo Lý ngự y: "Người lặp lại lần nữa?"

"Chúc mừng Thái thượng hoàng, chúc mừng Thái Hậu nương nương, Thái Hậu nương nương là có hỉ, đã hai tháng." Lý ngự y lại lập lại một lần, Phong Minh Chiêu buông áo Lý ngự y ra, ngửa đầu cười ha ha: "Trẫm lại có con!"

Khỏe miệng Trần Mạn Nhu co rút, cổ không thường thức Hoàng thượng luống cuống nữa, cúi đầu nhìn bụng mình trước.

Hai tháng trước thân thích không có tới, nguyên bản còn tưởng rằng, mình là đến thời mãn kinh, không nghĩ tới, hẵn một bó tuổi, cứ nhiên còn có thể có đứa nhỏ! Mình như bây giờ, xem như phụ nữ cao tuổi có thai đi?

Nàng bên này vừa nghĩ đến vấn đề này, bên kia Phong Minh Chiêu liền khẩn trương hề hề bắt đầu hỏi: "Lý ngự y, thân mình Thái Hậu như thế nào? Nàng ở tuổi này, có thai đừng lo đi? Có phải chú ý cái gì hay không?"

Lý ngự y lắc đầu: "Thái thượng hoàng cùng Thái Hậu nương nương không cần khẩn trương, mười một năm trước, Thái Hậu nương nương bởi vì Bát hoàng tử khó sinh, cho nên tổn hại thân mình, mấy năm nay luôn luôn điều trị, cho nên thân thể Thái Hậu nương nương rất tốt, cũng không cần lo lắng, trong khoảng thời gian này chỉ phải cẩn thận chú ý, nhất định không có vấn đề."

Hoàng thượng lại bắt đầu xoay vòng quanh, bất quá lần này là hưng phấn: "Vậy hiện tại Thái hậu có thể ngồi xe sao? Hay là chờ qua hai tháng nữa hãy đi trong vườn đi? Lúc ấy vừa vặn là tháng sáu, còn có thể nghỉ hè."

Lý ngự y thực nghiêm túc đề nghị: "Hoàng thượng nói đúng, hai tháng này tốt nhất là tĩnh dưỡng, chờ qua một đoạn thời gian lại ngồi xe, vì thân mở một phương thuốc trước, là giữ thai, nương nương uống hay không đều được, nếu cảm thấy thân thể không có việc gì, thì không cần uống."

Ước chừng tự hẵn cũng hiểu được mình nói là vô nghĩa, rất nhanh liền câm miệng.

Phong Minh Chiêu cao hứng sắp nói không nên lời, vừa rồi còn cảm thán mình già đi, lúc này lại nghe được tin tức thê tử mang thai, đối với một người nam nhân mà nói, đây đều là thiên đại hảo sự, đối với nam nhân là một loại khẳng định năng lực.

Một khi Phong Minh Chiêu cao hứng, Lý ngự y liền may mắn, ban thưởng, bó lớn bó lớn.

Trần Mạn Nhu cũng đã không biết phải làm ra biểu tình gì, đành phải ngốc lẳng lẳng nghe Phong Minh Chiêu liên thanh phân phó đám người Lập Xuân chiếu cố nàng cho tốt, lại tìm người đi báo tin vui cho Tiểu tứ, thuận tiện lại đi báo tin vui cho Tiểu ngũ, lại cho người đi đem Tiểu bát kêu trở về.

Còn phải cho người đi Trần phủ đưa ban thưởng, lại đưa cho hoàng hậu các loại thuốc bổ, thuận tiện cho Lưu Thành đi đem tư khối của hắc tử mở ra, đem mọi thứ đưa lại đây. Thật sự là, hận không thể nói cho người trong thiên hạ đều biết, hắc tử vừa có con.

Không quá nửa canh giờ, Tiểu tứ đến đây. Không đến một canh giờ, Tiểu ngũ tiến cung. Sau đó, Tiểu bát cũng hồi cung, mọi người đều là đến vây xem bụng Trần Mạn Nhu.

Trần Mạn Nhu lấy tay che mặt, thật sự nhẹn không được mắng một tiếng, muội a, vừa bắt đầu an thai! Con so với tôn tử còn nhỏ hơn, ngày sau bụng to ra mình làm sao không biết xấu hổ gặp Tiểu tứ cùng hoàng hậu a?

HẬU CUNG MƯU SINH KẾ

Tiểu Nhiên Hoa Khai

www.dtv-ebook.com

Chương 232: Ngoại Truyện 1

Ta tên là Phong Hoảng Sâm, năm nay sáu tuổi. Tên của ta cùng các ca ca không đồng dạng, bởi vì phụ hoàng nói, ta là bảo bối của hắc cùng mẫu hậu, cho nên ta là Hoảng Sâm, sâm, ý nghĩa là trân bảo.

Ta tự giới thiệu trước, ta muốn nhớ kỹ tin tức tốt trước.

Phụ hoàng nói, sang năm ta nên đi Sùng Văn quá học, cho nên trực tiếp xách ta đưa về hoàng cung. Thật ra thì ta biết, phụ hoàng ghen tị mẫu hậu quan tâm ta hơn, cho nên mới muốn đuổi ta đi.

Bất quá, trở về hoàng cung thì trở về hoàng cung đi, Tứ ca ta là hoàng đế, là đầu lĩnh lớn nhất trong hoàng cung, Tứ ca lại yêu thương ta nhất, nếu ta gây họa, Tứ ca chắc sẽ không giống như phụ hoàng đánh tiểu thí thí của ta.

Hơn nữa, Đại diệt tử (cháu trai) của ta cũng đọc sách ở Sùng Văn quán, ta trở về hoàng cung, mới có thể cùng Đại diệt tử cùng nhau chơi đùa.

A, lạc đề, quay trở lại lần nữa. Ta có một phụ hoàng, năm nay năm mươi sáu tuổi, thật già a, bất quá những lời này không thể nói trước mặt phụ hoàng, bằng không sắc mặt hắc sẽ thay đổi rất đen rất đen, ta rất sợ a.

Bất quá, mặc dù phụ hoàng ta rất già, nhưng thân thể rất tốt, mỗi ngày đều có thể ôm ta đi trong vườn một vòng mà cũng không thở gấp. Ta bội phục người nhất chính là phụ hoàng ta, hắc cái gì cũng biết, cái gì cũng làm được, Tứ ca là

hoàng thượng, ở trước mặt phụ hoàng cũng phải ngoan ngoãn nghe lời.

Ta còn có một mẫu hậu, năm nay bốn mươi lăm, mẫu hậu ta là người xinh đẹp nhất mà ta đã thấy. Được rồi, thật ra thì dùng lời của mẫu hậu mà nói, những lời này rất có dưỡng khí, thật ra thì ta cảm thấy, tiểu cô nương nhà Đào đại nhân mới xinh đẹp nhất.

Nàng mới năm tuổi, ta đã thấy nàng thời điểm cùng mẫu thân nàng đến trong vườn thỉnh an mẫu hậu, nàng là cô gái xinh đẹp nhất mà ta đã thấy. Hơn nữa, lá gan nàng rất lớn, thời điểm ta đem sâu trên cây thả vào cổ tiểu cung nữ, các nàng luôn thét chói tai, nhưng Đào cô nương không có thét, còn dùng tay bóp con sâu kia.

Cho nên ta cảm thấy, ta thích Đào cô nương nhất, chỉ tiếc, nàng không thể thường vào cung chơi cùng ta.

A, lại lạc đề, thói quen này không tốt. Mẫu hậu nói, ta rất dễ lạc đề, vì để ta từ bỏ thói quen này, nàng cho ta viết một trang nhật ký mỗi ngày. Biết nhật ký là cái gì không? Chính là mỗi ngày đều viết, viết mình hôm nay làm cái gì, ta bây giờ đang viết chính là cái này.

Tốt lắm, lời bên ngoài đã nói xong, lần nữa quay về chính đề.

Lúc này, đang nói đến mẫu hậu ta, mẫu hậu ta là một người rất ôn nhu rất ôn nhu rất rất ôn nhu, tất cả mọi người rất thích mẫu hậu ta. Dĩ nhiên, thích mẫu hậu nhất chính là ta, điểm này tuyệt đối không ai có thể phản bác, cho dù là phụ hoàng cũng không thể phản bác.

Mẫu hậu ta xuất thân Trần gia, trước kia là cô nương được cưng chiều nhất Trần gia, sau khi vào cung là phi tử được phụ hoàng sủng ái nhất. Sau đó, liền biến thành hoàng hậu, sau đó nữa, liền biến thành thái hậu.

Tốt lắm, đã giới thiệu xong mẫu hậu ta. Kế tiếp là huynh đệ tỷ muội của ta, ta có hai thân ca ca, một thân tỷ tỷ. Nếu nói thân ca ca thân tỷ tỷ, thì chính là loại cùng một mẹ sinh ra với ta đó.

Thân ca ca lớn nhất là Tứ ca, phía trước đã nói, hẳn là hoàng đế, là quan lớn nhất

mà. Tứ ca ta dáng dấp tương đối anh tuấn tiêu sái, ngọc thụ lâm phong, mạo so với Phan An, tài so với Tử Kiến, câu nói này không phải là ta phát minh, mà là trong hoàng cung lưu truyền như vậy, thậm chí ngay cả trong vườn cũng lưu truyền như vậy.

Mỗi lần nói những lời này, tất cả mọi người đều cười, ta không biết bọn họ đang cười cái gì, bất quá ta biết những lời này là đang khích lệ Tứ ca. Tứ ca ta là một hoàng đế tốt, mặc dù cùng phụ hoàng so sánh thì có chút chênh lệch, nhưng phụ hoàng nói, ngày sau Tứ ca khẳng định còn có thể lớn lên, nhất định có thể biến thành hoàng đế tốt giống như hẳn.

Hoàng đế tứ ca có hai đứa con trai một nữ nhi, bất quá, chỉ có một đứa con trai cùng một nữ nhi là tứ tấu ta sinh ra, còn thừa lại một đứa con trai là phi tử khác sinh ra, vừa mới hai tuổi, còn chưa biết đi, cho nên ta rất ít chơi cùng hẳn.

Ta thích nhất là cùng đại điệt tử cùng nhau chơi đùa, đại điệt tử so với ta thì lớn hơn một tuổi, hiểu biết cũng nhiều hơn ta.

Thân tỷ tỷ ta gả cho Tần tướng quân, sinh hai tiểu ngoại chất, bây giờ trong bụng còn có một đứa. Cha mẹ Tần tướng quân đã qua đời, cho nên tỷ tỷ ta quản toàn bộ phủ tướng quân, rất cực khổ, cho nên, thời gian trước mẫu hậu ta đưa cho tỷ tỷ mấy ma ma quản sự.

Võ công Tần tướng quân rất cao, trừ phụ hoàng Tứ ca cùng Bát ca, ta bội phục nhất, chính là Tần tướng quân. Dáng dấp hẳn đặc biệt cao lớn khỏe mạnh, so với Tứ ca ta thì cao hơn một cái đầu, đối xử với tỷ tỷ ta rất tốt, ngay cả một thông phòng cũng không có.

Mẫu hậu nói, nam nhân tốt chính là không thể tìm thị thiếp thông phòng. Thời điểm mẫu hậu nói những lời này, không biết tại sao sắc mặt phụ

hoàng có chút..... cảm giác không nói được.

Bát ca ta lập chí muốn làm tướng quân, sự thật chứng minh, Bát ca rất có thiên phú, mặc dù hãn mới mười mấy tuổi, nhưng đã mang binh đánh giặc. Nghe nói, phía tây có nước La Sát, bọn họ ghen tị Khánh quốc ta có nhiều thứ tốt, liền tới đây muốn cướp bóc.

Sau đó, Bát ca ta đi theo Tần tướng quân cùng đi phía tây, trực tiếp đem nước La Sát chiếm lĩnh phân nửa, Tứ ca thật cao hứng, phụ hoàng cũng thật cao hứng. Cao hứng nhất là Bát ca, bởi vì lần trước là hãn lên đi, sau khi đánh thắng trận trở về, cư nhiên không có bị phụ hoàng đánh hèn.

Bất quá, mẫu hậu rất tức giận, nàng nói, sở dĩ tính tình Bát ca như vậy, là bởi vì không có lão bà, cho nên năm nay tuyển tú, nàng nhất định phải chọn một người vợ tốt cho Bát ca mới được. Bát ca rất buồn bực, hãn không muốn thành hôn.

Ta cũng cảm thấy, thành thân không phải là một chuyện tốt. Người xem, phụ hoàng thành thân, hãn trở nên rất sợ mẫu hậu. Tứ ca thành thân, ừ, cái này cũng không tệ lắm, tứ tẩu cũng là một người rất ôn nhu hiếu ý. Tần tướng quân thành thân, nhưng là hãn cũng sợ Ngũ tỷ tức giận nhất, mỗi ngày đều phải mua một ít đồ tốt về trêu chọc ngũ tỷ vui vẻ.

Tạ đại nhân cũng thành thân, người này thâm trầm nhất, không chỉ phải lấy lòng đại tỷ, còn phải lấy lòng đại cữu tử tiểu cữu tử một đám cữu tử. Cứ như vậy, nghe nói năm đó còn bị Tứ ca mang người đánh qua. Đương nhiên là len lén, quang minh chính đại bị đánh, là đệ đệ của Tạ đại nhân.

Nhưng là, chuyện của người lớn không phải ta có thể chen miệng, mẫu hậu nói, nhật ký của ta viết không đủ số chữ, thì phải phạt chép sách, ta đang bận, còn phải viết nhật ký, không thể giúp Bát ca.

Chỉ mong Bát ca có thể lấy một người vợ tốt, không cầu xin nàng tốt như mẫu hậu, nhưng ít nhất phải tốt như Tứ tẩu vậy mới được. Bằng không, sau

này Bát ca khai phủ, thì ta không thể đến phủ Bát ca chơi.

HẬU CUNG MƯU SINH KẾ

Tiểu Nhiên Hoa Khai

www.dtv-ebook.com

Chương 233: Ngoại Truyện 2

“Nhị ca, ta có chuyện tìm người.” Tiểu tứ trở lại Nam Tam sở, trực tiếp đến chỗ Nhị hoàng tử bái phỏng. Sắc mặt Nhị hoàng tử có chút không tốt, nghe lời Tiểu tứ, chỉ tùy ý nhích về phía sau, chê cười một tiếng: “Tứ đệ bây giờ, còn cần ta giúp một tay sao?”

Tiểu tứ lắc đầu một cái: “Cũng không phải ta cầu Nhị ca giúp một tay, mà là hỏi Nhị ca một tiếng.”

“Nga?” Nhị hoàng tử nhướng nhướng mi, đưa tay bưng ly trà trên bàn lên: “Như vậy Tứ đệ liền nói, là chuyện gì.”

“Nhị ca biết chuyện trong nhà Đại hoàng tử lúc trước đi?” Tiểu tứ cũng không vòng vo, nói thẳng ra ý của mình: “Tạ gia cuồng vọng, cứ nhiên khi dễ Đại hoàng tử ta như thế, mặc dù chuyện này không có chứng cứ, phụ hoàng cũng không tiện nói gì, nhưng chúng ta thân là huynh đệ của Đại hoàng tử, vẫn có thể xả giận cho Đại hoàng tử.”

Sắc mặt Nhị hoàng tử trầm trầm, lần trước chuyện Đường Uyển Nhi trôi qua, phụ hoàng đã hung hăng trách mắng hằn một bữa. Đối với Đại hoàng tử này, trong lòng hằn trái lại rất không thích, trước không nói nàng chỉ là một công chúa, lại làm cho phụ hoàng hết sức duy trì.

Chỉ nói ân ân oán oán giữa tiên hậu cùng mẹ đẻ mình, đủ để cho hằn không thích Đại công chúa. Hơn nữa, thời điểm tiên hậu còn sống thật tốt, Đại hoàng tử cùng Đại công chúa, đối với đệ đệ hằn, cho tới bây giờ cũng không ghé mắt nhìn qua.

Hắn không có bỏ đá xuống giếng với Đại công chúa, cũng đã rất hảo tâm, làm sao có thể xả giận cho Đại công chúa? Nghĩ, Nhị hoàng tử cười lạnh một tiếng: “Ta cũng không giống Tứ đệ, có một mẫu hậu được hết sức cưng chiều, bất kể làm chuyện gì, phụ hoàng cũng sẽ không so đo.”

Cười cười giấu cợt, Nhị hoàng tử nói tiếp: “Ta bây giờ rất không được phụ hoàng yêu thích, đánh đại thần triều đình nữa, Tứ đệ cảm thấy đầu óc ta bị hư sao?”

“Tự nhiên không phải.” Tiểu tứ ôn hoà cười nói, dù là thái độ Nhị hoàng tử không tốt, Tiểu tứ hoàn toàn không để trong lòng, dù sao, Nhị hoàng tử đã không còn khả năng kế vị, thái độ phụ hoàng đã rất rõ ràng.

Lại nói, mẹ đẻ Nhị hoàng tử là một tội phụ. Nhiều năm như vậy, ngọc điệp của Nhị hoàng tử vẫn không sửa đổi, cho dù phụ hoàng không trách mắng hắn, ngày sau cũng tuyệt đối không thể kế vị.

“Thời gian trước, Đại hoàng tử tâm tình không tốt, cũng làm cho phụ hoàng tức giận, đối với Tà gia hết sức bất mãn. Nếu chúng ta có thể giúp Đại hoàng tử xả giận, Đại hoàng tử cao hứng, phụ hoàng khẳng định cũng cao hứng, chẳng lẽ Nhị ca không muốn phụ hoàng cao hứng sao?”

Tiểu tứ cười híp mắt nói. Tay Nhị hoàng tử đang bưng ly trà dừng một chút. Hắn bây giờ không được phụ hoàng thích, ngày sau còn không biết sẽ như thế nào, đám cưới phải qua Nội Vụ phủ, hoàng tử được cưng chiều và hoàng tử không được cưng chiều, hôn lễ nhưng là khác biệt trên trời dưới đất.

Còn có xuất cung kiến phủ, không được cưng chiều, ước chừng cũng chỉ có thể tìm một căn nhà cũ tùy tiện sửa lại một chút. Trọng yếu nhất là, tước vị còn chờ phụ hoàng định đoạt.

Sắc mặt Nhị hoàng tử biến đổi, Tiểu tứ một chút cũng không gấp gáp, chỉ cười đứng dậy: “Tốt nhất Nhị hoàng huynh nên suy nghĩ một chút, thần

đệ còn muốn đi nói chuyện này với Tam hoàng huynh, cáo từ trước.”

Thuyết phục Tam hoàng tử rất đơn giản, núi dựa chủ yếu của Tam hoàng tử là Từ An thái hậu, bây giờ thân thể Từ An thái hậu không được, thì tương đương với việc Tam hoàng tử không có núi dựa, có thể làm chút chuyện lấy lòng phụ hoàng, hãn cầu còn không được.

Ngũ hoàng tử cùng Lục hoàng tử luôn luôn theo sát bước chân Tiểu tứ, cũng hoàn toàn không phản đối, mà Thất hoàng tử cùng Bát hoàng tử còn nhỏ tuổi, vừa nghe nói muốn xuất cung đánh người, lập tức liền ma quyền sát chưởng nhao nhao muốn thử hận không thể lập tức liền bay ra cung, càng không tốn bao nhiêu công phu khuyên bảo.

Về phần Cửu hoàng tử, tuổi còn quá nhỏ, mẫu phi lại là người không thức thời, Tiểu tứ cũng không định đi báo. Dù sao, đến chỗ phụ hoàng, cũng có thể dùng lý do Cửu hoàng tử còn nhỏ sợ bị thương tổn mà từ chối.

Sau khi Tiểu tứ đem người tụ tập xong, lại tìm Trần Mạn Nhu muốn mấy người, mặc dù bây giờ mỗi người bọn họ đều có thị vệ, như dù sao cũng là tất cả hoàng tử xuất cung, khuynh sào xuất động a, mấy thị vệ kia hoàn toàn không đủ nhìn.

Trần Mạn Nhu cho một nhóm người lớn, trong lòng Tiểu tứ biết rõ ràng, chuyện này phụ hoàng nhất định biết, bằng không, cho dù mẫu hậu là hoàng hậu, cũng không điều khiển được nhiều thị vệ như vậy, phải có hơn một trăm người.

Bọn họ đang chuẩn bị lên đường, Nhị hoàng tử vội vội vàng vàng chạy tới: “Các vị đệ đệ quá nóng lòng một chút, vi huynh còn định, đợi dùng ngọc thiện xong sẽ qua đây, không nghĩ tới, các vị đệ đệ đã chuẩn bị xong.”

“Nhị hoàng huynh, chính là thấy thời gian ngọc thiện, chúng ta mới lên đường, thời điểm ngọc thiện, người nhất định sẽ đầy đủ hết.” Tiểu tứ cười

híp mắt nói, Nhị hoàng tử híp mắt cười theo hai tiếng, gật đầu lên tiếng: “Là Tứ đệ suy tính chu toàn, vậy chúng ta đi ngay bây giờ đi.”

Một đám người hạo hạo dang dang đi ra khỏi hoàng cung, chạy thẳng tới Tạ gia. Dọc theo đường đi bị không ít người nhìn thấy, mặc dù các hoàng tử cũng có xuất cung chơi đùa, nhưng mà một đội ngũ đông loạt như vậy, rất là ít thấy.

Tạ gia càng là khủng hoảng nhất hoàng thành, ngay cả lão thái quân cũng vội vàng nghênh ở cửa, hành đại lễ với mấy vị hoàng tử: “Thần phụ không biết các vị hoàng tử đại giá quang lâm, nghênh tiếp chậm trễ, kính xin các vị hoàng tử thứ tội.”

“Đứng dậy đi, người là tăng tổ mẫu của Tạ Bình An?” Tiểu tứ dẫn đầu mở miệng, người ban đầu nói cho Đại công chúa cái miếu Tống tử nương nương kia hết sức linh nghiệm, là đệ muội phòng cách vách, người Tạ gia đông miệng, bởi vì lão thái quân còn sống, cho nên người năm đời cũng còn ở cùng một chỗ, hoàn toàn không có chia nhà.

Bất quá, lão thái quân này cũng không phải là tăng tổ mẫu ruột của Tạ Bình An, mà là kế thất. Đường đệ cách phòng của Tạ Bình An, mới là tăng tôn ruột của lão thái quân này.

“Chính là thần phụ.” Lão thái quân cung kính trả lời, thần sắc mặc dù cung kính, lại không có nửa phần sợ hãi, nếu Đại công chúa đã gõ vào Tạ gia, dĩ nhiên là lấy hiếu đạo làm đầu. Còn nữa, tăng tôn tức nói lời kia, cũng là nghe người khác nói, mà Đại công chúa vội vàng muốn có con, lúc này mới đi đến cái miếu kia, nửa phần cũng không oán được trên người người khác. Cho dù là hoàng thất, cũng phải nói đạo lý mới được. Tạ gia nàng, cũng không phải ngồi không.

“Thoạt nhìn thân thể lão thái quân còn rất khỏe mạnh.” Tiểu tứ cười nói, vừa nói, vừa chậm rãi đi vào bên trong: “Ta nghe nói, Tạ phủ điều lương về

nóc, xảo đoạt thiên công, độc nhất vô nhị, là đứng hàng đầu ở kinh thành, không biết ta có vinh hạnh mời lão thái quân mang theo chúng ta đi dạo một chút?”

Sắc mặt lão thái quân cứng ngắc một cái, dân số Tạ phủ đông đảo, lại là trăm năm thế gia, diện tích khoảng mấy trăm mẫu, cũng so được với phân nửa hoàng cung, thật là muốn đi một vòng, nhất là nàng đi một vòng, sẽ không còn mạng hay không?

Nhưng là trước mắt đều là hoàng tử, bọn họ nói là ----- Xin lão thái quân mang theo chúng ta đi thăm một chút, nàng có thể trực tiếp cự tuyệt sao?

“Có thể dẫn đường cho các vị hoàng tử, là phúc khí của lão thân.” Lão thái quân gượng cười lên tiếng, đưa tay ra dấu một cái: “Mời các vị hoàng tử đi bên này.....” Chỉ dẫn đường là không thể được, còn phải giải thích một ít cảnh tượng trong phủ.

Loại thế gia thế này, chú trọng điển cố nhất, ngay cả một tảng đá trưng bày, cũng phải trải qua điển cố. Cho nên, chưa qua được hai viện, lão thái quân liền thở hồng hộc, cảm thấy váng đầu hoa mắt, muốn té xỉu.

Tiểu tử rất tốt bụng, lúc này nói: “Nếu thân thể lão thái quân khó chịu, chúng ta hãy đi về trước, Đại hoàng tử ta ở tại Tạ phủ, ngày sau huynh đệ chúng ta đến thăm Đại hoàng tử, còn có cơ hội thăm Tạ phủ.”

Nếu thật sự đi một vòng, không chỉ lão thái quân mệt mỏi, trong mấy người bọn hắn còn có một người bệnh là Tam hoàng tử ở đây, mấy người nhỏ còn may, có thể trực tiếp để cho bọn thị vệ công, nhưng là Tam hoàng tử lớn tuổi, cũng không thể thật không có mặt mũi.

Cho nên lão thái quân nghỉ ngơi, bọn họ cũng có thể nghỉ ngơi.

Một đám người đến chính đường, lão thái quân thở chậm một hơi, Tiểu tứ cười nói: “Lão thái quân có thể nói với ta cách phân chia các viện trong Tạ phủ sao? Ta tương đối hiếu kỳ, Đại hoàng tử ta là ở chỗ nào.”

Lão thái quân uống một ngụm trà, bắt đầu nhất nhất giảng giải. Tiểu tứ nghe xong, gật đầu: “Nói như vậy, Tạ gia đại lão thái gia là ở bên phải, Tạ gia nhị lão thái gia là ở bên trái?”

Lão thái quân gật đầu, không đợi Tiểu tứ phản ứng, sắc mặt Nhị hoàng tử liền trầm xuống: “Cần rồi, Tạ gia không hiểu quy củ phải không? Bên trái vi tôn, nếu Tạ gia đại lão thái gia là con trai lớn, tại sao không ở tại bên trái?”

Mặt lão thái quân lại cứng lại, thuyết pháp bên trái vi tôn ở trong thời điểm phân viện căn bản không cần quá để ý có được không? Mọi người đều là nhìn vào viện nào lớn hơn, tinh xảo hơn mới cảm thấy viện đó là chủ viện có được không? Ban đầu vì không muốn bị mọi người nói, nàng cố ý đem đại phòng an trí ở trong sân lớn nhất, tinh xảo nhất có được hay không?

Tam hoàng tử hư nhược mở miệng: “Đúng rồi, Tạ gia Nhị lão thái gia tại sao không có ở đây? Chẳng lẽ huynh đệ chúng ta, còn chưa đủ tư cách để cho Nhị lão thái gia ra nghênh đón?” Trên thực tế, bọn họ cố ý chọn hôm nay tới Tạ gia, Tạ gia Nhị lão thái gia có một yêu thích ----- thích hoa.

Mấy ngày hôm trước, có tin tức, nói là có người trồng ra lan hồ điệp cự phẩm, hôm nay đưa đến Phẩm Lan hiên. Tạ gia Nhị lão thái gia không đi mới là lạ, bọn họ coi như chọn đúng thời cơ.

Sắc mặt lão thái quân đổi một cái, vội vàng cười nói: “Tam hoàng tử thứ tội, không phải khuyến tử cố ý chậm trễ chư vị hoàng tử, mà là lúc này khuyến tử không ở trong phủ, một canh giờ trước vừa ra cửa. Lão thân không biết chư vị hoàng tử sẽ tới.....”

Cho nên, còn phải trách các người đến cửa không thông báo trước.

Tiểu bát cau mày: “Người đang trách chúng ta không chào hỏi liền tới cửa?” Nhỏ tuổi có ưu thế của nhỏ tuổi, không cần cùng bọn họ nói lý.

Mặt cười của lão thái quân cũng biến hình, liền nói không dám. Tiểu ngũ hừ lạnh một tiếng: “Ta thấy, Tạ gia các người là dám, Tam hoàng huynh ta thân thể không tốt, không thể uống trà lạnh, các người lại hết lần này đến lần khác mang lên trà lạnh, tâm ở chỗ nào?”

Nhất thời nhiều người, bọn hạ nhân lại không biết kiêng kỵ của các vị hoàng tử, liền dâng lên nước trà toàn bộ giống nhau, Tiểu ngũ dĩ nhiên là đời cơ hội phát huy.

Tiểu lục cũng không rút ở phía sau, hừ hừ hai tiếng: “Thất hoàng đệ ta đang thay răng, không ăn được đồ ngọt, các người dâng lên điểm tâm này, là có ý gì?”

Người Tạ gia thật là có khổ không thể nói ra, chỉ hận không thể đem đầu đập ra đầy máu để bày tỏ rằng mình không muốn chậm trễ bất kỳ một hoàng tử nào. Chẳng qua là bản thân đám người kia đến tìm ngược, làm sao có thể dễ dàng ngừng tay?

“Ta nghe nói, Tạ gia Tam lang võ nghệ siêu quần, vừa đúng lúc trong mấy thị vệ ta mang tới, có mấy cao thủ, không biết có thể lĩnh giáo Tạ gia Tam lang một chút hay không?” Nhị hoàng tử mở miệng cười lần nữa, lão bà của Tạ gia Tam lang, chính là người thuyết phục Đại công chúa đi dâng hương.

Tạ Bình An là Tạ gia Nhị lang.

Lão thái quân không thể không đáp ứng, cho người đi ra bên ngoài quét sạch chỗ, liền trơ mắt nhìn Tạ gia Tam lang bị bọn thị vệ thay phiên lên đánh, lại không thể ngăn cản.

Mãi cho đến khi Đại công chúa mở miệng khuyên can: “Thời gian không còn sớm, Nhị hoàng đệ, nếu các người không trở về, phụ hoàng mẫu hậu sẽ phải phái người đến tìm các người.”

Tiểu tứ vỗ đầu một cái: “Ai nha, Tà gia Tam lang thật sự là võ công cao cường, tỷ thí vừa rồi thật sự là quá đặc sắc, ta xem đến quên thời gian, đa tạ Đại hoàng tỷ nhắc nhở, chúng ta chuẩn bị trở về cung.”

Mọi người còn lại cũng thuận miệng lên tiếng, bày tỏ muốn trở về cung theo. Tiểu bát ngược khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn Đại công chúa: “Đại hoàng tỷ, nếu người ở nơi này không vui vẻ, trở về cung ở đi, mẫu hậu nói, cung điện của người vẫn một mực giữ lại cho người, đều là dựa theo trước khi người xuất giá mà an bài bố trí, người trở về nhất định sẽ vui vẻ.”

Đại công chúa ngán người, ngay sau đó cười đặc biệt rục rờ: “Đa tạ Bát hoàng đệ truyền lời, cũng xin Bát hoàng đệ nói với mẫu hậu, qua một thời gian ngắn, ta sẽ vào cung thăm phụ hoàng mẫu hậu. Đúng rồi, ta nhớ mẫu hậu thích nhất là tranh của Ngô Đạo Tử, vừa đúng lúc thời gian trước ta được một bộ, xin Bát hoàng đệ mang về cho mẫu hậu.”

Thất hoàng tử cùng Lục hoàng tử cũng đều giữ Đại công chúa lại làm nũng, để cho nàng có rảnh thì trở về hoàng cung xem bọn hãnh. Ngũ hoàng tử trở lên, tuổi cũng lớn chút, tất nhiên sẽ không làm nũng ăn vạ, nhưng bọn họ sẽ cẩn thận dò xét Đại công chúa, thuận tiện dùng nhãn đao càn quét người Tà gia, ngoài mặt còn trách cứ Tà phò mã một chút --- Thời điểm Đại hoàng tỷ nhà ta còn ở trong cung, kiêu diễm như hoa cỡ nào, bất quá đến Tà gia người hai ba năm, người còn gầy hơn hoàng hoa, Tà gia các người chiếu cố Đại hoàng tỷ nhà ta như thế nào?

Tà đại phu nhân căng căng thẳng thẳng bồi tội, đối với phân lượng của con dâu, lại có đo lường mới. Đồng thời trong lòng cũng có vài phần cảm kích, bởi vì bề ngoài mấy vị hoàng tử là trách cứ bọn họ, nhưng trên thực tế,

bị trách cứ, nhưng là Tạ gia. Ấm chỉ Tạ gia bạc đãi Đại công chúa, làm chủ Tạ gia, nhưng là Tạ lão thái quân.

Mọi người Tạ gia nghe mà kinh hãi run sợ, trước kia còn tưởng rằng, Đại công chúa là công chúa đã xuất giá, ở hậu cung nháo trở mặt cùng Thái hậu, tình cảm cùng kế hậu không được khá lắm, lúc này các nàng mới dám len lén tính toán Đại công chúa.

Dù sao, cho dù Hoàng thượng sủng ái Đại công chúa hơn nữa, cũng sẽ không quản chuyện Đại công chúa sau khi lập gia đình. Chuyện hậu trạch, nam nhân luôn luôn không thể nhúng tay. Huống chi, Hoàng thượng là đứng đầu thiên hạ, càng không có lý do hỏi tới chuyện hậu viện của thần tử. Những chuyện này, chỉ có nữ nhân mới có thể nhúng tay.

Nhưng khi nhìn tình huống trước mắt, ai nói tình cảm Đại công chúa cùng kế hậu không tốt?

Tạ gia nhị phòng càng khủng hoảng, chờ tiền chư vị hoàng tử, lập tức tụ tập đến chỗ lão thái quân họp, chủ đề chỉ có một --- --- Chúng ta đắc tội Đại công chúa, ngày sau nên làm gì bây giờ?

Thảo luận nửa ngày, cuối cùng cho ra một kết luận --- ---- Đắc tội Đại công chúa, đắc tội hoàng gia, sau này khẳng định không được tốt, vậy nhanh chóng phân nhà đi, cũng tiện cho Đại công chúa bớt giận.

Nghe nói, từ rất sớm Đại công chúa đã muốn phân nhà. Nghe nói, bây giờ Đại công chúa khẩn cấp hy vọng muốn phân nhà.

Hoàng thượng ở trong cung nghe bọn thị vệ hồi báo, cuối cùng, cười mắng một câu --- ----Đám thổ chết bầm này, còn quá non! Thuận tiện phái người đến Tạ gia bồi tội, nói rõ bọn nhỏ không hiểu chuyện mà thôi.

Nhưng là, Hoàng thượng, trong lời ngài truyền đi có mang theo kiêu ngạo huyền diệu, cũng không cần rõ ràng như vậy, mọi người đều biết con

trai nhà người rất đoàn kết, con trai nhà người cũng rất hiếu thuận.

Table of Contents

[Mục lục](#)

[Chương 1: Tuyển Tú](#)

[Chương 2: Hậu Cung](#)

[Chương 3: Sai Thân](#)

[Chương 4: Qua Lại](#)

[Chương 5: Sắc Phong](#)

[Chương 6: Hợp Quy Tắc](#)

[Chương 7: Hoàng Thượng](#)

[Chương 8: Thị Tầm](#)

[Chương 9: Buổi Sáng](#)

[Chương 10: Thịnh An](#)

[Chương 11: Hạ Cấp](#)

[Chương 12: Thái Hậu](#)

[Chương 13: Sinh Nhật](#)

[Chương 14: Ban Cho](#)

[Chương 15: Hiếu Biết](#)

[Chương 16: Sổ Sách](#)

[Chương 17: Xử Phạt](#)

[Chương 18: Đầy Đủ Hết](#)

[Chương 19: Thử](#)

[Chương 20: Cự Tuyệt](#)

[Chương 21: Sau Lưng](#)

[Chương 22: Sinh Nhật](#)

[Chương 23: Gặp Hồng](#)

[Chương 24: Hiềm Nghi](#)

[Chương 25: Phòng Bếp](#)

[Chương 26: Tiệt Hồ](#)

[Chương 27: Lại Đây](#)

[Chương 28: Cầu Kiến](#)
[Chương 29: Phần Hoa](#)
[Chương 30: Thời Gian](#)
[Chương 31: Đứa Nhỏ](#)
[Chương 32: Trương Tể](#)
[Chương 33: Bạ Giá](#)
[Chương 34: Ở Chung](#)
[Chương 35: Võ Mồm](#)
[Chương 36: Thăm](#)
[Chương 37: Bánh Trung Thu](#)
[Chương 38: Khiến Trách](#)
[Chương 39: Phòng Sói](#)
[Chương 40: Dưỡng Thành](#)
[Chương 41: Tranh Phong](#)
[Chương 42: Người Thứ Ba](#)
[Chương 43: Thiên Cung](#)
[Chương 44: Phiền Toái](#)
[Chương 45: Phương Thuốc](#)
[Chương 46: Lễ Vật](#)
[Chương 47: Tranh](#)
[Chương 48: Kỳ Thi Xuân](#)
[Chương 49: Tái Kiến](#)
[Chương 50: Tấn Vị](#)
[Chương 51: Công Chúa](#)
[Chương 52: Kim Sách](#)
[Chương 53: Ân Điển](#)
[Chương 54: Hôn Sự](#)
[Chương 55: Giao Phong](#)
[Chương 56: Tứ Hôn](#)
[Chương 57: Xuất Chinh](#)
[Chương 58: Cung Vụ](#)
[Chương 59: Quyết Định](#)

[Chương 60: Ngẫu Ngộ](#)
[Chương 61: Lưu Túc](#)
[Chương 62: Điểm Tâm](#)
[Chương 63: Mang Thai](#)
[Chương 64: Cáo Biệt](#)
[Chương 65: Tường Thưởng](#)
[Chương 66: Bái Phỏng](#)
[Chương 67: Rơi Xuống Nước](#)
[Chương 68: Mời](#)
[Chương 69: Cây Trâm](#)
[Chương 70: Thu Mua](#)
[Chương 71: Công Đạo](#)
[Chương 72: Thịnh Tội](#)
[Chương 73: Trấn An](#)
[Chương 74: Tuyên Bố](#)
[Chương 75: Bánh](#)
[Chương 76: Tiếp Nhận](#)
[Chương 77: Trợ Thủ](#)
[Chương 78: Đại Thọ](#)
[Chương 79: Y Phục](#)
[Chương 80: Chẩn Xác](#)
[Chương 81: Hàng Vị](#)
[Chương 82: Hỗn Loạn](#)
[Chương 83: Báo Tin Vui](#)
[Chương 84: Sinh Non](#)
[Chương 85: Xây Thai](#)
[Chương 86: Oán Hận](#)
[Chương 87: Thái Miếu](#)
[Chương 88: Tuyệt Tự](#)
[Chương 89: Bệnh Nặng](#)
[Chương 90: Tuyên Triệu](#)
[Chương 91: Hành Cung](#)

[Chương 92: Thị Tật](#)
[Chương 93: Sốt Cao](#)
[Chương 94: Hạ Nhiệt](#)
[Chương 95: Liên Hoàn](#)
[Chương 96: Tự Sát](#)
[Chương 97: Rắc Rối](#)
[Chương 98: Hiếu Thuận](#)
[Chương 99: Xử Trí](#)
[Chương 100: Hoàng Tử](#)
[Chương 101: Đầy Thán](#)
[Chương 102: Quý Phi](#)
[Chương 103: Tài Nữ](#)
[Chương 104: Hồi Cung](#)
[Chương 105: Ngoài Ý Muốn](#)
[Chương 106: Đúng Dịp](#)
[Chương 107: Cứu Tinh](#)
[Chương 108: An Bài](#)
[Chương 109: Răn Dạy](#)
[Chương 110: Từ Ninh](#)
[Chương 111: Chặn Lại](#)
[Chương 112: Nhờ Giúp Đỡ](#)
[Chương 113: Chậu Than](#)
[Chương 114: Hiềm Nghi](#)
[Chương 115: Nhân Được](#)
[Chương 116: Hồn Loạn](#)
[Chương 117: Năm Mới](#)
[Chương 118: Tơ Nhện](#)
[Chương 119: Mã Tích](#)
[Chương 120: Dự Khuyết](#)
[Chương 121: Hiền Đức](#)
[Chương 122: Thối Gió](#)
[Chương 123: Trợ Thủ](#)

[Chương 124: Thanh Toán](#)
[Chương 125: Trảo Chu](#)
[Chương 126: Bốn Tuổi](#)
[Chương 127: Mẹ Con](#)
[Chương 128: Bị Phỏng](#)
[Chương 129: Bị Ngã](#)
[Chương 130: Trở Thành Sự Thật](#)
[Chương 131: Hiệp Trợ](#)
[Chương 132: Xử Phạt](#)
[Chương 133: Du Thuyết](#)
[Chương 134: Đậu Tử](#)
[Chương 135: Song Hỷ](#)
[Chương 136: Tắc Nhân](#)
[Chương 137: Cắt Giảm](#)
[Chương 138: Nhiều Mặt](#)
[Chương 139: Chuột](#)
[Chương 140: Trúng Độc](#)
[Chương 141: Hai Mệnh](#)
[Chương 142: Lễ Tang](#)
[Chương 143: Vì Giới](#)
[Chương 144: Khuyên](#)
[Chương 145: Sinh Nữ](#)
[Chương 146: Hồng Lao](#)
[Chương 147: Quá Độ](#)
[Chương 148: Cát Phục](#)
[Chương 149: Khẩu Phong](#)
[Chương 150: Phong Hậu](#)
[Chương 151: Phong Tồn](#)
[Chương 152: Xa Lạ](#)
[Chương 153: Danh Sách](#)
[Chương 154: Thư Đồng](#)
[Chương 155: Gặp Mặt](#)

[Chương 156: Đụng Bì Thương](#)
[Chương 157: Phỏng Tay](#)
[Chương 158: Núi Dừa](#)
[Chương 159: Phục Tuyển](#)
[Chương 160: Công Khóa](#)
[Chương 161: Giao Thủ](#)
[Chương 162: Khuyên Giải](#)
[Chương 163: Cấm Chừng](#)
[Chương 164: Đánh Đàn](#)
[Chương 165: Bồi Thường](#)
[Chương 166: Thục Phi](#)
[Chương 167: Phân Công](#)
[Chương 168: Tu Nghi](#)
[Chương 169: Đánh Nhau](#)
[Chương 170: Hoa Phi](#)
[Chương 171: Phân Quyền](#)
[Chương 172: Thông Minh](#)
[Chương 173: Dạy Con](#)
[Chương 174: Cúc Yến](#)
[Chương 175: Xin Phép](#)
[Chương 176: Nhiệm Vụ](#)
[Chương 177: Thân Cận](#)
[Chương 178: Thả Người](#)
[Chương 179: Thu Sẵn](#)
[Chương 180: Danh Sách](#)
[Chương 181: Bãi Sẵn](#)
[Chương 182: Ly Gián](#)
[Chương 183: Nói Tiếp](#)
[Chương 184: Tính Kế](#)
[Chương 185: Tan Rã](#)
[Chương 186: Thay Răng](#)
[Chương 187: Cháy](#)

[Chương 188: Nguy Hiểm](#)
[Chương 189: Tử Vong](#)
[Chương 190: Nhắm Vào](#)
[Chương 191: Khóc Kẽ](#)
[Chương 192: Bỏ Qua](#)
[Chương 193: Sự](#)
[Chương 194: Tự Kỷ](#)
[Chương 195: Hậu Tuyển](#)
[Chương 196: Thi Từ](#)
[Chương 197: Phò Mã](#)
[Chương 198: Miêu Họa](#)
[Chương 199: Hôn Sự](#)
[Chương 200: Ưu Tư](#)
[Chương 201: Khó Sinh](#)
[Chương 202: Xuất Huyết](#)
[Chương 203: Kinh Khủng](#)
[Chương 204: Lợi Dụ](#)
[Chương 205: Cảm Tình](#)
[Chương 206: Về Nhà](#)
[Chương 207: Đồng Tình](#)
[Chương 208: Hợp Mưu](#)
[Chương 209: Ra Tay](#)
[Chương 210: Vỡ Lòng](#)
[Chương 211: Bệnh Tình](#)
[Chương 212: Lợi Dụng](#)
[Chương 213: Da Mặt](#)
[Chương 214: Vô Tử](#)
[Chương 215: Lời Đồn](#)
[Chương 216: Gỡ](#)
[Chương 217: Cả Hai Cùng Tồn Tại](#)
[Chương 218: Hôn Mê](#)
[Chương 219: Khỏe Mạnh](#)

[Chương 220: Trấn Yểm](#)

[Chương 221: Hãm Hại](#)

[Chương 222: Thâm Án](#)

[Chương 223: Huyết Mạch](#)

[Chương 224: Giải Dược](#)

[Chương 225: Tỉnh Lại](#)

[Chương 226: Bạch Thân](#)

[Chương 227: Mất](#)

[Chương 228: Về Kinh](#)

[Chương 229: Lập Trữ](#)

[Chương 230: Cam Lai](#)

[Chương 231: Kết Thúc](#)

[Chương 232: Ngoại Truyện 1](#)

[Chương 233: Ngoại Truyện 2](#)